Giới thiệu

Giữa cõi hỗn mang sơ khai của thế giới Hồng Hoang, trong kỷ nguyên mà Long, Phượng, và Kỳ Lân tộc còn đang tranh bá thiên địa, một linh hồn đến từ thế giới hiện đại bất ngờ tỉnh giấc.

Giang Phong, một thanh niên bình thường, bàng hoàng nhận ra mình đã xuyên không và dung hợp với một trong những tồn tại vĩ đại nhất tương lai – Thông Thiên Giáo Chủ, một trong Tam Thanh, người được định sẵn sẽ trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân bất tử bất diệt.

Tưởng chừng như đã đứng ở vạch đích của vận mệnh, không cần phấn đấu, thì một giọng nói máy móc vang lên trong ý thức của anh, mang theo một "bàn tay vàng" nghịch thiên: Hệ Thống Lựa Chọn Thần Cấp.

Hệ thống này, đúng như tên gọi, sẽ đưa ra các lựa chọn tại những thời điểm mấu chốt, mỗi lựa chọn hoàn thành đều mang lại phần thưởng hậu hĩnh mà không có bất kỳ hình phạt nào nếu thất bại.

Món quà tân thủ mà hệ thống ban tặng đã tạo ra một cú hích kinh thiên động địa cho con đường tu luyện của Thông Thiên.

Anh nhận được bộ công pháp tu luyện nguyên thần tối thượng 《Hỗn Độn Đại Đạo Kinh》, một giọt Tinh Huyết Bàn Cổ vô giá – thứ đã tạo nên Mười Hai Tổ Vu huyền thoại, Càn Khôn Đỉnh – một trong những Tiên Thiên Chí Bảo uy năng vô song, cùng nhiều linh căn và linh bảo quý giá khác.

Với những tài nguyên vượt xa tưởng tượng này, Thông Thiên quyết định sẽ không đi theo con đường đã định sẵn.

Thay vì chờ đợi thời cơ hóa hình cùng hai vị huynh trưởng là Lão Tử và Nguyên Thủy tại núi Côn Luân, Thông Thiên quyết định xuất

thế sớm.

Dưới sự chỉ dẫn của hệ thống, anh vận dụng Tinh Huyết Bàn Cổ để tôi luyện căn cơ, ngưng tụ tam hoa trên đỉnh đầu đạt đến cảnh giới hoàn mỹ nhất – Thập Nhị Phẩm, một thành tựu mà ngay cả các đại năng sau này cũng khó lòng đạt được.

Ngay khi hóa thành hình người, tu vi của anh tăng vọt như vũ bão, trực tiếp đột phá đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trở thành một trong những cường giả đứng đầu Hồng Hoang ngay từ khi vừa chào đời.

Không dừng lại ở đó, bảy lần đột phá cảnh giới mang lại cho anh bảy cơ hội rút thưởng, và vận may một lần nữa mỉm cười khi anh thu về một kho báu di động: từ Thanh Thần Kiếm sắc bén, Lục Hồn Phiên quỷ dị, cho đến bản đồ tìm kiếm Bồng Lai tam đảo và đặc biệt là Tru Tiên Tứ Kiếm – bộ hung khí đệ nhất thiên hạ sau này sẽ làm nên tên tuổi của Tiệt Giáo.

Sở hữu sức mạnh và bảo vật kinh người, cùng với kiến thức về tương lai, Thông Thiên dứt khoát rời khỏi Côn Luân.

Anh không muốn lặp lại bi kịch huynh đệ tương tàn trong đại kiếp Phong Thần.

Mục tiêu của anh là tự mình tạo ra một con đường mới, một con đường mà anh sẽ là người làm chủ vận mệnh.

Anh tiến thẳng về phía Tây, nơi cuộc đại chiến giữa Long-Phượng-Kỳ Lân tộc đang đi đến hồi kết đẫm máu nhất, cũng là nơi Ma Tổ La Hầu đang âm thầm giật dây, chuẩn bị cho âm mưu kinh thiên của mình.

Vừa đặt chân đến vùng đất phía Tây tang thương, Thông Thiên đã bị cuốn vào vòng xoáy của lượng kiếp.

Anh chạm trán với đội quân Ma tộc do La Hầu ma hóa, và trong một trận chiến ngắn ngủi nhưng đầy uy lực, anh đã dễ dàng tiêu diệt hai đại năng cấp Đại La Kim Tiên, lần đầu tiên thể hiện sức mạnh đáng sợ của mình trước thế giới.

Nhưng đây mới chỉ là khúc dạo đầu.

Cuộc chiến thực sự là giữa Đạo và Ma, giữa Hồng Quân và La Hầu.

Khi tam tộc lão tổ lưỡng bại câu thương, La Hầu xuất hiện, dùng Tru Tiên Kiếm Trận tàn sát họ, lấy huyết nhục và oán khí của vô số sinh linh để tế luyện đại trận, âm mưu chứng Ma Đạo.

Trong thời khắc quyết định, khi Hồng Quân cùng các đồng minh bị vây khốn trong Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên đã đưa ra một lựa chọn táo bạo.

Thay vì đối đầu trực diện, anh lẻn đến đại bản doanh của La Hầu, phá hủy trận pháp cốt lõi đang duy trì ma đạo khí vận.

Hành động này đã trở thành con cờ then chốt, làm suy yếu La Hầu vào thời khắc quan trọng nhất, tạo cơ hội cho Hồng Quân lật ngược tình thế.

Sau một trận chiến kinh thiên động địa, Hồng Quân thành công chứng đạo, trở thành Thánh Nhân đầu tiên, còn La Hầu thất bại, tự hủy linh mạch phương Tây và hóa thành Thiên Ma Vực Ngoại, mở ra sự đối đầu vĩnh viễn giữa Đạo và Ma.

Trong sự hỗn loạn đó, Thông Thiên đã lặng lẽ đoạt lấy Tru Tiên Tứ Kiếm và nhận được vô lượng công đức từ Thiên Đạo vì đã góp phần kết thúc lượng kiếp.

Mang theo những chiến lợi phẩm vô giá và một thân tu vi kinh người, Thông Thiên bắt đầu hành trình tìm kiếm đạo trường cho riêng

mình.

Anh không trở về Côn Luân, mà hướng đến Bất Chu Sơn thần thánh, sau đó là Đông Hải mênh mông, chính thức bước đi trên con đường bá chủ kiếm đạo, một con đường hoàn toàn mới, đầy thách thức nhưng cũng hứa hẹn sẽ viết nên một huyền thoại khác biệt cho cái tên Thông Thiên.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 1

"Xuyên không rồi sao?

Ta là Thông Thiên?

Thông Thiên Giáo Chủ?" Giang Phong chậm rãi tiêu hóa ký ức truyền thừa, trong lòng trào dâng không thôi.

Xuyên không đến Hồng Hoang, vừa đến đã có ngay một thân phận lợi hại như vậy, Thông Thiên đó, một trong Lục Thánh Thiên Đạo sau này!

Sắp được bất tử bất diệt rồi.

Cần gì phải phấn đấu nữa? "Đinh!

Dung hợp hoàn tất!

Hệ thống Thần Cấp Lựa Chọn khởi động!

Liên kết thành công!" Đúng lúc này, đột nhiên, trong ý thức của Giang Phong, một giọng nói máy móc vang lên. "Hửm?

Hệ thống?" Giang Phong, không đúng, bây giờ là Thông Thiên, hơi sững sờ.

Thân phận này rồi, còn cần hệ thống sao?

Không, hình như cũng không sai!

Suy cho cùng cũng là người xuyên không mà, mỗi người xuyên không đều phải có một ngón tay vàng.

Cái gọi là Hệ thống Thần Cấp Lựa Chọn này, chắc hẳn là ngón tay vàng của ta! "Hệ thống, có thể giải thích công dụng không?" Nghĩ vậy, Thông Thiên hỏi trong ý thức.

Hiện tại hắn vẫn chưa xuất thế, chỉ là một đoàn thanh khí mà thôi.

Bên cạnh còn có hai vị "huynh trưởng" là Lão Tử và Nguyên Thủy.

Bây giờ Hồng Hoang đang ở thời đại Long Phượng Kỳ Lân tam tộc.

Nói cách khác, vào thời điểm này, những đại thần thông giả lừng lẫy ở hậu thế khắp nơi trong thiên địa đều chưa xuất thế.

Những nhân vật như Hồng Quân Đạo Tổ, nếu vào lúc này đối đầu với tam tộc, cũng phải lui né mấy phần.

Long tộc, Phượng tộc, và Kỳ Lân tộc, tam tộc mới là sự tồn tại bá chủ chân chính! "Bản hệ thống đúng như tên gọi, sẽ căn cứ vào một số điều kiện kích hoạt đặc định, cung cấp cho Túc chủ một vài lựa chọn, để Túc chủ lựa chọn, hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn là có thể nhận được phần thưởng nhiệm vụ." Giọng nói của hệ thống đáp lại trong ý thức Thông Thiên. "Chỉ có thưởng, không có phạt?" Thông Thiên hỏi. "Đúng vậy.

Dù cho nhiệm vụ Túc chủ lựa chọn thất bại, cũng sẽ không bị trừng phạt." Hệ thống giải thích. "Thần Cấp Lựa Chọn... cũng có chút thú vị!" Ý niệm của Thông Thiên khẽ động, lại hỏi: "Đúng rồi, hệ thống, theo quy trình, không phải nên có một gói quà tân thủ sao?" "Gói quà tân thủ đã phát, có mở không?" Hệ thống nghe vậy cũng không do dự đáp lại. "Tất nhiên là mở!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được công pháp tu luyện 《Hỗn Độn Đại Đạo Kinh》." "Chúc mừng Túc chủ nhận được một giọt tinh huyết Bàn Cổ." "Chúc mừng Túc chủ nhận được cực phẩm tiên thiên linh căn Ngũ Diệp Châm Tùng." "Chúc mừng Túc chủ nhận được tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh." "Trời đất!

Càn Khôn Đỉnh?" Ý thức Thông Thiên khựng lại, cũng cảm thấy

chấn kinh không thôi.

Gói quà tân thủ này quá đỉnh!

Công pháp tu luyện không nói, ba thứ còn lại, mỗi thứ đều khiến người ta kinh hỉ hơn thứ trước.

Đầu tiên là tinh huyết Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu chẳng phải được tạo ra từ mười hai giọt tinh huyết Bàn Cổ sao?

Bây giờ ta cũng có một giọt?

Hơn nữa, thân phận hiện tại của ta, chẳng phải là một luồng nguyên thần của Bàn Cổ sao!

Chương 2

Nguyên thần cộng thêm tinh huyết Bàn Cổ, thật sự là muốn lên trời a!

Có một hệ thống như vậy làm chỗ dựa, Thông Thiên dường như cảm thấy tiền đồ của mình ngày càng tươi sáng!

Có lẽ sau này đến đại kiếp Phong Thần, cũng không cần phải bày ra cái Tru Tiên Kiếm Trận chết tiệt kia, trực tiếp thân thể rung lên, biến thành một "tiểu Bàn Cổ", vác theo Tru Tiên Tứ Kiếm, đuổi đánh Lão Tử và Nguyên Thủy, chẳng phải càng thêm khí thế sao?

Cũng không đúng, bây giờ đang là thời kỳ tam tộc a!

Ngay cả Hồng Quân còn chưa chứng đạo, sao ta không nhanh hơn một bước, làm vị Thánh nhân Thiên Đạo đầu tiên? "Đinh!

Nhắc nhở Túc chủ, Hồng Quân được Thiên Đạo ưu ái, có Tạo Hóa Ngọc Điệp trong người, hiện là nửa người phát ngôn của Thiên Đạo, việc ông ta chứng đạo thành Thánh nhân Thiên Đạo là đại thế.

Với trạng thái hiện tại của Túc chủ, muốn thay đổi đại thế như vậy gần như là không thể." Trạng... thái...?

Từ trong câu trả lời của hệ thống, Thông Thiên dường như cảm nhận được một tia trào phúng.

Mộng đẹp ban ngày bị phá vỡ.

Thông Thiên da mặt cũng dày như tường thành, trong ý thức bắt đầu tiếp nhận công pháp tu luyện 《Hỗn Độn Đại Đạo Kinh》.

Công pháp này cũng không biết nguồn gốc từ đâu, nhưng cái tên nghe rất uy phong bá khí.

Bản thân Thông Thiên cũng có công pháp truyền thừa, nhưng đó là Cửu Chuyển Huyền Công mà Bàn Cổ dùng để luyện thể.

Nếu muốn tu luyện đương nhiên có thể tu luyện, nhưng cũng phải đợi sau khi xuất thế, ngưng tụ được nhục thân, hiện tại chỉ là trạng thái nguyên thần, căn bản không thể tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công.

Lúc này, công dụng của Hỗn Độn Đại Đạo Kinh đã thể hiện ra!

Hỗn Độn Đại Đạo Kinh và Cửu Chuyển Huyền Công không giống nhau, nó không thiên về nhục thân mà là nguyên thần, cũng phù hợp với hệ thống tu luyện chủ đạo của Hồng Hoang, đáng tin cậy hơn Cửu Chuyển Huyền Công rất nhiều.

Dù sao Cửu Chuyển Huyền Công nghe thì rất ngầu, nhục thân cửu chuyển, có thể chứng đại đạo, nhưng nhìn khắp lịch sử Hồng Hoang vô lượng lượng kiếp, ngoài Bàn Cổ và Thập Nhị Tổ Vu, dường như cũng không có ai dựa vào môn công pháp này mà làm nên trò trống gì.

Thậm chí cả Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu, kết cục cuối cùng, cũng một người thảm hơn một người! "Hệ thống, bây giờ ta có thể xuất thế trước thời hạn không?" Thông Thiên có chút không yên tâm, hỏi. "Có thể." "Sẽ không có vấn đề gì khác chứ?" "Không có." "Vậy ta thật sự làm đây nhé?" "....." Sau khi xác nhận lại nhiều lần, Thông Thiên cuối cùng cũng yên tâm.

Dù hệ thống có là một cái hố lớn hay không, nhưng ít nhất ở giai đoạn đầu này, chắc sẽ không lừa gạt mình.

Tổng kết một câu!

Bây giờ nếu muốn xuất thế trước, hoàn toàn có thể. "Phù!" Theo Thông Thiên bắt đầu vận chuyển Hỗn Độn Đại Đạo Kinh, tức thì, linh khí trong phạm vi mấy chục vạn dặm của cả Côn Lôn Sơn đều khẽ

rung động.

Vô số linh khí không ngừng hội tụ!

Nhưng đồng thời, dù có bao nhiêu linh khí hội tụ, cuối cùng đều bị đoàn thanh khí chỉ lớn bằng bàn tay của Thông Thiên hấp thu hoàn toàn vào trong, biến mất không thấy, phảng phất như một cái động không đáy, không từ chối bất cứ thứ gì. "Ầm!" Cuối cùng, một ngày, dị tượng biến đổi, chỉ thấy Thông Thiên vốn đang ở trạng thái thanh khí, đột nhiên vặn vẹo biến hóa, hóa thành hình người, sau đó lại dần dần trở nên ngưng thực!

Cuối cùng, triệt để hóa thành thân người.

Quả nhiên là một thanh niên, mày kiếm mắt sao, toàn thân khí chất phảng phất như một thanh trường kiếm phá không, lẫm liệt không thôi.

Đồng thời, vào khoảnh khắc Thông Thiên hóa thành thân người, khí tức trên người cũng như ngồi trên hỏa tiễn, bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Địa Tiên sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ...

đỉnh phong!

Chương 3

Thiên Tiên sơ kỳ... ...

Chân Tiên... ...

Huyền Tiên... ...

Kim Tiên... ...

Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ... ...

Mãi cho đến cực hạn của Thái Ất Kim Tiên.

Ngay khi Thông Thiên định một hơi đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, đột nhiên, giọng nói của hệ thống xuất hiện trong ý thức khiến hắn đột ngột dừng lại. "Túc chủ tốt nhất không nên lập tức đột phá Đại La Kim Tiên, với nội tình hiện tại của Túc chủ, nếu tấn thăng Đại La Kim Tiên, ngưng tụ tam hoa, nhiều nhất chỉ có thể đạt đến trình độ cửu phẩm!" "Tuy trình độ tam hoa cửu phẩm cũng không tệ, nhưng trên cửu phẩm còn có thập nhị phẩm cực hạn, chỉ có thập nhị phẩm mới có thể đột phá ràng buộc, khiến cho tương lai của Túc chủ càng có tiềm lực và khả năng phát triển hơn." Hệ thống nhanh chóng giải thích. "Tam hoa thập nhị phẩm?" Thông Thiên khẽ nhíu mày, cái cảm giác tu vi đang tăng sảng khoái lại bị người khác cắt ngang thật không dễ chịu chút nào! "Vậy ta phải làm sao để tam hoa nở ra thập nhị phẩm?" Biết hệ thống cũng là vì tốt cho mình, sự khó chịu trong lòng Thông Thiên cũng nhanh chóng bị đè xuống, tiện thể hỏi. "Túc chủ đang sở hữu một giọt tinh huyết Bàn Cổ, hiện tại chính là thời cơ sử dụng, luyện hóa tinh huyết Bàn Cổ, có xác suất rất lớn có thể giúp Túc chủ thành công khai xuất tam hoa thập nhị phẩm!" "Vậy sao?" Thông Thiên khẽ cười, tinh huyết Bàn Cổ ở ngay trên người, việc đến trước mắt, ngược lại bị mình quên mất!

Tâm niệm khẽ động, một giọt tinh huyết lấp lánh ánh sáng vàng kim liền xuất hiện trước mặt Thông Thiên, chính là tinh huyết Bàn Cổ, tỏa ra từng trận khí tức mênh mông cổ xưa, thậm chí linh khí xung quanh cũng vì nó mà dần dần sôi trào.

Thông Thiên cũng không chần chừ, há miệng hút một hơi, tức thì một giọt tinh huyết Bàn Cổ đã bị hắn nuốt xuống, Hỗn Độn Đại Đạo Kinh và Cửu Chuyển Huyền Công, hai môn công pháp đồng thời vận chuyển, bắt đầu luyện hóa tinh huyết Bàn Cổ. "Ầm!" Trong khoảnh khắc vừa nuốt tinh huyết Bàn Cổ xuống, khí tức toàn thân Thông Thiên liền bỗng nhiên tăng vọt, quét ra tứ phía, cả người cũng phảng phất như phình lên, từng luồng ánh sáng vàng kim trực tiếp chiếu ra từ các lỗ chân lông.

Tinh huyết Bàn Cổ tuy chỉ có một giọt, nhưng lại là đại bổ trong đại bổ, với thực lực hiện tại của Thông Thiên, hai đại công pháp đồng thời vận chuyển luyện hóa, cũng khó mà hoàn toàn áp chế được.

Nhưng dù thế nào, chỉ cần không bị căng nứt ngay lập tức, việc luyện hóa giọt tinh huyết đã nuốt vào này cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Trong Côn Lôn Sơn, Thông Thiên yên lặng ngồi xếp bằng tại chỗ, chuyên tâm luyện hóa tinh huyết Bàn Cổ trong cơ thể.

Hắn phảng phất như tiến vào một loại trạng thái huyền diệu, thân thể không ngừng dung hợp với tinh huyết Bàn Cổ, sinh ra một loại biến hóa tựa như lột xác, nhưng càng giống như thăng hoa, tiến hóa.

Từ trong ra ngoài!

Thậm chí ngay cả nguyên thần cũng vì vậy mà được lợi vô cùng, có một loại lực lượng đại đạo pháp tắc không rõ tên, vờn quanh trên nguyên thần, chậm rãi khắc sâu, dung hợp vào trong đó...

Cứ như vậy, cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng, thân thể Thông Thiên chấn động, cả người tỉnh lại.

Đồng thời, Thông Thiên cũng cảm giác được trạng thái của mình đã đạt đến đỉnh cao chưa từng có.

Trong lòng cũng rõ ràng, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để phá vỡ ràng buộc, xung kích bình cảnh, một lần ngưng tụ ra tam hoa, tấn thăng Đại La Kim Tiên. "Phá!" Thế là, khoảnh khắc tiếp theo, Thông Thiên toàn lực vận chuyển pháp lực toàn thân, trực tiếp xung kích về phía cảnh giới Đại La Kim Tiên! "Ầm ầm!" Từ trong cơ thể Thông Thiên, một cỗ khí thế cường đại, tức thì, không thể kìm nén mà bộc phát ra, quét ra tứ phía!

Cảnh giới Đại La Kim Tiên, vào khoảnh khắc này, Thông Thiên cuối cùng đã thành công đạt tới!

Đồng thời, chỉ thấy trên đỉnh đầu Thông Thiên, một đóa khánh vân hiện ra, hỗn độn mông lung, trong đó, tam hoa ngưng tụ, nhất phẩm, nhị phẩm, tam phẩm, tứ phẩm... ngũ phẩm, lục phẩm, thất phẩm, bát phẩm...

Chương 4

cửu phẩm!

Hơi khựng lại, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, "rắc" một tiếng, dường như đã phá vỡ một bình cảnh nào đó trong cõi u minh, tam hoa trên đỉnh đầu Thông Thiên, hiên ngang tiếp tục ngưng tụ.

Thập phẩm, thập nhất phẩm, thập nhị phẩm!

Hoàn mỹ thập nhị phẩm!

Cực hạn thập nhị phẩm!

Tượng trưng cho tiềm năng phát triển lớn nhất.

Đồng thời, theo tam hoa của Thông Thiên trưởng thành đến cực hạn, tu vi của hắn cũng đạt tới cực hạn của Đại La Kim Tiên, bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong. "Hoa khai thập nhị phẩm, Đại La Kim Tiên đỉnh phong!" Khí tức trên người Thông Thiên từ từ thu liễm bình ổn lại, nhưng niềm vui sướng trong lòng lại không thể ngừng.

Tuy đã xuất thế trước thời hạn, nhưng tu vi nên có lại không hề thiếu một chút nào!

Đại La Kim Tiên!

Lại còn là Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Dù ở thời kỳ tam tộc, đây cũng tuyệt đối là cao thủ hàng đầu!

Dù trong Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, cũng không tìm ra được bao nhiêu tồn tại có thể sánh ngang với hắn!

Những người có thể ổn định thắng hắn một bậc, lại càng chỉ có ba vị lão tổ của tam tộc đã phá vỡ ràng buộc, đạt đến cảnh giới Hỗn

Nguyên Kim Tiên là Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

Hỗn Nguyên Kim Tiên, cũng chính là Chuẩn Thánh, nhưng vào thời kỳ tam tộc này, Hồng Quân chưa truyền bá pháp Trảm Tam Thi, cho nên chưa có cách gọi Chuẩn Thánh.

Đương nhiên, đó là những người trên mặt nổi, còn trong bóng tối, tu vi đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên còn có rất nhiều người, ví dụ như nổi tiếng nhất là Đạo Tổ Hồng Quân, Ma Tổ La Hầu, Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ, và cả Dương Mi Đại Tiên được xưng là "chứng đạo trước Hồng Quân", vân vân.

Thông Thiên tuy là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đứng trên đỉnh kim tự tháp của Hồng Hoang, nhưng lại rất tỉnh táo về vị trí của mình!

Đừng nói là chưa đạt đến tầng thứ Hỗn Nguyên Kim Tiên, dù đã thành Hỗn Nguyên Kim Tiên, bây giờ ra ngoài, e rằng cũng không thể quá kiêu ngạo!

Dù sao lúc này những nhân vật như Hồng Quân, La Hầu, đều chỉ có thể làm việc một cách kín đáo, âm thầm chuẩn bị cho đại chiến lượng kiếp! "Không... lần này tu vi tiến bộ, còn xa mới chỉ có vậy!" Thông Thiên thân thể khẽ rung, trên người tự nhiên tỏa ra một cỗ khí tức cổ xưa tang thương, là do luyện hóa tinh huyết Bàn Cổ mang lại, Cửu Chuyển Huyền Công đã đạt đến tầng thứ năm.

Cửu Chuyển Huyền Công tổng cộng có chín tầng, tu luyện thành tầng thứ nhất là Chân Tiên, tầng thứ hai là Huyền Tiên, tầng thứ ba là Kim Tiên, tầng thứ tư là Thái Ất Kim Tiên, tầng thứ năm là Đại La Kim Tiên, tầng thứ sáu là Chuẩn Thánh (Hỗn Nguyên Kim Tiên), tầng thứ bảy là Thánh Nhân (Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên), tầng thứ tám là cảnh giới Thiên Đạo, tầng thứ chín là cảnh giới Đại Đạo.

Thông Thiên hiện tại Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ năm,

cường độ thân thể đủ để sánh ngang với tiên thiên linh bảo thông thường, lại thêm pháp lực miên man vô cùng, đặc biệt cường đại, có thể nói lợi ích cực lớn.

Nhưng Cửu Chuyển Huyền Công cực kỳ khó tu, Thông Thiên từ đầu đã không định lấy đây làm con đường chính, chỉ dùng làm một loại phụ trợ mà thôi!

Tuy là một người xuyên không, lẽ ra nên có mục tiêu cao cả một chút, thử xem có thể dĩ lực chứng đạo hay không!

Nhưng Thông Thiên lại càng tin tưởng vào câu: tinh lực của một người là có hạn!

Những người muốn đi mấy con đường cùng lúc, con đường này không thành thì đi con đường khác, chẳng phải là ăn không ngồi rồi sao?

Hậu thế truyền lại, có ba phương pháp chứng đạo, dĩ lực chứng đạo, trảm tam thi chứng đạo và công đức chứng đạo!

Dù chỉ là một trong số đó, cũng tuyệt đối đủ để hành hạ người ta, ba loại cùng tu?

Chẳng phải là đang nằm mơ giữa ban ngày sao?

Ít nhất Thông Thiên cho rằng mình không có bản lĩnh đó!

Hắn đã xác định con đường của mình, một đời, gắn bó với kiếm đạo!

Dĩ kiếm chứng đạo!

Chương 5

Ừm, tuy bây giờ trong tay không có kiếm!

Nhưng kiếm ở trong tâm, vạn vật đều là kiếm!

Thông Thiên tay phải nắm hờ, từng luồng linh khí tự nhiên ngưng tụ thành hình một thanh trường kiếm, kiếm quang lạnh lẽo, băng hàn vô cùng!

Đại La Kim Tiên!

Đại thần thông giả!

Đây là thực lực cường đại mà Thông Thiên hiện đang sở hữu!

Đồng thời, đó cũng là một loại huyết mạch thần thông chi lực mà Thông Thiên có được sau khi luyện hóa tinh huyết Bàn Cổ!

Thập Nhị Tổ Vu cũng do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, mỗi người nắm giữ một loại huyết mạch thần thông: thời gian không gian, kim mộc thủy hỏa thổ, phong vũ lôi điện thiên khí... thiên địa tuần hoàn, tự nhiên viên mãn.

Mười hai loại huyết mạch thần thông của Thập Nhị Tổ Vu kết hợp lại, có thể thực sự nghịch thiên, gần như có thể diễn giải vạn tượng vạn pháp của vũ trụ Hồng Hoang, gần như là căn bản của trời đất, cội nguồn của vạn đạo.

Cũng chính vì vậy, khi họ dùng Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ngưng tụ ra chân thân Bàn Cổ, mới có thể vô địch như vậy!

Huyết mạch thần thông chi lực mà Thông Thiên hiện tại thức tỉnh, chính là năng lực của Tổ Vu Kim hệ Nhục Thu trong Thập Nhị Tổ Vu, Kim chi đại đạo!

Cũng khá phù hợp với kiếm đạo mà bản thân muốn chủ tu, có thể tăng thêm uy lực cho kiếm đạo của Thông Thiên. "Túc chủ liên tục phá vỡ bảy đại cảnh giới, tổng cộng nhận được bảy lần rút thưởng!

Có lập tức rút thưởng không?" Đúng lúc này, giọng nói nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên trong ý thức Thông Thiên. "Rút thưởng?" Thông Thiên sững sờ, "Không phải là Thần Cấp Lựa Chọn sao?

Còn có rút thưởng?" "Thần Cấp Lựa Chọn là công năng chủ yếu của bản hệ thống, ngoài ra còn có các công năng khác, theo tu vi của Túc chủ tăng lên, những công năng này cũng sẽ lần lượt được giải tỏa và mở ra!" Hệ thống giải thích.

Thôi được rồi, một hệ thống treo đầu dê bán thịt chó, không lo làm việc chính!

Nhưng như vậy cũng tốt, công năng của hệ thống càng nhiều, lợi ích cho mình cũng càng lớn. "Rút thưởng!" Thông Thiên lập tức nói.

Đồng thời, trong ý thức của hắn, cũng xuất hiện một cái bàn xoay tròn ngũ sắc, trong bàn xoay đặt chi chít vô số bảo vật.

Ngay sau đó, cái bàn xoay tròn khổng lồ liền nhanh chóng chuyển động! "Dừng!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được bốn hạt linh châu Địa Thủy Hỏa Phong." "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Đại Diễn Trận Bàn." "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được bản đồ ba đảo Bồng Lai." "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được cực phẩm tiên thiên linh bảo Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ." "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được cực phẩm tiên thiên linh căn cây Phù Tang." "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Lục Hồn Phiên." "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được cực phẩm tiên thiên linh bảo Thanh Thần Kiếm." "Bốn linh châu Địa Thủy Hỏa Phong!

Đại Diễn Trận Bàn!

Bản đồ ba đảo Bồng Lai!

Còn có Ngũ Phương Kỳ, tiên thiên linh căn Phù Tang...

Ừm, không đúng, cây Phù Tang không phải ở trên Thái Dương Tinh, kết hợp làm một với Thái Dương Tinh, không thể di chuyển sao?" Thông Thiên sững sờ, nhưng lúc này hệ thống giải thích: "Tiên thiên linh căn cây Phù Tang không giống với tiên thiên linh căn thông thường, cây Phù Tang thật sự có tổng cộng hai gốc, thuộc cùng một nguồn gốc, một trong số đó kết hợp làm một với Thái Dương Tinh, không thể tùy tiện di chuyển, nhưng ngoài ra, còn có một cây khác, hiện tại Túc chủ rút được chính là cây đó." "Ồ, vậy sao?" Thông Thiên tức thì hiểu ra, nụ cười trên mặt không thể che giấu được.

Liên tục rút bảy lần, thật sự là thu hoạch lớn a!

Thứ kém nhất là bốn hạt linh châu Địa Thủy Hỏa Phong, đơn lẻ chỉ là trung phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng nếu phối hợp, bốn hạt linh châu đồng thời sử dụng, tứ tượng hợp nhất, diễn hóa hỗn độn, uy lực tăng vọt, có thể sánh ngang với thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Đại Diễn Trận Bàn không cần phải nói, Thông Thiên có truyền thừa trận đạo, có trận bàn phụ trợ, sau này dù là bố trận hay suy diễn trận pháp, hiệu suất đều sẽ cao hơn.

Có chút tương tự với Đại Diễn Trận Bàn, là Lục Hồn Phiên!

Lục Hồn Phiên cũng là một kiện dị bảo, trong đại kiếp Phong Thần, Thông Thiên dùng nó để nguyền rủa tứ Thánh, đương nhiên là không thành công, bị tên Trường Nhĩ Định Quang Tiên kia lâm trận phản bội!

Nếu không thì, đại kiếp Phong Thần ai thắng ai thua, còn khó nói!

Chương 6

Ba đảo Bồng Lai là ba khối mảnh vỡ hỗn độn khổng lồ rơi xuống Hồng Hoang lúc Bàn Cổ khai thiên hóa thành, trên ba hòn đảo chắc chắn cũng có tạo hóa phi phàm.

Đợi Thông Thiên có thời gian đi Đông Hải một chuyến, có thể thu thập ba hòn đảo này một phen, làm đạo trường sau này!

Côn Lôn Sơn hiện tại tuy tốt, nhưng liếc nhìn Lão Tử, Nguyên Thủy vẫn chưa thai nghén xuất thế ở bên cạnh, Thông Thiên lại lười tranh giành với hai người họ!

Hồng hoa, bạch ngẫu, thanh hà diệp, Tam Thanh vốn là một nhà!

Nhưng bây giờ cũng không có hồng hoa, cũng không có bạch ngẫu, càng không có thanh hà diệp, Thông Thiên lười cùng họ làm một nhà.

Trái lại, Thông Thiên nhìn chằm chằm vào cái Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử có chút thèm thuồng, nhưng đáng tiếc, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đã trở thành linh bảo bạn sinh của Lão Tử rồi.

Căn bản không cướp được!

Nếu cưỡng ép cướp, e rằng Thiên Đạo sẽ trực tiếp giáng một đạo sét xuống?

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ là một trong Thiên Địa Ngũ Phương Lệnh Kỳ, lực phòng ngự của nó cường đại thế nào, ai cũng biết!

Cũng chỉ có lục tọa liên đài, và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử, à, không đúng, phải thêm cả Địa Thư của Trấn Nguyên Tử, mới có thể nhỉnh hơn một bậc.

Về phần Thanh Thần Kiếm thì càng không cần phải nói!

Thông Thiên đã quyết tâm tu luyện kiếm đạo, dĩ kiếm chứng đạo, bây giờ có được một thanh kiếm tốt, tự nhiên là chuyện tốt như than trong tuyết!

Không để ý đến Lão Tử, Nguyên Thủy vẫn đang tiếp tục thai nghén ở bên cạnh, Thông Thiên sơ bộ tế luyện thanh Thanh Thần Kiếm vừa nhận được, liền định rời khỏi Côn Lôn Sơn. "Ầm!" Đứng ở nơi cực cao của Côn Lôn Sơn, một cỗ sát khí che trời lấp đất tức thì ập đến, khiến Thông Thiên không khỏi biến sắc!

Đại kiếp, đến rồi sao? "Vốn tưởng còn một thời gian nữa, nhưng cũng không sao!

Với thực lực hiện tại của ta, chỉ cần không đối đầu với Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, và Hồng Quân, La Hầu, những người khác chắc đều không làm gì được ta!" Ánh mắt Thông Thiên rực sáng, một cỗ kiếm ý lẫm liệt đột nhiên tỏa ra từ người hắn: "Nếu đã như vậy, vậy thì... nhập kiếp thôi!" Thông Thiên thân hình khẽ động, tức thì biến mất trên đỉnh Côn Lôn Sơn.

Sau khi rời khỏi Côn Lôn Sơn, Thông Thiên liền đi thẳng về phía tây, nơi quyết chiến của đại chiến tam tộc là ở phương tây, tự nhiên phải đến chia một chén canh.

Từ phương đông đến phương tây, quãng đường vô cùng dài, nhưng với thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong của Thông Thiên, cũng chỉ mất vài chục năm thời gian là đến nơi.

Vừa tiến vào đại địa phương tây, tức thì, Thông Thiên liền cảm nhận được sát khí tràn ngập giữa trời đất so với ở đại địa phương đông còn nồng đậm hơn rất nhiều.

Vô số sát khí cuồn cuộn, gần như ngưng tụ thành thực chất, như

mực nước, hóa thành từng tầng mây đen, che kín trời đất!

Vô số sinh linh cũng đang liều mạng chém giết trên mảnh đất này, có Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, nhưng nhiều hơn là các chủng tộc Hồng Hoang khác phụ thuộc vào tam tộc.

Các tộc ở Hồng Hoang, do tam tộc dẫn đầu, bị chia thành ba phe, loài có vảy, loài chim bay, loài thú chạy, triệt để hỗn chiến với nhau.

Đánh đến trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang, vạn vật đều mất đi màu sắc.

Địa mạch của phương tây trong trận chiến này gần như không ngày nào được yên ổn, xem ra cũng không hoàn toàn là lỗi của La Hầu, bản thân trận đại chiến đã đủ kịch liệt rồi, gây ra vết thương không thể cứu vãn cho đại địa phương tây.

Cả phương tây triệt để hóa thành một Tu La tràng, Long, Phượng, Kỳ Lân và các tộc khác đang hỗn loạn tàn sát lẫn nhau, gần như không ngừng nghỉ một khắc.

Mỗi giờ mỗi khắc, mỗi phút mỗi giây, đều không biết có bao nhiêu sinh mệnh đang tàn lụi!

Trong trận đại chiến này, ngay cả Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, những tồn tại ngày thường có thể được xem là cao thủ ở Hồng Hoang, lúc này cũng chết từng đống, không ngừng vẫn lạc.

Sự tàn khốc của lượng kiếp, từ đây cũng có thể thấy được một phần!

Nhìn từng cảnh tượng sát lục, trong lòng Thông Thiên cũng cảm xúc không thôi.

Sát khí vô biên khuấy động lòng người, ảnh hưởng thần trí, trong đại kiếp này, người nào nhân quả càng sâu nặng, càng như sa vào vũng lầy, khó mà thoát kiếp.

Thông Thiên tuy mới xuất thế, vừa đến phương tây, nhưng lúc này một chân bước vào chiến trường lượng kiếp, cũng vô hình trung dính phải vô số nhân quả.

Chương 7

Nhân quả chi đạo, vô hình vô chất, không nhìn thấy, không sờ được, nhưng lại là thứ thực sự tồn tại!

Dưới Thiên Đạo, vô lượng chúng sinh, đều nằm trong lưới nhân quả. "Đinh, Túc chủ đang bị Ma tộc vây giết, xin hãy lựa chọn: Lựa chọn một: Lập tức rút lui, tránh khỏi cuộc vây giết, không có phần thưởng; Lựa chọn hai: Đánh lui Ma tộc tấn công, thưởng trung phẩm tiên thiên linh bảo Lục Dục Huyễn Ma Cầm; Lựa chọn ba: Giết toàn bộ Ma tộc tấn công, thưởng thượng phẩm tiên thiên linh bảo Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng." Cùng lúc giọng nói hệ thống vang lên, dưới sự bao trùm của thần thức Thông Thiên, hắn cũng phát hiện ra cái gọi là "Ma tộc" đang vây giết mình.

Chỉ thấy đám "Ma tộc" tấn công có tổng cộng ba trăm sáu mươi hai người, gần như toàn bộ là tu vi Thái Ất Kim Tiên, nhưng điều khiến người ta có chút cạn lời là, trong đám "Ma tộc" này, có Long tộc, có Phượng tộc, có Kỳ Lân tộc, và còn nhiều thành viên của các chủng tộc khác.

Rõ ràng những người này đều bị Ma Tổ La Hầu âm thầm ra tay, ma hóa thành viên của các chủng tộc, cũng không biết rốt cuộc làm sao mà phát hiện ra hắn lẻn vào, ngay lập tức muốn vây giết. "Ta chọn lựa chọn thứ ba!" Nhưng đối với điều này, Thông Thiên không kinh mà còn mừng, hắn tu luyện kiếm đạo, thích nhất là chiến đấu với người khác!

Ba lựa chọn, cái đầu tiên tự nhiên trực tiếp bỏ qua, cái thứ hai thưởng Lục Dục Huyễn Ma Cầm, có thể khuấy động thất tình lục dục của con người, khiến người ta trầm luân mê thất.

Không nghi ngờ gì là bảo vật thiên về ma đạo, chỉ là trung phẩm tiên thiên linh bảo, so với thượng phẩm tiên thiên linh bảo Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng của lựa chọn thứ ba rõ ràng kém hơn rất nhiều.

Trong đám Ma tộc tấn công cũng có cao thủ, không chỉ một, mà là một Long một Phượng hai vị Đại La Kim Tiên, đều là Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Điều này khiến Thông Thiên cũng không khỏi cảm thán.

Ma Tổ không hổ là Ma Tổ!

Thủ đoạn của La Hầu thật sự có chút kinh khủng!

Ngay cả Đại La Kim Tiên của Long tộc, Phượng tộc cũng bị âm thầm khống chế.

Chẳng trách có thể khiêu khích đại chiến tam tộc!

Làm một bàn tay đen lớn sau màn.

Chỉ đáng tiếc, tất cả những gì La Hầu làm đều là dọn đường cho người khác, Đạo Tổ Hồng Quân mới là người thắng lớn cuối cùng! "Ầm!" Trong phạm vi mấy chục vạn dặm, đột nhiên, trời đất trở nên tối tăm, ma khí vô cùng điên cuồng quét qua mọi thứ trong phạm vi mấy chục vạn dặm.

Cỏ cây khô héo, ngay cả núi đá sông ngòi cũng trở nên đen kịt!

Càng không cần nói đến những sinh linh các tộc bị bao phủ trong đó, cũng đều bị cưỡng chế chuyển hóa thành Ma tộc.

Ma khí ngút trời!

Một đại trận, cách tuyệt trong ngoài, biến mọi thứ thành thế giới ma! "Ầm!" Hai vị Đại La Kim Tiên một Long một Phượng kia, càng lập tức triển khai cuộc tập kích đối với Thông Thiên.

Long ngâm!

Phượng minh!

Hai người thi triển thần thông bản tộc đồng thời, còn xen lẫn thủ đoạn của ma đạo, trở nên càng thêm quỷ dị kinh khủng, khó lường khó phòng!

Chỉ là, đối mặt với sự tấn công liên thủ của hai người, sắc mặt Thông Thiên vẫn trấn định tự nhiên, mặc cho trời đất trong phạm vi mấy chục vạn dặm biến hóa thế nào.

Tâm linh của hắn đều không hề dao động!

Thực lực tuyệt đối, đủ để hắn khống chế mọi cục diện. "Xoẹt!" Một tiếng kiếm minh lanh lảnh đột nhiên vang lên, phảng phất như xuyên kim liệt thạch, vang vọng khắp phạm vi đại trận, đồng thời, theo một kiếm của Thông Thiên vung ra!

Cả trời đất cũng phảng phất như ngưng đọng!

Ma khí vô tận đang cuồn cuộn không ngừng, đột nhiên, toàn bộ đều ngưng trệ lại!

Trong bóng tối, chỉ có một đạo kiếm quang xông lên trời!

Một kiếm!

Chương 8

Phá vỡ mọi thuật và pháp!

Bất kể là thủ đoạn của Long tộc, Phượng tộc, hay là ma đạo, toàn bộ đều không thể cản được một kiếm này! "Hống!" Tiếng rồng gầm thê lương vang lên, kinh ngạc nhìn thấy vị Đại La Kim Tiên Long tộc kia hóa ra bản thể hắc long, trên người hắn, một vết nứt khổng lồ dài đến mấy ngàn dặm đang không ngừng phun ra máu đen đỏ.

Hắn đã bị Thông Thiên một kiếm trọng thương, suýt nữa bị một kiếm phân thây, nhưng vào thời khắc cuối cùng, hắn đã giãy giụa thoát ra, hóa thành bản thể!

Trong đôi mắt đỏ rực của hắn, lúc này tràn ngập sự sợ hãi sâu sắc!

Cường địch!

Cường địch chưa từng có!

Dưới tay Thông Thiên, hắn không phải là đối thủ một hiệp.

Thê thảm hơn hắn là vị Đại La Kim Tiên Phượng tộc, lúc này đã sớm bị một kiếm chém giết, hóa thành một con phượng hoàng khổng lồ, rơi từ trên không xuống.

Rào rào!

Cùng với con phượng hoàng rơi xuống, Nam Minh Ly Hỏa đầy trời khiến cho trời đất đen kịt cũng bị chiếu sáng.

Trên thực tế, so với Long tộc, sinh mệnh lực của Phượng Hoàng nhất tộc càng ngoan cường hơn, có thể niết bàn!

Nhưng, một kiếm của Thông Thiên chém giết, lại chém diệt cả sinh cơ của con phượng hoàng đó, ngay cả cơ hội niết bàn cũng không

có.

Cùng là Đại La Kim Tiên, thực lực của Thông Thiên khủng bố đến như vậy!

Một kiếm tung ra, phượng hoàng tử vong, hắc long trọng thương, Thông Thiên vào khoảnh khắc này triệt để thể hiện thực lực vô địch. "Ầm!" Ánh sáng vàng vô tận từ dưới chân hắn lan ra, phảng phất hình thành một con đường thông thiên, bước trên con đường đó, hắn phảng phất như một chiến thần vô địch!

Trên đường đi qua, vô số Ma tộc đều hóa thành tro bụi!

Tuy Ma tộc đã dùng đại trận phong tỏa tám phương, vây khốn hắn, nhưng đồng thời vây khốn, cũng chính là bản thân họ!

Hơn nữa, phương tây thuộc kim, đại địa nhiều khoáng mạch, trong huyết mạch của Thông Thiên truyền thừa chính là Kim chi đại đạo, ở phương tây, tự nhiên cũng có nhiều trợ lực. "Đốt cháy huyết ta, Long Chiến Vu Dã!" Hắc long khổng lồ gầm thét, từ vết nứt khổng lồ trên người đột nhiên phun ra máu càng thêm nồng đậm, như một dòng lũ khổng lồ, hội tụ lại một chỗ.

Ầm!

Máu rồng tụ lại, đột nhiên bùng nổ thành một quả cầu lửa khổng lồ, cháy lên ngọn lửa màu đen đỏ.

Quả cầu lửa khổng lồ, hóa thành vô số hỏa long, gầm thét liên hồi, lao về phía Thông Thiên, những ngọn lửa phun ra, thiêu trời diệt đất, ngay cả hư không cũng bị thiêu tan chảy!

Đây là thủ đoạn liều mạng của nó, uy lực cực lớn, vượt qua Đại La Kim Tiên hậu kỳ, ngay cả Thông Thiên, cũng cảm nhận được uy hiếp.

Trên thực tế cũng chính là như vậy!

Một chiêu Long Chiến Vu Dã của hắc long uy lực vô cùng lớn, thậm chí nếu bị vô số hỏa long kia vây khốn, nó sẽ càng thăng hoa, diễn hóa ra một thức thần thông lợi hại hơn.

Hoang Long Luyện Giới Đại Pháp!

Đúng như tên gọi, một thức thần thông này có thể luyện hóa cả thế giới trong khoảnh khắc, thuộc về thần thông cấm kỵ truyền thừa của Long tộc. "Giãy giụa vô ích!" Thông Thiên khẽ lắc đầu, từ trên đỉnh đầu hắn, đột nhiên hiện ra một lá cờ lệnh, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ!

Chỉ thấy lá cờ này khẽ phất một cái, từng luồng sóng nước từ trong đó tuôn ra, ngọn lửa phun ra đầy trời, nhưng đều bị chặn lại, dập tắt, căn bản không thể đến gần được người Thông Thiên.

Cùng lúc đó, Thanh Thần Kiếm trong tay Thông Thiên càng liên tục chém ra từng đạo kiếm mang, mỗi một đạo kiếm mang, đều chém giết một con hỏa long, không ngừng phá giải thủ đoạn liều mạng của hắc long. "Không thể nào!

Lá cờ phương bắc đó!

Chương 9

Phòng ngự chí bảo!

Sao lại ở trong tay ngươi!" Nhìn thấy cảnh này, con hắc long đang bay lượn phát ra tiếng gầm thét tuyệt vọng, đuôi rồng quét một cái, dập tắt từng đạo kiếm quang đang tấn công!

Nhưng đồng thời, trên người nó lại xuất hiện thêm nhiều vết thương hơn! "Ầm!" Nó há miệng phun ra một viên long châu khổng lồ, phóng thích uy năng, dường như muốn dẫn bạo long châu, cùng Thông Thiên đồng quy vu tận!

Nhưng, vào khoảnh khắc nó muốn dẫn bạo long châu, đột nhiên, phía trên hắc long, diễn hóa ra một cái đỉnh lớn, Càn Khôn Đỉnh!

Kiện tiên thiên chí bảo này cuối cùng cũng được Thông Thiên sử dụng.

Càn Khôn Đỉnh là bảo vật dùng để luyện khí, nhưng công dụng của nó, lại còn xa mới chỉ là luyện khí.

Lúc này, chỉ thấy cái đỉnh lớn khẽ xoay một vòng, phảng phất hóa thành một hố đen không đáy, nuốt chửng con hắc long khổng lồ vào trong. "Ong!" Càn Khôn Đỉnh khẽ rung, khôi phục lại nguyên hình, rơi trở lại trước mặt Thông Thiên!

Với uy lực của tiên thiên chí bảo, trấn áp con hắc long đã trọng thương, quả thực quá dễ dàng.

Phất tay thu lại Càn Khôn Đỉnh, tiếp đó Thông Thiên lại rung Thanh Thần Kiếm trong tay, kiếm mang đầy trời, quét sạch tất cả Ma tộc trong phạm vi mấy chục vạn dặm, bao gồm cả đại trận đang vây khốn nơi này, đều bị tiêu diệt.

Hắn vẫn chưa thi triển toàn lực!

Thân hình lóe lên, Thông Thiên biến mất tại chỗ, thẳng đến một đỉnh núi cách đó cả triệu dặm mới dừng lại!

Bố trí đại trận xung quanh để cách ly, Thông Thiên mới lấy Càn Khôn Đỉnh ra, con hắc long bên trong đã bị cấm cố hoàn toàn, không thể động đậy.

Điều này cũng tiện cho hắn ra tay, trực tiếp sưu hồn. "Ầm!" Thế nhưng, vừa hợp tình hợp lý lại vừa bất ngờ, hắn chỉ vừa mới tra xét, thông tin nhận được không nhiều, nhưng toàn bộ thần hồn của hắc long lại tự bạo nổ tung.

Ma Tổ La Hầu đã đặt cấm chế trong thần hồn của nó, một khi bị người khác tra xét, lập tức tự bạo thần hồn.

Khẽ lắc đầu, Thông Thiên cũng không để trong lòng, dù sao bây giờ đại chiến đã đến thời khắc cuối cùng, âm mưu quỷ kế đều không còn tác dụng!

Chỉ có thực lực mới là đạo lý cứng!

Nếu thực lực của Thông Thiên đủ mạnh, bây giờ có thể trực tiếp xông lên, quyền đấm Long Vương, Nguyên Phượng, chân đá Thủy Kỳ Lân, sau đó trói Ma Tổ và Đạo Tổ lại đánh cho một trận.

Nhưng thực tế thì...

La Hầu chơi âm mưu quỷ kế, đó cũng là vì thực lực của hắn cao cường, nếu không, đổi lại là người khác, ai có thể chơi trò mèo dưới mí mắt của ba đại lão Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân chứ?

Hắc long thần hồn tự bạo, nhiệm vụ hệ thống tự động kết thúc, Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng nhận được quả thực không tệ!

Chiếc đèn này tuy không bằng Thiên Địa Nhân tam đăng, nhưng cũng là một bảo vật hiếm có, thượng phẩm tiên thiên linh bảo, trong đó ẩn chứa một đạo tiên thiên âm dương lưỡng nghi chi khí, không chỉ có lực công kích, mà còn có thể phụ trợ người tu hành.

Đại chiến liên miên!

Cả địa giới phương tây, đều triệt để trở thành một Tu La tràng, khắp nơi đều là sát lục, dùng những từ ngữ như thi cốt thành núi, máu chảy thành sông để hình dung cũng chỉ e là không đủ.

Trong mấy chục năm tiếp theo, Thông Thiên lại liên tục bị người của Ma tộc vây giết, nhưng cũng giống như trước đó, đám "Ma tộc" này, cũng đều bị hắn lần lượt đánh giết.

Tu vi của Thông Thiên tuy là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng trải qua từng trận chiến tàn sát, vô hình trung, đạo hạnh tích lũy đã sâu dày hơn rất nhiều.

Kiếm ý trên người ngày càng sâu lắng, dường như đang tích tụ, chờ đợi sự lột xác cuối cùng!

Trong những trận tàn sát đó, kinh hiểm nhất và cũng khiến Thông Thiên khó quên nhất, là một con bạch hổ, con bạch hổ đầu tiên giữa trời đất, hung tính phi thường.

Thông Thiên và nó đại chiến mấy trăm hiệp, cuối cùng mới chỉ chênh một ly, một kiếm đánh giết nó!

Có thể thấy thực lực của bạch hổ lợi hại đến mức nào!

Thông Thiên cũng tiếc cho nó, con bạch hổ này không may, bị La Hầu sớm nô dịch, nếu không, để nó trưởng thành, chưa chắc đã kém hơn ba người Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân.

Chương 10

Chỉ đáng tiếc, một khi bị nô dịch, tâm linh chung quy có tỳ vết, muốn tiếp tục dũng mãnh tinh tiến, đã trở nên gian nan!

Thông Thiên đứng trên một đỉnh núi, kể từ khi giết chết bạch hổ, đám "Ma tộc" đến tìm phiền phức đã không còn nữa.

Đại chiến ở phương xa đang diễn ra kịch liệt, đại chiến của ba vị lão tổ Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đang ở thời khắc hung mãnh nhất! "Hống!" "Ngâm!" Thương long gầm thét, hỏa phượng kêu dài, lại xen lẫn tiếng gào của kỳ lân, cuộc chiến của ba người vô cùng kinh khủng, trong phạm vi trăm vạn dặm, căn bản không có ai dám tiếp cận.

Bởi vì một khi tiếp cận, không bị dư ba trận chiến của ba người nghiền chết, cũng sẽ bị Nam Minh Ly Hỏa ngập trời thiêu thành tro bụi. "Ầm ầm ầm!" Cùng với một tiếng nổ kinh thiên động địa, trong phạm vi trăm vạn dặm, từng mảng không gian lớn hoàn toàn sụp đổ, hóa thành từng trận bão không gian kinh khủng, quét ra tứ phía.

Cùng lúc đó, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân cũng bị uy lực bùng nổ khổng lồ của trận chiến hất văng ra ngoài! "Bịch!", "Bịch!", "Bịch!" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân từng người đều bị trọng thương, khí tức yếu ớt vô cùng, vừa rồi họ đã tự thi triển thần thông cường đại, tiến hành cuộc đối quyết cuối cùng.

Kết quả lại là cả ba cùng bị thương! "Hống!" Long Vương gầm nhẹ một tiếng, thực lực của hắn mạnh nhất, nhưng cũng chính vì vậy, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân liên hợp, phần lớn các cuộc tấn công đều rơi vào người hắn, bây giờ thương thế của hắn cũng nặng nhất. "Đám ô hợp!" Thương long khổng lồ khẽ lượn vòng, tuy thương thế

nặng, nhưng Long Vương lại càng biết rõ, bây giờ là thời khắc cuối cùng của trận quyết chiến, dù thế nào cũng phải chống đỡ đến cuối cùng.

Tương tự, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân cũng vậy, tuy bị trọng thương, nhưng lúc này từng người cũng đã bị kích phát hung tính, chống đỡ không chịu ngã xuống.

Bão không gian kinh khủng đang quét qua, nhưng ba người lại hoàn toàn không để ý, chỉ đang không ngừng tích tụ sức lực, chuẩn bị cho cú đánh cuối cùng!

Cuộc tranh đấu của tam tộc kéo dài hàng vạn năm, dường như hôm nay sẽ đặt dấu chấm hết.

Nhưng cũng đúng lúc này, Long Vương vừa phun ra bản mệnh long châu, đột nhiên, một tiếng cười lớn lại quỷ dị vang lên: "Ha ha ha, ha ha ha..." Tiếng cười không phải nghe bằng tai, mà vang lên trong tâm linh của ba người!

Điều này khiến sắc mặt của Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân trong nháy mắt đều đại biến, có thể trực tiếp truyền âm thanh vào tâm linh của họ, có thể biết, thủ đoạn của kẻ trong bóng tối mạnh mẽ đến mức nào!

Ít nhất cũng là cao thủ có tu vi không thua kém họ, mà bây giờ, chính là lúc họ yếu nhất!

Gần như trong chớp mắt, ba người nhìn nhau, lập tức có quyết định, Long Vương hóa thành một người đàn ông trung niên mặc trường bào màu vàng kim, uy vũ bá đạo; Nguyên Phượng thì mặc trường bào hoa lệ, tuy là nữ lưu, nhưng trên người cũng có khí tức vương giả; còn Thủy Kỳ Lân, mặc trường bào màu đen, giống như Long Vương, khí tức trên người vô cùng bá đạo. "Người nào?" Ba người đồng thanh quát. "A!

Đến lúc này rồi, còn uy phong lắm mà!" Tiếng cười lạnh từ hư không truyền đến, đồng thời, một bóng người từ trong đó bước ra.

Đứng ngay đối diện với ba người.

Chỉ thấy người bước ra là một thanh niên, hắn mặc một thân trường bào màu đen, khí tức trên người vô cùng quỷ dị, dường như lúc nào cũng đang biến hóa, hư hư thực thực, thiên biến vạn hóa.

Dung mạo của hắn cũng vậy, không có dung mạo cố định, Long Vương nhìn thấy dung mạo của mình, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, cũng đều như vậy, đều nhìn thấy chính mình.

Dường như thanh niên đó chính là mình!

Điều duy nhất khác biệt là đôi mắt của thanh niên đó, đen kịt pha lẫn màu đỏ tươi, dường như có tà tính vô cùng, khiến người ta sinh lòng sợ hãi. "Rốt cuộc là ai?" Thủy Kỳ Lân lại hỏi.

Người này tuy chưa ra tay, nhưng trong lòng hắn, lại cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm cực kỳ chí mạng, thanh niên này vô cùng mạnh mẽ, chín phần mười sẽ không kém hơn họ lúc toàn thịnh.

Thậm chí, cực kỳ không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, thanh niên này e rằng còn mạnh hơn họ lúc toàn thịnh vài phần!

Tại sao lại như vậy?

Đại chiến đến thời khắc cuối cùng, kết quả lại xuất hiện một kẻ phá đám như vậy.

Đến lúc này, không còn là vấn đề ai thắng ai thua giữa tam tộc, ai giành được địa vị bá chủ nữa!

Mà là, hắn, Long Vương, Nguyên Phượng nên chống cự lại thanh niên này như thế nào?

Chương 11

Bất luận là ai, Long Vương, Nguyên Phượng, bây giờ ba người đều là nỏ mạnh hết đà!

Đối mặt với thanh niên này, có cản được không? "Liên thủ!" Giọng của Nguyên Phượng vang lên trong lòng hai người, Thủy Kỳ Lân, Long Vương cũng không chút do dự đáp lại: "Được!" Sự việc đã đến nước này, cũng không thể không làm vậy!

Nhưng thật sự có thể như vậy sao? "Ta là ai?

Ta... là La Hầu!" La Hầu cười lạnh một tiếng, trong tay một thanh trường thương đen kịt lặng lẽ hiện ra, trên thân thương đen kịt dường như có vô số văn lộ, khẽ lưu chuyển, có thể thôn phệ tâm thần của người khác. "La Hầu?" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân bị tình thế ép buộc, liên thủ, nhưng nhìn thanh trường thương màu đen mà La Hầu khẽ giơ lên trong tay, tâm thần ba người không khỏi bị nhiếp động.

Trường thương thật hung lệ!

Trường thương này chính là Thí Thần Thương nổi danh chuyên làm tổn thương nguyên thần, tuy là cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng so với tiên thiên chí bảo lại càng khiến người ta kiêng dè vài phần.

Long Vương ba người tuy không biết Thí Thần Thương, nhưng cảm nhận được khí cơ hung lệ tỏa ra từ trên trường thương đó, cũng không khỏi cẩn thận.

Long Vương treo bản mệnh long châu trên đỉnh đầu, phóng ra từng đạo quang mang ngũ sắc, trong lúc lưu chuyển, có lực phòng ngự vô cùng mạnh mẽ; Nguyên Phượng thì tế ra một lá cờ, hỏa quang bắn

ra, chính là Ly Địa Diễm Quang Kỳ, một trong Ngũ Phương Lệnh Kỳ, cũng là bảo vật phòng ngự; còn Thủy Kỳ Lân cũng tế ra một cái đại ấn, Kỳ Lân Ấn, là trọng bảo khí vận của Kỳ Lân nhất tộc, công phòng nhất thể, uy lực của nó tự nhiên không cần nói nhiều.

Nhưng ba người vốn tưởng rằng La Hầu sẽ cầm thanh trường thương trong tay đại chiến với họ, nhưng ai ngờ La Hầu lại cười lạnh một tiếng: "Lên trận!" "Keng!", "Keng!", "Keng!", "Keng!" Theo giọng nói của La Hầu vừa dứt, tức thì, bốn phương trái, phải, trước, sau, liền dâng lên bốn thanh trường kiếm sát khí cuồn cuộn.

Nhìn qua, bốn thanh trường kiếm đó nếu bỏ qua sát khí cuồn cuộn xung quanh, dường như không có gì nổi bật, toàn thân màu đỏ sậm, như bị một lớp gỉ sắt bao phủ, giống như bốn thanh kiếm sắt bị gỉ sét nghiêm trọng, loang lổ vết gỉ đỏ.

Nhưng cũng vào khoảnh khắc này, theo tiếng cười lớn của La Hầu vang lên lần nữa, kinh ngạc thay, bốn thanh trường kiếm toàn bộ đều rung lên, mỗi thanh đều bộc phát ra sát khí ngút trời. "Ầm ầm ầm!" Trong hư không, một tấm đại đồ trải ra, bốn phương bốn góc, liên kết bốn kiếm, nối liền bốn cực, tức thì, một sát trận kinh thiên động địa, liền ngưng tụ thành.

Cuốn cả Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, và càng nhiều sinh linh trong phạm vi ngàn tỷ dặm gần đó, toàn bộ đều vào trong!

Không chỉ bên trong trận, mà cả bên ngoài đại trận, cũng có thể cảm nhận được từng trận sát khí kinh khủng, trực tiếp xông vào tâm thần của người khác, khiến người ta kinh hãi không thôi! "Chẳng đồng chẳng sắt cũng chẳng gang, Từng giấu dưới núi Tu Di Vang.

Không cần âm dương đảo điên luyện, Nào thiếu thủy hỏa luyện sắc mang?" "Tru Tiên bén, Lục Tiên vong, Hãm Tiên khắp nơi ánh

hồng quang; Tuyệt Tiên biến hóa khôn cùng diệu, Đại La Thần Tiên máu nhuốm áo." Cách đó hàng tỷ dặm, Thông Thiên nhìn Tru Tiên Kiếm Trận được lập, biết rằng Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ba người không còn cứu được nữa.

Tru Tiên Kiếm Trận, phi tứ vị có đại pháp lực ngang với người chủ trận không thể phá.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân lại chỉ có ba người, đều ở trạng thái trọng thương, làm sao có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận?

Huống hồ tu vi của La Hầu vốn cao hơn họ, trong tay còn có Thí Thần Thương và các hung lệ chi bảo khác, cho nên, dù thế nào, hôm nay Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đều không thể thoát được.

Ánh mắt Thông Thiên mang theo kinh thán, nhìn Tru Tiên Kiếm Trận ở phương xa, không hề động đậy, hắn đang đợi Hồng Quân ra tay! "Đinh, nhiệm vụ Hệ thống Thần Cấp Lựa Chọn bắt đầu phát bố, xin Túc chủ tiến hành lựa chọn: Lựa chọn một: Hỗ trợ Hồng Quân, phá trừ Tru Tiên Kiếm Trận, thưởng tiên thiên chí bảo Hỗn Nguyên Kiếm; Lựa chọn hai: Hỗ trợ La Hầu, tru sát Hồng Quân và những người khác, thưởng tiên thiên chí bảo Táng Thiên Quan; Lựa chọn ba: Đứng nhìn, không giúp bên nào, không có phần thưởng."...

Đúng lúc này, giọng nói nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Thông Thiên hơi sững sờ, liền cười, lựa chọn hạng mục thứ nhất, hỗ trợ Hồng Quân, phá trừ Tru Tiên Kiếm Trận.

Dù sao đây cũng là việc hắn vốn định làm!

Giúp đỡ La Hầu, đó là chuyện căn bản không thể, dù sao ai biết được nếu để La Hầu thành công, sau này hắn có trở tay đâm mình một

nhát không?

Trong mắt Thông Thiên, La Hầu, nhất định phải chết!

Hắn cũng không ngại thêm dầu vào lửa, để vị Ma Đạo chi tổ này chết một cách oanh oanh liệt liệt, thê thảm vô cùng.

Lại đợi một lúc, đột nhiên, cả Hồng Hoang chấn động!

Trong lòng của chúng sinh thuộc loài chim bay, thú chạy, loài có vảy đều không khỏi dâng lên một cỗ bi thương, nỗi buồn không tên, khiến phượng hoàng bi minh, kỳ lân ai oán, giao long thấp giọng khóc.

Chương 12

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, đều vong!

Từ trong đại trận đó. "Ha ha ha, ha ha ha ha!" Tiếng cười điên cuồng của La Hầu truyền ra. "Ầm ầm!" Một cỗ khí tức ma đạo còn kinh khủng hơn lúc La Hầu xuất hiện, đột nhiên từ trong đại trận xông ra, thẳng lên trời cao, kinh thiên động địa không thôi.

Trong chốc lát, trời đất oanh minh không ngớt, từng trận mưa máu, trút xuống như thác! "Ha ha ha ha ha..." Tiếng cười lớn của La Hầu càng lúc càng lớn, ngẩng đầu hét lớn: "Ngô đạo thành hĩ!

Ai cũng không thể cản được ta!

Hồng Quân, ngươi ở đâu?

Còn không ra sao?" "Ai!" Đột nhiên, một tiếng thở dài từ hư không truyền ra, một lão đạo, cũng từ trong đó bước ra, chính là Hồng Quân!

Ma Tổ và Đạo Tổ, vào khoảnh khắc này, cuối cùng đã gặp mặt.

Hồng Quân nhìn Tru Tiên Kiếm Trận trước mắt, ánh mắt cũng ngưng trọng, Tru Tiên Kiếm Trận, La Hầu đã bày ra một sát phạt đại trận như vậy.

Hơn nữa, vì có máu tế của Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, và vô số sinh linh trên chiến trường, càng khiến cho uy lực của đại trận tăng mạnh!

Trong chốc lát, dù hắn có nhiều lá bài tẩy, nhưng cũng không dám một mình xông vào. "Sao thế?

Hồng Quân sợ rồi sao?

Không dám vào?" La Hầu đứng trong Tru Tiên Kiếm Trận, cười lạnh nói.

Hắn không lo Hồng Quân không vào, thời gian kéo dài càng lâu, đối với hắn càng có lợi.

Ba đại Chuẩn Thánh, thậm chí là sinh linh trong phạm vi ngàn tỷ dặm bị huyết tế, tăng cường không chỉ là uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, đồng thời tăng cường còn có chính bản thân hắn.

Bây giờ mỗi một lúc, thực lực của hắn đều sẽ tăng lên một phần!

Chỉ cần ưu thế nhỏ này không ngừng tích lũy, người thắng cuối cùng chắc chắn sẽ là hắn. "Hừ!" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, cuối cùng quay đầu về phía hư không sau lưng gọi: "Xin ba vị đạo hữu trợ giúp ta!" "Được!" Lời vừa dứt, tức thì, bên cạnh Hồng Quân liền hiện ra ba bóng người.

Ánh mắt La Hầu ngưng lại, đối với ba người xuất hiện bên cạnh Hồng Quân cũng không xa lạ.

Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, và Ngũ Hành Lão Tổ.

Ba người cũng là Chuẩn Thánh, ngày thường, luận tu vi thực lực đủ để ngang ngửa với hắn.

Đương nhiên, lúc này hắn có Tru Tiên Kiếm Trận tương trợ, ngay cả Hồng Quân cũng phải kiêng dè, không dám dễ dàng nhập trận, ba người này hắn lại có chút xem thường.

Tuy đều là Chuẩn Thánh, nhưng bây giờ một người cũng không phải là đối thủ của hắn. "Tìm ba tên phế vật đến thì có ích gì?" La Hầu cười lạnh một tiếng, tức thì khiến ba vị lão tổ đều tức giận không nhẹ. "La Hầu, đừng có cuồng ngôn!" Âm Dương Lão Tổ càng giận dữ hét lên một tiếng.

Sau lưng ông, đột nhiên hiện ra hai con cá âm dương một đen một

trắng, xoay chuyển lẫn nhau, huyền diệu vô cùng, phảng phất có vô cùng ảo diệu, sau đó hóa thành một cây cầu vàng mênh mông thần thánh, siêu thoát huyền ảo. "Ong!" Cùng với cây cầu vàng xuất hiện, tức thì, thời gian không gian xung quanh đều bị ngưng cố lại, ngay cả vô số sát khí lan tràn bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận cũng đều lần lượt dừng lại, chịu ảnh hưởng cực lớn.

Hồng quang trong đôi mắt La Hầu dường như càng thêm rực rỡ, nhìn thủ đoạn của Âm Dương Lão Tổ, lại vẫn khinh thường nói: "Thái Cực Đồ!

Chỉ là dựa vào uy lực của chí bảo mà thôi." "Âm Dương, ta nói ngươi không được, ngươi chính là không được, có bản lĩnh thì vào trận thử xem?" Nói xong, bóng dáng La Hầu ẩn nấp trong kiếm trận không thấy, nhưng cả kiếm trận lại khẽ rung lên, một cánh cửa khổng lồ, trên đó treo một thanh trường kiếm đỏ tươi, lại hiện ra trước mặt Hồng Quân và những người khác.

Dường như là một lối vào của Tru Tiên Kiếm Trận, La Hầu chủ động mở ra, để bốn người vào!

Chương 13

Sắc mặt Âm Dương Lão Tổ bị La Hầu khích bác đến âm tình bất định, nhưng đối mặt với hung trận như vậy, dù có Thái Cực Đồ là khai thiên chí bảo trong tay, làm sao dám một mình xông vào? "Thôi được rồi, ba vị đạo hữu, đừng bị La Hầu đó khích tướng!" Hồng Quân ra mặt giảng hòa: "Hiện tại hắn chiếm thế thượng phong, huyết tế ba vị đạo hữu Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, lại lập ra Tru Tiên Kiếm Trận, trận pháp này quá hung hiểm, nhưng khốn nỗi chúng ta lại không thể không đi phá trận." "Nếu không, đợi thêm một thời gian nữa, e rằng chúng ta thật sự không có chút cơ hội thắng nào!" Nói đến đây, trên mặt Hồng Quân cũng lộ ra vẻ quyết đoán: "Cho nên, dù thế nào, vì Hồng Hoang, vì chúng sinh, vì đạo đồ của mỗi chúng ta, chúng ta đều không thể không đánh cược một lần!" "Không sai, không còn lựa chọn nào khác!" Càn Khôn Lão Tổ cũng mở miệng nói: "La Hầu tính tình hiếu sát, nếu để hắn thành Thánh, vậy ai trong chúng ta cũng không có đường sống!" "La Hầu tuy mạnh, nhưng chúng ta có bốn người, cùng nhau tiến vào, cũng có sức đánh một trận!" Ngũ Hành Lão Tổ đưa tay chỉ một cái, trên đỉnh đầu tức thì hiện ra một tòa tháp cao ngũ sắc lưu chuyển, tỏa ra từng trận ngũ hành chi lực, bảo vệ toàn thân ông. "Ầm!" Cây cầu vàng sau lưng Âm Dương Lão Tổ không còn do dự, vắt ngang ra, xuyên vào trong Tru Tiên Kiếm Trận, dường như định trụ lại sự biến hóa trong chốc lát của nó.

Tiếp đó bốn người đều hóa thành lưu quang men theo cây cầu vàng xông vào trong đại trận! "Cuối cùng cũng bắt đầu rồi a!" Cách đó hàng tỷ dặm, Thông Thiên nhìn cây cầu vàng cũng bị thu vào trong kiếm trận, kiếm trận nhanh chóng khôi phục nguyên dạng, lại một lần

nữa trở nên sát khí cuồn cuộn, sát khí ngút trời, liền cũng cuối cùng từ trong tư thế ngồi xếp bằng đứng dậy.

Bây giờ trận đại chiến cuối cùng đã bắt đầu, chính là thời cơ tốt để âm thầm ra tay! "Vút!" Thông Thiên thân hình khẽ động, tức thì, biến mất trên đỉnh núi, bay nhanh về phía đại bản doanh của La Hầu ở phương tây.

Hắn đã chọn nhiệm vụ hỗ trợ Hồng Quân, tự nhiên cũng phải làm việc, nhưng không phải là đối đầu trực diện với La Hầu, mà là nhân lúc La Hầu ở trong kiếm trận không rảnh tay, phải đối phó với Hồng Quân và những người khác, thì trực đảo hoàng long, phá hoại những bố trí của hắn trong đại bản doanh.

“Ầm!”, “Ầm!”, “Ầm!”, “Ầm!” Kể từ khi Hồng Quân và những người khác tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, từ trong đại trận không ngừng truyền ra từng trận tiếng nổ vang trời, kéo theo cả mặt đất trong phạm vi hàng trăm tỷ vạn dặm cũng rung chuyển dữ dội, chấn động không thôi.

Có thể thấy, trận chiến trong đại trận kịch liệt đến mức nào!

Với tư cách là trận chủ, La Hầu thì không nói, còn bốn người Hồng Quân, Âm Dương, Ngũ Hành, Càn Khôn, ai nấy đều là đại thần thông giả cấp Chuẩn Thánh, trong tay người nào lại không có vài món linh bảo uy lực cường đại?

Đặc biệt là món Thái Cực Đồ của Âm Dương Lão Tổ, huyễn hóa thành cây kim kiều, có thể định lại tất cả địa phong thủy hỏa, chính là một trong tam đại chí bảo do Khai Thiên Phủ hóa thành.

Uy lực của nó, trong số các Tiên thiên chí bảo tuyệt đối đứng hàng đầu.

Cũng chính nhờ vào món chí bảo này, bốn người mới có đủ tự tin

để vào trận quyết một trận tử chiến với La Hầu, nếu không thì lấy bảo vật nào có thể chống đỡ được sự công sát của Tru Tiên Kiếm Trận?

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp lúc này vẫn còn chưa xuất thế ở Côn Luân Sơn!

Thế nhưng, theo thời gian trôi đi, trong Tru Tiên Kiếm Trận, Hồng Quân và những người khác vẫn không tránh khỏi việc rơi vào thế hạ phong, La Hầu được Tru Tiên Kiếm Trận gia trì thực sự quá mạnh mẽ, và còn đang không ngừng trở nên mạnh hơn.

"Ha ha ha ha..." La Hầu cười lớn, dùng Thí Thần Thương trong tay không ngừng công kích, khí thế trên người ngày càng khủng bố, hoàn toàn áp chế Hồng Quân và những người khác.

Nếu không có Thái Cực Đồ phòng hộ, e rằng lúc này hắn đã sớm giết chết từng người một trong bốn người họ rồi!

Nhưng dù vậy, bốn người đã vào đại trận, không còn đường lui nữa, Thái Cực Đồ tuy lợi hại, nhưng Tru Tiên Kiếm Trận đang không ngừng biến cường sớm muộn gì cũng sẽ công phá được nó!

Đôi mắt La Hầu đã hoàn toàn biến thành màu đỏ thẫm, hắn cười lên kiệt kiệt, vô cùng ngông cuồng: "Hồng Quân, thủ đoạn của ngươi không chỉ có thế, mau dùng ra đi!

Bằng không sẽ hoàn toàn không còn cơ hội nữa đâu!" Thí Thần Thương trong tay hắn vung lên, một luồng thương mang màu đen tím quét ngang mấy ngàn dặm, nhưng cũng đúng lúc này, sắc mặt La Hầu đột nhiên biến đổi, khí thế trên người sụt giảm một đoạn lớn với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Xảy ra chuyện gì?" Đôi mắt đỏ thẫm của La Hầu trừng lên, gầm lớn: "Chết tiệt!

Kẻ nào dám phá hỏng đại sự của ta!" … Cùng lúc đó, ở một nơi khác, trong đại bản doanh của La Hầu.

Thông Thiên dùng một kiếm chém giết tên tu sĩ Ma đạo cấp Đại La Kim Tiên cuối cùng đang canh giữ nơi này, sau đó đột ngột đưa tay ra nhấn một cái, phá vỡ một đại trận trước mặt!

"Ầm!" Đại trận vỡ ra, từ bên trong bay ra một tòa liên đài màu đen mười hai phẩm.

Liên đài này chính là một trong những tòa liên đài nổi tiếng ở Hồng Hoang, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, được La Hầu dùng làm bảo vật trấn áp đại trận nơi đây!

Một tòa đại trận, lại là nơi La Hầu dùng để trấn áp khí vận Ma đạo, thậm chí còn có liên quan đến Tru Tiên Kiếm Trận cách đó mấy ngàn tỷ dặm.

Vì việc này, La Hầu đã đặc biệt để lại hơn mười vị Đại La Kim Tiên dưới trướng, nhằm đảm bảo không có gì sai sót, kết quả là Thông Thiên đã tấn công thẳng vào hang ổ, một đường giết tới.

Dù là hơn mười vị Đại La Kim Tiên, nhưng tất cả đều đã trở thành vong hồn dưới kiếm của hắn!

Tương tự, việc Thông Thiên phá vỡ đại trận, đả kích đối với La Hầu cũng có thể thấy rõ.

Khí vận Ma đạo gần như bị đánh tan hoàn toàn, rút dây động rừng, lại liên lụy đến Tru Tiên Kiếm Trận và bản thân La Hầu, mới khiến cho khí thế cường đại mà La Hầu vốn ngưng tụ được đột ngột sụt giảm.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, La Hầu vừa kinh vừa giận, Thông Thiên không chỉ đả kích khí thế của hắn, mà còn đả kích con đường tu đạo của hắn.

Thấy sắp giết được Hồng Quân và những người khác, kết quả lại xảy ra chuyện như vậy.

Chương 14

Thật đúng là vui quá hóa buồn!

Nhưng khác với La Hầu, Hồng Quân và những người khác tuy tạm thời không biết đã xảy ra vấn đề gì, nhưng sự thay đổi khí thế trên người La Hầu lại có thể thấy rõ.

Ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận lúc này cũng hơi trì trệ, không còn dồn dập bức người nữa!

"Tốt, nhân cơ hội này, giết!" Trong nhất thời, Hồng Quân, Âm Dương, Càn Khôn, và Ngũ Hành bốn người đều hét lớn, mỗi người thi triển thủ đoạn, tấn công về phía La Hầu!

La Hầu vốn đã kinh nộ không thôi, bây giờ thấy bốn người nhân cơ hội gây khó dễ, đôi mắt lập tức đỏ ngầu như sắp nhỏ ra máu, gầm lên một tiếng: "Tìm chết!" Hắn đã hoàn toàn phát cuồng!

Dựa vào tu vi bản thân vẫn cao hơn Hồng Quân và những người khác, tay cầm Thí Thần Thương không ngừng quét ngang, từng đạo thương mang màu đen tím khiến Hồng Quân và những người khác kiêng dè không thôi.

Thí Thần Thương chuyên làm tổn thương Nguyên Thần, đừng nói là chưa chứng đạo thành Thánh, cho dù đã thành Thánh cũng không thể để thương mang trực tiếp đâm trúng, nếu không, cảm giác thần hồn bị xé rách đó có thể khiến người ta sống không bằng chết!

Cùng lúc đó, Tru Tiên Kiếm Trận cũng lại lần nữa khởi động mãnh liệt, không ngừng công kích Thái Cực Đồ, dường như La Hầu không còn giữ lại chút sức lực nào!

"Ầm!", "Ầm!", "Ầm!", "Ầm!" La Hầu trong cơn thịnh nộ không

còn giữ lại chút sức lực nào, mỗi một đòn đều là công kích mạnh nhất, từng đạo thương mang màu đen tím, cùng với toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận khởi động, không ngừng oanh kích về phía bốn người trên cây kim kiều.

Trong nhất thời, bao gồm cả Hồng Quân, bốn người chỉ có thể chịu đòn, gian nan chống đỡ!

"Cố gắng trụ vững!

Chuyển cơ đã xuất hiện!" Hồng Quân lớn tiếng hô.

Hắn vung tay một cái, trên không trung hiện ra ba thanh trường kiếm, dường như xoay chuyển theo phương vị Thiên Địa Nhân tam tài, phát ra từng đạo kiếm mang, tấn công về phía trước, để triệt tiêu áp lực do La Hầu và Tru Tiên Kiếm Trận mang lại.

Ba người còn lại cũng làm tương tự, Ngũ Hành Lão Tổ đầu đội Ngũ Hành Tháp, Càn Khôn Lão Tổ tung ra một tấm Càn Khôn Đồ, Âm Dương Lão Tổ thì toàn lực thúc giục kim kiều do Thái Cực Đồ hóa thành dưới thân.

Bốn người giống như một chiếc thuyền buồm trên mặt biển trong cơn bão tố, chao đảo trôi nổi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị sóng lớn nhấn chìm!

Nhưng may mắn là bây giờ đã xuất hiện hy vọng, La Hầu tuy đang hung hăng, nhưng khí thế của hắn lại đang không ngừng suy yếu, suy yếu, rồi lại suy yếu!

Chỉ cần chống đỡ thêm một khoảng thời gian, đợi thực lực của La Hầu trượt xuống một mức độ nhất định, đó chính là lúc bắt đầu phản kích.

Nhưng có thật sự như vậy không?

Thấy từng đợt công kích đều không thể hạ được bốn người, La

Hầu lúc này cũng đã sớm điên cuồng, đôi mắt đỏ đến kinh người, sát khí trên người mạnh mẽ đến cực điểm.

"Tất cả chết cho ta!" 1.

La Hầu gầm lên một tiếng, cũng không dùng Thí Thần Thương nữa, hai tay đột ngột chộp về phía trước.

Trong khoảnh khắc, kèm theo một tiếng "Ầm", kinh ngạc thay, bốn thanh trường kiếm vốn đang trấn giữ bốn cửa trận tứ phương, đều đã rơi vào tay hắn.

"Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên, tứ kiếm hợp nhất!" "Ầm!" Bốn đạo kiếm quang đột ngột hợp lại làm một, hóa thành một thanh trường kiếm duy nhất.

"Ầm ầm!" Khoảnh khắc này, theo việc bốn kiếm hợp thành một, hóa thành một thanh trường kiếm duy nhất, trong nháy mắt, toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận cũng ầm ầm vỡ nát, vô tận sát khí, sát lục chi khí, cũng đột ngột xung kích ra bốn phương tám hướng.

Toàn bộ Hồng Hoang thiên địa đều chấn động, thậm chí một luồng sát khí, sát lục chi khí mênh mông còn xông thẳng vào tinh không, quét nát một vùng tinh thể rộng lớn thành bột phấn, hóa thành từng trận mưa sao băng, từ trên không trung rơi xuống.

"A…!" La Hầu gầm lớn, hai tay giơ cao thanh trường kiếm do tứ kiếm hợp nhất, một kiếm chém ra.

Uy lực của một kiếm này có thể thấy rõ, hoàn toàn vượt qua cấp độ Chuẩn Thánh, mang uy lực của một đòn từ Thánh Nhân!

"Ầm ầm ầm!" Trong khoảnh khắc này, toàn bộ thiên địa dường như bị đánh nổ tung, tiếng nổ khổng lồ vang vọng khắp lục hợp bát hoang, vô lượng chúng sinh đang tồn tại trong Hồng Hoang chỉ cảm thấy như ngày tận thế.

Trên trời, dưới đất, đều xuất hiện một vết kiếm khổng lồ không biết kéo dài bao nhiêu tỷ tỷ vạn dặm!

Một kiếm đi qua, chém diệt tất cả!

Ngay cả hư không, thời gian, pháp tắc, đại đạo, dưới một kiếm như vậy, cũng đều phải tan thành mây khói, không thể tồn tại.

"Phanh!" Một bóng người bị xé rách, nhưng không rơi xuống, mà trực tiếp vỡ nát!

Âm Dương Lão Tổ, chủ nhân của Thái Cực Đồ, nhưng dưới một kiếm của La Hầu, ngay cả Tiên thiên chí bảo cũng không thể bảo vệ được tính mạng.

Chương 15

Một vị đại thần thông giả đứng trên đỉnh cao nhất của Hồng Hoang, từ đây vẫn lạc!

"Vút!" Một luồng lưu quang ngũ sắc đột nhiên bay vút lên trời, Ngũ Hành Lão Tổ, dưới một kiếm của La Hầu tuy bị trọng thương, nhưng lại miễn cưỡng sống sót, lúc này thi triển Ngũ Hành Độn Thuật muốn đào thoát.

"Hừ!" Nhưng đúng lúc này, La Hầu cười lạnh một tiếng, một đạo quang mang màu đen tím lại bay ra với tốc độ nhanh hơn, đuổi kịp độn quang ngũ sắc, và xuyên thủng nó.

"A…!" Theo sau một tiếng hét thảm, kinh ngạc thay, luồng lưu quang ngũ sắc đó nổ tung, từ trong hiện ra một bóng người, chính là Ngũ Hành Lão Tổ!

Nhưng Ngũ Hành Lão Tổ lúc này lại bị một cây trường thương đen kịt đâm xuyên qua cơ thể, và cứ thế bị kéo đi về phía trước!

Cũng không biết bay xa bao nhiêu ngàn vạn dặm, cuối cùng mới dần dần chậm lại, từ trên không trung rơi xuống, cắm vào mặt đất.

Ngũ Hành Lão Tổ vốn đã trong trạng thái trọng thương, lại bị Thí Thần Thương trực tiếp đâm xuyên như vậy, sớm đã bị tiêu diệt toàn bộ sinh cơ, ngay cả Nguyên Thần cũng bị xóa sạch.

Lại một vị đại thần thông giả chết đi!

Nhưng sát ý của La Hầu lại không hề giảm đi nửa điểm!

Hai tay cầm trường kiếm, trong đôi mắt không còn phát ra ánh sáng đỏ, mà trực tiếp phun ra ma diễm màu đỏ rực, toàn thân cũng bị ma khí đen kịt bao bọc, trong thoáng chốc, dường như một vị Vô

Thượng Ma Thần đã tái sinh trong Hồng Hoang, hủy thiên diệt địa, không ai có thể ngăn cản.

"Khí vận mất rồi thì sao chứ?

Hôm nay ta sẽ giết hết các ngươi!

Ta vẫn có thể chứng đạo!" La Hầu gầm lên một tiếng, trường kiếm trong tay lại lần nữa chém xuống, lại một đạo kiếm khí khổng lồ phát ra, giữa tiếng nổ vang, thiên địa dường như phát ra âm thanh vỡ nát, một kiếm lại lần nữa chém đến trước mặt hai người cuối cùng còn sống sót là Hồng Quân và Càn Khôn.

"A…!" Càn Khôn Lão Tổ hét lớn, đưa Càn Khôn Đồ ra chắn trước mặt, nhưng kiếm khí quét qua, lại giống như cắt một mảnh vải rách, cả người Càn Khôn Lão Tổ khựng lại, rồi chia làm hai nửa, hình thần đều diệt, vẫn lạc tại chỗ.

"Ầm ầm!" La Hầu chém ra lần thứ hai, kiếm mang chưa rơi xuống, nhưng Càn Khôn Lão Tổ đã bị chém làm hai nửa, thân tử vẫn lạc, lại một vị đại thần thông giả chết đi.

Tương tự, Hồng Quân cũng đối mặt với nguy hiểm lớn nhất!

"Ong!" Nhưng cũng đúng lúc này, đột nhiên, thiên địa dường như tĩnh lại, cảnh tượng ngưng đọng, một kiếm của La Hầu đã ở trên đỉnh đầu Hồng Quân, gần trong gang tấc.

Nhưng lúc này trên đỉnh đầu Hồng Quân, lại đang lơ lửng một khối ngọc điệp tỏa ra ánh sáng trắng trong, trông có vẻ mỏng manh, nhưng một kiếm của La Hầu lại không thể rơi xuống được!

Tất cả kiếm quang, sát mang, vô biên sát khí, hung khí các loại, khi gặp khối ngọc điệp này, lại không thể công phá được, bị chặn đứng lại.

"Không thể nào!!!" La Hầu thất thanh, nhìn chằm chằm vào ngọc

điệp đó, hét lên: "Tạo Hóa Ngọc Điệp của Bàn Cổ sao lại rơi vào tay ngươi?

Ngươi đã được nó công nhận?" "Không sai, La Hầu, có Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, ngươi không thắng được ta đâu!" Hồng Quân cũng đã trải qua một phen cửu tử nhất sinh, nhưng thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp thật sự đã chặn được Tru Tiên Kiếm, cũng thở phào nhẹ nhõm, nói: "Ta mới là người cười đến cuối cùng!" "Ta không tin!" La Hầu hét lớn.

Tru Tiên Kiếm khổng lồ bị hắn rút về, rồi lại lần nữa chém xuống!

"Ầm ầm!" Một đòn sánh ngang với Thánh Nhân, vẫn chấn động, khủng bố như vậy, thiên địa vạn vật đều mất đi màu sắc dưới một kiếm này.

Nhưng Hồng Quân so với trước đó, lúc này lại có thêm một phần ung dung, kinh ngạc thay, từ trong cơ thể hắn, bước ra ba bóng người!

Ba bóng người có dung mạo giống hệt hắn!

Chính là pháp môn Trảm Tam Thi do hắn tự sáng tạo ra, chém ra ba loại chấp niệm thiện, ác, tự ngã, ký thác vào linh bảo, có thể trở thành ba hóa thân có ý thức độc lập.

Pháp môn này huyền diệu vô cùng, kỳ diệu vô tận, được xem là đoạt công của thiên địa tạo hóa, mỗi lần chém một thi, đều sẽ khiến thực lực của người tu luyện tăng mạnh.

Nhưng tương tự, tu luyện đến cuối cùng, sau khi tam thi đều đã chém, sẽ gặp phải một bình cảnh, khó mà hợp nhất tam thi, một lần nữa dung hợp vào bản thể, phản bản quy nguyên.

Bước này có thể nói là bước quan trọng nhất, ngay cả Hồng Quân cũng trì trệ không thể bước ra được.

Nhưng bây giờ, dường như dưới sự áp bức liên tục của La Hầu, cuối cùng hắn đã thành công!

"Tam thi hợp nhất, phản bản quy nguyên!" Kinh ngạc thay, chỉ thấy, theo tiếng hét lớn của Hồng Quân, ba bóng người vừa bước ra khỏi cơ thể lại lần nữa dung nhập vào cơ thể hắn!

"Ầm ầm!" Trong khoảnh khắc này, từ trong cơ thể Hồng Quân, đột ngột bộc phát ra một luồng khí thế mênh mông cường đại đến cực điểm, quét sạch thiên địa, xung kích khắp tứ hải bát hoang.

Khiến cho các đại thần thông giả ở khắp nơi đều biến sắc!

Chương 16

Tam thi hợp nhất, khiến tu vi của Hồng Quân tăng vọt, tuy chưa thực sự chứng đạo, nhưng cũng đã đạt đến một cảnh giới khó mà tưởng tượng được.

Cách chứng đạo cuối cùng, cũng chỉ còn lại một bước chân cuối cùng mà thôi.

"Trảm Tam Thi, thật là một thủ đoạn chứng đạo kỳ diệu a!" Ở một nơi xa xôi không biết bao nhiêu tỷ vạn dặm cách cuộc chiến của hai người, Thông Thiên đang bố trí một trận pháp mới, lúc này thấy Hồng Quân không ngừng đột phá, cũng không khỏi cảm thán một tiếng.

Đương nhiên, tuy cảm thán, nhưng đối với pháp môn Trảm Tam Thi của Hồng Quân, hắn lại không có bất kỳ ý nghĩ nào, theo hắn thấy, pháp môn Trảm Tam Thi tuy cực tốt.

Nhưng giống như Dĩ Lực Chứng Đạo của Bàn Cổ, con đường của Hồng Quân, người có thể thành công, cũng chỉ có một mình Hồng Quân.

Những người khác muốn mô phỏng, thật sự quá khó quá khó!

Nếu không, tại sao trong truyền thuyết hậu thế, không một vị đại thần thông giả nào đi theo con đường Trảm Tam Thi để chứng đạo?

"Không, không, không…" Thấy Hồng Quân đột phá, La Hầu càng điên cuồng hét lớn.

Trong tay hắn, Tru Tiên Kiếm khổng lồ không ngừng chém xuống, từng đạo kiếm khí khổng lồ vô tận, bắn ra xa tới hàng tỷ vạn dặm không ngừng oanh kích về phía Hồng Quân.

Nhưng kết quả thì sao?

Hồng Quân đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, dễ dàng đỡ lấy từng đạo kiếm khí!

"Sự phản kháng vô nghĩa!" Hồng Quân lạnh nhạt nói một tiếng, rồi điểm một ngón tay ra, "Ong!" Từ trên đỉnh đầu hắn, Tạo Hóa Ngọc Điệp rung lên, một đạo ánh sáng trắng trong rực rỡ liền oanh kích ra ngoài!

La Hầu cũng gầm lên dữ tợn, một kiếm chém ra.

"Ầm!" Một cuộc va chạm chưa từng có, bùng nổ giữa thiên địa!

Toàn bộ Hồng Hoang, đột ngột chấn động.

Một luồng lực lượng mênh mông kinh khủng, không ngừng bùng phát từ nơi hai người giao phong, hình thành cơn bão hủy diệt khủng bố, quét sạch và phá hủy tất cả!

Các vì sao trên trời, cũng bị ảnh hưởng bởi xung kích đáng sợ, hàng trăm, hàng nghìn vạn ngôi sao lần lượt rơi xuống, trở thành cơn mưa sao băng tử vong tráng lệ nhất.

Sóng lớn trong tứ hải dâng trào, sóng thần bùng phát, sóng lớn cuồn cuộn, xông thẳng lên bầu trời, những ngọn sóng cao hàng chục vạn, hàng trăm vạn dặm, đập nát mọi chướng ngại vật trên đường tiến.

Sơn xuyên, sông ngòi, địa mạch, thủy mạch trên đại địa đều vỡ nát từng tấc, từng ngọn núi cao lớn bị gãy ngang lưng, từng con sông chảy xiết đột ngột đổi dòng.

"Phanh!" Một bóng người bay ngược ra ngoài!

Chính là La Hầu.

Xoảng một tiếng, trên tay hắn, thanh trường kiếm hợp nhất đã tách

ra, trở lại thành bốn thanh trường kiếm, Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm.

Và kiếm quang cũng trở nên ảm đạm, rơi xuống đất.

La Hầu đã bại!

Đối mặt với Hồng Quân sau khi thực lực đại tiến, lại thêm Tạo Hóa Ngọc Điệp, hắn không còn bất kỳ cơ hội thắng nào.

"A…!" La Hầu gầm lên thảm thiết, giống như một con dã thú đang giãy giụa trước khi chết, tràn đầy điên cuồng!

"Hồng Quân, ta không thể chứng đạo, ngươi cũng đừng hòng sống tốt!" La Hầu cũng không còn để ý đến bốn thanh Tru Tiên Kiếm đang rơi trên mặt đất, hai tay đột ngột kết thành từng cái ấn quyết, hét lớn một tiếng: "Nổ, nổ, nổ, tất cả nổ cho ta!" "Ầm ầm ầm!" Trong khoảnh khắc, theo tiếng của La Hầu vừa dứt, toàn bộ đại địa phương Tây bắt đầu rung chuyển dữ dội, kèm theo khí tức hủy diệt vô biên, trong nháy mắt tràn ngập khắp thiên địa phương Tây. từng tiếng nổ khổng lồ vang vọng!

Âm thanh lớn đến cực hạn thì mất đi âm thanh, ánh sáng sáng đến cực hạn thì mất đi màu sắc!

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ đại địa phương Tây dường như bị lật tung, từng địa mạch lần lượt bị La Hầu dẫn nổ, tạo ra uy lực bùng nổ khổng lồ, xung kích ra bốn phương tám hướng.

"Ầm ầm ầm!" Trong khoảnh khắc này, La Hầu hung hãn dẫn nổ toàn bộ địa mạch của đại địa phương Tây, cả phương Tây chìm trong những vụ nổ liên miên không dứt.

Đất lật trời nghiêng, trời nghiêng đất lật!

Trong vụ nổ hủy diệt như vậy, có thể biết, lại có bao nhiêu sinh linh theo đó mà bị chôn vùi!

Chương 17

"La Hầu, ngươi đáng chết a!" Ngay cả Hồng Quân cũng nổi giận, đưa tay chỉ một cái, Tạo Hóa Ngọc Điệp đang lơ lửng trên đỉnh đầu, thứ giúp hắn an toàn vô sự ngay cả trong vụ nổ khổng lồ, trong nháy mắt kích phát ra một cột sáng khổng lồ, đánh về phía La Hầu.

"Ha ha ha, ha ha ha ha…!" La Hầu thất thanh cười lớn, hoàn toàn mất đi hy vọng chứng đạo, sớm đã không còn chút kiêng dè nào, nhìn thấy cột sáng của Tạo Hóa Ngọc Điệp đang đánh tới, ngẩng đầu gầm lớn: "Hồng Quân, ngươi đoạt đi hy vọng thành đạo của ta, ta cũng không để ngươi sống tốt!

Nghiệp lực của địa mạch phương Tây, tất cả ngươi hãy gánh chịu đi!" "Đại đạo tại thượng, ta là Ma Tổ La Hầu của Ma tộc, hôm nay tại đây lập ra một giáo gọi là Ma giáo!

Xin hãy biến thân ta thành Vực Ngoại Thiên Ma!

Từ nay về sau, Đạo Ma bất lưỡng lập!

Đạo tiêu ma trưởng, đạo trưởng ma tiêu!

Ta dùng Thí Thần Thương trấn áp khí vận Ma giáo!

Ma giáo, lập!" Theo giọng nói của La Hầu vang lên, trong khoảnh khắc, chỉ thấy thân ảnh của hắn đang dần dần trở nên hư ảo trong suốt!

"Ầm!" Cột sáng do Tạo Hóa Ngọc Điệp phát ra xuyên qua, nhưng khi đánh vào người La Hầu, lại giống như xuyên qua không khí, đối với La Hầu căn bản không hề hấn gì.

"Ha ha ha ha, ha ha ha ha…!" Thân ảnh hư ảo của La Hầu càng thêm hư ảo, cho đến khi hoàn toàn biến mất trong Hồng Hoang, giữa

thiên địa, chỉ còn lại tiếng nổ liên miên không dứt và tiếng cười lớn của hắn.

"Khốn kiếp, La Hầu thật đáng chết!" Một đòn không trúng, nhìn La Hầu rời đi, sắc mặt Hồng Quân cực kỳ khó coi.

Nhân quả phá hủy toàn bộ địa mạch đại địa phương Tây, rõ ràng là do La Hầu làm, nhưng cuối cùng lại để cho hắn gánh chịu?

Và điều quan trọng nhất là La Hầu không chết, lập ra Ma giáo, từ nay sẽ dây dưa với hắn, đạo tiêu ma trưởng, đạo trưởng ma tiêu?

Đứng tại chỗ một lúc lâu, tâm tình của Hồng Quân mới dần dần bình phục lại.

Dù sao, bây giờ hắn mới là người cười đến cuối cùng!

Thử nghĩ xem, ba người Càn Khôn, Âm Dương, Ngũ Hành đều bị La Hầu giết chết trong trận chiến này, so sánh mới thấy hắn may mắn đến nhường nào.

Nhân quả phương Tây dù lớn, cũng sẽ có cách giải quyết!

"Hử?" Đúng lúc này, đột nhiên sắc mặt Hồng Quân hơi biến đổi, La Hầu hóa thân thành Vực Ngoại Thiên Ma, ngoài việc mang theo Thí Thần Thương làm bảo vật trấn áp khí vận Ma giáo, những bảo vật khác đều không mang đi.

Nhưng bốn thanh Tru Tiên Kiếm đã biến mất?

Sau khi tìm kiếm kỹ lại một lần nữa, thu lại Thái Cực Đồ, Ngũ Hành Tháp và mấy món bảo vật khác, Hồng Quân uất ức không thôi.

Bốn thanh Tru Tiên Kiếm thật sự đã không thấy đâu.

Nhớ lại, lúc trong Tru Tiên Kiếm Trận, La Hầu vốn đang ở thế thượng phong, kết quả lại xảy ra biến cố, khí thế đột ngột sụt giảm, sau đó hắn mới có cơ hội lật ngược tình thế.

“Xem ra có kẻ trốn ở phía sau!” Hồng Quân thầm suy tính, nhưng cũng không tính ra được gì, đành phải bỏ qua.

“Ầm ầm ầm!” Trên hư không, đột nhiên, một mảng kim quang chiếu xuống, chính là công đức tụ lại thành mây, sắp sửa giáng xuống.

Công đức độ lượng kiếp!

“Ầm!” Kim vân công đức nổ tung, hóa thành từng đạo kim quang lớn nhỏ khác nhau, bay về bốn phương tám hướng trong thiên địa, trong đó đạo lớn nhất, chính là rơi về phía Hồng Quân.

Hồng Quân thu lấy công đức, sắc mặt mới khá hơn.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, thiên địa lại một trận rung chuyển, sát khí lượng kiếp vừa mới có dấu hiệu tiêu tán, lại một lần nữa trở nên nồng đậm!

Đại địa nứt vỡ, bầu trời u ám, giữa thiên địa một cảnh tượng tận thế.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Hồng Quân biến đổi, sau khi La Hầu dẫn nổ toàn bộ địa mạch của phương Tây, lại khiến cho căn cơ của toàn bộ Hồng Hoang bị lung lay!

Thiên địa tai nạn không những không chấm dứt, ngược lại còn có cảm giác ngày càng nghiêm trọng.

“Phải làm sao bây giờ?” Hồng Quân không ngừng suy nghĩ đối sách, khó khăn lắm mới thành công, không thể để công sức đổ sông đổ bể được!

Nhưng… bây giờ phải làm gì đây?

Chương 18

"Ngâm!", "Ngao!", "Hống!" Cũng đúng lúc này, đột nhiên, tiếng rồng ngâm, phượng hót, lân kêu, kinh ngạc thay, chỉ thấy ba đạo chân linh bay vút lên trời!

Hồng Quân kinh ngạc, cũng nhận ra, đó là chân linh của ba người Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

"Ầm!" Kinh ngạc thay, chỉ thấy chân linh của Long Vương chia làm bốn, rơi vào tứ hải, trong khoảnh khắc, sóng lớn trên biển liền bình lặng lại.

Thủy Kỳ Lân ngẩng đầu gầm lên, chân linh cũng chìm vào đại địa, chấn động của đại địa cũng dần dần ngừng lại.

Chân linh Nguyên Phượng còn lại thì hóa thành một đạo thải quang, bay thẳng về phía núi Bất Tử Hỏa Sơn ở phương Nam, lao vào trong đó, trong khoảnh khắc, những ngọn núi lửa không ngừng phun trào dung nham cũng dần dần nguội lạnh.

"Ong!" Đại tai nạn vô cùng khó giải quyết, lúc này đã chấm dứt, dần dần tốt lên!

Sát khí nồng đậm giữa thiên địa vừa mới ngưng tụ, lại bắt đầu từ từ tiêu tán!

Đại kiếp, thật sự đã qua!

Hồng Quân dừng lại một chút, lại lần nữa dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp suy tính, lần này, cuối cùng cũng có kết quả!

Kinh ngạc thay, mở mắt nhìn ra, hắn đã thấy ở tận cùng của địa giới xa xôi, một bóng người đang dần dần đi về phương Đông, thậm chí trên lưng người đó, còn đeo bốn thanh bảo kiếm, chính là Tru Tiên

"Sinh linh do Nguyên Thần Bàn Cổ dựng dục, Thông Thiên?" Hồng Quân hơi nhíu mày.

Cuối cùng hắn cũng biết kẻ ra tay trong bóng tối là ai!

Nhưng biết rồi, cũng không thể làm gì được!

Bởi vì lúc này, kinh ngạc thay, trên đỉnh đầu Thông Thiên, đang rơi xuống một đạo công đức khổng lồ.

Công đức phá hoại khí vận Ma đạo, kế thừa La Hầu, độ lượng kiếp, cộng với công đức thuyết phục ba tộc trưởng, để họ dùng chân linh trấn áp thiên địa tai nạn, hợp lại làm một, sinh linh có đại công đức với thiên địa như vậy, sao có thể tùy tiện động đến?

Hồng Quân nhìn bóng Thông Thiên càng đi càng xa, một lúc lâu sau, đôi mày nhíu chặt mới dần dần giãn ra, thậm chí còn nở một nụ cười, khẽ cười nói: "Đứa trẻ này có duyên với ta!" Thân hình hắn lóe lên, cũng rời khỏi đại địa phương Tây!

"Ầm ầm!" Đang đi, đột nhiên một đạo công đức từ trên trời giáng xuống, Thông Thiên cũng không chậm trễ, lấy ra Đại Diễn Trận Bàn, dùng linh bảo tiếp nhận thiên đạo công đức.

Bản thân Đại Diễn Trận Bàn chỉ là một món Thượng phẩm Hậu thiên linh bảo.

Nhưng sau khi thiên đạo công đức khổng lồ như vậy giáng xuống, không ngừng hấp thu thiên đạo công đức, phẩm chất của nó lại giống như được tẩy lễ hết lần này đến lần khác, tỏa ra khí tức ngày càng cường đại.

Chỉ trong một lát, Đại Diễn Trận Bàn vốn có màu xanh huyền, đã biến thành màu vàng rực rỡ, lấp lánh ánh sáng huyền hoàng, toàn bộ thân bàn cũng dường như lớn hơn một vòng, trên đó dường như có

từng phù văn kết hợp với đại công đức ngưng kết thành, lúc nào cũng không ngừng biến hóa lại dường như vĩnh hằng bất biến, huyền diệu vô cùng, tràn đầy một loại đạo vị công đức vô lượng, vạn pháp bất xâm.

"Ong!" Tình huống như vậy kéo dài một lúc lâu, cuối cùng, ánh sáng huyền hoàng trên Đại Diễn Trận Bàn dần dần thu lại, sự lột xác của nó đã hoàn thành, từ một món Thượng phẩm Hậu thiên linh bảo, biến thành một món công đức linh bảo, thậm chí phẩm cấp còn tăng lên một bậc, đạt đến cấp độ Cực phẩm công đức linh bảo.

"Có thể so sánh với Hà Đồ, Lạc Thư của Đế Tuấn rồi nhỉ?" Cảm nhận Đại Diễn Trận Bàn sau khi lột xác, Thông Thiên rõ ràng phát hiện ra các loại năng lực của Cực phẩm công đức linh bảo Đại Diễn Trận Bàn đều đã tăng cường rất nhiều!

Đặc biệt là về mặt suy diễn trận đạo, bố trí trận pháp, gần như chỉ trong một ý niệm, Thông Thiên có thể thông qua trận bàn này, bố trí ra rất nhiều đại trận đã sớm chuẩn bị.

Đứng trên đỉnh một ngọn núi, Thông Thiên nhìn về phía trước, đồng thời trong lòng cũng đang suy nghĩ tiếp theo nên đi đâu về đâu.

Hắn không định trở về Côn Luân Sơn.

Thân phận người xuyên việt, thông thạo xu hướng đại thế tương lai, khiến hắn khó có thể thật tâm thật ý cùng Lão Tử, Nguyên Thủy xưng huynh gọi đệ!

Điều đó quá giả tạo!

Càng vi phạm bản tâm của hắn.

Nếu sớm muộn gì cũng phải chia rẽ, vậy không bằng ngay từ đầu đã tách ra là được rồi.

"Trước tiên đến Bất Chu Sơn đi!" Thông Thiên nhìn ngọn thần

sơn hùng vĩ phía trước, trong lòng dần có chủ ý, "Đến Bất Chu Sơn, rồi lại đến Đông Hải!

Còn dư âm của lượng kiếp, cứ tùy tiện đi." Lượng kiếp tuy đã qua, nhưng ba cự đầu từng là Long, Phượng, Kỳ Lân đã sụp đổ, Hồng Hoang tiếp theo chắc chắn sẽ không yên bình.

Nhưng Thông Thiên lại không định tham gia vào!

Chương 19

Chuyện thừa thắng xông lên, thừa nước đục thả câu, hắn thực sự lười làm.

Bảo khố của tam tộc tuy chắc chắn có vài thứ tốt, nhưng điều đó thì sao chứ?

Tất cả bảo vật, thực tế cuối cùng cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi.

Dễ dàng bị một số vật ngoài thân che mắt, làm ra một số chuyện vi phạm đạo tâm, đó thực sự là nhảy xuống vực sâu không đáy.

Một loại hành vi tự sát.

"Bảo vật tuy tốt, nhưng cũng không tốt bằng đại đạo của bản thân!" Thông Thiên cất tiếng cười dài, quét sạch mọi ý nghĩ tạp nham trong đầu, thân hình hắn hóa thành một đạo độn quang, bay về phía Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn!

Thần sơn đệ nhất Hồng Hoang, ngọn núi cao nhất!

Do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, tượng trưng cho tinh thần bất khuất của ngài, lúc này xung quanh Bất Chu Sơn, vẫn còn sót lại một luồng uy áp cường đại.

Đừng nói là Đại La Kim Tiên như Thông Thiên, ngay cả cao thủ cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh) cao hơn một bậc, e rằng cũng không thể trực tiếp bay lên đỉnh Bất Chu Sơn được.

"Vù!" Một đạo độn quang rơi xuống chân núi Bất Chu Sơn, ở đây, Thông Thiên tự nhiên cũng cảm nhận rõ ràng uy áp cường đại đang lan tỏa trong không gian xung quanh.

“Bất Chu Sơn a!” Thông Thiên ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt xuyên qua từng tầng mây mù, nhưng nhìn đến cực điểm, vẫn là một mảng mênh mông.

Bất Chu Sơn quá cao, trên thông trời, dưới chạm đất, cũng không biết cao lớn bao nhiêu tỷ tỷ vạn trượng.

“Cao ngang với trời đất, nhưng tiếc là không thể sống cùng trời đất a!” Nghĩ đến việc Cộng Công dùng đầu húc đổ Bất Chu Sơn, Thông Thiên không khỏi cảm thán một tiếng, đồng thời cũng rất tò mò về việc đầu của Cộng Công cứng đến mức nào.

Nếu không, làm sao có thể húc đổ Bất Chu Sơn được chứ?

Cộng Công = Anh chàng đầu sắt đệ nhất Hồng Hoang.

Thu lại ánh mắt, cảm thán một câu, Thông Thiên liền bắt đầu leo lên Bất Chu Sơn, quả nhiên, theo từng bước không ngừng đi lên, Thông Thiên cũng cảm nhận được uy áp bên cạnh ngày càng cường đại.

Nhưng tạm thời đều nằm trong phạm vi chịu đựng được, đối với hành động của hắn cũng không gây ra ảnh hưởng lớn.

Thậm chí trong quá trình đó, Thông Thiên tiện tay phá vỡ vài chỗ Tiên thiên đại trận, từ đó lấy được không ít bảo vật, nhưng những bảo vật này đều chỉ là một số linh bảo hạ phẩm, trung phẩm, đối với Thông Thiên hiện tại, thực sự không đáng kể.

“Dù sao cũng thu hết đi, dù sao sau này nếu lập giáo, thu đệ tử, trong tay không có chút bảo vật nào ban xuống cũng không ra thể thống gì!” Vì vậy, không từ chối, Thông Thiên vừa thu bảo vật, vừa leo núi, cũng có thể coi là nhẹ nhàng thoải mái, không gặp bất kỳ trở ngại nào.

“Cộp!”, “Cộp!”, “Cộp!”, “Cộp!” Không ngừng leo lên, cuối cùng,

Thông Thiên cũng ngày càng cảm nhận được áp lực, uy áp của Bàn Cổ càng lên cao càng khủng bố, giống như đang cõng từng ngọn núi lớn mà đi.

Và mỗi bước tiến lên, trên lưng hắn lại thêm một ngọn núi lớn, áp lực tăng lên gấp bội!

"Hù!" "Hù!" "Hù!" Thông Thiên thở hổn hển, không phải thân thể mệt mỏi, mà là tinh thần, ý chí của hắn, đang không ngừng giao phong với ý chí của Bàn Cổ, sự mệt mỏi đó còn hơn cả mọi nỗi khổ về thể xác.

Nhưng dù vậy, Thông Thiên vẫn đang kiên trì, một luồng đấu chí lẫm liệt trên người tỏa ra, hắn muốn xem xem giới hạn của mình ở đâu!

Có thể thành công leo lên đỉnh Bất Chu Sơn hay không!

Một ngày, hai ngày, ba ngày… Sao dời vật đổi, xuân đi thu đến.

Thông Thiên leo Bất Chu Sơn ngày càng vất vả, mỗi bước tiến lên, đều là sự mài giũa vượt qua giới hạn đối với tinh thần và ý chí.

Nhưng hắn không từ bỏ, một sự kiên trì bền bỉ, khiến hắn kiên trì từng bước một leo lên.

"Ầm!" Cứ như vậy, cũng không biết đã qua bao lâu, đột nhiên, Thông Thiên chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, uy áp của Bàn Cổ xung quanh đều tan biến, và cảnh vật trở nên quang đãng.

Hắn đã leo lên đỉnh núi.

Hội đương lăng tuyệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu! (Khi lên tới đỉnh núi, nhìn xuống vạn núi đều nhỏ bé!) Lúc này, đứng trên đỉnh núi cao nhất của Hồng Hoang, Thông Thiên trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, sảng khoái, "ầm ầm" một tiếng, từ trong cơ thể hắn bùng nổ ra.

Chính là tu vi của hắn vào khoảnh khắc này, cuối cùng cũng như dày công tích lũy, một sớm thăng hoa!

Chương 20

Từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong lên Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Một bước như vậy, nói thì dễ dàng, nhưng thực tế từ lúc Thông Thiên xuất sơn đến bây giờ, trải qua một trận lượng kiếp, lại leo Bất Chu Sơn thành công, sự gian khổ trong đó thực sự không đủ để kể cho người ngoài nghe!

Đại đạo khó cầu, đại đạo khó đi!

Đặc biệt là như Thông Thiên, vừa ra đời đã là Đại La Kim Tiên, khởi điểm cao, nhưng tương tự, mỗi bước thăng cấp, đều đặc biệt gian nan!

"A…!" Ngẩng đầu, nhìn bầu trời sao sáng lạn dường như gần trong gang tấc, vô cùng tráng lệ, từng dải ngân hà rực rỡ chói mắt, khiến người ta kinh ngạc mê ly.

Thông Thiên không khỏi cất tiếng hét dài, gầm lớn!

Từ trên người hắn, cũng đột ngột bộc phát ra một luồng kiếm ý mênh mông, giống như một thanh bảo kiếm đã được mài giũa lâu năm, vào khoảnh khắc này tỏa ra ánh sáng chói mắt nhất!

Một đạo kiếm quang tuyệt thế, từ trên đỉnh Bất Chu Sơn phát ra, xuyên thẳng lên mây xanh, phá vỡ từng lớp cương phong, cuối cùng đạt đến bầu trời sao mênh mông.

"Ầm ầm ầm!" Trong nhất thời, bị luồng kiếm quang này của Thông Thiên quét qua, trong tinh không, cũng không biết có bao nhiêu ngàn vạn ngôi sao bị ảnh hưởng!

Một số ngôi sao ở gần phạm vi ảnh hưởng hơn, càng vỡ nát thành từng mảng, rơi xuống, hóa thành từng trận mưa sao băng, vạch ngang

bầu trời!

Giống như một bữa tiệc pháo hoa thịnh đại, đẹp đến mức lộng lẫy cực điểm!

"Thật đẹp a!" Thông Thiên nhìn cảnh này, khí thế trên người chậm rãi thu lại, đồng thời cũng không khỏi cảm khái thốt lên.

Nhưng cũng đúng lúc này, đột nhiên, ầm ầm một tiếng, từ trước mặt Thông Thiên, dưới đỉnh núi, một đạo thanh quang đột ngột bay vút lên trời.

Thông Thiên kinh ngạc, ánh mắt dán chặt vào đạo thanh quang đó, lại không nhịn được hét lên: "Tạo Hóa Thanh Liên?" Không biết có phải do bị ảnh hưởng mà xuất hiện hay không, kinh ngạc thay, đó là một đóa hoa sen màu xanh khổng lồ, nở ra mười hai phẩm, chính là Tạo Hóa Thanh Liên được công nhận đứng đầu trong số những đóa hoa sen nổi tiếng của Hồng Hoang.

Tạo Hóa Thanh Liên tuy cũng là mười hai phẩm, nhưng so với những đóa khác như Công Đức Kim Liên, Hủy Diệt Hắc Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, lại thuần chính hơn một chút.

Nó có thể nói là hậu duệ trực hệ thực sự của Hỗn Độn Thanh Liên, tiềm lực cũng không phải những đóa sen khác có thể so sánh được.

Theo sự xuất hiện của Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, trong cơ thể Thông Thiên, đóa sen Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên cũng rung lên nhè nhẹ, dường như muốn hiện ra.

Thông Thiên cũng không ngăn cản, mặc cho nó bay ra, và cùng với Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, một trong năm lá cờ Ngũ Phương, là lá cờ phương Bắc, cũng từng là một phần của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, là một chiếc lá của Hỗn Độn Thanh Liên.

“Ong ong ong!” 3.

Thế là, trên đỉnh Bất Chu Sơn, hai đóa hoa sen và một lá cờ liền bay lại gần nhau.

Giữa chúng dường như có một mối liên hệ nào đó, tỏa ra ánh sáng hai màu xanh đen, giao thoa vào nhau.

Thông Thiên nhìn cảnh này, cảm nhận dao động pháp tắc đại đạo khác nhau tỏa ra từ ba món đồ, trong lòng hơi động!

Nếu theo quỹ đạo vận mệnh ban đầu, đóa sen xanh này sẽ được hắn, Lão Tử, và Nguyên Thủy ba người đồng thời phát hiện, sau đó mỗi người lấy một phần, hóa thành chứng đạo chi bảo.

Lão Tử lấy hoa sen đỏ của nó, hóa thành cây quải trượng; Nguyên Thủy lấy ngó sen trắng của nó, hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý; còn hắn thì được lá sen, hóa thành một thanh Thanh Bình Kiếm.

Hồng hoa bạch ngẫu thanh hà diệp, tam thanh nguyên bản nhất gia! (Hoa đỏ ngó trắng lá sen xanh, Tam Thanh vốn là một nhà!) Chính là vì thế.

Nhưng bây giờ, gặp được Tạo Hóa Thanh Liên lại chỉ có một mình hắn… Thông Thiên nghĩ, liền lấy ra Hỗn Nguyên Kiếm mà hắn vừa mới có được chưa lâu, thậm chí chưa kịp tế luyện, một món Tiên thiên chí bảo!

Hỗn Nguyên Kiếm, Tạo Hóa Thanh Liên, Hủy Diệt Hắc Liên, cùng với Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, bốn món linh bảo tụ lại một chỗ, tỏa ra một luồng khí tức đại đạo mênh mông.

Nhưng Thông Thiên vẫn không dừng lại, tiếp tục tế ra Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng, bốn viên linh châu Địa Thủy Hỏa Phong và vô số linh bảo khác, trong nhất thời, trên đỉnh Bất Chu Sơn, các loại linh bảo, vô số kể, ước chừng có hơn trăm món, bay lượn cùng nhau, các

loại khí tức đại đạo giao hội, khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Tu sĩ bình thường, nếu có thể có được một món Tiên thiên linh bảo như vậy, cho dù chỉ là hạ phẩm, cũng sẽ xem nó như tính mạng, vô cùng trân trọng.

Nhưng Thông Thiên thả ra, lại có đến hơn trăm món, không phải chỉ có thể hình dung bằng từ "tài đại khí thô", mà là đại khí vận, đại phúc duyên, không gì sánh bằng.

"Ầm ầm!" Cuối cùng, một chiếc đại đỉnh cũng được tế ra! 4.

Chương 21

Chiếc đại đỉnh này, tự nhiên là Càn Khôn Đỉnh.

Chỉ thấy Càn Khôn Đỉnh toàn thân đen trắng, trên đó tiên thiên ngũ hành tinh khí thăng đẳng lưu chuyển, màu sắc lộng lẫy, lúc thì cuồn cuộn kích động, lúc thì bình lặng, diễn hóa thành từng điểm tinh tú, sâu thẳm huyền diệu vô cùng.

"Tất cả vào trong!" Thông Thiên cũng ngồi xếp bằng xuống, ngồi trước đại đỉnh, đưa tay chỉ một cái, trong khoảnh khắc, những bảo vật như Hỗn Nguyên Kiếm, Tạo Hóa Thanh Liên, Hủy Diệt Hắc Liên, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng, Địa Linh Châu, Thủy Linh Châu, Hỏa Linh Châu, Phong Linh Châu, giống như cá chép vượt vũ môn, không ngừng lao vào trong Càn Khôn Đỉnh.

"Ầm!" Nhiều bảo vật như vậy tiến vào Càn Khôn Đỉnh, đặc biệt là một món trong đó, phẩm chất không thua kém gì bản thân Càn Khôn Đỉnh, cùng là Tiên thiên chí bảo Hỗn Nguyên Kiếm, ngay cả Càn Khôn Đỉnh cũng dường như có cảm giác không chịu nổi.

Theo hai tay Thông Thiên vỗ một cái, pháp lực cường đại trực tiếp rót vào Càn Khôn Đỉnh, giúp trấn áp vô số bảo vật, trong khoảnh khắc, toàn bộ Càn Khôn Đỉnh cũng rung lên, một tiếng nổ vang, như một tiếng sấm sét giữa trời quang, hư không chấn động, từng vòng sóng gợn lan ra.

Những nơi nó đi qua, hư không đều hóa thành hỗn độn, sau đó diễn hóa ra địa thủy hỏa phong, hỗn loạn một mảng, nhưng lúc này có Thông Thiên ngồi ở xa, tự nhiên cũng không để cho nó tàn phá, trên đỉnh đầu hiện ra khánh vân đạo quả, ánh sáng chiếu một cái, trấn áp tất cả hỗn loạn xuống, hư không khôi phục bình tĩnh.

Bản thân Thông Thiên không thiếu bảo vật, tu luyện kiếm đạo, cũng có Hỗn Nguyên Kiếm, Thanh Thần Kiếm có thể sử dụng, nhưng tương tự, bất luận là Hỗn Nguyên Kiếm hay Thanh Thần Kiếm, hai thanh kiếm này vừa không phải là bạn sinh linh bảo, cũng không tương hợp với đại đạo mà hắn tu luyện, vì vậy sau khi thấy Tạo Hóa Thanh Liên, Thông Thiên đã có ý định luyện chế lại một món chứng đạo chi bảo.

"Hù" Khánh vân đạo quả trên đỉnh đầu Thông Thiên lại lần nữa biến đổi, hóa thành một con đường lớn thô tráng, giống như một thanh trường kiếm khổng lồ, thông thiên quán địa, phong mang vô hạn.

Chính là đại đạo của Thông Thiên, Kiếm Chi Đại Đạo!

Theo sự xuất hiện của Kiếm Chi Đại Đạo, trong khoảnh khắc, bất luận là bản thân Càn Khôn Đỉnh, hay vô số linh bảo trong Càn Khôn Đỉnh, đều im hơi lặng tiếng, dường như bị áp chế cực lớn, trong nhất thời đều không thể tạo ra chút sóng gió nào.

"Dĩ đạo luyện bảo, đạo dữ bảo hợp!" (Lấy đạo luyện bảo, đạo cùng bảo hợp!) Trong đôi mắt Thông Thiên cũng dường như phát ra ánh sáng như kiếm sắc, tâm niệm vừa động, Kiếm Chi Đại Đạo trên đỉnh đầu cũng đột ngột tiến vào Càn Khôn Đỉnh.

"Ong!" Càn Khôn Đỉnh rung lên, dường như không thể áp chế được nữa, sắp bành trướng nổ tung!

Nhưng đúng lúc này, Thông Thiên cũng ra tay, hai tay đột ngột vỗ một cái, pháp lực khổng lồ rót vào Càn Khôn Đỉnh, đồng thời cũng khống chế Kiếm Chi Đại Đạo đã tiến vào Càn Khôn Đỉnh, bắt đầu chính thức luyện bảo.

"Ong ong ong!" Thông Thiên luyện bảo, thời gian tiêu hao lại cực kỳ dài, cũng may là trên đỉnh Bất Chu Sơn, bình thường căn bản không có ai đến đây.

Sẽ không có ai quấy rầy hắn luyện bảo!

Đương nhiên, Thông Thiên cũng không sợ có người sẽ quấy rầy!

Nhìn khắp Hồng Hoang, ngoài Hồng Quân ra, thật sự không có ai khiến hắn kiêng dè.

Hồng Quân lúc này, vừa trải qua đại chiến lượng kiếp, đã sớm trở về đạo trường của mình, bế quan tu luyện, chờ đợi chứng đạo cuối cùng.

Làm gì có thời gian rảnh rỗi đến Bất Chu Sơn lang thang?

Thời gian trôi qua từng ngày, trên đỉnh Bất Chu Sơn, Thông Thiên thúc giục đại pháp lực luyện bảo, trăm năm như một ngày, trôi qua tròn một ngàn năm!

Ngay cả Thông Thiên cũng cảm thấy có chút mệt mỏi mơ hồ. 5.

Trong đại đỉnh, vô số đại đạo giao thoa, từng loại đại đạo khác nhau không ngừng va chạm với Kiếm Chi Đại Đạo của Thông Thiên, dường như đang rèn luyện một thứ thần kỳ nào đó.

Đó là chứng đạo chi bảo của Thông Thiên!

Một thanh bảo kiếm!

Nếu đã tu luyện kiếm đạo, vậy chứng đạo chi bảo mà Thông Thiên muốn chế tạo, tự nhiên cũng là một thanh bảo kiếm!

Nhưng lúc này đã qua một ngàn năm, hình dạng của thanh bảo kiếm này vẫn còn rất mơ hồ, bị các loại đại đạo bao quanh, trông như đã lâu không có động tĩnh gì!

"Ầm!" Cuối cùng, lại ba trăm năm trôi qua, đôi mắt Thông Thiên sáng lên, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, đồng thời, trong Càn Khôn Đỉnh cũng đột ngột một tiếng nổ vang, một đạo kiếm quang rực rỡ, cuối cùng đã phá vỡ tất cả, từ trong đó bay ra.

“Ngã đạo nhất thành, vạn đạo giai hợp!” (Đạo ta một thành, vạn đạo đều hợp!) Thông Thiên cất tiếng ngâm dài, đứng dậy, Kiếm Chi Đại Đạo đã tiến vào đại đỉnh trở về bản thân, đồng thời, kiếm quang bay ra đó cũng rơi vào tay hắn.

Chỉ thấy một thanh trường kiếm, mũi kiếm tỏa ra hỗn độn chi mang, hai bên lưỡi kiếm có màu huyền hoàng, trên đó lại có các phù văn đại đạo như Âm Dương Lưỡng Nghi, Tam Tài Tứ Tượng, Ngũ Hành Bát Quái, chuôi kiếm là ba mươi sáu thiên cương, bảy mươi hai địa sát, cùng với Thái Âm Thái Dương, chu thiên tinh đẩu ngân hà, quấn quanh chuôi kiếm.

Toàn bộ chuôi kiếm, chính là vạn đạo hội tụ thành một đại đạo, Kiếm Chi Đại Đạo, đại đạo căn bản của Thông Thiên ngưng tụ thành!

“Ong!” Thông Thiên có thể cảm nhận rõ ràng, trong thanh bảo kiếm trong tay, vạn đạo hồng lưu cuồn cuộn hội tụ, cuối cùng hóa thành một đạo, hợp với khí cơ của hắn, hợp với đại đạo của hắn!

“Vạn bàn đại đạo, hợp vi nhất!

Chương 22

Thanh kiếm này là Thông Thiên Chứng Đạo Kiếm, chứng đạo chi bảo của ta!" Thông Thiên búng ngón tay vào kiếm, vạn đạo oanh minh, kế thừa âm thanh của vạn đạo hóa thành một loại đạo âm, mênh mông cuồn cuộn, dường như muốn xuyên qua cổ kim vị lai, đột phá thời không vận mệnh, cầu chứng vô thượng đạo quả ý vị.

"Ầm!" 6.

Thông Thiên một kiếm chém về phía trước, vạn đạo cuồn cuộn, hội tụ thành một thể, hóa thành vô thượng kiếm đạo, không gì không phá, không vật nào không hủy, chém phá hư không, chém phá thời gian, chém phá tất cả, thế không thể cản!

"Ầm ầm ầm!" Kiếm quang khổng lồ, dường như chia thiên địa thành hai nửa, xông thẳng lên tinh không, quét rơi hàng ngàn vạn ngôi sao, thậm chí còn xuyên qua thiên địa, đạt đến bên ngoài thế giới, trong hỗn độn.

Phá vỡ hỗn độn loạn lưu hung mãnh cuồn cuộn, địa thủy hỏa phong dũng động, thanh trọc nhị khí cuồn cuộn, trong nhất thời, tuy chưa từng diễn hóa thiên địa, nhưng cũng sóng cả tráng lệ, kinh kỳ vạn phần.

Thanh chứng đạo kiếm của Thông Thiên, lấy Hỗn Nguyên Kiếm làm chủ thể, lại dùng Tạo Hóa Thanh Liên, Hủy Diệt Hắc Liên, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ phản bản quy nguyên, luyện hóa lại lần nữa, về phẩm chất, đã đột phá Tiên thiên chí bảo, trở thành một sự tồn tại cường đại cấp Hỗn Độn Linh Bảo.

Uy lực của một kiếm, tự nhiên khủng bố vô cùng!

Bản thân Thông Thiên chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng có thanh

kiếm này trong tay, trong cảnh giới Chuẩn Thánh, sẽ không còn đối thủ nào của hắn nữa!

Đứng trên đỉnh Bất Chu Sơn, Thông Thiên y bào bay phất phới, tự có một cảm giác siêu thoát chúng sinh, vô cùng xuất trần, trên tay hắn, ánh sáng của chứng đạo kiếm dường như càng thêm sáng tỏ vài phần.

Vạn loại đại đạo chảy trong thân kiếm, khiến cho xung quanh thanh bảo kiếm hiện ra đủ loại dị tượng, vạn trượng thương long, dục hỏa phượng hoàng, mặc ngọc kỳ lân, mặt trời rực rỡ, trăng sáng vằng vặc, tinh đẩu ngân hà, đều vây quanh chứng đạo kiếm tồn tại, sống động như thật, như thể tồn tại thật sự.

Sau khi luyện thành chứng đạo kiếm, cả người Thông Thiên cũng dường như nhẹ nhõm hơn, có một tâm trạng ung dung tự tại.

Nhìn bầu trời sao mênh mông dường như gần trong gang tấc trên đỉnh đầu, Thông Thiên trong lòng hơi động, đột nhiên có ý định muốn du ngoạn tinh không một phen.

Nói đi là đi, Thông Thiên ý niệm vừa nảy ra, cũng có mục tiêu, dự định du ngoạn tinh không một phen xong, sẽ đến Đông Hải tìm ba đảo Bồng Lai làm đạo trường của mình.

Trong tinh không mênh mông, vô cùng tráng lệ, cũng vô cùng mỹ lệ!

Thỉnh thoảng có hàng tỷ vạn tinh sa hội tụ thành từng mảng, giống như một dải ngân hà, cuồn cuộn, cảnh tượng mê ly, khiến người ta say đắm không thôi.

Đương nhiên, mỹ lệ lộng lẫy đồng thời, thực ra cũng đại biểu cho nguy hiểm cực độ!

Khi hàng tỷ vạn tinh sa hội tụ thành sông, lúc nó xối qua, uy lực đó có thể thấy rõ, cho dù là những ngôi sao chắn phía trước, cũng sẽ bị xé

nát trong khoảnh khắc.

Hóa thành tinh sa tương tự, hòa vào dòng chảy, quy mô ngày càng lớn, tiếp tục xối về phía trước, phá diệt nhiều ngôi sao hơn, lớn mạnh hơn!

Sông tinh sa, có thể coi là một cảnh đẹp trong tinh không!

Tương tự như vậy, có cực quang nguyên từ sinh ra giữa các ngôi sao, cực quang nguyên từ hình thành giữa các ngôi sao càng lớn thì càng chói mắt, giống như những dải lụa rực rỡ, nối liền giữa các ngôi sao.

Đương nhiên, cực quang nguyên từ cũng giống như tinh sa, cũng là một thứ vô cùng nguy hiểm, sinh linh sống trong tinh không nếu không cẩn thận rơi vào trong đó, sẽ bị cực quang nguyên từ nghiền nát thành bột phấn trong nháy mắt, vô cùng sắc bén.

Mỹ lệ, nhưng lại nguy hiểm!

Đặc trưng chung của các cảnh tượng trong tinh không!

Đương nhiên, những thứ như tinh sa, cực quang nguyên từ này, cũng có thể thu thập để luyện chế các loại bảo vật, đều có công dụng đặc thù riêng, cũng có thể coi là đặc sản trong tinh không.

Thông Thiên du lịch trên đại địa, thấy các loại sự vật cũng không ít, nhưng bây giờ du đãng tinh không, lại khiến hắn mở rộng tầm mắt, có một trải nghiệm mới mẻ.

Thỉnh thoảng tình cờ gặp phải những thứ như tinh sa, cực quang nguyên từ, cũng thuận tay luyện chúng vào chứng đạo kiếm, trên chuôi kiếm của chứng đạo kiếm, những thiên cương địa sát, tinh đẩu ngân hà được khắc lên cũng trở nên càng thêm sâu thẳm.

"Ầm!" Một ngày nọ, một mảng cực quang nguyên từ có thể nói là rộng lớn nhất trong tinh không xuất hiện trước mặt Thông Thiên!

Chính là một mảng cực quang nguyên từ hình thành giữa hai ngôi sao lớn nhất trong tinh không là Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh!

Nhìn một cái, vô số vầng sáng bảy màu, từng vòng từng vòng, bao phủ khoảng cách không biết bao nhiêu tỷ vạn dặm giữa hai ngôi sao Thái Dương và Thái Âm, lớn không biên giới, giống như một đại dương, đẹp không tả xiết, cảnh sắc lộng lẫy, khiến người ta động lòng, muốn vào trong đó du ngoạn một phen.

Nhưng đó cũng chỉ là trong mắt Thông Thiên mà thôi, đổi lại là tu sĩ khác, dưới Kim Tiên, chỉ cần tiếp cận mảng cực quang nguyên từ này, đều có khả năng bị hút vào trong đó.

Nơi đây tuyệt đối là một trong những nơi hung hiểm bậc nhất!

Toàn bộ Hồng Hoang cũng không tìm được bao nhiêu nơi hung hiểm hơn nơi này!

Bởi vì trong cực quang nguyên từ, ẩn chứa rất nhiều bão nguyên từ, uy lực khủng bố, Thái Ất Kim Tiên rơi vào trong đó, cũng sẽ vạn kiếp bất phục.

Chương 23

Tất cả vật kim loại, trong bão nguyên từ đều sẽ mất đi hiệu quả, càng giãy giụa, càng bị hút chặt, kéo vào trong, nghiền nát dung hóa thành nước sắt.

Thông Thiên nhìn mảng cực quang nguyên từ trước mắt, vung tay một cái, chứng đạo kiếm và Càn Khôn Đỉnh liền bay vào trong.

Tuy chứng đạo kiếm cũng là vật kim loại, nhưng nó lại là Hỗn Độn Linh Bảo, tiến vào trong cực quang nguyên từ, những cơn bão đó né tránh còn không kịp, làm sao có thể đối phó được?

Càn Khôn Đỉnh cũng tương tự, món bảo vật này trước đó dùng để luyện chế chứng đạo kiếm đã tiêu hao khá nhiều, bây giờ Thông Thiên ném nó vào trong cực quang nguyên từ, là để cho nó hấp thu một ít cực quang nguyên từ, tiến hành tu dưỡng và bổ sung.

Sau khi ném cả hai bảo bối ra ngoài, Thông Thiên cũng không dừng lại, thân hình hắn động, trực tiếp rẽ ra một mảng lớn cực quang nguyên từ, giống như mở ra một con đường lớn tiến về phía trước trong đại dương, hướng về phía Thái Dương Tinh.

"Ầm!" Thông Thiên đã đặt chân lên Thái Dương Tinh.

Toàn bộ Thái Dương Tinh trông giống như một lò luyện khổng lồ, lửa lớn vô biên, bao phủ mọi tấc không gian nơi đây, ngọn lửa khổng lồ, lan tỏa không biết bao nhiêu tỷ tỷ vạn dặm, thỉnh thoảng hình thành bão tố, quét qua, một trận sóng nhiệt cao độ nóng rực ập vào mặt, dường như có thể thiêu diệt tất cả vạn vật trên thế gian.

Cũng theo câu nói đó, không phải Kim Tiên, ngay cả tư cách đến gần Thái Dương Tinh cũng không có!

Nhưng nơi nguy hiểm nhất, cũng là nơi có lợi ích lớn nhất, ở đây tu luyện các thần thông pháp thuật đại đạo liên quan đến hỏa, không nghi ngờ gì cũng là đệ nhất toàn Hồng Hoang.

Sau khi Thông Thiên đặt chân lên Thái Dương Tinh, thần niệm phóng ra, tìm kiếm khắp tám phương, nhưng ngoài việc thấy cây Phù Tang ra, lại không tìm thấy chút tung tích nào của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Trên người Thông Thiên cũng có một cây Phù Tang, sau khi lên Thái Dương Tinh, gốc linh căn này trở nên đặc biệt hoạt bát.

Tương tự, một gốc linh căn khác là Ngũ Diệp Châm Tùng cũng như vậy, tuy nó không phải linh căn thuộc tính hỏa, nhưng trong ngũ hành cũng có hỏa.

Thông Thiên dứt khoát lấy cả hai gốc linh căn ra, đặt trên Thái Dương Tinh, mặc cho chúng hấp thu ngọn lửa vô tận xung quanh!

Quả nhiên, hai gốc linh căn vừa xuất hiện, liền tranh nhau bắt đầu thôn phệ ngọn lửa xung quanh, trong phạm vi ngàn vạn dặm, thậm chí còn hình thành một cơn lốc lửa khổng lồ, vô tận ngọn lửa, từ bốn phương tám hướng lần lượt bắn tới, bị không ngừng thôn phệ.

Thậm chí trong đó có cây Phù Tang, Thông Thiên cảm nhận được nó dường như có một mối liên hệ mơ hồ nào đó với một cây khác đã kết hợp làm một với bản nguyên Thái Dương Tinh, lúc này chính là thông qua mối liên hệ yếu ớt đó, từng chút một thôn phệ bản nguyên của Thái Dương Tinh.

Chuyện như vậy quả thực khiến Thông Thiên kinh ngạc!

Phải biết hiện tại hắn là Chuẩn Thánh, nhưng muốn động đến bản nguyên Thái Dương Tinh cũng không đủ tư cách, không nói đến nghiệp lực ngập trời, uy lực của bản thân Thái Dương Tinh cũng

không dễ chọc vào.

Nhưng bây giờ mối liên hệ đồng nguyên giữa hai cây Phù Tang lại tình cờ làm được điều đó!

Không những không gây ra bất kỳ nghiệp lực nào, mà còn an toàn vô cùng, dường như hai gốc linh căn vốn là một thể, gốc này hấp thu, rồi lại chuyển cho gốc kia.

Có thể nói là phương thức trộm đạo cao minh nhất!

Khiến Thông Thiên sáng mắt lên.

Hắn ngồi xếp bằng xuống dưới cây Phù Tang, mỗi khi nó từ một cây Phù Tang khác lấy được bản nguyên Thái Dương Tinh, lại chuyển cho hắn, để hắn hấp thu tu luyện.

"Ầm!" Một điểm bản nguyên Thái Dương Tinh, bị hấp thu vào cơ thể Thông Thiên, trong khoảnh khắc, toàn thân Thông Thiên trên dưới, các lỗ chân lông đều phun ra từng đạo hỏa quang.

Như có lửa lớn từ trong cơ thể bùng cháy, nhiệt độ cao nóng rực, khiến cả người hắn dường như biến thành một miếng sắt nung, đỏ rực!

Thông Thiên vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công, hàng phục bản nguyên Thái Dương Tinh tiến vào cơ thể, bắt đầu hành trình tu luyện cường hóa nhục thân đau đớn nhưng lại khó có được.

Bản thân Thông Thiên tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đến tầng thứ năm, mạnh nhất có thể sánh ngang với đại đa số Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Nhưng muốn tiến thêm một bước, không nghi ngờ gì là khó khăn!

Nhưng bây giờ tình cờ có được bản nguyên Thái Dương Tinh, lại chính là một cơ hội, có lẽ nhờ đó, có thể khiến nhục thân của hắn tiến

thêm một bước cũng không chừng.

Thời gian không ngừng trôi, ngày lại qua ngày, Thông Thiên ngồi dưới cây Phù Tang, một bên chăm chú thôn phệ bản nguyên Thái Dương Tinh, mài giũa nhục thân, một bên cũng âm thầm chờ đợi cây Phù Tang từ Thái Dương Tinh trộm bản nguyên về cho mình.

Quá trình trộm này tự nhiên không thể nào thuận buồm xuôi gió, khá tốn công sức, thường thường phải đợi đến hàng trăm năm, mới có thể được một giọt bản nguyên.

Nhưng như vậy cũng đủ rồi! 7.

Mỗi một giọt bản nguyên Thái Dương Tinh đều có thể là tinh hoa của Thái Dương Tinh, mỗi trăm năm mới được một giọt, lại vừa hay cho Thông Thiên một khoảng thời gian để thích ứng, có thể từ từ luyện hóa nó, dung nhập vào cơ thể, tăng cường nhục thân.

Chương 24

Nếu không, nếu bản nguyên Thái Dương Tinh không ngừng rót vào, đó mới là một tai nạn!

Một giọt chưa luyện hóa, một giọt khác lại tới, không ngừng tích lũy xuống, đó thực sự sẽ khiến Thông Thiên bị căng nổ, thiêu chết!

Cứ như vậy, trên Thái Dương Tinh, Thông Thiên không biết mệt mỏi mà không ngừng luyện hóa bản nguyên của Thái Dương Tinh, nhục thân cũng đang dần dần phát sinh lột xác từng chút một.

Tích lũy ngày càng sâu dày, cứ đà này, dường như thật sự có khả năng khiến Cửu Chuyển Huyền Công tăng lên một tầng nữa, luyện thành đệ lục chuyển.

Nhục thân đang đề thăng, cùng lúc đó, Thông Thiên cũng đang tham ngộ Thái Dương Chân Hỏa, loại hỏa diễm độc nhất vô nhị trên Thái Dương Tinh!

Một trong những ngọn lửa hung mãnh nhất giữa thiên địa!

Nếu như xem Nam Minh Ly Hỏa mà Phượng Hoàng nhất tộc nắm giữ là địa hỏa, vậy thì Thái Dương Chân Hỏa trên tinh không chính là thiên hỏa!

Thậm chí ở một mức độ nào đó, sự bá đạo của Thái Dương Chân Hỏa còn kinh khủng hơn Nam Minh Ly Hỏa rất nhiều!

Dù sao Nam Minh Ly Hỏa bắt nguồn từ sâu trong lòng đất, là ngọn lửa được thai nghén từ đáy núi lửa, ngoài sự hung mãnh ra, nó cũng kế thừa đặc tính sinh cơ dằng dặc, sinh sôi không ngừng của đại địa.

Phượng Hoàng nhất tộc có thể niết bàn cũng là nhờ tác dụng của Nam Minh Ly Hỏa!

Thái Dương Chân Hỏa thì thật sự là không vật gì không đốt, vô tận Thái Dương Chân Hỏa tụ lại một chỗ, liền trở thành Thái Dương Tinh, đem ánh sáng chiếu rọi khắp mọi ngóc ngách của Hồng Hoang, phổ chiếu vạn vật, khiến vạn vật sinh trưởng tươi tốt.

Thông Thiên tham ngộ Thái Dương Chân Hỏa, vì cũng đồng thời thôn phệ bản nguyên Thái Dương Tinh nên thu hoạch cũng không nhỏ, vô số hỏa diễm vây quanh thân thể, nhưng lúc này lại có thêm một loại cảm giác thân cận, bớt đi rất nhiều cảm giác bài xích.

Thời gian không ngừng trôi đi, chớp mắt đã qua ngàn năm, Thông Thiên cũng dần dần tiến vào một loại trạng thái huyền diệu khó lường.

Một bên thôn phệ luyện hóa bản nguyên Thái Dương Tinh, cường hóa nhục thân, một bên lại tham ngộ Thái Dương Chân Hỏa, lĩnh ngộ Hỏa Chi Đại Đạo độc hữu trên Thái Dương Tinh, trong cõi u minh, thần thức của Thông Thiên dường như đã lan ra một nơi xa xôi vô cùng.

Phảng phất như bám vào hai gốc Phù Tang Thụ kia, có thể cảm nhận rõ ràng mối liên hệ đồng nguyên giữa hai bên, lại như thể tinh thần hòa hợp với toàn bộ Thái Dương Tinh, nhìn thấy từng cảnh tượng trên Thái Dương Tinh.

Khắp nơi đều là một màu đỏ rực, liệt hỏa hừng hực, thiêu đốt tất cả, chí dương chí cương, nhưng lại phảng phất không chỉ có như bề ngoài.

Thái Dương Chân Hỏa tuy rằng hung mãnh nhất, bá đạo nhất, nhưng bên trong nó, ở nơi sâu hơn, dường như cũng có một đạo lý tuần hoàn nào đó tồn tại, khiến cho ngọn lửa trên Thái Dương Tinh có thể tồn tại từ vạn cổ không tắt, vĩnh viễn cũng không thiêu cháy hết được.

“Ầm!” Đột nhiên, Thông Thiên cảm giác ý thức của mình dường như đã đến một nơi cực kỳ huyền bí, nơi đó tựa hồ là nơi bản nguyên Thái Dương Tinh tọa lạc!

Thái Dương Chân Hỏa càng thêm tinh hoa, càng thêm thuần túy tràn ngập nơi đây!

Nhưng nói là hỏa thì không bằng nói là Thái Dương Chân Dịch, Thái Dương Chân Hỏa ở trạng thái cực độ nồng đậm đã hóa thành dạng chất lỏng!

“Ào ào ào!” Vô tận Thái Dương Chân Dịch đang chảy xuôi, phảng phất như nham thạch nóng chảy dưới lòng đất đang cuồn cuộn, nhiệt độ cao đến mức một vị Đại La Kim Tiên tiến vào đây cũng sẽ bị thiêu chết ngay lập tức.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là không gian bản nguyên của Thái Dương Tinh!

Thông Thiên cũng không ngờ lại nhìn thấy được nơi này, nếu không phải trạng thái hiện tại của hắn có chút đặc thù, trong cõi u minh đã mượn nhờ gốc Phù Tang Thụ kết hợp với bản nguyên Thái Dương Tinh kia mới có thể làm được.

Nếu không, chỉ dựa vào thần thức của bản thân, hắn cũng căn bản không thể dò xét đến nơi đây, thậm chí nếu dò xét được, cũng sẽ lập tức dẫn lửa lên thân, bị thiêu chết!

Phải biết rằng, dù là Chuẩn Thánh cũng không thể tùy ý dò xét nơi này, nếu không, một khi dẫn động bản nguyên nơi đây phản phệ, cho dù là Chuẩn Thánh cũng phải ôm hận.

“Ào ào ào!” Vô tận Thái Dương Chân Hỏa hóa thành chất lỏng chảy xuôi ở đây, nơi đây dường như cực kỳ tĩnh lặng, nhưng đồng thời lại ẩn chứa một sức mạnh cường đại cuồng bạo đến cực điểm.

Thần thức của Thông Thiên cũng không dám quá phóng túng, chỉ thuận theo tự nhiên quan sát mọi thứ ở đây, điều này đối với việc tham ngộ Thái Dương Chân Hỏa, cảm ngộ Hỏa Chi Đại Đạo đều có lợi ích rất lớn.

Cũng đúng lúc này, đột nhiên, thần thức của Thông Thiên dường như nhìn thấy một sự vật nào đó tồn tại!

Trong không gian bản nguyên Thái Dương Tinh, lại có thứ khác tồn tại?

Trong lòng Thông Thiên không khỏi dấy lên sóng lớn, có chút kinh ngạc, điều này cũng cuối cùng khiến trạng thái của hắn xuất hiện sai sót, một luồng cảm giác bài xích truyền đến, thần thức của hắn sắp bị đẩy ra khỏi không gian bản nguyên.

"Ầm!" Nhưng cũng vào khoảnh khắc cuối cùng, hắn cuối cùng đã nhìn thấy bộ mặt thật của thứ đó, đó là một chiếc chuông lớn, dường như bên cạnh nó còn có một quả trứng khổng lồ.

"Thái Nhất…" Thông Thiên mở bừng hai mắt, không nhịn được lên tiếng gọi.

Không chỉ thần thức bị đẩy lui, ngay cả con đường mượn Phù Tang Thụ để thu lấy bản nguyên Thái Dương Tinh cũng bị cắt đứt.

Chương 25

Nhưng hắn cũng không cảm thấy đáng tiếc, mọi thứ đều có chừng mực, biết dừng đúng lúc, thái quá không bằng bất cập, đạo lý này hắn hiểu!

Dù sao Hỏa Chi Đại Đạo chỉ dùng để tham ngộ, dùng để suy một ra ba, phụ trợ cho Kiếm Chi Đại Đạo của bản thân mà thôi, cũng không phải là chính đạo.

Chỉ có điều tiếc nuối duy nhất là, mặc dù đã thôn phệ luyện hóa không ít bản nguyên Thái Dương Tinh, nhưng nhục thân của hắn vẫn đang ở đệ ngũ chuyển, sánh ngang với Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chỉ còn một chút nữa là có thể đột phá!

Nhưng đáng tiếc, vào thời khắc cuối cùng lại xảy ra sự cố, cuối cùng không thể hoàn thành công việc.

Đương nhiên, cũng không phải là không có cách nào, nhục thân của hắn hiện tại cũng đã tu luyện đến cực hạn của đệ ngũ chuyển, không thể tiếp tục thôn phệ bản nguyên Thái Dương Tinh, nhưng chỉ cần cho hắn thời gian, từ từ lột xác, đệ lục chuyển cũng chỉ là chuyện nước chảy thành sông mà thôi!

Trong không gian bản nguyên nhìn thấy Hỗn Độn Chung, lại có quả trứng khổng lồ nghi là của Thái Nhất, điều này cũng giải thích được nguyên nhân vì sao trước đó Thông Thiên không tìm thấy tung tích của Đế Tuấn và Thái Nhất trên Thái Dương Tinh.

Cũng phải, cũng chỉ có ở trong không gian bản nguyên mới có thể khiến Đế Tuấn và Thái Nhất vừa ra đời đã có thực lực Đại La Kim Tiên, ở trong đó cũng không cần lo lắng sẽ bị người khác phát hiện.

Nếu không, ở bên ngoài, trên Thái Dương Tinh tuy rằng bình thường cũng không có người đến, nhưng đó chỉ là đối với những người dưới Đại La Kim Tiên mà thôi, từ Đại La Kim Tiên trở lên đã có thể đi lại tự do trên Thái Dương Tinh.

Cứ như vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất dù có che giấu tốt đến đâu, cũng căn bản không thể trốn khỏi sự tìm kiếm của những đại thần thông giả từ xưa đến nay.

Thái Dương Tinh, do mắt trái của Bàn Cổ hóa thành!

Nơi này mà không hấp dẫn người khác thì mới là chuyện lạ.

Nhưng mặc dù biết Đế Tuấn và Thái Nhất đang được thai nghén trong không gian bản nguyên, trong lòng Thông Thiên cũng không có ý định gì.

Thực ra trước đó muốn tìm Đế Tuấn và Thái Nhất cũng chỉ là muốn gặp một lần mà thôi, cũng không có quá nhiều suy nghĩ.

Dù sao có Lão Tử và Nguyên Thủy làm ví dụ trước mắt, Thông Thiên sớm đã biết ý định nhắm vào những đại thần thông giả chưa ra đời này là không thể thực hiện, động một chút là sẽ có nhân quả to lớn giáng xuống đầu.

Nếu cứ cố chấp động thủ, mười phần thì có đến tám chín phần là hành vi được không bù mất!

Cho nên hắn không có quá nhiều tạp niệm, dù sao tuy có câu nói đại đạo chi tranh, nhưng thường thì mấu chốt nằm ở bản thân, tranh với người thì không giỏi, tranh với trời mới là bản lĩnh!

Chỉ cần bản thân luôn dũng mãnh tinh tiến, vĩnh viễn không tụt lại phía sau, vậy thì chúng thần xuất thế thì đã sao?

Cùng trời tranh, niềm vui vô cùng; cùng đất tranh, niềm vui vô cùng; cùng người tranh, lại càng là niềm vui vô cùng!

Thông Thiên không sợ người khác tranh với mình, ngược lại, người càng nhiều, càng náo nhiệt, hắn càng thích.

Con đường đại đạo vốn cô tịch nhất, có được vài đối thủ ngược lại là một chuyện vui.

"Hù!" Thông Thiên đứng dậy, nhìn Thái Dương Tinh bốn phía vẫn hừng hực lửa cháy, khẽ thở dài một tiếng nói: "Cũng nên đi rồi!" Hắn vung tay lên, thu lại hai gốc linh căn đã sớm bén rễ trên Thái Dương Tinh, sau đó thân hình khẽ động, trực tiếp biến mất trên Thái Dương Tinh.

Giữa vùng Nguyên Từ Cực Quang rực rỡ, Thông Thiên kiểm tra lại Chứng Đạo Kiếm và Càn Khôn Đỉnh, hai kiện chí bảo đã hấp thụ lượng lớn Nguyên Từ Cực Quang, rõ ràng đều nhận được lợi ích to lớn, quanh thân đều được bao phủ bởi một tầng hào quang bảy màu.

Thông Thiên gật đầu, cũng tiếp tục ném chúng vào đó, tiếp tục hấp thụ Nguyên Từ Cực Quang, dù sao hắn cũng tự tin không ai có thể lấy đi và cũng không dám lấy đi đồ của mình.

Nhưng còn lại những linh bảo khác như Thanh Thần Kiếm, Tru Tiên Tứ Kiếm, hay Đại Diễn Trận Bàn, Thông Thiên lại không có ý định đặt vào đây.

Một là không phải bảo vật nào hấp thu Nguyên Từ Cực Quang cũng có lợi, hai là những linh bảo này cũng căn bản không chịu nổi môi trường biến hóa vô thường nơi đây.

Nhất là cơn bão Nguyên Từ kia, một khi bộc phát, thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng có khả năng bị tổn hại.

Sau khi ném lại Chứng Đạo Kiếm và Càn Khôn Đỉnh về chỗ cũ, Thông Thiên liền một lần nữa rẽ Nguyên Từ Cực Quang ra, hướng về phía Thái Âm Tinh!

Thái Âm Tinh, do mắt phải của Bàn Cổ hóa thành.

Cùng với Thái Dương Tinh lại là một thái cực khác, trên đó, vô cùng Thái Âm Hàn Khí đang cuồn cuộn, đi đến đâu, đóng băng tất cả đến đó, hình thành huyền băng cực hàn.

Một bên cực nóng, một bên cực lạnh!

Thông Thiên vừa đặt chân lên tinh cầu này, cũng cảm thấy tinh thần run lên một cái, vô số Thái Âm Hàn Khí ập tới, Cửu Chuyển Huyền Công vận chuyển, không chút khách khí hấp thu vào trong.

"Hù!" Thân thể Thông Thiên khẽ run lên, đây tuyệt đối là một cảm giác hoàn toàn khác với việc hấp thu Thái Dương Chân Hỏa.

Chương 26

Nếu là sinh linh dưới Kim Tiên, chỉ cần hấp thu một luồng Thái Âm Hàn Khí như vậy, cũng đủ để đóng băng thành một pho tượng băng, cả nhục thân và nguyên thần đều chết đi trong im lặng.

Trên Thái Âm Tinh, có một gốc linh căn khổng lồ hơn cả Phù Tang Thụ trên Thái Dương Tinh đang sừng sững, đó là Nguyệt Quế Thụ.

Mặc dù ở trong môi trường cực kỳ băng hàn, nhưng nó vẫn kiên cường sinh sống, nhìn một cái, khắp nơi bạc trắng, nhưng cũng có một vẻ đẹp độc đáo nào đó.

Thông Thiên thử cảm ứng Phù Tang Thụ và Ngũ Diệp Châm Tùng trong cơ thể, nhưng cả hai đều truyền đến sự kháng cự rõ rệt, hiển nhiên không thích môi trường trên Thái Âm Tinh.

Nhưng đây cũng là chuyện đã sớm dự liệu, Thông Thiên lắc đầu, cũng không để ý tới chúng, trực tiếp ngồi xếp bằng tại chỗ.

"Ầm!" Theo tiếng Thông Thiên ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công, điên cuồng thu lấy từng luồng Thái Âm Hàn Khí đang lan tỏa trên Thái Âm Tinh, trong phút chốc, toàn bộ Thái Âm Tinh đều cuồn cuộn lên.

Tựa như một ngày tuyết lớn, từng luồng từng luồng Thái Âm Hàn Khí trực tiếp cuộn lên, phảng phất như lốc xoáy, hướng về phía Thông Thiên mà lao tới.

Vô tận Thái Âm Hàn Khí từ khắp nơi trên người Thông Thiên không ngừng được hấp thu vào trong, sau đó được Cửu Chuyển Huyền Công vận chuyển luyện hóa.

Thông Thiên muốn mượn Thái Âm Hàn Khí và Thái Dương Chân

Hỏa, một nóng một lạnh, hai thuộc tính đối nghịch, thử khiến nhục thân của mình vượt qua cửa ải cuối cùng đó.

Từ đệ ngũ chuyển tấn thăng đệ lục chuyển!

Vô tận Thái Âm Hàn Khí trên Thái Âm Tinh đã hình thành một trận bão lớn, bao trùm toàn bộ con người Thông Thiên, đến cuối cùng, thậm chí còn hình thành một pho tượng băng!

Nhưng Thông Thiên lại không hề để ý, toàn lực vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công, dùng lực Thái Dương Chân Hỏa đã hấp thu trong cơ thể, va chạm với lực Thái Âm đang không ngừng tràn vào từ bên ngoài.

Có thể nói là hai loại sức mạnh một âm một dương kinh khủng nhất giữa thiên địa đối chọi nhau, còn kinh khủng hơn cả băng hỏa lưỡng trọng thiên rất nhiều!

"Rắc rắc rắc ~~" Trong sự va chạm như vậy, thân thể của Thông Thiên dường như cũng không chịu nổi nữa.

Lực Thái Dương và lực Thái Âm đã lấy thân thể hắn làm chiến trường, đang giằng co lẫn nhau, không ngừng giao phong, có thể biết, lúc này Thông Thiên đang phải chịu đựng nỗi đau đớn lớn đến nhường nào.

"Hống!" Đột nhiên, một tiếng gầm lớn vang lên!

Nhưng không phải từ miệng Thông Thiên gầm lên, mà phảng phất là ý chí của hắn đang gào thét!

Chính là hắn!

Lúc này trong cơ thể Thông Thiên, dòng máu đang cuồn cuộn chảy đã sôi trào lên.

Huyết mạch thuộc về Bàn Cổ đã được kích hoạt, thức tỉnh, trong

nhất thời, bất luận là lực Thái Dương cuồng bạo hay lực Thái Âm kinh khủng, cả hai đều phảng phất như những con cừu non ngoan ngoãn bị thuần phục, lần lượt bị trấn áp xuống.

"Ầm!" Trong cơ thể Thông Thiên truyền ra tiếng vang lớn, chỉ thấy trên người hắn, một luồng kim quang đột nhiên bắn ra, nhưng trong nháy mắt, kim quang lại chuyển hóa thành từng luồng Hỗn Độn Chi Khí.

Lực Thái Dương và lực Thái Âm đã bị huyết mạch chi lực của Bàn Cổ chuyển hóa thành sức mạnh của Hỗn Độn!

"Ầm!", "Ầm!", "Ầm!", "Ầm!" Trong cơ thể Thông Thiên không ngừng truyền ra tiếng nổ vang, dường như lần huyết mạch thức tỉnh, bộc phát này đã mang đến cho hắn một cuộc lột xác hoàn toàn mới.

"Ông!" Ngay cả một luồng lực lượng pháp tắc Kim Chi Đại Đạo cũng từ cơ thể hắn tỏa ra.

Lấy nơi Thông Thiên đang ở làm điểm, lan ra bốn phương, đi đến đâu, tất cả băng tuyết, thậm chí là Thái Âm Chi Khí lan tỏa trong không trung, dưới sức mạnh của loại pháp tắc Kim Chi Đại Đạo này, cũng đều ngưng cố lại!

Biến băng tuyết thành kim loại, biến Thái Âm Hàn Khí cũng thành kim loại, tất cả đều hóa thành sự tồn tại của kim loại!

Tuy rằng nhìn một cái, một mảng trắng xóa, hàn khí bức người, nhưng thực chất đã thay đổi, bị sức mạnh của pháp tắc Kim Chi Đại Đạo thay đổi, thật sự đã trở thành kim loại.

Thậm chí đến cuối cùng, ngay cả bản thân Thông Thiên cũng biến thành một tồn tại kim loại!

Trong phạm vi vạn dặm, tất cả đều tĩnh lặng lại, bất kể xung quanh có bao nhiêu Thái Âm Hàn Khí tràn tới, nhưng chỉ cần tiến vào

phạm vi này, toàn bộ đều sẽ bị hóa thành kim loại.

Một ngày, hai ngày, ba ngày… Trọn vẹn ngàn năm thời gian trôi qua, nhưng Thông Thiên vẫn không hề động đậy, thật sự phảng phất như đã trở thành một pho tượng kim loại.

Thậm chí ngay cả khí tức cũng không còn!

Trạng thái như vậy, quả thực giống như bị Kim Chi Đại Đạo đồng hóa.

"Rắc, rắc, rắc…" Cuối cùng, vào một khoảnh khắc nào đó, đột nhiên, từ trên người Thông Thiên truyền ra từng tiếng vỡ vụn nhỏ bé, âm thanh ngày càng lớn, đến cuối cùng, trên người Thông Thiên bắt đầu xuất hiện từng vết nứt.

Chương 27

"Ầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, vô số mảnh bạch kim vỡ vụn từ trên người Thông Thiên bắn tung ra!

Thông Thiên cũng từ đó đứng dậy!

"Ầm!" Từ trong cơ thể hắn, một luồng khí thế mênh mông, mãnh liệt bộc phát ra!

Cuối cùng cũng thành công.

Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ sáu, sánh ngang với cảnh giới Chuẩn Thánh, nhục thân ngang ngửa cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu đặt trong Vu tộc, đó chính là cảnh giới của Thập Nhị Tổ Vu!

"Ầm!", "Ầm ầm!", "Ầm ầm ầm!"… Lấy Thông Thiên làm trung tâm, thế giới kim loại khổng lồ trong phạm vi vạn dặm, vào khoảnh khắc này lần lượt nổ tung ra, hóa thành từng luồng khí lưu màu bạch kim, cuốn ngược về phía Thông Thiên, cuối cùng tràn vào trong cơ thể hắn.

"Hù!" Tất cả đều trở về yên tĩnh.

Khí tức băng hàn một lần nữa giáng xuống, Thông Thiên thở ra một hơi thật dài, đứng giữa trời băng đất tuyết mênh mông, tâm tình lại vô cùng vui vẻ.

Tu luyện nhục thân quá khó!

Nếu không phải lúc ở Thái Dương Tinh đã nhận được rất nhiều bản nguyên chi lực của nó, muốn tiến thêm một bước, e rằng không biết phải tốn bao nhiêu thời gian.

Nhưng tổng kết lại là đã thành công!

“Nhục thân và nguyên thần đều ở tầng thứ Chuẩn Thánh, sau này không cần phải khổ công mài giũa nhục thân nữa.” Thông Thiên nhìn về phía cây Nguyệt Quế Thụ ở xa xa dường như chưa từng thay đổi, khẽ nói: “Có được nhục thân như vậy là đủ rồi!

Huyết mạch Bàn Cổ tuy mạnh, nhưng cũng tuyệt đối không mạnh bằng Bàn Cổ!

Con đường ta muốn đi, cũng không phải là nhục thân chi đạo…” “Hù!” Gió lạnh thổi qua, nhưng bóng dáng Thông Thiên đã biến mất giữa đất trời mênh mông.

Thuận đường lấy lại Chứng Đạo Kiếm và Càn Khôn Đỉnh đang đặt trong Nguyên Từ Cực Quang, Thông Thiên liền bắt đầu xuất phát về hướng Đông Hải, tìm kiếm Bồng Lai Tam Đảo.

Đông Hải, hoặc là Tứ Hải, đều là địa bàn của Long tộc.

Mặc dù mấy ngàn năm trước Long tộc tranh bá thất bại với Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, mỗi tộc đều đã rút lui khỏi vũ đài Hồng Hoang, nhưng trăm chân chi trùng, chết không cứng, nội tình của Long tộc vẫn còn đó.

Ít nhất Tứ Hải vẫn nằm trong tay Long tộc, không bị các chủng tộc khác cướp đi!

Thực ra cũng không thể cướp đi được, dù sao trận chiến lượng kiếp mấy ngàn năm trước, chiến đấu không chỉ có Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, mà các chủng tộc lớn nhỏ khác cũng đều bị kéo vào phe phái.

Các tộc đều tổn thất nghiêm trọng, chỉ khác là Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc trực tiếp bị kéo xuống khỏi vị trí bá chủ, và còn gánh trên lưng nghiệp lực lượng kiếp khổng lồ mà thôi.

Tam tộc mất đi khí vận thiên địa vốn có của một bá chủ, đó mới là

nguyên nhân dẫn đến sự suy yếu nhanh chóng.

Nhưng Thông Thiên cũng không quan tâm những chuyện này, với thực lực của hắn, đừng nói Long tộc, cho dù trói cả Phượng tộc và Kỳ Lân tộc lại, cộng vào một chỗ, hiện tại cũng không phải là đối thủ của hắn.

Dù sao việc một mình xông vào đại bản doanh của Ma đạo, chém giết hơn mười mấy vị Đại La Kim Tiên đã đủ nói lên thực lực của Thông Thiên.

Huống chi mấy ngàn năm đã trôi qua, thực lực của hắn đã sớm từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong tấn thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh, nguyên thần nhục thân song tu, càng thêm kinh khủng.

Nếu cộng thêm những chí bảo mạnh mẽ mà hắn đang nắm giữ trong tay, vậy thì tam tộc dù dốc toàn lực cũng không thể đối phó được!

Trên Đông Hải mênh mông, nhìn một cái, vô biên vô tế, bầu trời xanh biếc phản chiếu trên mặt nước, càng làm nổi bật sự sâu thẳm của đại dương.

Trên mặt biển, lác đác vài chấm đen, đó là những hòn đảo, ba hai hòn tụ lại, nhìn vào mắt lại giống như những vì sao trên trời, điểm xuyết trên mặt biển.

Từng trận gió biển ẩm ướt thổi qua, không thể không nói, trên đại dương, so với trên đại lục Hồng Hoang, quả thực có thêm vài phần thoải mái và tiêu dao phóng khoáng.

"Vù!" Thân hình Thông Thiên đáp xuống một vùng biển trông có vẻ trống không.

"Đảo Bồng Lai?" Ánh sáng trong mắt Thông Thiên khẽ lưu chuyển, vì có bản đồ Tam Đảo, hắn biết trước mắt mình tồn tại một

trong Tam Đảo là đảo Bồng Lai.

Quả nhiên, theo hắn vận chuyển mục lực, rất nhanh đã nhìn thấu hư ảo, thấy được một hòn đảo bị che giấu trong một Tiên Thiên Đại Trận.

Đảo Bồng Lai, cùng với đảo Doanh Châu và đảo Phương Trượng, tương truyền đều là do mảnh vỡ Hỗn Độn bị Bàn Cổ chém vỡ lúc khai thiên rơi vào Hồng Hoang mà hình thành.

Chương 28

Vì có Tiên Thiên Hỗn Độn Đại Trận che giấu, ba hòn đảo thậm chí không bị Thiên Đạo Hồng Hoang phát giác, càng không thể suy tính ra được vị trí của chúng.

Nếu không phải Thông Thiên có bản đồ chỉ dẫn, cho dù thi triển thần thông, tìm kiếm khắp Đông Hải, muốn tìm ra ba hòn đảo này, độ khó cũng không kém gì mò kim đáy bể.

Đảo Bồng Lai ở ngay trước mắt, nhưng Thông Thiên cũng không vội, trong tay ánh sáng lóe lên, một cái trận bàn liền xuất hiện trong tay, chính là Đại Diễn Trận Bàn.

"Ông ông ông!" Trận bàn vừa xuất hiện, trong phút chốc, bắt đầu xoay chuyển nhanh chóng, suy diễn Tiên Thiên Đại Trận bảo vệ đảo Bồng Lai.

Vì không cần phải nghiên cứu toàn bộ đại trận, chỉ để tìm ra một sơ hở hoặc lối vào của đại trận, quá trình này cũng không tốn quá nhiều thời gian.

Dù sao Bồng Lai Tam Đảo nổi tiếng nhất không phải là phòng ngự như thế nào, mà là thiên cơ khó đoán, muốn tìm hoàn toàn dựa vào duyên phận.

Khoảng ba canh giờ sau, Đại Diễn Trận Bàn rung lên một cái, một luồng ánh sáng chỉ về một nơi nào đó trong đại trận phía trước.

Nơi đó chính là sơ hở của đại trận!

Thông Thiên cũng không chậm trễ, thu lại Đại Diễn Trận Bàn, lại đưa tay ném ra mấy cây trận kỳ, dùng để cố định sự vận chuyển của đại trận, rồi nhân cơ hội này, thân hình lóe lên, tiến vào trong đảo

Bồng Lai.

"Ầm!" Vừa tiến vào đảo Bồng Lai, trong phút chốc, một trận tiên thiên linh khí vô cùng tinh thuần hung mãnh ập vào mặt.

Đảo Bồng Lai hoàn toàn tách biệt với bên ngoài, lại do mảnh vỡ Hỗn Độn hóa thành, quả nhiên không tầm thường.

Thậm chí ở trung tâm hòn đảo, còn có từng luồng Hỗn Độn Chi Khí đang cuồn cuộn!

Nhưng thứ thật sự khiến ánh mắt Thông Thiên ngưng lại lại là một gốc linh căn khổng lồ đang sinh trưởng ở nơi sâu trong vùng linh khí vô tận kia!

Chỉ thấy gốc linh căn đó, toàn thân huyền hoàng, trên đó rủ xuống từng sợi Huyền Hoàng Chi Khí, trông có vẻ thưa thớt, nhưng mỗi sợi đều nặng nề lạ thường, khiến cho hư không cũng phảng phất trở nên mơ hồ, ẩn hiện không thôi.

"…" Sau một thoáng thất thần, Thông Thiên hoàn hồn, không khỏi dùng ngữ khí có chút kỳ quái nói: "Hoàng Trung Lý?" Gốc linh căn này, chính là một trong thập đại đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang, Hoàng Trung Lý!

Nếu cộng thêm gốc Hoàng Trung Lý này, vậy thì hiện tại Thông Thiên đã sở hữu hai cây rưỡi trong thập đại đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Căn.

Ừm… Phù Tang Thụ thật sự chỉ có thể tính là nửa cây!

Dù sao nó và cây trên Thái Dương Tinh là cùng nguồn gốc, đều gọi là Phù Tang Thụ.

Thân hình Thông Thiên khẽ động, một khắc sau đã xuất hiện trước mặt Hoàng Trung Lý, càng thêm rõ ràng quan sát gốc Tiên Thiên Linh Căn này, có thể thấy, trên linh căn cũng có vô số đạo văn, huyền diệu

khó lường, dường như trong cõi u minh đang xiển thuật một loại đại đạo nào đó, sinh cơ dằng dặc, vô cùng vô tận.

Mộc Chi Đại Đạo, một trong Ngũ Hành Đại Đạo, Hoàng Trung Lý cũng vì thừa hưởng loại đại đạo này, bản tính của nó trong thập đại linh căn cũng cực kỳ ôn hòa.

Hoàng Trung Lý mười vạn năm mới ra hoa một lần, mười vạn năm mới kết quả một lần, lại thêm mười vạn năm mới chín, mỗi lần chỉ kết mười quả!

Nhưng mười quả này, mỗi quả đều có thể khiến một người từ một phàm nhân trở thành Đại La Kim Tiên, tuy rằng chỉ là Đại La Kim Tiên tầng thứ yếu nhất, không có đạo hạnh, nhưng cũng đủ thấy sự quý giá của Hoàng Trung Lý.

Nhìn Hoàng Trung Lý trước mắt, Thông Thiên gật đầu, liền thu nó lại trước, sau đó lại tìm kiếm cẩn thận một lượt, phát hiện ngoài Hoàng Trung Lý ra, quả thật không có bảo vật nào khác, mới rời đi.

Lại trên một vùng biển trống trải, thân hình Thông Thiên hiện ra, sau đó như thường lệ tế ra Đại Diễn Trận Bàn, tìm kiếm sơ hở của đại trận che khuất đảo Doanh Châu trước mặt.

Ước chừng lại qua hơn hai canh giờ, Đại Diễn Trận Bàn rung lên, trực tiếp bắn ra một luồng ánh sáng, rơi xuống một nơi nào đó trên đại trận!

"Ông!" Đại trận bảo vệ đảo Doanh Châu khựng lại một chút, cũng không cần Thông Thiên ra tay, hắn trực tiếp hóa thành một luồng lưu quang, từ chỗ sơ hở đó xông vào.

Giống như trên đảo Bồng Lai, trên đảo Doanh Châu, linh khí cũng nồng đậm vô cùng, từng trận linh khí tinh thuần tràn tới, khiến người ta toàn thân trên dưới đều cảm thấy thư thái không thôi.

Ở sâu trong hòn đảo, Thông Thiên tìm thấy một cây thước khổng lồ màu đỏ tím!

Cây thước cắm thẳng trên mặt đất, ước chừng có một nửa đã chôn sâu trong đất, nhưng dù vậy, nửa phần lộ ra ngoài cũng đã cao ngất tận mây, cao đến mấy ngàn trượng.

Trên cây thước, có những hình ảnh mông lung không ngừng biến ảo, dường như không ngừng nghỉ một khắc nào, nhưng cũng lại tựa như vĩnh hằng bất động, trên đó rủ xuống từng đạo Huyền Hoàng Chi Khí, nặng nề mênh mông vô cùng!

Cây thước này, chính là Hồng Mông Lượng Thiên Xích, giống như Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử, đều là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo!

Chỉ là một công một phòng mà thôi.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử được mệnh danh "đứng trên đỉnh đầu, liền bất bại", Hồng Mông Lượng Thiên Xích tuy không được xưng là công kích đệ nhất, nhưng uy lực của nó cũng không hề thua kém bất kỳ chí bảo nào.

Chương 29

Huống chi nó là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, có thể giết người không dính nhân quả, có thể trấn áp khí vận, ở một mức độ nào đó, lại còn hơn Tiên Thiên Chí Bảo vài phần.

Thông Thiên không dám chậm trễ, lập tức ngồi xếp bằng bên cạnh Hồng Mông Lượng Thiên Xích, vận chuyển pháp lực đồng thời, cũng phóng ra khí tức huyết mạch Bàn Cổ trong cơ thể, tiến hành luyện hóa Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

"Ông!" Dường như thật sự bị khí tức huyết mạch Bàn Cổ của Thông Thiên kinh động, cây Lượng Thiên Xích khổng lồ khẽ rung lên, nhưng lại phảng phất như trời long đất lở, bắt đầu không ngừng thu nhỏ lại, cho đến cuối cùng, hóa thành một luồng lưu quang, trực tiếp bay vào trong cơ thể Thông Thiên.

Một kiện Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, cứ như vậy trực tiếp nhận hắn làm chủ!

"Hù!" Thông Thiên khẽ thở ra một hơi, tuy rằng đạo tâm của hắn không bị ngoại vật lay động, nhưng liên tiếp nhận được đồ tốt, tâm tình cũng vô cùng vui vẻ.

Dù sao đây là Hồng Mông Lượng Thiên Xích a!

Thứ mà hắn từng tốn bao tâm huyết cũng không lấy được là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử, hiện tại lại dễ dàng có được một kiện khác không thua kém gì Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, cũng là Công Đức Chí Bảo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích!

Điều này tự nhiên khiến tâm tình hắn phấn chấn.

“Đi!” Thông Thiên trực tiếp đứng dậy, ra khỏi đảo Doanh Châu, tiếp tục đi tìm hòn đảo thứ ba còn lại là đảo Phương Trượng!

Hắn muốn xem xem, trên hòn đảo cuối cùng này có thể nhận được thứ gì.

“Ông!” Đại Diễn Trận Bàn chấn động, phát ra ánh sáng rực rỡ, xé toạc một lối đi trên Tiên Thiên Đại Trận phía trước, Thông Thiên ung dung bước qua lối đi đó.

“Ầm!” Chùm sáng tan đi, đại trận vận chuyển trở lại.

Thông Thiên cũng đã tiến vào đảo Phương Trượng, không giống như hai hòn đảo kia, đảo Phương Trượng là do một mảnh vỡ Hỗn Độn vuông vức hóa thành, môi trường ở đây cũng hoàn toàn khác.

Nếu hai hòn đảo trước là thiên đường, thì nơi đây chính là địa ngục, trên đảo Phương Trượng, kinh ngạc thay, tứ phía tám hướng toàn là từng trận Hỗn Độn Chi Khí hung hãn, cuồn cuộn, có sức ăn mòn cực mạnh.

Hỗn Độn Chi Khí ở đây chưa hóa giải hết!

Thông Thiên tiến vào đây, khẽ dừng bước, Hỗn Độn Chi Khí xung quanh tuy có sức ăn mòn cực mạnh, nhưng với mức độ cường hãn của nhục thân hắn, cũng căn bản không làm gì được.

Hắn chỉ đứng yên tại chỗ, dường như ngửi thấy một mùi hôi thối gần như không thể nhận ra trong Hỗn Độn Chi Khí!

“Tình huống gì đây?” Sắc mặt Thông Thiên khẽ biến, trong đầu lóe lên không biết bao nhiêu ý niệm, cũng có rất nhiều phỏng đoán.

Thân hình hắn khẽ động, truy tìm nguồn gốc của mùi hôi thối đó.

“Ầm!” Từng trận khí tức hung sát bạo ngược ập vào mặt, khiến sắc mặt Thông Thiên càng lúc càng thận trọng.

Chứng Đạo Kiếm lặng lẽ xuất hiện trong tay hắn, tay cầm thanh kiếm này, từng đóa sen tựa đen tựa trắng xuất hiện bên cạnh hắn, ngăn cản những khí tức hung sát bạo ngược đó.

Thông Thiên tiếp tục tiến về phía trước, thẳng đến trung tâm đảo Phương Trượng!

Cũng tại đây, một khung cảnh đẫm máu lập tức hiện ra trong tầm mắt Thông Thiên.

Kinh ngạc thay, hắn nhìn thấy, trước mắt mình dường như có một cái ao máu, khí tức hung sát bạo ngược, mùi hôi thối, đều bắt nguồn từ đây.

"Bởi vì cái này sao?

Một cánh tay của Ma Thần nào đó, cùng với mảnh vỡ Hỗn Độn, rơi xuống đây…" Thông Thiên nhíu mày, nhìn thấy một cánh tay ẩn hiện trong ao máu kia, đã thối rữa một nửa, từng luồng mùi hôi thối nồng nặc, cùng với khí tức cực độ hung sát bạo ngược, không ngừng tỏa ra từ đó!

Trên đảo Phương Trượng cuối cùng, không tìm thấy bảo vật, ngược lại có một cánh tay của Ma Thần!

Khóe mắt Thông Thiên giật giật, nhìn cánh tay Ma Thần đang chìm nổi trong ao máu, trong lòng có sự kiêng dè, bất cứ thứ gì liên quan đến Ma Thần đều tuyệt đối không thể xem thường.

Dù sao Thông Thiên là sinh linh được sinh ra sau khi Hồng Hoang thiên địa khai tịch, không phải Bàn Cổ.

Bàn Cổ có thể một rìu chém chết ba ngàn Ma Thần, nhưng bất kỳ Ma Thần nào cũng có thể một ánh mắt trừng chết hắn.

"Ào ào ào!" Trong ao máu kia, dòng máu màu đen đỏ, dường như sền sệt vô cùng, vào khoảnh khắc này đột nhiên gợn sóng, không

ngừng vang lên, âm thanh truyền ra, càng khiến người ta có cảm giác rợn tóc gáy.

Thông Thiên không chút nghi ngờ, nếu ném mình vào trong ao máu đó, với sự kinh khủng của dòng máu kia, có thể dìm chết hắn!

Cảnh giới Chuẩn Thánh, nhục thân Chuẩn Thánh, sánh ngang cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cũng tuyệt đối không ngăn được sự ăn mòn của dòng máu đó, huống chi trong ao máu còn có một cánh tay của Ma Thần.

Chương 30

Thông Thiên siết chặt Chứng Đạo Kiếm trong tay, nhưng cũng đúng lúc này, trong cơ thể hắn, có hai kiện bảo vật lại trở nên bất an!

"Hửm?" Thông Thiên khẽ sững sờ, hai kiện bảo vật đang bất an lúc này chính là Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Lục Hồn Phiên!

Hồng Mông Lượng Thiên Xích tỏa ra từng trận khí tức Huyền Hoàng công đức, dường như muốn bay ra khỏi cơ thể hắn, trấn áp ngay tại chỗ cánh tay Ma Thần trong ao máu.

Lục Hồn Phiên thì lại khác, nó dường như đang hưng phấn, cảm thấy hứng thú với cánh tay Ma Thần trong ao máu.

"Muốn ăn cánh tay đó?" Thông Thiên cảm nhận được Lục Hồn Phiên đang rục rịch, có chút ngây người, nhưng ngay sau đó cũng đã hiểu ra.

Lục Hồn Phiên tuy rằng trong tay hắn vẫn luôn là một tồn tại không nổi bật.

Nhưng trên thực tế nó là một kiện hung khí tuyệt đối a, vào thời Phong Thần đại kiếp, nếu không phải Trường Nhĩ Định Quang Tiên phụ lòng kỳ vọng của Thông Thiên, trộm đi Lục Hồn Phiên, đầu quân cho Tây phương giáo.

Vậy thì chỉ cần Lục Hồn Phiên rung lên một cái, cơ bản là, không chỉ Khương Tử Nha, mà ngay cả Tứ Thánh cũng phải chịu thiệt lớn!

Lục Hồn Phiên thực ra là một kiện dị bảo, uy lực tùy người sử dụng mà khác nhau, người càng mạnh sử dụng, càng có thể phát huy ra uy lực càng lớn.

Thông Thiên khẽ gật đầu, liền có chủ ý.

Hắn trước tiên trấn an Hồng Mông Lượng Thiên Xích, sau đó lại cẩn thận tế nó ra cùng với Càn Khôn Đỉnh, hợp với Chứng Đạo Kiếm trong tay!

Tam đại bảo vật, cùng nhau nhắm vào ao máu!

"Ầm ầm!" Bị khí tức của tam đại bảo vật xung kích, trong ao máu, trong phút chốc, dường như một ý chí nào đó trong cõi u minh đã bị chọc giận, bộc phát!

Trong nhất thời, toàn bộ đảo Phương Trượng dường như bị một mảng huyết quang đen đỏ che khuất!

Trong ao máu, cánh tay Ma Thần kia dường như đột nhiên phun ra vô tận oán khí, sát khí, ý chí hung lệ, càng mãnh liệt lao về phía Thông Thiên!

Trong cõi u minh, dường như có một Ma Thần cường đại đã hồi sinh!

Đại khủng bố!

Chỉ là một cánh tay, nhưng lại cho Thông Thiên một cảm giác đại khủng bố.

"Ào ào" một tiếng, sóng máu khổng lồ cuồn cuộn ập tới, như trời long đất lở, cuốn theo vô tận oán khí, sát khí, hướng về phía Thông Thiên!

"Hừ!" Thông Thiên hừ lạnh một tiếng: "Chết cũng đã chết rồi!

Chỉ còn lại một cánh tay, còn muốn tác oai tác quái?" Hắn không lùi mà tiến, đầu đội Càn Khôn Đỉnh, tay cầm Chứng Đạo Kiếm, một bước bước ra, lao về phía ao máu.

Về phần Hồng Mông Lượng Thiên Xích, kiện Công Đức Chí Bảo này dường như tự động thức tỉnh, trong sát na, bộc phát ra vô tận

Huyền Hoàng công đức chi quang, cũng hướng về phía ao máu trấn áp!

"Xì xì xì!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích thừa hưởng đại công đức, đại khí vận khai thiên mà thành, kim quang Huyền Hoàng công đức vừa chiếu, trong phút chốc, dường như thật sự có tác dụng khắc chế cực lớn đối với sóng máu, oán khí, sát khí đang ập tới, từng mảng từng mảng không ngừng bị nó tiêu trừ.

"Keng" Cũng lúc này, Thông Thiên cũng đã ra tay, kiếm quang của Chứng Đạo Kiếm trong tay hắn đột nhiên tăng vọt, bộc phát ra, một kiếm chém tới!

"Ầm ầm!" Một kiếm cực kỳ kinh khủng, dường như theo một kiếm chém ra, vạn đạo hồng lưu cũng từ trong đó tuôn ra, thiên địa vũ trụ, vạn vật chúng sinh, đều từ một kiếm này bộc phát ra, đâm về phía ao máu, đâm về phía cánh tay Ma Thần kia.

"Gào,,, hống,,,!!!" Trong hoảng hốt, dường như vạn cổ thời gian đảo ngược, trở về thời đại hoang sơ kia, trong Hỗn Độn vô biên, một tiếng gầm lớn vang vọng, chấn động tâm thần con người.

Trong ao máu, trên cánh tay kia, vô tận huyết quang hội tụ, ngưng tụ thành một hư ảnh!

Một hư ảnh của Hỗn Độn Ma Thần cổ xưa!

Cực kỳ mơ hồ, nhưng loại khí tức mênh mông kinh khủng kia lại khiến người ta kinh hãi không thôi.

Ma Thần!

Ma Thần!

Hỗn Độn Ma Thần cổ xưa!

Hỗn Độn Ma Thần đã chết trong đại kiếp khai thiên, nhưng vì một

cánh tay vẫn còn tồn tại, một luồng ý chí của nó cũng đến nay vẫn chưa tan đi!

Chương 31

Vẫn hung hãn kinh khủng vô biên!

"Hống!" Tiếng gầm thê lương vô cùng vang lên, lấy hư ảnh màu máu làm trung tâm, lan ra tứ phía tám hướng, ẩn chứa uy năng đại khủng bố vô biên, đi đến đâu hư không vỡ vụn đến đó, vạn vật đều hủy!

Vô tận huyết quang từ ao máu bên dưới tuôn ra, và mang theo từng luồng hắc khí, khiến cho hư ảnh dần dần trở nên ngưng thực!

Thật sự là một đầu Ma Thần, một đầu Hỗn Độn Ma Thần đã sớm chết trong đại kiếp khai thiên, nhưng một cánh tay được bảo tồn lại, và một luồng ý chí chưa hoàn toàn tiêu tan, nay đã hồi sinh.

Ma Thần khổng lồ, ở phía trên ao máu, dường như trở nên ngày càng cao lớn, hình thể của nó có phần giống Kỳ Lân, nhưng lại mọc tám chân, đầu mặt dữ tợn, thân khoác lân giáp.

Trên mỗi một miếng vảy giáp, đều có một loại đạo ngân quỷ dị ẩn hiện, tỏa ra sức mạnh đại đạo cực kỳ kinh khủng, khiến cho thiên địa đều vặn vẹo mơ hồ.

Trên đảo Phương Trượng, trời long đất lở, vô tận Hỗn Độn Khí cũng đều cuồn cuộn, tràn vào trong cơ thể Ma Thần, dường như một tôn Ma Thần thật sự muốn hồi sinh.

"Rắc!" Đại địa đang nứt vỡ, cho dù là mảnh vỡ rơi xuống từ Hỗn Độn, nhưng đối mặt với một đầu Ma Thần hung hãn đến cực điểm ngay cả trong thời đại hoang sơ, cũng căn bản không chịu nổi!

"Ầm!", "Ầm!", "Ầm!", "Ầm!" Ngay cả Tiên Thiên Đại Trận bảo vệ đảo Phương Trượng cũng không chịu nổi, không ngừng chấn

động, từng luồng sức mạnh đáng sợ tiết lộ ra ngoài, trong khoảnh khắc, trên mặt biển Đông Hải, bùng nổ từng trận sóng thần và bão tố khổng lồ, cuốn đi bốn phương.

"Ông!" Đại dương mênh mông bị chấn động, thậm chí truyền đến vực sâu vô tận bên dưới, trong Long Cung, một người đàn ông trung niên mặc áo bào vàng đang ngồi xếp bằng tu luyện, đột nhiên mở bừng hai mắt.

Ánh mắt của hắn dường như xuyên thấu vực sâu, nhìn thấy trên mặt biển, mặt biển không ngừng dao động, một tòa Tiên Thiên Đại Trận, bảo vệ một hòn đảo.

Cùng với sức mạnh kinh khủng vô tận đang lan tỏa!

"Đó là…" Sắc mặt người đàn ông trung niên biến đổi, không khỏi đứng dậy, sau đó thân hình khẽ động, rời khỏi Long Cung.

"Gào,,, hống,,,!!" Tiếng gầm rú khổng lồ vang lên, trong phạm vi trăm vạn dặm, hư không đồng loạt nổ tung vỡ vụn, những mảnh vỡ óng ánh rơi xuống, bắn ra tứ phía tám hướng, có một vẻ đẹp thê lương, càng có một sự kinh khủng tột độ!

Tựa như công phạt của Hỗn Độn Ma Thần!

Mặc dù không phải là Ma Thần thực sự, chỉ là một luồng ý chí, một luồng ý chí vô cùng yếu ớt, nhưng đối với Thông Thiên lúc này, luồng ý chí yếu ớt đó vẫn vô cùng cường đại!

Cảm giác nguy cơ to lớn hiện lên trong tâm linh, đâm chích thần thức của Thông Thiên, khiến hắn không khỏi gầm lên một tiếng, dốc hết toàn lực, ngưng luyện tinh khí thần lên đến đỉnh phong vào khoảnh khắc này.

"Ầm!" Kiếm quang trong tay hắn bạo trướng, một kiếm chém ra, mang theo ý chí kiên định nhất, một đi không trở lại, hướng về cái

chết, cho dù là Hỗn Độn Ma Thần cũng không thể khiến hắn lùi lại nửa phần!

Một kiếm mạnh nhất của Thông Thiên!

Dưới áp lực to lớn của Hỗn Độn Ma Thần, hắn đã triển khai phản kích hung mãnh nhất, thân, kiếm, đạo quả tam vị nhất thể, hợp thành một, kích phát ra một kiếm mạnh nhất!

Ngay cả lúc liều mạng với con bạch hổ kia trong lượng kiếp, Thông Thiên cũng chưa từng đến bước này.

Thân cùng kiếm hợp, kiếm cùng đạo hợp!

Vào khoảnh khắc này, dường như hắn đã được kích phát ra tiềm lực lớn hơn, tuy rằng tu vi không đề thăng, nhưng ở một tầng diện sâu hơn, lại đã tiến một bước dài!

Gặp phải Hỗn Độn Ma Thần, nguy hiểm chưa từng có, nhưng Thông Thiên lại không có nửa phần sợ hãi, chỉ có hưng phấn, vô cùng hưng phấn, hưng phấn đến run rẩy.

Toàn thân máu huyết dường như sôi trào vào khoảnh khắc này, dục vọng và ý chí chiến đấu đều đang gào thét, gầm rú, khiến cho uy lực của một kiếm hắn phát ra cũng đạt đến một loại cực hạn chưa từng có!

"Ầm ầm!" Một kiếm cùng với công kích của Hỗn Độn Ma Thần va chạm kịch liệt, uy năng bộc phát, trong vô tận kiếm quang, huyết quang đen đỏ, dường như mơ hồ có thể thấy từng thế giới không ngừng sinh ra, hủy diệt, hủy diệt rồi lại sinh ra, không ngừng tuần hoàn, qua lại.

Hỗn Độn Ma Thần kia tuy chỉ là một đạo ý chí hồi sinh, nhưng cũng mạnh mẽ đến đáng sợ, và sức mạnh đại đạo mà nó phát ra cũng cực kỳ quỷ dị, ẩn giấu một loại đại khủng bố nào đó, cho dù là một

kiếm dốc hết sức của Thông Thiên, cũng chỉ có thể đấu ngang tay, khó phân cao thấp!

"Ầm ầm!" Vụ nổ càng đáng sợ hơn xảy ra, lấy bầu trời trên ao máu làm điểm bắt đầu, lúc này dường như phun ra sức mạnh đại đạo kinh khủng khó có thể tưởng tượng, trong một sát na, toàn bộ đảo Phương Trượng, thậm chí thẳng ra ngoài đảo Phương Trượng, trong phạm vi mấy vạn dặm, tất cả thời gian đều xảy ra biến hóa quỷ dị, dường như hoàn toàn rối loạn!

Thiên địa tám phương, vạn sự vạn vật, tất cả đều hoàn toàn đứng yên lại, thời gian ngưng kết tại một tiết điểm nào đó; nhưng một giây sau, tất cả lại đang biến hóa, vết tích của thời gian như thể kéo dài ra vạn năm, ức vạn năm, kéo dài đến quá khứ, tương lai, đem cổ kim quá khứ nối liền thành một, không có bắt đầu cũng không có kết thúc, bùng phát ra sức mạnh kinh khủng nhất!

"Ông!" Trong hoảng hốt, trong thiên địa dường như xuất hiện một dòng sông dài hư ảo trong suốt, dòng sông rộng lớn cuồn cuộn, khuếch tán ra từng đạo gợn sóng của thời gian, va chạm với không gian đang vỡ vụn!

Thiên địa vạn vật trước tiên ngưng trệ, không hề động đậy, tĩnh lặng vô cùng, sau đó… thời không đại sụp đổ!

"Ầm!" Sóng dao động kinh khủng vô cùng xé toạc Tiên Thiên Đại Trận trên đảo Phương Trượng, ánh sáng chói mắt bùng nổ, trên mặt biển bao la hùng vĩ, phảng phất như có thêm một vầng thái dương màu đỏ máu, khiến cho toàn bộ mặt biển đều trở nên huy hoàng chói mắt.

"Phanh,,, phanh,,, phanh!!!" Trong vụ nổ lớn như vậy, bản thân đảo Phương Trượng tự nhiên cũng không thể may mắn thoát khỏi, trở nên tứ phân ngũ liệt, đương nhiên, cũng không phải là hoàn toàn tách

ra!

Chương 32

Đồng thời khi vẫn còn dư lực, Thông Thiên đã trấn áp tuyệt đại bộ phận sức mạnh, ngăn không cho nó khuếch tán, nếu không, cứ để cho loại sức mạnh hủy diệt đó bắn ra tứ phía, trong Đông Hải cũng không biết sẽ có bao nhiêu sinh linh vì vậy mà chết.

Nhưng dù vậy, dư ba khổng lồ lan ra, cũng vẫn gây nên trên Đông Hải từng trận sóng thần và bão tố khổng lồ, những con sóng khổng lồ trực tiếp cao đến mấy chục vạn trượng, vô cùng đáng sợ!

"Hống!" Tiếng gào thét thê lương vang lên, lân giáp trên người nó vào khoảnh khắc này phảng phất như sống lại, những đạo văn pháp tắc đại đạo ẩn hiện trên đó đang giao nhau, diễn biến hình thành một loại trật tự vừa hoang sơ cổ xưa, lại hoàn toàn khác với thiên địa Hồng Hoang, cực kỳ phức tạp quỷ dị, khiến người ta nhìn một cái cũng cảm thấy đại khủng bố.

Ma Thần tám chân dữ tợn mở ra cái miệng lớn như chậu máu, bên trong một quả cầu ánh sáng đen kịt trong nháy mắt ngưng tụ thành hình, sau đó phun ra, thẳng đến trước mặt Thông Thiên!

"Xích!" Trong quả cầu ánh sáng đen kịt mang theo một loại sức mạnh kỳ dị, đi đến đâu, tất cả đều hủy, thần thông, pháp thuật, thậm chí cả kim quang công đức do Hồng Mông Lượng Thiên Xích phát ra, cũng phảng phất như bị nó ăn mòn, hoàn toàn tan chảy, hóa đi!

"Nguyên lai là vậy!

Ma Thần chấp chưởng Trớ Chú Đại Đạo, Trớ Chú Ma Thần!" Thông Thiên đã hiểu ra, thật sự hiểu được thân phận của Ma Thần, nó là Ma Thần chấp chưởng Trớ Chú Đại Đạo, khó trách Lục Hồn Phiên lại có phản ứng như vậy với cánh tay của nó.

“Hù!” Đạo quang của lời nguyền đã đến trước mặt, nhưng Thông Thiên lại bình tĩnh, giơ kiếm lên, ngang với lông mày, giống như một kiếm khách đang kính lễ với kiếm đạo vô thượng.

“Ầm ầm!” Phảng phất như có tiếng sấm vang, cùng với một kiếm của Thông Thiên chém ra, một kiếm dường như nặng nề lạ thường, trên tay hắn từ từ di chuyển, mang theo tiếng gió sấm cuồn cuộn. 8.

Vết tích đại đạo, là vết tích của kiếm hoa, phảng phất như vạn thiên đại đạo, vạn loại thần thông dung hội quy về một đạo mà lưu lại bóng dáng, từng đạo kiếm quang hội tụ, đỉnh hình trong Chứng Đạo Kiếm!

Cũng chính vì vậy, tập vạn đạo vào một kiếm, một kiếm của Thông Thiên mới nặng nề như vậy.

“Hằng cổ!” Tất cả kiếm quang biến mất, cuối cùng hóa thành một kiếm đơn giản, một kiếm một đạo, cùng với đạo quang do Trớ Chú Ma Thần phun ra va chạm mạnh vào nhau!

“Ông!” Thiên địa không tiếng động, lại dường như âm thanh quá lớn, khiến người ta không nghe thấy được nữa!

Hai loại đại đạo giao phong, kịch liệt chưa từng có, cuối cùng đã phá vỡ toàn bộ đảo Phương Trượng, huống chi là trên mặt biển Đông Hải, vô số sóng thần bão tố, toàn bộ đều bùng phát dữ dội, điên cuồng cuốn đi tất cả.

“Uy lực thật mạnh, là ai?” Một bóng người xuất hiện ở ngoài vạn dặm, chính là người đàn ông trung niên trong Long Cung, nhưng lúc này cũng không dám đến quá gần.

Bởi vì dư ba của cuộc giao chiến quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức cho dù hắn cũng là một đại thần thông giả cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng không dám tùy tiện đến gần.

Dù sao có thể chịu được dư ba hay không là một chuyện, đột nhiên xông vào trận chiến giữa các cường giả lại là một chuyện khác.

Nếu không may, hai người đang đánh nhau đột nhiên dừng tay, liên thủ tấn công hắn, vậy thì thật sự là có khổ cũng không nói nên lời!

Dù sao Long tộc hiện tại không phải là Long tộc của mấy ngàn năm trước, toàn bộ Long tộc trên dưới cũng chỉ còn lại một cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh, cần phải trấn giữ nơi lập túc cuối cùng của Long tộc.

Nhất cử nhất động tự nhiên cũng có nhiều ràng buộc, không thể không cẩn thận là trên hết, không thể không như đi trên băng mỏng! 9.

Trong lòng lóe lên vạn loại ý niệm, trên mặt người đàn ông trung niên cũng hiện ra một nét bi ai.

Long tộc từng cường thịnh đến nhường nào, hiện tại lại rơi vào tình cảnh này.

"Ai…" Hắn im lặng thở dài một tiếng, giơ tay lên, cũng phát ra đại thần thông, cố gắng hết sức san phẳng sức mạnh dư ba của trận chiến, nhưng lại không dám tiếp tục tiến về phía trước.

Dù sao hắn không nhìn thấy hai bên giao thủ, nhưng dựa vào uy lực dư ba bùng phát tàn phá hết lần này đến lần khác, cũng có thể phán đoán ra, thực lực của hai bên giao chiến, đều tuyệt đối ở trên hắn!

Hệ thống tu luyện trong Hỗn Độn có lẽ không giống với Hồng Hoang thiên địa, điểm xuất phát của Hỗn Độn Ma Thần cũng cao hơn rất nhiều so với sinh linh được sinh ra trong thế giới Hồng Hoang. 10.

Cho dù là Thông Thiên, xét về căn bản cũng không thể so sánh với Hỗn Độn Ma Thần, bởi vì cho dù là đầu Ma Thần yếu nhất, căn bản của nó cũng giống với người khai tích Hồng Hoang là Bàn Cổ.

Thông Thiên và các sinh linh Hồng Hoang khác, đều là do Bàn Cổ khai thiên tích địa, thân hóa vạn vật mà xuất hiện!

Từ nguồn gốc, đã thấp hơn Hỗn Độn Ma Thần một bậc.

Nhưng mặc dù có thể xuất thân, căn nguyên có chênh lệch, nhưng đại đạo lại đều giống nhau, tất cả hệ thống tu luyện, quay về căn bản, cũng đều là đại đạo!

Trăm sông đổ về một biển, chính là đạo lý này!

Chương 33

"Ầm!" Một kích bao hàm kiếm đạo chí thành của Thông Thiên, cuối cùng đã xé toạc đạo quang của lời nguyền, vẫn còn dư lực, tiếp tục chém về phía trước, chém về phía Hỗn Độn Ma Thần.

"Hống!" Ma Thần tám chân dữ tợn đang gào thét, cảm nhận được nguy cơ ý chí sắp bị ma diệt hoàn toàn, cuối cùng cũng đã bộc phát!

"Ầm!" Ở phía dưới, đoạn tay khổng lồ dài ngoẳng kia đã bốc cháy, một tầng diễm quang màu máu bùng lên, bao trùm toàn bộ cơ thể, trong nháy mắt uy năng kinh khủng đến cực hạn!

Kiếm quang chém đến, cùng với một quả cầu ánh sáng tỏa ra ngọn lửa màu đỏ máu mà nó lại phun ra, va chạm mạnh vào nhau!

Kiếm quang trong thời gian cực ngắn đã bị tiêu trừ!

Quả cầu ánh sáng kia lại vẫn còn uy lực cực lớn, đánh về phía Thông Thiên.

Sắc mặt Thông Thiên bình tĩnh, thậm chí thu lại cả Chứng Đạo Kiếm trong tay, tĩnh lặng đứng tại chỗ, dường như đã từ bỏ mọi thủ đoạn chống cự!

"Ầm!" Quả cầu ánh sáng màu đỏ máu ập tới, nhưng khi nó đánh đến trước mặt Thông Thiên, đột nhiên lại dừng lại đột ngột!

"Ầm!", "Ầm!", "Ầm!", "Ầm!" Từng đạo cột sáng đột nhiên vọt lên trời, và nhanh chóng nối liền với nhau, liên kết thành một đại trận, sức mạnh của đại trận đã ngăn chặn được quả cầu ánh sáng màu máu.

Nguyên lai Thông Thiên trong lúc đại chiến đã sớm âm thầm bố trí đại trận, vây khốn Trớ Chú Ma Thần, càng ngăn chặn được tất cả công kích của nó.

“Ông!” Hồng Mông Lượng Thiên Xích rung lên, tỏa ra kim quang càng thêm chói mắt, dường như đang gia trì cho đại trận, khiến uy lực của nó càng lớn, hoàn toàn áp chế, dập tắt quả cầu diễm quang màu máu kia.

“Hống!” Trớ Chú Ma Thần lại gầm lớn, toàn bộ cánh tay của nó dường như sắp cháy hết, lúc này trong cơ thể Thông Thiên, Lục Hồn Phiên cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, mãnh liệt bay ra, bay vào trong đại trận.

Bản thân Lục Hồn Phiên không giỏi công kích, chỉ là một kiện dị bảo loại nguyền rủa, cho nên thấy Lục Hồn Phiên bay ra, Thông Thiên cũng không dám chậm trễ, một bên thúc giục đại trận trấn áp, một bên cũng cho Càn Khôn Đỉnh theo sau, đề phòng bất trắc.

“Ầm!”, “Ầm ầm!”, “Ầm ầm ầm!”,,, Trong từng trận tiếng nổ lớn, hai đại chí bảo hiệp trợ đại trận, lại có Lục Hồn Phiên là kiện dị bảo bản thân đã thèm nhỏ dãi với Trớ Chú Ma Thần, một khi ra tay, kết quả tự nhiên là Thông Thiên thắng!

Đại Diễn Trận Bàn xuất hiện trong tay hắn, Thông Thiên liền thao túng trận bàn, dần dần cô đọng thu nhỏ đại trận lại!

Trải qua trận chiến này, một trong Tam Đảo là đảo Phương Trượng đã bị hủy, nhưng đồng thời, thu hoạch của Thông Thiên cũng không ít, không chỉ cánh tay Ma Thần kia đang bị Lục Hồn Phiên thôn phệ, sẽ tăng cường rất nhiều uy lực của nó, mặt khác, Thông Thiên trải qua một trận đại chiến, đối với việc tu hành kiếm đạo của bản thân cũng có lợi ích rất lớn.

Thông Thiên thong thả thu dọn chiến lợi phẩm, đồng thời xóa đi ảnh hưởng của trận chiến đối với vùng biển xung quanh, trong lòng cũng không khỏi cảm khái!

Sự cường đại của Hỗn Độn Ma Thần, hôm nay hắn đã được

chứng kiến!

Đó cũng chỉ là một đạo ý chí tàn dư của Ma Thần còn sót lại, sức mạnh càng không bằng một phần ức vạn, nếu không, nếu là Ma Thần thực sự, chỉ sợ thổi một hơi cũng có thể giết chết hắn!

"Thật cô tịch a!" Thông Thiên thở dài một tiếng, khó khăn lắm mới gặp được một đối thủ, nhưng lại phải dùng hết thủ đoạn, tiêu diệt đối phương, thật khiến người ta cảm thấy bất đắc dĩ.

"Ông!" Lúc này, toàn bộ đại trận cuối cùng cũng ngưng tụ thành một khối, bay về phía Thông Thiên, cuối cùng bay vào trong Đại Diễn Trận Bàn.

Thông Thiên lật tay thu lại trận bàn, sau đó xoay người, ánh mắt nhìn về phía một bóng người ở ngoài vạn dặm hải vực!

"Cường giả Chuẩn Thánh của Long tộc sao?" Thông Thiên tâm niệm khẽ động, suy tính thiên cơ, rất nhanh đã biết được thân phận của đối phương, là một con thương long sinh cùng bào thai với Long Vương, tên là Chúc, cũng chính là Chúc Long.

Sau khi Long Vương vẫn lạc, Chúc Long đã hao phí phần lớn nội tình của toàn bộ Long tộc, cưỡng ép đề thăng hắn lên cảnh giới Chuẩn Thánh, bằng thực lực này đã giữ lại được địa bàn Tứ Hải của Long tộc.

Đẩy lui từng vị cường địch, trong vòng vây của bầy sói, giữ được phần gia nghiệp cuối cùng của Long tộc!

Không thể không nói, Chúc Long cũng có chút ý tứ.

"Hù!" Chúc Long hóa thành một luồng lưu quang, trong sát na, từ ngoài vạn dặm đã đến trước mặt Thông Thiên, lập tức hành lễ nói: "Chúc Long ra mắt đạo hữu!" "Ừm." Thông Thiên gật đầu, đối với Chúc Long lại có hảo cảm, đáp lễ nói: "Thông Thiên cũng ra mắt đạo

hữu!" Chúc Long thi triển thần thông, tạo ra một hòn đảo giữa biển, mời Thông Thiên hạ xuống.

Hai người ngồi đối diện nhau trên đảo, nói cười đàm đạo, không khí cũng hòa hợp, vô cùng hài hòa.

"Ồ, đạo hữu muốn xây dựng một đạo trường ở Đông Hải của ta sao?" Chúc Long hỏi.

Hiện tại hai người ngồi xuống, cộng thêm Thông Thiên không che giấu tu vi của mình, y phát hiện tu vi của Thông Thiên kỳ thực cũng giống y, đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nhưng cùng là Chuẩn Thánh sơ kỳ, Thông Thiên rõ ràng lợi hại hơn y rất nhiều!

Dù sao tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh, y đã hao phí hơn nửa bảo tàng của Long tộc, cưỡng ép đề thăng, luận về đạo hạnh lại thua Thông Thiên rất nhiều, thực lực càng là một trời một vực.

Trong lòng tự nhiên cũng không còn gì để kiêu ngạo, thay vào đó là đầy ắp khổ sở.

Chương 34

Nếu có đủ thời gian, chậm rãi tu hành, chưa chắc không thể giống như Thông Thiên, nước chảy thành sông, tự nhiên tu thành cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng lượng kiếp đại chiến, Long tộc lớn như vậy, than ôi, thật sự không cho y thời gian!

So với Long Vương, tuy là huynh đệ ruột thịt, nhưng tư chất của y quả thực kém quá nhiều, dù miễn cưỡng tu thành Chuẩn Thánh, hiện tại vẫn lưu lại rất nhiều "di chứng".

Cần phải quay lại mài giũa từng chút một, đạo hạnh muốn tiếp tục tăng trưởng lại càng khó khăn trùng trùng!

"Ân!" Thông Thiên gật đầu, cười nói: "Chúc Long đạo hữu cũng không cần lo lắng, năm đó ta và Long Vương đạo hữu cũng có một phen giao tình, lần này lập đạo trường ở Đông Hải, đối với Long tộc cũng sẽ thu hào vô phạm." Thông Thiên đại khái kể lại chuyện năm đó vào thời lượng kiếp, y đã đề nghị Long Vương dùng chân linh trấn áp Tứ Hải để giảm bớt nghiệp lực cho Long tộc, giữ lại một phần khí vận cuối cùng của Long tộc.

Thông Thiên vừa nói xong, sắc mặt Chúc Long liền biến đổi!

"Thì ra là thế, thì ra là thế!" Chúc Long đột nhiên đứng dậy, hướng về phía Thông Thiên cúi đầu thật sâu, bái lạy nói: "Chúc Long ở đây, thay mặt toàn thể Long tộc tạ ơn đạo huynh!" Chúc Long không hề nghi ngờ những lời Thông Thiên nói, dù sao chỉ cần suy diễn thiên cơ là có thể hoàn toàn hiểu rõ.

Đề nghị năm đó của Thông Thiên, đối với Long tộc, quả thực là đại ân!

“Ong!” Trong tay Chúc Long thoáng hiện, hai mươi bốn viên châu tử lấp lánh hào quang ngũ sắc liền xuất hiện trên tay y, dường như cực kỳ nặng nề, ảnh hưởng đến cả hư không xung quanh cũng phải vặn vẹo.

“Đại ân của đạo huynh, Long tộc không gì báo đáp!” Chúc Long dâng hai mươi bốn viên châu tử đến trước mặt Thông Thiên, nói: “Định Hải Thần Châu, tuy mỗi một viên tách ra chỉ là thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, nhưng hai mươi bốn viên kết hợp lại là một bộ, có thể phát huy ra uy lực của cực phẩm Tiên Thiên linh bảo!” “Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu xin tặng cho đạo huynh, để tỏ lòng biết ơn nhỏ nhoi của Long tộc chúng ta.

Về phần đạo huynh muốn xây dựng đạo trường ở Đông Hải, ta càng hoan nghênh vô cùng!” Chúc Long trịnh trọng nói: “Ngoài ra, nếu đạo hữu có cần Long tộc chúng ta hiệu lực, cũng cứ việc phân phó Long tộc chúng ta, Long tộc trên dưới, tất sẽ vì đạo hữu mà vào nước sôi lửa bỏng, không từ nan.” Thông Thiên cũng không ngờ Chúc Long lại có phản ứng lớn như vậy, dù sao lúc đầu sở dĩ đề nghị với Long Vương, cũng là vì mưu đồ công đức mà thôi!

Đương nhiên, sự việc ngược lại, với thân phận của Chúc Long mà nói, cũng dễ dàng hiểu được!

Sự thay đổi đột ngột của Chúc Long, không ngoài hai điểm, một là tự nhiên cảm kích, hai là cũng không khỏi nhìn trúng thực lực cường đại của y, liền nhân cơ hội này mượn đề tài để phát huy, lôi kéo y.

Bất quá, nhìn thấu mà không nói toạc ra, Thông Thiên đối với việc này cũng không quan tâm, huống hồ có Long tộc làm trợ thủ, sau này phát triển ở Đông Hải cũng có thể an ổn yên tâm hơn một chút. 11.

“Chúc Long đạo hữu nói quá rồi!” Thông Thiên lắc đầu, nhưng cũng không từ chối hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, nhận lấy

rồi nói: "Chuyện lượng kiếp đã sớm thành mây khói.

Hiện tại, ta cũng chỉ muốn xây một đạo trường ở Đông Hải, an ổn tu luyện mà thôi.

Về phần những chuyện khác, cũng không cần quá phiền toái quý tộc!" Nhưng Chúc Long nào chịu nghe?

Sau một hồi từ chối, Thông Thiên cũng đành phải "miễn cưỡng" đồng ý, dù sao có Long tộc làm lao động miễn phí, không dùng cũng phí.

"Chúc Long đạo hữu, không bằng chúng ta luận đạo một phen thế nào?" Thông Thiên đột nhiên đề nghị, cũng có ý muốn xem thử vị cao thủ đệ nhất Long tộc hiện nay, so với Long Vương năm đó thì có được mấy phần bản lĩnh.

Chúc Long hơi sững lại, sau đó liền gật đầu đồng ý: "Được!

Nhưng đạo hạnh của ta nông cạn, phải phiền đạo huynh chỉ giáo nhiều hơn!" Với trí tuệ của Chúc Long, tự nhiên cũng có thể đoán được ý đồ của Thông Thiên, nhưng Thông Thiên đã mở lời, y tự nhiên cũng không thể từ chối.

Vậy sao không dứt khoát đồng ý luôn cho xong?

Dù sao sau một hồi nói chuyện với Thông Thiên, y cũng đã hiểu thêm rất nhiều về tính cách của Thông Thiên, biết Thông Thiên không có ý xấu, nếu đã không phải là địch, vậy cũng không có gì phải che giấu!

Huống hồ với tình thế suy tàn hiện nay của Long tộc, cho dù y có yếu đi một chút, nhưng nếu có thể lôi kéo được Thông Thiên, chỉ cần tạo dựng được chút giao tình, đó cũng là thu hoạch cực lớn!

"Hoa lạp!" Vừa nói, Chúc Long ngồi xếp bằng tại chỗ, trên đỉnh đầu liền vọt ra mười hai đạo sóng nước màu xanh biếc, hóa thành

từng tầng hư ảnh thế giới, dường như diễn biến thành thế giới chân chính, bên trong sóng cả cuồn cuộn.

Khánh vân của Chúc Long tuy chỉ là Thủy chi đại đạo bình thường, nhưng trong cái bình thường lại có mấy phần huyền diệu tinh thâm, khiến Thông Thiên nhìn thấy cũng khẽ gật đầu.

Dường như cũng nhận ra sự tán thưởng của Thông Thiên, Chúc Long tâm niệm vừa động, khánh vân sóng nước trên đỉnh đầu liền khẽ rung lên, phóng ra ánh sáng lấp lánh gợn sóng dịu dàng!

Những ánh sáng này nhanh chóng biến hóa, ngưng tụ thành thực chất, giống như từ hư không sinh ra một vùng biển lớn.

Trong biển lớn có vô số chân thủy của trời đất, ví như Thiên Nhất Chân Thủy, Nhất Nguyên Chân Thủy, Huyết Hải Chân Thủy, Hư Không Chân Thủy, Trụ Quang Chân Thủy, Cực Âm Chân Thủy, Thuần Dương Chân Thủy... vô số loại thủy, thậm chí còn bao gồm cả Tam Quang Thần Thủy, loại tinh thần chân thủy quý giá nhất Hồng Hoang.

Vô số chân thủy hội tụ lại một chỗ, hình thành biển lớn, hóa thành từng đạo sóng gợn, lan ra, tỏa ra ánh sáng dịu dàng, đồng thời cũng truyền đi từng trận huyền ảo về Thủy chi đại đạo!

Chỉ là đại đạo của Chúc Long tuy cũng có huyền diệu, nhưng Thông Thiên quan sát kỹ, liền nhìn ra trong đó có một vài điểm không hài hòa rất nhỏ, khó mà nhận ra.

Chương 35

Đó chính là do Chúc Long nóng lòng cầu thành, mượn hơn nửa bảo tàng của Long tộc để cưỡng ép đề thăng cảnh giới, tạo thành căn cơ bất ổn!

"Tuy có thiếu sót, nhưng cũng có thể thấy cơ sở ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đã được đả hạ sâu dày vững chắc, nếu không thì e rằng ngay cả cơ hội cứu vãn cũng không có, cả đời này không còn khả năng tiến thêm." Trong lòng Thông Thiên ý niệm lóe lên, thấy Chúc Long như vậy, y cũng không chậm trễ nữa, tâm niệm vừa động, cũng có năm luồng khí lưu màu sắc khác nhau từ ngực vọt ra, trên đỉnh đầu y diễn hóa ra một mảnh hỗn độn khánh vân.

Thoạt nhìn, khánh vân của Thông Thiên dường như cực kỳ bình thường, nhưng Chúc Long quan sát, lại thấy căn cơ của Thông Thiên vô cùng vững chắc, lấy Ngũ Hành đại đạo làm căn cơ, ngưng luyện đạo quả khánh vân, nhưng lại còn xa hơn cả Ngũ Hành đại đạo!

Âm Dương, Thời Không, Sinh Tử, Nhân Quả, Tạo Hóa, Hủy Diệt...

Theo từng loại đại đạo không ngừng được nhận ra, Chúc Long thật sự kinh hãi!

Nhiều đại đạo như vậy, rốt cuộc loại nào mới là loại Thông Thiên chân chính tu luyện?

Thông Thiên hiện ra đạo quả khánh vân, trong nhất thời y đều không nhận ra được loại nào mới là đại đạo căn bản của Thông Thiên, thật khủng bố!

"Ong!" Đột nhiên, khánh vân của Thông Thiên khẽ rung lên, kinh ngạc thay, chỉ thấy trên khánh vân đó, các loại đại đạo giao thoa với

nhau, không ngừng lưu chuyển, hội tụ lại một chỗ!

"Ngâm" một tiếng, phảng phất như trường kiếm rút ra khỏi vỏ, tiếng vang lanh lảnh, chấn động trời đất, âm thanh kim thiết giao nhau khiến tâm thần người ta cũng không khỏi rung động.

Rõ ràng khánh vân của Thông Thiên không hề phóng ra ánh sáng, nhưng vào lúc này, khi Chúc Long nhìn về phía y, vẫn cảm thấy một luồng ý sắc bén xộc thẳng tới, khiến tầm mắt của y cũng trở nên mơ hồ.

Trong lúc hoảng hốt, dường như y đã nhìn thấy một thanh trường kiếm trên khánh vân của Thông Thiên, trên thanh trường kiếm đó, vạn ngàn đại đạo không ngừng lưu chuyển, biến hóa, huyền diệu vô cùng, tinh diệu vô cùng, cuối cùng lại hòa làm một, hóa thành đại đạo duy nhất — Kiếm chi đại đạo.

"Đây mới là đại đạo căn bản của y sao?

Lấy kiếm làm đạo!

Thật là kiếm đạo sắc bén!" Tâm thần Chúc Long chấn động không thôi.

Vào lúc này, đánh giá của y đối với Thông Thiên lại tăng lên một bậc, không phải là chuyện hơn một hay hai bậc nữa rồi, cho dù so với Long Vương năm đó, Thông Thiên hiện tại e rằng cũng không kém bao nhiêu.

Năm đó Long Vương sở dĩ tu thành tu vi cường đại như vậy, là nhờ vào sự trợ giúp của cả Long tộc mới làm được!

Nhưng Thông Thiên, chỉ có một mình mà thôi!

Một mình làm được đến mức này...

"Tê!" Chúc Long trong lòng không nhịn được hít một hơi khí lạnh,

tâm cảnh biến hóa thậm chí khiến khánh vân sóng nước trên đỉnh đầu cũng khẽ rung động, nhưng ngay sau đó Chúc Long cũng phản ứng lại, tâm cảnh khôi phục bình tĩnh, bắt đầu cùng Thông Thiên thảo luận đại đạo.

Càng giao đàm, Chúc Long càng cảm thấy sự chênh lệch to lớn giữa mình và Thông Thiên, tuy hai người tương hỗ thảo luận, nhưng phần lớn thời gian đều là Thông Thiên nói, y chỉ có thể ở một bên gật đầu!

Điều này vừa khiến Chúc Long cảm thấy hổ thẹn, nhưng đồng thời, đối với Thông Thiên lại càng thêm bội phục, bởi vì trong quá trình giao lưu, Thông Thiên không hề che giấu, có gì nói đó, có lúc còn sợ y không hiểu, lặp đi lặp lại mấy lần, cho đến khi y hiểu mới thôi.

Hai người thảo luận đại đạo, bàn luận đến chỗ tinh diệu, trên hòn đảo thậm chí còn có thiên hoa ẩn hiện, liên hoa âm thầm trào dâng, không vì điều gì khác, chỉ vì hai người luận đạo, mỗi một lời, mỗi một câu đều ẩn chứa huyền ảo đại đạo, dẫn đến thiên địa cộng hưởng.

Một hồi đàm luận đại đạo, giao lưu với nhau, cũng không biết đã qua bao lâu, cuối cùng, vào một khoảnh khắc nào đó, hai người đồng loạt thu lại khánh vân, tiếng đàm luận cũng ngừng lại.

"Đa tạ Thông Thiên đạo huynh chỉ điểm!" Chúc Long thành tâm cúi đầu bái lạy Thông Thiên, tạ ơn.

Trải qua một phen luận đạo này, y thu hoạch được quá nhiều, thậm chí còn có một cảm giác, chỉ cần quay về bế quan tham ngộ một thời gian, trên phương diện căn cơ đại đạo, có lẽ sẽ có hiệu quả bù đắp rất lớn.

Điều này cũng khiến y không khỏi cảm thán, mấy chục vạn năm tu hành trước đây, đều không bằng một phen luận đạo hôm nay của

Thông Thiên.

Đương nhiên, Chúc Long cũng hiểu, lần này sở dĩ có thể thu hoạch lớn như vậy, đều là nhờ sự chỉ điểm vô tư của Thông Thiên, nếu không, đổi lại là người khác, cùng y luận đạo, khẳng định sẽ giấu giếm, làm sao có thể để y thu hoạch lớn như vậy?

"Ân." Thông Thiên gật đầu, trong lòng cũng không quan tâm, chẳng qua là đem đại đạo truyền thụ ra ngoài mà thôi, có gì đâu?

Dù sao lĩnh ngộ được rồi, đó là của mình, lại truyền thụ ra ngoài, cũng sẽ không mất đi!

Về phần người khác học được đại đạo, sau đó vượt qua y?

Điều đó y còn mong chờ.

Đại đạo tịch mịch, Thông Thiên hận không thể có thêm mấy vị đồng đạo, bất kể là bạn bè hay kẻ thù, đều không quan trọng!

"Đạo huynh muốn xây đạo trường ở Đông Hải của ta, không biết đã có nơi nào ưng ý chưa?" Luận đạo kết thúc, Chúc Long lại mở miệng hỏi: "Nếu đạo hữu chưa tìm được nơi ưng ý, ta có mấy nơi tốt có thể giới thiệu cho đạo hữu!" "Ha ha!" Thông Thiên cười lớn một tiếng, "Đương nhiên là có!" Vừa nói, Thông Thiên liền mô tả hai hòn đảo mà y đã tìm thấy cho Chúc Long.

Chương 36

Khi biết đó là hai hòn đảo do hai mảnh vỡ rơi ra từ trong hỗn độn hóa thành, Chúc Long cũng kinh hãi, không ngờ Thông Thiên lại tìm được nơi như vậy.

Phải biết, hòn đảo do mảnh vỡ hỗn độn hóa thành, chắc chắn có đại tạo hóa!

Thông Thiên có thể tìm được nơi như vậy, khí vận trên người rộng lớn đến mức nào, hoàn toàn có thể qua đó mà thấy được một phần.

Đại pháp lực!

Đại thần thông!

Đại khí vận!...

Liên tiếp, Chúc Long hạ cho Thông Thiên mấy cái định nghĩa, đối với việc đánh giá Thông Thiên một lần rồi lại một lần, ba lần đề cao, đồng thời cũng hạ quyết tâm trong lòng, nhất định phải cùng Thông Thiên xây dựng quan hệ tốt.

"Không biết đạo hữu có cần dùng đến Long tộc của ta ở đâu không?" Chúc Long nói.

"Ân!" Thông Thiên gật đầu, trực tiếp nói: "Chuyện này nếu có quý tộc giúp đỡ, quả thật tiện lợi hơn!

Ta từng thấy Hoang Long Luyện Giới Đại Trận của quý tộc, uy lực to lớn, thậm chí có thể dễ dàng luyện hóa cả một phương thế giới, ta muốn thỉnh quý tộc thi triển trận này, luyện hóa một trong hai hòn đảo, sau đó lại dung hợp với hòn đảo còn lại." "Được!" Chúc Long hơi trầm ngâm, sau đó liền đồng ý: "Thỉnh đạo hữu chờ một chút, ta

truyền lệnh cho Long tộc Đông Hải, phái ra trăm vạn Long tộc, kết thành đại trận, luyện hóa một hòn đảo, tuy là nơi tạo hóa của mảnh vỡ hỗn độn, nhưng cũng không phải chuyện khó!" Ngoài đảo Doanh Châu, thân ảnh của Thông Thiên và Chúc Long hiện ra, không lâu sau, sóng biển cuồn cuộn, dâng trào, kinh ngạc thay, chỉ thấy từng đàn từng đàn Long tộc xuất hiện!

Chính là trăm vạn Long tộc mà Chúc Long đã nói!

Long tộc chân chính!

Mỗi một con Long tộc, đều là chân long có huyết thống tuyệt đối thuần khiết, thực lực cũng ít nhất là Kim Tiên trở lên.

Rõ ràng, để giao hảo với Thông Thiên, Chúc Long lần này thật sự đã bỏ ra vốn liếng!

Trăm vạn Long tộc tụ tập lại một chỗ, một luồng khí hung sát huyết tinh ập đến, từ đó có thể thấy, trăm vạn Long tộc, trăm vạn chân long này, đều là tinh nhuệ của Long tộc còn sót lại sau lượng kiếp đại chiến!

"Tốt, tốt, tốt, thật là một Long tộc!

Uy phong thật không giảm so với năm xưa!" Thông Thiên nhìn đại quân Long tộc đang xếp thành trận trên mặt biển, vô cùng chỉnh tề, không khỏi cười tán thưởng: "Vậy bắt đầu đi!" "Oanh!" Thông Thiên đại thủ ấn xuống, trong chốc lát, một luồng pháp lực hùng vĩ liền tuôn ra, oanh kích lên đại trận bảo vệ đảo Doanh Châu.

"Oanh long!" Bị Thông Thiên công kích, cả đại trận đảo Doanh Châu lập tức không thể ẩn giấu được nữa, hiện ra!

Trăm vạn chân long đó, cũng theo một tiếng lệnh của Chúc Long, đồng loạt bay ra, bao vây toàn bộ đảo Doanh Châu, liên kết thành trận, sau đó miệng mỗi một con chân long đều phun ra ngọn lửa rực cháy,

bắt đầu thiêu đốt, luyện hóa cả đảo Doanh Châu cùng với đại trận đó.

"Oanh!", "Oanh!", "Oanh!"...

Trăm vạn Long tộc, lại là tinh anh trong Long tộc, trăm vạn chân long đồng loạt xuất động, thi triển Hoang Long Luyện Giới Đại Trận, động tĩnh như vậy tự nhiên không hề nhỏ.

Trong nhất thời, ngọn lửa vô tận xông thẳng lên trời, chiếu rọi nửa bầu trời đỏ rực!

"Oanh long long!" Uy lực của Hoang Long Luyện Giới Đại Trận hoàn toàn bộc phát, không bao lâu, đã hoàn toàn bao bọc cả đảo Doanh Châu, hóa thành một biển lửa, hừng hực thiêu đốt!

Trăm vạn chân long không ngừng phun ra liệt hỏa, giống như thiêu sơn nấu biển, uy lực như vậy, đảo Doanh Châu dù do mảnh vỡ hỗn độn hóa thành, lại có đại trận phòng hộ, nhưng cũng căn bản không thể chịu đựng nổi.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Theo thời gian không ngừng trôi qua, đầu tiên là đại trận vỡ nát, bị vô số ngọn lửa thiêu đốt đến thủng trăm ngàn lỗ, vỡ tan ra, kế đó là cả hòn đảo, trong ngoài, đều bị lửa lớn bao phủ, ngày đêm thiêu đốt!

"Oanh long!", "Oanh long long!"...

Đảo Doanh Châu càng lúc càng không chịu nổi, bắt đầu không ngừng tan chảy, tan chảy, lại tan chảy, thậm chí cả tạp chất cũng bị luyện hóa ra ngoài!

Đại trận này của Long tộc quả thực vô cùng lợi hại, thậm chí lúc này cũng chưa phải là cực hạn, nếu có nhiều Long tộc hơn, uy lực đại trận sẽ không ngừng tăng lên.

Trong thời lượng kiếp đại chiến, Thông Thiên từng thấy có ức

vạn Long tộc đồng loạt thúc giục trận này, uy lực đó mới thực sự là hủy thiên diệt địa, Đại La Kim Tiên đối đầu cũng phải bỏ chạy, không dám cứng đối cứng!

Ròng rã mấy tháng trời, cuối cùng, cả đảo Doanh Châu đều đã được luyện hóa, hòn đảo khổng lồ rộng hàng chục triệu dặm, toàn bộ bị cô đọng lại, hóa thành một khối chất lỏng được bao bọc bởi liệt hỏa.

"Đa tạ!" Thông Thiên tạ ơn Chúc Long, đồng thời ra tay, tiếp lấy khối chất lỏng đó.

"Đạo huynh cáo từ, có rảnh có thể đến Long cung của ta ngồi chơi nhiều hơn!" Chúc Long vung tay, ra lệnh cho trăm vạn Long tộc rút lui.

Chương 37

Dù sao kết thành đại trận, luyện hóa đảo Doanh Châu, ròng rã mấy tháng trời, đối với những chân long này, cũng là một sự tiêu hao không nhỏ, cả về pháp lực lẫn tinh thần.

Dung luyện đảo Doanh Châu có thể để Long tộc giúp đỡ, tiết kiệm một ít sức lực, nhưng liên quan đến đạo trường chân chính, Thông Thiên lại không định nhờ tay người khác.

Dù sao trên người y cũng có rất nhiều bí mật, không phải tất cả đều có thể bại lộ cho người khác thấy.

Chúc Long cũng có trí tuệ, chỉ luyện hóa đảo Doanh Châu xong liền cáo từ.

Thông Thiên tiễn Chúc Long đi, tay nâng một khối chất lỏng được bao bọc bởi lửa lớn, là tinh hoa sau khi đảo Doanh Châu được luyện hóa hoàn toàn, không hổ là do mảnh vỡ hỗn độn hóa thành, vô cùng nặng nề.

Cũng may có trăm vạn chân long giúp đỡ, nếu không, để Thông Thiên một mình luyện hóa, cũng phải tốn không ít sức lực.

"Hô!" Thông Thiên thân hình vừa động, lập tức biến mất tại chỗ, không bao lâu, lại đến trên đảo Bồng Lai.

"Oanh!" Thông Thiên đưa tay vung lên, trong chốc lát, một chiếc đại đỉnh liền hiện ra trên đảo Bồng Lai, và càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, bao phủ cả đảo Bồng Lai vào trong đó.

"Cùng nhau luyện hóa đi!" Trong tay Thông Thiên, ngọn lửa lóe lên, cũng bay vào trong Càn Khôn Đỉnh, kế đó cả chiếc đại đỉnh lật úp, vô tận hỏa quang phun trào ra, bao phủ toàn bộ đảo Bồng Lai.

“Oanh long long!” Trên mặt biển mênh mông, đảo Bồng Lai hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một chiếc đại đỉnh, bất kể là bản thân đảo Bồng Lai, hay tinh hoa của đảo Doanh Châu đã dung luyện trước đó, đều ở trong đó.

Thông Thiên thì đứng yên trong hư không, bảo vệ chiếc đại đỉnh này, đồng thời thúc giục pháp lực luyện hóa, muốn tái tạo một hòn đảo, cũng là đạo trường của mình!

Thời gian từng ngày trôi qua, sao dời vật đổi, nhưng Thông Thiên lại chuyên tâm nhất trí, hoàn mỹ khống chế sự biến hóa của Càn Khôn Đỉnh, bên trong nó, khối chất lỏng hình thành sau khi hai hòn đảo tan chảy, được vô cùng lửa lớn bao bọc, không ngừng tôi luyện ra tạp chất, hóa thành từng đạo khói bụi bay ra.

Trong nháy mắt, mấy tháng trời đã qua!

Cuối cùng, cùng với một tiếng “oanh long”, kinh ngạc thay, chỉ thấy từ trong đại đỉnh đó, một khối hỏa quang khổng lồ vọt ra, sau đó hỏa quang lại nhanh chóng thu lại, hiện ra nguyên hình.

Đó chính là hòn đảo do Thông Thiên luyện hóa hai hòn đảo sau đó tái luyện thành!

“Tiếp tục gọi là đảo Bồng Lai đi!” Thông Thiên nói, đưa tay chỉ một cái, hòn đảo liền rơi xuống phía dưới, “oanh long” một tiếng, lại rơi trở về trong biển lớn, khuấy động từng tầng sóng lớn.

Toàn bộ hòn đảo được tái luyện hóa, không chỉ kết hợp hoàn hảo hai mảnh vỡ hỗn độn, trong đó còn bị Thông Thiên cải tạo nhiều lần, khắc ấn vô số trận pháp, khiến cả đảo Bồng Lai vững như thành đồng, và có các loại trận pháp phụ trợ, thân ở trong đảo, dù không làm gì, cũng sẽ nhận được vô số lợi ích.

Đồng thời, hòn đảo hạ xuống, trên đảo cũng “oanh long long” mọc

lên từng tòa cung điện, trong đó, tòa ở trung tâm nhất, cao lớn nhất, tên là "Bích Du Cung".

Sau Bích Du Cung lại có một mảnh linh điền, Thông Thiên đem ba gốc linh căn là Ngũ Diệp Châm Tùng, Phù Tang Thụ, Hoàng Trung Lý trồng vào trong đó, các loại trận pháp vận chuyển, dẫn dắt linh khí cuồn cuộn đến tưới tắm.

Nhìn đạo trường đã xây dựng xong, Thông Thiên trong lòng mãn nguyện.

Đây là đạo trường sau này của y.

Ở Hồng Hoang, cũng cuối cùng có một "nhà"!

Chỉ là nhìn trên đảo chỉ có một mình, không có bao nhiêu sinh khí, Thông Thiên lại lắc đầu.

Nhưng y cũng không vội, tuy hiện tại không có ai, nhưng trong tương lai, nơi này chắc chắn sẽ ngày càng náo nhiệt!

Trong lòng nghĩ vậy, Thông Thiên thân hình vừa động, tiến vào trong Bích Du Cung, bắt đầu bế quan.

Luận đạo với Chúc Long, tuy không thu hoạch được nhiều như Chúc Long, nhưng ít nhiều cũng có cảm ngộ, cộng thêm trận chiến trước đó với ý niệm tàn dư của Trớ Chú Ma Thần, y cần một lần bế quan.

Đại đạo tu luyện, quan trọng không chỉ là kết quả, quá trình cũng quan trọng!

Trong quá trình đó, mỗi một lần bế quan, tổng kết, cảm ngộ, đều có trợ giúp cho việc tu luyện đại đạo!

Nhưng cũng chính lúc Thông Thiên vừa vào Bích Du Cung, chưa kịp ngồi xuống trên vân sàng, trong ý thức của y đột nhiên vang lên âm

thanh hệ thống đã lâu không nghe thấy: “Đinh, chúc mừng túc chủ, xây dựng đạo trường, lần đầu đạt thành thành tựu nhiệm vụ, thưởng một môn thần thông pháp thuật.

Túc chủ có thể tùy chọn một trong ba môn thần thông pháp thuật dưới đây!” “Một: Nhất Khí Hóa Tam Thanh.” “Hai: Chưởng Trung Vũ Trụ.” “Ba: Tuế Nguyệt Chi Chung.” “Thành tựu nhiệm vụ?” Thông Thiên hơi sững sờ, không ngờ xây dựng đạo trường lại vô tình kích hoạt thêm một công năng của hệ thống!

Ba loại thần thông pháp thuật, Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Chưởng Trung Vũ Trụ, Tuế Nguyệt Chi Chung, không nghi ngờ gì, cả ba loại đều rất lợi hại.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh chính là môn thần thông mà Lão Tử đã thi triển trong Phong Thần đại kiếp, có thể một phân thành ba, cộng thêm bản thân, tương đương với bốn người có thực lực ngang nhau.

Chưởng Trung Vũ Trụ thì trong một bàn tay, thu nạp lực lượng của các vì sao, dùng để đối địch, uy lực tự nhiên cực lớn vô cùng!

Chương 38

Về phần Tuế Nguyệt Chi Chung, nghe tên là biết đây là thần thông có liên quan đến Thời gian đại đạo, có thể dính dáng đến Thời gian đại đạo, bất kể là thần thông gì, tự nhiên cũng đều là thần thông vô cùng cường đại.

Tuế Nguyệt Chi Chung!

Môn thần thông này chủ yếu dùng để phòng ngự, nhưng về phương diện tấn công cũng không hề thua kém, khi thi triển, mảnh vỡ thời gian bay múa, lực lượng pháp tắc ngưng hóa thành thân chuông, tiếng chuông vang lên, chấn động hoàn vũ.

Thông Thiên hơi nhíu mày, suy tư về ba môn thần thông này, nên chọn môn nào!

"Hệ thống, ta muốn Tuế Nguyệt Chi Chung." Cuối cùng, Thông Thiên đưa ra lựa chọn.

Về phần hai môn thần thông còn lại là Nhất Khí Hóa Tam Thanh và Chưởng Trung Vũ Trụ, thì bị bỏ qua, nguyên nhân không gì khác, y cảm thấy hứng thú với Tuế Nguyệt Chi Chung hơn.

Nhờ vào môn thần thông này, có lẽ có thể lĩnh ngộ sâu sắc hơn huyền ảo của Thời gian đại đạo.

"Oanh!" Theo lựa chọn của Thông Thiên, trong chốc lát, trong ý thức của Thông Thiên hiện ra hình thể một chiếc đại chuông, đại chuông rung lên, gợn sóng lan ra, đồng thời thân chuông còn vỡ nát, vô số mảnh vỡ hóa thành lưu quang dung nhập vào nguyên thần của Thông Thiên.

"Tuế Nguyệt Chi Chung!" Trong Bích Du Cung, Thông Thiên đột

nhiên mở mắt, giơ tay lên, trong chốc lát, vô số mảnh vỡ thời gian bay múa, từ trong thân thể y tỏa ra một luồng sức mạnh kỳ dị.

Lực lượng của năm tháng, mảnh vỡ của thời gian, trước mặt y, hóa thành hình một chiếc chuông khổng lồ!

Tuế Nguyệt Chi Chung!

"Đang!" Thông Thiên duỗi ngón tay, khẽ búng một cái, búng vào chuông, trong chốc lát, từng vòng gợn sóng liền lan ra, nơi đi qua, thời không vỡ nát, ẩn chứa sự khủng bố to lớn.

Kể cả thần thông Kim chi pháp tắc được truyền thừa trong huyết mạch, hiện tại Thông Thiên đã nắm giữ tổng cộng hai môn thần thông cường đại.

Một ở huyết mạch, một ở nguyên thần...

"Có lẽ có thể kết hợp chúng, hình thành một thức thần thông mạnh hơn." Thông Thiên lẩm bẩm.

Y tự nhiên sẽ không chỉ tuân thủ quy tắc cũ, phân định rạch ròi hai loại thần thông để sử dụng, nếu thật sự có thể kết hợp, thần thông mới hình thành chắc chắn sẽ càng cường đại hơn!

Đối với bản thân tu hành cũng có lợi ích lớn!

Cho nên, rất đáng để tìm tòi.

"Nhưng những chuyện này không vội, cứ gác lại đã, có thời gian có thể từ từ suy diễn." Thông Thiên lại tĩnh tâm lại, tâm niệm vừa động, để Tuế Nguyệt Chi Chung tan ra giữa không trung, trở lại thành sức mạnh kỳ dị, chảy ngược về nguyên thần.

Y bắt đầu bế quan.

Thời gian trôi đi, như dòng nước chảy, mênh mông cuồn cuộn, một đi không trở lại!

Trong nháy mắt, đã qua đi ròng rã năm ngàn năm.

Trong năm ngàn năm, trời đất thay đổi, cuối cùng cũng bắt đầu có những biến hóa mới.

Những vị đại thần thông giả chưa xuất thế trong lượng kiếp trước cuối cùng cũng lục tục xuất thế!

Một ngày nọ, trên bầu trời tinh không cao vời, Thái Dương Tinh đột nhiên phun ra ngọn lửa rực cháy nhất, ánh sáng vàng đỏ tràn ngập cả trời đất, khiến tất cả sinh linh đều có cảm giác như đang ở trong lò lửa.

"Đang!

Đang!

Đang!..." Có tiếng chuông vang lên, trong trẻo dễ nghe, vang vọng giữa trời đất, nhưng đồng thời, mơ hồ có tiếng chim hót xen lẫn!

Đó là Thái Nhất, Đế Tuấn!

Hai người cuối cùng cũng xuất thế.

Cũng không lâu sau khi Thái Nhất và Đế Tuấn xuất thế, trong Côn Luân Sơn, Lão Tử và Nguyên Thủy cũng đồng dạng hóa hình xuất thế, Thông Thiên trong Bích Du Cung ở đảo Bồng Lai nếu có cảm ứng, liền tỉnh lại từ trong bế quan, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục chìm vào tu luyện.

Y và Lão Tử, Nguyên Thủy tuy vẫn còn liên quan, nhân quả chưa hoàn toàn kết thúc, nhưng hiện nay cũng đã sớm mỗi người một ngả, không còn liên quan gì đến nhau!

Ở cực bắc của Hồng Hoang, trong một vùng biển băng giá, có thần thú xuất thế, hình dạng tựa cá không phải cá, tựa chim không phải chim, chính là con Côn Bằng đầu tiên của trời đất.

Chương 39

Sinh ra đã nắm giữ hai loại hình thái!

Trên trời có thể hóa thành đại bàng, dưới nước lại có thể hóa thành cá Côn, thần thông quảng đại, cũng không thua kém sinh linh Thái Dương Tinh như Đế Tuấn, Thái Nhất. 12.

Tại một dãy núi nhánh của Bất Chu Sơn tên là Phượng Tê Sơn, hai luồng khí một âm một dương cũng ôm ấp nhau dựng dục ra hai vị đại thần thông giả.

Đó chính là Phục Hy, Nữ Oa. 13.

Ngoài ra, tại vùng đất phía Tây trở nên cằn cỗi vô cùng vì lượng kiếp đại chiến, trong núi Tu Di từng là đại bản doanh của Ma đạo, cũng dựng dục ra hai người.

Hai người này một người ứng với khí quang minh của phương Tây mà sinh, một người lại do một trong thập đại linh căn của trời đất là cây Bồ Đề hóa hình, chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tương tự với Chuẩn Đề, là một trong thập đại linh căn cây Nhân Sâm Quả, nó cũng đắc đạo hóa hình thành một vị đại thần thông giả Trấn Nguyên Tử!

Trấn Nguyên Tử lại có một vị bạn tốt, là một đám mây tiên thiên trôi nổi trên trời hóa hình, tên là Hồng Vân, cũng có đại thần thông, đại pháp lực!

Cuối cùng là trên vùng đất phía Bắc, một tòa cung điện cổ xưa xuất thế, tên là Bàn Cổ Điện, trong đó có một trái tim, trái tim của Bàn Cổ, trong trái tim đó, mười hai giọt tinh huyết còn sót lại, đã hóa thành Thập Nhị Tổ Vu!

Hình dạng như túi da màu vàng, đỏ như lửa son, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không mặt mũi, tồn tại như vậy, chính là một trong Thập Nhị Tổ Vu, Không Gian Tổ Vu Đế Giang!

Y cũng là thủ lĩnh của Thập Nhị Tổ Vu!

Dưới y, lại có Thời Gian Tổ Vu, tên là Chúc Cửu Âm, mình người đầu rồng, toàn thân đỏ rực, nắm giữ thần thông năm tháng.

Thân người đuôi rắn, sau lưng bảy tay, trước ngực hai tay, hai tay nắm đẳng xà, là Thổ chi Tổ Vu Hậu Thổ!

Toàn thân xanh biếc như trúc ngọc, thân chim mặt người, chân cưỡi hai con rồng, là Mộc chi Tổ Vu Câu Mang.

Đầu mãng xà thân người, mình mặc vảy đen, chân đạp rồng đen, tay quấn mãng xà xanh, là Thủy chi Tổ Vu Cộng Công!

Đầu thú thân người, mình mặc vảy đỏ, tai đeo rắn lửa, chân đạp rồng lửa, là Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung.

Mặt người thân hổ, mình mặc vảy vàng, nách mọc hai cánh, tai trái đeo rắn, chân cưỡi hai con rồng, là Kim chi Tổ Vu Nhục Thu!

Năm đại Tổ Vu, lần lượt nắm giữ thần thông Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành đại đạo, Ngũ Hành hội tụ, liên thủ, uy lực to lớn, cũng không thua kém thần thông thời không mà Không Gian Tổ Vu, Thời Gian Tổ Vu nắm giữ.

Ngoài ra, còn có Phong chi Tổ Vu Thiên Ngô, tám đầu người mặt hổ, thân mười đuôi!

Vũ chi Tổ Vu Huyền Minh, thân như cự thú nanh vuốt, toàn thân mọc đầy gai xương.

Lôi chi Tổ Vu Cường Lương, miệng ngậm rắn, tay nắm rắn, đầu hổ thân người, bốn móng, tay dài.

Điện chi Tổ Vu Hấp Tư, mặt người thân chim, tai treo rắn xanh, tay cầm rắn đỏ!

Thiên Khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi, mặt người thân thú, hai tai tựa chó, tai treo rắn xanh!

Trời đất mênh mông, thời gian như nước chảy, Hồng Hoang sau khi từng vị đại thần thông giả lục tục xuất thế, trở nên ngày càng náo nhiệt.

Cứ thế lại qua tám ngàn năm, Thông Thiên vẫn luôn bế quan tu luyện trong Bích Du Cung, luyện hóa hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, lại tham ngộ thần thông Tuế Nguyệt Chi Chung, thử kết hợp nó với Kim chi đại đạo được truyền thừa trong huyết mạch, hình thành một thức thần thông mới, hoặc là từ đó tìm tòi ra những thứ khác...

Chỉ là Tuế Nguyệt Chi Chung bản thân là một loại thần thông của Thời gian đại đạo, kết hợp với Kim chi đại đạo rõ ràng không phù hợp, Thông Thiên tuy đã có rất nhiều lĩnh ngộ, nhưng tiến triển vẫn luôn chậm.

Cứ như vậy, trong tu luyện, Thông Thiên hoàn toàn quên đi sự biến thiên của năm tháng trời đất, mặc cho thời gian như bóng câu qua cửa sổ, biển xanh thành ruộng dâu, sao dời vật đổi, vật và người không ngừng luân chuyển, cho đến một khoảnh khắc nào đó, đột nhiên, y mở mắt ra, ánh mắt xuyên thấu qua cung điện, nhìn ra thế giới bên ngoài, dường như nhìn thẳng đến vùng đất Hồng Hoang xa xôi vô cùng.

“Hồng Quân, sắp thành thánh rồi!” Vừa nói, Thông Thiên liền đứng bật dậy.

Quả nhiên, vào khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng “oanh”, đột nhiên một luồng khí thế mênh mông từ vùng đất phía Đông bộc phát ra,

trong nháy mắt, quét qua mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

Trời đất, vạn vật vạn linh, toàn bộ đều bị luồng sức mạnh đó chấn động!

Tiên nhạc lượn lờ, huyền diệu vô cùng, trên bầu trời phong vân biến sắc, không ngừng cuộn trào, lại có vạn trượng hà quang phổ chiếu, như cam lồ, từng giọt rơi xuống, dưới ánh hà quang, đẹp đến vô cùng, đồng thời, từ dưới lòng đất, cũng trào ra từng đóa sen vàng.

Chương 40

Ngay sau đó, cùng với một luồng tử khí mênh mông từ phương Đông trào dâng, kéo dài vô tận, che trời lấp đất, kinh động thiên địa, luồng khí thế mênh mông đó đột nhiên bộc phát, uy áp toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, trong khí thế đó, trời rung đất chuyển, nhật nguyệt tinh thần chấn động, vô tận sinh linh càng kinh hãi khôn tả, không tự chủ được thân thể hướng về phía đông mà cúi đầu bái lạy.

Là thánh nhân đầu tiên của trời đất, lại còn được Thiên Đạo chỉ định, là người đại diện cho Thiên Đạo, dị tượng thành thánh của Hồng Quân, thực sự quá khủng bố!

Trong nhất thời, ngoài Thông Thiên ra, những người như Lão Tử, Nguyên Thủy, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa,... mỗi người tuy không bị luồng uy áp đó đè bẹp, nhưng cũng đều hít một hơi khí lạnh, cảm thấy kinh hãi không thôi.

Cũng vào lúc này, ở phía đông đại địa, trong một ngọn núi hùng vĩ, một luồng quang mang màu tím khổng lồ xông thẳng lên trời, quang mang tôn quý hùng vĩ vô cùng, làm chấn động cả thương khung, uy thế cuồn cuộn lan ra tám phương.

Ngay sau đó, các đại thần thông giả ở các phương đều nhìn thấy trong luồng quang mang đó, một lão giả có dung mạo kỳ cổ, mặc đạo bào màu đen xuất hiện!

Lão giả này không phải Hồng Quân thì còn là ai?

Thành thánh rồi!

Thực lực so với trước đó, càng giống như vực sâu, khủng bố vô cùng!

Thông Thiên nhìn mà mí mắt không ngừng giật.

Chỉ nghe Hồng Quân mở miệng nói: "Ta là Hồng Quân, nay đã thành thánh, ngàn năm sau sẽ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung trong hỗn độn ngoài thiên địa, phàm là người có duyên đều có thể đến nghe!" "Oanh!" Vừa nói, Hồng Quân vung tay áo, trong chốc lát, từ phía dưới một tòa cung điện khổng lồ liền bật lên khỏi mặt đất, trong sự chú mục của chúng thánh, "oanh long long" xông vào thương khung, hướng về phía hỗn độn ngoài thiên địa bay đi.

Y cũng thân hình lóe lên, biến mất không còn tăm hơi!

Chỉ là, Hồng Quân tuy đã biến mất, nhưng ảnh hưởng mà y mang lại, đã hoàn toàn phá vỡ sự bình tĩnh của Hồng Hoang, trong nhất thời, khắp nơi chúng sinh đều nghị luận xôn xao.

Càng có những đại thần thông giả, lại đối với thực lực cường đại mà Hồng Quân thể hiện cũng như lời nhắn cuối cùng về việc giảng đạo ở Tử Tiêu Cung mà động lòng không thôi.

"Oanh!" Thông Thiên vung tay, mở ra đại trận phòng hộ của đảo Bồng Lai, ngay sau đó, một bóng người liền vào trong Bích Du Cung, người đó chính là Chúc Long.

"Thông Thiên đạo huynh!" Chúc Long hướng Thông Thiên khẽ hành lễ, trên mặt lại mang theo sự chấn động chưa tan, cùng với một tia ưu tư khó mà nhận ra.

"Chúc Long đạo hữu!" Thông Thiên cũng đáp lễ, hỏi: "Không biết Chúc Long đạo hữu đến đây có chuyện gì?" "Ai..." Chúc Long nghe vậy lại thở dài một tiếng.

Y ngẩng đầu nhìn ra bầu trời bên ngoài, không chỉ ở trên đại địa Hồng Hoang, mà ở trong Đông Hải, lúc này cũng có từng đạo độn quang bay lên, hướng về phía ngoài thiên địa bay đi.

“Long tộc ta, cùng với Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, tam tộc tranh bá, nhưng cuối cùng... chỉ là một giấc mộng hão huyền!” Chúc Long nói.

Thông Thiên khẽ lắc đầu.

Nghe Chúc Long nói, ý của y là, cuối cùng đều làm áo cưới cho người khác sao?

Nhưng vậy thì sao?

Thành làm vua, thua làm giặc!

Đạo lý kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh, không phải do con người quyết định!

Hồng Quân có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng, đó cũng là bản lĩnh của y, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân kém y một nước cờ, lại có thể trách được ai?

“Không biết đạo hữu có định đến Tử Tiêu Cung nghe đạo không?” Thông Thiên hỏi.

Nhưng Chúc Long lại lắc đầu: “Không đi!

Đạo hữu cứ đi đi!” Vừa nói, Chúc Long thân hình lóe lên, liền biến mất trong Bích Du Cung.

Thông Thiên không nói gì, Chúc Long đột nhiên chạy đến đây, chỉ để nói với y vài câu?

Có ý nghĩa gì sao?

Vừa nghĩ, Thông Thiên cũng đứng dậy, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, bay ra ngoài đảo Bồng Lai!

Rời khỏi đảo Bồng Lai, Thông Thiên tuy xuất phát chậm hơn những người khác một chút, nhưng tu vi của y lại là Chuẩn Thánh, so với rất nhiều đại thần thông giả vừa mới xuất thế không lâu hiện nay đều cao hơn rất nhiều.

Chương 41

Cho nên tuy xuất phát muộn, nhưng tốc độ lại cực kỳ nhanh, lưu quang màu xanh lóe lên, từ trên Đông Hải bay đi, chỉ trong nháy mắt, đã đến tận chân trời, xông lên trên thương khung, "oanh" một tiếng, xuyên qua lớp màng của thiên địa, tiến vào trong hỗn độn!

Tốc độ như vậy, khiến rất nhiều đại thần thông giả đang trên đường cũng phải mí mắt giật giật, trong lòng kinh hãi không thôi.

Thông Thiên vừa vào trong hỗn độn, trong chốc lát, bốn phía mênh mông một mảnh, vô cùng u ám, cho dù với tu vi Chuẩn Thánh, tiến vào trong hỗn độn, cũng có cảm giác áp bức khó tả.

"Oanh long long!" Khí lưu hỗn độn xung quanh càng cuồn cuộn, va đập, nhưng Thông Thiên không hề động đậy, cũng không cần bảo vật hộ thân, chỉ dùng nhục thân ứng đối, khí lưu hỗn độn va đập, cũng không làm gì được y.

"Tử Tiêu Cung..." Thông Thiên dừng lại trong hỗn độn, đồng thời trong lòng cũng âm thầm suy tính vị trí của Tử Tiêu Cung.

Với thân phận căn nguyên của y, lại có khí vận, việc nghe đạo ở Tử Tiêu Cung tự nhiên không thể thiếu phần của y, cho nên không bao lâu, Thông Thiên liền cảm nhận được một loại liên hệ trong cõi u minh.

Ở cuối cùng của liên hệ đó, chính là điểm đến Tử Tiêu Cung!

Thân hình vừa động, trực tiếp phá tan từng đạo khí lưu hỗn độn, Thông Thiên thẳng tiến đến Tử Tiêu Cung, trên đường đi, lại gặp phải từng vị "người đi trước".

Những "người đi trước" này thấy hành vi ngang ngược xông

thẳng của Thông Thiên, cũng từng người một kinh ngạc không nhỏ.

Nhục thân thật cường đại!!

"Ân?" Đi được một đoạn đường, đột nhiên, trong lòng Thông Thiên khẽ động, trong ánh mắt dường như có quang mang lóe lên, kinh ngạc thay, xuyên thấu qua tầng tầng khí lưu hỗn độn, y nhìn thấy hai người ở phía trước.

Một lão giả tóc tai bạc trắng, một trung niên nhân ung dung hoa quý...

Hai người này chính là cùng nguồn gốc với y Lão Tử và Nguyên Thủy, chỉ thấy hai người Lão Tử và Nguyên Thủy đỉnh đầu đội một tòa bảo tháp huyền hoàng, trên đó rủ xuống từng đạo huyền hoàng chi khí, phòng ngự vô song.

Mặc cho khí lưu hỗn độn xung quanh va chạm như thế nào, cũng không hề làm lay động được tòa bảo tháp đó, hai người dưới tháp, tự nhiên càng không hề hấn gì.

"A." Thông Thiên khẽ cười một tiếng, thu hồi ánh mắt, tiếp tục tiến về phía trước, thân hình lóe lên, lướt qua bên cạnh Lão Tử và Nguyên Thủy, nhưng không hề có ý định chào hỏi hai người.

Thông Thiên vừa đi, Lão Tử và Nguyên Thủy hai người cũng dường như có sở giác, nhìn bóng lưng biến mất của Thông Thiên, đưa mắt nhìn nhau!

"Cảm giác thật kỳ quái!" Nguyên Thủy mở miệng nói.

Lão Tử lắc đầu, ánh mắt cũng đang biến đổi, nhưng cuối cùng chỉ nói: "Thôi, không cần quan tâm, chúng ta cũng mau đi thôi!" "Ân!" Nguyên Thủy gật đầu, hai người tiếp tục thúc giục Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, bảo vệ bản thân, nhanh chóng bay về phía Tử Tiêu Cung.

Cứ như vậy, không ngừng tiến về phía trước trong hỗn độn, càng đi sâu, cảm giác áp bức trong lòng Thông Thiên càng lớn, không chỉ vậy, trên đường đi, Thông Thiên cũng phát hiện ra con đường đến Tử Tiêu Cung, không phải là một con đường đơn giản thẳng đến Tử Tiêu Cung, trong đó, ẩn giấu rất nhiều biến hóa thời không.

Trông như người có duyên đều có thể đến, nhưng thực tế, tất cả đều nằm trong sự khống chế của Hồng Quân sao?

Thánh nhân...

Vào lúc này, Thông Thiên dường như có một nhận thức sâu sắc hơn về thần thông của thánh nhân.

Quả nhiên không phải thánh nhân, đều là kiến hôi!

Thánh nhân, sự cường đại của họ không chỉ là sức mạnh, mà còn là cảnh giới, tu vi, đại đạo...

Chỉ tính riêng sức mạnh, luôn có phương pháp có thể đối phó, nhưng sự chênh lệch về cảnh giới, tu vi, đại đạo, lại dù thế nào cũng không thể thay đổi được.

Cho nên thánh nhân và dưới thánh nhân, mới có sự chênh lệch to lớn như vậy!

Tựa như trời đất cách biệt!

"Oanh!" Thông Thiên xuyên qua tầng tầng hỗn độn, hoàn cảnh xung quanh biến đổi càng khiến y có cảm giác năm tháng đang thay đổi, một tòa cung điện khổng lồ, lúc ẩn lúc hiện xuất hiện trước mặt y.

Chính là Tử Tiêu Cung!

Trong vẻ cổ kính đại khí, lại hiện ra vẻ mênh mông, hùng vĩ, cung điện đứng sừng sững trong hỗn độn, mặc cho khí lưu hỗn độn xung

quanh cọ rửa, cũng không hề lay động được chút nào.

"Một kiện Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo!" Thông Thiên nhìn Tử Tiêu Cung, lập tức kinh ngạc, bởi vì kinh ngạc thay, Tử Tiêu Cung là một kiện linh bảo cực kỳ cường đại, tuy là hậu thiên, nhưng lại được luyện chế đến cực hạn, trong đó mơ hồ khiến Thông Thiên cảm nhận được một vài thứ quen thuộc.

Đó là công đức!

Công đức mà Hồng Quân nhận được trong lượng kiếp, đã dùng ở đây, luyện chế ra một kiện Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo!

Chương 42

Tuy rằng dù vậy, Tử Tiêu Cung không thể so sánh với Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nhưng cũng là công đức chí bảo!

Không thể không nói, Hồng Quân thật sự là tài đại khí thô!

Thông Thiên đến trước Tử Tiêu Cung, phát hiện cửa lớn đang đóng chặt, rõ ràng, tuy y là người đầu tiên, nhưng Hồng Quân lại không cho y vào.

Thông Thiên cũng không để ý, trực tiếp ngồi xếp bằng trước cửa, yên lặng chờ đợi những người phía sau theo kịp.

Trước cửa Tử Tiêu Cung, Thông Thiên yên lặng ngồi xếp bằng, tuy không xuất ra bảo vật phòng thân, nhưng xung quanh thân thể y, trong vòng mấy trượng cũng không có gợn sóng, tất cả khí lưu hung dữ đều bị y trấn áp.

Khí hỗn độn bên ngoài thế giới Hồng Hoang đều vô cùng bạo ngược, nếu sinh tồn lâu dài trong đó, dùng để luyện thể thì được, nhưng nếu dùng để tu luyện pháp lực, lại sẽ phản tác dụng.

So sánh ra, ngược lại ở trong Hồng Hoang, các loại thiên địa linh khí càng thích hợp để hấp thu luyện hóa hơn!

Cứ như vậy, Thông Thiên ngồi im lặng bên ngoài Tử Tiêu Cung, không hề động đậy, mãi cho đến một lúc lâu sau, cuối cùng, thời không phía sau biến ảo, hai bóng người đã đuổi kịp.

Hai người đỉnh đầu đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, không nghi ngờ gì chính là Lão Tử và Nguyên Thủy.

Thấy Thông Thiên ngồi trước cửa cung, Lão Tử, Nguyên Thủy

đều hơi sững sờ, nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại, dù sao trước đó Thông Thiên đã lướt qua bên cạnh họ, hiện tại đến trước một bước cũng có thể hiểu được.

Chỉ là Nguyên Thủy theo lệ thường nhíu mày, dường như đối với việc Thông Thiên giành trước mà trong lòng không vui.

Lão Tử thì ánh mắt hơi lóe lên, cảm nhận được thực lực của Thông Thiên, quả thực cao hơn y và Nguyên Thủy rất nhiều!

"Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hay là Hỗn Nguyên Kim Tiên cao hơn?" Lão Tử trong lòng nghĩ, đồng thời cảm nhận được loại liên hệ mơ hồ, dường như có mà như không giữa Thông Thiên và mình, cùng với Nguyên Thủy, càng khiến y âm thầm cảnh giác không thôi.

Thấy Thông Thiên cũng đang chờ đợi, Lão Tử và Nguyên Thủy cũng ngồi xuống theo, yên lặng chờ đợi Tử Tiêu Cung mở ra.

Cứ như vậy, lại chờ đợi một lúc lâu, càng lúc càng có nhiều người đuổi kịp, nhưng thấy Thông Thiên, Lão Tử, Nguyên Thủy đều ngồi ở cửa, những người đến sau tự nhiên đều học theo, lần lượt ngồi xuống trước cửa Tử Tiêu Cung.

Trong đó, một số người quen biết nhau liền tụ tập thành từng nhóm ba năm người, nhưng cũng có rất nhiều người đi một mình, giống như Thông Thiên, hạc giữa bầy gà, không giao lưu với ai.

Cứ như vậy, theo thời gian trôi đi, trong lúc Thông Thiên im lặng chờ đợi, lại đột nhiên, một tiếng "đinh", âm thanh của hệ thống vang lên: "Sắp tiến vào Tử Tiêu Cung, mời túc chủ đưa ra lựa chọn: Lựa chọn một: đoạt được bồ đoàn đầu tiên, ngồi lên trên, thưởng cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Hỗn Nguyên Thiên Tán; Lựa chọn hai: đoạt được bồ đoàn thứ ba, ngồi lên trên, thưởng cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Hỗn Nguyên Châu; Lựa chọn ba: từ bỏ bồ đoàn, ngồi ở vị trí hàng thứ hai, thưởng cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Ngũ Sắc Liên." Thông

Thiên trong lòng suy tính.

Ba kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, trong đó Hỗn Nguyên Thiên Tán không nghi ngờ gì là uy lực lớn nhất, nắm giữ chiếc tán này, tương đương với việc được Thiên Đạo che chở, vạn pháp bất xâm, đồng thời còn có uy năng vô hạn!

Dưới sự phát động toàn lực, cho dù là Tiên Thiên Chí Bảo, cũng có thể tranh một trận!

Tiếp theo là Hỗn Nguyên Châu, kiện linh bảo này tuy uy năng không bằng Hỗn Nguyên Thiên Tán, nhưng nó lại do một trong bốn đại chí bảo của hỗn độn là Hỗn Độn Châu vỡ ra hóa thành, cũng có năng lực không thể tưởng tượng được.

Cuối cùng là Ngũ Sắc Liên thì cũng tương tự như Tứ Đại Liên Đài, là bảo vật dùng để phòng thân.

Trong lòng ý niệm lóe lên, Thông Thiên nhanh chóng đưa ra lựa chọn: "Hệ thống, ta chọn lựa chọn thứ ba!" Nguyên nhân không gì khác, một đời này, Thông Thiên không định làm thánh nhân nữa.

Dù sao thánh nhân tuy mạnh, trong thế giới Hồng Hoang thậm chí có thể mượn lực của Thiên Đạo, thậm chí nguyên thần còn ký thác trên đó, Thiên Đạo bất diệt, thánh nhân bất diệt!

Nhưng Thông Thiên lại không muốn bị trói buộc!

Thiên Đạo vô tình, Thiên Đạo cũng vô vi, nhưng đợi sau này Hồng Quân hợp đạo, không ngừng xâm thực Thiên Đạo, cuối cùng sẽ có một ngày, mức độ khống chế của Hồng Quân đối với Thiên Đạo cũng sẽ ngày càng cao, đến lúc đó, thánh nhân cũng sẽ nguy hiểm!

Dù sao nguyên thần ký thác trên đó, đồng thời cũng có nghĩa là đã giao chuôi dao cho Thiên Đạo, cho tay của Hồng Quân.

Trong Phong Thần đại kiếp, Thông Thiên muốn tái luyện địa thủy

hỏa phong, kết quả lại bị Hồng Quân ban cho hồng hoàn, đó là ví dụ.

Có vết xe đổ, Thông Thiên tự nhiên phải tìm lối thoát khác!

Dù sao so với thánh nhân, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tuy không có năng lực bất tử bất diệt, cũng không thể mượn lực của Thiên Đạo, nhưng vậy thì sao?

Địa vị của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã ngang bằng với thánh nhân, cho dù thánh nhân có thể mượn lực của Thiên Đạo, cũng không thể giết chết được y.

Cùng lắm đánh không lại thì chạy vào hỗn độn là được!

Tuy Tiên Thiên Ngũ Sắc Liên không phải là bảo vật quá mạnh mẽ, nhưng dùng để làm màu, cũng không tệ!

Trước đó vì luyện chế Chứng Đạo Kiếm, đã dùng cả Tạo Hóa Thanh Liên, Hủy Diệt Hắc Liên, hiện tại, Thông Thiên lại có chút hối hận.

Chương 43

Hiện tại có một cái Ngũ Sắc Liên, cũng vừa hay!

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, khiến mọi người kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, kinh ngạc thấy trong hỗn độn cuồn cuộn ở xa xa, mười hai bóng người khổng lồ, đang tiến về phía Tử Tiêu Cung.

"Thập Nhị Tổ Vu!" Nhìn mười hai bóng người đó, trong cơ thể Thông Thiên, huyết mạch Bàn Cổ vốn luôn im lặng bất động lúc này cũng khẽ bành trướng, dường như cảm nhận được sự tồn tại đồng nguyên mà bắt đầu sôi trào.

Ánh mắt Thông Thiên rơi vào một vị Tổ Vu có thân hình mặt người thân hổ, mình mặc vảy vàng, nách mọc hai cánh, đó chính là Kim chi Tổ Vu Nhục Thu, kế thừa cùng một loại thần thông với Thông Thiên.

Nhưng Thông Thiên cũng cảm nhận được, Thập Nhị Tổ Vu tuy cũng kế thừa một giọt tinh huyết, nhưng tinh huyết của họ đều không thuần túy bằng của y. 14.

Mười hai giọt tinh huyết dựng dục ra Tổ Vu vì lại trộn lẫn với trọc khí đại địa.

Điều này tuy khiến nhục thân của họ càng thêm cường hãn, nhưng đồng thời cũng khiến linh hồn của họ bị áp chế cực lớn, không thể tiến thêm một bước hóa thành nguyên thần, chỉ có thể kết hợp chân linh và nhục thân, đi trên một con đường cụt chỉ tu luyện nhục thân mà không thể tu luyện đạo pháp.

"Đáng tiếc!" Thông Thiên cảm thán một tiếng, cảm thấy đáng tiếc cho Thập Nhị Tổ Vu!

Nếu không phải tinh huyết bị trọc khí đại địa ô nhiễm, vậy thì Thập Nhị Tổ Vu thật sự là vô địch!

Cho dù Hồng Quân hóa thân Thiên Đạo, cho dù thời đại chư thánh, nhưng Tổ Vu cũng có Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Đô Thiên Thần Sát Đại Trận triệu hoán Bàn Cổ chân thân, hoàn toàn có thể khiến họ không sợ bất cứ thứ gì, từ đó giành lấy một tia sinh cơ, thay đổi vận mệnh.

Nhưng... thế gian không có nếu như.

Thập Nhị Tổ Vu vừa xuất thế, bản chất đã bị trọc khí nhiễm bẩn, đây là một con đường không thể lựa chọn, càng không thể quay đầu.

Tổ Vu tu thân không tu mệnh, cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng hão huyền!

Nhưng cũng phải nói, Thập Nhị Tổ Vu cộng lại thật sự có chút quá nghịch thiên, mỗi người nắm giữ một đạo, thời gian không gian, kim mộc thủy hỏa thổ, phong vũ lôi điện thiên khí...

Mười hai loại đại đạo đặt cùng một chỗ, gần như đã bao quát tất cả mọi thứ trong trời đất, diễn giải vạn tượng vạn pháp của vũ trụ, gần như trở thành cội nguồn của trời đất, nguồn gốc của vạn đạo!

Nếu liên thủ đối địch, chiến lực phát huy ra, cũng tuyệt đối không đơn giản là cộng lại, mà là nhân lên theo cấp số nhân!

Thử hỏi như vậy, lại để cho tất cả đều có nguyên thần, có thể tham ngộ đạo pháp, vậy còn được sao?

Cho nên, kết cục của Thập Nhị Tổ Vu, từ lúc bắt đầu, có lẽ đã được định sẵn!

Trong lòng muôn vàn ý niệm lóe lên, lúc này, Thập Nhị Tổ Vu cuối cùng cũng đến trước mặt mọi người, chỉ thấy họ đồng loạt thu liễm

chân thân.

Đi đầu tiên là Không Gian Tổ Vu Đế Giang, y hóa ra hình người đạo thể, thân hình cao lớn hùng vĩ, lưu quang màu bạc quấn quanh thân, gợn sóng không gian tung hoành vô cùng, khiến người ta nhìn mà có cảm giác nghẹt thở.

Giống như vậy, có mười một người nữa, Thập Nhị Tổ Vu đi cùng nhau, tác động thị giác mang lại thật sự rất lớn!

Trước Tử Tiêu Cung, rất nhiều đại thần thông giả đều không khỏi nghị luận xôn xao, trong nhất thời lại có vẻ khá náo nhiệt.

Cũng chính lúc mọi người đang nghị luận phỏng đoán, một tiếng "cạch", cửa lớn Tử Tiêu Cung đột nhiên mở ra, tất cả mọi người thần sắc khẽ động, hướng về phía cửa cung nhìn lại, lại thấy hai đạo đồng, một nam một nữ, đi ra.

Rõ ràng là hai đồng tử gác cửa, lại khiến không ít đại thần thông giả có mặt đều biến sắc, lộ ra một tia kinh hãi, bởi vì tu vi của hai đồng tử này, là Đại La Kim Tiên!

Không thua kém bao nhiêu so với tu vi của bản thân họ?

Hồng Quân thánh nhân, hai đồng tử gác cửa cũng có tu vi Đại La Kim Tiên sao?

Trong nhất thời, trong lòng mọi người đều không khỏi thêm một phần kính sợ đối với thánh nhân, dù sao ngay cả hai đồng tử cũng được dạy dỗ thành Đại La Kim Tiên, vậy làm thánh nhân Hồng Quân, lại phải cường đại đến mức nào?

"Hạo Thiên, Dao Trì?" Thông Thiên nhìn hai đồng tử, mày hơi nhíu lại.

Lúc này, trong hai đồng tử, người nam nhìn mọi người, mở miệng liền lớn tiếng hô: "Chư vị đạo huynh, xin mời theo ta vào, lão sư sắp

khai giảng đại đạo! 15.

Chương 44

Ngoài ra, trong Tử Tiêu Cung, không được lớn tiếng huyên náo, người vi phạm sẽ bị trục xuất khỏi cung.” Mọi người tự nhiên đồng thanh đáp ứng, đi vào trong Tử Tiêu Cung.

Vừa vào trong đại điện, mọi người liền sững sờ, lại thấy xung quanh đại điện, dưới vân đài giảng đạo, lúc này kinh ngạc thay có sáu cái bồ đoàn được đặt ở đó.

Chỉ có sáu cái bồ đoàn!

Tuy những bồ đoàn này cũng không có gì huyền bí, nhưng lại được đặt dưới vân đài giảng đạo, ở vị trí hàng đầu tiên, tự nhiên nổi bật lên tầm quan trọng của chúng.

Cơ duyên!

Hai chữ này lóe lên trong lòng mọi người, trong chốc lát, rất nhiều đại thần thông giả vốn có chút khiêm nhường với nhau liền ùn ùn tranh đoạt, ai cũng muốn ngồi trên sáu cái bồ đoàn đó.

Nhưng lúc này, Thông Thiên đi ở phía trước lại đi thẳng đến vị trí hàng thứ hai bên dưới bồ đoàn ngồi xuống!

Lão Tử và Nguyên Thủy thấy cảnh này, hơi sững sờ, có chút không hiểu vì sao Thông Thiên không tranh bồ đoàn, lẽ nào sáu cái bồ đoàn đó có vấn đề?

Nhưng hai người đưa mắt nhìn nhau, lại không lựa chọn hành động giống như Thông Thiên, mà giành trước ngồi xuống bồ đoàn thứ nhất và thứ hai.

Theo hai người thấy, cơ duyên ở ngay trước mắt, không cần phải chuyện bé xé ra to, suy nghĩ lung tung, ngược lại uổng phí cơ duyên!

Thậm chí trong lòng Nguyên Thủy, đối với hành vi này của Thông Thiên còn có phần khinh bỉ.

Vốn thấy tu vi của Thông Thiên cao hơn mình một bậc, trong lòng đã không vui.

Nhưng hiện tại thấy hành vi không có đầu óc này của Thông Thiên, lại chuyển thành coi thường Thông Thiên!

Cũng chính sau khi Lão Tử, Nguyên Thủy lần lượt ngồi xuống bồ đoàn thứ nhất và thứ hai, bốn cái bồ đoàn còn lại cũng nhanh chóng có chủ.

Nữ Oa dưới sự giúp đỡ của ca ca Phục Hy, đã ngồi xuống bồ đoàn thứ ba.

Bồ đoàn thứ tư thì có chút ngoài dự liệu, bị một trong Thập Nhị Tổ Vu là Hậu Thổ ngồi lên!

Về phần bồ đoàn thứ năm, thứ sáu thì vẫn lần lượt là Côn Bằng và Hồng Vân ngồi lên.

Thông Thiên nhìn cảnh này, hơi nhíu mày.

Mình không ngồi, kết quả lại để Hậu Thổ ngồi lên?

Ảnh hưởng quả thật đủ lớn!

"Đinh, chúc mừng túc chủ, hoàn thành nhiệm vụ, thưởng Tiên Thiên Ngũ Sắc Liên, có nhận ngay không?" Âm thanh của hệ thống vang lên.

"Nhận!" "Ong!" Trong chốc lát, trong cơ thể Thông Thiên, xuất hiện một kiện Tiên Thiên linh bảo mới, một đóa liên đài, cánh sen hiện ra năm màu tím hồng xanh vàng trắng, bên dưới là lá sen màu lục, trong đài sen có lỗ, phun ra từng đạo tiên thiên chi khí.

Liên đài ngũ sắc mười hai phẩm, chính là cực phẩm Tiên Thiên

linh bảo Ngũ Sắc Liên, lực phòng ngự có lẽ không bằng Tạo Hóa Thanh Liên, Hủy Diệt Hắc Liên, cùng Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Công Đức Kim Liên Tứ Đại Liên Đài, nhưng về mặt ngoại hình lại còn đẹp hơn một chút!

Thông Thiên cũng không phải người để ý đến phòng ngự, dù sao phòng ngự có tốt đến đâu, cũng không thể tốt bằng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử, Ngũ Sắc Liên lấy ra cũng chỉ để trang điểm môn diện mà thôi.

Uy lực của Tiên Thiên Ngũ Sắc Liên đối với Thông Thiên chỉ ở mức bình thường, nhưng dẫu sao nó cũng là một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, sau này ra ngoài cũng có thể dùng để làm bộ mặt, vì vậy trong lúc chờ đợi Hồng Quân chính thức khai giảng, Thông Thiên cũng âm thầm luyện hóa pháp bảo này.

Nơi sâu hơn trong Tử Tiêu Cung, trên một chiếc giường mây, một vị lão đạo đang đoan tọa ở đó, trên người ngài tỏa ra một cỗ khí tức mênh mông sâu thẳm.

Lão đạo ấy chính là thiên địa đệ nhất Thánh nhân Hồng Quân!

Lúc này, chỉ thấy sắc mặt vốn bình tĩnh không gợn sóng của Hồng Quân khẽ biến đổi, ngài mở hai mắt ra, ánh mắt dường như nhìn vào đám người đang tự mình yên tĩnh ngồi xuống trong cung điện, nhưng lúc này mày lại bất giác nhíu lại, lẩm bẩm: "Thông Thiên..." Đối với Thông Thiên, ngài tự nhiên không xa lạ, trong trận chiến với La Hầu, nếu không có Thông Thiên xen vào, ai thắng ai thua thật sự khó nói.

Chỉ là hiện tại...

Thông Thiên không ngồi trên một trong sáu chiếc bồ đoàn hàng đầu, khiến ngài có chút không thoải mái!

"Cùng là Bàn Cổ nguyên thần..." Ánh mắt ngài lại lướt qua Lão

Tử và Nguyên Thủy đang ngồi trên bồ đoàn thứ nhất và thứ hai, ánh mắt phảng phất càng thêm sâu thẳm: "Sớm xuất thế như vậy, kỳ lạ, kỳ lạ, lẽ nào là dị số sao?" Hồng Quân tâm niệm vừa động, bắt đầu suy diễn, nhưng cuối cùng chỉ thở dài một tiếng, lại nhắm hai mắt lại, lẳng lặng chờ đợi.

Bây giờ không phải lúc ngài xuất hiện!

Lại nói trong đại điện, Thông Thiên cùng một đám đại thần thông giả sau trận tranh đoạt bồ đoàn ban đầu cũng đều đã phân chia vị trí, yên tĩnh chờ đợi.

Chương 45

Nhưng chờ mãi, chờ rất lâu!

Chờ đến mức hai đồng tử cũng có vẻ do dự, đang phân vân có nên vào sâu trong cung điện để bẩm báo với lão gia hay không.

Đúng lúc này, ngoài cửa cung đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, đám người đang chờ đợi đều trong lòng khẽ động, quay đầu nhìn lại, thì thấy hai vị đạo nhân thần sắc vội vàng, toàn thân trên dưới vô cùng chật vật bước vào.

Hai vị đạo nhân nhìn thấy trong đại điện đã ngồi kín người, biết mình đến muộn nhất, không khỏi sắc mặt khó coi, một trong hai người còn cất tiếng khóc lớn, ai oán nói: "Sư huynh, hai huynh đệ chúng ta không quản vạn dặm xa xôi đến nghe đạo, vốn là muốn vì chúng sinh Tây phương cầu một phương pháp đại đạo, nào ngờ ngay cả một chỗ ngồi cũng không có, như vậy, như vậy... chi bằng chết đi cho rồi." Vị đạo nhân vừa khóc lóc thảm thiết, vừa kêu trời đập đất, đột nhiên đâm đầu vào một cây cột bên cạnh!

"Sư đệ, vạn lần không được, vạn lần không được a!

Chúng ta tùy tiện ngồi ở một góc cũng có thể nghe đạo." Một vị đạo nhân khác thấy vậy vội vàng ngăn cản, lớn tiếng nói.

Hai người này chính là Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề của Tây phương!

Mọi người trong đại điện đều lạnh lùng đứng nhìn, không thèm để ý, dù sao ai nấy cũng đều là đại thần thông giả, chưa thấy heo chạy, lẽ nào chưa ăn thịt heo sao?

Chuẩn Đề biểu diễn tuy có sức lay động kinh người, nhưng mọi người đều là kẻ tinh ranh!

Nào có thể bị gã lừa được?

Thông Thiên khẽ nhíu mày, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dám làm như vậy, chắc chắn có nắm chắc điều gì đó, nếu không, chẳng lẽ thật sự diễn trò khỉ cho người khác xem?

Nhưng nhìn mãi, y cũng không nhìn ra hai người này đã dùng thủ đoạn gì!

Chỉ thấy lúc này, Hồng Vân đang ngồi trên bồ đoàn thứ sáu quả nhiên đứng dậy, vẻ mặt không hề có chút gượng gạo, lớn tiếng kêu lên: "Vị đạo huynh này vạn lần không được, vị trí này của ta có thể nhường cho ngài." Nói rồi, y đứng dậy, nhường bồ đoàn dưới thân cho Chuẩn Đề.

"Đa tạ đạo huynh." Chuẩn Đề nghe vậy lập tức nín khóc mỉm cười, cảm tạ một tiếng, liền ngồi xuống chiếc bồ đoàn mà Hồng Vân nhường ra.

Cảnh tượng này khiến mọi người có mặt đều ngẩn cả người!

Như vậy cũng được sao?

"Được rồi!" Thông Thiên cũng không còn lời nào để nói.

Bất kể Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có dùng thủ đoạn gì hay không, nhưng trong mắt y, Hồng Vân đúng là một tên ngốc!

Lúc này, Chuẩn Đề tuy đã có được vị trí của Hồng Vân, nhưng sư huynh của gã là Tiếp Dẫn vẫn chưa có chỗ ngồi.

Thế là, Chuẩn Đề ánh mắt đảo một vòng, bắt đầu đánh giá các tu sĩ trên năm chiếc bồ đoàn phía trước.

Sau một hồi cân nhắc, gã liền có quyết định, đột nhiên gây khó dễ cho Côn Bằng ở bên cạnh, tức giận quát: "Ngươi là kẻ nào?

Sao có tư cách ngồi cùng bọn ta, còn không lui ra?" "Hỗn xược!"

Côn Bằng lập tức bị kích động đến đại nộ, gầm lên: "Dám ăn nói sỉ nhục ta, muốn chết sao?" Nhưng đúng lúc này, Nguyên Thủy đang ngồi ở vị trí thứ hai không biết vì sao lại xen vào một chân, hướng về phía Côn Bằng khinh bỉ cười lạnh một tiếng nói: "Vị đạo huynh này nói không sai, lũ khoác lông đội sừng, không có tư cách ngồi ở vị trí này, sao không nhường cho vị đạo huynh kia." "Thật vô lý!

Các ngươi đều cho rằng ta dễ bị bắt nạt sao?" Côn Bằng nghe vậy càng tức đến đỏ mặt tía tai, triệt để nổi giận, đang định tính sổ, nhưng đúng lúc đó, đột nhiên Chuẩn Đề ở bên cạnh cùng với Nguyên Thủy cùng ra tay, đánh hắn rơi khỏi chỗ ngồi.

Nhân cơ hội này, Tiếp Dẫn liền đặt mông ngồi xuống, chiếm lấy vị trí của hắn!

"Oa!" Côn Bằng gầm lên một tiếng, pháp lực trên người dâng trào, xem ra sắp có một trận đại chiến, nhưng đúng lúc này, không khí trong toàn bộ đại điện đột nhiên ngưng đọng lại!

"Ầm!" Một cỗ khí thế cường đại, trong chốc lát, giáng lâm!

Rõ ràng, trên đài mây phía trước, một lão đạo tướng mạo cổ xưa từ từ hiện ra thân hình, khí tức mênh mông cường đại vô song, cho dù cả đại điện ngồi đầy các đại thần thông giả, cộng lại cũng không thể chống lại.

Lão đạo này, không phải Hồng Quân thì còn là ai?

"Ầm!" Theo sự xuất hiện của Hồng Quân, trong nháy mắt, trong đại điện, mỗi người trên thân đều phảng phất như bị một ngọn núi lớn đè lên, nặng nề vô cùng, khiến người ta khó có thể động đậy.

Côn Bằng bị Chuẩn Đề và Nguyên Thủy liên thủ đánh rơi khỏi chỗ ngồi, càng không tự chủ được mà ngã ngồi trên mặt đất, nhất thời vừa xấu hổ vừa tức giận, hoàn toàn ghi hận ba người Nguyên Thủy,

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Không đúng!

Còn một người nữa!

Chương 46

Chính là Hồng Vân!

Nếu không phải Hồng Vân nhường chỗ trước, nào có chuyện sau đó xảy ra?

Hồng Vân đáng thương, lại hoàn toàn không biết rằng chỉ một lần nhường chỗ, đã rước lấy sự ghi hận của Côn Bằng!

"Tham kiến Thánh nhân!" Lúc này, chúng nhân trong Tử Tiêu Cung cảm nhận được khí tức cường đại của Hồng Quân, ai nấy cũng càng thêm rõ ràng sự mạnh mẽ của Thánh nhân, sau khi Hồng Quân từ từ thu liễm khí tức, mọi người liền đồng thanh hô lên.

"Ừm." Ánh mắt Hồng Quân lướt qua dưới đài, trước tiên nhìn lướt qua Thông Thiên, sau đó mới dừng lại trên người Côn Bằng, khiến Côn Bằng toát mồ hôi lạnh, "Ngươi ra phía sau ngồi đi!

Sau này vị trí cứ như vậy, không được tùy ý thay đổi." "Vâng!" Côn Bằng dám ghi hận Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác, nhưng đối với Hồng Quân lại không dám có một tia bất kính, nghe vậy chỉ có thể cúi đầu nghiến răng, đi ra phía sau ngồi xuống.

"Ta chưởng quản Tạo Hóa Ngọc Điệp, có trách nhiệm giáo hóa chúng sinh, Tử Tiêu Cung khai giảng, tổng cộng ba lần, bây giờ là lần thứ nhất, hy vọng các ngươi đều chăm chú nghe giảng!" Hồng Quân cũng không nói nhiều, ánh mắt lướt qua mọi người một vòng, dường như lại dừng lại ở chỗ Thông Thiên một chút, rồi tiếp tục khai giảng: "Trong Hỗn Độn, sinh ra một vật, nó du ly bên ngoài, lại bao dung tất cả, gọi là Đạo!" "Đạo bắt đầu từ một, một không sinh, lại phân hóa thành âm dương, âm dương hòa hợp sinh vạn vật, cho nên lại nói: Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật!" "Vạn vật

phụ âm nhi bão dương, xung khí dĩ vi hòa...” Nhất thời, tiếng giảng đạo của Hồng Quân truyền khắp Tử Tiêu Cung, âm thanh phiêu diêu, ẩn chứa sự tang thương, đạo mà ngài thuật lại, quả thật huyền diệu vô cùng, ảo diệu vô tận, tựa như có vô số đạo lý.

Cùng lúc đó, trong đại điện Tử Tiêu Cung, dị tượng đua nhau xuất hiện, tiên nhạc, thiên âm phiêu nhiên vang vọng, còn có thiên nữ tán hoa, đất vọt kim liên, linh khí cuồn cuộn vây quanh mọi người.

Theo tiếng giảng đạo, mọi người lần lượt rơi vào trạng thái lĩnh ngộ, ai nấy đều như si như say, những đóa kim liên từ dưới đất vọt lên, ẩn chứa linh khí cực kỳ thuần túy, dung nhập vào cơ thể, hóa thành pháp lực của mọi người.

Có thể nói, tu luyện một ngày trong đạo trường của Thánh nhân, còn hơn ở nơi khác ngàn năm vạn năm!

Chỉ là tuy mọi người đều đã rơi vào trạng thái lĩnh ngộ, nhưng dựa vào tư chất khác nhau, những người có mặt cũng có sự phân biệt.

Như Thông Thiên, cùng với Lão Tử, Nguyên Thủy là Bàn Cổ chính tông, vốn phúc duyên sâu dày, có đại khí vận, đại công đức bên thân, nghe đạo, quả thực như có thần trợ.

Kế đến là Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cùng với Đế Tuấn, Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, thậm chí cả Hồng Vân và Côn Bằng ngồi ở phía sau cùng, tư chất cũng thuộc hàng thượng đẳng, cũng có khí vận không nhỏ, nghe đạo cũng thu hoạch được rất nhiều.

Còn những tu sĩ khác, rõ ràng kém hơn rất nhiều, nếu so sánh hiệu quả nghe đạo của Thông Thiên là một vạn, thì bọn họ chỉ được một!

Khoảng cách một so với một vạn, có thể biết lớn đến mức nào!

Nhưng thảm hơn cả, không ai khác, chính là...

Thập Nhị Tổ Vu!

Không phải vì lý do gì khác, chỉ là hệ thống tu luyện của Thập Nhị Tổ Vu và Hồng Quân hoàn toàn khác nhau.

Thập Nhị Tổ Vu tu luyện nhục thân, nhưng Hồng Quân lại tu luyện nguyên thần, là nguyên thần đại đạo chính tông.

Tuy Hồng Quân là Thánh nhân, giảng thuật đại đạo, họ cũng lờ mờ có thể nghe hiểu một chút, nhưng so với những người có mặt, lại kém quá xa.

Ngay cả một phần cũng không có...

Kể cả Hậu Thổ ngồi trên bồ đoàn cũng không ngoại lệ!

Thiên địa mênh mông, thời gian chậm rãi trôi đi, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân dường như giảng đạo đến quên cả bản thân, miệng phun chân ngôn, dị tượng trong đại điện càng nhiều hơn.

"Ầm ầm ầm!", "Ầm ầm ầm!" Đột nhiên vào một khoảnh khắc nào đó, Thông Thiên đang ngồi xếp bằng ở vị trí đầu tiên của hàng thứ hai, thân thể chấn động, đạo vận lượn lờ, trong cơ thể truyền ra từng trận tiếng nổ vang, mơ hồ có một cỗ khí thế cường đại trên người y trồi sụt bất định, dường như muốn đột phá bình cảnh, trở nên mạnh mẽ hơn.

Lúc này, Lão Tử, Nguyên Thủy, cùng Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có lẽ đều đang chìm đắm trong ngộ đạo mà không hề hay biết, nhưng Hậu Thổ ngồi trên bồ đoàn thứ tư cách Thông Thiên không xa lại khẽ kinh ngạc, quay đầu nhìn sang.

"Người này..." Hậu Thổ trong lòng khẽ động, nhìn khí thế quanh thân Thông Thiên không ngừng biến hóa, dường như có điều cảm nhận được: "Tu vi của y vượt qua Đại La Kim Tiên đỉnh phong... cảm giác này thật quen thuộc!" "Ầm ầm!" Thân thể Thông Thiên lại chấn động một lần nữa, một cỗ khí thế sắc bén hung mãnh, đột ngột bùng

phát, phá vỡ bình cảnh.

Chuẩn Thánh trung kỳ!

Cuối cùng đã tiến thêm một bước, tu luyện tấn thăng thành công.

Y đột ngột mở hai mắt, lại vừa vặn đối diện với Hậu Thổ!

Sắc mặt Hậu Thổ khẽ biến, quay đầu lại, nhưng trong lòng đã hoàn toàn hiểu ra: "Nguyên lai là vậy!

Y cũng có huyết mạch Bàn Cổ..." Tuy chỉ là do cảm ứng được một tia khí tức của Thông Thiên trong khoảnh khắc đột phá, nhưng Hậu Thổ chắc chắn mình không nhầm, quả thực trong khoảnh khắc đó, nàng đã cảm ứng được khí tức huyết mạch đồng nguyên trên người Thông Thiên!

Đó là huyết mạch của Bàn Cổ!

Chương 47

Ngoài Thập Nhị Tổ Vu ra, còn có huyết mạch Bàn Cổ khác sao?

Cũng không đúng, rõ ràng người kia không giống bọn họ, có thể tu luyện nguyên thần, huyết mạch không bị trọc khí đại địa xâm nhiễm sao?

Trong chốc lát, lòng Hậu Thổ cũng trở nên vô cùng không yên.

Thông Thiên tuy cũng nhận ra Hậu Thổ đang nhìn mình, nhưng cũng không để ý, huyết mạch Bàn Cổ bại lộ thì cũng bại lộ rồi, không sao cả!

"Dù sao tu vi cũng đã đột phá!

Chuyến đi Tử Tiêu Cung này, nghe Thánh nhân giảng đạo, quả không uổng công a!" Đồng thời, Thông Thiên trong lòng cũng cảm thán một tiếng, y đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ khá lâu rồi, bây giờ cuối cùng cũng đã đột phá.

Khẽ nhắm mắt cảm nhận thực lực tăng lên, Thông Thiên liền tiếp tục nghe đạo.

Dù sao lần giảng đạo thứ nhất vẫn chưa kết thúc!

Cứ như vậy, năm tháng trôi qua, trong Tử Tiêu Cung, mọi người chìm đắm trong tiếng giảng đạo, khó mà dứt ra được.

"Ông!" Đột nhiên, tiếng giảng đạo của Hồng Quân dừng lại, trong đại điện Tử Tiêu Cung, mọi người lập tức tỉnh lại, ai nấy đều cảm thấy vô cùng khó chịu, ánh mắt đầy khao khát nhìn Hồng Quân, muốn tiếp tục nghe nữa.

"Được rồi, lần giảng đạo này kết thúc, các ngươi đều trở về tự mình lĩnh ngộ đi." Hồng Quân chỉ nhàn nhạt nhìn quanh một vòng,

hoàn toàn phớt lờ ánh mắt của mọi người, nói: "Mười vạn năm sau, Tử Tiêu Cung sẽ mở lại, là lần giảng đạo thứ hai." "Tạ Thánh nhân truyền đạo!" Hồng Quân không chịu tiếp tục giảng đạo, mọi người cũng không có cách nào, may mà tổng cộng có ba lần giảng đạo, mười vạn năm sau sẽ là lần thứ hai, thế là mọi người lần lượt cúi đầu bái tạ, rồi bước ra ngoài Tử Tiêu Cung.

"Loảng xoảng!" Cửa lớn Tử Tiêu Cung mở ra, mọi người lần lượt đi ra, từng nhóm ba năm người trở về theo con đường lúc đến.

Thông Thiên bước ra khỏi cửa cung, dưới thân cũng hiện ra một đóa liên hoa ngũ sắc, nâng đỡ thân mình, trông rực rỡ lấp lánh, vô cùng tiêu sái.

Xung quanh là khí hỗn độn cuồn cuộn, nhưng đều bị ánh sáng ngũ sắc ngăn cách, căn bản không thể đến gần Thông Thiên.

Đúng lúc Thông Thiên định rời đi, từ phía sau một nữ tử đuổi theo, chính là Hậu Thổ, gọi Thông Thiên: "Vị đạo huynh này, xin dừng bước." "Ồ?" Thông Thiên khẽ dừng lại, hỏi: "Vị đạo hữu này có chuyện gì?" "Dám hỏi vị đạo huynh, có phải cũng mang huyết mạch Bàn Cổ?" Hậu Thổ hỏi.

"Phải!" Thông Thiên gật đầu, đưa tay chỉ một cái, lập tức một điểm sáng trên đầu ngón tay tỏa ra, dòng khí hỗn độn xung quanh đang cuộn trào, gặp phải điểm sáng đó lại ngưng tụ lại, hóa thành kim loại.

"..." Hậu Thổ kinh ngạc thốt lên: "Năng lực giống như Nhục Thu?!" Thông Thiên lắc đầu, "Nhưng ta và Vu tộc không có quan hệ." "Cáo từ, đạo hữu!" Nói rồi, Thông Thiên tâm niệm khẽ động, thúc giục ngũ sắc liên, nhanh chóng biến mất trong hỗn độn.

Hậu Thổ muốn nói thêm, nhưng Thông Thiên đã đi rồi!

Nàng lập tức đứng tại chỗ, đuổi theo cũng không phải, không đuổi

cũng không xong, chỉ có thể thở dài một tiếng, có cảm giác mất mát.

"Hậu Thổ muội tử, sao vậy?" Lúc này, từ trong Tử Tiêu Cung, mười một Tổ Vu còn lại cũng đi ra, thấy bộ dạng của Hậu Thổ, liền hỏi.

"Không, không có gì!" Hậu Thổ lắc đầu, nhìn về hướng Thông Thiên rời đi, không biết vì sao, lại không nói phát hiện của mình cho các Tổ Vu khác.

"Ừm!" Các Tổ Vu cũng không nghi ngờ, đáp một tiếng rồi nói: "Vậy chúng ta đi thôi!" Nói rồi, Thập Nhị Tổ Vu lần lượt hiện ra chân thân, thể phách cường hãn khiến người ta vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị, rồi lại một lần nữa vượt qua hỗn độn đi xa.

Đài sen ngũ sắc xanh tím vàng trắng đỏ chở Thông Thiên, nhanh chóng bay qua từng vùng hỗn độn, thỉnh thoảng gặp phải bão hỗn độn, nhưng đối với Thông Thiên tu vi đã đột phá lên cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng chỉ như một cơn gió nhẹ thổi qua mặt, căn bản không đáng sợ, tiện tay phá tan, không hề ảnh hưởng đến tốc độ của y.

"Ầm!" Ngũ sắc liên dưới thân Thông Thiên thu lại, y bước một bước ra khỏi thiên địa thai mô, trở lại thế giới Hồng Hoang.

Nhưng đúng lúc Thông Thiên định tiếp tục trở về Đông Hải, đột nhiên một trận tâm huyết dâng trào trong lòng.

"Ừm?

Ở Bất Chu Sơn lại có bảo vật có duyên với ta sắp xuất thế?" Thông Thiên khẽ sững sờ, lập tức phản ứng lại, đồng thời dựa vào thiên cơ suy diễn ra nguồn gốc chính là ở Bất Chu Sơn, chỉ là tạm thời chưa biết bảo vật cụ thể là gì.

Thân hình vừa động, bóng dáng Thông Thiên trước thiên địa thai

mô liền biến mất, nhanh chóng bay về phía Bất Chu Sơn!

Theo Thông Thiên càng ngày càng đến gần Bất Chu Sơn, cảm ứng trong lòng càng lúc càng mãnh liệt, cuối cùng, Thông Thiên đến bên ngoài một sơn cốc dưới chân Bất Chu Sơn.

Sơn cốc có tiên thiên đại trận, nhưng Thông Thiên tiện tay vung lên, đã phá tan đại trận.

Khi Thông Thiên từng bước đi vào trong sơn cốc, cảnh tượng lập tức trở nên quang đãng.

Chỉ thấy trong sơn cốc, phong cảnh vô cùng tươi đẹp, kỳ trân hoa cỏ vô số, tiên thiên linh khí vô cùng tinh thuần nồng đậm tràn ngập nơi đây, hình thành sương mù, mông lung mờ ảo, càng thêm vẻ như mộng như ảo.

"À, nguyên lai là nó!" Lúc này, Thông Thiên cuối cùng cũng nhìn thấy cái gọi là "bảo vật" sắp xuất thế, lại là một gốc tiên thiên linh căn, tỏa ra bảy màu, trên đó kết từng quả hồ lô màu sắc khác nhau.

Chương 48

Gốc tiên thiên linh căn này chính là một trong thập đại linh căn của thiên địa - Hồ Lô Đằng!

"Đinh, phát hiện Hồ Lô Đằng, mời ký chủ đưa ra lựa chọn: Lựa chọn một: Lấy một trong bảy quả hồ lô, thưởng bí thuật Thượng Thương Chi Thủ; Lựa chọn hai: Lấy toàn bộ bảy quả hồ lô, thưởng bí thuật Tụ Lý Càn Khôn; Lựa chọn ba: Cứu sống Hồ Lô Đằng, thưởng bí thuật Bão Kiếm Sát." Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, khiến Thông Thiên khẽ dừng lại, suy nghĩ.

Lựa chọn lần này không giống như thường lệ, thường ngày đều là ba chọn một, nhưng lần này lại có thể chọn tất cả, cũng có thể chọn lựa chọn thứ nhất hoặc thứ tư, hoặc là lựa chọn thứ nhất và thứ hai.

Tóm lại, đây là một câu hỏi lựa chọn vô cùng linh hoạt!

Nên chọn thế nào đây?

Ba lựa chọn, phần thưởng cũng là ba loại bí thuật!

Thượng Thương Chi Thủ, Tụ Lý Càn Khôn, và Bão Kiếm Sát.

Trong đó, gần như không cần suy nghĩ, lựa chọn thứ ba dù thế nào cũng phải chọn, Bão Kiếm Sát môn bí thuật này vừa nghe đã biết rất phù hợp với kiếm đạo mà Thông Thiên tu luyện.

Lựa chọn thứ nhất cũng có thể chọn!

Nhưng lựa chọn thứ hai phải cân nhắc một chút.

Dù sao bây giờ Hồ Lô Đằng chưa xuất thế, sau này chắc chắn sẽ có người đến!

Nếu Thông Thiên muốn ôm trọn toàn bộ hồ lô, cũng như cả bản

thân Hồ Lô Đằng, vậy chắc chắn sẽ đắc tội với người khác!

Tuy với thực lực của Thông Thiên, y cũng không sợ điều này.

Nhưng dù sao cũng phải suy xét một chút.

"Thôi vậy!

Mấy quả hồ lô, nhiều nhất cũng chỉ là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, lấy hết cũng không có tác dụng gì, chẳng qua sau này có thể truyền lại cho đệ tử.

Còn Tụ Lý Càn Khôn, tuy là bí thuật không gian, rất hiếm có, nhưng với cảnh giới của ta, cũng chưa chắc không thể suy diễn ra bí thuật tương tự!" Thông Thiên nghĩ rồi, không đáng!

Cũng không có ý nghĩa!

Hoàn toàn không cần thiết vì mấy quả hồ lô và một bí thuật mà đánh nhau với người khác.

Tuy bản thân y rất thích chiến đấu, nhưng kiểu chiến đấu kết thù này, tự dưng mang tiếng cậy thế hiếp người, đối với việc lăn lộn ở Hồng Hoang sau này cũng không tốt lắm.

Cho nên...

"Hệ thống, ta chọn lựa chọn thứ nhất và thứ ba!" Thông Thiên nói với hệ thống.

Bảy quả hồ lô trên Hồ Lô Đằng tuy đã ở giai đoạn thai nghén cuối cùng, nhưng để hoàn toàn chín muồi, vẫn cần một khoảng thời gian dài.

Sau khi Thông Thiên đưa ra lựa chọn, y liền ngồi xếp bằng trong sơn cốc, tĩnh tâm chờ đợi.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, tiếp sau đó, dần dần lại có thêm khá nhiều người đến, ví dụ như Lão Tử, Nguyên Thủy, ví dụ như Đế

Tuấn, Thái Nhất, ví dụ như Phục Hy, Nữ Oa, cùng với Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, v.v.

Một sơn cốc nho nhỏ, một gốc Hồ Lô Đằng, lại thu hút nhiều đại thần thông giả như vậy!

Không khí trong sơn cốc có chút vi diệu.

Thấy bảy quả hồ lô sắp chín muồi, không khí này càng thêm ngưng trọng, các đại thần thông giả đều đánh giá lẫn nhau, đề phòng lẫn nhau.

"Hô!" Thông Thiên mở hai mắt, đứng dậy.

Cùng với việc y đứng dậy, ánh mắt của mọi người trong sơn cốc cũng đều đổ dồn vào người y!

Ai bảo y là người duy nhất đi một mình ở đây?

Lão Tử và Nguyên Thủy, Đế Tuấn và Thái Nhất, Phục Hy và Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, đều là hai người một nhóm.

"Vị đạo hữu này!" Lão Tử mở miệng hỏi: "Không biết xưng hô thế nào?" Nguyên Thủy cũng nhìn về phía Thông Thiên!

Chương 49

Hắn muốn xem xem, người này rốt cuộc lai lịch thế nào!

Hắn và Lão Tử đều cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc từ đối phương, trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng lại không dám vội vàng kết luận.

"Thông Thiên!" Cùng lúc Thông Thiên nói, trên người y một cỗ khí thế cường đại đột nhiên bùng phát, quét về phía mọi người trong sơn cốc!

"Ầm ầm!" Khí thế Chuẩn Thánh trung kỳ, lập tức phá vỡ không khí vi diệu ngưng trọng trong sơn cốc, các đại thần thông giả cũng lần lượt biến sắc!

Thật mạnh!

Không phải Đại La Kim Tiên!

Là Chuẩn Thánh!

Sao có thể?

Lần giảng đạo đầu tiên ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân mới vừa truyền xuống pháp môn Trảm Tam Thi, bọn họ thậm chí còn chưa kịp bắt đầu tu luyện, người trước mắt này đã tu thành Chuẩn Thánh?

Lại không phải dùng phương pháp Trảm Tam Thi tu luyện thành Chuẩn Thánh?

Nhưng bất kể thế nào, theo khí thế của Thông Thiên phóng ra, sự khinh thị của mọi người đối với y cũng tan biến, thay vào đó là sự ngưng trọng, vô cùng ngưng trọng.

Tuy Thông Thiên chỉ có một mình, nhưng tu vi của y lại là Chuẩn

Thánh, cao hơn rất nhiều so với những người có mặt!

Không nghi ngờ gì đã áp chế mọi người.

Tuy không cam tâm, nhưng mọi người cũng hiểu rằng, muốn loại Thông Thiên ra ngoài là không thể.

Thông Thiên thấy sắc mặt mọi người biến đổi, cũng nhanh chóng thu lại khí thế, lập uy thế đã đủ rồi!

Theo Thông Thiên thể hiện thực lực cường đại, mọi người trong sơn cốc lập tức thay đổi thái độ, không còn ý định loại trừ Thông Thiên nữa, ngược lại còn lo lắng Thông Thiên sẽ cậy vào thực lực mà áp bức họ.

Nhưng may mắn là, Thông Thiên khí thế vừa phóng đã thu, cũng đã tỏ rõ thái độ!

Việc phân chia bảy quả hồ lô, y sẽ không dùng thế ép người.

"Thông Thiên?" Lão Tử và Nguyên Thủy liếc nhìn nhau, mày khẽ nhíu lại!

"Bây giờ hồ lô có bảy quả, chúng ta lại đông người, hay là bảy quả hồ lô này cứ tùy duyên phận mà thu lấy?" Thấy không khí lại bắt đầu có chút căng thẳng, lúc này Đế Tuấn lên tiếng.

"Vị đạo huynh nói có lý, chúng ta tán thành." 16.

Mọi người nghe vậy cũng thấy có lý, liên tục gật đầu hô lên.

Thế là, mọi người khẽ nhắm mắt, bắt đầu cảm ứng hồ lô có duyên với mình.

"Tử Kim Hồng Hồ Lô, có duyên với ta!" Đột nhiên, Lão Tử mở mắt ra, lại là người đầu tiên cảm ứng được hồ lô có duyên với mình, tiến về phía trước, hái xuống một quả Tử Kim Hồng Hồ Lô trên dây.

Tử Kim Hồng Hồ Lô sau này được dùng để đựng Cửu Chuyển

Kim Đan, nhưng bản thân nó uy lực cũng không nhỏ, nội hàm nhân quả chi đạo, chỉ cần mở miệng hồ lô, sau đó gọi tên người, nếu người đó trả lời, sẽ lập tức bị thu vào trong hồ lô, sau khi đóng lại, dán thêm phù chú, không quá ba khắc, người đó sẽ hóa thành máu mủ mà chết.

Vừa lúc Lão Tử hái xuống Tử Kim Hồng Hồ Lô, Hồng Vân cũng vội vàng đi tới, ôm lấy một quả hồ lô màu đỏ tím trong tay, mặt mày tươi cười.

Quả hồ lô này sau này sẽ được luyện chế thành Cửu Cửu Hồng Vân Tán Hồn Hồ Lô, trong hồ lô chứa hồng sa, lớn nhỏ không đều, phóng ra sẽ hình thành một vùng mây đỏ che trời lấp đất, có thể công có thể thủ.

Nguyên Thủy hái xuống hồ lô màu đen tím, bên trong quả hồ lô này tự thành một vùng hỗn độn, sau này lại bị Nguyên Thủy luyện chế lại, hóa thành một cái hộp, tên là Hỗn Nguyên Hạp!

Tuy từ tiên thiên linh bảo biến thành hậu thiên linh bảo, nhưng uy lực lại tăng mạnh, trong Phong Thần đại kiếp, Bích Tiêu một trong Tam Tiêu, đã chết dưới Hỗn Nguyên Hạp.

Nữ Oa được hồ lô màu xanh tím, quả hồ lô này được luyện chế thành Chiêu Yêu Phiên, có thể triệu tập vạn yêu trong thiên hạ!

Thái Nhất thì lấy được hồ lô màu trắng tím, luyện thành Trảm Tiên Phi Đao, đao quang lóe lên, còn nhanh hơn cả phong lôi, thường thường địch nhân chưa kịp phản ứng đã bị phi đao chém nát nguyên thần, tại chỗ vẫn lạc!

Đợi năm quả hồ lô lần lượt bị hái xuống, Thông Thiên cuối cùng cũng mở hai mắt ra, đi lên phía trước, lại thu lấy cả hai quả hồ lô còn lại cùng với bản thân Hồ Lô Đằng.

"Hai quả hồ lô còn lại, đều có duyên với ta!" Nhìn đám người

đang muốn nói lại thôi, Thông Thiên nhàn nhạt nói.

Chương 50

Sự thật cũng không phải y nói dối, y quả thực cảm ứng được hồ lô màu vàng tím và hồ lô màu xanh lục còn lại đều có duyên với mình, còn về Hồ Lô Đằng, đó là thứ nhất định phải lấy!

"Thông Thiên đạo huynh quả là phúc duyên tốt." Mọi người nhìn nhau, nhưng cũng chỉ có thể nói như vậy.

"Ha ha." Thông Thiên khẽ cười một tiếng, cũng không để ý lời nói từ đáy lòng nhưng không thật tâm của mọi người, dù sao cái cần lấy đều đã lấy được, thân hình lóe lên, biến mất trong sơn cốc.

"Đinh, chúc mừng ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn thứ nhất, nhiệm vụ lựa chọn thứ ba còn lại chưa hoàn thành!" Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Nhưng Thông Thiên không vội.

Cứu sống Hồ Lô Đằng thôi, không phải vấn đề lớn!

Phương pháp tốt nhất, tự nhiên là Tam Quang Thần Thủy!

Thánh dược chữa thương đệ nhất được công nhận trong Hồng Hoang, là thần thủy được tạo thành từ ánh sáng mặt trời, ánh sáng mặt trăng và ánh sáng các vì sao.

Nhật quang thần thủy tiêu mòn huyết nhục xương cốt, nguyệt quang thần thủy ăn mòn nguyên thần hồn phách, tinh quang thần thủy thôn phệ chân linh thức niệm.

Nhưng ba thứ hợp nhất lại thành Tam Quang Thần Thủy, biến thành thánh dược chữa thương, bất kể tổn thương bệnh độc gì, không gì không thể chữa khỏi.

Thông Thiên vốn không có Tam Quang Thần Thủy, nhưng y không

có, Long tộc có a!

Sau khi y lập đạo trường ở Đông Hải, Long tộc đã dâng lên lễ vật, trong đó có Tam Quang Thần Thủy, không nhiều, chỉ có chín giọt, nhưng không cần chín giọt, chỉ cần một giọt cũng hoàn toàn có thể cứu sống Hồ Lô Đằng.

Trở về đảo Bồng Lai, y trồng Hồ Lô Đằng vào linh điền phía sau Bích Du Cung, lại nhỏ một giọt Tam Quang Thần Thủy xuống, trong nháy mắt, gốc Hồ Lô Đằng vốn vì thai nghén ra bảy quả hồ lô mà bản nguyên khô kiệt, gần như sắp chết khô, lập tức lại bừng lên sức sống.

Từng chiếc lá khô vàng rơi xuống, nhưng trong nháy mắt, lại mọc ra từng chiếc lá xanh non, tràn đầy sinh cơ, thực sự sống lại.

"Được rồi, đại công cáo thành!" Thấy Hồ Lô Đằng sống lại, Thông Thiên cũng trong lòng vui mừng.

Không chỉ nhiệm vụ hoàn thành, trong linh điền này, y đã trồng được tới bốn trong thập đại linh căn.

Hoàng Trung Lý, Ngũ Diệp Châm Tùng, Phù Tang Thụ, lại thêm Hồ Lô Đằng, bốn gốc linh căn đều tỏa ra sinh cơ bừng bừng, còn có một cỗ đại đạo khí cơ không thể hình dung đang lan tỏa, khiến cho trong cả linh điền, thậm chí lan ra cả đảo Bồng Lai, linh khí tụ tập càng thêm nồng đậm, càng thêm thuần khiết trong lành.

Môi trường đạo trường thay đổi, đối với tu luyện cũng có lợi ích tích lũy theo ngày tháng, vô cùng tốt!

"Đinh, chúc mừng ký chủ, nhiệm vụ thứ ba hoàn thành!

Phần thưởng đã phát, có tra nhận ngay không?" Âm thanh hệ thống vang lên.

Nhưng Thông Thiên không vội, y lại thay đổi trận pháp trong linh điền, khiến cho bốn gốc linh căn tuy cùng mọc một chỗ, nhưng lại

không kìm hãm lẫn nhau.

Ngược lại còn có thể tương trợ lẫn nhau!

Phù Tang Thụ thuộc tính hỏa, đặt ở phương nam; Hoàng Trung Lý thuộc tính mộc, đặt ở phương đông; Ngũ Diệp Châm Tùng thì ngũ hành đầy đủ, đặt ở chính giữa!

Còn Hồ Lô Đằng, gốc linh căn này nội hàm tạo hóa chi đạo, thì trồng ở phương bắc!

Từng trận pháp bao phủ linh điền, điều tiết linh khí, khống chế thời tiết biến hóa, khiến cho bốn gốc linh căn tương trợ bổ sung cho nhau, yên ổn sinh trưởng.

Đợi làm xong tất cả, Thông Thiên mới trở về Bích Du Cung, ngồi xếp bằng trên giường mây, sau đó mới xác nhận nhận thưởng!

"Ầm!" Theo xác nhận của Thông Thiên, trong nháy mắt, trong đầu y liền có thêm nội dung của hai môn bí thuật!

Thượng Thương Chi Thủ!

Bão Kiếm Sát!

Trong đó Thượng Thương Chi Thủ, là hội tụ pháp lực, hình thành một bàn tay lớn, che trời lấp đất, uy lực cực lớn!

Tuy nó trông giống như một bàn tay pháp lực bình thường, nhưng bên trong lại ẩn chứa đạo lý cao thâm hơn, một khi bàn tay xuất ra, giống như trời long đất lở, vô cùng khủng bố.

Còn có Bão Kiếm Sát!

Môn bí thuật này cũng không làm Thông Thiên thất vọng, nó là một môn bí thuật thi triển bằng nguyên thần, nguyên thần ôm kiếm, một kiếm chém ra, tốc độ nhanh đến cực hạn, uy lực cũng lớn đến cực hạn!

Chương 51

Không chỉ vậy, lúc bình thường không thi triển, bí thuật này có thể dùng để dưỡng bảo kiếm, khiến cho bảo kiếm và nguyên thần càng thêm ăn khớp, lúc phát ra uy lực tự nhiên cũng lớn hơn!

Với cảnh giới của Thông Thiên, học tập hai môn bí thuật rất nhanh, sau khi đơn giản luyện tập một lần, Thông Thiên liền đưa Chứng Đạo Kiếm vào trong nguyên thần, mượn bí thuật Bão Kiếm Sát để dưỡng.

Sau đó liền bắt đầu bế quan!

Chuyến đi Tử Tiêu Cung, nội dung lần giảng đạo thứ nhất, cần phải nghiêm túc tham ngộ!

Thông Thiên vừa bế quan, đã trôi qua ba vạn năm.

"Ầm!" Trong Bích Du Cung, thân thể Thông Thiên khẽ chấn động, mở hai mắt ra, lần bế quan này, đã giúp cảnh giới vừa đột phá của y triệt để ổn định lại, tích lũy càng thêm sâu dày.

Thông Thiên kiểm tra Chứng Đạo Kiếm trong nguyên thần, phát hiện giữa nó và nguyên thần cũng đã có một mối liên hệ sâu sắc hơn, tựa như một đạo kiếm quang được dưỡng trong nguyên thần, một khi phát ra, thiên địa biến sắc, phong mang có thể xé rách tất cả, chém rơi nhật nguyệt, không gì không phá!

Thông Thiên ra khỏi Bích Du Cung, lại đi vào luyện khí điện bên cạnh!

Hồ Lô Đằng trồng trong linh điền, hai quả hồ lô hái xuống, Thông Thiên cũng định luyện chế một phen.

Đi vào luyện khí điện, trong đại điện, rõ ràng có đặt một tôn đỉnh

cao lớn, màu đen trắng, trên đó có tiên thiên ngũ hành tinh khí đang bốc lên lưu chuyển, màu sắc huy hoàng lóa mắt vô cùng, chính là Càn Khôn Đỉnh, tiên thiên ngũ hành tinh khí thì Thông Thiên lấy từ Ngũ Diệp Châm Tùng.

Dưới tiên thiên ngũ hành tinh khí, lại có ngọn lửa lớn đang cuồn cuộn cháy, những ngọn lửa lớn này, lại là do Thông Thiên dùng cành của một gốc linh căn khác là Phù Tang Thụ đốt thành tro than mà tạo ra.

Cả luyện khí điện đều là từng trận sóng nhiệt cuồn cuộn, nóng không chịu nổi.

Thông Thiên đứng trước Càn Khôn Đỉnh, sau đó lấy ra một quả hồ lô màu vàng tím, một quả màu xanh lục, chỉ thấy trong hai quả hồ lô, quả màu xanh lục rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều.

"Quả hồ lô cuối cùng quả nhiên phát dục không hoàn toàn, ngay cả đại đạo pháp tắc bên trong cũng không hoàn chỉnh!" Thông Thiên thở dài một tiếng, có chủ ý: "Vậy thì cứ hợp luyện hai quả hồ lô lại với nhau, hai thứ kết hợp, cộng thêm tiên thiên ngũ hành tinh khí, có lẽ có thể luyện ra một món bảo vật không tồi." Thông Thiên đưa tay vung lên, hai quả hồ lô liền bay vào trong Càn Khôn Đỉnh, tiên thiên ngũ hành tinh khí lượn lờ trên đại đỉnh cũng dường như bị kéo theo, lần lượt chìm vào trong đại đỉnh, ngọn lửa hừng hực bốc lên, nhiệt độ trong cung điện càng thêm nóng bỏng.

"Ầm ầm ầm!" Thông Thiên hai tay kết ấn, ngồi trước Càn Khôn Đỉnh, luyện chế pháp bảo, đánh ra thêm nhiều cấm chế, nhập vào trong Càn Khôn Đỉnh, khiến cho cả đại đỉnh thỉnh thoảng lại chấn động liên hồi, tỏa ra từng vòng sóng đại đạo.

Thời gian từng ngày trôi qua, trọn vẹn ba ngàn năm, cuối cùng, Càn Khôn Đỉnh đột nhiên chấn động mạnh, vô số ngọn lửa đang cháy

lần lượt tắt lịm.

Một đạo lưu quang từ trong đó bay ra, rơi vào tay Thông Thiên!

Một quả hồ lô màu đen.

Nâng trong tay, vô cùng nặng, trên lớp vỏ đen của hồ lô có những đường vân ngũ sắc!

Không giống như được luyện chế thành, mà càng giống như dấu vết do tiên thiên đại đạo lạc ấn xuống, một khi thu người vào trong, đường vân ngũ sắc sẽ hóa thành lưới lớn luyện chết người.

Một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!

Có thể thu vạn vật, thậm chí ngay cả Đại La Kim Tiên cũng có thể bị thu vào, trấn áp!

Uy lực to lớn, hoàn toàn có thể tưởng tượng.

"Gọi là Hỗn Nguyên Hồ Lô đi!" Thông Thiên khẽ gật đầu, đặt tên cho hồ lô, vốn định gọi là Ngũ Hành Hồ Lô, nhưng so với Hỗn Nguyên Hồ Lô, rõ ràng kém hơn.

Hai quả hồ lô, kết hợp với tiên thiên ngũ hành tinh khí, luyện chế ra Hỗn Nguyên Hồ Lô, Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!

Nhìn quả hồ lô vỏ đen trong tay, Thông Thiên vô cùng hài lòng, nhưng lại không có ý định dừng tay, thực tế lần này thứ quan trọng nhất y muốn luyện chế cũng không phải là Hỗn Nguyên Hồ Lô.

Tru Tiên Trận Đồ!

Đúng vậy.

Trong lượng kiếp, Thông Thiên tuy đoạt được Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng trận đồ dùng để bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, lại bị hủy trong trận chiến đó!

Muốn bố trí lại Tru Tiên Kiếm Trận, chắc chắn phải luyện chế lại một tấm trận đồ.

Cũng may Thông Thiên có Càn Khôn Đỉnh, nếu không, muốn luyện lại cũng không thể, dù sao Tru Tiên Tứ Kiếm là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, Tru Tiên Trận Đồ ban đầu cũng là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Năm kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo như vậy, hợp lại một chỗ, mới bố trí ra được Tru Tiên Kiếm Trận cái thế!

Tiên thiên trận đồ ban đầu bị hủy, luyện chế lại một tấm, nếu chỉ là hậu thiên, chắc chắn sẽ không hợp với tứ kiếm, uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Chương 52

Nhưng Thông Thiên có Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn Đỉnh có thể nghịch phản tiên thiên, luyện chế một tấm tiên thiên trận đồ, đã có điều kiện rồi.

Thu lại Hỗn Nguyên Hồ Lô, Thông Thiên ngồi yên tại chỗ không động, dường như đang điều chỉnh trạng thái, lại dường như đang chờ đợi một thời khắc thích hợp nào đó.

Mãi cho đến khi trời đất tối sầm lại!

"Hô!" Thông Thiên mới thở ra một hơi trọc khí, vung tay một cái, ngọn lửa lớn trong Càn Khôn Đỉnh lại lập tức hừng hực cháy.

Đồng thời, Thông Thiên còn cho thêm nhiều thiên tài địa bảo vào!

Ngọn lửa lớn lập tức bốc lên, nuốt chửng tất cả thiên tài địa bảo, và nhanh chóng hóa thành chất lỏng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Thấy vậy, Thông Thiên lại vung tay, bốn thanh trường kiếm xuất hiện, chính là Tru Tiên Tứ Kiếm!

Tru Tiên Tứ Kiếm cũng được cho vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Muốn luyện chế trận đồ, muốn để khí tức hoàn toàn hòa hợp làm một, đây là điều không thể thiếu!

"Ầm!", "Ầm!", "Ầm!", "Ầm!"...

Trong luyện khí điện, Thông Thiên toàn tâm toàn ý luyện chế Tru Tiên Trận Đồ, một lần luyện kéo dài vạn năm, còn dài hơn cả thời gian luyện chế Hỗn Nguyên Hồ Lô rất nhiều.

Trọn vẹn gấp ba lần!

Cùng với lúc Thông Thiên luyện chế trận đồ đến thời khắc mấu

chốt, trong luyện khí điện, các loại dị tượng cũng không ngừng xuất hiện, ánh sáng rực trời, vô số cảnh tượng sát lục của lượng kiếp hiện ra, núi thây biển máu, bùng phát ra khí tức vô cùng đáng sợ, quả thực như muốn diệt thế.

"Ầm ầm!" Cuối cùng, nắp Càn Khôn Đỉnh bị chấn văng ra, từ trong đó, năm đạo huyết quang lao ra, một trong số đó, chính là Tru Tiên Trận Đồ mà Thông Thiên đã luyện chế lại.

"Keng!", "Keng!", "Keng!", "Keng!" Bốn thanh trường kiếm cũng phát ra tiếng kiếm minh lanh lảnh, dường như đối với sự tái sinh của Tru Tiên Trận Đồ cảm thấy vui mừng!

Vào khoảnh khắc này, vô tận kiếm mang cuối cùng cũng không thể áp chế được nữa, phá vỡ phong tỏa của đại trận đảo Bồng Lai, vọt ra thế giới bên ngoài, trong chốc lát, trên bầu trời đảo Bồng Lai, vô tận sát khí kinh khủng lan tràn, chấn động bốn phương!

"Đó là..." Trong Long cung, Trúc Long bị kinh tỉnh, khi mở mắt ra, nhìn thấy bốn đạo quang ảnh mờ ảo của trường kiếm trên đảo Bồng Lai, trong hai mắt không nhịn được chảy ra một hàng huyết lệ.

Tru Tiên Tứ Kiếm sau khi được Thông Thiên luyện lại, phong mang càng thêm sắc bén!

"Tru Tiên Kiếm!

Tru Tiên Kiếm Trận!" Trúc Long nhắm hai mắt lại, huyết lệ chảy ra cũng bốc hơi không thấy.

Nhưng trong lòng hắn, lúc này lại thực sự chấn kinh đến mức không thể hình dung! 17.

Trận chiến lượng kiếp, Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu, nguyên hung gây ra cái chết của Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân và vô số tộc nhân tam tộc, đã nằm trong tay Thông Thiên.

“Trận chiến lượng kiếp, y rốt cuộc đóng vai trò gì?” Trúc Long cẩn thận hồi tưởng lại thời lượng kiếp, nhưng lại không tìm ra được bao nhiêu thông tin liên quan đến Thông Thiên.

Nhất thời, trong Long cung, lại rơi vào sự tĩnh lặng như chết.

“Ai...” Mãi cho đến rất lâu sau đó, cuối cùng, cùng với một tiếng thở dài của Trúc Long, khí tức áp bức mới từ từ tan đi.

Chuyện của lượng kiếp, đã qua thì cứ để nó qua, không cần phải truy cứu nữa!

“Chỉ mong Long tộc ta và y mãi mãi hòa hảo hữu nghị, vĩnh viễn không là địch!” Trúc Long nói xong, trong lòng dần dần khôi phục bình tĩnh, tiếp tục tu luyện.

Trong luyện khí điện, Thông Thiên tâm niệm vừa động, Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ đang bay trên trời, lập tức hóa thành lưu quang bay về!

Đồng thời thu liễm kiếm khí, kiếm quang!

Khí tức kinh khủng và dị tượng, bắt đầu từ từ tan đi!

Một vạn năm luyện lại, Thông Thiên không chỉ luyện lại được Tru Tiên Trận Đồ, mà đồng thời còn luyện hóa sát khí đã dung hợp vào Tru Tiên Tứ Kiếm.

Tuy làm vậy uy lực của Tru Tiên Tứ Kiếm sẽ giảm đi một phần, nhưng đồng thời, luyện hóa sát khí ra ngoài cũng có thể khiến tứ kiếm càng thêm thuần túy, càng thêm sắc bén!

Chương 53

Thiên địa mênh mông, năm tháng như thoi đưa, cứ như vậy, lại năm vạn năm nữa trôi qua, thời hạn mười vạn năm cho lần giảng đạo thứ hai của Tử Tiêu Cung cũng ngày càng đến gần.

Trong năm vạn năm này, Hồng Hoang cuối cùng cũng như trăm hoa đua nở, Lão Tử, Nguyên Thủy, Phục Hy, Nữ Oa, v.v., các đại thần thông giả ở khắp nơi, đều nhờ nghe đạo ở Tử Tiêu Cung mà tu vi đột phá mạnh mẽ.

Vốn dĩ trong thiên địa, tuy cũng có Chuẩn Thánh, nhưng không nhiều, nhưng bây giờ, Hồng Hoang lại dần dần tiến vào một thời đại Chuẩn Thánh!

Trước kia Đại La Kim Tiên được coi là đại thần thông giả, nhưng bây giờ, nếu không phải cảnh giới Chuẩn Thánh, dần dần đã bị lấn át!

Trong Bích Du Cung, sau khi Thông Thiên luyện lại Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ, cũng tiếp tục bế quan tu luyện, chỉ là tu vi vốn đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, muốn đi lên nữa lại càng ngày càng gian nan.

Dù sao y cũng không giống mọi người, lúc giảng đạo lần đầu ở Tử Tiêu Cung, tuy Hồng Quân đã truyền xuống pháp môn Trảm Tam Thi, nhưng y lại chẳng hề có ý định tu luyện.

Ngược lại, đại đa số đại thần thông giả đều học pháp môn này, mới có thể trong thời gian ngắn như vậy, lần lượt tấn thăng Chuẩn Thánh!

Trảm Tam Thi cần vật ký thác, đặc biệt là tiên thiên linh bảo là tốt nhất, nói cách khác, chẳng qua là mượn sức mạnh của bản thân tiên thiên linh bảo để giúp tu vi đột phá!

Giống như đi một con đường tắt!

Mọi người đột phá tự nhiên đơn giản hơn rất nhiều!

Nhưng Thông Thiên lại kiên quyết tin rằng, có bao nhiêu bỏ ra, mới có bấy nhiêu thu hoạch!

Tuy trong thời gian ngắn, mọi người thông qua Trảm Tam Thi, rút ngắn khoảng cách cảnh giới với y, nhưng Trảm Tam Thi cũng không phải hoàn toàn không có tệ đoan.

Trảm Tam Thi tổng cộng cần chém ba đại chấp niệm.

Thiện niệm, ác niệm, và bản thân!

Sẽ lần lượt ký thác trên ba kiện tiên thiên linh bảo.

Trong đó thiện niệm, ác niệm thì dễ, nhưng bản thân cuối cùng thì khó!

Hơn nữa sau khi chém hết chấp niệm, lại phải hợp nhất lại, trở về bản thân, mới có thể chứng đạo!

Lại có ai có thể làm được?

Ít nhất trong truyền thuyết hậu thế, không ai có thể làm được!

Cho nên, vì sao phải đi con đường Trảm Tam Thi chứng đạo?

Phương pháp chứng đạo có ngàn vạn, mỗi người chứng đạo đều không hoàn toàn giống nhau, vì ham tu vi tiến cảnh nhất thời mà tu luyện pháp Trảm Tam Thi, chẳng phải là tự mình đi vào ngõ cụt sao!?

Chỉ đáng tiếc, đại đạo gian nan, một đường tìm tòi, người thực sự có thể kiên trì bản tâm, quả thực không nhiều!

Trong những năm tháng này, ở Hồng Hoang, vì các thế lực không ngừng có người đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh thành công, tự nhiên cũng càng kích thích những Đại La Kim Tiên còn lại chưa đột phá,

những người này cũng bắt đầu tìm kiếm tiên thiên linh bảo có duyên với mình trong thiên địa Hồng Hoang.

Thiên địa càng thêm náo nhiệt!

Cũng trong bối cảnh đó, một số kẻ dã tâm cũng bắt đầu hành động!

Một ngày nọ, Thông Thiên đang trong lúc bế quan, đột nhiên trong lòng khẽ động, mở mắt ra, lại thấy trên bầu trời kia, từng tầng thế giới lớn đột nhiên hiện ra.

Dường như nó vốn ở trong một thời không khác, nhưng lúc này, lại bắt đầu dần dần dung hợp với bầu trời Hồng Hoang.

Từng tầng thế giới lớn, chính là Thiên giới của Hồng Hoang!

Tam Thập Tam Thiên!

Đế Tuấn đã phát hiện ra Tam Thập Tam Thiên!

Hắn vốn đã tập hợp một đám cường giả lớn, muốn tạo nên một phen đại nghiệp, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, thế là, chiếm cứ Tam Thập Tam Thiên, Đế Tuấn bắt đầu sự nghiệp tranh bá oanh oanh liệt liệt!

Yêu tộc Thiên đình được thành lập!

Ngoài Đế Tuấn và Thái Nhất ra, còn có hai huynh muội Phục Hy, Nữ Oa, cùng với Côn Bằng, tổng cộng năm đại Chuẩn Thánh, liên hợp lại, thành lập nên Thiên đình đầu tiên giữa thiên địa.

Chương 54

Thu hút vô số yêu tộc, hùng cứ trên Tam Thập Tam Thiên, trong nhất thời, uy thế to lớn khiến Hồng Hoang phảng phất như sắp có phong ba bão táp.

Nhưng, khi năm người dã tâm bừng bừng, muốn tiếp tục khuếch trương thế lực, cuối cùng, Vu tộc trời sinh tương khắc với yêu tộc đã xuất hiện!

Dưới sự lãnh đạo của Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu, trên vùng đất phương bắc, vô số đại quân Vu tộc xuất động, bắt đầu cuộc kháng chiến với Yêu tộc!

Hai bên liên tục đại chiến, đánh đến trời đất tối tăm, nhật nguyệt thất sắc, nhưng thường thường, đều kết thúc bằng một trận hòa!

Bởi vì cho dù Thái Nhất trong tay có Hỗn Độn Chung là tiên thiên chí bảo, nhưng Thập Nhị Tổ Vu là huyết mạch Bàn Cổ, ai nấy nhục thân cường đại đến phát sợ, liên thủ thi triển thần thông, cứng rắn chống lại Hỗn Độn Chung cũng không thành vấn đề.

Năm đại Chuẩn Thánh của Thiên đình khiến người ta kinh hãi, nhưng Thập Nhị Tổ Vu lại càng khiến người ta nghẹt thở!

Không chỉ có nhục thân cường đại, mỗi người chưởng quản một đạo, thời không, kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành, còn có phong vũ lôi điện thiên khí, mười hai người như vậy liên hợp lại, đánh thế nào?

Cũng là vì Thái Nhất trong tay có Hỗn Độn Chung là tiên thiên chí bảo, nếu không, Yêu tộc Thiên đình vừa mới thành lập, không chừng đã bị Thập Nhị Tổ Vu đánh tan rồi...

Trong tinh không tịch liêu từ ngàn xưa, trên một tinh cầu đã hoàn

toàn mất đi sức sống, một bóng người đang yên tĩnh ngồi xếp bằng, trước mặt y, một đồ một thư hai kiện linh bảo cũng đang lơ lửng, tỏa ra từng trận dao động huyền ảo, mơ hồ, chúng dường như còn có liên hệ với cả tinh không, có thể dẫn dắt sức mạnh tinh không.

Một đồ một thư, tự nhiên là Hà Đồ và Lạc Thư, người ngồi xếp bằng ở đây, cũng chính là một trong năm đại Chuẩn Thánh của Yêu tộc Thiên đình hiện nay - Yêu Đế Đế Tuấn.

Từng lần giao thủ với Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, đều không phân cao thấp, khiến hắn vô cùng bất mãn!

Những năm này, hắn dựa vào hai kiện bạn sinh linh bảo, trong tinh không suy diễn trận pháp, định mượn sức mạnh của tinh không, một lần đánh tan Vu tộc, quét sạch tảng đá cản đường cho bá nghiệp của Thiên đình.

"Ông!" Một ngày nọ, cuối cùng, thân thể Đế Tuấn chấn động, Hà Đồ, Lạc Thư hai kiện linh bảo tỏa sáng rực rỡ, dẫn động cả tinh không xung quanh run rẩy, vô số tinh quang chiếu rọi, dường như càng thêm sáng ngời.

"Ha ha ha ha!" Đế Tuấn đứng dậy, cười lớn không ngớt.

Cuối cùng đã thành công rồi, lấy Hà Đồ, Lạc Thư làm nền tảng, cuối cùng đã suy diễn ra một đại trận tuyệt đỉnh, có thể mượn sức mạnh của chu thiên tinh thần để đối phó với Thập Nhị Tổ Vu!

"Lần này nhất định phải diệt các ngươi!" Đế Tuấn cười lớn, thu Hà Đồ, Lạc Thư vào trong cơ thể, tiếp đó thân hình hắn khẽ động, biến mất trong tinh không!

Ánh sao sáng ngời cũng từ từ tắt lịm, ảm đạm đi!

Trở lại dáng vẻ ban đầu.

Suy diễn ra đại trận tuyệt đỉnh, có thể dùng để đối phó Thập Nhị

Tổ Vu, trở về Thiên đình, Đế Tuấn tự nhiên không ngừng nghỉ bắt đầu chuẩn bị.

"Ông!" Một ngày nọ, đang là thời tiết đẹp trời, đột nhiên, thiên địa chấn động, các đại thần thông giả ở khắp nơi đều bị kinh tỉnh, khi mở mắt nhìn ra, thì kinh hãi thấy từ trên thương khung, hướng Tam Thập Tam Thiên, đột nhiên một chiếc chuông cổ khổng lồ ầm ầm giáng xuống.

Chuông cổ nặng nề, lúc vang lên âm thanh vang dội khắp trời đất, còn ẩn chứa một cỗ thế trấn áp cực lớn, nhắm thẳng vào một tòa đại điện trên bình nguyên ở vùng đất phương bắc.

Tòa đại điện đó, chính là nơi thần thánh nhất của Vu tộc - Bàn Cổ Điện!

"Tìm chết!" Không còn nghi ngờ gì nữa, hành vi như vậy đã chọc giận Thập Nhị Tổ Vu, theo một tiếng gầm lớn, Thập Nhị Tổ Vu lần lượt hiện ra chân thân!

Chân thân khổng lồ, cao tới mấy ngàn vạn trượng, giống như chống trời đạp đất, không cần ra tay, chỉ đứng yên tại chỗ, cũng đủ khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Hình như túi vàng, đỏ như lửa son, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không mặt mũi là Đế Giang; đầu người thân rồng, toàn thân đỏ rực là Chúc Cửu Âm; thân người đuôi rắn, sau lưng bảy tay, trước ngực bảy tay là Hậu Thổ; toàn thân xanh như trúc biếc, thân chim mặt người là Cú Mang; đầu trăn thân người, mình mặc vảy đen là Cộng Công; đầu thú thân người, mình mặc vảy đỏ là Chúc Dung; mặt người thân hổ, mình mặc vảy vàng, vai mọc hai cánh là Nhục Thu; tám đầu người, thân hổ mười đuôi là Thiên Ngô; thân như mãnh thú răng nanh, toàn thân mọc gai xương là Huyền Minh; đầu hổ thân người, bốn móng, tay dài là Cường Lương; mặt người thân chim là Hấp Tư; mặt người

thân thú, hai tai như chó là Xa Bỉ Thi...

Mỗi người đều đánh ra một đạo thần thông rực rỡ, thời không, kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành, phong vũ lôi điện, thiên khí, toàn bộ kết hợp lại.

Trong chốc lát, phảng phất cả thiên địa đều ảm đạm đi!

Mọi ánh sáng, nơi mười hai đạo thần thông hội tụ đều hóa thành hỗn độn!

"Ầm ầm!" Hỗn Độn Chung trấn áp xuống, nhưng gặp phải mười hai đạo thần thông, lại bị chặn đứng!

Và theo mười hai đạo thần thông ngày càng kết hợp lại, không ngừng tăng thêm uy lực, Hỗn Độn Chung là tiên thiên chí bảo, lại đang từng bước lùi lại!

"Chỉ có chút bản lĩnh đó sao?

Thái Nhất, còn có Đế Tuấn...

Thiên đình như vậy, cũng đòi tranh bá Hồng Hoang?" Đế Giang cười lớn!

Chương 55

"Hừ!

Đế Giang, ngươi vui mừng quá sớm rồi!

Nếu đã như vậy, để ngươi xem bản lĩnh của Thiên đình chúng ta!" Âm thanh của Đế Tuấn vang dội, vang vọng tám phương, trong lúc Hỗn Độn Chung không ngừng vang lên, đột nhiên, cả thiên địa Hồng Hoang đều tối sầm lại, vô lượng chúng sinh ngẩng đầu nhìn lên, đều kinh hãi thấy trên tinh không, vô số tinh thần lấp lánh, ánh sáng trở nên rực rỡ chưa từng có!

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Thấy cảnh này, không cần biết các đại thần thông giả khác thế nào, trong Bích Du Cung, Thông Thiên lại đột nhiên đứng dậy, trong mắt lộ ra một tia sắc bén, nhìn lên tinh không, rõ ràng thấy ở trung tâm tinh không, có một đồ một thư hai kiện linh bảo đang lấp lánh, tỏa ra từng trận dao động đại đạo kỳ dị, đang dẫn dắt chu thiên tinh thần chuyển động, mơ hồ, một trận thế cực lớn, đang không ngừng ngưng tụ!

Không còn nghi ngờ gì nữa, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mà Đế Tuấn suy diễn ra, cũng là một trong ba đại trận pháp nổi tiếng nhất Hồng Hoang!

"Không biết so với Tru Tiên Kiếm Trận của ta thì thế nào?" Thông Thiên lẩm bẩm, có cảm giác hăm hở muốn thử: "Còn Vu tộc, Vu tộc cũng có Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, có thể triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân..." Cũng trong lúc Thông Thiên đang so sánh ba đại trận pháp, chờ đợi Vu tộc cũng mang Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ra, thì đúng lúc này, đột nhiên, "Ầm ầm!" một cỗ uy thế mênh mông không thể chống lại, lại đột nhiên từ ngoài thiên địa, hướng hỗn độn giáng lâm, bao

phủ toàn bộ thế giới Hồng Hoang!

Lực lượng của mười hai đạo thần thông đang đối kháng, Hỗn Độn Chung, cùng với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đang không ngừng tích tụ trên tinh không, lại đều bị cắt đứt.

"Ông!" Lực lượng của mười hai đạo thần thông tan biến sạch sẽ!

Hỗn Độn Chung bị đánh trở về Tam Thập Tam Thiên, rơi xuống trước mặt Thái Nhất.

Đại trận trên tinh không cũng tan đi, vô số tinh thần đều trở về quỹ đạo của mình, Hà Đồ, Lạc Thư cũng phảng phất như mất đi sức mạnh, rơi trở lại trước mặt Đế Tuấn. 18.

Khoảnh khắc tiếp theo, âm thanh lạnh lùng của Hồng Quân vang vọng khắp nơi: "Từ nay về sau, Yêu chưởng thiên, Vu quản địa, trong vòng mười nguyên hội đều không được tranh chấp.

Thời khắc đã đến, lần giảng đạo thứ hai trong Tử Tiêu Cung, các ngươi là những người có duyên, mau chóng đến!!" Âm thanh của Hồng Quân vừa dứt, uy thế khổng lồ bao trùm cả Hồng Hoang cũng tan biến, nhưng âm thanh của ngài vang vọng, lại cũng không thể nghi ngờ!

Yêu chưởng thiên?

Vu quản địa?

Một trận đại chiến sắp bùng nổ, muốn phân định sinh tử, cứ như vậy qua loa hạ màn!

Không biết Thiên đình và Vu tộc cảm thấy thế nào!

Lúc này các đại thần thông giả ở khắp nơi cũng đã khởi hành, không dám chậm trễ, lần lượt hướng ra ngoài thiên ngoại, muốn đi nghe lần giảng đạo thứ hai ở Tử Tiêu Cung.

Lại một lần nữa vào Tử Tiêu Cung, đám hòa thượng lần này dường như không có gì khác biệt.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Hậu Thổ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cùng với Đế Tuấn, Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử...

đại đa số đều là những gương mặt quen thuộc.

Nhưng tương tự, cũng có một số gương mặt khá xa lạ, dường như là những đại thần thông giả mới sinh ra trong mười vạn năm qua, thay thế cho một số "người cũ".

Cũng không biết những người cũ không thể đến kia rốt cuộc là không còn tồn tại, hay đã mất đi tư cách nghe đạo lần thứ hai.

Tử Tiêu Cung giảng đạo, chỉ dành cho người hữu duyên!

Người hữu duyên dường như cũng không cố định.

Hữu duyên hay vô duyên, trong cõi u minh dường như có một loại biến hóa huyền diệu.

Có đại khí vận, đại cơ duyên, nếu nắm bắt được thì tự nhiên có thể đến, nhưng nếu đánh mất đại khí vận, đại cơ duyên đó, thì dù lần thứ nhất có thể nghe đạo, lần thứ hai cũng tuyệt đối không tìm được đường đến!

Đương nhiên, những điều đó không liên quan gì đến Thông Thiên!

Sau khi vào cung, y cũng giống như lần trước, lặng lẽ ngồi xuống vị trí đầu tiên ở hàng thứ hai, vị trí thuộc về y.

Vị trí này, cũng không có người tranh đoạt! "Ong!" Một lát sau, khi một nhóm người lục tục kéo đến, cuối cùng, trên đài vân giảng đạo, thân hình Hồng Quân cũng chậm rãi xuất hiện.

Hoảng hoảng hốt hốt, tựa như có hình mà lại như vô hình!

Trên người Hồng Quân dường như có sự biến hóa lớn hơn, trở

nên càng thêm cao thâm mạt trắc, giống như thiên đạo mênh mông, hoàn toàn không thể cảm nhận được cảnh giới của lão nữa.

Chương 56

Tâm trung Thông Thiên thầm kinh hãi, đối với Hồng Quân càng thêm kiêng dè.

Các đại thần thông giả trong trường cũng đều như thế, trong đó có một số người trong mười vạn năm qua nhờ ký thác chấp niệm vào tiên thiên linh bảo mà trảm thi thành công, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, vốn đang vô cùng hân hoan, nhưng hiện tại khi trực diện với Hồng Quân, một chút vui mừng đó lại biến mất sạch sẽ.

Chuẩn Thánh và Thánh nhân!

Dường như chỉ sai biệt một chữ, nhưng mỗi người có mặt đều cảm nhận được khoảng cách khổng lồ giữa hai bên!

Đặc biệt là năm đại Chuẩn Thánh của Thiên Đình là Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa và Côn Bằng, cùng với thập nhị Tổ Vu của Vu tộc, vừa mới bị Hồng Quân ngăn cản không lâu, lúc này cảm nhận lại càng thêm sâu sắc. "Ân!" Hồng Quân tọa trên giường vân, ánh mắt quét xuống một vòng, dường như lại dừng lại trên người Thông Thiên một chút, khiến toàn thân Thông Thiên cảm giác cực kỳ không thoải mái, sau đó lão mới nói: "Mười vạn năm đã qua, Tử Tiêu Cung tái mở, lần thứ hai giảng đạo.

Trước khi giảng đạo, nếu có nghi vấn gì cũng có thể đề ra!" Theo tiếng nói của Hồng Quân rơi xuống, trong Tử Tiêu Cung yên tĩnh lạ thường, từng vị đại thần thông giả dường như không có phản ứng!

Hoặc giả là đang đợi người đầu tiên lên tiếng.

Khoảng chừng một khắc sau, cuối cùng Đế Tuấn cũng đứng dậy hỏi: "Dám hỏi lão sư, vì sao lại ngăn cản cuộc chiến giữa Thiên Đình và Vu tộc của ta?

Lại còn định ra cấm lệnh mười nguyên hội?" "Tê!" Lời của Đế Tuấn vừa thốt ra, Tử Tiêu Cung nhất thời càng thêm trầm tịch!

Mọi người nhìn về phía Đế Tuấn với vẻ mặt cực kỳ chấn kinh, dường như kinh ngạc trước đảm lượng của Đế Tuấn, dám hỏi Hồng Quân vấn đề như vậy!

Thông Thiên cũng hơi kinh ngạc, nhìn về phía Đế Tuấn với một tia tán thưởng.

Không hổ là Yêu Đế!

Cánh lại có đảm lượng như vậy!

Lời của Đế Tuấn vừa ra, không chỉ Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa và Côn Bằng, mà ngay cả Hậu Thổ cùng với Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Cú Mang, Nhục Thu đang ngồi phía sau cũng đều dồn dập nhìn về phía Hồng Quân!

Hiển nhiên, bất luận là năm vị Chuẩn Thánh của Yêu tộc Thiên Đình hay thập nhị Tổ Vu của Vu tộc, đối với việc Hồng Quân ngăn trở đều không phục!

Bọn họ thấy rằng, một trận chiến đó cả hai phương đều có át chủ bài thập túc, có thể tiêu diệt đối phương, nhưng kết quả vào đầu sóng ngọn gió quan trọng nhất lại bị Hồng Quân ngăn cản.

Cho dù là Thánh nhân, Hồng Quân tuy triển hiện ra thực lực cường đại, nhưng cũng không thể khiến bọn họ tâm phục khẩu phục! "Tốt!" Sắc mặt Hồng Quân không đổi, ánh mắt quét qua Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng cùng thập nhị Tổ Vu bên dưới, nói: "Nếu đã muốn đáp án, vậy ta cũng có thể cho!" "Bàn Cổ khai thiên, lấy thân hóa vạn vật, sau đó mới có Hồng Hoang.

Nhiên Hồng Hoang thiên địa rốt cuộc cũng không toàn vẹn, Đại Đạo năm mươi, Thiên Đạo bốn mươi chín, thiếu mất cái một.

Ta nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp, lại là vị Thánh nhân đầu tiên, đương vì chúng sinh giảng đạo.

Sau ba lần giảng đạo, ta sẽ lấy thân hợp đạo để bổ toàn Thiên Đạo, khiến cho Thiên Đạo vận hành bình thường, tuần hoàn bất tức!" Giọng nói Hồng Quân bình tĩnh, nhưng trong vô hình lại phảng phất có một cỗ áp lực cực lớn từ từ hiện lên trong lòng mọi người: "Trong mười nguyên hội này, Vu Yêu đều không được tái sinh tranh đoan!

Sau mười nguyên hội, các ngươi tranh chấp thế nào ta cũng sẽ không quản nữa!

Như thế nào?

Còn có nghi vấn gì không?" Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Phục Hy, Nữ Oa, thập nhị Tổ Vu cùng nhiều đại thần thông giả bên dưới, từng người đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn bị lời nói của Hồng Quân trấn trụ!

Thiên địa không toàn vẹn, Hồng Quân muốn lấy thân hợp đạo?

Đây chẳng lẽ là việc mà vị Thánh nhân đầu tiên phải làm sao?

Trong nhất thời, Tử Tiêu Cung rộng lớn tràn đầy các đại thần thông giả, nhưng đều á khẩu không trả lời được, không dám lên tiếng! "Ân!" Đột nhiên, áp lực khổng lồ bao trùm tâm trí mọi người tiêu tán không thấy đâu nữa, sự lạnh lùng trong ánh mắt Hồng Quân trên đài vân cũng dường như giảm đi mấy phần, lại nghe lão mở miệng nói: "Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, hai người tiến lên phía trước!" "A?" Hai người hoàn toàn không hiểu mô tê gì hơi sững sờ, không hiểu chuyện của Yêu tộc Thiên Đình và Vu tộc sao đột nhiên lại kéo sang bọn họ.

Nhưng Hồng Quân đã mở miệng, hai người đành phải kiên trì đi lên. "Bái kiến lão sư!" Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu bước

tới trước, bái lạy Hồng Quân trên đài vân: "Không biết lão sư có gì phân phó?" Những người khác cũng đều nhìn Hồng Quân.

Thông Thiên hơi nhíu mày, tự nhiên biết Hồng Quân định làm gì tiếp theo.

Nhưng y lại không hiểu, Hồng Quân làm như vậy có dụng ý gì?

Chương 57

Lượng kiếp tiếp theo, Vu Yêu mới là nhân vật chính!

Hồng Quân tung Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu ra làm quân cờ, cho bọn họ đại nghĩa danh tiếng, nhưng nếu Vu Yêu lưỡng tộc muốn thu thập hai người này, chẳng phải là chuyện dễ dàng sao?

Đương nhiên, Đông Vương Công có điểm lỗ mãng, còn Tây Vương Mẫu thì khá tinh minh, kết cục cuối cùng của hai người cũng khác nhau! "Ân!" Hồng Quân hơi gật đầu, nhìn Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu dưới đài nói: "Hai người các ngươi, một người do thuần dương chi khí hóa hình, một người do thuần âm chi khí hóa hình, hợp lẽ đương làm người đứng đầu nam nữ chúng tiên ở Hồng Hoang." Tây Vương Mẫu nghe xong thì có chút ngẩn ngơ, nhưng Đông Vương Công bên cạnh ánh mắt lại rực cháy!

Bản thân hắn cũng là một kẻ đầy dã tâm!

Nhưng đáng tiếc là khởi sự không nhanh bằng Đế Tuấn, kẻ đã sớm tập hợp được đám Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng để thành lập Yêu tộc Thiên Đình, tạo thành đại thế.

Nếu không có Vu tộc ngăn cản, hiện tại Hồng Hoang e rằng đã trở thành thiên hạ của một mình Yêu tộc Thiên Đình rồi!

Dã tâm của Đông Vương Công cũng vì tình thế như vậy mà bị dập tắt.

Nhưng hiện tại, theo lời nói của Hồng Quân, ngọn lửa dã tâm đã tắt ngúm trong lòng hắn lúc này dường như lại tro tàn lại cháy? "Đông Vương Công, ban cho Long Đầu Quải Trượng!

Tây Vương Mẫu, ban cho Tịnh Thủy Bát Vu!

Mong các ngươi hãy hành sử tốt quyền lực trong tay, chớ có làm mất uy nghi của người đứng đầu chúng tiên!" Hồng Quân vung tay lên, tức khắc hai kiện linh bảo phân biệt rơi xuống trước mặt Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo, tỏa ra khí tức cường đại. "Tạ lão sư!" Tây Vương Mẫu có chút do dự, nhưng Đông Vương Công lại kích động kêu to, nhận lấy Long Đầu Quải Trượng, dáng vẻ vô cùng đắc ý quên mình.

Tây Vương Mẫu do dự một lát, cuối cùng cũng chỉ có thể chịu đựng ánh mắt nóng rực của đông đảo đại thần thông giả phía sau, thu lấy Tịnh Thủy Bát Vu, cảm tạ Hồng Quân. "Ân, lui xuống đi!" Hồng Quân nói.

Hai người nghe lời, thần sắc khác nhau lui về vị trí cũ.

Thông Thiên nhìn sự việc biến hóa, khẽ lắc đầu, Đông Vương Công dã tâm quá lớn nhưng dường như không có não, lại càng không có đủ thực lực, bị đem làm quân cờ thì cũng đáng đời!

Ngược lại Tây Vương Mẫu não bộ tinh minh, biết tiến biết lùi, hẳn là có thể sống sót, cũng có đạo sinh tồn của riêng nàng! "Dám hỏi lão sư, thế nào là Đạo?" Lúc sau, Lão Tử ngồi trên bồ đoàn đầu tiên đứng dậy, hướng Hồng Quân hỏi đạo. "Thế nào là Đạo?" Hồng Quân nghe vậy, ánh mắt dường như sáng lên, lộ ra sự tán thưởng đối với Lão Tử, sau đó nói: "Lời này hỏi rất hay!

Đạo vốn hỗn thành, sinh ra trước cả thiên địa, nó du ly bên ngoài nhưng lại bao dung hết thảy!

Tịch hề liêu hề, độc lập bất cải, chu hành bất đãi, là mẹ của thiên địa, là thủy nguyên của vũ trụ vậy!" "Đạo vô hình cũng vô danh, miễn cưỡng đặt tên là Đại.

Đại gọi là Thệ, Thệ gọi là Viễn, Viễn gọi là Phản.

Cho nên Đạo lớn, Thiên lớn, Địa lớn, Người cũng lớn!

Người thuận theo Đất, Đất thuận theo Trời, Trời thuận theo Đạo, Đạo thuận theo tự nhiên..." Lão Tử nghe xong trầm ngâm suy nghĩ, bái tạ Hồng Quân rồi lại ngồi xuống bồ đoàn, nhắm mắt trầm tư, dường như đã minh ngộ điều gì đó.

Sau khi Lão Tử dẫn đầu, tiếp theo dường như cuối cùng cũng quay lại phần vấn đáp chính thức.

Nguyên Thủy đứng dậy hỏi: "Dám hỏi lão sư, thế nào là Thánh nhân?" "Thánh nhân?" Hồng Quân nghe vậy hơi khựng lại, sau đó nói: "Thánh nhân tức là Hỗn Nguyên, là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nguyên thần ký thác thiên đạo, vô cực vô lượng, bất tử bất diệt, quy tịch hư không, có thể tụ có thể tán, vạn kiếp bất ma, siêu thoát thời không, nhân quả không chạm đến thân, du ngoạn ngoài vật, không lấy thời không vũ trụ làm gốc, vĩnh hằng vĩnh tồn." Đám người bên dưới nghe vậy đều biến sắc! "Thánh nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sao?" Nguyên Thủy lẩm bẩm, mày hơi nhíu lại. "Không sai!" Hồng Quân gật đầu: "Thánh nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng cả hai lại không giống nhau.

Thánh nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại không nhất định là Thánh nhân!" "..." Nguyên Thủy muốn hỏi lại nhưng lại không biết hỏi từ đâu.

Tuy nhiên Hồng Quân không dừng lại, tiếp tục nói: "Thánh nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có đạo hạnh tương đồng, nhưng lại có sự khác biệt về bản chất!

Nguyên thần của Thánh nhân ký thác vào Thiên Đạo nên có thể bất tử bất diệt, trừ phi Thiên Đạo sụp đổ, nếu không Thánh nhân sẽ vĩnh tồn!

Nhưng chỉ đơn thuần là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì không

như vậy..." Theo lời giảng thuật của Hồng Quân, mọi người dần dần hiểu ra sự phân biệt giữa hai bên!

Chương 58

"Tạ lão sư!" Nguyên Thủy bái tạ rồi ngồi xuống.

Nhưng đám người bên dưới rõ ràng vì những lời này của Hồng Quân mà nhất thời khó có thể bình tĩnh được!

Thánh nhân a!

Thánh nhân như vậy!

Vô tai vô kiếp!

Bất tử bất diệt!

Vĩnh tồn cùng Thiên Đạo...

Chỉ cần một điểm này thôi cũng đủ khiến lòng người bành trướng, hướng vãng vô cùng!

Hồng Quân tọa trên đài vân, giảng thuật sự khác biệt giữa Thánh nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường, khiến tâm thần đám người bên dưới kích động, hướng vãng không thôi.

Đúng lúc này, khi Nữ Oa định đứng dậy tiếp tục đề vấn, Hồng Quân lại chủ động mở miệng: "Còn về việc làm thế nào để chứng đạo, phương pháp thành thánh, ở chỗ ta tổng kết quy nạp lại có ba loại!" "Ba loại nào?" Nghe Hồng Quân nói vậy, trong nhất thời, nhiều đại thần thông giả không nhịn được thốt lên.

Hồng Quân cũng không thèm để ý, trực tiếp nói: "Dĩ lực chứng đạo!

Trảm tam thi chứng đạo!

Công đức chứng đạo!" "Dĩ lực chứng đạo?" "Trảm tam thi chứng đạo?" "Công đức chứng đạo?" Đám đại thần thông giả bên dưới nhìn

nhau, đều trầm ngâm suy nghĩ.

Cả ba phương pháp đều dễ hiểu!

Dĩ lực chứng đạo, dùng lực lượng cá nhân, pháp lực, lấy đại pháp lực để chứng đạo?

Đặc biệt là thập nhị Tổ Vu, tuy không luyện nguyên thần nhưng chuyên tu nhục thân, giống như một cái bình chứa, bình chứa càng lớn thì trong cơ thể tự nhiên có thể dung nạp pháp lực càng lớn hơn!

Bọn họ chính là đi theo con đường dĩ lực chứng đạo.

Vu tộc cũng có pháp lực, nhưng là pháp lực diễn sinh từ nhục thân.

Không thể linh hoạt, tự do, đa biến như pháp lực do nguyên thần thao túng!

Vì vậy phương thức vận dụng pháp lực của Vu tộc cũng khá dã man trực tiếp, đều là đánh trực diện, vô cùng dứt khoát!

Thuần túy là lấy lực áp người, lấy lực phá vạn pháp, vạn bàn kỹ xảo đều bị một lực phá tan!

Cho nên, hiện tại nghe Hồng Quân nói như vậy, trong Tử Tiêu Cung, từng vị Tổ Vu ánh mắt đều sáng quắc lên.

Trảm tam thi chứng đạo!

Phương pháp này có liên quan đến bí pháp trảm tam thi mà Hồng Quân đã truyền xuống trong lần giảng đạo trước!

Trảm tam thi có thể trảm xuất ba loại chấp niệm là thiện, ác và tự ngã, ký thác vào tiên thiên linh bảo, từ đó khiến đạo hạnh tiến bộ vượt bậc...

Phương pháp này cũng có thể chứng đạo!

Theo lời Hồng Quân, đây chính là phương pháp lão dùng để thành thánh!

Đã có tấm gương thành công đi trước!

Cũng chính vì như thế, sau lần giảng đạo thứ nhất, mọi người mới dứt khoát tu luyện pháp môn trảm tam thi như vậy!

Còn về công đức chứng đạo cuối cùng cũng dễ hiểu.

Có được công đức, lấy công đức chứng đạo?

Cái này tuy chưa có tấm gương thành công đi trước, nhưng công đức vốn luôn là thứ vạn năng, nếu có phương pháp nào có thể kiếm được công đức, mọi người tự nhiên cũng sẽ không ngại dùng phương pháp này để chứng đạo! "Ba phương pháp chứng đạo mà ta nói, trong đó dĩ lực chứng đạo là mạnh nhất.

Chương 59

Bàn Cổ đã dùng pháp này chứng được vô thượng đại đạo, chỉ tiếc là tuy y đã thành công, nhưng sau khi liên tục trảm ba ngàn ma thần rốt cuộc cũng kiệt lực, phải lấy thân hóa vạn vật!" "Ai..." Hồng Quân thở dài một tiếng: "Dĩ lực chứng đạo mạnh nhất, nhưng đồng thời cũng là khó nhất!

Muốn tích lũy pháp lực để chứng đạo, quá khó, quá khó rồi!" "Cũng chính vì như thế, ta mới sáng tạo ra pháp môn trảm tam thi, bằng cách trảm xuất chấp niệm ký thác vào tiên thiên linh bảo, mượn sức mạnh của linh bảo khiến đạo hạnh tiến bộ vượt bậc, cứ như vậy từng bước một không ngừng rút ngắn khoảng cách với cảnh giới Hỗn Nguyên, cuối cùng tam thi hợp nhất, phản bản quy nguyên, thành đạo chỉ trong lòng bàn tay!" Hồng Quân nhìn đám người đang trầm tư bên dưới, nói: "Cho nên, muốn lựa chọn thế nào là tùy các ngươi, bất luận là dĩ lực chứng đạo hay trảm tam thi chứng đạo đều khả thi!" "Đương nhiên, không thể phủ nhận là trảm tam thi chứng đạo sẽ yếu hơn dĩ lực chứng đạo một chút, nhưng trảm tam thi cũng có cái hay của trảm tam thi.

Dĩ lực chứng đạo đơn giản là tích lũy đại pháp lực, nhưng khi tích lũy đại pháp lực đồng thời cũng không tránh khỏi phải cân nhắc nhiều thứ hơn!

Nếu không có cảnh giới, đạo hạnh và dung lượng đủ lớn, sao có thể tích lũy thêm pháp lực?" "Trảm tam thi cũng như thế!

Sau khi trảm hết tam thi cũng phải có đại pháp lực để hợp nhất tam thi, phản bản quy nguyên, như vậy mới có thể chứng đạo!" Đám người bên dưới sắc mặt ngày càng trịnh trọng, biểu tình trên mặt

không ngừng biến hóa, hiển nhiên thực sự bị lời của Hồng Quân dọa sợ!

Bọn họ không ngừng do dự giữa dĩ lực chứng đạo và trảm tam thi chứng đạo, khó lòng quyết định!

Ngay cả Thông Thiên nghe xong cũng thầm gật đầu, lời Hồng Quân nói không sai, dĩ lực chứng đạo hay trảm tam thi chứng đạo, có cái nào là đơn giản?

Chọn cái nào thực ra đều nằm ở quyết định của mỗi người. "Còn về công đức chứng đạo cuối cùng..." Nhìn thấy mọi người đều đã trầm tư, Hồng Quân tiếp tục nói: "Ta thân là Thiên Đạo Thánh nhân nên không thể nói rõ quá nhiều!

Chỉ cần làm những việc thuận ứng Thiên Đạo, có công với Thiên Đạo, Thiên Đạo tự nhiên sẽ giáng xuống công đức.

Nếu có được đủ công đức, thì lập địa chứng đạo cũng không có gì lạ!" Lấy công đức chứng đạo!

Lại thêm một phương pháp chứng đạo nữa!

Sắc mặt đám người bên dưới càng thêm xoắn xuýt!

Có thể lựa chọn sao?

Nhưng Hồng Quân dường như không cho bọn họ cơ hội lựa chọn, lúc này lại nói: "Tuy nhiên, ba phương pháp trên cũng chỉ là phương pháp chứng đạo Hỗn Nguyên, muốn chứng thành Thánh nhân thì lại không đủ!" "Ân?" Mọi người nghe vậy dồn dập ngẩng đầu, có chút mờ mịt, như vậy vẫn chưa đủ sao?

Chỉ có thể thành Hỗn Nguyên mà không thể thành Thánh?

Thành Thánh còn có yêu cầu khác sao?

Không còn nghi ngờ gì nữa, trong lòng mọi người, Thánh nhân tốt

hơn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rất nhiều!

Bởi vì nguyên thần Thánh nhân ký thác Thiên Đạo, không chỉ có thể bất tử bất diệt, mà còn có thể mượn sức mạnh Thiên Đạo, có Thiên Đạo che chở và trợ lực, so với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thông thường thì mạnh hơn quá nhiều! "Nếu muốn thành Thánh, cần phải có Hồng Mông Tử Khí!" Đối diện với ánh mắt của mọi người, Hồng Quân chậm rãi nói.

Nói đoạn, trên tay Hồng Quân khẽ động, tức khắc trước mặt lão xuất hiện từng luồng khí thể màu tím: "Đây là Hồng Mông Tử Khí!

Hồng Mông Tử Khí chính là cơ duyên thành Thánh!" "Oa!" Trong nhất thời, mọi người đều sôi trào, nếu người cầm Hồng Mông Tử Khí không phải là Hồng Quân thì e rằng lúc này đám người đã tranh nhau sứt đầu mẻ trán! "Yên lặng!" Nhưng Hồng Quân hoàn toàn không hề lay động, khẽ quát một tiếng rồi lại nói: "Lão Tử, do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, có đại công đức, đại khí vận, có nguyện làm đệ tử của ta không?" "A?" Lão Tử sững sờ, tùy tức dường như cũng đã hiểu ra, tiến lên một bước bái lạy: "Đệ tử bái kiến lão sư!" "Ân." Hồng Quân gật đầu, chỉ về phía Lão Tử, tức khắc một đạo Hồng Mông Tử Khí bay ra, rơi xuống trên người Lão Tử, trong nháy mắt dung nhập vào trong!

Tử khí nhập thể!

Thân thể Lão Tử khẽ chấn động, trên người tỏa ra một cỗ khí tức kỳ dị, huyền chi hựu huyền, tựa như có vô cùng ảo diệu!

Một lát sau, Lão Tử mở mắt, lại một lần nữa bái lạy Hồng Quân: "Đệ tử tạ lão sư!" Hồng Quân gật đầu, lại nhìn về phía Nguyên Thủy ngồi ở vị trí thứ hai: "Nguyên Thủy, cũng do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, có đại công đức và đại khí vận, có nguyện làm đệ tử của ta không?" Nhìn Lão Tử có được Hồng Mông Tử Khí, Nguyên Thủy vốn

đã sớm động tâm tự nhiên sẽ không chậm trễ, lập tức thân hành lễ tham bái: "Đệ tử bái kiến lão sư!" Hồng Quân cũng không nói nhiều, một đạo Hồng Mông Tử Khí trực tiếp dung nhập vào cơ thể Nguyên Thủy.

Nữ Oa ngồi ở vị trí thứ ba hơi có chút kích động, bởi vì nhìn theo cách Hồng Quân điểm danh thì dường như đã sắp đến lượt nàng rồi.

Tuy nhiên, lúc này Hồng Quân lại lướt qua ánh mắt nàng, rơi xuống Thông Thiên ngồi ở vị trí đầu tiên hàng thứ hai, giọng nói dường như lớn hơn một chút, hỏi: "Thông Thiên, cũng do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là một trong Tam Thanh, có đại công đức, đại khí vận, có nguyện làm đệ tử của ta không?" Giọng nói Hồng Quân vừa dứt, các đại thần thông giả có mặt đều khẽ giật mình, dường như hoàn toàn không ngờ ngoài Lão Tử và Nguyên Thủy ra, vẫn còn một người là nguyên thần Bàn Cổ!

Thông Thiên?

Hậu Thổ cũng há hốc mồm, người đó... chẳng phải là huyết mạch Bàn Cổ sao?

Sao lại trở thành nguyên thần Bàn Cổ rồi?

Ánh mắt Lão Tử và Nguyên Thủy đều lộ ra thần sắc thấu hiểu, cũng quay đầu nhìn về phía Thông Thiên!

Chương 60

Đối mặt với ánh mắt khác nhau của mọi người, Thông Thiên dường như hoàn toàn không cảm giác được, chỉ đứng dậy, hướng Hồng Quân khẽ hành lễ nói: "Được Đạo Tổ thương yêu, nhưng Thông Thiên không nguyện bái sư!" "Ân?" Toàn bộ Tử Tiêu Cung đều chìm vào tĩnh lặng!

Bỏ qua vẻ chấn kinh, ngoài ý muốn, không dám tin đủ loại thần tình của mọi người, Hồng Quân tọa trên đài vân lúc này dường như sắc mặt cũng ngưng trệ một chút.

Không khí trong Tử Tiêu Cung trở nên đặc biệt áp bức.

Nguyên Thủy lúc này đứng trước đài vân, cảm thụ từng luồng khí tức tỏa ra từ người Hồng Quân, dưới áp lực mũi nhọn đó, chỉ cảm thấy tư duy đều đình trệ!

Trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất!

Người đó...

Thông Thiên, sao hắn dám?

Dám cự tuyệt?

Thánh nhân muốn thu làm đệ tử mà hắn dám cự tuyệt?

Nhưng Thông Thiên thực sự đã cự tuyệt!

Cự tuyệt vô cùng dứt khoát, vô cùng trực tiếp, không hề có chút do dự nào! "Hô!" Không biết qua bao lâu, cuối cùng mọi áp lực đều biến mất không thấy đâu nữa.

Hồng Quân thu liễm luồng uy áp vừa tiết lộ ra trước đó, nhưng dù vậy, trong toàn bộ Tử Tiêu Cung, mọi người vẫn phảng phất như đi

trên băng mỏng, căn bản không dám lên tiếng!

Thậm chí một số người nhìn về phía Thông Thiên với ánh mắt quan tâm như nhìn một tên "ngốc".

Thánh nhân muốn thu làm đệ tử mà lại cự tuyệt!

Không phải đồ ngốc thì là gì?

Chỉ cần bái sư là có một đạo Hồng Mông Tử Khí a!

Hồng Mông Tử Khí có thể dùng để chứng đạo thành thánh!

Cơ duyên thành thánh!

Vậy mà lại bị một câu nói đơn giản cự tuyệt?

Hoàn toàn không nể mặt Thánh nhân!

Đây là muốn chết sao, muốn chết sao? "Không nguyện ý sao?" Trên đài vân, Hồng Quân lại mở miệng, giọng nói dường như trở nên không có cảm tình, lạnh băng băng: "Vậy thì thật đáng tiếc!

Đã không nguyện làm đệ tử của ta, thì đạo Hồng Mông Tử Khí này cũng không thể cho!" "Sưu!" Nói đoạn, Hồng Quân vung tay lên, một đạo Hồng Mông Tử Khí rơi xuống trước mặt Nữ Oa: "Nữ Oa, tuy không phải nguyên thần Bàn Cổ, cũng không có công đức khai thiên, nhưng cũng có đại khí vận, đại nghị lực, cũng có thể làm đệ tử môn hạ của ta!" Nữ Oa mày hơi nhíu lại, đem đạo Hồng Mông Tử Khí vốn định cho Thông Thiên đưa cho nàng sao?

Nhưng ý niệm đó cũng chỉ lóe lên trong lòng, sau đó Nữ Oa đứng dậy, hướng về phía Hồng Quân trên đài vân vái lạy nói: "Đệ tử bái kiến lão sư!" "Ong!" Đạo Hồng Mông Tử Khí huyền phù trước mặt trực tiếp bay vào trong cơ thể Nữ Oa, dung nhập vào trong!

Thân thể Nữ Oa chấn động, cũng học theo Lão Tử và Nguyên Thủy, dường như tiến vào một loại trạng thái đốn ngộ nào đó, trên

người tỏa ra một trận khí tức huyền chi hựu huyền.

Hiệu quả của Hồng Mông Tử Khí có thể nói là lập tức thấy rõ!

Điều này cũng dẫn đến việc những người còn lại từng người hô hấp đều trở nên dồn dập, nhìn lên đài vân, trước mặt Hồng Quân chỉ còn lại vài đạo Hồng Mông Tử Khí ít ỏi, ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

Thông Thiên ngồi xuống, đối với ánh mắt của mọi người xung quanh như không nghe thấy gì, ngay cả khi vài vị đại thần thông giả ngồi gần đó không để lại dấu vết mà kéo ra một chút khoảng cách, Thông Thiên cũng không thèm để ý.

Tu hành đại đạo là phải kiên trì bản tâm, người khác nhìn thế nào là chuyện của người khác!

Nếu đã hạ quyết tâm không làm Thánh nhân, vậy thì không làm!

Dù sao đối với Hồng Quân y cũng có sự hiểu biết nhất định, lão muốn làm vị Thánh nhân đầu tiên, muốn thân hợp thiên đạo, vậy thì bị cự tuyệt lão cũng khẳng định sẽ không vì nhỏ mà bỏ lớn đối phó với mình!

Đã như vậy thì còn có gì phải sợ chứ?

Chương 61

Thông Thiên thong thả ngồi xuống, nhưng những đại thần thông giả khác lại không có tâm trạng tốt như vậy!

Bởi vì theo cách làm hiện tại của Hồng Quân, ngoại trừ việc Thông Thiên xảy ra chút ngoài ý muốn nhỏ, từng đạo Hồng Mông Tử Khí kia đều rơi vào tay những người ngồi ở hàng bồ đoàn đầu tiên!

Đặc biệt là Côn Bằng và Hồng Vân ngồi ở cuối hàng!

Ánh mắt mọi người nhìn về phía hai kẻ này cũng không khác gì nhìn Thông Thiên là mấy!

Trong lòng Hồng Vân ẩn ẩn có chút hối hận, nhưng Côn Bằng thì hoàn toàn chuyển hóa thành hận ý!

Hắn hận Chuẩn Đề, hận Nguyên Thủy, hận Tiếp Dẫn, nhưng càng hận Hồng Vân ngồi bên cạnh!

Nếu không phải Hồng Vân nhường chỗ, thì làm sao có chuyện sau này?

Sáu cái bồ đoàn đó, đáng lẽ cũng có một cái của hắn!

Hắn cũng nên được thu làm đệ tử Thánh nhân, có được Hồng Mông Tử Khí - cơ duyên thành thánh!

Kết quả... chỉ vì tên ngốc Hồng Vân mà đệ tử Thánh nhân, Hồng Mông Tử Khí... tất cả đều mất hết! "Hậu Thổ..." Lúc này, trên đài vân, Hồng Quân lại nhìn về phía Hậu Thổ tiếp theo, nói: "Huyết mạch Bàn Cổ, đại khí vận không cần nói nhiều, sau này cũng có một phần đại sứ mệnh cần phải đi làm!

Như vậy đi!

Đạo Hồng Mông Tử Khí này liền ban cho ngươi!" Nói đoạn, Hồng Quân trực tiếp đánh một đạo Hồng Mông Tử Khí vào trong cơ thể Hậu Thổ, bởi vì Hậu Thổ không có nguyên thần, cho nên đạo Hồng Mông Tử Khí này lại trực tiếp kết hợp làm một với chân linh của nàng.

Thân thể Hậu Thổ chấn động, trên người đồng dạng tỏa ra từng trận khí tức huyền chi hựu huyền, nhưng lại không giống như ba người Lão Tử, Nguyên Thủy, Nữ Oa là lâm vào trạng thái đốn ngộ, nàng đứng dậy, nhìn Hồng Quân trên đài vân, dường như muốn hành lễ nhưng nhất thời lại không biết nên mở miệng thế nào. "Ha ha!" Hồng Quân thấy vậy khẽ cười một tiếng, hỏi: "Hậu Thổ, có nguyện bái ta làm thầy không?" "Đệ tử Hậu Thổ bái kiến lão sư!" Hậu Thổ cũng bái Hồng Quân làm thầy!

Đương nhiên, chuyện này tuy rằng ngoài ý muốn nhưng cũng hợp tình hợp lý!

Thông Thiên không muốn vị trí đó, sau khi nhân quả đan xen mới để Hậu Thổ ngồi lên!

Dù sao, ngoại trừ Thông Thiên ra, trong Hồng Hoang người có tư cách ngồi vào vị trí đó thực sự không nhiều!

Hậu Thổ sau này phải thân hóa luân hồi, tư cách hiển nhiên là đủ rồi!

Cứ như vậy, một số ý niệm trong lòng Thông Thiên cũng bình tĩnh lại, tiếp tục lạnh lùng bàng quan sự việc biến hóa. "Lão sư, hai người chúng con một lòng hướng đạo, xin hãy thu nhận đệ tử!" Cũng tại lúc này, trên bồ đoàn phía trước, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy Hồng Quân sau khi thu Hậu Thổ xong liền im lặng, hai người không khỏi có chút chờ không kịp, chẳng lẽ vì thủ đoạn đoạt vị trí có chút không vẻ vang nên khiến Thánh nhân không thích, không nguyện thu làm đệ tử sao?

Thế là hai người vội vàng chủ động xuất kích, quỳ lạy trước đài vân, triều Hồng Quân khẩn cầu. "Cũng được!

Hai người các ngươi duyên phận với ta mỏng manh, nhưng cũng có thể làm ký danh đệ tử, hai đạo Hồng Mông Tử Khí này cũng trao cho các ngươi vậy." Im lặng hồi lâu, Hồng Quân thở dài một tiếng, dường như thực sự bị sự thành khẩn của hai người làm cho cảm động, tuy không phải đệ tử truyền thừa nhưng cũng thu hai người làm ký danh đệ tử.

Đồng thời vung tay lên, trước mặt chỉ còn lại ba đạo Hồng Mông Tử Khí, liền có hai đạo bay ra, lần lượt dung nhập vào trong Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề! "Đệ tử bái tạ lão sư, đa tạ lão sư ơn ban!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đại hỷ, liên thanh bái tạ.

Lúc này, khi thấy bảy đạo Hồng Mông Tử Khí lần lượt được phân phát, chỉ còn lại đạo cuối cùng, trong đám người bên dưới Thái Nhất rốt cuộc không nhịn được nữa, chỉ thấy hắn đứng dậy, hướng Hồng Quân khẩn cầu: "Lão sư, đại ca Đế Tuấn của con là chủ Thiên Đình, luận công đức, luận khí vận đều không thua kém bất cứ ai, xin lão sư ban đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này cho huynh trưởng của con!" Lời hắn vừa dứt, những người khác cũng lập tức phản ứng, dồn dập khẩn cầu.

Toàn bộ Tử Tiêu Cung trong nhất thời bị tiếng nói của đông đảo đại thần thông giả làm cho loạn cào cào!

Chỉ còn lại một đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng!

Nếu không tranh thủ thì sẽ không còn nữa!

Cho nên lúc này cũng đừng quản thân phận gì nữa, cứ lớn tiếng khẩn cầu, càng tỏ ra thành khẩn, chân thiết thì càng đúng!

Chương 62

Chẳng phải vừa rồi hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng nhờ như vậy mới được thu làm ký danh đệ tử sao? "Tất cả yên lặng!" Thấy Tử Tiêu Cung càng lúc càng loạn, Hồng Quân cuối cùng trầm giọng quát một tiếng, uy áp từ Thánh nhân tỏa ra khiến cơ thể mọi người đều run lên, không nhịn được mà dừng lại.

Chỉ thấy ánh mắt nhìn lên đài vân, từng người từng người vô cùng bất cam!

Hồng Mông Tử Khí, cơ duyên thành thánh đang ở ngay trước mắt nhưng lại không thuộc về mình, sao có thể cam tâm được chứ? "Được rồi!" Hồng Quân thở dài một tiếng, thu liễm khí tức, dường như có chút bất đắc dĩ nói: "Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này, hãy để nó tự do chọn chủ vậy!" Nói đoạn, Hồng Quân vung tay lên, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng trước mặt tức khắc bay ra, xoay quanh trên đỉnh đầu mọi người, khiến từng người trợn to mắt nhìn theo, hận không thể để nó rơi xuống trên người mình.

Tuy nhiên, đạo Hồng Mông Tử Khí kia sau khi xoay một vòng, đột nhiên bay về phía Thông Thiên đang ngồi ở vị trí đầu tiên hàng thứ hai! "Tránh ra!" Thông Thiên nhíu mày, vung tay lên, đạo Hồng Mông Tử Khí vừa mới rơi xuống liền lại xoay tròn bay ngược về, vẫn phiêu đãng trên đỉnh đầu mọi người.

Điều này khiến mọi người nhìn thấy một trận vô ngữ, đồng thời lại có chút tật đố.

Đạo Hồng Mông Tử Khí mà bọn họ cầu cũng không được, vậy mà Thông Thiên đạo nhân lại liên tục cự tuyệt?

Nhưng mặc kệ, nếu Thông Thiên không cần đạo Hồng Mông Tử

Khí cuối cùng này, thì bọn họ vẫn còn cơ hội! "Ong ong!" Đạo Hồng Mông Tử Khí bị Thông Thiên đuổi đi xoay tròn trên không trung, khiến từng vị đại thần thông giả mắt đỏ rực, thèm thuồng không thôi, nhưng qua hồi lâu, dường như xác định Thông Thiên không cần nữa, nó mới cuối cùng hóa thành một làn khói bay về phía Hồng Vân đạo nhân ở hàng cuối cùng của Tử Tiêu Cung. "Ha ha ha!" Hồng Vân cười lớn, mặc cho đạo Hồng Mông Tử Khí đó dung nhập vào trong cơ thể!

Thật đúng là phong hồi lộ chuyển a!

Bản thân vốn mất đi vị trí, lỡ mất cơ duyên, nhưng ai ngờ cuối cùng lại được thượng thiên quyến cố, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng lại chọn hắn!

Thân thể Hồng Vân chấn động, trên người tỏa ra khí tức huyền chi hựu huyền, tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Cùng lúc đó, trong lòng mỗi người ở Tử Tiêu Cung đều thất lạc tột độ!

Mất rồi!

Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng cũng không còn nữa!

Đặc biệt là Côn Bằng ngồi cạnh Hồng Vân, lúc này nhìn về phía Hồng Vân ánh mắt không chút che giấu sự tật đố, thống hận, cùng với một tia sát ý ẩn giấu nơi đáy mắt!

Qua một lúc nữa, chờ Hồng Vân cũng từ trạng thái đốn ngộ tỉnh lại, trên đài vân, Hồng Quân mới mở miệng: "Tốt rồi, hiện tại đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng cũng đã có chủ, tiếp theo chính thức bắt đầu giảng đạo!" "Đạo vốn vô danh, sinh từ hư vô, ấp ủ trong hỗn độn, là căn của thiên địa, sinh dưỡng vạn vật, vận hành trật tự, lớn không gì ngoài, nhỏ không gì trong, không gì không bao hàm, không gì không có mặt, lại vô hình vô tướng, miễn cưỡng gọi là Đạo!" Lần

giảng đạo thứ hai của Hồng Quân không khác mấy so với lần thứ nhất, vẫn là dị tượng liên tục, đạo vận quấn quanh, đất mọc sen vàng, thiên nữ tán hoa, chỉ có điều đạo pháp giảng lần này cao thâm hơn nhiều, liên quan đến tu hành sau cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thậm chí từ lần giảng đạo thứ hai này của Hồng Quân, Thông Thiên còn nghe ra được một bộ phận nội dung liên quan đến tu luyện nhục thân!

Là muốn thiên vị thập nhị Tổ Vu sao?

Tuy rằng bản thân Hồng Quân chủ yếu tu luyện nguyên thần đại đạo, nhưng đại đạo trăm đường quy về một mối, giống như xây lầu cao nhìn xuống vậy, với cảnh giới Thánh nhân, lão tuy không chuyên tu nhục thân nhưng khẳng định cũng có thể suy diễn được đôi chút!

Quả nhiên, Thông Thiên phân ra một chút tâm thần nhìn về phía thập nhị Tổ Vu, những kẻ lần trước nghe đạo cảm thấy vô cùng khó chịu, hiện tại rốt cuộc cũng bắt kịp tiến độ của mọi người rồi!

Ít nhất là sẽ không lạc hậu quá nhiều! "Thật sự là phản ứng hiệu ứng bướm a, liên lụy đến toàn bộ đại cục!

Như thế, Vu Yêu đại kiếp liệu có giống như kiếp trước không?" Một ý niệm lóe lên trong lòng Thông Thiên.

Nhưng y cũng không quá xoắn xuýt, bất luận sự việc biến hóa thế nào, cứ lấy bất biến ứng vạn biến là được!

Trên đài vân, Hồng Quân từng chữ từng câu không ngừng giảng thuật, đạo âm vang rền phảng phất như tiếng chuông buổi sáng vang lên trong lòng mỗi người.

Nhưng bất luận Hồng Quân giảng về nguyên thần hay nhục thân, Thông Thiên đều có thể tiếp thu hết thảy, không bỏ sót chút nào!

Nhục thân và nguyên thần kiêm tu khiến hiệu suất nghe đạo của y

vô cùng cao! "Ong ong ong!" Trong nhất thời, Thông Thiên chỉ cảm thấy đạo hạnh của mình đang nhanh chóng tăng trưởng, tu vi vốn đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ hiện tại lại rục rịch muốn đột phá.

Chìm đắm trong giảng đạo, Thông Thiên hoàn toàn quên mất hết thảy, thời gian không gian, vật ngã lưỡng vong, cho đến một khắc, bỗng nhiên đạo âm dừng lại, Thông Thiên mới chấn động thân mình mở mắt ra.

Chương 63

Tử Tiêu Cung lần giảng đạo thứ hai đã kết thúc!

Sắc mặt của các đại thần thông giả bên dưới gần như y hệt lần trước, đều mang theo vẻ thèm thuồng chưa thỏa mãn, muôn phần không nỡ, trong ánh mắt nhìn Hồng Quân không tự chủ được mà mang theo một tia khát vọng.

Chỉ có điều, Hồng Quân cũng giống lần trước, ánh mắt lạnh lùng: "Tốt rồi, lần giảng đạo thứ hai đã kết thúc!

Lần giảng đạo tiếp theo sẽ là mười vạn năm sau!

Sau lần giảng đạo thứ ba, ta cũng sẽ lấy thân hợp đạo!" "Tuân mệnh!" Mọi người bất lực nhưng cũng chỉ đành hành lễ bái lạy: "Tạ lão sư!" Ngay khi mọi người định đứng dậy rời đi, lúc này Hồng Quân trên đài vân lại không biến mất mà mở miệng: "Chậm đã!" "Ân?" Mọi người sững sờ.

Chỉ thấy Hồng Quân điểm danh: "Lão Tử!" "Lão sư, đệ tử có mặt!" Nghe Hồng Quân gọi, Lão Tử vội vàng bước tới trước bái lạy. "Ân!" Hồng Quân khẽ gật đầu, vung tay lên, tức khắc một đạo kim quang rơi xuống trước mặt Lão Tử, hiện ra hình dạng, là một bức đồ quyển, thể hiện sắc thái hỗn độn âm dương. "Đây là Thái Cực Đồ!" Hồng Quân nói: "Lão Tử là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, đứng đầu Tam Thanh, lại là đại đệ tử môn hạ của ta, lý ứng được chấp chưởng bảo vật này!" "Thái Cực Đồ?" Nghe Hồng Quân nói vậy, bất luận Lão Tử phản ứng thế nào, các đại thần thông giả bên dưới đều từng người chấn kinh!

Thái Cực Đồ?

Trong Hồng Hoang có thể nói không ai không biết, không ai không

hiểu a!

Là một trong ba kiện tiên thiên chí bảo do rìu Bàn Cổ hóa thành!

Thái Cực Đồ bao la vạn tượng, bình định địa thủy hỏa phong, nếu luận về sự huyền ảo thì trong ba đại chí bảo có thể xếp thứ nhất!

Một kiện chí bảo như vậy mà Hồng Quân lại ban cho Lão Tử?

Thánh nhân cũng quá mức hào phóng rồi chứ?

Làm đệ tử Thánh nhân phúc lợi tốt như vậy sao? "Đệ tử tạ lão sư!" Toàn thân Lão Tử lúc này run rẩy, bái lạy Hồng Quân trên đài vân, kích động vô cùng!

Thái Cực Đồ a!

Một trong ba đại chí bảo khai thiên, đối với Lão Tử mà nói, không chỉ đơn thuần là một kiện tiên thiên chí bảo, đồng thời còn mang ý nghĩa phi phàm!

Nguyên Thủy đầy mắt hâm mộ!

Thập nhị Tổ Vu cũng tương tự như thế!

Những di bảo của Bàn Cổ như Thái Cực Đồ, nếu rơi vào tay bọn họ thì so với người khác sẽ càng có tác dụng lớn hơn!

Lão Tử kích động nhận lấy Thái Cực Đồ rồi trở về chỗ ngồi! "Chúc mừng sư huynh!" Nguyên Thủy vừa hâm mộ vừa hướng Lão Tử chúc hạ.

Lão Tử gật đầu.

Lúc này Hồng Quân lại tiếp tục nói: "Nguyên Thủy!" "Lão sư, đệ tử có mặt!" Thân thể Nguyên Thủy run lên, vội vàng đứng dậy bái lạy Hồng Quân trên đài vân, đầy mắt mong đợi không biết Hồng Quân sẽ ban cho bảo vật gì? "Ân." Hồng Quân gật đầu, vung tay lên, đồng dạng một đạo kim quang rơi xuống trước mặt Nguyên Thủy, hiện ra

một lá cờ!

Trên mặt cờ vô số luồng khí hỗn độn cuồn cuộn, hoặc huyễn hóa ra đao binh, ý tứ sắc bén khiến chỉ cần nhìn một cái cũng cảm thấy hai mắt đau nhức, có huyết lệ chảy ra. "Bàn Cổ Phiên!" Tâm thần Nguyên Thủy kịch chấn, trực tiếp thốt lên.

Quả nhiên Hồng Quân đã cho Lão Tử Thái Cực Đồ thì một kiện khai thiên chí bảo khác là Bàn Cổ Phiên cũng nằm trong tay lão, thậm chí nếu cộng thêm Hỗn Độn Chung của Thái Nhất thì lúc này trong Tử Tiêu Cung, ba đại chí bảo khai thiên hách nhiên tề tụ! "Không sai." Hồng Quân gật đầu nói: "Chính là Bàn Cổ Phiên!

Nguyên Thủy mang huyết mạch Bàn Cổ, chưởng quản bảo vật này là điều đương nhiên!

Nhận lấy đi!" "Đa tạ lão sư!" Nguyên Thủy nghe vậy đại thủ chộp một cái, đem Bàn Cổ Phiên thu vào tay, sau khi tạ ơn Hồng Quân liền hưng phấn trở về chỗ ngồi.

Hồng Quân liên tiếp ban bảo vật đều là tiên thiên chí bảo, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, khiến không khí trong Tử Tiêu Cung trở nên vô cùng náo nhiệt.

Chương 64

Đủ loại hâm mộ, tật đố từ ánh mắt của mọi người dồn dập rơi xuống những người ngồi ở hàng bồ đoàn đầu tiên...

Làm đệ tử Thánh nhân thật tốt a!

Ngoài việc mỗi người được một đạo Hồng Mông Tử Khí, còn có bảo vật được ban xuống... "Nữ Oa!" Hồng Quân không quản mọi người, tiếp tục điểm danh. "Lão sư, đệ tử có mặt." Nữ Oa nghe lệnh, thân thể run lên, cũng học theo Lão Tử, Nguyên Thủy bước tới trước. "Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu!" Hồng Quân vung tay lên, hai đạo kim quang rơi xuống trước mặt Nữ Oa hiện ra hình thể, là hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu.

Hai món này tuy không phải tiên thiên chí bảo, nhưng một công một thủ đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo, vẫn khiến người ta hâm mộ không thôi. "Đệ tử tạ lão sư!" Nữ Oa nhận lấy hai kiện tiên thiên linh bảo, bái tạ Hồng Quân. "Ân!" Hồng Quân gật đầu, ánh mắt một lần nữa rơi xuống trên người Hậu Thổ, gọi: "Hậu Thổ, cũng tiến lên đây." "Vâng, lão sư!" Hậu Thổ mặc một thân cung trang màu vàng nhạt, nếu luận về dung mạo không hề thua kém Nữ Oa, lúc này bước tới trước đài vân, khẽ vái lạy Hồng Quân.

Hồng Quân vung tay lên, đồng dạng hai đạo kim quang rơi xuống trước mặt Hậu Thổ, là một cuốn sổ và một cây bút! "Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút!" Hồng Quân nói: "Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút hợp lại chính là Nhân Thư, một trong Thiên Địa Nhân tam thư, có duyên với ngươi, liền ban cho ngươi vậy!" "Có duyên với con sao?" Hậu Thổ hơi sững sờ, tùy tức nhận lấy hai kiện linh bảo, chúng tự nhiên

hóa tác lưu quang dung nhập vào trong cơ thể nàng.

Vu tộc tuy chuyên tu nhục thân, không luyện nguyên thần, nhưng không có nghĩa là không có chân linh, không thể luyện hóa linh bảo!

Phương thức luyện hóa linh bảo có thiên thiên vạn vạn chủng, Vu tộc chỉ là hệ thống tu luyện khác biệt với chủ lưu của Hồng Hoang mà thôi, vẫn có thể luyện hóa và vận dụng linh bảo!

Nếu không thì Vu tộc chiến đấu thật sự chỉ có thể dùng nhục thân thôi sao?

Giống như trước đây Vu tộc không có pháp lực, khi đánh nhau phải phun một ngụm máu ra để thương người sao? "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề..." Sau Hậu Thổ, đến lượt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề được ban bảo vật, nhưng hai người chỉ là ký danh đệ tử nên bảo vật nhận được rõ ràng kém hơn một bậc.

Đương nhiên, cho dù kém hơn một bậc nhưng mỗi người cũng nhận được một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo!

Tiếp Dẫn nhận Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Chuẩn Đề nhận Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, cũng khiến những đại thần thông giả không được chia bảo vật đỏ mắt vô cùng.

Hồng Quân tọa trên đài vân nhìn đám người bên dưới, ánh mắt thanh lãnh.

Thông Thiên không biết có phải là ảo giác của mình hay không nhưng luôn cảm thấy Hồng Quân dường như đang nhìn mình chằm chằm, có một loại cảm giác không thoải mái. "Được rồi, những người còn lại tuy không phải đệ tử của ta, nhưng nếu đã vào Tử Tiêu Cung thì cũng coi như có duyên với ta!" Hồng Quân trầm mặc một lát rồi đột nhiên mở miệng: "Như vậy đi!

Ta ở ngoài cung có đặt một khối Phân Bảo Nhai, trên đó có những

bảo vật ta có được khi đi lại trong Hồng Hoang trước khi thành đạo.

Sau lần giảng đạo tới, ta sẽ hợp với thiên đạo, những bảo vật này giữ lại cũng vô dụng!

Mọi người hãy cứ tùy duyên mà thu lấy đi!" "Đa tạ lão sư!" Mọi người nghe vậy tự nhiên đại hỷ, liên thanh tạ ơn. "Đi đi!" Hồng Quân không nói nhiều, một cỗ sức mạnh cường đại đột nhiên bao trùm toàn bộ Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung vốn là hậu thiên công đức chí bảo liền truyền tống tất cả mọi người ra ngoài!

Thân hình mọi người không tự chủ được xuất hiện trong hỗn độn.

Nhưng lúc này mọi người cũng chẳng quan tâm đến điều đó, ánh mắt của tất cả đều rơi vào một tòa thạch nhai tỏa ra hào quang ngũ sắc ở phía trước!

Phân Bảo Nhai!

Đó chính là Phân Bảo Nhai mà Hồng Quân đã nói!

Trên Phân Bảo Nhai đó có rất nhiều bảo vật mà Hồng Quân đã đặt ở trên.

Tuy có cấm chế ngăn trở khiến mọi người nhìn không rõ, nhưng từ khí tức cuồn cuộn tỏa ra từ đó, mọi người biết được trên Phân Bảo Nhai rốt cuộc có bao nhiêu bảo vật!

Trong lòng mỗi người thầm than: "Hồng Quân thực không hổ là vị Thánh nhân đầu tiên a!

Chương 65

Thân gia... chỉ có thể dùng một chữ 'giàu' để hình dung!" Thật sự quá giàu!

Ngoài việc ban bảo vật cho Lão Tử, Nguyên Thủy và các đệ tử Huyền môn, lão vẫn còn nhiều bảo vật như vậy!

Chẳng lẽ lão đã vét sạch toàn bộ Hồng Hoang một lượt rồi sao? "Mỗi người tùy cơ duyên!" Hồng Quân đã nói vậy, mọi người tức khắc cấp thiết bắt đầu cảm ứng bảo vật hữu duyên với mình trên Phân Bảo Nhai!

Trong nhất thời, Phân Bảo Nhai chấn động không thôi!

Từng đạo lưu quang bảo vật không ngừng từ trong đó bắn ra, sau đó theo khí tức mà bay về phía tay của các đại thần thông giả hữu duyên.

Ít thì một hai kiện, nhiều thì... giống như Lão Tử, Nguyên Thủy vậy!

Chỉ thấy thân thể Lão Tử chấn động, khí tức tỏa ra giao cảm với Phân Bảo Nhai, khắc tiếp theo, từ Phân Bảo Nhai ầm ầm tuôn ra một mảng lớn bảo quang.

Bát Quái Lô, Phong Hỏa Bồ Đoàn, Phi Vân Giản, Ngũ Quang Hạp, Tu Di Hồ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ... hàng chục kiện bảo vật bay về phía lão, bị Thái Cực Đồ quấn một cái rồi thu hết lại!

Nguyên Thủy cũng không kém cạnh, đồng dạng phóng ra khí tức, giao cảm với Phân Bảo Nhai, Phong Lôi Tiễn, Vô Cực Trạc, Âm Dương Lô, Khốn Tiên Tác, Hỗn Nguyên Phiên... cũng hàng chục kiện bảo vật bay tới.

Nhìn lại Nữ Oa, Hậu Thổ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, từng người được Hồng Quân thu làm đệ tử dường như phúc duyên cũng cực lớn, đều tự mình thu lấy vô số bảo vật, có thể nói là thu hoạch đầy tràn!

Cho đến lúc này, Thông Thiên mới thong dong bước lên phía trước, khí tức trên người triển khai giao cảm với Phân Bảo Nhai, nhất thời một cảnh tượng vô cùng hùng vĩ xuất hiện! "Ầm ầm!" Hách nhiên thấy toàn bộ Phân Bảo Nhai đều rung chuyển ầm ầm, từ trong đó một đạo bảo quang rực rỡ vô cùng mãnh liệt vọt lên!

Trong bảo quang đó nhìn thoáng qua cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu bảo vật!

Nhưng chỉ cần nhìn lướt qua cũng có thể thấy, bảo vật Thông Thiên nhận được, cho dù sáu đại đệ tử Thánh nhân là Lão Tử, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Hậu Thổ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cộng lại cũng xa xa không sánh bằng.

Mọi người nhìn cảnh này, há hốc mồm kinh ngạc!

Cái tên Thông Thiên này rốt cuộc là lai lịch thế nào?

Sao phúc duyên lại to lớn như vậy?

Cự tuyệt việc Hồng Quân thu làm đệ tử, cự tuyệt Hồng Mông Tử Khí lâm thân...

Nhớ lại từng việc xảy ra trong Tử Tiêu Cung rồi kết hợp với hiện tại, ánh mắt mọi người nhìn về phía Thông Thiên đều không nhịn được mà thay đổi.

Một người như vậy thật sự là "kẻ ngốc" sao? "Nhiều như vậy?!" Thông Thiên cũng kinh hãi, tuy sớm cảm ứng được trong Phân Bảo Nhai có nhiều bảo vật hữu duyên nhưng vạn vạn không ngờ lại nhiều đến thế này!

Hàng chục kiện?

Hàng trăm kiện?

Không, hàng ngàn kiện!

Hàng vạn kiện bảo vật cùng lúc bay ra, cảnh tượng thực sự quá hùng vĩ! "Thu!" Thông Thiên khẽ quát một tiếng, hàng vạn kiện bảo vật phảng phật như một dòng sông ngũ sắc rực rỡ, không ngừng bay vào trong cơ thể y.

Đúng lúc này, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân độc tọa trên đài vân, đôi mắt lãnh đạm nhìn ra ngoài cung, dường như cách bức tường cung điện mà nhìn thấy cảnh Thông Thiên thu bảo vật. "Thông Thiên..." Hồng Quân khẽ lẩm bẩm tên của Thông Thiên, trong đôi mắt ẩn hiện hàn quang lấp lánh!

Chương 66

Lão lấy thân phận Thánh nhân muốn thu Thông Thiên làm đệ tử nhưng lại bị cự tuyệt!

Thiên hạ này, dường như có gì đó lão không thể kiểm soát được! "Bản thân là nguyên thần Bàn Cổ, lại không biết từ đâu có được tinh huyết Bàn Cổ, cả hai hợp nhất, là muốn đi lại con đường của Bàn Cổ sao?

Dĩ lực chứng đạo?" Giọng nói Hồng Quân lạnh lẽo, nhưng trên mặt không có lấy một nửa điểm biểu tình, thân hình bắt đầu hư hóa dần, theo đó toàn bộ Tử Tiêu Cung cũng biến mất tại chỗ.

Trong hỗn độn chỉ còn lại đông đảo các đại thần thông giả cùng một tòa Phân Bảo Nhai bị vây ở giữa!

Thu lấy hàng vạn kiện bảo vật!

Thông Thiên muốn thấp điệu cũng không được!

Bởi vì ngay cả Lão Tử, Nguyên Thủy và các đệ tử Thánh nhân khác cũng chỉ có vài chục kiện bảo vật mà thôi.

Y đã lấn át hết thảy đệ tử Thánh nhân rồi!

Tuy rằng ở một phương diện khác, điều này cũng làm nổi bật sự bất phàm của Thông Thiên!

Nhưng trong số những người có mặt, ai mà không phải là bậc đại thần thông giả bất phàm chứ?

Đương nhiên, căn bản là vì Thông Thiên không có hậu đài, không giống như Lão Tử, Nguyên Thủy là đệ tử Thánh nhân, phía sau có Hồng Quân chống lưng!

Có thu lấy vài chục, vài trăm kiện, thậm chí hàng vạn kiện bảo vật như Thông Thiên thì tối đa cũng chỉ khiến người ta hâm mộ tật đố mà thôi.

Không ai dám khinh suất ra tay trước khi Hồng Quân hợp đạo!

Nhưng Thông Thiên thì khác!

Thông Thiên không có hậu đài, đừng nói là thu hàng vạn kiện bảo vật, chỉ cần nhiều hơn một chút, chừng mười kiện thôi là đã có khả năng bị nhắm tới rồi!

Hiện tại y giống như một con đom đóm trong đêm đen vậy!

Tỏa sáng lấp lánh, dẫn dụ người khác phạm tội. "Hanh!" Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên cũng nhìn ra tâm tư của đám người.

Sắc mặt y càng thêm lãnh khốc, cả người trông như một thanh bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ, sự sắc bén dường như muốn xé toạc hết thảy! "Ong!" Một thanh kiếm xuất hiện trong tay Thông Thiên, nhưng không phải là Chứng Đạo Kiếm!

Thanh Thần Kiếm!

Một thanh bảo kiếm mà Thông Thiên thường xuyên sử dụng thời kỳ đầu!

Tuy không khủng bố như Chứng Đạo Kiếm nhưng Thanh Thần Kiếm cũng là cực phẩm tiên thiên linh bảo, ẩn chứa thời gian pháp tắc, uy lực một kiếm cũng không kém cạnh chút nào.

Ít nhất theo Thông Thiên thấy, dùng thanh kiếm này đối phó cục diện hiện tại là đủ rồi! "Có ai muốn lên trước không?" Thông Thiên cười lạnh, giơ Thanh Thần Kiếm lên ngang lông mày, biểu tình trên mặt dần trở nên bình hòa, nhưng biểu tình như vậy lại càng khiến người ta kiêng dè, tâm quý.

Trên người Thông Thiên, ngoại trừ khí tức sắc bén kia, một khắc sau lại có thêm một cỗ hung lệ chi ý trực trùng nhân tâm! "Hàng ngàn kiện linh bảo, ngươi lấy quá nhiều rồi!

Chia ra một ít đi!

Ta có thể không làm khó ngươi!" Có người hô to.

Cũng có người phụ họa: "Không sai!

Ta cũng chỉ cần tiên thiên linh bảo để trảm tam thi mà thôi!

Không nhất định phải tử chiến với ngươi!

Chương 67

Chỉ cần cho ta hai kiện, không, ba kiện, cho ta ba kiện, ta lập tức lui đi!" "Hanh!" Nhưng cũng có kẻ hừ lạnh nói: "Chúng ta nhiều người như vậy vây trụ hắn, cần gì phải thương nghị?

Trực tiếp giết hắn, sở hữu bảo vật đều phải giao ra hết!" Lời vừa thốt ra, tức khắc nhiều người tiến lên một bước, hiển nhiên tán đồng với cách nói của kẻ kia!

Muốn hạ sát thủ với Thông Thiên, trừ phi Thông Thiên giao ra tất cả bảo vật, bằng không hôm nay máu phải nhuộm đỏ hỗn độn này. "Đại ca!" Nguyên Thủy nhíu mày nói với Lão Tử.

Hắn có chút nhìn không nổi!

Tuy rằng hắn cũng nhìn Thông Thiên không thuận mắt, nhất là sau khi nghe Hồng Quân nói mới biết thân phận của Thông Thiên cũng là nguyên thần Bàn Cổ giống mình, nhưng Thông Thiên lại không muốn đi cùng đường với bọn họ!

Ngay cả danh hiệu Bàn Cổ Tam Thanh cũng không thể nhắc đến!

Nhưng bất luận thế nào, gặp chuyện như vậy cũng nên ra tay giúp một tay! "Xem thêm chút nữa!" Lão Tử nhìn Thông Thiên trong trường rồi lắc đầu: "Hắn quá thần bí!

Không nguyện bái sư, không nguyện thành thánh, hẳn là phải có thủ đoạn của mình!

Chúng ta cứ chờ xem sao!" "Ân." Nguyên Thủy trầm ngâm gật đầu.

Đúng thực, thực lực bản thân của Thông Thiên vẫn luôn ở trên bọn họ, hiện tại tuy cũng là Chuẩn Thánh!

Nhưng nếu không có tiên thiên chí bảo vừa được Hồng Quân ban xuống, hắn cũng không có lòng tin có thể so bì được với Thông Thiên! "Để xem hắn có bản sự gì?

Thật sự cao ngạo đến mức ngay cả Thánh nhân cũng không nguyện làm sao?" Nguyên Thủy thầm nghĩ, cùng Lão Tử chọn cách mặc mặc bàng quan. "Giết!" Đại chiến bùng nổ, có tới hàng chục người cùng ra tay, tế ra các loại pháp bảo, thần thông pháp thuật dồn dập đánh về phía Thông Thiên!

Trong nhất thời, trước Phân Bảo Nhai, trong hỗn độn phảng phất như bị thả một quả bom khổng lồ, uy lực vụ nổ khiến thời gian đều vặn vẹo, hỗn độn bị khai tịch, địa thủy hỏa phong cuồn cuộn, một phương thiên địa dường như muốn sinh ra từ đó. "Ầm!", "Ầm!", "Ầm!"...

Không chỉ có vậy, trong lúc uy lực khủng bố đó đang tàn phá, có vài đạo thân ảnh trực tiếp xông vào, dường như muốn cận chiến với Thông Thiên, hoặc muốn nhanh chân giết chết Thông Thiên để đoạt lấy bảo vật!

Tuy nhiên, ngay lúc này, từng đạo kiếm quang lộng lẫy, chói mắt, rực rỡ khiến lòng người say mê đột nhiên từ trung tâm vụ nổ vãi ra.

Từng đạo kiếm quang tán khai phảng phất như từng đóa sen xanh đang nở rộ vậy! "A!" Mới chỉ bắt đầu, máu đã bắn tung tóe, tiếng thảm thiết khiến da đầu người ta tê dại.

Từng đóa thanh liên nở rộ, màu sắc xanh nhạt trông cực kỳ thanh lệ thoát tục, nhưng đồng thời lại có từng mảng máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ thanh liên, nhuộm đỏ hỗn độn.

Tiếng kêu thảm thiết cực độ thê lương khiến ai nấy đều run sợ!

Thông Thiên một thân bạch y không chút vấy bẩn bước ra từ trung

tâm vụ nổ, đi giữa những đóa sen xanh, trường kiếm cầm trong tay, dường như trên thanh kiếm đó, máu tươi đang từng giọt từng giọt rỉ xuống!

Vài vị đại thần thông giả cận thân tư sát, kết quả trong chớp mắt đều bị giết chết!

Máu vẫn còn nóng, trên trường kiếm lấp lánh hào quang sáng rực, chiếu rọi khiến mỗi người đều cảm thấy lạnh thấu xương.

Những vị đại thần thông giả kia tuy không phải Chuẩn Thánh, nhưng đã có thể vào Tử Tiêu Cung thì chắc chắn là những kẻ kiệt xuất trong Đại La Kim Tiên, có đại khí vận tồn tại.

Nhưng hiện tại lại không thể đi được một hiệp dưới kiếm của Thông Thiên?

Thông Thiên là Chuẩn Thánh, cảnh giới cao hơn, nhưng cũng không đến mức vô lý như vậy chứ?

Trong đám người, một thiếu niên mặc trường bào màu huyết sắc, giữa lông mày có một vệt máu thẳng đứng, nhìn cảnh này khẽ mỉm cười! "Kiếm đạo thật tốt!" Hắn cảm thán, vệt máu giữa lông mày khiến hắn trông đặc biệt tà ý.

Trên lưng hắn, hai thanh bảo kiếm một xanh một trắng hách nhiên khẽ chấn động, rơi vào tay hắn, thiếu niên khẽ búng hai thanh bảo kiếm: "Chớ vội!

Chương 68

Chớ vội!" "Hiện tại chưa phải lúc, đợi chút nữa sẽ có cơ hội giao lưu với hắn!" Theo lời thiếu niên nói, hai thanh bảo kiếm khẽ chấn động phát ra tiếng kêu trong trẻo, dường như đang đáp lại rồi từ từ trầm tịch xuống. "Cùng ra tay đi!

Đừng có giấu giấu giếm giếm nữa!" Có người đại hảm. "Ầm đoàng!" Một tiếng nổ lớn, thực sự có cường giả ra tay, là một vị Chuẩn Thánh.

Chỉ thấy vị Chuẩn Thánh đó sát tới, trên đỉnh đầu trực tiếp hiển hiện khánh vân, to chừng mẫu hứa, trên đó có vô số lôi đình minh tử được hợp thành từ các màu xích, cam, hoàng, lục, thanh, lam, tử, uy lực cực lớn, cho dù chỉ là một tia hào quang phát ra cũng khiến người ta cảm thấy toàn thân run rẩy, tâm kinh đảm khiêu không thôi. "Lôi đình chi đạo thật mạnh!" Thông Thiên nhìn thấy cảnh này không hề sợ hãi mà ngược lại như gặp được đối thủ vừa ý, thét dài một tiếng, Thanh Thần Kiếm trong tay vung động!

Từng đóa thanh liên không ngừng nở rộ quanh thân y.

Mỗi đóa thanh liên đều do ức vạn kiếm mang tổ thành, đồng thời bên trong ẩn chứa thời gian đại đạo, từng đóa thanh liên xoay tròn nở rộ, ngăn đỡ lôi đình đang đánh tới từ bốn phương.

Đồng thời, Thông Thiên triển khai phản kích, trường kiếm chấn động, một đạo kiếm quang xanh biếc phát ra vô cùng ngưng luyện, chém về phía vị Chuẩn Thánh đang xông tới. "Ầm!" Hai bên giao thủ, dư ba khủng bố khuếch tán ra, đi đến đâu hỗn độn bị khai tịch đến đó, địa thủy hỏa phong cuồn cuộn, nhưng có vô số kiếm quang và lôi đình đang tung hoành phá nát hết thảy mọi tồn tại, khiến thiên địa không

thể thành hình, ngay cả luân khuếch cũng không thể hình thành!

Vô số địa thủy hỏa phong cuối cùng lại chỉ có thể quay về với hỗn độn. "Bát!" Từ khánh vân trên đầu vị Chuẩn Thánh đó phát ra một đạo lôi quang điện xạ về phía Thông Thiên, đi đến đâu mọi trở ngại đều tiêu tan, bất luận là kiếm quang hay thanh liên đều bị nghiền nát!

Đạo lôi quang này thật khủng bố!

Nhưng còn khủng bố hơn là sau đạo lôi quang đó, từng đạo lôi quang khác liên tục bắn ra!

Phảng phật kết thành một tấm lưới lôi đình khổng lồ bao trùm lấy Thông Thiên!

Lôi quang khủng bố có thể tiêu dung và nghiền nát hết thảy, khiến mọi thứ đều bị phá diệt sạch sành sanh! "Lôi đạo quả thực khủng bố, quá giỏi về công kích!" Đối với điều này, Thông Thiên cũng không khỏi thầm cảm thán trong lòng, nhưng chiến ý lại càng thêm mãnh liệt!

Chỉ có đối thủ như vậy mới khiến y hưng phấn! "Hằng Cổ!" Thông Thiên quát lớn một tiếng, đột nhiên tất cả kiếm quang tụ lại thành một, hóa thành một kiếm mạnh nhất, chém mạnh xuống! "Ầm!" Hỗn độn chấn động, đòn tấn công của hai người va chạm sinh ra một vụ nổ cực lớn. "Hoa lạt lạt!" Lưới lôi đình bị xé toạc, nhưng nó lập tức chuyển hóa thành dòng lũ cuồn cuộn tấn công muốn nhấn chìm Thông Thiên! "Thương!" Thông Thiên không sợ, một lần nữa phát ra một kiếm, vạn đạo dung hợp trong một kiếm, khi kiếm này phát ra, ngay cả hỗn độn cũng bị tiệt đoạn, thời gian dường như cũng ngừng lại trong khoảnh khắc!

Dòng lũ lôi đình trùng kích long trời lở đất nhưng khi gặp phải một kiếm này lại bị mổ xẻ ra!

Kiếm này dường như men theo một đường dây kỳ diệu vô cùng mà xé rách và giải phẫu dòng lũ lôi đình.

Dòng lũ lôi đình uy lực không giảm nhưng lại bị tách đôi, tràn qua hai bên người Thông Thiên!

Nhất kiếm của Thông Thiên vẫn men theo đường dây huyền chi hựu huyền đó mà chém tới phía trước!

Uy lực đồng dạng không hề giảm sút! "Phốc!" Một kiếm rực rỡ trực tiếp đánh trúng vị Chuẩn Thánh kia!

Nó chém tan cả pháp lực hộ thân của hắn, một kiếm chém trúng ngay giữa lông mày! "Ầm ầm ầm!" Dòng lũ lôi đình vô tận nổ tung sau lưng Thông Thiên!

Thông Thiên chậm rãi thu kiếm, ánh mắt nhìn về phía trước, vị Chuẩn Thánh đó cơ thể chấn động, khánh vân trên đầu bắt đầu vặn vẹo dường như sắp nổ tung!

Những đại thần thông giả xung quanh thấy cảnh này đều vội vàng kéo giãn khoảng cách, hoặc tế ra bảo vật hộ thân để phòng vạn nhất!

Vị Chuẩn Thánh đó dường như đang nỗ lực thao túng, kìm nén không để nguyên thần tiêu tán, nhưng cuối cùng hắn lại từ bỏ!

Chương 69

Hắn nhìn Thông Thiên, thảm cười một tiếng nói: "Quả nhiên, quả nhiên không thể tham lam được a!

Nhưng thế này cũng đủ rồi, có thể kiến thức được một kiếm tinh thải như vậy, ta cũng mãn nguyện rồi!" "Ầm ầm ầm!" Từ trong cơ thể hắn, lôi đình vô tận nổ tung, thôn phệ hết thảy xung quanh, lôi quang khủng bố khiến ngay cả hỗn độn cũng đi vào diệt vong!

Trong vụ nổ lôi đình khủng khiếp, Thông Thiên đưa tay chộp lấy một chiếc chùy.

Tử Điện Chùy!

Đó chính là bạn sinh linh bảo của vị Chuẩn Thánh kia, một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!

Trong truyền thuyết hậu thế, kiện linh bảo này vốn cũng thuộc về Thông Thiên.

Qua đó có thể thấy, vị Chuẩn Thánh này không thoát khỏi vận mệnh, vẫn phải vẫn lạc dưới tay Thông Thiên!

Thông Thiên thở dài một tiếng, có chút luyến tiếc cho vị Chuẩn Thánh này, lôi đình đại đạo của hắn quả thực lợi hại, không cần nghi ngờ, bằng không thì ở thời điểm hiện tại, tuy Hồng Quân đã truyền hạ pháp môn trảm tam thi nhưng thời gian quá ngắn ngủi, chỉ mới mười vạn năm, kẻ có thể tấn thăng Chuẩn Thánh không nhiều.

Hắn có thể đi trước mọi người một bước, không hề lạc hậu so với Lão Tử, Nguyên Thủy mà trở thành Chuẩn Thánh, đủ thấy bản lĩnh không tồi!

Nhưng đáng tiếc, tất cả đều tan thành mây khói!

Một kiếm của Thông Thiên vạn đạo quy nhất, hằng cổ nhất kiếm, không chỉ xé rách và hủy diệt nguyên thần của vị Chuẩn Thánh kia, mà ngay cả Thiện thi hắn đã trảm ra cũng bị sát tử ngay trong cơ thể.

Thậm chí hắn còn chết một cách nghẹn khuất hơn, Thiện thi còn chưa kịp xuất hiện đã bị một kiếm chém giết!

Mọi chuyện diễn ra phức tạp, nhưng từ khi hai người giao thủ đến nay cũng chưa quá mười cái sát na.

Đến tận lúc này, cuối cùng cũng có một tiếng kêu thê lương vang lên: "A, đạo huynh Nguyên Lôi!" Chỉ thấy một đạo nhân mặc hoàng bào mạnh mẽ xông tới, hiển nhiên là hảo hữu của vị Chuẩn Thánh vừa bị Thông Thiên chém giết!

Cũng là một vị Chuẩn Thánh!

Vật họp theo loài, người phân theo nhóm, hảo hữu của Chuẩn Thánh đương nhiên cũng là Chuẩn Thánh! "Đông!" Một tiếng cổ hưởng trầm đục đột nhiên vang lên trong tâm thần Thông Thiên.

Nếu không phải tu vi Thông Thiên đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, khi gặp phải đòn đả kích tâm thần quỷ dị vô cùng này cũng sẽ thất thần trong giây lát, nhưng không có nếu như!

Tiếng cổ hưởng tuy quỷ dị và mạnh mẽ, nhưng đối với Thông Thiên vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng, ảnh hưởng không lớn!

Cũng ngay lúc đó, đạo nhân hoàng bào kia giết tới! "Oanh long!" một tiếng, chỉ thấy hắn vung một cây thiết bổng khổng lồ, hung hăng nện xuống.

Thế đại lực trầm!

Dũng mãnh không gì cản nổi!

Nhìn thấy một bổng này, Thông Thiên thầm đánh giá: chỉ thấy

dưới cú nện của thiết bổng, lực đạo khủng bố khiến hỗn độn cuộn trào thành một luồng cự lãng, hung dũng xông tới!

Chỉ cần nhìn cảnh này, Thông Thiên đã biết một bổng như vậy không thể đối đầu trực diện bằng sức mạnh thông thường.

Đạo nhân hoàng bào này không rõ lai lịch, nhưng so với đạo nhân Nguyên Lôi vừa rồi lại hoàn toàn khác biệt!

Hắn không tu pháp môn trảm tam thi, mà thuần túy là tu lực đạo!

Dĩ lực chứng đạo!

Thông Thiên cảm giác được đại đạo mà đạo nhân hoàng bào này chuyên tu chính là đại đạo thuần túy vô cùng: Lực!

Nhất lực phá vạn pháp!

Thông Thiên từ trên thân người này cảm thụ được một sự chấp trước vô cùng thuần túy đối với Lực chi đại đạo, tự tin dĩ lực chứng đạo, nhất lực phá vạn pháp, vạn bàn kỹ xảo trong mắt hắn đều bị một bổng đập tan! "Hiếm thấy, thật hiếm thấy!" Thông Thiên trực tiếp dùng thần thức truyền âm vang dội: "Dĩ lực chứng đạo!

Chính hảo ta cũng có chút thành tựu về luyện thể, vậy hãy hảo hảo giao thủ một phen!" "Oanh long!" Thân hình Thông Thiên mờ ảo di động, bộ pháp mang theo một loại luật động kỳ dị, giữa mỗi bước đi, ngay cả hỗn độn cũng rung động theo nhịp chân hắn, tránh được một bổng trực diện của đạo nhân hoàng bào!

Chương 70

Sau đó là một tiếng trường khiếu: "Hống!" Thân hình Thông Thiên biến hóa, trở nên vô cùng vĩ ngạn, đứng sừng sững trong hỗn độn, toàn thân hư hư thực thực, biến ảo bất định.

Bên cạnh hắn, sức mạnh cường đại dao động khiến thời gian và không gian đều bị phân ly, hóa thành hai dòng trường hà chảy quanh thân thể.

Thời gian, Không gian, hai loại đại đạo này ngay cả trong ba nghìn đại đạo cũng là những đạo cực kỳ đứng đầu!

Sau khi thành đại thần thông giả, những người có mặt tại đây tuy đều có thể thao túng hai loại đạo này ở một mức độ nhất định, nhưng tuyệt đối không thể nhẹ nhàng tự tại, giản đơn vô cùng như Thông Thiên lúc này!

Không chỉ vậy, trong đôi mắt Thông Thiên đột ngột bắn ra hai đạo kim quang, kèm theo đó, nơi kim quang đi qua, từng mảnh hỗn độn bị ngưng cố lại, chuyển hóa thành vàng!

Kim chi đại đạo!

Đại đạo ẩn tàng trong huyết mạch của Thông Thiên! "Không thể nào!" Trong đám người, mười hai thân ảnh đặc biệt xuất chúng, một người trong mười hai Tổ Vu không nhịn được hét lên.

Người này chính là Kim chi Tổ Vu Nhục Thu.

Giống như Thông Thiên, hắn cũng truyền thừa Kim chi đại đạo.

Nhưng làm sao có thể?

Ngoài mười hai Tổ Vu ra, chẳng lẽ còn có huyết mạch Bàn Cổ khác? "Hắn không phải Tổ Vu!" Đế Giang chau mày, đôi mắt lóe lên

tia sáng: "Hòa vào chúng ta không giống nhau!" "Cùng là huyết mạch Bàn Cổ, nhưng huyết mạch của hắn không bị trọc khí đại địa xâm nhiễm." Đế Giang nhận định. "Làm sao có thể?!" Nghe Đế Giang nói vậy, ngoại trừ Hậu Thổ, các Tổ Vu khác đều khó lòng tiếp thụ!

Nếu chỉ là xuất hiện thêm một Tổ Vu, bọn họ hoàn toàn có thể chấp nhận, nhưng hiện tại theo lời Đế Giang, người này không phải Tổ Vu, không cùng loại với bọn họ!

Điều này khiến họ khó mà chấp nhận, thậm chí một số Tổ Vu đã lộ ra sát ý.

Huyết mạch Bàn Cổ sao có thể lưu lạc bên ngoài?

Không phải Vu tộc thì tất có lòng khác!

Đây gần như là bản năng của mỗi chủng tộc. "Quả thực không chỉ là huyết mạch Bàn Cổ, hắn còn có Bàn Cổ nguyên thần!" Lúc này, Hậu Thổ cuối cùng cũng lên tiếng: "Nguyên thần của Phụ thần hóa thành, giống như Lão Tử và Nguyên Thủy, cộng thêm việc không biết từ đâu có được huyết mạch của Phụ thần, ta..." Nói đến đây, Hậu Thổ nhìn các Tổ Vu khác một cái rồi bảo: "Chúng ta không phải đối thủ của hắn." Các Tổ Vu nghe vậy đồng loạt rúng động, nhìn nhau đầy vẻ nghiêm trọng, cuối cùng không thể không thừa nhận một sự thật: nếu không dùng đến bài tẩy nhất định, thì đơn đấu, thậm chí cả mười hai người cùng ra tay cũng chưa chắc hạ được Thông Thiên.

Đây không phải lời nói suông!

Là những người truyền thừa huyết mạch Bàn Cổ, họ hiểu rõ nhất sự cường đại của loại huyết mạch này!

Bằng không Thái Nhất có Hỗn Độn Chung trong tay cũng không đến mức mãi không hạ được họ.

Huống chi Thông Thiên còn là sự kết hợp giữa Bàn Cổ nguyên

thần và huyết mạch Bàn Cổ, gần như tương đương với một Bàn Cổ thu nhỏ tái sinh! "Chẳng lẽ thật sự không có cách nào sao?" Nhục Thu nghiến răng nói, việc Thông Thiên và hắn truyền thừa cùng một đại đạo khiến hắn không cam lòng nhất. "Ân." Đế Giang quay đầu nhìn Nhục Thu: "Không cần gấp gáp!

Hiện tại chưa phải lúc...

Ta cũng không nhất định phải đối địch với hắn." "Ý huynh là sao?" Nhục Thu cau mày. "Không có ý gì!" Giọng nói Đế Giang trầm xuống, mang theo vài phần nghiêm nghị: "Nếu không có sự đồng ý của ta, bất luận kẻ nào cũng không được ra tay với người đó!" Lúc này, Đế Giang cuối cùng cũng thể hiện uy nghiêm của một vị đại ca Tổ Vu.

Các Tổ Vu nghe vậy đều rúng động, ngay cả Nhục Thu cũng gật đầu đáp ứng: "Vâng, đại ca!

Đệ nghe huynh, tạm thời không đi trêu chọc hắn!" "Oanh long!" Cùng lúc đó, Thông Thiên và đạo nhân hoàng bào cũng chính diện đối oanh!

Kim quang rực rỡ lan tỏa làm hỗn độn biến thành hoàng kinh, kiên cố vạn phần; nhưng ngay khắc sau, một bổng nện xuống với lực lượng trầm trọng kinh khủng lập tức khiến vùng hỗn độn đã ngưng cố kia tan tành. "Nha!" Đạo nhân hoàng bào nện nát hỗn độn, phá khai Kim chi đại đạo của Thông Thiên, thân hình hắn lại động, lao đến trước mặt Thông Thiên, bồi thêm một bổng nữa.

Chương 71

Theo tiếng oanh long chấn động, hư không lập tức phát ra tiếng răng rắc cực đại, từng đạo vết nứt khổng lồ xuất hiện, kinh tâm động phách!

Một bổng này đánh nát cả hư không kiên cố, phong bạo hỗn độn cuồng bạo theo đó quét qua, quấn quanh cây gậy, khiến uy lực của nó tăng thêm một tầng!

Lực chi đại đạo!

Cũng tương tự như Kiếm chi đại đạo của Thông Thiên, có thể nhất lực phá vạn pháp, nhưng cũng có thể dùng lực đạo thống ngự vạn đạo! "Hống!" Thông Thiên cũng đại hát một tiếng, lúc này tay không còn kiếm, chỉ dùng đôi bàn tay không. "Oanh long!" Kim quang rực rỡ cực hạn bộc phát từ cơ thể hắn.

Hắn đang thúc động Cửu Chuyển Huyền Công đến cực hạn, đồng thời bộc phát lực lượng huyết mạch và nhục thân, Kim chi đại đạo oanh minh kết hợp với cơ thể.

Trong sát na, cả người Thông Thiên trông như được dát một tầng vàng ròng, chói lòa nhức mắt!

Một quyền đấm ra, quyền đầu nặng nề vô cùng, có thể thấy từng sợi gân lớn chuyển động dưới da, từng múi cơ bắp dữ tợn đang vận hành, bộc phát sức mạnh cường đại trong cơ thể!

Vân văn trên da toàn thân hắn như do các phù hiệu đại đạo ngưng tụ thành, uy lực một quyền như Ma Thần trong hỗn độn phục sinh, bá đạo, khủng bố, ẩn chứa một loại đạo và lý mà thời gian, không gian cũng không thể mài mòn.

Hằng cổ!

Thông Thiên dùng quyền đầu thi triển thủ đoạn công phạt như kiếm đạo.

Một quyền đấm ra, nện thẳng vào thiết bổng đang nện tới, lập tức phát ra tiếng nổ cực đại.

Tại nơi quyền đầu và thiết bổng va chạm, phong bạo hỗn độn và dư ba mãnh liệt bùng phát! "Oanh long!", "Oanh long!" Thông Thiên và đạo nhân hoàng bào không ngừng giao thủ.

Thông Thiên dùng đôi nhục chưởng đối đầu với thiết bổng nhưng lại phát ra tiếng kim loại va chạm khiến người ta chấn động!

Bởi vì điều này đại biểu nhục thân Thông Thiên đã đạt đến một trình độ cực cao, ngang hàng với những tồn tại như Tổ Vu. "Hắn có được tinh huyết Bàn Cổ!" Nguyên Thủy chau mày, cuối cùng cũng phát hiện ra điểm khác biệt của Thông Thiên.

So với việc chỉ có Bàn Cổ nguyên thần, Thông Thiên bây giờ còn có huyết mạch Bàn Cổ! "Nguyên thần tinh huyết, lưỡng giả hợp nhất, hóa ra là vậy!

Hóa ra là vậy!

Cái danh Tam Thanh e rằng sớm không còn thực!" Nguyên Thủy tự giễu, cười lạnh một tiếng, thân hình hóa thành một đạo bạch quang rời đi.

Lão Tử đứng nguyên tại chỗ, mặc nhiên không nói gì, đôi mắt thâm thúy không rõ đang nghĩ gì.

Một lát sau, lão thở dài một tiếng, thân hình hóa thành hồng quang đi theo hướng Nguyên Thủy rời đi! "Hống!" Ở phía bên kia, Thông Thiên trường khiếu, đại chiến càng lúc càng sảng khoái, mỗi quyền kích ra uy lực lại tăng thêm một tầng.

Một quyền nện vào thiết bổng, cuối cùng cây thiết bổng không chịu nổi nữa, phát ra tiếng răng rắc rồi gãy đôi.

Hoa lạp!

Sóng hỗn độn cuộn trào, lực lượng bành trướng khiến cả Thông Thiên và đạo nhân hoàng bào đồng thời lùi lại, kéo giãn khoảng cách!

Đạo nhân hoàng bào hơi lảo đảo mới triệt tiêu được sức mạnh từ một quyền của Thông Thiên.

Đôi mắt hắn hơi đỏ lên, vẻ ngưng trọng trên mặt càng đậm! "Nhục thân thật cường đại, cũng là huyết mạch Bàn Cổ sao?

Xem ra đạo huynh Nguyên Lôi chết không oan!

Thậm chí ngay cả ta hôm nay cũng e là sẽ chết dưới tay ngươi!

Chương 72

Không..." Đạo nhân hoàng bào bỗng đại tiếu: "Cũng không sao!

Có thể chết dưới tay ngươi, thực sự quá tốt rồi!

Đó là vinh hạnh của ta!" Đôi mắt hắn càng lúc càng đỏ, vô số khí tức đạm hồng sắc đột ngột ngưng tụ sau lưng hắn, càng lúc càng thâm trầm, cuối cùng hiện ra một cảnh tượng mờ ảo!

Đó là hình dáng một con viên hầu.

Thông Thiên nhìn thấy hình dáng viên hầu đó, đồng tử lập tức co rụt lại!

Trong số những đại thần thông giả đang đứng xem, có người không kìm được kinh hô: "Hỗn Độn Ma Viên!" Không sai!

Hình ảnh hư ảo viên hầu ngưng tụ sau lưng đạo nhân hoàng bào chính là Hỗn Độn Ma Viên!

Hắn cũng là một trong ba nghìn Ma Thần hỗn độn, và là một kẻ hung danh hách hách, từng gây ra trở ngại cực lớn cho Bàn Cổ trong trận đại kiếp khai thiên.

Tuy Hỗn Độn Ma Viên cuối cùng cũng vẫn lạc, nhưng bản nguyên của hắn chia làm bốn, rơi vào Hồng Hoang!

Xem ra đạo nhân hoàng bào này đã có được một phần bản nguyên đó?

Là kẻ truyền thừa bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên? "Nha!" Đạo nhân hoàng bào đại hống, nộ phát xung thiên, hư ảnh viên hầu sau lưng cũng động đãng theo, phảng phất như vượt qua vạn cổ tuế nguyệt, Hỗn Độn Ma Viên không ai bì nổi kia đã phục sinh.

Tiếng gầm chấn động tâm can vang vọng khiến huyết mạch mọi người sôi trào. "Hãy nhớ kỹ tên ta, ta gọi là Nguyên Hoàng!" Tiếng gầm vang dội!

Trên tay Nguyên Hoàng, một cây bổng khổng lồ lại một lần nữa ngưng tụ!

Đây không phải pháp bảo thực thụ, mà là hắn dùng thần thông lực dẫn dắt một tia ý chí của Hỗn Độn Ma Viên từ vạn cổ ngưng tụ thành.

Không phải pháp bảo nhưng còn hơn cả pháp bảo! "Oanh long!" Nguyên Hoàng vung bổng, uy lực đạt tới cực hạn, che phủ tất cả, lồng nhiếp mọi thứ vào bên trong.

Dưới một bổng này, không thể tránh, không thể lui!

Nguyên Hoàng đã thiêu đốt toàn bộ pháp lực, thậm chí cả bản nguyên Hỗn Độn Ma Viên, gia trì toàn bộ vào một bổng này để đánh ra một kích huy hoàng nhất, rực rỡ nhất!

Bởi vì không còn đường lui!

Qua vài lần giao thủ, hắn biết Thông Thiên thâm bất khả trắc, tự biết mình không có cơ hội thắng!

Hảo hữu duy nhất là Nguyên Lôi đã chết, hắn không muốn rút lui, thà rằng thiêu đốt hết thảy để phát ra kích mạnh nhất!

Như thế, dẫu chiến tử cũng không hối tiếc. "Oanh long!" Hỗn độn đại chấn động.

Đám đại thần thông giả quan chiến lại phải lui ra xa hơn!

Thông Thiên đứng sừng sững trong hư không, mặc cho phong bạo hỗn độn quét qua.

Lúc này, hắn như vượt qua thời gian và không gian, hóa thân thành

Ma Thần hỗn độn, một tồn tại tuyên cổ bất diệt, kim quang xán lạn, khí cơ bất hủ tràn ngập, dù hỗn độn có động đãng thế nào cũng không thể làm lay chuyển nhục thân của hắn.

Đối với tâm ý của Nguyên Hoàng, Thông Thiên chỉ cần nhìn qua là hiểu, và hắn cũng thập phần tôn trọng đối thủ, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ ngạnh tiếp đòn ngọc đá cùng nát này!

Sau cùng thì đối thủ hiện tại đâu chỉ có một mình Nguyên Hoàng!

Nếu sau trận chiến này mà bị thương, hình tượng cường thế vất vả lắm mới xây dựng được sẽ bị phá vỡ ngay lập tức, sẽ có thêm nhiều đại thần thông giả thừa cơ hạ sát thủ.

Vẻ mặt hắn trịnh trọng, đấm ra một quyền, uy lực cực đại khiến hỗn độn rung chuyển, huyết mạch Bàn Cổ thúc động đến cực hạn, nhục thân lực và Kim chi đại đạo hoàn toàn kết hợp làm một, nghênh chiến với thiết bổng của Nguyên Hoàng. "Oanh long long!" Tiếng nổ còn khủng bố hơn bộc phát!

Chương 73

Trong phạm vi mấy nghìn vạn dặm, hỗn độn đổ sụp, khí hỗn độn cuộn trào mãnh liệt!

Hỗn độn động đãng khủng khiếp!

Luồng khí hỗn độn vô lượng quyện vào nhau tạo thành phong bạo.

Dưới uy lực này, ngay cả những đại thần thông giả yếu hơn một chút nếu bị cuốn vào cũng sẽ vô cùng chật vật!

Huống chi là Thông Thiên và Nguyên Hoàng ở trung tâm phong bạo!

Chỉ có tòa Phân Bảo Nhai là không bị ảnh hưởng, nó có thể mang trên mình hàng gia kiện linh bảo, dường như cũng có nội hàm cường đại, dù hỗn độn có sụp đổ cũng không thể làm nó lay chuyển. "Oanh long!" Dưới chân Thông Thiên hiện ra một đóa Tiên thiên Ngũ sắc liên, hào quang ngũ sắc lưu chuyển, giúp phân tán sức mạnh từ đòn đánh của Nguyên Hoàng, đồng thời chống đỡ lực ép từ hỗn độn đang sụp đổ xung quanh.

Cùng lúc đó, sau gáy hắn xuất hiện hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, tỏa ra hào quang vạn trượng, diễn hóa thành hình ảnh hai mươi bốn chư thiên mê ly!

Đương nhiên, vì không có Càn Khôn Xích nên hai mươi bốn chư thiên này chỉ là hư huyễn, nhưng dù vậy, dưới sự hợp lực của hai mươi bốn viên châu, chúng vẫn có uy lực của Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, không hề kém cạnh Ngũ sắc liên.

Sự kết hợp này khiến phòng hộ quanh thân Thông Thiên trở nên kiên cố như thành đồng, nước chảy không lọt! "Hằng cổ!" Thông

Thiên đại quát, lại đấm ra một quyền!

Vạn đạo quy nhất hóa thành một quyền, lập tức thể hiện sức phá hoại kinh hoàng.

Cảnh tượng phá diệt của phong bạo hỗn độn lại bị phá diệt thêm lần nữa, tạo thành một hắc động khổng lồ kéo tuột phong bạo vào trong, triệt để quy về tịch diệt! "Hống!" Tương tự, Nguyên Hoàng cũng đang bộc phát toàn lực, hư ảnh sau lưng hoàn toàn hòa nhập với hắn, dường như Hỗn Độn Ma Viên đã tái thế với hung uy vô tận!

Cây đại bổng trên tay hắn biến hóa thiên biến vạn hóa, tấn công từ đủ loại góc độ huyền ảo.

Trong chốc lát, bóng bổng rợp trời, tứ phương tám hướng đâu đâu cũng là ảnh bổng, thực sự không thể né tránh!

Bởi vì vô số bóng bổng đó toàn bộ đều là thật, mỗi bổng uy lực đều cực lớn!

Oanh long!

Tất cả bóng bổng nổ tung, một quyền của Thông Thiên nện xuống, vạn đạo quy nhất nghiền nát hết thảy, chí cường chí mãnh khiến người ta trợn mắt há mồm!

Chỉ nghe hai tiếng răng rắc, ngay cả bản thể của cây đại bổng cũng nổ tung!

Thông Thiên giơ tay, khí thế hạo hãn áp đảo cả thương mang, một quyền nện xuống với uy thế Chuẩn Thánh trung kỳ – cao hơn Nguyên Hoàng một cảnh giới!

Hắn muốn tung ra đòn tuyệt sát cuối cùng! "Hống!" Nguyên Hoàng trường khiếu, không kịp ngưng tụ đại bổng, đôi mắt đỏ ngầu tinh hồng, không hề né tránh mà liều mạng tung quyền đối oanh! "Phanh!" Thân ảnh Nguyên Hoàng bay ngược ra!

Tuy đã liều mạng nhưng dù miễn cưỡng phá được phòng ngự của Ngũ sắc liên và Định Hải Thần Châu, sức mạnh còn sót lại thấm vào cũng không làm gì được nhục thân khủng bố của Thông Thiên.

Ngược lại, vì cảnh giới Thông Thiên cao hơn hẳn một bậc, một quyền nện xuống đã đánh trúng xương sọ của hắn.

Nguyên Hoàng bay ngược đi, xương sọ nứt toác, máu chảy đầy mặt, khí tức héo rũ hẳn đi!

Bại rồi!

Dù có thiêu đốt bản nguyên, dốc hết toàn lực cũng không thể thắng được Thông Thiên.

Cảnh giới của hắn vốn đã kém Thông Thiên một bậc, nếu không phải Thông Thiên từ bỏ kiếm đạo sở trường nhất để dùng cách nhục thân đối nhục thân thì cuộc chiến này có lẽ còn ngắn ngủi hơn. "Cáp cáp cáp cáp cáp!" Nguyên Hoàng đại tiếu, huyết quang trong mắt ảm đạm đi nhưng hắn hoàn toàn không quan tâm, mặc kệ máu trên đầu chảy ròng ròng, hắn nhìn Thông Thiên rồi ném ra một kiện Tiên thiên linh bảo. "Ngư Cổ!

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!

Chương 74

Không kém Tử Điện Chùy của tên Nguyên Lôi kia đâu, cũng đưa cho ngươi luôn!" Nói xong, cơ thể hắn chấn động rồi nổ tung.

Một đạo bản nguyên chi quang màu đỏ sẫm bay ra từ thi thể hắn, chui vào phong bạo hỗn loạn rồi biến mất trong nháy mắt!

Thông Thiên đón lấy Ngư Cổ, đứng trên Ngũ sắc liên, y phục phần phật, dưới ánh sáng của hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu càng thêm vẻ tiêu sái.

Hắn không ngăn cản đạo bản nguyên chi quang kia rời đi!

Đó chắc hẳn là tia bản nguyên cuối cùng còn sót lại sau khi Nguyên Hoàng thiêu đốt bản nguyên Hỗn Độn Ma Viên.

Hắn đã nhận được truyền thừa của Hỗn Độn Ma Viên, tu luyện đến bậc đại thần thông giả, cuối cùng vẫn không muốn truyền thừa của Ma Thần bị đứt đoạn nên để lại tia bản nguyên cuối cùng để tìm người kế thừa tiếp theo.

Đồng thời, khi đại chiến kết thúc, căn nguyên của Nguyên Hoàng cuối cùng cũng bị Thông Thiên nhận ra, hắn vốn là một trong Thiên Địa Tứ Hầu – Thông Tí Viên Hầu!

Có lẽ là con Thông Tí Viên Hầu đầu tiên!

Chỉ tiếc, con linh hầu này tư chất tài tình đều rất cao, nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi cái chết dưới tay hắn, ngay cả Thông Thiên cũng cảm thấy có chút bi ai! "Tiếc thay..." Thông Thiên thở dài: "Một đối thủ tốt!" "Ông!" Phong bạo bốn phía dần giảm bớt, Thông Thiên dùng đại pháp lực trấn áp xuống!

Hắn đi đến trước Phân Bảo Nhai, muốn thu lấy tảng đá dùng để

chứa vô số Tiên thiên linh bảo này.

Thực tế chứng minh nó thật thần kỳ, không chỉ không bị ảnh hưởng trong vụ nổ cực lớn vừa rồi mà lúc này Thông Thiên muốn thu nó cũng có chút gian nan!

Phải biết Thông Thiên bây giờ là Chuẩn Thánh trung kỳ!

Với thực lực này mà không thể lập tức thu phục nó!

Đám đại thần thông giả vây xem đều đứng ở đằng xa, sau trận đại chiến vừa rồi của Thông Thiên, liên tiếp mấy vị Đại La Kim Tiên và hai vị Chuẩn Thánh đã chết dưới tay hắn, có thể nói là hung lệ vô cùng.

Do đó, khi Thông Thiên muốn thu lấy Phân Bảo Nhai, dù trong lòng không muốn nhưng cũng chẳng ai dám ra mặt ngăn cản!

Tuy nhiên thấy Thông Thiên chưa thu được ngay, trong lòng một số kẻ tự nhiên lại nảy sinh ý đồ. "Hanh!" Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, một cái hồ lô đen xuất hiện trên tay!

Chính là Hỗn Nguyên Hồ Lô.

Chỉ thấy Thông Thiên tế ra Hỗn Nguyên Hồ Lô, miệng hồ lô hóa thành một hắc động, lực hấp thụ cực lớn phát ra, lập tức khiến hư không quanh Phân Bảo Nhai vỡ tan.

Toàn bộ Phân Bảo Nhai đã bị Hỗn Nguyên Hồ Lô thôn phệ vào trong! "Oanh long!" Khi Phân Bảo Nhai bị nuốt vào, Hỗn Nguyên Hồ Lô đang lơ lửng phía trên đột nhiên trĩu nặng, suýt chút nữa rơi xuống!

Thông Thiên vội vàng tăng thêm pháp lực mới giữ vững được nó.

Sau một hồi loay hoay, hắn liên tục hạ thêm nhiều cấm chế lên hồ lô, cho đến khi xác nhận Phân Bảo Nhai thực sự đã bị phong ấn không còn biến cố gì nữa mới thu hồi.

Thấy Thông Thiên đã thu cả Phân Bảo Nhai cuối cùng, mọi người cũng không còn tâm trí nán lại, lần lượt hóa thành độn quang rời đi!

Thông Thiên thì không vội vã, hắn tọa thiền trong hỗn độn khôi phục pháp lực một lượt rồi mới bay về phía thế giới Hồng Hoang.

Chuyến đi Tử Tiêu Cung lần này thu hoạch thực sự quá lớn, hàng nghìn kiện linh bảo, lại có thêm kinh nghiệm thực chiến với hai vị Chuẩn Thánh, đều rất đáng để đúc kết.

Đương nhiên, ngoài những thứ đó ra còn có những sở đắc từ việc nghe đạo!

Lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân không chỉ nói về nguyên thần mà còn giảng về nhục thân, tuy về phương diện nhục thân lão hiển nhiên không phải chuyên gia, nhưng với tầm nhìn cao rộng, một số kiến giải độc đáo vẫn có ích cho Thông Thiên.

Đồng thời đây cũng là lý do mười hai Tổ Vu thu hoạch cực lớn lần này!

Tuy có truyền thừa Bàn Cổ, tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công vốn là công pháp trực chỉ đại đạo, nhưng đừng quên, mười hai Tổ Vu mang huyết mạch Bàn Cổ là thật, nhưng trước khi xuất thế đã bị trọc khí đại địa xâm nhiễm.

Điều này khiến họ mạnh mẽ hơn nhưng đồng thời cũng khiến họ không còn thuần túy, nếu muốn dĩ lực chứng đạo giống như Bàn Cổ, nhất lực phá vạn pháp, thì không thể tránh khỏi việc phải làm cho bản thân trở nên thuần túy!

Có hai cách, một là thanh lọc huyết mạch, bài trừ trọc khí đại địa đã xâm nhiễm, nhưng trọc khí đó đã ngấm sâu từ trước khi xuất thế, vô cùng ngoan cố, muốn làm vậy gần như là không thể!

Chương 75

Cách thứ hai là dung hợp, đem huyết mạch Bàn Cổ và trọc khí đại địa dung hợp thêm một bước nữa, khiến cả hai triệt để hóa làm một rồi thăng hoa, thuế biến!

Đây cũng là một lối thoát!

Nhưng độ khó cũng không hề nhỏ!

Do đó, tổng hợp lại, con đường chứng đạo của mười hai Tổ Vu vô cùng gian nan, trọc khí đại địa đã tác thành cho họ nhưng cũng hủy hoại họ, khiến việc phá vỡ gông cùm trở nên khó khăn vô vàn!

Bằng không với huyết mạch Bàn Cổ thuần chính, nếu họ sinh ra nguyên thần, dù không bằng Thông Thiên, chỉ cần cỡ Lão Tử hay Nguyên Thủy thì chắc chắn cũng sẽ vượt xa đại đa số sinh linh Hồng Hoang.

Ít nhất cũng không thua kém bất kỳ đại thần thông giả nào ngoài Tam Thanh!

Chỉ là, như vậy thì quá nghịch thiên!

Trong minh minh, mọi sự đều có định số, sẽ không để mười hai Tổ Vu có khả năng đó!

Ngay cả Thông Thiên tu luyện đến nay, khi kết hợp nguyên thần và huyết mạch Bàn Cổ dù nhận được lợi ích cực lớn nhưng đồng thời hắn cũng cảm nhận được một loại nhân quả trầm trọng đè nặng trên thân.

Dường như nó đang cản trở sự tiến bộ của hắn, khi hắn muốn tấn thăng sẽ gặp nhiều khó khăn hơn!

Đối với chuyện này, Thông Thiên gọi đó là một loại phụ tải do

tích lũy nội hàm mang lại, gánh nặng mà tiến bước, tuy gian nan nhưng nếu thành công thì lợi ích thu được cũng cực kỳ to lớn!

Tuế nguyệt lững lờ trôi, chớp mắt đã qua ba vạn năm!

Trong ba vạn năm này, Hồng Hoang lại có nhiều biến động.

Một mặt, do cấm lệnh của Đạo Tổ Hồng Quân, hai tộc Vu - Yêu không được tái chiến nên chỉ có thể tự phát triển, không xâm phạm lẫn nhau, hình thành cục diện Yêu quản trời, Vu trị đất.

Mặt khác, những người được Hồng Quân phong làm đứng đầu nam nữ tiên trong lần giảng đạo thứ hai là Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, trong đó Tây Vương Mẫu thì khá an phận, nhưng Đông Vương Công cuối cùng cũng không nhịn được mà bộc lộ dã tâm.

Đông Vương Công dựa vào sắc phong của Hồng Quân, mang danh nghĩa đại nghĩa, nhanh chóng lập ra đạo trường Tử Phủ Châu, bắt đầu chiêu binh mãi mã, quy tụ một phương thế lực!

Thấp thoáng như muốn cùng hai tộc Vu - Yêu hình thành thế chân vạc.

Đông Vương Công vì thế mà đắc ý vô cùng, dã tâm bừng bừng, đang định chinh phục tứ hải, tái hiện lại cục diện đối trì của ba tộc Long - Phượng - Kỳ Lân thời thượng cổ.

Thời thượng cổ, Long tộc chiếm cứ tứ hải, Kỳ Lân chiếm lục địa, Phượng tộc là bá chủ bầu trời.

So với hiện tại, Vu tộc chiếm lục địa, Yêu tộc chiếm bầu trời, thế lực Tử Phủ Châu sẽ chiếm đại dương!

Muốn chinh phục tứ hải thì trước hết phải chinh phục Đông Hải, chinh phục Long tộc!

Đông Vương Công đã có một kế hoạch sơ bộ, chỉ đợi chiêu mộ đủ

lực lượng là sẽ triển khai hùng đồ chiến lược...

Trên Thái Dương Tinh vĩnh hằng bất diệt, nơi luôn tỏa ra ánh sáng rực rỡ và nóng bỏng nhất, soi chiếu khắp bầu trời và mặt đất, rải ánh sáng đến mọi ngóc ngách của vũ trụ Hồng Hoang!

Lúc này, tại nơi sâu nhất của Thái Dương Tinh, trong một không gian thần bí!

Đó chính là không gian bản nguyên của Thái Dương Tinh, nơi Đế Tuấn và Thái Nhất được dưng dục.

Thông Thiên cũng từng mượn Phù Tang Thụ để nhìn trộm nơi này.

Lúc này, trong không gian bản nguyên đặc quánh như nham thạch núi lửa, hai bóng người đang tĩnh lặng tọa thiền, mặc cho đại hỏa vô biên bao phủ.

Hai người đó chính là Đế Tuấn và Thái Nhất, họ được sinh ra từ đây nên tự nhiên không sợ đại hỏa trong không gian bản nguyên, và cũng chỉ có họ mới có thể tùy ý ra vào nơi này!

Đây chính là nơi bế quan tu luyện an toàn nhất! "Ông ông ông!" Lúc này, thấy Đế Tuấn và Thái Nhất đang tọa thiền, xung quanh họ, từng luồng Thái Dương Chân Hỏa nồng đậm không ngừng bị hấp thu vào cơ thể.

Cứ như vậy không biết đã bao lâu, cuối cùng vào một khắc nào đó, cơ thể hai người đồng loạt rúng động, phát ra tiếng oanh minh vang vọng khắp không gian bản nguyên. "Oanh!", "Oanh!", "Oanh!" Khí thế cường đại bộc phát từ thân thể Đế Tuấn và Thái Nhất, bắt đầu thăng tiến từng nấc một, họ đang trùng kích bình cảnh!

Phải biết từ sau lần giảng đạo thứ hai tại Tử Tiêu Cung đến nay mới chỉ qua ba vạn năm, vậy mà hai người đã lại trùng kích bình cảnh để vươn tới cảnh giới cao hơn?

Chương 76

"Oanh!", "Oanh!" Cùng với lượng lớn Thái Dương Chân Hỏa bị hấp thu, khí thế của hai người dần đạt tới giới hạn cực đại của mình.

Cả hai đều đã ở đỉnh phong Chuẩn Thánh sơ kỳ! "Ông!" Trong minh minh dường như có một cửa ải ngăn cản khí thế của họ, khiến họ khó lòng đột phá! "Oanh!", "Oanh!", "Oanh!", "Oanh!" Hai người thử trùng kích hết lần này đến lần khác nhưng đều vô công vẻn, tuy vậy họ không hề bỏ cuộc, tiếp tục tấn công!

Trạng thái này kéo dài rất lâu, cuối cùng Đế Tuấn trầm hống một tiếng, trên đỉnh đầu hắn hiện ra một vùng khánh vân rực rỡ, thấp thoáng thấy một bức đồ và một cuốn thư, lại có hư ảnh một con Tam Túc Kim Ô tỏa ra khí tức tôn quý bá đạo vô cùng. "Trảm!" Đế Tuấn gầm thấp, trên khánh vân lập tức cuộn trào mãnh liệt, khí tức dao động bất định, vô số luồng ác niệm vô hình vô chất hội tụ lại, nhập vào một viên châu vàng chói lọi. "Oanh long!" Khi vô tận ác niệm đã nhập hết vào viên châu, lập tức một tiếng sấm vang dội phát ra, toàn bộ không gian bản nguyên Thái Dương Tinh rung chuyển dữ dội! "Oanh!" Viên châu vàng rực sôi trào, xoay tròn điên cuồng, đồng thời dẫn dắt vô tận Thái Dương Chân Hỏa vào bên trong!

Viên châu càng lúc càng lớn, trông như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Nhưng không, nó không nổ, khi hấp thụ đủ lượng cần thiết, nó mạnh mẽ rúng động, vừa giãn nở vừa từ từ hóa thành hình người! "Oanh!" Viên châu đã hóa thành người!

Đứng giữa biển lửa Thái Dương Chân Hỏa mà không hề hấn gì!

Bởi đây chính là Ác thi do Đế Tuấn trảm ra, truy cứu bản chất thì

nó vốn là một trong hai viên Thái Dương Chân Hỏa Châu được dựng dục trong không gian bản nguyên Thái Dương Tinh.

Vốn là tinh hoa ngưng tụ từ chân hỏa nên tự nhiên không chịu ảnh hưởng của nó! "Oanh!" Khi Ác thi được trảm ra từ Thái Dương Chân Hỏa Châu của Đế Tuấn xuất hiện, toàn bộ không gian bản nguyên rúng động mãnh liệt, biển lửa đang cuồn cuộn bỗng chốc trở nên bình lặng, như đang cung kính phục tùng!

Thậm chí lúc này nếu có ai ở trên Thái Dương Tinh sẽ thấy một cảnh tượng vô cùng hùng vĩ: vô tận ngọn lửa trên khắp hành tinh đồng loạt lay động, hướng về phía sâu trong không gian bản nguyên mà bái xuống, như thần tử bái kiến đế vương. "Đang!" Cũng đúng lúc này, khi Đế Tuấn trảm xong nhị thi, Thái Nhất bên cạnh cũng rúng động, một vùng khánh vân kim quang rực rỡ hiện lên trên đỉnh đầu.

Trong khánh vân đó, một chiếc cổ chung khổng lồ chấn động phát ra tiếng chuông điếc tai nhức óc!

Tiếng chuông vang vọng khắp không gian bản nguyên, từng luồng sóng chuông như không gặp trở ngại gì mà lan tỏa ra ngoài, trong khoảnh khắc quét qua toàn bộ Thái Dương Tinh.

Biển lửa vô tận trên Thái Dương Tinh bị sóng chuông quét qua bỗng khựng lại, dường như thời gian tại khắc đó trở nên chậm chạp vô cùng!

Chỉ trong một thoáng nhưng tưởng như đã qua ngàn năm, vạn năm, tiếng chuông cuối cùng cũng dứt, từ khánh vân trên đầu Thái Nhất, một viên Thái Dương Chân Hỏa Châu vàng rực cũng bay lên, xoay tròn thôn phệ lượng lớn chân hỏa và bắt đầu giãn nở! "Oanh!" Cuối cùng, viên châu đó cũng hóa thành một thân ảnh có hình dáng y hệt Thái Nhất!

Ác thi!

Sau Đế Tuấn, Thái Nhất cũng đã trảm được nhị thi!

Tu vi cả hai đều đã tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ!

Tốc độ tiến bộ này nếu truyền ra ngoài không biết sẽ làm chấn động bao nhiêu người! "Ông!", "Ông!" Hai Ác thi hóa thành lưu quang bay về khánh vân trên đỉnh đầu họ, khánh vân thu lại, Đế Tuấn và Thái Nhất cùng mở mắt. "Hô!" Thái Nhất thở dài một tiếng!

Lần đột phá này quả không dễ dàng, nếu không có Hỗn Độn Chung trợ lực vào phút cuối, e rằng lần trảm thi này đã thất bại! "Có khí vận Thiên Đình trợ giúp, tu luyện của ta quả nhiên nhanh hơn!" Đế Tuấn nói: "Nhưng cảnh giới Chuẩn Thánh càng về sau càng khó!

Muốn tiếp tục đột phá, ta phải đẩy nhanh hơn nữa sự phát triển của Thiên Đình, chỉ khi Thiên Đình lớn mạnh, khí vận dồi dào mới có thể giúp ta hiệu quả hơn!" "Thiên Đình!" Đế Tuấn chậm rãi đứng dậy, đôi mắt như chứa đựng cả tinh hải thâm bất khả trắc, cảm thán: "Con đường chứng đạo của ta đã gắn liền mật thiết với Thiên Đình!

Vinh nhục có nhau!

Chỉ có xây dựng Thiên Đình vô thượng, tụ tập khí vận vô cùng mới có thể giúp ta chứng đắc Hỗn Nguyên!" Thái Nhất nghe vậy gật đầu: "Đại ca nói đúng!

Chương 77

Nhưng Vu tộc kia thực sự quá khó nhằn, mười hai Tổ Vu nhục thân khó phá, lại có đại đạo thần thông truyền thừa từ huyết mạch Bàn Cổ, thời không, ngũ hành, phong vũ lôi điện... mười hai loại đại đạo tập hợp lại, thực sự khiến người ta không thể coi thường!" "Ân." Đế Tuấn gật đầu tán đồng: "Vu tộc quả thực khó nhằn!

Nhưng cũng chính vì thế mới thú vị!

Nếu để ta dễ dàng hoàn thành bá nghiệp thống nhất Hồng Hoang thì mới là không thực tế!" "Hơn nữa thời gian qua ta cũng hiểu ra, lần trước tuy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ta chưa xuất hiện nhưng Vu tộc chắc chắn cũng có thủ đoạn tương ứng!" Đôi mắt Đế Tuấn lóe lên tia sáng thâm thúy: "Vì vậy, đại chiến lần trước thực chất chỉ là một trận hòa!

Hồng Quân ngăn cản ta cũng chưa hẳn là chuyện xấu!

Ta nên chuẩn bị kỹ càng hơn, đợi sau mười cái nguyên hội nữa sẽ đánh với Vu tộc một trận tử chiến!" "Thắng bại thế nào, ai sẽ xưng bá, đều sẽ định đoạt trong trận chiến đó!" Thái Nhất nghe vậy cũng chìm vào suy nghĩ, một lát sau mới gật đầu: "Đại ca liệu sự như thần!

Đệ không bằng huynh!" "Nhưng nếu đúng như đại ca nói thì đệ phải chuẩn bị nhiều hơn nữa!

Mười cái nguyên hội sau, khi cấm lệnh vừa dứt sẽ lập tức phát động để diệt Vu tộc!" Thái Nhất cũng đứng dậy đầy tự tin: "Có Hỗn Độn Chung, có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ta có năm phần thắng rồi!" Nhưng Đế Tuấn lại lắc đầu: "Không đúng, Thái Nhất đệ sai rồi." "Ân?" Thái Nhất hơi ngạc nhiên. "Ta thắng thực sự không nằm ở Hỗn Độn Chung hay Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Đế Tuấn cười nói:

"Ta thắng là ở Yêu tộc mà chúng ta cùng xây dựng, so với Yêu tộc, Vu tộc tuy mang huyết mạch Bàn Cổ nhưng tiềm lực phát triển làm sao bì được với chúng ta?" "Chỉ cần cho ta thời gian, Yêu tộc có gì không làm được?

Mười cái nguyên hội!

Đủ rồi!

Đến lúc quyết chiến, Yêu tộc chúng ta tất thắng!" Nói đến đây, Đế Tuấn hơi khựng lại: "Tất nhiên ta cũng phải đề phòng!

Hồng Quân đã ban xuống bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, đó là cơ duyên thành thánh, nếu những người đó mượn Hồng Mông Tử Khí chứng đạo thì sẽ là phiền phức rất lớn cho ta!" "..." Thái Nhất nghe vậy sắc mặt hơi đổi. "Cáp cáp!" Nhưng Đế Tuấn lại cười: "Cũng không cần gấp, hiện tại họ chưa thành thánh, dù sau này thành thánh ta cũng sẽ tìm được cách đối phó!" "Sau lần nghe đạo thứ hai, ta đã tiếp tục thôi diễn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trận pháp này gần như không có giới hạn, ta có dự cảm nếu thôi diễn đến một mức độ nào đó, mượn sức mạnh của các vì sao, ta hoàn toàn có thể dùng đại trận đối kháng Thánh nhân!" "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể đối kháng Thánh nhân?" Thái Nhất giật mình kinh hãi, sự mạnh mẽ của Thánh nhân có thể thấy rõ qua Hồng Quân!

Nếu đại trận thực sự có thể đối kháng Thánh nhân thì quả thực là quá lợi hại!

Thời gian như dòng nước xiết, ngày qua ngày biến tương lai thành hiện tại, rồi lại biến hiện tại thành quá khứ.

Cứ thế, phong vân biến ảo, nhật nguyệt luân chuyển, chớp mắt lại trôi qua ba vạn năm!

Từ sau lần nghe đạo thứ hai đến nay đã tròn sáu vạn năm!

Trong sáu vạn năm ấy, Thông Thiên không hề rời Bích Du Cung nửa bước, lần nghe đạo thứ hai khiến đạo hạnh của hắn đạt tới một thời điểm vô cùng quan trọng.

Trong Bích Du Cung, trên vân sàng, Thông Thiên tĩnh lặng tọa thiền, đắm mình trong trạng thái ngộ đạo thâm trầm.

Ở trạng thái này, hắn gần như không cảm nhận được thời gian trôi đi, trong lòng chỉ có vô cùng vô tận đạo và lý, không ngừng cấu tạo, giao chức, lĩnh ngộ và tích lũy để hướng tới Hỗn Nguyên.

Kiếm đạo của Thông Thiên thực chất là một con đường nghịch chứng, theo hắn thấy, vạn thiên đại đạo thực chất cũng là cùng một loại đại đạo!

Giữa trời đất, trong hỗn độn hay thậm chí trong hư vô đều chỉ có một loại đại đạo duy nhất!

Đó mới là đạo khởi thủy nhất, bản nguyên nhất!

Bất kỳ đại đạo nào cũng từ đạo khởi thủy đó mà ra, dù là âm dương, tạo hóa, nhân quả, ngũ hành, sinh tử hay tịch diệt đều bắt nguồn từ đó!

Mọi đại đạo đều chỉ là một phần của nó!

Vì vậy, dựa trên điều này, Thông Thiên đã định ra kiếm đạo của mình, dùng kiếm đạo để không ngừng dung hợp các loại đại đạo, dung hợp càng nhiều thì càng tiếp cận được bộ mặt chân thật của "Đạo".

Nhưng đại đạo biến hóa khôn lường, đâu chỉ có ba nghìn loại hay ức vạn loại?

Sự biến hóa đó là vô cùng vô tận!

Thế nên dù có dung hợp thế nào, kết quả cũng khó lòng tái hiện lại

nguyên bản của "Đạo".

Kiếm đạo của Thông Thiên dường như là một con đường cụt không có điểm dừng, nếu cứ cưỡng ép tu luyện thì phiền nhiễu sẽ ngày càng nhiều và không có lời giải.

Nhưng hiển nhiên nếu là đường cụt thì Thông Thiên đã không đi!

Trong mắt hắn, việc cứ đi dung hợp từng loại đại đạo tuy cũng là chứng đạo nhưng lại là cách chứng đạo không có lời giải, vĩnh viễn không tới đích.

Chương 78

Điều Thông Thiên thực sự minh ngộ chính là đạo lý "Ba nghìn đại đạo, thù đồ đồng quy"!

Thay vì tốn công vô sức đi dung hợp từng loại đạo, tại sao không đi tham ngộ cái đạo lý bất di bất dịch giữa các loại đạo đó?

Một khi thông suốt cái gốc thì vạn sự đều thông!

Đó mới là phương pháp nghịch chứng "Đạo" thực sự!

Dùng kiếm cầu đạo, nắm bắt lấy điểm chung của vạn thiên đại đạo, như vậy gọi là kiếm đạo!

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên tĩnh tọa, tâm thần đắm chìm trong sự tu hành đại đạo mênh mông, trong lúc hoảng hốt dường như đã vượt qua thời gian và không gian.

Bên cạnh hắn là vạn vật chúng sinh, thậm chí là sự diễn hóa của trời đất, đại thiên thế giới, nhưng hắn như một người đứng ngoài cuộc, chỉ tĩnh tọa trên hư không quan sát những biến thiên đó, tâm không bi không hỷ.

Sau vô cùng tuế nguyệt, dường như đã trải qua vô lượng lượng kiếp, cuối cùng mọi thứ lại tái diễn, trời đất khai tịch, thế giới hình thành, chúng sinh được dựng dục...

Như một luân hồi, rồi lại một luân hồi nữa.

Đạo hạnh của Thông Thiên qua mỗi luân hồi lại càng trở nên mạnh mẽ!

Chỉ trong một niệm hắn có thể khai thiên, cũng trong một niệm hắn có thể diệt thế!

Nhưng đó chỉ là hiệu quả phụ của việc tham ngộ đại đạo, đối với sức mạnh thực sự hắn đã không còn truy cầu, vì sức mạnh dù lớn đến đâu nếu không có tu vi và cảnh giới tương ứng thì cuối cùng cũng chỉ là hoa trong gương trăng trong nước.

Giống như mười hai Tổ Vu kia, nhục thân tu luyện lợi hại đến mấy, pháp lực mạnh đến đâu, đến lúc lượng kiếp tới cũng đều tan thành tro bụi!

Thứ hắn truy cầu là đại đạo vô cùng vô tận, cái đạo khởi thủy và căn bản nhất!

Tưởng như đã trải qua vô tận năm tháng, nhưng cũng như chỉ mới một sát na.

Cảm giác huyền diệu khôn tả này không lời nào diễn tả được.

Mỗi khắc đều như lĩnh ngộ được vô số đạo lý tinh diệu tuyệt luân.

Trong lòng hắn chỉ còn sự cảm động!

Cảm động vì được cầu đạo khiến lệ nóng doanh tròng!

Vô cùng thành kính!

Hướng vãng!

Truy cầu không mệt mỏi! "Oanh!" Cơ thể Thông Thiên rúng động, một luồng khí thế mạnh mẽ bộc phát.

Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Cảnh giới của hắn lại thăng tiến lần nữa!

Pháp lực cuồn cuộn dâng cao không ngừng nghỉ, dường như không có giới hạn.

Thông Thiên trường khiếu một tiếng rồi đứng dậy!

Khi mở mắt ra, cả đất trời như mất đi màu sắc, trở nên ảm đạm.

"Oanh!" Thông Thiên đưa tay chộp lấy, Chứng Đạo Kiếm lặng lẽ xuất hiện trên tay, rồi hắn chém xuống một kiếm!

Kiếm chiêu bình đạm nhưng khi chém xuống lại hiện ra một cảnh tượng hùng vĩ vô cùng!

Chứng Đạo Kiếm không ngừng rung động, như có vạn loại đạo âm đang oanh minh, dưới lưỡi kiếm, từng không gian thời gian không ngừng hiện ra!

Đạo âm và sự rung động của kiếm tương hỗ lẫn nhau, rực rỡ sắc màu.

Mỗi lần kiếm rung lên lại làm hư không nứt ra, trong chớp mắt đã không biết rung động bao nhiêu lần, những vết nứt xuất hiện dày đặc.

Chương 79

Từng đạo vết nứt lan tỏa từ kiếm chiêu của Thông Thiên ra bốn phương tám hướng như cánh hoa sen!

Phía sau những vết nứt, vô số thời không chồng chất tạo nên một không gian vô cùng rộng lớn, như chứa đựng vô số vũ trụ ẩn tàng bên trong.

Từ các kẽ nứt có thể thấy được một góc của những vũ trụ hạo hãn đó!

Tất nhiên đây không phải vũ trụ thực, bằng không Bích Du Cung không thể chứa nổi, đây chỉ là dị tượng do kiếm đạo của Thông Thiên diễn hóa ra mà thôi.

Những vũ trụ đó chính là cảnh tượng về các luân hồi mà Thông Thiên đã chứng kiến trong trạng thái huyền diệu khi ngộ đạo.

Thông Thiên đã dùng một kiếm để sáng tạo ra vô số vũ trụ!

Trong đó tự nhiên bao hàm cả những loại đại đạo mà hắn đã lĩnh ngộ.

Số lượng đại đạo nhiều đến mức khó tin, chưa kể chúng còn không ngừng biến hóa thành số lượng lớn hơn nữa!

Cảnh tượng kỳ ảo như mộng như thực này chính là ảo diệu chung cực trong đại đạo của Thông Thiên khi hắn dốc toàn lực thể hiện. "Răng rắc!" Đột nhiên, Chứng Đạo Kiếm rung lên phát ra tiếng vỡ vụn!

Sắc mặt Thông Thiên thay đổi, vội vàng dừng lại, mọi dị tượng biến mất, nhưng hắn không rảnh bận tâm chuyện đó mà chỉ nhìn chằm chằm vào thanh kiếm.

Trên thanh kiếm xuất hiện những vết nứt li ti, hắn không khỏi thở dài một tiếng!

Chứng Đạo Kiếm vốn lấy Hỗn Nguyên Kiếm làm chủ, dung hợp Thanh Liên, Hắc Ly, Bắc Phương Kỳ, Tứ Tượng Linh Châu cùng vô số dược liệu quý hiếm, dùng Càn Khôn Đỉnh luyện chế ra!

Tuy kết quả luyện thành là một kiện Hỗn Độn linh bảo, nhưng thực tế nó chỉ là một sản phẩm chưa hoàn thiện, vì dù dược liệu có quý đến đâu, dung hợp nhiều linh bảo mạnh thế nào cũng không thay đổi được sự thật là nó chỉ được luyện từ một kiện Tiên thiên chí bảo!

Với phẩm chất của Càn Khôn Đỉnh, làm sao có thể luyện ra Hỗn Độn linh bảo thực sự khi bản thân nó cũng chỉ là Tiên thiên chí bảo?

Không thể nào!

Thế nên Chứng Đạo Kiếm tuy là Hỗn Độn linh bảo nhưng thực chất chỉ là bán thành phẩm.

Thậm chí để luyện ra nó, Càn Khôn Đỉnh đã bị tổn thương không nhỏ, sau đó Thông Thiên phải đặt nó vào Nguyên Từ Cực Quang, hấp thu lượng lớn cực quang mới khôi phục được phần nào!

Chứng Đạo Kiếm cũng vậy, là bán thành phẩm chưa tiến hóa xong, lúc này khi Thông Thiên dùng nó để thúc động đại đạo của mình thì nó bắt đầu không chịu nổi tải trọng. "Phải tìm cơ hội nâng cấp Chứng Đạo Kiếm thành Hỗn Độn linh bảo thực sự mới được!

Bằng không thì quá mong manh!" Thông Thiên cảm thán, thu kiếm vào nguyên thần, dùng bí thuật Bão Kiếm Sát để ôn dưỡng, hiệu quả đối với nó cũng không nhỏ!

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên lại tiếp tục tu luyện, một mặt dùng nguyên thần ôn dưỡng kiếm để khôi phục tổn thương, mặt khác tiếp tục tham ngộ đại đạo để ổn định cảnh giới vừa đột phá.

Cứ thế thời gian trôi qua, chớp mắt đã vạn năm!

Một ngày nọ, Thông Thiên đang bế quan thì tâm thần khẽ động, mở mắt ra, vung tay một cái làm hư không rách ra, một khối ngọc phù bay tới.

Thông Thiên dùng thần thức thâm nhập vào ngọc phù, một lát sau trên mặt hiện ra vẻ hưng phấn!

Hóa ra ngọc phù này đến từ Chúc Long của Long tộc.

Theo lời Chúc Long, thế lực Tử Phủ Châu do Đông Vương Công đứng đầu đã nhắm vào Long tộc, đang chuẩn bị khởi binh tấn công!

Đông Vương Công muốn chinh phục Long tộc để thống trị tứ hải, từ đó hiện thực hóa dã tâm tạo thế chân vạc với Vu tộc và Yêu tộc, tái hiện cục diện thượng cổ.

Chúc Long tự nhiên không thể nhẫn nhịn, nhưng Long tộc đã suy lạc, bao năm qua dù Chúc Long tận lực phò trợ nhưng khí vận Long tộc đã mất, làm sao có thể khôi phục hoàn toàn?

Vì vậy để đối phó Đông Vương Công, Chúc Long bắt đầu mời gọi đồng đạo tứ phương cùng chống lại Tử Phủ Châu.

Thông Thiên tất nhiên cũng nằm trong danh sách mời gọi.

Sau khi dùng thần thức phản hồi vào ngọc phù, Thông Thiên búng tay một cái gửi nó vào hư không.

Hắn đã đồng ý với Chúc Long!

Chương 80

Với hắn, sau thời gian dài tĩnh lặng cũng đã đến lúc vận động, một trận đại chiến để khởi động cơ thể quả là đúng lúc!

Hơn nữa theo Thông Thiên thấy, tuy bề ngoài chỉ là trận chiến giữa Tử Phủ Châu và Long tộc, nhưng nó sẽ kéo theo sự chuyển động của hai bá chủ thực sự là Vu tộc và Yêu tộc.

Một khi hai tộc này tham chiến thì quy mô sẽ leo thang, lúc đó hắn có lẽ sẽ có cơ hội kiểm chứng xem đại trận của hai tộc đó so với Tru Tiên Kiếm Trận của hắn thì cái nào cao cái nào thấp!

Đất trời bao la, thời gian trôi chảy, chớp mắt lại qua nghìn năm.

Một ngày kia, Thông Thiên đang tu luyện thì tâm thần khẽ động, mở mắt ra.

Trong tầm mắt hắn, hư không dường như trở nên trong suốt, ánh mắt hắn xuyên qua Bích Du Cung, nhìn thấu ức ức vạn dặm xa xôi!

Nơi đó chính là Tử Phủ Châu!

Nơi đóng bản doanh thế lực do Đông Vương Công kiến lập với thân phận đứng đầu nam tiên.

Thực tế Tử Phủ Châu nằm trong Đông Hải nhưng lại tiếp giáp với đại lục Hồng Hoang, là một bán đảo!

Từ sau khi đi nghe đạo lần hai về, Đông Vương Công luôn khổ tâm kinh doanh, Tử Phủ Châu phát triển ngày một mạnh mẽ, có xu hướng đuổi kịp Vu - Yêu tộc để trở thành thế lực lớn thứ ba Hồng Hoang.

Lượng lớn cao thủ đầu quân cho Tử Phủ Châu, thậm chí có cả hai vị Chuẩn Thánh tham gia.

Đông Vương Công bắt chước Thiên Đình, để hai vị Chuẩn Thánh này cùng ngồi ngang hàng với mình, cùng hưởng khí vận Tử Phủ Châu, một mặt để gắn kết lòng người, mặt khác để thu hút thêm nhiều cao thủ khác.

Tuy nhiên lúc này trên Tử Phủ Châu đột ngột bùng phát nhiều luồng khí thế mạnh mẽ, đại quân Tử Phủ Châu đang xuất chinh!

Sau bao năm chuẩn bị, cuối cùng hắn cũng ra tay với Long tộc!

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên thở phào một hơi, ánh mắt lại biến hóa, trở nên ngưng tụ và xuyên thấu hơn, vượt qua khoảng cách xa xôi để tìm thấy ba thân ảnh.

Một trong số đó không hề xa lạ, chính là người sáng lập Tử Phủ Châu, Đông Vương Công!

Bên cạnh hắn là hai người khác, một mặc kim y, một mặc bạch bào, hiển nhiên là hai vị Chuẩn Thánh còn lại.

Thông Thiên quan sát hai người này, phát hiện thực lực của họ tuy yếu hơn Đông Vương Công một chút nhưng hắn lại có cảm ứng mơ hồ về họ.

Hiển nhiên hai kẻ này không đơn giản như vẻ bề ngoài, đa phần đều có thủ đoạn ẩn giấu!

Thực tế đúng là vậy, vị mặc kim y tên là Kim Hoành, bản thể là một con Cửu Đầu Sư Tử, thiên phú dị bẩm, chiến lực hung hãn.

Người mặc bạch bào tên là Càn Không, lai lịch thần bí chưa từng lộ diện trước mắt người khác, nhưng không gian thần thông của hắn đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, khiến kẻ khác phải kiêng dè. "Đi thôi!

Trận này phải bình định tứ hải!" Đông Vương Công đứng trên cao không hô lớn với đại quân Tử Phủ Châu bên dưới.

Lập tức đại quân đồng loạt đáp lời, khí thế rung trời rồi xuất quân.

Từ trong Tử Phủ Châu, vô số đại quân dày đặc không đếm xuể liên tục hiện ra, khí thế hội tụ lại xông thẳng về phía Đông Hải Long Cung!

Dù Long Cung nằm sâu dưới đáy biển nhưng dưới sự áp chế từ khí thế tích tụ của đại quân Tử Phủ Châu, nó cũng bắt đầu lung lay.

Đại dương không còn bình lặng mà cuộn lên từng đợt sóng lớn! "Hống!", "Hống!", "Hống!"...

Từng tiếng long ngâm mang theo sự phẫn nộ vô cùng vang lên.

Trước sự khiêu khích như vậy, Long tộc với tư cách chủ nhân tứ hải tự nhiên không thể tọa thị lục lặc!

Họ biết Tử Phủ Châu sẽ ra tay nên cũng đã chuẩn bị từ lâu! "Oanh!", "Oanh!", "Oanh!"...

Trong thoáng chốc, cùng với tiếng long ngâm, vô số đại quân Long tộc xông lên mặt biển.

Chương 81

Khí thế của đại quân Long tộc so với Tử Phủ Châu còn hung lệ và sát khí hơn nhiều, rõ ràng là nội hàm tích lũy từ thời thượng cổ!

Chúc Long đã điều động chiến lực từ ba biển còn lại để tập trung tại Đông Hải.

Bây giờ bộc phát ra quả nhiên hiệu quả!

Không chỉ đại quân Long tộc, mà còn vô số hải tộc đi theo phò tá vương giả của mình, số lượng hải tộc thậm chí còn nhiều hơn cả Long tộc, hợp lại tạo thành một lực lượng vô cùng cường đại!

Trên mặt biển Đông Hải lúc này đã biến thành một chiến trường vô tận chia làm hai nửa, một bên là đại quân Long tộc và Hải tộc, bên kia là đại quân Tử Phủ Châu, hai bên đối trì!

Không khí trầm mặc như trước cơn bão khiến người ta cảm thấy ngộp thở. "Oanh!" Một luồng sóng lớn vọt lên, trên ngọn sóng đó đột nhiên xuất hiện một thân ảnh!

Mặc y bào đen viền vàng, cao quý và kiêu ngạo!

Người xuất hiện chính là Chúc Long.

Trên người lão mang một khí thế dữ tợn chưa từng thấy, sát ý ngập tràn! "Căn cơ đại đạo đã được bù đắp?" Tại Bích Du Cung trên đảo Bồng Lai, Thông Thiên thấy Chúc Long xuất hiện thì hơi sững lại, hắn nhận ra căn cơ đại đạo của Chúc Long đã hoàn toàn được chữa lành.

Không chỉ vậy, thực lực của lão còn tăng thêm một bậc, hiện tại Chúc Long đã là Chuẩn Thánh trung kỳ!

Thông Thiên chau mày suy tư, cũng chính lúc này, hai thân ảnh

khác lại xuất hiện bên cạnh Chúc Long, đứng lơ lửng trên không trung.

Bù đắp được căn cơ Đại Đạo, thực lực lại tiến thêm một bước, trên thân Chúc Long rõ ràng tỏa ra một luồng khí chất mà Thông Thiên chưa từng thấy qua!

Đó là sự cao quý, là sự kiêu ngạo!

Hoặc giả, đó chính là khí chất vốn có của Chúc Long!

Chỉ là Long tộc vừa trải qua đại chiến Lượng kiếp, suy nhược chưa từng có, Chúc Long vì Long tộc mà phải ủy khúc cầu toàn, thỏa hiệp các phương, nên khí chất ấy mới bị ẩn giấu đi.

Nhưng đến hiện tại, căn cơ Đại Đạo đã được bù đắp, tu vi một lần nữa thăng tiến, y tự nhiên không cần phải giữ vẻ khiêm cung, nhu nhược nữa!

Ngược lại, đối mặt với việc Đông Vương Công chinh thảo, y cảm thấy phẫn nộ, xem đó là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Long tộc!

Bởi vậy, y triển khai phản kích, tụ tập sức mạnh trên dưới Long tộc, muốn cùng Đông Vương Công quyết chiến một trận!

Y muốn đánh bại Đông Vương Công, đồng thời dùng việc này để tuyên cáo sự tồn tại của Long tộc, rằng chủng tộc bá chủ thời thượng cổ vẫn chưa triệt để tiêu trầm!

Tất nhiên, Chúc Long không hề ngốc, Tử Phủ Châu những năm này phát triển rất nhanh, tuy trong mắt y chỉ là đám ô hợp, nhưng cũng không thể xem thường.

Nhất là khi Đông Vương Công đã chiêu lãm được hai vị Chuẩn Thánh!

Điều này càng khiến y cảnh giác!

Thế nên những năm qua, Chúc Long cũng luôn tìm kiếm trợ thủ.

Lúc này, bên cạnh y xuất hiện hai người, chính là trợ thủ mà y tìm được!

Hai người bên cạnh Chúc Long gồm một nam một nữ!

Vị nữ tử tên gọi Bích U, bản thể là một con sứa tinh ở biển sâu, thiện dùng độc, vô hình vô sắc khiến người ta khó lòng phòng bị, thường thường chưa kịp phát giác đã trúng chiêu, kịch độc phát tác trong khoảnh khắc liền khiến hình thần câu diệt!

Còn vị nam tử kia là một con tê tê thành đạo, tự hào là Thương Giáp đạo nhân, thực lực cũng không dưới Bích U.

Có hai người này tương trợ, Chúc Long tự nhiên tràn đầy tự tin!

Trên Tam Thập Tam Thiên, lúc này năm đại cường giả Chuẩn Thánh của Thiên Đình là Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng đang đứng cùng một chỗ.

Đối với đại chiến giữa Tử Phủ Châu và Long tộc, bọn họ tự nhiên cũng phải quan tâm!

"Thế nào?

Chương 82

Chư vị, hiện tại lưỡng phương đại chiến, mỗi bên đều có ba vị Chuẩn Thánh, phía sau khẳng định sẽ lưỡng bại câu thương!

Đến lúc đó ta thừa cơ nhập cuộc thì sao?" Đế Tuấn hiếm khi nở nụ cười nhẹ, có chút tùy ý nói.

Ngoại trừ Thái Nhất, ba người Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng nhìn nhau một cái, Phục Hy cười hỏi: "Đế Tuấn đạo huynh muốn nhập cuộc, lẽ nào quên mất cấm lệnh của Đạo Tổ?" Đế Tuấn lắc đầu, "Phục Hy đạo hữu cười nhạo ta rồi, cấm lệnh của Đạo Tổ thì Thiên Đình ta khẳng định phải tuân thủ, nhưng cấm lệnh đó là dành cho Vu tộc!

Còn Đông Vương Công và Chúc Long kia lại không nằm trong phạm vi đó!" Phục Hy nghe vậy liền trầm mặc, một lát sau mới nói: "Nếu đạo huynh đã quyết định, vậy cứ việc động thủ là được!

Nếu có chuyện gì, mấy người chúng ta cùng gánh vác!" Nữ Oa và Côn Bằng cũng gật đầu.

Đế Tuấn và Thái Nhất đối thị một cái, đều nói: "Hảo!" Thực ra bọn họ đã sớm thương lượng xong, Tử Phủ Châu đối với Thiên Đình là cái gai không thể không trừ, mặc kệ Đông Vương Công có được Đạo Tổ thân phong là Nam Tiên chi thủ hay không cũng vô dụng, đều phải nhổ tận gốc!

Vì việc này, bọn họ cam nguyện thừa chịu bất kỳ rủi ro nào đi kèm.

Tất nhiên theo Đế Tuấn thấy, dù có thật sự giết Đông Vương Công, vị Thánh nhân Đạo Tổ cao cao tại thượng kia cũng chưa chắc sẽ thật sự giáng tội.

Phản lại, có khả năng chỉ là nhẹ nhàng bỏ qua, không để tâm đến.

Bởi vì sau khi giảng đạo lần thứ ba, vị kia cũng sẽ thân hợp Thiên Đạo rồi, còn rảnh đâu mà quản nhiều như thế?

Tương tự như vậy, trên đại địa phương Bắc, trước điện Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu lúc này cũng đang nhìn về hướng Đông Hải.

"Đại ca, trận chiến này ai thắng ai bại đây?

Cũng thật khéo, Tử Phủ Châu và Long tộc, mỗi bên đều có ba vị Chuẩn Thánh?" Chúc Dung nói.

"Vô sở vị!" Đế Giang cười cười, nói: "Bất luận Đông Vương Công thắng hay Chúc Long thắng đều không quan trọng!

Ta đã sớm bảo Cộng Công chuẩn bị tốt rồi, đợi đến thời điểm mấu chốt, ta sẽ xuất thủ!" "Cộng Công?" Chúc Dung nhìn về phía Cộng Công, nhưng Cộng Công chỉ mỉm cười không nói, khiến Chúc Dung tức đến mức muốn đánh cho một trận!

Đế Giang lắc đầu, tiếp tục nói: "Long tộc là tộc mạnh nhất trong Tam tộc thượng cổ, cho dù suy lạc nhưng vẫn chiếm giữ Tứ Hải.

Chúc Long kia cũng có năng lực, những năm này luôn kinh doanh Long tộc vô cùng chặt chẽ!

Ta muốn nhúng tay vào cũng không được!

Nhưng hiện tại có tên Đông Vương Công kia dẫn đầu, lại cho ta cơ hội.

Cứ chờ xem!

Lưỡng phương tranh đấu, lưỡng bại câu thương chính là lúc ta xuất thủ!

Khi đó ta xuất thủ nhất định phải nhanh, dù sao cũng đừng quên còn có Yêu tộc Thiên Đình nữa!

Chỉ cần ta nhanh hơn bọn chúng một bước, bọn chúng sẽ mất đi cơ hội.

Có cấm lệnh của Đạo Tổ ở đó, Vu tộc và Yêu tộc chúng ta không thể lại tranh đấu!

Một khi ta giành trước, bọn chúng mất đi tiên cơ, nếu muốn xuất thủ cưỡng ép nhúng tay vào, đó là vi phạm cấm lệnh Đạo Tổ, là tự tìm đường chết!

Đế Tuấn hẳn không ngu xuẩn như vậy.

Cho nên, tóm lại chỉ có một chữ: Nhanh!" "Minh bạch!" Các Tổ Vu nghe vậy, nhìn nhau một cái rồi đều gật đầu đáp ứng.

Trên mặt biển, một bên là đại quân Tử Phủ Châu, một bên là liên quân Long tộc và phụ dung Hải tộc.

Hai quân đối trận, khí thế không ngừng va chạm, phát ra những tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, nhưng đó cũng chỉ là thăm dò.

Song phương chưa thực sự lao vào tử sát, nhưng dù vậy, theo sự đối trận của hai quân, cả vùng trời đất Hồng Hoang dường như bị bao phủ bởi bầu không khí u ám như mưa bão sắp đến, hơi thở trầm đục đáng sợ khiến người ta kinh hãi.

Long tộc không cần bàn cãi, là bá chủ thượng cổ, con rết trăm chân chết mà không cứng, đó là chuyện ai ai trong Hồng Hoang cũng biết!

Còn Tử Phủ Châu là thế lực do Đông Vương Công – vị Nam Tiên chi thủ được Đạo Tổ sắc phong – thành lập, tuy là thế lực mới nổi nhưng có ba vị Chuẩn Thánh là Đông Vương Công, Kim Hoành, Càn Không dẫn đầu, thanh thế cũng vô cùng hạo đại, có xu hướng đuổi kịp hai tộc Vu Yêu.

Lúc này, đại chiến của hai bên tự nhiên thu hút sự chú ý của các

phương Hồng Hoang, vô số thần thức ánh chiếu hư không, mật thiết quan chú diễn biến sự thái!

Chương 83

Đặc biệt là ánh mắt đều tập trung vào các "thống lĩnh" của hai bên!

Thật trùng hợp, lúc này cả hai bên đều có ba vị Chuẩn Thánh.

Phía Tử Phủ Châu có Đông Vương Công, Kim Hoành, Càn Không; phía Long tộc lại có Chúc Long, Bích U, Thương Giáp đạo nhân!

Hai quân đối trận, khí thế vô hình giao kích khiến thiên địa xuất hiện đủ loại dị tượng!

Chưa thực sự đại chiến nhưng một luồng mùi máu tanh nồng nặc, hơi thở sát phạt đã lẩn quất quanh chóp mũi mọi người, khiến người ta vô cùng áp lực.

"Chúc Long, hiện tại ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, gia nhập Tử Phủ Châu, bằng không chớ có trách ta vô tình!" Đông Vương Công trong tay chống một cây gậy chống!

Đó là biểu tượng cho thân phận Nam Tiên chi thủ!

Là Long Đầu Quải Trượng do Hồng Quân Đạo Tổ ban cấp!

"Gia nhập Tử Phủ Châu?" Chúc Long nghe vậy liền cười lạnh một tiếng: "Đông Vương Công thật đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Loại tiểu nhân như ngươi cũng muốn Long tộc ta đầu hàng?

Một lũ ô hợp mà thôi!

Dám phạm Long tộc ta, hôm nay sẽ cho ngươi biết thế nào gọi là Long tộc!" "Sát!" Chúc Long đại hét một tiếng, không chút do dự chỉ huy đại quân bắt đầu đại chiến!

"Hống!", "Hống!", "Hống!", vô số đại quân Long tộc, Hải tộc tức

thì gầm lớn, xông sát về phía Tử Phủ Châu.

"Tiểu nhân?!" Trên cao không, Đông Vương Công nghe Chúc Long nói vậy thì tức đến mức mặt mũi vặn vẹo, tức tối nói: "Hảo!

Hảo!

Hảo!

Tự tìm cái chết!

Vậy thì đừng trách ta!" "Sát!" Đông Vương Công trọng trọng chống Long Đầu Quải Trượng, ra hiệu đại quân xông sát!

Tức khắc, vô số đại quân Tử Phủ Châu cũng phân phân gầm thét, xông về phía trước!

"Oanh!", "Oanh!", "Oanh!", nhất thời, đại quân hai bên xông vào nhau, rốt cuộc kéo mở bức màn đại chiến.

Mặt biển vốn xanh biếc nhanh chóng biến thành màu máu đỏ!

Mỗi thời mỗi khắc trong cuộc tử sát đều không biết có bao nhiêu sinh linh vẫn lạc, máu tươi nhuộm đỏ nước biển.

Tại đảo Bồng Lai, trong cung Bích Du, Thông Thiên cũng đang quan chú trận chiến này.

Ngài ngẩng đầu nhìn lại, thấy phía Long tộc, vô số tu sĩ Long tộc hoặc Hải tộc tế ra từng kiện dị bảo, cấu kiến đại trận.

Những đại trận này hầu như đều có cùng một hình dạng, giống như những lâu thuyền hạm đội đời sau, vô cùng thống nhất, hành tiến trên đại hải.

"U!

U!

U!" Vô số lâu thuyền hạm đội ấy lại tương hỗ cấu thành những

đại trận tinh mật và phức tạp hơn, phối hợp với từng chi đại quân tu sĩ Long tộc, Hải tộc.

Có thể thấy, uy lực của trận pháp đáng sợ đến nhường nào!

Từ thời thượng cổ, Thông Thiên đã từng kiến thức qua thủ đoạn như vậy của Long tộc, giờ nhìn lại vẫn không khỏi cảm thán!

Trên con đường chiến tranh, Long tộc là mạnh nhất!

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc khi xưa cũng phải liên minh lại mới có thể kháng hành được Long tộc!

Còn về Yêu tộc, Vu tộc, tuy hai tộc này hiện đang là bá chủ, nhưng so về mặt này vẫn còn kém xa Long tộc!

Chương 84

Đại quân Tử Phủ Châu càng không cần phải nói!

Như lời Chúc Long, toàn là một đám ô hợp!

Lúc này, theo việc đại quân Long tộc, Hải tộc bày ra trận thế, dùng các loại đại trận phối hợp lẫn nhau, hình thế chiến tranh lập tức chuyển biến cấp kỳ.

Đại quân Tử Phủ Châu lập tức rơi vào thế hạ phong!

Từng tòa trận pháp như lâu thuyền hạm đội hành tiến trên biển, phát ra đủ loại công kích, khiến đại quân Tử Phủ Châu tử thương thảm trọng, rơi vào thế yếu tuyệt đối.

"Đáng chết!" Đông Vương Công thấy cảnh này, sắc mặt vô cùng khó coi, vội vàng hét lớn: "Bố trận!" "Oanh!", "Oanh!", "Oanh!", tức khắc, vô số đại quân Tử Phủ Châu cũng vội vàng bố trí ra từng tòa trận pháp.

Có đại trận hình như cái chuông, có tòa hình tháp, có tòa như dải lụa dài, có tòa hào quang phun trào, tóm lại là thiên kỳ bách quái.

So với phía Long tộc, Hải tộc, rõ ràng là sự tương phản giữa quân tạp nham và quân chính quy!

Về chiến lực cũng có sự chênh lệch rõ rệt!

Thường thường phải ba tòa đại trận của Tử Phủ Châu mới đỉnh trụ được một tòa đại trận bên phía Long tộc!

Nhưng dù sao, tuy Tử Phủ Châu ở thế hạ phong nhưng cũng cơ bản ổn định lại được, không đến mức nhanh chóng tan rã!

Trên Đông Hải, đại quân hai bên không ngừng va chạm, dựa vào

trận pháp mà đối oanh.

Nhất thời đánh đến mức thiên địa ảm đạm vô sắc, vô số tu sĩ thịt nát xương tan, tay chân đứt lìa bay loạn, máu chảy nhuộm đỏ đại hải.

Tiếng chém giết, tiếng gầm thét thê lương, tiếng thảm thiết gần như không dứt bên tai.

"Oanh!", "Oanh!", "Oanh!", trong từng đợt va chạm, khoảng cách trận pháp giữa hai bên nhanh chóng lộ rõ!

Long tộc là bá chủ thượng cổ, truyền thừa lâu đời, uy lực phương diện chiến tranh sao có thể để Tử Phủ Châu mới lập của Đông Vương Công so sánh được?

Nhất thời, đại quân Tử Phủ Châu hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, khó lòng xoay chuyển.

Phương Bắc đại địa, trên Tam Thập Tam Thiên, bất luận Vu tộc hay Yêu tộc khi nhìn thấy cảnh này đều cảm thán không thôi đối với Long tộc!

Quả nhiên không hổ danh bá chủ thượng cổ!

Một số lão cổ hủ tồn tại từ thời thượng cổ thấy vậy càng thêm hồi ức về sự huy hoàng của Long tộc khi xưa.

So với khi đó, trận đại chiến giữa Long tộc và Tử Phủ Châu hiện tại chẳng khác nào trò trẻ con.

Long tộc tuy mạnh, nhưng chung quy đã lạc hậu quá nhiều rồi!

"Ha ha ha!" Trên cao không, Chúc Long đối trì với Đông Vương Công, lúc này cười lớn nói: "Thế nào?

Đông Vương tiểu nhi, hiện tại đã biết lợi hại của Long tộc chưa?" "Tìm chết!" Đông Vương Công sắc mặt xanh mét, Long Đầu Quải Trượng trong tay hung hăng đâm về phía Chúc Long!

Tức thì, một tiếng "Ong" vang lên, thấy vô số hắc động hiện ra như những vòng xích nối tiếp nhau, cái này lồng vào cái kia.

Sức mạnh kinh khủng chưa thực sự giáng xuống đã khiến phương viên thiên vạn lý bên trong hóa thành một vùng ảm đạm không ánh sáng, dường như mọi thứ đều bị những vòng hắc động kia thôn phệ vào trong.

Thiên địa không còn ánh sáng, đen kịt một mảnh.

Uy lực đáng sợ khiến Bích U và Thương Giáp đạo nhân bên cạnh Chúc Long đều biến sắc mặt!

Hiển nhiên từ chiêu này có thể thấy, thực lực của Đông Vương Công vượt xa bọn họ.

Tuy nhiên, hai người cũng không lo lắng, vì bên mình có Chúc Long.

Thực lực của Chúc Long cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ, không kém hơn Đông Vương Công!

"Hừ!" Quả nhiên, lúc này Chúc Long lạnh hừ một tiếng, bước tới một bước.

Tức khắc, khí thế triệt để bộc phát, sừng sững giữa trời đất, dường như thiên địa đều xoay quanh y mà chuyển động.

Chương 85

Y không dùng pháp thuật, cũng chẳng dùng thần thông, thuần túy dùng nhục thân kháng hành!

Nhục thân khủng bố áp bách đến mức không gian bốn phía không ngừng sụp đổ vào trong cơ thể y, ẩn ước có thể thấy trong không gian sụp đổ kia xuất hiện từng bức phù ảnh của thời thượng cổ!

Dường như nhục thân của y đã đè sụp thời gian thượng cổ, khiến thời không đảo lưu, thấy được cảnh tượng khi xưa!

Thực chất đó chỉ là một loại dị tượng, nhưng cũng đại biểu rằng nhục thân của Chúc Long thực sự phi đồng tiểu khả, cho dù không bằng Thập Nhị Tổ Vu, không bằng Thông Thiên, nhưng phóng mắt khắp Hồng Hoang cũng là cấp bậc đỉnh tiêm!

Những hắc động vòng xích kia áp bách tới nhưng đều bị nhục thân Chúc Long ép một cái liền toàn bộ vỡ vụn, ngược lại còn bị thôn nạp vào trong thân thể y!

Khí thế Chúc Long càng thịnh!

"Xem đòn đây!" Đông Vương Công thấy đòn đầu thất bại, trong lòng vừa não nộ vừa tỉnh táo lại mấy phần, biết Chúc Long không dễ đối phó!

Ngay lập tức, Long Đầu Quải Trượng trong tay lại giương lên, bộc phát ra uy năng càng thêm khủng bố, đánh về phía Chúc Long.

Kiện linh bảo này là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo do Đạo Tổ ban cho, uy lực thực sự không thể xem thường.

Đánh ra một cái, thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô quang, khiến người ta tâm thần kích động, khó lòng chống đỡ!

“Hống!” Chúc Long gầm lên một tiếng, khí thế trên thân triệt để bộc phát, như vực sâu như bầu trời, oanh long một tiếng, sinh sinh chặn đứng Long Đầu Quải Trượng, đồng thời chấn cho nó phải run rẩy.

Mặt biển phía dưới bị khí thế ép xuống, cũng sinh sinh hạ thấp vài ngàn trượng.

“Oanh long!” Một thanh đao xuất hiện trong tay Chúc Long, hào quang đen đỏ dường như có thể làm loạn tâm thần, dẫn động đủ loại dục vọng trong lòng người.

Chúc Long chém ra một đao, chém thẳng vào Long Đầu Quải Trượng.

Phát ra một tiếng “Đang” chói tai, hỏa quang bắn tung tóe, cả hai đều bị đẩy bật ra, nhưng một luồng phong bạo mãnh liệt lại bùng nổ, uy lực cực lớn!

“Đông!”, “Đông!”, “Đông!”, “Đông!” Đông Vương Công cầm quải trượng liên tục lui lại bốn bước trên không trung, mỗi bước hạ xuống đều nặng nề vô cùng, tạo ra vụ nổ lớn, từng mảng không gian nổ vỡ, trút luồng sức mạnh cuồn cuộn vào hư không.

Nhưng lão không rảnh để tâm đến những thứ đó, lúc này ánh mắt lão tử tử nhìn chằm chằm vào thanh đại đao trong tay Chúc Long, hét lên: “Chúc Long, thanh đao đó là gì?” Trong ánh mắt lão rõ ràng mang theo một tia kinh ngạc!

Bởi vì thanh đao của Chúc Long có thể ngạnh chọi với Long Đầu Quải Trượng!

Phải biết Long Đầu Quải Trượng là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, lẽ nào thanh đao của Chúc Long cũng là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo?

“A a.” Chúc Long cười lạnh một tiếng, nhục thân y cường đại, ngạnh kháng với Đông Vương Công mà không bị chấn lui, lúc này vung vung thanh đại đao trong tay, trên thân đao lóe lên từng vệt sáng đen đỏ: “Hỏi đao của ta?” “Hảo!” Chúc Long cười lạnh: “Vậy cho ngươi mở rộng tầm mắt, Đông Vương tiểu nhi, thời thượng cổ, đao của La Hầu chính là Thiên Ma Đao!” “Thiên Ma Đao!” Theo cái tên mà Chúc Long thốt ra, tức khắc các vị đại thần thông giả khắp nơi đều biến sắc mặt!

La Hầu là ai?

Đó là nhân vật ngang hàng với Đạo Tổ Hồng Quân!

Hồng Quân là Đạo Tổ, còn La Hầu chính là Ma Tổ!

Thanh đao đó là bảo đao của Ma Tổ La Hầu, Thiên Ma Đao?

Tuy rằng pháp bảo nổi tiếng nhất của La Hầu không phải Thiên Ma Đao, nhưng điều đó cũng chẳng hề ngăn cản sự chấn nhiếp mà nó mang lại cho mọi người!

Bởi vì thanh đao này rất tà!

Đúng vậy, một thanh tà đao, vì nó ẩn chứa Đại Đạo của bản thân La Hầu – Thiên Ma Đại Đạo, nó có thể cổ hoặc lòng người, khiến người ta tâm thần thất thủ, từ đó bị Thiên Ma xâm nhập, chiếm đoạt nguyên thần và thân thể!

“Thiên Ma Đao!” Sắc mặt Đông Vương Công cũng biến đổi, nhưng nhanh chóng khôi phục lại, cười lạnh một tiếng: “Đến cả La Hầu cũng không còn nữa!

Thanh đao này thì có tác dụng gì?” Đột nhiên, khí thế Đông Vương Công biến đổi, tử quang trong cơ thể phun trào như ngọn lửa bùng cháy dữ dội, đi kèm theo đó là một chiếc chuông lớn bay lên!

Tử Dương Chung!

Chiếc chuông này chính là linh bảo bản sinh của Đông Vương Công!

Tuy chỉ là Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo nhưng vì là vật bản mệnh giao tu nên uy lực thực sự vượt xa Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo thông thường!

"Ong!" Theo chiếc chuông bay lên đỉnh đầu Đông Vương Công rồi úp ngược xuống, rủ xuống từng chùm tử quang, hào quang ngập trời bao phủ lấy toàn thân lão.

Chương 86

"Phanh!", "Phanh!", "Phanh!", đồng thời xuất hiện những đạo ma ảnh hốt nhiên hiện ra quanh thân Đông Vương Công.

Vốn là ma ảnh vô hình nhưng lúc này lại phát ra những tiếng thảm thiết thê lương, hóa thành từng luồng khói đen rồi tan biến.

"Ha ha ha!" Đông Vương Công đại tiếu, nhìn về phía Chúc Long: "Xem Thiên Ma Đao của ngươi có thể làm gì được ta nào?" Ánh mắt Chúc Long hơi co lại, biết đây mới là bản lĩnh thực sự của Đông Vương Công.

Bản thân lão vốn là một luồng Tiên Thiên Thuần Dương Chi Khí hóa hình đắc đạo.

Hiện tại triển khai bản lĩnh thật sự, tự nhiên là chí dương chí cương, vạn pháp khó xâm!

Nhưng Chúc Long vẫn cười lạnh đáp: "So chuông thì không bằng Hỗn Độn Chung, Thuần Dương cũng chẳng thắng nổi Thái Dương, ta thật chẳng hiểu ngươi có gì mà đắc ý!

Ngươi cũng có tư cách tranh bá Hồng Hoang sao?" "Oanh long!" Chúc Long rung mạnh Thiên Ma Đao trong tay, thi triển ra những chiêu thức hung mãnh hơn.

Nhất thời trong lớp lớp ma ảnh lại xuất hiện thêm những ngân tích thần thông của Long tộc, hai thứ kết hợp lại cùng tiến công Đông Vương Công!

Tương tự, Đông Vương Công cũng thẹn quá hóa giận, bị Chúc Long liên tục châm chọc khiến lão sắp nổ tung lồng ngực rồi!

Tử Dương Chung phun trào ức vạn quang huy bao phủ toàn thân

để ngăn cản công kích quỷ dị của Thiên Ma Đao, đồng thời Long Đầu Quải Trượng trong tay cũng liên tục vung đập, va chạm với Thiên Ma Đao phát ra những tiếng oanh minh chấn nhĩ dục lung.

Hai đại Cực phẩm Tiên thiên linh bảo va chạm khiến thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, trong phạm vi ức vạn lý quanh hai người không ai dám lại gần.

Cùng lúc Chúc Long và Đông Vương Công đại chiến, bốn vị Chuẩn Thánh còn lại là Bích U và Kim Hoành, Càn Không và Thương Giáp đạo nhân cũng tìm đúng đối thủ mà tử sát.

Bích U trực tiếp hóa ra bản thể, một con sứa khổng lồ huyền phù trên không trung, vô số xúc tu khẽ động liền phân phân đánh về phía Kim Hoành!

Những xúc tu này tuy mềm mại nhưng cực kỳ kiên nhận, thậm chí còn mang theo kịch độc!

Bản thể Kim Hoành là Cửu Đầu Sư Tử, xưa nay luôn chiến đấu theo kiểu ngạnh sát ngạnh đả, lúc này đối đầu với Bích U lại cảm thấy toàn thân như bị gông xiềng, đánh không được mà lui cũng chẳng xong!

Những xúc tu của Bích U khi vung đập, nếu lão đi ngăn cản thì chúng sẽ lập tức nổ tung, bắn ra vô số độc dịch!

Những độc dịch này kịch độc vô cùng, ngay cả không gian cũng có thể xâm thực, khiến lão căn bản không dám ngạnh kháng.

Tất nhiên, nếu chỉ để kiềm chế Bích U thì lão vẫn làm được, dù sao đều là Chuẩn Thánh, thực lực song phương thực chất không có chênh lệch quá lớn!

Lão chỉ là không muốn mạo hiểm đi thử độc mà thôi!

So với bên Kim Hoành đang cẩn trọng từng chút vì không muốn

mạo hiểm, phía bên kia Càn Không đạo nhân và Thương Giáp đạo nhân lại đánh nhau kịch liệt vô cùng.

"Phong!" Càn Không đạo nhân đưa tay chỉ một cái, tức khắc từng đạo bình chướng không gian hiện ra quanh thân Thương Giáp đạo nhân, ý đồ muốn phong cấm lão ở bên trong.

Nhưng Thương Giáp đạo nhân bản thể là tê tê, trực tiếp động thân hình hóa thành một đạo lưu quang như mũi dùi, trong khoảnh khắc đã đâm thủng không biết bao nhiêu bình chướng không gian.

Càn Không đạo nhân tiếp tục thi triển thần thông không gian, hoặc hóa thành bình chướng, hoặc hình thành lưỡi đao không gian, hoặc khiến không gian đại phá liệt, đại băng tháp, hay trực tiếp ngưng cố không gian...

Đủ loại thủ đoạn đồng loạt tung ra để oanh sát Thương Giáp đạo nhân!

Nhưng Thương Giáp đạo nhân cũng không hề nhượng bộ, dựa vào bản thể cường thế mà xuyên phá bình chướng, phấn toái lưỡi đao không gian, ngạnh kháng không gian phá liệt, băng tháp, cho dù không gian bị ngưng cố thì khi lão toàn lực bộc phát vẫn có thể phá mở.

Tạo nghệ về không gian của hai người đều cực kỳ mạnh mẽ, nhưng hiển nhiên Thương Giáp đạo nhân nhờ vào bản thể nên so với Càn Không đạo nhân vẫn thắng hơn một bậc.

"Phanh!" Hai người lại giao thủ một lần nữa, Thương Giáp đạo nhân một chưởng đập nát bình chướng không gian do Càn Không tạo ra, thân hình hiện ra ở cách đó không xa, trên mặt lộ ra một nụ cười trào phúng: "Thế nào?

Muốn tiếp tục không?" "Tất nhiên!" Càn Không nghiến răng, đột nhiên vung tay một cái, một đạo kim quang đột nhiên ngưng tụ trong

tay lão, hiện ra hình dạng là một cành cây!

"Thứ gì vậy?" Thương Giáp đạo nhân nhìn thấy cành cây vàng óng kia, sắc mặt tức thì biến đổi.

Đó thực tế là một cành liễu vàng, tỏa ra những dao động không gian cực kỳ nồng đậm khiến lão cũng phải run sợ!

"Một kiện pháp bảo sao?" Ý nghĩ đó thoáng qua trong đầu Thương Giáp đạo nhân, nhưng lão lập tức phủ nhận: "Vì đó không phải pháp bảo, thực sự chỉ là một cành cây!" Hốt nhiên, một tia linh quang lóe lên trong lòng Thương Giáp đạo nhân, lão thoát miệng thốt ra: "Không Tâm Dương Liễu Thụ!

Một cành của Không Tâm Dương Liễu!" Lão đã hiểu rồi!

Lão hoàn toàn xác tín đó chính là cành liễu thụ.

Chương 87

Nhưng đồng thời lão cũng kinh dị vạn phân, Không Tâm Dương Liễu tuy là một trong Thập đại linh căn nhưng cũng chỉ là Tiên thiên linh căn đỉnh cấp thôi, vậy mà lúc này xuất hiện một cành nhỏ đã khiến lão cảm thấy tim đập chân run, bất an?

Vậy cây Không Tâm Dương Liễu chân chính, hoàn chỉnh kia rốt cuộc cường đại đến nhường nào?

Một cành liễu của Không Tâm Dương Liễu Thụ.

Trong cung Bích Du, Thông Thiên thấy cảnh này cũng giật mình kinh hãi, một trong Thập đại linh căn Không Tâm Dương Liễu, không phải là Dương Mi sao?

Theo truyền thuyết, Dương Mi chính là một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần – Không Gian Ma Thần, trong đại kiếp Khai Thiên vì bị Bàn Cổ dùng Rìu Khai Thiên đả thương nên một mẩu bản thể rơi vào Hồng Hoang, hóa thành một trong Thập đại linh căn Không Tâm Dương Liễu.

"Hiện tại Dương Mi chắc cũng đã chứng đạo rồi chứ?" Thông Thiên cau mày nói: "Chỉ để lại một cành của bản thể sao?

Là thủ đoạn do Càn Không bố hạ?

Hay là không phải, chỉ là Càn Không đạo nhân tình cờ có được?" Căn cứ theo truyền thuyết đời sau, Dương Mi chứng đạo còn trước cả Hồng Quân!

Sau khi Hồng Quân thành thánh, ông ta đã đại chiến một trận với Hồng Quân, thi triển thần thông không gian thu sạch hết thảy bảo vật của Hồng Quân!

Tuy sau đó đã trả lại nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, ngoại trừ La Hầu, đây là lần duy nhất Hồng Quân phải nếm mùi thất bại.

Đây chính là lịch sử đen của vị Thánh nhân đệ nhất Hồng Hoang!

Còn người khởi xướng là Dương Mi đã phiêu nhiên rời đi vào chốn Hỗn Độn, từ đó mất tích không tăm hơi.

"Chắc là đi tìm bản thể Ma Thần rồi." Thông Thiên ngừng suy đoán, dù sao với thực lực hiện tại, đây chưa phải lúc để ngài bận tâm chuyện đó!

"Xoẹt!" Cành liễu vàng bay ra, chấn động không gian vô tận bùng nổ, ngay lập tức Thương Giáp đạo nhân cảm thấy thân thể trệ lại như lún trong vũng bùn.

Một đạo kim quang bay tới nhanh như chớp khiến lão căn bản khó lòng tránh khỏi hoàn toàn.

Trước ngực lão xuất hiện một lỗ máu đâm xuyên từ trước ra sau, chính là bị cành liễu vàng kia xuyên thủng!

Chỉ là một cành liễu thôi mà sao lại khủng bố đến vậy!

Thương Giáp đạo nhân đại biến sắc mặt, cũng không màng đến việc khác nữa, lão đưa tay chụp một cái, vô số ngân quang hội tụ trong tay hóa thành một thanh bảo kiếm.

"Thương!" Thương Giáp đạo nhân cầm kiếm chém ra một nhát, kiếm mang phát ra dài tới mấy ngàn trượng, xông thẳng lên trời cao để ngăn cản cành liễu vàng kia!

"Đang!" Kiếm mang và cành liễu va chạm, hỏa tinh bắn tứ tung như kim loại giao kích, tiếng động cực lớn chấn nhĩ dục lung.

Nhưng tuy Thương Giáp đạo nhân đã dùng một kiếm chặn được cành liễu vàng, thì đúng lúc ấy cành liễu lại phát động công thế một

lần nữa.

Theo cú cuốn mạnh của nó, kiếm mang mấy ngàn trượng tức khắc vỡ vụn từng tấc rồi tan biến.

Cành liễu vàng như tia chớp đâm tới thần tốc, một lần nữa xuyên thấu thân thể lão, để lại thêm một lỗ máu nữa!

"Phập!", "Phập!", "Phập!", "Phập!" Chỉ trong nháy mắt, cành liễu vàng đã đâm qua đâm lại không dưới vạn lần, trên thân Thương Giáp đạo nhân xuất hiện chi chít những lỗ máu.

Y phục của lão đã bị nhuộm đỏ thẫm!

"A..." Thương Giáp đạo nhân gào thét, cành liễu vàng lại đâm tới nhưng lão không né không tránh, một kiếm chém thẳng về phía trước!

"Phập!" Cành liễu lao tới đúng lúc trúng vào mũi kiếm, một tiếng vỡ vang lên, trường kiếm nổ tung hóa thành một đạo ngân quang lan tỏa, sinh sinh chẻ dọc cành liễu thành hai nửa!

"Càn Không!" Thương Giáp đạo nhân gầm thét, toàn thân đẫm máu xông về phía Càn Không đạo nhân.

Càn Không đạo nhân cũng nổi giận, sở dĩ lão tu thành thần thông không gian đều là nhờ vào cành liễu này, vậy mà giờ đây nó đã bị người ta hủy hoại.

Làm sao không phẫn nộ cho được?

Nhất thời, hai vị Chuẩn Thánh đang cơn thịnh nộ đều không còn nương tay, dốc hết những thủ đoạn cuồng mãnh nhất mà tử sát liên tục trên Đông Hải.

Những thần thông không gian bạo liệt đối oanh khiến vùng vạn dặm quanh đó hóa thành đất không người, không ai dám lại gần chiến trường này!

Cứ như vậy, hai người càng đánh càng kịch liệt, dần dần phát triển thành huyết hải thâm thù, triệt để đi vào trạng thái bạch nhiệt hóa.

Chương 88

Đến lúc này, cho dù Chúc Long hay Đông Vương Công có muốn khuyên ngăn cũng không thể nào làm được nữa!

"Oanh!", "Oanh!", "Oanh!"...

Trên Đông Hải, đại chiến liên miên, Chuẩn Thánh đánh với Chuẩn Thánh, đại quân đánh với đại quân, thảy đều hung ác khiến người ta kinh tâm động phách.

Tất nhiên cũng có ngoại lệ, đó là chiến trường của Bích U và Kim Hoành!

So với Chúc Long và Đông Vương Công hay Thương Giáp và Càn Không, trận đánh ở đây luôn trong tình trạng không nóng không lạnh, chẳng khác nào đang đục nước béo cò.

"Oanh!" Kim Hoành thân hình cao lớn anh vũ, lão vung tay tát một cái, hàn khí thâm hàn vô cùng lập tức tràn ngập trời đất, hóa thành một dòng thác băng trôi xối xả về phía Bích U.

Nhưng Bích U chẳng mảy may động lòng, bản thể sứa khẽ chuyển động, vạn ngàn xúc tu đồng thời phun ra từng luồng kịch độc vô hình vô sắc.

Những độc tố này không chỉ xâm thực không gian, mà lúc này ngay cả dòng thác băng đang cuồn cuộn lao tới kia cũng bắt đầu "trúng độc".

Dòng thác băng trông có vẻ thanh thế hạo đại kia còn chưa chạm được đến cạnh Bích U đã toàn bộ "độc phát thân vong"!

"Hừ!" Bích U lạnh hừ một tiếng nói: "Kim Hoành, dẫu sao cũng là một vị Chuẩn Thánh, sao lại sợ chết đến thế?" "Phế thoại!" Kim

Hoành cũng chẳng hề né tránh, hét lớn đáp lại: “Cái con mụ nhà ngươi toàn thân đầy độc!

Ta làm sao dám lại gần?

Ta cũng đâu phải không ra sức, chí ít ta đã giữ chân được ngươi rồi!” “Da mặt thật dày!” Bích U khẽ quát mắng.

Nhưng đối với một Kim Hoành như vậy, bà ta cũng chẳng có cách nào.

Kim Hoành chí ít đã khoác lên mình mấy chục tầng phòng ngự, chẳng cần biết có tác dụng hay không, tóm lại là không cho bất kỳ cơ hội hạ độc nào.

Bởi vậy từ đầu đến giờ hai người cứ giằng co mãi, vừa không thể đánh bại đối phương, đồng thời cũng không thể tham dự vào các chiến trường khác!

Về sau, dứt khoát Bích U cũng chẳng lãng phí khí lực nữa, đánh đấm với Kim Hoành càng lúc càng “ôn nhu”, ngươi đánh ta một cái, ta lại đánh trả một cái, không giống kẻ trong cuộc mà giống như người đang xem kịch ở bên cạnh hơn.

“Oanh!”, “Oanh!”, “Oanh!”, “Oanh!” Trên Đông Hải đại chiến không ngừng nghỉ!

Đại quân hai bên liên tục xông sát, chiến trường như một cỗ máy xay thịt khổng lồ nghiền nát vô số sinh linh, mỗi giây mỗi phút đều có vô số sinh mệnh tàn héo.

Đại hải cũng tận tình phô diễn sự bao dung rộng lớn của mình, dù bao nhiêu sinh linh trầm mình xuống đó cũng không lấp đầy được.

Nước biển đỏ rồi lại xanh, xanh rồi lại đỏ, không ngừng gột rửa, không ngừng tuôn trào, chưa bao giờ dừng lại!

“Hống!” Càn Không và Thương Giáp đại chiến kịch liệt đến cực điểm, lúc này phát ra tiếng gầm lớn rồi trực tiếp hiện ra bản thể, hách nhiên chính là một gốc liễu thụ hóa hình.

Nhưng đó không phải là một gốc liễu bình thường!

Tuy rằng không phải là gốc Không Tâm Dương Liễu trong truyền thuyết, nhưng chính vì thế mới khiến người ta chấn kinh.

Không phải Tiên thiên linh căn mà lại có thể trưởng thành đến mức độ này, tu luyện thành Chuẩn Thánh, ai có thể tin được?

“Phanh!” Thương Giáp đạo nhân thi triển công kích nhưng bị vạn ngàn cành liễu rủ xuống vỗ mạnh một cái, công kích lập tức tan biến như khói mây, bị đánh nát dễ dàng.

Bản thể liễu thụ thể hiện rõ sự cường đại!

Tuy không phải Tiên thiên nhưng chẳng khác gì Tiên thiên.

Đã tu luyện đến Chuẩn Thánh, sinh mệnh tầng thứ của nó đã trải qua bao nhiêu lần lột xác, cho dù là Tiên thiên linh căn cũng chưa chắc lợi hại bằng nó!

“Quả nhiên đã có được tạo hóa của Không Tâm Dương Liễu!” Ánh mắt Thương Giáp đạo nhân rực cháy: “Phải đoạt lấy!

Loại tạo hóa như vậy không nên thuộc về một mình ngươi!” “Oanh!” Thương Giáp đạo nhân quyết tâm, cũng dứt khoát hóa ra bản thể, một con tê tê khổng lồ ánh bạc rực rỡ dài tới mười vạn trượng xuất hiện giữa hư không.

Có thể thấy rõ ràng trên thân nó, những miếng vảy lớn như mấy mẫu đất đều lấp lánh những phù văn cổ xưa thâm thúy.

Không gian xung quanh bị thân thể nó khẽ chấn động liền toàn bộ hóa thành phấn vụn, dung nhập vào lớp vảy khiến chúng càng thêm

rực rỡ.

“Hống!” Tê tê khổng lồ gầm vang, móng vuốt dưới thân duỗi ra, cả thân thể đứng thẳng dậy như con người.

Chương 89

Hai móng vuốt dập dềnh hào quang bạc rạng rỡ, chỉ trong một cái chấn động, vô số hào quang bạc lan tỏa tạo thành những gợn sóng, trực tiếp oanh sát về phía gốc liễu đang bén rễ trên đại hải kia.

"Oanh long long!" Thiên địa chấn động theo công kích hung mãnh của tê tê, nhất thời ngân huy vô tận ngập trời, khí thế hạo hãn tràn ngập khiến người ta nghẹt thở.

Lúc này, gốc liễu do Càn Không hóa thành vẫn bất động, nhưng sau lưng nó lại vọt lên nghìn vạn cành liễu vàng chặn đứng cú vồ sát hung mãnh của tê tê!

Những cành liễu vàng đó tuy không sánh bằng cành liễu Không Tâm Dương Liễu trước kia, nhưng nghìn vạn cành cộng lại uy lực còn vượt xa một cành duy nhất kia.

Nhất thời, hai người đều hóa ra bản thể, tung ra những thủ đoạn công phạt mạnh nhất, liên tục va chạm, càng đánh càng hung mãnh.

Cuộc tranh đấu lúc này đã biến thành tranh đoạt Đại Đạo!

Chỉ là, bất luận bên này đánh có hung mãnh đến đâu thì tổng quan vẫn không sánh được với trận đại chiến giữa Chúc Long và Đông Vương Công.

Dù sao cảnh giới của hai người này cường đại hơn nhiều, khoảng cách giữa Chuẩn Thánh trung kỳ và sơ kỳ tuyệt đối không nhỏ hơn khoảng cách giữa Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên.

"Hống!" Đông Vương Công trường khiếu một tiếng, pháp lực bành trướng trong cơ thể như bùng cháy, tử quang sôi trào có thể nung chảy hư không, khiến nước biển bên dưới cũng bị thiêu đốt đến sùng

sục!

Chỉ thấy trên đầu lão là Tử Dương Chung, tay cầm Long Đầu Quải Trượng hung hăng chỉ về phía trước, vừa chặn đứng công thế của Chúc Long, vừa khiến những cột trụ đỏ rực khổng lồ từ trên trời phá không rơi xuống, trong khoảnh khắc hình thành một phương Hồn Thiên Đại Trận vây khốn Chúc Long bên trong.

"Oanh long long!" Những cột trụ thông thể đỏ rực ấy tổng cộng có chín ngàn chín trăm chín mươi chín cây, thảy đều được Đông Vương Công luyện hóa bằng Thuần Dương Đại Đạo.

Trên những cột trụ đó khắc họa vô số phù văn Thuần Dương, hơi thở chí dương chí cương cuồn cuộn tỏa ra, trong tích tắc đã sinh ra ngọn đại hỏa ngập trời!

Tòa Hồn Thiên Đại Trận này vừa xuất hiện liền khiến Chúc Long cảm thấy một vùng thời không vạn dặm bị phong tỏa hoàn toàn.

Trời cao đất dày đều biến thành một cái lồng giam khổng lồ, bên trong lồng giam là ngọn lửa Thuần Dương vô cùng vô tận, phần thiên diệt địa, thiêu cạn đại hải, uy lực vô cùng kinh người!

"Chúc Long, rơi vào đại trận của ta, ta xem ngươi có cách nào thoát ra được!" Thân hình Đông Vương Công đáp xuống một cây thần trụ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống Chúc Long đang kẹt trong trận.

Chúc Long lại lắc đầu: "Đông Vương Công, có vẻ như ngươi nhầm rồi?" "Ta nhầm?" Đông Vương Công ngẩn người rồi cười lớn, giọng nói chấn động hư không.

Trong đại trận vô số liệt hỏa Thuần Dương sôi trào nhấn chìm Chúc Long, lão lạnh lùng nói: "Ta nhầm chỗ nào?

Ta chỉ biết ngươi đã vào trận của ta, hôm nay phải chết trong này!" "Thứ ngu xuẩn!" Từ trong ngọn lửa hung hũng truyền ra giọng

nói của Chúc Long.

Thân thể y cường hãn, nhất thời nửa khắc ngọn lửa Thuần Dương không thể luyện hóa được y.

Càng khiến sắc mặt Đông Vương Công đại biến là lúc này ngọn lửa cuồn cuộn kia rơi trên thân Chúc Long lại bị y thôn phệ một ít, luyện vào trong cơ thể.

"Ngươi nói không sai!

Loại phế vật như ngươi chưa từng trải qua đại chiến thượng cổ, sao biết được sự lợi hại của Hoang Long Luyện Giới Đại Trận của Long tộc ta?" Giọng nói Chúc Long tràn đầy châm chọc.

"Hoang Long Luyện Giới Đại Trận?" Trong lòng Đông Vương Công run lên, có một dự cảm chẳng lành.

Nhưng không kịp nữa rồi!

Lúc này hách nhiên thấy Chúc Long ngửa đầu trường khiếu, ngọn lửa Thuần Dương vô tận bị y bài trừ ra ngoài, hình thành một vùng chân không ngay trong đại trận.

"Hống!" Chúc Long rốt cuộc cũng hóa ra bản thể, một con hắc long khổng lồ vạn dặm đột nhiên xuất hiện trong đại trận.

Không chỉ dừng lại ở đó, theo cú hít mạnh của hắc long, ngọn lửa Thuần Dương cuồn cuộn trong trận liền như từng dòng thác đỏ bị thôn phệ vào cơ thể y.

Thân thể hắc long theo đó càng lúc càng lớn!

Ngàn vạn trượng, hai ngàn vạn trượng, ba ngàn vạn trượng... cho tới vạn vạn trượng.

Thân thể Chúc Long bành trướng đến mức độ khoa trương, vừa động đậy liền bộc phát ra uy lực kinh thiên!

“Từ xưa đến nay chỉ có Long tộc luyện hóa người khác, chưa ai có thể luyện hóa được Long tộc!” Tiếng gầm của Chúc Long chấn thiên động địa, thân rồng khổng lồ vạn vạn trượng mạnh mẽ vươn mình, cả đại trận cũng theo đó mà lung lay sắp đổ.

Đồng thời theo cú há miệng của y, ngọn lửa Thuần Dương vừa bị thôn phệ liền bị nén lại gấp nghìn vạn lần rồi phun ngược trở ra.

Chương 90

"Oanh long long!" Lấy gậy ông đập lưng ông!

Nhất thời ngọn lửa Thuần Dương vô tận lại bị Chúc Long lợi dụng để oanh kích đại trận.

Chín ngàn chín trăm chín mươi chín cây Thông Thiên Hỏa Trụ chấn động kịch liệt.

Thân thể Chúc Long sau khi phun ra lượng lớn chân hỏa cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, nhưng dù thu nhỏ thì hung uy vẫn không giảm phân hào.

Đôi móng vuốt của y chộp mạnh lên trên, sức mạnh kinh khủng bộc phát xé toạc đại trận, mấy chục cây hỏa trụ đồng loạt nổ tung.

Nhất thời cả đại trận như bầu trời sụp đổ, lồng giam bị phá vỡ, lộ ra một lỗ hổng lớn!

Chúc Long vươn mình, với tốc độ như chớp lao ra khỏi lỗ hổng, một lần nữa khôi phục nhân hình.

Thiên Ma Đao trong tay vung lên, đao quang đen đỏ rợp trời oanh sát về phía Đông Vương Công.

"Chạy đi đâu!" Thấy Chúc Long thoát khỏi đại trận, Đông Vương Công lộ vẻ dữ tợn.

Đại trận bị phá lúc này nổ tung hoàn toàn, từng cây hỏa trụ hóa thành ngọn lửa Thuần Dương vô tận cuồn cuộn chảy vào cơ thể lão, khiến pháp lực của lão bắt đầu bạo trướng liên tục.

Ngọn lửa Thuần Dương dưới sự sai khiến của Đông Vương Công hóa thành đủ loại thủ đoạn công kích, ngợp trời lao về phía Chúc Long!

Nhưng ngay khoảnh khắc này, Chúc Long vừa khôi phục nhân hình cũng đồng dạng chém ra một đạo đao quang đen đỏ như ngân hà đổ ngược, sát khí và ma khí cuồn cuộn kích đãng khắp trời đất!

Thanh bảo đao của Ma Tổ La Hầu từ thời Lượng kiếp thực sự quá khủng khiếp, lúc này uy lực triển lộ hoàn toàn khiến không gian sụp đổ hàng loạt.

Vạn dặm chung quanh đều đen kịt một màu, mọi không gian đều bị nghiền nát thành một đống hỗn độn.

Phong bạo không gian, mảnh vỡ không gian vô cùng vô tận, tiếng nổ kịch liệt nối tiếp nhau, hoàn toàn là một khung cảnh tận thế diệt thế.

Hai người đều là đại thần thông giả, cao thủ Chuẩn Thánh trung kỳ, giao phong mãnh liệt tạo ra uy thế quá đáng sợ!

Bất luận là ngọn lửa Thuần Dương của Đông Vương Công hay đao khí Thiên Ma của Chúc Long đều là thủ đoạn sát phạt tuyệt thế, giao phong trong nháy mắt đủ để chấn hám thiên địa, hủy diệt thương khung, trên biển dâng cao những cột sóng vạn trượng!

"Oanh!", "Oanh!", "Oanh!", hai người liên tục bính sát, trong nháy mắt không biết đã đánh nhau bao nhiêu hiệp.

Không gian phương viên vạn dặm hoàn toàn sụp đổ hóa thành đại hắc động!

Nhưng ngay cả hắc động cũng chẳng hề ảnh hưởng đến trận chiến của bọn họ!

Hai người đứng ngay trong hắc động mà tiếp tục đại chiến!

"Phanh!", "Phanh!", "Phanh!", Đông Vương Công liên tục vung đập Long Đầu Quải Trượng, nhưng rõ ràng so với Thiên Ma Đao thì công kích của kiện linh bảo này yếu hơn một chút.

Đông Vương Công chỉ còn cách tế ra cả Tử Dương Chung, một công một thủ, kết hợp với Thuần Dương đại hỏa mới có thể đấu ngang ngửa với Chúc Long!

"Hừ!" Chúc Long lạnh hừ, giọng nói vang vọng bát phương: "Đông Vương tiểu nhi, xem ra thủ đoạn của ngươi cũng chỉ đến thế thôi!

Được rồi, hôm nay cho ngươi xem đại trận thực sự là thế nào!" "Bố Hoang Long Luyện Giới Đại Trận!" Chúc Long đại hét một tiếng, tức thì trên chiến trường đột nhiên vọt lên từng con rồng khổng lồ.

Những con rồng này mỗi con dài tới triệu trượng, tỏa ra khí thế cường đại, hách nhiên đều là những con rồng cấp Thái Ất Kim Tiên.

Những con rồng này nếu tách riêng ra đối với hạng tồn tại như Đông Vương Công thì chỉ cần búng tay là nghiền nát, nhưng lúc này từ chiến trường bay ra không chỉ là nghìn vạn con, mà là hàng triệu con rồng Thái Ất Kim Tiên!

Theo lệnh của Chúc Long, hàng triệu con rồng cấp Thái Ất Kim Tiên vây quanh Đông Vương Công, bố hạ Hoang Long Luyện Giới Đại Trận!

"Hống!", "Hống!", "Hống!", hàng triệu con rồng đồng thanh gào thét, tương hỗ phối hợp bố trận, tức khắc bao bọc lấy Đông Vương Công bên trong.

Đại trận xé rách hư không, trực tiếp khai tịch ra một phương kết giới khổng lồ.

Oanh long long!

Tiếng rồng ngâm trận trận, liệt hỏa hừng hực, hàng triệu con rồng đồng loạt phun lửa, cả không gian kết giới tức thì biến thành một thế giới của lửa!

Hàng triệu con rồng cộng lại, kết thành đại trận, uy lực không hề kém cạnh một cao thủ Chuẩn Thánh!

Chương 91

Huống chi còn có Chúc Long gia nhập vào trong đó, khiến uy lực đại trận bạo trướng nghìn vạn lần.

Đông Vương Công trực giác cảm thấy như mình rơi vào một lò luyện khổng lồ, cảm giác nguy cơ cực hạn hiện lên trong lòng.

Lão gần như không thể tin nổi, phải biết bản thể lão là đạo Thuần Dương Chi Khí đầu tiên giữa trời đất, có thể thi triển thần thông Thuần Dương đại hỏa đốt trời diệt đất, nung chảy đại dương, vậy mà không ngờ có một ngày lại bị người ta dùng lửa đốt, chẳng lẽ lão sắp bị lửa thiêu chết sao?

Nhưng dù tin hay không thì tình huống nhãn tiền là thật!

Chúc Long không hề lừa lão, Long tộc thực sự có một tòa đại trận mang tên Hoang Long Luyện Giới Đại Trận, lợi hại hơn nhiều so với tòa Thuần Dương đại trận mà lão vừa bố trí!

"Oanh!" Trong Hoang Long Luyện Giới Đại Trận lúc này dày đặc ngọn lửa Hoang Long hung mãnh ở khắp nơi.

Những ngọn lửa ấy, mỗi tia mỗi luồng đều như một con rồng nhỏ tinh xảo, đạo vận bốc lên, thần hà rạng rỡ, nhưng uy năng ẩn chứa trong đó lại vô cùng đáng sợ.

Đến cả Thông Thiên cũng phải tán thán đại trận này, ngài từng mời Chúc Long dùng trận này giúp mình luyện hóa hòn đảo Doanh Châu trong Bồng Lai Tam Đảo!

Đông Vương Công có thể nói đã thực sự lâm vào tuyệt cảnh!

Cùng với việc kết giới hình thành, ngọn lửa ngập trời khiến áp lực đè lên lão càng lúc càng lớn!

“Hống!” Đông Vương Công gầm lớn: “Chúc Long, đừng hòng đánh bại ta!” Ngọn lửa Thuần Dương vô cùng vô tận từ trong cơ thể lão bộc phát ra, dường như lão đã đốt cháy bản nguyên, cả người như hóa thành một vầng mặt trời tím, Tử Dương Chung kết hợp cùng lão tỏa ra những hào quang tím rực rỡ như liệt nhật!

Dẫu đang kẹt trong kết giới đại trận nhưng tử quang kia vẫn không thể che giấu, vô cùng chói mắt!

“Lại học theo ta sao?

Bằng ngươi mà đòi phá đại trận của Long tộc ta?

Thật nực cười!

Tận Thế Thăng Long Đại Thuật, Sát!” Chúc Long nộ hống một tiếng vang triệt thiên địa, một lần nữa tung ra một môn khoáng thế đại thuật.

Môn đại thuật này là do y tự sáng tạo ra, mang tên Tận Thế Thăng Long Đại Thuật!

Y đã trải qua thượng cổ Lượng kiếp, trải qua giai đoạn Long tộc từ thịnh chuyển suy, từ bao nhiêu cảm ngộ ấy mới sáng tạo ra được thần thông pháp thuật cường đại này!

“Ngâm!”, “Ngâm!” Lúc này theo tiếng gầm của Chúc Long, thấy trong kết giới xuất hiện hai con rồng khổng lồ đáng sợ phát ra tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa!

Tiếng rống làm người ta thất thần, kinh hãi rụng rời!

Hai con rồng khổng lồ ấy lấy Chúc Long và Long Vương làm nguồn gốc, vừa xuất hiện đã quấn quýt lấy nhau cuồng nhiệt trong kết giới, đầu rồng hướng lên trời.

Một luồng hơi thở tuyệt vọng và bi phẫn vô tận tức khắc bao phủ

cả kết giới!

Thậm chí ngay cả bên ngoài kết giới cũng bị ảnh hưởng, lan tỏa ra xa!

Trên chiến trường đại quân cách đó nghìn vạn dặm, những con rồng đang chiến đấu dường như cũng bị cảm xúc này lây lan, chúng tức thì trở nên hung mãnh và tàn bạo hơn nhiều!

Đại quân Tử Phủ Châu vốn đã ở thế hạ phong nay lại càng như tuyết thượng gia sương, bị đánh cho tan tác bại thoái!

Ở ngoài trận còn như thế, trong đại trận lại càng kinh khủng hơn!

Khí thế cuồn cuộn như triều dâng khiến sắc mặt Đông Vương Công càng lúc càng khó coi.

Đúng lúc này, hai con rồng khổng lồ kia mãnh liệt hợp lực, khiến Tận Thế Thăng Long Đại Thuật triệt để bùng nổ, lao tới giảo sát Đông Vương Công!

"Oanh long!", "Oanh long long!" Trong kết giới vang lên những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Dưới công thế của hai con rồng và ngọn lửa Hoang Long ngập trời, cho dù Đông Vương Công có đốt cháy bản nguyên liều mạng cũng căn bản không địch lại, bị đánh cho bay ngược ra ngoài!

Chúc Long thừa thắng xông lên, Tận Thế Thăng Long Đại Thuật phối hợp cùng Hoang Long Luyện Giới Đại Trận một lần nữa oanh sát về phía Đông Vương Công!

Cứ đà này, chỉ cần thêm vài lần nữa là vị Nam Tiên chi thủ này sẽ bị diệt sát ngay trong đại trận!

Trên Tam Thập Tam Thiên, năm vị Chuẩn Thánh là Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng thấy cảnh này liền nhìn nhau gật

đầu.

Chương 92

"Chuẩn bị động thủ thôi!

Ta sẽ dùng sức mạnh của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trực tiếp truyền tống đại quân xuống dưới, bất kể là Tử Phủ Châu hay Long tộc thảy đều phải chinh phục!" Đế Tuấn nói, một thư một đồ là hai kiện linh bảo tức khắc bay ra khỏi cơ thể lão, theo chỉ tay của lão bay vào tinh không!

Lão chuẩn bị kết nối quần tinh, kết thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Đúng lúc Tam Thập Tam Thiên sắp sửa động thủ, tại phương Bắc địa khu, trước điện Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu cũng nhận ra thời cơ đã đến!

"Đang!" Nhiên đúng lúc này, khi Thập Nhị Tổ Vu định xuất thủ thì hư không đột ngột nứt ra, một chiếc chuông lớn hiện ra từ bên trong!

Hỗn Độn Chung!

Hỗn Độn Chung của Thái Nhất!

Kiện Tiên thiên chí bảo này vừa hiện ra từ hư không, không đợi Thập Nhị Tổ Vu kịp phản ứng đã chấn động một cái.

Tức khắc, những gợn sóng tiếng chuông khuếch tán ra, trấn áp thời không, trì trệ hành động của Thập Nhị Tổ Vu.

"Hống!", "Hống!", "Hống!", tất nhiên Hỗn Độn Chung cũng chỉ có thể trì trệ bọn họ được một lúc, Thập Nhị Tổ Vu nhanh chóng thoát khỏi sự trói buộc, từng người hóa ra chân thân, cộng minh cùng Đại Đạo Pháp Tắc, khiến Hỗn Độn Chung mất đi hiệu quả trấn áp.

Nhưng chỉ một khoảnh khắc đó thôi cũng đã đủ rồi!

“Oanh long long!” Tiếng nổ cực lớn từ trên tinh không truyền xuống, thiên địa trong khoảnh khắc này trở nên sáng rực chưa từng thấy.

Nhìn lên tinh không, từng ngôi tinh thần khổng lồ bắt đầu di chuyển quỹ đạo, xoay chuyển, ẩn ước hiện ra luân khôi của một đại trận khổng lồ.

“Cái đó...” Các Tổ Vu thảy đều biến sắc mặt, đều cảm nhận được sự khủng bố của đại trận tinh không kia, dường như nó có thể điều động sức mạnh của cả tinh không.

Một khi phát động tuyệt đối là đại khủng bố kinh thiên động địa!

“Oanh!”, “Oanh!”, “Oanh!”...

Ngay khi các phương đang chấn kinh, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã hình thành, đột nhiên đại trận chấn động, từng cột sáng tinh tú khổng lồ từ trên cao bắn xuống.

Những cột sáng tinh tú ấy đều nhắm thẳng vào Đông Hải, rơi xuống chiến trường nơi đại quân Long tộc, Hải tộc và Tử Phủ Châu đang giao chiến!

Khi cột sáng tan đi, từ bên trong hách nhiên xuất hiện từng chi đại quân Yêu tộc!

Yêu tộc đã tham chiến!

Sự biến hóa đột ngột này khiến các phương đều chấn kinh!

Trên chiến trường, Long tộc và Tử Phủ Châu lại càng bàng hoàng hơn!

Vô số đại quân Yêu tộc lộ diện trên chiến trường, vừa xuất hiện đã kết thành từng chiến trận, tiến công đại quân Long tộc và Tử Phủ Châu xung quanh.

Rõ ràng Yêu tộc đã có chuẩn bị, chờ đợi thời cơ này từ lâu rồi!

Yêu tộc đã gia nhập chiến trường!

Chứng kiến cảnh này, các phương đều chấn kinh khôn xiết.

Nhưng ngẫm lại cũng là điều hợp tình hợp lý!

Bởi vì nếu đổi lại là họ, đối với Yêu tộc Thiên Đình đây tuyệt đối là một cơ hội tốt!

Chỉ có điều Yêu tộc Thiên Đình làm vậy, lẽ nào không sợ Thánh nhân sao?

Phải biết Đông Vương Công là người được Đạo Tổ thân phong làm Nam Tiên chi thủ, nhìn thế trận hiện tại, Yêu tộc Thiên Đình thực sự muốn tiêu diệt sạch cả Long tộc và Tử Phủ Châu luôn sao?

Đồng thời cũng có người nhìn về phương Bắc đại địa, Yêu tộc đã xuất thủ, vậy Vu tộc thì sao?

Là tử địch của Yêu tộc, Vu tộc lại không xuất thủ?

Trước điện Bàn Cổ, sắc mặt các Tổ Vu vô cùng khó coi.

Chương 93

Bọn họ đã mất đi tiên thủ vì bị Hỗn Độn Chung trì trệ thời gian, sau đó Yêu tộc lại thông qua Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trực tiếp gia nhập chiến trường!

Hiện tại Yêu tộc, Long tộc và Tử Phủ Châu đang lao vào giết nhau hỗn loạn!

Vậy Vu tộc phải làm sao?

Cũng tham gia vào sao?

Nhưng làm vậy có thể dẫn đến đại chiến giữa hai tộc Vu Yêu!

Lẽ nào muốn trái lệnh Đạo Tổ?

"Chúng ta có xuất thủ không?" Chúc Dung sắc mặt khó coi hỏi.

Đế Giang lộ vẻ do dự, nhìn về phía mọi người nói: "Các đệ thấy thế nào?" "Vì một Long tộc mà làm vậy, không đáng!" Cộng Công lắc đầu nói.

Nhưng cũng có vài Tổ Vu nhíu mày, các Tổ Vu vốn là huyết mạch Bàn Cổ hóa thành, trong tín ngưỡng chỉ có Bàn Cổ, hiện tại phải nghe theo cái gọi là cấm lệnh của Thánh nhân khiến bọn họ cảm thấy không thoải mái.

Chỉ có điều nhìn về phía Hậu Thổ, sự khó chịu đó cũng đành phải nén xuống.

Dù sao trong số đệ tử mà Thánh nhân thu nhận cũng có một thành viên Tổ Vu, cô ấy cũng từng nghe đạo tại cung Tử Tiêu, thụ ân huệ của Thánh nhân đó.

Hậu Thổ cúi đầu, khẽ cắn môi.

Các Tổ Vu khác tự nhiên cũng hiểu được tâm tình của nàng.

Bọn họ không kính trời, không bái đất, chỉ tôn Bàn Cổ!

Hồng Quân tuy là Thánh nhân nhưng đối với các Tổ Vu, bọn họ tối đa cũng chỉ tôn trọng thực lực của ông ta mà thôi.

Muốn Tổ Vu phải răm rắp nghe lời là chuyện không tưởng!

Nếu không phải vì nàng cũng là đệ tử của Hồng Quân, các Tổ Vu sẽ chẳng khó xử đến thế, lúc này đã chẳng thèm đếm xỉa đến cái cấm lệnh kia, nên xuất thủ là xuất thủ thôi!

Cùng lắm thì thi triển Vu tộc đại trận Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hoán chân thân Bàn Cổ, tuyệt đối không sợ Thánh nhân!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc tuy lợi hại, nhưng trong mắt các Tổ Vu vẫn kém xa Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Ít nhất là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lúc này hoàn toàn không thể so sánh được với Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Hậu Thổ ngẩng đầu nhìn mọi người, định nói gì đó.

Nhưng lúc này Đế Giang xua tay nói: "Được rồi, không cần nữa!

Cứ như vậy đi, hãy chờ xem, Đế Tuấn muốn một hơi chinh phục Đông Hải, bình định Long tộc và Tử Phủ Châu cũng không phải chuyện dễ dàng đâu!" "Ân." Các Tổ Vu gật đầu.

Bất luận thế nào, đối với quyết định của Đế Giang, bọn họ đều chọn cách tuân theo.

Hậu Thổ khẽ thở dài một tiếng, hốt nhiên đối với việc trở thành đệ tử Thánh nhân, nàng cảm thấy có chút mê mang!

Cái thân phận đệ tử Thánh nhân này dường như vô hình trung đã khóa thêm cho nàng một tầng gông xiềng, không, không chỉ nàng, mà các Tổ Vu khác và cả Vu tộc cũng vì thế mà mang thêm một tầng

xiềng xích.

Nhưng chuyện cũng đã rồi, biết làm sao được?

Trên Đông Hải, cùng với sự tham chiến của đại quân Yêu tộc, nhất thời trở nên hỗn loạn vô cùng, đại quân ba bên trộn lẫn vào nhau.

Phía Long tộc tuy kinh hãi nhưng không đến mức hoàn toàn hoảng loạn, vẫn có thể quần thảo tử sát cùng đại quân Yêu tộc.

Nhưng đại quân Tử Phủ Châu thì triệt để loạn lạc như ruồi không đầu, chạy loạn khắp nơi, hoàn toàn không có bất kỳ sự phản kháng hiệu quả nào.

Cả Long tộc và Yêu tộc khi nhìn thấy đám quân Tử Phủ Châu này lúc này cũng chẳng thèm để tâm.

Cho nên tóm lại, thực sự đang chiến đấu chỉ có đại quân Long tộc và Yêu tộc mà thôi!

Bởi vì đã phải đại chiến với đại quân Tử Phủ Châu từ trước, đại quân Long tộc lúc này không tránh khỏi lộ vẻ mệt mỏi, dần dần bị đại quân Yêu tộc được truyền tống liên tục qua Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận áp chế.

Chương 94

Bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cục thế không bại!

Cùng lúc đó ở phía bên kia, Chúc Long và hàng triệu con rồng liên hợp kết thành Hoang Long Luyện Giới Đại Trận đang phong khốn Đông Vương Công, đang định diệt sát lão.

Nhưng lúc này Yêu tộc lại đột ngột từ trên trời rơi xuống!

Chúc Long trong lòng vô cùng tức giận, nhưng hiện tại y đang rơi vào thế cưỡi hổ khó xuống, khó khăn lắm mới vây khốn được Đông Vương Công, có cơ hội giết chết đối phương!

Lẽ nào bây giờ phải từ bỏ?

"Ha ha ha ha!" Đông Vương Công lại cười lớn!

Lão vẫn còn một con bài chưa dùng là Vạn Tiên Trận!

Nhưng lão đã bị Chúc Long chớp thời cơ vây khốn, muốn điều động chúng tiên bố trận là chuyện bất khả thi!

Thấy mình sắp bị Chúc Long giết chết trong trận, ai ngờ lúc này lại tuyệt xứ phùng sinh, Yêu tộc đến rồi!

Tuy biết rõ Yêu tộc không có ý tốt, nhưng đối với lão lúc này, đó chính là một tia sinh cơ!

"Còn dám cười?" Nhưng lúc này Chúc Long mãnh liệt nộ hống một tiếng, không những không triệt hạ đại trận mà còn tăng thêm uy lực, từng luồng lửa Hoang Long không ngừng phun ra thiêu đốt Đông Vương Công.

"Hỗn chướng!" Đông Vương Công biến sắc mặt: "Chúc Long, ngươi điên rồi sao?

Lẽ nào muốn lưỡng bại câu thương?

Kim Hoành, Càn Không, mau cứu ta!" Đông Vương Công gào thét liên tục, nhưng cả kết giới đã hoàn toàn cách đoạn âm thanh, tiếng của lão căn bản không truyền được ra ngoài!

Ngược lại ngọn lửa vô cùng vô tận càng lúc càng hung mãnh, mỗi giây mỗi phút đều tiêu hao lượng lớn pháp lực.

Tuy có Tử Dương Chung và Long Đầu Quải Trượng, nhưng cứ đà này sớm muộn gì lão cũng bị thiêu sống!

Không kìm được, lòng Đông Vương Công dâng lên sự kinh sợ và hối hận.

Nếu sớm biết Long tộc mạnh mẽ như vậy, có nhiều thủ đoạn như vậy, Chúc Long điên cuồng như vậy, lão tuyệt đối sẽ không trêu chọc Long tộc!

Thậm chí cả hùng đồ bá nghiệp cũng có thể từ bỏ!

"Đồ điên, toàn là một lũ điên!" Trong kết giới Hoang Long Luyện Giới Đại Trận liên tục vang vọng tiếng gầm tuyệt vọng của Đông Vương Công.

Lúc này xem ra, bất luận Chúc Long hay Đế Tuấn thảy đều là những kẻ điên, vì nếu không điên làm sao có thể làm ra những chuyện như vậy?

"Ta là Nam Tiên chi thủ do đích thân Đạo Tổ phong sắc cơ mà!" Đông Vương Công tuyệt vọng gào lớn.

Nhưng đáp lại lão chỉ là ngọn lửa càng thêm hung mãnh... "Oành!", "Oành!", "Oành!", trong nhất thời, trên Đông Hải, hình thế chiến đấu lại nhanh chóng biến hóa, phía Tử Phủ Châu hoàn toàn thành quân tan rã, Long tộc nguyên bản chiếm cứ thượng phong, lúc này cũng bị đại quân Yêu tộc liên tục xuất hiện trấn áp, rơi vào hạ phong, miễn cưỡng

mới có thể chống đỡ. "Oành long long!" Càn Không đạo nhân và Thương Giáp đạo nhân vẫn tiếp tục đại chiến, cuộc chiến giữa họ đã thăng cấp thành cuộc tranh đấu về đại đạo, tuy vẫn nhìn thấy sự biến hóa trên chiến trường, nhưng hai người căn bản không hề quan tâm, tiếp tục bác sát lẫn nhau! "Ai..." Ở một bên khác, Kim Hoành nhìn thấy cảnh này lại thở dài một tiếng.

Tử Phủ Châu bại rồi!

Ngay cả Đông Vương Công cũng sắp không xong rồi!

Hết thảy đều tan thành mây khói! "Không cần đánh nữa!

Ta đi đây!" Thân hình Kim Hoành trực tiếp khẽ động, thoát khỏi cuộc giao chiến với Bích U, trên chiến trường, hắn vung đại thủ, thu hồi toàn bộ tu sĩ thuộc hạ dưới trướng, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, kính trực rời đi.

Cũng không có ai đi ngăn cản hắn! "Yêu tộc!" Bích U hóa thành nhân hình, nhìn chiến trường loạn thành một bầy, sắc mặt cũng khó coi.

Chương 95

Yêu tộc a!

Đã tham chiến rồi!

Vậy có nên đi, hay là tiếp tục đứng về phía Long tộc đây?

Trong lòng Bích U do dự, đúng lúc này, rốt cuộc theo một tiếng thảm thiết thê lương, oành long một tiếng, phảng phất như một cái hồng lô nổ tung, Chúc Long cùng với hàng triệu Long tộc toàn bộ bị đánh văng ra.

Hoang Long Luyện Giới Đại Trận giải khai rồi!

Nhưng đồng thời lúc đó, Đông Vương Công ở trong đại trận cũng bị luyện tử hoàn toàn!

Sắc mặt Chúc Long hơi trắng bệch, nhưng trong đôi mắt lại tràn đầy sự điên cuồng! "Yêu tộc!" Hắn gào thét một tiếng, định thi triển thủ đoạn đối phó Yêu tộc trên chiến trường, nhưng ngay lúc đó, oành long một tiếng, lại một đạo tinh quang cự trụ kích xạ xuống! "Oành!" Trong tinh quang, hách nhiên hiện ra ngũ đại Chuẩn Thánh của Yêu tộc!

Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng, ngũ nhân đều đã đến!

Năm vị Chuẩn Thánh!

So với phía Long tộc lúc này chỉ còn lại hai vị Chuẩn Thánh!

Làm sao đánh đây? "Chúc Long đạo hữu!" Đế Tuấn bước tới một bước, cách không đối thoại với Chúc Long: "Thiên hạ vạn tộc, đều có thể quy vào Yêu tộc!

Ta ở đây, mời Long tộc cũng gia nhập Yêu tộc, trở thành một phần tử của Thiên đình, không biết đạo hữu thấy thế nào?" "Hừ!" Chúc Long cười lạnh một tiếng, chỉ vào chiến trường nói: "Để Long tộc trở thành Yêu tộc?

Yêu tộc các ngươi đã giết bao nhiêu người của Long tộc ta?

Long tộc ta gia nhập Thiên đình sao, vọng tưởng!" Trong tay Chúc Long ông một tiếng, Thiên Ma Đao xuất hiện, đồng thời thi triển Tận Thế Thăng Long Đại Thuật, hai con đại long thăng đằng sau lưng, hiển nhiên đã đưa ra lựa chọn, muốn liều mạng với bọn người Đế Tuấn!

Nhìn thấy cảnh này sắc mặt Bích U có chút trắng bệch.

Chúc Long làm vậy, chẳng lẽ định lấy một đấu năm sao?

Phục Hy lúc này xoay người, đối diện với nàng lộ ra nụ cười như có như không, khiến nàng như rơi vào hầm băng!

Nếu thực sự đánh nhau, hôm nay e rằng phải chết ở đây mất? "Hoa tử!" (Muốn chết!) Ngay lúc đó, Thái Nhất hét lớn một tiếng, tế ra Hỗn Độn Chung, định đánh về phía Chúc Long.

Đột nhiên, Chúc Long lại cười: "Ha ha ha ha ha!" "Ngươi cười..." Đế Tuấn chưa nói hết câu, đột nhiên "Oành long" một tiếng, chỉ thấy ở vùng biển xa xôi trên Đông Hải vốn nhìn như hư không, đột nhiên xuất hiện một hòn đảo.

Trên hòn đảo bộc phát ra kiếm khí vô cùng khủng bố!

Kiếm khí trùng tiêu, bốn thanh trường kiếm bay ra, ban đầu là hình dáng bình thường, nhưng chớp mắt đã biến thành khổng lồ như thông thiên, tán phát sát khí vô cùng đáng sợ.

Càng có một trương trận đồ khổng lồ trải rộng ra!

Trận đồ liên kết tứ kiếm, ngay tức khắc, một sát trận sát khí thao thiên được hình thành. "..." Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng, từng người sắc mặt đại biến, đại trận đột ngột xuất hiện này quá mức khủng bố, sát cơ đáng sợ khiến người ta không khỏi kinh tâm.

Không chút nghi ngờ, đại trận này tuyệt đối không dưới Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Long tộc làm sao có đại trận như vậy? "Không đúng!" "Đây không phải đại trận của Long tộc!" Phục Hy và Côn Bằng phản ứng nhanh nhất, kinh thanh kêu lên: "Tru Tiên Kiếm Trận!

Là đại trận của Ma Tổ La Hầu thời thượng cổ, Tru Tiên Kiếm Trận!" Kẻ nào đã có được Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu và bố trí nó ra đây? "Ông ông ông!" Sát khí vô cùng đáng sợ tràn ngập khắp chỉnh cái thiên địa, đại thần thông giả các phương đều thất thanh!

Chương 96

Nếu trước đó Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc khiến người ta kinh thán, thì hiện tại Tru Tiên Kiếm Trận này lại khiến người ta kinh tâm!

Sát khí khủng bố xông thẳng lên trời, xuyên thấu vào trong tinh không, ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lúc này cũng hơi ngưng trệ. "Ha ha ha ha ha!" Chúc Long cười lớn nói: "Không sai!

Đây không phải là Long tộc ta, mà là Thông Thiên đạo hữu!

Tru Tiên Kiếm Trận!" Chúc Long vừa dứt lời, quả nhiên, một đạo thân ảnh hiện ra phía trên Tru Tiên Kiếm Trận!

Thân ảnh xuất hiện hách nhiên chính là Thông Thiên.

Chỉ thấy Thông Thiên mặc một thân bạch y, hình tượng phiêu dật, nếu không có Tru Tiên Kiếm Trận dưới thân làm nền, lúc này trông hắn khá tiêu sái, nhưng dưới sự phụ họa của Tru Tiên Kiếm Trận, cả người lại vẻ ngoài đặc biệt lãnh tuấn.

Đinh!

Chúc mừng túc chủ, kích hoạt nhiệm vụ thần cấp lựa chọn, mời chọn: Lựa chọn một: Giúp đỡ Long tộc, đánh lui Yêu tộc, phần thưởng Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo Hóa Tiên Ngọc Bình; Lựa chọn hai: Đánh phá Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, triển hiện hung uy, phần thưởng Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Sơn Hải Lưu Âm; Lựa chọn ba: Đánh bại Đế Tuấn, Thái Nhất, phần thưởng Tiên thiên chí bảo Tạo Hóa Đỉnh; Gợi ý: Lần này ba lựa chọn túc chủ có thể chọn nhiều, tối đa được chọn hai cái. "Tạo Hóa Đỉnh?" Trong lòng Thông Thiên khẽ động, Tạo Hóa Đỉnh này cũng giống như Càn Khôn Đỉnh đều là Tiên thiên chí bảo, giữa hai thứ này có liên hệ rất sâu sắc.

Nguyên bản chúng đều từ một cái đại đỉnh là Hỗn Độn Đỉnh phân hóa ra!

Nếu có thể hợp nhất hai cái đại đỉnh này, tuy không chắc có thể khôi phục thành Hỗn Độn Đỉnh, nhưng khẳng định sẽ thăng lên một tầng thứ cao hơn!

Dù sao Càn Khôn Đỉnh trong tay hắn, bởi vì liên tục dùng để luyện chế Chứng Đạo Kiếm, Tru Tiên Tứ Kiếm vân vân, thương tổn đối với nó cũng rất lớn!

Hiện tại có Tạo Hóa Đỉnh này, thật là vừa đúng lúc!

Còn về hai lựa chọn kia, một cái thưởng Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, một cái thưởng Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, độ khó nhiệm vụ cũng có sai biệt!

Đương nhiên, có sai biệt thì sai biệt, thực tế ba lựa chọn này đối với Thông Thiên mà nói đều có lòng tin hoàn thành!

Đặc biệt là cái thứ nhất, giúp đỡ Long tộc đánh lui Yêu tộc, giản trực là quá đơn giản!

Nhưng Thông Thiên lại có lo ngại, lựa chọn thứ hai, nếu dùng Tru Tiên Kiếm Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thực sự va chạm với nhau, liệu Hồng Quân có ra tay không?

Đáp án là có!

Khả năng lớn là Hồng Quân sẽ ra tay ngăn cản! "Vậy thôi, nếu không cần thiết, hiện tại không nên trêu chọc thì tốt hơn!" Thông Thiên nghĩ thầm, lắc đầu.

Hồng Quân hiện tại sắp Hợp Đạo rồi!

Không nên trêu chọc lão vào lúc này, nếu không, Hồng Quân dù không làm gì được hắn, nhưng chung quy cũng là phiền phức! "Ta lựa

chọn hạng thứ nhất và hạng thứ ba!" Thế là, Thông Thiên trong lòng đáp lại hệ thống. "Bá!" Thân hình Thông Thiên khẽ động, lập tức xuất hiện bên cạnh Chúc Long, khẽ mỉm cười, sau đó nhìn về phía bọn người Đế Tuấn đối diện, nói: "Chư vị đạo hữu, Thông Thiên hữu lễ!" "Kiến quá đạo hữu!" Bọn người Đế Tuấn cũng có phong độ, nhất nhất đáp lễ. "Thông Thiên đạo hữu định ra tay trở ngại Thiên đình ta sao?" Sau khi chào hỏi, Đế Tuấn trực tiếp vào thẳng vấn đề.

Đối với Thông Thiên, phàm là người từng đến Tử Tiêu Cung đều sẽ không xa lạ, trận chiến tại Phân Bảo Nhai có thể khiến người ta đến nay vẫn ký ức tươi mới!

Hai vị Chuẩn Thánh đã bị trảm dưới tay hắn!

Hung uy của kiếm đạo khiến người ta kinh tâm không thôi.

Càng khiến người ta không ngờ tới là, trên tay Thông Thiên lại có Tru Tiên Kiếm Trận!

Đại trận đáng sợ thời thượng cổ này, thậm chí ngay cả Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đều vì đại trận này mà tang mạng!

Hung danh của Tru Tiên Kiếm Trận lưu truyền từ xưa!

Khí tức nó phát ra chống lại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là có thể thấy được phần nào!

Chương 97

Nếu triệt để phát động, uy lực tuyệt đối không dưới Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Cho nên, dù cho Đế Tuấn chiếm ưu thế về nhân số, lúc này cũng không thể không trịnh trọng đối đãi! "Không sai!

Chúc Long đạo hữu giao hảo với ta, ta tự nhiên phải báo đáp đôi phần!" Sắc mặt Thông Thiên cũng túc nhiên nói: "Vậy thì, không biết đạo hữu muốn đấu thế nào?" Thông Thiên chỉ tay về phía Tru Tiên Kiếm Trận xa xa, "Đấu trận?

Hay là đấu người?" "Đấu trận?

Đấu người?" Bọn người Đế Tuấn nhìn nhau, Đế Tuấn thở ra một hơi, nói: "Nếu đã như vậy, thì theo ý đạo hữu vậy!

Chỉ cần đạo hữu có thể thắng được ta, thì Thiên đình ta lui đi thì đã sao?" Thân hình Đế Tuấn khẽ động, lập tức xuất hiện trên cao không, trong tay hiện ra một thanh trường kiếm, liệt hỏa hùng hùng, chỉ thẳng về phía Thông Thiên.

Nhưng Thông Thiên vẫn bất động thanh sắc, lắc đầu nói: "Không đủ!

Đế Tuấn đạo hữu, một mình ngươi đánh với ta không phải đối thủ đâu!

Để Thái Nhất đạo hữu cũng lên đi!

Có Hỗn Độn Chung kia, có lẽ có thể đánh với ta một trận!" Nói đoạn, thân hình Thông Thiên chấn động, một luồng khí thế cường hãn lập tức bộc phát, quét ngang thiên địa! "Chuẩn Thánh hậu kỳ!" Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng cùng với Chúc Long,

từng người đều đại kinh thất sắc!

Tuy đều biết thực lực Thông Thiên mạnh mẽ, nhưng khoảnh khắc hắn hiển lộ ra vẫn khiến người ta khó mà tin nổi!

Thông Thiên đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi sao?

Mới qua bao lâu chứ?

Lần trước tại Phân Bảo Nhai, hắn mới là Chuẩn Thánh trung kỳ phải không?

Đặc biệt là Đế Tuấn, Thái Nhất, nhờ vào khí vận Thiên đình và không gian bản nguyên Thái Dương Tinh trợ lực mới có thể nhanh chóng tu thành Chuẩn Thánh trung kỳ!

Nhưng hiện tại tu vi của Thông Thiên lại vượt lên trước, làm sao có thể?

Tuy nhiên bất luận có tin hay không, sự thật bày ra trước mắt, Thông Thiên xác thực là Chuẩn Thánh hậu kỳ, còn mạnh hơn cả bọn họ!

Đại thần thông giả khắp nơi cũng đều chấn kinh thất sắc!

Đừng nói là Chuẩn Thánh hậu kỳ, hiện tại tuyệt đại đa số đại thần thông giả vẫn là Đại La Kim Tiên, ngay cả việc trảm đệ nhất thi tấn thăng Chuẩn Thánh cũng hiếm có người làm được!

Trảm Tam Thi tuy là một con đường chứng đạo rõ ràng, nhưng cũng không hề dễ dàng, có Tiên thiên linh bảo làm tiền đề nhưng mỗi lần trảm một thi cũng là một đại nan quan.

Cơ duyên, tạo hóa không đủ thì tích lũy bao nhiêu cũng chưa chắc trảm thi thành công!

Cho nên, Đế Tuấn chỉ dựa vào năm vị Chuẩn Thánh đã kiến lập Yêu tộc Thiên đình, Thập Nhị Tổ Vu mỗi người nhục thân tu luyện

đến tầng thứ Chuẩn Thánh cũng có thể sất trá Hồng Hoang phong vân! "Hảo, hảo, hảo!" Đế Tuấn đại thanh nói: "Thông Thiên đạo huynh quả nhiên dũng mãnh tinh tiến!

Nếu đã như vậy, Thái Nhất cũng lên đi!" Đế Tuấn vung trường kiếm trong tay, Thái Dương Chân Hỏa cuồn cuộn thiêu đốt càng thêm hung mãnh: "Để ta kiến thức bản lĩnh của Thông Thiên đạo hữu!" Thân hình Thái Nhất khẽ động, tay nâng Hỗn Độn Chung bay lên cao không, đứng sóng vai cùng Đế Tuấn, chờ đợi Thông Thiên xuất thủ! "Đạo hữu ở bên cạnh chờ xem!" Thông Thiên thấy vậy cũng nói với Chúc Long một câu, rồi thân hình khẽ động lên cao không, đối trì với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Không lâu sau, tại vị trí chiến đấu của Thông Thiên, ở một bên khác, Thương Giáp đạo nhân và Càn Không đạo nhân đại chiến đã phân ra thắng phụ, nguyên nhân cũng không có gì khác.

Đông Vương Công chiến tử, Kim Hoành tự động thối lui, phía Tử Phủ Châu chỉ còn lại một mình Càn Không!

Chúc Long tuy chưa động, vẫn đang đối trì với Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng còn lại, nhưng một người khác là Bích U lại không muốn dây dưa vào cuộc tranh chấp với Yêu tộc Thiên đình, nên đã chọn giúp đỡ Thương Giáp đạo nhân, hai bên hợp kích, Càn Không đạo nhân tự nhiên phải hận hận! "Không!" Theo một tiếng thảm thiết của Càn Không, đại chiến lạc mạc!

Hắn vốn đã tiêu hao cực lớn khi đấu với Thương Giáp đạo nhân, ngược lại Bích U đấu với Kim Hoành lại nhàn tản, thực lực được bảo tồn.

Lúc này nàng ra tay, lấy thịnh kích nhược, Càn Không tự nhiên không phải đối thủ, bị Thương Giáp đạo nhân nhìn chuẩn cơ hội, hóa ra bản thể, trực tiếp một trảo xé rách, nguyên thần bạo toái, thân tử

đương trường!

Chương 98

Dĩ nhất địch nhị!

Nhưng Thông Thiên không hề để ý, búng tay một cái, một thanh bảo kiếm hiện ra trước mặt, chính là Thanh Thần Kiếm!

Nắm lấy Thanh Thần Kiếm trong tay, thụ trước mi tâm, sắc mặt Thông Thiên cũng dần trở nên túc mục, mở miệng nói: "Đến đây đi!

Đế Tuấn, Thái Nhất, đều là những kẻ kiêu hùng trong đại thần thông giả, có thể đánh một trận với các ngươi cũng là điều ta mong đợi bấy lâu!" "Tranh!" Theo tiếng Thông Thiên vừa dứt, kinh thế kiếm quang bừng sáng, trong sát na thiết khai trùng trùng không gian, giống như phân ra làm hai, lần lượt trảm hướng Đế Tuấn và Thái Nhất! "Kiếm đạo thật sắc bén!" Thái Nhất thốt lên, đồng thời đại chung trên tay hắn cũng mãnh liệt chấn động, truyền ra tiếng chuông, tiếng chuông chấn động phảng phất như thiên địa sơ phân, thần hi sạ hiện, thái dương thăng đẳng, lập tức đem hai đạo kiếm quang đang trảm tới mình và Đế Tuấn ngưng trệ lại! "Oành long!" Vô biên đại hỏa bằng không xuất hiện, uy lực khổng lồ như phần sơn chử hải khiến người ta biến sắc!

Dưới thân Thông Thiên hiện ra ngũ sắc liên đài hộ trụ chu thân, đồng thời trường kiếm lại chấn, từng đạo kiếm quang liên tục đánh ra, giao chiến với Đế Tuấn, Thái Nhất.

Trong nhất thời, tiếng kiếm minh, tiếng chuông vang hoàn toàn hỗn tạp vào nhau!

Vô số kiếm quang, hỗn độn quang liên tiếp hiện ra khiến người ta kinh tâm không thôi.

Bên cạnh Thông Thiên, từng đóa liên hoa đủ màu sắc lần lượt khai

phóng, trực tiếp rải thành một biển liên hoa để ngăn cản Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt! "Oành long!" Thông Thiên một tay trì kiếm đỡ lấy thế công của Đế Tuấn, bàn tay còn lại đột nhiên vươn ra, oành long một tiếng, chỉ thấy một bàn tay khổng lồ xuất hiện trên không trung, ép xuống phía Thái Nhất!

Bàn tay khổng lồ này chính là một trong những bí thuật Thông Thiên tu luyện, Thượng Thương Chi Thủ!

Một tay áp xuống, che trời lấp đất, mang theo sức mạnh vô cùng lớn! "Đang!", "Đang!", "Đang!" Hỗn Độn Chung liên tục chấn ba cái mới đem Thượng Thương Chi Thủ ma diệt đi!

Nhưng một bàn tay lớn vừa bị ma diệt, trên hư không bỗng nhiên quang ảnh biến huyễn, từng bàn tay Thượng Thương Chi Thủ khổng lồ tương tự lần lượt xuất hiện!

Lần này tổng cộng là chín bàn tay lớn!

Đồng loạt áp xuống!

Thấy cảnh này, Thái Nhất cũng biến sắc!

Nếu không tiếp chiêu của Thông Thiên, căn bản không biết uy lực của nó như thế nào!

Dù sao ngay cả Hỗn Độn Chung cũng phải chấn ba lần mới chấn tán được một bàn tay Thượng Thương Chi Thủ!

Hiện tại chín bàn tay đồng hiện, phải chấn bao nhiêu lần mới có thể chấn tán hết đây? "Oành long!" Dưới toàn lực của Thông Thiên, trên không trung cư nhiên xuất hiện chín bàn tay Thượng Thương Chi Thủ, phảng phất như phiên thiên phúc địa, ngạnh sinh trảo xuống đánh hướng Thái Nhất!

Trong mỗi một bàn tay Thượng Thương Chi Thủ đều hiển hiện ra một vùng thương khung thâm thúy, trong thương khung phát ra sức

hút cường đại, tử tử lôi kéo Hỗn Độn Chung, sau đó nhanh chóng trấn áp xuống!

Uy lực của một kích như vậy có thể gấp chín lần vừa rồi!

Đại thủ trấn áp xuống, sắc mặt Thái Nhất lập tức biến đổi, vội vàng mãnh liệt vỗ vào Hỗn Độn Chung, pháp lực hung dũng cuồn cuộn rót vào trong chung, đồng thời Hỗn Độn Chung nhanh chóng phóng đại! "Phanh!", "Phanh!", "Phanh!" Liên tục chín tiếng nổ lớn vang lên, trong nhất thời trên trời dưới đất, tất cả mọi người đều cảm thấy tai mình ù đi.

Trên không trung, từng đạo gợn sóng chuông lan tỏa ra, nơi nó đi qua, hư không phảng phật như sóng triều liên tục nhấp nhô, khiến người nhìn thấy phải kinh tâm.

Nhưng dù vậy, Thái Nhất sau khi đỡ được một kích cũng liên tục lùi lại phía sau!

Mỗi bước chân đều đạp nát từng mảnh hư không.

Tuy đã đánh lui được Thái Nhất, nhưng Thông Thiên cũng không đuổi theo, bởi vì hiện tại lấy một đấu hai, đánh thối được Thái Nhất nhưng vẫn còn Đế Tuấn ở đó!

Đế Tuấn thủ trì trường kiếm, trên kiếm thiêu đốt Thái Dương Chân Hỏa cuồn cuộn, tán phát ra khí tức bá đạo vô tận!

Luận mức độ nguy hiểm, thậm chí còn trên cả Thái Nhất. "Vạn Bảo Hà!" Thông Thiên đâm ra một kiếm, chỉ thấy kiếm quang chấn động, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu đột nhiên từ trong kiếm thân bay ra, kế đó thấy Tử Điện Chùy, Ngư Cổ cũng bay ra, tiếp sau đó là Hỗn Nguyên Hồ Lô, Bát Hoang Tháp, Thôn Thiên Tráo, Quán Hồng Tạc, Toái Linh Chùy, Long Ngâm Tiêu, Chỉ Mệnh Đao, Thiên Hoa Diệu Trụy Kỳ vân vân, các loại pháp bảo đồng loạt tuôn ra!

Chương 99

Hàng vạn pháp bảo hách nhiên toàn bộ là Tiên thiên linh bảo, trong đó thậm chí còn có hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu, Tử Điện Chùy, Ngư Cổ, Hỗn Nguyên Hồ Lô là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, hợp lại thành một dòng thác pháp bảo, mãnh nhiên bộc phát uy năng, nhấn chìm Đế Tuấn! "Hử?" Nhìn chiêu này của Thông Thiên, Đế Tuấn cũng kinh hãi trong lòng, bỗng nhiên từ trong cơ thể hiện ra hai đạo thân ảnh đều có diện mạo y hệt hắn, hiển nhiên là hai cái Tam Thi chi thân.

Cộng thêm bản thân, tương đương với ba cái Đế Tuấn, sức mạnh gấp ba lần! "Oành long!" Đế Tuấn hiện ra Tam Thi chi thân, hợp sức mạnh bản thể mãnh liệt đối kháng, lập tức bộc phát ra uy lực vô cùng cường đại, khiến cho cả vùng trời chấn động không thôi.

Khắc sau, mịt mù Tiên thiên linh bảo lại bay về trong Thanh Thần Kiếm, chỉ thấy Đế Tuấn và hai cái Tam Thi chi thân đều mặt trắng bệch, hình tượng có phần chật vật. "Oành long!" Một luồng tinh quang đột nhiên từ tinh không rơi xuống, chiếu lên người Đế Tuấn và hai Tam Thi chi thân.

Một lát sau tinh quang tan đi, sắc mặt bọn họ đã khôi phục, nhưng dù là vậy, Đế Tuấn cũng có cảm giác tê dại da đầu!

Chiêu Vạn Bảo Hà vừa rồi của Thông Thiên tuy có chút vô lại, nhưng xác thực là cường đại a!

Phải tế ra cả Tam Thi chi thân, toàn lực bộc phát mới miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng dù vậy cũng khiến pháp lực của hắn gần như cạn kiệt, suýt chút nữa không chống đỡ nổi! "Xem ra một chiêu này vẫn chưa đủ!" Ở một bên khác, Thông Thiên lắc đầu, trên mặt lộ ra

vẻ không hài lòng.

Chiêu Vạn Bảo Hà vừa rồi là thần thông do hắn sáng tạo ra, ngự sử vạn bảo hình thành dòng thác tấn công, yêu cầu đối với người thi pháp rõ ràng là rất cao.

Pháp lực không đủ, nguyên thần không đủ đều không thể chưởng khống nổi! "Thông Thiên, tái tiếp ta một chiêu!" Đúng lúc này, Thái Nhất lại xông tới, hét dài một tiếng, phóng Hỗn Độn Chung ra, oanh nhiên bao trùm xuống, muốn áp Thông Thiên dưới chung.

Đương nhiên, cũng là do Thông Thiên không phản kháng, chủ động để nó trùm lấy!

Hỗn Độn Chung là Khai Thiên Chí Bảo, nhưng hắn cũng không sợ. "Oành long!" Thông Thiên tiến vào bên trong Hỗn Độn Chung.

Trong chung, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hết thảy cảnh tượng bên trong đều đã biến mất, chỉ còn lại Hỗn Độn Hồng Mông cuồn cuộn chuyển động, giống như một con Hỗn Độn Cự Long không biết dài bao nhiêu đang quanh quẩn trên đỉnh đầu hắn!

Khai Thiên Tam Đại Chí Bảo Hỗn Độn Chung có công năng trấn áp thời không, chưởng khống vũ trụ, đặc biệt lúc này Thông Thiên hãm vào trong chung, uy lực lại càng thêm khủng bố!

Bên trong đại chung Hỗn Độn đại đạo cuộn trào, mang theo uy năng vô cùng đáng sợ, Hỗn Độn Cự Long trên đầu dường như có thể nghiền ép xuống bất cứ lúc nào, đem hắn phấn toái, triệt để đánh thành hỗn độn hư vô.

Ở bên ngoài, Thái Nhất cũng không ngờ Thông Thiên lại không mảy may phản kháng, dễ dàng bị trùm vào trong Hỗn Độn Chung như vậy.

Sau giây lát ngẩn ngơ, trên mặt Thái Nhất hiện lên một nét phẫn

nộ! "Hảo!

Hảo!

Hảo!

Thông Thiên đạo hữu đúng là nghệ cao nhân đảm đại!

Nếu đã như vậy thì ta không khách khí nữa!" Thái Nhất nghiến răng nghiến lợi nói, dứt lời liền không chút do dự, một chưởng hung hăng vỗ vào Hỗn Độn Chung, tiếng chuông vang dội, không chỉ ở trong chung mà bên ngoài từng đợt sóng chuông lan tỏa cũng mang uy năng vô cùng, khiến người ta nhìn mà mí mắt nhảy loạn! "Đang!", "Đang!", "Đang!", "Đang!" Trong Hỗn Độn Chung, theo những cú vỗ của Thái Nhất, tiếng chuông khủng bố chấn đãng kịch liệt, trong khoảnh khắc không biết đã chấn động bao nhiêu lần.

Một tiếng rắc vang lên, Tiên Thiên Ngũ Sắc Liên dưới thân Thông Thiên hiện ra từng vết nứt, Cực phẩm Tiên thiên linh bảo cũng không chống đỡ nổi!

Có thể thấy lực chấn động bộc phát trong Hỗn Độn Chung lợi hại đến nhường nào!

Càng đừng nói lúc đó, con Hỗn Độn Cự Long vẫn luôn quanh quẩn trên đầu Thông Thiên cũng oành long một tiếng, mãnh liệt giảo sát xuống! "Xem ra là quá tự phụ rồi!" Thông Thiên thở dài một tiếng, biết mình đã quá tự tin, dựa vào sức mạnh Chuẩn Thánh hậu kỳ mà vào trong Hỗn Độn Chung thật sự là quá khinh thị Thái Nhất!

Lập tức, Thông Thiên quyết định thật nhanh, thu hồi Tiên Thiên Ngũ Sắc Liên, đồng thời từ trong cơ thể xông ra một cái đại đỉnh, đánh thẳng lên trên! "Oành long!" Một tiếng nổ lớn, Càn Khôn Đỉnh va chạm vào Hỗn Độn Cự Long kia, lập tức chấn cho Hỗn Độn Chung bay ngược lên cao!

Chương 100

Tiếng va chạm kịch liệt cũng khiến nhục thân Thông Thiên suýt nổ tung vì chấn động, nhưng nhân cơ hội đó, hắn đã thoát ra khỏi Hỗn Độn Chung!

Càn Khôn Đỉnh rơi vào tay Thông Thiên.

Đối diện với hắn chính là Thái Nhất và Đế Tuấn! "Lại một kiện Tiên thiên chí bảo?" Thái Nhất, Đế Tuấn khóe miệng đều hơi co quắp.

Thông Thiên rốt cuộc có bao nhiêu bảo vật?

Lúc trước tại Phân Bảo Nhai, bởi vì hắn thu lấy nhiều bảo vật nhất nên mới bị chúng nhân vây công!

Sau đó Thông Thiên liên sát hai đại Chuẩn Thánh lập uy mới ngăn được đại chiến!

Nhưng không ai ngờ rằng, ngoài hàng nghìn kiện Tiên thiên linh bảo kia, Thông Thiên còn có được một kiện Tiên thiên chí bảo?

Tiên thiên chí bảo a!

Trong thiên địa cũng chỉ là tồn tại đếm trên đầu ngón tay mà thôi! "Nan quái đạo huynh không nguyện ý bái Đạo Tổ làm thầy!" Đế Tuấn cảm thán một tiếng, hốt nhiên đưa ra cành ô liu: "Vậy không biết Thông Thiên đạo huynh có nguyện ý gia nhập Thiên đình, cùng chúng ta mưu sự nghiệp lớn không?" Nhưng Thông Thiên lại lắc đầu! "Không hứng thú!" Thông Thiên nói: "Đạo bất đồng bất tương vi mưu!

Nguyện vọng của ta và các ngươi không giống nhau, các ngươi muốn xưng bá thiên địa, nhưng ta thì không!

Cho nên, bỏ đi, ta và các ngươi đánh một trận là được!" Nói đoạn,

Thông Thiên vung tay ném Càn Khôn Đỉnh, chiếc đỉnh lập tức xoay tròn ô ô, hóa thành một đạo lưu quang oanh kích về phía Thái Nhất! "Vậy thật đáng tiếc!" Đế Tuấn thở dài, nhưng cũng thấy được lời của Thông Thiên là thật tâm thực ý.

Hắn đưa tay ra, lập tức trên tinh không, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chấn động một hồi, bỗng nhiên phân tán ra, vô số tinh thần trở về vị trí cũ!

Hai đạo lưu quang nhanh chóng bay xuống! "Oành!", "Oành!" Hai đạo lưu quang rơi vào tay Đế Tuấn, chính là Hà Đồ và Lạc Thư, hai kiện bạn sinh linh bảo của Đế Tuấn! "Oành long!" Cùng lúc đó, Thái Nhất cũng tế ra Hỗn Độn Chung va chạm với Càn Khôn Đỉnh, hai kiện Tiên thiên chí bảo lập tức bộc phát ra từng luồng sức mạnh hung mãnh.

Trong lúc va chạm, Thông Thiên cũng minh hiển cảm nhận được sự thiếu hụt của Càn Khôn Đỉnh!

Kiện chí bảo này phương diện tấn công kém hơn Hỗn Độn Chung khá nhiều.

Đương nhiên, đây cũng là chuyện trong dự liệu, dù sao một cái là Khai Thiên Chí Bảo, một cái là đại đỉnh dùng để nghịch phản tiên thiên luyện khí, cộng thêm Càn Khôn Đỉnh nhiều lần bị tổn thương, lúc này đối bính có sai lệch như vậy cũng có thể chấp nhận.

Nghĩ vậy, thân hình Thông Thiên khẽ động đến bên cạnh Càn Khôn Đỉnh, kích động huyết mạch Bàn Cổ, lập tức toàn thân biến thành vàng ròng rực rỡ, rồi một quyền đánh tới, trực tiếp oanh kích lên Hỗn Độn Chung. "Quang!" Hỗn Độn đại chung lập tức chấn đãng không ngớt, bị đánh bay đi, chấn sập một mảng lớn hư không!

Thái Nhất nhìn mà mí mắt nhảy loạn, hắn thấy Thông Thiên thực sự mạnh đến quá phận, cảnh giới, pháp bảo, ngay cả nhục thân cũng

mạnh mẽ như vậy, gần như không có điểm yếu a! "Oành long!" Nhưng đúng lúc này, Đế Tuấn hét dài một tiếng, hách nhiên thấy vạn đạo tinh quang từ trên trời chiếu xuống, kính trực bao phủ lên người hắn, khiến quanh thân hắn mịt mờ một mảnh, tinh quang nhiễu loạn, trông giống như Tinh Thần Chi Thần từ trong biển sao vô tận bước ra, nơi đi qua hư không chấn động, thiên băng địa tháp. "Thông Thiên đạo huynh, tái tiếp ta một chiêu!

Đại Tinh Thần Thủ!" Giọng Đế Tuấn vừa dứt, vô lượng tinh quang bộc phát, hư không trước mặt băng hội, xé rách hết thảy, hướng Thông Thiên giết tới, đại thủ của hắn chộp một cái, tinh quang vô tận ngưng luyện hội tụ, trên hư không xuất hiện một bàn tay khổng lồ che trời lấp đất, rít gào lao tới. "Oành long!" Thiên địa tối sầm lại, Thông Thiên lập tức cảm giác hết thảy trước mắt đều biến mất, thời gian, không gian, thiên địa, vạn vật toàn bộ đều biến mất không còn gì, chỉ còn lại một bàn tay thông thiên triệt địa từ trên trời giáng xuống với uy thế vô thượng.

So với trước đó, đây mới là toàn lực nhất kích chân chính của Đế Tuấn, tâm thần Thông Thiên chấn động, cảm nhận được một luồng áp lực khủng bố từ tứ diện bát phương ép tới, với mức độ kiên cố của nhục thân hắn cũng cảm thấy hơi kinh hãi! "Oành long!" Một chiêu của Đế Tuấn cực kỳ khả phạ, vạn thiên tinh thần chi quang ngưng tụ thành một chưởng rơi xuống, trấn thiên áp địa, uy lực khủng bố!

Thông Thiên hét dài một tiếng, lập tức triển khai phản kích!

Từng bàn tay Thượng Thương Chi Thủ liên tục hiện ra, sau đó cửu cửu quy nhất, chín bàn tay hợp thành một, duy nhất một bàn tay Thượng Thương Chi Thủ vô cùng khổng lồ mãnh liệt đánh ra!

Chương 101

Đối kháng trực diện với Đại Tinh Thần Thủ của Đế Tuấn!

Cuộc giao phong vô cùng đáng sợ trên cao không của vùng biển Đông Hải này, hai bàn tay khổng lồ vỗ vào nhau, lập tức kinh thiên động địa, phương viên hàng chục triệu dặm đều chấn đãng liên hồi, hư không liên tục nổ tung hiện ra từng hắc động khổng lồ khiến người ta phát khiếp. "Oành long!" Hai bàn tay khổng lồ đồng thời nổ tung, gần như bất phân thắng bại! "Lại nữa!" Thông Thiên hét lớn.

Đế Tuấn dứt khoát chuyển động thân hình, cả người giống như một ngôi sao đáng sợ giáng lâm, tinh quang hạo hãn băng lãnh túc sát, mang theo khí cơ diệt thế, đánh ra các loại tinh thần đạo pháp, từng luồng tinh quang đáng sợ lại một lần nữa oanh sát về phía Thông Thiên. "Oành long!" Đến cuối cùng, thậm chí cả bản thân hắn cũng hóa thành một luồng tinh quang trùng sát tới, cuồn cuộn hạo đãng, thời không băng toái, hết thảy tồn tại hay không tồn tại trong khoảnh khắc này toàn bộ biến mất, thay thế vào đó chỉ còn lại một luồng tinh quang mang theo uy năng diệt thế oanh sát!

Cuộc tấn công như vậy không còn quan trọng thần thông hay không nữa, Đế Tuấn nhờ vào hai kiện bạn sinh linh bảo, thân hợp tinh quang triển khai một loại đại sát phạt chi thuật, luận uy năng tấn công so với Đại Tinh Thần Thủ vừa rồi còn hung ác hơn nhiều! "Đến hay lắm!" Thông Thiên quát lớn một tiếng, không tránh không né, thậm chí ngay cả đôi mắt cũng nhắm lại! "Oành!" Đột nhiên, một luồng kiếm ý vô cùng đáng sợ mãnh liệt từ trên người Thông Thiên bộc phát ra! "Oành long" một tiếng, hách nhiên thấy toàn thân hắn phun trào ra hào quang thôi xán, một thanh trường kiếm màu vàng từ giữa mi tâm hắn bay ra. "Ông!" Trong khoảnh khắc này, thiên địa phảng phất bị định

trụ, hết thảy âm thanh, hết thảy họa diện đều biến mất, chỉ còn lại thanh trường kiếm màu vàng xé rách vũ trụ, mãnh liệt trảm về phía trước! "Oành long!" Kiếm quang màu vàng ngày càng khủng bố, ngày càng nhanh chóng, dưới một kiếm này thời gian phảng phật như nghịch lưu, hết thảy giống như đang hồi tố lại!

Một kiếm trảm ra, chẻ đôi thiên địa, chặt đứt hàng tỷ tinh quang đang oanh sát tới!

Đồng thời huyết quang vẩy ra, dưới một kiếm này Đế Tuấn rên rỉ một tiếng, thân thể bay ngược đi, suýt chút nữa bị một kiếm của Thông Thiên trảm trúng nguyên thần!

Dù đã toàn lực né tránh nhưng vẫn bị trảm thương ở ngực! "Đang!" Hỗn Độn Chung thoát khỏi sự dây dưa của Càn Khôn Đỉnh, mãnh nhiên chấn động va chạm với Chứng Đạo Kiếm.

Tiếng chuông vang lên, hỏa quang tứ tán, cả hai đều bay ngược về, kim quang trên Chứng Đạo Kiếm tan đi hiện ra màu hỗn độn nguyên bản, bay về mi tâm Thông Thiên.

Thông Thiên mở mắt ra!

Ở bên kia, Thái Nhất nhận lại Hỗn Độn Chung nhưng sắc mặt thương bạch, liên tục hậu thối! "Làm sao có thể!" Hắn không dám tin nhìn Thông Thiên, nhịn không được thốt lên: "Ngươi còn có Tiên thiên chí bảo?" Đế Tuấn cũng mang thần sắc tương tự!

Nơi ngực hắn bị Chứng Đạo Kiếm trảm thương, vết thương trong nhất thời căn bản không thể dũ hợp được.

Trong khoảnh khắc này, đại thần thông giả các phương toàn bộ đều bị chấn kinh.

Thiên địa này làm sao có kẻ biến thái như vậy?

Tu vi cảnh giới cao thì thôi đi!

Nhưng vận khí tốt đến mức này thì khiến người ta không biết nói gì nữa!

Đệ tử Thánh nhân cũng chỉ có Lão Tử, Nguyên Thủy mỗi người được một kiện Tiên thiên chí bảo, lại thêm Hỗn Độn Chung của Thái Nhất cũng là Tiên thiên chí bảo.

Nhưng Thông Thiên thì sao?

Một mình hắn có tới hai kiện Tiên thiên chí bảo!

Nếu cộng thêm hàng nghìn kiện Tiên thiên linh bảo hắn thu được thì càng khiến người ta không thể không phục! "Hử?

Không thể sao?" Thông Thiên đạm đạm lắc đầu nói, chẳng lẽ ta lại nói cho các ngươi biết Chứng Đạo Kiếm thực ra còn mạnh hơn cả Tiên thiên chí bảo sao?

Đặc biệt là lần này nếu hoàn thành nhiệm vụ, có khả năng sẽ có thêm một kiện Tiên thiên chí bảo nữa!

Không, không đúng!

Chương 102

Càn Khôn Đỉnh và Tạo Hóa Đỉnh hợp lại sẽ biến thành Hỗn Độn linh bảo!

Dùng Hỗn Độn Đỉnh sau khi hợp thành để luyện chế lại Chứng Đạo Kiếm thì có hy vọng có thể triệt để luyện chế Chứng Đạo Kiếm thành Hỗn Độn linh bảo!

Lúc đó sẽ không phải là hai kiện Tiên thiên chí bảo mà là hai kiện Hỗn Độn linh bảo! "Hử?

Không thể sao?" Giọng nói đạm đạm của Thông Thiên hồi đãng khiến người ta nhịn không được muốn đánh hắn một trận!

Có thể không chứ?

Hiện tại đại thần thông giả các phương đều có loại xung động muốn liên hợp lại lần nữa để tẩy kiếp cái tên "đại thổ hào" Thông Thiên này!

Chỉ là, cũng chỉ nghĩ vậy thôi!

Lúc trước Thông Thiên tại Phân Bảo Nhai đã giết hai tôn Chuẩn Thánh, hiện tại lại đánh bại Đế Tuấn, Thái Nhất, sớm đã xác lập hung danh hách hách, không cần thiết thì ai dám động thủ với hắn chứ? "Nếu giao hảo với Thông Thiên đạo nhân, liệu có thể xin một hai kiện Tiên thiên linh bảo không nhỉ?" Ý niệm như vậy xuất hiện trong lòng chúng nhân.

Điều này cũng dẫn đến việc khi đi giảng đạo lần thứ ba tại Tử Tiêu Cung, Thông Thiên vừa đến đã có một đám đại thần thông giả chào hỏi khiến hắn ngơ ngác hồi lâu.

Từ khi nào nhân duyên của mình lại tốt như vậy? "Thông Thiên

đạo huynh, trận này ta thua rồi!" Đế Tuấn hơi khổ sở mở miệng nói.

Thông Thiên một mình hai kiện Tiên thiên chí bảo, thậm chí còn có một tòa Tru Tiên Kiếm Trận đang bày ra ở đằng xa, đánh tiếp nữa cũng căn bản không có ý nghĩa!

Bởi vì bản thân Thông Thiên đã đứng ở vị trí bất bại rồi! "Đang!", "Đang!", "Đang!" Thái Nhất gõ vang Hỗn Độn Chung, bắt đầu minh kim thu binh!

Quân đội Yêu tộc trên chiến trường bắt đầu rút lui, thuận tiện Phục Hy chỉ huy đại quân cuốn đi một mẻ quân đội của Tử Phủ Châu.

Dù sao cũng đã đến rồi, không thể đi tay không về được chứ? "Hống!", "Hống!", "Hống!" Từng tiếng long ngâm vang lên, trong sự tang thương lại mang theo niềm vui sướng vang vọng khắp thiên địa!

Trải qua trận chiến này, Long tộc không nghi ngờ gì đã tuyên cáo với thiên địa về sự trở lại của mình, sau một thời gian dài suy lạc, rốt cuộc Long tộc đã đứng lên một lần nữa! "Oành long long!" Tại Long cung Đông Hải cùng với Tam Hải còn lại là Tây Hải, Bắc Hải, Nam Hải, khí vận Long tộc đều cuộn trào bắt đầu bành trướng lớn mạnh!

Đại biểu cho việc Long tộc cuối cùng đã bắt đầu dần bước ra khỏi bóng tối của lượng kiếp thượng cổ!

Đặc biệt là đối với cục diện thế lực trong Hồng Hoang hiện nay cũng sẽ tạo thành tác động lớn!

Trong một ngày, Tử Phủ Châu mất đi nhưng lại có thêm một Long tộc!

Long tộc từng mất đi tư cách và rút lui khỏi vũ đài Hồng Hoang, sau trận chiến này phảng phất như đang dần quay trở lại!

Hết thảy, quy căn kết đế đều vì người đang đứng trên cao không kia!

Thông Thiên!

Chúc Long sắc mặt trịnh trọng, trước mặt Thông Thiên hành lễ bái tạ nói: "Long tộc có thể qua được kiếp này đều là công lao của đạo huynh!

Từ nay về sau, Long tộc cùng đạo huynh vĩnh kết minh hảo, chỉ cần đạo huynh phân phó, Long tộc thượng hạ tất kiệt tận toàn lực!" "Oành long!" Khí vận Long tộc chấn động, trong lòng mỗi một tộc nhân Long tộc đều xuất hiện lời thề này của Chúc Long!

Hiển nhiên Chúc Long vô cùng quả đoán, thành tâm thực ý đem cả Long tộc đặt lên người Thông Thiên.

Nhìn cảnh này, không chỉ Thông Thiên mà Đế Tuấn cũng động dung, khen ngợi: "Chúc Long đạo hữu thật quả đoán!

Đế Tuấn bội phục!

Tuy nhiên..." Hắn chuyển đổi ngữ khí nói: "Lần này Thiên đình ta thua, nhưng lần sau ta nhất định sẽ chiến một trận nữa!" "Ồ?" Chúc Long chưa kịp trả lời, Thông Thiên đã khinh thiếu một tiếng nói: "Vậy thì tốt, lần sau đấu trận đi!

Chương 103

Ta cũng muốn biết Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận cái nào lợi hại hơn?" Chúc Long lộ ra nụ cười, Đế Tuấn thì có chút bất lực, cũng không biết Long tộc có vận khí gì mà có thể bám được vào cái đùi lớn như Thông Thiên!

Đối với Thiên đình, không nghi ngờ gì là lại thêm một trở ngại lớn! "Hảo!

Nếu Thông Thiên đạo huynh có lòng tin như vậy, lần sau chúng ta giao thủ lại sẽ biết!" Đế Tuấn nói câu cuối cùng, nhìn về phía Thái Nhất: "Đi thôi!" Thái Nhất gật đầu, hai người hóa thành hồng quang bay về phía ba mươi ba tầng trời!

Một trận đại chiến tới đây cũng lạc mạc! "Thông Thiên đạo huynh, có muốn đến Long cung ngồi một chút không?" Chúc Long mời.

Nhưng Thông Thiên lại lắc đầu, nhìn hai vị Chuẩn Thánh khác được Chúc Long mời, nói: "Ta thôi vậy!

Trận đại chiến này lại có thu hoạch, ta về bế quan đây!" Nói đoạn thân hình Thông Thiên khẽ động biến mất tại chỗ! "Ông!" Khắc sau, Tru Tiên Kiếm Trận trên đảo Bồng Lai cũng trầm tịch thu liễm, đảo Bồng Lai dần dần biến mất trên mặt biển!

Chúc Long nhìn cảnh này không khỏi lắc đầu.

Tu vi của Thông Thiên đã cao như vậy mà còn nỗ lực đến thế!

Xem ra hắn đúng là một người sinh ra để tu đạo!

Ngoài đại đạo ra, hết thảy những thứ khác căn bản không thể lay chuyển được hắn.

Nghĩ vậy, Chúc Long cũng thầm khánh hạnh lúc trước đã giao hảo với Thông Thiên!

Nếu không, lần này Yêu tộc tập kích, Long tộc muốn vượt qua thật sự là quá khó!

Nhưng bây giờ đều tốt rồi!

Trải qua một lần, lần sau Yêu tộc tái phạm thì Long tộc cũng không dễ trêu chọc đâu!

Trong mắt Chúc Long lóe lên một tia hàn quang, tuy lần này Long tộc an nhiên vô sự nhưng dưới sự tập kích của Yêu tộc cũng tử thương không nhẹ!

Món nợ này hắn đã ghi lại cho Đế Tuấn trong lòng!

Hàn quang thu liễm, trên mặt Chúc Long lại hiện lên nụ cười đi về phía hai vị Chuẩn Thánh khác, tuy Bích U suốt cả trận chiến đều đục nước béo cò, Thương Giáp biểu hiện cũng chẳng khá hơn bao nhiêu!

Nhưng dù sao cả hai đều là do hắn mời đến!

Cần chiêu đãi thì vẫn phải chiêu đãi!

Thù lao đã ước định trước cũng phải đưa đủ!

Điều này không thể để người ta đàm tiếu, nếu không lần sau đi mời người thì còn ai đến nữa? "Hai vị đạo hữu, chuyến này vất vả rồi!

Mời theo ta vào Long cung!" Chúc Long nói với hai người. "Hảo!" Bích U và Thương Giáp nhìn nhau, cũng phát huy đầy đủ da mặt dày của đại thần thông giả, đi theo Chúc Long xuống Long cung dưới biển.

Thiên địa du du, tuế nguyệt lưu chuyển, chớp mắt đã vạn năm trôi qua.

Một ngày nọ, trong Bích Du Cung, thân thể Thông Thiên chấn động tỉnh lại từ trạng thái bế quan, vạn năm tham ngộ đã giúp hắn triệt để tiêu hóa trận chiến trước đó, đồng thời cũng thuận tay luyện hóa xong Tạo Hóa Đỉnh.

Cái đỉnh này đúng là có cùng cội nguồn với Càn Khôn Đỉnh, đều do Hỗn Độn Linh Bảo Hỗn Độn Đỉnh phân hóa ra!

Thông Thiên mở mắt ra, tâm niệm khẽ động, hai cái đỉnh liền xuất hiện trước mặt, một cái là Càn Khôn Đỉnh, một cái là Tạo Hóa Đỉnh.

Trong đó Càn Khôn Đỉnh có công năng phản hậu thiên thành tiên thiên, có thể luyện chế ra Tiên thiên linh bảo; công năng của Tạo Hóa Đỉnh lại là có thể nâng cao tỷ lệ luyện chế thành công! "Hai chiếc đỉnh hợp nhất tuy không thể lập tức quay lại đỉnh phong nhưng cũng sẽ vượt xa Tiên thiên chí bảo!" Thông Thiên tự nhủ.

Chương 104

Giữa hai cái đỉnh có một mối liên hệ nội tại nào đó, lúc này dù chưa thúc động nhưng chúng vẫn tự hút nhau, xoay tròn quanh nhau!

Thông Thiên nhìn chằm chằm hai cái đỉnh hồi lâu, cuối cùng không do dự nữa, nhất tâm nhị dụng cùng thúc động hai cái đỉnh để chúng bắt đầu dung hợp! "Ông ông ông!" Theo những pháp ấn liên tục kết ra trong tay Thông Thiên, hai cái đại đỉnh không ngừng chấn động, phát ra từng đạo hào quang thôi xán tràn ngập cả Bích Du Cung, thậm chí chiếu xạ ra bên ngoài, soi sáng toàn bộ nội bộ đảo Bồng Lai.

Còn bên ngoài xa hơn, vì Thông Thiên đã rút kinh nghiệm từ lần luyện chế Tru Tiên Trận Đồ trước đó mà gia cố thêm trận pháp nên hào quang không thấu ra khỏi đảo.

Thế là trong Bích Du Cung, Thông Thiên khống chế hai cái đại đỉnh không ngừng dung hợp, quá trình này vô cùng gian nan và tiêu tốn thời gian cực dài!

Mười năm, trăm năm, nghìn năm, vạn năm...

Tròn vạn năm thời gian, rốt cuộc theo một tiếng "Oành", hai cái đại đỉnh hoàn toàn dung hợp làm một và nhanh chóng phát sinh biến đổi từ trong ra ngoài!

Cuối cùng biến hóa thành một cái đại đỉnh cổ phác màu hỗn độn, tán phát ra từng đợt đạo vận khí tức vô cùng cổ lão và thương tang. "Oành long!" Hỗn Độn Đỉnh sau khi dung hợp thành công trực tiếp rơi xuống mặt đất Bích Du Cung, phát ra một tiếng oanh minh! "Hô..." Thông Thiên cũng thở ra một hơi dài, nhìn Hỗn Độn Đỉnh trên mặt đất, trên mặt lộ ra nụ cười, Càn Khôn Đỉnh và Tạo Hóa Đỉnh dung hợp lại quả nhiên đã hợp thành Hỗn Độn Đỉnh!

Một kiện Hỗn Độn linh bảo!

Một kiện Hỗn Độn linh bảo chân chính!

Không phải loại bán thành phẩm như Chứng Đạo Kiếm!

Nếu chia Hỗn Độn linh bảo thành các cấp Cực phẩm, Thượng phẩm, Trung phẩm, Hạ phẩm như Tiên thiên linh bảo, thì Hỗn Độn Đỉnh trước mắt này chính là Thượng phẩm Hỗn Độn linh bảo.

Còn về Hỗn Độn Đỉnh ban đầu thì đáng lẽ phải là Cực phẩm Hỗn Độn linh bảo, thậm chí chỉ cách Hỗn Độn chí bảo một bước ngắn!

Nhưng đáng tiếc, loại chí bảo như vậy trong đại kiếp Khai Thiên cũng đã bị hủy hoại, công bại thùy thành, hóa thành Càn Khôn Đỉnh và Tạo Hóa Đỉnh.

Hiện tại tuy hợp nhất nhưng cũng khó mà quay lại thời kỳ đỉnh phong như xưa! "Yên tâm đi!

Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta không chỉ khiến ngươi trở lại đỉnh phong mà còn giúp ngươi toại nguyện tấn thăng thành Hỗn Độn chí bảo!" Thông Thiên nói.

Hỗn Độn Đỉnh trên mặt đất cũng rung lên nhè nhẹ như đang đáp lại lời hắn.

Thông Thiên mỉm cười, tay tiếp tục kết ấn, oành một tiếng, Hỗn Độn Đỉnh liền huyền phù lên và thu nhỏ lại rơi vào một bàn tay của hắn.

Thông Thiên nâng đại đỉnh bước ra khỏi Bích Du Cung!

Đã phục nguyên được Hỗn Độn Đỉnh thì dứt khoát làm cho tới cùng, đem Chứng Đạo Kiếm cũng luyện chế thành Hỗn Độn linh bảo thực sự! "Oành!" Trong luyện khí điện, Thông Thiên ngồi xếp bằng trước Hỗn Độn Đỉnh, tay kết ấn chậm rãi thúc động chiếc đỉnh bắt

đầu sinh hỏa, từng cành cây Phù Tang hóa thành củi lửa, đại hỏa hùng hùng thiêu đốt đang cấp Hỗn Độn Đỉnh dự nhiệt.

Phải nói rằng linh căn cây Phù Tang rơi vào tay Thông Thiên thật là chịu nhiều khổ cực, thỉnh thoảng lại bị Thông Thiên chặt hạ một ít cành cây dùng làm củi luyện khí!

Dù sao cây Phù Tang cũng không kết quả, dùng để luyện khí thì không luyện ra được linh bảo cường đại, ngược lại dùng làm củi lửa thì lại rất tốt!

Thông Thiên nung nóng Hỗn Độn Đỉnh, ngọn lửa ngày càng rực cháy, thêm một lúc nữa cuối cùng Thông Thiên tâm niệm khẽ động, hắn không lấy Chứng Đạo Kiếm ra ngay mà bay ra một cái hồ lô vỏ đen, đó chính là Hỗn Nguyên Hồ Lô, Hỗn Nguyên Hồ Lô lại nhả ra một khối thạch nhai!

Chính là Phân Bảo Nhai!

Thực tế Phân Bảo Nhai thực sự không phải linh bảo, chỉ là một khối đá mà thôi, lai lịch bất minh, ước chừng ngay cả Hồng Quân cũng không rõ, nó vô cùng trầm trọng nên mới dùng để đặt các loại linh bảo khí vật.

Phân Bảo Nhai sau khi xuất hiện trực tiếp rơi vào trong Hỗn Độn Đỉnh, dù cho Hỗn Độn Đỉnh là cấp bậc Hỗn Độn linh bảo nhưng bị Phân Bảo Nhai rơi vào với sức nặng vạn quân cũng mãnh liệt chấn động!

Đại hỏa bên trong suýt chút nữa thì tắt ngấm, Thông Thiên vội vàng thêm rất nhiều củi lửa để ngọn lửa bùng cháy trở lại!

Đại hỏa thiêu đốt Phân Bảo Nhai để luyện hóa nó, lại là một quá trình dài đằng đẵng nữa!

Thông Thiên đã dùng tròn năm nghìn năm thời gian, nhờ vào uy

năng của Hỗn Độn Đỉnh mới rốt cuộc luyện hóa được khối thạch nhai kia, hóa thành một đoàn chất lỏng màu hỗn độn.

Chương 105

Sau đó lại túc túc thối luyện tạp chất suốt ba nghìn năm mới dừng lại! "Ông!" Thông Thiên tâm niệm khẽ động, Chứng Đạo Kiếm trong nguyên thần lập tức bay ra tiến vào trong Hỗn Độn Đỉnh, một bên được đại hỏa thối luyện, một bên cũng mãnh liệt hấp thu chất lỏng do Phân Bảo Nhai hóa thành.

Tuế nguyệt lưu chuyển, trong Hỗn Độn Đỉnh lửa không ngừng cháy, không ngừng luyện chế, cuối cùng ba nghìn năm sau, trong Hỗn Độn Đỉnh vang lên một tiếng ông, một đạo kiếm quang thôi xán mãnh liệt bộc phát ra! "Oành!" Chứng Đạo Kiếm luyện chế thành công bay ra ngoài.

Hách nhiên thấy thanh kiếm này trở nên càng thêm cổ vận, trên thân kiếm khắc ghi từng cái đại đạo phù văn, đó đều là những hiểu biết sâu sắc của Thông Thiên về đại đạo của bản thân, cùng với nhiều thần thông, bí thuật, đạo pháp vân vân cũng được khắc lên đó.

Như vậy, Chứng Đạo Kiếm này quả thực không hổ danh là thanh kiếm chứng đạo của hắn!

Có thể nói nếu ai có được thanh Chứng Đạo Kiếm này mà tham ngộ phù văn bên trên đều sẽ có thu hoạch cực lớn!

Đương nhiên tình huống đó chỉ có hai khả năng xảy ra, một là Thông Thiên nguyện ý, hai là phải đoạt được bảo vật này từ tay Thông Thiên. "Trung phẩm Hỗn Độn linh bảo!" Thông Thiên vươn tay chộp lấy, Chứng Đạo Kiếm rơi vào tay hắn, thanh kiếm sau khi hấp thu Phân Bảo Nhai lại được luyện chế trong Hỗn Độn Đỉnh ba nghìn năm cuối cùng đã trở thành Hỗn Độn linh bảo thực sự, cấp bậc Trung phẩm Hỗn Độn linh bảo. "Oành!" Thông Thiên nắm lấy thanh kiếm,

hốt nhiên một kiếm trảm xuống, bình bình đạm đạm, một kiếm thập phần phổ thông, nhưng theo một kiếm trảm xuống lại oanh nhiên hiển lộ ra một màn họa diện ba lan tráng khoát.

Từng đạo vết nứt hiện ra, trong vết nứt thời không chồng chất, cấu tạo ra vô số không gian vũ trụ, mỗi một không gian vũ trụ đều do một loại đại đạo biến hóa thành.

Hơn nữa những không gian vũ trụ này cũng không đứng yên bất động, mỗi thời mỗi khắc đều biến hóa, va chạm, hoặc phá toái, hoặc tương hỗ dung hợp, sản sinh ra đủ loại biến hóa!

Bản chất chúng cũng là đại đạo biến hóa, so với những gì Thông Thiên diễn dịch trước đây thì càng thêm thâm thúy, càng thêm hạo hãn và vô cùng vô tận!

Điều này cũng đại biểu tu vi của Thông Thiên trong những năm này tiếp tục tiến bộ, so với trước kia đã vượt qua không biết bao nhiêu độ sâu. "Hô!" Thông Thiên thổi ra một hơi, các vết nứt khép lại, các không gian vũ trụ bên trong cũng đều băng diệt hóa thành hỗn độn tiêu tán.

Lần này dùng kiếm diễn đạo nhưng không giống lần trước, Chứng Đạo Kiếm không hề bị tổn thương!

Thực tế thì cũng không thể bị tổn thương!

Chứng Đạo Kiếm trước đây bị thương là bởi vì nó đang ở giai đoạn lỡ dỡ.

Không phải Tiên thiên chí bảo cũng không phải Hỗn Độn linh bảo chân chính, chỉ là một cái bán thành phẩm, phôi thai Hỗn Độn linh bảo mà thôi!

Cho nên bản chất của nó thậm chí còn mỏng manh hơn cả Tiên thiên chí bảo, chính vì thế khi Thông Thiên toàn lực diễn đạo thì

Chứng Đạo Kiếm mới bị tổn thương!

Hiện tại đã thực sự trở thành Trung phẩm Hỗn Độn linh bảo thì tự nhiên sẽ không bị thương nữa!

Tuế nguyệt du du, chớp mắt lại hơn hai nghìn năm trôi qua, một ngày nọ Thông Thiên đang trong lúc tu luyện thì đột nhiên một giọng nói hạo đại chấn hãm, phảng phất như chí cao chí thượng không mang theo cảm tình vang lên: "Mười vạn năm đã qua, giảng đạo lần thứ ba tại Tử Tiêu Cung sắp bắt đầu, những ai có duyên hãy mau đến!" "Oành!" Lời của Hồng Quân vừa thốt ra lập tức phảng phất như ném một tảng đá lớn vào mặt hồ tĩnh lặng, dấy lên sóng lớn hung dũng, trong thiên địa vô số đại thần thông giả lần lượt ra khỏi cửa lên đường, hướng về phía Thiên Ngoại Hỗn Độn điên cuồng lao tới. "Giảng đạo lần thứ ba sao, sau đó chắc là sẽ Hợp Đạo rồi nhỉ?" Trong Bích Du Cung, Thông Thiên mở mắt ra, không vội không vàng đứng dậy, đi chăm sóc linh điền một lượt rồi mới cưỡi Ngũ Sắc Liên bay ra ngoài thiên ngoại.

Thông Thiên tuy xuất phát muộn nhưng tốc độ cực nhanh, trên đường đi trái lại đã vượt qua rất nhiều người xuất phát trước! "Chào đạo hữu!" Bay ngang qua một vị đại thần thông giả, Thông Thiên hơi ngơ ngác, vị đại thần thông giả kia hắn không quen biết nhưng lại chủ động chào hỏi?

Tiếp đó trên đường đi lại liên tục có nhiều đại thần thông giả chào hỏi hắn, Thông Thiên càng mộng hơn.

Chuyện gì vậy?

Phảng phất như chỉ sau một đêm mình lại trở nên được hoan nghênh như vậy?

Thông Thiên suy nghĩ một chút cũng đoán ra được vài phần ý vị, không khỏi buồn cười lắc đầu, sau đó gặp đại thần thông giả nào hắn

cũng mãnh liệt tăng tốc độ bay nhanh đi, căn bản không cho những người kia thời gian phản ứng.

Nhưng không thể tránh khỏi việc khi Thông Thiên vào đến Tử Tiêu Cung, rất nhiều đại thần thông giả da mặt dày tiến đến chào hỏi.

Đối với việc này Thông Thiên cũng không có cách nào, chỉ có thể ngoài mặt nghênh hợp!

Ngồi xuống vị trí của mình, chờ đợi hồi lâu, khi đã đủ ba nghìn người, Hạo Thiên và Dao Trì hai vị đồng tử xuất hiện đóng cửa cung.

Trên vân đài phía trước, thân ảnh Hồng Quân cũng vô thanh vô tức hiện ra!

Chương 106

Lần này phương thức xuất hiện của Hồng Quân càng thêm vô hình vô tích, gần như không thể cảm tri, thậm chí theo Thông Thiên thấy thì dù Hồng Quân phải sau lần giảng đạo thứ ba này mới Hợp Đạo nhưng e là đã bắt đầu từ lâu rồi!

Chỉ là sau lần giảng đạo thứ ba này thì bước đi đó mới là mấu chốt nhất mà thôi!

Trên vân đài, Hồng Quân mặc một thân đạo bào huyền sắc, diện mục kỳ cổ, đôi mắt mở ra, trong nhãn mâu là một mảnh bình tĩnh, băng lãnh vô tình phảng phất uẩn hàm vô tận thương tang, khẽ đánh mắt nhìn chúng nhân một cái rồi bắt đầu giảng đạo.

Trong nhất thời bên trong Tử Tiêu Cung đạo vận lưu chuyển, các loại dị tượng lần lượt hiện ra, thiên nữ tán hoa, địa dũng kim liên, càng có từng đạo hà quang ánh diệu chiếu lên người chúng nhân, mọi người đều nhanh chóng hãm vào trạng thái ngộ đạo. "Ông!" Trong Tử Tiêu Cung theo tiếng Hồng Quân bắt đầu giảng đạo, đạo âm oanh minh, dị tượng phân trình, toàn bộ đại điện tràn ngập đại đạo pháp tắc!

Trong điện, ba nghìn đại thần thông giả cùng với hai vị đồng tử ngồi ở góc nghe Hồng Quân giảng đạo đều từng người rơi vào trạng thái say sưa.

Những lần giảng đạo của Hồng Quân không giống như tiểu thuyết kiếp trước kiểu theo trình tự cảnh giới, giảng Đại La trước rồi đến Chuẩn Thánh sau đó mới giảng Thánh nhân từng bậc một!

Dù sao nếu thực sự làm như vậy thì theo quỹ tích nguyên bản, cuối cùng thành thánh cũng chỉ có sáu người mà thôi!

Vậy lần giảng đạo thứ ba của Hồng Quân là cho ai nghe đây?

Chỉ là mỗi lần giảng đạo của Hồng Quân đều ngày càng huyền diệu tinh thâm, điều đó là sự thực!

Cũng có liên quan đến sự biến hóa tu vi của Hồng Quân!

Lần thứ nhất Thông Thiên cảm nhận được Hồng Quân thâm bất khả trắc; lần thứ hai đã trở nên mơ hồ, còn hiện tại lần thứ ba thì thậm chí không cảm nhận được gì nữa.

Hồng Quân ngồi ở trên cao nhưng cả người dường như thực sự đã hòa hợp cùng với đạo, không thể cảm tri, không thể tham trắc!

Sâu hơn vực thẳm, rộng hơn bầu trời, vô lượng hơn đại dương!

Trầm tâm vào lời giảng đạo của Hồng Quân, ba nghìn đại thần thông giả trong Tử Tiêu Cung đều nghe ra vô số đạo diệu, vô số đại đạo lý, thường thường chưa kịp tham ngộ đã có vô số đạo và lý khác ập đến khiến người ta căn bản không kịp lĩnh hội bất cứ thứ gì!

Từng vị đại thần thông giả trong lòng vui sướng vô cùng, đặc biệt là những người lần đầu đến Tử Tiêu Cung nhận được vô số lợi ích, nghe một lần giảng đạo thắng cả mấy vạn năm, mấy chục vạn năm bế quan.

Thời gian không ngừng trôi đi nhưng không có một đại thần thông giả nào tỉnh lại, mỗi người đều trầm đắm trong đó, vô cùng say sưa, gần như không thể tự dứt ra được!

Ba nghìn đại thần thông giả trong Tử Tiêu Cung toàn bộ đều thu hoạch cực lớn, có những vị ban đầu không có hy vọng thành Chuẩn Thánh nhưng lúc này lại nhen nhóm được một tia hy vọng!

Tình huống này thể hiện rõ nhất ở sáu người ngồi trên bồ đoàn phía trước và Hồng Vân ngồi ở hàng cuối cùng!

Bọn họ đều đã có được Hồng Mông Tử Khí - cái nền tảng thành thánh đó, lúc này khi Hồng Quân giảng đạo dần đi vào chiều sâu, bảy đạo Hồng Mông Tử Khí bắt đầu phát huy công hiệu, trên người bảy người đều tán phát ra khí tức huyền chi hựu huyền cực kỳ nồng đậm.

Thêm một khoảng thời gian dài nữa, một ngày nọ Hồng Quân đột nhiên dừng giảng đạo, đợi đến khi các đại thần thông giả lần lượt tỉnh lại mới nói: "Được rồi!

Ba lần giảng đạo đã kết thúc!

Các ngươi đều về đi!" "Lão sư!" Chúng nhân nghe vậy từng người đều lộ vẻ buồn bã, thậm chí Chuẩn Đề ngồi trên bồ đoàn phía trước còn òa khóc nức nở! "Lão sư không thể a!" Chuẩn Đề ai cầu kêu lớn: "Lão sư nếu ngài Hợp Đạo đi rồi, chúng ta biết đi đâu để nghe đạo đây?" "Ô ô ô..." Trong nhất thời toàn bộ Tử Tiêu Cung đột nhiên biến thành một cái hội trường khóc lóc, từng vị đại thần thông giả đều biến thành kịch sĩ, lần lượt khuyên bảo Hồng Quân, mong ngài đừng Hợp Đạo!

Thông Thiên nhìn cảnh này thầm lắc đầu, những kẻ này không một ai là thật thà cả!

Miệng thì nói không muốn nhưng thực tế trong lòng từng người hận không thể để Hồng Quân lập tức Hợp Đạo ngay!

Trên đạo đài, Hồng Quân cũng lắc đầu, đột nhiên tay vung lên, chúng nhân cảm giác môi trường xung quanh biến đổi, bị tống ra khỏi Tử Tiêu Cung quay về trước màng thai thế giới Hồng Hoang.

Đứng lặng trong hỗn độn mênh mông, chúng nhân ngơ ngẩn nhìn nhau một cái, sau đó nước mắt trên mặt mỗi người đều biến mất sạch sẽ!

Phảng phất như vở kịch vừa diễn ra trong Tử Tiêu Cung chưa

từng tồn tại!

Mọi người cũng không chào hỏi nhau như thường lệ, thân hình chui qua màng thai thế giới, mỗi người hóa thành độn quang rời đi!

Thông Thiên nhìn thấy cảnh này vừa thấy buồn cười vừa cảm thán trong lòng, một thời đại mới dường như đang từ từ mở ra! "Ta cũng phải tranh thủ thời gian thôi!

Không sớm chứng đạo thì sau này e rằng sẽ ngày càng khó khăn!" Thông Thiên tự nhủ một tiếng, thân hình khẽ động cũng vượt qua màng thai thế giới, Ngũ Sắc Liên nâng thân hình hắn hóa thành một đạo lưu quang bay về hướng Đông Hải.

Chương 107

Sau khi đã tiễn mọi người đi, thậm chí ngay cả hai vị đồng tử cũng không còn ở đó, trong Tử Tiêu Cung chỉ còn một mình Hồng Quân độc tọa trên vân đài, cả người dường như hóa thành một khối đá khô, trong đôi mắt không hề có cảm tình, khí tức băng lãnh lan tỏa. "Ông!" Đột nhiên một khối ngọc điệp khổng lồ lấp lánh hào quang trắng oánh nhu hòa xuất hiện sau đầu Hồng Quân, huyền phù ở đó!

Khối ngọc điệp này chính là một trong bốn đại hỗn độn chí bảo - Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Chỉ là Tạo Hóa Ngọc Điệp lúc này cũng không còn là cái hoàn chỉnh năm xưa, mà là do Hồng Quân sưu tầm phần lớn các mảnh vỡ sau khi nó bị phá toái để luyện chế lại!

Cố nhiên lúc này Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không phải Hỗn Độn chí bảo mà chỉ là Hỗn Độn linh bảo mà thôi! "Oành long!" Theo Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện, một luồng sức mạnh hạo hãn bằng không xuất hiện trong Tử Tiêu Cung, thân thể Hồng Quân chấn động, trong nhãn mâu đột nhiên hiện lên vẻ tranh đấu nhưng nhanh chóng chìm xuống, triệt để hóa thành vô tình lãnh mạc. "Oành long long!" Trong Tử Tiêu Cung trên vân đài, Hồng Quân dưới sự bao phủ của luồng sức mạnh kia bắt đầu trở nên ngày càng hư huyễn, hư huyễn đến mức cuối cùng cả người hoàn toàn biến mất!

Đồng thời Tạo Hóa Ngọc Điệp kia cũng phát sinh biến hóa, từ hình dáng một khối ngọc điệp biến thành một chiếc bánh xe khổng lồ - Thiên Đạo Chi Luân!

Thiên Đạo Pháp Khí! "Oành long long!" Chiếc bánh xe Thiên Đạo khổng lồ khẽ chuyển động, lập tức có lực lượng kinh khủng vô cùng

tán phát ra, từng đạo đại đạo vốn vô hình không thể nhìn thấy cũng hiện ra, dường như bị Thiên Đạo Chi Luân kia chưởng khống!

Cuối cùng Thiên Đạo Chi Luân cũng biến mất trong Tử Tiêu Cung!

Hết thảy đều quy về bình tĩnh.

Nội dung giảng đạo lần thứ ba của Tử Tiêu Cung nhiều hơn và huyền ảo hơn, sau khi Thông Thiên về đảo Bồng Lai cũng lập tức bế quan, tĩnh tĩnh tham ngộ, chỉnh lý và hấp thu những gì đắc được từ lần nghe đạo này!

Những đại thần thông giả khác tự nhiên cũng đều như vậy!

Giữa thiên địa hiếm có được sự bình tĩnh và yên ả như lúc này!

Thời gian như nước chảy, thấm thoát sau buổi giảng đạo thứ ba tại cung Tử Tiêu, năm vạn năm tuế nguyệt đã trôi qua.

Trong quãng thời gian ấy, các phương thiên địa đều yên tĩnh đến lạ thường, những đại thần thông giả tu vi cao cường hầu hết đều bế quan tham ngộ, hiếm khi thấy ai đi lại bên ngoài!

Thậm chí ngay cả hai tộc Vu - Yêu cũng tiêu đình hơn rất nhiều, thiên địa hiện ra một mảnh cảnh tượng hân hoan thịnh vượng!

Tất nhiên, đó chỉ là vẻ ngoài giả tạo, hầu như ai nấy đều rõ, hai tộc Vu - Yêu tuy bị Hồng Quân hạ cấm lệnh, nhưng cũng chỉ có kỳ hạn mười cái nguyên hội mà thôi.

Đợi khi mười cái nguyên hội kết thúc, cuộc tranh đấu giữa hai tộc tất nhiên sẽ tái diễn, và khi đó sẽ không còn đường lui.

Đó là cuộc chiến sinh tử, không phải Vu tộc vong thì là Yêu tộc diệt, ngoài cái đó ra không còn lựa chọn nào khác!

Vì thế, trong năm vạn năm này, cả hai tộc Vu - Yêu đều liều mạng

tích lũy nội hàm chiến tranh để chờ đợi đại chiến!

Tương tự như vậy là Long tộc!

Do duyên cớ chiến thắng lần trước, Long tộc lúc này cũng dần dần trỗi dậy!

Chúc Long lao tâm lao lực, điều độ Long tộc tứ hải, đồng thời chỉnh đốn các hải tộc phụ thuộc, đem tài nguyên trong tộc đại tứ phân phát xuống dưới, hiển nhiên là dáng vẻ muốn dốc toàn lực bồi dưỡng thế lực.

Đối với Long tộc, bất kể là Vu tộc hay Yêu tộc đều không dám thả lỏng!

Dù sao cũng là chủng tộc bá chủ thời thượng cổ, luận về kinh nghiệm chiến tranh thì thâm hậu hơn nhiều.

"Khuông!" Một ngày nọ, đại môn cung Bích Du hốt nhiên mở ra, Thông Thiên mặc một thân bạch bào từ trong bước ra, một đóa ngũ sắc liên thăng hoa dưới thân, thác thân y bay ra ngoài đảo.

Ngũ sắc liên chở Thông Thiên bay khỏi đảo Bồng Lai, xuất hiện trên Đông Hải, nhưng không hề dừng lại, hóa thành một đạo lưu quang hướng về ba mươi ba tầng trời mà đi.

Trong Long cung, Chúc Long nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hơi biến đổi, nhưng sau đó liền khôi phục lại, khẽ cười một tiếng rồi không thèm để ý nữa.

Thông Thiên xuất hành đường đường chính chính, ngũ sắc lưu quang chợt lóe hướng ba mươi ba tầng trời bay đi, trên đường đi tự nhiên thu hút sự chú ý của nhiều người.

Nhưng cũng không ai biết Thông Thiên muốn làm gì!

Dù sao Thông Thiên và năm vị Chuẩn Thánh của Thiên đình cũng

không có giao hảo tốt đẹp gì, thậm chí có thể coi là kẻ thù, hiện tại Thông Thiên đi đến địa bàn của kẻ thù để làm gì?

Chương 108

Trên ba mươi ba tầng trời, trong cung Thái Dương, Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa và Côn Bằng năm vị Chuẩn Thánh đang tụ họp một chỗ.

Côn Bằng nhìn ba người kia, hỏi: "Các vị thấy thế nào, Thông Thiên tới đây để làm gì?" "Sợ là đã thay đổi chủ ý rồi chăng?

Muốn gia nhập Thiên đình của ta?" Thái Nhất nhớ lại việc Đế Tuấn từng mời Thông Thiên gia nhập Thiên đình, liền thuận miệng nói một câu, nhưng lời vừa thốt ra đã lắc đầu!

Không thể nào!

Với cảnh giới như vậy, nhất ngôn nhất ngữ hầu như đều trực chỉ bản tâm, nếu Thông Thiên muốn đồng ý thì lúc đầu đã đồng ý rồi, không đến mức đợi đến hiện tại!

Còn về việc thay đổi chủ ý, điều đó càng viển vông hơn!

"Cứ chờ xem!

Sắp tới rồi!" Đế Tuấn nói, đôi mắt của hắn phảng phất phản chiếu một mảnh tinh không thâm thúy, hào quang lấp lánh khiến người ta nhìn vào không khỏi đắm chìm.

Trong lúc năm người chờ đợi, một lát sau, cuối cùng Thông Thiên cũng đến!

Thông Thiên trong tà áo trắng bước vào cung Thái Dương, hướng năm người hành lễ nói: "Năm vị đạo hữu, Thông Thiên hữu lễ rồi!" "Hahaha!

Thông Thiên đạo hữu khách khí rồi, đạo hữu có thể đến Thiên đình của ta, thượng hạ Thiên đình chúng ta vô cùng vinh hạnh!" Đế

Tuấn nghe vậy liền cười lớn một tiếng, nói: "Không biết đạo hữu tới đây có việc gì?" "Không có gì, chỉ là tìm năm vị đạo hữu luận đạo mà thôi!" Thông Thiên sái nhiên cười một tiếng, nói: "Không biết năm vị đạo hữu có sẵn lòng chăng?" "Luận đạo?" Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác nhìn nhau, đều có chút sững sờ, Thông Thiên tìm người luận đạo, lại tìm kẻ thù để luận đạo sao?

"Được!" Nhưng năm người chỉ sững sờ trong giây lát liền đồng loạt đáp ứng.

Dù sao Thông Thiên cảnh giới cao, tu vi mạnh, đạo hạnh sâu, luận đạo đối với bọn họ mà nói hoàn toàn là việc chiếm được chỗ tốt!

Hơn nữa năm người nhìn nhau, đều định nhân cơ hội luận đạo này lồng ghép lý niệm xây dựng Thiên đình vào, xem có thể thuyết phục được Thông Thiên, khiến y cũng gia nhập Thiên đình hay không!

Trong cung Thái Dương, sáu người đều ngồi xuống chuẩn bị luận đạo!

Không chỉ có vậy, Đế Tuấn một tiếng triệu hoán, rất nhanh sau đó lại có rất nhiều Yêu thần, Đại yêu thảy đều là Đại La Kim Tiên lần lượt xuất hiện, ước chừng có vài trăm người, toàn bộ đều ngồi trong cung Thái Dương. 19.

Đế Tuấn nhìn về phía vài trăm Yêu thần và Đại yêu, nói: "Hôm nay chúng ta cùng Thông Thiên đạo huynh luận đạo, các ngươi hãy nghe cho kỹ, nếu có sở đắc thì cũng là một điều tốt!" "Tuân chỉ!" Vài trăm Yêu thần, Đại yêu đều đồng thanh cung thân đáp.

Phục Hy ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, đột nhiên trước mặt xuất hiện một cây cổ cầm, khẽ gảy một cái phát ra một tiếng cầm âm thanh thúy vang vọng, nói: "Thông Thiên đạo huynh là khách, vậy để ta bắt đầu trước!" Nói đoạn, Phục Hy song chỉ liên tục gảy động, dây đàn nhảy nhót, từng đạo cầm âm lập tức phiêu đãng khai mở, nhất thời

tuy không bằng lúc ở cung Tử Tiêu đại đạo dị tượng chồng chất, nhưng tiếng đàn vang vọng truyền khắp ba mươi ba tầng trời.

Những Yêu tộc không có duyên vào cung Thái Dương cũng có thể ở ngoài cung nghe được tiếng đàn, lĩnh ngộ đại đạo uẩn hàm trong đó!

Sau khi Phục Hy đàn xong một khúc, ẩn ước trong đó tiếng đàn khanh thương như thiết mã kim qua va chạm, có sát phạt chi âm uẩn tàng bên trong.

Đạo, không chỉ cao huyền thế ngoại, cô phương tự thưởng, thanh tịnh tự nhiên, mà còn tràn đầy hùng tâm tráng chí muốn nhập thế tranh hùng!

Nữ Oa quanh thân tạo hóa khí tức di mạn, tố thủ chỉ một cái, tạo hóa tự sinh, diễn hóa vô cùng đạo diệu.

Đế Tuấn phía sau hư không biến hóa, phảng phất tiếp dẫn điểm điểm tinh quang, diễn hóa tinh không vô cùng huyền diệu, lại có một điểm hỏa quang thiêu đốt hóa thành mặt trời, tận hiển sự bá đạo của đế hoàng!

Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung, tiếng chuông vang lên, thời không chấn động, vũ trụ đảo điên, cũng mang theo sự bá đạo vô thượng!

Côn Bằng đoan tọa trên bồ đoàn, xung quanh y nhiệt độ đột ngột giảm xuống, trong hư không biến hóa ra một mảnh hàn băng vương dương, băng sơn san sát, đại tuyết bay phấp phới, một con cá Côn được dựng dục trong băng hải!

Phút chốc sau, cá Côn lớn mạnh, miệng nuốt băng hải, hóa sinh đôi cánh, sải cánh cao phi trở thành đại bằng!

Đại bằng phù dao trực thượng, cũng thể hiện ra một phen tư thái bá đạo.

Thông Thiên cũng triển khai kiếm đạo của mình, chỉ thấy một

chuôi Thông Thiên chi kiếm phù hiện sau lưng, kiếm ý vô song phảng phật muốn đâm thủng thương khung, đâm rách vũ trụ!

Một kiếm trảm lạc vạn thiên tinh thần, một kiếm khai tịch vô cùng vị lai!

Huyền chi hựu huyền, vô cùng ảo diệu.

Nhất thời trong cung Thái Dương đạo âm chấn động, lục đại Chuẩn Thánh đạo âm tương hỗ va chạm, tương hỗ áp chế, bên này một đợt vừa bình bên kia một đợt lại khởi, bên này một núi so với bên kia còn cao hơn, nơi nơi lăng tuyệt đỉnh, lại có một chi kỳ binh đột xuất, kỹ áp quần hùng, nhưng khắc sau lại dẫn đến quần khởi công chi, quần hùng trục lộc!

Người thể hiện sự vĩ ngạn, ta thể hiện sự cao viễn, kẻ thể hiện sự bá đạo, thật không hổ là náo nhiệt!

Chương 109

Trong cung Thái Dương, vài trăm Yêu thần và Đại yêu từ trong đạo âm của lục đại Chuẩn Thánh nghe ra đủ loại đạo diệu, đủ loại đại đạo lý, nhưng đồng thời lại cảm thấy nhiễu loạn không thôi.

Bởi vì đạo lý của lục đại Chuẩn Thánh tuy huyền diệu, nhưng lý niệm giữa họ lại không hoàn toàn giống nhau, thường xuyên tương hỗ va chạm, mâu thuẫn nổi bật, khiến người ta căn bản không biết nên nghe theo cái nào mới tốt!

Chớp mắt tám trăm năm đã trôi qua, lục đại Chuẩn Thánh luận đạo tám trăm năm nhưng vẫn khó phân thắng bại!

Lại qua mấy năm, một ngày nọ Thông Thiên đột nhiên thu lại kiếm đạo, cười lớn nói: "Hahaha!

Tốt!

Tốt!

Tốt!

Chuyến đi ba mươi ba tầng trời lần này không uổng công, không uổng công a!

Chư vị đạo hữu, cáo từ!" Tiếng nói chưa dứt, thân hình Thông Thiên đã biến mất khỏi cung Thái Dương!

Năm người Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng cũng dừng lại, nhìn Thông Thiên rời đi, năm người không nhịn được nhìn nhau rồi lắc đầu.

"Người này tâm chí kiên định, thật đúng là: Đạo bất đồng bất tương vi mưu a!" Phục Hy cảm thán, trong giọng nói mang theo vài phần tiếc nuối.

Hiển nhiên ý đồ dùng lý niệm thuyết phục Thông Thiên đã thất bại.

"Sớm đã liệu đến, sớm đã liệu đến!" Côn Bằng cũng than thở không thôi!

Đế Tuấn nói: "Không có gì đáng tiếc!

Lần luận đạo này ta cũng biết được tâm hung của người này, kiếm đạo của y không giống như người bình thường chỉ mưu cầu sắc bén hay sát lục, mà bao dung nhiều hơn, thiên địa vạn vật vạn đạo đều ở trong kiếm của y!

Muốn chiết phục hạng người như vậy, quá khó, quá khó!" "Y lại ủng hộ Long tộc, ta e là khó lòng hạ thủ a!" Thái Nhất nói: "Một mình y, ta cảm giác còn lợi hại hơn cả thập nhị Tổ Vu cộng lại!" "Một thân một mình lên ba mươi ba tầng trời, chẳng phải đã chứng minh khí phách sao?" Trong mắt Nữ Oa hiện lên dị thái.

Đế Tuấn lắc đầu, thân hình hốt nhiên biến mất trong cung Thái Dương, chỉ để lại một đạo âm thanh vang vọng: "Cứ mặc y đi!

Long tộc tuy phục hưng nhưng muốn phát triển không phải chuyện dễ dàng!

Không cần ta đi ngăn cản, trên đại địa kia chẳng phải còn có Vu tộc sao!

Lần luận đạo với Thông Thiên này ta có thu hoạch lớn, ta đi tinh không đây!" "Tinh không?" Trong cung Thái Dương, bốn người Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng nhìn nhau, đều có chút suy đoán, trong mắt lộ vẻ kỳ đãi.

Ở một diễn biến khác, Thông Thiên sau khi ra khỏi ba mươi ba tầng trời liền không hề dừng lại, hướng về vạn thọ sơn ngũ trang quán mà đi, ngũ sắc liên đài chở y với tốc độ cực nhanh.

“Ân?

Thông Thiên đạo nhân vừa lên ba mươi ba tầng trời, hiện tại lại muốn đến vạn thọ sơn ngũ trang quán?

Y đang làm gì vậy?” Các phương đại thần thông giả nhìn thấy Thông Thiên bay về phía vạn thọ sơn, ai nấy đều kinh nghi bất định.

Một đạo nhân mặc đại hồng trường bào cười lớn: “Thay vì ngồi đoán, chi bằng trực tiếp tới xem!” Đạo nhân này chính là Hồng Vân!

Nói xong, y liền động thân, từ hỏa vân động bay ra hướng thẳng vạn thọ sơn mà đi.

Ngũ sắc liên đài chở Thông Thiên nhanh chóng bay qua thương khung, chẳng mấy chốc đã đến vạn thọ sơn, trước ngũ trang quán, một vị đạo nhân đã đứng chờ sẵn từ lâu.

Trấn Nguyên Tử phất trần trong tay dương lên, kiến lễ nói: “Thông Thiên đạo huynh giá lâm ngũ trang quán ta, thật là bồng tất sinh huy, mời vào!” Thông Thiên đáp xuống trước ngũ trang quán, đáp lễ một cái, đang định cùng Trấn Nguyên Tử đi vào thì lúc này lại có một đạo hồng quang cấp tốc đuổi tới, rơi xuống trước mặt hai người, kêu lên: “Trấn Nguyên Tử đạo huynh, Thông Thiên đạo huynh, đợi ta với, đợi ta với!” Thì ra là Hồng Vân đã đến!

“Hahaha!” Trấn Nguyên Tử cười lớn, chỉ vào Hồng Vân vừa hạ xuống nói: “Cái tên này, lại muốn đến ăn chực, ăn nhân sâm quả của ta đây mà!” “Hahaha!” Hồng Vân cũng không hề thẹn thùng, nói thẳng: “Đúng thế!

Ai bảo nhân sâm quả của đạo huynh ngon như vậy, ta ăn một lần là cả đời không quên được!” “Thông Thiên đạo huynh chắc là chưa được ăn nhỉ!” Nói đoạn, Hồng Vân quay sang nhìn Thông Thiên: “Lát nữa phải bảo Trấn Nguyên Tử đạo huynh hái thêm mấy quả, chúng ta

cùng ngồi luận đạo, thật là khoái hoạt không gì bằng!" Nghe Hồng Vân chào hỏi còn giống chủ nhân hơn cả chủ nhân, Thông Thiên không khỏi bật cười, "Được!

Lần này ta tới đây cũng chính là để luận đạo cùng Trấn Nguyên Tử đạo hữu!

Nếu Hồng Vân đạo hữu cũng đến thì còn gì bằng!" "Thật sự là vì luận đạo sao?" Hồng Vân hơi sững sờ, nhưng sau khi phản ứng lại, nhiệt tình không những không giảm mà còn tăng thêm.

Ba người vào ngũ trang quán, cùng nếm thử đặc sản nhân sâm quả, Thông Thiên cũng lấy ra Hoàng Trung Lý chia cho hai người, khiến họ không khỏi kinh thán.

Chương 110

Tuy rằng cây nhân sâm quả và cây Hoàng Trung Lý đều là thập đại linh căn, nhưng chỉ cần so sánh số lượng quả kết được, có thể thấy Hoàng Trung Lý hiển nhiên trân quý hơn một chút.

"Không ngờ Hoàng Trung Lý lại ở trong tay đạo huynh!" Trấn Nguyên Tử cảm thán một tiếng.

Hồng Vân cũng sâu sắc đồng ý, nói: "Thông Thiên đạo huynh có lẽ không biết, hiện tại bên ngoài đạo huynh có thêm một cái xước hiệu đó!

Tên là Đa Bảo?" "Đa Bảo?" Thông Thiên nghe vậy suýt chút nữa run tay nuốt chửng cả quả nhân sâm!

Đa Bảo chẳng phải là đại đệ tử của ta sao?

Từ bao giờ trở thành xước hiệu của ta thế này?

"Chúng ta luận đạo thôi!" Thông Thiên có chút cạn lời nói.

"Ân!", "Được!" Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nhìn nhau, trà túc quả bão, cũng không có dị nghị, mỗi người đều hiện ra khánh vân.

Khánh vân của Hồng Vân là một đóa khánh vân do vạn thiên khí lưu ngưng tụ thành, hình dáng khánh vân biến đổi không ngừng, tựa như áng mây nơi chân trời, mỗi khắc mỗi giây đều không lặp lại, tỏa ra hồng quang rực rỡ chiếu sáng ngũ trang quán.

Khánh vân của Trấn Nguyên Tử lại là một đóa khánh vân màu nâu phảng phất như bùn đất, mỗi điểm bùn đất trên đó nhìn qua đều như một lục địa hậu trọng, đem lại cảm giác kiên nhược bàn thạch, không thể phá hủy.

Đó chính là Tiên Thiên Mậu Thổ đại đạo mà Trấn Nguyên Tử lĩnh

ngộ được, đồng thời một cuốn sách dày cũng xuất hiện trên khánh vân, từng trang mở ra, trong đó đại đạo khí tức cuồn cuộn mịt mù hỗn độn, vô cùng huyền ảo.

Đó chính là bạn sinh linh bảo của Trấn Nguyên Tử — Địa Thư, luận về lực phòng ngự thì còn hơn cả tứ tọa liên đài và ngũ phương lệnh kỳ, chỉ đứng sau Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử.

Thông Thiên cũng hiện ra khánh vân, luận đạo cùng hai người một trận, năm trăm năm sau mới rời đi!

"Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hai người này, một kẻ phiêu miểu trên trời tự do tự tại không chút gò bó, một kẻ trầm ổn dưới đất hậu trọng vô cùng, có thể trở thành chí giao hảo hữu thật là kỳ lạ!" Rời khỏi ngũ trang quán, Thông Thiên vừa bay hướng mục đích tiếp theo vừa ngẫm về lần luận đạo với hai người kia, cảm thấy khá thú vị.

Đồng thời, việc Thông Thiên lên ba mươi ba tầng trời luận đạo cuối cùng cũng truyền khắp Hồng Hoang!

Biết được Thông Thiên ra ngoài tìm người luận đạo, nhất thời các phương đại thần thông giả đều thầm kỳ đãi.

Dù sao Thông Thiên cũng là một đại tài chủ a!

Muốn mượn một hai món Tiên Thiên Linh Bảo, không biết y có bằng lòng không?

Tuy hy vọng nhỏ nhoi, nhưng nếu Thông Thiên thật sự tìm đến cửa, mọi người đều dự định sẽ giao hảo với y, một là vì đạo hạnh của Thông Thiên cao, cùng y luận đạo là có lời.

Hai là hảo hảo quan hệ với Thông Thiên, sau này ra ngoài có lẽ cũng an toàn hơn một chút!

Dù sao mở miệng ra nói Thông Thiên là hảo hữu của ta, thì người

khác muốn động thủ chắc cũng phải cân nhắc đôi phần?

Mục đích thứ ba của Thông Thiên chính là U Minh Huyết Hải!

U Minh Huyết Hải do một bãi uế huyết từ rốn của Bàn Cổ hóa thành khi khai thiên lập địa thân hóa vạn vật, chí ô chí cấu, nhưng chính nơi như vậy lại là một bảo địa!

Trong Huyết Hải không chỉ dựng dục ra đại thần thông giả như Minh Hà, mà còn có vài kiện Tiên Thiên Linh Bảo xuất tự nơi này.

Nguyên Đồ kiếm, A Tỳ kiếm, Nghiệp Hỏa Liên Đài... từng kiện thảy đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Minh Hà tuy bình thường không tiếng không tăm nhưng cũng là một đại tài chủ thực thụ.

"Hahaha!

Ta chờ đạo hữu đã lâu!" Khi Thông Thiên đến Huyết Hải, Minh Hà tọa trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên không khỏi vui mừng.

"Ồ?" Thông Thiên hơi sững sờ, nhìn Minh Hà quanh thân chiến ý bộc phát, dường như đã hiểu ra!

Thông Thiên đưa tay chỉ một cái, tức thì nghe một tiếng oanh long, một đạo kiếm khí liền hướng Minh Hà trảm tới.

Minh Hà thấy vậy càng cười lớn, đoan tọa trên liên đài không động, kiếm khí của Thông Thiên trảm tới đều bị liên đài dưới thân ngăn cản, kiếm khí va chạm với liên đài, hoa sen đỏ liên tục hư tổn, từng cánh hoa bị kiếm khí bào mòn chấn nát!

Nhưng cánh hoa hư tổn lại sinh ra lần nữa, bị bào mòn lại tiếp tục sinh trưởng, vô cùng vô tận, nhanh chóng tiêu ma hết kiếm khí của Thông Thiên!

Chương 111

Thậm chí Minh Hà khẽ đạp một cái, liên đài dưới thân liền chấn động mạnh, từng vòng hồng quang gợn sóng lan tỏa, trong hư không nở ra ức vạn đóa hoa sen đỏ không ngừng khoe sắc, mạnh mẽ quét qua, cũng hóa thành một đạo kiếm quang phản sát lại Thông Thiên!

"Hảo một thanh sát sinh trường kiếm!" Thông Thiên tán thán một tiếng nhưng cũng không nhượng bộ, há miệng phun ra một đạo khí lưu hỗn hỗn độn độn, hóa thành một đạo Hỗn Độn kiếm khí hướng tới chém giết!

"Oanh!" Kiếm của Thông Thiên và Minh Hà va vào nhau, một bên vạn đạo quy nhất hóa thành Hỗn Độn kiếm khí, một bên sát thiên, sát địa, sát chúng sinh, lấy sát lục làm gốc, là loại kiếm hung lệ nhất!

Lúc này hai kiếm va chạm, tức thì giằng co liên tục, vạn thiên kiếm quang gặp nhau giữa hư không tương hỗ nghiền ép, khiến hư không đại phá diệt, một nửa thành hỗn độn, một nửa thành huyết hải!

Kiếm quang ngút trời, kiếm ý vô song khiến người ta trông thấy mà phát khiếp!

Hai người cứ như vậy trên U Minh Huyết Hải đấu kiếm bảy trăm năm, lấy đó làm phương thức luận đạo, cuối cùng cả hai đồng loạt dừng tay, Minh Hà cười lớn quay về Huyết Hải.

Thông Thiên cũng mãn ý rời đi!

Sát đạo của Minh Hà khiến y thu hoạch không nhỏ, Tiệt Thủ sát đạo hung lệ cũng dung nhập vào kiếm đạo của y, khiến kiếm đạo càng thêm viên mãn vô hạ.

"Cứ như vậy đi tiếp tới núi Tu Di, xem xem đạo của hai người

phương Tây kia ra sao!

Nhân quả đạo, Tịch diệt đạo?" Thông Thiên tự nhủ.

Hiện tại tu vi của y ngày càng thâm hậu, việc tấn thăng Chuẩn Thánh viên mãn là chuyện nước chảy thành bùn, nhưng để thực hiện đại đột phá thực sự, nhất cử chứng đạo!

Thì phi thường cần tập hợp tinh hoa của bách gia mới có thể rút ngắn thời gian!

Nếu không, để mặc bản thân từ từ bế quan lĩnh ngộ thì thời gian cần thiết quá dài, đến lúc đó e rằng chư thánh đều đã chứng đạo, đối với y mà nói tự nhiên là không ổn.

Ngũ sắc liên bay đi, chở Thông Thiên hướng về phương Tây!

Cũng vào lúc này, trên núi Côn Luân, hai đạo nhân chợt mở mắt.

"Lại muốn đi tìm Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người đó sao?

Cùng mọi người luận đạo để thôi động kiếm đạo viên mãn sao?!" Lão Tử tuy mặt không cảm xúc nhưng giọng nói cũng trầm xuống.

"Viên mãn?

Đến núi Côn Luân cũng không dám về!

Hừ!" Nguyên Thủy lại cười lạnh một tiếng: "Đều là Bàn Cổ nguyên thần, nhưng y xuất thế sớm hơn liền tưởng rằng cao hơn chúng ta sao?

Cư nhiên ngay cả Thánh nhân cũng không nguyện ý làm!

Ta đảo mắt xem y làm sao có thể chứng đạo!" "Ai!" Lão Tử thở dài một tiếng, đột nhiên đứng dậy nói: "Để ta đi hội ngộ y một chút!" Nói xong, không đợi Nguyên Thủy trả lời, thân hình Lão Tử liền biến mất tại chỗ.

Trên đường đến phương Tây, Thông Thiên đang phi hành trên không trung bỗng tâm trung khẽ động, nhìn về phía trước, trên một đỉnh núi hách nhiên có một người đang đứng!

"Thái Thanh?" Thông Thiên kinh nghi một tiếng, thân hình động một cái cũng rơi xuống đỉnh núi đó, đứng đối diện chính là Lão Tử.

"Ân!" Lão Tử gật đầu nói: "Đạo hữu cũng xuất thân từ núi Côn Luân, nhưng không biết vì sao tứ xứ luận đạo, lại duy độc quên mất bản gia?" "Bản gia?" Thông Thiên lẩm nhẩm hai chữ này, trên mặt lộ vẻ trầm tư, nói: "Cũng không có!

Đạo bất đồng bất tương vi mưu!

Chỉ vậy mà thôi!" "Đạo bất đồng bất tương vi mưu?" Sắc mặt Lão Tử hơi biến đổi, sau đó khôi phục bình tĩnh nói: "Vậy hãy để ta xem đạo của đạo hữu rốt cuộc đã tới đâu rồi!" "Ông!" Nói đoạn, Lão Tử đưa tay chỉ một cái, tức thì sau lưng y xuất hiện hai con cá âm dương đen trắng, thể hiện vô số biến hóa huyền chi hựu huyền, sau đó hóa thành một cây kim sắc trường kiều thần thánh siêu thoát hạo hãn, dưới cầu là một luân cá âm dương đen trắng khổng lồ!

Thái Cực Đồ!

Một trong khai thiên tam đại chí bảo!

Thậm chí còn có thể coi là kiện bảo vật huyền ảo mạc trắc nhất trong tam đại chí bảo!

Thái Cực Đồ bao la vạn tượng, uẩn tàng vạn đạo biến hóa trong đó, nên có thể trấn áp hết thảy, trấn áp đại đạo!

Còn việc định địa thủy hỏa phong lại càng là chuyện đơn giản!

"Oanh long!" Lúc này, cùng với việc Lão Tử hiển hóa Thái Cực Đồ, cây kim kiều bỉ ngạn kia gác qua, tức thì phảng phất như vô biên vô tế nhanh chóng lan rộng ra, mang theo từng luồng trấn áp chi lực

khủng bố, tuy chưa lâm thân nhưng đã khiến Thông Thiên cảm thấy áp ức vô cùng!

Chương 112

"Pháp bảo lợi hại nhưng người còn mạnh hơn!" Thông Thiên tâm trung rùng mình, y hoàn toàn không ngờ đạo hạnh của Lão Tử không kém y bao nhiêu, cũng đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Lúc này ngự sử Thái Cực Đồ trấn áp, khiến Thông Thiên không thể nhìn thấu cảnh giới!

Tuy nhiên chính vì thế, sau cơn kinh ngạc, Thông Thiên lại cảm thấy hoan hỉ: "Tốt!

Tốt!

Tốt!

Phải như vậy chứ!" "Oanh!" Trên người Thông Thiên cũng chấn động mạnh, bộc phát ra khí tức cường đại.

Chứng Đạo kiếm xuất hiện trong tay y, một kiếm trảm ra!

"Oanh long!" Kiếm quang chém thẳng vào kim kiều bỉ ngạn, khiến kim kiều khựng lại rồi tan vỡ!

"Ân?" Lão Tử kinh ngạc, nhìn Chứng Đạo kiếm trong tay Thông Thiên có chút thất kinh!

Thái Cực Đồ là khai thiên chí bảo, so với Tiên Thiên Chí Bảo thông thường còn mạnh hơn một bậc!

Nhưng Thông Thiên hiện tại một kiếm lại trảm phá được kim kiều bỉ ngạn?

Thật khiến người ta kinh ngạc!

Chẳng lẽ thanh kiếm trong tay Thông Thiên cũng là Tiên Thiên Chí Bảo không kém gì Thái Cực Đồ?

Nghĩ vậy, trên đầu Lão Tử lại hiện ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, mặc cho Thông Thiên dùng kiếm quang chém giết, vạn thiên kiếm quang đinh đinh đương đương trảm lên tháp nhưng đều bị vạn thiên huyền hoàng chi khí rủ xuống ngăn cản hết!

Đó là vì Thông Thiên hiện tại tu vi chưa đủ, tuy Chứng Đạo kiếm là chứng đạo chi bảo nhưng cũng không thể hoàn toàn phát huy uy lực, nên tổng hợp lại uy lực so với Thái Cực Đồ cũng chỉ tương đương!

"Đúng là một cái mai rùa cứng!" Nhìn thấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đầu Lão Tử ngăn cản hết vạn thiên kiếm khí, bất động như núi, Thông Thiên cũng không khỏi co giật khóe mắt!

Nhưng không phải Thông Thiên không có cách!

Một tay cầm Chứng Đạo kiếm, tay kia y lấy ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích!

"Oanh!" Thông Thiên trực tiếp quăng Hồng Mông Lượng Thiên Xích ra, tức thì thước hóa thành một đạo tử quang đánh mạnh lên Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!

Bảo vật khác có lẽ không lay chuyển được tòa tháp này!

Nhưng Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp lại là hai kiện Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo cùng nguồn gốc, một công một thủ, tuy không thể nói là khắc chế nhưng dùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích tấn công Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp lại sinh ra hiệu quả cực lớn!

Nhất thời tòa tháp rung chuyển không thôi, từng luồng huyền hoàng chi khí rủ xuống bị thước oanh kích đến mức dao hoảng.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp vô địch cuối cùng đã

xuất hiện sơ hở!

Không còn vô địch nữa!

Lão Tử sắc mặt đại biến, kinh hô một tiếng: "Hồng Mông Lượng Thiên Xích!" "Bảo vật này cũng ở trong tay ngươi sao?" "Không sai!" Thông Thiên thu thước về tay nói: "Cho nên muốn dùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp ngăn ta là chuyện không thể nào!" Lão Tử nghe vậy sắc mặt ngưng trọng hơn nhiều!

Phút chốc sau y thu tháp lại nói: "Đã như vậy ta không dùng tháp nữa!

Nhưng cũng chẳng sao!

Với tu vi của ta, dẫu là bảo vật cũng không thể hoàn toàn chế thắng được!" Nói đoạn, Lão Tử hừ lạnh một tiếng, trên đỉnh đầu đột nhiên một đoàn thanh khí ngút trời, hóa thành ba đạo nhân: một già, một trẻ, một trung niên!

Ba người đó hách nhiên mang dáng vẻ của Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên!

Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Lão Tử lúc này chính là thi triển môn thần thông bí thuật cường đại này, trong khoảnh khắc hóa ra ba hóa thân, tăng thêm túc túc ba lần chiến lực!

Ba đạo nhân vừa xuất hiện liền dâng trào pháp lực rót vào Thái Cực Đồ, khiến uy lực đồ tăng vọt, phóng ra kim kiều bỉ ngạn chống đỡ Chứng Đạo kiếm của Thông Thiên!

Lão Tử vốn có thực lực Chuẩn Thánh hậu kỳ, hiện tại ba hóa thân xuất hiện khiến pháp lực y vô cùng hùng hậu vượt qua Thông Thiên, lập tức phản áp Chứng Đạo kiếm trở lại!

Chương 113

Kim kiều bỉ ngạn hào quang càng thêm rực rỡ, chấn mạnh một cái đánh tan toàn bộ kiếm khí ngập trời, quét sạch uy lực của Chứng Đạo kiếm!

Kim kiều ngày càng lớn, uy thế chí bảo lộ rõ, ép về phía Thông Thiên!

Ba đạo nhân già trẻ trung niên đồng thanh cười nói: "Đạo hữu chớ có cuồng vọng, còn nhận ra chúng ta chăng?" "Nhận ra thì thế nào?

Không nhận ra thì sao?" Thông Thiên cười lạnh, Chứng Đạo kiếm trong tay đột ngột biến hóa thành một cái đại chung có dáng vẻ của Hỗn Độn Chung, hơn nữa cái "Hỗn Độn Chung" này thật sự sở hữu một phần uy lực nguyên bản.

"Đang!" Tiếng chuông vang lên, thấy "Hỗn Độn Chung" va chạm với kim kiều bỉ ngạn, tiếng chuông hạo hạo đãng đãng chấn cho ba đạo nhân kia ngả nghiêng tây đông.

Uy lực Thái Cực Đồ cũng nhanh chóng giảm sút!

Thông Thiên giơ tay vỗ thêm cái nữa, tiếng chuông đại phóng, từ vách chuông một đạo kiếm quang bắn ra chém chết đạo nhân già ngay tại chỗ, y cười nói: "Chỉ là ba hóa thân, chỉ có pháp lực không có đạo hạnh, ta có gì phải sợ?" Tiếng chuông liên tục chấn động, từ vách chuông liên tiếp bắn ra từng đạo kiếm khí chém giết đạo nhân trung niên và thiếu niên còn lại, hai tiếng "phanh phanh" hóa thành thanh khí quay về đỉnh đầu Lão Tử.

Thanh khí trên đầu Lão Tử bị đánh hồi nguyên hình, ba đạo thanh khí quấn lấy nhau hỗn hỗn độn độn dường như lại muốn dựng dục ra Tam Thanh đạo nhân lần nữa!

Nhưng tiếng chuông chấn động liên miên không dứt, từng đạo kiếm khí liên tục trảm ra, lại một lần nữa chém chết Tam Thanh đạo nhân vừa mới hóa ra của Lão Tử!

Thông Thiên hú dài một tiếng, đại thủ đè xuống cùng đoàn thanh khí kia ép ngược vào trong thể nội Lão Tử, sau đó "Hỗn Độn Chung" bay tới huyền phù trên đầu Lão Tử khiến y không tài nào thi triển được Nhất Khí Hóa Tam Thanh nữa.

Lão Tử hừ lạnh, Thái Cực Đồ phun ra hai đạo khí lưu đen trắng như cây kéo khổng lồ giảo sát lên "Hỗn Độn Chung", chấn cho cái chuông phỏng chế rung lắc kịch liệt, không tự chủ được mà biến lại nguyên hình Chứng Đạo kiếm và bị trục xuất ra ngoài: "Chuẩn Thánh hậu kỳ, ta cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, làm sao ngươi có thể khinh nhờn được ta?" Thanh khí hỗn hỗn độn độn trên đầu Lão Tử cuồn cuộn, trong chớp mắt ba đạo nhân già trẻ trung niên lại hóa ra đứng trên đỉnh đầu y.

Thông Thiên tiếp lấy Chứng Đạo kiếm, khẽ cười: "Ta khinh đạo hữu, chẳng lẽ đạo hữu không khinh ta sao?" Lão Tử lại một lần nữa Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Tam Thanh đạo nhân pháp lực cuộn dâng quán nhập vào Thái Cực Đồ, trên đồ hai đạo khí lưu đen trắng xoay tròn cuộn trào khiến hư không bốn phía như mặt gương vỡ vụn, uy năng Tiên Thiên Chí Bảo được thôi động đến cực hạn, lại chấn thêm cái nữa, thấy một đạo kim kiều bỉ ngạn bay ra đánh về phía Thông Thiên!

Hiện tại Lão Tử tương đương với ba lần chiến lực, trước đòn tấn công hung mãnh như vậy Thông Thiên cũng biến sắc, vội vàng thôi động Chứng Đạo kiếm chống đỡ, tuy ngăn được kim kiều nhưng không cách nào đánh nát nó!

Lão Tử mặc cho Tam Thanh đạo nhân trên đầu tế Thái Cực Đồ

tấn công, còn mình thì sải bước xông lên cười nói: "Đạo hữu hình như cũng không thực sự vô địch đâu nhỉ, ngay cả Nhất Khí Hóa Tam Thanh của ta cũng không phá giải được, cái gọi là không thành Thánh đạo chỉ tu kiếm đạo xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi!" Trên đầu y, Tam Thanh đạo nhân một người cầm Long Tu Phiến, một người tế Linh Chi Như Ý, người còn lại cầm bảo kiếm, cộng thêm Thái Cực Đồ liên tục bắn ra kim quang, công thế như cuồng phong bạo vũ đánh tới Thông Thiên.

Bản chất thực sự của Chứng Đạo kiếm là Hỗn Độn Linh Bảo chứ không phải Tiên Thiên Chí Bảo, chỉ là vì cảnh giới Thông Thiên chưa đủ nên mới không phát huy được uy lực thực sự mà thôi.

Lúc này Chứng Đạo kiếm chống đỡ Thái Cực Đồ đã bị công thế của Tam Thanh đạo nhân kìm hãm!

Lão Tử nhân cơ hội đó đánh tới tấp vào Thông Thiên.

"Nhất Khí Hóa Tam Thanh của đạo hữu quả thực lợi hại, nhưng không phải là vô giải, phá giải nó đối với ta không hề khó khăn!" Thông Thiên cười lớn nghênh hướng Lão Tử, đột nhiên trên đỉnh đầu quang ảnh mê ly xuất hiện một cái đại chung, nhưng cái chuông này không phải là Hỗn Độn Chung phỏng chế mà là một cái đại chung do vô số mảnh vỡ thời gian hóa thành.

Tuế Nguyệt Chi Chung!

Thủ đoạn này chính là môn thần thông cường đại mà Thông Thiên nắm giữ!

Ngay khi Tuế Nguyệt Chi Chung xuất hiện, thiên địa phảng phất ngưng trệ trong thoáng chốc, Tam Thanh đạo nhân trên đầu Lão Tử đồng loạt rên rỉ, trong nháy mắt đều trở nên suy lão.

Thái Thanh đạo nhân trực tiếp mục nát cốt nhục hóa thành xương

khô!

Ngọc Thanh đạo nhân trung niên cũng biến thành lão già, Thượng Thanh đạo nhân thiếu niên hóa thành trung niên!

Uy lực của Tuế Nguyệt Chi Chung khủng bố đến nhường này!

Lúc này công kích của Tam Thanh đạo nhân chỉ còn lại Ngọc Chi Như Ý và một khẩu bảo kiếm, Ngọc Thanh đạo nhân lão niên ném gậy như ý muốn đánh trực diện vào đỉnh môn Thông Thiên nhưng bị y chộp lấy, trở tay đánh ngược lại khiến Ngọc Thanh đạo nhân chết tươi!

Còn Thượng Thanh đạo nhân trung niên cầm bảo kiếm quét ra kiếm quang già thiên tế nhật nhưng cũng bị ngũ sắc liên ngăn cản hoàn toàn, đồng thời hoa sen bắn ra từng viên liên tử đánh nát thân hình Thượng Thanh đạo nhân.

Công kích của Lão Tử đã tới, Thông Thiên không dám khinh suất, song thủ nắm quyền bính sát vài hiệp, phương viên thiên vạn lý thiên địa cũng theo đó rung chuyển vài cái!

Nhưng tuy thiên địa rung chuyển nhưng thương hại tạo thành không có bao nhiêu!

Nguyên nhân là Thông Thiên và Lão Tử đều cố ý khống chế dư ba, nếu không với thực lực Chuẩn Thánh hậu kỳ toàn lực đánh đấu thì phạm vi ảnh hưởng đâu chỉ thiên vạn lý?

Hai người đánh đấu chỉ là so bì cao thấp về đạo pháp thủ đoạn để chiết phục đối phương mà thôi!

Ngay cả bảo vật cũng không dùng nhiều!

Ví như khi Lão Tử dùng Thái Cực Đồ, Thông Thiên dùng Chứng Đạo kiếm!

Lão Tử dùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Thông Thiên liền lấy ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích!

Chương 114

Lão Tử thu tháp thì Thông Thiên cũng không dùng thước!

Thông Thiên trên đầu là Tuế Nguyệt Chi Chung, mỗi khi Lão Tử thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh là y liền áp chế thực lực khiến Tam Thanh đạo nhân lần lượt suy lão tử vong, tuy sau đó có Tam Thanh đạo nhân mới sinh ra nhưng cũng nhanh chóng tử vong theo, và càng lúc càng nhanh!

Lão Tử cũng bị Thông Thiên quyền quyền oanh kích đánh cho liên tục lùi bước, thấy Nhất Khí Hóa Tam Thanh bị phá không khỏi khẽ nhíu mày, ngẩng đầu triệu gọi, tự mình chưởng khống Thái Cực Đồ, hai đạo khí lưu đen trắng xoay chuyển càng lúc càng nhanh di mạn ra, phạm vi bao phủ ngày càng rộng lớn, kéo cả Thông Thiên vào trong đồ.

Trong Thái Cực Đồ nhị khí đen trắng cuồn cuộn, cảm giác gặp phải còn khủng bố hơn nhiều so với lần trước bị nhốt trong Hỗn Độn Chung, dù sao Thái Nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ, còn Lão Tử là Chuẩn Thánh hậu kỳ, tu vi cao hơn nên mức độ luyện hóa Tiên Thiên Chí Bảo tự nhiên cũng thâm hậu hơn!

"Oanh long!" Vừa vào trong đồ, nhục thân Thông Thiên bị nhị khí đen trắng xung kích, tức thì có cảm giác muốn nứt ra, Tuế Nguyệt Chi Chung trên đầu càng hoàn toàn không chống đỡ được mà tan rã!

"Thái Cực trấn áp đại đạo, Tuế Nguyệt Chi Chung không đỡ được cũng là lẽ thường!

Nhưng muốn thương tổn ta thì không đời nào!" Thân thể Thông Thiên chấn động, cuối cùng cũng phát động nhục thân vô địch, dù âm dương nhị khí xung quanh có khủng bố đến đâu cũng không thể gây

hại được nữa!

Lúc này Lão Tử giết tới, trên đỉnh đầu Nhất Khí Hóa Tam Thanh lại hiện!

Nhưng Thông Thiên chỉ cười một tiếng, một tôn đại chung lại hiện ra trên đầu y nhưng dáng vẻ lại khác trước, vẫn là Tuế Nguyệt Chi Chung nhưng phảng phất được dát thêm một tầng vàng mỏng, kim quang xán lạn, khí lưu đen trắng muốn cuốn tới nhưng bị kim quang chiếu vào liền ngưng cố không thể áp sát.

Sau đó tiếng chuông chấn động, khí lưu đen trắng bị ngưng cố liền vỡ vụn tan ra!

Lão Tử vừa định thi triển lại Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nhưng ở trong Thái Cực Đồ này Tuế Nguyệt Chi Chung của Thông Thiên lại trở nên lợi hại hơn!

Thái Thanh đạo nhân chớp mắt hóa thành xương khô, Ngọc Thanh và Thượng Thanh đạo nhân cũng không trụ được bao lâu nhanh chóng theo bước.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh vẫn vô hiệu!

Không kìm được, Lão Tử cũng thở dài một tiếng, hiểu rõ Thông Thiên nan triển nhưng cũng không từ bỏ, dù sao hiện tại Thông Thiên đã vào Thái Cực Đồ — chính là chủ trường của y!

Hai người đại chiến trong Thái Cực Đồ, vì địa điểm thay đổi nên cũng buông lỏng tay chân hơn, không cần lo lắng vô ý phá hủy môi trường xung quanh, nên uy lực công kích càng thêm cường đại!

Thông Thiên chộp một cái, từng cái Thượng Thương Chi Thủ phù hiện trấn áp Lão Tử!

Nhưng Lão Tử cũng đại hát một tiếng, âm dương chi khí hóa thành đại ma nghiền ép từ trên xuống dưới, nghiền nát tan tành từng

cái Thượng Thương Chi Thủ của Thông Thiên!

Kích chiến giữa hai người ngày càng bạch nhiệt hóa!

Lão Tử cũng phát hiện nhục thân Thông Thiên phi thường cường đại không kém gì Tổ Vu, nên đa phần dùng thần thông pháp thuật để giao đấu.

Đột nhiên Lão Tử rùng mình, sau lưng Chứng Đạo kiếm mạnh mẽ chém tới, y vội vàng gác một đạo kim quang hóa thành kim kiều, thân hình thoáng cái đã lên cầu và biến mất.

Chứng Đạo kiếm chém vào không trung, sau khi y hiện thân thì trên tay đã cầm thêm một căn biển quải (gậy), hồng quang lóe lên đánh về phía Thông Thiên!

Nhưng Tuế Nguyệt Chi Chung trên đầu Thông Thiên chấn mạnh, tiếng chuông vang dội đồng thời phóng đại ra, mặc cho biển quải đánh lên đại chung nhưng chuông không hề vỡ vụn!

Tuế Nguyệt Chi Chung dung hợp Kim Chi Đại Đạo nên lực phòng ngự không hề yếu, nếu không cũng chẳng thể chống đỡ nổi lực trấn áp nghiền nát trong Thái Cực Đồ.

Chỉ là Thông Thiên nhìn biển quải trên tay Lão Tử có chút kinh nghi, rõ ràng mình đã lấy Tạo Hóa Thanh Liên rồi, vậy mà Lão Tử vẫn luyện ra được kiện chứng đạo chi bảo này sao?

Tâm niệm chợt lóe, cảm thụ được trong Thái Cực Đồ thực lực Lão Tử được gia trì ngày càng mạnh, Thông Thiên không định tiếp tục dây dưa ở đây nữa!

"Hằng Cổ!" Thông Thiên song thủ trì kiếm, toàn bộ pháp lực cuộn dâng, một kiếm phách sát ra!

"Oanh long" một tiếng, Lão Tử vội vàng dùng biển quải chống đỡ nhưng làm sao đỡ nổi, kiếm quang chỉ thoáng qua biển quải đã gãy

làm đôi, thế kiếm không giảm tiếp tục chém tới Lão Tử!

Lão Tử bất đắc dĩ hiện ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu, nhưng ngay cả tháp đối mặt với toàn lực nhất kiếm của Thông Thiên cũng chấn động mãnh liệt!

Lão Tử rên rỉ một tiếng, chỉ cảm thấy nhất kiếm của Thông Thiên như muốn đánh tan cả tòa tháp!

"Không thể nào!" Lão Tử kinh hô, "Không phải Tiên Thiên Chí Bảo!" "Oanh long!" Thái Cực Đồ cũng kịch liệt cuộn trào, vô tận âm dương chi khí dâng lên hóa thành một tôn đại ma mới miễn cưỡng đỡ được Chứng Đạo kiếm!

Nhưng dù vậy Lão Tử cũng không dễ chịu gì!

Thông Thiên toàn lực phát động nên uy lực Chứng Đạo kiếm đương nhiên nước dâng thuyền cao, so với Tiên Thiên Chí Bảo còn cao hơn không chỉ một chút!

Thái Cực Đồ dưới sự chém giết của Chứng Đạo kiếm đã chịu tổn thương!

Chương 115

"Oanh!" Thái Cực Đồ chấn động, chủ động di chuyển Thông Thiên ra ngoài!

Lão Tử cũng hiện thân, nhìn Chứng Đạo kiếm trong tay Thông Thiên kinh nghi bất định.

"Tất nhiên không phải Tiên Thiên Chí Bảo!" Thông Thiên cười nói: "Ai nói với ngươi kiếm của ta là Tiên Thiên Chí Bảo?" "Vậy..." Lão Tử cau chặt mày, nhìn Chứng Đạo kiếm chằm chằm, vạn phần không xác định.

"Hửm?" Thông Thiên cười nói: "Được rồi, nếu đã không đánh nữa thì ta cáo từ!" Nói xong thân hình y động một cái liền rời khỏi nơi đó.

Lão Tử đứng tại chỗ nhìn Thông Thiên đi xa, tâm tình hồi lâu không thể bình tĩnh!

Không phải Tiên Thiên Chí Bảo mà còn mạnh hơn cả Tiên Thiên Chí Bảo, vậy kiếm trong tay Thông Thiên là Hỗn Độn Linh Bảo sao?

Có khả năng đó sao?

Nhưng dù tin hay không thì sự thật bày ra trước mắt không thể phản bác!

"Ai!" Thở dài một tiếng bất lực, thân hình Lão Tử cũng dần dần tiêu tán.

Trận đấu pháp này rốt cuộc y đã thua!

Tuy cả hai đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ nhưng bất luận đấu thần thông, đạo thuật hay pháp bảo, đặc biệt là pháp bảo, Thông Thiên đã thắng quá nhiều!

“Nếu thực sự là Hỗn Độn Linh Bảo, e rằng chỉ có thể đợi đến sau khi thành Thánh mới có thể thắng được!” Trong hư không chỉ còn lại câu nói của Lão Tử lơ lửng, lời lẽ thể hiện sự tự tin mãnh liệt vào việc chứng đạo thành Thánh.

Ở một phía khác, Thông Thiên vừa bay về núi Tu Di vừa thầm cảm thán, tu vi Lão Tử tiến triển nhanh như vậy đã thành Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi!

Thật khiến y kinh ngạc!

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, bọn người Lão Tử đều có Hồng Mông Tử Khí, bản thân lại có đại khí vận, đại trí tuệ, việc trảm tam thi tuy có chút không tưởng nhưng không phải là chuyện không thể chấp nhận!

“Trảm tam thi rồi hợp tam thi, đó mới là đại nan quan thực sự!” Thông Thiên thu lại ý niệm, ngũ sắc liên dưới chân càng nhanh chóng bay về phía trước, y thong dong tự nhủ: “Một bước là xong ngay thôi.” Không lâu sau Thông Thiên đã đến núi Tu Di, luận đạo cùng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lĩnh ngộ Nhân quả đạo, Tịch diệt đạo của hai người, năm trăm năm sau mới rời đi!

Nhưng dẫu vậy Thông Thiên vẫn chưa quay về Đông Hải mà tiếp tục tìm người luận đạo!

Sau đó thậm chí ngay cả những Đại La Kim Tiên không phải Chuẩn Thánh cũng được y tìm đến để tương hỗ luận đạo!

Sau nhiều lần luân chuyển, Thông Thiên đã bái phỏng túc túc ba nghìn đại thần thông giả, hoặc thiết tha đạo pháp hoặc ngồi luận đạo, sau đó mới mãn ý quay về!

Trở lại cung Bích Du, Thông Thiên ngồi xếp bằng, quanh thân phù hiện hết loại đại đạo pháp tắc này đến loại khác, chúng hóa thành đủ

loại hình thái: có nhật nguyệt, có âm dương, có thương hải, có tang điền, có phù vân, lưu thủy, có cánh cửa tạo hóa, có càn khôn do hỗn độn hình thành, có thiên địa do huyền hoàng hóa ra, có sơn xuyên bài liệt, tinh thần lấp lánh, có nhân quả dệt thành lưới lớn, có tịch diệt hóa thành trống cổ.

Quanh thân y các loại đại đạo pháp tắc tầng tầng lớp lớp, tương ứng với chúng là đủ loại hình dạng!

Đó đều là những tinh hoa đại đạo mà y lĩnh ngộ được khi luận đạo với mọi người.

Thời gian vội vã, Thông Thiên bế quan chỉnh lý các đại đạo pháp tắc này, chớp mắt đã qua ba vạn năm, cuối cùng thân thể Thông Thiên chấn động, một đạo kiếm quang rực rỡ hốt nhiên phun trào từ trong cơ thể y!

Kiếm đạo!

Cùng với việc kiếm đạo làm căn bản xuất hiện, tức thì những đại đạo phân tán xung quanh liền như chim yến về tổ, dung nhập vào trong kiếm đạo!

"Oanh!" Thông Thiên chấn động mạnh, một luồng khí thế cường đại tán phát ra, cuối cùng cũng nước chảy thành bùn tấn thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn!

Cảnh giới đề thăng, pháp lực tăng vọt, tu vi bành trướng đến mức không thể tưởng tượng nổi!

"Chuẩn Thánh viên mãn!" Thông Thiên mở mắt, sau lưng lộ ra khí tượng kiếm đạo hỗn hỗn độn độn, thấy một đạo kiếm khí dường như vô sở bất dung, ngưng tụ vạn đạo thành một đạo hóa thành một kiếm sừng sững giữa thương mang, hậu trọng quảng đại!

"Nếu ta có Hồng Mông Tử Khí, hiện tại e rằng đã có thể chứng

đạo!

Hồng Mông Tử Khí là cơ sở thành Thánh, mượn lực thiên đạo ngưng tụ Hỗn Nguyên đạo quả!

Thực sự dễ dàng hơn nhiều so với khổ chứng Hỗn Nguyên!" Thông Thiên cảm khái: "Chỉ là sau khi thành Thánh phải chịu sự thúc phược của Thiên đạo, Hồng Quân thân hợp Thiên đạo thì tốt, nhưng nếu sau này Hồng Quân tỉnh lại xâm thực Thiên đạo thì Thánh nhân sẽ nguy hiểm, khó tránh khỏi bị Hồng Quân khống chế!" "Về điểm này bọn người Lão Tử cũng biết, nhưng vì để thành đạo nên rủi ro như vậy họ cũng cam tâm!

Dù sao có thể thành Thánh nhân thì tự nhiên cũng có thể thoát ly Thiên đạo quay về Hỗn Nguyên!

Quá trình đó tuy có lẽ phải trả giá không ít nhưng chỉ cần có thể chứng đạo thì cũng chẳng sao!" Ánh mắt Thông Thiên thấu qua cung điện nhìn về núi Côn Luân, nhìn ba mươi ba tầng trời, nhìn núi Tu Di, nhìn điện Bàn Cổ, cuối cùng nhìn vào Hỏa Vân Động, không khỏi thở dài.

Chương 116

Dưới Thánh nhân đều là kiến cỏ!

Mọi người vì thành đạo mà làm đủ mọi cách cũng là chuyện thường tình!

Sở dĩ y chọn tự chứng Hỗn Nguyên chẳng phải vì có đủ nội hàm và niềm tin sao?

Nếu không thì y và Lão Tử có khác biệt gì đâu?

"Căn cơ kiếm đạo của ta đã thành, tiếp theo là công phu thủy mài!

Mười vạn năm, tối đa hai mươi vạn năm nữa tất nhiên có thể triệt để viên mãn và chứng đạo!

Nhưng không biết lúc đó sẽ gian nan nhường nào?" Thông Thiên ngẩng đầu, cùng với việc ngưng tụ căn cơ kiếm đạo, vạn đạo quy nhất, Hỗn Nguyên chỉ còn là chuyện sớm muộn, trong minh minh y cảm nhận được một tín hiệu nguy hiểm từ thiên địa.

Lúc chứng đạo Hỗn Nguyên tất có kiếp nạn tới! ...

Một vạn năm, hai vạn năm, ba vạn năm...

Trong cung Bích Du, Thông Thiên vẫn không rời nửa bước tiếp tục viên mãn đại đạo, tích lũy ngày càng thâm hậu, đồng thời tín hiệu nguy hiểm trong lòng cũng ngày càng lớn.

Hỗn Nguyên chứng đạo sắp đến, Hỗn Nguyên đại kiếp cũng sắp tới!

Một ngày nọ, Thông Thiên đang bế quan bỗng tâm trung khẽ động mở mắt ra, thấy trước mặt hư không hốt nhiên nữu khúc, từ đó vươn ra một cành dương liễu!

“Không Tâm Dương Liễu, Dương Mi?” Thông Thiên kinh ngạc nói.

Cành dương liễu đó quang mang lưu chuyển biến hóa thành một nhân hình, chính là một lão giả lông mày trắng râu trắng!

Thông Thiên tuy chưa từng gặp nhưng cảm nhận được sự lợi hại của lão giả này, một luồng không gian đại đạo pháp tắc dao động tán phát ra khiến người ta kinh tâm.

Tuyệt đối là Dương Mi!

Vị Không Gian Ma Thần chuyển thế đó!

“Xem ra đạo hữu quả nhiên biết ta.” Lúc này lão giả mới mở miệng trực tiếp thừa nhận là Dương Mi.

“Không sai!” Thông Thiên đứng dậy hành lễ với Dương Mi.

Có thể thấy Dương Mi trước mắt tuy cường đại nhưng cũng chỉ là một hóa thân mà thôi, luận thực lực thì không quá mạnh.

Có lẽ Dương Mi thật sự đã rời khỏi Hồng Hoang!

Vì thế tuy Dương Mi đã chứng đạo nhưng cũng không có gì đáng sợ.

“Sắp chứng đạo rồi sao!” Dương Mi không xoáy sâu vào việc Thông Thiên biết mình, liền đổi chủ đề: “Đại đạo của ngươi rất lợi hại, bao hàm thời không, sinh tử, nhân quả, tạo hóa... hầu như vô sở bất dung, từ đó có thể thấy thành tựu tương lai của ngươi tất nhiên vô hạn, đó cũng là lý do ta tới gặp ngươi!” Dương Mi ngồi xuống trong cung Bích Du nói: “Trên người ngươi cũng có sương mù, vốn là Bàn Cổ nguyên thần sau đó lại có được Bàn Cổ huyết mạch, lúc ta phát hiện ra ngươi suýt chút nữa đã coi ngươi là Bàn Cổ phục sinh!” “Nhưng rốt cuộc lại không phải!” Dương Mi lắc đầu.

“Đúng vậy!” Thông Thiên gật đầu nói: “Ta không phải Bàn Cổ!

Nhưng là hay không thì có gì khác biệt đâu?” “Không có gì khác biệt sao?” Dương Mi cười nói: “Nếu ngươi là Bàn Cổ, ta hiện tại đã trực tiếp tát cho ngươi một cái chết tươi rồi!” Dương Mi nhìn chằm chằm Thông Thiên nghiêm túc nói: “Ta biết trong lòng ngươi nghĩ gì, nhưng đừng nhìn ta hiện tại chỉ là một phân thân, ta là Hỗn Độn Ma Thần, sự lợi hại của Hỗn Độn Ma Thần không phải là thứ ngươi hiện tại có thể tưởng tượng được đâu!” Quả nhiên Thông Thiên thấy trong tay Dương Mi không gian bị tùy ý nhào nặn thực hiện đủ loại biến hóa, khả năng thao túng tinh tế đó vạn vạn lần y không theo kịp.

Nhưng Thông Thiên cười nói: “Ta không tin!

Ta không tin ngươi thực sự có thể một chưởng đánh chết được ta!” “Vậy sao?” Dương Mi hơi nhíu mày, khí tức trên người dường như trở nên cực kỳ công kích, dường như sẵn sàng ra tay với Thông Thiên bất cứ lúc nào!

Nhưng cuối cùng y lại thu liễm bình tĩnh trở lại.

“Hảo ba!

Nếu trên người ngươi không có Hỗn Độn Linh Bảo thì ta có vài phần khả năng đánh chết ngươi, nhưng hiện tại thì thôi!

Chúng ta luận đạo đi!” Dương Mi khẽ cười nói ra một câu khiến Thông Thiên kinh ngạc.

Chương 117

“Luận đạo?” “Không sai.

Ta lần này chuyên trình tới giảng đạo cho ngươi!

Nghe Hồng Quân giảng đạo mà không nghe ta giảng thì không được!” Nói đoạn, Dương Mi không đợi Thông Thiên trả lời đã bắt đầu diễn hóa ảo diệu của Không Gian Đại Đạo.

Chỉ thấy quanh thân y từng đợt không gian dao động tán phát ra, theo đó hư không xung quanh bắt đầu phong cuồng nữu khúc biến hóa: không gian đoạn liệt hóa thành tầng lớp, không gian phân ly hóa thành thứ nguyên, không gian chồng chất hóa thành mê cung, thậm chí không gian cấp tốc bành trướng biến thành các thế giới, từng phương thế giới thảy đều xếp chồng trong một khoảng hư không nhỏ bé mà không hề thấy chật chội.

Các loại biến hóa không gian khiến người ta hoa mắt nhức đầu nhưng cũng đắm chìm không thôi!

Trong tay Dương Mi không gian không phải là vật chết mà có sinh mệnh lực, có thể sinh trưởng như một sinh linh có ý thức riêng.

Không gian vỡ vụn hóa thành một tòa cung điện chính là dáng vẻ cung Bích Du của Thông Thiên; sau đó lại vỡ vụn hóa thành một cây liễu Không Tâm Dương Liễu với từng cành liễu rủ xuống tỏa ra ngân sắc quang huy!...

Cứ như vậy thời gian từng ngày trôi qua, trong cung Bích Du Thông Thiên cũng trầm tâm tĩnh khí lĩnh ngộ đủ loại ảo diệu của Không Gian Đại Đạo mà Dương Mi thể hiện.

Dù sao bất kể dụng ý của Dương Mi là gì, nhưng đã mang hảo xứ

đến tận cửa thì cứ nhận lấy không hề do dự!

Có nợ thì sau này tính sau!

Thời gian trôi đi vạn năm, một ngày nọ trong cung Bích Du Thông Thiên chấn động tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo, khi mở mắt ra thì Dương Mi ngồi đối diện đã rời đi từ lúc nào không biết!

"Ai!" Thông Thiên thở dài một tiếng, qua lần thính đạo này y đã có cảm nhận sâu sắc về sự lợi hại của Dương Mi!

Cũng phải, Dương Mi vốn là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, chí ít cũng là một lần nữa trọng chứng Hỗn Nguyên, từ Hồng Hoang bước vào Hỗn Độn, thực lực đó căn bản không phải thứ y hiện tại có thể thấu hiểu!

Việc Dương Mi rời đi thì vạn thiên trận pháp trên đảo Bồng Lai cũng không ngăn cản nổi, cả người y phảng phất như xuất nhập vô gian.

Việc nắm bắt Không Gian Đại Đạo đã đạt tới mức "lấy một đạo ánh xạ vạn đạo", không hề kém cạnh so với lý niệm kiếm đạo dung nạp vạn đạo của y.

Chỉ là hai phương pháp tu đạo khác nhau trên cùng một con đường đại đạo mà thôi, không có cao thấp, kẻ cao thấp chỉ có thể là người tu đạo!

Nhưng những ý niệm đó Thông Thiên cũng nhanh chóng gạt đi, dù sao Dương Mi lần này tới là mang theo thiện ý!

Điểm này có thêm một người bạn chứ không phải kẻ thù là điều tốt!

Nghe một lần giảng đạo này trên con đường đại đạo cũng được coi là gặp được lương sư ích hữu!

Sau này nếu có cơ hội ân tình này chắc chắn phải trả.

Đồng thời sau khi dung hợp những huyền ảo không gian đó vào kiếm đạo của mình, Thông Thiên cũng cảm nhận rõ ràng kiếm đạo ngày càng viên mãn, khoảng cách tới ngày chứng đạo càng lúc càng gần!

Không cần tới mười vạn năm, cũng không cần hai mươi vạn năm, trong vòng tám vạn năm nữa tất nhiên có thể chứng đạo!

Một vạn năm, hai vạn năm, ba vạn năm.

Trong Bích Du cung, Thông Thiên tiếp tục tu luyện, mặc kệ phong vân ngoại giới biến hóa thế nào, hắn chỉ hướng tới một mục tiêu duy nhất, chính là chứng đạo!

Hết thảy đều chỉ vì chứng đạo!

Chỉ có chứng đạo, mới có thể thực sự bắt đầu nắm giữ vận mệnh của chính mình!

Bằng không Thánh nhân một khi xuất thế, muốn chứng đạo sẽ phải trả giá gấp nhiều lần hiện tại! "Đạo vốn vô danh, miễn cưỡng gọi là Đạo..." Cứ như vậy, lại thêm hai vạn năm nữa, đến vạn năm thứ năm, đột nhiên tâm trung Thông Thiên khẽ động, cảm thụ được Đại Đạo tái độ viên mãn, vận chuyển giữa các kẽ hở, tán phát ra đạo lý vô cùng thâm thúy, làm nảy sinh một loại kích động muốn lập tức trùng kích Hỗn Nguyên cảnh giới!

Không, Thông Thiên lập tức áp chế xuống, hắn biết rõ nhất định phải nhẫn nại, càng đến thời khắc cuối cùng càng phải giữ vững bản tâm, phải có mười phần nắm chắc mới có thể trùng kích, bằng không tích lũy không đủ mà không vượt qua được Hỗn Nguyên đại kiếp thì hết thảy đều là hư vô! "Chưa đến cực hạn, chưa thực sự viên mãn, cần tu luyện thêm một đoạn thời gian nữa, chỉ khi thực sự viên mãn

mới có thể bắt đầu trùng kích Hỗn Nguyên cảnh giới, nếu không chung quy vẫn không thái ổn thỏa, cũng dễ dàng lưu lại tì vết..." Thông Thiên nỉ non tự ngữ, một lần nữa lâm vào tu luyện.

Thời gian lại tiếp tục trôi đi, một thiên niên, hai thiên niên, ba thiên niên...

Đến năm thứ sáu vạn, đột nhiên thân thể hắn chấn động mạnh, phát sinh biến hóa!

Trong thân thể, kim sắc Bàn Cổ huyết mạch đột nhiên kịch liệt chấn động, trái tim đập thình thịch, tiếng vang cực lớn không ngừng hồi đãng trong Bích Du cung, như thần chung mộ cổ, khiến người ta điếc tai nhức óc.

Chương 118

Kim sắc quang mang từ trong thân thể Thông Thiên, từ vạn thiên lỗ chân lông tán phát ra, hào quang thôi xán!

Trong sự biến hóa đó, Thông Thiên đột nhiên hóa thành một khẩu đại chung, Hỗn Độn Chung!

Một trong tam đại Khai Thiên chí bảo, so với Hỗn Độn Chung của Thái Nhất cơ hồ không có chút phân biệt nào, ngay cả khí tức tán phát ra cũng tương tự đến cực điểm; Hỗn Độn Chung vang lên boong boong, trấn áp thời gian, trấn áp không gian, khiến cho hết thảy trong Bích Du cung đều bị trấn áp, không thể động đậy, không thể biến hóa; trong nháy mắt, lại dường như đã qua thiên niên vạn năm, cuối cùng Hỗn Độn Chung lại biến hóa, biến thành một bức đồ quyển, chính là Thái Cực Đồ!

Lại một Khai Thiên chí bảo nữa!

Thái Cực Đồ phóng ra Bỉ Ngạn Kim Kiều, dưới kim kiều diễn hóa một vòng hắc bạch âm dương ngư vô cùng khổng lồ, hơi chuyển động liền tỏa ra khí tức Âm Dương Thái Cực chân thực không thể chân thực hơn; "Hoa lạp lạp!" tiếng nước chảy bỗng nhiên vang lên, chỉ thấy Thái Cực Đồ lại phát sinh biến hóa, hóa thành một tòa tháp cùng một cây thước, chính là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích!

Tương tự như vậy, trên hai vật này, Khai Thiên công đức cùng khí tức Hồng Mông Huyền Hoàng cũng vô cùng rõ nét, quả thực có thể lấy giả loạn chân; "Oanh!", "Oanh!", "Oanh!", "Oanh!" đột nhiên sát khí trùng tiêu, kiếm quang huyết hồng, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích lại hóa thành bốn

khẩu bảo kiếm, chính là Tru Tiên tứ kiếm!

Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm!

Bốn khẩu bảo kiếm huyền phù trong hư không, phát ra vạn trượng huyết sắc kiếm quang, khiến người ta trông thấy mà lòng lạnh lẽo, đảm chiến tâm kinh!

Nhưng dù như vậy cũng chưa phải là cực hạn!

Một lát sau, Tru Tiên tứ kiếm lại biến, biến thành hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu lại hợp long, hóa thành hai cái đỉnh, lần lượt là Càn Khôn Đỉnh và Tạo Hóa Đỉnh; Càn Khôn Đỉnh và Tạo Hóa Đỉnh tái hợp thì lại thành Hỗn Độn Đỉnh!

Trong nhất thời, vạn bàn biến hóa, biến hóa vô cùng, trong đại điện, trên vân sàng, dáng vẻ Thông Thiên hầu như mỗi một khắc đều có sự khác biệt!

Mỗi một dáng vẻ khác nhau lại sở hữu đạo vận độc lập riêng biệt, vô cùng thần kỳ, huyền chi hữu huyền, ảo diệu vô cùng! "Oanh!" Cuối cùng, vạn bàn biến hóa quay về bản nguyên, hiện ra thân thể Thông Thiên, nhìn thoáng qua chỉ thấy trên người Thông Thiên tán phát ra từng trận Hỗn Độn chi quang!

Tựa như vạn vật chi mẫu, tựa như vạn đạo chi phụ!

Vô cùng tôn quý, vô cùng vĩ ngạn, nhìn một cái liền khiến người ta nhịn không được có loại cảm giác muốn phủ phục bái lạy! "Vạn thiên đại đạo, quy về một thể!

Đạo của ta, cuối cùng cũng viên mãn!" Thông Thiên cảm thán một tiếng, đồng thời khi mở mắt ra, trên đỉnh đầu hắn bay ra một đóa khánh vân, Hỗn Độn lưu chuyển, ức vạn hào quang trán phóng, vô số

đại đạo biến hóa uẩn hàm trong đó, cuối cùng phát sinh biến hóa kịch liệt nhất. "Hoa lạp lạp!" Bỗng nhiên, trong khánh vân đó dần dần nở rộ ra ba đóa thanh liên tượng trưng cho Kiếm Đạo viên mãn, huyền chi hữu huyền, không thể miêu tả!

Đó là Thanh Liên mười hai phẩm!

Tam hoa viên mãn, Đại Đạo viên mãn, ngay tại sát na tam hoa của Thông Thiên xuất hiện, trên không trung Bích Du cung, trong phạm vi mấy thiên vạn lý của đảo Bồng Lai, phong vân biến động, một luồng khí tức cực kỳ áp ức tức khắc di mạn khai lai! "Oanh!" Khí tức áp ức vô biên bắt đầu ngưng tụ trên bầu trời Bích Du cung cùng đảo Bồng Lai, mục tiêu khóa chặt lấy Thông Thiên!

Thông Thiên kiếp, Hỗn Nguyên kiếp!

Lúc này, hắn muốn chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Nhưng tại thời khắc công thành, thiên địa có cảm ứng, cuối cùng hàng hạ kiếp nạn! "Hỗn Nguyên kiếp, là kiếp, cũng là tạo hóa.

Không ai có thể ngăn ta chứng đạo, thiên địa cũng không thể!

Phá!

Hỗn Nguyên kiếp, hôm nay ta phải phá kiếp, chứng đạo!" Thông Thiên thét dài một tiếng, đứng dậy từ trên vân sàng, theo động tác đứng lên đó, cả thiên địa vũ trụ dường như đều lấy hắn làm trung tâm mà lay động mãnh liệt. "Ô ô ô, ô ô ô..." Ngay tại khoảnh khắc Thông Thiên sắp chứng đạo, dẫn động Hỗn Nguyên kiếp, tức thì trên bầu trời đảo Bồng Lai, thậm chí khuếch tán ra đến tận thâm xứ hư không ức ức vạn lý, khí tức đại kiếp bắt đầu xuất hiện, nhanh chóng lan tỏa, thu hút sự chú ý của đại thần thông giả khắp thiên địa. "Hử?

Loại khí tức này, khí tức đại kiếp, sao lại khủng bố như vậy?" Trong Long cung, Chúc Long từ trong bế quan kinh hãi mở mắt, sau đó

vạn phần không dám tin nhìn về phía ngọn nguồn khí tức đó!

Trên bầu trời đảo Bồng Lai, mấy thiên vạn lý không trung lúc này hoàn toàn là một mảnh đen kịt, chi chít đều là kiếp vân do khí tức đại kiếp ngưng tụ thành!

Một ý niệm vô cùng đáng sợ xuất hiện trong lòng Chúc Long: "Thông Thiên, chứng đạo rồi sao?" Trong Côn Luân Sơn, Lão Tử, Nguyên Thủy kinh ngạc mở mắt, cũng nhìn về phía Đông Hải.

Chương 119

"Làm sao có thể?

Có thể chứ!

Sẽ như vậy sao?" Nhìn màn đó trên Đông Hải, Nguyên Thủy cũng hiểu ra, nhưng trong lòng lại một điểm cũng không nguyện ý thừa nhận!

Trên khuôn mặt bình tĩnh của Lão Tử cũng hiện lên biểu tình chấn kinh!

Thông Thiên cư nhiên thực sự làm được!

Không đi Thánh đạo, tự chứng Kiếm đạo!

Hắn đã làm được! "Lẽ nào ta đã sai?" Hồi tưởng lại mấy vạn năm qua, từ sau khi trảm tam thi, tu vi liền một mực không thể đề thăng, Lão Tử không khỏi tự vấn lòng mình.

Từng cười Thông Thiên tự cao tự đại, nhưng hiện tại sự thực lại chứng minh Thông Thiên chính xác, vậy chẳng lẽ hắn đã sai sao?

Ba mươi ba tầng trời, Bàn Cổ điện, núi Tu Di, núi Vạn Thọ, U Minh Huyết Hải...

Đại thần thông giả khắp thiên địa toàn bộ đều tràn ngập chấn kinh!

Tự sau Hồng Quân Đạo Tổ, cuối cùng lại có người muốn chứng đạo rồi sao?

Khác với Hồng Quân Đạo Tổ, hiện tại Thông Thiên chứng không phải Thánh nhân, mà chỉ thuần túy là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Rõ ràng là Hồng Quân thành Thánh nhân thì không có kiếp, còn

Thông Thiên chứng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì thiên hàng đại kiếp... "Oanh long!" Thông Thiên bước ra một bước, cả người phảng phật như trung tâm thiên địa, đại kiếp huyền phù trên đỉnh đầu, giữa thiên địa vô số tri thức, ý niệm, vận mệnh trường hà cuồn cuộn vây quanh không ngừng xoay tròn, dung nhập vào trong nguyên thần!

Mỗi thời mỗi khắc Thông Thiên đều đang tiếp nhận đủ loại tri thức, từ khí tức thiên địa cho đến những thứ không thuộc về Hồng Hoang, từ bên ngoài thiên địa, từ hư không, tuế nguyệt, trong hư vô đều cuồn cuộn đổ về.

Thiên địa vũ trụ đều cảm giác được sắp thoát khỏi chưởng khống, tức thì Thiên Đạo oanh minh, chấn động, trên không trung xuất hiện từng đạo Huyền Hoàng chi khí, ngưng tụ thành huyết dịch chảy xuống, hóa tác lôi đình oanh kích hướng Thông Thiên.

Cùng lúc đó, Thông Thiên thậm chí cảm thụ được một nơi nào đó ngoài thiên địa, một tôn tồn tại khổng lồ, trong suốt nhưng lại ma khí sâm sâm tựa hồ đang trầm thụy.

Nhưng ngay lúc này, tựa hồ vì sự đột phá của hắn mà khí tức đã lây nhiễm đến nơi đó!

Từ trên người tồn tại đó phân ly ra từng đạo thân ảnh trong suốt lớn nhỏ không đều, xuyên toa hư vô hàng lâm Hồng Hoang vũ trụ, truy kích Thông Thiên, phân phân chui vào thể nội hắn, muốn kéo Thông Thiên đọa lạc, xâm thực thôn phệ.

Hỗn Nguyên đại kiếp cuối cùng cũng hàng lâm!

Thông Thiên đứng lặng trên không trung đảo Bồng Lai, cả người tắm mình trong khí tức đại kiếp, có một loại cảm giác nhược hữu nhược vô như bị bóc tách khỏi thiên địa vũ trụ, phảng phật như thiên địa đang phỉ nhổ, vứt bỏ, không cho phép lại mượn dùng một tia sức mạnh thiên địa nào nữa, không cho phép đánh phá thúc phược để sinh

mệnh siêu thoát đạt đến một cảnh giới khác. "Khu khu thiên ma mà cũng dám xâm chiếm nguyên thần ta, đoạt lấy khu thể ta?

Đúng là tìm chết!

Toàn bộ hủy diệt đi!" Từ trong thân thể Thông Thiên bốc ra ngọn lửa hùng hùng, liệt hỏa thiêu đốt, đem từng tên thiên ma xâm nhập thân thể toàn bộ thiêu chết, phần diệt thành tro bụi, không để sót một tên nào.

Những thiên ma này đều đến từ thiên ngoại, ngọn nguồn là La Hầu - kẻ đã thất bại trong tranh đạo với Hồng Quân thời thượng cổ lượng kiếp và lập hạ thiên ma đại thệ!

Cho nên những thiên ma này cũng có thể coi là phân thân của La Hầu!

Ức vạn thiên ma phân thân, yếu nhất cũng có thể sánh với Đại La Kim Tiên, có thể thấy thực lực hiện tại của La Hầu cường đại nhường nào!

Nhưng cũng giống như Hồng Quân, loại cường đại này của La Hầu cũng có cái giá của nó!

Cái giá là phải lâm vào trầm thụy, không biết trải qua bao nhiêu tuế nguyệt dài đằng đẵng mới có khả năng phục tô!

Trong thời gian đó, hắn tương đương với một công cụ tồn tại, bị động hóa ra từng cái phân thân xâm nhập thể nội chúng sinh, cổ hoặc chúng sinh, thôn phệ chúng sinh, trở thành một loại kiếp nạn của chúng sinh!

Đại khái đây cũng là một thủ đoạn dùng để duy trì sự cân bằng của thiên địa vũ trụ.

La Hầu vì thế mà bất tử, nhưng hiện tại cũng không thể sống, so với việc Hồng Quân hợp đạo thì cũng có chút dị khúc đồng công chi

diệu!

Chương 120

Cùng lúc đó, Huyền Hoàng Huyết Lôi cũng hàng lạc xuống, đánh trên người Thông Thiên, nổ tung trên người hắn nhưng không cách nào làm gì được Thông Thiên. "Mắt của ngươi sẽ trở thành mắt của ta, trái tim của ngươi sẽ trở thành trái tim của ta, xương cốt của ngươi sẽ trở thành quyền trượng của ta, đầu lâu của ngươi sẽ trở thành tửu bôi của ta, linh hồn của ngươi sẽ trở thành tế phẩm của ta..." Đột nhiên một đạo ý niệm truyền đạt tới, vô cùng tà ác, vô cùng khủng bố, thậm chí khiến tâm thần Thông Thiên trì trệ, cơ hồ khó lòng động đậy! "Mắt của ngươi sẽ trở thành mắt của ta, xương cốt của ngươi sẽ trở thành quyền trượng của ta..." Đột nhiên một ý niệm tà ác vang lên trong lòng Thông Thiên, tràn đầy khủng bố!

Thậm chí khiến tim Thông Thiên cũng bất giác đình đốn trong nháy mắt, không thể tự chủ, trên không trung, giữa vô số khí tức kiếp số lúc này ngưng tụ thành một bàn tay lớn màu xám tử vong, mãnh liệt trấn áp xuống Thông Thiên! "Còn khủng bố hơn cả thiên ma, tựa như sức mạnh tâm niệm của chúng sinh thiên địa, do cực ác chi niệm sâu nhất trong nội tâm mỗi một chúng sinh ngưng tụ thành, hóa thành đại thủ tấn công ta!" Thông Thiên cảm thụ được uy lực của bàn tay đó, so với Chuẩn Thánh thì cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, cũng nhờ hiện tại Đại Đạo viên mãn, chứng đạo tại tức nên hắn mới có tín tâm kháng hành!

Bằng không đổi lại là bất kỳ một Chuẩn Thánh nào như Đế Tuấn, Lão Tử, dưới bàn tay này cũng chỉ có con đường phúc diệt, không có lý do gì tồn tại được. "Hống!" Thông Thiên thét dài một tiếng, đại thủ vồ lấy, triển khai Thượng Thương Chi Thủ, một tay chộp ra, tức thì đem bàn tay ác niệm màu xám tử vong kia chấn vỡ, sau đó đại hỏa

cuồn cuộn bộc phát thiêu cháy toàn bộ ác niệm!

Sau khi Thông Thiên Đại Đạo viên mãn, tu vi cùng đạo hạnh đều phát sinh biến hóa long trời lở đất, viễn không phải Chuẩn Thánh bình thường có thể so bì, một kích quả đoán dù là ác niệm chúng sinh cũng không làm gì được!

Đại Đạo chi hỏa cuồn cuộn thiêu đốt dường như cũng khiến thân thể cùng nguyên thần Thông Thiên trở nên càng thêm khăng khít, có loại cảm giác muốn ngưng vi nhất thể! "Ô ô ô ô, ô ô ô..." Lúc này đột nhiên một trận tiếng quỷ khóc sói hào lại vang lên, trên bầu trời trong tầng tầng kiếp số đột nhiên xuất hiện từng tầng mây đen âm ám trầm trọng như nước sắt, vô số âm ảnh trong đó trầm phù bất định.

Những âm ảnh đó mỗi cái một khác, tuyệt đại đa số đều là những tồn tại đã bị Thông Thiên chém giết trong thượng cổ lượng kiếp, những tồn tại này vốn nên vĩnh viễn tiêu tán giữa thiên địa nhưng lúc này dưới sự gia trì của sức mạnh thiên địa, không biết vì sao lại hiển hiện ra một lần nữa. "Nghiệp lực kiếp".

Nghiệp lực trên người Thông Thiên gánh vác sau khi bị phóng đại hóa liền hiển hiện ra một loại kiếp nạn!

Tại cửa ải chứng đạo Hỗn Nguyên hiển hiện ra để ngăn trở!

Khả tiếc là "Nghiệp lực kiếp" tuy cường đại nhưng cũng giống như ác niệm chúng sinh kia, đối với Thông Thiên hào vô uy hiếp, trong lúc khinh miêu đạm tả liền bị Thông Thiên kích hội phá diệt! "Lúc sinh tiền ta còn không sợ, đã giết sạch các ngươi, huống chi là sau khi các ngươi đã chết?" Thông Thiên ngữ khí đạm nhiên.

Tiếp theo lại liên tục hàng hạ các đại kiếp như "Nhân quả kiếp", "Khí vận kiếp", "Túc mệnh kiếp"... nhưng đều bị Thông Thiên dùng đủ loại thủ đoạn phá trừ, căn bản không thể thương tổn Thông Thiên một tí nào.

Theo đại kiếp không ngừng bị phá khai, trên người hắn dần dần khí tức biến hóa càng thêm thâm ảo, huyền diệu khó lường, hình thái sinh mệnh cũng bắt đầu phát sinh biến hóa về chất!

Trong thân thể hắn, từng đạo Hỗn Độn quang mang tán phát ra, ẩn ẩn ước ước có thể thấy một số kinh vĩ thiên địa bắt đầu đoạn liệt trong thân thể hắn.

Bất kỳ sinh linh nào tồn tại trong thiên địa đều liên quan mật thiết đến thiên địa, chịu quy tắc thiên địa ước thúc, chịu khí vận thiên địa ảnh hưởng, thậm chí liên vận mệnh cũng sớm đã chú định, cho nên mới có đủ loại nhân quả, kỳ ngộ, duyên phận...

Nhưng một khi chứng đạo thì lại khác, sau khi chứng đạo tất cả duyên phận, nhân quả... toàn bộ đều phải bị trảm đoạn, phá diệt, phong thủy, mệnh lý, bói toán... cũng sẽ không còn tác dụng đối với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nữa!

Thậm chí cả mảnh thiên địa này cũng sẽ không còn nửa điểm quan hệ với hắn!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên dù thiên địa phá diệt, thiên nhân ngũ suy cũng không ảnh hưởng được!

Đương nhiên, những Thánh nhân ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo thì không thể vơ đũa cả nắm!

Họ không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thuần túy, vẫn sẽ có quan hệ mật thiết với Thiên Đạo, thiên địa và chúng sinh. "Oanh long long!", "Oanh long long!" Hỗn Nguyên đại kiếp càng lúc càng hung mãnh!

Đột nhiên kiếp vân trong phạm vi mấy thiên vạn lý mãnh liệt chấn động, từng đạo thân ảnh chậm rãi phù hiện ra!

Nhìn những thân ảnh này, bao gồm cả Thông Thiên và đại thần

thông giả khắp nơi đều chấn kinh!

Bởi vì từng đạo thân ảnh đó chính là những tồn tại quen thuộc ngồi trên bồ đoàn trước Tử Tiêu cung, không, còn có một người, người đó chính là Thông Thiên!

Thông Thiên cũng phù hiện ra trong kiếp vân đó!

Chương 121

Lão Tử, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Hậu Thổ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng Thông Thiên, tổng cộng bảy đạo thân ảnh phù hiện trong kiếp vân!

Cảnh tượng này làm chấn kinh thiên địa, khiến tất cả đại thần thông giả không thể tin nổi.

Hỗn Nguyên kiếp của Thông Thiên tại thời khắc cuối cùng lại diễn hóa ra bảy đối thủ như vậy?

Thậm chí trong đó còn có chính hắn!

Thật quá khó tin!

Không chỉ vậy, trên người mỗi đối thủ đó đều lưu lộ ra khí tức vô cùng quen thuộc!

Khí tức đó họ đã từng thấy trên người Hồng Quân.

Đó là Thánh nhân khí tức!

Tức là cả bảy người đó đều là Thánh nhân! "Lẽ nào bảy người họ sắp chứng đạo thành thánh sao?

Không đúng, Thông Thiên rõ ràng đang chứng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Vậy Thánh nhân này là sao?" Đại thần thông giả các phương khuôn mặt đều là thần sắc kinh nghi bất định.

Thậm chí cả Lão Tử, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Hậu Thổ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề - những "đương sự" này cũng sắc mặt khác nhau, hoặc kinh hỉ, hoặc... biến ảo bất định.

Núi Vạn Thọ, ngũ trang quán, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng

đang quan sát. "Không có ta?" Hồng Vân cau mày, sắc mặt kịch liệt biến hóa, giống như đang khổ tư lại giống như đang giãy giụa.

Trấn Nguyên Tử nhìn thấy cảnh này cũng thở dài một tiếng, nhất thời không biết nên khuyên nhủ thế nào!

Cùng lúc đó, sắc mặt Thông Thiên cũng biến hóa, trở nên ngưng trọng!

Bởi vì những đối thủ từ kiếp vân phù hiện ra đó hách nhiên toàn bộ đều là Thánh nhân, sở hữu chiến lực tương đương với hắn!

Hỗn Nguyên kiếp quả thực phi đồng nhất bàn!

Diễn hóa đến cuối cùng lại có biến hóa như vậy! "Hô!" Thông Thiên thở ra một hơi dài, ngưng trọng đợi sẵn, bảy đối thủ, bảy vị Thánh nhân, trong đó kẻ hắn đề phòng nhất chính là "Thông Thiên".

Cái tên "Thánh nhân Thông Thiên" này tựa hồ có một mối quan hệ huyền hựu huyền với hắn, trong bảy người là kẻ mạnh nhất! "Oanh long!" Đúng lúc này, một trong thất đại thánh nhân là "Chuẩn Đề" cuối cùng đã động thủ!

Chỉ thấy một cái cây nhỏ bảy màu, hào quang nhân uân trên tay hắn mãnh liệt quét ra một cái, đối diện đỉnh đầu Thông Thiên mà quét xuống!

Thất thải quang mang thôi xán phô thiên cái địa, chiếu diệu thiên thượng địa hạ, một quét này khiến Thông Thiên cảm giác như có một phương Thất Thải Cực Lạc Tịnh Thổ bao trùm lấy mình, phi sinh phi tử, an ninh tự tại, thanh tịnh giải thoát, khiến nguyên thần bản thân cũng có loại cảm giác muốn dần dần tịch diệt đi! "Hảo một cái Thất Bảo Diệu Thụ!" Thông Thiên lập tức trấn áp nguyên thần, thét dài một tiếng, một luồng công đức kim quang mãnh liệt bộc phát từ thể nội, xé rách thất thải quang mang, đem những cảm giác phi sinh phi

tử, an ninh tự tại kia quét sạch, chính là Hồng Mông Lượng Thiên Xích - món công đức chí bảo này đã phát uy! "Oanh long" một tiếng, Thông Thiên trực tiếp đánh ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích, một đạo Huyền Hoàng chi quang mang theo uy thế cường đại hơn mãnh liệt đánh vào Thất Bảo Diệu Thụ.

Phốc!

Thất sắc bạo toái, hào quang ảm đạm, Thất Bảo Diệu Thụ trúng một đòn liền phát ra tiếng ai minh rồi rơi lại vào tay "Thánh nhân Chuẩn Đề".

Cùng lúc đó Chuẩn Đề vừa bại, hai đại thánh nhân khác lại cùng ra tay! "Oanh!" Hai người tấn công chính là Nữ Oa và Hậu Thổ!

Nữ Oa tế ra Hồng Tú Cầu, nhẹ nhàng ném một cái, nhìn thì như nhu nhược nhưng thực chất sức mạnh hồn hậu, khóa chặt lấy vị trí của Thông Thiên, căn bản không thể tránh né, một khi bị ném trúng uy lực cực kỳ to lớn!

Chương 122

Hậu Thổ thì huy động một cây đại bút, bút phong ô quang lấp lánh, một vạch liền khiến không gian vạn lý bị xẻ làm đôi, hướng về phía Thông Thiên mà gạch tới!

Căn bản không cần hoài nghi, nếu bị bút phong gạch trúng, dù thân thể Thông Thiên kiên cố vượt xa Tổ Vu, gần như bất hủ cũng phải thụ thương! "Hống!" Thông Thiên gầm lên một tiếng nhưng không tránh không né, một tay nắm lấy Hồng Mông Lượng Thiên Xích mãnh nhiên đè xuống trúng Hồng Tú Cầu, gắt gao chặn đứng nó không thể tiến thêm; cùng lúc đó tay kia nắm thành quyền, Hỗn Độn khí di mạn, đấm ra một quyền! "Oanh long!" Một tiếng nổ lớn vang lên phảng phật như thiên băng địa liệt, lấy chỗ nắm đấm và bút phong giao đấu làm trung tâm, nhất thời không gian mấy thiên vạn lý phảng phật như mặt kính nứt vỡ, hoa lạp lạp toái liệt ra.

Thiên địa như đồng trọng quy Hỗn Độn, Thông Thiên thì như Ma Thần được dựng dục trong Hỗn Độn, lực kháng chư vị thánh nhân, hung mãnh cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng cũng lúc đó, khi Thông Thiên đang chống đỡ Nữ Oa và Hậu Thổ thì lại có thêm hai vị thánh nhân tấn công!

Một trong số đó là Chuẩn Đề, vẫn quét ra Thất Bảo Diệu Thụ, thất sắc quang mang bao trùm đồng thời cảm giác phi sinh phi tử, an ninh tự tại lại phù hiện trong tâm thần Thông Thiên.

Một vị thánh nhân khác chính là Tiếp Dẫn!

Tiếp Dẫn dưới chân đạp thập nhị phẩm kim liên, trong tay cầm một thanh Kim Cương Xử, huy sái vô tận kim quang mang theo ý niệm đại từ bi đại phổ độ mãnh liệt kích tới Thông Thiên! "Oanh

long!" Thất thải quang mang phô thiên cái địa cùng Hàng Ma Xử đánh xuống, Thông Thiên một tay đỡ Hồng Tú Cầu, một tay đỡ Phán Quan Bút chặn đứng hai vị nữ thánh nhân, tựa hồ vô lực phân thân!

Nhưng đúng lúc đó, thân thể Thông Thiên chấn động, trên đỉnh đầu hiện ra một mảnh khánh vân, trên khánh vân một khẩu kim sắc đại chung mãnh nhiên chấn động, tiếng chuông vang vọng khiến thiên địa phảng phất ngưng trệ!

Thông Thiên lại há miệng phun ra từng đạo tiên thiên linh bảo, hàng ngàn hàng vạn tiên thiên linh bảo hình thành một con Vạn Bảo Hà, quang mang chiếu sáng Đông Hải, chiếu sáng thiên địa, lao về phía trước! "Oanh!", "Oanh!", "Oanh!", "Oanh!" Khắc sau, từng tiếng nổ lớn vang rền, bất luận là Nữ Oa, Hậu Thổ, Tiếp Dẫn hay Chuẩn Đề, tứ đại thánh nhân toàn bộ đều bị đánh bay ra ngoài!

Chiêu "Vạn Bảo Hà" này của Thông Thiên uy lực cực lớn, dù là tứ đại thánh nhân đối mặt đột ngột như vậy cũng phải chịu thiệt!

Thông Thiên ha ha đại tiếu, vạn bảo lại bay về rơi vào trong khánh vân, sau đó khánh vân thu lại, hắn trực tiếp cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích nghênh chiến tứ thánh! "Oanh!" Một bức Sơn Hà Đồ triển khai bao quát thiên địa, muốn bao trùm Thông Thiên vào trong!

Nữ Oa đã tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ. "Ông!" Một cuốn đại thư xuất hiện, tán phát hắc bạch sinh tử chi quang, nhìn từ xa cũng khiến người ta cảm thấy linh hồn như bị hút vào!

Hậu Thổ đã tế ra Sổ Sinh Tử. "Oanh!" Một cây đại thụ xuất hiện sau lưng Chuẩn Đề, chính là bản thể của hắn - Bồ Đề thụ, cành lá rực rỡ lại dung hợp với Thất Bảo Diệu Thụ, trán phóng thất thải chi quang, uy lực càng thêm khủng bố.

Tương tự, Tiếp Dẫn cũng tái độ tế ra một tòa Bảo Tràng kim quang vạn trượng trấn áp xuống. "Bất quá chỉ là mấy cái hình chiếu

mà thôi!

Cũng muốn cản ta chứng đạo?!" Thông Thiên hét lớn một tiếng, thân thể đột ngột trở nên vô cùng hùng tráng, khánh vân trên đầu lại hiển hiện, kim sắc đại chung lại vang rền, thời gian thiên địa lại ngưng trệ làm chậm lại sự tấn công của tứ thánh.

Nhân cơ hội đó Thông Thiên bạo phát thần uy, nhấc Hồng Mông Lượng Thiên Xích giáng một đòn nặng nề trúng ngay trên Sổ Sinh Tử! "Oanh long!" Chấn động khủng bố bộc phát, cuốn nhân thư Sổ Sinh Tử đó tức khắc di mạn ra từng đạo vết nứt, dưới sự bộc phát toàn lực của hậu thiên công đức chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, cơ hồ không thể ngăn cản mà toái liệt ra!

Nhưng lúc Thông Thiên đánh vỡ một kiện tiên thiên linh bảo thì cũng phải chịu một luồng trùng kích, một luồng sinh tử đại đạo pháp tắc trùng kích vào tâm thần khiến hắn không thể không tạm thời dừng lại để dùng đại đạo của mình chống đỡ!

Trên đỉnh đầu, Sơn Hà Xã Tắc Đồ trải rộng ra, càng lúc càng lớn phảng phất biến thành một phương hạo hãn càn khôn thế giới muốn thu Thông Thiên vào trong để trấn áp luyện hóa! "Thượng Thương Chi Thủ!" Thông Thiên nộ hống một tiếng, đại thủ vồ lấy, từng cái Thượng Thương Chi Thủ phù hiện, uy lực mạnh hơn trước rất nhiều!

Tổng cộng chín cái Thượng Thương Chi Thủ ấn trụ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, dùng lực chấn một cái liền đánh nó về nguyên hình, đánh bay ra ngoài!

Việc phóng ra chín cái Thượng Thương Chi Thủ dường như tiêu hao pháp lực của Thông Thiên rất lớn, nhất là hiện tại thiên địa bài xích, căn bản không cho phép mượn dùng sức mạnh thiên địa.

Sau khi dùng chín cái Thượng Thương Chi Thủ đánh bay Sơn Hà Xã Tắc Đồ, chính là lúc pháp lực của Thông Thiên suy yếu nhất trong

thoáng chốc!

Nhân cơ hội đó, đòn tấn công của hai đại thánh nhân Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đồng loạt bay tới, cực kỳ khủng bố với thất sắc quang mang cùng Bảo Tràng đánh thẳng vào đỉnh đầu Thông Thiên, lập tức đánh tan khẩu kim chung trên khánh vân thành vô số mảnh vỡ Kim chi đại đạo và Thời gian đại đạo. "Oanh!" Thông Thiên bị chấn động lùi lại vài bước, nhưng khắc sau hắn mãnh liệt đứng vững, từ mi tâm một khẩu Chứng Đạo Kiếm bay ra!

Chương 123

Vốn là Hỗn Độn linh bảo siêu việt tiên thiên, lúc này lại thi triển bí thuật, Chứng Đạo Kiếm phá tan sự thúc phược của thời gian không gian, phảng phất như không tồn tại trong ngũ hành thiên địa, mãnh nhiên trảm ra!

Thời gian tại khắc này dường như ngưng trệ, nhưng nếu cảm thụ kỹ thì lại giống như đang nghịch lưu, quay về tuế nguyệt trường hà! "Phốc!" Phong mang của Chứng Đạo Kiếm không thể ngăn cản, một kiếm chẻ đôi thiên địa, tiệt đoạn ức vạn hào quang từ Bồ Đề thụ, một kiếm chém thẳng vào mi tâm Chuẩn Đề.

Không có huyết quang bắn ra, cũng không có âm thanh phát ra, một trong thất thánh hiển hóa ra cứ thế đột ngột tiêu tán!

Bị Thông Thiên một kiếm chém giết! "Oanh!" Tuế nguyệt trường hà dường như khôi phục lưu động, Chứng Đạo Kiếm phảng phất thuận dòng thu hồi vào mi tâm Thông Thiên. "Oanh long!" Theo Chuẩn Đề bị chém giết tiêu tán, Bồ Đề thụ phía sau hắn cũng tương tự, hóa thành đạo đạo lưu quang tiêu tán trong hư không!

Chí thử, Chuẩn Đề trở thành Thánh nhân đầu tiên trong chư thánh bị Thông Thiên chém giết phá giải!

Trên núi Tu Di ở phương Tây, Chuẩn Đề ngơ ngác nhìn cảnh này, dường như có chút chưa phản ứng kịp, lẽ nào hắn là kẻ yếu nhất trong chư thánh sao?

Bằng không tại sao lại là người đầu tiên bị chém giết?

Chuẩn Đề sắc mặt hơi đắng chát nhưng sau đó lại cười!

Chỉ là một cái hình chiếu mà thôi, thực lực cũng không thể là

Thánh nhân thực sự, bằng không Thông Thiên làm sao độ kiếp?

Nếu là chân thánh nhân, đừng nói bảy người, chỉ một người thôi Thông Thiên cũng tuyệt đối không đỡ nổi, sẽ bị nghiền nát.

Thánh nhân chi hạ giai lâu nghĩ!

Tuyệt không phải là một câu nói suông.

Trên không trung Đông Hải, trong phạm vi mấy thiên vạn lý dường như được vạch ra một phạm vi chiến trường, đại chiến bộc phát bên trong với uy lực cực đại!

Nhưng dường như có một loại quy tắc nào đó đang vận chuyển không để uy lực đại chiến lan ra ngoài!

Trên bầu trời, Thông Thiên thu hồi Chứng Đạo Kiếm, nhắm mắt rồi lại mở ra đối trì với ba vị thánh nhân còn lại là Tiếp Dẫn, Nữ Oa và Hậu Thổ.

Tựa hồ nhát kiếm chém giết Chuẩn Đề vừa rồi khiến ba vị còn lại có chút kỵ đạm, nhất thời yên tĩnh trở lại! "Oanh long!" Đúng lúc này, đột nhiên từ xa, ba vị thánh nhân vốn đang đứng yên dường như đang hình thành thì Lão Tử và Nguyên Thủy bỗng nhiên động thủ!

Nguyên Thủy ra tay trước tiên, một thanh Ngọc Như Ý từ trên tay ném ra, bay vọt lên cao không phớt lờ mọi sự tồn tại, nhắm thẳng đỉnh đầu Thông Thiên mà đánh xuống!

Theo sát phía sau, Lão Tử cũng tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp nhưng không đặt trên đỉnh đầu mình mà phóng đại ra phảng phất che lấp cả bầu trời, áp xuống đỉnh đầu Thông Thiên!

Đòn đánh kép, dù là Ngọc Như Ý hay Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đều mang uy năng cực lớn!

Hầu như đồng thời, ba vị thánh nhân đang đối trì với Thông Thiên

cũng ra tay!

Tiếp Dẫn trực tiếp tế ra Bảo Tràng cùng Hàng Ma Xử tấn công từ trên xuống dưới, không chỉ vậy tay còn kết Liên Hoa Ấn!

Theo Liên Hoa Ấn ngưng kết, Thông Thiên tức khắc cảm giác từng luồng nhân quả tuyến không ngừng lan tỏa từ hư không hình thành một tấm lưới bao trùm lấy hắn!

Dù đã độ qua Nhân quả kiếp, trảm hết nhân quả trên người nhưng đối diện với nhân quả la võng hắn vẫn có cảm giác da đầu tê dại!

Nhân quả có thể coi là thứ lợi hại nhất giữa thiên địa!

Thậm chí cả thiên địa này cũng là một tràng nhân quả lớn, bất luận kẻ nào chứng đạo trong thiên địa đều phải trả nhân quả, nếu không đều không thể thành công!

Trong chư thánh, rõ ràng Tiếp Dẫn là cao thủ chơi đùa với nhân quả, lúc này kết ra nhân quả la võng, Thông Thiên tự nhiên phải cẩn thận ứng phó.

Nữ Oa cũng đồng thời đánh ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ trải rộng dường như thực sự hóa thành một phương càn khôn thế giới, từ đó không ngừng bay ra từng tòa thần sơn khổng lồ trấn áp Thông Thiên!

Còn Hồng Tú Cầu không còn đánh thẳng nữa mà xoay tròn phân ra từng đạo hồng tuyến quấn quanh Thông Thiên, dường như muốn trói buộc hắn.

Chương 124

Hậu Thổ sau khi Sổ Sinh Tử bị đánh vỡ liền ngưng tụ ra một cuốn mới, lúc này một tay cầm Sổ Sinh Tử một tay cầm Phán Quan Bút viết lên đó!

Theo từng nét chữ được viết ra, trong u minh Thông Thiên cũng cảm nhận được một luồng tử vong chi ý nồng đậm đang cận kề!

Hiển nhiên đòn tấn công của Hậu Thổ cũng không phải tầm thường! "Oanh long!" Hỗn Độn cuồn cuộn, thiên địa rung chuyển, Thông Thiên đưa bàn tay ra đấm một chưởng với tốc độ tưởng như chậm chạp nhưng thực chất nhanh đến cực điểm, nghênh chiến Tam Bảo Ngọc Như Ý đang giáng xuống! "Oanh!" Thần sắc Thông Thiên bình tĩnh không vội không vàng, nhưng một chưởng đánh ra uy lực lại bá đạo khủng bố đến mức bất khả tư nghị!

Giữa bàn tay khi vỗ ra dường như có một phương thương khung hạo hãn đang triển khai, dung nạp vạn bàn thời không, vô số đạo lý từ hằng sa thế giới đánh vào Tam Bảo Ngọc Như Ý!

Thực chất đây là Thượng Thương Chi Thủ nhưng đã được diễn dịch lên một tầm cao mới, uẩn hàm đại đạo huyền ảo thâm sâu hơn, uy lực cũng khủng bố hơn, Thông Thiên gọi nó là: Đại Thương Khung Thuật! "Oanh!" Đại Thương Khung Thuật của Thông Thiên vừa xuất, Hỗn Độn khuynh phúc, hư không mấy thiên vạn lý phảng phật sụp đổ hóa thành tro bụi, hóa thành vô số địa thủy hỏa phong cuồn cuộn tàn phá như muốn diễn hóa ra một phương thế giới mới.

Những đạo lý huyền ảo chứa đựng trong Đại Thương Khung Thuật lúc này bộc lộ hết thảy, bộc phát uy lực hung mãnh vô cùng, va chạm với Tam Bảo Ngọc Như Ý chứa đựng thiên địa nhân tam tài!

"Oanh long long!" Sát na hai bên va chạm, thiên địa như đình trệ!

Vô âm vô tướng, vô hình vô sắc, vô quang vô ám... tất cả đều không thể cảm thụ!

Dường như sự va chạm trong nháy mắt đó đã vượt xa khả năng nắm bắt của thần thức chúng nhân dẫn đến mọi thứ trở nên không thể cảm tri.

Thiên có tam bảo: nhật nguyệt tinh; địa có tam bảo: thủy hỏa phong; nhân có tam bảo: tinh khí thần!

Tam Bảo Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy thu thập thiên địa nhân tam bảo luyện thành, uy lực cực lớn có thể phá diệt vạn pháp, liên tục va chạm với Đại Thương Khung Thuật của Thông Thiên tạo ra những làn sóng khủng bố truyền khắp lục hợp bát hoang!

Cùng lúc đó, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử cũng áp tới, vạn luồng Huyền Hoàng khí hàng lạc xuống, sức mạnh đó vô cùng trầm trọng hạo hãn, tuyệt đối không thể lực kháng!

Nhưng lúc này trên tay kia của Thông Thiên, Hồng Mông Lượng Thiên Xích cuối cùng cũng thoát thủ!

Với uy năng của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nhìn khắp Hồng Hoang dù là tiên thiên chí bảo cũng không thể hàng phục được nó, nhưng duy độc Hồng Mông Lượng Thiên Xích là ngoại lệ!

Bởi lẽ cả hai đồng nguyên mà ra, một công một thủ, tuy không nói là khắc chế nhưng lại có thể triệt tiêu uy năng của nhau!

Lúc này Hồng Mông Lượng Thiên Xích bay ra đối đầu với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, tự nhiên khó phân thắng bại.

Ngay khi Thông Thiên đối đầu với Nguyên Thủy và Lão Tử, khắc sau đòn tấn công của Tiếp Dẫn, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng lần lượt tới

nơi!

Bảo Tràng, Hàng Ma Xử, Nhân Quả La Vọng...

Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hồng Tú Cầu...

Cùng với đại đạo chi thuật kỳ quỷ do Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút hình thành!

Tất cả đồng loạt đánh tới!

Cảnh tượng này khiến người ta mí mắt giật nảy, kinh hãi không thôi, nhịn không được lo lắng cho Thông Thiên!

Thật quá khó khăn!

Tự chứng Hỗn Nguyên cư nhiên gian nan như vậy!

Phải lấy sức một mình đối kháng chư thánh, ai có thể làm được chứ?

Đừng nói chư thánh, chỉ một vị Thánh nhân thôi đã là đối thủ khó nhằn rồi! "Oanh long!" Ngay thời khắc cử thế chúc mục này, cuối cùng một khẩu đại đỉnh xuất hiện phía trên đỉnh đầu Thông Thiên, úp xuống tỏa ra Hỗn Độn khí cuồn cuộn!

Tức thì bao bọc Thông Thiên phía dưới, đủ loại đòn tấn công của Tiếp Dẫn và những người khác đều bị đại đỉnh chặn đứng, không thể làm tổn thương Thông Thiên! "Hỗn Độn linh bảo!

Chương 125

Lại một kiện Hỗn Độn linh bảo!" Trong Côn Luân Sơn, Lão Tử chính bản đứng bật dậy, không kìm được chấn kinh hô lớn.

Lại thêm một kiện Hỗn Độn linh bảo nữa!

Thông Thiên có kiện Hỗn Độn linh bảo thứ hai!

Thật sự quá kinh người!

Ai có thể tin nổi? "Hống!" Thông Thiên gầm lớn một tiếng, Hỗn Độn Đỉnh chặn đứng đòn tấn công của tam thánh, đại thủ mãnh liệt chấn động thúc động Đại Thương Khung Thuật đến cực hạn, ấn mạnh xuống một cái, oanh long một tiếng, trực tiếp đánh Tam Bảo Ngọc Như Ý hào quang lập lòe rồi vỡ nát!

Hiện tại tình huống chư thánh áp bách càng lúc càng lớn, dù đã giải quyết được một Chuẩn Đề nhưng lại lòi ra thêm Lão Tử và Nguyên Thủy là hai đối thủ càng cức thủ hơn!

Tiếp theo có khả năng vị "Thông Thiên Thánh nhân" kia cũng sẽ phục tô ra tay với hắn!

Lúc đó hình thế sẽ càng gian nan và nguy hiểm hơn!

Cho nên đến lúc này không thể tiếp tục dây dưa được nữa, nhất định phải nhanh chóng giải quyết bớt một số Thánh nhân để giảm bớt số lượng, tránh bị vây công nặng nề hơn. "Oanh long!" Toàn lực thúc động Hỗn Độn Đỉnh, tức thì Hỗn Độn quang càng thêm bành trướng kích đãng, tấm lưới nhân quả bao trùm thuấn tức gian bị va chạm đến mức tứ phân ngũ liệt, theo sau đó Bảo Tràng, Hàng Ma Xử, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hồng Tú Cầu, thậm chí Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút của Hậu Thổ cũng đều bị áp chế, hào quang hơi ảm đạm đi!

Khắc này Thông Thiên cuối cùng toàn lực bộc phát, dùng Hỗn Độn Đỉnh trấn áp bát phương, trấn áp pháp bảo của chư thánh, cùng lúc đó Chứng Đạo Kiếm cũng xuất hiện trong tay hắn! "Đi chết hết đi!" Thông Thiên hai tay nắm chặt Chứng Đạo Kiếm, pháp lực toàn thân cuồn cuộn rót vào, Chứng Đạo Kiếm tức thì hào quang đại tác, trên thân kiếm phù hiện từng bức đồ án huyền diệu di mạn Hỗn Độn khí. "Oanh long!" Thông Thiên một kiếm trảm ra, mục tiêu chính là Tiếp Dẫn, Nữ Oa và Hậu Thổ đang bị Hỗn Độn Đỉnh trấn áp!

Một kiếm này uy lực cực đại, đi tới đâu Hỗn Độn phá toái, địa hỏa phong thủy tịch quyển đến đó.

Nữ Oa nghênh chiến đầu tiên, bị một kiếm quét qua, Sơn Hà Xã Tắc Đồ hoa lạp lạp liền phân làm hai nửa rồi tiêu tán, khắc sau nàng định đánh ra Hồng Tú Cầu nhưng kiếm quang lướt qua thân hình liền bạo tán!

Cũng gần như cùng lúc đó kiếm quang đến trước mặt Tiếp Dẫn, Bảo Tràng và Hàng Ma Xử đều không thể ngăn cản, khoảnh khắc liền bị phá khai, chỉ còn lại một đóa kim liên lung lay sắp đổ chống đỡ.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cũng bạo khai, Tiếp Dẫn bị chém giết!

Pháp bảo của hắn đều là tiên thiên linh bảo, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên dù giỏi phòng ngự nhưng sao đỡ nổi Chứng Đạo Kiếm? "Oanh!" Thông Thiên một kiếm trảm ra, Nữ Oa và Tiếp Dẫn hầu như trước sau đều bị chém giết tiêu tán, Hậu Thổ đứng xa hơn một chút cũng không thể phản kháng, bất kỳ thủ đoạn nào cũng không ngăn nổi nhát kiếm này!

Bởi vì đó là Hỗn Độn linh bảo, hai đại Hỗn Độn linh bảo cùng dùng một lúc, Hỗn Độn Đỉnh trấn áp, Chứng Đạo Kiếm hành sát, trong chớp mắt ba đại thánh nhân liền bị chém sạch sẽ, thân hình tiêu

tán trong không trung.

Nhưng liên tục thúc động hai đại Hỗn Độn linh bảo đối với Thông Thiên mà nói cũng tiêu hao rất lớn, nhất là khi thiên địa không chịu cho mượn sức mạnh như hiện nay! "Ông!" Hỗn Độn Đỉnh ảm đạm đi, lực phòng hộ đại giảm, thậm chí Hồng Mông Lượng Thiên Xích đang dây dưa với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp ở trên cao cũng đột nhiên rơi vào hạ phong, bị trấn áp. "Oanh long!" Đúng lúc này một đạo kim quang trường kiều bay tới, sát na gian thiên địa phảng phất tịch tĩnh, hết thảy không thể động đậy!

Ngay cả không gian, thời gian cũng không thể biến hóa!

Đó là Thái Cực Đồ, là Bỉ Ngạn Kim Kiều, một trong tam đại Khai Thiên chí bảo giỏi trấn áp nhất, cho nên khi pháp lực suy kiệt Thông Thiên cũng bị định trụ!

Tựa hồ vĩnh hằng chỉ trong một sát na, biến thành một họa diện ngưng cố giữa không trung!

Lão Tử ra tay định trụ Thông Thiên, ở bên kia Tam Bảo Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy tuy đã vỡ nhưng lúc này một mặt phiên kỳ lại xuất hiện trong tay hắn!

Bàn Cổ Phiên!

Lại một Khai Thiên chí bảo và là cái giỏi tấn công nhất!

Lá cờ đó đứng trong không trung vang lên liệp liệp, mặt cờ bao trùm vô cùng trấn áp vô hạn, phong mang chi ý như kim châm sau lưng khiến lòng người lạnh lẽo! "Oanh long!" Nguyên Thủy không hề do dự, Bàn Cổ Phiên quét ngang phảng phất hóa thành một đạo phủ quang nặng nề chém xuống thân người Thông Thiên! "Phốc!" Một tiếng động như đao phủ chém vào huyết nhục vang lên rõ mồn một bên tai mỗi sinh linh trong đại thiên thế giới, thân thể Thông Thiên

dưới một kích này hách nhiên nổ tung!

Chương 126

"Oanh!" Bỉ Ngạn Kim Kiều tán đi!

Bàn Cổ Phiên lại đứng vững!

Lưu tốc thời gian giữa thiên địa khôi phục bình thường!

Nhưng tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên không trung Đông Hải lại không thấy đạo thân ảnh vĩ ngạn như Ma Thần kia đâu nữa!

Chỉ còn lại một mảnh Hỗn Độn do Bàn Cổ Phiên chém ra!

Vạn thiên pháp bảo tán lạc trong đó.

Chứng Đạo Kiếm, Hỗn Độn Đỉnh, Tru Tiên tứ kiếm... toàn bộ đều như vậy.

Thậm chí Hồng Mông Lượng Thiên Xích cũng triệt để mất đi uy phong, bị Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trấn áp!

Chứng kiến cảnh này, đại thần thông giả khắp nơi tâm tình phức tạp, vừa cảm thấy tiếc cho Thông Thiên vừa nhịn không được rục rịch ý đồ!

Đều chờ đại kiếp tan đi liền xông lên tranh đoạt bảo vật! "Chết rồi sao?" Trong Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy và Lão Tử đối thị một cái, đều có chút không dám tin.

Kết quả là họ đã "tự tay" đánh chết Thông Thiên! "Ai!" Lão Tử mặt sắc phức tạp, đột nhiên thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra một tia thương cảm, Nguyên Thủy cũng tương tự.

Nhưng lúc này, trên Đông Hải, dưới Hỗn Nguyên kiếp, nơi nhục thân Thông Thiên nổ tung, vạn thiên pháp bảo đột nhiên bay lên!

Vạn thiên pháp bảo phân phi, tán phát vô số linh quang điểm điểm

như tinh thần, như một phiến vũ trụ càn khôn, trong đó vang lên tiếng đại đạo thanh liễu!

Các đại thần thông giả ngây người nhìn vạn thiên pháp bảo đều lấy Chứng Đạo Kiếm làm trung tâm mà hội tụ lại!

Từng kiện pháp bảo không ngừng nhập vào trong đó!

Theo mỗi món pháp bảo nhập vào, Chứng Đạo Kiếm dường như sáng thêm một phần, đến cuối cùng khi Tru Tiên tứ kiếm và Hỗn Độn Đỉnh cũng bay vào! "Oanh" một tiếng, Chứng Đạo Kiếm bộc phát hào quang vô cùng thôi xán!

Hào quang chiếu rọi thiên địa, đạt đến mọi ngóc ngách vũ trụ, chói mắt vô cùng!

Dưới sự chiếu rọi đó, Hồng Mông Lượng Thiên Xích bị trấn áp cũng mãnh liệt chấn động, tung một đòn phách tán Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp rồi bay vào Chứng Đạo Kiếm! "Oanh!" Sau khi Hồng Mông Lượng Thiên Xích dung nhập, Chứng Đạo Kiếm đại phóng quang mang đạt đến cực hạn, chuyển hóa thành đại hỏa hùng hùng thiêu đốt!

Trong ngọn lửa đó Chứng Đạo Kiếm dường như tan chảy rồi cấu tạo lại thành một đạo thân ảnh vĩ ngạn! "Nhục thân ta là Đạo, nguyên thần ta là Đạo, pháp bảo ta cũng là Đạo, tam vị nhất thể, luyện hóa quy nhất mới là Đạo hoàn chỉnh!

Đây gọi là Hỗn Độn Kiếm Đạo!

Đạo của ta đã thành, Hỗn Nguyên kiếp cũng nên kết thúc rồi!" Thông Thiên đạm nhiên khai khẩu, chu thân đại đạo oanh minh chấn đãng, vô cùng vô tận đạo quang bính phát từ thể nội, triệt để chứng đạo!

Trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thực thụ, không còn là

Chuẩn Thánh, không còn là lâu nghĩ, từ trên người hắn bộc phát khí tức vô cùng khả phạ có thể khiến thiên địa điên đảo!

Khí tức Hỗn Nguyên đại kiếp trong phạm vi mấy thiên vạn lý toàn bộ bị áp chế, triệt để ngưng cố.

Không giống Thánh nhân cao cao tại thượng phủ thị chúng sinh, nhưng lại có một luồng khí tức đại đạo hạo hãn vô ngần dung nạp vạn vật chúng sinh lan tỏa khắp Hồng Hoang, khiến vô tận chúng sinh tâm duyệt thành phục mà bái lạy!

Thân thể Thông Thiên dù tuế nguyệt xâm thực hay vận mệnh trường hà quấn quanh đều vĩnh hằng bất diệt, vạn kiếp bất ma!

Thông Thiên thở ra một hơi dài, thổi tan khí tức đại kiếp vây quanh, hiện tại cử thủ đầu túc hắn đều có vĩ lực khai thiên tích địa!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Chương 127

Cảnh giới mà vô số chúng sinh Hồng Hoang khổ khổ truy tìm cuối cùng đã đạt được! "Oanh long." Khí tức đại đạo vô cùng vô tận bộc phát giúp hắn thoát khỏi thúc phược thiên địa, hấp thu vô tận linh khí hóa vi pháp lực!

Pháp lực và đạo hạnh của hắn bành trướng vô hạn, lung tráo vô biên thế giới.

Y như lúc Hồng Quân chứng đạo, vô số sinh linh cúi đầu khấu bái, các đại thần thông giả cũng thần sắc các dị hành lễ với hắn.

Hiện tại Thông Thiên là vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thứ hai sau Hồng Quân! "Oanh!" Thông Thiên hấp thu linh khí càng lúc càng nhanh, ngay cả khí tức đại kiếp cũng bị lược đoạt hóa thành pháp lực!

Ở trạng thái này hắn gần như vô pháp vô thiên!

Tiếng oanh minh vang lên như thiên địa phẫn nộ, bầu trời sái lạc huyết vũ rùng rợn! "Oanh!", "Oanh!" Hình chiếu của Lão Tử và Nguyên Thủy lại giết tới, Lão Tử ném Thái Cực Đồ, Nguyên Thủy luân động Bàn Cổ Phiên! "Hừ!" Thông Thiên lạnh hừ một tiếng, đại thủ chộp lấy Thái Cực Đồ trực tiếp xé rách nó, hắc bạch chi khí bắn tung tóe lên người hắn nhưng chỉ tạo ra tia lửa rồi tắt lịm!

Thông Thiên hào phát vô tổn, lúc này Bàn Cổ Phiên chém tới, hắn cũng không lùi nửa bước, ở trạng thái nhục thân nguyên thần pháp bảo đại đạo hợp nhất hắn gần như vô địch, dù là tiên thiên chí bảo thực sự cũng khó lòng sát thương!

Huống chi chỉ là hình chiếu, hắn thét dài một tiếng dùng Đại Thương Khung Thuật hấp thu rồi nghiền nát Bàn Cổ Phiên ngay trong lòng bàn tay! "Đều là đồ nhái cả!

Không cần thiết tồn tại nữa!" Thông Thiên nhìn về phía Lão Tử và Nguyên Thủy, hai đạo Hỗn Độn kiếm quang bắn ra từ mắt khiến cả hai nổ tung không kịp phản kháng.

Dù sao hai vị đó cũng chỉ là hình chiếu, đối với Thông Thiên đã chứng đạo thì không còn uy hiếp.

Tuy nhiên đối mặt với vị Thánh nhân cuối cùng - chính là "mình", Thông Thiên lại đình đốn, vẻ mặt ngưng trọng!

Lúc này vị "Thông Thiên" kia cũng phục tô lại! "Oanh!" Hai vị Thông Thiên đối thị, mục quang giao hội tạo thành phong bạo lớn.

Cường đại!

Thông Thiên kinh ngạc vì kẻ đối diện thực sự sở hữu thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là một vị Thánh nhân chân chính!

Không giống những hình chiếu lúc nãy có thể tùy ý nghiền nát. "Quả nhiên chiến thắng chính mình là khó nhất sao?" Thông Thiên bình tĩnh lại, Tru Tiên tứ kiếm xuất hiện quanh thân.

Bởi vì kẻ đối diện cũng đang dùng Tru Tiên tứ kiếm!

Vậy thì dùng Tru Tiên Kiếm Trận đấu với Tru Tiên Kiếm Trận vậy!

Hắn muốn xem Hỗn Nguyên kiếp ngưng tụ ra chính mình mạnh đến nhường nào! "Khá tự tin đấy!" Đột nhiên Thông Thiên đối diện lên tiếng.

Có thể khai khẩu, tự hồ sở hữu ý thức, không đơn giản là hình chiếu!

Sự thực đúng là như vậy.

Thông Thiên chứng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhưng đối thủ lại là một Thánh nhân! "Ngươi từ đâu tới?" Thông Thiên vấn. "Từ đâu

tới à?" Thánh nhân Thông Thiên búng tay vào thanh Tru Tiên Kiếm, mỉm cười: "Đương nhiên là từ tương lai!" "Tương lai?" Sắc mặt Thông Thiên biến hóa rồi bình tĩnh lại: "Thật vậy sao?

Vậy thì chiến đi!

Ta muốn xem Thánh nhân rốt cuộc có bao nhiêu bản sự!" "Cáp cáp cáp cáp!

Chương 128

Ta sẽ cho ngươi thấy!" Tiếng vừa dứt, một thanh Tru Tiên Kiếm đã đâm tới mi tâm Thông Thiên với kiếm mang thị huyết!

Bản sự của vị Thánh nhân này quả nhiên không thấp! "Đang" một tiếng, Thông Thiên cũng dùng Tru Tiên Kiếm gạt ra!

Đại chiến tức khắc bộc phát, tám thanh bảo kiếm đối bính liên tục, tiếng oanh minh không dứt.

Trên Đông Hải, thương khung không đoạn bị khai tịch, kiếm quang bính phát khiến Hỗn Độn phân khai, địa thủy hỏa phong hung dũng. "Oanh!" Thông Thiên dùng Đại Thương Khung Thuật chộp tới, đối phương cũng dùng chiêu tương tự.

Hai đòn Đại Thương Khung Thuật va chạm khiến cả hai đều lùi lại! "Ngươi cũng biết chiêu này?" "Đương nhiên!

Thứ ngươi có ta cũng có, thứ ngươi biết ta cũng biết!

Đại Thương Khung Thuật mà thôi, có gì lạ!" "Vậy đấu trận đi!

Xem Tru Tiên Kiếm Trận của ai lợi hại hơn!" Cuộc đại chiến giữa hai Thông Thiên bùng phát, hung mãnh đến mức long trời lở đất, bầu trời bị đánh nổ hoàn toàn, triệt để hóa thành một mảnh hỗn độn cuồn cuộn!

Đại thần thông giả các phương đều gắt gao chú ý tới trận đại chiến này!

Mỗi người đều kích động không thôi!

Bởi vì nếu coi Thánh nhân Thông Thiên kia là thật, thì đây chính là trận chiến Hỗn Nguyên!

Đại chiến giữa hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Đây là lần đầu tiên kể từ khi khai thiên tích địa!

Một trận chiến tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả!

Thu hút lòng người. "Oanh long!" Sau khi mỗi người thi triển một chiêu Đại Thương Khung Thuật va chạm, hai người tách ra, một phen đối thoại lại khiến Hồng Hoang triệt để sôi sục!

Hai người muốn đối trận!

Dùng Tru Tiên Kiếm Trận đối kháng!

Chuyện này kích thích biết bao!

Vô thượng sát trận thời thượng cổ, hôm nay rốt cuộc cũng chân chính hiển hiện uy lực rồi sao?

Một lúc xuất hiện hai tòa Tru Tiên Kiếm Trận!

Hai tòa Tru Tiên Kiếm Trận va chạm lẫn nhau!

Thánh nhân Thông Thiên mỉm cười, lúc này, phía sau hắn, trên hư không một tờ trận đồ chậm rãi hạ xuống, hợp nhất cùng Tru Tiên Tứ Kiếm, từng đợt sát khí khủng bố không còn gì kiềm chế được, phát tán ra tứ diện bát phương!

Một tòa tuyệt thế đại trận sừng sững trong hỗn độn, chỉ thấy bốn đạo môn hộ dựng đứng bốn phương, mỗi bên treo một thanh kiếm, trên kiếm lại vung vẩy ức vạn kiếm khí, rơi vào trong môn hộ, biến thành cái thế đại trận Tru Tiên Kiếm Trận!

Trên Tam Thập Tam Thiên, năm đại Chuẩn Thánh gồm Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng, cùng trước Điện Bàn Cổ ở phương Bắc, Thập Nhị Tổ Vu khi nhìn thấy Tru Tiên Kiếm Trận đều mặc nhiên vô thanh!

Không nghi ngờ gì nữa, Tru Tiên Kiếm Trận lợi hại không hề kém

cạnh đại trận của các thế lực này!

Thậm chí ở mức độ nào đó còn khủng bố hơn!

Bởi vì Tru Tiên Kiếm Trận là một đại trận sát lục thuần túy!

Sát khí cuồn cuộn không ngừng trùng kích cửu tiêu, trong nháy mắt khiến bầu trời Hồng Hoang biến sắc!

Thông Thiên cũng hít sâu một hơi, tương tự tế ra Tru Tiên Kiếm Trận!

Chương 129

"Oanh long!" Lại một tòa Tru Tiên Kiếm Trận dâng lên!

Hai tòa Tru Tiên đại trận cách không đối lập trong hỗn độn, khí cơ giao cảm khiến sát khí tỏa ra càng thêm khủng bố, nhất thời thiên địa oanh minh, huyết vũ cuồn cuộn, cảnh tượng khiến người ta kinh sợ khôn cùng. "Ha ha ha ha!" Thánh nhân Thông Thiên cười lớn: "Lấy đại trận đối đại trận, xem kết quả thế nào!" Nói xong, đại thủ của hắn nhấn một cái, tòa Tru Tiên Kiếm Trận trước mặt liền oanh một tiếng lao đi, tựa như một đoàn sát lục chi quang va chạm về phía Thông Thiên.

Thông Thiên tự nhiên cũng không chịu yếu thế, tế ra Tru Tiên Kiếm Trận oanh kích tới! "Oanh!", "Oanh!", "Oanh!" Nhất thời hai đạo sát lục chi quang trong hỗn độn không ngừng va chạm, bộc phát từng trận cuồng phong hỗn độn khủng bố, phạm vi chiến trường trên Đông Hải càng lúc càng mở rộng!

Cho dù có quy tắc thiên địa hạn chế, nhưng hiện tại hai người ra tay không hề tiết chế, quy tắc cũng phải nhượng bộ.

Phạm vi chiến trường mở rộng từ vài ngàn vạn dặm lên tới vài ức vạn dặm, dư uy chưa dứt, vẫn đang từ từ khuếch trương!

Bầu trời đều hóa thành hỗn độn, trong hỗn độn tràn ngập sát lục chi quang vô tận!

Hai tòa Tru Tiên Kiếm Trận đối chọi thật sự quá khủng bố! "Oanh!" Lại một lần va chạm kịch liệt, đột nhiên hai người Thông Thiên đồng thời cử động, hóa thân hòa vào đại trận, thúc động đại trận va chạm lần nữa! "Oanh long!", "Oanh long long!" Nhất thời tiếng nổ lớn vang dội!

Hỗn độn trong phạm vi ức vạn dặm đều bị lật tung, dường như hỗn độn cũng bị uy lực khổng lồ này làm cho điên đảo! "Oanh!", "Oanh!" Trong vụ nổ đó, hai tòa Tru Tiên Kiếm Trận đồng thời tan rã!

Dường như đã đạt đến giới hạn nào đó, lại như hai người không muốn tiếp tục đối đầu vô nghĩa như vậy, vì uy lực hai tòa đại trận gần như tương đương, thật sự khó phân thắng bại. "Oanh!" Thông Thiên cầm Kiếm Chứng Đạo khiến hỗn độn xung quanh bình tức, nhưng vừa ngẩng đầu lên liền sững sờ!

Bởi vì đối diện hắn, trong tay Thánh nhân Thông Thiên kia hách nhiên cũng là một thanh Kiếm Chứng Đạo, giống hệt Kiếm Chứng Đạo của hắn! "Không thể nào!" Thông Thiên rốt cuộc thốt ra ba chữ, triệt để chấn kinh. "Có gì không thể?" Thánh nhân Thông Thiên cười nói: "Ta đã bảo rồi, ngươi có gì ta có đó, kiếm, ta tự nhiên cũng có!" "Không thể giống nhau được!" Thông Thiên quát, Kiếm Chứng Đạo trong tay chấn động, một đạo kiếm quang rực rỡ phát ra, như khai thiên tích địa, kiếm quang đi tới đâu hỗn độn phân khai, huyền hoàng diễn hóa, thanh khí đi lên, trọc khí trầm xuống, địa thủy phong hỏa dâng trào, thậm chí nhật nguyệt tinh thần cũng đang sinh ra, hình ảnh tân thiên địa tân vũ trụ vô cùng rõ nét. "Oanh long!" Dưới một kiếm, Thông Thiên diễn hóa ra một phương thiên địa vũ trụ oanh kích về phía Thánh nhân Thông Thiên!

Nhưng lúc đó, Thánh nhân Thông Thiên cũng tương tự rung nhẹ "Kiếm Chứng Đạo" trong tay, phát ra một đạo kiếm quang, cư nhiên cũng khai thiên tích địa, khai tịch ra một phương thiên địa vũ trụ có kích thước tương đương. "Oanh long long!" Hai phương thiên địa vũ trụ mãnh liệt va chạm vào nhau, nổ tung hóa thành ức vạn kiếm quang bay tứ tán!

Nhưng Thông Thiên lúc này lại ngơ ngác nhìn cảnh này, không có động tác gì, trong lòng hắn đã dậy sóng kinh hoàng!

Uy lực giống hệt nhau!

Hai thanh kiếm uy lực như nhau!

Chẳng lẽ hai thanh kiếm đều là thật?

Đều là Hỗn Độn Linh Bảo?

Sao có thể có chuyện hoang đường như vậy?

Nhưng chuyện hoang đường này lại chân thực xảy ra trước mặt hắn! "Đây là tình huống gì?" Thông Thiên nắm chặt Kiếm Chứng Đạo trong tay, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Thông Thiên hiểu rõ lai lịch Kiếm Chứng Đạo của mình, nhưng hiện tại lại xuất hiện một thanh "Kiếm Chứng Đạo" khác giống hệt từ hình dáng đến uy lực!

Thử hỏi sao không khiến hắn khó tin cho được?

Lúc này cũng không cần Thánh nhân Thông Thiên kia phải nói thêm, nếu hắn lấy ra Hỗn Độn Đỉnh, không nghi ngờ gì nữa, "Thông Thiên" đối diện cũng sẽ lấy ra một tôn Hỗn Độn Đỉnh y hệt!

Thông Thiên không động, Thánh nhân Thông Thiên cũng không động, tựa như đang thích thú quan sát Thông Thiên, chờ đợi phản ứng tiếp theo của hắn!

Chương 130

Thông Thiên rơi vào trầm tư.

Nếu Thánh nhân Thông Thiên thật sự giống hắn đúc, có thần thông giống nhau, pháp bảo giống nhau, thậm chí thực lực giống nhau, thì đánh thế nào?

Có thể đánh thắng sao?

Trong phút chốc, thiên địa dường như quy về bình tĩnh, trên Đông Hải, giữa vùng hỗn độn rộng ức vạn dặm, hai Thông Thiên đối trì, đều không cử động. "Chuyện gì vậy?

Đột nhiên dừng lại rồi?" Đại thần thông giả các phương đều rối rít suy đoán.

Nhưng cũng không ai đoán ra kết quả! "Không đúng!

Suýt chút nữa bị lừa rồi!" Đột nhiên, Thông Thiên ngẩng đầu, đôi mắt nhìn thẳng về phía Thánh nhân Thông Thiên, cười nói: "Giả!

Ngươi không phải ta, làm sao có thể giống ta được?" "Ta chính là ngươi, ta chính là..." Thánh nhân Thông Thiên hơi ngẩn ra, lập tức phản bác, nhưng chưa kịp nói xong, Thông Thiên đã lắc đầu, thân hình khẽ động, cầm Kiếm Chứng Đạo giết đến trước mặt hắn. "Oanh!" Thông Thiên một kiếm chém ra.

Thánh nhân Thông Thiên cũng tương tự chém ra một kiếm!

Nhưng, biến hóa không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra.

Thánh nhân Thông Thiên vốn có thực lực và pháp bảo giống hệt Thông Thiên, nhưng lúc này vẫn bị Thông Thiên đánh bại! "Ông!" Thanh "Kiếm Chứng Đạo" trong tay Thánh nhân Thông Thiên bị một kích đánh nổ, dư uy không giảm, Thông Thiên một kiếm chém bay

Thánh nhân Thông Thiên!

Thánh nhân Thông Thiên nổ tung, quang ảnh tán loạn, thanh âm của hắn vang vọng: "Không thể nào!

Làm sao ngươi nhìn ra được?

Không nên như vậy!" "Hừ!" Thông Thiên lạnh lùng hừ một tiếng: "Ngươi nghĩ có thể tạo ra một ta giống hệt sao?

Ta là ta, là duy nhất, quá khứ, hiện tại, tương lai cũng chỉ có duy nhất ta!

Một kẻ tâm ma nho nhỏ mà cũng đòi lừa ta?" Thế nào là tâm ma?

Chính là Thiên Ma!

Là vô số hóa thân của La Hầu!

Vì sở trường chiếm đoạt lòng người nên lại được gọi là tâm ma!

Hiện tại tâm ma này mô phỏng Thông Thiên, thậm chí ngay cả khí tức Thánh nhân cũng ngụy tạo ra được!

Suýt chút nữa đã lừa được hắn!

Nhưng hiện tại Thông Thiên tỉnh ngộ, gạt đi sương mù, tâm ma dù có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhưng làm sao có thể là đối thủ của Thông Thiên đang nắm giữ các món chí bảo!

Dưới Kiếm Chứng Đạo, nó gần như không có sức phản kháng, các loại thần thông đoạn bị phá tan, nguyên hình lộ rõ, hóa thành một đoàn quang ảnh tán loạn, phát ra tiếng thét chói tai muốn ngưng tụ lại thành hình! "Thông Thiên, ta cũng là Hỗn Nguyên, bất tử bất diệt, ngươi không giết được ta!" Tâm ma gào thét, vạn thiên quang ảnh hỗn loạn, mắt thấy sắp sửa trọng tân ngưng tụ! "Thật sự là ngu ngốc!" Thông Thiên lắc đầu, "Ngươi thật sự tưởng mình là Thánh nhân à?

Bất tử bất diệt?

Đến ta còn không dám nhận mình bất tử bất diệt!

Một con tâm ma cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà thôi.

Nếu ngay cả ngươi ta cũng không giết được, thì thanh kiếm này của ta so với cây củi khô có gì khác nhau?" Thông Thiên không còn do dự, Kiếm Chứng Đạo lần nữa chém xuống, tiếng "phập" vang lên, như gió cuốn mây tan, chém tâm ma kia thành hai nửa!

Chương 131

"A!" Tâm ma thảm thiết kêu gào.

Nhưng Thông Thiên vô tình, Hỗn Độn Đỉnh hiện ra, hút một cái mang nó vào trong!

Thông Thiên trực tiếp dùng Đại Đạo Chi Hỏa luyện hóa, trong đỉnh liên tục truyền ra tiếng thảm thiết xé lòng của tâm ma.

Cuối cùng, Hỗn Độn Đỉnh oanh một tiếng chấn động, hết thảy quy về bình lặng!

Đại chiến Hỗn Nguyên quả thực là đại chiến Hỗn Nguyên, nhưng kết cục lại khiến người ta khó lòng tin nổi, ngay trước mặt mọi người, Thông Thiên đã luyện hóa một con tâm ma cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Thanh âm của Thông Thiên vang vọng: "Thật sự tưởng mình là Thánh nhân à?

Bất tử bất diệt?

Đến ta còn không dám nhận mình bất tử bất diệt!

Một con tâm ma cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà thôi.

Nếu ngay cả ngươi ta cũng không giết được, thì thanh kiếm này của ta so với cây củi khô có gì khác nhau?" "Ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng sẽ vẫn lạc sao?" Trong lòng mọi người không khỏi hiện ra ý niệm này.

Vốn dĩ trong lòng họ đều coi chứng đạo là mục tiêu, là cực hạn để theo đuổi, nhưng hiện tại Thông Thiên lại nói cho họ biết, chứng đạo cũng chưa đủ, thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không xong!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng sẽ vẫn lạc!

Xuất hiện hai Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tất nhiên sẽ có kẻ mạnh kẻ yếu, kẻ mạnh giết kẻ yếu dường như cũng không có gì sai!

Lúc này mọi người mới nảy sinh một sự minh ngộ: "À, chỉ có Thánh nhân mới bất tử bất diệt, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không phải là Thánh nhân!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể bị người ta giết chết!" Trên không trung Đông Hải, khi tâm ma bị chém giết và luyện hóa, cuối cùng mảnh hỗn độn lan tỏa ức vạn dặm cũng bắt đầu tiêu tán.

Dưới sự khống chế của quy tắc thiên địa, hỗn độn tan biến, hiện ra bầu trời trong xanh như rửa, Thông Thiên đứng giữa không trung nhìn tứ phía, mọi thứ vẫn như cũ, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm!

Kiếp chứng đạo Hỗn Nguyên lần này có chút dài nha, kéo dài như mười chương truyện vậy, hiện tại cuối cùng cũng kết thúc rồi!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mục tiêu tối thượng của mỗi tu sĩ Hồng Hoang, sự hướng vọng vô thượng!

Nhưng từ khi khai thiên tích địa đến nay, trải qua bao nhiêu lượng kiếp, cuối cùng chứng đạo ngoại trừ Hồng Quân cũng chỉ có Thông Thiên mà thôi.

Có thể hiểu được lúc này Thông Thiên khiến người ta ngưỡng mộ đến mức nào!

Nhưng tương tự, khi quan sát quá trình chứng đạo của Thông Thiên, mọi người cũng sâu sắc hiểu rõ khoảng cách giữa mình và hắn.

Khoảng cách đó còn lớn hơn cả thiên địa, gần như không thể vượt qua!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và cảnh giới dưới đó thực sự quá

khác biệt!

Có thể nói, tu sĩ dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đối với hắn mà nói chính là sâu kiến!

Là sâu kiến có thể tùy thủ xóa sổ!

Khẽ vận chuyển Đại Đạo, Thông Thiên hấp thu các loại linh khí từ hư không hóa thành pháp lực, nhất thời hắn cảm giác pháp lực tăng trưởng rất nhiều, cảnh giới Hỗn Nguyên cũng củng cố hơn, từng bước tiến về phía trước.

Sau khi chứng đạo, cảnh giới, đạo hạnh, pháp lực, tu vi và cảm ngộ Đại Đạo của hắn hoàn toàn nhảy vọt sang một cảnh giới mới.

Thậm chí có thể nói không còn là tiên nhân nữa, mà đã bước chân lên cảnh giới cầu đạo chân chính!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đối với chúng sinh là mục tiêu cuối cùng, nhưng đối với Thông Thiên thì chưa phải cực hạn, trái lại có lẽ mới là bước chân chân chính vào Đại Đạo, phía trước còn con đường dài hơn phải đi! "Cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không giống Đại La Kim Tiên hay Chuẩn Thánh, Hỗn Nguyên có cửu trọng cảnh giới, mỗi tầng là một tầng trời, với tích lũy hiện tại của ta, là Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên?" Thông Thiên đứng giữa không trung, quan sát cả thiên thượng địa hạ, vũ trụ Hồng Hoang, sau khi thăng tiến lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, năng lực cảm ứng và thôi diễn của hắn đã không còn như trước, trong lúc quan sát và thôi diễn, hắn thấp thoáng cảm nhận được sự mạnh mẽ huyền ảo và thâm bất khả trắc của thế giới Hồng Hoang. "Thế giới Hồng Hoang là thế giới do Bàn Cổ tạo ra, có sự thần bí như vậy cũng dễ hiểu, e rằng Hồng Quân cũng không biết được nhiều, có điều hiện tại Hồng Quân đã hợp Thiên Đạo, tuy tạm thời trầm luân nhưng có ngày tỉnh lại thì thật sự không thể lường trước!" Trong đầu Thông Thiên xoay chuyển hàng triệu ý

niệm, phân tích sâu sắc tình cảnh hiện tại, biết rõ dù thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng vạn lần không thể buông lỏng, phải nỗ lực tu hành hơn nữa, chỉ có không ngừng tiến bộ mới có đủ sức mạnh giải quyết mọi vấn đề.

Có điều trước đó, Thông Thiên có việc phải làm chính là lập giáo!

Tuy hắn không phải Thánh nhân, không thể bất tử bất diệt, nhưng lập giáo tuyệt đối không phải gánh nặng!

Chương 132

Lập giáo có thể tụ long khí vận, có ích lớn cho tu hành!

Hơn nữa sau khi lập giáo, truyền đạo cho chúng sinh, đạo của hắn truyền càng rộng, càng nhiều người tu luyện đạo của hắn, thế giới này sẽ có thêm nhiều người hiểu được tinh thần và lý niệm của hắn, trở thành đạo lữ của hắn!

Đạo lữ, tự nhiên không phải loại đạo lữ trong mắt người phàm.

Trong mấy cuốn tiểu thuyết Hồng Hoang kiếp trước hắn xem, có những kẻ xuyên không rồi điên cuồng gieo giống như loài chó, lại còn lấy danh nghĩa âm dương đại đạo, đó chỉ là tư dục của người phàm, không tính là gì ngoài bản năng sinh sản trong cơn xung động.

Tiên nhân chân chính, đặc biệt là cảnh giới như Thông Thiên hiện tại, tâm cảnh sao có thể dễ dàng bị dị tính ảnh hưởng như vậy?

Hết thảy đều vì Đại Đạo!

Sáng nghe đạo, tối chết cũng cam lòng!

Cho nên, đạo lữ theo cách hiểu của hắn chính là bạn đồng hành trên con đường Đại Đạo, hễ ai có lý niệm tương đồng, cùng bước đi trên một con đường, trợ giúp cho tu hành thì đều là đạo lữ.

Thậm chí trong một số trường hợp, đối thủ hay kẻ thù cũng có thể trở thành đạo lữ! "Ông!" Thông Thiên nghiêm nghị, đưa tay nhấn một cái, trong u minh dường như có một tiếng chuông vang vọng khắp thiên địa, khiến chúng sinh đều chấn động tâm thần nhìn về phía Đông Hải, nhìn thấy thân ảnh đứng trên cao kia vô cùng thần thánh, trang nghiêm!

Lúc này Thông Thiên bắt đầu đọc một bài tế văn, tuyên đọc trước

Đại Đạo trong u minh, miệng thốt đạo âm chấn động thiên địa, cả lục hợp bát hoang như chìm vào một mảnh trầm tĩnh kỳ quái, chỉ có tiếng tụng đọc của Thông Thiên vang lên, huyền ảo phi thường!

Lúc này hắn trang nghiêm túc mục, dù là Thông Thiên cũng vô cùng thành kính, có gì đáng kính sợ hơn Đại Đạo vĩnh hằng trường tồn từ xưa đến nay?

Thông Thiên liên tục tụng niệm, ý nghĩa đại khái rất rõ ràng: hôm nay Tiệt Giáo thành lập, xin Đại Đạo chứng giám. "Oanh long!" Tế văn vừa đọc xong, lập tức trên bầu trời sấm rền cuồn cuộn, ẩn ước có vô tận sát vân hội tụ muốn phủ xuống, cảnh tượng vô cùng khủng bố, dường như thiên địa đang phẫn nộ, Thông Thiên lập giáo dẫn tới thiên địa phản phệ? "Hừ!" Thông Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, không hề sợ hãi, thân thể chấn động bộc phát khí thế hạo hãn, quát lớn: "Hôm nay ta Thông Thiên lập nên Tiệt Giáo, kế thừa đạo thống, cầu chứng Đại Đạo, lấy Hỗn Độn Đỉnh, Kiếm Chứng Đạo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích trấn áp khí vận!" Thông Thiên vung tay, nhất thời ba kiện pháp bảo phân phân xuất hiện, tỏa ra khí cơ cổ xưa hạo hạo đãng đãng, tỏa sáng rực rỡ trấn áp thiên địa, lôi vân và sát vân trên trời nhất thời trì trệ, rồi nhanh chóng hư không chấn động, thiên địa run rẩy, vô tận sát khí lôi vân nhanh chóng tiêu tán!

Thay vào đó là từng mảng Huyền Hoàng Công Đức hiện ra, phân phân rơi xuống, đều được Thông Thiên dung nhập vào ba kiện pháp bảo Hỗn Độn Đỉnh, Kiếm Chứng Đạo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Ba kiện pháp bảo không ngừng run rẩy, dung hợp Huyền Hoàng Công Đức, trấn áp khí vận Tiệt Giáo, đối với chúng cũng có ích lợi không nhỏ, khí vận công đức dung hối nhất thể có thể thúc đẩy chúng lột xác, uy lực trở nên đáng sợ hơn! "Oanh long!" Trên Đông Hải, cùng với việc Thông Thiên lập giáo, Huyền Hoàng Công Đức ngưng

tụ, đại giáo khí vận hội tụ, nhất thời chấn kinh các phương, từng đại thần thông giả đều có sắc mặt khác nhau, đặc biệt là Thiên Đình trên Tam Thập Tam Thiên và Điện Bàn Cổ ở phương Bắc!

Năm vị Chuẩn Thánh của Thiên Đình, Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, ánh mắt đều gắt gao nhìn chằm chằm Đông Hải, quan sát động hướng của Thông Thiên để hiểu mục đích của hắn!

Dù sao lúc này trong Hồng Hoang, hai tộc Vu - Yêu là thế lực lớn nhất.

Hiện tại Thông Thiên lập giáo, người chịu ảnh hưởng lớn nhất hiển nhiên là họ! "Tiệt, là một tia sinh cơ vậy!

Dưới Đại Đạo chúng sinh trầm luân, chỉ vì tranh một tia sinh cơ!

Nay ta lập đại giáo, bèn lấy đó làm giáo nghĩa, thiên địa chúng sinh, hễ ai có lòng cầu đạo kiên định, hữu giáo vô loại, đều có thể nhập giáo ta!" Thông Thiên không quan tâm người khác nhìn thế nào, dù sao hiện tại thực lực hắn mạnh nhất, Vu tộc hay Yêu tộc cũng không thể gây trở ngại cho hắn, thanh âm của hắn truyền khắp thiên địa: "Năm ngàn năm sau, ta tại đảo Bồng Lai giảng đạo, đồng thời cũng sẽ bố trí đại trận khảo nghiệm tâm tính đệ tử muốn nhập giáo, hễ ai vượt qua được đều là đệ tử Tiệt Giáo ta." Thanh âm vừa dứt, thân hình Thông Thiên biến mất trên Đông Hải, đảo Bồng Lai không lâu sau cũng dần dần ẩn hiện biến mất!

Nhưng dù Thông Thiên đã biến mất, phong ba về hắn trong Hồng Hoang lại càng thêm nhiệt náo!

Nguyên nhân không gì khác, một là Thông Thiên chứng đạo thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tiếp theo của Hồng Hoang, thậm chí không giống Đạo Tổ Hồng Quân hợp thân Thiên Đạo, từ đó Hồng Quân là Thiên Đạo nhưng Thiên Đạo không phải Hồng Quân, Thông Thiên cùng thế trường tồn, bất hủ bất diệt, ảnh hưởng đối với thiên

địa là điều có thể thấy rõ.

Điều này nghĩa là thiên địa từ nay thực sự bước vào một thời đại Hỗn Nguyên!

Hai là sau khi Thông Thiên chứng đạo muốn giảng đạo và thu đệ tử, gây ra chấn động cực lớn!

Đạo Tổ giảng đạo ở ngoài thiên ngoại, có hỗn độn hung hiểm, trừ Đại La Kim Tiên ra căn bản không ai tới được.

Nhưng Thông Thiên giảng đạo hiện tại lại khác, đạo trường của hắn không phải ở thiên ngoại mà ở trong thế giới, tại Đông Hải, ngay cả một Địa Tiên cũng có thể tới được.

Điều này khiến người ta kích động vạn phần!

Nhất thời không biết có bao nhiêu tu sĩ dắt díu nhau chạy về hướng Đông Hải, mong đợi vạn phần buổi giảng đạo của "Thánh nhân".

Hơn nữa, một khi vượt qua được đại trận khảo nghiệm đạo tâm tâm tính kia thì sẽ một bước lên trời, bái nhập dưới môn hạ Thánh nhân, lợi ích vô hạn!

Chương 133

Có một tôn "Thánh nhân" làm chỗ dựa, sau này hành tẩu Hồng Hoang, tu hành vấn đạo còn sợ khó khăn sao?

Do đó, ôm theo đủ loại ý niệm, vô số tu sĩ bắt đầu lên đường, tranh nhau chen lấn đổ về Đông Hải!

Thời gian thấm thoát, chớp mắt năm ngàn năm đã trôi qua, ngày hôm đó chính là lúc đại giáo khai trương, ngày Thông Thiên công khai giảng đạo.

Không biết bao nhiêu tu sĩ vây quanh đảo Bồng Lai, đông nghẹt, ai nấy đều vạn phần mong đợi.

Tương tự, trên đảo Bồng Lai cũng không phải cảnh tượng cô tịch chỉ có một mình Thông Thiên, vô số bóng người đi lại bận rộn chuẩn bị cho việc khai trương đại giáo và giảng đạo!

Những bóng người bận rộn đó phần lớn là tu sĩ Long tộc và Hải tộc, với quan hệ giữa Thông Thiên và Long tộc, sự kiện trọng đại như vậy Long tộc tự nhiên không bỏ lỡ cơ hội lấy lòng, phái tộc nhân tới giúp đỡ là chuyện bình thường nhất!

Thông Thiên cũng không quan tâm điều đó, dù sao có Long tộc giúp đỡ cũng đỡ tốn công sức, không cần thân hành làm mọi việc.

Trong một tòa đại điện khổng lồ ở Đông Hải Long Cung.

Chúc Long nhìn mấy ngàn tinh anh đệ tử Long tộc trước mặt, khẽ gật đầu khích lệ: "Các ngươi đều là tinh anh đệ tử trong tộc, cũng là trụ cột, rường cột, là hy vọng của Long tộc!

Lần này Thông Thiên đạo huynh lập giáo là cơ hội tốt cho Long tộc ta, các ngươi đều phải đi thử xông trận, chỉ cần vượt qua được thì

không chỉ riêng các ngươi, mà đối với cả Long tộc đều là lợi ích cực lớn, rõ chưa?" Thanh âm của Chúc Long vang vọng trong đại điện. "Rõ, Lão tổ!" Mấy ngàn đệ tử Long tộc vô cùng cung kính đại thanh trả lời. "Tốt, vậy xuất phát đi!" Trong mắt Chúc Long lộ ra thần sắc mãn nguyện, lần này trực tiếp mang theo mấy ngàn tinh anh đệ tử đi xông trận, đại trận có khó đến mấy hắn cũng không tin không có nổi một người vượt qua!

Chỉ cần có một người qua được, trở thành thân truyền đệ tử môn hạ Tiệt Giáo thì tương lai Long tộc thực sự rộng mở!

Chúc Long hiện tại nhìn rất rõ, Long tộc chỉ cần luôn giữ quan hệ tốt với Thông Thiên thì có thể bình ổn phát triển, bất luận Vu tộc hay Yêu tộc có điên cuồng thế nào cũng không dễ dàng chèn ép được Long tộc! "Hô!" Chúc Long vung tay, mấy ngàn danh tinh anh tử đệ Long tộc trong đại điện toàn bộ biến mất, sau khi bước ra khỏi đại điện lại có nhiều trưởng lão Long tộc cùng Long Vương tứ hải đang cung kính chờ đợi.

Chúc Long dẫn đầu bước ra khỏi Long Cung, cũng hướng về đảo Bồng Lai mà đi!

Tại phương Bắc, trước Điện Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu đứng trước một đám tử đệ Vu tộc tỏa ra hung sát khí nồng đậm! "Hậu Thổ muội tử, Vu tộc ta thật sự cũng phải đi sao?" Đế Giang nhìn đám tử đệ Vu tộc trước mặt, không khỏi cau mày.

Vu tộc giỏi luyện thể, đối với đạo tâm tự nhiên không quá coi trọng.

Cho nên đối với tòa đại trận khảo nghiệm đạo tâm và tâm tính kia, Đế Giang hoài nghi rốt cuộc có ai qua nổi không!

Nếu không một ai qua được, chẳng phải là mất mặt sao?

Hơn nữa, tuy Vu tộc và Thông Thiên không có mâu thuẫn, nhưng Thông Thiên đã biểu rõ lập trường đứng về phía Long tộc, thậm chí vì Long tộc mà đánh một trận với Yêu tộc!

Vu tộc dù không ra tay và không đối địch với Long tộc, nhưng cũng chẳng thân thiện gì cho cam!

Như vậy, trong tình huống này lại để tử đệ Vu tộc đi thử trở thành đệ tử Tiệt Giáo?

Đương nhiên, Đế Giang cân nhắc lợi ích nên đã mặc nhận hành vi này, nhưng thực sự đến ngày này thì trong lòng lại thấy không thoải mái, có cảm giác nghẹn khuất.

Đế Giang đã vậy, các Tổ Vu khác cũng đều nhìn về phía Hậu Thổ!

Tâm tình của họ cũng giống Đế Giang, nhưng vì Hậu Thổ kiên trì nên họ cũng miễn cưỡng đồng ý. "Đương nhiên!" Hậu Thổ liếc nhìn các Tổ Vu, quay sang đám tử đệ Vu tộc nói: "Được rồi, chuẩn bị đi!

Giảng đạo sắp bắt đầu rồi, ta không thể đến quá muộn!" "Rõ, Tổ Vu đại nhân!" Đám tử đệ Vu tộc trước Điện Bàn Cổ thực ra đại bộ phận tâm tình cũng giống Đế Giang và các Tổ Vu, nhưng Hậu Thổ phát lệnh nên không muốn cũng phải đi.

Cảm nhận được thái độ của đám tử đệ Vu tộc, Hậu Thổ lắc đầu không nói thêm, vung tay thu mấy ngàn danh tử đệ Vu tộc đi.

Vì cân nhắc Vu tộc quả thực không giỏi về đạo tâm và tâm tính, nên để chuẩn bị lần này Hậu Thổ đã khảo sát Vu tộc trên dưới suốt thời gian qua, cuối cùng chọn ra mấy ngàn người, trong đó thậm chí còn có mấy Đại Vu cũng bị bắt đi thử một phen, dù sao không thành công cũng chẳng mất mát gì.

Không hẹn mà gặp, trên Tam Thập Tam Thiên, trước mặt năm đại Chuẩn Thánh gồm Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng

cũng dàn hàng một đám tu sĩ Yêu tộc, nhìn qua có tới vạn người. "Đại ca, huynh thực sự chuẩn bị dẫn người đi sao?" Thái Nhất mặt đầy sầu não, biểu tình không hề kém cạnh các Tổ Vu.

Chương 134

Ngược lại Phục Hy và Côn Bằng đứng bên cạnh nhìn cảnh này lại thấy quyết sách của Đế Tuấn không tồi!

Đúng là quan hệ giữa Yêu tộc và Thông Thiên không tốt, thậm chí có thể coi là kẻ thù, nhưng chuyện đó thì sao chứ?

Hiện tại Thông Thiên chứng đạo, các phương thế lực đều tranh nhau đưa người vào Tiệt Giáo, nếu Thiên Đình vì lý do này nọ mà bỏ lỡ cơ hội thì thật sự tổn thất lớn!

Đế Tuấn nhìn Thái Nhất một cái rồi nói: "Có gì không thể?

Thái Nhất, đệ không hiểu, để thực hiện lý tưởng Thiên Đình thống trị Hồng Hoang, không phải dựa vào việc tiêu diệt mọi thế lực, mà phải chiết phục, đồng hóa, khiến họ gia nhập chúng ta...

Nếu tử đệ Yêu tộc ta nhập Tiệt Giáo, rồi dùng lý niệm của chúng ta ảnh hưởng Tiệt Giáo, khiến Tiệt Giáo trên dưới đều hướng về Yêu tộc ta, đến lúc đó sẽ thế nào?" "..." Thái Nhất nghe vậy nhất thời sững sờ, bắt đầu suy nghĩ.

Lát sau hắn cũng gật đầu mạnh: "Quả nhiên đại ca nhìn xa trông rộng, đây thật sự là một biện pháp hay!" Cùng lúc đó, tại núi Côn Luân, núi Tu Di, núi Vạn Thọ... từng đạo trường của các đại thần thông giả danh tiếng cũng đều có hành động!

Mọi người đều muốn đi!

Dù sao bất luận thế nào Thông Thiên đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không cần biết nguyên nhân gì cũng phải đến dự!

Phải đến chúc mừng!

Tặng hậu lễ!

Sau đó còn được nghe Thông Thiên giảng đạo!

Đặc biệt là những đại thần thông giả từng nghe đạo tại Tử Tiêu Cung, không ai hiểu rõ lợi ích của việc "Thánh nhân giảng đạo" hơn họ!

Vốn tưởng sau khi Hồng Quân hợp đạo không biết năm nào tháng nào mới được nghe Thánh nhân giảng đạo lần nữa, ai ngờ mới chỉ mấy chục vạn năm đã có người chứng đạo! "Ai, thật là thế sự vô thường, hoàn toàn không ngờ tới, không ngờ tới nha!" Mọi người đều cảm thán trong lòng.

Vốn dĩ họ nghĩ người chứng đạo sẽ là mấy người được Đạo Tổ Hồng Quân ban cho Hồng Mông Tử Khí năm xưa, kết quả hoàn toàn không ngờ, người đầu tiên chứng đạo lại là Thông Thiên từng một độ bị trào tiếu, khinh thị!

Kẻ từng từ bỏ việc làm đệ tử Thánh nhân, từ bỏ Hồng Mông Tử Khí! "Chẳng trách hắn lại từ chối!

Tự nhận mình không kém Đạo Tổ, hắn thực sự đã làm được!

Thực sự trở thành tồn tại không hề thua kém Đạo Tổ!

Dựa vào chính mình chứng đạo thành công rồi!" Trên đảo Bồng Lai bóng người đan xen, nhìn ra bốn phương tám hướng toàn là tu sĩ, từ yếu nhất là Địa Tiên, Thiên Tiên đến Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, cho tới Thái Ất Kim Tiên, nhiều không đếm xuể!

Thậm chí có một số Đại La Kim Tiên đến sớm đã tiến vào đảo Bồng Lai, tu sĩ phụ trách nghênh tân đang hô to danh hiệu của từng vị quý khách, tiếng chuông du dương cũng liên miên bất tuyệt, thể hiện đầy đủ sự thịnh vượng của lần giảng đạo này!

Là người chứng đạo thứ hai sau Hồng Quân, e rằng không ai dám không nể mặt Thông Thiên!

Cũng lúc đó, đột nhiên từng trận long ngâm vang lên, chính là Chúc Long, mang theo nghi trượng xa mã vô cùng hùng vĩ, thập phần chấn hám!

Đám tu sĩ Long tộc nghênh tân thấy Chúc Long dẫn đầu Tứ Hải Long Vương và các trưởng lão Long tộc đi tới liền vội vàng hô lớn: "Long Hoàng Chúc Long cùng Tứ Hải Long Vương giá lâm!" Chúc Long mặc hắc kim trường bào, lộ vẻ uy vũ phi phàm, khi xa trượng đến trước đảo Bồng Lai cũng bước ra ngoài!

Nhất thời không biết bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn lên vị lão tổ Long tộc này, vì ai cũng biết Long tộc đã sớm ôm được cái chân lớn của Thông Thiên.

Hiện tại Thông Thiên chứng đạo, Long tộc chắc chắn sẽ thu được lợi ích cực lớn!

Thật khiến người ta ngưỡng mộ không thôi. "Đây là hạ lễ tộc ta dâng lên Giáo chủ!" Chúc Long không quan tâm tới ánh mắt xung quanh, ra hiệu cho Đông Hải Long Vương Ngao Quảng dâng lễ vật lên.

Nhất thời lại một tràng báo lễ kéo dài!

Đồng thời lại dẫn tới những tiếng hít khí lạnh, cảm thán và ngưỡng mộ!

Bởi vì hạ lễ của Long tộc thực sự quá quý trọng, trong đó thậm chí có nhiều Tiên Thiên Linh Bảo cũng được tặng kèm, thể hiện rõ sự tài đại khí thô của Long tộc!

Chương 135

Cho đến khi Chúc Long tiến vào sâu trong đảo Bồng Lai, những tiếng nghị luận mới dần bình tức!

Tiếp theo lại có tiếng chuông du dương vang lên, tiếng hô của tu sĩ nghênh khách không dứt bên tai. "Quy Nguyên Đạo Nhân giá lâm!" "Bạch Vân Đạo Nhân, Thải Hà Tiên Tử giá lâm!" "U Huyền Đạo Nhân giá lâm!" Theo thời gian trôi đi, các đại thần thông giả thực lực càng mạnh, thân phận càng hiển hách, hạ lễ dâng lên cũng ngày một cao cấp hơn khiến tu sĩ xung quanh kinh thán không ngừng. "Hoa!" Đột nhiên từng đóa liên hoa đỏ rực như máu hiện ra giữa không trung rồi nở rộ, một đạo thân ảnh từ xa tới gần, từng bước đi tới nhìn có vẻ chậm chạp nhưng thực chất nhanh vô cùng, đã đến trước đảo Bồng Lai.

Thân ảnh tan đi quang hà quanh thân, hiện ra chân thân là một đạo nhân dáng vẻ thiếu niên, giữa mi tâm có một đạo huyết tuyến thẳng đứng trông vô cùng tà ý. "Minh Hà Đạo Nhân đến chúc mừng Thông Thiên đạo huynh, lấy hạt sen Nghiệp Hỏa Hồng Liên làm hạ lễ!" Nhìn đám tu sĩ nghênh khách, Minh Hà khẽ cười nói. "Minh...

Minh Hà Đạo Nhân?" Đám tu sĩ nghênh khách giật mình, biết đây là một hung nhân chuyên tu sát đạo vô cùng danh tiếng trong giới đại thần thông giả, cho dù Minh Hà đang giữ nụ cười vô hại nhưng họ vẫn không khỏi run rẩy trong lòng, đợi một lúc mới hô lớn: "Huyết Hải Minh Hà Đạo Nhân giá lâm!

Tặng hạt sen Nghiệp Hỏa Hồng Liên làm hạ lễ!" "Đang, đang, đang..." Sáu tiếng chuông liên tiếp vang lên, đại biểu cho tân khách tôn quý nhất lâm môn.

Nghe thấy tên Minh Hà, nhiều đại thần thông giả trên đảo Bồng Lai đều bị kinh động, ngay cả Chúc Long cũng động tâm nhìn về phía Minh Hà, nhưng Minh Hà không quan tâm mọi người, giao hạ lễ cho một tu sĩ nghênh khách rồi đi vào trong đảo, tìm một vị trí ngồi xuống.

Phong ba Minh Hà vừa dừng thì lát sau lại có hai đạo độn quang cùng hạ xuống! "Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân đến chúc mừng Thông Thiên đạo huynh, đây là hạ lễ!" Hai người chính là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân xuất phát từ núi Vạn Thọ.

Trấn Nguyên Tử đưa tới một cẩm hộp lớn.

Lại thêm hai vị đại thần thông giả đỉnh tiêm, đám tu sĩ nghênh khách không còn vẻ hưng phấn như lúc đầu mà càng lúc càng gò bó, vội vàng có người nhận lấy cẩm hộp của Trấn Nguyên Tử, vừa mở ra mọi người liền thấy bên trong đựng những quả giống như hài nhi!

Khí hương thanh nhã lan tỏa khắp nơi, không cần ăn thử, chỉ ngửi qua mùi hương này mọi người đã thấy sảng khoái toàn thân, vô cùng hưởng thụ!

Nhân Sâm Quả!

Tuy đã sớm dự liệu nhưng khi nhìn thấy chín quả Nhân Sâm Quả trong cẩm hộp, mọi người không nhịn được nuốt nước miếng, tu sĩ bưng hộp vội vàng đậy nắp lại.

Lại có người hô vang: "Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân nhị vị đạo nhân giá lâm, tặng chín mai Nhân Sâm Quả làm hạ lễ!" Tiếng chuông thanh dương duyệt nhĩ lại vang lên!

Trên đảo Bồng Lai lần nữa dấy lên sự náo nhiệt, nguyên nhân chính là vì Trấn Nguyên Tử tặng Nhân Sâm Quả!

Một trong thập đại linh căn của thiên địa, một lần tặng chín mai!

E rằng chỉ có "Thánh nhân" mới có phúc duyên như vậy!

Mọi người chỉ có thể nhìn mà chảy nước miếng.

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân sải bước về phía trước, dưới sự dẫn đường của tu sĩ tiến vào sâu trong đảo Bồng Lai.

Lúc này bỗng nhiên thiên địa biến sắc, một dải tinh quang đột ngột từ trên trời rơi xuống như mộng như ảo khiến người ta say đắm!

Tinh quang trải thành một con đại đạo!

Trên tinh quang đại đạo xuất hiện một đội ngũ nghi trượng khổng lồ, là Yêu tộc tới!

Trong đội ngũ đó khí tức của năm vị Chuẩn Thánh không hề che giấu, sóng vai nhau đi tới với thanh thế hạo đại!

Vô số tu sĩ trên đảo Bồng Lai, ngay cả một số đại thần thông giả khi nhìn thấy cảnh này cũng có chút chấn động!

Nhưng cũng lúc đó, "Đông!" một tiếng trống như chấn động cả càn khôn vang lên, tiếng trống đó tựa lôi âm, giống như thần lôi khai thiên tích địa năm xưa nổ vang.

Nhìn theo hướng tiếng trống, từ chân trời xa xôi một đội ngũ nghi trượng có quy mô không kém Yêu tộc đang đi tới, kèm theo nhịp trống dồn dập, càng lúc càng rõ ràng, đội ngũ đó hách nhiên chính là tử đối đầu của Yêu tộc - Vu tộc!

Người đánh trống chính là một Đại Vu của Vu tộc, trong nghi trượng đội ngũ còn tỏa ra khí tức mạnh mẽ của Thập Nhị Tổ Vu!

Năm vị Chuẩn Thánh của Thiên Đình đến đông đủ, mà Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc cũng không thiếu một ai, đều đã tới.

Đồng thời!

Chương 136

Hai đội ngũ cùng lúc đến trước đảo Bồng Lai, tu sĩ Long tộc phụ trách nghênh khách nhìn nhau lúng túng, dù Long tộc là bá chủ thượng cổ nhưng hiện tại hai vị bá chủ thời đại này đồng thời đến trước mặt khiến họ có chút hoang mang vô thố.

Chẳng khác gì binh đối binh, tướng đối tướng!

Họ chỉ là những kẻ nhỏ bé trong Long tộc, nếu không cũng chẳng bị phái ra nghênh khách.

Nếu Chúc Long có mặt ở đây tự nhiên sẽ không sợ hãi.

Nhưng để Chúc Long nghênh khách?

Đó là chuyện tuyệt đối không thực tế.

Trong một tòa cung điện sâu trong đảo Bồng Lai, Chúc Long cùng các Long Vương, trưởng lão đang chờ ở đó, lúc này nhìn thấy tình cảnh trước đảo Bồng Lai đều không khỏi cau mày. "Lão tổ..." Đông Hải Long Vương Ngao Quảng thấy vậy liền lên tiếng.

Nhưng lời chưa dứt Chúc Long đã đưa tay ngăn lại: "Không cần để ý.

Hôm nay là ngày Thông Thiên đạo huynh giảng đạo thu đồ, vạn lần không thể vì nhỏ mà mất lớn, để xảy ra sai sót!" "Rõ, Lão tổ." Ngao Quảng gật đầu vâng lệnh.

Lúc này trước đảo Bồng Lai, hai đại nghi trượng chạm mặt, không khí không tránh khỏi ngưng trọng, không gian giữa Vu và Yêu như bốc hỏa, mùi thuốc súng nồng nặc. "Ha ha!" Nhưng lúc này Đế Tuấn đột nhiên cười một tiếng phá vỡ bầu không khí đó, hướng về phía nghi trượng Vu tộc nói: "Chư vị Tổ Vu đạo hữu, thật lâu không gặp!

Cảm nhận khí tức chư vị dường như đều có tiến ích lớn nha!

Vu tộc là chính thống huyết mạch Bàn Cổ quả nhiên danh bất hư truyền!" Các Tổ Vu đều cau mày, Đế Giang lên tiếng: "Đế Tuấn đạo hữu cũng không kém nha!

Không biết Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận kia đã hoàn thiện triệt để chưa?

Uy lực thế nào?

Ta đang muốn kiến thức một chút!" "Vậy sao?" Sắc mặt Đế Tuấn hơi biến đổi nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh nói: "Về uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đế Giang đạo hữu muốn kiến thức thì cứ chờ đi, mười cái nguyên hội cũng chẳng bao lâu nữa!

Đến lúc đó chắc chắn sẽ cho đạo hữu kiến thức!" "Tốt, vậy ta chờ!" Đế Giang quay đi nói: "Chúng ta vào thôi!" Đội ngũ nghi trượng Vu tộc đi vào trước, Đế Tuấn đứng bên cạnh nhìn cũng không vội, khẽ mỉm cười, đợi Vu tộc vào hết mới quay người phân phó: "Chúng ta cũng vào thôi!" Đợi đến khi hai tộc đều vào trong, đám tu sĩ Long tộc phụ trách nghênh khách đứng bên cạnh mới thở phào nhẹ nhõm!

Tuy biết hai bên vào trong cùng lắm chỉ đấu mồm chứ không thể thực sự đánh nhau, nhưng chỉ đứng đó thôi đã khiến họ có cảm giác nghẹt thở.

Hiện tại hai bên đã đi, tự nhiên nhẹ nhõm hơn.

Nhưng vừa thả lỏng được một chút thì lại thấy từ xa bay tới một tòa kim quang liên đài, trên liên đài thấp thoáng có hai đạo thân ảnh đứng đó nhưng lại nhìn không rõ mặt mũi. "Lại là hai vị đại thần thông giả!" Mọi người nhìn nhau, vừa mới thả lỏng lại vội vàng căng thẳng, không dám chậm trễ ra nghênh tiếp.

Chỉ thấy trước kim quang liên đài hiện ra hai người chính là huynh

đệ Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề của phương Tây.

Nhìn hai người này, đám tu sĩ Long tộc đều giật giật khóe mắt, trong hai người thì Tiếp Dẫn không sao, nhưng Chuẩn Đề trong Hồng Hoang nổi tiếng là kẻ mặt dày, thường xuyên tới phương Đông "thu gió thu". "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề phương Tây đến chúc mừng Thông Thiên đạo huynh, đây là hạ lễ!" Da mặt Chuẩn Đề dày như tường thành, đối với ánh mắt của mọi người sớm đã quen, cẩn thận từng li từng tí đưa ra một hạt xá lợi và một hạt sen.

Nhìn bộ dạng đó dường như có mấy phần luyến tiếc khiến người ta buồn cười mà không dám cười!

Chỉ có thể liều mạng nhịn lại!

Dù sao Chuẩn Đề mặt dày thật, nhưng nếu thực sự làm mất mặt lão giữa đám đông thì hậu quả khó lường! "Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân giá lâm, tặng một hạt xá lợi, một hạt sen Công Đức Kim Liên làm hạ lễ!" Tiếng hô lớn cùng tiếng chuông du dương vang lên liên hồi.

Nhất thời nhiều tu sĩ trên đảo Bồng Lai nghe thấy đều hơi kinh ngạc, hạ lễ quả thực rất "tinh tế", chính xác từng hạt một!

Bất kể ánh mắt xung quanh quái dị thế nào, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẫn mặt không đỏ tim không đập, dưới sự dẫn đường của tu sĩ đi vào sâu trong đảo, đến một đạo trường trải mây trắng, linh khí nhân uân, liên hoa nở rộ, và được sắp xếp ngồi ở phần phía trước đạo trường!

Lúc này trong đạo trường thực tế cũng đã gần như ngồi kín chỗ, đại thần thông giả các phương cơ bản đã tề tựu, Chúc Long cũng dẫn một đám cao thủ Long tộc ngồi ở vị trí phía trước chờ nghe giảng đạo.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tọa lạc, đợi thêm hồi lâu, đột nhiên lại nghe tiếng hô lớn: "Thái Thanh Đạo Nhân, Ngọc Thanh Đạo Nhân giá lâm!" Nghe tiếng hô, mọi người trong trường đều kinh ngạc, vội vàng quay đầu nhìn lại, thấy Lão Tử và Nguyên Thủy đang khoan thai đi tới.

Chương 137

Khi Lão Tử và Nguyên Thủy ngồi xuống, mọi người trong lòng rung động, quan sát xung quanh thấy các vị trí đều đã chật ních người ngồi, lập tức có dự cảm: Giảng đạo sắp bắt đầu rồi! "Ông!" Quả nhiên trong khoảnh khắc tiếp theo, trước mặt mọi người, trên một tòa đạo đài thanh ngọc, không gian như sóng nước gợn ra, Thông Thiên mặc một bộ tố bạch đạo bào từ đó bước ra, hư ảo phiêu diêu, siêu nhiên vật ngoại. "Đang!", "Đang!", "Đang!"...

Tiếng chuông thanh thúy vang lên liên tiếp bốn mươi chín hạ khiến thần trí mọi người vô cùng thanh minh, sau đó trên đạo đài Thông Thiên cũng trực tiếp khoanh chân ngồi xuống. "Hoa!" Thông Thiên cũng không nói lời nào, vừa ngồi xuống đạo đài, trên đầu hắn liền dâng lên một mảnh khánh vân màu hỗn độn, trong đám mây khẽ ngưng kết ra ba đóa thanh liên, mỗi đóa đều nở ra mười hai phẩm, tỏa ra từng trận khí tức huyền chi hựu huyền khiến người ta nhìn qua đã thấy say đắm.

Dường như ba đóa liên hoa đó chính là hóa thân của Đại Đạo!

Nhiều đại thần thông giả cùng vô số tu sĩ nhìn thấy cảnh này đều đứng dậy, đồng thanh hành lễ về phía Thông Thiên trên đạo đài: "Cung chúc Thông Thiên Giáo Chủ!" Tiếng nói của mọi người hội tụ lại một chỗ, hiển hiện sự hoành đại trang nghiêm truyền khắp mọi ngõ ngách đảo Bồng Lai!

Thông Thiên thu lại khánh vân và tam hoa trên đỉnh đầu, khí tức trên người càng thêm huyền ảo, hắn cũng đáp lễ với mọi người bên dưới: "Thông Thiên tạ ơn chư vị đạo hữu đã đến chúc mừng, cũng nhân cơ hội này giảng giải đôi chút đạo pháp, hy vọng chư vị đều có

sở đắc!" "Đại Đạo có tam thiên diện, tam thiên diện đều là Đại Đạo!" Nhìn mọi người bên dưới, Thông Thiên chậm rãi mở lời, mấy câu đầu chỉ là những điều thường thấy, đặc biệt với các đại thần thông giả thì đó là những thứ ai cũng biết nên không có gì lạ!

Nhưng dần dần, theo lời giảng của Thông Thiên càng lúc càng sâu, mọi người phát giác lời lẽ của hắn tuy cực kỳ bình phàm nhưng bên trong lại uẩn hàm đạo lý cực sâu, nếu không chú ý lắng nghe e rằng sẽ bỏ lỡ.

Như vậy, mọi người càng không dám chậm trễ, nghiêm túc lắng nghe từng chữ từng câu của Thông Thiên! "Ông ông ông!" Theo lời giảng của Thông Thiên, trong đạo trường đạo âm vang vọng, bên cạnh mọi người dần dần có linh khí vô tận bốc hơi, huyễn hóa thành nhiều dị tượng.

Thiên nữ tán hoa, liên hoa khai phóng, hà quang ánh chiếu... vô số tu sĩ bất kể tu vi nông sâu đều chìm đắm không thể tự dứt!

Thậm chí ngay cả Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc cùng các Đại Vu đi theo cũng đều say mê!

Thông Thiên tướng Đại Đạo tam thiên diện, trong đó cũng bao hàm cả luyện thể chi đạo!

Huống hồ ngoại trừ luyện thể, Thập Nhị Tổ Vu đều có truyền thừa pháp tắc huyết mạch của riêng mình!

Không gian pháp tắc của Đế Giang, thời gian pháp tắc của Chúc Cửu Âm, thổ chi pháp tắc của Hậu Thổ, kim chi pháp tắc của Nhục Thu, vũ chi pháp tắc của Huyền Minh...

Thập nhị pháp tắc tỏa ra giao thoa lẫn nhau, tụ lại một chỗ tạo nên cảnh tượng vô cùng hùng vĩ!

Thông Thiên vừa giảng đạo vừa quan sát mọi người dưới đài,

thấy sự biến hóa của Thập Nhị Tổ Vu cũng không khỏi cảm thán!

Mười hai vị Tổ Vu, mười hai đạo pháp tắc cộng lại thì dưới Thánh nhân không ai địch nổi!

Nếu không phải Thiên Đình cũng có một cái Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thì một khi Thập Nhị Tổ Vu tế ra Bàn Cổ chân thân, Thiên Đình của Yêu tộc dù có bao nhiêu Chuẩn Thánh cũng đều bị quét sạch!

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đã đủ năm ngàn năm! "Ông!" Ngày hôm đó, khi tiếng giảng đạo của Thông Thiên dừng lại, các tu sĩ trong đạo trường cũng lần lượt thanh tỉnh, đều có cảm giác dư vận chưa dứt, muốn nghe tiếp.

Đương nhiên vì chưa từng trải qua ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung nên trước mặt Thông Thiên, mọi người không ai có gan lên tiếng yêu cầu! "Tạ Giáo chủ!" Sau khi từng vị đại thần thông giả đứng dậy bái tạ, càng nhiều tu sĩ cũng phân phân đứng dậy đồng thanh cảm tạ, tiếng hô vang dội tạo thành một luồng sóng lớn truyền khắp đảo Bồng Lai, hồi lâu không dứt. "Tốt!" Thông Thiên gật đầu nhìn mọi người nói: "Từ nay về sau mỗi mười vạn năm, ta đều sẽ giảng đạo một lần tại đảo Bồng Lai, mỗi lần một ngàn năm, hễ ai muốn nghe đều có thể đến!" "..." Nghe vậy, mọi người đều kinh ngạc rồi sau đó kinh hỉ khôn cùng: "Đa tạ Giáo chủ!" Ngay cả các đại thần thông giả cũng đa số như vậy, nếu thường xuyên được nghe đạo thì lợi ích thật sự quá lớn!

Lúc này mọi người nhớ lại lời Thông Thiên nói khi lập giáo: hữu giáo vô loại, đến lúc này họ mới thực sự cảm nhận được hung hoài bao la của hắn.

Trong đó Đế Tuấn là người có cảm xúc sâu nhất, hắn cùng Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng lập ra Thiên Đình, muốn hóa vạn tộc Hồng

Hoang thành Yêu tộc, tự nhiên là một lý tưởng lớn.

Nhưng lý tưởng đó so với hành vi lập giáo hữu giáo vô loại của Thông Thiên thì kém quá nhiều!

Bởi lẽ Thiên Đình vẽ ra viễn cảnh mỹ diệu bao nhiêu cũng không thoát khỏi quy luật nhục mạnh ăn thịt yếu, người trên thống trị người dưới, vì tranh bá Hồng Hoang và thống trị thiên địa.

Nhưng Thông Thiên thì không, hắn thực sự vô tư muốn giáo hóa thương sinh, để thương sinh ai ai cũng có cơ hội tranh thủ một tia sinh cơ để tu tiên cầu đạo!

Thông Thiên đoan tọa trên đạo đài, nhìn mọi người bên dưới ai nấy thần tình kích động, hắn sắc mặt vẫn bình tĩnh, đột nhiên đưa tay vẩy một cái, chỉ thấy trước mặt hắn không gian như dòng nước biến hóa, trong sát na vô số không gian kéo dài, mở rộng rồi hiện ra một khoảng đất trống lớn.

Trên khoảng đất trống đó bày trí từng cái bồ đoàn!

Chương 138

Trong khi mọi người còn đang ngơ ngác, Thông Thiên lại vẫy tay lần nữa, lập tức trên từng cái bồ đoàn đó lục tục xuất hiện từng đạo thân hình!

Đầu tiên ở hàng bồ đoàn thứ nhất xuất hiện bốn thân ảnh. "Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh!" Thông Thiên nhìn xuống bốn người đang còn chưa kịp phản ứng nói: "Bốn người các ngươi có nguyện làm thân truyền đệ tử dưới môn hạ ta?" "A?" Bốn người nghe vậy đều kinh ngạc.

Người kinh ngạc đâu chỉ có họ!

Lúc này cả đạo trường mọi người nghe lời Thông Thiên đều kinh ngạc!

Đột nhiên thu đệ tử rồi?

Chẳng phải bảo có đại trận thí luyện sao?

Lão Tử và Nguyên Thủy nhìn nhau, trong mắt thoáng qua vẻ hiểu rõ!

Họ lần lượt truyền thừa Đan đạo và Luyện khí đạo, còn Thông Thiên chính là Trận pháp đạo!

Cho nên hiển nhiên là Thông Thiên đã bố trí đại trận thí luyện mọi người mà không ai hay biết! "Đệ tử nguyện ý, bái kiến lão sư!" Bốn người Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh sau cơn kinh ngạc tự nhiên không do dự, vội vàng bái kiến.

Thông Thiên mỉm cười, ánh mắt đảo qua bốn đệ tử.

Hắn vung tay, từng đạo linh quang hiện ra trước mặt bốn người, chính là từng kiện Tiên Thiên Linh Bảo! "Những pháp bảo này giao

cho các ngươi phòng thân!" Thấy Đa Bảo nhận lấy Thanh Thần Kiếm, Hỗn Độn Hồ Lô, Hóa Tiên Ngọc Bình... tổng cộng mười kiện Tiên Thiên Linh Bảo; ba nữ đệ tử Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh cũng không kém!

Kim Linh được Tử Điện Chùy, Ngư Cổ, Long Hổ Ngọc Như Ý, Tứ Tượng Tháp, Thất Hương Xa; Vô Đương được Thôn Thiên Tráo, Quán Hồng Tạc, Thiên Hoa Diệu Chùy Kỳ, Càn Khôn Châu Tán; Quy Linh lấy Nhật Nguyệt Châu, Như Ý Nang, Nguyên Dương Xích, Huyền Băng Lưỡng Cực Hoàn!

Cảnh tượng này khiến mọi người đỏ mắt ghen tị không thôi.

Đặc biệt là những đại thần thông giả, thấy Thông Thiên thu đệ tử và phân bảo y hệt hành vi của Hồng Quân tại Tử Tiêu Cung năm xưa!

Chẳng lẽ muốn chứng đạo thì trước tiên phải trở nên "giàu"?

Thông Thiên không quan tâm mọi người nghĩ gì, sau khi ban bảo vật cho bốn thân truyền đệ tử, hắn lại vung tay, tổng cộng mười hai thân ảnh xuất hiện ở hàng bồ đoàn phía sau. "Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lô Tiên, Cầu Thủ Tiên, Linh Nha Tiên, Kim Quang Tiên, Định Quang Tiên, Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Hoàng Long Chân Nhân!" Thông Thiên niệm tên, ánh mắt lướt qua từng đệ tử, đặc biệt là những người sau cùng, tuy Định Quang Tiên về sau trong Phong Thần đại kiếp làm kẻ phản đồ nhưng hắn đã vượt qua đại trận thí luyện nên Thông Thiên cũng không vì chuyện chưa xảy ra mà trừng phạt hắn.

Hơn nữa dù sau này hắn có phản giáo thì đã sao?

Thông Thiên không bận tâm, cùng lắm thì tự tay thanh lý môn hộ là được.

Về phần Triệu Công Minh và Tam Tiêu, Thông Thiên cũng đã

khảo sát tâm tính, miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn!

Còn có Hoàng Long Chân Nhân, theo quỹ đạo nguyên bản là một trong Thập Nhị Kim Tiên dưới trướng Nguyên Thủy, nhưng cũng như Định Quang Tiên, đã gặp thì Thông Thiên cũng không ngại thu hắn làm đồ đệ!

Cho nên: "Các ngươi có nguyện làm nội môn đệ tử Tiệt Giáo ta?" Thông Thiên hỏi. "Đệ tử nguyện ý, bái kiến lão sư." Mười hai người nghe vậy vui mừng khôn xiết, làm sao có thể từ chối, vội vàng bái kiến.

Thông Thiên vung tay ban phát thêm nhiều pháp bảo.

Ô Vân Tiên được Hỗn Nguyên Chùy, Toái Linh Trùy, Cực Quang Toa, Hàn Quang Kiếm; Kim Cô Tiên được Chỉ Mệnh Đao, Băng Phách Kiếm, Lạc Nguyệt Tháp, Lưỡng Cực Nguyên Từ Bình; Bì Lô Tiên được Hãm Địa Ấn, Định Nguyên Thung, Huyền Hoàng Kiếm; Cầu Thủ Tiên được Thái Cực Kiếm, Tố Sắc Vân Quang Bào, Phá Diệt Lôi Ấn, Ngũ Hành Trấn Thần Chung; Linh Nha Tiên được Như Ý Khốn Tiên Tạc, Liệt Diễm Kính, Phần Không Đỉnh; Kim Quang Tiên được Thiên Công Chùy, Thứ Nguyên Kiếm, Phiếu Miểu Phiến, Bát Diện Linh Lung Kính; Định Quang Tiên được Âm Dương Kiếm, Kiếp Vận Y, Bích Lạc Châu; Triệu Công Minh được hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu; Vân Tiêu được Hỗn Nguyên Kim Đấu; Quỳnh Tiêu được Kim Giao Tiễn; Bích Tiêu được Xuyên Tâm Tỏa; Cuối cùng là Hoàng Long Chân Nhân, Thông Thiên còn đem Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm tứ kiếm cùng Tru Tiên Trận Đồ giao hết cho hắn.

Mọi người thấy cảnh này đều kinh hãi không nhỏ.

Đế Tuấn cau mày chặt, phía Tổ Vu, sắc mặt Đế Giang cũng ngưng trọng!

Theo họ thấy, việc Thông Thiên ban Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ cho Hoàng Long Chân Nhân vô nghi là một tín hiệu về sự tín nhiệm và ủng hộ của Thông Thiên đối với Long tộc!

Chúc Long cùng Tứ Hải Long Vương và các trưởng lão Long tộc ai nấy đều vui mừng vô cùng!

Chương 139

Trước đó Thông Thiên thu bốn thân truyền đệ tử không có ai là tử đệ Long tộc khiến họ rất thất vọng, nhưng vòng thứ hai thu nội môn đệ tử rốt cuộc đã có người Long tộc.

Thông Thiên còn giao cả Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ cho Hoàng Long Chân Nhân!

Tín hiệu phát ra thật không tầm thường!

Có thể nói, dựa vào nước đi này của Thông Thiên, Long tộc ở Hồng Hoang từ nay không còn hậu cố chi ưu!

Yêu tộc có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Vu tộc có Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Long tộc cũng đã có Tru Tiên Kiếm Trận, ngoài ra nếu cộng thêm nội đáy thâm hậu của Long tộc thì họ rốt cuộc đã triệt để ngồi vững cái ghế thế lực lớn thứ ba Hồng Hoang.

Phản ứng của mọi người bên dưới Thông Thiên hoàn toàn không đoái hoài!

Bởi lẽ Vu - Yêu hai tộc dù mạnh thế nào hiện tại cũng không mạnh bằng hắn!

Lúc này tuy đã thu thêm mười hai nội môn đệ tử nhưng phía sau vẫn còn rất nhiều bồ đoàn được sắp xếp, nhìn qua có tới hàng ngàn cái.

Thông Thiên không do dự, vung tay lên, hàng ngàn bồ đoàn đó lập tức đều có người ngồi! "Các ngươi có nguyện làm ngoại môn đệ tử Tiệt Giáo ta?" Thông Thiên không niệm tên nữa mà hỏi trực tiếp.

Hàng ngàn người toàn bộ đều là ngoại môn đệ tử!

Nhìn cách Thông Thiên làm, ngoại trừ những tu sĩ được chọn,

những đại thần thông giả đứng xem và nghe đạo đều có sắc mặt cổ quái.

Tuy là ngoại môn đệ tử nhưng thu như thế có phải là quá nhiều rồi không?

Chẳng lẽ không sợ đệ tử môn hạ thượng vàng hạ cám, làm hỏng khí vận của đại giáo sao?

Thông Thiên tự nhiên không lo lắng chuyện đó, mục đích lập giáo của hắn là giáo hóa chúng sinh, thu nhiều đệ tử là tất nhiên, hắn có hai đại Hỗn Độn Linh Bảo cộng thêm Hồng Mông Lượng Thiên Xích là kiện hậu thiên công đức chí bảo trấn áp khí vận đại giáo!

Hắn tin rằng tuyệt đối sẽ không đi vào vết xe đổ của Phong Thần đại kiếp!

Dẫu sao tu vi của Thông Thiên hiện nay đã thế gian vô song, ngoại trừ vị ở Tử Tiêu Cung cùng Hỗn Độn Ma Thần Dương Mi còn sót lại, hay La Hầu đang trong giấc ngủ say, e rằng không ai là đối thủ của Thông Thiên!

Đại đạo mà Thông Thiên Thánh nhân nhường cho chính là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Thánh nhân tầm thường không thể sánh bằng, trong tay lại có vô số linh bảo, càng thêm thiên hạ vô địch!

Không ai có thể lay chuyển Tiệt giáo, Tiệt giáo sẽ vững như Thái Sơn!

Còn về trận chiến Phong Thần ở tiền thế, trong mắt Thông Thiên hiện nay chẳng khác nào một trò đùa.

Lão Tử, Nguyên Thủy hiện tại tuy có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng rốt cuộc không thể chém thi thành thánh!

Chỉ có thể nhờ vào Hồng Mông Tử Khí cùng khai thiên công đức trong cơ thể để thành tựu vị thế Thánh nhân.

Tuy sau này vị tất không thể thoát khỏi Thiên Đạo Thánh nhân để trở thành cường giả tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng tâm huyết phải bỏ ra e rằng không biết bao nhiêu mà kể, huống hồ vị tất đã thoát khỏi sự hạn chế của Hồng Quân!

Mây lành tan đi, đại đạo mà Thông Thiên Giáo chủ giảng giải chấn động khắp cõi Hồng Hoang, vô số sinh linh không khỏi chiết phục!

Thông Thiên Thánh nhân là vị Thánh nhân thứ hai của Hồng Hoang, hiện nay tu vi tuy không bằng vị ở Tử Tiêu Cung, nhưng vẫn là cường giả đỉnh phong và khủng bố nhất thế gian!

Lão Tử, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hậu Thổ tuy đều có Hồng Mông Tử Khí, nhưng lúc này chưa một ai trở thành Thánh nhân!

Hồng Mông Tử Khí tuy được ca tụng là căn cơ thành thánh, nhưng cần có người chứng minh điều đó, nay Thông Thiên lại trở thành vị Thánh nhân thứ hai, bọn người Lão Tử, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hậu Thổ trong lòng tràn đầy không cam tâm!

Dẫu sao bọn họ đều là đệ tử Hồng Quân, nắm giữ căn cơ thành thánh, vậy mà lại bị Thông Thiên đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trước, khiến Lão Tử cùng những người khác cảm thấy mất hết mặt mũi!

Tại Nữ Oa Cung, đôi mắt Nữ Oa tràn ngập vẻ phiền muộn.

Hồng Mông Tử Khí đến nay vẫn chưa tham ngộ được, khiến nàng không khỏi cảm thấy phiền lòng.

Nữ Oa rốt cuộc vẫn chưa chém hết Tam thi, chỉ mới có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ.

Phục Hy nở một nụ cười nhạt nhìn Nữ Oa nói: "Tiểu muội, Thông Thiên đạo hữu dung hợp cảm ngộ của chư vị đạo hữu, cuối cùng

quán thông, thành tựu đại đạo của bản thân!

Muội cũng có thể đi tìm cơ duyên của mình trong thiên địa, cơ duyên đến liền có thể thành tựu vị thế Thánh nhân!" Trên mặt Nữ Oa cuối cùng cũng hiện lên tia cười, nhìn Phục Hy nói: "Đa tạ huynh trưởng chỉ điểm, Nữ Oa đi đây!" Phục Hy nhìn Nữ Oa rời đi, ánh mắt không ngừng lóe lên rồi trở lại bình lặng.

Chương 140

Hắn nhìn Phục Hy Cầm trong tay, dường như đã hạ quyết tâm, ngón tay không ngừng vuốt ve dây đàn.

Từ đó đàn ra từng âm phù đại đạo, ẩn chứa uy năng vô cùng khủng bố, dễ dàng trấn sát cường giả Đại La Kim Tiên!

Trong đó còn ẩn chứa đạo lý thiên địa vô thượng, nếu có cường giả Đại La Kim Tiên ở đây, có thể lấy âm phù làm đạo, ngộ ra đại đạo trở thành cường giả Chuẩn Thánh.

Tại Yêu tộc Thiên Đình, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất toát ra bá khí vô tận, trên người bao phủ đế vương uy thế khủng bố, tràn đầy vẻ cao quý cùng kiêu ngạo!

Đôi mắt Đông Hoàng Thái Nhất lóe lên hung quang, giọng nói lạnh thấu xương: "Huynh trưởng, hay là chúng ta giết Nữ Oa, đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí của nàng để huynh trưởng thành thánh!" Đế Tuấn lại lắc đầu bảo: "Nay Yêu tộc đang giữa cơn sóng gió, lại có Vu tộc nhìn chằm chằm, sau lưng Long tộc còn có Thông Thiên Giáo chủ, vạn tộc khác cũng đang rình rập!

Chúng ta không thể động đến Nữ Oa, nếu không Yêu tộc sẽ bất ổn, ta dù có thông thiên chi năng cũng sẽ vẫn lạc trong đại chiến Yêu Vu!" Hung quang trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất bắt đầu tan biến, trên người hắn bao phủ Thái Dương Chân Hỏa vô tận, cảm ngộ sự huyền diệu của ngọn lửa này và lĩnh ngộ đại đạo vô thượng ẩn chứa trong Hỗn Độn Chung.

Vô số ma thần cũng nhìn về phía Nữ Oa với ánh mắt hung hiểm.

Nữ Oa tuy mạnh nhưng cũng chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ, nếu mấy người hợp lực vị tất không hạ được nàng!

Nhưng cuối cùng vì e sợ uy thế của Yêu tộc Thiên Đình nên bọn họ đều phải từ bỏ.

Yêu tộc Thiên Đình vô cùng đáng sợ, sở hữu vài vị cường giả Chuẩn Thánh đứng ở đỉnh cao thế gian, mỗi cái phất tay đều có thể bộc phát thần uy hủy thiên diệt địa!

Nữ Oa du ngoạn giữa vạn tộc, tuy chỉ có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng nàng là đệ tử Hồng Quân, lại là Oa Hoàng của Yêu tộc Thiên Đình, nên không ai dám động đến nàng.

Bản thân thực lực của nàng cũng không yếu, lại có vài kiện chí bảo hộ thân, tự nhiên an toàn đi lại trong Hồng Hoang.

Nữ Nao đi khắp nơi, chứng kiến vô số cảnh chém giết, vô số sinh linh cùng các chủng tộc không ngừng tranh đấu để mở rộng địa bàn và giành lấy tài nguyên.

Lúc này Nữ Oa dường như có cảm ngộ, Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần bắt đầu dung hợp.

Khí tức của Nữ Oa bùng nổ, một luồng khí thế vô cùng cao quý bao trùm thiên địa, mang theo thần uy hủy thiên diệt địa!

Phương viên ức vạn dặm hóa thành vùng chân không, không sinh linh nào dám tới gần, nếu không sẽ tan thành mây khói!

Tại Vu tộc, chư vị Tổ Vu nhìn về phía Nữ Oa với sát ý.

Nữ Oa nắm giữ Hồng Mông Tử Khí, đó là căn cơ thành thánh!

Một vị Thánh nhân đủ để khiến một chủng tộc vĩnh viễn không suy tàn, luôn đứng ở đỉnh cao thế gian, giống như Long tộc hiện nay có Thông Thiên Giáo chủ chống lưng.

Chỉ cần Thông Thiên Giáo chủ không vẫn lạc, Long tộc có thể thịnh vượng vĩnh viễn, sánh ngang với Vu tộc, Yêu tộc.

Tuy không thể độc bá Hồng Hoang nhưng mãi mãi hưng thịnh, đó là điều vô số chủng tộc mơ ước.

Đế Giang có chút do dự, nếu lúc này đi giết Nữ Oa sẽ khơi mào đại chiến Yêu Vu.

Hiện tại chưa đến mười nguyên hội, như vậy là trái lời Đạo Tổ, nếu Đạo Tổ trách tội, Vu tộc tuy không sợ nhưng Hậu Thổ lại là đệ tử Đạo Tổ, điều này có lợi có hại.

Hậu Thổ sau này có thể thành thánh, nhưng Vu tộc cũng phải trả giá đắt.

Cuối cùng Đế Giang lắc đầu, ánh mắt đạm mạc nhìn chư vị huynh đệ, bắt đầu hấp thu sát khí giữa trời đất, tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công để nâng cao tu vi.

Khí tức của Nữ Oa lúc này tăng vọt, đạt tới Chuẩn Thánh đại viên mãn, cũng chính là Hỗn Nguyên Kim Tiên, ẩn chứa sự huyền diệu vô cùng, sức mạnh hiện tại gấp hơn triệu lần trước kia!

Nữ Oa mở mắt, tia tinh quang lóe lên, nàng bỗng chốc như hóa thành một phàm nhân không chút tu vi, đi khắp đại địa Hồng Hoang.

Cuối cùng nàng dừng chân tại núi Bất Chu.

Núi Bất Chu là đệ nhất thần sơn thiên hạ, nơi đó vẫn còn tàn lưu uy áp khủng bố của Bàn Cổ đại thần, nếu không có tu vi Chuẩn Thánh thì căn bản không thể đặt chân lên.

Dù Bàn Cổ đại thần đã vẫn lạc từ lâu nhưng khí tức để lại vẫn vô cùng đáng sợ, Đại La Kim Tiên nếu cưỡng ép xông vào chỉ có kết cục hồn phi phách tán!

Nữ Oa lập tức khôi phục tu vi, Hồng Mông Tử Khí tuy chưa hoàn toàn dung hợp với nguyên thần nhưng cũng chỉ còn cách bước cuối cùng.

Trong tay Nữ Oa xuất hiện bùn đất, đây là Thần Nê núi Bất Chu, ẩn chứa vô cùng tạo hóa, cũng là thần thổ cực kỳ hiếm có trong thiên địa.

Tại Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo chủ nhìn về phía núi Bất Chu, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt: "Cuối cùng cũng sắp có thêm một vị Thánh nhân, đối thủ của bản tôn lại có thêm một người, đây là hỷ sự của thiên địa!" Thông Thiên Giáo chủ biến mất khỏi Bích Du Cung, trực tiếp đánh rách hư không, đi tới núi Bất Chu.

Chương 141

Nữ Oa dựa theo hình dáng vạn tộc để nặn ra một hình mẫu hoàn mỹ, nhưng nặn nửa ngày tuy có đầy sức sống nhưng lại không có linh trí.

Nàng không nhận ra Thông Thiên Giáo chủ đã đến, vẫn không ngừng nặn bùn đất trong tay.

Thông Thiên Giáo chủ cười nói: "Nữ Oa đạo hữu, tại sao không sử dụng Cửu Thiên Tức Nhưỡng?" Nữ Oa lộ vẻ kinh ngạc, sau đó cười nói: "Đa tạ đạo hữu nhắc nhở, không biết đạo hữu tới, xin đạo hữu lượng thứ!" Thông Thiên Giáo chủ mỉm cười: "Không sao!" Nữ Oa lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng từ không gian, đây là thần thổ kỳ diệu nhất thiên địa, ẩn chứa lực lượng tạo hóa vô cùng khủng bố.

Ánh mắt Nữ Oa nhìn về phía Thông Thiên, dường như có một nụ cười tinh quái, ngón tay nàng nặn ra một người đất có bảy tám phần giống Thông Thiên Giáo chủ.

Thông Thiên cũng không ngăn cản, chỉ lặng lẽ quan sát.

Chỉ thấy người đất kia như sống lại, hóa thành tiên thiên đạo thể, ánh mắt thanh triệt, nhìn thấy Nữ Oa và Thông Thiên liền vội vàng quỳ xuống: "Bái kiến Thánh Mẫu, Thánh Phụ!" Mặt Nữ Oa đỏ bừng, sau đó khôi phục lại bình thường, cũng không phản bác, tiếp tục nặn ra từng người đất.

Thông Thiên Giáo chủ lấy từ trong không gian bản mệnh ra dây hồ lô hái ở núi Bất Chu năm xưa, từng kết ra bảy trái hồ lô đại đạo, là linh bảo đỉnh phong.

Hắn cười nói với Nữ Oa: "Dùng vật này đi!" Nữ Oa gật đầu, tiếp lấy dây hồ lô, quất xuống một cái!

Vô số điểm nhỏ xuất hiện, hóa thành từng người của Nhân tộc!

Cứ mỗi lần quất xuống, Nhân tộc lại xuất hiện thêm!

Tổng cộng có 129.600 người xuất hiện, ánh mắt bọn họ thanh triệt, tò mò nhìn mọi thứ xung quanh!

Nữ Oa định trả lại dây hồ lô cho Thông Thiên, hắn cười nói: "Sau này dây hồ lô này gọi là Tạo Nhân Tiên, dùng để trấn áp khí vận của họ!" Nữ Oa dường như cảm ngộ, Hồng Mông Tử Khí triệt để dung hợp với nguyên thần, quanh thân bao phủ khí tức thánh nhân khủng bố.

Trên bầu trời, vô số tường vân và công đức giáng xuống, che kín cả bầu trời!

Lượng công đức này giúp Nữ Oa cảm ngộ thiên địa đại đạo, hiểu rõ vạn vật chi đạo.

Nữ Oa lúc này tỏa ra thánh nhân uy áp mênh mông, bao trùm toàn bộ thiên địa!

Vô số sinh linh bị áp chế phải quỳ rạp xuống đất trước khí tức ngút trời, ngay cả thần ma khủng bố cũng không thể phản kháng.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hậu Thổ cùng các đại năng vô thượng phải dùng tiên thiên linh bảo mới miễn cưỡng chống đỡ được uy áp của Nữ Oa.

Lão Tử cảm thấy vô cùng uất ức, hắn là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, thậm chí nhận được mảnh nguyên thần lớn nhất mà vẫn chưa thể thành thánh!

Trước có Thông Thiên, sau có Nữ Oa, điều này khiến uy nghiêm của Lão Tử mất sạch, danh tiếng Bàn Cổ nguyên thần chẳng còn gì.

Nguyên Thủy không cam lòng, nhắm mắt tham ngộ Hồng Mông

Tử Khí trong não hải nhưng vẫn không tìm được yếu lĩnh.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cười khổ, cũng nhắm mắt cảm ngộ.

Đế Giang thì ánh mắt âm trầm, Nữ Oa thành thánh là Thánh nhân của Yêu tộc, mà Vu tộc chưa có Thánh nhân nào, e rằng khó lòng chống lại đại thế của Yêu tộc.

Yêu tộc có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chống lại tuyệt thế đại trận của Vu tộc, nay lại có thêm Thánh nhân, Vu tộc đứng trước họa diệt tộc!

Thánh nhân chí cao vô thượng, mỗi cái phất tay đều có uy năng làm trời sập đất nứt, ngay cả nhật nguyệt tinh thần cũng phải thần phục.

Hậu Thổ rời khỏi điện Bàn Cổ, du ngoạn Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên thành thánh, chỉ có như vậy mới mong hóa giải hiểm họa cho Vu tộc.

Tại Yêu tộc Thiên Đình, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tỏa ra thần uy mênh mông bao trùm toàn bộ Thiên Đình để chống lại khí tức của Nữ Oa.

Phải biết rằng đó chỉ mới là khí tức phát ra chứ chưa phải thần uy thực sự mà Đế Tuấn và Thái Nhất đã gần như không chống đỡ nổi.

Bọn họ nhìn về phía động Hỏa Vân, đạo trường của Hồng Vân lão tổ.

Hồng Vân nắm giữ một đạo Hồng Mông Tử Khí và là người có tu vi thấp nhất trong số những người có nó.

Đế Tuấn và Thái Nhất định liên thủ giết Hồng Vân đoạt khí trước khi các đại năng khác kịp hành động.

Có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trấn áp, ngay cả Thánh nhân bọn

họ cũng dám đối kháng, huống chi là mấy vị đại năng!

Nữ Oa Thánh nhân mở mắt, nở nụ cười đầy ẩn ý: "Thông Thiên đạo hữu, sớm biết vậy ta đã tạo nhân thành thánh rồi!" Thông Thiên cười đáp: "Nữ Oa đạo hữu đã thành thánh, hay là vào trong hỗn độn đánh một trận?" Nữ Oa gật đầu: "Được!" Cả hai bay vút lên trời, tỏa ra thần uy ngút trời tiến vào hỗn độn.

Thông Thiên nhìn Nữ Oa nói: "Đạo hữu mời ra tay, hãy dùng đại đạo của nàng để mài giũa thần thông của ta!" Nữ Oa tỏa ra thánh nhân uy áp bao trùm hỗn độn, khiến hỗn độn chi khí bạo ngược hình thành địa phong thủy hỏa.

Chương 142

Nàng lấy ra Hồng Tú Cầu, một cực phẩm tiên thiên linh bảo với thần uy không kém gì tiên thiên chí bảo.

Hồng Tú Cầu mang theo sức mạnh vĩ ngạn và thất tình lục dục của vạn vật, hướng về phía Thông Thiên mà đánh tới.

Thông Thiên cười nhạt, triển lộ thần uy Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên: "Thượng Thương Chi Thủ!" Đây là vô thượng đại thần thông ẩn chứa uy năng hủy diệt, trong toàn bộ hỗn độn có thể xếp hạng đầu, chỉ có truyền thừa của Hỗn Độn Ma Thần mới sánh kịp.

Hỗn độn chi khí ngưng kết thành bàn tay thượng thương, trực tiếp vỗ bay Hồng Tú Cầu với tư thái bá đạo vô song.

Thông Thiên nhìn Nữ Oa cười nói: "Chẳng lẽ đạo hữu muốn tỷ thí với bản tọa sao?

Nàng nay tuy thành thánh nhưng rốt cuộc cũng chỉ là Thánh nhân mà thôi!" Nữ Oa mỉm cười: "Đạo hữu không hổ danh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, xứng đáng trấn áp thiên hạ!" Thông Thiên nhắc nhở: "Đạo hữu nay đã là Thánh nhân, nên giáo hóa chúng sinh!" Nữ Oa như bừng tỉnh đại ngộ, cùng Thông Thiên trở lại Hồng Hoang.

Nữ Oa dùng thánh nhân uy áp bao trùm thiên địa, khiến cả thế gian run rẩy.

Nàng tuyên cáo: "Ta là Nữ Oa Thánh nhân, cảm ngộ thiên địa đại đạo, nhờ Hồng Mông Tử Khí mà thành thánh!

Hôm nay lập ra một giáo: Yêu giáo!

Phàm là đại yêu trong thiên hạ đều có thể đến phá trận để trở thành đệ tử của bản cung!" Lời nói mang theo uy áp truyền khắp

Hồng Hoang khiến Yêu tộc hưng phấn vô cùng.

Thành đệ tử Thánh nhân là vinh diệu vô thượng, lại có bảo hiểm tính mạng, không ai dám giết đệ tử Thánh nhân nếu không muốn hồn phi phách tán dưới cơn thịnh nộ của họ.

Thông Thiên nhìn Nhân tộc còn lại, mỉm cười.

Một người do hắn nặn ra đang chỉ huy Nhân tộc sinh tồn, chống lại dã thú.

Thông Thiên chỉ tay một cái, một đạo kim quang bắn vào người đó, hắn dõng dạc tuyên bố: "Lấy danh nghĩa Thông Thiên ta, phong ngươi làm Nhân Vương!" Thông Thiên chỉ điểm Nữ Oa thành thánh nên nhận được một phần khí vận Nhân tộc, lại được tôn là Thánh Phụ nên chiếm thêm ba phần khí vận.

Tuy không bằng năm phần của Nữ Oa nhưng cũng vô cùng khủng bố, vì sau này Nhân tộc sẽ thành nhân vật chính của thiên địa, lúc đó khí vận sẽ nghiền nát vạn tộc.

Nhờ vậy tốc độ tu luyện của Thông Thiên sẽ cực nhanh.

Nữ Oa lập Yêu giáo thì thực lực cũng sẽ ngày càng mạnh, không còn giống tiền thế chỉ có thể sánh ngang hạng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Nhân Vương cung kính bái lạy: "Đa tạ Thánh Phụ!" Tại Huyết Hải, Minh Hà cũng có cảm ngộ, hắn trôi nổi giữa huyết hải tỏa ra sát khí ngút trời.

Hắn dùng đại pháp lực nặn ra tộc A Tu La đầy sát khí.

Minh Hà tuyên cáo: "Ta là chủ nhân Huyết Hải – Minh Hà!

Hôm nay sáng tạo một tộc: A Tu La tộc!" Công đức giáng xuống nhưng ít hơn nhiều so với lúc Nữ Oa tạo nhân.

Minh Hà dùng nó chém được một thi bằng Nghiệp Hỏa Hồng

Liên.

Hắn phẫn nộ quát: "Trời đất bất công!" Lập tức một đạo Tử Tiêu Thần Lôi giáng xuống đánh Minh Hà trọng thương.

Các đại năng khác thấy Minh Hà tạo tộc có công đức cũng bắt chước nhưng đều nhận kết cục thảm hại hoặc thiên phạt.

Tại núi Bất Chu, Nữ Oa lập đại trận tuyển đệ tử.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng mang theo những thiên kiêu ưu tú nhất đến tham gia để thắt chặt quan hệ với Nữ Oa Thánh nhân.

Nữ Oa nhìn thấy một thần thai do thần huyết của Nguyên Phượng tàn lưu hóa thành Phượng Hoàng, nàng điểm hóa nó thành tọa kỵ, đặt tên là Kim Phượng.

Thông Thiên khen ngợi: "Huyết mạch phản tổ, sau này có khả năng thành Chuẩn Thánh!" Thông Thiên lấy Chứng Đạo Kiếm che đậy thiên cơ, nói với Nữ Oa: "Đạo hữu mượn Hồng Mông Tử Khí thành thánh, sau này muốn thoát khỏi sự ràng buộc thì phải nhờ vào đệ tử giải trừ nhân quả thế gian!" Nữ Oa kính phục: "Thiện!" Trong đại trận, Linh Châu Tử (vốn là tiên thiên linh bảo hóa thành) là người duy nhất vượt qua và bái Nữ Oa làm sư.

Đế Tuấn cũng gửi một đứa con làm đệ tử Nữ Oa.

Thông Thiên khuyên Đế Tuấn và Thái Nhất không nên quá chấp niệm vào Hồng Mông Tử Khí, nếu cơ duyên đến vẫn có thể thành Hỗn Nguyên.

Đế Tuấn ngoài mặt cảm ơn nhưng trong lòng lại mắng Thông Thiên "đứng nói không đau lưng", vì Thông Thiên đã thành thánh, còn Yêu tộc Thiên Đình vẫn đầy rẫy nguy cơ.

Nữ Oa mời Thông Thiên vào hỗn độn khai tích thế giới riêng.

Thông Thiên dùng Hỗn Độn Đỉnh trấn áp địa phong thủy hỏa, giúp Nữ Oa khai thiên lập địa tạo ra Nữ Oa Cung thế giới.

Chương 143

Cả hai cùng nhận được đại đạo công đức.

Nữ Oa nhờ đó đột phá lên Thánh nhân trung kỳ.

Thông Thiên dùng công đức tu phục Hỗn Độn Đỉnh.

Tại Bích Du Cung, Thông Thiên truyền lệnh cho Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh đến Nhân tộc lịch luyện và bảo vệ họ.

Các đệ tử Tiệt giáo đến gặp Nhân Vương.

Thấy Nhân Vương sở hữu Tạo Nhân Tiên có hơi thở của Thông Thiên và Nữ Oa, bọn họ vô cùng kinh hãi, nhận ra mối quan hệ "Thánh Mẫu – Thánh Phụ" giữa sư tôn mình và Nữ Oa không hề đơn giản.

Nữ Oa bắt đầu giảng đạo tại Nữ Oa Cung cho chư vị đại năng và thần ma, âm thanh vang vọng khắp thế giới mới.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề dường như có sở ngộ, cảm ngộ được lý vạn vật của thiên địa đại đạo trong đó!

Đại đạo mà Nữ Oa Thánh nhân giảng thuật ẩn chứa Tạo Hóa đại đạo của bản thân nàng, vô tận huyền diệu đều nằm ở bên trong, nếu không đạt đến cảnh giới Thánh nhân, căn bản không thể cảm ngộ thấu triệt!

Vô số đại năng thần ma tại tràng chỉ mới cảm ngộ được vài tia lông tóc, nhưng cũng khiến thực lực bản thân tăng mạnh, cảm ngộ Tạo Hóa đại đạo liền có thể đề thăng cảm ngộ của chính mình!

Đó cũng là lý do vì sao nhiều đại năng ma thần có mặt tại đây, bởi đại đạo mà Nữ Oa Thánh nhân giảng thuật chính là Thánh nhân đại đạo, không ngừng diễn giải Tạo Hóa đại đạo của bản thân, vì thế mới

có cảnh tượng đất mọc sen vàng, trời rụng hoa báu!

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng đông đảo thần ma tại tràng đều không khỏi mang theo một tia cung kính mà đạo: "Đa tạ Nữ Oa Thánh nhân!" "Đa tạ sư muội!" "Đa tạ sư tỷ!" Nữ Oa Thánh nhân khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt nói: "Các ngươi không cần đa lễ, đã có sở ngộ thì hãy về bế quan để nâng cao cảm ngộ của bản thân!" Chư vị ma thần tại tràng đều mang theo thần tình cung kính đạo: "Chúng ta cáo lui!" Chư vị ma thần đại năng đều lần lượt rời đi, trở về đạo trường của mình bắt đầu bế quan tu luyện cảm ngộ Tạo Hóa pháp tắc, hy vọng có thể từ đó cảm ngộ ra vài phần thiên địa đại đạo!

Lão Tử khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt, nhìn Nữ Oa Thánh nhân đạo: "Sư muội, không biết làm sao để dung hợp Hồng Mông Tử Khí!" Nữ Oa Thánh nhân khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười nhạt đạo: "Sư huynh, bản cung du ngoạn khắp Hồng Hoang đại địa, cuối cùng dừng chân tại núi Bất Chu, cảm ngộ thế gian có muôn vàn chủng tộc nhưng lại mang theo sát lục vô tận, vì thế muốn sáng tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới!"...

Lão Tử gật đầu, dường như có sở ngộ, khí tức trên thân càng thêm phiêu miểu, càng thêm vô ảnh vô tung!

Lúc này, trong đôi mắt của Nguyên Thủy tràn đầy vẻ cao ngạo vô tận, căn bản không thèm thỉnh giáo Nữ Oa Thánh nhân!

Trong mắt Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lóe lên một đạo tinh quang, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt đạo: "Sư tỷ, tại sao lại lập hạ Yêu giáo?" Trong mắt Nữ Oa Thánh nhân lóe lên một tia âm u, trên thân tỏa ra khí tức lăng lệ ngập trời, không khỏi ép thẳng về phía Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cảm nhận được một luồng khí tức ngập trời

bao trùm thiên địa đang áp bức tới, đều không khỏi run rẩy, không thể chịu nổi áp lực Thánh nhân vô cùng khủng khiếp này!

Dưới Thánh nhân đều là kiến cỏ, dù là đại năng Chuẩn Thánh cũng khó lòng chống đỡ được một sợi tóc của Thánh nhân, đó chính là uy nghiêm của Thánh nhân!

Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng lộ ra một tia cười nhạt khinh bỉ, nhìn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đạo: "Hai vị đạo hữu hà tất phải giả vờ không biết, chẳng lẽ phi cầm muốn bản tọa phải nói rõ ra sao?" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không khỏi lộ ra một tia khổ sở trên mặt, lập tức hai người hướng về Nữ Oa Thánh nhân cung kính vô cùng đạo: "Sư tỷ, chúng ta đã quá gan đại!" "Chúng ta nguyện ý hiến lên hạt giống Công Đức Kim Liên để hóa giải nhân quả này!" Nữ Oa Thánh nhân lúc này gật đầu, thu hồi khí tức của bản thân, nếu không trước luồng khí tức ngập trời này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không cầm cự được bao lâu, nay đã nhận hạt giống Công Đức Kim Liên, coi như ân oán được xóa bỏ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lộ ra vẻ khổ sở, lập tức rời khỏi Hỗn Độn, tiến về phương Tây!

Phương Tây vốn dĩ nghèo nàn bần cùng, tiên thiên linh bảo vô cùng hiếm hoi, đa số đã bị hủy hoại trong đại chiến năm xưa, chưa kể địa mạch bị hủy, linh khí vô cùng loãng!

Dù có toàn bộ khí vận phương Tây gia trì, cũng chỉ miễn cưỡng thai nghén ra hai vị tiên thiên đại năng là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thiên phú cực cao không thua kém gì Lão Tử, Nguyên Thủy!

Khi Thông Thiên Giáo Chủ đang định rời đi, trong mắt Nữ Oa Thánh nhân lóe lên một tia thần thái đạo: "Thông Thiên đạo hữu hà tất phải vội vã rời đi, hay là ở lại đây luận đạo cùng bản cung một phen!" Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng khẽ nở nụ cười, ánh mắt nhìn

thẳng Nữ Oa Thánh nhân đạo: "Thiện!" Tại bộ lạc Nhân tộc!

Trải qua vạn năm diễn biến, đã có vô số tộc nhân, trong đó tuy đại đa số không có tu vi trong người, nhưng nhờ vào nhục thân vô cùng mạnh mẽ, cũng miễn cưỡng có thể sinh tồn tại Hồng Hoang!

Trong đầu Nhân Vương tuy có công pháp nhưng lại không dám truyền cho tộc nhân, bởi mỗi khi định truyền xuống công pháp, trong u minh đều có một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm bao trùm!

Dường như chỉ cần truyền xuống công pháp sẽ gặp phải tai họa ngập đầu, hồn phi phách tán!

Hiện nay Nhân tộc không có cường giả, nếu Nhân Vương lại ngã xuống, toàn bộ Nhân tộc có khả năng sẽ biến mất trong lớp bụi lịch sử, vĩnh viễn không có sinh linh nào nhớ đến sự tồn tại của chủng tộc này!

Nhân Vương lúc này quan sát đại địa, nhìn toàn bộ bộ lạc Nhân tộc, ánh mắt không khỏi lộ ra thần tình kiên định!

Lúc này giữa thiên địa, thiên lôi cuộn trào, vô số thần lôi giáng xuống!

Trong đó có một đạo lôi đập đổ một gốc cổ thụ vạn năm, trực tiếp chẻ nó làm đôi, nhưng lại có một khối gỗ như mục nát bắt đầu bốc cháy!

Có tộc nhân Nhân tộc ở gần đó, chứng kiến tất cả, dường như có sở ngộ!

Toại Nhân Thị trong tay xuất hiện một khúc gỗ, hai tay nắm lấy khúc gỗ, không ngừng ma sát trên thân cây, xuất hiện những đốm lửa nhỏ!

Từ đó tạo ra lửa, lửa không ngừng thiêu đốt khúc gỗ!

Chương 144

Toại Nhân Thị khóe miệng không khỏi nở nụ cười đạo: "Ta là Nhân tộc Toại Nhân Thị!

Đã phát hiện ra lửa!

Nhân tộc bắt đầu bước vào thời đại của lửa!" Chỉ thấy trên không trung, một đạo thiên đạo công đức giáng xuống, thiên đạo công đức vô cùng khủng bố bao bọc lấy Toại Nhân Thị!

Quanh thân Toại Nhân Thị quấn quýt công đức vô tận, tu vi không ngừng thăng tiến, trong chớp mắt đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên, tỏa ra khí tức ngập trời!

Đây là vị Thái Ất Kim Tiên thứ hai của Nhân tộc, tuy dựa vào vô biên công đức để thăng tiến, nhưng lực chiến đấu cũng vô cùng khủng khiếp!

Ngọn lửa đầu tiên càng trở thành ngọn lửa hy vọng của Nhân tộc, thắp sáng hy vọng cho toàn tộc, chỉ cần thần hỏa không tắt, Nhân tộc sẽ không tuyệt!

Nhân Vương khóe miệng khẽ nở nụ cười, Nhân tộc cuối cùng cũng xuất hiện thêm một tồn tại cấp bậc bá chủ, Thái Ất Kim Tiên trong toàn bộ Hồng Hoang đã có thể coi là bá chủ một phương!

Đại La Kim Tiên có thể uy trấn một phương, trở thành bá chủ thực thụ, chủng tộc nào sở hữu Đại La Kim Tiên mới có thể gọi là đại chủng tộc, trở thành chủng tộc đỉnh tiêm của Hồng Hoang!

Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu thấy công đức giáng xuống thì không khỏi kinh hãi, Nhân tộc - một chủng tộc hậu thiên yếu ớt như vậy lại được

Thiên đạo coi trọng đến thế!

Dù là những chủng tộc đỉnh tiêm nhất, tạo ra lửa bình thường cũng căn bản không có lấy một tia công đức, vậy mà Nhân tộc tùy tiện tạo ra phàm hỏa cũng có được công đức khủng bố như vậy!

Chỉ tu luyện thuật phòng thân phổ thông nhất, miễn cưỡng đạt mức Địa Tiên, vậy mà giờ đây lại trở thành tồn tại cấp bậc Thái Ất Kim Tiên nhờ lượng công đức khổng lồ kia, Nhân tộc quả nhiên không phải chủng tộc tầm thường!

Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu dường như đã hiểu ý của sư tôn, bắt đầu đi lại trong Nhân tộc.

Đông đảo đại năng Hồng Hoang đều không khỏi kinh tâm động phách, trong mắt lộ ra vẻ tham lam nhưng lại không dám tiến vào Nhân tộc!

Trong Nhân tộc có uy áp Thánh nhân khủng bố do Nữ Oa Thánh nhân để lại, phàm là kẻ có ý đồ bất chính với Nhân tộc đều không dám bén mảng tới, nếu không dưới sự áp bức của Thánh nhân, dù là Chuẩn Thánh cũng sẽ hồn phi phách tán!

Vì thế không ai dám đụng vào Nhân tộc lúc này, chỉ khi Nhân tộc rời khỏi núi Bất Chu, các đại ma thần mới dám ra tay, nhưng cũng không dám đắc tội Nữ Oa Thánh nhân!

Nếu không, trước cơn thịnh nộ ngập trời của Thánh nhân, e rằng không ai có thể gánh vác nổi!

Cùng với việc Toại Nhân Thị tạo ra phàm hỏa, Nhân tộc dần bước vào thời đại của lửa!

Thấm thoát lại qua vạn năm!

Sào Y Thị từ việc giết dã thú, lấy da chúng chế thành y phục,

khiến Nhân tộc từ đó không còn bị muỗi mòng đốt, có y phục che thân!

Sào Y Thị nhờ vào vô biên công đức, cũng trở thành tồn tại cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, giúp Nhân tộc có thêm một vị cường giả cấp bậc này, khiến Nhân tộc càng có khả năng sinh tồn tại Hồng Hoang!

Theo đà phát triển hiện nay của Nhân tộc, e rằng chẳng bao lâu nữa nơi được uy áp Thánh nhân bao phủ sẽ không đủ chỗ cho Nhân tộc tiếp tục phát triển!

Hiện nay Nhân tộc có vô số tộc nhân, vượt xa Yêu tộc, tốc độ sinh sôi là đệ nhất Hồng Hoang, không chủng tộc nào có thể so bì được!

Vì thế Nhân Vương luôn lo lắng nếu Nhân tộc rời khỏi sự bảo hộ của uy áp Nữ Oa Thánh nhân, e rằng sẽ trở thành thức ăn cho các tộc, không có lấy một tia phòng thủ!

Do đó Nhân tộc cần tự cường, tự chủ phát triển, thực sự đứng trên đỉnh cao thế gian, để có thể chống lại sự tấn công của vô số chủng tộc!

Điểu Sào Thị thấy các loài chim xây tổ trên cây, bèn nảy ra linh cảm, xây dựng ngôi nhà đầu tiên cho Nhân tộc!

Vì thế Thiên đạo giáng hạ công đức, vô biên công đức khiến Điểu Sào Thị cũng trở thành cường giả Thái Ất Kim Tiên, giúp Nhân tộc có vị cường giả thứ tư ở cấp bậc này!

Tuy so với các chủng tộc khác vẫn còn vô cùng yếu ớt, nhưng nhìn chung đã có sức mạnh để sinh tồn, dù rời khỏi núi Bất Chu cũng đã có tư bản để sống sót!

Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu cũng nhận được không ít công đức, nhưng không ai đột phá Đại La Kim Tiên, đều đang phát huy tiềm lực bản

thân đến cực hạn!

Hy vọng có thể nở ra chín phẩm, khi đó có thể sánh ngang với tiên thiên thần ma, sở hữu tiềm lực vô hạn, trở thành tồn tại khủng bố nhất giữa thiên địa!

Bốn người cũng hiểu dụng ý của sư tôn, trong Nhân tộc có vô tận cơ duyên, nếu có thể đắc được cơ duyên trong đó để đột phá Đại La Kim Tiên thì dễ như trở bàn tay!

Nhân Vương nhìn Toại Nhân Thị, Sào Y Thị, Điểu Sào Thị bên cạnh, trong mắt lóe lên thần tình kiên định đạo: "Huynh trưởng hãy đến Đông Hải, xây dựng bộ lạc Nhân tộc!

Để Nhân tộc trải qua sự tẩy lễ của máu và sát lục, để Nhân tộc thực sự có tư cách đứng trên đỉnh cao thế gian.

Nhân tộc là chủng tộc hậu thiên, kém xa tiên thiên chủng tộc, mọi thứ đều phải dựa vào sự phấn đấu của chính mình!" Nhân Vương dẫn lĩnh những tộc nhân mạnh nhất rời khỏi núi Bất Chu, tiến về Đông Hải!

Chương 145

Lộ trình xa xôi, muôn vàn khó khăn, nhưng chỉ có Đông Hải mới thích hợp nhất cho Nhân tộc phát triển, các nơi khác đều có đại bộ lạc, đại chủng tộc trấn áp, muốn cưỡng ép chiếm lấy một địa bàn là điều không thể!

Bởi Nhân tộc hiện nay vẫn còn quá yếu ớt, chỉ tương đương với một số chủng tộc bình thường, căn bản không thể kháng hành với các chủng tộc đỉnh tiêm, chứ đừng nói đến chuyện sánh vai!

Nhân Vương dọc đường đã thực hiện vô số cuộc sát lục, cuối cùng cũng đưa được Nhân tộc đến bên bờ Đông Hải.

Hắn không mang theo chí bảo Nhân tộc mà để chúng lại nơi tổ địa!

Một khi Nhân Vương ngã xuống, tộc nhân mới có tiềm lực quật khởi lần nữa.

Bởi Nhân Vương muốn khai cương thác thổ, Nhân tộc đã trải qua mấy chục vạn năm hòa bình, chưa từng biết ngoại giới đẫm máu và sát lục thế nào!

Họ miễn cưỡng xây dựng bộ lạc bên bờ Đông Hải, nơi có các đại chủng tộc tồn tại nhưng lại phụ thuộc vào Long tộc!

Nhân Vương hiểu rõ Thánh phụ có quan hệ với Long tộc, Long tộc định nhiên không dám ức hiếp Nhân tộc, nếu không sẽ khiến Thánh phụ không vui, đó không phải điều Long tộc có thể chịu đựng!

Long tộc sở dĩ có thể đứng trên đỉnh cao thế gian chính là nhờ có Thánh phụ tồn tại, Thánh phụ là nội hàm cuối cùng của Long tộc, giúp họ không còn sợ hãi hai tộc Vu - Yêu, trở thành chủng tộc lớn thứ ba

khủng bố nhất thiên địa!

Đông Hải Long Cung!

Đông Hải Long Vương lúc này cung kính vô cùng nhìn Chúc Long đạo: "Khởi bẩm Ngô hoàng, Nhân tộc có đội quân tiên phong đã đến bên bờ Đông Hải, xây dựng bộ lạc!" Chúc Long lúc này mở mắt, khóe miệng hiện lên nụ cười nhạt đạo: "Phàm là Long tộc, đều không được quấy nhiễu Nhân tộc, khi cần thiết hãy cung cấp trợ giúp!" Đông Hải Long Vương lúc này trong mắt lóe lên vẻ không giải đạo: "Ngô hoàng, lẽ nào ngay cả Long tộc cũng phải lấy lòng Nhân tộc?" Chúc Long cười nhạt đạo: "Nhân tộc tuy yếu nhỏ, nhưng sau lưng có hai vị Thánh nhân chống lưng là Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa Thánh nhân!" Đông Hải Long Vương không khỏi chấn động, ông ta không biết sau lưng Nhân tộc lại có đại thần Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ biết có Nữ Oa Thánh nhân mà thôi!

Chúc Long nói tiếp: "Nhân tộc cũng không đơn giản như vậy, tuy chỉ là chủng tộc hậu thiên nhưng chưa đầy mười vạn năm đã sản sinh ra bốn vị cường giả cấp bậc Thái Ất Kim Tiên!

Nếu cứ để Nhân tộc phát triển như vậy, không biết họ sẽ trưởng thành đến mức độ khủng bố nào!

Có hai vị cường giả vô địch chống lưng, dù là các đại chủng tộc cũng phải nể mặt vài phần, nếu không cơn thịnh nộ ngập trời giáng xuống, không ai có thể chống đỡ nổi!" Long tộc truyền hạ mệnh lệnh: "Phàm là tử đệ Long tộc, không được đắc tội Nhân tộc, nếu không giết không tha!" Mệnh lệnh vừa ra khiến vô số tử đệ Long tộc kinh tâm động phách, chưa bao giờ Long tộc hạ lệnh như vậy, dù nhiều kẻ không phục nhưng không ai dám khiêu chiến uy nghiêm của Long tộc!

Vì thế toàn bộ Nhân tộc mới không bị các đại chủng tộc tấn công, nếu không chỉ cần một hiệp là có thể bị trấn áp ngay tại chỗ!

Đó cũng là lý do Nhân Vương chọn nơi này, có Long tộc bảo giá hộ hàng, Nhân tộc nhất định có thể phát triển, chỉ cần phát triển hoàn toàn sẽ không sợ các đại chủng tộc nữa!

Côn Luân Sơn!

Ánh mắt Lão Tử đạm mạc, ban đầu ông không quá để ý đến Nhân tộc, không ngờ Nhân tộc trong vòng mười vạn năm ngắn ngủi đã xuất hiện bốn vị Thái Ất Kim Tiên, dù là chủng tộc đỉnh tiêm nhất cũng không thể làm được điều đó!

Nhân tộc không có nội hàm, lại là chủng tộc hậu thiên căn bản không thể so bì với tiên thiên chủng tộc, tốc độ tu luyện của tiên thiên chủng tộc nhanh hơn hậu thiên vạn lần, không có gì để so sánh!

Vậy mà điều tiên thiên chủng tộc không làm được, hậu thiên chủng tộc lại dễ dàng thực hiện, tuy dựa vào công đức để tăng tu vi nhưng chủng tộc bình thường làm sao có được công đức!

Chỉ những chủng tộc đỉnh tiêm mới có cơ hội nhận công đức, vậy mà Nhân tộc lại nhận được lượng công đức đủ để ba người trở thành Thái Ất Kim Tiên, đủ thấy sự bất phàm của họ!

Lão Tử lúc này nhìn Nguyên Thủy đạo: "Nhị đệ!

Bản tọa đi du lịch Hồng Hoang để xem có thể lĩnh ngộ được thành thánh chi đạo hay không!" Nguyên Thủy cười nhạt đạo: "Cung chúc đại ca!" Lão Tử gật đầu, lập tức rời Côn Luân Sơn, hướng thẳng về bờ Đông Hải, nơi có Nhân tộc cư ngụ!

Trong núi Bất Chu tuy cũng có Nhân tộc nhưng nơi đó có uy áp Thánh nhân khủng bố, dù mạnh như Lão Tử cũng không dám xông vào, nếu không bị trấn áp tại chỗ, dù có tu vi ngập trời không chết cũng phải lột một tầng da, Lão Tử chỉ có thể đi về phía Đông Hải!

Nhân tộc những năm này phát triển cực nhanh, tuy chưa xuất hiện

đỉnh tiêm cao thủ nhưng cũng có không ít cường giả cấp bậc Huyền Tiên, miễn cưỡng giúp Nhân tộc đứng vững bên bờ Đông Hải!

Lão Tử hóa thân thành phàm nhân, đi lại trong các bộ lạc Nhân tộc, lúc này tuy quy mô chưa bằng đại chủng tộc nhưng đã có hàng tỷ tộc nhân, trong đó không thiếu kẻ thiên tư trác tuyệt!

Có kẻ vừa sinh ra đã là Tiên Thiên Đạo Thể, đây là thể chất khủng bố nhất Nhân tộc, có cơ hội trở thành tồn tại Đại La Kim Tiên!

Lão Tử Thánh nhân đang đi lại trong Nhân tộc thì bắt gặp một Tiên Thiên Đạo Thể xuất thế, mỗi khi có thể chất này ra đời đều là hỉ tấn lớn nhất của Nhân tộc!

Nhân tộc là chủng tộc hậu thiên, dù là Tiên Thiên Đạo Thể cũng không thể sánh ngang với tiên thiên chủng tộc, chỉ tương đương với sinh linh bình thường trong đó!

Nếu không có Tiên Thiên Đạo Thể, khoảng cách giữa họ và tiên thiên chủng tộc là một trời một vực, chỉ có thể mặc người chém giết!

Tiên Thiên Đạo Thể xuất thế, hào quang vạn trượng, dị tượng vô tận!

Trong hư không, một hài nhi tỏa ra kim quang vô tận bao trùm thiên địa, đại biểu cho sự bất phàm!

Lão Tử lúc này mở đôi mắt đục ngầu, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt đạo: "Đứa trẻ này có duyên với ta, nên là đệ tử của ta!" Lão Tử bước tới trước mặt hài nhi, nhìn đứa trẻ trong lòng người phụ nữ, nụ cười càng thêm đậm: "Ta là Thái Thanh!

Chương 146

Đứa trẻ này có duyên với ta, ta nguyện thu nó vào môn hạ, không biết hai vị ý thế nào?" Đôi vợ chồng nhìn nhau rồi lắc đầu đạo: "Tiên Thiên Đạo Thể là hy vọng của Nhân tộc, e rằng không quá nửa canh giờ sẽ có cường giả Nhân tộc giáng lâm đưa con chúng ta vào Thánh Đình, tiếp nhận sự tẩy lễ của Thánh phụ, Thánh mẫu!" Lão Tử già mặt đỏ lên, trong mắt lóe lên một tia giận dữ, lại là Thông Thiên Giáo Chủ!

Nhưng ông không cưỡng cầu mang hài nhi đi, mà muốn xem Thông Thiên có thể làm trò trống gì!

Hiện nay Lão Tử tu vi khủng bố, tuy chưa đạt Thánh nhân nhưng cũng xưng là vô địch dưới Thánh nhân, dù gặp Đông Hoàng Thái nhất cũng có thể đánh một trận!

Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung trấn áp càn khôn, sở hữu sức mạnh vô thượng, vậy mà Lão Tử vẫn có thể kháng hành, đủ thấy tu vi đã đạt đến mức độ nào!

Lúc này cường giả Nhân tộc giáng lâm, một luồng khí tức Huyền Tiên bao trùm thiên địa vạn dặm!

"Ta là đại tướng Thánh đình!

Vô Song đại tướng!

Hôm nay Nhân tộc có Tiên Thiên Đạo Thể xuất thế, phải theo ta về Thánh đình tu luyện, giữ cho Nhân tộc ta triệu năm bất diệt!

Cha mẹ hài nhi cũng có thể theo bản tướng về Thánh đình, hưởng thụ tài nguyên vô thượng!" Đôi vợ chồng từ chối Lão Tử lúc nãy, nay ôm hài nhi nhìn Vô Song đại tướng đạo: "Chúng ta ở đây!" Vô Song

đại tướng vung tay đưa cả gia đình đi về hướng Thánh đình!

Không ai phát hiện ra Lão Tử - Thái Thanh lừng danh Hồng Hoang đang đi theo sau!

Lão Tử muốn xem Thông Thiên Giáo Chủ đang bày trò gì!

Tại sao Nhân tộc lại có nhiều khí vận gia trì như vậy, lẽ nào thực sự được Thiên đạo để mắt tới, sự quật khởi không thể ngăn cản?

Hiện nay Nhân tộc tuy có nhiều thiên kiêu nhưng thiên tư có hạn, ngay cả thể chất mạnh nhất là Tiên Thiên Đạo Thể cũng chỉ miễn cưỡng đạt mức Đại La Kim Tiên!

So với tiên thiên chủng tộc không có gì khác biệt, nên biết trong tiên thiên chủng tộc có những thể chất vô thượng có cơ hội bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Nhân tộc tiên thiên không bằng tiên thiên chủng tộc, cùng cấp bậc căn bản không phải đối thủ, trừ những kẻ yêu nghiệt xuất chúng, không ai có thể sánh ngang tiên thiên chủng tộc!

Trong Thánh Đình Nhân tộc!

Nhân Vương mỉm cười nhìn Vô Song đại tướng: "Vô Song, hộ tống Tiên Thiên Đạo Thể có công, lui xuống nhận thưởng!" Vô Song đại tướng cung kính: "Đa tạ Nhân Vương ân tứ!" Nhân Vương ôn hòa nói với đôi vợ chồng: "Các ngươi đã lập đại công cho Nhân tộc, sinh ra Tiên Thiên Đạo Thể!

Sau này hãy ở lại Thánh Đình, hưởng thụ tài nguyên của tộc!" Hai người vội vàng quỳ lạy: "Bái tạ Nhân Vương ân điển!" Nhân Vương nhìn hài nhi, mỉm cười đạo: "Theo bản tọa đi tới đây!" Họ đi tới khu vực cốt lõi nhất của Thánh Đình, nơi tràn ngập uy nghiêm và khí tức cao quý!

Nơi đó phụng thờ hai pho thần tượng tỏa ra uy nghiêm vô tận,

khiến Nhân Vương cũng phải nảy sinh lòng kính sợ, đôi vợ chồng thì run rẩy quỳ rạp xuống đất, chỉ có hài nhi mở to mắt nhìn hai pho tượng!

Nhân Vương cung kính đạo: "Thánh phụ, Thánh mẫu tại thượng!

Con là Nhân Vương của Nhân tộc!

Hôm nay Nhân tộc sinh được một tử, sở hữu Tiên Thiên Đạo Thể!

Hy vọng có thể nhận được sự chúc phúc của Thánh phụ, Thánh mẫu!" Lão Tử từ ngoài Thánh Đình nhìn vào hai pho thần tượng, lập tức hai mắt chảy máu, không thể chịu nổi uy lực từ chúng!

Lão Tử tuy là Chuẩn Thánh hậu kỳ nhưng khoảng cách với Thánh nhân quá lớn, như trời với đất!

Lão Tử chấn động tâm thần, nảy sinh lòng kỵ đạn, Nữ Oa và Thông Thiên thực sự quá mạnh, dù chỉ là một tia thần niệm giáng lâm cũng không phải Chuẩn Thánh hậu kỳ có thể địch nổi!

Chỉ thấy hai đạo tử quang hòa vào hài đồng, nâng tầm Tiên Thiên Đạo Thể lên một cảnh giới mới, phá vỡ cực hạn!

Giờ đây thiên phú của hài nhi không thua kém, thậm chí còn vượt qua những kẻ yêu nghiệt nhất trong tiên thiên chủng tộc!

Nhân Vương nhìn mà hâm mộ, hài nhi này tương lai có tiềm lực trở thành Chuẩn Thánh, tung hoành vạn giới!

Đó chính là hy vọng của toàn bộ Nhân tộc, bởi dù là Nhân Vương cũng chỉ mới chạm tới ngưỡng cửa Đại La Kim Tiên, còn cách xa Chuẩn Thánh!

Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ khẽ búng ngón tay, một luồng lực lượng vô hình từ thần tượng tỏa ra bao trùm Nhân Vương!

Quanh thân Nhân Vương xuất hiện Tam hoa tụ đỉnh, Ngũ khí triều

nguyên, đột phá lên Đại La Kim Tiên, lĩnh ngộ Sát Lục pháp tắc, uy nghiêm trấn áp thiên địa!

Tam hoa chín phẩm, đây là tư chất của thần ma!

Chỉ cần không ngã xuống, chắc chắn có thể đột phá Chuẩn Thánh, thậm chí chạm tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Chương 147

Nhân Vương đột phá, chiến lực vô địch cùng cấp!

Hắn cung kính đạo: "Đa tạ Thánh phụ, Thánh mẫu ân tứ!" Tại thế giới của Nữ Oa, Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa mỉm cười nhìn về bờ Đông Hải.

Lão Tử thấy Nhân Vương đột phá Đại La Kim Tiên cửu phẩm thì thầm kinh hãi, lập tức bộc phát tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, cưỡng ép xông vào Thánh Đình!

Ông đứng trước mặt Nhân Vương, ánh mắt đạm mạc nhìn thẳng vào hai pho thần tượng: "Thông Thiên đạo hữu, Nữ Oa sư muội, mời ra gặp mặt!" Nhân Vương nổi giận, tỏa ra sát khí: "Kẻ nào dám xông vào thánh địa Nhân tộc, coi thường Thánh phụ Thánh mẫu, đáng tội gì!" Lão Tử chẳng thèm nhìn Nhân Vương, tỏa ra thần uy: "Chút kiến hôi mà cũng dám phóng túng trước mặt bản tọa!" Luồng khí tức đó ép tới, nếu Nhân Vương bị trúng phải, không chết cũng phế!

Thần tượng Thông Thiên tỏa ra thần quang rực rỡ, trực tiếp chặn đứng khí tức của Lão Tử, đồng thời phản chấn lại mạnh hơn gấp trăm lần!

Lão Tử chấn động, phải dùng đến Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp để chống đỡ áp lực Thánh nhân.

Bảo tháp rung bần bật, dường như sắp sụp đổ!

Thông Thiên Giáo Chủ lộ vẻ khinh bỉ, tỏa ra thần uy hạo hãn: "Lão Tử, thật gan đại!" Lão Tử toàn thân run rẩy, cảm nhận được đe dọa tử vong!

Khí tức Thánh nhân quá mức bá đạo, vượt xa Chuẩn Thánh!

Lão Tử bất cam và phẫn nộ nhưng vô pháp phản kháng, chỉ một chiêu cũng chưa xuất mà ông đã bị trấn áp hoàn toàn!

Đó là khoảng cách giữa Thánh nhân và Chuẩn Thánh, một sợi tóc của Thánh nhân cũng đủ trấn áp Chuẩn Thánh!

Mà Thông Thiên Giáo Chủ là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mạnh hơn Thánh nhân thông thường rất nhiều!

Lão Tử lúc này xuống nước: "Thông Thiên đạo hữu, lần này bản tọa đã phóng túng!

Xin hãy thủ hạ lưu tình, bản tọa nguyện bồi thường ba kiện tiên thiên linh bảo!" Thần tượng Thông Thiên thu lại uy nghiêm, nhàn nhạt đạo: "Khả!" Lão Tử vung tay lấy ra Thất Tinh Kiếm, Tử Kim Hồ Lô và Phong Thủy Bồ Đoàn!

Toàn bộ đều là tiên thiên trung phẩm trở lên, cho thấy nội hàm thâm hậu của Lão Tử.

Ba món bảo vật này là nền tảng quý giá cho Nhân tộc, vốn dĩ họ chỉ có vài món công đức linh bảo.

Nhân Vương lập tức thu lấy bảo vật, đây là thứ mà vô số thần ma mơ ước để trảm thi thành Chuẩn Thánh!

Lão Tử cung kính đạo: "Thông Thiên đạo hữu, bản tọa xin cáo từ!" Thông Thiên bình đạm: "Thiện!" Lão Tử rời Thánh Đình, tiếp tục hóa thành phàm nhân đi tìm đạo của mình trong Nhân tộc.

Thấm thoát vạn năm trôi qua.

Lão Tử thấy một thiếu niên quỳ lạy trước thần sơn cầu tiên thu đồ, bèn mỉm cười: "Nhân tộc có Tiên Thiên Đạo Thể, thiếu niên này tuy là phàm nhân nhưng ta sẽ bồi dưỡng nó trở nên khủng bố hơn thế, để thế gian biết bản lĩnh của ta vượt xa Thông Thiên!" Lão Tử tỏa ra tử khí ngập trời, hiện thân trước mặt thiếu niên: "Ta là Thái Thanh!

Ngươi có nguyện bái ta làm thầy?" Thiếu niên không chút do dự dập đầu: "Đệ tử bái kiến sư tôn!" Lão Tử cười lớn: "Sau này pháp hiệu của ngươi là Huyền Đô!

Là đại đệ tử của bản tọa!" Huyền Đô cung kính: "Đa tạ sư tôn ban danh!" Lão Tử bỗng nhiên sở ngộ, Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần bắt đầu dung hợp.

Ông cười vang: "Đạo của ta đã thành!" Lão Tử tuyên bố: "Ta là Thái Thanh!

Trăm năm sau sẽ tại nơi này giảng đạo vạn năm!

Ai có duyên đều có thể tới nghe!" Tiếng nói như sấm rền vang khắp Nhân tộc.

Tại Thánh Đình, Nhân Vương phẫn nộ vì sự ngang ngược của Lão Tử nhưng không thể làm gì vì khoảng cách tu vi.

Thần tượng Thông Thiên bắn ra một đạo thần mang vào mi tâm Nhân Vương!

Nhân Vương bỗng sở ngộ Võ đạo chân ý, khí tức chấn động thương khung!

Hắn tu thành Võ đạo, ý chí bất khuất thì Nhân Vương bất diệt!

Nhân Vương tỏa ra uy nghiêm Nhân Hoàng, thông báo trăm năm sau cũng sẽ khai đàn giảng đạo, tử đệ Nhân tộc đều có thể tới nghe!

Vô số người dân hướng về Thánh Đình.

Những năm qua Nhân tộc ở Đông Hải đã phát triển lên đến hàng tỷ người!

Những kẻ có tu vi đều về Thánh Đình nghe Nhân Vương, chỉ những kẻ tu vi thấp không kịp đi xa mới nghe Lão Tử.

Chương 148

Dù thế nào, thực lực Nhân tộc cũng sẽ tăng lên.

Trăm năm trôi qua, nơi Lão Tử giảng đạo có ba ức người tới nghe.

Lão Tử cau mày vì hành động của Nhân Vương nhưng cũng không chấp nhất, chỉ cần có người nghe là đạo của ông sẽ thành công.

Huyền Đô lúc này đã đạt Thiên Tiên, căn cơ cực kỳ vững chắc nhờ tiên đan của Lão Tử.

Lão Tử bắt đầu giảng về Kim Đan Đại Đạo, rất phù hợp với Nhân tộc.

Vô số người chìm vào cảm ngộ, hình thành Kim Đan trong người, tu vi tăng vọt lên Luyện Thần Phản Hư, sắp chạm tới Địa Tiên.

Hồng Mông Tử Khí của Lão Tử cũng sắp dung hợp hoàn toàn, giúp ông đạt đến cực hạn Chuẩn Thánh, có thể điều động thiên đạo pháp tắc.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Lão Tử với vẻ khinh bỉ.

Lão Tử là thiên định Thánh nhân, nhưng Thông Thiên đã tính kế chia cắt một nửa công đức thành thánh của Lão Tử, khiến ông không thể mạnh như trong hậu thế.

Lão Tử lập Nhân Giáo nhưng chỉ chiếm được nửa thành khí vận của tộc nhân.

Dưới sự giảng giải của Lão Tử, ba ức người đã đạt Địa Tiên.

Tại Thánh Đình, Nhân Vương hiện ra Võ đạo hư ảnh khổng lồ, hàng tỷ người dân cùng hô vang cảm tạ Thánh phụ Thánh mẫu, tiếng vang chấn động không gian, thể hiện sự đoàn kết và chiến ý ngút trời,

khiến các chủng tộc khác phải kinh hãi.

Tại Thiên Đình, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Phục Hy đều chấn kinh trước sự quật khởi của Nhân tộc.

Dù Nhân tộc mới chỉ có một Đại La Kim Tiên nhưng sự đoàn kết của họ vượt xa Yêu tộc vốn chỉ là một liên minh lỏng lẻo.

Nhân Vương diễn giải Võ đạo chân ý, luyện thân thể đến cực hạn, tay bắt nhật nguyệt, chân đạp tinh thần!

Tộc nhân Nhân tộc khí huyết hóa long, đao thương bất nhập, rút ngắn khoảng cách với tiên thiên chủng tộc.

Nguyên Thủy và phương Tây nhị thánh đều kinh ngạc trước sự bất phàm của Nhân tộc.

Vạn năm trôi qua, Lão Tử truyền hết Kim Đan Đại Đạo, ba ức người đạt Địa Tiên, Huyền Đô đạt Huyền Tiên.

Hồng Mông Tử Khí của Lão Tử hoàn toàn dung hợp, ông bước vào cảnh giới Thánh nhân, tỏa ra uy áp bao trùm thiên địa.

Công đức giáng xuống, Lão Tử tuyên bố: "Ta là Bàn Cổ nguyên thần hóa ra!

Hôm nay lập hạ Nhân Giáo!

Ta là Nhân Giáo chủ!" Nhân Vương phẫn nộ hét lớn: "Nhân tộc thánh khí, xuất!" Thánh khí Nhân tộc chứa đựng hương hỏa vạn năm bay ra, áp chế việc lập giáo của Lão Tử.

Lão Tử giận dữ vì bị cản trở thành thánh, nhưng Nhân Vương tuyên bố ông lập giáo mà không hỏi ý kiến thủ lĩnh Nhân tộc thì không thể dung thứ!

Lão Tử đành nhượng bộ, hứa nợ Nhân tộc một ân tình và bồi thường thêm một hồ lô 108 viên Cửu Chuyển Kim Đan để Nhân tộc

có thêm cường giả.

Nhân Vương thu lấy bảo vật rồi lui về.

Lão Tử lúc này mới chính thức lập giáo: "Nhân Giáo!

Lập!

Ta là Nhân Giáo chủ, giáo hóa chúng sinh Nhân tộc!" Luồng khí vận bao bọc lấy Lão Tử, giúp ông chính thức thành thánh, uy áp bao trùm vạn giới.

Tức thì trời giáng hoa, đất vọt sen vàng!

Khí tức Thánh Nhân vô cùng đáng sợ bao trùm thiên địa, khiến vô số sinh linh không khỏi thần phục, không dám trực diện khí tức Thánh Nhân áp bách đáng sợ vô cùng kia!

Giữa thiên địa, lại thêm một tôn Thánh Nhân, Lão Tử thành Thánh!

Toàn thân Lão Tử tản mát khí tức ngập trời, triệt để, trong ánh mắt mang theo vẻ coi thường, phảng phất muốn coi thường chúng sinh, câu thông quyền hành Thiên Đạo!

Trong thế giới Nữ Oa Cung!

Chương 149

Thánh Nhân Nữ Oa, Thông Thiên Giáo Chủ, cả hai đều mang theo một tia vẻ mặt đạm bạc, khinh thường.

Thánh Nhân Lão Tử tuy trở thành chí tôn Thánh Nhân, nhưng rốt cuộc hiện giờ chỉ là Thánh Nhân sơ kỳ!

Không có chút nào khả năng so sánh với cường giả Thánh Nhân trung kỳ như Nữ Oa, càng không cần nói, Thông Thiên Giáo Chủ, tu vi thông thiên triệt địa cả đời, đã chứng được Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Lại có chiến lực vô địch ở đẳng cấp tương đương, thậm chí miễn cưỡng có thể chiến vượt cấp, trong tay còn có hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo, chiến lực đáng sợ vô cùng có thể bạo phát ra, đủ sức chấn nhiếp bất kỳ Thánh Nhân nào!

Ngay cả vị kia trong Tử Tiêu Cung, cũng không dám xem thường Thông Thiên Giáo Chủ hiện giờ, có thể thấy Thông Thiên Giáo Chủ đã đạt đến mức nào, chỉ cần giơ tay nhấc chân, liền có thể nghiền ép chí tôn Thánh Nhân!

Trong đôi mắt Lão Tử thành Thánh tràn ngập vẻ ngạo nhiên vô tận, trên người bao trùm uy áp Thánh Nhân ngập trời, triệt để, ánh mắt không khỏi nhìn thẳng vào hai pho tượng thần trong Thánh Đình Nhân tộc!

Thần tượng Thánh Nhân Nữ Oa, thần tượng Thông Thiên Giáo Chủ!

Đều tản mát uy thế ngập trời, triệt để, lực áp bách Thánh Nhân vô cùng đáng sợ hướng về chúng sinh mà ép tới, toàn bộ Hồng Hoang đại địa đều tràn ngập ba đạo uy áp Thánh Nhân vô cùng đáng sợ!

Thần tượng do Thánh Nhân Nữ Oa, Thông Thiên Giáo Chủ hóa thành, lúc này phảng phất mở hai mắt ra, một cỗ uy thế ngập trời, triệt để nghiền ép chúng sinh!

Khiến vô số sinh linh không khỏi kinh hồn bạt vía, không dám trực diện hai cỗ áp bách Thánh Nhân vô cùng đáng sợ, phảng phất tùy thời đều sẽ bị hai đạo uy năng vô cùng đáng sợ nghiền nát!

Thánh Nhân Lão Tử lúc này mang theo uy áp Thánh Nhân ngập trời, triệt để, trong ánh mắt tràn ngập khí tức ngạo thị chúng sinh, một cỗ Vô Vi Chi Đạo từ trên người phát ra, mang theo thần uy vô cùng hạo hãn nói: "Thông Thiên đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu!

Giờ đây bản tọa đã trở thành chí tôn Thánh Nhân, nên báo thù năm xưa!

Mời hai vị đạo hữu chỉ giáo!" Khóe môi Thánh Nhân Nữ Oa lộ ra một tia khinh thường nói: "Lão Tử sư huynh, tuy đã trở thành chí tôn Thánh Nhân, nhưng hẳn phải biết cảnh giới của Thánh Nhân!

Chỉ là Thánh Nhân sơ kỳ, làm sao có thể kháng hành với bản cung?" Trong đôi mắt Lão Tử tràn ngập vẻ ngạo nhiên vô tận, xung quanh bao trùm thần uy ngập trời, triệt để, không khỏi gầm lên một tiếng: "Nhất Khí Hóa Tam Thanh!" Chỉ thấy xung quanh Thánh Nhân Lão Tử xuất hiện ba tôn Thánh Nhân, tản mát uy áp Thánh Nhân ngập trời, triệt để, mỗi tôn khí tức vô cùng đáng sợ, không hề thua kém Thánh Nhân Lão Tử, đó chính là đại thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Thánh Nhân Lão Tử!

Thiên Đình!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng, Phục Hy đều không khỏi đại kinh trong lòng.

Đại thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Thánh Nhân Lão

Tử, hiện giờ cũng đáng sợ như vậy, năm xưa tuy cũng vô cùng đáng sợ!

Ngay cả Thánh Nhân cũng có thể Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đủ để chứng minh đại thần thông đã đạt đến cảnh giới huyền diệu đến nhường nào!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng, Phục Hy ánh mắt không tự chủ nhìn về hướng Hồng Vân lão tổ, trong đôi mắt mang theo một tia tham lam cùng sát ý!

Có được Hồng Mông Tử Khí, liền có thể thành Thánh Nhân, Thánh Nhân chí cao vô thượng, giơ tay nhấc chân có thể nghiền ép Chuẩn Thánh, một sợi tóc xanh có thể chém cường giả Chuẩn Thánh!

Đông Hải, Thủy Tinh Cung!

Trong đôi mắt Chúc Long tràn ngập một tia kinh hãi.

Lão Tử thành Thánh đáng sợ như vậy, đó là ba tôn chí tôn Thánh Nhân, dù không thể tồn tại lâu dài trên thế gian!

Nhưng chiến lực vô cùng đáng sợ có thể bạo phát ra, cũng không phải Chuẩn Thánh có thể sánh bằng, ngay cả cường giả Á Thánh cấp tốc thăng cấp, cũng không phải địch của Thánh Nhân một hiệp, đó chính là sự chênh lệch trời vực giữa Thánh Nhân và Chuẩn Thánh!

Vô số đại năng Hồng Hoang đều không khỏi thân thể run rẩy, không dám trực diện thần uy hạo nhiên của y, thật sự quá đáng sợ, đó là ba tôn Thánh Nhân, cộng thêm Thánh Nhân Lão Tử liền có bốn tôn Thánh Nhân!

Hầu như có thể quét ngang tất cả, ngay cả bất kỳ Thánh Nhân nào trên thế gian, cũng e rằng khó lòng kháng hành bốn tôn Thánh Nhân vây công!

Trong đôi mắt Thông Thiên Giáo Chủ tràn ngập vẻ không hiểu vô

tận, trong ánh mắt tràn ngập vẻ ngạo nhiên vô tận, coi thường Thánh Nhân Lão Tử nói: "Bằng Nhất Khí Hóa Tam Thanh nho nhỏ, cũng không thể kháng hành với bản tọa, quả thật si tâm vọng tưởng!" Trong đôi mắt Thánh Nhân Lão Tử tràn ngập phẫn nộ vô tận, xung quanh bao trùm khí tức đáng sợ ngập trời, triệt để, mang theo thần uy hạo hãn vô cùng nói: "Thông Thiên, ta vốn là một thể, đều do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành!

Ngươi lại phản ly Đại Đạo Bàn Cổ phụ thần, vứt bỏ Hồng Hoang thiên địa!

Đáng tội gì, quả thật tội đáng vạn tử!" Trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra một nụ cười khinh thường, toàn thân bao trùm thần uy ngập trời, triệt để nói: "Lão Tử, gan lớn thật đấy, dám phóng túng trước mặt bản tọa, hôm nay bản tọa liền thay Bàn Cổ phụ thần giáo huấn các ngươi!" Chỉ thấy bốn tôn Thánh Nhân, đều tản mát khí tức ngập trời, triệt để, khí tức vô cùng đáng sợ nghiền ép thương khung, không ngừng hướng về Thông Thiên Giáo Chủ áp bách!

Trên đỉnh đầu lơ lửng Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, toàn thân bao trùm Thái Cực Đồ, tản mát thần huy vô cùng rực rỡ, từng đạo quang mang vô cùng đáng sợ chiếu rọi Cửu Châu, bao trùm toàn bộ thiên địa!

Thái Cực Đồ hóa thành một cây cầu vàng, định trụ thời gian không gian giữa thiên địa phong tỏa tất cả, ẩn chứa sức mạnh vĩ đại vô cùng đáng sợ, không khỏi hướng về Thông Thiên Giáo Chủ áp bách!

Khóe môi Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra một nụ cười khinh thường, không động dùng linh bảo trong tay, tản mát đáng sợ vô tận, thần thông vô cùng nói: Thượng Thương Chi Thủ!

Chỉ thấy Thượng Thương Chi Thủ vô cùng đáng sợ hướng về Thánh Nhân Lão Tử áp bách, ẩn chứa sức mạnh vĩ đại vô cùng, phảng

phất có thể nghiền ép tất cả, nhật nguyệt tinh thần trước mặt nó đều ảm đạm thất sắc!

Chương 150

Không thể chống lại uy của thiên địa, uy năng vô cùng đáng sợ có thể chấn nhiếp thương khung, nhật nguyệt trước mặt nó cũng phải run rẩy không thôi!

Thái Cực Đồ trước mặt Thượng Thương Chi Thủ vô cùng đáng sợ, như một tờ giấy mỏng, không có chút lực phòng thủ nào, trực tiếp bị chấn bay!

Không thể chống lại Thượng Thương Chi Thủ, lực lượng vĩ đại của thế giới ngập trời, triệt để, ẩn chứa một tia uy của bản nguyên thế giới, giơ tay nhấc chân có thể ẩn chứa uy năng vô cùng vô tận!

Bốn đại Thánh Nhân vô cùng đáng sợ, dưới dư ba của Thượng Thương Chi Thủ, đều không khỏi thân thể run rẩy, không dám trực diện uy mang vô cùng hạo hãn kia!

Thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Thánh Nhân Lão Tử lúc này, bị Thượng Thương Chi Thủ một chưởng đánh bay, triệt để bị phá giải!

Trong đôi mắt Thánh Nhân Lão Tử lúc này tràn ngập lửa giận vô tận, xung quanh bao trùm khí tức ngập trời, triệt để, trong ánh mắt không khỏi tràn ngập vẻ kinh hãi vô tận!

Không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ đáng sợ đến mức này, chỉ một pho tượng thần mà đã bạo phát ra uy năng đáng sợ như vậy!

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ chân thân đến, vậy ẩn chứa sức mạnh vĩ đại đến mức nào, e rằng với tu vi và thực lực hiện tại của Thánh Nhân Lão Tử, sẽ bị trấn áp ngay tại chỗ, không có chút dư địa nào để chống đỡ!

Trong đôi mắt Thánh Nhân Lão Tử mang theo một tia kiêng kỵ, trong ánh mắt tràn ngập một tia ảm đạm nói: "Thông Thiên đạo hữu, ngươi thắng rồi!

Bản tọa thua rồi!" Trong đôi mắt Thông Thiên Giáo Chủ tràn ngập vẻ đạm nhiên, xung quanh bao trùm khí tức ngập trời, triệt để nói: "Lão Tử, dám phóng túng trước mặt bản tọa, phải gánh chịu nộ hỏa của bản tọa!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, uy danh không thể mạo phạm!

Ngay cả chí tôn Thánh Nhân!" Côn Luân Sơn!

Trong đôi mắt Nguyên Thủy tràn ngập phẫn nộ vô tận, lúc này không khỏi gầm lên một tiếng: "Ta là Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành!

Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Hôm nay lập đại giáo, đương trấn áp thiên hạ, giáo hóa chúng sinh!

Xiển Giáo!

Lập!" Chỉ thấy lúc này trên thiên hạ xuất hiện vô số tường vân màu vàng, công đức vô cùng đáng sợ giáng xuống!

Không ngừng dung hợp với Hồng Mông Tử Khí của Nguyên Thủy, lúc này Nguyên Thủy nguyên thần hoàn toàn dung hợp với Hồng Mông Tử Khí, trên người tản mát một cỗ uy áp Thánh Nhân ngập trời, triệt để bao trùm toàn bộ thiên địa!

Giữa thiên địa lại thêm một vị Thánh Nhân, cũng là chí tôn Thánh Nhân vô cùng đáng sợ!

Thánh Nhân Nguyên Thủy tản mát uy áp Thánh Nhân ngập trời, triệt để bao trùm toàn bộ thương khung, ngưng tụ từng đạo uy năng vô cùng hạo hãn, bạo phát ra thần uy hủy thiên diệt địa!

Thánh Nhân Nguyên Thủy mượn lực Thiên Đạo giáng lâm bên bờ Đông Hải, trên người tản mát uy áp Thánh Nhân ngập trời, triệt để, trong ánh mắt tràn ngập vẻ cao ngạo vô tận, nhìn Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Thông Thiên khi người quá đáng, Đại huynh đã nhận thua!

Ở đây còn bức bách người khác, hôm nay hai huynh đệ chúng ta liền muốn trấn áp ngươi tại đây, để rửa sạch sỉ nhục này!" Khóe môi Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra một nụ cười khinh thường, ngay cả chỉ là thần tượng, nhưng cũng ẩn chứa một phần mười sức mạnh của Thông Thiên Giáo Chủ, không phải Thánh Nhân Nguyên Thủy, Thánh Nhân Lão Tử vừa mới thành Thánh có thể chống lại!

Thánh Nhân Lão Tử, Thánh Nhân Nguyên Thủy, tản mát uy áp Thánh Nhân đáng sợ ngập trời, triệt để bao trùm toàn bộ thiên địa, cần biết Thánh Nhân Lão Tử, Thánh Nhân Nguyên Thủy, trong tay đều có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

Đều là Khai Thiên Thánh Khí, ẩn chứa sức mạnh vĩ đại vô cùng, thậm chí ẩn chứa thần uy Khai Thiên Tích Địa, tàn tồn một tia uy năng của Bàn Cổ đại thần, đó là sự tồn tại có thể kháng hành Hỗn Độn Linh Bảo!

Khóe môi Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra một nụ cười khinh thường, không khỏi gầm lên một tiếng: "Tuế Nguyệt Chi Chung!" Vô thượng đại thần thông sử dụng sức mạnh thời gian vô tận ngưng tụ xuất hiện trên đỉnh đầu Thông Thiên Giáo Chủ ngưng tụ thành Tuế Nguyệt Chi Chung, đứng trên đỉnh đầu, ở trạng thái Tiên Thiên Bất Bại!

Thông Thiên Giáo Chủ dù chỉ là thần tượng, không phải chân thân Thông Thiên Giáo Chủ, trên người không có chút linh bảo gia trì nào, cũng chỉ có thể động dụng vô thượng đại thần thông!

Tuế Nguyệt Chi Chung ẩn chứa uy của thời gian vô cùng vô tận, nguy nan vô cùng đáng sợ bao trùm thiên địa, ngay cả Thánh Nhân

cũng khó lòng công phá phòng ngự của nó, đó chính là uy năng của vô thượng đại thần thông!

Thánh Nhân Lão Tử, Thánh Nhân Nguyên Thủy phát ra uy áp Thánh Nhân đáng sợ ngập trời, triệt để, Tiên Thiên Chí Bảo tản phát thần uy vô cùng đáng sợ, phảng phất muốn trấn áp thiên hạ!

Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên đều tản phát thần uy vô cùng đáng sợ, từng đạo pháp tắc vô cùng đáng sợ, không ngừng tản phát ra từ đó, từng đạo uy năng vô cùng hạo hãn bao trùm thiên địa!

Định trụ hư không, không gian, pháp tắc, quy tắc, định tất cả vào trong hư không, từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí, không ngừng tản phát ra từ đó, ẩn chứa uy năng vô cùng đáng sợ!

Ngay cả Thánh Nhân, cũng không dám cứng rắn tiếp nhận một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí, huống chi chỉ là thần tượng, nhưng trước mặt Tuế Nguyệt Chi Chung vô cùng đáng sợ, vẫn vô cùng yếu ớt, dễ dàng liền chống đỡ được một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí!

Nhưng hiện giờ lại không phải một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí, mà là hàng trăm, hàng ngàn đạo, mỗi đạo Hỗn Độn Kiếm Khí đều tản phát uy năng vô cùng đáng sợ, đó là sự tồn tại có thể dễ dàng chấn phá nhật nguyệt, ngay cả nhật nguyệt tinh thần trước mặt nó cũng có thể dễ dàng chém nát!

Tuế Nguyệt Chi Chung chịu đựng hết đạo Hỗn Độn Kiếm Khí vô cùng đáng sợ này đến đạo khác, nhưng vẫn chống đỡ được, chỉ là trên đó xuất hiện từng vết nứt nhỏ, e rằng không chịu đựng được bao nhiêu đạo Hỗn Độn Kiếm Khí nữa!

Chương 151

Trong đôi mắt Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi lóe lên một tia băng hàn, toàn thân tản phát khí tức ngập trời, triệt để, không khỏi gầm lên một tiếng: "Thượng Thương Chi Thủ!" Chỉ thấy trong hư không xuất hiện chín đạo Thượng Thương Chi Thủ, trong đó ẩn chứa sức mạnh vĩ đại vô cùng, câu thông uy của bản nguyên thế giới, có thể dễ dàng đánh nát tất cả!

Cứng đối cứng hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, uy năng vô cùng đáng sợ dưới uy năng của chín đạo Thượng Thương Chi Thủ, hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo vẫn không hề bị lay động, hai kiện Khai Thiên Thánh Khí, trừ phi có Tiên Thiên Chí Bảo kháng hành với nó, nếu không căn bản ở trạng thái vô địch!

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ chân thân ở đây, giơ tay nhấc chân liền có thể đoạt lấy hai kiện Khai Thiên Thánh Khí, hiện giờ chỉ có thể phát huy ra một phần mười uy năng, khó lòng chân chính chống đỡ công kích của hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

Thiên Đình!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng, Phục Hy trong đôi mắt đều tràn ngập kinh hãi vô tận, đối với thực lực chân thật của Thông Thiên Giáo Chủ, lại càng thêm hiểu rõ vài phần!

Hai vị Thánh Nhân vô cùng đáng sợ chân chính tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo, Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Thánh Nhân, mới có thể phát huy ra thần uy vô cùng đáng sợ chân chính!

Ngay cả Hỗn Độn Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất, tuy được xưng là tồn tại vô địch đáng sợ nhất dưới Thánh Nhân, cũng không thể hoàn toàn phát huy ra uy năng của Hỗn Độn Chung!

Hiện giờ Thánh Nhân lại có thể chân chính phát huy ra uy năng Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng vẫn bị thần tượng Thông Thiên Giáo Chủ chống đỡ, điều đó đủ để thấy thực lực Thông Thiên Giáo Chủ đã đạt đến mức nào, e rằng sức mạnh vĩ đại vô cùng có thể bạo phát ra, sắp có thể kháng hành với vị kia trong Tử Tiêu Cung!

Bộ lạc Vu tộc!

Trong đôi mắt Đế Giang tràn ngập kinh hãi vô tận, không có sức mạnh Thánh Nhân lại đáng sợ đến mức này, nếu Vu tộc không thành Thánh nữa, e rằng khó lòng chống đỡ thần uy Thánh Nhân!

Chỉ có càng nhanh chóng lĩnh ngộ huyền bí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, liền có thể kháng hành với Thánh Nhân, thậm chí về sau có thể chém giết Thánh Nhân, cũng không phải là không thể!

Đó là trận pháp vô địch do Bàn Cổ đại thần truyền lại, ngay cả chỉ lĩnh ngộ được vài phần nhỏ, cũng không phải Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể sánh bằng!

Ngay lập tức Đế Giang nhắm hai mắt lại, cảm ngộ sát khí giữa thiên địa, hy vọng có thể có được lĩnh ngộ sâu sắc hơn!

Hỏa Vân Động!

Trong đôi mắt Hồng Vân lão tổ tràn ngập vẻ không cam lòng, vì Nữ Oa, Lão Tử, Nguyên Thủy đều đã thành Thánh Nhân, vì sao ta Hồng Vân lão tổ không thể thành Thánh!

Ta Hồng Vân lão tổ cũng có Hồng Mông Tử Khí, có căn cơ thành Thánh, chẳng lẽ bản tọa không thể thành Thánh hay sao!

Lúc này trong lòng Hồng Vân lão tổ vô cùng bất an, đôi mắt không khỏi sáng lên, ngay lập tức nhìn về hướng Ngũ Quan Trang!

Ngay lập tức động dụng vô thượng thần thông, hướng về phương hướng đó đi tới, tốc độ vô cùng nhanh chóng, không có chút do dự

nào!

Chỉ là Hồng Vân lão tổ không phát hiện ra, không ít đại năng thần ma đang chú ý đến Hồng Vân lão tổ, tu vi đều cực mạnh, là những tồn tại vô cùng đáng sợ!

Vô số đại năng thần ma Hồng Hoang, đều bắt đầu bất an trong lòng, vì sức mạnh của Thánh Nhân thật sự quá đáng sợ, Chuẩn Thánh yếu ớt như con kiến hôi, tùy thời đều có thể bị nghiền ép đến chết!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này đại thủ vung lên, một cỗ Tiên Thiên Linh Khí vô hình ngưng kết thành một thanh thần kiếm, ẩn chứa kiếm mang vô cùng đáng sợ, bao trùm vạn trăm dặm thiên địa, ẩn chứa thần uy vô thượng!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này tay cầm thần kiếm, một cỗ khí tức vô cùng sắc bén không tự chủ tản phát ra, một cỗ nguy nan vô cùng đáng sợ ngập trời, triệt để bao trùm Thiên Đế, không khỏi gầm lên một tiếng: "Bão Kiếm Sát!" Một cỗ kiếm ý vô cùng đáng sợ tản phát ra, bao trùm toàn bộ thiên địa, kiếm mang vô cùng đáng sợ vô tận, vô cùng rực rỡ chói mắt, khiến vô số Ma Thần trong lòng chấn động, không dám trực diện mũi kiếm sắc bén của nó!

Hai kiện Khai Thiên Thánh Khí vô cùng đáng sợ, vẫn bạo phát ra thần uy vô cùng đáng sợ, như muốn trấn áp tất cả, trấn áp nhật nguyệt!

Nhưng dưới Bão Kiếm Sát vô cùng đáng sợ, khí tức ngập trời, triệt để có thể bạo phát ra, đã vượt qua Tiên Thiên Chí Bảo bình thường, đạt đến một loại trình độ vô cùng đáng sợ khác!

Thần kiếm vô cùng đáng sợ chém lên trên hai kiện Tiên Thiên Thánh Khí, giữa nhân gian tản phát quang mang đáng sợ vô tận, có thể chém tận tất cả trên thế gian!

Nhưng rốt cuộc chỉ là do Tiên Thiên Linh Khí ngưng tụ thành, có thể bạo phát ra một kích hủy thiên diệt địa vô cùng đáng sợ, một khi hoàn toàn bạo phát ra, thần kiếm vô cùng đáng sợ, bắt đầu từng tấc từng tấc vỡ nát!

Một kiếm vô cùng đáng sợ, trực tiếp chấn lui hai kiện Tiên Thiên Thánh Khí, kiếm mang vô cùng đáng sợ, phảng phất có tất cả lực lượng Khai Thiên Tích Địa!

Thánh Nhân Lão Tử, Thánh Nhân Nguyên Thủy đều không khỏi trực tiếp bị chấn bay, trên người đều xuất hiện từng vết thương vô cùng đáng sợ, từng giọt máu Thánh Nhân không ngừng nhỏ xuống!

Mỗi giọt máu Thánh Nhân, đều ẩn chứa sức mạnh vô cùng đáng sợ của Thánh Nhân, có thể dễ dàng nghiền ép Chuẩn Thánh, đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, thần hồn đã bất tử bất diệt tụ tập giữa Thiên Đạo!

Chỉ cần Thiên Đạo không diệt, Thánh Nhân bất tử, còn về cái gọi là tích huyết trọng sinh, đó cũng chỉ là tiểu đạo mà thôi, căn bản không lọt vào pháp nhãn của Thánh Nhân!

Vô số thần linh trên trời dưới biển không khỏi trong lòng chấn động, thực lực Thông Thiên Giáo Chủ thật sự quá mức cường đại, hầu như tiếp cận vô địch, e rằng với vị kia trong Tử Tiêu Cung cũng sẽ không kém cạnh là bao!

Trong đôi mắt Thông Thiên Giáo Chủ tràn ngập vẻ đạm mạc, trên người bao trùm uy áp Thánh Nhân ngập trời, triệt để, mang theo uy nghiêm vô cùng hạo hãn nói: "Chẳng lẽ các ngươi thường xuyên nếm thử uy năng Chứng Đạo Kiếm của bản tọa!" Thánh Nhân Lão Tử, Thánh Nhân Nguyên Thủy, điều động lực lượng thiên địa rời khỏi Đông Hải, đi đến trong Côn Luân Sơn, bắt đầu khôi phục thương thế của bản thân!

Ngay cả có hai kiện Tiên Thiên Thánh Khí tương trợ, tuy không bị trọng thương, nhưng trên người cũng xuất hiện vô số vết thương, mỗi vết đều hầu như sâu tới tận xương!

Chương 152

Có thể thấy thực lực của Thánh Nhân Thông Thiên rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào, hai tôn Thánh Nhân cộng thêm hai kiện Tiên Thiên Thánh Khí, cũng không làm gì được thần tượng của Thánh Nhân Thông Thiên!

Nếu Thánh Nhân Thông Thiên chân thân xuất hiện, e rằng vô địch trên thế gian, cũng chỉ có vị kia trong Tử Tiêu Cung mới có thể so sánh với y!

Thiên Đình!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hạ lệnh, không được đắc tội Thông Thiên Giáo Chủ, cũng không được đắc tội đệ tử môn hạ Thông Thiên Giáo Chủ, vì Thông Thiên Giáo Chủ thật sự quá đáng sợ, hầu như đã đạt đến trình độ không ai có thể kháng hành!

Nếu lúc này đi đắc tội Thông Thiên Giáo Chủ, Thiên Đình Yêu tộc hiện giờ căn bản không thể chịu đựng lửa giận của Vu tộc cùng Thông Thiên Giáo Chủ, trước mặt hai tôn thế lực vô cùng đáng sợ, Thiên Đình yếu ớt như con kiến hôi, khó lòng chống đỡ lửa giận ngập trời, triệt để!

Các đại thế lực cũng hạ lệnh như vậy, dù sao Thông Thiên Giáo Chủ thật sự quá đáng sợ, một khi bị chọc giận nhất định sẽ bị hủy diệt, ngay cả chí tôn Thánh Nhân, cũng không có chiến lực đáng sợ như Thông Thiên Giáo Chủ!

Toàn bộ Hồng Hoang đại địa, không một ai dám đi đến Đông Hải, thậm chí không một ai dám đắc tội Nhân tộc, sau lưng Nhân tộc còn đứng hai tôn đại thần!

Thánh Nhân Nữ Oa, Thông Thiên Giáo Chủ!

Chính là Thánh Phụ, Thánh Mẫu của Nhân tộc!

Có thể thấy, hiện giờ Nhân tộc có thể phát triển nhanh chóng, không có bất kỳ chủng tộc nào dám đối kháng với Nhân tộc, đều sợ thần uy Thông Thiên Giáo Chủ cái thế!

Tây Phương, Linh Sơn!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cả hai đều lộ ra vẻ mặt cười khổ, không khỏi tản phát phật quang vô tận, mang theo uy nghiêm vô cùng hạo hãn nói: "Ta là Tiên Thiên Thần Thai Linh!

Hôm nay nguyện lập đại giáo, giáo hóa chúng sinh!

Vì Tây Phương Giáo!

Nguyện Thiên Đạo chứng kiến!

Dùng Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận!" Chỉ thấy giữa thiên địa, giáng xuống vô số tường vân, công đức vô tận lúc này giáng xuống!

Hai đạo Hồng Mông Tử Khí dung hợp với nguyên thần Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cả hai ngẩng đầu nhìn về phía công đức trên đỉnh đầu, không khỏi trên mặt lộ ra một tia cười khổ!

Công đức lập giáo, chỉ đủ một người thành Thánh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề không có Bàn Cổ ban tặng, không có công đức Đại Đạo gia trì, vì vậy công đức không đủ hai người thành Thánh, chỉ đủ một người thành Thánh!

Khóe môi Tiếp Dẫn lộ ra một tia cười khổ nhìn Chuẩn Đề nói: "Vậy hãy để sư đệ trở thành chí tôn Thánh Nhân!" Trên mặt Chuẩn Đề lộ ra một tia vẻ mặt cười khổ nói: "Sư huynh, sư đệ thành Thánh Nhân, với sức mạnh của sư đệ khó lòng kháng hành Thánh Nhân Đông Phương, vì vậy sư huynh tất phải thành Thánh!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không khỏi nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ bi thiên mẫn

nhân nói: “Nếu ta chứng đắc vô thượng Bồ Đề, thành chính giác rồi, nơi ở Phật sát, đầy đủ vô lượng công đức trang nghiêm không thể nghĩ bàn.

Không có địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, loài bò trườn. ...Tất cả chúng sinh, cùng Diễm Ma La Giới, trong ba ác đạo, sinh ở sát ta, thụ pháp hóa của ta, tất sẽ đạt Vô Thượng Bồ Đề. .....

Không còn tái đọa ác thú.

Đắc nguyện, bèn thành Phật.

Không đắc nguyện, không thủ vô thượng chính giác.

Khi ta thành Phật, mười phương thế giới, tất cả chúng sinh, khiến sinh ở sát ta.

Đều có thân chân kim tử ma, ba mươi hai tướng đại trượng phu.

Đoan chính tinh khiết, tất cả cùng một loại.

Nếu hình mạo khác biệt, có đẹp xấu, không thủ chính giác. ...

Khi ta thành Phật, dưới từ địa tế, trên đến hư không, cung điện, lầu các, ao hồ, hoa cây, tất cả vạn vật trong quốc thổ, đều do vô lượng bảo hương hợp thành.

Hương của nó phổ huân mười phương thế giới.

Chúng sinh nghe thấy, đều tu Phật hành.

Chương 153

....” Giữa thiên địa giáng xuống công đức, tường vân vô tận bao trùm toàn bộ Tây Phương!

Công đức ngưng tụ ở đây đủ để Tiếp Dẫn Chuẩn Đề trở thành chí tôn Thánh Nhân!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cả hai không khỏi nhìn nhau, khóe môi lộ ra một tia mỉm cười, công đức vô cùng đáng sợ bao trùm hai người!

Hồng Mông Tử Khí triệt để dung hợp với nguyên thần, hai đạo uy áp Thánh Nhân vô cùng đáng sợ bao trùm toàn bộ thương khung, nhưng vô số sinh linh Hồng Hoang không khỏi thân thể run rẩy, không dám trực diện áp lực đáng sợ của Thánh Nhân!

Vô số Ma Thần cường giả đều nhìn về Tây Phương, hiện giờ lại có hai người thành chí tôn Thánh Nhân, những người có Hồng Mông Tử Khí chỉ còn lại hai người!

Không ai dám động Hậu Thổ, nhưng không có nghĩa là không ai dám động Hồng Vân lão tổ!

Hồng Vân lão tổ tuy là cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng rốt cuộc so với Hậu Thổ chênh lệch quá lớn, sau lưng Hậu Thổ có mười một vị cường giả Chuẩn Thánh, là tồn tại chân chính uy chấn thiên hạ!

Ngay cả Yêu tộc, thậm chí Long tộc, cũng không dám đánh chủ ý vào Hậu Thổ, uy của mười một tôn Chuẩn Thánh chấn kinh thiên hạ, bất kỳ cường giả chủng tộc nào cũng không dám ra tay, nếu không liền có khả năng toàn tộc bị diệt vong!

Hai đạo khí tức kinh thiên địa khấp quỷ thần bao trùm toàn bộ

thương khung, tuyên thệ lại có hai tôn Thánh Nhân xuất thế, cũng chứng minh sự cường đại của Tây Phương!

Tây Phương năm xưa vô cùng nghèo nàn, tuy cũng có một số sinh linh, nhưng thiên phú không bằng cường giả Đông Phương!

Vì vậy hai tôn Thánh Nhân Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, muốn mượn cơ hội này để thế nhân biết sự cường đại của Tây Phương, Thánh Nhân đứng trên đỉnh điểm thế gian, giơ tay nhấc chân, đều có uy năng hủy thiên diệt địa!

Cũng chỉ có Yêu Vu hai tộc mới có thể khiến Thánh Nhân phải né tránh, ngay cả Long tộc, sau lưng cũng chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ đứng, mới không có bất kỳ Thánh Nhân nào dám đắc tội, Long tộc hiện giờ không đáng sợ, nhưng đáng sợ là Thánh Nhân Thông Thiên, vì vậy cũng không có bất kỳ ai dám đắc tội Long tộc!

Lúc này những cường giả bị vô số chủng tộc truy sát ở Đông Phương, trong ánh mắt phảng phất nhìn thấy một tia hy vọng, ngay lập tức không khỏi hướng về Tây Phương mà đi!

Nếu có thể bái vào môn hạ hai vị Thánh Nhân Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, e rằng không ai dám khi dễ, dù sao Thánh Nhân chí cao vô thượng, vô cùng tôn quý, e rằng trong toàn bộ Hồng Hoang, trừ Thông Thiên Giáo Chủ cùng các Thánh Nhân cùng đẳng cấp ra, không ai dám đắc tội!

Huyết Hải!

Trong đôi mắt Minh Hà tràn ngập vẻ kiên định vô tận, trên người tản phát huyết quang ngập trời, triệt để, sát khí vô cùng vô tận ngưng tụ trong cơ thể, triệt để bạo phát ra, mang theo thần uy vô tận!

Vô số tộc A Tu La không khỏi quỳ rạp xuống đất, trong ánh mắt tràn ngập sùng bái vô tận.

Minh Hà có vài kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ẩn chứa thần uy vô hạn, càng có tu vi ngập trời, triệt để, trong Hồng Hoang cũng thuộc về cường giả đỉnh cấp!

Trừ những người cùng nghe đạo trong Tử Tiêu Cung, e rằng không ai có thể tranh phong với y, cũng có thể xưng là cường giả vô địch dưới Thánh Nhân, giơ tay nhấc chân có thể xé rách thương khung, là tồn tại đáng sợ!

"Ta là Huyết Hải Chi Chủ!

Hôm nay dục lập A Tu La Giáo!

Giáo hóa A Tu La Giáo, dùng sát lục bình định tất cả trên thế gian!

Dùng Nghiệp Hỏa Hồng Liên trấn áp khí vận A Tu La!

A Tu La Giáo lập!" Âm thanh uy nghiêm vô tận, mang theo Thiên Đạo gia trì truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa, ẩn chứa sát lục vô tận, tràn ngập thần uy vô tận!

Vô tận Thần Ma Tiên Thiên đại năng không khỏi thân thể run lên, đều nhìn về phía Huyết Hải chi địa, trong ánh mắt không ngừng lóe lên, phảng phất đã hiểu rõ!

Chỉ thấy trên không trung, giáng xuống một đạo công đức, không ngừng dung nhập vào trong cơ thể Minh Hà, tăng cường tu vi vô cùng đáng sợ của y, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, có thể xưng là cường giả vô địch dưới Thánh Nhân!

Có thể tưởng tượng Minh Hà lúc này đáng sợ đến mức nào, mang theo thần uy vĩ đại vô tận nói: "Thiên Đạo bất công!

Ta Huyết Hải Chi Chủ, dùng công đức tạo nhân, công đức lập giáo!

Lại không thể trở thành Thánh Nhân, chẳng lẽ chỉ vì không có

Hồng Mông Tử Khí. .....

Thiên Đạo bất công!" Chỉ thấy trên không trung, Tử Tiêu Thần Lôi vô tận lóe sáng, bạo phát ra uy năng vô cùng đáng sợ, trực tiếp đánh xuống Minh Hà, mang theo thần uy vô cùng đáng sợ!

Giữa thiên địa vô số tiên huyết đổ xuống, Minh Hà lúc này bị trọng thương, cần vài vạn năm mới có thể khôi phục!

Chư vị Thánh Nhân nhìn về phía Huyết Hải chi địa, chỉ trên mặt lộ ra một nụ cười khinh thường, nhưng cũng không quá để ý!

Chương 154

Không có Hồng Mông Tử Khí muốn trở thành chí tôn Thánh Nhân, không có chút khả năng nào, trừ phi có thể tranh đoạt quyền hành với Thiên Đạo, nếu không không có khả năng.

Nếu có thể đạt đến bước đó, thực lực ít nhất cũng ngang hàng với Thiên Đạo!

Vậy thì cần gì phải trở thành chí tôn Thánh Nhân, cũng vì sao thành Thánh Nhân tất phải có Hồng Mông Tử Khí!

Nhưng muốn đi con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Thông Thiên Giáo Chủ, e rằng còn khó khăn hơn thành Thánh, ngay cả nhân vật vô cùng vĩ đại như Thông Thiên Giáo Chủ, cũng suýt chút nữa vẫn lạc tại chỗ!

Huống chi những Tiên Thiên Thần Ma này, căn bản không phải đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ, vì vậy không ai dám đi con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Hồng Vân lão tổ lúc này hướng về Ngũ Quan Trang, khóe môi không khỏi cong lên một tia cười ý, Nhân Sâm Quả cũng sắp chín, bản tọa lại nên nếm thử chút hương vị tiên rồi!

Yêu tộc Thiên Đình!

Trong đôi mắt Côn Bằng lúc này lóe lên một tia sát ý, khóe môi không khỏi hiện ra một nụ cười tàn nhẫn, ngay lập tức rời khỏi Yêu tộc Thiên Đình, hướng về Ngũ Quan Trang mà đi!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất ánh mắt nhìn về bóng dáng Côn Bằng rời đi, khóe môi cũng hiện ra một tia cười ý đạm bạc!

Côn Bằng tuy là đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng sự chênh

lệch giữa y và Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất thật sự rất lớn, hầu như là chênh lệch trời vực, không có chút nào khả năng so sánh!

Càng không cần nói Đông Hoàng Thái Nhất trong tay có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, đó là tồn tại được xưng là vô địch đáng sợ nhất dưới Thánh Nhân, Côn Bằng tuy cường đại, nhưng trước mặt Hỗn Độn Chung như con kiến hôi!

Lúc này vô số đại năng, đều không khỏi chăm chú nhìn Hồng Vân lão tổ, Hồng Vân lão tổ lúc này không biết bản thân đang ở trong nguy cơ, bị vô số đại năng chú ý!

Thế giới Nữ Oa Cung!

Khóe môi Thông Thiên Giáo Chủ hiện ra một tia cười ý đạm bạc, nhìn Thánh Nhân Nữ Oa nói: "Nữ Oa, bản tọa đã dừng lại ở đây vài vạn năm, cũng nên du lịch Hồng Hoang, cáo từ!" Trên mặt Thánh Nhân Nữ Oa lộ ra một tia sắc hồng ngại ngùng nói: "Thông Thiên, nơi này của bản cung, vĩnh viễn có một chỗ dành cho ngươi!" Khóe môi Thông Thiên Giáo Chủ cong lên một tia cười ý đạm bạc nói: "Thiện!" Thông Thiên Giáo Chủ rời khỏi trong Hỗn Độn đi đến Hồng Hoang đại địa, hướng về Ngũ Quan Trang!

Trong ánh mắt Thánh Nhân Nữ Oa không khỏi lóe lên một tia vẻ mê ly, ngay lập tức toàn thân tản phát quang mang vô tận, trong ánh mắt lại tràn ngập một tia u oán!

Kim Phượng không khỏi cười trộm trong miệng nói: "Nương Nương, quý là chí tôn Thánh Nhân, giữa thiên địa lại có ai dám tranh đoạt với người?" Trong đôi mắt Thánh Nhân Nữ Oa lóe lên một đạo thần quang, ngay lập tức khóe môi hiện ra cười ý nói: "Kim Phượng, đi đến trong Hỏa Diễm Tháp, tu luyện vạn năm!" Kim Phượng lúc này không khỏi thân thể run lên, tuy là thân thể Phượng Hoàng, trời sinh liền có thể chưởng khống Nam Minh Ly Hỏa, nhưng trong Hỏa Diễm

Tháp ẩn chứa một tia Hỏa Diễm Thánh Nhân, ẩn chứa thần uy vô cùng đáng sợ!

Ngay cả Kim Phượng tuy không vẫn lạc ở trong đó, nhưng cũng phải chịu vạn vàn thống khổ, chỉ là tu vi cũng sẽ nhanh chóng đề thăng, sau vạn năm e rằng có thể đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Đó cũng là lợi ích khi theo Thánh Nhân, vật tùy tiện ban thưởng bên cạnh Thánh Nhân, đối với vô số đại năng Hồng Hoang mà nói đều là vô thượng bảo vật, đều có khả năng dễ dàng đột phá cảnh giới!

Đó cũng là lý do vì sao vô số sinh linh Hồng Hoang, muốn bái nhập môn hạ Thánh Nhân, có thể dễ dàng đột phá tu vi của bản thân, đạt đến cảnh giới trong truyền thuyết, thậm chí có thể đột phá cực hạn của bản thân, đặt chân vào cảnh giới đại năng Chuẩn Thánh trong truyền thuyết!

Trở thành đệ tử Thánh Nhân, hầu như có 100% khả năng trở thành đại năng Chuẩn Thánh, sẽ nhanh hơn rất nhiều so với các sinh linh khác đột phá đại năng Chuẩn Thánh, đó chính là lợi ích!

Bộ lạc Vu tộc!

Trong đôi mắt Đế Giang lóe lên một tia hàn mang, dẫn theo cường giả Vu tộc đi tới, chuẩn bị tùy thời ra tay!

Hồng Mông Tử Khí tuyệt đối không thể rơi vào tay Yêu tộc, hiện giờ Yêu tộc đã xuất hiện một vị Thánh Nhân, không thể lại xuất hiện thêm một vị Thánh Nhân nữa, nếu không cục diện Yêu Vu hai tộc liền sẽ bị phá vỡ!

Vu tộc liền sẽ rơi vào thế hạ phong, thậm chí có khả năng chủng tộc bị diệt tuyệt, điều đó Đế Giang không thể chấp nhận, vì vậy hiện giờ tất phải ra tay!

Yêu tộc cũng tuyệt đối đã phái cường giả đi trước, thậm chí có

khả năng tất cả đại năng đều đi tới, vì đạo Hồng Mông Tử Khí kia!

Tương tự Vu tộc cũng không phái tất cả Tổ Vu đi tới, hai vị Tổ Vu còn lại canh giữ Thiên Đình Yêu tộc, không thể đoạt được Hồng Mông Tử Khí, cũng phải hủy diệt sinh lực của Yêu tộc!

Ngũ Quan Trang!

Lúc này thiên địa tử khí tràn ngập, tản phát quang vàng vô tận!

Trời giáng hoa, đất vọt sen vàng!

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân đều không khỏi ngẩng phắt đầu lên, cảm thụ một cỗ khí tức ngập trời, triệt để, không khỏi trong lòng chấn động, lại thấy Thông Thiên Giáo Chủ giáng lâm!

Cả hai không khỏi vội vàng tiến lên, vô cùng cung kính nói: "Chúng ta bái kiến Thông Thiên Giáo Chủ!" Khóe môi Thông Thiên Giáo Chủ cong lên một tia mỉm cười đạm bạc nói: "Bần tọa không mời mà đến, xin thứ tội!" Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử lúc này không khỏi vội vàng nói: "Thông Thiên Giáo Chủ, nói lời gì vậy!

Giáo Chủ đến, chúng ta sao dám không ra nghênh tiếp!" Khóe môi Thông Thiên Giáo Chủ mang theo một tia cười dung đạm bạc nói: "Nghe nói Nhân Sâm Quả đã chín, bần tọa đặc biệt đến nếm thử!" Trấn Nguyên Tử lúc này vô cùng cung kính nói: "Giáo Chủ mời!" Côn Bằng lúc này ẩn mình bên ngoài Ngũ Quan Trang, không ngừng ngưng tụ khí tức đáng sợ của bản thân, chuẩn bị phát ra một kích trí mạng!

Để Hồng Vân lão tổ triệt để vẫn lạc, dù sao Hồng Vân lão tổ cũng là cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, ẩn chứa pháp lực vô thượng đáng sợ, không hề thua kém Côn Bằng!

Chương 155

Vì vậy chỉ có phát ra một kích trí mạng, mới có thể khiến Hồng Vân lão tổ bị trọng thương, cũng chỉ có như vậy mới có thể triệt để đánh giết Hồng Vân lão tổ!

Không ngờ hiện giờ Thông Thiên Giáo Chủ giáng lâm, tất cả đều đã có vô tận biến hóa!

Thông Thiên Giáo Chủ chẳng lẽ vì Hồng Mông Tử Khí, cần biết lúc đó Thông Thiên Giáo Chủ không thèm Hồng Mông Tử Khí, nếu không cũng sẽ không rơi vào tay Hồng Vân lão tổ!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đều lộ ra vẻ mặt khó coi, Thông Thiên Giáo Chủ đã giáng lâm, Thông Thiên Giáo Chủ là tồn tại vô cùng đáng sợ, ngay cả toàn bộ Yêu tộc cũng yếu ớt như con kiến hôi!

Không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ tuyệt đối không đánh chủ ý Hồng Mông Chi Khí, nếu không cũng sẽ không rơi vào tay Hồng Vân lão tổ.

Ở Tử Tiêu Cung năm xưa, chính là Thông Thiên Giáo Chủ đã nhường!

Thông Thiên Giáo Chủ xua đuổi Hồng Mông Tử Khí, nó mới rơi vào tay Hồng Vân lão tổ, cũng đủ để chứng minh Thông Thiên Giáo Chủ không quan tâm đến Hồng Mông Tử Khí!

Thông Thiên Giáo Chủ rốt cuộc giáng lâm Ngũ Quan Trang vì chuyện gì, chẳng lẽ chỉ vì Nhân Sâm Quả chín, đến nếm thử hay sao!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, cả hai không khỏi nhìn nhau đều lắc đầu, Thông Thiên Giáo Chủ tuyệt đối không thể vì Nhân Sâm Quả mà đến, tuyệt đối có mưu tính khác, nếu không cũng không cần Thông

Thiên Giáo Chủ đích thân đến!

Thông Thiên Giáo Chủ giáng lâm, khiến vô số cường giả Ma Thần không khỏi kinh hồn bạt vía, tràn ngập nỗi sợ hãi đối với Thông Thiên Giáo Chủ, không dám trực diện thần mang của Thông Thiên Giáo Chủ, cùng uy nghiêm vô cùng đáng sợ!

Trong Ngũ Quan Trang!

Thanh Phong, Minh Nguyệt trên tay nâng 9 quả Nhân Sâm Quả, mỗi quả đều là Tiên Thiên Linh Quả vô thượng, ẩn chứa vô tận mảnh vụn pháp tắc!

Người thường phục dụng có thể trở thành cường giả Thái Ất Kim Tiên, không có bất kỳ khuyết điểm nào, thậm chí có thể tiếp tục đột phá cảnh giới!

Đạt đến độ cao như Thông Thiên Giáo Chủ, Nhân Sâm Quả hầu như không còn nhiều tác dụng, mảnh vụn pháp tắc ẩn chứa trong đó, cũng chỉ có thể tạo ra một tia lĩnh ngộ đối với Thông Thiên Giáo Chủ, tuy cực kỳ vi tế, nhưng rốt cuộc cũng có một chút tác dụng!

Khóe môi Trấn Nguyên Tử hiện ra một tia cười dung đạm bạc, vô cùng cung kính nhìn Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Giáo Chủ, đây là Nhân Sâm Quả!

Ba vạn năm nở hoa một lần, ba vạn năm kết quả một lần, phải ba vạn năm nữa mới có thể chín!

Cần trải qua chín vạn cái xuân thu, mới có thể sinh ra Nhân Sâm Quả!" Khóe môi Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra một tia cười dung đạm bạc nói: "Không hổ là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, có vô cùng diệu dụng!" Hồng Vân lúc này trên mặt cũng không khỏi mang theo một tia vẻ mặt cung kính nói: "Giáo Chủ, ta có một chuyện muốn cầu, xin Giáo Chủ cáo tri!" Trong đôi mắt Thông Thiên Giáo Chủ

mang theo một tia cười dung đạm bạc nói: "Nói!" Hồng Vân lúc này trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười dung, cùng tràn ngập cung kính vô tận nói: "Ta Hồng Vân có thể thành Thánh chăng?" Trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra một tia cười dung đạm bạc, trong đôi mắt vô cùng bình đạm nói: "Không thể!" Hồng Vân lúc này không khỏi thân thể run rẩy, trong lòng tràn ngập sợ hãi vô tận, cùng trong đôi mắt tràn ngập vẻ mặt không cam lòng vô tận, trên người hầu như khí tức vô cùng cuồng bạo muốn tản phát ra!

Lại bị một cỗ khí tức đáng sợ hơn, mạnh mẽ hơn ngay tại chỗ trấn áp, Hồng Vân lúc này sắp phát điên, mất đi lý trí của bản thân!

Trấn Nguyên Tử thấy tình cảnh như vậy, cũng không khỏi thần sắc đại biến, Hồng Vân có được Hồng Mông Tử Khí, một lòng muốn thành Thánh, hiện giờ có được đáp án của Thông Thiên Giáo Chủ, hầu như muốn hóa thành ma!

Khóe môi Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra một tia cười dung đạm bạc, trong đôi mắt tràn ngập vẻ đạm nhiên vô tận, không khỏi ngón tay khẽ búng!

Một cỗ lực lượng vô hình bao trùm Hồng Vân, Hồng Vân lúc này không khỏi thân thể run rẩy, chỉ trong vài hơi thở liền khôi phục lại bình tĩnh, ma khí tản phát ra từ trên người bắt đầu biến mất, phảng phất từ trước đến nay đều chưa từng xuất hiện!

Trấn Nguyên Tử lúc này mang theo vẻ mặt cung kính nhìn Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Đa tạ Giáo Chủ ra tay tương trợ, tiểu đạo tại đây bái tạ!" Thông Thiên Giáo Chủ phất tay nói: "Chuyện này không sao, Hồng Vân tuy không thể thành Thánh, nhưng lại có thể sánh ngang Thánh Nhân!" Hồng Vân lúc này mạnh mẽ mở hai mắt ra, tràn ngập hy vọng vô tận, đến bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, vô cùng cung kính nói: "Xin Giáo Chủ cáo tri, Hồng Vân tại đây bái tạ!" Thông

Thiên Giáo Chủ lại lắc đầu, ngay lập tức trong đôi mắt tràn ngập vẻ bình đạm vô tận, đại thủ vung lên!

Trên hư không xuất hiện bốn cảnh tượng, trong đó chính là Côn Bằng ẩn mình trong hư không, chuẩn bị tùy thời bạo phát một kích trí mạng!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cũng ẩn mình trong hư không, chuẩn bị bạo phát một kích lôi đình!

Đế Giang dẫn theo vài vị Tổ Vu cũng ẩn mình trong hư không, chuẩn bị tùy thời ra tay, trấn áp tất cả!

Trong đó có vô số hư ảnh Thần Ma, đều cũng ẩn mình trong hư không, tùy thời đều có khả năng bạo phát một kích trí mạng!

Hồng Vân nhìn tất cả trước mắt, thân thể không khỏi run rẩy, trong lòng nảy sinh một tia vẻ sợ hãi!

Đó là đội hình vô cùng đáng sợ, ngay cả đại năng Chuẩn Thánh đáng sợ đến đâu, e rằng cũng khó lòng chống đỡ đội hình đáng sợ như vậy!

Hầu như tất cả cường giả tuyệt thế có danh có tính trong Hồng Hoang, ngay cả vị kia trong Huyết Hải, vị kia trong trăm vạn dặm Lôi Sơn. .....

Có thể thấy có bao nhiêu cường giả, một khi bạo phát một kích lôi đình, trừ Thánh Nhân ra, e rằng không ai có thể chống đỡ!

Trước mắt trừ Thánh Nhân xuất thế, không ai có thể an nhiên vô sự rời khỏi nơi này!

Trên trán Trấn Nguyên Tử mồ hôi hạt đậu không ngừng nhỏ xuống, có thể thấy sự căng thẳng đến mức nào, đó là đội hình vô thượng chân chính, vì cơ duyên thành Thánh, tất cả mọi người đều nguyện ý lấy tính mạng ra đánh cược cơ duyên!

Chương 156

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử trong lòng không khỏi tràn ngập một tia chấn động, trong ánh mắt không ngừng lóe lên, mang theo một tia vẻ e sợ!

Cảnh tượng như vậy trừ Thánh Nhân ra, e rằng không ai dám xem thường, chỉ có đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, mới có thể không sợ đội hình đáng sợ như vậy!

Khóe môi Thông Thiên Giáo Chủ lại lộ ra một tia mỉm cười đạm bạc, tất cả trước mắt căn bản không được Thông Thiên Giáo Chủ để vào mắt, ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hiện giờ Thông Thiên Giáo Chủ vẫn không để vào mắt!

Tru Tiên Kiếm Trận không phải hư danh, ẩn chứa sát khí ngập trời, triệt để, ngay cả cùng đẳng cấp cũng cần bốn tôn Thánh Nhân mới có thể phá giải!

Hiện giờ Tru Tiên Kiếm Trận càng cường đại, ẩn chứa thần uy vô cùng đáng sợ, tuy không bằng đại trận Vu tộc, nhưng vẫn là sát trận đỉnh cấp nhất giữa thiên địa!

Hồng Vân lúc này không khỏi trước mắt sáng lên, không khỏi đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, vô cùng cung kính nói: "Giáo Chủ, Hồng Vân nguyện ý đi theo Giáo Chủ, nếu Giáo Chủ không chê, nguyện ý hiến ra Hồng Mông Tử Khí!" Trong ánh mắt Trấn Nguyên Tử cũng không khỏi lóe lên một tia vẻ động dung, Hồng Mông Tử Khí là căn cơ thành Thánh, trong đó ẩn chứa vô tận ảo diệu, nếu Hồng Vân vứt bỏ Hồng Mông Tử Khí, e rằng không có khả năng thành Thánh Nhân!

Huống chi Hồng Vân còn đắc tội không ít đại năng Ma Thần, nếu

không nhờ Địa Thư trong tay Trấn Nguyên Tử, e rằng hai người đã sớm vẫn lạc rồi!

Có thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đều là cường giả đứng trên đỉnh phong thế gian, đều đã trải qua vạn vàn ma nạn, vô tận khổ sở, có được đại trí tuệ, đại khí vận, cùng đại nghị lực, mới có thể trở thành cường giả Chuẩn Thánh!

Khóe môi Thông Thiên Giáo Chủ hiện ra một tia cười dung đạm bạc, nhìn Hồng Vân nói: "Nguyện vứt bỏ Hồng Mông Tử Khí!" Hồng Vân lúc này vô cùng cung kính nói: "Nguyện ý!" Thông Thiên Giáo Chủ lúc này không khỏi đại thủ vung lên, một cỗ lực lượng vô hình bao trùm Hồng Vân, cưỡng chế rút Hồng Mông Tử Khí ra khỏi cơ thể Hồng Vân, Thông Thiên Giáo Chủ là cường giả có thể sánh ngang Thánh Nhân vô địch!

Mới có thể cưỡng chế rút Hồng Mông Tử Khí ra, nếu đại năng Chuẩn Thánh muốn có được Hồng Mông Tử Khí, chỉ có thể chém giết Hồng Vân, mới có khả năng có được Hồng Mông Tử Khí!

Cảnh giới của Hồng Vân lúc này không khỏi phi tốc thụt lùi, chỉ còn lại Chuẩn Thánh sơ kỳ, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ vốn có, lúc này đã rớt xuống!

Hồng Vân tuy có được Hồng Mông Tử Khí, từ đó lĩnh ngộ ra vài phần ảo diệu, nhưng rốt cuộc khó mà dung hợp với nguyên thần, càng không có công đức khó thành Thánh Nhân!

Mỗi vị Chư Thánh Hồng Hoang đều dựa vào công đức mà thành Thánh, dựa vào công đức vô biên mà thành chí tôn Thánh Nhân, có được sức mạnh vĩ đại vô biên, giơ tay nhấc chân có thể nghiền ép thương khung, hủy diệt tất cả!

Hồng Vân lúc này vô cùng cung kính nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, trong ánh mắt không có chút vẻ không vui nào, không khỏi hành một lễ

nói: "Hồng Vân nguyện ý đi theo Giáo Chủ, đi theo Giáo Chủ tu hành Đại Đạo, không cầu đạo Thánh Nhân!" Hiện giờ Hồng Vân phẳng phất đại triệt đại ngộ, triệt để lĩnh ngộ tất cả trên thế gian, lĩnh ngộ rốt cuộc sau lưng Thánh Nhân là gì, cuối cùng cũng thoát khỏi Thiên Đạo, thành thân thể Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Hiện giờ Hồng Vân lại trực tiếp vứt bỏ Hồng Mông Tử Khí, muốn dựa vào lực lượng của bản thân mà cứng rắn trở thành tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy vô cùng khó khăn, vô cùng gian khổ, nhưng không có công đức phù hợp, với thiên phú của Hồng Vân căn bản không thể thành Thánh Nhân!

Thông Thiên Giáo Chủ lại là nhân vật duy nhất thành tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vì vậy Hồng Vân tất phải ôm chặt chân Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ cần Thông Thiên Giáo Chủ chỉ điểm một hai, Hồng Vân liền có cơ hội đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ngay cả chỉ là một tia hy vọng!

Trấn Nguyên Tử lúc này cũng vô cùng cung kính nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, không khỏi hành một lễ nói: "Giáo Chủ ở trên, Trấn Nguyên Tử cũng nguyện ý đi theo Giáo Chủ tu hành!" Khóe môi Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra một tia mỉm cười đạm bạc nói: "Như vậy, đợi cơ duyên của các ngươi, liền sẽ ban cơ duyên của các ngươi cho các ngươi!" Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử lúc này vô cùng cung kính nói: "Đa tạ Giáo Chủ!" Khóe môi Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra một tia mỉm cười đạm bạc, không khỏi đại thủ vung lên, Tiên Thiên Chi Khí vô cùng đáng sợ ngưng tụ thành một thanh Tiên Thiên Thần Thai Kiếm, ẩn chứa kiếm ý đáng sợ của Thông Thiên Giáo Chủ!

Ẩn chứa thần uy Khai Thiên Tích Địa, có uy năng hủy diệt tất cả, ngay cả Thánh Nhân, cũng phải né tránh ba phần, không dám trực diện uy lực vô cùng đáng sợ của nó!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này đạp thiên địa mà đi, tử khí vô biên tùy hành, tôn Thông Thiên Giáo Chủ lên vô cùng cao lớn, như người cao quý nhất, đáng sợ nhất giữa thiên địa!

Trong đôi mắt Côn Bằng lóe lên một tia hàn mang, toàn thân bao trùm khí tức Yêu tộc ngập trời, triệt để, không khỏi ngưng tụ pháp lực ngập trời, mang theo một kích hủy thiên diệt địa đánh về Ngũ Quan Trang!

Chỉ thấy lúc này Ngũ Quan Trang, hiện ra Địa Mạch Đại Trận vô cùng đáng sợ, ẩn chứa uy năng ngập trời, triệt để, Nguyên Địa Thư câu thông khí Địa Mạch, hình thành Địa Mạch Đại Trận, ẩn chứa thần uy ngập trời, triệt để!

Từng đạo khí Địa Mạch vô cùng đáng sợ ngưng tụ, như từng con địa long không ngừng gào thét, ẩn chứa uy năng ngập trời, triệt để, câu thông vô số lực lượng Địa Mạch!

Ngũ Quan Trang của Trấn Nguyên Tử, không phải vật tầm thường, đều do Tiên Thiên Linh Bảo hóa thành, ẩn chứa uy năng ngập trời vô tận!

Càng không cần nói dùng Địa Thư làm trận nhãn, ẩn chứa sức mạnh vĩ đại vô cùng hạo hãn, đương nhiên có thể trấn áp tất cả trên thế gian!

Hầu như có thể xưng là phòng ngự vô địch dưới Thánh Nhân, ngay cả tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo, cũng chưa chắc có thể phá vỡ phòng ngự của Địa Thư!

Càng không cần nói dùng khí Địa Mạch vô tận, cùng khí Địa Mạch đáng sợ, chỉ là do từng linh mạch hóa thành, ẩn chứa khí vận vô cùng đáng sợ, liên quan đến nhân quả vô biên!

Ngay cả Yêu tộc hiện giờ, cũng không dám dễ dàng hủy hoại

những linh mạch này, nếu không khí vận đại giảm, ngay cả Yêu tộc cũng có khả năng sẽ toàn bộ vẫn lạc!

Côn Bằng lúc này tản phát khí tức đáng sợ ngập trời, triệt để, từng đạo khí tức đáng sợ kinh thiên địa khấp quỷ thần bao trùm toàn bộ thương khung, bạo phát ra từng đạo pháp tắc vô cùng đáng sợ ngưng tụ!

Chỉ thấy hiện ra chân thân Côn Bằng, vô cùng cao lớn vô cùng vĩ đại, ẩn chứa huyết mạch tôn quý vô tận, hướng về toàn bộ Ngũ Quan Trang liền mang theo sức mạnh vô cùng vĩ đại đánh xuống!

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân khóe môi đều không khỏi hiện ra một tia cười ý đạm bạc, trong ánh mắt hai người không có chút hoảng loạn nào, Thông Thiên Giáo Chủ sớm đã để lại hậu chiêu, vì để cho vô số Ma Thần Hồng Hoang một bài học!

Côn Bằng tuy vô cùng cường đại vô cùng đáng sợ, nhưng rốt cuộc chỉ là cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, ngay cả thực lực có đáng sợ đến đâu, cũng không thể phá vỡ phòng ngự của Địa Thư!

Vì vậy tuy đối mặt với công kích vô cùng đáng sợ, nhưng đại trận do vô số khí Địa Mạch hóa thành, không hề chịu bất kỳ thương hại nào, thậm chí không có chút gợn sóng nào, có thể thấy thần uy của đại trận đáng sợ đến mức nào!

Đế Giang dẫn theo nhiều Tổ Vu, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Côn Bằng, không khỏi trong ánh mắt đều tràn ngập sát ý vô tận, bao trùm sát khí ngập trời, triệt để, ẩn hàm thần uy Khai Thiên Tích Địa!

Chương 157

Chúc Dung lúc này không khỏi cười ha ha, nhìn Côn Bằng khóe môi lộ ra vẻ mặt khinh thường nói: "Biển mao súc sinh, hôm nay bản tọa liền lột da rút gân, sống nuốt huyết nhục của ngươi!" Khóe môi Cộng Công lộ ra nụ cười tràn ngập khinh thường, toàn thân bao trùm pháp lực ngập trời của pháp tắc Thủy, pháp tắc Thủy vô cùng vô tận hóa thành hai con thần long, ẩn chứa thần uy vĩ đại vô biên!

Cộng Công chân đạp hai con thần long, trong ánh mắt tràn ngập sát ý vô tận, nhìn Côn Bằng, mang theo uy năng vô cùng vô tận hướng về Côn Bằng mà giết!

Sắc mặt Côn Bằng không khỏi đại biến, toàn thân bao trùm thần uy ngập trời, triệt để, muốn chống đỡ pháp tắc Thủy vô cùng đáng sợ của Cộng Công, nhưng hiện giờ có chút không kịp rồi, chỉ có thể miễn cưỡng tránh được chỗ yếu hại!

Nhưng vẫn bị trọng thương, Côn Bằng tuy có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng trước mặt Tổ Vu lại không có nhiều lực phòng thủ, lực lượng nhục thân của mỗi vị Tổ Vu đều vô cùng đáng sợ!

Đều ẩn chứa thần uy vĩ đại vô cùng, xen lẫn một đạo pháp tắc vô cùng đáng sợ, hầu như lĩnh ngộ một đạo pháp tắc đến đỉnh phong, đều phảng phất có thể dựa vào pháp tắc, trở thành cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng cũng vì vậy mà bị kẹt ở cảnh giới này khó lòng đột phá thêm lần nữa!

Côn Bằng thấy tình trạng có vài vị Tổ Vu ở đây, không khỏi trong ánh mắt lóe lên một tia kinh khủng, không khỏi mang theo thần uy hạo hãn vô tận nói: "Hai vị Bệ Hạ, xin ra tay, giúp thần một chút sức lực!" Âm thanh như sấm sét cuồn cuộn, vang vọng thiên địa, truyền khắp

toàn bộ Hồng Hoang đại địa, khiến vô số cường giả biết rõ, trong bóng tối ẩn giấu hai đại Yêu Hoàng của Yêu tộc!

Trong đôi mắt Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất ẩn mình trong hư không, không khỏi lóe lên một tia sát ý, không ngờ Côn Bằng ẩn mình sâu đến vậy, biết Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất, ẩn mình trong hư không, chờ đợi ra tay!

Nhưng qua sự quấy phá của Côn Bằng như vậy, Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất tất phải ra tay, tất phải có Côn Bằng, nếu không liền sẽ mất đi đại nghĩa Yêu tộc, Yêu tộc liền sẽ lòng người tan rã, căn bản không thể kháng hành với Vu tộc!

Vu tộc vô cùng đoàn kết, đoàn kết đến mức đáng sợ, trình độ đoàn kết như vậy, cũng chỉ có Nhân tộc hiện giờ có thể so sánh với nó, nhưng hậu kỳ Nhân tộc căn bản không thể so sánh với sự đoàn kết của Vu tộc!

Khi Nhân tộc hậu kỳ chân chính cường đại trở thành nhân vật chính của thiên địa, liền bắt đầu tự mình chiến đấu, không ngừng tranh giành lãnh địa lẫn nhau, nếu không sớm đã tiêu diệt vạn tộc, trở thành chủng tộc đáng sợ nhất, cường đại nhất giữa thiên địa!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất toàn thân bao trùm khí tức đáng sợ ngập trời, triệt để bao trùm toàn bộ thiên địa, Đông Hoàng Thái Nhất trong tay nắm Hỗn Độn Chung, bạo phát ra uy năng vô cùng đáng sợ, định trụ thời gian, không gian, cùng vạn vàn pháp tắc!

Trực tiếp cứu lấy Côn Bằng, dư ba vô cùng đáng sợ khiến Cộng Công trực tiếp lùi lại vài trăm trượng, tuy không chịu bất kỳ thương hại nào, nhưng cũng đủ để thấy thần uy đáng sợ của Hỗn Độn Chung!

Lúc này từng vị Tiên Thiên Ma Thần xuất thế, đều tản phát khí tức ngập trời, triệt để, hiện giờ có hai đại Yêu Hoàng ra tay, hoặc lúc này không xuất hiện uy hiếp hai đại Yêu Hoàng, e rằng mỗi vị Tiên Thiên

Ma Thần có mặt, sẽ không có chút cơ hội nào!

Túc túc có các Đại Năng Chuẩn Thánh Thượng Thiên Tôn, thậm chí trong bóng tối còn ẩn giấu không ít Thần Ma, chỉ là chưa xuất thủ, cũng chưa hiện thân!

Đợi chờ cơ hội đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí trong truyền thuyết, đó chính là căn cơ thành đạo!

Lúc này, Đế Giang dẫn dắt chúng Tổ Vu, song đồng không khỏi tràn ngập hàn khí thấu xương, bao trùm khí tức khủng bố ngập trời!

Đối mặt với y từ xa chính là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, nếu không có Hỗn Độn Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất, e rằng mười vị Tổ Vu sẽ lập tức ra tay trấn áp Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất!

Đế Giang lúc này khóe miệng hé ra nụ cười nhạt, ánh mắt nhìn về phía Đế Tuấn nói: "E rằng Nam Thiên Môn sắp bị công phá rồi!" Đế Tuấn khóe miệng cũng hiện lên nụ cười nhạt, ánh mắt vô cùng thản nhiên nói: "E rằng vu tộc đêm qua tập kích Nam Thiên Môn, e rằng đã vẫn lạc!" Đế Tuấn và Đế Giang nhìn nhau, khóe miệng đều không khỏi cong lên nụ cười, cả hai đều là những kẻ vô cùng tự tin!

Đều thống lĩnh chủng tộc khủng bố nhất đương thời, đó là chủng tộc vô địch chân chính, có thể trấn áp các chủng tộc lớn, xưng là vô địch!

Hiện giờ hai đại chủng tộc giao phong ngấm ngầm, tuy mới trôi qua mười Nguyên Hội, nhưng cũng chỉ còn lại ba Nguyên Hội, chỉ cần hai tộc không phát sinh đại chiến thực sự, e rằng vị kia trong Tử Tiêu Cung cũng không nói gì được!

Nam Thiên Môn!

Phục Hy dẫn theo mấy ngàn Yêu Vương, mười vị Yêu Thánh,

chống đỡ cuộc tấn công của Vu tộc, tạo nên cảnh tượng kinh thiên động địa, sơn băng địa liệt!

Dư ba khủng bố vô cùng chấn động thiên địa, khiến vô số sinh linh không khỏi trực tiếp vẫn lạc, không chịu nổi thần uy khủng bố ngập trời, thần uy ẩn chứa uy năng khủng bố vô cùng, chấn động cả Tam Giới!

Hiện giờ toàn bộ Yêu tộc Thiên Đình, hầu như đã phái tất cả cường giả đến viện trợ Nam Thiên Môn, nếu Nam Thiên Môn một khi bị công phá!

Toàn bộ Yêu tộc Thiên Đình có thể sẽ vì thế mà diệt vong, nhưng hiện giờ đối mặt với hai Tổ Vu, Yêu tộc Thiên Đình miễn cưỡng chống đỡ được, nếu lúc này có thêm bốn vị nữa, e rằng sẽ không chống đỡ nổi!

Thật sự kinh thiên động địa, chiến lực khủng bố vô cùng, khiến vô số chủng tộc không khỏi chấn kinh, Vu tộc quả nhiên là chủng tộc chiến đấu giữa thiên địa, chiến lực khủng bố vô cùng của cả đời gần như vô địch, trong cùng đẳng cấp hầu như không ai địch nổi, thậm chí có thể vượt cấp chiến đấu!

Trong đó lại có mấy trăm Đại Vu tung hoành thiên địa, khiến mấy ngàn Yêu Vương đều khó mà chống đỡ được công kích khủng bố của mấy trăm Đại Vu, hầu như mỗi người đều bị trọng thương!

Hiện giờ cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ mà thôi, miễn cưỡng chống đỡ chiến lực khủng bố vô cùng của mấy trăm Đại Vu!

Không ngờ mười đại Yêu Thánh của Yêu tộc, đã chống đỡ được công kích khủng bố của một vị Tổ Vu, Phục Hy cũng đã chống đỡ được công kích của một vị Tổ Vu, vì thế mới miễn cưỡng chống đỡ được!

Đại chiến không ngừng bùng nổ, không ngừng hủy diệt các cung điện của Yêu tộc Thiên Đình, hủy diệt vô số thiên tài địa bảo, vô số kiến trúc!

Hồng Hoang đại địa!

Hậu Thổ lúc này du tẩu trên Hồng Hoang đại địa, trong ánh mắt tràn ngập vẻ mờ mịt, cũng không hề dừng lại chút nào, không ngừng du tẩu giữa vạn tộc Hồng Hoang, muốn tìm con đường thành Thánh của bản thân!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt, nhìn về hướng Hậu Thổ, không khỏi bắt đầu đạp đất mà đi, liền đến sau lưng Hậu Thổ!

Chương 158

Hậu Thổ như cảm thấy có người phía sau, không khỏi chợt mở to song đồng, nhìn thấy Thông Thiên Giáo Chủ, khóe miệng không khỏi lộ ra nụ cười nhạt nói: "Không biết Giáo Chủ có chuyện gì!" Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng hiện lên nụ cười nhạt nói: "Nguyện cùng giai nhân dạo chơi Hồng Hoang!" Hậu Thổ không khỏi trên mặt ửng hồng, trong ánh mắt mang theo vẻ dị sắc, khóe miệng từ từ cong lên nụ cười nói: "Thiện!" Thông Thiên Giáo Chủ dẫn theo Hậu Thổ du tẩu khắp các nơi trên Hồng Hoang, dùng đó để tôi luyện Đại Đạo kiếm của bản thân, đồng thời cũng lịch luyện hung sát chi khí trong cơ thể Hậu Thổ, khiến Hậu Thổ càng thêm có thể khống chế sát khí trong cơ thể, không đến mức bị sát khí thao túng!

Thế giới Nữ Oa Cung!

Nữ Oa lúc này mở phượng đồng, trong ánh mắt không khỏi lóe lên tia nộ ý, sau đó không khỏi khôi phục nụ cười nhạt nói: "Hậu Thổ, chung quy cũng phải lấy thân hóa luân hồi, đây là Thiên mệnh!

Thiên mệnh bất khả vi!" Ngũ Trang Quan!

Lúc này vô số Thần Ma khắp nơi tản ra khí tức ngập trời, đều đang đề phòng lẫn nhau, chuẩn bị tùy thời xuất thủ!

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lúc này yên tĩnh thưởng thức Nhân Sâm Quả, khóe miệng không khỏi hiện lên nụ cười, động tĩnh của đám Thần Ma trước mắt, nhất cử nhất động đều nằm trong mắt hai người!

Đế Tuấn lúc này toàn thân tản ra khí tức khủng bố vô tận, mang theo thần uy mênh mông vô cùng, mang theo đế vương uy nghiêm khủng bố vô cùng nói: "Chư vị Đạo hữu nghe lời ta nói!" Đám cường

giả Thần Ma đều nhìn về phía Đế Tuấn, trong ánh mắt đều lóe lên vẻ suy tư, nhưng lại không một ai nổi giận!

Đế Tuấn lúc này mang theo thần uy khủng bố vô cùng, Đông Hoàng Thái Nhất trên người bao trùm khí tức khủng bố ngập trời, Hỗn Độn Chung trong tay chuẩn bị tùy thời xuất thủ, mang theo uy nghiêm vô thượng nói: "Ta đợi phá vỡ trận pháp, rồi sẽ tính đến Hồng Mông Tử Khí thuộc về ai!" Chư vị Ma Thần không khỏi nhìn nhau, trong ánh mắt lóe lên một tia thần quang, đều không khỏi mang theo thần uy vô tận nói: "Thiện!" Đế Tuấn lại nhìn về phía Đế Giang, trong ánh mắt không ngừng lóe lên, dường như ẩn chứa ảo diệu phi thường!

Đế Giang lúc này khóe miệng không khỏi lộ ra nụ cười nhạt nói: "Bản tọa không nhúng tay!" Đế Giang dẫn theo chúng Tổ Vu ẩn mình trong hư không, đợi chờ tùy thời xuất thủ đánh lén hai đại Yêu Hoàng của Yêu tộc, còn về các Thần Ma kia căn bản không được Đế Tuấn để vào mắt!

Các Ma Thần trước mắt tu vi cao nhất cũng chỉ là cường giả Chuẩn Thánh Sơ kỳ, so với Tổ Vu thì kém xa, khoảng cách giữa họ như mây với bùn, không hề có tính tương đồng!

Thậm chí một vị Tổ Vu cũng có thể chém giết quá nửa đám Thần Ma có mặt, thậm chí chỉ bị trọng thương, chứ không vẫn lạc!

Đế Tuấn tự nhiên hiểu rõ ý đồ của Đế Giang, nhưng cũng không để tâm, mang theo uy nghiêm khủng bố vô tận nói: "Giết!" Mấy ngàn Ma Thần bùng phát một kích khủng bố vô cùng, ẩn chứa thần uy mênh mông vô cùng, hầu như tất cả uy năng khai thiên tích địa!

Lúc này thiên địa không khỏi chấn động, không dám đối mặt với thần uy khủng bố của họ!

Ngay cả đại trận ngưng kết từ vô số khí mạch địa mạch, dưới

một kích khủng bố vô cùng, cũng có khả năng triệt để vỡ nát, không chịu nổi thần uy khủng bố ngập trời!

Nhưng một kích liên thủ khủng bố của mấy ngàn Ma Thần, ẩn chứa một tia uy năng công kích khủng bố của Thánh Nhân, cho dù chỉ có một tia, đó cũng là tồn tại vô cùng khủng bố, cử thủ đầu túc có thể nghiền nát chúng sinh!

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân trên mặt không hề có vẻ lo lắng, ngay cả khi đại trận địa mạch bị phá vỡ, bên trong còn có thần kiếm khủng bố do Thông Thiên Giáo Chủ ngưng kết!

Cho dù chỉ ngưng tụ từ vô tận Tiên Thiên Linh Khí, nhưng ẩn chứa Đại Đạo kiếm khủng bố của Thông Thiên Giáo Chủ, một kiếm liền có thể phát huy ra vạn đạo kiếm mang, ẩn chứa thần uy mênh mông khủng bố vô cùng!

Ngay cả cường giả Thánh Nhân Sơ kỳ gặp phải, thanh kiếm này cũng khiến trong lòng chấn động, không dám đối mặt với phong mang khủng bố của một kiếm, có thể thấy uy lực của một kiếm này lớn đến mức nào, khủng bố đến mức nào!

Một kích khủng bố vô cùng đánh vào đại trận địa mạch, đại trận địa mạch không chịu nổi uy năng khủng bố vô cùng, không khỏi xuất hiện từng tia vết nứt, nhưng không bị một kích phá hủy hoàn toàn!

Các Ma Thần trên mặt lộ ra vẻ cuồng hỉ, một kích hợp lực của mấy ngàn Ma Thần, uy năng khủng bố vô cùng ẩn chứa, ngay cả Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Địa Thư cũng không chịu nổi!

Chung quy không có Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp ở đây, nếu không mấy ngàn Ma Thần hợp lực, e rằng cũng không làm gì được Tiên Thiên Chí Bảo!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lúc này nhìn nhau, khóe miệng

không khỏi hiện lên nụ cười, hai người cũng không phải là đèn cạn dầu, là chí tôn Yêu Hoàng của Yêu tộc, tự nhiên không thể để tâm đến sinh tử của mấy ngàn Ma Thần!

Dù sao Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng là Đại Năng Chuẩn Thánh, tu vi cũng vô cùng khủng bố, là những nhân vật đứng trên đỉnh cao thế gian, giữa cử thủ đầu túc ẩn chứa sức mạnh vĩ đại vô biên!

Ngay cả khi phải đối phó với cục diện khủng bố hiện tại, muốn triệt để chém giết Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều vô cùng khó khăn, cả hai vị đều là Tiên Thiên Sinh Linh, ẩn chứa khí vận khủng bố vô cùng, đại nghị lực, đại trí tuệ!

Huống chi trước đó Thông Thiên Giáo Chủ đã giáng lâm nơi này, khẳng định đã để lại mưu đồ của bản thân, tuyệt đối không đơn giản như vậy!

Đó cũng là lý do vì sao Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không muốn toàn lực xuất thủ, nếu không để lại hậu thủ của Thông Thiên Giáo Chủ, mấy ngàn Ma Thần có mặt chưa chắc đã chịu nổi hậu thủ do Thông Thiên Giáo Chủ tùy tay để lại, thậm chí có thể khiến mấy ngàn Ma Thần lập tức vẫn lạc tại chỗ, không để lại một tia cơ hội nào!

Mấy ngàn Ma Thần lại một lần nữa toàn lực tấn công, trực tiếp phá vỡ đại trận địa mạch, đại trận địa mạch khủng bố triệt để bị phá hủy!

Ngay cả Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Địa Thư, lúc này cũng trở nên vô cùng ảm đạm, bị trọng thương, cần vô số thời gian mới có thể khôi phục!

Chỉ thấy lúc này Hồng Vân tay cầm thần kiếm, dường như hóa thành kiếm khách tuyệt thế giữa thiên địa, nhất cử nhất động câu thông Đại Đạo kiếm giữa thiên địa, bùng phát ra uy năng khủng bố vô

cùng, kiếm mang hoành không có thể chém thiên địa!

Mấy ngàn Ma Thần có mặt không khỏi thân thể run rẩy, ngay cả thân thể mạnh mẽ như Thần Ma, trước một kiếm khủng bố cũng như lũ kiến, dường như tùy thời cũng sẽ bị một kiếm chém đi!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thần kiếm, không khỏi thân thể chấn động, Hỗn Độn Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất bùng phát ra uy năng khủng bố vô cùng để chống đỡ sức mạnh hủy diệt khủng bố vô cùng của một kiếm!

Mấy ngàn Ma Thần có mặt đều lấy ra Tiên Thiên Linh Bảo của bản thân để chống đỡ uy năng khủng bố vô cùng của một kiếm, nếu không chống đỡ nổi, cũng chỉ có thể vẫn lạc giữa thiên địa!

Bởi vì đều có thể cảm nhận sức mạnh vĩ đại vô cùng trong đó, đã vượt qua cấp độ Chuẩn Thánh Đại Năng, đạt đến một cấp độ cực kỳ cao khác!

Chương 159

Kiếm chém hư không, kiếm mang hoành không, có thể chém bầu trời!

Thần kiếm khủng bố vô cùng, không ngừng xé rách không gian, mang theo thần uy mênh mông khủng bố vô cùng, dường như có thể chém phá tất cả!

Mười mấy Ma Thần, dưới một kiếm bị chém thành hai nửa, mấy ngàn Ma Thần bị trọng thương, đều hầu như thoi thóp!

Dựa vào nội tình khủng bố vô cùng, liều mạng bỏ chạy về đạo tràng của mình, sợ bị thần kiếm khủng bố lại chém thêm một kiếm nữa, nếu không dù có tu vi ngập trời cũng khó mà chống đỡ được uy lực của một kiếm!

Dư ba khủng bố vô cùng hướng về Hỗn Độn Chung, ẩn chứa thần uy khai thiên tích địa, từng đạo kiếm mang khủng bố vô cùng chém phá tất cả!

Ngay cả Hỗn Độn Chung khủng bố vô cùng, cũng khó mà chống đỡ được thần uy mênh mông của một kiếm, thần uy khai thiên tích địa ẩn chứa trong đó, ngay cả nhật nguyệt cũng phải run rẩy không dám đối mặt với kiếm mang!

Trực tiếp một kiếm chém vào Hỗn Độn Chung, xuất hiện âm ba chấn động khổng lồ, chấn động cả Tam Giới, ẩn chứa thần uy vĩ đại vô biên!

Côn Bằng lúc này cũng bị trọng thương, khó mà chống đỡ được thần uy mênh mông khủng bố, trên người xuất hiện từng đạo kiếm mang khủng bố, kiếm mang hoành không trăm vạn trượng, khiến Côn Bằng bị trọng thương!

Không khỏi bay về phía Bắc Hải, về tổ cũ của mình, ở đó bắt đầu bế quan, khôi phục vết thương của bản thân!

Nếu không với thực lực hiện tại của Côn Bằng, tùy tiện một vị cường giả Chuẩn Thánh Sơ kỳ cũng có thể chém giết Côn Bằng, không hề có chỗ để xoay sở, ngay cả cường giả Bán Thánh dù yếu đến mấy, chỉ cần còn một hơi, đó cũng không phải Đại La Kim Tiên có thể kháng cự được!

Lúc này vô số Ma Thần đều bắt đầu đốt cháy nguyên thần của bản thân để trốn thoát, mỗi vị đều bị trọng thương, thậm chí trong cơ thể còn lưu lại một đạo kiếm ý, nếu không có tu vi khủng bố vô cùng trấn áp, thì một khi đạo kiếm ý triệt để bùng phát, liền sẽ vẫn lạc!

Có thể thấy thần uy khủng bố Thông Thiên Giáo Chủ tùy tay để lại, đã đạt đến trình độ khủng bố nào, cử thủ đầu túc có thể nghiền nát tất cả, ngay cả nhật nguyệt tinh thần, trước y cũng phải ảm đạm mất sắc!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng bị trọng thương, chỉ là nhờ có Hỗn Độn Chung miễn cưỡng chống đỡ được không ít công kích, nếu không thì không phải trọng thương mà đã vẫn lạc rồi!

Thanh Tiên Thiên Thần Thai Kiếm khủng bố vô cùng do Thông Thiên Giáo Chủ để lại, do Tiên Thiên Chi Khí ngưng kết thành, ẩn chứa một tia Đại Đạo kiếm!

Hiện giờ bắt đầu vỡ vụn ra, hóa thành từng mảnh vỡ, biến mất giữa thiên địa!

Đế Giang dẫn theo chư vị Tổ Vu, lúc này bùng phát sát khí ngập trời, ngưng tụ giữa thiên địa, giống như mười đạo sát khí khủng bố vô cùng xông thẳng lên trời cao, tràn ngập khí tức khủng bố vô tận!

Chín vị Tổ Vu lúc này vừa xuất thủ, uy năng khủng bố vô cùng

kinh thiên động địa, ẩn chứa thần uy mênh mông khủng bố vô cùng, ngay cả không gian thiên địa, vạn vật trước mắt họ, đều có thể một chưởng vỗ nát!

Một kích khủng bố vô cùng, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng phải bị đánh bay, không chống đỡ nổi sức mạnh của chín vị Tổ Vu, hiện giờ cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ mà thôi!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất điên cuồng dồn pháp lực còn sót lại vào Hỗn Độn Chung, miễn cưỡng chống đỡ được công kích của chư vị Tổ Vu, đều không khỏi phun máu, trong ánh mắt tràn ngập sát ý vô tận, nhưng cũng không làm gì được!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, lúc này chỉ có thể chạy trốn thật nhanh, không dám đối mặt với sự vây công của mấy vị Tổ Vu, nếu không liền có khả năng vẫn lạc tại chỗ, triệt để biến mất giữa thiên địa!

Chư vị Tổ Vu không ngừng truy đuổi, không hề dừng lại, lập tức bùng phát một kích khủng bố nhất, muốn khiến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất triệt để vẫn lạc!

Một khi như vậy, Vu Yêu đại chiến sẽ triệt để kết thúc, cái gọi là Yêu tộc Thiên Đình cũng sẽ triệt để sụp đổ, không chống đỡ nổi cuộc tấn công của đại quân Vu tộc, thậm chí không cần vạn năm, vết tích còn sót lại của toàn bộ Yêu tộc Thiên Đình sẽ triệt để bị xóa bỏ!

Ngũ Trang Quan!

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân không đi truy đuổi những Tiên Thiên Ma Thần tàn dư, không ngừng tu sửa Ngũ Trang Quan, lúc này đã chịu công kích của mấy ngàn Ma Thần, nếu không tu sửa, e rằng Tiên Thiên Linh Bảo này sẽ triệt để bị phế bỏ!

Tuy chỉ là Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng ảo diệu vô tận

ẩn chứa trong đó, ngay cả Trung phẩm Linh Bảo cũng không bằng!

Dưới sự tu sửa của hai Đại Năng Chuẩn Thánh, đã tu sửa được quá nửa, đại trận cũng khôi phục được tám thành, chỉ là Địa Thư chịu một chút xung kích, tuy không bị thương bản nguyên, nhưng cũng cần vô biên Tiên Thiên Linh Khí để khôi phục, trong thời gian ngắn e rằng khó mà hoàn toàn khôi phục được!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này khóe miệng không khỏi lộ ra nụ cười nhạt, có thể cảm nhận được hậu thủ để lại, đã được kích hoạt!

Điều đó cũng có nghĩa là vô số Ma Thần đã vẫn lạc, toàn bộ Hồng Hoang lại sẽ phải đối mặt với một cuộc tẩy rửa mới!

Nhưng điều này không phải là điều Thông Thiên Giáo Chủ để tâm, trừ cường giả cấp bậc Thánh Nhân ra, Thông Thiên Giáo Chủ căn bản sẽ không để tâm, ngay cả Thánh Nhân Thông Thiên Giáo Chủ cũng không quá để tâm, vì chỉ có đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, mới có thể khiến Thông Thiên Giáo Chủ nhìn đến một lần!

Hậu Thổ dường như phát hiện nụ cười mỉm trên khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ, đồng thời cảm nhận được sát khí kinh thiên động địa, song đồng không khỏi lóe lên vẻ lo lắng!

Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt, ánh mắt nhìn Hậu Thổ nói: "Không cần lo lắng, Tổ Vu cũng không có gì đáng ngại!" Hậu Thổ nghe xong khóe miệng mới lộ ra nụ cười rạng rỡ, trong song đồng không khỏi lóe lên một đạo tinh quang, sau đó tiếp tục theo Thông Thiên Giáo Chủ đến khắp nơi trên Hồng Hoang!

Hy vọng có thể từ đó lĩnh ngộ con đường thành Thánh, trở thành Thánh Nhân của Vu tộc, chấn hưng toàn bộ chủng tộc, khiến chủng tộc vĩnh tồn trên thế gian, thậm chí ngạo thị thiên hạ!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dựa vào pháp lực còn sót lại,

cùng với sức mạnh nhục thân khủng bố vô cùng, cưỡng ép quay về Yêu tộc Thiên Đình!

Chương 160

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lúc này không khỏi phát ra một tiếng gầm giận dữ nói: "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Lấy Hỗn Độn Chung làm trận nhãn!" Chỉ thấy trên Hà Đồ, Lạc Thư tản ra khí tức khủng bố vô tận, không ngừng kết nối sức mạnh của tinh thần viễn cổ, điều động hư ảnh tinh thần viễn cổ, không ngừng tăng cường Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Chỉ thấy lúc này mấy ngàn Yêu Vương, mười đại Yêu Thánh, Phục Hy đều điên cuồng dồn pháp lực trong cơ thể vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khiến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không ngừng hoàn thiện!

Hiện giờ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chưa hoàn toàn hình thành, nếu không Tổ Vu cũng khó mà phá trận rời đi!

Đế Giang trên mặt tràn ngập vẻ ngưng trọng, không khỏi mang theo thần uy mênh mông, ngưng tụ uy nghiêm khủng bố vô cùng nói: "Triệt!" Đế Giang dẫn theo tất cả Tổ Vu rời đi, trước Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ngay cả Đế Giang, cũng không dám đối mặt với phong mang của nó!

Trừ phi Hậu Thổ ở đây thì mới có thể bố trí Vu tộc tuyệt thế đại trận, đó là tồn tại vượt xa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ẩn chứa thần uy Hậu Thiên vô tận, có thể triệu hồi Bàn Cổ Đại Thần!

Một tia hư ảnh của Bàn Cổ Đại Thần, ngay cả một tia khí tức cũng vô cùng khủng bố, cũng chỉ có người miễn cưỡng đạt đến cảnh giới Thánh Nhân mới có thể chịu đựng được, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, có thể ví như đại trận của Thánh Nhân!

Thậm chí khi đạt đến đỉnh phong cường đại, ngay cả Thánh Nhân

cũng có thể chiến sát, nhưng hiện giờ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, không đạt đến trình độ khủng bố như vậy, nhưng có thể tung hoành khắp Hồng Hoang thiên địa!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cả hai đều bị trọng thương, hiện giờ cần nhanh chóng khôi phục thực lực của bản thân, nếu không!

Một khi uy nghiêm của bản thân bị tổn hại, e rằng trong Yêu tộc những kẻ có dã tâm, liền sẽ rục rịch, dù sao vị trí Yêu Hoàng ai cũng muốn!

Nắm giữ sinh tử của vô số sinh linh, thống nhất đại quyền thiên địa, có thể đứng trên đỉnh cao thế gian, chỉ kém Thánh Nhân mà thôi!

Thánh Nhân là những nhân vật đứng trên đỉnh cao thế gian, ngay cả thế lực khủng bố nhất thế gian, trong mắt Thánh Nhân cũng yếu ớt như lũ kiến, tùy tay có thể diệt vong!

Hiện giờ toàn bộ thiên địa đều nổi sóng gió, vô số Thần Ma khắp nơi bị trọng thương, trong thời gian ngắn hầu như khó mà khôi phục!

Hiện giờ giữa các Ma Thần, có thù báo thù, có oán báo oán, hiện giờ là cơ hội tốt nhất để báo thù, những kẻ đi đoạt Hồng Mông Tử Khí đều bị trọng thương, trong cơ thể còn lưu lại một đạo kiếm ý khủng bố vô cùng!

Đại đa số sức mạnh phải trấn áp đạo kiếm ý đó, nếu không một khi triệt để bùng phát, liền sẽ bị đạo kiếm ý khủng bố vô cùng xé thành hai nửa, ngay cả thân thể Thần Ma cũng không chống đỡ được kiếm ý khủng bố vô cùng!

Toàn bộ thiên địa đều tràn ngập sát ý vô tận, nhất thời huyết nhiễm bầu trời, vô tận tiên huyết đổ đầy đại địa!

Đồng thời cũng có vô số cường giả quật khởi, tuy không phải Tiên

Thiên Thần Thai Ma, nhưng cũng là thân thể Tiên Thiên Linh Thai, thiên phú dị bẩm, tu vi cũng sâu không lường được!

Hiện giờ Nhân tộc, phát triển nhanh chóng, trưởng thành đến trình độ khủng bố vô cùng!

Năm xưa Nhân Vương đã cướp đoạt 108 viên Cửu Chuyển Kim Đan của Thánh Nhân Lão Tử, khiến toàn bộ Nhân tộc có thêm 108 vị Đại La Kim Tiên, có thể thấy hiện giờ Nhân tộc có thể sánh ngang với một số đại chủng tộc!

Giữa Nhân tộc xuất hiện vô số cường giả võ đạo, chiến lực khủng bố vô cùng, trong cùng đẳng cấp có thể vượt cấp chiến đấu, miễn cưỡng san bằng khoảng cách giữa chủng tộc hậu thiên và chủng tộc tiên thiên!

Nhưng cũng chỉ nói riêng với yêu nghiệt, đối với thiên kiêu bình thường căn bản không san bằng được, khoảng cách giữa chủng tộc hậu thiên và chủng tộc tiên thiên, vì đó là khoảng cách của thiên địa, không hề có tính tương đồng!

Hiện giờ Nhân tộc vô cùng hưng thịnh không kém gì đại tộc, lại có Long tộc chiếu cố, ở Đông Hải hầu như không ai dám chọc!

Các Thần Ma khắp nơi đều hiểu rõ, phía sau Nhân tộc đứng là Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa Thánh Nhân, vì thế không một ai dám gây sự với Nhân tộc, nếu không dưới cơn nộ hỏa ngập trời của Thánh Nhân, ngay cả Tiên Thiên Thần Thai Ma, cũng phải vẫn lạc tại chỗ!

Hồng Hoang mỗi ngày đều có vô số chủng tộc diệt vong, đồng thời cũng có vô số đại giáo vẫn lạc!

Đó cũng là các chủng tộc và đại giáo do vô số Tiên Thiên Ma Thần năm xưa sáng tạo ra, miễn cưỡng cung cấp không ít công đức cho các Tiên Thiên Ma Thần đó, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng có thể tăng thêm

mấy tia tu vi!

Ngoài việc thu hoạch công đức ra, Tiên Thiên Ma Thần liền không còn để tâm đến chủng tộc và đại giáo đã sáng tạo ra, chỉ có tu vi cường thịnh vô cùng, mới có thể tung hoành thiên hạ!

Đối với các Thần Ma này mà nói, chỉ có tu vi của bản thân mới là thật, còn những thứ khác cũng chỉ như mây khói, chớp mắt liền sẽ tiêu tán!

Ngũ Trang Quan!

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lúc này đã tu sửa xong Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng đang khôi phục cực nhanh, đủ để thấy hai người đã đạt đến cảnh giới nào!

Hồng Vân càng không phá không lập, cảnh giới nguyên bản rớt xuống Chuẩn Thánh Sơ kỳ, hiện giờ biết hổ thẹn rồi dũng mãnh, đã đột phá Chuẩn Thánh Trung kỳ, lại ẩn chứa pháp tắc vô biên, trong cùng đẳng cấp vượt cấp chiến đấu, xưng là cường giả vô địch!

Trấn Nguyên Tử trong hậu thế có thể được xưng là Địa Tiên Chi Tổ, sở hữu tu vi khủng bố ngập trời, có thể tồn tại liên tục trên Hồng Hoang, đủ để thấy thủ đoạn của y cường hoành đến mức nào!

Muốn tồn tại trên Hồng Hoang, chỉ có tu vi ngập trời thì không đủ, trừ phi đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, bất tử bất diệt!

Nếu không chỉ có thể dựa vào không ngừng mưu kế, mới có khả năng tồn tại!

Chương 161

Trong số 3000 Hồng Trần Khách năm xưa, hiện giờ đã vẫn lạc quá nửa, tuy có một phần đang bế quan, cũng có một phần bị trọng thương khủng bố vô cùng, vĩnh viễn lâm vào trầm ngủ!

Đế Giang trong tay xuất hiện ba giọt tinh huyết do Hậu Thổ để lại, ẩn chứa pháp tắc Thổ chi nồng hậu, cùng với khí tức khủng bố ngập trời!

Lại từ bộ lạc Hậu Thổ chọn ra một vị Đại Vu mạnh nhất và đỉnh tiêm nhất, đó chính là Xí Vưu đại danh đỉnh đỉnh, đang tranh giành vị trí Nhân Hoàng với Nhân Hoàng Hiên Viên!

Xí Vưu toàn thân bao quanh khí tức khủng bố vô cùng, khí tức khủng bố ngập trời, không kém gì Đại Vu đỉnh tiêm nhất, trong cơ thể có huyết mạch của Bàn Cổ Đại Thần, có một tia phản tổ!

Đủ để thấy thiên phú của Xí Vưu mạnh đến mức nào, thậm chí có khả năng phá vỡ đẳng cấp huyết mạch, trở thành tầng thứ Tổ Vu!

Nhưng e rằng cần vô số năm tháng, mới có khả năng làm được như vậy, hiện giờ Vu tộc không thể đợi được, cần phải nhanh chóng khiến tộc nhân của bản thân trưởng thành, nếu không về sau khó mà chống đỡ được đại quân Yêu tộc hùng mạnh khủng bố!

Thậm chí chiến lực của vạn tộc trong đó cũng có khả năng tham chiến, hiện giờ Vu tộc không phải là chủng tộc bá chủ, nếu không liền có thể dễ dàng nghiền nát tất cả, ngay cả cường giả Yêu tộc, đều sẽ hóa thành tro bụi!

Đế Giang từ trong cơ thể bức ra một giọt tinh huyết, các Tổ Vu khác cũng bức ra một giọt tinh huyết từ trong cơ thể, muốn tạo ra một vị Tổ Vu không dễ dàng như vậy!

Bởi vì mỗi vị đều đứng trên đỉnh cao thế gian, giữa cử thủ đầu túc ẩn chứa sức mạnh vĩ đại vô thượng, có thể dễ dàng hủy diệt tất cả!

Lúc này mấy chục giọt tinh huyết dung nhập vào trái tim của Bàn Cổ Đại Thần, lúc này Xí Vưu trực tiếp một bước bước vào trong đó, cảm thụ lễ rửa tội của Bàn Cổ chi tâm, không ngừng tinh luyện huyết mạch chi lực của Xí Vưu! 20.

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này dẫn theo Hậu Thổ đến Huyết Hải chi địa.

Hiện giờ Huyết Hải chi địa tràn ngập khí huyết vô tận, tràn ngập vô số oan hồn!

Hậu Thổ nhìn khắp nơi oan hồn, không khỏi trong ánh mắt tràn ngập bi thương vô tận, Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể dường như hòa cùng nhục thân!

Hậu Thổ lập tức hiểu ra muốn trở thành Thánh Nhân, là chuyện vô cùng khó khăn, chỉ có hoàn thành Bàn Cổ Đại Thần, chưa hoàn thành việc khai tịch luân hồi!

Có thể mượn công đức luân hồi thành tôn vị Thánh Nhân, khi đó liền phải khuất phục dưới Thiên Đạo, khó mà trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chí tôn!

Trong Huyết Hải Cung!

Minh Hà lúc này chợt mở to song đồng, cảm nhận hai cỗ khí tức vô cùng khổng lồ, không khỏi trong lòng run lên, khi cảm nhận đạo kiếm ý ngập trời, lập tức hiểu ra là ai!

Minh Hà cũng không hề chậm trễ, lúc này vận dụng thần thông vô thượng, xuất hiện trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, ngữ khí không khỏi mang theo vẻ cung kính nói: "Bái kiến Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ Đạo hữu!" Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng cong lên nụ

cười nhạt nói: “Không cần lo nghĩ, Bản tọa lần này đến tặng Đạo hữu một trường cơ duyên!” Hậu Thổ khóe miệng hiện lên nụ cười nhạt nói: “Đạo hữu không cần lo lắng, chúng ta đến tìm Đạo hữu có phiền phức gì!” Minh Hà trong lòng mới yên định được vài phần, sau đó trên mặt lại lộ ra vẻ động dung nói: “Không biết Giáo Chủ muốn tặng Bản tọa cơ duyên gì?” Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt nói: “Cơ duyên thiên đại, không cần cắt nhường một nửa địa bàn Huyết Hải, không biết có bằng lòng không!” Minh Hà lúc này không khỏi thân thể chấn động, trong song đồng lóe lên một tia phẫn nộ, nhưng lại vô kế khả thi, người trước mắt chính là tồn tại khủng bố và mạnh mẽ nhất!

Chỉ dựa vào một đạo kiếm khí liền chém giết mấy ngàn Ma Thần, khiến mấy ngàn Ma Thần không còn một tia chiến lực, e rằng không có mấy ngàn vạn năm khó mà khôi phục, có thể thấy khoảng cách trong đó!

Nếu động thủ với y chắc chắn sẽ thất bại, sau đó xưng Huyết Hải bất cạn, bản thân bất diệt!

Nhưng phải biết Thông Thiên Giáo Chủ là chí tôn vô thượng, chưa chắc sẽ để tâm đến nhân quả khổng lồ vô cùng, khi đó bản thân dù có tu vi ngập trời cũng khó mà chống đỡ được thần uy một kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ!

Minh Hà lúc này trên mặt lộ ra vẻ cung kính vô cùng nói: “Bản tọa bằng lòng!” Thông Thiên Giáo Chủ lúc này khóe miệng cong lên nụ cười rạng rỡ nói: “Thiện!” Toàn bộ Huyết Hải là do một tia ô huyết của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, ẩn chứa thần uy khủng bố của Bàn Cổ Đại Thần, ngay cả chỉ một tia, cũng khiến vô số Thần Ma lùi bước, không dám đối mặt với đại địa Huyết Hải!

Từ ý nghĩa nghiêm khắc, Minh Hà cũng có thể xưng là hậu duệ

của Bàn Cổ Đại Thần, chỉ là huyết mạch không thuần khiết, không bằng huyết mạch thuần chính của Vu tộc!

Toàn bộ Hồng Hoang thiên địa đều có thể nói là huyết mạch của Bàn Cổ Đại Thần, chỉ là đại đa số đều là những kẻ huyết mạch không thuần khiết, có một số pha tạp huyết mạch của các Hỗn Độn Ma Thần khác, vì vậy hiện giờ Hồng Hoang pha tạp các loại huyết mạch chi lực!

Từ đó diễn biến ra huyết mạch của bản thân, đó cũng là lý do vì sao một chủng tộc có thể quật khởi, sở hữu đủ huyết mạch chi lực chứng tỏ thiên phú cực giai, sở hữu tiềm năng đột phá lớn hơn, trở thành tồn tại khủng bố và mạnh mẽ hơn!

Tuy nhiên không hoàn toàn quyết định, mà quyết định bởi thiên phú, nhưng nếu không có đủ thiên tư, dù hao phí thiên bách vạn năm, e rằng cũng không có một tia khả năng đột phá, đó chính là khoảng cách thiên địa!

Thiên tư tuyệt giai liền có thể hấp thu nhiều Tiên Thiên Linh Khí hơn, hấp thu nhiều Pháp Tắc thiên địa hơn, thiên tư không được dù hấp thu nhiều đến mấy, Tiên Thiên Linh Khí cũng sẽ tiêu tán!

Đó cũng là duyên cớ vì sao Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng thiên phú, sở hữu đủ thiên phú, liền có thể dễ dàng đột phá, Minh Hà chiếm cứ toàn bộ Huyết Hải và cả những sinh linh được Huyết Hải thai nghén!

Thiên phú của y không kém gì Tổ Vu, nhưng chiến lực lại kém xa Tổ Vu, đó là do huyết mạch không thuần khiết, mỗi một vị Tổ Vu đều là cường giả tuyệt đỉnh của thế gian!

Đứng trên đỉnh cao thế gian, phủ khám chúng sinh!

Thông Thiên Giáo Chủ trên mặt lộ ra nụ cười, ánh mắt không khỏi

nhìn về phía Hậu Thổ nói: "Mượn Hồng Mông Tử Khí thành tôn vị Thánh Nhân, hay dựa vào sức mạnh bản thân thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" Hậu Thổ nghe xong không khỏi thân thể chấn động mạnh, không khỏi bắt đầu trầm tư!

Muốn dựa vào sức mạnh bản thân đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vô cùng khó khăn, năm xưa khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa để sinh hóa vạn vật, khi thân thể yếu ớt nhất!

Chương 162

Đại đa số sức mạnh tiêu tán, chỉ còn lại một tia cuối cùng diễn biến thành mười hai Tổ Vu, vì thế Tổ Vu muốn đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều vô cùng khó khăn, vì thiếu huyết mạch truyền thừa!

Một khi dựa vào bản thân diễn biến ra huyết mạch chi lực, liền sẽ phân biệt với huyết mạch Bàn Cổ, cuối cùng không phải huyết mạch Bàn Cổ Đại Thần thuần túy!

Trừ phi lấy ra tâm đầu chi huyết của Bàn Cổ chi tâm, năm xưa sức mạnh trong cơ thể Bàn Cổ Đại Thần đã cạn kiệt, nhưng sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong tâm đầu chi huyết, vẫn vô cùng khủng bố, đạt đến tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Thậm chí có thể sánh ngang sức mạnh của Thiên Đạo, nhưng muốn Tổ Vu đi đoạt tâm đầu chi huyết của Bàn Cổ Đại Thần, căn bản là không thể, nếu như vậy, trái tim của Bàn Cổ Đại Thần liền sẽ vì thế mà mất đi động lực, triệt để ngừng đập!

Đó cũng là lý do vì sao Tổ Vu không có khả năng đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, muốn dựa vào huyết mạch của bản thân diễn biến ra huyết mạch của bản thân, đó là vô cùng khó khăn, không kém gì Thông Thiên Giáo Chủ, khi đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thậm chí còn hơn vài phần!

Trong não hải Hậu Thổ hiện lên phong thái tuyệt thế khi Bàn Cổ Đại Thần chém giết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, ẩn chứa bá khí khủng bố vô cùng, khí thôn sơn hà trấn nhiếp Hỗn Độn, ẩn chứa khí tức khủng bố duy ngã độc tôn!

Đó chính là duy ngã độc tôn, thực sự khinh miệt chúng sinh, ẩn

chứa bá đạo vô tận, cao ngạo và tràn ngập vẻ cao quý vô tận!

Hậu Thổ lúc này chợt mở to song đồng, trên người phát sinh thuế biến, một loại thuế biến từ tâm linh, không khỏi gầm lên một tiếng nói: "Ta là hậu duệ của Bàn Cổ Đại Thần, sau này muốn kế thừa di nguyện của Phụ Thần, siêu việt đỉnh phong của Phụ Thần, đạt đến cảnh giới khủng bố hơn!" Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt, nhìn Hậu Thổ hiện tại, trong ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ lóe lên một tia dị sắc, dường như mang theo cảm giác khác biệt!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này mang theo pháp lực vô biên, thần uy mênh mông vô cùng, muốn rút Hồng Mông Tử Khí ra khỏi cơ thể Hậu Thổ!

Sức mạnh khủng bố vô cùng, không ngừng rút Hồng Mông Tử Khí ra khỏi Hậu Thổ, từ đó tản phát ra huyền diệu vô tận, dường như nhìn một cái liền có thể tiến vào trạng thái ngộ đạo!

Trong song đồng Minh Hà lóe lên một tia tham lam, có thể cảm nhận thần uy ngập trời của Thông Thiên Giáo Chủ, không khỏi trong lòng chấn động, Thông Thiên Giáo Chủ, đã trở thành tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Còn về cường giả Chuẩn Thánh trong mắt y không khác gì lũ kiến, nếu ra tay cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, e rằng sẽ vẫn lạc tại chỗ này!

Minh Hà cũng tin Thông Thiên Giáo Chủ sẽ ban cho một trường cơ duyên, dù sao đã đạt đến đỉnh cao tuyệt đỉnh như Thông Thiên Giáo Chủ, nhất ngôn nhất hành đều ngầm hợp với ảo diệu thiên địa, tự nhiên sẽ không vì thế mà lừa dối!

Đã đạt đến đỉnh cao thế giới, không một ai sẽ vì lời nói mà lừa gạt một cường giả tuyệt thế khác, vì đều đã đạt đến độ cao vô thượng, nhất ngôn nhất hành đều ẩn chứa ảo diệu thiên địa!

Hậu Thổ lúc này thân tâm thăng hoa, trên người bao trùm huyết mạch chi lực vô tận, đang không ngừng phát sinh diễn biến!

Hậu Thổ hiểu rõ sứ mệnh của bản thân, đợi huyết mạch chi lực, chân chính ngưng kết thành, liền là lúc diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, khai tịch Lục Giới!

Lục Đạo Luân Hồi, có thể khiến chúng sinh luân hồi trong đó!

Có thể có được công đức vô thượng, công tích đó thậm chí vượt qua bất kỳ công đức nào giữa thiên địa!

Thông Thiên Giáo Chủ cũng thu một đạo Hồng Mông Tử Khí vào không gian bản mệnh của bản thân, Thông Thiên Giáo Chủ trong tay có hai đạo Hồng Mông Tử Khí, đều ẩn chứa huyền diệu vô tận!

Thần Ma bình thường có được không thể trở thành Thánh Nhân, cũng là cường giả vô địch trong cùng đẳng cấp, cũng có thể tung hoành Hồng Hoang vô địch!

Minh Hà trong ánh mắt tràn ngập vẻ tiện mộ, đó chính là Hồng Mông Tử Khí trong truyền thuyết, nơi căn cơ thành Thánh, ẩn chứa huyền diệu vô tận, sở hữu thần uy vô thượng!

Đó là thần vật vô thượng mà vô số sinh linh Hồng Hoang nằm mộng cũng muốn có được, nếu có thể có được, liền sở hữu căn cơ thành Thánh, có thể trở thành tồn tại khủng bố nhất giữa thiên địa!

Thế giới Nữ Oa Cung!

Nữ Oa Thánh Nhân không khỏi nhíu chặt phượng mi, không ngờ Hậu Thổ lại quả quyết như vậy, vứt bỏ Hồng Mông Tử Khí, đó chính là nơi căn cơ thành Thánh!

Ngay cả Tổ Vu, muốn đột phá hạn chế huyết mạch đều vô cùng khó khăn, không kém gì đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thậm chí còn hơn chứ không kém!

Nhưng một khi đột phá, lại không phải Thánh Nhân bình thường có thể sánh được, một người dựa vào thực lực bản thân tung hoành thiên hạ, một người dựa vào sức mạnh Thiên Đạo gia trì tung hoành thiên địa, trong đó có sự khác biệt cơ bản, không hề có tính tương đồng!

Côn Luân, Ngọc Hư Cung!

Lão Tử Thánh Nhân trong song đồng tràn ngập vẻ thản nhiên vô tận, trên người tản ra đạo vô vi vô tận, phía sau đi theo là đệ tử Nhân tộc Huyền Đô, hiện giờ đã đột phá tu vi Kim Tiên!

Tuy trong thời gian ngắn khó mà đột phá, nhưng căn cơ vô cùng vững chắc, đã san bằng khoảng cách giữa chủng tộc tiên thiên và chủng tộc hậu thiên!

Huyền Đô lúc này cũng sở hữu Tiên Thiên Đạo Thể, nhưng thiên tư đối với Nhân tộc mà nói thì phi phàm, nhưng đối với chủng tộc tiên thiên mà nói thì có khoảng cách trời vực!

Không ngờ Lão Tử Thánh Nhân lại không hề lo lắng, đạt đến cảnh giới Thánh Nhân muốn bù đắp căn cơ cho Huyền Đô không khó khăn, chỉ là Lão Tử không định lúc này bù đắp căn cơ cho Huyền Đô!

Mà đợi Huyền Đô đột phá Đại La Kim Tiên, rồi mới ra tay bổ toàn căn cơ của y, khi đó mới thực sự xứng đáng xưng vô địch, trong cùng đẳng cấp khó gặp địch thủ, trừ phi có thiên tư khủng bố hơn, hùng hậu hơn, mới có khả năng nghiền nát Huyền Đô!

Nguyên Thủy Thánh Nhân trên mặt tràn ngập vẻ kiêu ngạo vô tận, khi nhìn thấy Hậu Thổ bị rút Hồng Mông Tử Khí ra, trên mặt lộ ra nụ cười!

Chương 163

Tây Phương, Linh Sơn!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, trên mặt hai vị Thánh Nhân đều lộ ra nụ cười thản nhiên, Hậu Thổ sắp lấy thân hóa luân hồi, hiện giờ lại còn bị rút Hồng Mông Tử Khí ra, e rằng đời này khó mà đột phá cảnh giới Thánh Nhân!

Nếu dễ dàng đột phá cảnh giới Thánh Nhân như vậy, nhiều thiên kiêu tuyệt thế của Hồng Hoang đã sớm đột phá rồi, đại đa số đều đang bế quan, có một phần bị kẻ thù giết chết!

Phần còn lại thì hoặc tẩu hỏa nhập ma bạo thể mà vong, hoặc hiện giờ cũng là tồn tại cấp bá chủ một phương, mỗi vị đều đứng trên đỉnh cao thế gian, trở thành một trong những Hồng Trần Khách năm xưa!

Yêu tộc Thiên Đình! 21.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lúc này đều đang liệu thương, nhưng đồng thời ánh mắt nhìn về Huyết Hải chi địa.

Đó là nơi khí dâm uế của thiên địa ngưng tụ thành, tràn ngập sự u ám vô tận!

Hậu Thổ đi đến đó, Thông Thiên Giáo Chủ cũng ở đó, với mưu đồ của Thông Thiên Giáo Chủ, e rằng lại muốn làm một chuyện lớn ở Huyết Hải!

Nhưng điều đó không có quan hệ lớn với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, cả hai đều đã bị thần kiếm khủng bố vô cùng của Thông Thiên Giáo Chủ làm trọng thương, ngay cả chỉ là dư ba, cũng khiến hai người bị trọng thương!

Ngay cả bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng không làm gì

được Thông Thiên Giáo Chủ nửa phần, huống chi năm xưa đã bị Thông Thiên Giáo Chủ dễ dàng phá hủy, huống chi hiện giờ Thông Thiên Giáo Chủ đã mạnh đến mức nào!

E rằng so với năm xưa mạnh hơn trăm vạn vạn lần, cử thủ đầu túc liền có thể dùng ngón tay nghiền nát tinh thần, đạp nhật nguyệt hái sao, thế gian duy y độc tôn!

Hậu Thổ ngưng tụ khí tức ngập trời, uy năng khủng bố vô cùng bao trùm toàn bộ thiên địa, từng đạo sát khí ngập trời khủng bố vô cùng xông thẳng mây xanh, chuẩn bị lấy thân hóa luân hồi!

Thông Thiên Giáo Chủ mang theo thần uy khủng bố vô cùng nói: "Chậm!" Một cỗ lực lượng vô hình trực tiếp ổn định Hậu Thổ, khiến Hậu Thổ không còn một tia động dao nào nữa!

Chỉ thấy lúc này giữa thiên địa hai đạo thân ảnh khủng bố vô cùng, đạp đất mà đi, tản phát khí tức khủng bố vô tận, đó là hai tôn cường giả Chuẩn Thánh, tản phát ra khí tức khủng bố ngập trời, cũng là những Hồng Trần Khách năm xưa! 22.

Chính là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người tản phát khí tức ngập trời, hướng về Huyết Hải chi địa.

Hai người cung kính vô cùng nói: "Chúng ta bái kiến Giáo Chủ!" Thông Thiên Giáo Chủ trên mặt mang theo nụ cười nhạt nói: "Không sao!" Hậu Thổ và Minh Hà đều không khỏi thân thể run lên, trách gì Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân có thể chém giết mấy ngàn Thần Ma, nguyên lai là dựa vào thần uy của Thông Thiên Giáo Chủ!

Thông Thiên Giáo Chủ đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tung hoành thiên địa, giữa cử thủ đầu túc đều ẩn chứa sức mạnh vĩ đại vô biên, mấy ngàn Ma Thần nhỏ bé cũng như lũ kiến!

Lại làm sao có thể chống đỡ được thần uy vô thượng của Thông

Thiên Giáo Chủ, thần uy chấn động thiên địa, nhật nguyệt trước y cũng phải ảm đạm mất sắc!

Thông Thiên Giáo Chủ trên mặt mang theo nụ cười nhạt nhìn Hồng Vân nói: "Hiện giờ cơ duyên đã đến, Bản tọa sẽ ban cho một trường cơ duyên!" Hồng Vân lúc này cung kính vô cùng, trên mặt tràn ngập vẻ cung kính nói: "Đa tạ Giáo Chủ ân tứ!" Trấn Nguyên Tử trên mặt cũng lộ ra vẻ tiện mộ, Thông Thiên Giáo Chủ ban cho một trường cơ duyên, tuyệt đối sẽ không nhỏ, với nhãn giới và thủ đoạn của Thông Thiên Giáo Chủ, tất nhiên là cơ duyên động trời!

Thông Thiên Giáo Chủ từ trong cơ thể lấy ra Hồng Mông Tử Khí, tản phát ra quang mang khủng bố vô cùng, ngưng tụ huyền diệu ngập trời! 23.

Lúc này ánh mắt vô số Thần Ma đều hướng về Huyết Hải chi địa, trong ánh mắt tràn ngập vẻ tham lam.

Đó là Hồng Mông Tử Khí trong truyền thuyết, nơi căn cơ thành Thánh!

Hiện giờ ẩn chứa hai đạo Hồng Mông Chi Khí, điều đó đủ để chứng minh Hồng Mông Tử Khí của Hậu Thổ và Hồng Vân đều ở đây, đều trong tay Thông Thiên Giáo Chủ!

Thông Thiên Giáo Chủ lại có bản lĩnh gì, khiến Hồng Vân và Hậu Thổ cam tâm tình nguyện giao ra hai đạo Hồng Mông Tử Khí, đủ để thấy bản lĩnh của Thông Thiên Giáo Chủ cao đến mức nào, e rằng đã thông thiên triệt địa, đứng trên đỉnh cao thế gian!

Hai đạo Hồng Mông Tử Khí được giao vào tay Hậu Thổ, trong ánh mắt Hậu Thổ, Thông Thiên Giáo Chủ mang theo thần uy vô tận nói: "Nếu lấy thân hóa luân hồi, e rằng cũng chỉ có thể thành tôn vị Thánh Nhân, muốn trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vô cùng khó khăn!" "Chỉ có kế thừa truyền thừa của Bàn Cổ Phụ Thần, mới có

khả năng phá vỡ hạn chế huyết mạch, trở thành cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng là mở ra lục địa mới cho các Tổ Vu sau này!" "Hãy hiến tế hai đạo Hồng Mông Tử Khí này cho Bàn Cổ Phụ Thần, dùng ý chí của Bàn Cổ Đại Thần ngưng tụ Lục Đạo Luân Hồi, dùng đó để khai tịch Lục Đạo Luân Hồi, thành bất hủ chi khu!" Hậu Thổ lúc này hoảng nhiên đại ngộ, trên người ngưng tụ sát khí trùng thiên, uy nghiêm khủng bố vô cùng bao trùm toàn bộ bầu trời, mang theo thần uy mênh mông vô cùng nói: "Bàn Cổ Phụ Thần ở trên!

Ta là hậu duệ của Phụ Thần Hậu Thổ!

Hôm nay hiến tế hai đạo Hồng Mông Tử Khí, dùng đó để hoàn thiện Hồng Hoang thiên địa mà Phụ Thần đã khai tịch, khai mở Lục Đạo Luân Hồi!" Tiếng nói như tiếng sấm rền cuồn cuộn, vang vọng thiên địa, ẩn chứa uy nghiêm vô thượng, mang theo khí tức khủng bố ngập trời!

Vô số Thần Ma không khỏi chấn động, trong lòng tràn ngập vẻ tiếc nuối, một khi đã hiến tế cho Bàn Cổ Đại Thần, ngay cả Thiên Đạo, dù có uy năng ngập trời cũng không có cách nào!

Còn về việc Bàn Cổ Đại Thần rốt cuộc có vẫn lạc hay không cũng không ai biết, tuy thân thể hóa thành toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, nhưng ai cũng chưa từng thấy Bàn Cổ Đại Thần, không biết có thực sự vẫn lạc hay không!

Nhưng giữa thiên địa quả thực ẩn chứa ý chí còn sót lại của Bàn Cổ Đại Thần, ngay cả ý chí còn sót lại của Bàn Cổ Đại Thần, cũng gần như vô địch, chỉ là ý chí đó bảo vệ toàn bộ Hồng Hoang!

Chương 164

Nếu không nếu bảo vệ huyết mạch của Bàn Cổ Đại Thần, ngay cả Thiên Đạo dù phí hết vạn kế mưu, cũng không có khả năng hủy diệt toàn bộ Vu tộc Hồng Hoang!

Thậm chí có khả năng sẽ bị ý chí còn sót lại của Bàn Cổ Đại Thần triệt để hủy diệt, Thiên Đạo tuy vô cùng khủng bố, nhưng trong mắt Bàn Cổ Đại Thần cũng chỉ là tồn tại như lũ kiến, chớp mắt liền có thể chém giết!

Chỉ thấy Bất Chu Sơn, một cỗ khí tức mênh mông vô cùng, tràn ngập bá đạo, uy nghiêm, cao quý và khủng bố vô cùng bao trùm toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, đó chính là khí tức còn sót lại của Bàn Cổ Đại Thần, lúc này triệt để bùng phát!

Toàn bộ sinh linh Hồng Hoang không khỏi quỳ rạp xuống đất, thân thể không ngừng run rẩy, trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi vô tận, Bàn Cổ Đại Thần là tồn tại siêu việt Thiên Đạo, thậm chí có thể sánh ngang Đại Đạo!

Ngay cả một tia khí tức còn sót lại, cũng khủng bố vô cùng, có thể dễ dàng chấn động toàn bộ tồn tại Hồng Hoang, lúc này vô số sinh linh trong ánh mắt tràn ngập nỗi sợ hãi vô tận!

Ngay cả Thần Ma lúc này cũng đang run rẩy, đối với Bàn Cổ Đại Thần sự kính sợ lại không khỏi tăng thêm vài phần!

Lúc này chư vị Thánh Nhân cũng cảm nhận được khí tức ngập trời, thân thể đều đang run rẩy, đó là một loại sợ hãi sinh mệnh, cùng với nỗi sợ hãi ẩn chứa trong tâm lý!

Lão Tử Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, đối với khí tức của Bàn Cổ Đại Thần vô cùng quen

thuộc, lúc này cảm nhận cỗ khí tức ngập trời, trong ánh mắt không khỏi lóe lên một tia chấn hám!

Chẳng lẽ Bàn Cổ Phụ Thần không vẫn lạc, mà lâm vào trầm ngủ sao, hiện giờ lại vì Vu tộc mà thức tỉnh trở lại sao?

Suy nghĩ như vậy xuất hiện trong não hải vô số Thần Ma, nhưng lại không một ai biết Bàn Cổ Đại Thần rốt cuộc có vẫn lạc hay không!

Trong Tử Tiêu Cung!

Hồng Quân lúc này chợt mở to song đồng, lóe lên sự chấn kinh vô tận, ngay cả lực lượng Thiên Đạo phụ thuộc vào y lúc này cũng đang run rẩy, đều đã tiêu tán quá nửa!

Có thể thấy, Bàn Cổ Đại Thần khi còn sống khủng bố đến mức nào, ngay cả chỉ một tia khí tức cũng khiến toàn bộ sinh linh Hồng Hoang run rẩy, tràn ngập nỗi sợ hãi vô biên, đó là nỗi sợ hãi phát ra từ nội tâm phát ra từ phế phủ!

Lúc này Bàn Cổ Điện!

Mười một vị Tổ Vu cảm nhận khí tức khủng bố vô cùng của Bàn Cổ Đại Thần trên người phát ra, trong ánh mắt tràn ngập sự sùng bái vô tận, sát khí khủng bố vô cùng trên người thu liễm đến cực hạn!

Khí tức khủng bố vô cùng của Bàn Cổ Đại Thần bao trùm toàn bộ thiên địa, khiến vô số sinh linh không khỏi run rẩy, Thần Ma chấn động, Thánh Nhân cúi đầu!

Hậu Thổ lúc này phượng đồng mở to, trên mặt tràn ngập vẻ kích động, trên người bao trùm uy áp khủng bố ngập trời nói: “Phụ Thần ở trên!

Hôm nay có hậu duệ huyết mạch là Hậu Thổ!

Nguyện bổ toàn luân hồi thế gian, hoàn thành di nguyện chưa hoàn thành của Phụ Thần!" Chỉ thấy hai đạo Hồng Mông Tử Khí khủng bố vô cùng, bị một cỗ lực lượng vô hình phân giải, Bàn Cổ Đại Thần là tồn tại có thể sánh ngang Đại Đạo, ngay cả hiện giờ chỉ còn lại một tia khí tức, đó cũng là tồn tại khủng bố nhất thế gian!

Hai đạo Hồng Mông Tử Khí hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, tản phát ra ý Lục Đạo khủng bố vô tận!

Thiên Đạo, Nhân Đạo, A Tu La Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo!

Trong Lục Đạo đều ẩn chứa huyền diệu vô tận, chỉ thấy giữa thiên địa ngưng tụ thành một cái đại ấn, đó chính là Luân Hồi Bàn trong truyền thuyết!

Xuất hiện trong tay Hậu Thổ, đây là Tiên Thiên Chí Bảo, lại ẩn chứa một tia khí tức của Bàn Cổ Đại Thần, là thần vật vô thượng chân chính, giữa cử thủ đầu túc sở hữu uy lực hủy thiên diệt địa!

Phàm là trong Lục Đạo Luân Hồi, ngay cả Thiên Đạo cũng không làm gì được Hậu Thổ nửa phần, hiện giờ Hậu Thổ giữa cử thủ đầu túc sở hữu vạn bàn pháp lực ngập trời, là cường giả mạnh mẽ khủng bố nhất giữa thiên địa!

Chỉ thấy một cỗ lực lượng vô hình, đang không ngừng hoàn thiện Lục Đạo Luân Hồi, hiện giờ Lục Đạo Luân Hồi không ngừng tăng cường, lúc này tản phát khí tức ngập trời, bao trùm toàn bộ bầu trời, quang mang chiếu rọi vạn dặm!

Chỉ thấy giữa thiên địa, vô số oan hồn tàn hồn, bị một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt, đi vào Huyết Hải!

Hướng về Hậu Thổ cung kính vô cùng bái nói: "Chúng ta bái tạ Nương Nương đại ân!" Sau đó vô số oan hồn tàn hồn tiến vào Lục

Đạo Luân Hồi, chuyển thế nhập luân hồi!

Hiện giờ toàn bộ Hồng Hoang đều hoàn thành cập nhật diễn biến, trong đó ẩn chứa biến hóa vô tận, bản nguyên toàn bộ Hồng Hoang lại một lần nữa tăng cường, trở nên đáng sợ hơn!

Trên bầu trời, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên!

Xuất hiện công đức vô tận, công đức Đại Đạo, công đức Thiên Đạo!

Trong đó mỗi loại có tám thành công đức, hướng về Hậu Thổ, muốn giúp Hậu Thổ công đức thành Thánh!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này trên người tản phát thần uy ngập trời, trong song đồng tràn ngập vẻ đạm mạc nói: "Dung nhập vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn, tản phát ra kim quang vô tận, lúc này đã trở thành Công Đức Chí Bảo, giết người không dính nhân quả, không dính nửa điểm nhân quả thế gian!" "Nếu về sau luân hồi không hủy, sau này thậm chí có thể tấn cấp thành Hỗn Độn Linh Bảo, thậm chí tầng thứ Hỗn Độn Chí Bảo!" "Hiện giờ không ngừng hấp thu công đức vô tận, không ngừng tăng cường bản nguyên trong đó, hiện giờ đã mạnh lên đến đỉnh phong Tiên Thiên Chí Bảo, tùy thời đều có khả năng đột phá trở thành Hỗn Độn Linh Bảo, tản phát khí tức ngập trời!" Chỉ thấy lúc này giữa hư không, ngưng kết một giọt máu, tản phát khí tức khủng bố ngập trời, quang mang chiếu rọi vạn dặm, từng đạo quang mang khủng bố vô cùng, nhật nguyệt run rẩy thiên địa chấn kinh, không dám đối mặt với thần uy mênh mông!

Đây chính là Tâm Đầu Chi Huyết của Bàn Cổ trong truyền thuyết, cũng là Tâm Đầu Chi Huyết sinh ra khi Bàn Cổ yếu ớt nhất, nhưng vẫn là tồn tại vô cùng khủng bố, siêu việt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường, thậm chí có thể dễ dàng trấn áp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Chương 165

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này trong song đồng lóe lên một tia tinh quang, Thông Thiên Giáo Chủ cũng có tinh huyết Bàn Cổ, sức mạnh nhục thân mạnh lên đến đỉnh phong Tổ Vu, đồng thời nhục thân cũng muốn đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Thông Thiên Giáo Chủ chỉ có thể bước ra Đại Đạo nhục thân của bản thân, mới có thể ẩn chứa thần uy vô thượng ngập trời, trong cùng đẳng cấp vô địch vượt cấp chiến đấu, như ăn cơm uống nước vậy!

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ không mượn Tâm Đầu Chi Huyết của Bàn Cổ để đột phá, mà muốn bản thân diễn biến ra huyết mạch mới, từ đó thoát khỏi ảnh hưởng của Bàn Cổ Đại Thần, từ đó mới có khả năng siêu việt Bàn Cổ Đại Thần, trở thành tồn tại khủng bố hơn!

Dù sao hiện giờ Thông Thiên Giáo Chủ dựa vào thực lực bản thân đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tất cả nội tình và căn cơ sở hữu, ngay cả Tổ Vu cũng không thể sánh bằng Thông Thiên Giáo Chủ!

Chỉ thấy Tâm Đầu Chi Huyết của Bàn Cổ, hoàn toàn dung nhập vào cơ thể Hậu Thổ, lúc này huyết mạch chi lực của Hậu Thổ không ngừng bạo trướng, tản phát khí tức khủng bố vô tận và cuồng dã, tràn ngập vẻ đẹp cuồng dã hơn!

Khí tức khủng bố ngập trời, bao trùm thiên địa, Hậu Thổ tản phát khí tức khủng bố ngập trời bao trùm toàn bộ bầu trời, quang mang bao trùm thiên địa, muốn trở thành tồn tại vô thượng!

Hậu Thổ lúc này một cỗ khí tức khủng bố, vô cùng siêu việt Tổ Vu, bao trùm toàn bộ thiên địa, lúc này xuất hiện một tia Hỗn Nguyên Chi Lực, lực lượng Đại Đạo Hỗn Nguyên khủng bố vô cùng, khiến

sức mạnh nhục thân của Hậu Thổ mạnh đến cực hạn!

Hiện giờ Hậu Thổ chỉ bằng sức mạnh nhục thân liền có thể nghiền nát Tổ Vu, ngay cả Nữ Oa Thánh Nhân cũng chưa chắc đã đối phó được Hậu Thổ, nhục thân thành đạo vốn là tồn tại vô cùng khủng bố, có thể sánh ngang vô địch trong cùng đẳng cấp!

Lúc này giữa thiên địa, mây đen cuồn cuộn, tử tiêu thần lôi không ngừng lóe lên!

Từ đó xuất hiện một con mắt vàng kim, tràn ngập uy nghiêm ngập trời vô tận, tràn ngập vẻ đạm mạc vô tận!

Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi nhíu mày, Hậu Thổ thành Thánh đã dẫn tới thiên phạt, một thiên phạt khủng bố đến nhường này!

Dù Hậu Thổ đã dùng nhục thân thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Chí Tôn, nhưng chung quy vẫn chưa thật sự vượt qua, mới chỉ một chân bước vào trong đó, cần thời gian lĩnh ngộ ảo diệu của nhục thân, mới có thể vượt qua Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Vô số Tử Tiêu Thần Lôi khủng bố không ngừng ngưng tụ trong hư không, mang theo thần uy khủng bố, hạo hãn vô cùng, ẩn chứa lôi đình vô tận!Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lúc này không khỏi run rẩy, cảm nhận được một cỗ khí tức khủng bố ngút trời, dường như có thể biến cường giả Chuẩn Thánh thành tro bụi bất cứ lúc nào!

Tiêu tan giữa thiên địa, triệt để vẫn lạc, không một tia khả năng nào có thể chống đỡ được thần uy hạo hãn ngút trời ấy!Thế giới Nữ Oa Cung!

Phượng mâu Nữ Oa không khỏi nhíu chặt, trong đôi mắt xẹt qua một tia lo lắng, nhưng nàng không lo cho Hậu Thổ, mà lo cho Thông Thiên Giáo Chủ!

Tình huống hiện nay, nếu Thông Thiên Giáo Chủ không ra tay, Hậu Thổ tất sẽ vẫn lạc, không chịu nổi uy năng thiên phạt ngút trời kia!

Nhưng thiên phạt khủng bố đến vậy, nếu Thông Thiên Giáo Chủ ra tay, liền sẽ làm gia trọng uy áp thiên phạt, thậm chí chọc giận thiên phạt, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có khả năng nắm chắc toàn thắng để cứu Hậu Thổ, cũng chỉ miễn cưỡng tự vệ mà thôi!

Nhưng hiện giờ Nữ Oa lại không thể ra tay, nếu không Thiên Đạo sẽ tước đoạt toàn bộ tu vi của Nữ Oa, thậm chí không thể động đậy!

Bởi vì một cỗ sức mạnh khủng bố vô cùng đang bao trùm Nữ Oa, nếu Nữ Oa vừa có dị động, toàn thân tu vi khủng bố vô cùng của nàng liền sẽ bị phong ấn!Côn Luân, Ngọc Hư Cung!

Trong đôi mắt Lão Tử Thánh Nhân lộ ra vẻ đạm nhiên, chút nào không bận tâm mọi thứ.

Lão Tử tu luyện là Vô Vi Đại Đạo, chỉ tu bản thân, việc thiên địa đều không để ý!

Trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, nhưng vẻ kiêu ngạo trên mặt lại không chút nào suy giảm, trong ánh mắt thậm chí tràn ngập một tia sát ý!Tây Phương, Linh Sơn!

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân toàn thân phát ra phật quang vô tận, phật quang chiếu rọi thiên địa, miệng không ngừng giảng thuật đại đạo!

Xung quanh có không ít giáo đồ, đều tản phát uy nghiêm vô cùng, thần uy hạo hãn vô tận, hiển nhiên tu vi cũng không thấp!Yêu Tộc Thiên Đình!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai người nhìn nhau, khóe miệng không khỏi hiện lên một tia cười nhạt.

Nếu Hậu Thổ vẫn lạc, cục diện Vu Yêu hai tộc liền sẽ phát sinh thay đổi long trời lở đất!

Yêu tộc liền sẽ đứng ở dưới ưu thế tuyệt đối, dù Vu tộc có khủng bố nữa, cũng sẽ không có chút nào sợ hãi, thậm chí Yêu tộc liền sẽ càng thêm đoàn kết!

Khi đó Vu tộc sẽ không chút nào đáng sợ, thậm chí xa xa không phải đối thủ của Yêu tộc!Bàn Cổ Điện!

Trong đôi mắt Đế Giang xẹt qua một tia thần sắc phức tạp, tùy tức tản phát khí tức khủng bố ngút trời, ẩn chứa thần uy ngút trời nói: "Chúng ta đi Huyết Hải Chi Địa, giúp tiểu muội!

Độ thiên phạt, trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" Tất cả Tổ Vu không chút do dự, lập tức đi tới Huyết Hải Chi Địa, trong cơ thể đều tản phát khí tức khủng bố ngút trời, bao trùm toàn bộ thương khung!

Sát khí ngút trời vô tận bao trùm thương khung, tuyên bố sự cường đại của Tổ Vu, khiến vô số sinh linh không khỏi run rẩy, thậm chí vô số thần ma không khỏi tâm kinh đảm chiến!

Tổ Vu có thể đứng ở đỉnh điểm nhân vật thế gian, chỉ kém Thánh Nhân mà thôi.

Tiên Thiên Ma Thần cùng cấp tuyệt đối không phải đối thủ của Tổ Vu, thậm chí không phải địch một hiệp trong số đó!Lúc này 11 vị Tổ Vu giáng lâm Huyết Hải, tản phát sát khí khủng bố ngút trời, trong đôi mắt không khỏi nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, ngữ khí mang theo một tia cung kính nói: "Bái kiến Thông Thiên Giáo Chủ!" Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra một tia cười nhạt nói: "Không cần đa lễ!" Lúc này từng đạo Tử Tiêu Thần Lôi không ngừng đánh xuống Hậu Thổ, lực nhục thân khủng bố vô cùng của Hậu Thổ cứng rắn chống đỡ, trụ được hết đạo Tử Tiêu Thần Lôi này đến đạo

Tử Tiêu Thần Lôi khác!

Chương 166

Tử Tiêu Thần Lôi ẩn chứa thần uy vô thượng ngút trời, ẩn chứa thần uy khai thiên tích địa, tuy không thể sánh bằng Thiên Thần Lôi trong tay Bàn Cổ Đại Thần, nhưng vẫn ẩn chứa uy năng hạo hãn vô cùng trong đó!

Dù là Thánh Nhân bình thường cũng khó mà chịu nổi uy năng Tử Tiêu Thần Lôi trong truyền thuyết.

Từ đây có thể thấy được sự khủng bố của Tử Tiêu Thần Lôi!

Hiện giờ Hậu Thổ đã kiên trì được hơn trăm đạo Tử Tiêu Thần Lôi oanh kích, trên cơ thể xuất hiện từng vết nứt.

Hậu Thổ lúc này trong đôi mắt tràn ngập chiến ý vô tận, chiến ý xung thiên, cả thiên địa tràn ngập tự tin vô tận!

Chư vị Tổ Vu cũng không ra tay lúc này, hiện giờ đây là cơ duyên của chính Hậu Thổ.

Nếu có thể độ qua, liền sẽ có được tu vi khủng bố ngút trời, thậm chí nhục thân sẽ càng thêm khủng bố, càng thêm cường đại, ẩn chứa nhục thân vô địch không có đối thủ cùng cấp!

Chỉ khi Hậu Thổ không kiên trì được nữa, các vị Tổ Vu mới có thể ra tay, nếu không sẽ phá hoại cơ duyên thiên đại của Hậu Thổ, cũng là điều mà chư vị Tổ Vu không muốn thấy!

Lúc này trên bầu trời, con ngươi màu vàng kia dường như bị chọc giận, trong mắt tràn ngập sự đạm mạc vô thượng, dường như vạn vật thế gian trong mắt nó đều như kiến hôi!Giữa thiên địa ngưng tụ khí Hỗn Độn khủng bố vô cùng, Tử Tiêu Thần Lôi vốn khủng bố vô cùng lúc này, lại mang theo một tia xám xịt, tản phát một tia khí Hỗn Độn!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này đôi mắt nhíu chặt, trên người tản phát khí tức khủng bố ngút trời, miệng không khỏi nói: "Hỗn Độn Thần Lôi!" Dù không phải Hỗn Độn Thần Lôi chân chính mà chỉ xen lẫn một tia thần uy, cũng ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô thượng, dù cường giả cấp Hỗn Nguyên Đại La cũng có khả năng bị Hỗn Độn Thần Lôi trực tiếp đánh cho hồn phi phách tán!Trong đôi mắt Đế Giang tràn ngập nộ ý vô tận, trên người bao trùm sát khí ngút trời, sát khí ngưng tụ giữa thiên địa, bùng phát ra uy năng khủng bố vô cùng!

"Bố ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận!" Chúc Dung, Cộng Công cùng chư vị Tổ Vu đều tản phát khí tức khủng bố ngút trời, trong tay càng xuất hiện Đô Thiên Trận Kỳ!

Tổng cộng có mười hai kỳ, đều tản phát khí tức khủng bố kích động ngút trời, bao trùm toàn bộ thiên địa, mười hai đạo sát khí xung thiên thẳng vọt lên mây xanh, ngưng kết thành mười hai cây sát trụ xung thiên khủng bố vô cùng!

Khí tức khủng bố vô cùng, câu thông khí tức Bàn Cổ Đại Thần giữa thiên địa, khí tức liên thông thiên địa, ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn khủng bố vô cùng, từng đạo khí tức khủng bố vô cùng câu thông ý chí thiên địa!

Khí tức Bàn Cổ Đại Thần vẫn chưa tiêu tán, do đó thật sự điều động sức mạnh khủng bố của Bàn Cổ Đại Thần, dù chỉ một tia nhỏ bé, cũng là tồn tại vĩ ngạn vô cùng, khủng bố vô cùng!

Không ngừng tiêu trừ sức mạnh Hỗn Độn Thần Lôi giữa thiên địa, trong đó ẩn chứa con ngươi màu vàng, lúc này trong ánh mắt cũng lộ ra một tia thần sắc sợ hãi!

Bàn Cổ Đại Thần là chủ nhân sáng tạo Hồng Hoang, cũng là người nắm giữ toàn bộ Hồng Hoang.

Dù hiện giờ sinh tử, không ai biết rốt cuộc có vẫn lạc hay không,

nhưng uy nghiêm của Bàn Cổ Đại Thần!

Dù sao thì trong thiên địa Ngài khủng bố vô cùng, thật sự đứng ở đỉnh thế gian, giữa mỗi cử chỉ có thể nghiền ép chúng sinh, dù Thiên Đạo cũng chỉ có thể run rẩy, không dám có chút nào phản kháng!Trong ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ xẹt qua một tia chấn kinh, Bàn Cổ Đại Thần dù đã vẫn lạc, uy thế vẫn khủng bố đến vậy.

Nếu thật sự có thể triệu hoán chân thân Bàn Cổ Đại Thần đến!

Chớ nói chi Thiên Đạo nhỏ bé, dù Hỗn Độn Ma Thần ở đây, cũng chưa chắc có thể chống đỡ uy năng chân thân Bàn Cổ Đại Thần, dù sao Bàn Cổ Đại Thần khi còn sống có thể sánh ngang cường giả Bán Bộ Đại Đạo!

Thật sự đứng ở đỉnh phong Hỗn Độn, chỉ kém một bước liền có thể cùng Đại Đạo ngang hàng.

Có thể thấy Bàn Cổ Đại Thần khủng bố đến mức nào!Tử Tiêu Cung!

Hồng Quân lúc này trong đôi mắt mang theo một tia kinh khủng, không có Đại Đạo can thiệp vào Thiên Đạo, tuy chỉ là một tia can thiệp bản năng!

Điều đó cũng đủ để chứng minh Bàn Cổ có khả năng chưa vẫn lạc.

Đại Đạo hủy diệt tất cả sinh linh có uy hiếp, chính vì vậy mới xuất hiện Hỗn Độn Thần Lôi!

Đại Đạo đang chìm vào giấc ngủ sâu, nếu không sẽ hiện ra chân thân, không ai có thể chống đỡ, trừ phi Bàn Cổ Đại Thần hiện thế, nếu không toàn bộ Hồng Hoang liền sẽ mặc người chém giết, không có chút nào dư địa để phòng thủ!

Cũng có khả năng Bàn Cổ Đại Thần trước khi lâm tử hoặc trước

khi lấy thân hóa đạo, đã để lại vô số thủ đoạn giữa toàn bộ thiên địa Hồng Hoang, chống đỡ lực lượng Đại Đạo giáng lâm!

Nhưng trải qua vô số năm tháng, sức mạnh Đại Đạo cuối cùng cũng phá vỡ một tia, phá vỡ thủ đoạn Bàn Cổ Đại Thần để lại, có thể cưỡng ép truyền vào một tia sức mạnh!

Nhưng tất cả đều là suy đoán của Thông Thiên Giáo Chủ, dù sao tu vi của Thông Thiên Giáo Chủ hiện giờ quá thấp, không thể đối mặt với nhân vật khủng bố như Đại Đạo, ngay cả Thiên Đạo, Thông Thiên Giáo Chủ hiện giờ cũng không đánh lại!

Do đó Thông Thiên Giáo Chủ cần phải nâng cao thực lực bản thân, mới có thể an nhiên vượt qua vô số ma nạn, thậm chí trở thành Chí Tôn vĩnh hằng, trở thành tồn tại bất hủ!Lúc này 12 cây Đô Thiên Trận Kỳ, tản phát khí tức ngút trời, cũng chính vì có những kỳ này, mới miễn cưỡng bố trí được đại trận, nhưng lại không thể phát huy toàn bộ uy lực của đại trận, miễn cưỡng chỉ có thể phát huy ra 5 thành uy năng!

Nhưng cũng làm suy yếu không ít sức mạnh Hỗn Độn Thần Lôi, khiến uy lực Hỗn Độn Thần Lôi mà Hậu Thổ phải đối mặt giảm bớt không chỉ một nửa, nhưng hiện giờ Hỗn Độn Thần Lôi vẫn không ngừng giáng xuống!

Hậu Thổ dựa vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn trong tay, miễn cưỡng chống đỡ uy năng Hỗn Độn Thần Lôi.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn hoàn toàn dung hợp với Hậu Thổ, nếu Hậu Thổ vẫn lạc Lục Đạo Luân Hồi sẽ băng hủy!Đế Giang lúc này khống chế toàn bộ đại trận, lúc này mang theo thần uy hạo hãn vô cùng, ngưng tụ sát khí xung thiên, uy áp khủng bố vô cùng bao trùm toàn bộ thiên địa nói: “Bàn Cổ Chân Thân hiện!” Muốn cưỡng ép triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân, nhưng sát khí ngút trời khủng bố vô cùng

ngưng tụ, xuất hiện một nửa thân ảnh Bàn Cổ Đại Thần, nhưng lại vô cùng suy yếu, nhưng khí tức khủng bố vô cùng vẫn bao trùm thiên địa!

Chương 167

Bàn Cổ Đại Thần dù hiện thân, dù cơ thể suy yếu đến cực hạn, vẫn là tồn tại cường đại nhất, khủng bố nhất giữa thiên địa.

Đôi mắt Bàn Cổ Đại Thần khép chặt, chứng tỏ Bàn Cổ Đại Thần không có linh trí trên đó!

Nếu Bàn Cổ Đại Thần có thể mở đôi mắt ra, dù chỉ còn lại một tia sức mạnh cuối cùng, cũng sẽ vô địch giữa thiên địa!Bàn Cổ Đại Thần khủng bố vô cùng ngưng tụ Khai Thiên Thần Phủ trong hư không, dùng sát khí vô tận ngưng tụ thành, ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô biên có thể khai thiên tích địa, sở hữu thần uy vô thượng hạo hãn đủ để chấn nhiếp nhật nguyệt!

Dù chỉ là Bàn Cổ Đại Thần suy yếu vô cùng, vẫn ngạo nghễ đứng giữa thiên địa, trên người tản phát khí tức khiến vô số thần ma chấn động, Khai Thiên Thần Phủ trong tay, quang mang đại thịnh, ẩn chứa thần uy vô tận!

Đế Giang lúc này mang theo uy nghiêm hạo hãn vô cùng, thần uy khủng bố vô cùng nói: “Khai Thiên Thần Phủ đệ nhất thức!

Phá Hỗn Độn!” Sức mạnh khủng bố vô cùng, ngưng tụ trên Khai Thiên Thần Phủ, ẩn chứa nguy cơ hủy thiên diệt địa, có thể vượt qua cực hạn mà Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể chịu đựng!

Vô hạn tiếp cận sức mạnh Thiên Đạo, nhưng một đòn này sẽ hao cạn toàn bộ sức mạnh của Tổ Vu, dù sao ở đây chỉ có 11 Tổ Vu, chứ không phải 12 vị Tổ Vu liên thủ!

Nếu có thể thật sự bùng phát uy năng của trận pháp, có thể dễ dàng hủy diệt thiên phạt, nhưng dựa vào sức mạnh hiện tại, căn bản không thể bùng phát thần uy chân chính của trận pháp!

Hiện giờ Hậu Thổ đã đến thời khắc quan trọng nhất, nhục thân sắp hóa thành thân thể Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành tồn tại vô cùng khủng bố, vô cùng cường đại, giữa mỗi cử chỉ có thể hủy diệt nhật nguyệt, giẫm đạp tinh thần, trở thành một trong những tồn tại khủng bố nhất thế gian!Vô số thần ma trong thiên địa lòng đều run sợ, sức mạnh Vu tộc quả thực quá đáng sợ, đáng sợ đến mức khiến người ta tuyệt vọng!

Nếu Vu tộc không diệt, vạn tộc liền sẽ vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được, thậm chí sẽ bị hủy trong tay Vu tộc.

Vu tộc thật sự cường đại, cường đại đến mức khiến người ta tuyệt vọng!

Hiện giờ vạn tộc đã đạt thành liên minh, âm thầm ủng hộ Yêu tộc, mới có khả năng chống đỡ Vu tộc khủng bố vô cùng, đứng ở đỉnh thế gian, ngay cả Thánh Nhân, cũng phải tránh lui ba phần!Lão Tử Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân trong đôi mắt tràn ngập một tia sợ hãi.

Bàn Cổ Phụ Thần quả thực quá thiên vị Tổ Vu.

Phải biết Lão Tử Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân đều là do nguyên thần Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, tài nguyên thu được lại xa xa không bằng Vu tộc!

Kỳ thực Lão Tử, Nguyên Thủy Thánh Nhân đã đạt được công đức lớn nhất, cũng chính là nhờ có công đức vô thượng, mới có thể trở thành Chí Tôn Thánh Nhân.

Nếu chỉ dựa vào lập giáo thành Thánh, căn bản không đủ!

Tây Phương, Linh Sơn!

Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân, trong đôi mắt xẹt qua thần sắc sợ hãi.

Vu tộc quả thực quá khủng bố, ngưng tụ thần uy hạo hãn khủng bố vô cùng.

Sức mạnh của trận pháp thậm chí không cần Hậu Thổ Thánh Nhân, cũng có thể bùng phát ra thần uy khủng bố đến vậy!

Điều đó đủ để thấy uy lực đại trận đã đạt tới tầng thứ nào, e rằng đã sớm siêu thoát cực hạn mà Hồng Hoang có thể chịu đựng, đạt tới một loại cảnh giới vô thượng khác, thật sự ngạo thị thiên hạ, vô địch thương khung!Tử Tiêu Cung!

Hồng Quân lúc này trong đôi mắt xẹt qua một tia hàn mang, trên người không ngừng cảm ngộ ảo diệu giữa thiên địa.

Hồng Quân dù có tu vi khủng bố vô cùng, nhưng chung quy không phải tồn tại khủng bố nhất giữa thiên địa!

Trong Hồng Hoang, Hồng Quân dù là tồn tại cường đại nhất, khủng bố nhất, dù Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, cũng không phải đối thủ của Hồng Quân!

Nhưng trong Hỗn Độn, Hồng Quân lại chưa chắc là đối thủ của Hỗn Độn Ma Thần.

Hỗn Độn Ma Thần là sinh linh được Hỗn Độn thai nghén, trong Hỗn Độn có thể bùng phát 200% chiến lực, thậm chí càng cường đại, càng khủng bố hơn!Khai Thiên Thần Phủ khủng bố vô cùng không ngừng phá vỡ, tràn ngập thiên phạt hủy diệt vô tận.

Hỗn Độn Thần Lôi vô tận không ngừng bị tước đi, bị tước đi ba thành sức mạnh!

Lúc này chư vị Tổ Vu bị trọng thương sâu sắc, cưỡng ép ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, cái giá phải trả cực kỳ khủng bố, e rằng không có thiên vạn năm khó mà khôi phục, muốn hoàn toàn khôi phục, không biết phải đến năm nào tháng nào!

Nhưng hiện giờ cơ thể Hậu Thổ vô cùng khủng bố, quanh thân phát ra một trận sức mạnh lãnh địa.

Trong lãnh địa đó, sức mạnh của Hậu Thổ có thể không ngừng được gia trì.

Hiện giờ Hậu Thổ đã dung hợp với Lục Đạo Luân Hồi Bàn thành một thể!

Có thể phát huy ra thần uy vô thượng chân chính của Lục Đạo Luân Hồi Bàn, do đó thật sự nghiền ép Chí Tôn Thánh Nhân, dù trong số Thánh Nhân, cũng là tồn tại khủng bố nhất, cường đại nhất!

Hỗn Độn Thần Lôi khủng bố vô cùng, vẫn tản phát khí tức phá diệt vô tận.

Chương 168

Từng đạo sức mạnh vô cùng vô tận ngưng tụ, ẩn chứa thần uy khai thiên phá địa!

Hỗn Độn Thần Lôi tiếp tục đánh về phía Hậu Thổ, dù uy lực giảm một nửa, nhưng vạn nhất Hậu Thổ lúc này không thể chống đỡ, đây chính là chênh lệch giữa thiên địa.

Dù Hậu Thổ có vạn bàn thần thông, cũng khó mà chống đỡ thần uy hạo hãn vô cùng chân chính!Thông Thiên Giáo Chủ lúc này đôi mắt mở ra, trên người bao trùm thần uy ngút trời.

Lúc này, một cỗ khí tức khủng bố ngút trời bao trùm toàn bộ thiên địa!

Khiến vô số thần ma cơ thể run rẩy, trong đôi mắt tràn ngập sợ hãi vô biên, không dám trực diện thần uy hạo hãn của Ngài.

Thần uy chấn động nhật nguyệt, dù Thánh Nhân, trong ánh mắt cũng lộ ra thần sắc sợ hãi.

Điều đó đủ để thấy Thông Thiên Giáo Chủ, lúc này thần uy cái thế!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này mang theo uy nghiêm vô cùng ngút trời nói: "Thượng Thương Chi Thủ!" Uy năng khủng bố vô cùng nghiền ép thương khung, ẩn chứa thần uy vô thượng!Trong hư không xuất hiện một bàn tay lớn, không sợ bất cứ thần uy nào, không ngừng tước đi sức mạnh Hỗn Độn Thần Lôi, khiến sức mạnh Hỗn Độn Thần Lôi suy yếu đến cực hạn!

Hậu Thổ an toàn vượt qua một đạo Hỗn Độn Thần Lôi, nhục thân khủng bố vô cùng cũng trở nên càng thêm đáng sợ, e rằng giữa mỗi cử

chỉ, liền có thể xé nát Thánh Nhân!

Hậu Thổ lúc này đã có thể dùng nhục thân thành Thánh, đã trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Sức mạnh vô cùng vô tận ngưng tụ giữa thiên địa, lại bắt đầu ngưng tụ thần lôi khủng bố vô cùng hơn, ẩn chứa sức mạnh vô địch!

Hậu Thổ lúc này không ngừng khôi phục thương thế bản thân, hy vọng có thể nắm bắt thời gian hạn hẹp!

Số cực của thiên địa là chín, dù thiên phạt cũng không thể vượt quá chín lần!

Trước đó đã an toàn vượt qua tám lần thiên phạt, hiện giờ chỉ cần vượt qua lần thiên phạt cuối cùng, Hậu Thổ liền có thể trở thành cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhục thân thành đạo, càng vô địch cùng đẳng cấp, vô địch trong toàn bộ thiên địa Hồng Hoang!

Từng đạo uy năng khủng bố vô cùng ngưng tụ giữa thiên địa, bùng phát ra uy năng khủng bố vô cùng hơn, xuất hiện một hư ảnh thần ma viễn cổ, ẩn chứa thần uy vô tận!

Chỉ thấy chỉ một đạo Thiên Đạo Thần Lôi khủng bố vô cùng, hóa thành Thiên Đạo Pháp Thân khủng bố vô cùng, tản phát khí tức khủng bố vô cùng vô biên, chính là hư ảnh do 3000 Tiên Thiên Ma Thần hóa thành, ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô biên!

Đã đạt tới uy năng cực hạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể thật sự đứng ở đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Dù Thông Thiên Giáo Chủ hiện giờ, cũng chỉ miễn cưỡng bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có sự khác biệt một trời một vực, khoảng cách trong đó quá mức to lớn, dù Thông Thiên Giáo Chủ cũng khó mà dễ dàng san bằng!Lúc này vô số thần ma, bao gồm

cả Thánh Nhân, trong ánh mắt đều lộ ra một tia thần sắc chấn kinh.

Thiên Đạo Pháp Thân, ngưng tụ ba ngàn Thiên Đạo, ẩn chứa thần uy vô tận, dù giữa mỗi cử chỉ, cũng ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô biên!

Thiên Đạo Pháp Thân lúc này đôi mắt đạm mạc nhìn Hậu Thổ, quét nhìn toàn bộ thiên địa, tùy tức ánh mắt nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, trong đôi mắt tràn ngập sự đạm mạc vô tận nói: "Kiến hôi, to gan!" Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ hiện lên một tia cười nhạt, quanh thân bao trùm khí tức khủng bố ngút trời.

Trong đôi mắt tràn ngập thần sắc khinh thường nói: "Thiên Đạo không thể lấy vạn vật làm chó rơm, bản tọa là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không thuộc sự khống chế của Thiên Đạo!" Trong đôi mắt Thiên Đạo Pháp Thân tràn ngập nộ khí vô tận, bao trùm thần uy khủng bố ngút trời, quang mang chiếu rọi toàn bộ thiên địa, mang theo uy nghiêm Thiên Đạo vô tận nói: "Kiến hôi xúc phạm Thiên Đạo, đương chịu Thiên Đạo thẩm phán!" Thiên Đạo lúc này vung tay lớn, một cỗ lực lượng vô hình muốn bao trùm Thông Thiên Giáo Chủ, ẩn chứa xiềng xích pháp tắc vô tận, mỗi một đạo xiềng xích pháp tắc, ẩn chứa thần uy vô tận!

Có đến hàng trăm đạo pháp tắc, mỗi một đạo pháp tắc đều ẩn chứa thần uy vô tận, ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn khủng bố hủy thiên diệt địa, có thể dễ dàng chấn nhiếp nhật nguyệt, ngay cả thiên địa trước mặt nó cũng phải run rẩy!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này vung tay lớn, trong tay xuất hiện Chứng Đạo Kiếm, tản phát uy năng hạo hãn khủng bố vô cùng.

Uy năng Hỗn Độn Linh Bảo không ngừng tản phát ra, thật sự ẩn chứa thần uy khai thiên tích địa!

"Bão Kiếm Sát!" Kiếm khí khủng bố vô cùng ngưng tụ, ẩn chứa

kiếm mang hủy thiên diệt địa.

Xuất hiện từng đạo kiếm ý khủng bố vô cùng, bùng phát thần uy hủy thiên diệt địa, có thể dễ dàng trấn áp nhật nguyệt thiên địa, trước mặt nó đều phải ảm đạm thất sắc!

Chứng Đạo Kiếm khủng bố vô cùng ẩn chứa kiếm mang huy hoàng vô tận, có đến vạn trượng kiếm mang phá vỡ hư không, giữa thiên địa ngưng kết vạn đạo kiếm mang, mỗi một đạo đều dài đến vạn trượng, ẩn chứa thần uy phá thiên phá địa!

Mỗi một đạo xiềng xích pháp tắc dễ dàng bị chém đứt, ẩn chứa thần uy khủng bố vô tận, dễ dàng phá vỡ vô số pháp tắc!

Hàng trăm đạo pháp tắc bị một kiếm chém thành hai nửa, ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô hạn, dễ dàng sở hữu hủy thiên diệt địa!

Chém về phía Thiên Đạo Pháp Thân, không ngừng tước đi uy năng của nó, khiến sức mạnh của nó không ngừng suy yếu, tu vi rơi xuống Hỗn Nguyên Đại La hậu kỳ!

Thông Thiên Giáo Chủ trong đôi mắt tràn ngập chiến ý vô tận, không khỏi mang theo uy nghiêm vô tận hạo hãn vô cùng, thần uy ngút trời nói: "Thượng Thương Chi Thủ!" Một cỗ lực lượng vô hình ngưng tụ giữa thiên địa xuất hiện bàn tay lớn vô cùng, vồ lấy Thiên Đạo, ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô tận, dù thiên địa, cũng phải run rẩy trước mặt nó!

"Tuế Nguyệt Chi Chung!" Chỉ thấy trong đó ẩn chứa sức mạnh thời gian vô tận, không ngừng xuất hiện trên đỉnh đầu Thông Thiên Giáo Chủ, trấn áp lực lượng pháp tắc Thiên Đạo!

Chương 169

Không để nó có thể công kích Thông Thiên Giáo Chủ, từng đạo sức mạnh thời gian khủng bố vô cùng, không ngừng tước đi sức mạnh Thiên Đạo!

Chỉ thấy sức mạnh ẩn chứa vĩ ngạn vô tận, cũng trước sức mạnh thời gian vô tận mà không ngừng bị suy yếu.

Lúc này trở nên vô cùng yếu ớt, tu vi không ngừng suy sụp!

Thiên Đạo Pháp Thân dùng 3000 pháp tắc hiển hiện, bao trùm toàn bộ thiên địa, bùng phát ra lãnh địa vô tận, bao trùm toàn bộ thương khung!"Bão Kiếm Sát!" Chứng Đạo Kiếm khủng bố vô cùng ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô thượng, cùng từng đạo kiếm mang khủng bố vô cùng ngưng tụ trong đó, ẩn chứa thần uy hủy thiên diệt địa!

Xuất hiện vô số kiếm mang, không ngừng gào thét trên bầu trời.

Từng đạo uy năng không ngừng khiến thiên địa run rẩy, trên bầu trời đều xuất hiện từng vết nứt khủng bố, như thể không chịu nổi sức mạnh khổng lồ!

Thực lực Thông Thiên Giáo Chủ quả thực quá cường hãn, dù giữa mỗi cử chỉ, cũng ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô biên.

Căn cơ càng thiên hạ vô song.

Lúc này sức mạnh lãnh địa vô tận ngưng tụ, thêm vào sức mạnh huyết mạch Bàn Cổ ẩn chứa trong bản thân, cùng thần uy vĩ ngạn của Bàn Cổ Nguyên Thần khủng bố vô cùng!

Càng là tồn tại khủng bố nhất, cường đại nhất giữa thiên địa.

Thông Thiên Giáo Chủ một khi đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới bùng phát ra uy năng khủng bố chân chính!

Bàn Cổ Nguyên Thần, Bàn Cổ Tinh Huyết đều là tồn tại vô cùng trân quý, vô cùng cường đại.

Dù là Bàn Cổ Nguyên Thần tàn phá không chịu nổi, Bàn Cổ Tinh Huyết không hoàn chỉnh!

Vẫn là bảo vật trân quý nhất giữa thiên địa, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng không sánh bằng.

Bảo vật chung quy là ngoại vật, khó mà nâng cao tu vi khủng bố vô cùng của bản thân!

Hiện giờ Thông Thiên liền có thể xưng là Tiểu Bàn Cổ, có thể ẩn chứa vĩ ngạn vô biên, kế thừa một tia khí tức của Bàn Cổ Đại Thần.

Khi Thông Thiên Giáo Chủ gặp phải cường giả không thể địch!

Liền có thể triệu hoán ý chí tàn lưu của Bàn Cổ Đại Thần.

Dù vô cùng tàn phá không chịu nổi, cũng sẽ ẩn chứa vĩ ngạn vô biên, là tồn tại vô địch chân chính, ngay cả Thiên Đạo cũng phải tránh lui ba phần, không dám trực diện thần uy khủng bố của Ngài!

Lúc này sức mạnh Thiên Đạo Pháp Thân không ngừng bị tước đi, sức mạnh giảm đi quá nửa, khó mà thật sự bùng phát uy năng vô tận, chỉ còn lại sức mạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Sức mạnh mà Hậu Thổ có thể chịu đựng, huyết mạch Bàn Cổ Đại Thần không phải là huyết mạch bình thường, mà là huyết mạch cường đại nhất, khủng bố nhất giữa thiên địa, ẩn chứa thần uy vĩ ngạn vô tận!

Lúc này chư vị Tổ Vu trong ánh mắt đều lộ ra ánh mắt cảm tạ nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, trong lòng cũng không khỏi thở phào một hơi!Thế giới Nữ Oa Cung!

Nữ Oa trong đôi mắt không khỏi xẹt qua một tia nộ hỏa, nhưng lại

không ra tay.

Ánh mắt nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, khóe miệng không khỏi hiện lên một tia cười nhạt!

"Không hổ là người mà bản cung nhìn trúng!" Thông Thiên Giáo Chủ lúc này trong đôi mắt lóe sáng tinh quang, mang theo khí tức khủng bố vô cùng ngút trời nói: "Hậu Thổ, chém giết Thiên Đạo!"Hậu Thổ lúc này trong đôi mắt, bùng phát sát khí xung thiên khủng bố vô cùng, xung quanh bao trùm sức mạnh khủng bố vô cùng ngút trời, quang mang chiếu rọi thiên địa!

Xuất hiện lãnh địa vô địch, bùng phát sát khí ngút trời, một quyền khủng bố vô cùng liền đánh về phía Thiên Đạo Pháp Thân!

Thiên Đạo phân thân, bởi vì là do thần lôi khủng bố vô cùng hóa thành, chung quy là vô căn vô nguyên, không thể mượn sức mạnh Thiên Đạo, nếu không Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có chút nào biện pháp, thậm chí không có nắm chắc đối phó!

Dù vậy, Thiên Đạo Pháp Thân cũng là tồn tại vô cùng khủng bố, đứng ở đỉnh điểm nhân vật thiên địa, giữa mỗi cử chỉ ẩn chứa thần uy vĩ ngạn vô biên, dễ dàng chấn động thiên địa!

Quanh Hậu Thổ bao trùm pháp tắc Thổ chi ngút trời, dưới chân xuất hiện hai con thổ long.

Hai con thổ long ẩn chứa pháp tắc Thổ chi vô tận, bùng phát thần uy vô tận!

Hậu Thổ đôi mắt mở ra tràn ngập sát ý vô tận, trên người bao trùm uy năng vô thượng ngút trời, không ngừng bắt đầu đại chiến với Thiên Đạo!

Đánh cho trời long đất lở, động đất núi lay, kinh động toàn bộ thiên địa.

Vô số sinh linh đều run rẩy, yên lặng nhìn cuộc đại chiến trước mắt!

Chương 170

Đánh đủ hơn ngàn năm, mới cứng rắn tiêu hao sức mạnh Thiên Đạo Pháp Thân, do đó Thiên Đạo bị Hậu Thổ chém giết!

Dù chỉ là pháp thân, đó cũng là tồn tại vô cùng khủng bố, vô cùng cao quý, tồn tại cao quý nhất giữa thiên địa!Lúc này giữa thiên địa, vô số huyết vũ giáng xuống!

Thiên Đạo vẫn lạc, thiên địa bi thương!

Trong não hải vô tận thần ma xẹt qua cảnh tượng Thiên Đạo vẫn lạc, đều không khỏi cơ thể run rẩy, trong lòng tràn ngập sợ hãi vô tận, tâm sợ hãi tràn ngập toàn bộ thiên địa!

Lúc này trên bầu trời, một đạo khí Tạo Hóa bao trùm Hậu Thổ, không ngừng vì Hậu Thổ khôi phục tu vi bản thân, toàn thân lực nhục thân khủng bố vô cùng!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này trên mặt cũng cuối cùng lộ ra một tia mỉm cười.

Hậu Thổ cuối cùng đã trở thành tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là tồn tại cực kỳ cường đại, tự nhiên có thể trấn áp thiên hạ, trở thành tồn tại vô địch!

Lúc này chư vị Tổ Vu đều đang khôi phục tu vi bản thân, tu vi khủng bố vô cùng đều đang không ngừng khôi phục!

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Hà Minh lúc này đều hoàn toàn ngây ngốc, thật là Vô Thượng Đại Năng, nhân vật đứng ở đỉnh điểm thế gian!

Mỗi cử chỉ đều ẩn chứa pháp lực vô biên, ẩn chứa vạn bàn đại đạo, khiến ba người từ đó lĩnh ngộ ra vài tia lực lượng pháp tắc, lĩnh

ngộ đại đạo bản thân cũng lên một tầng lầu nữa!

Chỉ cần bế quan ngàn năm, tu vi liền có thể đại trướng.

Đó chính là lợi ích của việc quan sát cường giả đại chiến.

Giữa mỗi cử chỉ của cường giả đều có pháp tắc vô tận, chỉ cần lĩnh ngộ được một tia trong đó cũng cực kỳ khủng bố!Hậu Thổ lúc này đôi mắt mở ra, trên người bao trùm khí tức khủng bố ngút trời, đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, ngữ khí mang theo một tia sùng bái nói: "Đa tạ Giáo Chủ tương trợ!" Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra một tia cười nhạt nói: "Không cần đa lễ!

Hiện giờ nên hoàn thiện Lục Đạo Luân Hồi, khiến Lục Đạo Luân Hồi càng thêm hoàn chỉnh!" Hậu Thổ lúc này trên mặt cũng mang theo một tia mỉm cười nhạt, nhìn Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Toàn bằng Giáo Chủ phân phó!" Trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra một tia mỉm cười nhàn nhạt!

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Hà Minh trong ánh mắt đều lộ ra một tia mỉm cười nhạt, nhìn Hậu Thổ cùng Thông Thiên Giáo Chủ, dường như đều hiểu rõ ý tứ trong đó!

Chư vị Tổ Vu nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không khỏi trên mặt mang theo mỉm cười nhạt.

Nếu thật sự có thể như vậy, tự nhiên đối với toàn bộ Vu tộc đều tốt, thậm chí toàn bộ Vu tộc sẽ càng thêm cường đại, càng thêm khủng bố!

Thông Thiên Giáo Chủ là tồn tại thành Thánh nhân thứ hai, ẩn chứa tu vi khủng bố vô cùng vô biên, là tồn tại có thể dễ dàng chấn nhiếp nhật nguyệt, giữa mỗi cử chỉ, liền có thể đạp nát tinh thần!Thế giới Nữ Oa Cung!

Nữ Oa Thánh Nhân trong đôi mắt vô cùng bình đạm, Thông Thiên

Giáo Chủ có thể thu phục trái tim Hậu Thổ Thánh Nhân, sớm đã nằm trong dự liệu của Nữ Oa Thánh Nhân!

Mỗi một vị tu sĩ cường đại đều không chỉ có một vị đạo lữ, thậm chí có đến mấy chục vị!

Nhưng đến tầng thứ như Thông Thiên Giáo Chủ, e rằng không có mấy ai có thể xứng với Thông Thiên Giáo Chủ.

Đại tu nữ tính bình thường căn bản không xứng với Thông Thiên Giáo Chủ, cũng không chịu nổi khí vận ngút trời của Thông Thiên Giáo Chủ!

Mệnh cách sẽ dễ dàng bị áp thành phấn toái, do đó liền sẽ vẫn lạc.

Thực lực càng cường đại, cũng chỉ có thể tìm tu sĩ nữ tính thực lực cường đại.

Nếu không chịu nổi, tự nhiên không có tư cách trở thành đạo lữ! Côn Luân, Ngọc Hư Cung!

Lão Tử Thánh Nhân trong đôi mắt tràn ngập chấn kinh vô tận, quanh thân bao trùm Vô Vi Đại Đạo vô tận, bắt đầu nhắm mắt lại dùng tâm cảm ngộ, cảm ngộ vạn bàn đại đạo giữa thiên địa, để nâng cao tu vi bản thân!

Ngay cả Nguyên Thủy Thánh Nhân kiêu ngạo đến vậy, trên mặt cũng lộ ra thần sắc chấn kinh, không dám có chút nào chậm trễ, đồng dạng chìm vào tu luyện, nâng cao tu vi bản thân!

Cũng chỉ có nâng cao tu vi bản thân, mới có thể vĩnh viễn đứng vững trên đỉnh Hồng Hoang, khiến vô số thần ma e sợ!

Tây Phương, Linh Sơn!

Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân trong ánh mắt đều lộ ra thần sắc chấn kinh, trong lòng tràn ngập kiên định vô tận.

Hai người không khỏi nhìn nhau đều chìm vào trạng thái ngộ đạo!

Chỉ có nâng cao tu vi bản thân, mới có khả năng trong đại chiến trở thành người chơi cờ, không trở thành nhân vật như quân cờ!Yêu Tộc Thiên Đình!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, trong ánh mắt tràn ngập thần sắc kiên định.

Chương 171

Không có Hồng Mông Tử Khí cũng có thể trở thành Thánh Nhân!

Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ chính là hai ví dụ lớn nhất, cũng đã khích lệ tâm tư đột phá của vô số thần ma, những người không có căn cơ thành Thánh!

Dù cơ hội vô cùng mờ mịt, nhưng chung quy vẫn tồn tại. 24.

Chỉ cần lĩnh ngộ Đại Đạo đến đỉnh phong, dù không bằng Thánh Nhân, cũng là nhân vật khủng bố nhất, cường đại nhất giữa thiên địa, vẫn có thể đứng trên đỉnh thế gian, phủ khám chúng sinh!Thông Thiên Giáo Chủ trong tay nắm Chứng Đạo Kiếm, mang theo thần uy khủng bố vô cùng, hướng về Huyết Hải một kiếm vung ra, mang theo sức mạnh vĩ ngạn vô biên, có thể dễ dàng khai tích thiên địa!

Tại Huyết Hải Chi Địa khai tích ra một thế giới, đó là Đại Thiên Thế Giới, ẩn chứa một không gian rộng lớn vô biên hạo hãn, đủ để dung nạp toàn bộ Lục Đạo Luân Hồi!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này mang theo thần uy vô biên, uy nghiêm hạo hãn vô biên nói: "Lục Đạo Luân Hồi hiện!" Gồm sáu đạo, sáu đạo là: một, Thiên Nhân Đạo; hai, Tu La Đạo; ba, Nhân Đạo; bốn, Ngạ Quỷ Đạo; năm, Địa Ngục Đạo; sáu, Súc Sinh Đạo!

Sáu cái hắc động, theo những hồn phách kia tiến vào, Lục Đạo Luân Hồi Bàn mở ra, bắt đầu vận chuyển, khiến những hồn phách kia chuyển thế đầu thai lại, có được cơ hội sống lại!

Đồng thời sẽ gột rửa tội ác kiếp trước, nhưng lại sẽ giảm bớt một tia linh trí!

Vạn vật tương sinh, tương khắc, tương phụ tương thành, có lợi

tự nhiên có hại!

"Bỉ Ngạn Hoa khai!" Chỉ thấy hai bên Đại Đạo đều xuất hiện Bỉ Ngạn Hoa, là loài hoa duy nhất có thể sinh tồn trong Địa Phủ, một cảnh sắc tươi đẹp trong Địa Phủ!

"Vong Xuyên Hà khai!" Người tội nghiệt sâu nặng không thể qua Vong Xuyên Hà, khi đạp lên Vong Xuyên Hà, liền sẽ rơi xuống, vĩnh sinh vĩnh thế chịu sự ăn mòn của nước sông!

"Cầu Nại Hà khai!" Chỉ có người phúc duyên sâu dày, mới có thể đi qua Cầu Nại Hà, đi tới đầu thai!

"Vọng Hương Đài hiện!" Là nơi duy nhất sau khi chết có thể nhìn thấy người thân kiếp trước, cũng là để đoạn tuyệt niệm tưởng kiếp này, chuẩn bị cho kiếp sau!

"Mạnh Bà Thang hiện!" Uống Mạnh Bà Thang, quên đi kiếp trước, cha con có thể làm huynh đệ, mẹ con có thể làm tỷ muội!

"Tam Sinh Thạch hiện!" Có thể xem ký ức kiếp trước, cảm thụ tiền thế kim sinh vị lai!

"Uổng Tử Thành!" Khi chưa đầu thai, là nơi ở của quỷ hồn, chờ đợi đi đầu thai!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này nhìn về phía Hồng Vân, khóe miệng không khỏi hiện lên một tia cười nhạt nói: "Cơ duyên của các ngươi!"Hiện giờ Địa Phủ đã được khai tích, hình thành một Đại Thiên Thế Giới, ẩn chứa âm trầm vô tận, ẩn chứa âm khí khủng bố vô tận!

Đủ để dung nạp vô số quỷ hồn, đồng thời cũng có thể cung cấp chỗ sinh tồn cho toàn bộ Vu tộc, cũng là nơi sinh tồn cuối cùng của Vu tộc!

Chỉ cần Địa Phủ không bị phá hoại, công đức không dứt, Vu tộc chỉ sẽ càng ngày càng cường đại.

Ngay cả Thiên Đạo, cũng không có chút nào biện pháp hủy hoại!

Lục Đạo Luân Hồi là khối khuyết hãm cuối cùng của toàn bộ Hồng Hoang.

Hiện giờ Hậu Thổ đã hoàn thành khối khuyết hãm này, vô số thần ma liền có thể chuyển thế nhập vào luân hồi, thậm chí có khả năng có được tu vi khủng bố của kiếp trước!

Mặc dù cơ hội vô cùng nhỏ bé, nhưng chung quy vẫn có một tia cơ hội tồn tại ở thế gian.

Chỉ cần Chân Linh không phá toái, liền có cơ hội nhập vào luân hồi, chuyển thế trọng sinh, trở thành tồn tại càng thêm khủng bố, càng thêm cường đại!Hồng Vân lúc này trong ánh mắt tràn ngập thần tình cung kính vô tận, nhìn Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Hồng Vân cẩn tuân Giáo Chủ chi mệnh!" Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra một tia cười nhạt nói: "Bản tọa truyền bí pháp, phân hóa ra mười cái phân thân!

Chờ khi thiên địa viên mãn, liền là lúc thành vị Thánh Nhân!" Hồng Vân lúc này cung kính vô cùng nói: "Hồng Vân đời này đi theo Giáo Chủ, tuyệt không hai lòng!" Thông Thiên Giáo Chủ lúc này ngón tay khẽ điểm, một đạo quang mang thẳng vọt vào mi tâm Hồng Vân!

Trong não hải Hồng Vân xuất hiện một đạo bí thuật, chính là Vô Thượng Đại Thần Thông!

Dùng pháp tắc khủng bố vô cùng ngưng tụ ra mười đạo phân thân.

Một khi mười đạo phân thân hợp thành một thể!

Dù không phải Thánh Nhân, một thân tu vi khủng bố vô cùng ngút trời, không hề kém Thánh Nhân, e rằng liền là lúc thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Nhưng trong đó mượn công đức vô tận thành đạo, thực lực tuy

không thể sánh bằng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chân chính, nhưng cũng không phải Thánh Nhân bình thường có thể so sánh!

Hồng Vân dù sao cũng là một trong Hồng Trần Khách, ẩn chứa tu vi vô biên ngút trời, lại lĩnh ngộ mấy chục đại đạo, tự nhiên có thể dễ dàng lĩnh ngộ thần thông vô thượng này!

Chỉ thấy quanh thân Hồng Vân xuất hiện mười đại phân thân, đều tản phát khí tức xung thiên khủng bố vô cùng, đều có uy năng của Đại Năng Chuẩn Thánh.

Chương 172

Tuy là Đại Năng Chuẩn Thánh yếu nhất, nhưng vẫn là tồn tại vô cùng khủng bố!Thông Thiên Giáo Chủ lúc này mang theo thần uy vô biên, uy nghiêm hạo hãn vô cùng nói: "Nhất Điện Tần Quảng Vương, Nhị Điện Sở Giang Vương, Tam Điện Tống Đế Vương, Tứ Điện Ngũ Quan Vương, Ngũ Điện Diêm La Vương, Lục Điện Biện Thành Vương, Thất Điện Thái Sơn Vương, Bát Điện Đô Thị Vương, Cửu Điện Bình Đẳng Vương, Thập Điện Chuyển Luân Vương." Chỉ thấy mười đại phân thân của Hồng Vân, lúc này đều tản phát uy nghiêm khủng bố ngút trời, như mười đại Diêm La chân chính, quang mang chiếu rọi thương khung, bao trùm khí tức tử vong vô biên!

Hiện giờ mỗi vị đảm nhiệm chức vụ của mình, tiến vào Thập Đại Diêm La Điện, nắm giữ đại quyền Địa Phủ!

Bản thể Hồng Vân lúc này thực lực vô cùng suy yếu, nếu không phải trước đó đã tăng cường một đợt thực lực, e rằng lúc này đã rơi xuống cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng tiêu hao như vậy, nếu không có công đức vô thượng gia trì, e rằng Hồng Vân cũng không chống đỡ nổi!

Hồng Vân lúc này cũng đã đạt được chỗ tốt vô thượng, lĩnh ngộ pháp tắc Lục Đạo Luân Hồi của Địa Phủ.

Mỗi một đạo pháp tắc đều ẩn chứa ảo diệu vô tận, có thể dễ dàng tăng cường thực lực khủng bố của bản thân, thậm chí sẽ sở hữu tu vi vô biên!Trấn Nguyên Tử lúc này trong đôi mắt tràn ngập ghen tị vô biên.

Thật là chén vàng thực sự, chỉ cần có thể đạt được một chức vị trong Địa Phủ, liền có thể đạt được công đức vô biên!

Thậm chí có thể luyện chế Công Đức Linh Bảo, thậm chí Công Đức Chí Bảo, đó là bảo vật khủng bố vô cùng có thể giết người không dính nhân quả!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này nhìn về phía Hậu Thổ, khóe miệng không khỏi hiện lên một tia ý cười nói: "Sau này ngươi liền là chủ Địa Phủ, chấp chưởng toàn bộ Địa Phủ.

Toàn bộ Địa Phủ liền do ngươi khống chế, cũng là đường lui cuối cùng của toàn bộ Vu tộc!" Hậu Thổ lúc này khóe miệng hiện lên một tia ý cười, trên mặt lộ ra một tia ý thẹn thùng, chỉ yên lặng nhìn Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Đều do Giáo Chủ làm chủ!" Lúc này trên mặt Đế Giang không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Thông Thiên Giáo Chủ có thần uy vô biên, dễ dàng liền khai tích ra một Đại Thiên Thế Giới, ẩn chứa thần uy vô biên!

Trong đó ẩn chứa năng lượng tiêu cực vô tận, chính là nơi thích hợp cho vô số quỷ hồn cư trú, đồng thời cũng thích hợp cho toàn bộ Vu tộc cư trú!

Có thể nói Thông Thiên Giáo Chủ có ân với toàn bộ Vu tộc, để lại cho Vu tộc một đường lui hoàn mỹ.

Đối thủ của Vu tộc từ trước đến nay không phải Yêu tộc, mà là vô số thần ma, vô số chủng tộc, thậm chí Hồng Quân, Thiên Đạo! 25.

Thực lực Tổ Vu tuy khủng bố vô cùng, thậm chí đứng ở đỉnh thế gian, đủ để nghiền ép chúng sinh, phủ khám vạn tộc!

Nhưng có một số người không để Vu tộc tiếp tục cường thế, chính là vì có huyết mạch Bàn Cổ khủng bố vô cùng.

Sức mạnh chân chính của huyết mạch Bàn Cổ vẫn chưa bùng phát ra, nếu không vô số thần ma, đều như kiến hôi trong nháy mắt liền có thể nghiền thành tro bụi!

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn toàn bộ Địa Phủ, tổng cảm thấy có một nơi vẫn chưa hoàn thiện.

Toàn bộ Địa Phủ không có sự trừng phạt.

Nếu vô số quỷ hồn không nhìn kiếp trước, liền sẽ làm theo ý muốn, toàn bộ Địa Phủ không có quy tắc, liền sẽ triệt để trở thành một bãi cát rời!Thông Thiên Giáo Chủ lúc này trong đôi mắt lóe sáng tinh quang vô tận, từng đạo quang mang khủng bố vô cùng bao trùm thiên địa, ẩn chứa thần uy hạo hãn vô cùng, mang theo uy nghiêm vô thượng nói: "Tầng thứ nhất, Địa Ngục Cắt Lưỡi!

Phàm người ở thế gian, ly gián, phỉ báng hại người, miệng lưỡi trơn tru, khéo léo biện bạch, lừa gạt người khác.

Sau khi chết bị đánh vào Địa Ngục Cắt Lưỡi, tiểu quỷ banh miệng người ra, dùng kìm sắt kẹp lấy lưỡi, sống sờ sờ kéo xuống, sau đó vào Địa Ngục Kéo Cưa, Địa Ngục Cây Sắt.

Tầng thứ hai, Địa Ngục Kéo Cưa!

Ở dương gian, nếu phụ nữ có chồng không may qua đời sớm, liền thủ tiết góa bụa.

Nếu xúi giục tái giá, hoặc làm bà mối, thì sau khi chết sẽ bị đánh vào Địa Ngục Kéo Cưa, cắt đứt mười ngón tay.

Tầng thứ ba, Địa Ngục Cây Sắt!

Phàm người lúc còn ở thế gian ly gián cốt nhục, xúi giục cha con, huynh đệ, tỷ muội vợ chồng bất hòa, sau khi chết vào Địa Ngục Cây Sắt.

Trên cây toàn là lưỡi dao sắc bén, từ sau lưng người bị xiên vào, treo lên trên cây sắt.

Sau đó, phải vào Địa Ngục Cắt Lưỡi, Địa Ngục Lồng Hấp.

Tầng thứ tư, Địa Ngục Gương Nghiệp!

Nếu ở dương thế phạm tội, dù không thú nhận thật lòng, hoặc đi cửa sau.

Hối lộ che trời dối biển, trốn tránh hình phạt (không trốn thì tốt).

Chương 173

Những phạm nhân phạm tội rồi trốn chạy, khi đến Địa Phủ báo danh, bị đánh vào Địa Ngục Gương Nghiệp, chiếu vào gương này sẽ hiển hiện tội trạng.

Sau đó phân biệt đánh vào các địa ngục khác nhau chịu tội.

Tầng thứ năm, Địa Ngục Lồng Hấp!

Có loại người, bình thường hay nói chuyện thị phi, đồn thổi sai sự thật, hãm hại, phỉ báng người khác.

Thường là những người phụ nữ dài lưỡi.

Loại người này sau khi chết, liền bị đánh vào Địa Ngục Lồng Hấp, ném vào lồng hấp để hấp.

Không chỉ vậy, sau khi hấp, gió lạnh thổi, tái tạo thân người, rồi đưa vào Địa Ngục Cắt Lưỡi...

Địa Ngục Cắt Lưỡi, Địa Ngục Kéo Cưa, Địa Ngục Cây Sắt, Địa Ngục Gương Nghiệp, Địa Ngục Lồng Hấp, Địa Ngục Trụ Đồng, Địa Ngục Đao Sơn, Địa Ngục Băng Sơn, Địa Ngục Vạc Dầu, Địa Ngục Hố Trâu, Địa Ngục Đá Đè, Địa Ngục Chày Nghiền, Địa Ngục Ao Máu, Địa Ngục Uổng Tử, Địa Ngục Trách Hình, Địa Ngục Hỏa Sơn, Địa Ngục Cối Đá, Địa Ngục Cưa Đao!" Đủ 18 tầng địa ngục, tản phát khí tức âm trầm khủng bố vô tận.

Các hình cụ trong đó đều ẩn chứa công đức vô tận, phàm yêu ma quỷ quái đều sẽ chịu sự tra tấn khủng bố vô cùng!

Thời gian địa ngục và nhân gian, chênh lệch ngàn năm.

Địa ngục một ngày, thế gian ngàn năm!Lúc này vô số thần ma nghe lời Thông Thiên Giáo Chủ nói, đều không khỏi bắt đầu trong

lòng tràn ngập sợ hãi vô tận.

Đó là sự sợ hãi vô thượng chưa từng nghe thấy trước đây, e rằng không ai nguyện ý tiếp nhận!

Ngay cả vô số thần ma, trong lòng đều tràn ngập sợ hãi.

Thông Thiên Giáo Chủ quả thực quá tàn nhẫn!

Ngay cả Thánh Nhân lúc này trong lòng cũng tràn ngập sợ hãi, đều không khỏi bắt đầu muốn chính thức Thông Thiên Giáo Chủ!

Bởi vì Thông Thiên Giáo Chủ quả thực quá tàn nhẫn, ngay cả vô số thần ma, nhiều nhất cũng chỉ hồn phi phách tán, từ trước đến nay chưa từng có ai tàn nhẫn đến vậy!Yêu Tộc Thiên Đình!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất trong ánh mắt không khỏi xuất hiện một tia thần tình kiêng dè.

Thông Thiên Giáo Chủ quả thực quá tàn nhẫn.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, thật sự không muốn đắc tội, nếu không liền là địa ngục vô tận!

Côn Luân, Ngọc Hư Cung!

Lão Tử Thánh Nhân trong đôi mắt tràn ngập thần tình đạm nhiên.

Có thể thành Thánh Nhân, tự nhiên có tu vi vô hạn, tâm cảnh đã đạt đến dung hợp với thiên địa.

Tuy kinh ngạc sự tàn nhẫn của Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng lại không lộ ra nhiều thần tình sợ hãi!

Dù sao có thể thành Thánh Nhân, cũng là nhân vật đỉnh tiêm của thiên địa, đứng ở đỉnh điểm cường giả thế gian!

Nguyên Thủy Thánh Nhân trong đôi mắt xẹt qua một tia thần sắc chấn kinh, thần tình kiêu ngạo tràn đầy trên mặt, lúc này hoàn toàn

biến mất không dấu vết!

Tây Phương Linh Sơn!

Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân, không khỏi nhìn nhau một cái, khóe miệng không khỏi lộ ra thần tình cười khổ, trong lòng đã quyết định không dễ dàng đắc tội Thông Thiên Giáo Chủ nữa!

Thế giới Nữ Oa Cung!

Nữ Oa Thánh Nhân lúc này đôi mắt đạm mạc nhìn mọi thứ, trong lòng không có chút nào thần tình sợ hãi, trong lòng tràn ngập thần tình kích động, cũng không có chút nào thần sắc sợ hãi!

Lúc này vô số thần ma, Chí Tôn vạn tộc, trong lòng đều tràn ngập sợ hãi vô biên, kiêng dè Thông Thiên Giáo Chủ.

Ngài đã cường đại đến cực hạn, bất kể thế nào cũng không nguyện ý đắc tội Thông Thiên Giáo Chủ!Thông Thiên Giáo Chủ lúc này nhìn về phía Đế Giang, khóe miệng không khỏi hiện lên một tia cười nhạt nói: "Đế Giang đạo hữu, trong 18 tầng địa ngục có thể để Đại Vu Vu tộc trấn thủ.

Mỗi một tầng có thể để một vị Đại Vu trấn thủ, đồng thời cũng có thể tiếp nhận công đức vô biên để tôi luyện nhục thân!" Trên mặt Đế Giang lúc này lộ ra một tia uy nghiêm nhàn nhạt nói: "Đa tạ Thông Thiên Giáo Chủ chỉ điểm, Đế Giang tại đây bái tạ!" Trấn Nguyên Tử lúc này trên mặt lộ ra một tia cười khổ nói: "Trấn Nguyên Tử nguyện ý đời này đi theo Thông Thiên Giáo Chủ, xin Thông Thiên Giáo Chủ chỉ điểm đôi chút!" Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra một tia cười nhạt nói: "Như vậy, bản tọa chỉ điểm một phen!

Giữa thiên địa có Thiên Đạo, quản lý toàn bộ đại địa Hồng Hoang!

Chương 174

Thiên, Địa, Nhân Tam Đạo, đó là căn cơ của toàn bộ thế giới!" Hậu Thổ lúc này trong đôi mắt xẹt qua một đạo tinh quang, trên mặt không khỏi lộ ra một tia mỉm cười nói: "E rằng Địa Phủ chính là Địa Đạo!"Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ hiện lên một tia cười nhạt, trong đôi mắt lóe sáng tinh quang vô tận nói: "Không sai!

Thiên Đạo thực lực mạnh nhất, nắm giữ toàn bộ đại địa Hồng Hoang, vận mệnh vô số sinh linh đều nằm trong tay Thiên Đạo!

Địa Đạo là người nắm giữ sau khi vô tận sinh linh vẫn lạc.

Tuy sức mạnh không bằng Thiên Đạo, nhưng cũng không kém là bao!

Do Bàn Cổ Đại Thần khi khai tịch toàn bộ Hồng Hoang, cũng không hoàn chỉnh khai tịch ra Địa Đạo, do đó sức mạnh Địa Đạo vô cùng yếu ớt.

Nhưng muốn khiến nó thức tỉnh, liền cần vô số cường giả!

Dưới trướng Thiên Đạo có sáu vị Thánh Nhân, giúp Thiên Đạo diễn biến vạn vật thế gian!

Nắm giữ sinh linh thế gian, mới có sự tồn tại của sáu vị Thánh Nhân.

Thần hồn Thánh Nhân gửi gắm trên Thiên Đạo, chỉ cần Thiên Đạo không diệt, Thánh Nhân bất tử!

Cũng là một loại khác của thân bất tử bất diệt, vĩnh hằng!" Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Hà Minh trong đôi mắt đều lộ ra một tia thần tình tham lam, trong lòng không khỏi sản sinh một tia hy vọng!

"Dưới trướng Thiên Đạo, có sáu vị Thánh Nhân!

Địa Đạo đồng dạng có thể có sáu vị Thánh Nhân, cũng sẽ không kém Thiên Đạo.

Nhưng hiện giờ sức mạnh Địa Đạo quả thực quá yếu ớt, khó mà chống đỡ thần uy sáu vị Thánh Nhân!" Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra một tia cười nhạt nhìn mấy người, ngữ khí mang theo sự bình đạm vô tận nói: "Nếu sau này, các ngươi dốc sức quản lý, hoàn thiện Địa Phủ!

Liền có thể ban cho vị trí Thánh Nhân, trở thành nhân vật như Thánh Nhân!" Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Hà Minh trong ánh mắt xẹt qua một tia tinh quang, đều không khỏi cung kính vô cùng nói: "Chúng ta nguyện ý quy thuận Địa Phủ, trở thành một viên của Địa Phủ!" Trên mặt Hậu Thổ lộ ra một tia ý cười nhàn nhạt.

Hiện giờ Hậu Thổ không thể rời Địa Phủ nửa bước, nếu không thiên phạt liền sẽ giáng lâm.

Đó không phải kiếp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà Hậu Thổ phải độ, Thiên Đạo không cho phép Địa Đạo xuất hiện!

Một khi Địa Đạo xuất hiện, liền sẽ uy hiếp sự tồn tại của Thiên Đạo!

Mặc dù Thánh Nhân trước mặt Thiên Đạo như kiến hôi, nhưng sự tồn tại của Địa Đạo, khi mạnh nhất có thể sánh ngang Thiên Đạo.

Tuy hiện giờ vẫn chưa thật sự trưởng thành, nhưng đã có thế uy hiếp!Thông Thiên Giáo Chủ lúc này nhìn về phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ đã theo Thông Thiên Giáo Chủ du ngoạn giữa Hồng Hoang mấy ngàn vạn năm, tự nhiên hiểu rõ ý tứ của Thông Thiên Giáo Chủ!

Hậu Thổ lúc này ngưng tụ uy nghiêm khủng bố vô cùng, thần uy hạo hãn vô cùng bao trùm toàn bộ thiên địa, uy nghiêm khủng bố vô

cùng bao trùm thiên địa nói: "Địa Đạo khai!

Từ nay thành lập Liên Minh Địa Phủ, phàm cường giả đạt Chuẩn Thánh, đều có khả năng gia nhập vào Liên Minh Địa Phủ!" Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Hà Minh trong ánh mắt xẹt qua một tia tinh quang, vội vàng cung kính vô cùng nói: "Chúng ta nguyện ý gia nhập Liên Minh Địa Phủ, cùng nhau chống lại Thiên Đạo!" Hậu Thổ lúc này mang theo một tia mỉm cười nhạt, nhưng lại tràn ngập uy nghiêm vô biên nói: "Như vậy rất tốt!" Thông Thiên Giáo Chủ trong đôi mắt xẹt qua một tia thần thái, có thể cảm thụ pháp tắc giữa thiên địa không ngừng biến động, trở nên càng thêm hoàn thiện, có thể chịu đựng nhiều cường giả liên tục công kích hơn!

Điều đó đủ để chứng minh toàn bộ thế giới đang không ngừng hoàn thiện.

Toàn bộ thế giới vẫn do ý chí Bàn Cổ Đại Thần thúc đẩy, nhưng năm đó ý chí Bàn Cổ Đại Thần đã chìm vào giấc ngủ sâu!

Hoàn toàn bị Thiên Đạo nắm giữ, nếu không cũng sẽ không xuất hiện kết quả như vậy, nếu không toàn bộ Vu tộc cũng sẽ không rơi vào kết cục này!

Thiên Đạo không ngừng thôn phệ ý chí đang ngủ say của Bàn Cổ Đại Thần, không ngừng tăng cường sức mạnh Thiên Đạo, không ngừng áp chế Địa Đạo và Nhân Đạo, không cho chúng thức tỉnh!

Nếu không một khi thức tỉnh, liền sẽ áp chế sức mạnh Thiên Đạo.

Thiên Đạo tuy cường đại vô cùng, nhưng chung quy không phải tồn tại khủng bố nhất thế gian.

Nếu Địa Đạo và Nhân Đạo hợp lực, vẫn có khả năng nghiền ép Thiên Đạo, thật sự đối kháng sức mạnh Thiên Đạo!Trong Tử Tiêu Cung!

Hồng Quân mở đôi mắt ra, cảm thụ được một cỗ khí tức khủng bố vô cùng thức tỉnh, không khỏi cơ thể run rẩy, trong cơ thể không khỏi sợ hãi!

Điều đó đủ để chứng minh cỗ khí tức kia khủng bố đến mức nào.

Toàn bộ Hồng Hoang đang phát sinh biến đổi lớn, linh khí đang không ngừng tăng cường.

Vốn dĩ vào thời kỳ Thượng Cổ tràn ngập Hỗn Độn Linh Khí, hiện giờ Hồng Hoang chỉ tràn ngập Tiên Thiên Linh Khí!

Chương 175

Hồng Hoang vốn dĩ không ngừng suy bại, hiện giờ lại có xu thế tăng cường.

Điều đó đủ để chứng minh sức mạnh của toàn bộ Hồng Hoang đang thức tỉnh, sức mạnh vốn ngủ say đang không ngừng tu bổ toàn bộ đại địa Hồng Hoang!

Trong đôi mắt Dương Mi xẹt qua một tia ý cười, trong lòng tràn ngập sảng khoái vô tận.

Thông Thiên Giáo Chủ quả nhiên không khiến hắn thất vọng, không chỉ thành tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, càng khiến Địa Đạo thức tỉnh!

"Ngày tháng của Thiên Đạo sẽ không tốt đẹp.

Tuy Thiên Đạo không thể xâm chiếm Địa Phủ, nhưng lại có thể khiến sức mạnh của mình, tiến vào trong Địa Phủ!" Dù sao Thiên Đạo và Địa Đạo là cùng đẳng cấp, thân phận đều vô cùng tôn quý, đã đạt tới độ cao khủng bố vô cùng của thế gian, cường đại đến đỉnh phong! Lúc này năm vị Thánh Nhân xuất hiện: Lão Tử Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân, Nữ Oa Thánh Nhân, Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân!

Khí tức khủng bố ngút trời bao trùm toàn bộ thiên địa, ẩn chứa uy áp Thánh Nhân vô tận, bao trùm toàn bộ thương khung!

Khiến vô số sinh linh không khỏi cơ thể run rẩy, không dám trực diện uy nghiêm hạo hãn vô cùng của các Ngài!

Thông Thiên Giáo Chủ cùng Hậu Thổ không khỏi nhíu mày, cảm nhận được ngũ đạo thánh nhân uy áp khủng bố vô cùng, ẩn chứa uy

nghiêm vô hạn!

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ cùng Hậu Thổ bước ra khỏi Địa Phủ, trên thân tỏa ra khí tức Hỗn Nguyên Đại La khủng bố, không hề thua kém ngũ vị thánh nhân, thậm chí còn có phần vượt trội!

Nữ Oa Thánh Nhân trong đôi mắt tràn đầy thần tình phức tạp.

Nàng vốn không muốn tới, nhưng bị Thiên Đạo ép buộc phải đến, nếu không tu vi khủng bố vô cùng sẽ bị tước đoạt!

Chư vị thánh nhân cũng đều như thế, đều hiểu rõ sự khủng bố của Thông Thiên Giáo Chủ, dù năm vị thánh nhân cùng ra tay, e rằng cũng chẳng thể làm gì được hắn!

Huống chi lúc này không chỉ có mình Thông Thiên, mà còn có một vị Hậu Thổ cũng là cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mỗi cử chỉ đều mang sức mạnh vĩ ngạn vô biên, chứa đựng thần uy hủy thiên diệt địa, có thể dễ dàng làm chấn động nhật nguyệt!

Tất cả đều rời khỏi Hồng Hoang, tiến vào trong Hỗn Độn!

Sức phá hoại của Thánh Nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thực sự quá mức mạnh mẽ, mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng, mỗi cái nhấc tay nhấc chân đều mang uy năng hủy diệt hết thảy, thậm chí quy tắc chi uy tỏa ra cũng có thể dễ dàng chấn động nhật nguyệt!

Chư vị thánh nhân cùng Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ đại chiến trong Hỗn Độn, uy năng khủng bố vô cùng đã xóa sổ cả một vùng Hỗn Độn, ngay cả khí Hỗn Độn cũng xuất hiện vô số vùng chân không, phảng phất như không thể ngăn cản thần uy hạo hãn vô cùng!

Tại phương Tây, Linh Sơn!

Địa Tạng Vương lúc này trong mắt lóe lên một tia tinh quang, khí tức trên thân vô cùng khủng bố, đã đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ở trong Hồng Hoang, đây cũng là cường giả tuyệt đỉnh!

Tuy chỉ mới là tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ nhưng vẫn là tồn tại vô cùng khủng bố, thuộc về cấp bậc thần ma!

Địa Tạng Vương tỏa ra phật quang vô tận, phật quang phổ độ chúng sinh, mang theo phật môn chi ý, bước đi giữa thiên địa, khí tức càng lúc càng trở nên khủng bố!

Khí tức khủng bố ấy xông thẳng lên thương khung, khiến vô số thần ma phải chú ý đến Địa Tạng Vương.

Nhìn theo hướng Địa Tạng Vương đi tới là Địa Phủ, ai nấy đều không khỏi rùng mình, ánh mắt lộ vẻ kiêng dè!

Địa Phủ là một tồn tại vô cùng khủng bố, ẩn chứa vô tận cường giả, không chỉ có vài vị Chuẩn Thánh tọa trấn, mà còn có mười tám vị Đại Vu canh giữ, mỗi vị đều mạnh mẽ đến cực hạn, chứa đựng sức mạnh vĩ ngạn vô biên, dễ dàng sở hữu thần uy hủy thiên diệt địa!

Địa Tạng Vương lúc này tiến về Địa Phủ định nhiên không có chuyện gì tốt, dù đã có tu vi Chuẩn Thánh đại năng, nhưng ở trong Địa Phủ cũng chỉ yếu ớt như sâu kiến, không có sức phản kháng!

Khí tức trên thân Địa Tạng Vương ngưng tụ đến cực hạn, đi đến bên cạnh Địa Phủ, trong mắt tràn đầy vẻ kiên định, một bước đạp vào trong đó!

Nay Địa Phủ đã bắt đầu hoàn thiện, xuất hiện vô số quỷ sai, thậm chí có cả Ngưu Đầu Mã Diện tỏa ra khí tức khủng bố, tu vi thấp nhất cũng là Huyền Tiên, xung quanh còn có những tồn tại Đại La Kim Tiên cực kỳ đáng sợ!

Nhưng trước mặt Địa Tạng Vương, bấy nhiêu đó vẫn không đủ xem, dù sao y cũng là Chuẩn Thánh sơ kỳ, chứa đựng thần uy hạo hãn vô cùng, đủ để trấn áp thương khung.

Y mang theo uy nghiêm hạo hãn vô biên mà nói: "Thiên Đạo tại thượng!

Hôm nay Địa Tạng Vương ta nguyện độ hóa vạn quỷ trong thiên hạ!" Lời còn chưa dứt, chỉ thấy những khí tức khủng bố vô cùng ép thẳng về phía Địa Tạng Vương.

Ba vị cường giả Chuẩn Thánh mang theo uy nghiêm vô thượng hạo hãn xuất hiện!

Địa Tạng Vương bị trấn áp một cách dễ dàng, dù trên thân tỏa ra phật quang vô tận, khí thế mạnh đến cực hạn nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, không có cơ hội đánh trả!

Chương 176

Thân ảnh của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Hà Minh xuất hiện trong Địa Phủ, trên thân tỏa ra uy nghiêm vô biên, khí tức khủng bố bao trùm cả thiên địa!

Cả ba đều là cường giả đỉnh tiêm trong hàng Chuẩn Thánh, mỗi cử động của họ đều không phải là thứ Địa Tạng Vương có thể chịu đựng nổi.

Lúc này Địa Tạng Vương chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ uy áp khủng bố, thậm chí ngay cả sức lực để chạy trốn cũng không có!

Có thể thấy Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Hà Minh thời gian qua đã đạt được lợi ích lớn đến mức nào, căn cơ được rèn luyện vô cùng vững chắc, gần như đạt đến mức xưng hùng trong cùng đẳng cấp!

Hồng Vân trong mắt tràn đầy vẻ khinh miệt nói: "Kẻ phản đồ năm xưa, nay trở thành Địa Tạng Vương của Tây Phương Giáo, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!" Địa Tạng Vương trong mắt lóe lên hàn mang vô tận, trên thân bao phủ khí tức khủng bố thông thiên triệt địa, hào quang chiếu rọi cả thương khung, từng đạo khí tức bạo phát mang theo uy nghiêm vô thượng: "Hồng Vân, đồ phế vật ngươi đã giao ra Hồng Mông Tử Khí, e rằng đời này khó mà thành thánh, thậm chí còn có khả năng vẫn lạc!

Ha ha ha ha..." Địa Tạng Vương cười trào phúng, sát ý đầy rẫy trong mắt, phật quang bao phủ toàn thân, đem phật môn công pháp lĩnh ngộ đến cực hạn, thậm chí có khả năng nhờ đó mà đột phá thành vô thượng chi tôn!

Dù không thể sánh ngang Thánh Nhân nhưng cũng là tồn tại hạ vô địch, địa vị của Địa Tạng Vương trong Địa Phủ tuyệt đối không phải

tìm tới cái chết, y có thủ đoạn riêng!

Trong tay Địa Tạng Vương xuất hiện vật của Thánh nhân, chính là Kim Cương Xử khủng bố vô cùng, ẩn chứa khí tức và một tia ý chí của Thánh nhân!

Uy năng bùng nổ phảng phật có thể trấn áp nhật nguyệt, chứa đựng thần uy vô địch khai thiên lập địa!

Phật quang vô tận bao trùm cả Địa Phủ, dường như muốn độ hóa toàn bộ oan hồn, biến tất cả thành đệ tử Phật môn!

Hành động này triệt để chọc giận Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân và Hà Minh.

Trong mắt họ tràn đầy sát ý, mỗi người đều đứng ở đỉnh cao của thế gian, trên thân bao phủ pháp tắc chi uy khủng bố!

Từng đạo pháp tắc tung hoành giữa thiên địa, chứa đựng sức mạnh kinh khủng, có thể dễ dàng trấn áp nhật nguyệt, hủy thiên diệt địa!

Dù Kim Cương Xử có chứa ý chí Thánh nhân, nhưng rốt cuộc cũng không phải do Thánh nhân trực tiếp cầm, sức mạnh có hạn.

Phải biết rằng ba người họ đều được Hậu Thổ phong làm Hộ pháp Địa Phủ!

Họ có thể điều động một tia thần uy của Địa Phủ, tuy không thể sánh với việc Thánh nhân điều động sức mạnh Thiên Đạo vô cùng vô tận, nhưng cũng chứa đựng vô thượng thần uy thông thiên triệt địa, một tia sức mạnh đó cũng có thể sánh ngang với sức mạnh của một Thánh nhân bình thường!

Nay Địa Đạo tuy chưa hoàn toàn thức tỉnh, nhưng vẫn đang không ngừng tỉnh lại, sức mạnh liên tục tăng cường!

Sức mạnh khủng bố ngưng tụ giữa thiên địa, bộc phát thần uy hách hách hạo hãn khiến vô số thần ma chấn động, nhật nguyệt điên đảo!

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Hà Minh đều bộc phát uy năng vô cùng, triệt để áp chế sức mạnh của Kim Cương Xử.

Kim Cương Xử dù sao cũng chỉ là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Ba người Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Hà Minh trong tay đều có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại được đại đạo chi lực và sức mạnh Địa Phủ không ngừng gia trì!

Sức mạnh khủng bố ấy căn bản không phải thứ Địa Tạng Vương có thể chịu nổi.

Địa Tạng Vương lúc này không nén nổi mà phun ra tiên huyết, trên thân xuất hiện vô số vết rạn nứt sâu thấy xương, thần huyết tuôn rơi!

Mỗi giọt máu đều chứa đựng sức mạnh Phật môn vô tận, chứng tỏ Địa Tạng Vương đã luyện thành Phật môn Kim Thân, sở hữu sức mạnh vô biên.

Có thể nói mỗi giọt máu của y đều có thể dễ dàng phục diệt một vị Đại La Kim Tiên, thậm chí sớm đã đạt tới trình độ bất tử bất diệt!

Chỉ cần Phật môn Kim Thân không diệt, hương hỏa hưng thịnh, dù có vẫn lạc cũng có thể trọng sinh, sớm đã siêu thoát luân hồi, thời gian, không gian, ngay cả trong dòng sông lịch sử cũng không tìm thấy thân ảnh của y!

Một khi đột phá Đại La Kim Tiên liền thoát khỏi vận mệnh trường hà, dù là tiền thế hay kim sinh cũng không thể tìm ra!

Địa Tạng Vương trong mắt tràn đầy nộ ý, khí tức khủng bố bao trùm: "Ta là Địa Tạng Vương, hương hỏa bất tuyệt, ta sẽ bất diệt!

Ha ha ha ha..." Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Hà Minh nhìn y với vẻ không hiểu: "Sâu kiến cũng dám cuồng vọng, đúng là không biết sống chết!" Khí tức Chuẩn Thánh khủng bố bao trùm thiên địa, ngưng tụ uy năng của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bộc phát thần uy vô tận!

Trên Kim Cương Xử xuất hiện từng vết rạn lớn, không chịu nổi khí tức và thần uy thông thiên triệt địa ấy!

Nó bắt đầu vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh vụn biến mất giữa thiên địa, có lẽ vô số năm sau Kim Cương Xử mới có thể trọng hiện, nhưng không biết là khi nào!

Trong Hỗn Độn!

Chuẩn Đề Thánh Nhân trong mắt lóe lên một tia đau xót, tâm trung tràn đầy nộ hỏa thiên địa, ánh mắt nhìn về phía Hậu Thổ đầy sát ý: "Cánh dám chém giết Địa Tạng Vương của Tây Phương Giáo ta, hôm nay phải chặt đứt một tay của ngươi để tế điện Địa Tạng Vương!" Hậu Thổ nở nụ cười khinh miệt, sát khí thông thiên bao phủ, tay cầm Lục Đạo Luân Hồi Bàn tỏa ra sự hạo hãn vô tận, kết nối với bản nguyên Địa Phủ!

Chương 177

Mỗi đạo bản nguyên ngưng tụ giữa thiên địa, tỏa ra thần uy hạo hãn khiến nhật nguyệt đều phải lu mờ, không dám trực diện thần uy cái thế này!

Chuẩn Đề Thánh Nhân trực tiếp bị đánh bay, Kim Thân khủng bố xuất hiện vô số vết rạn, nay đã bị trọng thương, e rằng trong thời gian ngắn khó lòng khôi phục!

Tiếp Dẫn Thánh Nhân bao phủ trong Mộng Chi Đại Đạo, từng đạo đại đạo huyền ảo bao trùm thương khung, trong mộng Tiếp Dẫn chính là vô địch, đứng ở đỉnh phong của Hồng Hoang, không thua gì Hồng Quân Lão Tổ!

Mộng Chi Đại Đạo là một trong những đại đạo khủng bố nhất trong ba ngàn đại đạo, mang theo uy năng khủng bố oanh kích về phía Hậu Thổ!

Hậu Thổ lúc này nhục thân mạnh ngang Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mỗi cử động đều mang thần uy vô tận trấn áp thương khung!

Từ Mộng Chi Đại Đạo diễn hóa ra ba ngàn hư ảnh Thánh nhân vây quanh Hậu Thổ, khí thế đó có thể nghiền nát mọi cường giả thế gian!

Thân thể Hậu Thổ rung lên, sát khí trùng thiên triệt để bộc phát, huyết mạch Bàn Cổ Đại Thần trong người sôi trào, mang theo một tia thần uy vô tận của Bàn Cổ, Lục Đạo Luân Hồi Bàn trong tay tỏa ra hào quang rực rỡ chiếu rọi thương khung!

Trong Hỗn Độn, khí hỗn độn điên cuồng bay múa như không chịu nổi những đòn tấn công thông thiên này, mỗi cú đánh đều làm Hỗn Độn rung chuyển, ngay cả những viễn cổ tinh thần trong Hỗn Độn

cũng xuất hiện vết nứt!

Hào quang chiếu sáng cả Hỗn Độn, ba ngàn hư ảnh Thánh nhân bắt đầu nổ tung, không chịu nổi thần uy cái thế của Hậu Thổ.

Sức mạnh của nàng thực sự quá mạnh mẽ, mạnh đến mức tuyệt vọng!

Mọi sức mạnh vĩ ngạn đều nằm trong tay nàng, nhật nguyệt đều phải lu mờ, ngay cả Thánh nhân nàng cũng có thể dùng tay không xé xác!

Nay Hậu Thổ đã phá vỡ gông xiềng huyết mạch, sở hữu chân huyết thực sự của Bàn Cổ Đại Thần!

Thông Thiên Giáo Chủ với ánh mắt khinh miệt nhìn Lão Tử Thánh Nhân và Nguyên Thủy Thánh Nhân, hắn không lấy ra bất kỳ linh bảo nào, chỉ đứng đó trong Hỗn Độn đã tỏa ra khí tức khủng bố vô tận!

Lão Tử và Nguyên Thủy như lâm đại địch, lòng đầy kiêng dè, Thông Thiên đã đạt tới tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Trong khi đó, Lão Tử và Nguyên Thủy chỉ là Thánh Nhân trung kỳ, nếu không nhờ Thiên Đạo lực gia trì thì cũng chỉ là Thánh Nhân sơ kỳ mà thôi, sự chênh lệch như mây với bùn, không thể so sánh!

Lão Tử Thánh Nhân trong mắt đầy vẻ kiên định, mang theo thần uy hạo hãn quát: "Nhất Khí Hóa Tam Thanh!" Chỉ thấy ba đạo hư ảnh khủng bố xuất hiện, là ba tôn Thánh nhân hư ảnh, nhưng không giống như Tiếp Dẫn chỉ có khí tức, hư ảnh của Lão Tử thực sự ẩn chứa sức mạnh của Thánh nhân, tuy là yếu nhất trong các Thánh nhân nhưng vẫn có thể trấn áp Hồng Hoang!

Thái Thanh Thánh Nhân hiện thân!

Lão Tử, Nguyên Thủy và Thái Thanh dung hợp làm một, trở thành Thái Thanh Thánh Nhân hoàn chỉnh!

Lúc này họ tỏa ra khí tức thông thiên triệt địa, hào quang chiếu rọi cả Hỗn Độn!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không khỏi rùng mình, không ngờ Lão Tử và Nguyên Thủy lại khủng bố đến vậy, quả không hổ danh là Nguyên Thần của Bàn Cổ hóa thành!

Với thủ đoạn này, ngoại trừ Thông Thiên Giáo Chủ ra, có lẽ họ có thể dễ dàng trấn áp cả Hồng Hoang!

Lão Tử, Nguyên Thủy đồng thanh nộ hống: "Bàn Cổ Nguyên Thần, hợp nhất!" Ba đại nguyên thần hợp thể hoàn tất, xuất hiện một tôn thần nhân khủng bố vô cùng, tỏa ra khí tức mang hoang bất hủ.

Thần nhân đó vẫn nhắm nghiền hai mắt nhưng thần uy đã bao trùm thiên địa, khiến nhật nguyệt tinh thần cũng phải tự chủ mà thần phục!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề run rẩy, suýt chút nữa là quỳ rạp xuống đất, lòng đầy sợ hãi không thốt nên lời.

Họ nhận ra người trước mắt là ai, đó chính là người khai thiên lập địa – Bàn Cổ Đại Thần!

Dù chỉ là tàn phá Nguyên Thần hóa thành Tam Thanh nhưng cũng chứa đựng sức mạnh vĩ ngạn vô biên.

Lão Tử và Nguyên Thủy cưỡng ép ngưng tụ Bàn Cổ Nguyên Thần, sức mạnh vô cùng khủng bố!

Giọng nói của Lão Tử lạnh lẽo như băng: "Thông Thiên, ta vốn là Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành, nếu ngươi nguyện ý cải tà quy chính, trở về trong vòng tay của Bàn Cổ Đại Thần, bản tọa có thể không truy cứu chuyện cũ, nếu không hôm nay sẽ trấn áp ngươi tại đây để hiển uy danh của Bàn Cổ Nguyên Thần!" Thông Thiên Giáo Chủ nở nụ cười khinh bỉ, khí tức Bàn Cổ trên thân hắn cũng bao trùm thương

khung!

Hắn sở hữu huyết mạch Bàn Cổ, lại là Nguyên Thần hóa thành, chẳng khác nào một tiểu Bàn Cổ sống.

Trong tay hắn hiện ra Chứng Đạo Kiếm!

Chứng Đạo Kiếm hào quang đại thịnh, chiếu rọi cả Hỗn Độn, chứa đựng thần uy hạo hãn có thể chém rách hết thảy!

Thần uy trấn áp thiên hạ khiến nhật nguyệt không dám trực diện với kiếm mang thao thiên khủng bố ấy!

Bàn Cổ Nguyên Thần phẩy đại thủ, khí Hỗn Độn ngưng kết thành Khai Thiên Thần Phủ, mang theo sức mạnh vĩ ngạn phá mở thiên địa!

Chương 178

Ngay cả kiếm mang thao thiên kia, dưới Khai Thiên Thần Phủ cũng bị chém thành hai đoạn rồi tiêu tán hoàn toàn!

Thông Thiên Giáo Chủ trong mắt lóe lên tia ngưng trọng.

Bàn Cổ Nguyên Thần lúc này đạt tới đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại có Khai Thiên Thần Phủ trợ giúp!

Dù chỉ là một phần uy lực của Khai Thiên Thần Phủ cũng đủ để hủy diệt thiên địa!

Thông Thiên lúc này mới ở hậu kỳ Hỗn Nguyên Đại La, sự chênh lệch là cực lớn.

Bàn Cổ Nguyên Thần còn chứa đựng ý chí chiến đấu của Bàn Cổ, không phải là thứ Thông Thiên có thể dễ dàng kháng cự!

Tuy nhiên thực lực của Thông Thiên là của chính hắn, còn Bàn Cổ Nguyên Thần do Lão Tử và Nguyên Thủy cưỡng ép ngưng tụ, e rằng không duy trì được lâu, nếu không Thông Thiên sẽ gặp nguy hiểm!

Thông Thiên Giáo Chủ ngưng tụ thần uy, nộ hống một tiếng: "Tuế Nguyệt Chi Chung!" Pháp tắc thời gian khủng bố ngưng tụ thành một chiếc thần chung giữa hư không, ẩn chứa sức mạnh thời gian vô tận, phòng ngự không kém gì Tiên Thiên Chí Bảo, mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng! "Thượng Thương Chi Thủ!" Thông Thiên Giáo Chủ bộc phát uy năng, quy tắc ngưng tụ thành chín bàn tay thượng thương rực rỡ, chứa đựng sức mạnh quy tắc có thể nghiền nát Thánh nhân!

Chuẩn Thánh nếu chạm vào sẽ bị nghiền thành tro bụi, biến mất vĩnh viễn!

Thượng Thương Chi Thủ chộp về phía Bàn Cổ Nguyên Thần.

Bàn Cổ Nguyên Thần vung Khai Thiên Thần Phủ, nhuệ khí xông thẳng vân tiêu, thần uy chấn động khiến nhật nguyệt đảo điên!

Tại Tử Tiêu Cung!

Hồng Quân trong mắt đầy vẻ đạm mạc, không hề có hứng thú với những chuyện này.

Sức mạnh của Hồng Quân đã đạt tới mức bán bộ Thiên Đạo, đứng ở đỉnh cao thế gian!

Có lẽ chỉ có Dương Mi trong Hỗn Độn mới có thể áp chế được Hồng Quân, bởi Dương Mi là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, dù chỉ còn một luồng khí tức cũng vô cùng khủng bố!

Hồng Quân lúc này cần phòng bị tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần, còn đám thần ma Hồng Hoang, kể cả Thông Thiên, cũng chỉ khiến ông ta liếc nhìn một cái chứ không cần phải trịnh trọng!

Dù sao sự chênh lệch giữa Hỗn Nguyên Đại La hậu kỳ và bán bộ Thiên Đạo là một trời một vực, không thể so sánh nổi!

Lúc này vô số thần ma Hồng Hoang phóng thần niệm vào Hỗn Độn, cảm nhận cuộc đại chiến này.

Dư ba của nó đã xóa sổ vô số thần hồn, khiến nhiều thần ma bị trọng thương, tuy không vẫn lạc nhưng khó lòng khôi phục trong thời gian ngắn.

Qua đó thấy rõ sự chênh lệch giữa Thánh Nhân và Chuẩn Thánh là quá lớn!

Tại Thiên Đình Yêu Tộc!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn về phía vạn tộc.

Nay sức mạnh chủng tộc đã bão hòa, muốn tăng thêm khí vận

Thiên Đình là cực kỳ khó khăn!

Vì vậy chỉ có thể thôn phệ sức mạnh vạn tộc để tăng cường lực lượng cho Yêu tộc, may ra Đế Tuấn hoặc Đông Hoàng mới có cơ hội đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng khí vận có lẽ chỉ đủ cho một người!

Đông Hoàng Thái Nhất mỉm cười nói với Đế Tuấn: "Huynh trưởng không cần lo lắng, với thiên phú của đệ, đủ để tự mình đột phá Hỗn Nguyên Đại La, huynh trưởng chớ quá ưu phiền!

Huống hồ trong tay đệ còn có Hỗn Độn Chung trấn áp vạn giới, chứa đựng thần uy thao thiên, đủ để nhiếp phục vạn tộc!

Dù không thành thánh, sức mạnh của đệ cũng có thể địch lại Thánh nhân, huynh trưởng đừng lo cho đệ!" Đế Tuấn trong mắt hiện lên tia bất cam, ôn hòa nói: "Nhị đệ, huynh trưởng có lỗi với đệ!" Đông Hoàng Thái Nhất cười lớn: "Đệ thiên phú thiên hạ vô song, không cần lo gì hết!" Đế Tuấn gật đầu, dù sao thiên phú của Đông Hoàng thực sự khủng bố, tuy không bằng Thông Thiên Giáo Chủ nhưng cũng là đỉnh tiêm ở Hồng Hoang, lại có Hỗn Độn Chung hộ thân.

Cơ hội đột phá của Đông Hoàng cao hơn Đế Tuấn rất nhiều!

Đông Hoàng Thái Nhất chỉ muốn đột phá tu vi bản thân để sở hữu chiến lực vô địch.

Đế Tuấn thì muốn chưởng khống thiên hạ, thống trị Hồng Hoang.

Khí vận thành thánh hợp với Đế Tuấn hơn, còn Đông Hoàng thích hợp đột phá trong chiến đấu, dựa vào thực lực bản thân để đạt tới Hỗn Nguyên Đại La, căn cơ sẽ vững chắc hơn nhiều!

Tại Địa Phủ!

Chương 179

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Hà Minh đều đã thành Hộ pháp Địa Phủ, có thể điều động sức mạnh Địa Phủ đối địch, là những cường giả vô địch dưới Thánh nhân.

Dù Thánh nhân đích thân tới cũng khó lòng trấn áp họ, vì họ có thể lưu lại dấu ấn trên Địa Đạo, chỉ cần Địa Đạo không diệt, họ sẽ bất tử bất diệt!

Còn Địa Tạng Vương sớm đã hóa thành tro bụi, ngay cả Kim Thân cũng bị hủy diệt hoàn toàn, không có khả năng trọng sinh, Thánh nhân ra tay cũng vô dụng!

Trong vận mệnh trường hà, thân ảnh Địa Tạng Vương đã biến mất hoàn toàn, trừ khi Thiên Đạo ra tay, nhưng Địa Tạng Vương chỉ là một con sâu kiến, Thiên Đạo sao có thể ra tay vì y?

Vận mệnh đã chú định!

Thiên Đình Yêu Tộc có mười vị thái tử đều có tu vi Kim Tiên, sở hữu Thái Dương Chân Hỏa có thể thiêu cháy thương khung!

Mười đại Kim Ô ở Thiên Đình xưng vương xưng bá, không ai dám đụng vào vì Đông Hoàng Thái Nhất cực kỳ hộ đoản.

Mười Kim Ô tính tình kiêu căng bạt hỗ, nổi danh hung ác khắp Thiên Đình!

Ngay cả mười vị Yêu Thánh và các Yêu Vương cũng bị Kim Ô ức hiếp.

Tu vi hiện tại của Kim Ô tuy không làm hại được Chuẩn Thánh, nhưng Thái Dương Chân Hỏa lại vô cùng bá đạo, có thể thiêu rụi cả thiên địa, khiến Chuẩn Thánh cũng phải chịu khổ đầu!

Vì vậy khắp Thiên Đình đầy tiếng oán than, vô số cường giả Yêu tộc phải chọn cách bế quan tránh mặt!

Tại Yêu Sư Cung, Côn Bằng vốn đã về Bắc Hải dưỡng thương nhưng bị Đông Hoàng Thái Nhất triệu hồi.

Một tia thần hồn nằm trong tay Đông Hoàng, Côn Bằng không thể không về, nếu không chỉ cần Đông Hoàng bóp nát thần hồn, y sẽ vẫn lạc ngay lập tức!

Côn Bằng ở Thiên Đình phục hồi thương thế, Đế Tuấn và Đông Hoàng cũng không bạc đãi, cho phép y tùy ý sử dụng thiên tài địa bảo.

Nay thương thế Côn Bằng đã lành, thực lực còn tăng tiến hơn trước!

Lúc này ngoài Yêu Sư Cung có hàng ngàn Yêu Vương tìm tới, trên thân họ đầy vết bỏng do Thái Dương Chân Hỏa, dù có tu vi Đại La Kim Tiên cũng khó lòng khôi phục nhanh chóng, cho thấy ngọn lửa đó bá đạo đến mức nào!

Hàng ngàn Yêu Vương cung kính nói: "Chúng thần cầu kiến Yêu Sư, xin làm chủ cho chúng thần!" Côn Bằng tỏa ra khí tức Chuẩn Thánh trung kỳ khủng bố, uy nghiêm hỏi: "Chuyện gì?" Các Yêu Vương đồng thanh: "Các Thái tử quá ức hiếp người, coi chúng thần như món đồ chơi, khiến chúng thần bị trọng thương khó lòng khôi phục!

Xin Yêu Sư làm chủ!" Côn Bằng trong mắt lóe lên vẻ đắc ý nhưng biến mất ngay lập tức, nghiêm giọng đáp: "Bản tọa đồng ý!

Các ngươi hãy về động phủ chờ tin!" Các Yêu Vương đa tạ rồi tản đi.

Côn Bằng thu liễm khí tức, đi tới Kim Loan Điện, hành lễ trước Đế Tuấn và Đông Hoàng: "Thần bái kiến hai vị Yêu Hoàng!" Đế Tuấn

và Đông Hoàng nhìn nhau, biết Côn Bằng đích thân tới đây cung kính như vậy chắc chắn có chuyện.

Đế Tuấn mỉm cười hỏi: "Không biết Yêu Sư đến đây có chuyện gì?" Côn Bằng lộ vẻ hổ thẹn: "Đặc biệt vì chuyện của các Thái tử mà đến!" Hai vị Yêu Hoàng chú ý ngay, vì chuyện Thái tử không phải chuyện nhỏ, Kim Ô huyết mạch cực kỳ hiếm hoi, cả Hồng Hoang chỉ có mười hai tôn Kim Ô, địa vị tôn quý vô cùng!

Côn Bằng không dám mưu hại Thái tử vì đó là mệnh mạch của Đế Tuấn và Đông Hoàng, động vào là chết chắc!

Côn Bằng cung kính tâu: "Bẩm hai vị Yêu Hoàng, mười đại Thái tử kiệt ngao bất tuân, làm hàng ngàn Yêu Vương trọng thương.

Các Thái tử lĩnh ngộ Thái Dương Chân Hỏa quá cao thâm, thực lực mạnh mẽ, lại thêm các Yêu Vương không dám làm hại Thái tử nên mới bị thương nặng như vậy!" Hai vị Yêu Hoàng trầm ngâm, đây là chuyện hệ trọng, nếu xử lý không khéo sẽ làm rạn nứt Thiên Đình.

Yêu tộc là liên minh của vô số chủng tộc, nếu lực lượng trung kiên là các Đại La Kim Tiên bị hủy hoại, không cần Vu tộc tấn công thì Thiên Đình cũng tự tan rã!

Đó là điều Đế Tuấn và Đông Hoàng lo sợ nhất.

Họ cần chỉnh hợp sức mạnh vạn tộc mới mong chống lại Vu tộc đang cực kỳ hưng thịnh!

Đế Tuấn trong mắt lóe lên nộ ý nhưng trấn tĩnh lại ngay, ôn hòa nói: "Chuyện này bản tọa sẽ có câu trả lời thỏa đáng cho Yêu Sư và các Yêu Vương!" Côn Bằng nhỏ nhẹ: "Thần có một cách, không biết Bệ hạ thấy sao?" Đế Tuấn nén giận: "Yêu Sư cứ nói!" Côn Bằng mỉm cười: "Tại Thang Cốc có một cây Phù Tang ẩn chứa huyền diệu vô tận, vốn là một cành của cây Phù Tang năm xưa rơi xuống tạo thành

biển lửa.

Nơi đó rất tốt để các Thái tử luyện tập Thái Dương Chân Hỏa, thậm chí có thể nhờ đó mà đột phá Thái Ất hoặc Đại La!" Đế Tuấn mắt sáng lên, trong lòng thầm mắng Côn Bằng già đời, nhưng miệng vẫn cười: "Theo lời Yêu Sư, cho các Thái tử vào Thang Cốc tu luyện, chưa đạt tới Đại La không được xuất thế!" Hồng Hoang quá nguy hiểm, không có tu vi Đại La thì khó lòng tự bảo vệ mình, lỡ đụng phải cường giả không sợ Yêu tộc thì Đế Tuấn cũng không cứu kịp!

Mười vị Thái tử được đưa tới Thang Cốc tu luyện Thái Dương Chân Hỏa.

Do hỏa lực quá mạnh, không Yêu tộc nào dám lại gần, chỉ có hai vị Yêu Vương tu vi Đại La viên mãn canh giữ bên ngoài.

Có thể thấy Đế Tuấn thương yêu mười Thái tử đến mức nào!

Thế nhưng không ai biết rằng, tại Linh Sơn phương Tây, Chuẩn Đề Thánh Nhân đã để lại một phân thân có thực lực Chuẩn Thánh đại viên mãn, cầm theo chí bảo Thánh nhân để che đậy thiên cơ!

Chương 180

Phân thân Chuẩn Đề mỉm cười chờ đợi cơ hội để bùng nổ đại chiến Yêu - Vu.

Nếu phương Đông quá mạnh, phương Tây sẽ không bao giờ có cơ hội hưng thịnh.

Chuẩn Đề muốn phương Đông tổn thất nặng nề thì phương Tây mới có thể trỗi dậy.

Phân thân Chuẩn Đề lẻn vào Thang Cốc, vượt qua mọi trận pháp một cách dễ dàng.

Y dùng sức mạnh Thánh nhân làm hai vị Yêu Vương canh gác ngủ mê, rồi tiến vào gặp mười Kim Ô.

Chuẩn Đề gieo rắc sự thù hận vô tận đối với Vu tộc vào não hải của mười Kim Ô rồi lặng lẽ rời đi.

Mười vị Thái tử bị thôi thúc bởi lòng thù hận, gào thét thông thiên rồi rời khỏi Thang Cốc bay vào Hồng Hoang, tỏa ra Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt mặt đất!

Đại địa nứt nẻ, sông ngòi cạn kiệt, vô số sinh linh vẫn lạc.

Không ai dưới Đại La Kim Tiên chịu nổi ngọn lửa này, mà người có tu vi Đại La cũng không dám đắc tội với Thiên Đình Yêu Tộc nên chẳng ai ra tay ngăn cản!

Nhân tộc dù có nhiều Đại La Kim Tiên dùng pháp lực chống đỡ nhưng cũng chỉ miễn cưỡng, vô số tộc nhân đã hóa thành tro bụi.

Do mười Kim Ô bay về phía địa bàn Vu tộc nên Nhân tộc tuy có thương vong nhưng chưa đến mức mất đi cường giả cốt cán.

Nhân Vương lúc này chưa nhận ra sự việc nên chưa đại chiến với Kim Ô, nếu không dù là Thiên Đình hay Thánh nhân, y cũng dám liều mạng!

Dưới sự thiêu đốt của mười mặt trời, vô số Vu tộc đã ngã xuống.

Tại bộ lạc Hậu Thổ, Đại Vu Khoa Phụ bừng tỉnh, sát ý ngút trời quát: "Lũ súc sinh lông vũ các ngươi tìm chết!" Khoa Phụ cầm Đào Mộc Trượng đuổi theo mười Kim Ô.

Một gậy vung lên mang theo sức mạnh Đại Vu chấn động thao thiên!

Một con Kim Ô vung trảo định xé xác Khoa Phụ nhưng bị gậy đập trúng, kêu thảm một tiếng rồi bay vút lên cao.

Chín con còn lại cũng sợ hãi bay lên.

Con cả nói: "Hắn là Đại Vu không biết bay, chúng ta hãy dùng Thái Dương Chân Hỏa thiêu chết hắn!" Mười mặt trời cùng tỏa nhiệt lượng cực hạn, thiêu cháy mọi thứ xung quanh.

Khoa Phụ cảm thấy máu trong người sắp cạn, vội chạy tới uống cạn nước của một con sông lớn nhưng vẫn không hạ nhiệt được bao nhiêu.

Mười Kim Ô dụ Khoa Phụ về hướng Thang Cốc để mượn sức mạnh cây Phù Tang.

Khoa Phụ dù sát ý thông thiên nhưng tốc độ không bằng Kim Ô, ròng rã nửa ngày mới tới được Thang Cốc.

Tại đây, mười Kim Ô bày ra Kim Ô Phần Thiên Đại Trận, sử dụng Hà Đồ Lạc Thư và bản nguyên mặt trời để bộc phát uy lực tối đa!

Khoa Phụ bước vào Thang Cốc, dù vận chuyển Cửu Chuyển

Huyền Công để chống đỡ nhưng sức nóng quá khủng khiếp đã thiêu rụi máu thịt và huyết dịch của y.

Khoa Phụ ngã xuống, hóa thân thành một ngọn núi lớn, chiếc Đào Mộc Trượng hóa thành rừng đào rộng lớn ẩn chứa ý chí của y để trừ tà đuổi hung.

Mười Kim Ô cười đắc ý.

Lục Áp khinh khỉnh: "Đại Vu thì sao?

Cũng chỉ là phế vật!" Tiếng cười của chúng vang khắp thiên địa khiến sinh linh kinh hãi.

Tại bộ lạc Hậu Thổ, Hậu Nghệ cảm thấy như mất đi thứ gì đó cực kỳ trân quý, y bừng tỉnh, sát khí trùng thiên gào lên: "Khoa Phụ huynh đệ đi thanh thản, bản tọa nhất định sẽ báo thù này, dùng đầu của mười Kim Ô để tế điện thần hồn huynh!" Hậu Nghệ lúc này tản mát sát khí thông thiên triệt địa, bùng phát thần uy khủng bố vô cùng của Đại Vu.

Mỗi một vị Đại Vu đều là nhân vật đứng trên đỉnh cao thế gian, vô hạn tiếp cận cường giả Chuẩn Thánh!

Thậm chí thực lực của Hậu Nghệ không kém hơn Chuẩn Thánh bình thường, có thể một mình đối chiến vài vị cường giả Chuẩn Thánh, có thể xưng là Bán Bộ Tổ Vu, chỉ là chưa phá vỡ cấm cố huyết mạch, nếu không chính là Tổ Vu chi khu!

Nhưng dù vậy, Hậu Nghệ cũng là cường giả cực kỳ khủng bố.

Từ khi Hậu Thổ rời khỏi bộ lạc Hậu Thổ, toàn bộ bộ lạc Hậu Thổ đều do Hậu Nghệ chưởng quản.

Giờ phút này Hậu Nghệ chân chính nổi giận, phía sau có mười vị Đại Vu đi theo!

Chương 181

Mười vị Đại Vu cứu viện các bộ lạc Vu tộc, Hậu Nghệ lúc này mang theo thần uy khủng bố vô cùng, chân đạp đại địa, lợi dụng vô tận thổ chi pháp tắc, hướng về Thang Cốc mà đi!

Ẩn mình trong hư không, Chuẩn Đề Thánh Nhân khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười nhạt.

Trong tay Hậu Nghệ có một cây đại cung, do xương sườn của Bàn Cổ hóa thành, ẩn chứa thần uy vô tận!

Nếu Hậu Nghệ có thể đạt tới tầng thứ Tổ Vu, dựa vào thần cung xương sườn của Bàn Cổ hóa thành, dù là Thánh Nhân cũng có thể chiến một trận, nhưng chỉ có mười mũi tên, mỗi mũi tên đều ẩn chứa thần uy thông thiên triệt địa!

Dù cho Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất bị bắn trúng cũng sẽ trọng thương.

Đây cũng là nguyên nhân Hậu Nghệ có thể chấp chưởng toàn bộ bộ lạc Hậu Thổ, sở hữu chí bảo khủng bố như vậy, có uy danh vô thượng trong Vu tộc!

Hậu Nghệ không màng sống chết lao về Thang Cốc, tốc độ cực nhanh không kém gì cường giả Chuẩn Thánh, thậm chí có phần vượt trội!

Lúc này, trên mặt Thập Đại Kim Ô không khỏi lộ ra nụ cười, Lục Áp khóe miệng lộ vẻ khinh thường nói: "Đại Vu nhỏ nhoi, cũng dám tranh đấu với Bản Thái Tử, quả thực không biết sống chết!" Đại Kim Ô xung quanh vô hạn tiếp cận Thái Ất Kim Tiên, lúc này không khỏi gầm lên một tiếng: "Phá!" Thái Dương Chân Hỏa khủng bố vô cùng bao trùm lấy Đại Kim Ô, Đại Kim Ô tản mát uy năng khủng bố vô

cùng, Thái Dương Chân Hỏa khủng bố vô cùng, sở hữu thần uy phần thiên triệt địa!

Dù là thiên địa cũng có thể bị đốt cháy.

Giờ phút này huyết mạch của Đại Kim Ô thức tỉnh, ẩn chứa thần uy khủng bố vô cùng.

Chiến lực hiện tại của nó, tuy không bằng Đại La Kim Tiên, nhưng trong số Thái Ất Kim Tiên đủ để xưng hùng!

Nếu không cũng không xứng với huyết mạch Kim Ô.

Kim Ô là một trong những thần thú đỉnh tiêm nhất thế gian, đứng trên đỉnh cao của thần thú thế gian, cũng chỉ có huyết mạch thuần túy nhất của các chủng tộc bá chủ mới có thể sánh vai!

Lúc này, trên thân chín vị Kim Ô khác cũng bao phủ khí tức khủng bố vô cùng, Thái Dương Chân Hỏa bao trùm thiên địa, đều không khỏi đồng loạt đột phá tu vi Kim Tiên, giờ phút này đạt tới tu vi Thái Ất Kim Tiên!

Nếu lúc này liên kết thành trận pháp, uy năng khủng bố e rằng không cần dựa vào sức mạnh của Thang Cốc, liền có thể thiêu Đại La Kim Tiên thành tro bụi, đủ thấy sức mạnh của trận pháp mạnh đến mức nào, e rằng khiến người ta tuyệt vọng!

Hậu Nghệ lúc này đã đến Thang Cốc, trên thân bao phủ sát khí thông thiên triệt địa, trong song mắt tràn ngập sát ý vô biên, thần uy khủng bố vô cùng bao trùm toàn bộ Thang Cốc!

Hậu Nghệ lúc này mang theo thần uy vô tận, uy nghiêm rộng lớn vô cùng nói: "Các ngươi biển mao súc sinh, chịu chết!" Thập Đại Kim Ô lúc này đều mở song mắt, cảm nhận được luồng sát ý thông thiên triệt địa, mạnh hơn Khoa Phụ gấp mười lần trở lên, có một mối đe dọa chí mạng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị chém giết!

Khiến trong lòng Thập Đại Kim Ô tràn ngập lửa giận vô tận, lúc này đều không khỏi gầm lên: "Đại Vu nhỏ nhoi, cũng dám cuồng vọng trước mặt chúng ta!" Lúc này Hậu Nghệ nhìn về nơi Khoa Phụ đã hóa thân thành thiên địa, không khỏi thân thể run lên, cơn giận ngút trời bao trùm trời xanh, thần uy ngút trời khủng bố vô cùng bao trùm thiên địa, nói: "Các ngươi hôm nay tất phải chết, dù Đông Hoàng Thái Nhất biển mao súc sinh có đến, các ngươi cũng khó thoát một kiếp tử!" Thập Đại Kim Ô lúc này nghe Hậu Nghệ nói không khỏi giận dữ bốc hỏa, lửa giận trong lòng khó nén, không khỏi gầm lên một tiếng: "Kim Ô Phần Thiên Đại Trận!" Mười vị Kim Ô liên kết thành một thể, khí tức thông thiên triệt địa, như mười mặt trời chiếu rọi toàn bộ trời xanh, vô số sinh linh vì thế mà vẫn lạc!

Vô số sinh linh vẫn lạc liền có vô số nghiệp lực, không ngừng rơi xuống khí vận của Yêu tộc Thiên Đình, không ngừng tước đoạt khí vận của Yêu tộc Thiên Đình!

Chỉ là thiên cơ bị Chuẩn Đề Thánh Nhân che đậy, dù Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, trong thời gian ngắn cũng không thể suy diễn ra, cũng chính vì vậy mà không biết mười Kim Ô đang đại chiến với Hậu Nghệ!

Hậu Nghệ lúc này giương cung lắp tên, Hàn Băng Thần Tiễn khủng bố vô cùng, ẩn chứa Hàn Băng chi lực khủng bố vô cùng, có thể dễ dàng nghiền nát sức mạnh của Thái Dương Chân Hỏa!

Thái Dương Thần Hỏa vô cùng bá đạo, có thể nói là thần hỏa khủng bố nhất giữa thiên địa, ẩn chứa sức mạnh khủng bố vô cùng và đáng sợ, có thể dễ dàng thiêu đốt tất cả!

Nhưng trước Hàn Băng Thần Tiễn khủng bố, dù Kim Ô cũng phải vẫn lạc, không thể chịu nổi uy năng của Hàn Băng Thần Tiễn!

Mũi tên khủng bố vô cùng bắn ra, mang theo Hàn Băng chi lực

ngút trời khủng bố vô cùng, có thể dễ dàng đóng băng tất cả, dù Thái Dương Chân Hỏa cũng có thể bị đóng băng trong thời gian ngắn!

Mũi tên thần tiễn khủng bố vô cùng dường như có thể xé nát tất cả, một vị Kim Ô lúc này vẫn lạc, trực tiếp bị một mũi tên xuyên tim, trực tiếp vẫn lạc giữa thiên địa!

Thân thể trực tiếp hôi phi yên diệt, không chịu nổi thần uy Hàn Băng khủng bố vô cùng, triệt để hôi phi yên diệt!

Chín Đại Kim Ô lúc này không khỏi phát ra tiếng ai minh, Kim Ô Phần Thiên Đại Trận khủng bố vô cùng vì thế mà tan vỡ, các vị Kim Ô đều phát ra tiếng ai minh vô tận, trong ánh mắt tràn ngập một tia bi thương!

Chín Đại Kim Ô lúc này trong song mắt tràn ngập lửa giận ngút trời vô tận, lửa giận khủng bố vô cùng bao trùm thiên địa, ngưng tụ thần uy ngút trời khủng bố, thần uy chấn động trời xanh, nhật nguyệt điên đảo!

Chín Đại Kim Ô đốt cháy nguyên thần khiến tu vi của bản thân đạt tới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào Đại La Kim Tiên, ẩn chứa thần uy ngút trời khủng bố, thần uy trấn áp trời xanh!

Hậu Nghệ khóe miệng lộ ra vẻ khinh thường, với uy nghiêm ngút trời khủng bố vô cùng nói: "Các ngươi biển mao súc sinh, chịu chết!" Hậu Nghệ giương cung lắp tên, ba mũi thần tiễn tản mát thần uy khủng bố vô cùng, ẩn chứa Huyền Băng chi lực khủng bố vô cùng, cùng với Hàn Băng chi lực khủng bố vô cùng, có thể một mũi tên xuyên thủng nhật nguyệt!

Chín con Kim Ô tản mát uy nghiêm khủng bố vô cùng, Thái Dương Chân Hỏa khủng bố vô cùng bá đạo vô cùng, ẩn chứa uy năng ngút trời khủng bố vô cùng, dường như muốn trấn áp tất cả!

Nhưng trước Hàn Băng Thần Tiễn khủng bố vô cùng, ba con Kim Ô bị xuyên ngực, đánh tan tất cả tu vi Thái Ất viên mãn khủng bố vô cùng!

Nhưng trước Hàn Băng Thần Tiễn khủng bố vô cùng, không có chút sức phản kháng nào, trực tiếp bị một mũi tên xuyên ngực!

Chương 182

Lại ba con Kim Ô vẫn lạc, trực tiếp hóa thành hư vô, triệt để tiêu tán giữa thiên địa!

Hậu Nghệ lúc này khóe miệng lộ ra một nụ cười, trong ánh mắt lộ ra một tia sảng khoái nói: "Khoa Phụ huynh đệ, Bản tọa hôm nay vì ngươi báo thù rửa hận, nguyện đưa mười con Kim Ô về cõi chết!" Giờ phút này chỉ còn lại sáu vị Kim Ô, các vị Kim Ô vừa kinh vừa giận, trên thân tản mát sức mạnh Thái Dương Chân Hỏa bá đạo khủng bố vô cùng, hướng về Yêu tộc Thiên Đình mà đi, cũng chỉ có đến Thiên Đình mới có khả năng bảo trụ sáu vị Kim Ô!

Hậu Nghệ khóe miệng lộ vẻ khinh thường, trên thân bao phủ sát khí ngút trời khủng bố, từng đạo thổ chi pháp tắc khủng bố vô cùng ngưng tụ thành, ẩn chứa thần uy ngút trời khủng bố vô cùng!

Giương cung lắp tên, đột nhiên lại bốn mũi tên bắn ra, mỗi mũi tên đều ẩn chứa uy năng vô tận, kinh ngạc thay lại xuyên ngực bốn vị Kim Ô, lại vẫn lạc giữa thiên địa biến mất!

Giờ phút này chỉ còn lại Đại Kim Ô và Lục Áp, trong lòng hai người đều tràn ngập một tia sợ hãi và lửa giận ngút trời, điên cuồng hướng về Yêu tộc Thiên Đình!

Chỉ có đến Yêu tộc Thiên Đình mới có thể báo thù, mới có thể diệt Vu tộc, triệt để báo thù cho huynh đệ của mình, ở lại đây chỉ có vẫn lạc!

Hậu Nghệ không chút do dự, lại giương cung lắp tên bắn ra một mũi tên, mang theo sức mạnh khủng bố vô cùng hướng về Lục Áp, có thể dễ dàng đâm xuyên thiên địa, dù nhật nguyệt tinh thần cũng có thể một mũi tên xuyên thủng!

Trong ánh mắt Lục Áp tràn ngập sợ hãi vô tận, nỗi sợ hãi trong lòng khó có thể diễn tả bằng lời, lúc này gần như muốn đốt cháy nguyên thần, muốn liều mạng lao về phía Hậu Nghệ!

Đại Kim Ô lúc này tản mát khí tức khủng bố thông thiên triệt địa, trực tiếp đỡ một mũi tên cho Lục Áp, Đại Kim Ô vì thế mà vẫn lạc, vẫn lạc giữa thiên địa biến mất không còn dấu vết!

Song mắt Lục Áp gần như muốn phun ra lửa, lúc này không khỏi gầm lên một tiếng, một tiếng bi minh truyền khắp thiên hạ, ẩn chứa thần uy thông thiên triệt địa!

Bên bờ Đông Hải, bộ lạc Nhân tộc!

Trong song mắt Nhân Vương lóe lên một tia sảng khoái, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười nhạt nói: "Quả nhiên không hổ là Vu tộc, chủng tộc bá chủ thiên hạ, dễ dàng tiêu diệt chín tôn Kim Ô, đủ để khiến Yêu tộc đau lòng rồi!" Đa Bảo Đạo Nhân khóe miệng cong lên một nụ cười nhạt nói: "Nhân tộc mới có thể thuận tiện đoạt được lợi ích, thậm chí áp đảo hai đại chủng tộc, trở thành nhân vật chính của thiên địa!" Trong song mắt Nhân Vương lóe lên một tia kinh hãi nói: "Đa Bảo đạo hữu, giờ phút này bộ lạc Nhân tộc cũng biết, làm sao có thể có thực lực khủng bố như vậy, có thể tự vệ là đủ rồi, sao dám có dã tâm lớn như thế!" Trên mặt Đa Bảo Đạo Nhân lộ ra nụ cười nhạt, chỉ nhìn Nhân Vương!

Yêu tộc Thiên Đình, Kim Loan Điện!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cảm nhận được một nỗi bi thương, không khỏi thân thể run lên, dường như có một cảm giác không lành dâng lên trong lòng, không khỏi lấy ra Hà Đồ Lạc Thư để thôi diễn!

Thiên cơ bỗng nhiên minh bạch, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất không khỏi trong ánh mắt tràn ngập sát ý vô biên.

Tuy Vu tộc ra tay, nhưng phía sau vẫn là cường giả Thánh Nhân!

Tuy chư vị Thánh Nhân đã đi đến trong Hỗn Độn, nhưng đạt tới cảnh giới Thánh Nhân, dù một sợi tóc xanh trên đầu cũng ẩn chứa uy năng vô hạn, có thể dễ dàng che đậy thiên cơ, dù cường giả Chuẩn Thánh cũng không thể ngăn cản!

Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, trực tiếp phá khai hư không, trong không gian xuất hiện một vết nứt, Đông Hoàng Thái Nhất một bước bước vào đó, muốn kịp cứu Lục Áp!

Cưỡng ép phá khai không gian, tiến vào không gian loạn lưu, dù Đông Hoàng Thái Nhất phải trả cái giá cũng cực kỳ khủng bố!

Hậu Nghệ khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt, trong lòng không khỏi lóe lên một tia bi ý, sau đó không khỏi nói: "Khoa Phụ huynh đệ, Hậu Nghệ hôm nay vì ngươi báo thù rửa hận, nguyện như Phụ Thần ôm ấp, trong lòng đã không còn cừu hận!" Hậu Nghệ lúc này giương cung lắp tên, mũi Hàn Băng Thần Tiễn cuối cùng, ngưng tụ uy năng khủng bố vô cùng, sát khí ngút trời khủng bố vô cùng không ngừng gia trì, từng đạo sức mạnh không ngừng ngưng tụ, ẩn chứa thần uy khủng bố vô cùng!

Mũi thần tiễn khủng bố được bắn ra, ẩn chứa Huyền Băng chi lực khủng bố vô cùng, cùng với Thái Âm chi lực khủng bố vô cùng gia trì, dường như có thể dễ dàng thu hoạch tất cả Thái Dương Chân Hỏa!

Dù Thái Dương Chân Hỏa bá đạo vô cùng, trước mũi thần tiễn khủng bố cũng có thể dễ dàng bị bắn xuyên!

Hướng về con Kim Ô cuối cùng mà bắn tới, trong song mắt Lục Áp lộ ra vẻ sợ hãi, tràn ngập tuyệt vọng vô tận, thân thể xuất hiện một tia run rẩy!

Một khi bị bắn trúng, có thể thật sự vẫn lạc, dù Thánh Nhân cũng

không thể khiến Kim Ô sống lại lần nữa!

"Đương!" Hỗn Độn Chung khủng bố vô cùng cản lại một mũi tên uy năng, thần tiễn khủng bố vô cùng trực tiếp bị chấn thành phấn toái, triệt để tiêu tán giữa thiên địa!

Trong song mắt Lục Áp lóe lên một tia hy vọng, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất, nhìn Đông Hoàng Thái Nhất phía sau!

Trong song mắt Đông Hoàng Thái Nhất tràn ngập lửa giận ngút trời, trên thân thể xuất hiện vô số vết nứt, khí tức cực kỳ suy yếu, hiển nhiên xuyên qua không gian loạn lưu, hiển nhiên đã chịu trọng thương!

Nhưng cũng vào khoảnh khắc cuối cùng cứu được Lục Áp, khiến lửa giận của Đông Hoàng Thái Nhất bùng lên, lửa giận trong lòng khó nén, dường như triệt để bốc cháy, lúc này mang theo uy áp ngút trời vô tận nói: "Hậu Nghệ, hôm nay Bản tọa muốn diệt chân linh của ngươi, rút chân linh ra, đặt trên Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt vạn năm, mới có thể xua tan mối hận trong lòng Bản tọa!" Trong song mắt Hậu Nghệ không có chút sợ hãi nào, trên thân bao phủ khí tức khủng bố thông thiên triệt địa, trong tay nắm giữ vô thượng thánh vật, ẩn chứa một tia khí tức khủng bố của Bàn Cổ Đại Thần!

Hậu Nghệ giương cung lắp tên, ngưng tụ thần tiễn ngút trời khủng bố vô cùng trực tiếp bắn ra, đủ chín mũi thần tiễn, ẩn chứa uy năng khủng bố thông thiên triệt địa, dường như có thể dễ dàng đâm xuyên tất cả!

Dù không gian lúc này cũng xuất hiện vết nứt, xuất hiện chín cái lỗ hổng, dường như không chịu nổi uy năng khủng bố vô cùng!

Trong song mắt Đông Hoàng Thái Nhất lóe lên một tia khinh thường, nắm Hỗn Độn Chung vỗ về phía hư không một cái, âm ba chi

lực khủng bố vô cùng trực tiếp nghiền nát chín mũi thần tiễn thành tro bụi, không chịu nổi âm ba chi lực thông thiên!

Dù Hậu Nghệ cũng bị dư ba khủng bố, trên thân thể xuất hiện từng vết nứt, nếu không có đại công đức gia trì, e rằng lúc này đã vẫn lạc!

Khi Thập Đại Kim Ô hoành không, khiến vô số đất đai nứt nẻ, thậm chí ngay cả trên đại địa cũng xuất hiện vô số vết nứt!

Chương 183

Hậu Nghệ bắn chết Thập Đại Kim Ô, tự nhiên đạt được công đức vô tận.

Quả thật lúc này nếu có thể sống sót, sau này tu luyện tốt, liền có thể đột phá Tổ Vu, có thể phá vỡ cấm cố huyết mạch, trở thành Tổ Vu chi khu khủng bố vô cùng!

Đế Giang lúc này phá vỡ không gian xuất hiện trước thân Hậu Nghệ, trực tiếp hóa thành Tổ Vu chi khu, nhục thân khủng bố vô cùng, mang theo huyết khí thông thiên triệt địa, trực xông mây xanh!

Đế Giang trực tiếp vung một quyền, ẩn chứa không gian pháp tắc khủng bố vô cùng, từng đạo không gian pháp tắc khủng bố vô cùng, dường như có thể trấn áp tất cả!

Một quyền phá khai âm ba chi lực, thậm chí ngay cả thiên địa chi lực khủng bố vô cùng cũng trực tiếp bay đi, hướng về Hỗn Độn Chung vung một quyền tới!

Hỗn Độn Chung trực tiếp bị đánh bay, Đông Hoàng Thái Nhất thân thể trọng thương, dù dựa vào Tiên Thiên Chí Bảo cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ được thần uy của Đế Giang!

Trong song mắt Đông Hoàng Thái Nhất tràn ngập lửa giận ngút trời, quanh thân bao phủ uy năng Thái Dương Chân Hỏa thông thiên triệt địa, nói: "Đế Giang, chớ có quá đáng!" "Đại Vu Vu tộc chém giết chín vị cháu ta, chuyện này không thể bỏ qua!" Khóe miệng Đế Giang tràn ngập vẻ khinh thường, trên thân bao phủ sát khí thông thiên triệt địa, uy năng khủng bố vô cùng ngưng tụ nói: "Vài con biển mao súc sinh, đã đổ máu bao nhiêu tộc nhân của ta, chết có hơn cả tội đáng chết!" Đông Hoàng Thái Nhất bao phủ sát khí thông thiên triệt địa,

trong tay nắm Hỗn Độn Chung, lập tức muốn bùng phát thần uy điên đảo âm dương vô tận, dường như muốn dễ dàng trấn áp toàn bộ nhật nguyệt!

Lúc này Đế Tuấn hàng lâm, song mắt không khỏi nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, đồng thời cảm nhận được, các Tổ Vu khác cũng ẩn mình trong hư không, chuẩn bị tùy thời xuất thủ!

Đế Tuấn lúc này mang theo thần uy rộng lớn vô tận nói: "Rút!" Trong song mắt Đông Hoàng Thái Nhất lóe lên một tia không vui, nhưng cuối cùng cũng nghe theo mệnh lệnh của Đế Tuấn, trực tiếp rời khỏi nơi này, hướng về Yêu tộc Thiên Đình!

Hậu Nghệ bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh, nếu không có công đức vô biên gia trì, e rằng lúc này đã vẫn lạc, triệt để bị sinh tử đao tước đoạt!

Đế Giang lúc này nhìn Hậu Nghệ, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười nhạt nói: "Quả nhiên không hổ là Đại Vu Vu tộc, đã phá vỡ hạn chế huyết mạch, chỉ cần khôi phục thành công, không cần mười vạn năm, liền có thể thành Tổ Vu chi khu!" Đế Giang mang theo các Tổ Vu khác cùng Hậu Nghệ rời khỏi nơi này, đi về Vu tộc!

Hậu Nghệ vẫn trong trạng thái hôn mê, nhưng do đã phá vỡ cấm cố huyết mạch, nồng độ huyết mạch không kém gì Tổ Vu, cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần thời gian để khôi phục!

Trong các bộ lạc Vu tộc đều tràn ngập sát khí vô biên, tu luyện trong bộ lạc Vu tộc, tốc độ nhanh gấp trăm ngàn lần so với nơi khác!

Đây cũng là lý do tại sao tuyệt đại đa số Đại Vu không rời khỏi bộ lạc, trừ khi cần lương thực, nếu không tuyệt đại đa số thời gian đều ở trong bộ lạc, tiến hành tu luyện nhục thân của mình!

Cùng với việc đề thăng nồng độ huyết mạch của bản thân, hy

vọng có thể phá vỡ cấm cố của bản thân, sở hữu thực lực càng khủng bố hơn, có thể giúp toàn bộ Vu tộc trưởng thành!

Đây là điều mà tất cả Thiên Vu, Đại Vu mơ ước cầu, cũng là một trong những lý do Vu tộc đoàn kết như vậy, từng bước đi đến ngày hôm nay!

Trong song mắt vô số Thần Ma đều lóe lên một tia cười ý, Hậu Nghệ bắn chết chín Đại Kim Ô, khiến Vu Yêu lưỡng tộc thù hận càng thêm sâu sắc, e rằng không cần bao lâu nữa liền sẽ xảy ra đại chiến!

Tất nhiên sẽ lưỡng bại câu thương, dù sao tất cả Thần Ma và Thánh Nhân, đều muốn nhìn thấy kết quả đó, dù vị kia trong Tử Tiêu Cung, cũng không muốn toàn bộ Hồng Hoang nhất gia độc đại, vô số Thần Ma tự nhiên cũng không muốn!

Trong Hỗn Độn!

Chư vị Thánh Nhân không ngừng đại chiến, đã đánh nhau hàng vạn năm, nếu ở Hồng Hoang chi địa, đã sớm tứ phân ngũ liệt, nơi đây là Hỗn Độn chi địa, tràn ngập nguy hiểm vô tận!

Thông Thiên Giáo Chủ thần uy cái thế, cứng rắn đánh bại Bàn Cổ Nguyên Thần.

Lão Tử Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân cũng nhân cơ hội bỏ chạy, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không tiến lên truy kích, giờ phút này chưa phải thời cơ, thời cơ đến tự nhiên sẽ ra tay!

Hậu Thổ đại chiến với Nữ Oa Thánh Nhân, Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Nữ Oa Thánh Nhân tuy không dốc toàn lực xuất thủ, nhưng ẩn chứa uy năng khủng bố vô cùng, thần uy chấn động thiên địa, nhật nguyệt chấn động!

Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn thấy Lão Tử

Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân bại tẩu, đều không khỏi thân thể run lên, tìm một cơ hội trực tiếp bỏ chạy.

Nếu để Thông Thiên Giáo Chủ một kiếm chém!

Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng phải chịu trọng thương, dù sao thực lực Thông Thiên Giáo Chủ quá đỗi hùng hậu, đã đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, giữa cử thủ đầu túc ẩn chứa thần uy vô biên!

Trong song mắt Thông Thiên Giáo Chủ lóe lên một tia không vui, trong tay nắm giữ Chứng Đạo Kiếm phát ra ánh sáng vô tận, một đạo kiếm mang rực rỡ vô cùng chém phá Hỗn Độn!

Hướng về Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân, hai vị Thánh Nhân đều bị một kiếm chém trúng, trên thân xuất hiện một vết thương sâu đến tận xương, máu Thánh Nhân không ngừng nhỏ xuống, hiển nhiên đã chịu trọng thương, e rằng trong thời gian ngắn khó có thể khôi phục tu vi của bản thân!

Để lại một đạo kiếm ý, dù Thánh Nhân, muốn hoàn toàn xua tan một đạo kiếm ý, cũng phải hao phí quang âm vô tận, thậm chí phải dựa vào sức mạnh Thiên Đạo mới có thể làm được!

Từ đây có thể thấy được sự chênh lệch giữa Thông Thiên Giáo Chủ và hai vị Thánh Nhân lớn đến mức nào, hai vị Thánh Nhân giống như lâu nghĩ, không có chút sức phản kháng nào, dường như lập tức sẽ bị trấn áp!

Nữ Oa Thánh Nhân và Hậu Thổ đối mặt, trong ánh mắt đều tràn ngập sát ý, bởi vì đều có thể cảm nhận được sự ái mộ đối với Thông Thiên Giáo Chủ, giữa hai người bùng phát khí tức khủng bố vô cùng!

Khí tức khủng bố vô cùng, không khỏi va chạm lẫn nhau.

Chương 184

Nữ Oa Thánh Nhân tuy không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng rốt cuộc cũng có thể điều động lực lượng Thánh Nhân.

Hậu Thổ không ở trong Địa Phủ, cũng không mạnh hơn Nữ Oa Thánh Nhân bao nhiêu, thậm chí có thể nói là xấp xỉ nhau!

Thông Thiên Giáo Chủ chỉ nhàn nhạt nhìn, tất cả mọi thứ trước mắt không có ý định ra tay, nếu bây giờ muốn tranh đấu, vậy thì cứ tranh đấu một phen, xem ai mạnh ai yếu!

Có Thông Thiên Giáo Chủ ở đây, tự nhiên sẽ không chịu chút tổn thương nào!

Hậu Thổ, Nữ Oa Thánh Nhân lúc này đều nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, trong ánh mắt đều mang một tia ái mộ, lúc này đều đến bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ!

Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ cong lên một nụ cười nhạt nói: "Không bằng đến Nữ Oa Cung thế giới, nghỉ ngơi một chút có được không?" Nữ Oa Thánh Nhân trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ nói: "Thiện!" Trong song mắt Hậu Thổ lóe lên một tia không vui, nhưng chớp mắt liền biến mất, chăm chú nhìn Thông Thiên Giáo Chủ!

Ba người đi đến Nữ Oa Cung thế giới, y hi ngồi xuống, trên thân đều tản mát khí tức đại đạo vô thượng, không khỏi luận đạo lẫn nhau!

Đại Đạo chi âm truyền khắp toàn bộ Nữ Oa Cung thế giới, trong đó ẩn chứa huyền diệu vô tận, hoa cỏ cây cối nghe xong đều có thể hóa hình thành người!

Kim Phượng trong song mắt tràn ngập kinh hãi, lúc này cũng chỉ

có thể yên lặng nhìn Nữ Oa Thánh Nhân tôn quý vô cùng, vị đại lão kiêu ngạo như vậy, lại cùng Hậu Thổ tranh giành Thông Thiên Giáo Chủ!

Nhân tộc đã phát triển vô số vạn năm, trong đó phân ra vô số bộ lạc, trong đó có đại bộ lạc, tiểu bộ lạc!

Đại bộ lạc có một tôn Đại La Kim Tiên trấn thủ, tiểu bộ lạc cũng chỉ có cường giả Thiên Tiên trấn thủ, thậm chí bộ lạc nhỏ nhất chỉ có Địa Tiên trấn thủ!

Trong một tiểu bộ lạc chỉ có Địa Tiên trấn thủ, trong đó cũng có mười vạn Nhân tộc, mười vạn Nhân tộc không ngừng sinh sôi nảy nở ở đây, hôm nay lại có Đại Yêu Yêu tộc tản mát sát khí vô tận!

Là một đầu Hắc Hổ Đại Yêu, sở hữu tu vi Thiên Tiên khủng bố vô cùng, tản mát yêu khí ngút trời khủng bố vô cùng, hướng về bộ lạc Nhân tộc!

Cường giả Địa Tiên trong tiểu bộ lạc Nhân tộc, cảm nhận được luồng yêu khí thông thiên triệt địa, không khỏi trong lòng run lên, không khỏi bóp nát lệnh bài, trong ánh mắt tràn ngập vẻ tuyệt vọng vô tận!

Cường giả Địa Tiên lúc này hướng về Hắc Hổ Đại Yêu, trên thân tản mát huyết khí ngút trời vô tận, huyết quang khủng bố vô cùng ngưng tụ giữa thiên địa, tản mát uy năng khủng bố vô cùng!

Hắc Hổ Đại Yêu khóe miệng không khỏi lóe lên một tia khinh thường, trên thân ngưng tụ yêu khí ngút trời khủng bố vô cùng, trực tiếp một ngụm nuốt cường giả Địa Tiên Nhân tộc vào bụng!

Sự chênh lệch giữa Địa Tiên và Thiên Tiên quả thực quá lớn, như sự khác biệt giữa mây và bùn, trời và đất, vì thế cường giả Địa Tiên Nhân tộc không có chút phản kháng nào, liền trực tiếp bị một ngụm

nuốt chửng!

Bộ lạc Nhân tộc lớn!

Phái ra một vị cường giả Thiên Tiên, đến tiểu bộ lạc Nhân tộc để tăng viện, hy vọng có thể bảo trụ tiểu bộ lạc!

Hắc Hổ Đại Yêu lúc này không ngừng định lượng Nhân tộc Địa Tiên, có một luồng tiên thiên chi khí cực kỳ tinh thuần không ngừng tư nhuận toàn bộ thân hổ, khí tức không khỏi tăng vọt, đột phá một chút tu vi, đạt tới Thiên Tiên trung kỳ!

Hắc Hổ Đại Yêu lúc này không khỏi đại hỉ, vốn dĩ không để tâm đến bộ lạc Nhân tộc, định rời đi, nhưng lại có cường giả Nhân tộc tự mình đến chịu chết, vì thế Hắc Hổ Đại Yêu trực tiếp một ngụm nuốt chửng!

Nhân tộc do Nữ Oa Thánh Nhân sáng tạo ra, cộng thêm có uy danh của Thông Thiên Giáo Chủ trấn áp, không ai dám chọc ghẹo Nhân tộc!

Vì thế Hắc Hổ Đại Yêu là Đại Yêu đầu tiên thôn phệ Nhân tộc, lại phát hiện thôn phệ Nhân tộc có thể nhanh chóng đề thăng tu vi, đề thăng đến Thiên Tiên trung kỳ có thể tiết kiệm vạn năm tu vi!

Dù thiên tài địa bảo, e rằng cũng không có hiệu quả như vậy, trong chớp mắt có thể có hiệu quả khủng bố như vậy, trực tiếp đột phá Thiên Tiên trung kỳ!

Hắc Hổ Đại Yêu không ngừng thôn phệ Nhân tộc, tu vi cũng không ngừng đề thăng, tuy nơi đó chỉ là một tiểu bộ lạc Nhân tộc, nhưng có mười vạn Nhân tộc, trong đó cũng có không ít người luyện võ, thậm chí tu tiên cũng không ít!

Nhưng lại không có chút sức phản kháng nào, trực tiếp bị từng ngụm từng ngụm thôn phệ, một ngụm liền nuốt vài ngàn Nhân tộc, dù có thực lực Bán Bộ Địa Tiên cũng không có chút sức phản kháng nào,

trực tiếp bị Hắc Hổ Đại Yêu nuốt vào bụng!

Hắc Hổ Đại Yêu lúc này thực lực không ngừng tăng vọt, trong chớp mắt liền đột phá Thiên Tiên hậu kỳ, thậm chí ẩn ẩn có xu hướng tiến lên Thiên Tiên đỉnh phong!

Khiến trong lòng Hắc Hổ Đại Yêu tràn ngập tham dục vô tận, chỉ trong vài khắc, liền nuốt mười vạn Nhân tộc vào bụng, hoàn toàn luyện hóa!

Cường giả Thiên Tiên đỉnh phong tăng viện của Nhân tộc hàng lâm, tản mát khí tức khủng bố vô cùng, trong song mắt tràn ngập lửa giận vô tận, mang theo thần uy thông thiên triệt địa khủng bố nói: "Đáng chết!" Hắc Hổ Đại Yêu trong song mắt lóe lên một tia bạo ngược, trên thân bao phủ khí tức Yêu tộc thông thiên triệt địa, há to miệng hổ muốn thôn phệ cường giả Thiên Tiên Nhân tộc!

Cường giả Thiên Tiên Nhân tộc tản mát khí tức khủng bố vô cùng, một tôn cường giả Tiên Thiên Đạo Thể, lúc này lực lượng nhục thân vô cùng cường đại, lực lượng nhục thân cũng đạt tới Thiên Tiên đỉnh phong!

Không ngừng đại chiến với Hắc Hổ Đại Yêu, đại chiến hàng trăm hiệp, Hắc Hổ Đại Yêu không địch lại cường giả Thiên Tiên Nhân tộc, vì thế điên cuồng bỏ chạy, không chút do dự, vô cùng quả quyết!

Cường giả Thiên Tiên Nhân tộc muốn đuổi theo, nhưng không đuổi kịp tốc độ của Hắc Hổ Đại Yêu!

Hổ tòng phong, long tòng vân!

Chương 185

Cường giả Thiên Tiên Nhân tộc đi báo cáo Nhân tộc Thánh Đình, để Nhân tộc Thánh Đình xử lý chuyện này, dù sao đã tử thương mười vạn tộc nhân, dù trong Nhân tộc Thánh Đình cũng phải triệt để bạo nộ!

Nhân tộc Thánh Đình nhận được tin tức này, không khỏi phái ra một vị cường giả Kim Tiên hàng lâm, truy tìm Hắc Hổ Đại Yêu, muốn xé xác Hắc Hổ Đại Yêu thành vạn mảnh, để báo thù cho Nhân tộc!

Hắc Hổ Đại Yêu trốn về chủng tộc của mình, báo cáo chuyện thôn phệ Nhân tộc có thể đề thăng tu vi của bản thân, Hắc Hổ Lão Tổ cũng báo cáo chuyện này lên Thiên Đình, muốn nhận được phần thưởng của Yêu tộc Thiên Đình!

Nhưng lại có cường giả Kim Tiên Nhân tộc hàng lâm, đồ sát sạch sẽ toàn bộ chủng tộc Hắc Hổ, báo thù rửa hận huyết hải thâm cừu của Nhân tộc!

Nhưng chuyện này truyền đến Yêu tộc Thiên Đình, Thập Đại Yêu Thánh đều đã biết, lúc này đều hướng về Yêu tộc Thiên Đình, tiến vào Kim Loan Điện!

Đế Tuấn lúc này cao ngồi trên Kim Loan Điện, trên thân tản mát sát khí ngút trời khủng bố vô cùng, sát khí khủng bố vô cùng ngưng kết giữa thiên địa, trên thân tản mát uy nghiêm khủng bố vô cùng, như một Thần Vương chân chính, đứng sừng sững giữa mây!

Thương Dương lúc này một bước bước tới, trên thân tản mát một tia khí tức khủng bố, vô cùng cung kính nói: "Khải bẩm Ngô Hoàng, thần có đại sự bẩm cáo!" Đế Tuấn lúc này song mắt đạm mạc, nhưng

tràn ngập uy nghiêm đế vương vô tận, uy nghiêm khủng bố vô cùng ập đến, không tự giác toàn bộ không gian dường như ngưng đọng lại, mang theo vẻ băng hàn khủng bố vô cùng nói: "Nói!" Thương Dương lúc này ngữ khí vô cùng kiên định nói: "Khải bẩm Ngô Hoàng, có yêu tộc tiểu bối thôn thực huyết nhục Nhân tộc, nhanh chóng đề thăng tu vi của bản thân, trong thời gian ngắn đã từ tu vi Thiên Tiên đột phá tu vi Huyền Tiên!" Đế Tuấn tản mát thần vương uy nghiêm khủng bố vô cùng, uy nghiêm thông thiên triệt địa ập đến bao trùm toàn bộ không gian, tất cả cường giả Yêu tộc trên Kim Loan Điện đều không khỏi thân thể run rẩy, thần uy khủng bố vô cùng ập đến nói: "Thập Đại Yêu Thánh nghe lệnh!" Thập Đại Yêu Thánh đều cung kính tiến lên vô cùng cung kính, trong ánh mắt tràn ngập vẻ đạm nhiên, hai tay không khỏi cúi xuống nói: "Thần đẳng tại!" Đế Tuấn tản mát uy nghiêm khủng bố vô tận, uy nghiêm đế vương bao trùm trời xanh, xen lẫn một tia uy nghiêm vô thượng không chút tình cảm nói: "Triệu hoán Yêu tộc đại quân, nghe lệnh của ta!" Thập Đại Yêu Thánh lúc này vô cùng cung kính nói: "Tuân mệnh!" Thập Đại Yêu Thánh rời khỏi Kim Loan Điện, triệu hoán Yêu tộc đại quân trước, chờ đợi lệnh động binh, đủ hàng ngàn ức cường giả Yêu tộc!

Đế Tuấn lúc này trong song mắt lộ ra vẻ tham lam, sau đó lại lộ ra một tia sợ hãi, phía sau Nhân tộc có hai tôn đại thần, Nữ Oa Thánh Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ!

Nữ Oa Thánh Nhân không đến mức giúp Nhân tộc diệt đi Yêu tộc, cũng không cần lo lắng, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ xưng là Nhân tộc Thánh Phụ, lại phái thân truyền đệ tử giúp đỡ Nhân tộc!

Chỉ cần Thông Thiên Giáo Chủ một mình, liền có thể phúc diệt toàn bộ Yêu tộc, khiến toàn bộ Yêu tộc hủy diệt trong chốc lát!

Nhưng giờ phút này Yêu tộc nếu không tăng cường thực lực, sau này liền không có cách nào chống lại Vu tộc khổng lồ vô cùng, Vu tộc

giờ phút này thực lực quả thực quá đỗi khủng bố, dù tất cả các chủng tộc đỉnh tiêm cộng lại, cũng không bằng Vu tộc hiện tại, trong đó có sự chênh lệch trời vực!

Đế Tuấn lúc này hướng về Côn Luân Sơn chắp tay vái một cái, khóe miệng không khỏi cong lên một tia kính trọng nói: "Lão Tử Thánh Nhân tại thượng, Ngô là Đế Tuấn, cần Nhân tộc làm huyết thực, đề thăng thực lực của Yêu tộc, xin Lão Tử Thánh Nhân thành toàn!" Côn Luân Sơn!

Lão Tử Thánh Nhân mở song mắt, lóe lên một tia tinh quang, sau đó liền biến mất, không còn để ý chuyện này!

Đế Tuấn chờ đợi nửa ngày cuối cùng không có ai đáp ứng, bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất trong song mắt tràn ngập một tia lửa giận, trong tay nắm Hỗn Độn Chung, sắp bắt đầu nổi giận!

Đế Tuấn một tay kéo Đông Hoàng Thái Nhất lại, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười nhạt nói: "Chuyện đã thành, Ngô đợi có thể động thủ!" Yêu tộc đại quân hướng về Nhân tộc, Yêu tộc đại quân khủng bố vô cùng không ngừng chém giết Nhân tộc, bắt đầu thôn thực huyết nhục Nhân tộc, dùng đó để đề thăng tu vi!

Nhân tộc trong thời gian ngắn liền tổn thất hàng triệu tộc nhân, tộc nhân không ngừng bị cường giả Yêu tộc thôn phệ!

Vì thế trong Nhân tộc Thánh Đình, phái ra một vị lại một vị cường giả, tất cả cường giả đều trấn thủ một phương, tản mát khí tức ngút trời khủng bố vô cùng!

Đủ hơn hai trăm vị cường giả Đại La Kim Tiên, Nhân Vương càng đột phá Chuẩn Thánh, trong tay nắm Thất Tinh Kiếm, tản mát hào quang khủng bố vô cùng!

Không ngừng đồ sát cường giả Yêu tộc, trong trận đại chiến này,

Nhân tộc không biết tử thương bao nhiêu tộc nhân, vô số tộc nhân bị Yêu tộc thôn phệ!

Trong các cường giả Yêu tộc phát hiện dùng hồn phách Nhân tộc luyện chế thần binh, tràn ngập lực lượng oán hận vô tận, có thể dễ dàng phá hủy nhục thân của Vu tộc!

Vì thế Đế Tuấn hạ lệnh, muốn luyện chế ra một thanh thần binh, chuyên môn phá hủy nhục thân Tổ Vu!

Khiến vô số cường giả Yêu tộc thu thập hồn phách Nhân tộc, đưa đến Thiên Đình, chuẩn bị luyện chế vô thượng thần binh!

Các cường giả Nhân tộc đồng loạt bạo nộ, không ngừng bắt đầu chém giết địch, đồ sát hàng trăm vị Yêu Vương, cường giả Đại Yêu không biết đồ sát bao nhiêu, thậm chí Yêu Tướng cũng đồ sát hàng vạn tôn!

Nhân Vương càng tràn ngập lửa giận vô biên, trong tay nắm Thất Tinh Kiếm không ngừng chém giết một vị Đại La Kim Tiên, mỗi một kiếm vung ra đều có một tôn Đại La Kim Tiên vẫn lạc, ẩn chứa sát ý ngút trời khủng bố vô cùng!

Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu đều không khỏi xuất thủ giúp đỡ Nhân tộc, bốn người đều ở trong Nhân tộc, đã đạt được không ít lợi ích, đều đột phá tu vi Đại La Kim Tiên!

Thậm chí đều luyện chế được một thanh Công Đức Linh Bảo, ẩn chứa uy năng ngút trời khủng bố, giết người không dính nhân quả!

Vì thế mới dám tham dự vào đại chiến, bốn người cũng có mối liên kết với Nhân tộc hàng trăm vạn năm, rốt cuộc cũng có một chút tình cảm, cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ Nhân tộc!

Càng không cần nói đến sư tôn của Nhân tộc phía sau chính là

Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ cần Thông Thiên Giáo Chủ một ngày không diệt, liền không có ai dám diệt Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu!

Đệ tử Thánh Nhân không ai dám đắc tội, một khi đắc tội liền phải chịu lửa giận ngút trời, dù Yêu tộc hiện tại cũng không chịu nổi!

Bốn vị Đại La Kim Tiên vô địch gia nhập chiến đấu, khiến vô số cường giả Yêu tộc chịu trọng thương, thậm chí vẫn lạc hàng chục vị Đại La Kim Tiên!

Đại chiến kéo dài hàng triệu dặm, đánh đến núi sập đất nứt, nhật nguyệt điên đảo, sơn hà sụp đổ!

Khiến vô số Thần Ma không khỏi thối lui, không dám tham dự vào đại chiến, những vị Thần Ma đỉnh tiêm nhất ẩn mình trong bóng tối quan sát tất cả!

Đông Hải Long tộc!

Chương 186

Trong song mắt Chúc Long tràn ngập sát ý, mang theo thần uy rộng lớn khủng bố vô cùng nói: "Cường giả Long tộc nghe lệnh, tương trợ Nhân tộc!" Đông Hải Long Vương, Tây Hải Long Vương, Bắc Hải Long Vương, Nam Hải Long Vương đều tản mát khí tức khủng bố thông thiên triệt địa, khí tức ngút trời khủng bố vô cùng trực xông trời xanh, mang theo thần uy ngút trời khủng bố nói: "Đệ tử Long tộc nghe lệnh, tương trợ Nhân tộc!" Giữa Đông Hải, Bắc Hải, Tây Hải, Nam Hải, vô số Thần Long bay lên trời, tản mát khí tức khủng bố thông thiên triệt địa, khí tức khủng bố vô cùng khí diễm ngút trời!

Che trời lấp đất, tản mát long uy khủng bố, tràn ngập toàn bộ thiên địa!

Đủ hàng chục triệu Long tộc xuất thế, tương trợ Nhân tộc vượt qua khó khăn!

Không ngừng giao chiến với cường giả Yêu tộc, Long tộc vốn là chủng tộc đỉnh tiêm, năm xưa còn là chủng tộc bá chủ, thực lực hùng hậu không kém gì Yêu tộc!

Chỉ là năm xưa Long tộc chịu trọng thương, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất mang theo chúng cường giả Yêu tộc tập kích, khiến Long tộc lại chịu trọng thương, nếu không có Thông Thiên Giáo Chủ xuất thủ, e rằng Long tộc hiện tại đã bị phúc diệt!

Giờ phút này Nhân tộc gặp nạn, dù không phải thế lực do Thông Thiên Giáo Chủ tự mình phù trì, nhưng rốt cuộc Thông Thiên Giáo Chủ là Nhân tộc Thánh Phụ, tự nhiên có nhân quả liên quan!

Long tộc đương nhiên phải xuất thủ tương trợ, càng không cần nói đến Yêu tộc vốn dĩ có vô số huyết hải thâm cừu với Long tộc, tự

nhiên phải báo thù rửa hận!

Trong song mắt Nhân Vương lúc này lóe lên một tia tinh quang, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười nhạt nói: "Đa tạ Long tộc tiền bối!" "Sát!" Nhân Vương lúc này một mình đối mặt với Thập Đại Yêu Thánh từ trên trời giáng xuống, mỗi một vị Yêu Thánh đều có tu vi Chuẩn Thánh, đều cường đại đến cực hạn, lực lượng nhục thân càng xưng hùng trong cùng đẳng cấp!

Nhưng Nhân Vương thần uy cái thế, không chỉ tay cầm Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại có khí vận Nhân tộc gia trì, lúc này bùng phát ý chí võ đạo khủng bố vô cùng, phía sau hiện ra hư ảnh thần ma khủng bố vô cùng!

Không ngừng va chạm với Thập Đại Yêu Thánh, tuy không địch lại Thập Đại Yêu Thánh, nhưng cũng chỉ hơi rơi vào thế hạ phong, sẽ không vẫn lạc ngay tại chỗ!

Trong song mắt Nhân Vương lóe lên một tia lửa giận ngút trời, thần uy ngút trời khủng bố tản mát ra, lúc này mang theo uy nghiêm vô thượng nói: "Ma Thần Khấu Thủ!" Nhân Vương lúc này cúi mình hành lễ, xung quanh vô số hư ảnh thần ma dũng hiện, hướng về Đế Tuấn mà khấu thủ, tản mát uy nghiêm khủng bố vô biên, một luồng thần uy khủng bố thông thiên triệt địa, hướng về Đế Tuấn mà nghiền ép tới!

Vốn dĩ một chưởng đánh về Vô Song Thiên Kiêu, trực tiếp bị chấn thành hư vô, áp bức khủng bố vô cùng, hướng về Đế Tuấn!

Luồng thần uy khủng bố thông thiên triệt địa đó, cùng với lực lượng áp bức vô địch, trực tiếp nghiền nát vô số ngọn núi xung quanh thành tro bụi, hóa thành vô số bụi trần, tiêu biến giữa thiên địa!

Khóe miệng Đế Tuấn không khỏi cong lên một nụ cười nhạt nói: "Không hổ là vô thượng thần thông do Thông Thiên Giáo Chủ truyền

xuống, quả nhiên sở hữu thần uy vô cùng vô tận, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi!" Đế Tuấn lúc này ngưng tụ một ý tứ thần uy ngút trời, thần uy khủng bố vô cùng, hướng về Nhân Vương mà đánh tới!

Nhân Vương không có chút sức phản kháng nào, trực tiếp bị một chưởng đánh trúng, thổ huyết, trong song mắt tràn ngập chiến ý vô tận, không có chút sợ hãi nào! 26.

Lúc này vô số Nhân tộc nhìn Nhân Vương hiện tại, đều không khỏi trong lòng gần như rỉ máu, không khỏi hướng về thần tượng Nữ Oa, thần tượng Thông Thiên Giáo Chủ khấu thủ nói: "Nhân tộc thảm tao tai họa, vô số Nhân tộc bị giết!" "Xin Nhân tộc Thánh Phụ, Thánh Mẫu xuất thủ, cứu Nhân tộc khỏi vòng nước lửa!" Vô số Nhân tộc bắt đầu khấu bái, vô cùng chân thành, trên đầu đều là tiên huyết!

Nữ Oa Cung thế giới!

Nữ Oa Thánh Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ đều mở song mắt, đều không khỏi nhìn nhau một cái, không khỏi phát ra một tiếng thở dài!

Nếu giờ phút này xuất thủ, đương nhiên có thể cứu được Nhân tộc, nhưng Nhân tộc cũng vĩnh viễn mất đi hy vọng, vĩnh viễn không thể tự cường, trở thành chủng tộc mạnh mẽ nhất giữa thiên địa! 27.

Những ai có thể trở thành chủng tộc mạnh mẽ nhất giữa thiên địa, đều đã trải qua vô số huyết chiến, trực tiếp đứng trên đỉnh cao thế gian, phủ khám vô số chủng tộc!

Giờ phút này Nữ Oa Thánh Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ đều không thể xuất thủ tương trợ, Nhân tộc cần phải trưởng thành, thiên địa cần phải diễn biến, Nhân tộc nhất định phải quật khởi, nếu không sẽ phải trải qua những trận huyết chiến thảm khốc hơn, thậm chí sẽ tử thương vô số Nhân tộc!

Trong song mắt vô số Nhân tộc lóe lên một tia ảm đạm, không khỏi nhìn về phía thần tượng Lão Tử Thánh Nhân, tuy thần tượng Lão Tử Thánh Nhân không cao lớn bằng thần tượng Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa Thánh Nhân, nhưng trong đó vẫn tản mát uy áp vô tận!

Vô số Nhân tộc hướng về thần tượng Lão Tử khấu thủ, mang theo một tia cầu xin nói: "Nhân tộc nhỏ yếu, Yêu tộc thôn phệ Nhân tộc, coi Nhân tộc là huyết nhục, xin Giáo Chủ Nhân Giáo Lão Tử Thánh Nhân xuất thủ, cứu Nhân tộc khỏi nguy nan!" Vô số Nhân tộc khấu thủ, vô số Nhân tộc trán chảy máu, nhưng đợi rất lâu thần tượng Lão Tử Thánh Nhân vẫn chưa hiển linh!

Nhân Vương lúc này bị trọng thương, khí tức không ngừng suy bại, e rằng khó có thể chống đỡ thần uy khủng bố của Đế Tuấn!

Nếu không phải Đế Tuấn vẫn chưa dốc toàn lực xuất thủ, e rằng Nhân Vương lúc này đã vẫn lạc, triệt để tiêu thất giữa thiên địa!

Tuy có vô số Thần Ma bảo vệ Nhân tộc, nhưng rốt cuộc cũng chỉ bảo vệ một phần nhỏ, nếu không thì sẽ đắc tội toàn bộ Yêu tộc, Yêu tộc quả thực quá đỗi cường đại, cường đại đến mức khiến người ta tuyệt vọng!

Không có bất kỳ chủng tộc nào nguyện ý trực diện thần uy của Yêu tộc, vì có Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, hai tôn cường giả vô địch dưới Thánh Nhân tọa trấn!

Lúc này vô số Nhân tộc tuyệt vọng, nhưng trong song mắt lại tràn ngập sát ý vô tận, lúc này không khỏi đồng loạt gào thét: "Nhân Đạo tại thượng!" "Chúng ta tại đây lập lời thề, Nhân Yêu lưỡng tộc từ nay thế bất lưỡng lập!" "Nhân tộc bất diệt, tất đồ sát Yêu tộc!" "Để báo thù cho việc Yêu tộc hôm nay đồ sát Nhân tộc, xin hậu bối tử tôn Nhân tộc, hãy ghi nhớ lời thề hôm nay!" Như lôi âm cuồn cuộn, Đại Đạo chi âm truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa, vô số Thần Ma

không khỏi kinh hồn bạt vía, thân thể run rẩy, trong lòng tràn ngập sợ hãi vô tận!

Nhân tộc đã dẫn động thiên đạo đại thế, từ đây có thể thấy được tiềm lực Nhân tộc vô hạn, tiềm lực to lớn không kém gì chủng tộc bá chủ, thậm chí có phần vượt trội!

Khiến trong lòng vô số Thần Ma tràn ngập chấn hám vô biên, Nhân tộc quả thực quá đỗi khủng bố, hiện tại chỉ là lâu nghĩ chi khu, có thể câu thông thiên đạo đại thế, sẽ khiến trong lòng vô số chủng tộc tràn ngập kỵ đạn, sát ý ngút trời!

Đế Tuấn lúc này trong song mắt tràn ngập vẻ chấn hám vô tận, trên thân bao phủ khí tức ngút trời khủng bố vô cùng, uy nghiêm khủng bố vô cùng bao trùm trời xanh, ngưng tụ uy nghiêm thần thánh vô cùng nói: "Chém giết Nhân tộc, không thể để lại một tia huyết mạch!" Âm thanh như lôi đình nổ vang, vang vọng trong não hải vô số Yêu tộc, lúc này vô số cường giả Yêu tộc không ngừng chém giết Nhân tộc thậm chí thôn phệ Nhân tộc, nhưng không thôn phệ linh hồn Nhân tộc, toàn bộ đều thu thập, sau đó đưa đến Yêu tộc Thiên Đình luyện chế vô thượng thần binh!

Chương 187

Đế Tuấn lúc này dốc toàn lực xuất thủ, không lưu chút tình diện nào, Nhân tộc có thể câu thông thiên đạo đại thế, chứng tỏ Nhân tộc có hy vọng trở thành nhân vật chính của thiên địa, chấp chưởng toàn bộ Hồng Hoang đại địa!

Yêu tộc tuyệt đối không thể nhẫn nhịn, không thể để Nhân tộc trưởng thành, nếu không Yêu tộc nhất định sẽ phải chịu trọng thương, thậm chí sẽ bị vô số Nhân tộc chém giết!

Lúc này vô số Yêu tộc cũng dốc toàn lực xuất thủ, không ngừng chém giết Nhân tộc, thôn phệ Nhân tộc, trong đó có vô số Yêu tộc từ đó đột phá, thậm chí có vài vị cường giả đột phá cảnh giới Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, thậm chí có vài vị đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Vô số Nhân tộc ai oán, trong đôi mắt tràn ngập vẻ kiên định vô tận, lúc này không khỏi giận dữ gào thét: "Chúng ta cúi lạy tạ ơn Nữ Oa Thánh Mẫu tạo nhân!" Vô số Nhân tộc quỳ bái, trán đầy máu tươi, máu tươi không ngừng rơi xuống, không một Nhân tộc nào lùi bước!

Nữ Oa Thánh nhân vốn chiếm năm thành khí vận Nhân tộc, nay bị tước đoạt bốn thành, chỉ còn lại một thành khí vận!

Một thành khí vận cuối cùng, trừ phi Nhân tộc không còn coi Nữ Oa Thánh nhân là Thánh Mẫu, mới có thể tước đoạt nốt một thành khí vận đó!

Trong thế giới Nữ Oa Cung!

Đôi mắt Nữ Oa Thánh nhân lay động, vốn phượng mâu tràn ngập uy nghiêm vô tận, lúc này không khỏi lộ ra một tia bi ai!

Nếu lúc này Nữ Oa Thánh nhân ra tay, tuy có thể cứu Nhân tộc, nhưng Nhân tộc vĩnh viễn không thể quật khởi, vĩnh viễn chỉ có thể trở thành đại tộc, không thể cai quản muôn loài, trở thành chủng tộc đáng sợ nhất!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này trong đôi mắt tràn ngập vẻ đạm mạc, tỉ mỉ cảm ngộ đại đạo thiên địa!

Ngọc không mài không thành khí, nếu Nhân tộc là gỗ mục khó chạm khắc, Thông Thiên Giáo Chủ cũng sẽ không cưỡng ép nâng đỡ!

Hậu Thổ đôi mắt đạm mạc, cũng không để ý mọi thứ, đối với Hậu Thổ mà nói, Vu tộc đã lập nên nền tảng vô thượng, dù sau này Vu tộc sa sút, vẫn có thể xưng bá Hồng Hoang, là sự tồn tại khiến vô số chủng tộc chấn động!

Vô số Nhân tộc lúc này không khỏi lần nữa quỳ bái, máu tươi trên trán rải khắp đại địa, tạo thành vô số sông máu, lúc này không khỏi vô cùng cung kính nói: "Chúng ta cúi lạy Thánh Phụ tái tạo chi ân, vì Nhân tộc ta đặt nền móng, truyền xuống đại đạo vô thượng, Nhân tộc ta tại đây cúi lạy!

Nếu không có Thánh Phụ thì không có Nhân tộc ngày nay, Nhân tộc ngày nay hoàn toàn nhờ ân trạch của Thánh Phụ, mới có thể hùng vĩ như vậy, chúng ta tại đây cúi lạy!" Âm thanh như sấm sét cuồn cuộn vang vọng thiên địa, khiến vô số thần ma rơi lệ, vô số chủng tộc tâm kinh đảm chiến, đều tràn ngập nỗi sợ hãi vô tận!

Thông Thiên Giáo Chủ nắm giữ năm thành khí vận Nhân tộc, nay lại thêm một thành khí vận Nhân tộc, hiện đang nắm giữ sáu thành khí vận Nhân tộc, có thể nắm giữ vận mệnh toàn bộ Nhân tộc!

Thông Thiên Giáo Chủ có thể hủy diệt Nhân tộc, cũng có thể khiến Nhân tộc quật khởi!

Nữ Oa tuy có ơn tạo hóa Nhân tộc, nhưng ân tình trong đó lại không bằng Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên Giáo Chủ đã giúp Nhân tộc có được nơi nương thân, lại còn truyền xuống đại đạo vô thượng, lại còn khiến Nhân tộc có được hy vọng quật khởi, đây cũng là lý do vì sao Nhân tộc lại cảm ân như vậy!

Lúc này vô số Nhân tộc thảm tử, bị cường giả Yêu tộc không ngừng nuốt vào bụng, bị không ngừng luyện hóa, linh hồn trong đó bị không ngừng thu đi!

Trong thế giới Nữ Oa Cung!

Nữ Oa Thánh nhân cảm nhận Thông Thiên Giáo Chủ đang khống chế khí vận Nhân tộc, không khỏi trong lòng dường như có một tia đố kỵ, ngay sau đó trong nháy mắt liền biến mất, rồi ánh mắt bình thản nhìn Thông Thiên Giáo Chủ!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này chỉ nhắm đôi mắt, cảm ngộ đại đạo thiên địa, không ngừng đề thăng tu vi của bản thân, chỉ khi tu vi đề thăng rồi, mới có thể thực sự vô địch thiên hạ, không sợ mọi kẻ thù!

Trong đôi mắt Nhân Vương tràn ngập lửa giận ngút trời, lúc này gần như dầu hết đèn tắt, trên thân vô số vết thương, Đế Tuấn thật sự quá đáng sợ, mỗi cử chỉ đều ẩn chứa thần uy vô biên, có thể dễ dàng nghiền nát mọi sự tồn tại!

Nhân Vương lúc này nhìn thẳng Đế Tuấn, không khỏi ha ha đại cười nói: "Đế Tuấn, sau này Yêu tộc tất diệt, Nhân tộc tất sẽ hưng thịnh!

Đây là thiên mệnh, thiên mệnh đã định không ai cản được!

Ha ha ha ha....." Nhân Vương lúc này ngưng tụ tia sức mạnh cuối cùng trên thân, xung quanh hiện lên vạn đạo hư ảnh thần ma, giữa thiên địa hư ảnh thần ma đáng sợ vô cùng dường như hóa thành

đá, phát ra khí tức đáng sợ vô cùng!

Nhân Vương hướng về Đế Tuấn hành một lễ, vạn tôn thần ma không khỏi cúi đầu, phát ra khí tức đáng sợ thấu trời, thần uy vô tận thấu trời, hướng về Đế Tuấn nghiền nát đi!

Đại thần thông vô thượng khiến Nhân Vương phát huy đến cực hạn, lĩnh ngộ chân chính áo nghĩa trong đó, bùng nổ uy năng kinh thiên động địa, không hề kém cạnh cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, thậm chí có thể trực tiếp nghiền nát!

Đế Tuấn lúc này cảm nhận một áp lực ngút trời, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch môi lộ vẻ khinh thường nói: "Thoi thóp hơi tàn, không đáng một đòn!" Đế Tuấn lúc này vung tay vỗ xuống, sức mạnh ngút trời đáng sợ vô cùng ngưng tụ, sức mạnh đại thần thông Vạn Thần Ma Khấu Thủ đạt đến cảnh giới vô thượng chân chính, dễ dàng có thể nghiền nát Chuẩn Thánh sơ kỳ, dù là cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ cũng sẽ bị trọng thương!

Trong Nhân tộc Thánh Đình!

Thần tượng của Thông Thiên Giáo Chủ bỗng nhiên mở đôi mắt, phát ra thần uy ngút trời vô tận, thần uy đáng sợ vô cùng bao trùm cả thiên địa, khiến vô số thần ma run rẩy, vô số đại yêu không khỏi cúi đầu, không thể chống cự thần uy thấu trời!

Thần uy như biển, mang theo lực áp bách đáng sợ vô cùng, mọi cường giả đều có thể bị nghiền nát, dù là cường giả Thánh nhân cũng khó lòng chống đỡ!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lúc này không khỏi lòng run lên, bị thần uy đáng sợ vô cùng áp đến quỳ rạp xuống đất, Hỗn Độn Chung lúc này phát ra một tiếng chuông vang, sức mạnh sóng âm vô cùng hùng hậu miễn cưỡng chống đỡ được thần uy thấu trời!

Vô số thần ma lúc này cũng chấn động, Thông Thiên Giáo Chủ rốt cuộc đã ra tay, Thông Thiên Giáo Chủ thật sự quá cường đại, dù chỉ là một cử chỉ cũng có thể nghiền nát tất cả, nghiền nát thương khung!

Chương 188

Dù chỉ là một pho thần tượng, cũng ẩn chứa một thành uy năng của chân thân Thông Thiên Giáo Chủ, cũng không phải Chuẩn Thánh cường giả có thể địch lại, sự chênh lệch trong đó thật sự quá lớn, như trời với vực!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lúc này, ánh mắt nhìn về thần tượng của Thông Thiên Giáo Chủ, trong ánh mắt tràn ngập vẻ trầm trọng, Thông Thiên Giáo Chủ thật sự quá mạnh, mạnh đến mức toàn bộ Yêu tộc cũng không dám đối địch với Người!

Thông Thiên Giáo Chủ lại không để ý đến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, đến trước mặt Nhân Vương, trên mặt tràn ngập vẻ đạm mạc nói: "Cũng có chút huyết tính, đáng kế thừa y bát của Bản tọa, Bản tọa hôm nay liền truyền thần thông hoàn chỉnh!" Thông Thiên Giáo Chủ khẽ điểm ngón tay, một đạo quang mang thẳng vào giữa trán Nhân Vương!

Nhân Vương xuất hiện Vạn Thần Ma Khấu Thủ, chân chính huyền bí của thần thông vô thượng, đó là thần thông vô địch được Thông Thiên Giáo Chủ lĩnh ngộ từ vạn thiên đại đạo vì Nhân tộc, mượn sức mạnh của vô số thần ma, có thể dễ dàng vượt cấp chiến đấu!

Thậm chí có thể hiến tế thiên địa, dù là cường giả Chuẩn Thánh, cũng có khả năng bị hiến tế triệt để, đây cũng là chỗ đáng sợ chân chính của đại thần thông vô thượng!

Có thể hiến tế cho bản thân, không ngừng đề thăng tu vi của bản thân, có thể gọi là đại thần thông vô địch, cũng có thể gọi là công pháp vô địch!

Thân thể Nhân Vương vốn tàn tạ, được một cỗ sức mạnh đáng sợ vô cùng tẩm bổ, thân thể rách nát không ngừng phục hồi, trở nên càng thêm cường đại càng thêm đáng sợ, sức mạnh nhục thân tăng gấp bội phần!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất vẫn không dám động đậy, lực áp bách mà Thông Thiên Giáo Chủ ban cho Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất thật sự quá mạnh, gần như khiến họ cảm nhận được nỗi sợ hãi, nỗi sợ cái chết!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này nhìn về Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch môi lộ vẻ khinh thường nói: "Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, xem tình nghĩa ngày xưa, Bản tọa liền không lấy tính mạng, nhưng Bản tọa cũng phải khiến các ngươi ghi nhớ mãi, uy nghiêm của Bản tọa không thể mạo phạm!" Vào lúc này, giữa thiên địa, tử khí tràn ngập, từng đạo uy áp Thánh nhân đáng sợ vô cùng bao trùm, ẩn chứa khí tức ngút trời đáng sợ vô cùng!

Lão Tử Thánh nhân ngồi trên Thanh Ngưu, trên thân phát ra khí tức bá đạo vô biên, trên thân ngưng tụ sức mạnh đáng sợ thấu trời, đôi mắt không khỏi nhìn xuống Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Đạo hữu, được tha người thì tha người!" Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng khẽ nhếch môi lộ vẻ đạm mạc khinh thường nói: "Dám gọi Bản tọa là Đạo hữu, ai cho ngươi gan đó?

Chẳng lẽ Hồng Quân?!" Lão Tử Thánh nhân bỗng nhiên giận dữ, mắt trợn tròn giận dữ nói: "Chỉ là một pho thần tượng nhỏ nhoi tại đây, nếu chân thân ngươi tại đây Bản tọa tự nhiên tránh xa ba dặm, chỉ là thần tượng thôi, lại dám ngông cuồng!" Lúc này vô số Nhân tộc trong đôi mắt tràn ngập lửa giận ngút trời, khi đó cầu cứu Lão Tử Thánh nhân, Lão Tử Thánh nhân lại không ra tay!

Nay Thánh Phụ ra tay muốn giáo huấn hai vị Yêu Hoàng của Yêu

tộc, Lão Tử Thánh nhân lại xuất diện, thật là trò cười lớn nhất thiên hạ, một sự sỉ nhục lớn!

Khiến vô số Nhân tộc không khỏi cười lạnh giận dữ, không khỏi mang theo thần uy vô tận nói: "Nhân đạo chí thượng!

Từ nay về sau Lão Tử không còn là chủ của Nhân giáo, Nhân tộc cũng không thừa nhận có Nhân giáo tồn tại, hậu duệ tử tôn ghi nhớ!" Âm thanh như sấm sét cuồn cuộn vang vọng thiên địa, kết nối thiên đạo đại thế, tước đoạt một thành khí vận Nhân tộc mà Lão Tử Thánh nhân nắm giữ, trực tiếp bị tước đoạt hoàn toàn, Nhân tộc sau này sẽ không có Nhân giáo tồn tại!

Tu vi Lão Tử Thánh nhân không ngừng sụt giảm, vốn có tu vi Thánh nhân trung kỳ đỉnh phong, lúc này đã rơi vào tu vi Thánh nhân sơ kỳ, vốn có thể điều động khí vận Nhân tộc gia trì, nay đã tiêu tan hoàn toàn!

Nếu không nhờ công đức khai thiên giúp Lão Tử Thánh nhân thành Thánh, e rằng đã sớm rơi khỏi cảnh giới Thánh nhân, chỉ có thể có tu vi Chuẩn Thánh!

Lão Tử Thánh nhân lúc này vừa kinh ngạc vừa giận dữ, nhưng giờ phải đối mặt với Thông Thiên Giáo Chủ, dù chỉ là một pho thần tượng, Lão Tử Thánh nhân cũng không dám lơ là, nếu không có khả năng phải trả cái giá đắt thảm khốc, cái giá này không phải người bình thường có thể chịu đựng!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này vung tay, vô tận tiên thiên chi khí ngưng kết thành một thanh thần kiếm, là Tiên Thiên Thần Thai Kiếm phát ra kiếm quang rực rỡ vô cùng, hào quang chiếu rọi vạn giới!

Vô số thần kiếm không khỏi bắt đầu run rẩy, tuy ngưng kết thành một thanh thần kiếm, chỉ là kiếm bình thường nhất, nhưng lại ẩn chứa kiếm ý đáng sợ thấu trời!

Kiếm ý bá đạo đáng sợ vô cùng, như có thể dễ dàng chém nát hư không, thiên địa trước mặt nó dường như cũng có thể dễ dàng bị hủy diệt!

Trong tay Lão Tử Thánh nhân xuất hiện Thái Cực Đồ, trong đó ẩn chứa sức mạnh pháp tắc âm dương, kết nối pháp tắc âm dương giữa thiên địa, hóa thành một cây cầu vàng định trụ âm dương, bùng nổ sức mạnh đáng sợ vô cùng!

Hình thành một cá âm dương, kết nối đại đạo pháp tắc âm dương giữa thiên địa, như một âm dương khổng lồ, hình thành một bát quái âm dương khổng lồ, như muốn hình thành một trận pháp đáng sợ vô cùng!

Trong mỗi đạo pháp tắc ẩn chứa thần văn vô tận, trong thần văn ẩn chứa pháp tắc âm dương đáng sợ vô cùng, đại đạo kết nối dòng sông pháp tắc âm dương!

Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng khẽ nhếch môi lộ vẻ khinh thường, mang theo thần uy ngút trời đáng sợ vô cùng nói: "Bão Kiếm Sát!" Thần kiếm đáng sợ vô cùng ẩn chứa thần thông thấu trời, kích động sức mạnh đại đạo giữa thiên địa, một kiếm chém ra sức mạnh đáng sợ vô cùng!

Dễ dàng chém nát tất cả, Thái Cực Đồ đáng sợ vô cùng của nhật nguyệt tinh thần cũng bị một kiếm chém nát, sức mạnh đáng sợ vô cùng, bị phá hủy hoàn toàn!

Lão Tử Thánh nhân lúc này trên thân xuất hiện một vết thương sâu đến xương đáng sợ, Lão Tử là Thánh nhân chí tôn, ẩn chứa pháp tắc thiên đạo đáng sợ, cũng bị thần tượng của Thông Thiên Giáo Chủ làm bị thương!

Điều đó cho thấy thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ cường đại đến mức nào, dù chỉ là thần tượng cũng có thể đối kháng Thánh nhân,

vậy chân thân thật sự đáng sợ đến mức nào, lại cường đại đến mức nào, e rằng vô hạn tiếp cận vô địch!

Lão Tử Thánh nhân vừa kinh ngạc vừa giận dữ, không ngờ thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ tăng cường nhanh chóng như vậy, nay đã cường đại đến mức đáng sợ như vậy, e rằng trừ hai vị kia ra, sẽ không còn địch thủ của Thông Thiên Giáo Chủ!

Trong Hỗn Độn, nếu không phải Lão Tử Thánh nhân, Nguyên Thủy Thánh nhân cưỡng ép ngưng tụ Bàn Cổ Nguyên Thần, căn bản không thể chống đỡ một kích tùy tiện của Thông Thiên Giáo Chủ!

Dù là Bàn Cổ Nguyên Thần tàn tạ, cũng ẩn chứa sức mạnh vĩ đại vô cùng, có thể dễ dàng nghiền nát tất cả, Thánh nhân trước Bàn Cổ Nguyên Thần như kiến hôi, dễ dàng có thể bị hủy diệt!

Lão Tử Thánh nhân lúc này kết nối với Thiên đạo mà rời khỏi nơi này, dù sao ở lại đây, e rằng uy nghiêm Thánh nhân sẽ mất hết, vì vậy phải rời khỏi nơi này!

Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng khẽ nhếch môi lộ vẻ khinh thường, lúc này lại vung một kiếm, ẩn chứa thần uy đáng sợ thấu trời, trực tiếp một kiếm chém vào cánh tay Lão Tử Thánh nhân, dễ dàng liền chém đứt cánh tay Lão Tử Thánh nhân!

Lão Tử Thánh nhân lúc này biến mất, trở về Côn Luân Sơn, trong đôi mắt vừa kinh ngạc vừa giận dữ, tràn ngập lửa giận ngút trời, đồng thời cũng mang theo nỗi sợ hãi, Thông Thiên Giáo Chủ thật sự quá đáng sợ!

Chương 189

Nếu sau này không có sự nắm chắc tuyệt đối, tuyệt đối không thể tư đấu với Thông Thiên Giáo Chủ, nếu không nhất định sẽ vẫn lạc, không còn một tia sinh cơ!

Lão Tử Thánh nhân dường như có một cảm giác, dù thần hồn ký gửi trên Thiên đạo, Thông Thiên Giáo Chủ dường như cũng có thể chém đứt, khiến Lão Tử Thánh nhân vẫn lạc hoàn toàn, dù được Thiên đạo phù hộ, cũng có khả năng vẫn lạc!

Đây cũng là lý do Lão Tử Thánh nhân phải chạy trốn, đó là sự vẫn lạc thật sự, Lão Tử Thánh nhân không muốn vẫn lạc ở đó, nếu không thể diện Thánh nhân còn đâu, thêm vào đó Thánh nhân vốn không dính líu nhân quả thế gian, có thể cai quản muôn loài!

Tự nhiên không có bao nhiêu người nguyện ý từ bỏ vị trí đó, vì vậy Lão Tử Thánh nhân mới chạy trốn!

Lúc này vô số thần ma không khỏi mở to đôi mắt, đều ngây người tại chỗ, Lão Tử Thánh nhân đã chạy trốn, bị Thông Thiên Giáo Chủ chém đứt một cánh tay, có thể nói thể diện Thánh nhân không còn, sẽ trở thành trò cười trong vô số thần ma, một trò cười triệt để!

Cánh tay Lão Tử Thánh nhân phát ra thánh uy vô tận, Chuẩn Thánh bình thường căn bản không thể tiếp cận, nếu không sẽ bị máu Thánh nhân đáng sợ vô cùng, trực tiếp nghiền nát thành tro, tiêu tan giữa thiên địa!

Thông Thiên Giáo Chủ vung tay, cánh tay Lão Tử Thánh nhân xuất hiện trong tay Thông Thiên Giáo Chủ, từ đó chiết xuất sức mạnh tinh thuần vô cùng, không ngừng rót vào cơ thể Nhân Vương!

Nhân Vương cưỡng ép đột phá tu vi Chuẩn Thánh, vì vậy nền

tảng có phần bất ổn, dù vậy, cũng đáng sợ đến mức này, khiến vô số thần ma kinh hãi!

Lúc này có năng lượng tinh thuần của Thánh nhân bổ sung nền tảng, đây là tạo hóa lớn của thiên địa, dù là thần ma, e rằng cũng không thể có được tạo hóa như vậy!

Nền tảng của Nhân Vương lúc này không ngừng được bổ sung, tu vi càng thêm cường đại, sắp đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, chỉ cách một bước mà thôi!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này mới nhìn về Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch môi lộ vẻ khinh thường nói: "Lão Tử tháo chạy, các ngươi có con át chủ bài nào sao?" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất trong đôi mắt tràn ngập vẻ chấn động, hiển nhiên lúc này đều chưa hoàn hồn, Thông Thiên Giáo Chủ thật sự quá cường đại, cường đại đến mức khiến người ta tuyệt vọng!

Chỉ hai kiếm đã khiến Lão Tử Thánh nhân tháo chạy, lại còn vung thêm một kiếm chém đứt một cánh tay Lão Tử Thánh nhân, đủ để nói thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ đã vượt xa Thánh nhân, đạt đến mức khiến chư vị Thánh nhân cũng chỉ có thể nhìn theo mà không thể với tới!

Không đợi Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất nói, Thông Thiên Giáo Chủ liền vỗ một chưởng, cự chưởng ngút trời đáng sợ vô cùng, trực tiếp vỗ Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất trọng thương, khí thế không ngừng suy yếu, gần như dầu hết đèn tắt, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ vẫn lạc!

Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp bị đánh trở về Yêu tộc Thiên Đình, chỉ có thể dốc sức trấn áp thế phản phệ của bản thân, nếu không thậm chí có khả năng sẽ vẫn lạc, nguyên thần gần như trọng thương!

Xuất hiện vô số vết rạn, nếu không nhờ tu vi thấu trời, e rằng lúc này đã vẫn lạc hoàn toàn, không còn một tia sinh cơ tồn tại!

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này cũng không khá hơn là bao, dù có Hỗn Độn Chung trấn áp, cũng chỉ hơi tốt hơn Đế Tuấn một chút mà thôi, đồng thời cũng đang trấn áp, thương thế của bản thân không ngừng phục hồi!

Thông Thiên Giáo Chủ đôi mắt nhìn về Yêu tộc Thiên Đình, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia khinh thường nói: "Chỉ là lũ kiến hôi, sau này tất diệt!" Tu vi của Nhân Vương lúc này không ngừng đề thăng, nền tảng hoàn toàn viên mãn, đáng sợ hơn Tiên Thiên Đạo Thể gấp nghìn vạn lần, ẩn chứa thần uy thấu trời, không hề kém cạnh chủng tộc tiên thiên!

Còn cường đại hơn Chí tôn trong chủng tộc tiên thiên, đáng sợ hơn gấp mười lần, sức mạnh của cánh tay Thánh nhân, dù chỉ là một giọt máu tươi, cũng có thể dựng dục ra một vị Đại La Kim Tiên!

Khi Bàn Cổ Đại thần vẫn lạc đã hóa thân thành thiên địa, mười hai giọt tinh huyết hóa thành mười hai Tổ Vu, tiềm lực vô hạn!

Có tiềm lực đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thậm chí có tiềm lực đột phá Thiên Đạo kỳ!

Đại La Kim Tiên được sinh ra từ máu tươi của Thánh nhân, tuy có uy năng vô biên, nhưng tiềm lực cuối cùng cũng chỉ có thể đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, không thể đột phá cảnh giới của bản thân nữa!

Trừ phi Thánh nhân có thể không ngừng đột phá cảnh giới của bản thân, nếu không sinh linh được sinh ra từ họ sẽ không có khả năng tiến thêm một bước nữa, dù có cơ duyên lớn đến mấy, cũng khó mà bước thêm một bước!

Nhân Vương bao phủ bởi từng đạo thần uy đáng sợ vô cùng chấn động thương khung, phía sau hiện lên vạn đạo hư ảnh thần ma, mỗi tôn thần ma phát ra khí diễm ngút trời, khí tức đáng sợ vô cùng trấn áp thương khung!

Nhân Vương lúc này gần như trở thành sự tồn tại đáng sợ vô cùng dưới Thánh nhân, không hề kém cạnh thần ma chí tôn, có thể địch lại đại năng tiên thiên, có sức mạnh vĩ đại vô thượng, có thể xưng là duy ngã độc tôn!

Lúc này vô số thần ma run rẩy, ánh mắt ẩn chứa vẻ kinh hãi, nay Nhân tộc mới thực sự cá hóa rồng, thực sự có thể bay cao trên cửu thiên!

Nhân tộc từ nay về sau liền có thể quật khởi hoàn toàn, sau này liền có thể trấn áp thương khung, trở thành bá chủ thiên địa, có Thông Thiên Giáo Chủ là vị đại thần tuyệt thế trấn thủ, dù là chư Thánh, cũng không dám gây khó dễ cho Nhân tộc!

Thông Thiên Giáo Chủ đôi mắt đạm mạc nhìn bốn vị đệ tử, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch lên một nụ cười đạm đạm nói: "Không tệ, Ta rất an lòng!" Đa Bảo Đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu lúc này vô cùng cung kính nói: "Chúng đệ tử bái kiến Sư tôn!" Thông Thiên Giáo Chủ đôi mắt nhìn về Long tộc, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười đạm đạm nói: "Sau này Nhân Long hai tộc, kết thành liên minh!

Long tộc là đồ đằng của Nhân tộc!" Âm thanh như sấm sét cuồn cuộn vang vọng thiên địa, vang vọng cả thiên địa!

Từ nay Nhân tộc và Long tộc khí vận tương liên, từ nay Nhân tộc và Long tộc cùng vinh cùng nhục!

Kim Long khí vận Nhân tộc hiển hiện, Kim Long khí vận Long tộc hiển hiện, phát ra uy nghiêm đáng sợ vô cùng, như thần long thật sự!

Vô số chủng tộc không khỏi tâm thần chấn động, Long tộc tuy không còn là chủng tộc bá chủ năm xưa, nhưng cũng vô cùng đáng sợ, cùng Nhân tộc nương tựa lẫn nhau, liền có thể vĩnh viễn không suy tàn!

Nhân tộc bất diệt, Long tộc bất diệt!

Nay Nhân tộc quật khởi không thể địch, e rằng không có bất kỳ chủng tộc nào khó mà chống đỡ, đây là thiên đạo đại thế!

Chương 190

Trừ phi thực lực siêu Thiên đạo, nếu không không thể nghịch thiên đạo đại thế, nếu không Thiên đạo nổi giận, e rằng không ai cản được!

Thần tượng của Thông Thiên Giáo Chủ lúc này quay về, trong Nhân tộc Thánh Đình hưởng thụ khí vận hương hỏa, rồi chìm vào giấc ngủ sâu!

Trong thế giới Nữ Oa Cung!

Nữ Oa Thánh nhân, Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ mỗi người diễn biến đại đạo của bản thân, tràn ngập huyền diệu vô tận, ngưng tụ vô số đại đạo diễn biến giữa thiên địa, mỗi đạo đại đạo đều ẩn chứa uy năng vô tận!

Nhân Vương lúc này dẫn dắt cường giả Nhân tộc, không ngừng chém giết cường giả Yêu tộc còn sót lại!

Từng vị cường giả Yêu tộc bị không ngừng chém giết, nay có khí vận Nhân tộc gia trì, lại có thiên đạo đại thế tồn tại, Yêu tộc không có chút sức chống cự nào, tại chỗ liền bị chém giết hết sạch!

Vô số Yêu tộc đã từng chém giết Nhân tộc hoàn toàn vẫn lạc, trở thành lương thực của vô số Nhân tộc, dù sao nhục thân của vô số cường giả Yêu tộc đều vô cùng đáng sợ, sức mạnh nhục thân ẩn chứa năng lượng vô tận!

Nếu để Nhân tộc thôn phệ nhục thân Yêu tộc, liền có thể không ngừng tẩm bổ thân thể, khiến nhục thân vô cùng đáng sợ, sức mạnh cường đại không thể địch lại!

Nhân Vương ra lệnh cho vô số cường giả Nhân tộc thu thập thi hài Nhân tộc, thu thập vô số anh hồn Nhân tộc đã chiến tử, vì những anh

hồn Nhân tộc đã chiến tử mà lập bia cổ, vì Nhân tộc đặt nền móng lưu truyền đời đời!

Nhân tộc đã chết trăm tỷ người, Nhân tộc bị trọng thương, muốn trong thời gian ngắn khôi phục nguyên khí Nhân tộc cũng cực kỳ khó khăn, nhưng sau trăm vạn năm cuối cùng sẽ khôi phục nguyên khí Nhân tộc, thậm chí sẽ càng thêm đáng sợ, khi đó mới là lúc Nhân tộc thực sự bùng nổ, thực sự nghiền nát chư thiên vạn tộc, trở thành chủ tể vạn tộc!

Yêu tộc Thiên Đình!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lúc này không ngừng khôi phục thương thế của bản thân, bản nguyên Thiên Đình đáng sợ vô cùng không ngừng gia trì, thương thế khôi phục bằng mắt thường có thể thấy được!

Nhưng cũng sẽ tiêu hao sức mạnh bản nguyên Thiên Đình, chỉ là sự tiêu hao đối với bản nguyên Thiên Đình, chỉ là hạt cát trong sa mạc cũng không đủ, vì vậy cũng sẽ không làm tổn hại bản nguyên Thiên Đình!

Thoáng chốc mấy trăm năm trôi qua!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất miễn cưỡng khôi phục thương thế của bản thân, miễn cưỡng có thể bùng nổ sức mạnh đáng sợ trên thân!

Lúc này có mười Đại Yêu Thánh vô cùng cung kính đứng bên cạnh Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất hộ pháp, sợ có đại năng tiên thiên cường đại đến Yêu tộc đánh lén Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất!

Yêu Sư Cung Điện!

Côn Bằng trong đôi mắt lóe lên một tia âm u, vốn Côn Bằng đã định ra tay, ra tay đánh lén Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, có Thập Đại Yêu Thánh trấn thủ, dù là Côn Bằng, cũng không thể trong nháy mắt đánh bại Thập Đại Yêu Thánh!

Dù là một khoảnh khắc, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất liền có thể ra tay, dù là thân thể trọng thương, hai vị chí tôn ra tay, liền có thể trọng thương Côn Bằng!

Đây cũng là chỗ Côn Bằng kiêng dè, không thể trong nháy mắt chém giết mười vị Yêu Thánh, liền sẽ bị hai vị Yêu Hoàng công kích, dù là Côn Bằng cũng vô cùng kiêng dè, dù sao uy lực của Hỗn Độn Chung thật sự quá cường hãn!

Hơn nữa Côn Bằng có một tia thần hồn, bị nắm giữ trong tay Đế Tuấn, nếu không thể trong một khoảnh khắc chém giết, Côn Bằng liền có khả năng vẫn lạc!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lúc này mở đôi mắt, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch lên một tia khinh thường!

Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất vốn chờ Côn Bằng ra tay, nhưng Côn Bằng vẫn không dám ra tay, vì vậy lúc này mở đôi mắt, luyện chế thần binh vô thượng phá tan nhục thân Vu tộc!

Xung quanh ẩn giấu Phục Hy, Phục Hy lúc này bước ra từ hư không, khí tức vô cùng bình hòa, không có chút khí tức nào đáng nói, hướng về Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hành một lễ, rồi trở về cung điện của mình!

Côn Bằng lúc này không khỏi run rẩy, trong ánh mắt lóe lên vẻ sợ hãi, không ngờ Phục Hy lại ẩn giấu trong bóng tối, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay!

Nếu Côn Bằng ra tay tất chết không nghi ngờ, sẽ không có chút

sinh cơ nào đáng nói, Côn Bằng trong đôi mắt tràn ngập vẻ âm u, rồi không ngừng dùng vô tận đại đạo pháp tắc luyện chế Yêu Sư Cung, muốn luyện chế một kiện bảo vật vô thượng, là bảo vật chứng đạo của mình!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất khóe miệng không khỏi khẽ nhếch lên một nụ cười đạm đạm, tuy trước đó bị Thông Thiên Giáo Chủ trọng thương, nhưng đã tập hợp đủ hồn phách Nhân tộc, đủ để luyện chế một thanh thần kiếm! 28.

Thanh thần kiếm này liền đủ để chém nát nhục thân Tổ Vu, chém nát nhục thân của mọi cường giả.

Dù cường đại như nhục thân Tổ Vu, e rằng cũng không chống đỡ được phong mang của thanh thần kiếm này!

Trăm tỷ hồn phách Nhân tộc tại đây, phát ra oán hận chi lực vô tận, đủ để bao trùm cả Yêu tộc Thiên Đình, tràn ngập tiếng ai oán vô tận, tràn ngập oán lực vô tận!

Dù là cường giả Yêu tộc lúc này cũng tâm thần chấn động, tràn ngập nỗi sợ hãi vô tận, đó là oán lực vô biên!

Kim Long khí vận của Yêu tộc Thiên Đình lúc này không khỏi phát ra tiếng ai oán, Long khu vốn tràn ngập kim quang vô tận, xuất hiện vô số đốm đen, đó là nghiệp lực vô tận!

Chương 191

Vô số cường giả Yêu tộc không khỏi phun máu tươi, trong ánh mắt chấn kinh vạn phần, điên cuồng áp chế thương thế của mình, sợ bị nghiệp lực đáng sợ vô cùng, hoàn toàn bao phủ quanh thân, hoàn toàn vẫn lạc!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất trong đôi mắt tràn ngập vẻ bình thản, đã sớm liệu trước kết quả ngày nay, dù sao Thiên đạo đại thế phù hộ Nhân tộc, được cả Thiên đạo phù hộ!

Phàm những chủng tộc đồ sát Nhân tộc số lượng lớn, đều sẽ có nghiệp lực vô tận giáng xuống, nếu không có tu vi đáng sợ vô cùng, e rằng không chống đỡ được nghiệp lực ngút trời, liền sẽ vẫn lạc hoàn toàn!

Thần hồn sẽ trực tiếp bị lửa nghiệp lực thiêu thành tro tàn, hoàn toàn biến mất giữa thiên địa, ngay cả chân linh cũng sẽ bị ma diệt!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đôi mắt đạm mạc, mọi thứ đã sớm được dự liệu, vì vậy hai người điều động bản nguyên Thiên Đình gia trì bản thân, có thể bùng nổ sức mạnh đỉnh phong!

Hai đạo pháp lực ngút trời đáng sợ vô cùng, không ngừng dung hợp trăm tỷ Nhân tộc, trong đó hồn phách đáng sợ vô cùng, không ngừng phát ra gầm thét, ai oán, oán hận!

Vô số bảo vật từ Thiên Đình Bảo Khố bay ra, mỗi kiện đều là vật tiên thiên, tràn ngập uy năng vô tận, ẩn chứa từng đạo pháp tắc, mỗi đạo pháp tắc đều ẩn chứa uy năng đáng sợ!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất điều động sức mạnh Thái Dương Chân Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa bá đạo vô cùng đáng sợ, Thái Dương Chân Hỏa bá đạo vô cùng không ngừng thiêu đốt vật tiên

thiên!

Vô số vật tiên thiên không ngừng bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt, vô số chất lỏng xuất hiện, trong chất lỏng ẩn chứa từng đạo pháp tắc!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hai tay không khỏi ngưng tụ thần văn vô tận, thần văn đáng sợ vô cùng, trên chất lỏng xuất hiện thần văn vô tận, mỗi đạo thần văn đều ẩn chứa đại đạo pháp tắc vô tận!

Không ngừng gia trì uy năng thiên địa, lúc này vô tận chất lỏng ngưng tụ Tiên Thiên Thần Thai Văn, chất lỏng đáng sợ vô cùng hóa thành một thanh thần kiếm, phát ra huyết khí vô tận, thần kiếm toàn thân đỏ như máu, tràn ngập máu tươi vô tận, trên chuôi kiếm tràn ngập oán hận chi lực ngưng tụ!

Thần kiếm tuyệt thế sắp ra đời, phát ra uy năng đáng sợ thấu trời, từng đạo sát lục chi khí thấu trời thẳng lên tận trời, ẩn chứa sát khí vô tận, bao trùm cả Hồng Hoang đại địa!

Vô số thần ma tâm thần chấn động, tràn ngập nỗi sợ hãi vô tận, trong ánh mắt vô số chủng tộc lộ ra vẻ sợ hãi!

Trong thế giới Nữ Oa Cung!

Nữ Oa Thánh nhân lúc này nhíu nhíu lông mày phượng, trong ánh mắt tràn ngập vẻ đạm mạc, rồi nhắm đôi mắt, cũng không để ý việc này!

Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng lộ ra một tia khinh thường, trong đôi mắt tràn ngập vẻ đạm mạc, cũng không để ý việc này!

Hậu Thổ đôi mắt đạm mạc, cũng không để ý việc này, giữa thiên địa có thể khiến Hậu Thổ để ý, việc đó e rằng không nhiều!

Trên Yêu tộc Thiên Đình, xuất hiện vô số mây sấm sét!

Vô tận thiên phạt xuất hiện, ẩn chứa thần uy thấu trời, từng đạo thần lôi ngút trời ngưng tụ, xuất hiện sức mạnh thần lôi đáng sợ vô cùng!

Tử Tiêu Thần Lôi đáng sợ vô cùng ngưng tụ, ẩn chứa thần uy thấu trời chấn động thiên địa, Tử Tiêu Thần Lôi vô cùng vô tận không ngừng gào thét!

Như từng con chân long, trên mỗi vảy đều trông vô cùng chân thật, dường như hóa thành thực chất!

Phát ra uy nghiêm chân long đáng sợ vô cùng, uy năng chân long đáng sợ vô cùng bao trùm thiên địa, phát ra thần uy thấu trời!

Hướng về huyết sắc thần kiếm đáng sợ vô cùng oanh kích tới, từng đạo Tử Tiêu Thần Lôi đáng sợ vô cùng oanh kích, như từng đạo Tử Tiêu Thần Lôi đáng sợ vô cùng!

Huyết sắc thần kiếm phát ra thần quang rực rỡ vô tận, ẩn chứa kiếm mang thấu trời, chỉ dựa vào bản năng, liền dễ dàng chém nát Tử Tiêu Thần Lôi!

Lúc này thiên địa nổi giận gầm thét, xuất hiện từng đại Hỗn Độn Thần Lôi, từng đạo Hỗn Độn Thần Lôi đáng sợ vô cùng lần nữa đánh xuống, hướng về huyết sắc thần kiếm đáng sợ vô cùng đánh tới!

Huyết sắc thần kiếm dễ dàng phá tan Hỗn Độn Thần Lôi, huyết sắc thần kiếm phát ra thần uy thấu trời, dễ dàng phá tan mọi không gian!

Kiếm mang huyết sắc vô cùng vô tận chém trời xé đất, trong thần uy ngút trời đáng sợ vô cùng, xé rách thương khung, bầu trời xuất hiện từng vết nứt vỡ!

Dù là sức mạnh thần lôi đáng sợ vô cùng, cũng vẫn bị một kiếm phá tan, từng đạo thần lôi giáng xuống, dễ dàng liền bị huyết sắc thần

kiếm chém thành hai nửa, trong đó ẩn chứa vô số oán niệm Nhân tộc! 29.

Vô số Nhân tộc không ngừng gào thét chấn động thiên địa, không ngừng gia trì phong mang của thanh thần kiếm này.

Phong mang càng mạnh gấp trăm lần, ẩn chứa quỷ thần chi lực thấu trời, chỉ dựa vào bản năng đã gần đến thần uy của Chuẩn Thánh!

Thật sự là thần binh vô thượng, không hề kém cạnh sự tồn tại của tiên thiên chí bảo, có thể càng thêm đáng sợ càng thêm cường đại!

Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất khóe miệng đều lộ ra một nụ cười đạm đạm, có thần binh này trong tay, phá Vu tộc liền dễ dàng, không tốn chút sức lực nào!

Chương 192

Huyết sắc thần kiếm thành công vượt qua thiên kiếp, trên bầu trời giáng xuống một đạo thần quang, không ngừng rèn luyện thanh huyết sắc thần kiếm, phát ra thần huy rực rỡ vô cùng, hào quang chiếu rọi vạn giới!

Khiến vô số thần ma chấn động, ngay cả trong ánh mắt Thánh nhân cũng lộ ra một tia kinh ngạc, đó chỉ là một kiện hậu thiên chí bảo, lại ẩn chứa uy năng đáng sợ như vậy!

Dù là Sát Lục Thần Kiếm, ẩn chứa pháp tắc sát lục đáng sợ vô cùng, cũng không cường đại đến mức đáng sợ như vậy, chỉ dựa vào bản năng liền có thể đối kháng Chuẩn Thánh!

Nếu có người cầm Sát Lục Thần Kiếm, uy năng thấu trời có thể bùng nổ, e rằng có thể xưng hùng trong hàng ngũ Chuẩn Thánh, thực sự ngạo thị thiên hạ vô địch vạn năm! 30.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hai người dùng đại pháp lực và sức mạnh pháp tắc đáng sợ vô cùng, muốn thu lấy thanh Sát Lục Thần Kiếm này vào không gian để luyện hóa thật kỹ!

Sát Lục Thần Kiếm đáng sợ vô cùng, vô số Nhân tộc ngửa mặt lên trời gầm thét, không ngừng gia trì hào quang của Sát Lục Thần Kiếm, dễ dàng liền phá tan sức mạnh pháp tắc do Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất ngưng tụ!

Hướng về Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất chém tới một kiếm, ẩn chứa kiếm mang rực rỡ vô cùng, dễ dàng liền phá tan tất cả!

Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn sắc mặt đại biến, uy năng của Sát Lục Thần Kiếm thật sự quá đáng sợ, vạn vật không vật nào không chém, dù Thánh nhân cũng có thể một kiếm chém xuống!

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này một thân giận dữ gầm thét: "Hỗn Độn Chung!" Hỗn Độn Chung trấn áp vạn cổ, trấn áp càn khôn, định âm dương, nghịch chuyển thời gian!

Từng đạo phù văn huyền diệu đáng sợ vô cùng hiện lên trên Hỗn Độn Chung, ẩn chứa phù văn đại đạo đáng sợ vô cùng, không ngừng gia trì sức mạnh pháp tắc vô cùng vô tận, bùng nổ uy năng đáng sợ thấu trời, như có thể dễ dàng trấn áp thiên địa!

Sát Lục Thần Kiếm đáng sợ vô cùng chém vào Hỗn Độn Chung, phát ra tiếng động lớn kinh thiên động địa!

"Đang!" Âm thanh như đại đạo, ẩn chứa huyền diệu vô tận, khiến vô số tu sĩ Thiên Đình thất khiếu chảy máu, trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi!

Dù chỉ là dư âm, cũng hủy diệt vô số cung điện Thiên Đình, cung điện bị hủy diệt hoàn toàn, Kim Loan Điện cũng xuất hiện vô số vết rạn, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ phá nát hoàn toàn!

Nhân tộc Thánh Đình!

Nhân Vương lúc này mở đôi mắt, trong đôi mắt rơi xuống hai hàng lệ xanh, không khỏi phát ra gầm thét: "Anh hồn Nhân tộc không thể diệt, hãy vì Nhân tộc ta chiếu sáng con đường phía trước!

Hãy xem Nhân tộc ta làm sao bước lên đỉnh cao thế gian, cai quản vạn tộc!" Âm thanh như sấm chính cuồn cuộn phát ra đạo âm, truyền khắp cả Nhân tộc, vô số Nhân tộc quỳ bái kêu gào, tiếng kêu gào chấn phá thương khung, vô số thần ma thân thể run rẩy, thần hồn dường như cũng muốn phá nát, không chịu đựng nổi uy nghiêm đáng sợ vô cùng của Nhân tộc!

Nhân Vương lúc này chân đạp thiên địa, bước bước sinh liên, trên thân bao phủ bởi kim quang đáng sợ vô cùng, hào quang chiếu rọi cả

vạn tộc, khiến vô số thần ma cảm nhận được một tia sợ hãi, không khỏi bắt đầu tâm thần chấn động!

Nhân Vương giáng lâm Yêu tộc Thiên Đình, trên thân phát ra khí tức đáng sợ thấu trời, một cỗ khí tức đáng sợ vô cùng sánh ngang thần ma tung hoành thiên địa, dù nhật nguyệt thiên địa, trước mặt Người cũng phải ảm đạm thất sắc, không dám trực diện khí tức đáng sợ của Nhân Công!

Vô số cường giả Yêu tộc trong ánh mắt tràn ngập lửa giận, đều không khỏi bắt đầu mắng chửi Nhân Vương, tiếng mắng chửi liên miên không dứt!

Nhân Vương làm ngơ, chỉ yên lặng nhìn Sát Lục Thần Kiếm, trong đôi mắt rơi lệ, khí tức thấu trời trên thân thẳng lên tận trời, trở nên vô cùng bạo nộ vô cùng bá đạo, lúc này đã xảy ra một sự lột xác, một cuộc lột xác vô thượng chân chính!

Nếu Nhân Vương không vẫn lạc, sau này liền có cơ hội, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành cường giả tuyệt thế chân chính, bảo vệ cả Nhân tộc!

Khi đó cả Nhân tộc liền không cần Thông Thiên Giáo Chủ bảo vệ, Nhân tộc liền có thể tự cường chiến thắng vạn tộc, trở thành chúa tể vạn tộc, cai quản muôn loài!

Không phải trải qua vạn nỗi ma nạn, không có đại nghị lực, đại trí tuệ đại trí tuệ, không thể thành công!

Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất, trong đôi mắt lóe lên sát ý, nay bên cạnh Nhân Vương không có Thông Thiên Giáo Chủ bảo vệ, nay chính là lúc chém giết thần bảo hộ Nhân tộc!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lúc này liên tục ra tay, không hề giữ lại chút nào, hai người toàn lực ra tay có thể xưng là vô địch thiên

hạ, dù vô số thần ma, cũng phải lùi lại ba phần, không dám trực diện thần uy ngút trời của hai người!

Nhân Vương trong đôi mắt lóe lên một tia khinh thường, trên thân phát ra bi ai vô tận, ngữ khí vô cùng kiên định nói: "Ta là Nhân tộc Nhân Vương!

Hôm nay đón linh hồn đồng bào, trở về Nhân tộc!

Từ nay bảo vệ nền móng vạn thế của Nhân tộc, khiến Nhân tộc ta vạn thế không suy tàn!

Không biết chư vị đồng bào ý hạ như thế nào?" Chỉ thấy Sát Lục Thần Kiếm hào quang đại thắng, như một đạo huyết sắc quang mang, rơi vào tay Nhân Vương, phát ra thần uy đáng sợ vô cùng vô tận!

Nhân Vương lúc này không khỏi vuốt ve Sát Lục Thần Kiếm, trong ánh mắt tràn ngập bi thương, lúc này khí tức đột nhiên thay đổi, như một vị tuyệt thế kiếm khách, như thần kiếm phong trần sắp trỗi dậy, phát ra hào quang vốn có!

Trong Sát Lục Thần Kiếm vô số oan hồn Nhân tộc, trên mặt đều lộ ra nụ cười sảng khoái lâm li, khí tức vốn tràn ngập oán hận vô tận trên thân, hoàn toàn biến mất không dấu vết, tràn ngập sự thánh khiết vô tận!

Như hài đồng Nhân tộc vừa mới ra đời, tràn ngập hào quang vô tận, và hy vọng vô tận, dẫn dắt hy vọng quật khởi của Nhân tộc!

Chương 193

Nhân Vương trong đôi mắt tràn ngập hung quang vô tận, mang theo thần uy thấu trời nói: "Ta lấy danh nghĩa Nhân tộc!

Nếu Nhân tộc có thể đứng vững trên thế gian, tất lấy Yêu tộc làm thức ăn!

Sẽ yêu cầu huấn luyện làm nô bộc, cung cấp cho Nhân tộc sai khiến!

Ha ha ha ha....." Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất Thiên Đình vô số cường giả Yêu tộc, trong ánh mắt tràn ngập lửa giận ngút trời, lửa giận không kìm nén được, không khỏi giận dữ gầm thét: "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Chỉ thấy 360 ngôi sao phát ra hào quang vô tận, phát ra từng đạo sức mạnh tinh thần đáng sợ vô cùng, bao trùm cả Thiên Đình, xuất hiện vô số ngôi sao!

Từng ngôi sao viễn cổ hiện thế, phát ra sức mạnh vĩ đại vô cùng, như có thể dễ dàng hủy diệt một vị cường giả Chuẩn Thánh, dễ dàng có thể trọng thương một vị cường giả Á Thánh!

Khó mà chống đỡ được sức mạnh tinh thần vĩ đại thấu trời, nay Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã hoàn thiện không ít, tuy không thực sự viên mãn, nhưng uy năng ẩn chứa không hề kém cạnh đại trận thiên hạ, có hơn chứ không kém!

Trong thiên hạ cũng chỉ có lác đác mấy tòa đại trận, mới có thể sánh ngang Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đủ để thấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đáng sợ, có thể xưng là đại trận cứng đối cứng với Thánh nhân, thậm chí có uy năng chém giết Thánh nhân, đó cũng là đại trận trấn tộc của các đại chủng tộc!

Nhân Vương trong đôi mắt nhìn về Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận,

khóe miệng không khỏi khẽ nhếch lên một tia khinh thường, trong ngữ khí mang theo bi ai vô tận nói: "Đồng bào Nhân tộc, hôm nay Bản tọa sẽ dẫn các ngươi về Nhân tộc, trong Thánh Đình hưởng thụ sự cúng bái của Nhân tộc!" Nhân Vương trong tay nắm Sát Lục Thần Kiếm, sát lục chi khí đáng sợ vô cùng quét khắp cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ẩn chứa thần huy thấu trời, Sát Lục Thần Kiếm chém xuống!

Trực tiếp một kiếm chém nát mấy trăm ngôi sao, vô số ngôi sao nổ tung, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vì thế bị một kiếm chém nát, thần uy ngút trời ẩn chứa trong đó bị phá vỡ, khiến vô số cường giả Yêu tộc không khỏi tâm thần chấn động, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, trong ánh mắt vừa kinh ngạc vừa giận dữ!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lúc này cũng không khỏi phun máu tươi, Sát Lục Thần Kiếm thật sự quá lợi hại, gần như tung hoành thiên hạ vô địch, không hề kém cạnh tiên thiên chí bảo thật sự, có hơn chứ không kém!

Nhân Vương lúc này tiêu sái rời đi, trở về Nhân tộc Thánh Đình, trong tay nắm Sát Lục Thần Kiếm, phát ra sát lục chi khí vô tận, được vô số Nhân tộc cúng bái!

Sức mạnh hương hỏa vô cùng vô tận, không ngừng gia trì Sát Lục Thần Kiếm, tẩy rửa sát lục chi khí trong đó, tăng cường đại đạo sát lục trong đó, muốn hóa thành công đức chí bảo!

Chỉ là cần vô số Nhân tộc ngày đêm cúng bái, có lẽ mấy trăm năm sau, liền có thể trở thành thánh khí chân chính của Nhân tộc, trở thành nội tình vô thượng chân chính của Nhân tộc, không hề kém cạnh nội tình của các đại chủng tộc!

Nhân Vương trở về Nhân tộc Thánh Đình, không khỏi phun máu tươi, trên thân xuất hiện từng vết nứt vỡ, hiển nhiên bị trọng thương!

Đại đạo sát lục ẩn chứa trong Sát Lục Thần Kiếm thật sự quá bá đạo, dù Nhân Vương chỉ ra hai kiếm, gần như thần hồn phá nát, nhục thân sụp đổ!

Nhân Vương lúc này khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười, tuy máu tươi chảy ra từ khóe miệng, trông có vẻ đáng sợ!

Nhưng lúc này Nhân Vương đang nắm giữ vận mệnh toàn bộ Nhân tộc, Nhân Vương không thể ngã xuống, nay lại đoạt lại trăm tỷ hồn phách Nhân tộc, dù bị luyện thành chí bảo!

Sau này liền có thể vĩnh sinh vĩnh thế bảo vệ Nhân tộc, phù hộ Nhân tộc.

Khiến Nhân tộc có thể vĩnh sinh vĩnh thế hưng thịnh vô cùng, thực sự bước vào giữa thiên địa, cai quản vạn tộc, chân đạp thương khung, trở thành chủng tộc hùng vĩ nhất!

Nhân Vương tuy cưỡng ép động dụng Sát Lục Thần Kiếm mà bị trọng thương, nhưng có khí vận Nhân tộc gia trì cũng không sao, thậm chí thực lực sẽ càng lên một tầng lầu, có uy năng càng thêm đáng sợ, thậm chí có khả năng thực sự nắm giữ Sát Lục Thần Kiếm.

Để lại cho Nhân tộc một kiện chí bảo vô thượng, từ nay Nhân tộc liền sẽ có nội tình vô thượng, không hề kém cạnh nội tình của các đại chủng tộc, nội tình thực sự có thể xưng là vô địch.

Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất, trong đôi mắt tràn ngập lửa giận ngút trời, nhưng lúc này lại không thể làm gì, Nhân Vương thật sự quá đáng sợ, cường đại đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Cầm thanh Sát Lục Thần Kiếm đó, có thể dễ dàng hủy diệt tất cả, dù cường giả Chuẩn Thánh, cũng không chống đỡ được hào quang của Sát Lục Thần Kiếm, sẽ bị dễ dàng chém giết, không có chút sức phản kháng nào.

Côn Bằng khóe miệng lóe lên một tia khinh thường, rồi chìm vào tu luyện, khôi phục thương thế của bản thân, dù sao năm xưa bị trọng thương, dù nay cũng chưa hoàn toàn khôi phục, chỉ là không sao cả.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất trong đôi mắt âm trầm vô cùng, nếu Sát Lục Thần Kiếm có thể phá tan nhục thân Vu tộc, Yêu tộc không có nửa phần nắm chắc chiến thắng Vu tộc, thậm chí dễ dàng sẽ bị Vu tộc hủy diệt.

Thực lực Vu tộc đáng sợ nhất, cường đại đến mức khiến vô số chủng tộc chấn động, không dám trực diện thần uy thấu trời, thực sự có thể quét ngang vạn tộc, trở thành sự tồn tại vô địch thực sự.

Nay còn đáng sợ hơn năm xưa Tam tộc, càng thêm bá đạo.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lúc này chìm vào trầm mặc, nếu không có cách đối phó Vu tộc, Yêu tộc tất diệt, nhiều nhất chỉ có thể còn lại một ít huyết mạch.

Kết cục đó không phải điều Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất muốn, hai người đều là bá chủ vô thượng, Yêu Hoàng tuyệt thế chân chính, thống nhất vô số Yêu tộc, dưới trướng có vô số cường giả.

Cường giả Chuẩn Thánh số lượng nhiều, mỗi vị đều có thể xưng là vô địch trong cảnh giới đồng cấp, thực sự có chiến lực vô địch, không hề kém cạnh bá chủ thiên địa, sự tồn tại đáng sợ vô cùng chân chính.

Hồng Hoang có vô số chủng tộc, đứng trên thế gian liền có vạn tộc, thực sự có mười nghìn chủng tộc, mỗi chủng tộc đều có một vị tồn tại Đại La Kim Tiên viên mãn, nếu không khó mà xưng là đại chủng tộc.

Trong Bách tộc đều có một vị cường giả Chuẩn Thánh trấn giữ, mới thực sự là thế lực đỉnh cao tung hoành Hồng Hoang, tuy xa xa

không bằng Vu tộc và Yêu tộc, nhưng cũng là thế lực lớn giữa thiên địa.

Nếu có thể liên hợp các thế lực này, Yêu tộc liền có cơ hội chiến thắng Vu tộc, nhưng một khi liên minh với Yêu tộc, liền sẽ dính líu nhân quả, nếu không độ qua được, cả chủng tộc liền sẽ hoàn toàn tan biến.

Chương 194

Thậm chí ngay cả một tia huyết mạch cũng sẽ không còn, hoàn toàn biến mất khỏi bụi trần lịch sử, ngay cả ghi chép cũng sẽ không có một chút nào.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đều tuyên bố bế quan trong Kim Loan Điện, muốn bế quan vạn năm, tranh thủ tiến thêm một bước.

Đế Tuấn liền lén lút rời khỏi Yêu tộc Thiên Đình, Đông Hoàng Thái Nhất nhờ Hỗn Độn Chung quấy nhiễu thiên cơ, dù Thánh nhân, cũng không thể phát hiện hành tung của Đế Tuấn.

Trong thế giới Nữ Oa Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười đạm đạm nói: "Không hổ là Yêu Hoàng của Yêu tộc, một đại hùng chủ tuyệt thế, muốn thu phục Bách tộc, đoạt lấy khí vận, nghịch chuyển Hỗn Nguyên Đại La.

Trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vô thượng, liền thực sự có thể trở thành người đặt cờ, không cần trở thành một quân cờ, một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chiến lực vô song, Thông Thiên Giáo Chủ cũng cần vài chiêu mới có thể chém giết một vị cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tuy con đường vô cùng gian nan, nay Hồng Mông tử khí đã hoàn toàn biến mất, muốn dựa vào sức mạnh của bản thân đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên gần như không thể, phải độ qua thiên phạt đáng sợ vô cùng.

Nếu không có chiến lực kiệt xuất xưa nay, e rằng không có chút khả năng nào thành Hỗn Nguyên Đại La, dù hoàn toàn lĩnh ngộ một đạo pháp tắc, cũng chỉ có thể có sức mạnh Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại

La Kim Tiên, không thể thực sự nắm giữ.

Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười đạm đạm, nhìn Nữ Oa Thánh nhân nói: "Chúng ta có lẽ đã nên rời đi." Nữ Oa Thánh nhân trên mặt lộ ra một tia cười vũ mị nói: "Giáo Chủ không thể lần nữa ở lại với Nữ Oa sao?" Thông Thiên Giáo Chủ lúc này sắc mặt vô cùng trầm trọng nói: "Chưa đến lúc." Nữ Oa Thánh nhân trong ánh mắt lóe lên một tia ảm đạm, rồi nở nụ cười nói: "Như vậy cũng tốt." Thông Thiên Giáo Chủ dẫn theo Hậu Thổ rời khỏi thế giới Nữ Oa Cung, đi đến trong Địa Phủ.

Nay Địa Phủ đã hiển lộ khí tức Địa đạo, tuy không hùng vĩ vô cùng như Thiên đạo, nhưng vẫn ẩn chứa một tia sức mạnh bá đạo vô cùng.

Hậu Thổ trong thế giới Nữ Oa Cung lĩnh ngộ sức mạnh Thiên đạo, lấy đó bổ sung sức mạnh Địa đạo, chỉ có không ngừng tương trợ lẫn nhau, mới có thể không ngừng tăng cường.

Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ giáng lâm Địa Phủ, một cỗ khí tức nghênh tiếp hai người, hiển nhiên Địa đạo phục hồi, tuy ẩn chứa không ít huyền diệu, nhưng vẫn chưa đạt đến độ cao vô thượng.

Sức mạnh Thiên đạo và Địa đạo hoàn toàn có thể đối kháng với cường giả Thiên đạo, sức mạnh vượt xa cường giả Thiên đạo bình thường, sánh ngang cường giả Thiên đạo đỉnh phong.

Thậm chí không hề kém cạnh cường giả Đại Đạo Hỗn Độn bình thường, nhưng nay cả Hỗn Độn cũng chưa chắc có cường giả đáng sợ như vậy.

Dù Dương Mi chuyển thế của Hỗn Độn Ma Thần, cũng chỉ miễn cưỡng khôi phục sức mạnh Bán Bộ Thiên Đạo, không hoàn toàn khôi phục sức mạnh cảnh giới Thiên đạo.

Muốn khôi phục cảnh giới cường giả Đại Đạo Hỗn Độn, không biết phải mất bao nhiêu vạn năm, có lẽ cả Hồng Hoang phá nát, Dương Mi e rằng cũng khó mà trở về cảnh giới cường giả Đại Đạo Hỗn Độn.

Hỗn Độn Ma Thần trời sinh đã dung hợp với Đại đạo, trời sinh đã nắm giữ từng đạo đại đạo pháp tắc, lĩnh ngộ đến mức cực mạnh.

Nhục thân Hỗn Độn Ma Thần một khi bị hủy, khó mà có được lực lĩnh ngộ đáng sợ như vậy, càng khó mà nắm giữ đại đạo đáng sợ vô cùng, hoàn toàn khống chế đại đạo, trừ phi nhục thân có thể sánh ngang Hỗn Độn Ma Thần, nếu không Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế cũng vĩnh viễn không làm được.

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Hà Minh đều đang bế quan trong Địa Phủ, không ngừng lĩnh ngộ Địa đạo, lấy đó tăng cường thực lực bản thân, tu vi đều đã đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hà Minh càng vô hạn tiếp cận Thánh nhân, chỉ là cuối cùng khó mà bước ra một bước đó, vì thật sự quá khó khăn.

Thực lực Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân cũng có sự đề thăng điên cuồng, e rằng không cần trăm vạn năm liền có thể đạt đến tầng thứ vô hạn tiếp cận Thánh nhân.

Hồng Hoang vô số Tiên Thiên Thần Thai Ma, muốn đạt đến tầng thứ vô hạn tiếp cận Thánh nhân, e rằng không biết phải tu luyện bao nhiêu trăm tỷ vạn năm, có khả năng có được một tia cơ hội, cũng vô cùng nhỏ nhoi.

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân liền trong trăm vạn năm có khả năng đạt đến trình độ như vậy, có thể thấy trong Địa Phủ đã có được cơ duyên lớn đến mức nào.

E rằng sẽ bị vô số Tiên Thiên Ma Thần đố kỵ, đó là cơ duyên vô

thượng chân chính, cơ duyên mà vô số Tiên Thiên Thần Thai mong ước, chỉ cần có thể tiến thêm một bước, có thể trả bất kỳ cái giá nào.

Tiên Thiên Ma Thần Hồng Hoang là sinh linh do thiên địa thai nghén sinh ra, tuy cũng có hậu duệ huyết mạch, nhưng lại khó mà khiến Tiên Thiên Ma Thần coi trọng, chỉ là huyết mạch nhỏ nhoi, bất cứ lúc nào cũng có thể từ bỏ.

Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

Lão Tử Thánh nhân, Nguyên Thủy Thánh nhân nhìn nhau khóe miệng lộ ra một tia cười đạm đạm.

Lão Tử Thánh nhân ngữ khí vô cùng đạm mạc nói: "Nhị đệ, nay thời cơ đã đến, nên chiêu thu đệ tử." Nguyên Thủy Thánh nhân khóe miệng cũng lộ ra một tia cười đạm đạm nói: "Tốt." Nguyên Thủy Thánh nhân trên thân phát ra uy áp Thánh nhân đáng sợ vô cùng, từng đạo Thánh nhân uy áp đáng sợ thấu trời bao trùm cả Hồng Hoang thiên địa, mang theo thần uy thấu trời nói: "Ta là Nguyên Thủy Thánh nhân do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành.

Ngàn năm sau sẽ thu môn đồ tại Côn Luân, phàm ai có thể trải qua khảo nghiệm, liền có thể trở thành đệ tử của Bản tọa." Âm thanh mang theo đạo âm cuồn cuộn, hình thành từng đạo phù văn đại đạo, vang vọng cả Hồng Hoang đại địa, khiến vô số sinh linh chấn động phát ra, dường như từ đó lĩnh ngộ được điều gì.

Có vô số sinh linh tiên thiên, nhân cơ hội này thành công hóa hình.

Thánh nhân mỗi lời nói hành động đều mang theo đạo ấn vô tận, ẩn chứa tạo hóa đáng sợ vô tận, nếu có thể từ đó lĩnh ngộ được vài phần, liền có thể xưng hùng trong cảnh giới đồng cấp, thậm chí có thể có được nền tảng đáng sợ vô cùng.

Vô số sinh linh không khỏi tâm động, mấy chục vạn năm trước

Thông Thiên Giáo Chủ đã thu mấy vạn đệ tử, tuy tuyệt đại đa số đều là đệ tử ký danh, không có nhiều liên quan đến Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng cuối cùng có thể nghe Thông Thiên Giáo Chủ giảng đạo, Thông Thiên Giáo Chủ là một vị cường giả Hỗn Nguyên, không nhờ vào sức mạnh Thiên đạo, chỉ dựa vào thực lực của bản thân mà thành, thực lực cường hãn, dù chư vị Thánh nhân cũng phải phủ phục xưng thần.

Chương 195

Nhưng chư vị Thánh nhân vẫn là chúa tể giữa thiên địa, chúa tể vô tận sinh linh, không ai dám chọc ghẹo, đều không dám tùy tiện nhắc đến, nếu không liền sẽ phải trả cái giá đắt thảm khốc.

Nhưng nếu có thể bái nhập môn hạ Thánh nhân, gần như không có bất kỳ thế lực nào dám đối phó, thậm chí sẽ được Thánh nhân phù hộ, đến các đại chủng tộc đều sẽ được xem là thượng khách, được đối đãi với lễ tiết cao nhất.

Liền có thể an toàn trưởng thành, trở thành sự tồn tại đáng sợ nhất giữa thiên địa, gần như mọi thiên kiêu ở phương Đông, đều đi đến Côn Luân.

Dù Yêu tộc, trong Thiên Đình cũng có không ít thiên kiêu tuyệt thế, hướng về Côn Luân.

Nếu có thể trở thành đệ tử của Nguyên Thủy Thánh nhân, liền có thể thực sự một bước lên trời, thân phận tôn quý không kém cạnh tộc trưởng các đại chủng tộc, lại nhờ cây đại thụ chống trời là Nguyên Thủy Thánh nhân, gần như không thể lay chuyển.

Vô số cường giả đều phải đến địa phận Côn Luân mấy nghìn năm trước, muốn trở thành đệ tử của Nguyên Thủy Thánh nhân, nếu nghìn năm cũng không đến địa phận Côn Luân, dù thiên phú cao đến mấy, thực lực mạnh đến mấy.

Cũng sẽ không được Nguyên Thủy Thánh nhân coi trọng, Nguyên Thủy Thánh nhân chú trọng thiên phú, cũng chỉ có đủ thiên phú mới có thể trưởng thành.

Huyền Đô Đạo Nhân nay cũng chỉ là cường giả Thái Ất Kim Tiên, đã trải qua mấy chục vạn năm rèn luyện, tuy thiên phú không kém

cạnh Tiên Thiên Thần Thai Ma, nhưng nền tảng quá ổn định, muốn đột phá quả thật quá khó.

Lão Tử Thánh Nhân nhìn đệ tử Huyền Đô.

Huyền Đô tuy thiên phú được bổ toàn, căn cơ viên mãn, nhưng muốn đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, e rằng không biết cần bao nhiêu tuế nguyệt.

Đại La Kim Tiên chính là một trong những ngưỡng cửa lớn nhất, cho dù Huyền Đô bổ toàn thiên phú, cũng khó vượt qua cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Trong đó đối với lĩnh ngộ về đạo, Huyền Đô tuy đã thức tỉnh Tiên Thiên Đạo Thể, đối với Đại Đạo thiên địa tuy có cảm ngộ, nhưng chung quy cũng chỉ lĩnh ngộ được chút ít.

Tiên Thiên Đạo Thể trong Hồng Hoang, cũng chỉ là thể chất phổ thông nhất, chỉ có thể sánh ngang với Tiên Thiên sinh linh mà thôi, nay căn cơ được bổ toàn, có thể sánh ngang Thần Ma chi khu.

Lão Tử Thánh Nhân vô cùng coi trọng đệ tử Huyền Đô, nếu không cũng sẽ không dùng đại pháp lực bổ toàn căn cơ cho Huyền Đô.

Khóe miệng Người không khỏi cong lên một nụ cười nhạt nhìn Huyền Đô nói: "Con sẽ không trách sư tôn, không hề ra tay giúp Nhân tộc sao?" Huyền Đô lúc này hai mắt đạm mạc, trên thân bao trùm một cỗ khí tức Vô Vi Đại Đạo nói: "Huyền Đô không dám, Sư tôn làm như vậy tự có đạo lý của Sư tôn, đệ tử chỉ cần tuân theo mệnh lệnh của Sư tôn." Lão Tử Thánh Nhân trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, ngữ khí mang theo một tia ôn hòa nói: "Ngày sau con có thể kế thừa Đại Đạo của Sư tôn, ngày sau nếu có thể tu luyện đạt cảnh giới Chuẩn Thánh Đại viên mãn, Sư tôn liền sẽ truyền vị Thánh Nhân cho con, để con thay thế Sư tôn trở thành Thánh Nhân." Huyền Đô lúc này không khỏi trên mặt lộ ra một tia kinh hãi, sau đó vô cùng cung kính nói: "Đệ tử

không dám." Lão Tử Thánh Nhân trên mặt mang theo nụ cười nhạt, trong hai mắt tràn ngập vẻ đạm mạc nói: "Không sao."Vài ngàn năm thoắt cái trôi qua, trong Hồng Hoang không tính toán tuế nguyệt.

Phàm là tu luyện tới cảnh giới Kim Tiên, thọ mệnh ngang trời đất, chỉ cần không bị người chém giết, liền có thể sống thọ như trời đất.

Bởi vậy không có bất kỳ Đại Năng nào, sẽ để ý đến tuế nguyệt trôi qua, trong chớp mắt đã vài ngàn năm.

Thánh Nhân thu môn đồ, là đại sự bậc nhất trong Hồng Hoang, làm chấn động không biết bao nhiêu lão quái vật, bao nhiêu cường giả Chuẩn Thánh.

Đều phái đệ tử môn hạ đến, muốn bái nhập dưới danh nghĩa Nguyên Thủy Thánh Nhân, nếu có thể trở thành đệ tử của Nguyên Thủy Thánh Nhân, chủng tộc liền sẽ vĩnh viễn xương thịnh, hương hỏa không dứt.Thông Thiên Giáo Chủ rời khỏi Địa Phủ.

Thông Thiên Giáo Chủ có Đại Đạo của riêng mình cần tham ngộ, Địa Đạo dù có tinh diệu đến đâu, cũng không bằng Đại Đạo của Thông Thiên Giáo Chủ.

Có lẽ khi Thông Thiên Giáo Chủ tham diễn đến đỉnh phong, liền đến ngày dĩ thân hóa đạo, sánh ngang Đại Đạo, thực lực cường hãn không kém Đại Đạo, thậm chí có khả năng không kém Bàn Cổ Đại Thần năm xưa.

Nhưng lại vô cùng gian nan, hiện nay Thông Thiên Giáo Chủ cũng chỉ lĩnh ngộ được vạn phần một, muốn hoàn toàn bổ toàn, cần vô tận tuế nguyệt.

Cần có vô số cường giả xuất thế, khiến toàn bộ Hồng Hoang triệt để hưng thịnh, trong đó sẽ có vô số cường giả diễn biến các loại Đại Đạo.

Thông Thiên Giáo Chủ liền có thể trong đó cảm ngộ Đại Đạo của mình, tham ngộ Đại Đạo của họ dung nhập vào Đại Đạo của mình, liền có thể ẩn chứa vô cùng vĩ ngạn thần uy, chân chính dĩ thân hóa đạo.Bích Du Cung.

Đệ tử dưới trướng Thông Thiên có tu vi thấp nhất cũng là Kim Tiên.

Tam Tiêu càng đạt tới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chỉ cần một cơ duyên liền có thể đột phá Đại La Kim Tiên, thiên phú cũng vô cùng tuyệt luân.

Triệu Công Minh và những người khác đều đột phá cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, chỉ vừa mới đột phá, đang bế quan ổn định cảnh giới của mình.

Thông Thiên Giáo Chủ giáng lâm Bích Du Cung, trong hai mắt không khỏi mang theo một tia ý cười nhạt.

Đông đảo đệ tử đều có tu vi bất phàm, nhưng nếu không trải qua vạn vàn ma nạn, thành tựu cảnh giới Đại La Kim Tiên, thì cũng không chịu nổi một đòn, trong đồng lứa liền sẽ dễ dàng bị nghiền nát.

Trong kiếp trước, đông đảo đệ tử Tiệt Giáo, tuy có tu vi bất phàm, chiến lực cũng vô cùng đáng sợ, nhưng chung quy vẫn khó sánh ngang với những Thần Ma kia, trong đó chênh lệch thực sự quá lớn.

Bởi vậy trong hai mắt Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi lóe lên một tia tinh quang, khóe miệng cong lên một nụ cười nhạt nói: "Nếu không thể xưng hùng trong đồng lứa, ta Thông Thiên Giáo Chủ còn mặt mũi nào?"Thông Thiên Giáo Chủ lúc này mang theo vô tận thần uy, uy áp ngập trời nói: "Phàm là đệ tử Tiệt Giáo, đều cần xuất ngoại lịch luyện.

Phàm là tu luyện vạn năm tất phải ra ngoài lịch luyện, du tẩu trong

hồng trần, trải qua vạn vàn ma nạn, mới có thể xưng vô địch trong đồng lứa.

Ai nếu suất tiên đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, Bản tọa liền đích thân vì các con giảng đạo một phen, để các con cảm ngộ vạn ngàn Đại Đạo, rèn luyện chí tôn chi khu." Tiếng Người vang vọng khắp não hải đệ tử Tiệt Giáo, mang theo sức mạnh vô cùng vĩ ngạn, khiến vô số đệ tử không khỏi tâm thần chấn động, không khỏi cảm giác Sư tôn pháp lực ngập trời, thực lực càng tiến thêm một tầng lầu.

Chương 196

Vô số đệ tử Tiệt Giáo xuất quan, Thông Thiên Giáo Chủ đích thân giảng đạo, cơ duyên đó cỡ nào, có thể rèn luyện chí tôn chi khu, ngày sau đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, liền có thể thuận nước mà thành.

Thậm chí có cơ hội đột phá một tia Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cơ duyên vô thượng chân chính, khiến vô số đệ tử phát cuồng.

Đều tiến tới ngoại giới lịch luyện, hy vọng có thể lĩnh ngộ phương pháp đột phá Đại La Kim Tiên.

Mỗi một vị cường giả đều có pháp môn đột phá Đại La Kim Tiên của mình, nếu có thể tự mình lĩnh ngộ phương pháp đột phá Đại La Kim Tiên, liền sẽ càng thêm cường đại, càng thêm đáng sợ, tuyệt đối có thể xưng hùng trong đồng lứa.Vô số hậu duệ Thần Ma, cùng với các thiên kiêu của các chủng tộc lớn, đều đã đến Côn Luân Sơn.

Hiện nay Côn Luân Sơn có vô số thiên kiêu Hồng Hoang, tổng cộng có vài trăm vị thiên kiêu, mỗi một vị thiên kiêu đều là cường giả chân chính, đều có thể xưng vô địch cùng đẳng cấp, ẩn chứa thể chất vô cùng đáng sợ.

Nguyên Thủy Thánh Nhân trong hai mắt tràn ngập vẻ đạm mạc, cùng lúc mang theo uy áp Thánh Nhân vô cùng đáng sợ nói: "Phàm là cường giả phá giải được ba trọng trận pháp, liền có thể trở thành đệ tử của Bản tọa." Vô số thiên kiêu lúc này bắt đầu hưng phấn, đều cảm thấy nhất định có thể trở thành đệ tử của Nguyên Thủy Thánh Nhân, khi đó liền có thể đạt được vô biên tài nguyên, thậm chí chủng tộc toàn lực tương trợ, trở thành Thần Ma cường đại chân chính.

Chỉ thấy một thiếu niên áo trắng trên thân khí tức vô cùng bàng bạc, hiển nhiên là một vị thiên kiêu thiếu niên, tu vi vô cùng đáng sợ,

đạt tới Kim Tiên, xung quanh bao trùm một đạo Đại Đạo, tản mát ra vô tận thần uy.

Trong cảnh giới cùng đẳng cấp dường như không thua kém Thần Ma, lúc này một bước bước vào trong đại trận, khí diễm ngập trời vô cùng đáng sợ áp bách, mang theo uy áp Thánh Nhân ngập trời vô cùng đáng sợ áp bách về phía thiếu niên.

Thiếu niên nhíu mày, giữa lông mày lóe lên một tia khinh thường, trên thân ẩn chứa khí tức vô cùng đáng sợ, trong hai mắt dường như có Âm Dương lóe lên, vô tận Âm Dương Đại Đạo dung nhập vào trong hai mắt.

Dường như hai mắt vô cùng cao thâm, có thể nhìn thấu tất cả thế gian, cho dù là tuyệt thế đại trận do Thánh Nhân bố trí, chung quy cũng sẽ có một tia phá trán.

Nếu không giữa trời đất không ai có thể phá, không đạt cảnh giới Thánh Nhân, không thể cưỡng hành phá giải trận pháp mà Thánh Nhân không biết, chỉ có thể tìm kiếm phá trán trong đó, mới có thể phá giải uy năng đại trận.

Lục Áp lúc này một bước bước vào trong đại trận, trên thân tản mát ra Thái Dương Chân Hỏa bá đạo vô cùng, giống như có thể dễ dàng đốt cháy mọi thứ, cho dù là nhật nguyệt tinh thần cũng có thể đốt cháy.

Trong hai mắt Lục Áp tràn ngập uy năng Chân Hỏa vô tận, Mặt Trời Kim Đồng vô cùng đáng sợ đó, có thể nhìn thấu hư huyễn, nhìn thấu tất cả vĩ ngạn.

Đồng thời cũng là đại thần thông vô thượng, trong toàn bộ Hồng Hoang cũng nổi danh lừng lẫy, là do Đế Tuấn sáng tạo.Trong Ngọc Hư Cung.

Lão Tử Thánh Nhân hai mắt đạm mạc nhìn Lục Áp, khóe miệng không khỏi lóe lên một tia khinh thường, sau đó ánh mắt nhìn về Thiên Đình, dường như đã hiểu ra.

Nguyên Thủy Thánh Nhân nhíu mày, hiện nay khí vận Yêu tộc vỡ nát, sớm không còn hùng vĩ và vạn tượng như năm xưa, hầu như có xu hướng suy bại, nếu thu Lục Áp làm đệ tử môn hạ, tất nhiên sẽ chịu nhân quả ràng buộc.

Nhưng Thánh Nhân đã nói một lời, chính là thiên địa quy tắc, không cho phép thay đổi.

Cho dù Nguyên Thủy Thánh Nhân cũng không được, trừ phi là đánh vào mặt Thánh Nhân.

Trong hai mắt Nguyên Thủy Thánh Nhân lóe lên một tia thần tình không vui, sau đó ánh mắt nhìn về phía thiếu niên áo trắng kia, khóe miệng cong lên một nụ cười nhạt.

Theo thời gian trôi đi, số người phá được tầng đại trận thứ nhất, cũng chỉ có vài vạn, đều là những thiên kiêu nổi danh lừng lẫy của Hồng Hoang, khi trưởng thành tất có thể xưng bá một phương, trở thành tồn tại bá chủ một phương.

Đặt trong Ngọc Hư Cung liền tập kết vài vạn vị, đều giống như Thần Ma cùng đẳng cấp, có chiến lực vô cùng vĩ ngạn, chân chính không kém Thần Ma năm xưa, thậm chí có phần hơn.

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này ánh mắt nhìn về Ngọc Hư Cung, khóe miệng không khỏi hiện lên một nụ cười đầy ý vị, nhưng cũng không quá để ý.

Nguyên Thủy Thánh Nhân còn không đặt vào mắt, huống chi chỉ là một Kim Ô nho nhỏ, chỉ là tu vi Thái Ất Kim Tiên, ngay cả một tia khí tức của Thông Thiên Giáo Chủ cũng không chịu nổi, thì làm sao có thể

khiến Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thẳng một cái?

Trong khắp Thần Ma, chỉ có Thần Ma ở cảnh giới vô hạn tiếp cận Thánh Nhân mới có thể khiến Thông Thiên Giáo Chủ để ý, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức để ý mà thôi.

Bởi vì chỉ có như vậy mới xứng đáng trở thành quân cờ của Thông Thiên Giáo Chủ, nếu không ngay cả tư cách trở thành quân cờ cũng không có, đó chính là đại khí phách của Thông Thiên Giáo Chủ, lấy cường giả cấp bậc vô hạn tiếp cận Thánh Nhân làm quân cờ, bố cục cho Chu Thiên Vạn Giới.Yêu tộc Thiên Đình.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn nhau, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười như lão hồ ly.

Hiện nay Yêu tộc Thiên Đình giống như phong vũ phiêu diêu, nếu Lục Áp có thể trở thành đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đồng thời có được hộ thân phù, thì khắp trời Thần Ma cũng không dám làm gì Lục Áp.

Đồng thời Yêu tộc cũng có thể mượn thế lớn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nghiền nát các chủng tộc lớn.

Thêm vào đó lại có Nữ Oa Thánh Nhân, khí vận Yêu tộc liền sẽ vô cùng đỉnh thịnh, chưa chắc không thể lần nữa quật khởi, trở thành linh trưởng của vạn tộc, nhìn xuống sinh linh thế gian, trở thành Hoàng tộc duy nhất của Hồng Hoang.

Hiện nay chỉ có bá chủ chủng tộc, cũng chưa xuất hiện Hoàng tộc, chỉ có thực sự thống nhất Hồng Hoang, chủng tộc mới có thể được xưng là Hoàng tộc, thực sự lăng giá trên vạn tộc, nhìn xuống vô số chủng tộc.

Một lệnh có thể hiệu lệnh vạn tộc, khiến vạn tộc không ai không tuân theo, không dám trái mệnh Hoàng tộc.

Yêu tộc và Vu tộc hiện nay đều có tiềm lực trở thành Hoàng tộc.

Nhân tộc có Thiên Đạo đại thế, cũng có một tia tiềm lực trở thành Hoàng tộc, tuy vô cùng gian nan, nhưng chung quy cũng có một tia tiềm lực, có thể lăng giá trên vạn tộc, nhìn xuống vô số chủng tộc.Vô số thiên kiêu lại đi về phía đại trận thứ hai, chỉ thấy vừa bước vào, liền xuất hiện cảnh tượng Thượng Cổ Tam Tộc đại chiến.Thượng Cổ Tam Tộc, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, đều là bá chủ chủng tộc năm xưa, chủng tộc vô địch đáng sợ chân chính.

Chương 197

Đại chiến cũng kinh thiên động địa, có thần uy hủy thiên diệt địa, một khu vực liền có thể chấn nhiếp nhật nguyệt, đánh nát sơn hà, nhật nguyệt điên đảo.

Chỉ thấy long trảo chụp về phía vô số thiên kiêu, dường như xé rách không gian, dường như tái hiện cảnh tượng thượng cổ.

Dường như vô số thiên kiêu, đang ở thời kỳ thượng cổ đại chiến, thực sự đã rời khỏi Côn Luân Sơn, trở về đại chiến năm xưa.

Lúc này vô số thiên kiêu chấn động, đều không khỏi tâm thần chấn động, tràn ngập vô tận sợ hãi.

Long trảo che trời lấp đất kia ẩn chứa tu vi Kim Tiên vô cùng đáng sợ, nhưng lại mạnh mẽ hơn tuyệt đại đa số thiên kiêu, càng đáng sợ vô cùng, dường như chỉ dựa vào lực lượng nhục thân liền xé rách không gian.

Chư vị thiên kiêu đều bùng nổ khí tức đáng sợ của mình, có thể trở thành thiên kiêu các tộc, tự nhiên cũng không phải hạng tầm thường, đều đã trải qua một phen sát phạt đại chiến.

Nếu không cũng không thể trưởng thành, thiên kiêu chân chính là trải qua vô số sát lục mà giết ra, nhưng không có thiên phú tuyệt đối khó mà đột phá, bởi vậy phải trải qua vô biên sát lục, lại phải có thiên phú tuyệt đối, mới có thể thực sự đứng trên đỉnh Hồng Hoang, nhìn xuống chúng sinh.

Có vài chục vị thiên kiêu bị long trảo chụp nát, thân thể trực tiếp nổ tung, trực tiếp vẫn lạc ngay tại chỗ, triệt để tiêu thất trong Hồng Hoang.

Muốn trở thành đệ tử Thánh Nhân, tự nhiên cũng cần trải qua vạn vàn ma nạn, địa vị Thánh Nhân siêu phàm, tiến vào trong đại trận Thánh Nhân, liền có nguy hiểm vẫn lạc.

Các tộc thiên kiêu đều vẫn lạc, cũng không có ai dám trách vấn Thánh Nhân, địa vị Thánh Nhân siêu thoát phàm tục, thực sự đứng trên thế gian, có thể mỉm cười nhìn phong vân thế gian, bản thân không hề lay động.

Có vài chục vị cường giả chủng tộc, nhìn mệnh hồn thiên kiêu chủng tộc vỡ nát, không khỏi thân thể chấn động, hiểu rõ thiên kiêu chủng tộc đã vẫn lạc, sau đó rời khỏi Côn Luân, đi về các chủng tộc của mình.Theo Tam Tộc đại chiến tiếp tục, vốn có vài vạn danh thiên kiêu cường giả, lập tức vẫn lạc vài ngàn vị.

Mỗi một vị chỉ cần không vẫn lạc, ngày sau liền có cơ hội đột phá tồn tại Đại La Kim Tiên, trở thành bá chủ vô thượng chân chính, có thể chấp chưởng một phen thiên địa.

Nhưng vì tranh giành vị trí đệ tử Thánh Nhân, lại đều vẫn lạc ngay tại chỗ, triệt để vẫn lạc giữa trời đất, giống như chân chính hồn quy thiên địa.

Cuối cùng chỉ có vài ngàn vị thiên kiêu thành công vượt qua đại trận thứ hai, Đại trận thứ hai này là Nguyên Thủy Thánh Nhân dùng đại pháp lực nghịch chuyển thời không, đưa vài ngàn vị thiên kiêu trở về thời Tam Tộc đại chiến năm xưa.

Chỉ có thể thay đổi một chiến trường của Tam Tộc đại chiến, không thể thực sự thay đổi toàn bộ Tam Tộc đại chiến, nếu không cái giá đó không phải Nguyên Thủy Thánh Nhân có thể chịu đựng, như vậy sẽ có vạn vàn nhân quả gia thân, ngày sau khó có thể lần nữa đột phá cảnh giới của mình.

Như vậy Nguyên Thủy Thánh Nhân cũng không khỏi biến sắc,

hiển nhiên đã chịu công kích từ ý chí Thiên Địa, chỉ là không quá mạnh mẽ, chỉ khiến Nguyên Thủy Thánh Nhân chịu một tia khinh thương, cũng không đến mức chịu trọng thương chân chính.Vài ngàn vị thiên kiêu không hề do dự, đi về phía trận pháp thứ ba.

Trận pháp thứ ba chính là Vấn Tâm Đại Trận, trách vấn đạo tâm, đạo tâm ổn cố, tự nhiên không sợ.

Đạo tâm không ổn cố, liền sẽ hóa thành tà ma ngoài trời, trở thành một phương tai họa, một khi rời khỏi đại trận, liền sẽ bị thiên lôi đánh giết, hồn phi phách tán tiêu tán giữa trời đất.

Trong chớp mắt, dường như đã trăm năm.

Cuối cùng chỉ có mười ba vị bước ra, đều đột phá cực hạn của bản thân, trong đó tuyệt đại đa số đều đạt tới Kim Tiên viên mãn, thậm chí có một vị còn là cường giả Đại La Kim Tiên.

Trong Hồng Hoang cũng là tồn tại bá chủ một phương, ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô thượng.

Vô số cường giả chủng tộc đều rời đi, chỉ còn lại vài vị cường giả chủng tộc, nhìn thiên kiêu chủng tộc thành công, phá giải được tầng trận pháp thứ ba, liền sắp trở thành đệ tử của Nguyên Thủy Thánh Nhân, không khỏi bắt đầu kích động. 13 vị người phá trận thành công không hề do dự, đi về phía Ngọc Hư Cung, trên thân đều có một cỗ khí tức cường đại, một cỗ chiến lực đáng sợ ngạo thị đồng lứa, chân chính có thể xưng là bá chủ thiên hạ.

Chỉ cần không vẫn lạc, tất có thể trở thành Đại La Kim Tiên, thậm chí có thể tiến thêm một bước trở thành cường giả Chuẩn Thánh, thậm chí có thể vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, hoặc có lẽ có thể trở thành Thánh Nhân.Nguyên Thủy Thánh Nhân đạm mạc nhìn 13 người, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười nhạt nói: "Các ngươi thành công phá giải trận pháp, liền có tư cách trở thành đệ tử của Bản

tọa.

Quảng Thành Tử đâu?" Thiếu niên áo trắng vô cùng cung kính nói: "Quảng Thành Tử tại." Trên mặt Nguyên Thủy Thánh Nhân lộ ra một tia uy nghiêm, một đạo uy áp Thánh Nhân ngập trời áp bách về phía Quảng Thành Tử nói: "Ngươi là Tiên Thiên Thần Thai, chỉ là Tam Tộc đại chiến năm xưa đã hủy hoại nơi thai nghén của ngươi, nên không thể hoàn toàn thai nghén ra, bởi vậy lấy tu vi Kim Tiên hóa hình.

Ngươi có duyên trở thành đại đệ tử của Bản tọa." Quảng Thành Tử lúc này vô cùng cung kính nói: "Cẩn tuân Sư tôn tôn mệnh." Trên mặt Nguyên Thủy Thánh Nhân hiếm thấy lộ ra một tia ý cười nói: "Đồ nhi không cần đa lễ.

Bản tọa ban Hậu Thiên Chí Bảo Phiên Thiên Ấn, Tiên Thiên Linh Bảo Tử Hà Tiên Y, Thư Hùng Song Kiếm, Định Hồn Chung."Sau khi Nguyên Thủy Thánh Nhân ban bảo vật cho Lục Áp, ánh mắt nhìn về phía Nhiên Đăng, không khỏi nhíu mày.

Nhiên Đăng là một trong những Hồng Trần Khách năm xưa, bối phận có thể ngang vai vế với Nguyên Thủy Thiên Tôn, là tồn tại có thể xưng hô Đạo hữu với nhau.

Nhiên Đăng tu luyện vô cùng chậm chạp, hiện nay cũng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, ngay cả tu vi viên mãn cũng chưa từng đạt tới, muốn đột phá Chuẩn Thánh, e rằng cần vài trăm vạn năm.

Hiện nay Nhiên Đăng muốn bái Nguyên Thủy Thánh Nhân làm sư tôn, hầu như đang đánh vào mặt Nguyên Thủy Thánh Nhân, dù sao năm xưa đều là Đạo hữu, nếu thực sự thu làm đồ đệ, mặt mũi Thánh Nhân còn tồn tại ở đâu?

Nguyên Thủy Thánh Nhân nhìn Nhiên Đăng, cũng không nói gì, Nhiên Đăng lúc này nội tâm cực kỳ khẩn trương, hầu như thân thể run

rẩy, sợ rằng Nguyên Thủy Thánh Nhân, sẽ không thu y làm đệ tử.

Dù sao Thánh Nhân vô cùng cường đại, có thể trở thành đệ tử Thánh Nhân, liền có được một khối kim bài miễn tử, không có bất kỳ ai dám trêu chọc, thậm chí muốn chém giết, e rằng giữa trời đất cũng không có mấy người dám.

Bởi vì Thánh Nhân thực sự quá cường đại, có lẽ Thánh Nhân không để ý đến sinh tử của một vị đệ tử, nhưng nếu chém giết đệ tử Thánh Nhân, khiến mặt mũi Thánh Nhân tồn tại ở đâu, e rằng không ai dám làm mất mặt Thánh Nhân.Nguyên Thủy Thánh Nhân sau một hồi lâu, ánh mắt nhìn về Nhiên Đăng, ngữ khí vô cùng đạm mạc nói: "Nhiên Đăng, năm xưa ta và ngươi đều là Hồng Trần Khách, nếu thu ngươi làm đệ tử, Bản tọa không còn mặt mũi nào đối diện với chư vị Đạo hữu." Nhiên Đăng lúc này trái tim không khỏi đập mạnh một cái, trong hai mắt lóe lên một tia thần tình thất vọng, khí tức vô địch vốn ngưng kết trên thân, lúc này cũng không khỏi mạnh mẽ bắt đầu tản đi.

Chương 198

Nguyên Thủy Thánh Nhân ngữ khí vô cùng uy nghiêm, mang theo uy áp Thánh Nhân áp bách về phía Nhiên Đăng, mang theo thần uy vô cùng đáng sợ nói: "Chẳng lẽ không phải Thánh Nhân một lời liền thành thiên mệnh sao?

Ngươi đã phá giải ba đạo trận pháp, Thánh Nhân lời nói ra liền thành pháp tắc.

Ngày sau ngươi liền trở thành Phó Giáo Chủ, trở thành lão sư của đệ tử Bản tọa, trở thành đệ tử ký danh của Bản tọa." Nhiên Đăng lúc này vội vàng quỳ bái nói: "Nhiên Đăng bái kiến Sư tôn." Nguyên Thủy Thánh Nhân lúc này tay phải vung lên, trong tay xuất hiện Thái Cực Lưỡng Nghi Đăng, ánh mắt nhìn về Nhiên Đăng, ngữ khí mang theo một tia ôn hòa nói: "Đây là Tiên Thiên Linh Bảo, liền tặng cho ngươi." Nhiên Đăng lúc này vô cùng cung kính tiếp nhận Thái Cực Lưỡng Nghi Đăng, trong hai mắt lóe lên vẻ hừng hực, có Thái Cực Lưỡng Nghi Đăng, liền có khả năng đột phá Chuẩn Thánh, mượn thần đăng này chém ra một thi, chỉ cần không quá trăm vạn năm, chỉ cần dụng tâm tham ngộ pháp tắc trong đó, liền có tám thành nắm chắc đột phá.

Nhiên Đăng lúc này vô cùng cung kính bái tạ nói: "Đệ tử đa tạ Sư tôn."Nguyên Thủy Thánh Nhân ánh mắt nhìn về các đệ tử của mình: Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Cụ Lưu Tôn, Thái Ất Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Xích Tinh Tử, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Lục Áp.

Tổng cộng gọi là Thập Nhị Kim Tiên, ẩn chứa tạo hóa ngập trời, không chỉ có tu vi Kim Tiên, mà còn có thể liên kết thành Thập Nhị

Trận Pháp, trong trận pháp lại lồng ghép trận pháp, ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô thượng.

Có thể dễ dàng kháng hành Đại La Kim Tiên, cho dù cường giả Chuẩn Thánh, cũng chưa chắc không có một sức chiến đấu.

Nguyên Thủy Thánh Nhân ngữ khí mang theo một tia đạm mạc nói: "Bản tọa vì các con giảng thuật Đại Đạo, các con cần tỉ mỉ thể ngộ ảo diệu trong đó, tham ngộ chí lý Đại Đạo trong đó.

Thánh Nhân lấy việc vô vi mà xử, dùng lời không lời mà giáo hóa.

Vạn vật sinh sôi mà không từ chối.

Sinh ra mà không nắm giữ, làm mà không cậy công, công thành mà không ở lại.

Chính vì không ở lại, nên không rời đi.

Đạo trống rỗng mà dùng, không khi nào đầy.

Sâu xa thay, giống như tông tổ của vạn vật.

Cởi bỏ sự rối rắm của nó, hòa hợp ánh sáng của nó, cùng với bụi trần của nó, trong trẻo thay dường như tồn tại.

Ta không biết con của ai, dường như là tiên của Đế.

Trời đất bất nhân, lấy vạn vật làm chó rơm.

Thánh Nhân bất nhân, lấy trăm họ làm chó rơm.

Giữa trời đất, há chẳng phải giống như ống bễ sao?

Trống rỗng mà không cùng, động mà càng ra.

Lời nói nhiều tất cùng, không bằng giữ trung."Từng câu của Nguyên Thủy Thánh Nhân đều là Đại Đạo chi âm, khắc họa Đại Đạo Thánh Nhân của Nguyên Thủy Thánh Nhân, trong đó ẩn chứa Đại Đạo hoàn chỉnh của Nguyên Thủy Thánh Nhân, nếu có thể triệt để

dung nhập vào ảo diệu trong đó, liền có thể không kém Thánh Nhân, thậm chí trở thành một Nguyên Thủy Thánh Nhân khác, chỉ là con đường này vô cùng gian nan.

Cho dù là Thần Ma Tiên Thiên Thần Thai phẩm cực, cũng không dám đi con đường như vậy, hoặc là không nguyện ý đi.

Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, Đại Đạo chi âm bao trùm toàn bộ Ngọc Hư Cung, tràn ngập vô tận ảo diệu Đại Đạo, giống như 3000 Đại Đạo hiển lộ chân thân, có thể dễ dàng lĩnh ngộ.

Lão Tử Thánh Nhân hai mắt nhìn về Nguyên Thủy Thánh Nhân, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười nhạt, trong lòng lại không khỏi nói: "E rằng tu vi Nhị đệ, lại tiến thêm một bước, thậm chí có thể lần nữa bước vào Thánh Nhân trung kỳ, căn cơ càng thêm viên mãn cường đại." Huyền Đô nghe Đại Đạo do Nguyên Thủy Thánh Nhân giảng, hầu như chìm đắm trong Đại Đạo, lĩnh ngộ huyền bí Đại Đạo trong đó, dùng điều này bổ sung sự thiếu sót Đại Đạo của bản thân.

Thông Thiên Giáo Chủ hai mắt dường như có thể trực tiếp xuyên thấu Ngọc Hư Cung, không bị Lão Tử Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân phát hiện, nhìn Đại Đạo do Nguyên Thủy Thánh Nhân giảng, khóe miệng không ngừng lóe lên một nụ cười khinh thường. "Chút Đại Đạo tàn phá không chịu nổi này, thì làm sao có thể sánh bằng Đại Đạo vô thượng chân chính?" Kiếm chi Đại Đạo mà Thông Thiên Giáo Chủ lĩnh ngộ ẩn chứa 3000 huyền bí Đại Đạo, lấy 3000 Đại Đạo làm phụ, dùng điều này khiến Thông Thiên Giáo Chủ lĩnh ngộ kiếm chi Đại Đạo càng thêm đáng sợ, đó mới là nguyên nhân Thông Thiên Giáo Chủ có thể xưng bá chư thiên.Thế gian trong chớp mắt, vài vạn năm thoắt cái trôi đi.

Nhân tộc trong vài vạn năm đó phát triển cấp tốc, thực lực không

kém các Đại tộc, thiên kiêu càng vô số, có chiến lực vô cùng đáng sợ.

Không kém gì Tiên Thiên chủng tộc, còn về Hậu Thiên chủng tộc, không một Hậu Thiên chủng tộc nào có thể kháng hành với Nhân tộc.

Cho dù tất cả các Hậu Thiên chủng tộc hợp lại cũng không phải đối thủ của Nhân tộc.

Hiện nay Nhân tộc, có vài trăm vị tồn tại Đại La Kim Tiên, càng có một vị Chuẩn Thánh tọa trấn.

Loại chiến lực vô cùng đáng sợ này có thể sánh ngang Bách Tộc, có thể thấy đáng sợ đến mức nào, toàn bộ Hồng Hoang cũng chỉ có vài trăm chủng tộc đáng sợ như vậy.

Mỗi một chủng tộc đều có thể xưng bá một phương trong Hồng Hoang, thống lĩnh vô số thổ địa, hầu như chiếm lĩnh vô số đại địa, có vô số cơ duyên và tài nguyên.

Nhân tộc đang phát triển mạnh mẽ, hầu như có thế không thể cản nổi, không có bất kỳ chủng tộc nào dám cường hành kháng hành với Nhân tộc, bởi vì phía sau Nhân tộc đứng Thông Thiên Giáo Chủ, vị tuyệt thế Đại Thần đó.

Cho dù có chủng tộc được Thánh Nhân che chở, cũng không dám tranh phong với Nhân tộc, cũng không nguyện ý nhìn Nhân tộc phát triển, bởi vậy tất sẽ giở trò quỷ trong bóng tối, nhưng cũng chỉ dám ở trong bóng tối mà thôi.

Chương 199

Một khi bị Nhân tộc phát hiện, Nhân tộc liền sẽ dốc toàn lực của toàn tộc, triệt để diệt sát chủng tộc đó.

Giống như các chủng tộc ra tay trong bóng tối, đã bị Nhân tộc diệt sát vài Đại tộc, tuy không thể sánh ngang Bách Tộc, nhưng cũng chỉ ở dưới Bách Tộc mà thôi, thực lực cũng vô hạn tiếp cận tồn tại Bách Tộc.

Từ đó có thể thấy sự đáng sợ của Nhân tộc, sớm không còn là Hậu Thiên chủng tộc năm xưa, hoàn toàn không kém gì tồn tại Tiên Thiên chủng tộc.

Chỉ là ngày sau Nhân tộc nếu muốn phát triển thực sự quật khởi, có vô số chủng tộc cản đường, cho dù có Thiên Đạo đại thế, muốn triệt để quật khởi đều vô cùng gian nan.

Bởi vì các chủng tộc lớn đều có nội tình thâm hậu, từ khai thiên đến nay vẫn luôn lưu truyền, có tất cả các lá bài tẩy cùng với tài nguyên hùng hậu, không phải Nhân tộc có thể kháng hành.

Yêu Vu hai tộc tuy không phải do khai thiên mà thai nghén ra, nhưng trong đó có vô số vạn ức năm tích lũy, mới có thể trải qua đại chiến như hiện nay, mỗi một lần đại chiến đều phải tử thương vô số.

Càng có vô tận nhân quả, cùng với vô cùng vô tận nghiệp lực, nếu không có khí vận ngập trời, e rằng lập tức liền sẽ hồn phi phách tán, nghiệp lực triệt để đốt cháy thần hồn.Yêu tộc Thiên Đình.

Yêu tộc những năm này tập kết vô số đại quân, có vô số cường giả thành công đột phá, chiến lực cường đại đạt đỉnh phong.

Yêu tộc đều là Tiên Thiên Đại Năng năm xưa, mới thành Yêu tộc

như hiện nay, nội tình tương tự vô cùng thâm hậu.

Nhưng nội tình Bách Tộc cũng tương tự thâm hậu.

Áp lực của Vu tộc thực sự quá lớn, khiến Bách Tộc đều không khỏi tâm thần chấn động, tràn ngập sợ hãi vô biên, bởi vậy đều kết minh với Yêu tộc Thiên Đình.

Đế Tuấn trong vài vạn năm du lịch Bách Tộc, khiến tất cả các chủng tộc quy phục, triệt để nguyện ý tương trợ Yêu tộc đối phó Vu tộc.

Dù sao một khi Vu tộc triệt để quật khởi, Bách Tộc liền sẽ trở thành lương thực của Vu tộc.

Có vài trăm ức năm tích lũy, nhưng nội tình chân chính, có thể sánh ngang nội tình Bàn Cổ Đại Thần lưu lại hay không?

Nội tình Bàn Cổ Đại Thần tùy tay lưu lại, đó cũng có thể khiến Vu tộc chân chính xưng bá Hồng Hoang, nếu không có sức mạnh Thiên Đạo áp chế Vu tộc, e rằng các tộc sớm đã bị Vu tộc diệt, trở thành lương thực.

Đông Hoàng Thái Nhất đang bế quan muốn triệt để luyện hóa Hỗn Độn Chung, một khi triệt để luyện hóa, liền có thể triệt để bùng nổ thần uy Hỗn Độn Chung, chân chính xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân.

Có chiến lực đáng sợ không kém gì Thánh Nhân Chí Tôn phổ thông, thực lực có thể xưng Á Thánh, có thể trong tay Thánh Nhân giữ được bất tử, chỉ có thể bị phong ấn khó mà vẫn lạc.

Đế Tuấn lúc này cao tọa trên Kim Loan Điện, trên thân tản mát ra khí tức vô cùng đáng sợ, khí tức ngập trời, mang theo thần uy vô thượng nói: "Các vị có kế sách phá địch nào không?" Vô số cường giả Yêu tộc không khỏi cúi thấp đầu, ngay cả Thập Đại Yêu Thánh lúc

này cũng cúi thấp đầu, muốn phá giải Vu tộc hầu như không thể, bởi vì Vu tộc thực sự quá cường đại, cường đại đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Cho dù Thần Ma cũng phải chấn động vạn phần, không dám trực diện sát khí ngút trời.

Trong hai mắt Côn Bằng đạm mạc, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên, xuất hiện một tia thần tình khinh thường.

Sự biến hóa nhỏ nhặt của Côn Bằng bị Đế Tuấn thu vào mắt, Đế Tuấn cho mọi người lui xuống, ánh mắt nhìn về Côn Bằng, tràn ngập uy nghiêm vô biên nói: "Yêu Sư, có kế mưu nào không?" Trong hai mắt Côn Bằng lóe lên một tia tinh quang, trong lòng lại phát ra một tiếng cười lạnh, sau đó ngữ khí mang theo một tia cung kính nói: "Thần có một kế, có thể phá Thập Nhị Đô Thiên Sát Trận của Vu tộc." Đế Tuấn vừa nghe không khỏi tâm thần chấn động, đó chính là đại trận cường đại nhất của Vu tộc, xưng có thể kháng hành với Thánh Nhân, thậm chí có thần uy đại trận chém giết Thánh Nhân.

Nếu có thể thành công phá đại trận, khiến Vu tộc không thể không bố trí Thập Nhị Đô Thiên Sát Trận, Đế Tuấn liền có tám thành nắm chắc triệt để thắng Vu tộc.

Chỉ cần Yêu tộc có thể triệt để đạt được gia trì khí vận thiên địa, liền không sợ thiên hạ vạn tộc, chân chính làm thiên hạ vô địch, không sợ bất kỳ chủng tộc nào trong thiên hạ, cho dù có tất cả các chủng tộc vây công, Đế Tuấn cũng sẽ không nhíu mày nữa.

Trong lòng Đế Tuấn cũng sản sinh một tia chấn động, chẳng lẽ Côn Bằng thực sự có kế hoạch.Đế Tuấn lúc này trong hai mắt xuất hiện Thái Dương Chân Hỏa hùng hùng, trên thân đều phát ra khí tức bá đạo vô tận, mang theo thần uy ngập trời vô cùng đáng sợ nói: "Xin Yêu Sư nói rõ." Trong hai mắt Côn Bằng lóe lên một đạo kim quang,

khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười nhạt nói: "Chỉ cần Bệ hạ, phái ra một vị Yêu Thánh, liền có thể giải quyết việc này.

Vu tộc sở dĩ có thể cường đại như vậy, là bởi vì vô cùng đoàn kết.

Chỉ cần phá đi sự đoàn kết của Vu tộc, liền không đánh mà tự tan." Đế Tuấn lúc này mắt sáng lên, lập tức hiểu rõ kế hoạch của Côn Bằng, sau đó khóe miệng hiện ra một nụ cười nói: "Vậy phải phiền Yêu Sư, toàn quyền xử lý việc này." Côn Bằng lúc này trong lòng một trận lạnh buốt, Đế Tuấn có thể mượn đao giết người, nếu như vậy phá giải Thập Nhị Đô Thiên Sát Trận, chém giết chư vị Tổ Vu, với thực lực của Hậu Thổ, đủ để quét ngang tất cả thế gian, cho dù Yêu tộc hiện nay, cũng không thể ngăn cản Hậu Thổ.

Nếu biết Côn Bằng, xử lý việc này, Hậu Thổ nhất định sẽ nổi giận lôi đình, Côn Bằng tất chết không nghi ngờ, sẽ không có một tia sinh cơ.

Đó chính là chỗ lợi hại của Đế Tuấn, hoặc ra tay diệt trừ Côn Bằng, liền sẽ khiến cường giả Yêu tộc lạnh lòng, nếu Hậu Thổ động thủ, sẽ không có bất kỳ vấn đề nào, Yêu tộc càng sẽ dựa vào Yêu tộc Thiên Đình, khiến thực lực Yêu tộc Thiên Đình càng thêm cường hãn.

Côn Bằng cũng biết việc trước mắt không thể trì hoãn, nếu không Đế Tuấn sẽ coi mình là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Côn Bằng lúc này vô cùng cung kính nói: "Cẩn tuân Bệ hạ chi mệnh." Khóe miệng Đế Tuấn lộ ra một nụ cười đắc ý, sau đó mang theo thần uy ngập trời như vũ cảnh nói: "Thường Dương đâu?" Chỉ thấy một đạo hồng quang, từ trong cung điện Thiên Đình trực xung, tản mát ra khí tức đáng sợ ngập trời, hướng về Kim Loan Điện.

Thường Dương vô cùng cung kính quỳ trước mặt Đế Tuấn, ngữ khí vô cùng cung kính nói: "Thuộc hạ tại." Đế Tuấn lúc này trên thân khí tức ngập trời, Thái Dương Chân Hỏa vô cùng đáng sợ, bao trùm

toàn bộ Kim Loan Điện, khiến Đế Tuấn càng nổi bật như vị thần trong lửa, trên thân tản mát ra thần quang vô tận nói: "Từ hôm nay, nghe lệnh của Côn Bằng." Thường Dương không hề do dự nói: "Cẩn tuân Bệ hạ chi mệnh." Côn Bằng trong lòng tuy một trận lạnh buốt, lúc này cũng đang suy nghĩ làm sao thoát khỏi mọi thứ, nếu không một khi bị Hậu Thổ để mắt, đó chính là kết cục tất chết không nghi ngờ.

Theo ánh mắt Đế Tuấn, Thường Dương nhìn về Côn Bằng, Côn Bằng lúc này cũng không khỏi toàn thân run rẩy, trong ánh mắt lộ ra thần tình kiên định nói: "Bệ hạ, Thường Dương tuy có tu vi Chuẩn Thánh, nhưng chung quy so với Tổ Vu chênh lệch rất lớn.

Xin Bệ hạ ban hạ một đạo hóa thân, tương trợ Thường Dương đối phó Tổ Vu." Trong hai mắt Đế Tuấn lóe lên một tia thần tình đạm nhiên, Côn Bằng lại tinh thông kế sách như vậy, trong thời gian ngắn ngủi liền đưa ra phương pháp phá giải.

Chương 200

Nếu hóa thân của Đế Tuấn ẩn giấu trong nguyên thần của Thường Dương, không thoát khỏi pháp nhãn của Tổ Vu, tự nhiên sẽ hiểu ai đang bày kế.

Bởi vậy Đế Tuấn cũng sẽ bị Hậu Thổ để mắt, Côn Bằng cũng tương tự như vậy.

Nhưng hiện nay Đế Tuấn cũng không có lựa chọn nào khác, cũng chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của Côn Bằng, nếu không trong lòng Thường Dương nhất định sẽ sản sinh một tia vết nứt, sẽ không cùng một lòng với Đế Tuấn.

Đế Tuấn lúc này đại thủ vung lên, ngưng tụ ra một đạo hóa thân vô cùng đáng sợ, tản mát ra khí tức vô cùng đáng sợ, khí tức ngập trời bao trùm toàn bộ Kim Loan Điện, dường như ngay cả trời đất cũng sẽ bị chấn nát.

Trực tiếp chui vào giữa mi tâm của Thường Dương, bảo vệ thần hồn Thường Dương không diệt, hoặc có nguy cơ hóa thân Đế Tuấn có thể thao túng tất cả, từ đó bùng nổ ba thành uy năng của Đế Tuấn.

Hiện nay Đế Tuấn tập kết khí vận Bách Tộc, khí vận phồn thịnh đến mức nào, cường đại đến mức không thể so sánh, có thể nghiền nát vạn tộc.

Đế Tuấn hiện nay vô hạn tiếp cận cảnh giới Thánh Nhân, chỉ còn kém một bước liền có thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực sẽ không kém Thánh Nhân, càng thêm cường đại, càng thêm đáng sợ.

Côn Bằng lại nói lại kế hoạch một lần, Thường Dương hiểu rõ mọi thứ, nhưng cũng không hề do dự.

Nếu Vu tộc không diệt, Yêu tộc sẽ bị Vu tộc coi là huyết nhục, mặc cho bị đồ sát.

Bất kể vì Yêu tộc Thiên Đình, vì chủng tộc của bản thân, đều là chuyện tất phải đối mặt.

Thường Dương lúc này vô cùng cung kính nhìn Đế Tuấn, ngữ khí vô cùng cung kính nói: "Cẩn tuân Bệ hạ chi mệnh." Thường Dương lúc này hóa thành một đạo hồng quang, rời khỏi Kim Loan Điện, đi về phía bộ lạc Chúc Dung.

Hiện nay bộ lạc Chúc Dung, có vài trăm danh Đại Vu, mỗi một vị Đại Vu đều có thể sánh ngang Đại La Kim Tiên, tu vi vô cùng đáng sợ, khiến vô số Thần Ma phải run rẩy.

Mỗi một vị Đại Vu đều có thể xưng là tồn tại vô địch trong cùng cảnh giới, cho dù trong cùng cấp bậc với bá chủ thượng cổ cũng không ai có thể chiến thắng Đại Vu.

Đại Vu kế thừa huyết mạch Bàn Cổ Đại Thần, tuy nhiên xa xa không thuần túy như Tổ Vu, nhưng vẫn ẩn chứa vạn vàn pháp tắc của Bàn Cổ Đại Thần.

Vừa xuất thế liền có thể có chiến lực vô thượng, xưng là vô địch cùng đẳng cấp, có thể dễ dàng vượt cấp chiến đấu, lực lượng nhục thân càng có thể kháng hành Linh Bảo.

Hậu Thiên Linh Bảo không thể phá vỡ nhục thân Đại Vu, chỉ có đạt cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo, mới có thể phá vỡ nhục thân Đại Vu.

Nhục thân Tổ Vu càng đáng sợ, chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo mới miễn cưỡng phá vỡ được.

Hỗn Độn Chung là chí bảo vô thượng công thủ nhất thể, nhưng lực tấn công không thuần túy như vậy, bởi vậy không thể phá vỡ

nhục thân Tổ Vu.Thường Dương lúc này đã đến bộ lạc Chúc Dung, trong bộ lạc Chúc Dung có vài trăm đạo khí tức đáng sợ, đều là khí tức Đại Vu.

Trong đó có vài đạo vô hạn tiếp cận Tổ Vu, tuy nhiên không thực sự bước vào một bước đó, nhưng vô hạn tiếp cận không kém gì cường giả Chuẩn Thánh, thậm chí có phần hơn.

Thường Dương tuy là cường giả cấp bậc Chuẩn Thánh, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng mạnh hơn một số Đại Vu, nếu đối mặt với cường giả Tổ Vu, thậm chí sẽ bị một quyền đánh nát, không chịu nổi lực lượng nhục thân Tổ Vu.

Trong nguyên thần có hóa thân của Đế Tuấn, một cỗ lực lượng vô hình bắt đầu cải tạo Thường Dương, khiến Thường Dương trong thời gian ngắn nhìn như Cộng Công, trên thân tản mát ra khí tức Thủy Chi Đại Đạo, một cỗ khí tức hùng vĩ vô cùng kinh thiên động địa bao trùm trời đất.

Giống như Tổ Vu chân chính, chỉ là có khí tức của y, chứ không có thực lực của y.

Bởi vì thực lực Tổ Vu thực sự quá cường hãn, tuy không thể sánh ngang Đế Tuấn, nhưng cũng chỉ kém vài phần mà thôi.

Thường Dương lúc này hóa thân thành Cộng Công, chân đạp hai con thủy long, trên thân tản mát ra sát khí Tổ Vu bàng bạc, đến bộ lạc Chúc Dung.

Thường Dương đích thân nhìn thấy Chúc Dung rời khỏi bộ lạc, nếu không cũng không dám đích thân tiến vào, nếu không một khi Tổ Vu chú ý, tất chết không nghi ngờ, không có một tia sinh cơ.

Lúc này vô số Đại Vu vô cùng cung kính nói: "Chúng ta bái kiến Cộng Công Tổ Vu." Thường Dương lúc này ngữ khí bình đạm nói:

"Không cần đa lễ." Đông đảo Đại Vu cũng không nghi ngờ, mặc cho Thường Dương đi về phía cung điện mà Chúc Dung cư trú.

Nơi này tản mát ra sát khí ngập trời, tràn ngập vô tận oán niệm cùng với khí tức bạo ngược.

Chính là tuyệt giai thánh địa tu luyện của chư vị Tổ Vu, nếu có thể tu luyện ở đây, đồng thời có nắm chắc lớn hơn để đột phá cấm cố huyết mạch, liền có thể trực tiếp đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Khi đó cho dù Đế Tuấn có thể thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng sẽ không có một tia khả năng nào, có thể chiến thắng Vu tộc hiện nay.

Bởi vì Vu tộc thực sự quá cường đại, một khi phá vỡ cấm cố do Thiên Đạo thiết lập, lực lượng huyết mạch Bàn Cổ Đại Thần liền sẽ triệt để bùng nổ, uy năng chân chính ẩn chứa trong đó, liền có thể chấn nhiếp thiên hạ.

Bàn Cổ Đại Thần là tồn tại cỡ nào, cho dù khi vẫn lạc, dầu hết đèn tắt, lực lượng huyết mạch cũng là mạnh nhất giữa trời đất.

Có thể sánh ngang Hỗn Độn Ma Thần phổ thông, chỉ là bị Thiên Đạo phong ấn, hạn chế lực lượng huyết mạch Bàn Cổ Đại Thần, chỉ có thể phát huy 1% uy năng của lực lượng huyết mạch Bàn Cổ Đại Thần, nếu thực sự bùng nổ ra, e rằng không kém Thông Thiên Giáo Chủ.Trong não hải Thường Dương, hóa thân Đế Tuấn, hai mắt tĩnh khai, tản mát ra Thái Dương Chân Hỏa hùng hùng, khóe miệng không khỏi lóe lên một nụ cười.

Câu thông lực lượng địa mạch, muốn ở đây hình thành một kết giới, biến vạn vàn sát khí địa mạch của nơi này, hình thành một tuần hoàn đại trận.

Chương 201

Trong đó chính là đang thai nghén một thanh thần binh, chính là Tổ Vu dùng tinh huyết của mình luyện chế thành, ẩn chứa sát khí ngập trời, đó chính là thần binh vô thượng chân chính.

Sức mạnh có thể bùng nổ ra không kém gì Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vô tận sát khí ngưng tụ thành, cùng với vô tận Tiên Thiên Linh Bảo gia trì, mới thực sự thích hợp với thần binh lợi khí của Tổ Vu.

Đó là một thanh Hỏa Thần Nhận tản mát ra thần hỏa chi uy vô tận, trong đó ngưng tụ Nam Minh Ly Hỏa ngập trời.

Có thể dễ dàng đốt cháy mọi thứ, có thần uy đốt trời, dễ dàng có thể chém đứt tất cả thần binh lợi khí, là thần binh vô thượng mà Chúc Dung đã tốn trăm vạn năm chế tạo.

Hóa thân Đế Tuấn ở xung quanh bố trí một nghịch thiên đại trận, nghịch chuyển âm dương phá vỡ không gian, cường hành phong tỏa nơi này.

Nếu không một khi lấy ra thanh Hỏa Thần Nhận, Chúc Dung liền sẽ sát giác, khi đó tất cả liền đổ bể.

Hiện nay thanh Hỏa Thần Nhận, đã hoàn toàn chế tạo xong, chỉ là chưa thực sự viên mãn, bởi vậy Chúc Dung cũng chưa lấy đi.

Chúc Dung cũng vô cùng yên tâm về nơi này, đây là đại bản doanh của Tổ Vu, hậu phương chân chính.

Không có bất kỳ Thần Ma nào dám đến nơi này, nếu không liền tự tìm đường chết, vài trăm vị Đại Vu trấn thủ, cho dù Thần Ma đến, cũng chỉ có thể trở thành lương thực.

Hóa thân Đế Tuấn lúc này điều động sức mạnh đáng sợ của Thường Dương, cường hành đoạt lấy Hỏa Thần Nhận, nhưng lại không thể xóa đi khí tức Tổ Vu ẩn chứa trong đó, trừ phi Đế Tuấn chân thân đến, hoặc có lẽ mới có thể triệt để xóa đi.

Dù sao Đế Tuấn sắp thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng chỉ còn kém một bước cuối cùng mà thôi.

Hiện nay không có tuyệt đối nắm chắc độ thiên phạt, bởi vậy vẫn luôn không cường hành ngưng tụ khí vận Bách Tộc, cường hành đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng cho dù hiện nay cũng đủ, Đế Tuấn chỉ cần dựa vào sức mạnh của hóa thân, cường hành mang đi thanh Hỏa Thần Nhận.

Thường Dương lúc này cường hành trấn áp Hỏa Thần Nhận trong nguyên thần, thêm vào đó lại có hóa thân Đế Tuấn trấn áp, trên đường đều hữu kinh vô hiểm, an toàn rời khỏi bộ lạc Chúc Dung.

Dù sao vài trăm vị Đại Vu, không phải là chuyện đùa, một khi bị phát hiện, thì liền sinh tử đạo tiêu, triệt để vẫn lạc.Bàn Cổ Điện.

Lúc này Thập Nhị Tổ Vu tề tụ, ngay cả Hậu Thổ cũng đã đến, trên thân tản mát ra khí tức bàng bạc, đó chính là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chân chính, mỗi cử động ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô biên, có thể dễ dàng nghiền nát tất cả.

Trong đó có một bức họa diện, chính là thân ảnh Thường Dương trộm Hỏa Thần Nhận.

Hậu Thổ có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại chưởng quản Địa Đạo, tự nhiên có thể động sát thiên cơ.

Côn Bằng tuy cường đại, nhưng chung quy chỉ là cường giả Chuẩn Thánh, giữa y và Hậu Thổ có khoảng cách trời đất.

Thiên cơ căn bản không thể che mắt pháp nhãn của Hậu Thổ, bởi

vậy Hậu Thổ đến Bàn Cổ Điện trước, dùng điều này làm kế, phúc diệt Yêu tộc.

Hiện nay Vu tộc tuy cường đại, nhưng dù sao cũng chưa cường đại đến mức kháng hành với Bách Tộc, Bách Tộc đều là những chủng tộc cường đại nhất, huy hoàng nhất, sức mạnh tổng hợp không kém gì sức mạnh của Vu Yêu hai tộc.

Hậu Thổ không thể quang minh chính đại động thủ trong Hồng Hoang, nếu không Thiên Đạo sẽ giáng xuống thiên phạt, khi đó khó có thể chống đỡ thần uy Thiên Đạo, đó cũng là nguyên nhân Hậu Thổ phải dùng kế.

Nếu không Hậu Thổ trực tiếp ra tay trấn áp tất cả, Đế Tuấn hiện nay chung quy chưa đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực xa xa không bằng Hậu Thổ.

Chư vị Tổ Vu đều không khỏi nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra thần tình kinh hãi, vị muội muội tiện nghi của họ, đã cường đại đến mức như vậy, không cần sự bảo hộ của chư vị huynh trưởng, đã cường đại đạt đỉnh phong.

Xa xa vượt qua tầng thứ của chư vị Tổ Vu, chư vị Tổ Vu đều đang phá trừ cấm cố trong cơ thể, để triệt để kích hoạt sức mạnh huyết mạch Bàn Cổ, nhưng lại cực kỳ khó khăn, cũng không phải là không thể.

Hậu Thổ đang hướng tới huyết mạch Bàn Cổ, tuy nhiên chưa đạt tới tầng thứ phản tổ, nhưng cũng là tồn tại vô cùng đáng sợ, lực lượng huyết mạch liền có thể chấn nhiếp tất cả, nhật nguyệt trước mặt y đều phải ảm đạm thất sắc, không dám trực diện thần uy ngập trời của y.Thường Dương lúc này đi về phía bộ lạc Cộng Công, bộ lạc Cộng Công cũng có vài trăm vị Đại La Kim Tiên trấn thủ.

Vô số thi hài Yêu tộc, bị không ngừng cắt lấy huyết nhục, trong đó

không thiếu thi hài Đại La Kim Tiên, vẫn tản mát ra yêu khí ngút trời.

Nhưng Vu tộc không hề để ý đến yêu khí đáng sợ do Đại La Kim Tiên tản mát ra, dùng để mài giũa thế hệ Vu tộc tiếp theo, khiến thế hệ tiếp theo càng thêm đáng sợ, kích hoạt càng nhiều huyết mạch Bàn Cổ.

Thường Dương hóa thành Chúc Dung, chân đạp hai con hỏa long, các vị Đại Vu hành lễ, không có ai nghi ngờ.

Dù sao một tồn tại cường giả đạt đến tầng thứ gần Thánh Nhân huyễn hóa ra, tuy không thể bùng nổ ra thực lực chân chính, nhưng mô phỏng khí tức thần thái, đều giống y hệt, không có một tia sai biệt.

Nếu có một tia sai biệt, chư vị Đại Vu liền có thể sát giác được sự không ổn, liền sẽ dùng thủ đoạn lôi đình, triệt để đánh Thường Dương thành tro bụi, tiêu tán giữa trời đất.

Thường Dương tiến vào cung điện Cộng Công, cảm nhận sát khí ngút trời của cung điện Cộng Công cùng với từng đạo thủy mạch, tản mát ra khí tức đáng sợ vô tận, dường như có thể dễ dàng trấn áp tất cả.

Thường Dương từ trong nguyên thần lấy ra Hỏa Thần Nhận, tản mát ra thần uy hỏa chi vô tận.

Chương 202

Hỏa Thần Nhận là thần binh vô thượng, Chúc Dung đã tốn vài trăm vạn năm, luyện chế thành.

Trong cung điện Cộng Công cũng ẩn chứa một khẩu thần binh, đồng thời là một thanh thần binh vô thượng.

Thủy Thần Nhận ẩn chứa Thủy Chi Đại Đạo đáng sợ vô tận, uy năng không kém gì Hỏa Thần Nhận.

Nước có thể khắc lửa, lửa cũng khắc nước, vạn vật tương sinh tương khắc.

Thường Dương tay cầm Hỏa Thần Nhận, hướng về Thủy Thần Nhận, một đao chém xuống, thần uy ngập trời, triệt để bùng nổ.

Một cỗ thần uy vô cùng rực rỡ chấn nhiếp thương khung, nếu không cung điện bị hóa thân Đế Tuấn thiết lập trọng trọng trận pháp, e rằng dư ba vô cùng đáng sợ, sẽ triệt để lan tràn ra.

Cho dù Thường Dương có tu vi Chuẩn Thánh, cũng khó thoát kiếp nạn vẫn lạc.

Lẽ ra có vài trăm vị Đại La Kim Tiên, trong đó có vài vị đã chiếm cứ đỉnh phong, vô hạn tiếp cận cường giả Chuẩn Thánh, thực lực không kém gì cường giả Chuẩn Thánh phổ thông.

Có thể thấy thực lực cường đại đến mức nào, nếu có một tia sai sót, thì liền tất chết, không nghi ngờ không có một tia sinh cơ tồn tại.

May mà hiện tại không có một tia sai sót, nếu không liền là họa lớn ngập trời, Vu tộc cũng có thể nắm bắt cơ hội, diệt sạch Yêu tộc.

Hai kiện thần binh không ngừng va chạm lẫn nhau, vốn thủy hỏa bất dung, dư ba càng ngày càng đáng sợ, dường như có thể dễ dàng

chấn động trời đất.

Vô tận thần binh lợi khí, tản mát ra từng đạo thần uy vô cùng đáng sợ, quang mang chiếu rọi thương khung, thần uy chấn động khiến nhật nguyệt điên đảo.

Thủy Chi Đại Đạo, Hỏa Chi Đại Đạo không ngừng bắt đầu va chạm, thần uy không ngừng gia trì, khiến hai kiện thần binh quang mang đại thịnh, sức mạnh va chạm càng ngày càng đáng sợ.

Hỏa Thần Nhận là thần binh của Chúc Dung, Thường Dương căn bản không cách nào thao túng.

Đặc tính thủy hỏa bất dung, khiến hai thanh thần binh va chạm lẫn nhau.

Đây là nơi thủy mạch tụ cư, là Cộng Công lợi dụng thần thông vô cùng đáng sợ, cường hành ngưng tụ thủy mạch, ẩn chứa thần uy ngập trời.

Lực lượng thủy mạch không ngừng gia trì Thủy Thần Nhận, khiến uy năng của nó càng ngày càng cường đại, sức mạnh tăng cường hơn một lần, không ngừng có thần uy bùng nổ.Bàn Cổ Điện.

Ánh mắt của Cộng Công, Chúc Dung hai người đều mang theo sự khiêu khích.

Cộng Công càng ha ha đại tiếu nói: "Thần binh ngươi luyện chế ra, lại không bằng thần binh của Bản tọa." Trong ánh mắt Chúc Dung tràn ngập phẫn nộ nói: "Nếu không có thủy mạch ngưng tụ, bằng thanh phá thần binh đó, thì làm sao có thể đối phó Hỏa Thần Nhận do Bản tọa luyện chế ra?" Trong ánh mắt hai người đều mang theo sự khiêu khích, hai người sắp đại chiến một trận.

Hậu Thổ lúc này ánh mắt nhìn về Cộng Công, Chúc Dung, một cỗ thần uy vô cùng bàng bạc, áp bách về phía hai người.

Cộng Công, Chúc Dung không khỏi thân thể chấn động, cảm nhận một cỗ lực lượng áp bách đáng sợ, không khỏi sắc mặt trắng bệch, khí hư không khỏi thu liễm.

Đế Giang không khỏi ha ha đại tiếu nói: "Cộng Công, Chúc Dung, hiện nay thực lực ngay cả tiểu muội cũng không bằng, cũng dám ở đây xương cuồng." Chúc Cửu Âm trong hai mắt thời gian lưu động, dường như nhìn thấu hư huyễn, ngữ khí không khỏi mang theo một tia đạm nhiên nói: "Cũng nên ra tay dạy cho Yêu tộc một bài học, dám bày kế với huynh đệ chúng ta, thực đáng vạn lần chết." Hậu Thổ gật đầu, ngữ khí mang theo vẻ đạm nhiên nói: "Lý lẽ là như vậy, không bằng tiểu muội lần này đi trước, mang theo vài vị Đại Vu, tiến về trấn thủ Địa Phủ.

Dùng điều này đạt được công đức lớn hơn, để bảo vệ Vu tộc ta, vạn thế xương thịnh, vĩnh thế không suy." Trên mặt Đế Giang mang theo nụ cười nhạt nói: "Tiểu muội không cần khách khí như vậy, từ trong các bộ lạc của chúng ta rút ra ba danh Đại Vu, đi theo tiểu muội tiến vào Địa Phủ." Chư vị Tổ Vu đồng dạng gật đầu, dù sao vì chuyện của toàn bộ Vu tộc, có thể bảo vệ Vu tộc vạn thế xương thịnh.

Tuy ba vị Đại Vu đối với các bộ lạc của mình vô cùng quan trọng, nhưng xa xa không bằng toàn bộ Vu tộc.

Mỗi một vị Đại Vu đều thực lực phi phàm, tồn tại vô cùng đáng sợ chân chính, càng có thể làm căn cơ của một bộ lạc, chỉ có bộ lạc có một Đại Vu trấn thủ, mới có thể được xưng là một Đại bộ lạc.

Dù sao Vu tộc phân thành Mười Hai Đại Bộ Lạc, lại có vô số bộ lạc do Đại Vu kiến lập, thực lực cũng vô cùng đáng sợ, che chở không ít tộc nhân.

Cũng bởi vì Vu tộc vô cùng đoàn kết, cũng cần khai chi tán diệp, những đứa trẻ được sinh ra với Nhân tộc, liền có thể có nguyên thần

cùng với nhục thân đáng sợ của họ.

Tuy lực lượng nhục thân xa xa không bằng Vu tộc, nhưng có lực lượng nguyên thần, cũng là tồn tại vô cùng đáng sợ, trở thành nhân khẩu quan trọng không thể thiếu, tuy không thể trở thành tầng lớp cao cấp chân chính trong Vu tộc.Lực phá hoại của hai thanh thần binh, thực sự quá cường hãn, lúc này lập tức nổ tung.

Hai thanh thần binh triệt để vỡ nát, khí tức tản mát ra hầu như hủy diệt trận pháp do hóa thân Đế Tuấn bố trí.

Nhưng may mắn chỉ còn kém một bước, Thường Dương lúc này mới thở phào một hơi, hóa thành Chúc Dung, rời khỏi bộ lạc Cộng Công, đi về Thiên Đình phục mệnh.

Đế Tuấn, Côn Bằng đang chờ đợi Thường Dương trở về.

Trên mặt Đế Tuấn mang theo một tia ý cười nhạt nhìn Thường Dương, ngữ khí không khỏi mang theo một tia ý tán thưởng nói: "Thường Dương, xuống nhận thưởng." Thường Dương lúc này vô cùng cung kính nói: "Đa tạ Bệ hạ ban thưởng." Côn Bằng lúc này nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, dường như không hề để ý.

Đế Tuấn dường như nhìn thấy Côn Bằng nhíu mày chặt, không khỏi trong hai mắt lóe lên một tia tinh quang, ngữ khí vô cùng nghiêm lệ nói: "Yêu Sư, có sơ hở nào không?" Côn Bằng ngữ khí ngưng trọng nói: "Khải bẩm Bệ hạ, Thường Dương tuy đã đắc thủ.

Chương 203

Nếu hai Đại Tổ Vu đánh nhau, tuy vô cùng đáng sợ, nhưng chung quy sẽ không liều chết đánh.

Bởi vậy tất phải phái Thập Đại Yêu Thánh, mới có khả năng diệt đi hai Đại Tổ Vu, khi đó Tổ Vu sẽ không đáng sợ." Đế Tuấn trầm tư nửa buổi, sau đó tĩnh khai hai mắt, triệu tập Thập Đại Yêu Thánh.

Mỗi một vị Yêu Thánh đều có tu vi Chuẩn Thánh, trong đó những người có thực lực cường đại đã có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, thực lực càng sâu không lường được, vô cùng đáng sợ.

Năm xưa khi Đế Tuấn xuất thế, liền thu phục Thập Đại Yêu Thánh cùng với chư vị Yêu Vương, hiện nay mới có thể tập kết ra thế lực đáng sợ như vậy, thêm vào đó đông đảo chủng tộc, mới có thể đối kháng với Vu tộc.Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ trong hai mắt tràn ngập kiếm ý, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười, hiển nhiên đã tham ngộ kiếm chi Đại Đạo, lĩnh ngộ đến mức độ cực kỳ cao thâm.

Thông Thiên Giáo Chủ ánh mắt quét qua trời đất, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười đầy ý vị, nhưng cũng không quá để ý.

Vu tộc thiết kế, dự mưu Yêu tộc.

Nếu một khi thành công, Yêu tộc liền sẽ tổn thất Thập Đại Yêu Thánh, cho dù Yêu tộc cũng sẽ thương gân động cốt, tuy không đến mức suy bại, nhưng thực lực cũng sẽ giảm mạnh, trong thời gian ngắn khó có thể khôi phục nguyên khí.

Nếu Tổ Vu lại nhân cơ hội này tiến công, Yêu tộc tuy không đến

mức diệt tộc, hiển nhiên cũng sẽ chịu đả kích trọng đại, e rằng khó có thể quật khởi lần nữa.

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này ánh mắt quét qua, khóe miệng lóe lên một tia thần tình khinh thường.

Tam Tiêu du lịch khắp nơi Hồng Hoang, cũng đạt được không ít bảo vật, cũng đều tự lĩnh ngộ Đại Đạo, tuy nhiên chưa đạt đến bước Đại La Kim Tiên, nhưng cũng không còn kém mấy.

Tam Tiêu ở nơi này dừng lại trăm năm, lúc này bảo quang chiếu rọi thương khung, hiển nhiên là một kiện chí bảo vô thượng, Tiên Thiên Linh Bảo thai nghén hoàn thành, liền sẽ tự hành chọn chủ nhân.

Quang mang Linh Bảo chiếu rọi cửu thiên, vô số Thần Ma ẩn giấu trong hư không, chuẩn bị tùy thời ra tay cướp đoạt, dù sao một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, trong toàn bộ Hồng Hoang đều cực kỳ hiếm thấy.

Dù sao không phải ai cũng như Thông Thiên Giáo Chủ tài đại khí thô, trong tay Linh Bảo vô số, bảo vật vô cùng vô tận, cho dù vị kia trong Tử Tiêu Cung, cũng chưa chắc sánh bằng Thông Thiên Giáo Chủ hiện nay.

Xích Hà Bảo Kính lúc này vạn trượng hào quang, tản mát ra thần quang vô tận, là một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chiếu rọi vạn cổ, khiến vô số Ma Thần rục rịch, nếu có thể đạt được một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, có khả năng đột phá Chuẩn Thánh, trở thành Đại Năng Chuẩn Thánh.

Xích Hà Bảo Kính tỏa ra bảo quang vô tận, bảo quang chiếu rọi cửu thiên, trên đó vờn quanh từng đạo Đại Đạo, lực lượng Đại Đạo vô cùng rực rỡ.

Tản ra uy năng Tiên Thiên Linh Bảo khủng bố vô cùng, Xích Hà

Bảo Kính như có vạn đạo quang mang, chiếu rọi vạn đạo thế gian.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu khóe miệng đều lóe lên ý cười.

Ra ngoài lịch luyện, có thể gặp được linh bảo như thế này, ba tỷ muội họ đã có được một kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Xích Hà Bảo Kính lúc này hóa thành một đạo quang mang, bay về phía Vân Tiêu.

Một đạo quang mang chiếu thẳng vào trán Vân Tiêu, trực tiếp dung nhập vào Nguyên Thần của Vân Tiêu, nhận Vân Tiêu làm chủ.

Vô số thần ma trong ánh mắt lộ ra tham dục, ánh mắt đều nhìn về phía Vân Tiêu, trong tay đều lấy ra linh bảo, bạo phát ra uy năng khủng bố vô cùng.

Tấn công về phía Vân Tiêu, giống như vạn Đại Đạo cùng lúc vang lên, Đại Đạo vô tận, không ngừng tung hoành, ẩn chứa thần uy khủng bố vô cùng.

Quảng Thành Tử một thân bạch y, đôi mắt tràn ngập vẻ đạm mạc, ánh mắt không khỏi nhìn thẳng vào Vân Tiêu, vô cùng kiêu ngạo nói: "Giao ra Tiên Thiên Linh Bảo, tha cho các ngươi không chết." Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu lấy ra linh bảo của mình, pháp lực cuồng bạo dũng vào trong đó, bạo phát ra uy năng kinh thiên động địa khủng bố, dường như có thể dễ dàng hủy diệt tất cả, thần uy ngập trời ẩn chứa đủ để chấn nhiếp vạn kiếp.

Chặn đứng vô số thần ma tấn công, uy năng thần ma chấn nhiếp nhật nguyệt, không chịu nổi thần uy ngút trời.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu lấy ra Hỗn Nguyên Kim Đấu, pháp lực vô cùng vô tận dũng vào trong đó.

Một đạo kim sắc quang mang quét sạch thiên địa, tước đoạt tu vi của vô số thần ma tại chỗ, một hơi thở đã là ngàn năm tu vi.

Chỉ trong nháy mắt vài trăm hơi thở, đa số thần ma tại chỗ đều hóa thành xương trắng, chỉ có một phần nhỏ thoi thóp già yếu, thọ mệnh không còn bao nhiêu, sắp sửa vẫn lạc.

Quảng Thành Tử trong đôi mắt vẫn đạm mạc, quanh thân phù hiện Phiên Thiên Ấn, chặn đứng kim quang khủng bố vô cùng, vì thế không bị tước đi tu vi.

Phiên Thiên Ấn là do mảnh vỡ lớn nhất của Bất Chu Sơn luyện chế thành, trong đó ẩn chứa một tia khí tức của Đại Thần Bàn Cổ, uy năng khủng bố vô cùng.

Hỗn Nguyên Kim Đấu tuy vô cùng cường đại, nhưng cũng khó mà tước đi tu vi của Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử vẫn đôi mắt đạm mạc, trên thân bao phủ thánh uy ngập trời, một đạo quang mang khủng bố vô cùng nghiền ép thương khung, trấn áp thiên địa: "Các ngươi giao ra Tiên Thiên Linh Bảo, tha cho các ngươi một mạng.

Nếu không, hôm nay các ngươi nhất định vẫn lạc." Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu khóe miệng lóe lên một vẻ khinh thường nói: "Là đệ tử Thánh nhân, lại dám cường thủ hào đoạt, quả nhiên không cần Thánh nhân nhan diện." Quảng Thành Tử lúc này trong đôi mắt tràn ngập nộ hỏa ngập trời, từng đạo thần uy khủng bố vô cùng bùng nổ, Quảng Thành Tử hiện tại đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn, tuy nhiên vẫn chưa đột phá Đại La Kim Tiên.

Chương 204

Nhưng căn cơ khủng bố vô cùng của y, có thể xưng là vô địch tung hoành thiên địa trong cùng đẳng cấp, có thể sánh ngang với thần ma cùng đẳng cấp.

Quảng Thành Tử tay cầm Phiên Thiên Ấn, phóng ra thần quang rực rỡ, hóa thành một ngọn núi khổng lồ, mang theo thần uy vô cùng vĩ ngạn, áp bức về phía ba người.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu trong ánh mắt không hề có chút sợ hãi, trải qua mấy vạn năm du lịch Hồng Hoang, tâm tính đã vô cùng vững chắc, cảnh giới tuy chưa đạt Đại La Kim Tiên, nhưng tâm cảnh đã đạt đến Đại La Kim Tiên.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu ba người pháp lực đều dũng vào Hỗn Nguyên Kim Đấu, khiến Hỗn Nguyên Kim Đấu phóng ra thần uy, từng đạo kim sắc quang mang rực rỡ vô cùng.

Phiên Thiên Ấn khủng bố vô cùng, trước kim sắc quang mang, trực tiếp bị đánh trúng, dù là Phiên Thiên Ấn cũng bị đánh bay.

Từng đạo kim quang bao phủ Quảng Thành Tử, tu vi của Quảng Thành Tử không ngừng hạ thấp, dù có tu vi ngút trời, lúc này trong lòng cũng không khỏi xuất hiện một tia sợ hãi.

Tu vi không ngừng bị tước đoạt, cảm ngộ, tu vi đều không ngừng tiêu thất, dường như từ trước đến nay chưa từng có.

Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thánh nhân tĩnh khai đôi mắt, nhìn về phía Quảng Thành Tử, trong ánh mắt mang theo một tia nộ hỏa, một bàn tay khổng lồ ngập trời khủng bố vô cùng vỗ xuống.

Mang theo uy năng Thánh nhân ngút trời, uy năng khủng bố vô cùng, triệt để bùng nổ.

Thiên địa dường như đều bị chìm dưới bàn tay khổng lồ, dù người có thần uy ngập trời cũng khó mà ngăn cản uy năng của bàn tay khổng lồ.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu trong ánh mắt tràn ngập kiên định, không hề có chút sợ hãi, tuy có thể cảm nhận thần uy chôn vùi thiên địa ẩn chứa trong bàn tay khổng lồ, trong lòng không khỏi dấy lên cảm giác hừng hực muốn thử sức.

Thông Thiên Giáo Chủ trong đôi mắt kiếm ý bùng nổ, hóa thành hai thanh thần kiếm, ẩn chứa Đại Đạo Kiếm Chi khủng bố vô cùng, như có thể dễ dàng chém nát tất cả.

Bàn tay khổng lồ khủng bố vô cùng bị hai thanh thần kiếm chém nát, hai thanh thần kiếm phát ra Đại Đạo Kiếm Chi vô cùng rực rỡ, bay về phía Côn Luân.

Lão Tử Thánh nhân, Nguyên Thủy Thánh nhân lúc này đều không khỏi biến sắc, đều lấy ra linh bảo của mình, muốn ngăn cản phong mang của hai thanh thần kiếm.

Uy năng thần kiếm quá cường thịnh, trực tiếp tước đi Ngọc Hư Cung, hai vị Thánh nhân lúc này trong ánh mắt mang theo thần tình ngưng trọng, không dám có chút sơ ý.

Phong mang của hai thanh thần kiếm đủ để chém giết Thánh nhân.

Thanh âm của Thông Thiên Giáo Chủ mang theo thần uy cuồn cuộn. "Nguyên Thủy, lại dám lấy lớn hiếp nhỏ, vậy đừng trách Bản tọa ra tay, trấn áp ngươi!" Thanh âm như sấm sét nổ vang, vang vọng thiên địa, vô số ma thần trong lòng chấn động.

Nguyên Thủy Thánh nhân chọc giận Thông Thiên Giáo Chủ,

chẳng phải tìm cái chết sao?

Thánh nhân tuy khủng bố vô cùng, nhưng rốt cuộc không bằng Thông Thiên Giáo Chủ.

Trong Hỗn Độn, chư vị Thánh nhân đều không dám đấu với Thông Thiên Giáo Chủ, nay lại dám chọc giận Thông Thiên Giáo Chủ.

Nguyên Thủy Thánh nhân trong đôi mắt đạm mạc, trên mặt tràn ngập kiêu ngạo: "Thông Thiên, chớ có phóng túng." Hai thanh thần kiếm quang mang đại thắng, chém về phía Nguyên Thủy Thánh nhân, mang theo kiếm ý vô cùng thuần túy, như có thể dễ dàng chém nát tất cả, ẩn chứa thần uy ngập trời khủng bố vô cùng.

Nguyên Thủy Thánh nhân tay cầm Bàn Cổ Phiên, không ngừng vung vẩy, từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí bắn ra, muốn ngăn cản quang mang của hai thanh thần kiếm.

Hỗn Độn Kiếm Khí tuy ẩn chứa vô tận Hỗn Độn Chi Khí, ẩn chứa uy năng khủng bố ngút trời, nhưng cũng khó mà ngăn cản lực lượng của hai thanh thần kiếm, trực tiếp bị chém thành hai đoạn.

Lão Tử Thánh nhân đầu đội Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, đứng ở vị trí tiên thiên bất bại, Huyền Hoàng Chi Khí rủ xuống, trong tay xuất hiện Thái Cực Đồ.

Giữa thiên địa xuất hiện kim kiều, định âm dương, nghịch càn khôn.

Từng đạo quang mang trực xung thương khung, muốn ngăn cản quang mang của hai thanh thần kiếm, hai thanh thần kiếm khủng bố vô cùng.

Chém lên trên hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, Tiên Thiên Chí Bảo quang mang đại thắng, quang mang chiếu rọi thiên địa, ẩn chứa thần uy vô thượng.

Thông Thiên Giáo Chủ hóa thân trước đó, thu hồi hai thanh thần kiếm, hai thanh thần kiếm hóa thành hai con ngươi, quay về trong đôi mắt của Thông Thiên Giáo Chủ.

Lúc này vô số thần ma chấn động, Thông Thiên Giáo Chủ thực sự quá mạnh, chỉ cần hai ánh mắt, đã có thể kháng hành hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Do hai vị Thánh nhân thao túng, có thể biết thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ đã đạt đến mức độ khủng bố nào, e rằng mỗi cử chỉ đều có thể chấn nhiếp thiên địa.

Dù là Thánh nhân gặp Thông Thiên Giáo Chủ, cũng phải tránh lui ba xá, không dám đối diện phong mang của Thông Thiên Giáo Chủ.

Chương 205

Lão Tử Thánh nhân, Nguyên Thủy Thánh nhân đều không khỏi biến sắc, Thông Thiên Giáo Chủ quá mạnh, mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Lão Tử Thánh nhân tiến lên một bước, trong ánh mắt mang theo vẻ đạm mạc nói: "Thông Thiên đạo hữu, việc này có thể thôi được chưa?" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Lão Tử Thánh nhân một cái, khóe miệng lóe lên một nụ cười khinh thường: "Lão Tử, chẳng lẽ dựa vào ngươi?" Lão Tử Thánh nhân trên mặt lộ ra nộ hỏa, thân thể đều đang run rẩy, nhưng không phải sợ hãi, nộ hỏa ngập trời khó mà áp chế.

Cũng không đối phó được Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên Giáo Chủ cường hãn vô cùng, dù Nguyên Thần của Bàn Cổ cũng không làm gì được Thông Thiên Giáo Chủ.

Lão Tử Thánh nhân đôi mắt phun lửa, nhưng cũng không có động tác tiếp theo, nếu động thủ thì chỉ có tự chuốc nhục, không có chút thắng lợi, sẽ bị sỉ nhục một phen.

Nhan diện Thánh nhân sẽ bị quét sạch, từ đó Lão Tử Thánh nhân, sẽ hoàn toàn bị Thông Thiên Giáo Chủ áp chế, không có chút cơ hội lật ngược tình thế.

Nguyên Thủy Thánh nhân trong đôi mắt tràn ngập kiêu ngạo, thánh nhân uy áp ngập trời khủng bố, cuồn cuộn bùng nổ, bao phủ cả thương khung: "Thông Thiên, chớ có quá phóng túng." Thông Thiên Giáo Chủ dường như nghe thấy một câu chuyện cười, ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy Thánh nhân, tràn ngập khiêu khích, cũng như thần tình khó hiểu: "Nguyên Thủy, trong mắt Bản tọa, ngươi chẳng qua là một con kiến hôi, tùy tay có thể chém." Thông Thiên Giáo Chủ

chỉ mới hóa thân trước đó, cũng không mang theo Chứng Đạo Kiếm, lúc này đại thủ vung lên, trong tay Tiên Thiên Linh Khí ngưng tụ thành một thanh thần kiếm, phía trên khắc vô số tiên thiên phù văn, không ngừng vờn quanh trên thần kiếm.

Khiến thần kiếm có thể chịu đựng được sức mạnh của Thông Thiên Giáo Chủ, không đến mức trực tiếp tan vỡ.

Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng lộ ra một nụ cười khinh thường: "Bão Kiếm Sát!" Một luồng kiếm ý ngút trời, trực xung vân tiêu, tiếng kiếm ý vang vọng thiên địa.

Vô số thần ma chấn động không thôi, cảm nhận một luồng uy hiếp cực kỳ cường đại, dường như một kiếm chém xuống, có thể chém giết tất cả, dù thần ma cũng không thể ngăn cản.

Nguyên Thủy Thánh nhân sắc mặt đại biến, pháp lực Thánh nhân cuồng bạo không ngừng dũng vào Bàn Cổ Phiên, từng đạo pháp tắc khủng bố vô cùng không khỏi gia trì Bàn Cổ Phiên, khiến nó ẩn chứa thần uy vô tận.

Thần kiếm khủng bố vô cùng, từ trong tay Thông Thiên Giáo Chủ rơi xuống, kiếm mang kéo dài trăm vạn trượng, ẩn chứa thần uy vô cùng rực rỡ, như có thể chém trời xẻ đất, thương khung có thể chém, không gian có thể chém, thời gian có thể chém.

Thần uy vô cùng rực rỡ trực tiếp một kiếm chém mở Bàn Cổ Phiên, trực tiếp một kiếm chém Nguyên Thủy Thánh nhân thành hai nửa, không một giọt tiên huyết nào rơi xuống, uy năng vô tận.

Nguyên Thủy Thánh nhân không thể trực tiếp khôi phục thương thế, thân thể không khỏi từng tấc từng tấc nổ tung, triệt để bạo tạc.

Lão Tử Thánh nhân trong ánh mắt tràn ngập nộ hỏa ngập trời, nhưng thủy chung vẫn áp chế nộ hỏa của mình không bùng phát, nhìn

Thông Thiên Giáo Chủ trong ánh mắt, tràn ngập nộ ý ngập trời, nộ ý gần như không thể áp chế, triệt để bùng nổ.

Thông Thiên Giáo Chủ đại thủ vung lên Bàn Cổ Phiên trấn áp trong Nguyên Thần Bí Cảnh, tức khắc rời khỏi Ngọc Hư Cung, quay về Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Thánh nhân vẫn lạc, thiên địa bi khấp.

Huyết vũ vô tận rơi xuống, tràn ngập bi minh vô tận.

Vô số sinh linh không hiểu vì sao cảm nhận được bi ý, không tự chủ bắt đầu nảy sinh bi thống.

Nguyên Thần tàn phá không chịu nổi của Nguyên Thủy Thánh nhân không ngừng khôi phục, lúc này sắp sửa khôi phục nguyên dạng, từng đạo uy năng khủng bố vô cùng bùng nổ, hình thành Nguyên Thần hoàn chỉnh.

Nguyên Thần Thánh nhân ký tồn trong Thiên Đạo, chỉ cần Thiên Đạo không diệt, Thánh nhân bất tử, chỉ là nhục thân không phải vô địch, cũng không phải thân thể bất hủ, vì thế nhục thân bị hủy, dựa vào Nguyên Thần ngưng tụ thân thể, cũng không phải việc khó.

Nguyên Thủy Thánh nhân tĩnh khai đôi mắt, quanh thân lưu chuyển vô số Đại Đạo, trong ánh mắt tràn ngập nộ hỏa, Khai Thiên Thánh Khí trong tay lại bị đoạt, quả thực là sỉ nhục lớn.

E rằng uy nghiêm Thánh nhân bị quét sạch, bị vô số thần ma châm chọc, nhan diện hoàn toàn không còn.

Nguyên Thủy Thánh nhân tuy nộ hỏa ngút trời, nhưng cũng không tiền vãng Kim Ngao Đảo, cùng Thông Thiên Giáo Chủ quyết một trận sinh tử.

Vì sẽ không có chút thắng lợi nào, Nguyên Thủy Thánh nhân tuy cường đại, nhưng sự chênh lệch giữa Thông Thiên Giáo Chủ thực sự

quá lớn, hai bên không thể nào so sánh được.

Lão Tử Thánh nhân trong ánh mắt tràn ngập nộ hỏa ngập trời, nhưng vẫn khôi phục lại bình tĩnh, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Nguyên Thủy Thánh nhân nói: "Nhị đệ, lúc này ngàn vạn lần phải giữ bình tĩnh, thời cơ chưa đến." Nguyên Thủy Thánh nhân trong đôi mắt lóe lên một tia hàn mang, tức khắc ngữ khí mang theo một tia cung kính nói: "Đại huynh, ta tự có chừng mực, sẽ không mất bình tĩnh." Lão Tử Thánh nhân lúc này mới yên tâm, Nguyên Thủy Thánh nhân tuy thực lực cực mạnh, nhưng cũng là do ngạo khí của Đại Thần Bàn Cổ hóa thành, kế thừa sự cao ngạo của Đại Thần Bàn Cổ.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu lúc này ánh mắt nhìn về phía Quảng Thành Tử, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười khinh thường: "Chẳng lẽ Nguyên Thủy Thánh nhân, chính là sư tôn ngươi?" Quảng Thành Tử trong ánh mắt mang theo một tia nộ hỏa, nhưng với thực lực căn bản không thể kháng hành Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, suýt chút nữa trực tiếp bị trấn áp tại chỗ, tu vi suýt chút nữa bị tước đi.

Quảng Thành Tử đốt cháy toàn thân thần huyết, vận dụng Đại Thần Thông vô thượng, cuồng bạo chạy trốn khỏi nơi này, về phía Côn Luân Sơn.

Nếu để Quảng Thành Tử biết, sư tôn của Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu là Thông Thiên Giáo Chủ, Quảng Thành Tử tự nhiên không dám có chút phóng túng.

Dù sao Quảng Thành Tử cũng không phải kẻ ngốc, chư vị Thánh nhân đều không phải đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ dựa vào một mình sư tôn, làm sao có thể đối kháng uy năng của Thông Thiên Giáo Chủ.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu đều không khỏi nhìn nhau, cũng

không tiến lên, dù sao bây giờ lại đi giết Quảng Thành Tử, sẽ bị Nguyên Thủy Thánh nhân theo dõi.

Thánh nhân là tồn tại vô cùng khủng bố, nếu cứ theo dõi Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, e rằng cả đời cũng không thể rời khỏi Kim Ngao Đảo.

Nếu không sẽ bị Nguyên Thủy Thánh nhân theo dõi, dù sư tôn, cũng không thể lúc nào cũng theo dõi Nguyên Thủy Thánh nhân, vì thế bây giờ không phải thời cơ tốt nhất để giết Quảng Thành Tử.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu trong đôi mắt đều lóe lên một tia hàn mang, tức khắc lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, ba tỷ muội không khỏi nhìn nhau một cái.

Chương 206

Vân Tiêu ngữ khí mang theo một tia cười nhạt nói: "Chúng ta rời khỏi Kim Ngao Đảo, du lịch đã mấy vạn năm rồi, cũng nên quay về Kim Ngao Đảo một chuyến." Thông Thiên Giáo Chủ ánh mắt đạm mạc, nhìn Bàn Cổ Phiên trong tay, ẩn ẩn tản ra Hỗn Độn Chi Khí, ẩn chứa khí tức vô tận, quang môn chiếu rọi vạn giới.

Một luồng hấp lực vô hình, muốn kéo Bàn Cổ Phiên đi.

Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi phát ra một tiếng hừ lạnh, một đạo Thần Hồn trực tiếp chui vào Bàn Cổ Phiên, nhìn thấy ấn ký mà Nguyên Thủy Thánh nhân để lại.

Thông Thiên Giáo Chủ ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy Thánh nhân, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười khinh thường: "Chẳng lẽ cần Bản tọa tự mình ra tay sao?" Nguyên Thủy Thánh nhân trong đôi mắt đạm mạc, đã không còn sự tự ngạo trước đó, ngữ khí vô cùng bình đạm nói: "Thông Thiên, vốn dĩ chúng ta đều là Bàn Cổ chính tông.

Nếu ngươi nguyện ý, thừa nhận danh Tam Thanh, Bản tọa có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không sau này sẽ có ngày vẫn lạc." Thông Thiên Giáo Chủ trong đôi mắt lóe lên vẻ trêu ngươi, ngữ khí vô cùng bình đạm nói: "Chẳng lẽ dựa vào ngươi và Lão Tử, cũng có thể chém giết Bản tọa, quả thực là một trò cười lớn của thiên hạ." "Tán!" Ấn ký của Nguyên Thủy Thánh nhân liền tiêu thất.

Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng lóe lên một nụ cười khinh thường, "Ngươi có vạn kế mưu, Ta có một kiếm đủ để phá." Dù vị kia trong Tử Tiêu Cung ra tay, Thông Thiên Giáo Chủ lúc này cũng không có bao nhiêu kính sợ, vì hiện tại Thông Thiên Giáo Chủ đã

bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, sắp sửa bước vào đỉnh phong.

Tuy muốn chiến thắng vị kia, e rằng có chút khó khăn, nhưng tự vệ thì dư sức, cũng không hề có chút sợ hãi.

Thông Thiên Giáo Chủ ánh mắt nhìn xuống Kim Ngao Đảo, Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu ba nữ trở về, đi về phía Bích Du Cung.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu lúc này ở ngoài Bích Du Cung, trên mặt đều tràn ngập thần tình cung kính nói: "Đồ nhi cầu kiến Sư tôn." Thanh âm bình đạm của Thông Thiên Giáo Chủ truyền đến. "Vào!" Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu tiến vào Bích Du Cung, vô cùng cung kính hành lễ nói: "Đa tạ Sư tôn xuất thủ tương cứu." Thông Thiên Giáo Chủ đôi mắt đạm mạc nói: "Các ngươi đều là đệ tử của Ta, Ta nên bảo vệ các ngươi chu toàn." Thông Thiên Giáo Chủ lúc này đại thủ vung lên, trong hư không xuất hiện một cán đại kỳ.

Chính là Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Nguyên Thủy Thánh nhân, Bàn Cổ Phiên.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu lúc này nhìn về phía Bàn Cổ Phiên, không khỏi trong lòng chấn động, dường như đã hiểu, đều không khỏi run rẩy.

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này tản ra khí tức khủng bố vô cùng, thần uy khủng bố bao phủ thiên địa nói: "Phàm đệ tử Tiệt Giáo, ai là người đầu tiên đột phá Đại La Kim Tiên.

Liền có thể đoạt được Tiên Thiên Chí Bảo, Bàn Cổ Phiên!" Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu đều không khỏi thân thể chấn động, Tiên Thiên Chí Bảo trong truyền thuyết, sở hữu thần uy ngập trời khủng bố vô cùng.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, cũng không có bao nhiêu kiện, mỗi

một kiện đều là bảo vật vô thượng chân chính, sở hữu uy năng khủng bố vô cùng.

Bàn Cổ Phiên lại càng có thể phát ra Hỗn Độn Kiếm Khí, đó là uy năng vô thượng chân chính, dù cường giả Chuẩn Thánh ai trúng một kiếm, lập tức sẽ hồn phi phách tán, thân thể nổ tung.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu lúc này ánh mắt nhìn về phía Bàn Cổ Phiên, lộ ra một tia tham sắc, trong nháy mắt liền tiêu thất.

Thông Thiên Giáo Chủ trong ánh mắt lóe lên một tia hài lòng, Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu du lịch vạn kiếp, rốt cuộc cũng có hiệu quả.

Nếu không có thực lực tuyệt đối khống chế Bàn Cổ Phiên, liền sẽ bị vô số thần ma theo dõi, dù là đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ, cũng sẽ bị người khác theo dõi.

Phú quý hiểm trung cầu, giữa thiên địa Hồng Hoang, vô số thần ma có thể quật khởi, vì thực lực bản thân cường đại vô biên, từng bước từng bước đi lên đỉnh phong, sở hữu thực lực khủng bố như ngày nay.

Đều từng bước từng bước, mỗi một bước đều có vô số thi hài, mới có địa vị như ngày nay.

Bàn Cổ Phiên là Thánh Khí vô thượng chân chính, sở hữu thần uy vô biên, nếu có cường giả vô hạn tiếp cận Thánh nhân đoạt được, liền có thể sánh ngang với cường giả Thánh nhân, tuy không bằng Thánh nhân, nhưng cũng sẽ không kém bao nhiêu.

Thông Thiên Giáo Chủ ngữ khí vô cùng nghiêm lệ nói: "Các ngươi nếu có thể đạt tu vi Đại La Kim Tiên, liền có thể đoạt được Khai Thiên Thánh Khí." Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu trong ánh mắt lóe lên một tia kích động, tức khắc vô cùng cung kính nói: "Khải bẩm Sư

tôn, chúng đồ nhi cáo thoái bế quan." Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng cong lên một nụ cười nhàn nhạt nói: "Thiện." Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu đều đi bế quan, hy vọng có thể đột phá Đại La Kim Tiên trong thời gian sớm nhất, thì sẽ đoạt được một kiện Khai Thiên Thánh Khí.

Thông Thiên Giáo Chủ ánh mắt đạm mạc quét về phía Hỗn Độn, khóe miệng cong lên nụ cười nhàn nhạt, trong ánh mắt tràn ngập băng hàn vô tận, dường như trong lòng tràn ngập chiến ý vô tận.

Lúc này toàn bộ Hồng Hoang chấn động, vô số Thần Thượng Hải trong lòng chấn động, đó là Tiên Thiên Chí Bảo, thần vật vô thượng chân chính, ẩn chứa uy năng vô hạn.

Nếu đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khi độ thiên kiếp, nếu có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo hộ thân, liền có nắm chắc hơn để đột phá.

Nhưng trong toàn bộ Hồng Hoang, Tiên Thiên Linh Bảo cũng có hạn, chứ đừng nói đến Tiên Thiên Chí Bảo càng khủng bố hơn.

Thông Thiên Giáo Chủ tài lực dồi dào, Tiên Thiên Linh Bảo đếm không xuể, dù Tiên Thiên Chí Bảo cũng sở hữu mấy kiện, thậm chí trong truyền thuyết còn có Hỗn Độn Linh Bảo.

Vô số ma thần cảm thán chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ, mới có thể tặng ra một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, dù đoạt được Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Nguyên Thủy Thánh nhân, đó rốt cuộc cũng là tồn tại cấp độ Tiên Thiên Chí Bảo, ẩn chứa thần uy vô thượng.

Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thánh nhân trong ánh mắt tràn ngập nộ hỏa ngập trời, nộ hỏa gần như muốn đốt cháy thiên địa, triệt để bùng phát.

Toàn bộ Côn Luân xuất hiện vô số dị tượng, trời sập đất nứt, nhật

nguyệt điên đảo, tinh thần tan vỡ.

Hiển nhiên Thánh nhân đã giận dữ, thiên địa biến sắc.

Chương 207

Nhưng Nguyên Thủy Thánh nhân, không chọc giận được Thông Thiên Giáo Chủ, vì thế cũng chỉ có thể như vậy.

Tây Phương, Linh Sơn.

Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân trong ánh mắt nảy sinh vẻ đố kỵ, hai người không hề có chút vui sướng khi người khác gặp họa.

Thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ quá cường đại, Thánh nhân trong mắt y đều như con kiến hôi, dù Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân, cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi.

Tuy kiến hôi không bóp chết được, nhưng lại có không ít bảo vật, Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân, trong tay đều có bảo vật, tuy xa xa không bằng Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng cũng là tồn tại Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm, nếu Thông Thiên Giáo Chủ vì đệ tử môn hạ, cướp đoạt bảo vật của các đại giáo phái, e rằng các đại giáo phái không có sức phản kháng thích hợp.

Tất cả bảo vật đều sẽ bị Thông Thiên Giáo Chủ cướp sạch, đó là nơi Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân đố kỵ.

Nhưng cũng không có chút biện pháp nào, vì thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ quá cường hãn, vô hạn tiếp cận Hồng Quân Lão Tổ, có thể biết thực lực cường hãn đến mức độ khủng bố nào.

Cộng Công Bộ Lạc.

Cộng Công lúc này trở về cung điện, nhìn thấy thần binh luyện chế trăm vạn năm bị hủy, không khỏi nộ hỏa ngập trời.

Lại phát hiện ra mảnh vỡ thần binh do Chúc Dung luyện chế,

không khỏi dường như đã hiểu ra.

Cộng Công chân đạp hai con thủy long, trên thân tản ra sát khí ngút trời, đi về phía Chúc Dung Bộ Lạc.

Chúc Dung nhìn thấy Hỏa Thần Nhận trong cung điện bị lấy đi, không khỏi đại nộ.

Cộng Công đặt hai mảnh vỡ thần binh bên cạnh Chúc Dung.

Chúc Dung trong đôi mắt tràn ngập nộ hống ngập trời nói: "Cộng Công, ta thấy ngươi ghen tỵ, thần binh ta luyện chế lợi hại hơn của ngươi, nên ngươi đã hủy thần binh của ta." Cộng Công trong đôi mắt mang theo nộ hỏa ngập trời, ngưng tụ thần uy ngút trời, đại chiến với Chúc Dung.

Yêu Tộc Thiên Đình.

Đế Tuấn, Côn Bằng, Thập Đại Yêu Thánh, đều nhìn thấy một màn cảnh tượng đó.

Hỗn Nguyên Kính là một trong những Tiên Thiên Linh Bảo Đế Tuấn đoạt được, trong đó xuất hiện hình ảnh, chính là cảnh Cộng Công và Chúc Dung đại chiến.

Đế Tuấn trên mặt lộ ra một tia cười nhạt, tức khắc tản ra thần uy ngút trời, ánh mắt nhìn về phía Thập Đại Yêu Thánh, mang theo áp lực khủng bố vô cùng nói: "Thập Đại Yêu Thánh nghe lệnh, hạ giới đi.

Tìm cơ hội chém giết Chúc Dung, Cộng Công.

Các ngươi không cần lo lắng, Bản đế đã để lại mười đạo hóa thân trong Nguyên Thần của các ngươi, có thể khi nguy cấp, giữ lại một mạng cho các ngươi." Thập Đại Yêu Thánh lúc này vô cùng cung kính nói: "Đa tạ Bệ hạ." Thập Đại Yêu Thánh như mười đạo quang mang, bay về phía Cộng Công Chúc Dung, chỉ ẩn mình trong hư không, thu liễm khí tức của mình.

Sợ sẽ bị Cộng Công, Chúc Dung chú ý, nếu không liền có khả năng vẫn lạc tại chỗ không có chút hy vọng sống sót.

Dù sao uy lực của hai Đại Tổ Vu thực sự quá cường đại, thực lực cường đại đủ để kinh thiên động địa, thiên địa trước mặt họ đều phải ảm đạm thất sắc, không dám đối diện thần uy ngập trời của họ.

Đế Tuấn ánh mắt nhìn về phía Côn Bằng, trong ánh mắt lóe lên một tia sát ý, trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

Hiện tại không phải lúc, chính là triệt để khiến Yêu Tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa, đó chính là ngày Côn Bằng vẫn lạc.

Côn Bằng không những thực lực cường hãn vô cùng, lại càng một đời kế mưu thiên hạ vô song, vì thế Đế Tuấn quyết không giữ lại mạng sống của Côn Bằng.

Côn Bằng trong lòng cũng đang tính toán, cũng hiểu một khi Yêu Tộc Thiên Đình xưng bá thiên địa, thì chính là ngày mình vẫn lạc, vì thế cũng không muốn để Yêu Tộc, trở thành bá chủ thiên hạ.

Côn Bằng cũng đang không ngừng mưu tính cơ duyên của mình, hy vọng tu vi của mình không ngừng đề thăng, ít nhất có thể thoát khỏi tay Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất, không đến mức bị chém giết.

Có một tia Thần Hồn bị Đế Tuấn khống chế, nếu không đoạt lại, Côn Bằng liền như có gai ở họng, lúc nào cũng có khả năng bị Đế Tuấn chém giết, không có chút dư địa phản kháng.

Bàn Cổ Điện!

Lúc này chư vị Tổ Vu ở đây, đều tản ra khí tức kinh thiên động địa, trong ánh mắt đều mang theo vẻ khinh thường.

Chúc Dung, Cộng Công thực lực kinh thiên động địa, thực lực vô hạn tiếp cận Thánh nhân, tuy chưa phá vỡ huyết mạch cấm cố, nhưng

lực lượng nhục thân, có thể sánh ngang vô địch.

Thập Đại Yêu Thánh tuy cường hãn vô cùng, nhưng Đế Tuấn ban xuống Thập Đại Thần Binh, đều do chém giết hồn phách vô số sinh linh luyện chế thành.

Chương 208

Tuy hồn phách vô số hung thú, xa xa không bằng hồn phách Nhân Tộc, nhưng vẫn ẩn chứa thần thông vô tận, đủ để phá vỡ thân thể bị thương của Tổ Vu.

Nếu không Thập Đại Yêu Thánh cũng không dám tiến lên, nếu không ngay cả nhục thân cũng không phá vỡ được, thì chắc chắn phải chết, không có một tia sinh cơ.

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung!

Thông Thiên Giáo Chủ đôi mắt tản ra kiếm ý sắc bén, hiển nhiên tu vi lại có đề cao, quanh thân phù hiện lục đạo hắc động, chính là huyền bí của Lục Đạo Luân Hồi.

Dung nhập huyền bí Lục Đạo Luân Hồi vào kiếm chi áo nghĩa, ẩn ẩn ước ước có lực lượng luân hồi, trong đó tản ra thần uy ngập trời vô tận.

Thông Thiên Giáo Chủ lại lĩnh ngộ ra Đại Thần Thông, thực lực cường hãn không kém gì thần thông tuyệt thế do hệ thống ban thưởng.

Có thể mượn lực lượng Địa Đạo và Lục Đoạn Luân Hồi, có thể bạo phát ra thần uy càng khủng bố hơn, Thông Thiên Giáo Chủ đôi mắt nhìn về phía Thiên Đạo, khóe miệng không khỏi lóe lên một nụ cười nhàn nhạt.

Trong bản nguyên thiên địa, con mắt vàng ẩn giấu, đột nhiên mở ra, dường như cảm nhận có sinh linh ánh mắt có thể nhìn vào sâu trong bản nguyên thiên địa, không khỏi quét nhìn thiên địa.

Muốn tìm ra người đó rốt cuộc là ai, lại dám dò xét bản nguyên thiên địa, quả thực tội đáng vạn chết.

Thông Thiên Giáo Chủ chỉ trong một khoảnh khắc liền thu hồi ánh mắt, dù sao với thực lực hiện tại còn xa mới là đối thủ của Thiên Đạo, tuy có lực lượng tự vệ, nhưng lại sẽ bị Thiên Đạo trấn áp, thậm chí phong ấn.

Hiện tại không phải thời cơ tốt nhất, vẫn phải quấy nhiễu đại thế thiên địa, nhưng đại thế Thiên Đạo bất khả hủy diệt, vì thế chỉ có thể quấy động phong vân tiểu thế.

Nhưng như vậy cũng đủ rồi, Thông Thiên Giáo Chủ có thể dò xét huyền bí thiên địa, từ đó lĩnh ngộ thêm nhiều bản nguyên Đại Đạo, từ đó đề thăng Đại Đạo Kiếm Chi của mình.

Hiện tại Đại Đạo Kiếm Chi đã được rèn luyện vô cùng thuần túy, Thông Thiên Giáo Chủ lúc này dù một sợi lông mao trên thân, cũng có thể hóa thành một thanh thần kiếm tuyệt thế, sở hữu thần uy vô cùng vô tận.

Đều có thể kháng hành Tiên Thiên Chí Bảo, Chứng Đạo Kiếm lại càng được rèn luyện vô cùng kiên cố, trong đó ẩn chứa vô số huyền bí Đại Đạo, trong đó khắc vô số Tiên Thiên Đại Đạo Phù Văn.

Ẩn chứa uy năng ngút trời, đều đang không ngừng thai nghén, một khi thật sự bùng phát, sẽ không kém gì Hỗn Độn Trung Phẩm Linh Bảo, uy năng càng cường đại hơn.

Sở hữu tiềm lực vô cùng vô tận, thậm chí có khả năng đột phá đến cấp độ Hỗn Độn Chí Bảo, tuy cơ hội vô cùng nhỏ bé, nhưng thủy chung vẫn có một tuyến cơ hội.

Chúc Dung, Cộng Công hai người đại chiến, kinh thiên động địa, nhật nguyệt điên đảo, vô số đại sơn, vô số sơn hà, đều bị đánh nát.

Đều trở thành một mảnh phế tích, vô số chủng tộc không khỏi lần lượt tránh đi, không dám tiếp cận nơi Chúc Dung, Cộng Công đại

chiến.

Nếu không chỉ riêng dư ba lực lượng, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh cũng phải chịu trọng thương, thực lực hai người quá cường hãn, trời sập đất nứt, tinh thần đều bị trấn vỡ.

Vô số sinh linh hóa thành tro tàn, chân linh đều tan vỡ, không có một tia hy vọng, thật sự vẫn lạc giữa thiên địa.

Thần uy cuồn cuộn áp bức, thần uy ngập trời vô cùng vô tận, khiến thiên địa đều đang chấn động, không gian tan vỡ, thời gian nghịch lưu.

Theo Cộng Công, Chúc Dung đại chiến, đánh suốt hàng ngàn năm.

Thực lực không hề giảm yếu, càng thêm khủng bố cường đại, thực lực hai người ngược lại lại có đề thăng, cũng không chịu chút trọng thương nào.

Chúc Dung lúc này điều động toàn thân Nam Minh Ly Hỏa gia trì, chân đạp hai con hỏa long, tản ra Nam Minh Ly Hỏa vô tận, ẩn chứa thần uy vô tận.

Cộng Công chân đạp hai con thủy long, Đại Đạo Thủy Chi vô cùng vô tận ngưng kết, ẩn chứa uy năng khủng bố vô cùng, sức mạnh bạo phát ra không kém gì Chúc Dung. "Bang, bang, bang!" Ba tiếng nổ lớn, vang vọng thiên địa.

Vô số ma thần trong lòng chấn động, trong ánh mắt lộ ra sợ hãi, thực lực hai Đại Tổ Vu Cộng Công, Chúc Dung quá cường hãn, khiến vô số ma thần đều lộ ra sợ hãi.

Thực lực Vu Tộc quá khủng bố, e rằng lần tới Yêu Vu hai tộc đánh nhau, Yêu Tộc chắc chắn sẽ bại, e rằng không có chút sinh cơ nào.

Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

Pháp lực của Lão Tử Thánh nhân không ngừng dũng vào thể nội Nguyên Thủy Thánh nhân, không ngừng giúp Nguyên Thủy Thánh nhân khôi phục tu vi.

Nguyên Thủy Thánh nhân bị trọng thương, trong thời gian ngắn muốn khôi phục, chỉ dựa vào bản thân khó mà khôi phục.

Lão Tử Thánh nhân mới ra tay tương trợ, nhưng Nguyên Thủy Thánh nhân muốn khôi phục thực lực ban đầu, cũng vô cùng không dễ dàng.

Lão Tử Thánh nhân nhìn Nguyên Thủy Thánh nhân một cái, trong ánh mắt đạm mạc nói: "Nhị đệ, sau này không thể hành sự lỗ mãng." "Thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ thâm bất khả trắc, e rằng không kém gì Hồng Quân Lão Tổ, tu vi của chúng ta cũng cần nhanh chóng đề thăng, nếu không sau này sẽ bị bỏ xa." Nguyên Thủy Thánh nhân trong đôi mắt lóe lên nộ hỏa, trong nháy mắt liền biến mất không thấy, ngữ khí mang theo một tia cung kính nói: "Đa tạ Đại huynh xuất thủ tương trợ, Nguyên Thủy xin tái tạ ân của Đại huynh." Lão Tử Thánh nhân nhìn Cộng Dung, Chúc Công đại chiến, khóe miệng không khỏi lóe lên một thần tình khinh thường.

Chương 209

Vu Tộc sớm biết việc này, e rằng đã mưu tính Thập Đại Yêu Thánh.

Lại có thể làm suy yếu thực lực Yêu Tộc, hiện tại Vu Tộc lại càng thêm đáng sợ.

Nhưng rốt cuộc không phải Bàn Cổ chính tông, cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Tây Phương, Linh Sơn.

Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân hai vị Thánh nhân đều không khỏi nhìn nhau một cái, đôi mắt lóe lên một tia kinh hãi.

Vu Tộc bắt đầu bố cục, thực lực Vu Tộc càng thêm đáng sợ. "Chẳng lẽ Thông Thiên Giáo Chủ ra tay?" Tiếp Dẫn Thánh nhân ngữ khí vô cùng bình đạm nói: "E rằng không phải Thông Thiên Giáo Chủ, mà là thủ đoạn của Hậu Thổ Chí Tôn." "Thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ cường hãn, căn bản không cần bố cục thiên hạ, chỉ bằng một kiếm đã có thể quét sạch thiên hạ, lại cần gì phải bố trí thủ đoạn như vậy?" Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân, hai người nhìn nhau một cái, dường như đã quyết định, nhắm lại đôi mắt, cảm ngộ thiên địa đại đạo, hy vọng có thể từ đó đoạt được cảm ngộ, đề thăng tu vi của mình.

Chúc Dung, Cộng Công lúc này đã đến Bất Chu Sơn, uy năng đại chiến của hai người, ẩn chứa thần uy ngút trời.

Dường như nhật nguyệt đều có thể trấn áp, thiên địa trước mặt họ đều ảm đạm thất sắc, không dám tranh huy với họ.

Cộng Công, Chúc Dung lúc này đều chịu trọng thương, uy năng

đại chiến của hai người thực sự quá cường hãn, mỗi một kích gần như đều dốc toàn lực đối chọi.

Trên nhục thân xuất hiện từng đạo vết nứt, vô số tiên huyết rơi vãi, như trăm vạn cân trọng thạch rơi xuống, tại Bất Chu Sơn cũng tạo ra từng cái hố lớn.

Cộng Công trong đôi mắt, mang theo sát ý vô cùng vô tận: "Chúc Dung, nếu ngươi tự chặt một cánh tay, Bản tọa có thể bỏ qua chuyện cũ, nếu không sẽ trấn áp ngươi." Chúc Dung trong ánh mắt lộ ra một nụ cười khinh thường: "Hủy hoại thần binh vô song của ta, Bản tọa há có thể bỏ qua dễ dàng?

Hôm nay Bản tọa muốn ngươi chặt cả hai cánh tay, khiến ngươi vĩnh viễn không thể ngẩng đầu nhìn Bản tọa." Cộng Công lúc này đôi mắt bạo nộ, trên thân bao phủ sát khí ngút trời, sát khí bao phủ thiên địa, Cửu Chuyển Huyền Công vận chuyển đến cực hạn, từng đạo uy năng khủng bố vô cùng bạo phát.

Cộng Công lúc này một quyền đánh về phía Chúc Dung, mang theo pháp tắc Thủy Chi khủng bố vô cùng, tuy xa xa không bằng trọng lượng của Bất Chu Sơn, nhưng uy lực của một quyền đã tiếp cận Thánh nhân.

Một quyền đánh vào ngực Chúc Dung, Chúc Dung lúc này một ngụm tiên huyết phun ra, trong đôi mắt tràn ngập nộ ý vô tận, lúc này trực tiếp bị đánh lùi mấy vạn trượng, trên thân thể, vô số vết nứt hiện ra.

Cộng Công lúc này ha ha cười lớn nói: "Chúc Dung, hôm nay Bản tọa liền chặt ngươi một cánh tay, nếu không nể tình huynh đệ, hôm nay Bản tọa nhất định sẽ chém giết ngươi tại đây." Thập Đại Yêu Thánh lúc này cẩn thận, cũng không tiếp cận Cộng Công, đi về phía Chúc Dung.

Chúc Dung đã chịu trọng thương, nếu Thập Đại Yêu Thánh trong khoảnh khắc bạo phát, liền có thể trong một khoảnh khắc chém giết Chúc Dung, lúc đó không phải đối thủ của Cộng Công, cũng đủ để chạy trốn.

Như vậy cũng hoàn thành kế hoạch của Yêu Tộc, không sợ Đế Tuấn trách tội, dù sao có thể chém giết một cường giả khủng bố như vậy, vô cùng khủng bố rồi.

Thập Đại Yêu Thánh tản ra khí tức Yêu Tộc ngút trời, thần uy ngút trời bao phủ thiên địa, mỗi vị Yêu Thánh trong tay đều lấy ra một thanh thần binh lợi nhận, đều ẩn chứa huyết quang ngút trời.

Hiển nhiên là chí bảo sát phạt vô thượng, ẩn chứa sát khí ngút trời khủng bố vô cùng, ẩn chứa uy năng ngập trời khủng bố vô cùng, đủ để phá vỡ nhục thân Tổ Vu, thậm chí khi Tổ Vu trọng thương có thể chém giết.

Mười thanh thần binh khủng bố vô cùng, tản ra huyết quang khủng bố vô cùng, mang theo lực lượng Đại Đạo vô tận, dường như có thể dễ dàng phá vỡ nhục thân Tổ Vu.

Nhưng lại chém lên trên nhục thân Chúc Dung, lại phát ra tiếng va chạm "đinh đinh đinh" không ngớt.

Mười thanh thần binh khủng bố vô cùng, không làm tổn thương Chúc Dung chút nào, nhục thân Chúc Dung đã đạt đến mức độ cường đại vô cùng, mười thanh thần binh khủng bố vô cùng, không chém giết được Chúc Dung.

Thập Đại Yêu Thánh lúc này không khỏi giật mình, dường như đã hiểu, mười đạo hóa thân của Đế Tuấn bước ra, tản ra khí tức vô cùng nồng hậu, đã đạt đến mức độ cực kỳ khủng bố.

Thập Đại Yêu Thánh không hề do dự, đều tự mình sử dụng thần

thông, hóa thành một đạo huyết quang, bay về Yêu Tộc Thiên Đình.

Chúc Dung ánh mắt nhìn về phía mười đạo hóa thân của Đế Tuấn, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: "Một lũ súc sinh lông vũ, cũng dám phóng túng trước mặt Bản tọa, quả thực không biết sống chết." Chúc Dung mỗi cử chỉ đều sở hữu vạn loại thần uy, tùy tiện một quyền liền mang theo lực lượng pháp tắc vô cùng vô tận, Nam Minh Ly Hỏa vô cùng vô tận ngưng tụ trên đó, bạo phát ra uy năng khủng bố vô cùng.

Từng đạo hóa thân của Đế Tuấn bị đánh nát sâu sắc, không có chút sức phản kháng nào, mỗi một quyền vung ra đều có hóa thân của Đế Tuấn bị đánh nát.

Thực lực Chúc Dung vô hạn tiếp cận Thánh nhân, tuy không bằng Đế Tuấn thật sự, nhưng cũng không chênh lệch là bao.

Vì thế chỉ riêng hóa thân, căn bản không làm gì được Chúc Dung, chỉ là một lũ cừu non chờ bị làm thịt, không có chút sức phản kháng.

Mười vị cường giả Yêu Thánh, mười đạo quang mang xông thẳng lên trời, tốc độ cực nhanh, không kém gì cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, đều gần như liều mạng.

Cộng Công chân đạp hai con thủy long, trên thân tản ra khí tức khủng bố, đã đến trước mặt Thập Đại Yêu Thánh, mỗi một quyền vung ra, đều có thể đánh nát một tôn Yêu Thánh.

Yêu Tộc Thiên Đình.

Đế Tuấn trong ánh mắt mang theo sát ý vô biên, lúc này hóa thành một đạo kim sắc quang mang, tốc độ cực nhanh, xưng hùng trong Hồng Hoang.

Chương 210

Côn Bằng lúc này hóa thành một đạo kim sắc quang mang, chỉ đi theo sau Đế Tuấn.

Nếu lúc này Côn Bằng không tiến lên, trở về tuy sẽ không bị chém giết, nhưng Côn Bằng chắc chắn sẽ chịu nhục nhã, thậm chí sẽ bị Đế Tuấn gây khó dễ, chuyện này Côn Bằng tuyệt đối không thể cho phép xảy ra.

Vì thế lúc này nhất định phải đi theo Đế Tuấn, đi cứu viện Thập Đại Yêu Thánh.

Mỗi một vị Yêu Thánh đều là trụ cột của Thiên Đình, thực lực cường đại đều có thể trở thành tồn tại Lão Tổ một phương, bây giờ nếu tất cả đều vẫn lạc.

Đối với Thiên Đình sẽ là đả kích vô cùng nặng nề, toàn bộ khí thế của Yêu Tộc, đều sẽ vô cùng suy bại, e rằng muốn ngăn cản Vu Tộc tấn công, e rằng sẽ không thể.

Dù sao Thánh nhân không thể ra tay, Nữ Oa Thánh nhân xưng là Thánh nhân Yêu Tộc, nhưng Vu Tộc cũng có Hậu Thổ Chí Tôn tồn tại, thực lực không kém gì Nữ Oa Thánh nhân, thậm chí ẩn ẩn có phần hơn.

Đế Tuấn, Côn Bằng tốc độ cực kỳ nhanh, đã đến Bất Chu Sơn, nhưng nhục thân của Thập Đại Yêu Thánh đều bị đánh nát, ngay cả Thần Hồn cũng bị đánh tan, Chân Linh cũng bị hủy diệt.

Ngay cả cơ hội chuyển thế luân hồi cũng không còn, triệt để trở về với thiên địa.

Đế Tuấn lúc này không khỏi bạo nộ, trên thân tản ra uy áp khủng

bố ngút trời, quang mang chiếu rọi cửu thiên, trong tay xuất hiện Hà Đồ, Lạc Thư.

Là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tản ra uy năng khủng bố vô cùng, câu thông lực lượng tinh thần thiên địa, bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Tuy chỉ là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận loại nhỏ, nhưng nhìn uy năng khủng bố ẩn chứa, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không dám có chút xem nhẹ.

Chúc Dung, Cộng Công trong ánh mắt lóe lên vẻ khinh thường, trên thân bao phủ Đại Đạo Thủy Chi, Đại Đạo Hỏa Chi.

Đại Đạo Thủy Hỏa dung hợp, từng đạo pháp tắc khủng bố vô cùng bạo phát, sức mạnh kinh thiên động địa ẩn chứa, trực tiếp xé rách Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Vô số tinh thần tan vỡ, lực lượng tinh thần vô tận rơi vãi.

Đế Tuấn lúc này bạo nộ vô cùng, lực lượng nhục thân không kém gì Tổ Vu, sức mạnh mỗi cử chỉ có thể xé rách cường giả Chuẩn Thánh, bạo phát ra thần uy kinh thiên động địa.

Thái Dương Chân Hỏa triệt để bùng phát, hỏa diễm kim sắc vô cùng vô tận bao phủ Chúc Dung Cộng Công, từng đạo uy năng Phần Thiên khủng bố vô cùng, triệt để bạo phát ra, phóng ra vô số hỏa diễm kim sắc.

Thiêu đốt về phía Cộng Công, Chúc Dung, Chúc Dung chưởng khống Nam Minh Ly Hỏa, lực lượng bá đạo của Nam Minh Ly Hỏa, không bằng Thái Dương Chân Hỏa, nhưng uy năng chân chính không kém gì Thái Dương Chân Hỏa, thậm chí càng cường đại khủng bố hơn, có thể bạo phát ra uy năng kinh thiên động địa, đủ để chấn nhiếp nhật nguyệt tinh thần, thiên địa tan vỡ.

Côn Bằng lúc này phía sau xuất hiện Yêu Sư Cung, tản ra khí tức vô cùng khủng bố, lúc này đã trở thành Hậu Thiên Chí Bảo, ẩn chứa uy năng khủng bố vô cùng.

Trấn áp về phía Cộng Công, Chúc Dung, mang theo thần uy ngập trời khủng bố vô cùng, dường như có thể dễ dàng trấn áp nhật nguyệt, dù thiên địa cũng có thể trấn áp.

Chỉ thấy chín đạo khí tức Tổ Vu kinh thiên động địa, tản ra sát khí tiên thiên khủng bố vô cùng, bay về phía Bất Chu Sơn, tản ra khí tức kinh thiên động địa, dường như có thể dễ dàng trấn áp thiên địa.

Côn Bằng lúc này thần nghĩ không ổn, không khỏi ánh mắt nhìn về phía Đế Tuấn, ngữ khí cực kỳ cấp thiết nói: "Bệ hạ, chúng ta lui trước, nếu để các vị Tổ Vu liên hợp, chúng ta khó mà thoát chết." Đế Tuấn ánh mắt cực kỳ ngưng trọng, nếu chư vị Tổ Vu đều ở đây, uy năng kinh thiên động địa có thể bạo phát ra, đủ để chém giết Đế Tuấn.

Đế Tuấn cũng không hề do dự, vội vàng đi theo Côn Bằng.

Tốc độ hai người đều cực kỳ nhanh, hóa thành một đạo quang mang, trực xung Thiên Đình, khí tức vô cùng bàng bạc, tuy chịu chút thương nhẹ, nhưng không bị trọng thương.

Vì thế tốc độ và thực lực đều ở đỉnh phong, gần như trong một khoảnh khắc liền đến Thiên Đình.

Đế Giang trong ánh mắt mang theo một tia khinh thường, mang theo thần uy ngút trời nói: "Giết lên Thiên Đình!" Chỉ thấy chư vị Tổ Vu tản ra sát khí ngút trời, khí tức vô cùng bàng bạc bao phủ thiên địa, tốc độ nhanh không kém Đế Tuấn, Côn Bằng.

Ẩn ẩn ước ước có tướng thắng, có thể thấy thực lực chư vị Tổ Vu cường đại đến mức độ nào, cực kỳ khủng bố, ẩn ẩn ước ước có uy năng phá vỡ huyết mạch cấm cố.

Một khi hoàn toàn phá vỡ huyết mạch cấm cố, liền là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, liền có thể bạo phát ra uy năng chân chính của Huyết Mạch Bàn Cổ, lúc đó liền có thể hoành tảo thiên địa Hồng Hoang.

Trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát bố trí, thậm chí có thể vượt qua Thánh nhân, đạt đến cấp độ cường giả Thiên Đạo, lúc đó Thiên Đạo cũng có thể bị nghiền ép.

Mười một vị Tổ Vu tản ra khí tức kinh thiên động địa, đều đã đến trước Nam Thiên Môn, khí tức vô cùng bàng bạc trấn áp thần ma thiên địa chấn động.

Lúc này cường giả Yêu Tộc, hai Đại Yêu Vương trấn thủ Nam Thiên Môn, lúc này cảm nhận khí tức khủng bố như vậy run rẩy, không có chút sức phản kháng.

Chúc Dung lúc này đại thủ vung lên, một đạo Nam Minh Ly Hỏa thiêu rụi hai Đại Yêu Vương, hoàn toàn hóa thành tro tàn, Thần Hồn tan vỡ, Chân Linh hủy diệt.

Chư vị Tổ Vu cũng không hề lưu thủ, hết sức phá hoại Yêu Tộc Thiên Đình.

Lúc này chỉ vì phá hoại Yêu Tộc Thiên Đình, cũng không muốn thật sự khai chiến với Yêu Tộc.

Chương 211

Chỉ đợi chư vị Tổ Vu phá vỡ huyết mạch cấm cố, lúc đó muốn diệt Yêu Tộc, chỉ là chuyện tùy tay, nếu bây giờ cứng đối cứng với Yêu Tộc.

Tất nhiên sẽ tổn thất mấy vị Tổ Vu, vì thế lúc này không phải thời cơ tốt nhất, thời gian đến liền là lúc diệt Yêu Tộc, lúc đó Vu Tộc sẽ không tổn thất bất kỳ cường giả nào, lúc đó liền là lúc chiếm lĩnh thiên địa Hồng Hoang.

Đế Tuấn, Côn Bằng sắc mặt biến đổi, trong ánh mắt vô cùng băng hàn, mang theo nộ ý ngút trời, lúc này nộ hống một tiếng. "Giết!" Có tới mấy vạn Yêu Vương xuất hiện, đều tản ra khí tức vô cùng bàng đại, hiển nhiên đều sở hữu tu vi Đại La Kim Tiên, thực lực vô cùng khủng bố, đáng sợ đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Phục Hy lúc này hóa thành một đạo hỏa quang, tản ra khí tức kinh thiên động địa, đã đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, trong tay cầm Phục Hy Cầm.

Ngón tay không khỏi liên tục gảy đàn, từ đó bắn ra từng đạo lực lượng âm ba, như Thiên Đế nổi giận, ẩn chứa thần uy vô tận, dường như muốn trấn áp nhật nguyệt, tinh thần thiên địa trước mặt y đều ảm đạm thất sắc, không dám đối diện thần uy ngập trời của y.

Cộng Công chân đạp hai con thủy long, trong ánh mắt lộ ra thần tình khinh thường, lúc này há miệng phun ra, chỉ thấy một cột nước từ đó phun ra, ẩn chứa Đại Đạo Thủy Chi vô tận.

Xé nát vô số âm ba, tấn công về phía Phục Hy.

Phục Hy liên tục né tránh, nhưng cũng chịu trọng thương, Cộng Công đã đạt đến mức độ vô hạn tiếp cận Thánh nhân, lực lượng nhục

thân cường đại vô biên, thần uy vô thượng bạo phát ra mỗi cử chỉ.

Cũng đủ để dễ dàng chém giết cường giả Chuẩn Thánh, dù cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng không kiên trì được bao lâu.

Theo chư vị Tổ Vu không ngừng phá hoại, tiếng nổ lớn kinh thiên động địa truyền khắp thiên địa, chém giết mấy ngàn tôn Đại La Kim Tiên, thậm chí trấn áp một vị cường giả Chuẩn Thánh.

Đế Tuấn lúc này trong ánh mắt huyết hồng, lúc này bỗng nhiên đại nộ: "Bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trấn áp Tổ Vu!" Vô số Yêu Vương dẫn dắt lực lượng Chu Thiên Tinh Đấu, từng đạo lực lượng tinh thần ngưng tụ, dường như muốn bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ẩn chứa uy năng khủng bố vô cùng, thần uy ngút trời, đủ để chấn nhiếp vạn tộc.

Đế Giang trong đôi mắt đạm mạc, ngữ khí cực kỳ bình đạm: "Rút!" Chư vị Tổ Vu không hề do dự, đều lần lượt xé rách Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, rời khỏi Yêu Tộc Thiên Đình.

Vì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chưa hoàn toàn bố trí thành, vì thế sức mạnh có thể tản ra không cường đại, sức mạnh của Tổ Vu đủ để xé rách. "Đang, đang, đang!" Ba tiếng Hỗn Độn Chung vang vọng thiên địa, mang theo dư ba khủng bố vô cùng, tinh thần đảo chuyển thần quang tan vỡ.

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này tĩnh khai đôi mắt, trên thân tản ra khí tức vô cùng bàng bạc, lúc này không khỏi bạo hát một tiếng: "Phá, phá, phá!" Đông Hoàng Thái Nhất lúc này dường như đã đột phá cấm cố trong cơ thể, đạt đến một độ cao cực kỳ cường đại khác, hiện tại đã đột phá đến cấp độ Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Khí tức vô cùng khủng bố, không kém gì Thánh nhân bình thường, trong tay lại có Tiên Thiên Chí Bảo, đủ để cùng Thánh nhân, một trận chiến không thua kém.

Có thể thấy thiên phú của Đông Hoàng Thái Nhất cường đại đến mức nào, xa xa thắng Tổ Vu chưa phá vỡ huyết mạch cấm cố!

Một khi triệt để phá vỡ cấm cố do Thiên Đạo để lại, thực lực Vu Tộc liền sẽ phát sinh biến hóa trời long đất lở, lúc đó không có bất kỳ chủng tộc nào có thể đối kháng với Vu Tộc, Vu Tộc liền sẽ là chủng tộc mạnh nhất, khủng bố nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất trong đôi mắt tràn ngập vẻ bá khí vô tận, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười khinh thường.

Nhìn về phía phương hướng Tổ Vu đào thoát, lộ ra một tia sát ý.

Đế Tuấn ánh mắt nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười nói: "Nhị đệ, đã thành công đột phá sao?" Đông Hoàng Thái Nhất ngữ khí mang theo một tia đạm nhiên nói: "Huynh trưởng, chỉ mới bước vào một bước, vẫn chưa hoàn toàn đột phá." Đế Tuấn cũng gật đầu, nếu Đông Hoàng Thái Nhất thật sự đột phá, từ đó giáng xuống thần lôi khủng bố, cũng như lực lượng thiên phạt ngưng tụ.

Liền có thể khiến toàn bộ Yêu Tộc Thiên Đình, hoàn toàn bị hủy diệt, thậm chí chư vị Tổ Vu ở đây, Yêu Tộc liền sẽ hoàn toàn bị hủy, từ đó tiêu tán giữa thiên địa, thần ma không dám đối kháng.

Côn Bằng lúc này sắc mặt đại biến, trong nháy mắt liền khôi phục lại, nếu Đông Hoàng Thái Nhất thành công đột phá, tu vi ngút trời ẩn chứa, có thể dễ dàng nghiền ép cường giả Chuẩn Thánh.

Thậm chí sẽ không kém gì Thánh nhân, sẽ sở hữu sức mạnh càng bàng đại khủng bố hơn, lúc đó mới thật sự ngạo thị thiên hạ, mỗi cử chỉ nghiền ép thương khung.

Phục Hy sắc mặt lộ ra một tia kinh ngạc, trong ánh mắt đạm mạc, cũng không hề để ý.

Đông Hoàng Thái Nhất, dù thực lực có mạnh đến mấy cũng không đấu lại Nữ Oa Thánh nhân, Nữ Oa Thánh nhân phía sau ẩn ẩn có Thông Thiên Giáo Chủ, dù Đông Hoàng Thái Nhất sở hữu thực lực chém giết Thánh nhân, cũng không dám đối diện Nữ Oa Thánh nhân.

Huống hồ Thánh nhân có thể mượn sức mạnh Thiên Đạo, xa xa có thể thắng Đông Hoàng Thái Nhất, căn bản không phải tồn tại mà Đông Hoàng Thái Nhất có thể chém giết, Đông Hoàng Thái Nhất lúc này cũng chỉ có thể kháng hành sức mạnh Thánh nhân, bảo trì bản thân không bị Thánh nhân chém giết, đủ để thấy tiềm lực của Đông Hoàng Thái Nhất.

Thông Thiên Giáo Chủ rời khỏi Bích Du Cung, đến Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn lúc này trên đó tản ra uy áp bàng bạc, nhưng xa xa không bằng năm đó, hiện tại Đại La Kim Tiên, đều có thể đi lên Bất Chu Sơn.

Vào năm đó chỉ có cường giả cấp độ Chuẩn Thánh mới có thể đặt chân lên Bất Chu Sơn, hiện tại chỉ riêng Đại La Kim Tiên đã có thể.

Đủ để chứng tỏ sức mạnh của Bất Chu Sơn đang không ngừng bị suy yếu, hiện tại sắp suy yếu đến cực hạn, chỉ cần có chiến lực ngang Thánh nhân.

Liền có khả năng phá hủy Bất Chu Sơn, nhưng dù sao cũng là do xương cốt Bàn Cổ hóa thành, ẩn chứa ý chí của Đại Thần Bàn Cổ.

Chương 212

Dù hiện tại bị Thiên Đạo suy yếu vô số lần, vẫn là tồn tại vô cùng khủng bố, trừ phi có cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đốt cháy toàn lực bản thân, dùng thân thể mình đâm gãy Bất Chu Sơn.

Hoặc có lẽ có chút khả năng, nhưng nếu không có lực lượng Thiên Đạo gia trì, căn bản không thể làm như vậy.

Thánh nhân tuy cường đại vô cùng, nhưng đa số sức mạnh đều đến từ Thiên Đạo, sức mạnh bản thân tuy có thể chém giết cường giả Chuẩn Thánh, thậm chí sở hữu pháp lực vô biên vô tận.

Chỉ có thể ở cấp độ Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một khi điều động sức mạnh Thiên Đạo, liền có thể nghiền ép tất cả, dù cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng sẽ bị trấn áp tại chỗ.

Nếu chiến lực đủ cường đại, liền có thể đảm bảo không bị Thánh nhân trấn áp, Đông Hoàng Thái Nhất liền ở cảnh giới như vậy, cũng phải dựa vào Hỗn Độn Chung mới có thể sở hữu thần uy vĩ ngạn như vậy.

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này ánh mắt đạm mạc nhìn Bất Chu Sơn, trong lòng không khỏi nảy sinh cảm khái vô tận.

Đại Thần Bàn Cổ năm đó là nhân vật khủng bố đến mức nào, tồn tại vô hạn tiếp cận cảnh giới Đại Đạo, e rằng năm đó không kém gì Đại Đạo.

Chỉ là bị hủy đi căn cơ, có thể trở thành cường giả cảnh giới Đại Đạo, e rằng sẽ không bao lâu nữa cũng sẽ vẫn lạc.

Còn về việc Đại Thần Bàn Cổ có vẫn lạc hay không, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng không biết, dù sao độ cao của Đại Thần

Bàn Cổ thực sự quá cao, có thể ngước nhìn tất cả.

Hiện tại Thông Thiên Giáo Chủ chỉ mới bước một bước, muốn truy tìm dấu chân của Đại Thần Bàn Cổ, vô cùng xa xôi.

Thông Thiên Giáo Chủ trong đôi mắt kim quang lóe lên, dường như có thể nhìn thấu Bất Chu Sơn, nhìn thấy diện mạo chân chính của Bất Chu Sơn hiện tại.

Hiện tại trong Bất Chu Sơn, ẩn chứa một luồng ma khí ngút trời, sát khí, sát khí..... mỗi một luồng khí tức đều vô cùng bàng bạc, ẩn chứa thần uy ngút trời.

Thông Thiên Giáo Chủ trong ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, vì khí tức bên trong chính là khí tức của Hỗn Độn Ma Thần.

Tuy Hỗn Độn Ma Thần, năm đó bị Đại Thần Bàn Cổ chém giết đại bán, cũng có không ít Nguyên Thần tàn phá không chịu nổi, thoát khỏi sự chém giết của Đại Thần Bàn Cổ.

Có một phần trốn về trong Hỗn Độn, có một phần trốn về Hồng Hoang Đại Địa, những kẻ trốn về Hỗn Độn đều đang luyện hóa Hỗn Độn Chi Khu, e rằng cần vô số vạn năm tuế nguyệt.

Khi Hồng Hoang hủy diệt, cũng chưa chắc sẽ tái xuất thế!

Những kẻ trốn về Hồng Hoang đồng dạng cũng đang trong trạng thái trầm thụy, đa số đều đang khôi phục Nguyên Thần, muốn khôi phục lại sức mạnh của Nguyên Thần, cũng tương tự cần vô số năm tuế nguyệt.

Điều khiến Thông Thiên Giáo Chủ kinh ngạc, là trong Bất Chu Sơn, ẩn chứa một tôn Hỗn Độn Ma Thần, e rằng là thủ đoạn do Thiên Đạo để lại.

Mượn sức mạnh của Hỗn Độn Ma Thần, không ngừng ăn mòn Bất Chu Sơn, nếu không với thần uy khủng bố ẩn chứa của Bất Chu

Sơn, dù có vài trăm cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng không làm gì được Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn là do trụ cột Bàn Cổ hóa thành, ẩn chứa sức mạnh bàng bạc của Đại Thần Bàn Cổ, dù năm đó Đại Thần Bàn Cổ đã dầu hết đèn cạn, vẫn không phải là điều Đại La Kim Tiên có thể làm gì.

Bàn Cổ Điện.

Hậu Thổ lúc này ánh mắt lộ vẻ ngưng trọng, nhìn về phía các huynh trưởng, ngữ khí không khỏi nghiêm trọng: "Chư vị huynh trưởng, huyết mạch cấm cố trong cơ thể thực sự quá mạnh mẽ, dù tiểu muội cũng khó lòng phá vỡ." Chúc Dung ngữ khí có chút bình đạm: "Tiểu muội không cần tự trách, muốn phá vỡ huyết mạch cấm cố, e rằng không hề đơn giản." Cộng Công lúc này ngữ khí cũng cực kỳ đạm nhiên: "Tiểu muội không cần như vậy, đợi ngày sau tu vi của tiểu muội càng thêm cao thâm, liền có thể mở ra huyết mạch cấm cố cho chúng ta." Chúc Cửu Âm ánh mắt mang theo ý cười nhàn nhạt nhìn Hậu Thổ: "Tiểu muội không cần tự trách như vậy, nếu chúng ta tự thân phá vỡ huyết mạch cấm cố, liền có thể sở hữu uy năng càng thêm khủng bố, có vô biên thần uy ngập trời." Đế Giang trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt: "Tiểu muội, hiện giờ làm đủ tốt rồi, để Vu tộc thực lực bảo tồn tốt như vậy, là phúc phận của Vu tộc." Hậu Thổ ánh mắt lộ ra vẻ buồn bã, sau đó ngữ khí cực kỳ kiên định nói: "Chư vị huynh trưởng, tiểu muội trở về Địa Phủ, lĩnh ngộ nhiều hơn nữa ảo diệu Lục Đạo Luân Hồi, nhanh chóng đột phá tu vi bản thân, giúp đỡ chư vị huynh trưởng phá vỡ huyết mạch cấm cố.

Trở thành cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sở hữu huyết mạch chi lực rộng lớn vô cùng của Phụ Thần." Đế Giang trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt nói: "Như vậy rất tốt." Hậu Thổ hóa thành một đạo tử sắc quang mang, biến mất giữa thiên địa, hướng về Địa Phủ mà đi.

Với tu vi của Hậu Thổ, trong cả Hồng Hoang không ai có thể giữ được nàng, e rằng cũng không ai dám ngăn Hậu Thổ, dù Thánh nhân cũng không dám làm vậy.

Hậu Thổ Chí Tôn thực lực vô cùng cường hãn, lúc đó kháng hành mấy tôn Thánh nhân, thậm chí đánh nát Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân, có thể thấy thực lực của nàng cường hãn đến mức nào, e rằng cử thế vô song.

Chớp mắt một cái, thế gian đã ngàn năm.

Nhân tộc phát triển vô cùng tấn tốc, xuất hiện vô số cường giả, thực lực có thể xếp trên Bách Tộc trong top 10, trong tộc có hàng trăm tôn Đại La Kim Tiên, chiến lực vô cùng cường đại.

Nhân tộc càng có trấn tộc chi khí, trấn áp toàn bộ khí vận Nhân tộc, khiến khí vận Nhân tộc xương thịnh, vĩnh thắng bất suy.

Tứ đại chân truyền đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ đều rời khỏi bộ lạc Nhân tộc, du tẩu giữa Vạn Tộc, hy vọng có thể đi ra đại đạo của bản thân, chứng đạo Chuẩn Thánh.

Dù sao thì bốn người đều đã đạt Đại La Kim Tiên, nhưng đều không ai trở về Bích Du Cung, đi lấy kiện Tiên Thiên Chí Bảo kia.

Dù sao Linh Bảo có tốt đến mấy, chung quy cũng là ngoại vật, chỉ có thực lực bản thân vô cùng cường đại, dù một sợi thanh ti trên người, cũng có thể hóa thành Vô Thượng Thần Binh, kháng hành Tiên Thiên Chí Bảo, ẩn chứa vô thượng vĩ ngạn chi lực.

Theo sức mạnh Nhân tộc không ngừng bạo tăng, nội tình cũng không ngừng thâm hậu, hiện giờ lãnh địa trong Hồng Hoang vô cùng quảng khoát.

Chương 213

Cộng phân thành Cửu Châu, điện định căn cơ của Nhân tộc.

Nếu ngày sau Nhân tộc có thể không ngừng khuếch trương, lãnh địa Cửu Châu cũng có thể không ngừng khuếch đại.

Cửu là cực của vạn vật, cực số dưới Thiên Đạo.

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Lão Tử Thánh nhân, Nguyên Thủy Thánh nhân, hai người đối mắt nhìn nhau, không khỏi lộ ra ý cười nhàn nhạt, tu vi của hai người đều đột phi mãnh tiến, đạt đến Thánh nhân trung kỳ đỉnh phong.

Chỉ còn một bước liền có thể đột phá Thánh nhân hậu kỳ, tu vi vô cùng ổn cố, giống như tu luyện vậy.

Trước đó Lão Tử Thánh nhân, Nguyên Thủy Thánh nhân, bị Thông Thiên Giáo Chủ trọng thương, chịu vô cùng khủng bố trọng thương, trong thời gian ngắn khó lòng khôi phục tu vi.

Hiện giờ trong vỏn vẹn mấy ngàn năm, không chỉ khôi phục tu vi, càng tiến thêm một bước, nếu hai người có thể càng thêm tăng cường tu vi, thậm chí có thể đạt Thánh nhân hậu kỳ.

Nguyên Thủy Thánh nhân ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng: "Đại huynh, chẳng lẽ thật sự không sao ư?" Lão Tử Thánh nhân ánh mắt lộ ra vẻ kiên định, trong đó lộ ra một tia cừu hận.

Thông Thiên Giáo Chủ khi người quá đáng, không cho Lão Tử Thánh nhân chút mặt mũi nào, khiến Lão Tử Thánh nhân trong lòng tràn ngập lửa giận hừng hực, chỉ là thực lực đánh không lại Thông Thiên Giáo Chủ, nếu không đã sớm đánh lên Kim Ngao Đảo rồi.

Lão Tử Thánh nhân ngữ khí vô cùng bình đạm nói: "Nhị đệ không

cần lo lắng chuyện này." Phương Tây, Linh Sơn.

Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân tu vi đều thăng cấp vô cùng tấn tốc, vốn dĩ trước đây, không khác gì Lão Tử Thánh nhân, Nguyên Thủy Thánh nhân.

Hiện giờ đồng dạng đạt đến trình độ Thánh nhân trung kỳ, chỉ còn một bước liền có thể đạt Thánh nhân hậu kỳ, vốn dĩ cũng đã nhận được vô biên chỗ tốt.

Thậm chí tùy thời đều có thể đột phá Thánh nhân hậu kỳ, thực lực sẽ không thua kém Lão Tử Thánh nhân và Nguyên Thủy Thánh nhân.

Tiếp Dẫn Thánh nhân ánh mắt lộ ra vẻ bi thiên mẫn nhân nói: "Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục?" Chuẩn Đề Thánh nhân ánh mắt đồng dạng lộ ra vẻ bi thiên mẫn nhân nói: "Vì đại hưng phương Tây, cũng chỉ có thể như vậy." Yêu Tộc Thiên Đình.

Đế Tuấn lúc này cũng đã đạt đến Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chiến lực tuy không bằng Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng cũng sẽ không kém bao nhiêu.

Đế Tuấn ánh mắt lộ ra một tia hung quang, trên người bao trùm sát khí ngập trời, mang theo vô cùng khủng bố đế vương uy nghiêm ngập trời nói: "Bản đế xuất quan, thông tri thủ lĩnh Bách Tộc đến yết kiến, nếu không giết không tha." Thanh âm như sấm sét cuồn cuộn, vang vọng khắp toàn bộ Yêu Tộc Thiên Đình, vô số Yêu Vương kinh hồn bạt vía.

Vô số Yêu Vương hướng về Bách Tộc mà đi, đi thông cáo các đại chủng tộc thủ lĩnh, đến bái kiến Đế Tuấn.

Hiện giờ tu vi của Đế Tuấn thâm bất khả trắc, mà cả Hồng Hoang đều thực lực thập phần khủng bố, Bách Tộc tuy cường đại vô cùng, nhưng tiền đề là phải liên hợp.

Nếu không căn bản không thể làm gì được Yêu tộc, Yêu tộc hiện giờ đồng dạng cường đại vô cùng, tuy không sánh được với Vu tộc cường đại, nhưng cũng là bá chủ chủng tộc của thiên địa.

Thủ lĩnh Bách Tộc đều trong lòng lóe lên một tia bất an, nhưng hiện giờ Đế Tuấn tu vi đại tiến, thủ lĩnh Bách Tộc đều phải đi.

Nếu không liền không đặt Đế Tuấn vào mắt, dưới lửa giận ngập trời của Đế Tuấn, không có một vài chủng tộc đơn độc nào có thể chịu đựng được.

Tuy trong Bách Tộc có cường giả Chuẩn Thánh, trong các Bách Tộc đỉnh tiêm, thậm chí có hai ba tôn cường giả Chuẩn Thánh đỉnh tiêm, trong Yêu tộc không chỉ có vài tôn cường giả Chuẩn Thánh.

Càng có Đông Hoàng Thái Nhất vị cường giả tuyệt thế, trong truyền ngôn đồng dạng đột phá đến cảnh giới Bán Bộ Đại La Kim Tiên, tu vi cực kỳ khủng bố, càng có Hỗn Độn Chung trấn áp thiên hạ, dù Thần Ma cũng phải run rẩy, không dám trực diện mũi nhọn của Yêu tộc.

Yêu Vương thậm chí còn đi đến Nhân tộc, truyền đạt tin tức.

Nhân Vương ánh mắt đạm mạc, nhìn Yêu Vương trước mắt, khóe miệng lộ ra một nụ cười khẩy nhàn nhạt: "Thông tri Đế Tuấn, Bản tọa nhất định sẽ đi." Tử Hắc Trư Yêu Vương xoay người rời đi, thân thể đều hầu như run rẩy, khí tức của Nhân Vương vô cùng khủng bố, căn bản không phải Đại La Kim Tiên có thể chịu đựng được.

Đại La Kim Tiên tuy rằng nhảy ra Tam Giới, không ở Ngũ Hành.

Nhưng xa xa không thể sánh bằng một vị cường giả Chuẩn Thánh, càng đừng nói Nhân Vương căn cơ viên mãn, đang tu luyện Vô Thượng Đại Thần Thông, cử thủ đầu túc chi gian ẩn chứa vô biên vĩ ngạn đích sức mạnh.

Hiện giờ Nhân Vương một đạo ánh mắt, liền có thể hóa thành Vô Thượng Thần Thông, nhẹ nhàng chém giết Tử Hắc Trư Yêu Vương, cận kề chỉ cần một hơi thở.

Có thể thấy Nhân Vương mạnh đến mức nào, e rằng cử thủ đầu túc ẩn chứa khí tức khiến Thần Ma chấn hám, dù thiên địa cũng phải run rẩy.

Nếu không Nhân Vương cũng không dám, đi đến Yêu Tộc Thiên Đình, dù sao hai tôn cường giả Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là tồn tại vô cùng khủng bố.

Dù sở hữu Vô Thượng Sát Lục Chí Bảo Nhân Hoàng Kiếm, cũng cận kề chỉ có sức mạnh tự vệ, cũng không nắm chắc chém giết cường giả Yêu tộc.

Nếu không đã sớm giết lên Yêu tộc, diệt tộc Yêu tộc, rửa sạch sỉ nhục của Nhân tộc.

Chương 214

Nhân tộc bị Yêu tộc khi dễ, nếu không có Thánh Phụ bảo hộ, e rằng hiện giờ Nhân tộc đã sớm diệt tộc, Nhân tộc đã sớm tan thành mây khói, triệt để tiêu tán giữa thiên địa.

Hàng trăm thủ lĩnh chủng tộc, cũng không mang theo trọng bảo của chủng tộc, lấy tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn bạo phát uy lực Linh Bảo, căn bản không phải đối thủ của Bán Bộ Đại La Kim Tiên.

Hầu như đem tất cả bảo vật đều lưu lại trong bộ lạc, tuyệt đại đa số đều ôm theo tín niệm tất tử, nếu Yêu tộc thật sự muốn thôn tính Bách Tộc, hàng trăm vị thủ lĩnh chủng tộc, cũng có thể khiến Yêu tộc tổn thất thảm trọng.

Dù sao có thể trở thành thủ lĩnh chủng tộc, đều là cường giả tuyệt thế một phương, nhưng có thể mượn khí vận của cả chủng tộc, bạo phát ra chiến lực vô cùng khủng bố.

Lúc này Yêu Tộc Thiên Đình phong vân dũng động, các đại chủng tộc thủ lĩnh tề tụ.

Nhân Vương cùng mấy đại chủng tộc thủ lĩnh giao đàm, ánh mắt lóe lên một tia tinh quang, cũng minh bạch ý tứ.

E rằng là một Hồng Môn Yến, Yêu tộc muốn thôn tính Bách Tộc, mượn vô thượng khí vận đột phá, cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thủ lĩnh Bách Tộc đều tề tụ tại đây, cũng không phải thế lực dễ chọc.

Bất Chu Sơn!

Thông Thiên Giáo Chủ mở đôi mắt, ánh mắt nhìn về Yêu Tộc

Thiên Đình, khóe miệng không khỏi cong lên một tia ý cười chơi đùa, ngữ khí cực kỳ bình đạm nói: "Đế Tuấn, e rằng sắp đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bất quá chung quy cũng chỉ là lâu nghĩ, một quân cờ mà thôi." Ngay sau đó Thông Thiên Giáo Chủ nhắm đôi mắt, tiếp tục tham ngộ ảo diệu trong tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần, hy vọng có thể từ đó lĩnh ngộ thần thông càng thêm khủng bố, cùng với đại đạo vô tận, từ đó đề thăng thực lực bản thân.

Thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ đã đạt đến giai đoạn bình cảnh, trong thời gian ngắn khó lòng đột phá, nhưng trong tàn hồn Hỗn Độn Ma Thần ẩn chứa vô tận đại đạo huyền bí.

Chỉ cần Thông Thiên Giáo Chủ có thể từ đó lĩnh ngộ ra huyền bí, liền có thể nhẹ nhàng đột phá tu vi, chế tạo căn cơ của bản thân vô cùng viên mãn, lúc đó cũng không sợ vị kia trong Tử Tiêu Cung.

Dù là Hỗn Độn Ma Thần Dương Mi còn sót lại, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không hề có chút sợ hãi nào.

Trên thân thể Hỗn Độn Ma Thần, ẩn chứa vô tận huyền bí, chỉ là năm đó Bàn Cổ Đại Thần thực lực quá cường hãn, lợi dụng uy năng Khai Thiên Thần Phủ, hầu như chém nát tất cả thân thể Hỗn Độn Ma Thần.

Cận kề chỉ có một ít huyết nhục tán lạc, cũng không có thân thể Hỗn Độn Ma Thần hoàn chỉnh được bảo lưu lại.

Dù Thông Thiên Giáo Chủ cũng không dám tiếp cận, Hỗn Độn Ma Thần đều vô hạn tiếp cận nhân vật Đại Đạo, tuy nhiên xa xa không thể sánh bằng Bàn Cổ Đại Thần bước vào cảnh giới Đại Đạo.

Nói như vậy Hỗn Độn Ma Thần nhục thân tản mát ra khí tức, đều có thể trấn áp Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ là hiện giờ trong toàn bộ

Hỗn Độn, e rằng cũng chỉ còn lại Hỗn Độn Ma Thần tàn phá không chịu nổi, cũng không có thân thể hoàn chỉnh.

Vô số Thần Ma phảng phất cảm nhận được, đều ngẩng đầu nhìn về Yêu Tộc Thiên Đình, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi, phảng phất đã nhìn thấy chuyện vô cùng đáng sợ, dù thân thể Thần Ma cũng phải run rẩy!

Chỉ thấy Yêu Tộc Thiên Đình bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vô số Yêu Vương dẫn dắt tinh thần chi lực, vô cùng khủng bố tinh thần chi lực giáng xuống.

Bắt đầu không ngừng hình thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, một khi triệt để hình thành, nếu không có chiến lực kham bị Thánh nhân, liền chỉ có thể bị nhốt trong trận, sẽ không có chút sinh cơ nào tồn tại.

Nhân Vương ánh mắt tán lạc ra một tia tinh quang, trong tay Sát Lục Chí Bảo Nhân Hoàng Kiếm, bạo phát ra vô cùng xán lạn hồng quang, một kiếm liền chém nát Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chưa hình thành.

Nhân Vương hóa thành một đạo kim quang, biến mất giữa thiên địa.

Đông Hoàng Thái Nhất ánh mắt lộ ra một tia nộ dung, muốn hóa thành một con Tam Túc Kim Ô, hướng về Nhân Vương đuổi theo.

Đế Tuấn cực kỳ bình đạm nói: "Nhị đệ, hiện giờ không phải lúc tính sổ với Nhân tộc.

Hiện giờ muốn đoạt lấy khí vận Bách Tộc, để chúng ta đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lúc đó lại tính sổ với Nhân tộc cũng không muộn." Đông Hoàng Thái Nhất mới gật đầu, ánh mắt nhìn về thủ lĩnh Bách Tộc, ngữ khí mang theo vô tận khinh thường nói: "Đám lâu nghĩ cỏn con, chiếm dụng vô số khí vận, chung quy cũng chỉ là lâu

nghĩ." Côn Bằng lúc này ẩn mình trong Yêu Sư Cung, ánh mắt nhìn về Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, không khỏi tâm thần chấn động.

Đế Tuấn có thủ bút lớn như vậy, muốn đoạt khí vận Bách Tộc, từ đó tăng cường khí vận Yêu tộc.

Lúc đó Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất, liền có thể mượn khí vận đột phá, trở thành cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lúc đó liền sẽ sở hữu vô biên tu vi.

Thật sự không sợ Vu tộc, dù Thông Thiên Giáo Chủ, lúc đó Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất cũng dám một trận chiến, sẽ không như trước đây e ngại.

Hàng trăm thủ lĩnh chủng tộc lúc này tề thanh nộ hống: "Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất, các ngươi lại dám cả gan làm càn như vậy.

Không sợ bị Hồng Hoang vạn tộc truy sát, khiến Yêu tộc đánh hạ thần đàn, huyết mạch đoạn tuyệt sao?" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đều ha ha đại tiếu, trên mặt tràn đầy vẻ ngạo mạn vô tận: "Vạn tộc cũng chỉ là lâu nghĩ, nếu chúng ta đều đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Yêu tộc tự nhiên có thể, vạn cổ bất diệt, hương hỏa vĩnh tồn.

Lúc đó Vạn tộc chỉ có thể lấy Yêu tộc làm tôn, nếu không liền sẽ bị diệt tộc." Hàng trăm vị thủ lĩnh chủng tộc đều không có chút lực phản kháng nào, trực tiếp bị sức mạnh Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cấm cố, ngay cả sức mạnh nhúc nhích cũng không có.

Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, ném vào hư không, Hỗn Độn Chung tản mát ra uy năng vô tận, bạo phát ra vô cùng khủng bố thần uy ngập trời.

Chương 215

Trấn áp thiên địa, nghịch áp càn khôn!

Bác đoạt khí vận, vì ta sở dụng.

Từng đạo Thiên Phạt chi lực, đánh vào trên Hỗn Độn Chung, Hỗn Độn Chung phát ra cự hưởng.

Nếu không phải Khai Thiên Thánh Khí, e rằng lúc này đã bị triệt để hủy diệt, dù vậy, hiện giờ quang mang của Hỗn Độn Chung cũng không cường thịnh như lúc ban đầu, hiện giờ có chút suy lạc.

Hiển nhiên đã chịu trọng thương bản nguyên, cần vô số tuế nguyệt mới có thể khôi phục, nhưng uy năng khủng bố ẩn chứa, y nguyên không giảm thiểu bao nhiêu, sở hữu sức mạnh vô cùng vĩ ngạn, đủ để trấn áp nhật nguyệt tinh thần.

Lão tổ trong Bách Tộc đều không khỏi bắt đầu biến sắc mặt, có thể cảm nhận khí vận của chủng tộc, bị một cỗ sức mạnh bác đoạt, khí vận đang không ngừng giảm thiểu.

Một khi khí vận bị triệt để bác đoạt, căn bản của một chủng tộc liền triệt để hủy diệt, dù sở hữu thực lực ngập trời, chỉ cần không siêu thoát khỏi Thiên Đạo.

Khí vận liền vô cùng trọng yếu, sở hữu vô biên khí vận, dù Thiên Đạo cũng sẽ tương trợ, nếu khí vận triệt để bại lạc.

Dù sở hữu tu vi Chuẩn Thánh, cũng có khả năng bị cự chưởng ngập trời tùy tiện vỗ chết, dẫn đến đại đạo khí vận sụp đổ.

Hàng trăm chủng tộc lão tổ phong cuồng đem pháp lực dũng nhập vào trấn tộc chi bảo, muốn dựa vào trấn tộc chi bảo, trấn áp khí vận của chủng tộc bản thân, ngăn khí vận không tiếp tục lưu thất.

Nhưng khí vận y nguyên đang không ngừng lưu thất, chỉ là tốc độ lưu thất không nhanh như trước, nhưng y nguyên cực kỳ khủng bố.

Vỏn vẹn mấy trăm hơi thở, liền giảm đi hơn nửa khí vận, chỉ là tốc độ lưu thất khí vận càng lúc càng chậm, không còn mức độ cực kỳ khủng bố như trước.

Lúc này trên Yêu Tộc Thiên Đình khí vận ngũ trảo kim long, bắt đầu không ngừng sinh trưởng, lúc này đã có bát trảo, đang không ngừng tăng trưởng.

Nhanh chóng liền trở thành Cửu Trảo Kim Long, khí vận vô cùng bàng bạc, khủng bố cực hạn, dựa vào khí vận Cửu Trảo Kim Long, liền có thể nghiền ép cường giả Chuẩn Thánh.

Trước mặt cường giả Chuẩn Thánh, thực lực của Yêu Tộc Thiên Đình, liền sẽ bị khủng bố áp chế lại, một thân thực lực phát huy không ra năm thành.

Ngay cả Cửu Trảo khí vận Kim Long trong đó cũng có tác dụng không đáng kể, nếu muốn dựa vào khí vận Kim Long đối địch, minh chứng một thế lực sắp suy bại, từ đó về sau cũng khó lòng quật khởi.

Lúc này vô số cường giả Yêu tộc, lũ lượt đột phá cảnh giới bản thân, đều có vô tận khí vận gia trì, xung quanh đều đang đột phi mãnh tiến.

Càng có mấy vị cường giả Đại La Kim Tiên viên mãn đột phá Chuẩn Thánh, tuy rằng cận kề chỉ vừa mới đột phá, nhưng cảnh giới vô cùng ổn cố, dù Thần Ma cũng phải run rẩy.

Yêu Sư Cung.

Côn Bằng lúc này cũng được khí vận rộng lớn gia trì, xung quanh cũng đang không ngừng tấn tốc đề cao, chớp mắt một cái liền đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, đạt đến tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, thực lực

cực kỳ cường hãn.

Phục Hy đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, trên người tản mát ra khí tức đại đạo vô tận, từng đạo uy năng kinh thiên động địa khủng bố, triệt để tản phát ra!

Khí vận Bách Tộc đại bộ phận bị đoạt, dựa vào bảo vật trấn tộc miễn cưỡng trấn giữ mấy phần khí vận cuối cùng, bảo vệ chủng tộc không bị diệt.

Ngày sau muốn đại hưng, trừ phi xuất hiện thiên kiêu tuyệt thế, nếu không không có chút khả năng nào.

Nhưng không có vô biên khí vận, căn bản không thể dựng dục thiên kiêu tuyệt thế, Thiên Đạo không cho phép, không ai có thể dựng dục.

Hàng trăm vị chủng tộc lão tổ, tuy nhiên minh bạch Yêu tộc làm gì, nhưng cũng không dám đi tìm phiền phức Yêu tộc.

Hiện giờ Yêu Tộc Thiên Đình thế lớn, sở hữu mấy chục tôn cường giả Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên số không đếm xuể, căn bản không phải Bách Tộc hiện tại có thể kháng hành.

Nếu khí vận không bị bác đoạt, Bách Tộc liên hợp đủ sức đánh bại Yêu tộc, nhưng hiện giờ khí vận bị bác đoạt, không còn một tia hy vọng, chỉ có thể bị trấn áp, không có chút dư địa phản kháng.

Bàn Cổ Điện.

Lúc này chư vị Tổ Vu tu vi đột phá Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cận kề chỉ một bước liền có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Sở hữu vô biên tu vi, chiến lực ngập trời, thật sự vô địch thiên hạ, uy danh chấn thiên địa.

Sát khí ngập trời bao trùm thiên địa, từ đó hiển thị uy danh của Vu tộc, không dung cho bất kỳ ai xâm phạm, nếu không phải chịu lửa giận ngập trời.

Vô số chủng tộc đồng dạng chấn kinh vạn phần, Vu tộc cũng khủng bố như vậy, mấy đạo khí tức kia vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, e rằng đã bước vào cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chư vị Tổ Vu dựa vào sức mạnh bản thân đột phá Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cấm cố trong huyết mạch đã phá vỡ một phần.

Chương 216

Có thể bạo phát ra mấy phần uy năng huyết mạch Bàn Cổ, đủ sức vô địch cùng đẳng cấp, vượt cấp chiến đấu, sức mạnh nhục thân cường đại đến mức đáng sợ, cử thủ đầu túc chi gian, ẩn chứa vô tận thần uy ngập trời.

Có thể nhẹ nhàng hủy thiên diệt địa, phá vỡ Hồng Hoang trọng hiện Hỗn Độn.

Ngàn năm đã qua.

Trong ngàn năm Nhân tộc phát triển vô cùng tấn tốc, nhưng xa xa không thể sánh bằng sự phát triển của Yêu Tộc Thiên Đình cùng với Vu tộc, hai đại chủng tộc đều đã tích lũy vô số năm tháng.

Cường giả vô số, sở hữu vô tận cường giả, Đại La Kim Tiên càng có mấy vạn chi nhiều, ẩn chứa vô biên tu vi khủng bố, đủ để nghiền ép Bách Tộc.

Hiện giờ Vạn Tộc đến Yêu tộc bái kiến, chỉ có các chủng tộc bá chủ năm đó, cũng không đi đến Yêu Tộc Thiên Đình, cùng với các chủng tộc đỉnh tiêm cũng không đi.

Nhân tộc đồng dạng không đi, sở hữu Nhân Hoàng Kiếm trấn thủ đủ sức trấn áp Vạn Tộc, dù Yêu Tộc Thiên Đình có người đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, y nguyên sở hữu sức mạnh tự vệ.

Trừ phi các đại chủng tộc muốn cùng Nhân tộc liều chết tương tranh, nếu không Nhân tộc đứng ở nơi bất bại, càng có Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa thần tượng trấn áp.

Dù Yêu tộc cũng phải cân nhắc, hiện giờ không phải thời cơ tốt nhất để đối phó Nhân tộc, Yêu tộc định nhiên sẽ không xuất thủ, nếu

không phải chịu trọng thương.

Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

Lục Á lúc này cảm nhận khí vận vô cùng khủng bố dũng, sắp sửa bao trùm Lục Á, tăng cường tu vi khủng bố của Lục Á.

Nguyên Thủy Thánh nhân một chưởng vỗ xuống, đem khí vận vô cùng khủng bố vỗ trở lại, trở về trong Yêu Tộc Thiên Đình.

Cũng không đề thăng tu vi của Lục Á, tuy Lục Á là Yêu tộc, Nguyên Thủy Thánh nhân cũng không thích, nhưng chung quy cũng là đệ tử của Nguyên Thủy Thánh nhân.

Nguyên Thủy Thánh nhân thanh âm vô cùng băng lãnh vang lên: "Lục Á, là đệ tử của Bản tọa, không thể mượn khí vận Yêu tộc tu luyện." Thanh âm như hồng chung đại lữ, chấn động não hải Lục Á, khiến Lục Á đầu váng mắt hoa.

Lục Á trong lòng tuy có oán hận, nhưng bị áp xuống tận đáy lòng, nếu có thể mượn khí vận Yêu tộc tu luyện, khẳng định tu vi sẽ đột phi mãnh tiến, thậm chí trực tiếp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, sở hữu vô biên tu vi khủng bố.

Phương Tây, Linh Sơn.

Tiếp Dẫn Thánh nhân, Chuẩn Đề Thánh nhân, trên mặt đều lộ ra vẻ bi thiên mẫn nhân, ngữ khí lại mang theo một tia kích động: "Ngày sau chúng ta có thể độ hóa những yêu nghiệt này, trở thành đệ tử Phật giáo của ta.

Ngày sau Tây Phương đại hưng, liền có công lao của Yêu tộc." Chuẩn Đề Thánh nhân không khỏi ha ha đại tiếu nói: "Thiện!" Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất, thu được chỗ tốt nhiều nhất, trên người hai người bao trùm khí vận, đều tản mát ra kim quang vô tận.

Tu vi của hai người cũng đang điên cuồng đột phá, đại đạo trước

đây chưa từng lĩnh ngộ, hiện giờ phảng phất khoát nhiên khai lãng, không ngừng sản sinh cảm ngộ mới.

Tu vi cũng đang không ngừng đột phá, khí tức vô cùng khủng bố triệt để trán phóng, ẩn chứa thần uy ngập trời.

Đông Hoàng Thái Nhất có thể cảm nhận khí vận khủng bố, nhưng cũng minh bạch dựa vào khí vận Bách Tộc, tối đa chỉ có thể khiến một người thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hai người muốn thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trừ phi có thể mượn khí vận Vạn Tộc, hoặc giả đem khí vận Nhân tộc toàn bộ lược đoạt, hoặc hứa có thể trực tiếp thành cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng bất kể phương hướng nào, hiện giờ Yêu tộc không thể lại như trước kia vậy, từng cái từng cái tiên đi thảo phạt.

Sức mạnh Vạn Tộc liên hợp lại một chỗ, dù Yêu tộc cũng phải đau đầu, dù sao sức mạnh Vạn Tộc cũng cực kỳ khủng bố, đều là các chủng tộc do Thần Ma năm đó lưu lại, sở hữu nội tình vô tận.

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này đình chỉ lợi dụng khí vận tu luyện, ánh mắt nhìn về Đế Tuấn nói: "Huynh trưởng, thiên phú của ngươi không bằng ta.

Vậy mượn khí vận đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên duy nhất của Yêu tộc ta." Đế Tuấn ánh mắt xuất hiện tia tia cảm động, dù sao trong thế giới Hồng Hoang, vì cơ duyên, có thể không từ thủ đoạn.

Có thể làm được như vậy, e rằng trong toàn bộ Hồng Hoang cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đế Tuấn cũng không từ chối nữa, dù sao Đông Hoàng Thái Nhất, thiên phú xác thực tuyệt luân, cả Hồng Hoang có thể cùng với hắn

tương đề tịnh luận chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đế Tuấn tuy rằng thiên phú cũng cực kỳ khủng bố, nhưng lại không bằng Đông Hoàng Thái Nhất, cũng là nguyên nhân Đông Hoàng Thái Nhất nhường ra cơ hội này.

Từng đạo khí vận không ngừng gia trì cho Đế Tuấn, theo Đế Tuấn không ngừng lĩnh ngộ ra Đại Đạo, khắp người bao trùm Đại Đạo Hỏa chi ngập trời, khắp người bao trùm Thái Dương Chân Hỏa bá đạo vô cùng.

Khí tức vô cùng khủng bố trực xung vân tiêu, khiến thế nhân trán phóng uy năng vô cùng khủng bố, vô số Thần Ma thân thể chấn chiến, tràn ngập vô biên sợ hãi.

Vô số lão quái vật ngẩng đầu nhìn về Yêu Tộc Thiên Đình, đều lộ ra vẻ kinh hãi, trong Yêu tộc có cường giả muốn đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Một khi có người đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên liền sẽ phá vỡ cái cấm cố, lúc đó thực lực Yêu tộc tất nhiên bạo tăng, lúc đó không sợ bất kỳ chủng tộc nào.

Chương 217

Bất Chu Sơn.

Thông Thiên Giáo Chủ đôi mắt đạm mạc, cảm thụ sức mạnh bạo phát ra từ Yêu Tộc Thiên Đình, không khỏi khóe miệng lộ ra một nụ cười khẩy: "Mượn khí vận thiên địa đột phá, tuy rằng có thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng thực lực chân chính chỉ, so với Thánh nhân mạnh hơn một chút mà thôi.

Căn bản không bị Thông Thiên Giáo Chủ đặt vào mắt, Thông Thiên Giáo Chủ tiếp tục nhắm đôi mắt, cảm ngộ ảo diệu trong Hỗn Độn Ma Thần." Hỗn Độn Ma Thần mới thật sự là Đại Đạo, mỗi một vị Hỗn Độn Ma Thần đều do Đại Đạo dựng dục mà ra, ngưng tụ tất cả ảo diệu của Đại Đạo, trên nhục thân ẩn chứa vô tận huyền bí nhục thân.

Nếu Hỗn Độn Ma Thần năm đó không có vẫn lạc, chỉ cần không ngừng tu luyện xuống, ngày sau tất nhiên có thể đạt đến trình độ nhục thân bất hủ, dù lực lượng Đại Đạo, cũng không thể làm gì Hỗn Độn Ma Thần.

Chỉ đáng tiếc hầu như tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều vẫn lạc, dù Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại, cũng chỉ sở hữu nguyên thần tàn phá hoặc sở hữu bán câu nhục thân, không thể lại đạt đến trình độ nhục thân bất hủ.

Đế Tuấn quanh thân xuất hiện vô số Thái Dương Chân Hỏa, uy năng của mỗi đóa Thái Dương Chân Hỏa, có thể nhẹ nhàng khiến một tôn cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhẹ nhàng hóa thành tro bụi.

Yêu Sư Cung Côn Bằng ánh mắt tràn đầy âm trầm, ánh mắt nhìn về Đế Tuấn, tràn ngập vẻ không cam lòng.

Nếu Đế Tuấn một khi thật sự đột phá, Côn Bằng liền không còn khả năng thoát khỏi, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hầu như là tồn tại bất tử bất diệt.

Dù Côn Bằng vẫn lạc, Đế Tuấn cũng sẽ không có chút tổn thương nào.

Khiến Côn Bằng tràn ngập vô tận không cam lòng, không cam lòng cả đời đều bị thao khống, chỉ có thể bị Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất giẫm dưới chân, không có chút khả năng nào lần nữa quật khởi.

Phục Hy ánh mắt đạm mạc nhìn Đế Tuấn, trên mặt không có chút biểu cảm nào, chỉ cảm ngộ thiên địa đại đạo, từ đó khôi phục thực lực bản thân.

Lúc này trên không trung lôi vân cuồn cuộn, từng đạo thần lôi chợt vang, mang theo Thiên Phạt vô cùng khủng bố giáng lâm.

Hiện giờ Thiên Phạt đang không ngừng ngưng tụ uy năng, cũng chưa đến lúc bạo phát.

Đế Tuấn lúc này nhục thân đã đạt đến tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cảnh giới nguyên thần cũng chỉ còn một bước, chỉ cần trải qua tẩy lễ của Thiên Phạt, liền có thể nhẹ nhàng đột phá, đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chân chính.

Từng đạo Thiên Phạt ngưng tụ, hắc vân bao trùm toàn bộ Yêu Tộc Thiên Đình, khiến vô số cường giả Yêu tộc đều tâm thần chấn chiến, tràn ngập vô tận sợ hãi.

Sức mạnh ẩn chứa trong lôi vân, có thể nhẹ nhàng khiến cường giả Chuẩn Thánh vẫn lạc, Đại La Kim Tiên có thể cảm nhận một cỗ uy hiếp cực kỳ đáng sợ.

Phảng phất chỉ cần thần lôi giáng xuống, liền sẽ hồn phi phách tán, sinh tử đạo tiêu.

Đế Tuấn lúc này đột nhiên mở đôi mắt, quanh thân bao trùm Thái Dương Chân Hỏa, lúc này hóa thành Tam Túc Kim Ô, phát ra một tiếng minh khiếu.

Chấn động thiên hạ, dù vô số Thần Ma, đều phảng phất Nguyên Thần băng tháp, không chịu đựng nổi, minh khiếu của Tam Túc Kim Ô.

Thanh âm như sấm sét cuồn cuộn, vang vọng khắp thiên địa, mang theo vô biên thần uy ngập trời, có thể nhẹ nhàng chém giết tất cả cường giả.

Một đạo Tử Tiêu Thần Lôi giáng xuống, ngưng tụ vô tận Tử Tiêu Lôi Đình, ẩn chứa uy năng hủy thiên diệt địa, dù cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không dám chạm vào Thần Lôi.

Một khi chạm vào Tử Tiêu Thần Lôi, liền sẽ hồn phi phách tán, nhục thân băng hội.

Tử Tiêu Thần Lôi trực tiếp kích trúng Đế Tuấn, vốn dĩ trên lông vũ màu vàng kim, xuất hiện một mảng tất hắc, trên nhục thân xuất hiện tia tia nứt nẻ, huyết dịch màu vàng kim không ngừng chảy xuống.

Hiển nhiên cận kề chỉ một đạo Thiên Phạt, liền khiến Đế Tuấn bị thương, tuy rằng không chịu trọng thương, nhưng chỉ là Thiên Phạt.

Thiên Phạt một đạo so một đạo càng thêm lợi hại, sẽ so đạo trước khủng bố gấp mười lần, nếu không có Linh Bảo hộ thân, cộng thêm vô biên tu vi gia trì, e rằng sẽ nhẹ nhàng hồn phi phách tán.

Theo từng đạo Thiên Phạt giáng xuống, đánh Đế Tuấn đến da tróc thịt nát, hiển nhiên tao thụ trọng thương, còn hai đạo Thiên Phạt cuối cùng, nếu có thể độ qua, liền có thể thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nếu không liền hồn phi phách tán, chân linh phá toái, hồi quy thiên

địa.

Đế Tuấn ánh mắt tràn ngập ngưng trọng, trong tay không khỏi xuất hiện Hà Đồ, Lạc Thư, không khỏi nộ hống một tiếng nói: "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Không có một vị Yêu Vương nào xuất thủ, cận kề dựa vào sức mạnh của hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, dẫn động tinh thần chi lực giáng lạc, từ đó bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Vô cùng khủng bố Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bố trí thành, tản mát ra vô tận tinh thần chi lực, xuất hiện hư ảnh tinh thần viễn cổ.

Tản mát ra quang mang vô tận, dù cận kề chỉ Đế Tuấn một người bố trí, uy năng ẩn chứa cũng đủ sức kháng hành Thánh nhân, đủ sức để chống đỡ hai đạo Thiên Phạt cuối cùng.

Theo một đạo Điều Thiên Thần Lôi, ẩn chứa uy năng vô tận, như đồng có thể nhẹ nhàng chấn động thiên địa, dù Thánh nhân, bị Điều Thiên Thần Lôi đánh trúng, cũng sẽ chịu trọng thương.

Chỉ thấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận quang mang đại thắng, tản mát ra vô tận xán lạn quang mang, ẩn chứa vô cùng khủng bố trận pháp chi lực, cứng rắn chống đỡ Điều Thiên Thần Lôi.

Điều Thiên Thần Lôi hủy diệt hơn nửa uy năng của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng cận kề chỉ còn lại mấy phần uy năng.

Chương 218

Muốn chống đỡ đạo Hủy Diệt Thần Lôi cuối cùng, e rằng cận kề dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không được, không có uy năng khủng bố như vậy, có thể chống đỡ Hủy Diệt Thần Lôi.

Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, đem nguyên thần ấn ký trên Hỗn Độn Chung xóa bỏ, trực tiếp tặng vào tay Đế Tuấn.

Đế Tuấn ánh mắt ẩn ẩn có lệ ngân, cận kề chỉ một thoáng biến mất không thấy, y nguyên là vị Yêu Hoàng bá tuyệt thiên hạ kia, tản mát ra đế vương chi uy dã vô tận, uy nghiêm so với trước khủng bố hơn trăm bội không chỉ.

Hỗn Độn Chung lập trên đỉnh đầu, Tiên Thiên bất bại.

Hủy Diệt Thần Lôi giáng lạc, trực tiếp kích trúng Hỗn Độn Chung, Hỗn Độn Chung phát ra một tiếng ai minh.

Hiển nhiên chịu trọng thương, Hỗn Độn Chung tuy rằng không xuất hiện nứt nẻ, nhưng bản nguyên chịu trọng thương, và sẽ khó lòng khôi phục trong thời gian ngắn.

Nhưng thần uy của Hỗn Độn Chung giảm đi hơn nửa, trước đây bác đoạt khí vận Bách Tộc, Hỗn Độn Chung chịu trọng thương, hiện giờ lần nữa chịu Hủy Diệt Thần Lôi công kích.

Hiển nhiên bản nguyên chịu trọng thương, trong thời gian ngắn khó lòng khôi phục uy năng chân chính của Hỗn Độn Chung, e rằng Tiên Thiên Chí Bảo, không có trăm vạn năm khôi phục, căn bản không khôi phục được toàn thịnh trạng thái.

Đế Tuấn thành công độ qua Thiên Phạt, Thiên Phạt tán khứ.

Từng đạo Tạo Hóa chi lực, giáng lạc, bao trùm Đế Tuấn tu phục

thương tổn.

Nhục nhãn có thể thấy không ngừng khôi phục, thân thể vốn dĩ phá bại không chịu nổi, lúc này đã khôi phục hơn nửa.

Sức mạnh nhục thân đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sức mạnh nguyên thần cũng đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cảnh giới đồng dạng cũng đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đế Tuấn quanh thân tản mát ra kim quang vô tận, Thái Dương Chân Hỏa triệt để tản phát, tản mát ra quang mang vô tận.

Từng đạo uy áp vô cùng khủng bố kham bị Thánh nhân tản phát ra, bao trùm toàn bộ Hồng Hoang đại địa, khí tức không thua kém Thánh nhân, ẩn ẩn thắng xuất một trù.

Đế Tuấn lúc này mở đôi mắt, trên người tản phát ra khí tức vô tận khủng bố, tay cầm Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung cũng không ngừng tiếp nhận Tạo Hóa chi khí tu bổ, tuy rằng không thể hoàn toàn khôi phục, nhưng chung quy cũng có thể khôi phục mấy phần uy năng.

Côn Bằng ánh mắt ngưng trọng vô cùng, không khỏi trong lòng thở dài một hơi, phảng phất cam tâm.

Phục Hy tham diễn thiên địa đại đạo, cũng không để ý Đế Tuấn có thể đột phá hay không, chỉ cần Nữ Oa Thánh nhân một ngày không chết, Yêu tộc vĩnh viễn đều sẽ không bị diệt.

Đủ rồi, mục đích của Phục Hy làm, hiện giờ chỉ cần đề thăng tu vi của bản thân, để bản thân sở hữu vô biên tu vi, sở hữu sức mạnh tự vệ.

Vô số đại năng ánh mắt nhìn về Yêu Tộc Thiên Đình, lộ ra vẻ ngưng trọng, Yêu tộc lần này e rằng muốn triệt để quật khởi, không ai có thể ngăn cản.

Một vị cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mạnh đến mức nào, hầu như là tồn tại bất tử bất diệt, cử thủ đầu túc chi gian ẩn chứa sức mạnh vô tận vĩ ngạn.

Có thể tiêu dao trong hồng trần, dù Thánh nhân cũng không làm gì được.

Huống hồ Đế Tuấn nắm giữ Thiên Đình, sở hữu vô biên khí vận gia trì, sở hữu chiến lực vô biên, e rằng không thua kém Thánh nhân đỉnh tiêm.

Là tồn tại có thể thất địch với Lão Tử Thánh nhân, Đế Tuấn thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy rằng có chút thủ xảo, nhưng chung quy cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đế Tuấn tuy rằng không bị Thông Thiên Giáo Chủ đặt vào mắt, nhưng các Thánh nhân khác lại thập phần coi trọng, dù sao ai cũng không biết Thông Thiên Giáo Chủ, sở hữu thực lực ngạo thị quần hùng.

Không có bất kỳ ai dám chiêu nhạ tồn tại, bởi vì thực lực đã đạt đến trình độ vô cùng khủng bố, cận kề hai đạo ánh mắt liền khiến Nguyên Thủy Thánh nhân vẫn lạc.

Thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ đã sớm thâm bất khả trắc, e rằng không ai có thể địch, chỉ có vị kia trong Tử Tiêu Cung, mới có thể đối phó Thông Thiên Giáo Chủ.

Đế Tuấn tản mát ra uy nghiêm vô biên, khí thế Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vô cùng khủng bố triệt để trán phóng, mang theo vô thượng thần uy nói: "Vạn Tộc nghe lệnh.

Ngàn năm sau, Vạn Tộc đến triều bái Yêu Tộc Thiên Đình, nếu không toàn tộc phúc diệt." Thanh âm như sấm sét cuồn cuộn, vang vọng khắp toàn bộ thương khung, truyền khắp cả Hồng Hoang đại

địa.

Nếu thế lực phía sau không có Thánh nhân tọa trấn, lúc này đều không khỏi tâm kinh đảm chiến.

Đế Tuấn hiển nhiên muốn thôn tính Vạn Tộc, trở thành chủng tộc đệ nhất thiên hạ, lúc đó liền có thể áp bách Vu tộc, Vu tộc không có lực lượng phản kháng thích hợp, sẽ bị Đế Tuấn mượn đại thế nghiền ép.

Nhưng không có bất kỳ chủng tộc nào, dám không đi đến Yêu Tộc Thiên Đình, nếu không Đế Tuấn một tiếng lệnh hạ, chủng tộc liền sẽ phúc diệt.

Thông Thiên Giáo Chủ ánh mắt lóe lên một tia khinh thường, khóe miệng cong lên một tia ý cười thú vị.

Chương 219

"Một quân cờ cỏn con, cũng dám xướng cuồng như vậy." Bàn Cổ Điện.

Lúc này chư vị Tổ Vu tu vi đột phá Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cận kề chỉ một bước liền có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Sở hữu vô biên tu vi, chiến lực ngập trời, thật sự vô địch thiên hạ, uy danh chấn thiên địa.

Sát khí ngập trời bao trùm thiên địa, từ đó hiển thị uy danh của Vu tộc, không dung cho bất kỳ ai xâm phạm, nếu không phải chịu lửa giận ngập trời.

Vô số chủng tộc đồng dạng chấn kinh vạn phần, Vu tộc cũng khủng bố như vậy, mấy đạo khí tức kia vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, e rằng đã bước vào cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chư vị Tổ Vu dựa vào sức mạnh bản thân đột phá Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cấm cố trong huyết mạch đã phá vỡ một phần.

Có thể bạo phát ra mấy phần uy năng huyết mạch Bàn Cổ, đủ sức vô địch cùng đẳng cấp, vượt cấp chiến đấu, sức mạnh nhục thân cường đại đến mức đáng sợ, cử thủ đầu túc chi gian, ẩn chứa vô tận thần uy ngập trời.

Có thể nhẹ nhàng hủy thiên diệt địa, phá vỡ Hồng Hoang trọng hiện Hỗn Độn.

Ngàn năm đã qua.

Trong ngàn năm Nhân tộc phát triển vô cùng tấn tốc, nhưng xa xa không thể sánh bằng sự phát triển của Yêu Tộc Thiên Đình cùng với Vu tộc, hai đại chủng tộc đều đã tích lũy vô số năm tháng.

Cường giả vô số, sở hữu vô tận cường giả, Đại La Kim Tiên càng có mấy vạn chi nhiều, ẩn chứa vô biên tu vi khủng bố, đủ để nghiền ép Bách Tộc.

Hiện giờ Vạn Tộc đến Yêu tộc bái kiến, chỉ có các chủng tộc bá chủ năm đó, cũng không đi đến Yêu Tộc Thiên Đình, cùng với các chủng tộc đỉnh tiêm cũng không đi.

Nhân tộc đồng dạng không đi, sở hữu Nhân Hoàng Kiếm trấn thủ đủ sức trấn áp Vạn Tộc, dù Yêu Tộc Thiên Đình có người đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, y nguyên sở hữu sức mạnh tự vệ.

Trừ phi các đại chủng tộc muốn cùng Nhân tộc liều chết tương tranh, nếu không Nhân tộc đứng ở nơi bất bại, càng có Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa thần tượng trấn áp.

Dù Yêu tộc cũng phải cân nhắc, hiện giờ không phải thời cơ tốt nhất để đối phó Nhân tộc, Yêu tộc định nhiên sẽ không xuất thủ, nếu không phải chịu trọng thương.

Đông Hoàng Thái Nhất mượn khí vận do Vạn Tộc triều bái mang đến, quanh thân bao trùm khí tức kinh thiên động địa, Hỗn Độn Chung cũng khôi phục mấy tia thần uy, uy năng y nguyên trấn áp thiên địa.

Đông Hoàng Thái Nhất hóa thành Tam Túc Kim Ô, tản mát ra Thái Dương Chân Hỏa bá đạo hừng hực, thần uy ngập trời trấn áp thiên địa, dù đều cần phải run rẩy, không dám trực diện uy nghiêm ngập trời của hắn.

Lúc này thiên địa, ngưng tụ Thiên Phạt, từng đạo Tử Tiêu Thần Lôi ngưng tụ, tản phát ra uy năng hủy thiên diệt địa.

Vô số sinh linh quỳ rạp trên mặt đất, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Thần Ma chấn động, Yêu tộc lại sắp xuất hiện một vị cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cường giả vô địch chân chính, cử thủ đầu túc chi gian ẩn chứa sức mạnh vạn bàn vĩ ngạn.

Côn Bằng ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, Đông Hoàng Thái Nhất đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một khi thành công Yêu tộc liền vững như bàn thạch không thể phá vỡ.

Dù Vu tộc toàn lực xuất thủ, e rằng cũng không thể làm gì được Yêu tộc nửa phần.

Hai tôn cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đủ sức hoành tảo tất cả thế lực, dù chư vị Thánh nhân cũng không dám trực diện, uy nghiêm của hai tôn cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Mỗi một chủng cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều cường đại đến cực hạn, cử thủ đầu túc chi gian ẩn chứa sức mạnh vô biên vĩ ngạn, có thể nhẹ nhàng chấn nhiếp thiên địa, dù vô số Thần Ma liên thủ cũng không thể đấu lại, một vị cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đông Hoàng Thái Nhất thành công độ qua đạo Thiên Phạt thứ 8, trên người xuất hiện vô số nứt nẻ, tiên huyết không ngừng vương vãi, lông vũ vốn dĩ vàng chói, lúc này trở nên vô cùng đen kịt.

Nhưng khí tức lại trở nên càng thêm cuồng bạo, từng đạo khí tức vô cùng khủng bố tịch quyển thiên hạ, ẩn chứa khí diễm ngập trời, như đồng có thể nhẹ nhàng chấn nhiếp nhật nguyệt.

Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, pháp lực phong cuồng dũng nhập Hỗn Độn Chung, Hỗn Độn Chung tản mát ra vô cùng xán lạn quang mang, như đồng có thể nhẹ nhàng trấn áp vạn giới.

Điều Thiên Thần Lôi giáng lạc, trực tiếp đánh trúng Hỗn Độn Chung.

Với một tiếng 'đương' cự hưởng, truyền khắp cả Hồng Hoang đại địa.

Toàn bộ Yêu Tộc Thiên Đình vô số cung điện bị trực tiếp hủy diệt, thực lực tu vi thấp yếu, trực tiếp bị chấn thành huyết mạt, nguyên thần phá toái, chân linh phá diệt.

Đế Tuấn đôi mắt lóe lên một tia ý cười, quả nhiên không hổ là nhị đệ, không cần dựa vào sức mạnh Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chống đỡ đạo Điều Thiên Thần Lôi cuối cùng.

Vậy đủ sức cho thấy sức mạnh của Đông Hoàng Thái Nhất xa xa thắng Đế Tuấn, hầu như cùng đẳng cấp vô địch tung hoành giữa thiên địa, dù cũng không thua kém Tổ Vu đồng cấp.

Đông Hoàng Thái Nhất phát ra một tiếng minh khiếu, tản mát ra khí diễm ngập trời vô cùng khủng bố, uy năng vô cùng vô tận triệt để trán phóng.

Chương 220

Thiên Phạt tán khứ, Tạo Hóa chi khí giáng lâm.

Không ngừng khôi phục thương thế của Đông Hoàng Thái Nhất, vì hắn ngưng tụ Hỗn Nguyên chi khu, Hỗn Độn Chung cũng đang không ngừng tu phục.

Hỗn Độn Chung trong tay Đế Tuấn, cũng không tản mát ra bao nhiêu uy lực, vì vậy chịu trọng thương, hiện giờ vô cùng vô tận Tạo Hóa chi khí giáng lâm, không ngừng khôi phục uy năng của Hỗn Độn Chung.

Lúc này mười một đạo sát khí kinh thiên động địa, như đồng mười một căn cự trụ trùng thiên do sát khí vô tận ngưng kết thành, tản mát ra khí thế vô cùng khủng bố.

Chúc Dung trên mặt mang theo vẻ ngạo ý vô tận: "Hai đầu súc sinh lông lá, Bản tọa tiễn các ngươi lên đường." Cộng Công tản mát ra khí diễm ngập trời, vô cùng ngạo nhiên nói: "Súc sinh lông lá, chịu chết!" Mười một vị Tổ Vu khí tức tràn ngập thiên địa, tản mát ra khí diễm ngập trời vô cùng khủng bố, tràn ngập thần uy ngập trời vô cùng khủng bố.

Đế Giang đôi mắt đạm mạc, ngữ khí mang theo uy nghiêm vô tận: "Chúng ta đến đây, cung hạ Đông Hoàng, người đã thành Hỗn Nguyên Đại La." Thanh âm như sấm sét cuồn cuộn, lại như hồng chung đại lữ, truyền vào não hải vô số Yêu tộc.

Chỉ thấy vô số cường giả Yêu tộc đều bắt đầu thân thể bạo toái, nguyên thần hủy diệt, không chịu đựng nổi uy nghiêm vô cùng khủng bố của Đế Giang.

Đế Tuấn lúc này lạnh hừ một tiếng, chặn lại uy nghiêm vô cùng

khủng bố, tản mát ra khí tức càng thêm đáng sợ, tràn ngập uy nghiêm vô tận: "Ngô đẳng hoan nghênh Tổ Vu đến, vừa hay tiễn chư vị Tổ Vu đi gặp Bàn Cổ Đại Thần." Chúc Dung, Cộng Công không khỏi bột nhiên đại nộ, trên người đều phát ra vô tận thủy hỏa pháp tắc, thần uy vô cùng khủng bố ẩn chứa trong cử thủ đầu túc chi gian của họ.

Không thua kém Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường, thậm chí còn vượt trội.

Đế Tuấn đôi mắt lóe lên một tia hàn mang, quanh thân bao trùm uy nghiêm khủng bố ngập trời, từng đạo thần uy ngập trời vô cùng khủng bố.

Một đạo Thái Dương Chân Hỏa phần thiêu vạn vật, ẩn chứa lực lượng pháp tắc đại đạo, đủ sức trấn áp Chuẩn Thánh, dù Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng có thể bị trấn áp tại chỗ, không có chút lực phản kháng nào.

Chúc Dung, Cộng Công đều đã đạt đến cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sức mạnh nhục thân không thua kém Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, uy năng khủng bố bạo phát ra của hai người, có thể kháng hành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hai đạo khí tức khủng bố, không ngừng va chạm lẫn nhau, vô số cung điện trực tiếp bị hủy diệt.

Cường giả Yêu tộc tử thương vô số, vô số Yêu Vương bị dư ba chấn thành phấn toái, hóa thành vô số huyết mạt, thần hồn phá toái.

Ngay cả cơ hội nhập luân hồi cũng không có, có thể thấy uy năng bạo phát ra khủng bố đến mức nào, dù Thần Ma cũng cần phải chấn hám, tràn ngập vô biên sợ hãi.

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này nhục thân không ngừng khôi phục, khí tức khôi phục đến đỉnh phong, Hỗn Độn Chung lúc này cũng được

tu phục, có thể phát huy tám thành uy lực.

Vậy đủ sức kháng hành Thánh nhân, thậm chí ngay cả uy năng trấn áp Thánh nhân.

Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, ánh mắt nhìn về Đế Giang, ngữ khí cực kỳ bá đạo: "Đế Giang, biết Bản Hoàng đột phá, đến đây chịu chết." Đế Giang trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt: "Chúng ta đến đây tiễn Đông Hoàng lên đường, đoạn tuyệt căn cơ của Yêu tộc." Đông Hoàng Thái Nhất ha ha đại tiếu, tay cầm Hỗn Độn Chung, mang theo uy biên uy nghiêm nói: "Bản Hoàng trước đây chưa từng đột phá, các ngươi nếu đến, hoặc hứa có thể chém giết Bản Hoàng, nhưng hiện giờ Bản Hoàng đã thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bằng các ngươi không phải đối thủ của Bản Hoàng." Đế Giang mang theo thần uy ngập trời, ngưng tụ uy năng vô cùng khủng bố, điều động pháp tắc bao trùm quanh thân, tản phát ra dị tượng kinh thiên động địa.

Từng đạo không gian pháp tắc bao trùm thiên địa, đem Thiên Đình bao trùm trong đó, phảng phất tiến vào tiểu thiên thế giới, vô số Yêu Vương nhân vì thế vẫn lạc, hóa thành vô số huyết vụ.

Đế Giang lúc này khí tức không ngừng bạo trướng, phảng phất sắp sửa phá vỡ huyết mạch cấm cố, đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khí diễm ngập trời, không thua kém Đông Hoàng Thái Nhất, thậm chí mạnh hơn mấy phần.

Đông Hoàng Thái Nhất đôi mắt lóe lên sát ý, Hỗn Độn Chung trong tay tản phát ra uy năng vô tận, từng đạo vặn vẹo càn khôn định, cố định không gian, thời gian, pháp tắc.

Thiên địa pháp tắc đấu chuyển, trấn áp vô số pháp tắc, thần uy của Hỗn Độn Chung phát huy đến cực hạn, quang mang chiếu rọi Cửu

Châu thiên địa, dù đều cần phải run rẩy, không dám trực diện thần uy ngập trời của nó.

Chư vị Tổ Vu bạo phát ra vô thượng uy năng, từng đạo pháp tắc triệt để trán phóng, ẩn chứa thần uy khủng bố ngập trời, thiên địa chấn động, nhật nguyệt phá toái, tinh thần phấn toái.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất không khỏi đối mắt nhìn nhau, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi, thực lực của chư vị Tổ Vu đều vô cùng cường đại, cường đại đến mức không thể thất địch.

Sức mạnh nhục thân phi Tiên Thiên Chí Bảo bất năng thương, dù Hỗn Độn Chung, cũng khó lòng thương tổn chư vị Tổ Vu, có thể thấy nhục thân cường đại đến mức nào, e rằng không thua kém Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thậm chí có phần hơn, e rằng chỉ có bạo phát ra sức mạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, mới có khả năng chém giết Tổ Vu.

Nhưng với Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hiện giờ cận kề chỉ vừa mới đột phá, muốn đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, e rằng phải mất vô số tuế nguyệt.

Đế Tuấn lúc này nộ hống một tiếng nói: "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Chỉ thấy Hà Đồ, Lạc Thư dẫn dắt tinh thần chi lực, ẩn chứa uy năng vô tận, phảng phất muốn trấn áp nhật nguyệt, dẫn động tinh thần vô tận.

Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, Hỗn Độn Chung trấn áp toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khiến sức mạnh Chu Thiên Tinh Đấu bạo phát cực hạn.

Côn Bằng pháp lực phong cuồng dũng nhập Yêu Sư Cung, ẩn chứa thần uy ngập trời vô tận, không ngừng gia trì cho Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Phục Hy tay cầm Phục Hy Cầm, từng đạo âm phù không ngừng khắc hạ Tiên Thiên Thần Thai văn, ẩn chứa uy năng vô tận, không ngừng gia trì cho Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Túc túc có mấy vạn Yêu Vương xuất thủ, mấy chục vị cường giả Chuẩn Thánh, cùng với vô số Yêu tộc, pháp lực phong cuồng dũng nhập Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chương 221

Hiện giờ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận che trời lấp đất, ẩn chứa uy năng khủng bố ngập trời, có thể nhẹ nhàng trấn áp thiên địa.

Vô tận tinh thần bị dẫn dắt, ẩn chứa uy năng ngập trời vô cùng khủng bố, dù Thần Ma ở trong đó cũng sẽ bị áp nát.

Từng đạo tinh thần chi lực ngập trời ngưng tụ giữa thiên địa, che trời lấp đất, vô tận tinh thần hiển hiện.

Hình thành một loại trận pháp kỳ diệu, câu thông lực lượng thiên địa, dẫn động tinh thần viễn cổ trong Hỗn Độn, không ngừng gia trì cho Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Đem sức mạnh Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận phát huy đến cực hạn, từng khỏa tinh thần ngưng tụ bạo phát ra uy năng vô cùng khủng bố, từ trong đó xuất hiện một thân ảnh.

Vô cùng cao lớn vĩ ngạn, tản mát ra tinh thần chi lực vô tận, chỉ là đôi mắt nhắm chặt, trên người bao trùm bản nguyên tinh thần vô tận, ẩn chứa khí tức hủy thiên diệt địa.

Là tinh thần Hỗn Độn Ma Thần, tản mát ra khí tức Hỗn Độn Ma Thần cuồn cuộn, xa xa thắng khí tức Thánh nhân, phảng phất có thể kham bị Thiên Đạo.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là một bộ đại trận do Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng, Phục Hy từ Hà Đồ Lạc Thư lĩnh ngộ ra, ẩn chứa thần uy ngập trời vô cùng khủng bố.

Nhưng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bị phát huy đến cực hạn, triệu hoán ra tinh thần Hỗn Độn Ma Thần, ẩn chứa thần uy cuồn cuộn.

Khiến vô số sinh linh run rẩy, không dám trực diện uy năng ngập trời, vô số cường giả tâm kinh đảm chiến, không dám trực diện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Bất Chu Sơn.

Thông Thiên Giáo Chủ ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất, có thể triệu hoán ra tinh thần Hỗn Độn Ma Thần.

Tinh thần Hỗn Độn Ma Thần trong Hỗn Độn Ma Thần viễn cổ, cũng là tồn tại cực kỳ đáng sợ, tuy không như Bàn Cổ Đại Thần ngạo thị thiên hạ.

Cũng là nhân vật đỉnh tiêm trong Hỗn Độn, vô thượng uy năng ẩn chứa, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bố trí, đều có thể như Bàn Cổ Đại Thần một trận chiến.

Tuy bị Bàn Cổ Đại Thần ba phủ chém giết, nhưng cũng có thể chống đỡ ba phủ của Bàn Cổ Đại Thần, trong Hỗn Độn Ma Thần cũng là tồn tại khủng bố nhất.

Thông Thiên Giáo Chủ một bước bước ra, đến Yêu Tộc Thiên Đình, ánh mắt lóe lên một tia tinh quang, khóe miệng lóe lên một nụ cười khẩy: "Chỉ có hình mà không có thần, tuy có thể tản phát ra uy năng tinh thần Hỗn Độn Ma Thần, chung quy cũng chỉ có thể tản phát ra mấy tia thần uy." Mười hai vị Tổ Vu triệu hoán Bàn Cổ Đại Thần, hiện giờ lại có thể sở hữu thần vận của Ngài, Bàn Cổ Đại Thần là tồn tại khủng bố đến mức nào!

Dù Hỗn Độn Ma Thần khủng bố nhất, cường đại nhất tồn tại, cũng không có bất kỳ một tôn nào có thể chống đỡ mười phủ của Bàn Cổ Đại Thần, có thể thấy Bàn Cổ Đại Thần mạnh đến mức nào, cử thủ đầu túc chi gian ẩn chứa sức mạnh vô biên vĩ ngạn.

Đế Tuấn Đông Hoàng Thái Nhất ha ha đại tiếu nói: "Các ngươi chịu chết, uy lực của Hỗn Độn Ma Thần, thiên địa chấn động!" Địa Phủ.

Hậu Thổ Chí Tôn mở đôi mắt, khóe miệng lộ ra một tia ý cười nhàn nhạt, quanh thân bao trùm thần uy ngập trời, ngữ khí cực kỳ đạm mạc: "Lâu nghĩ cỏn con, cũng dám kêu gào." Chỉ thấy Bàn Cổ Điện, chỉ thấy sát khí ngập trời, hình thành sát khí khủng bố không thua kém các đại Tổ Vu, tản phát ra uy năng vô cùng khủng bố.

Xí Vưu lúc này một bước mại xuất, mượn lực lượng đại địa, vượt qua thiên sơn vạn thủy, đến Yêu Tộc Thiên Đình.

Lúc này tản phát sát khí ngập trời, thần uy ngập trời cuồn cuộn, dù Ma Thần cũng run rẩy, không dám trực diện thần uy của hắn.

Đế Giang thấy vậy không khỏi khóe miệng lộ ra một tia ý cười nói: "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận!" Thần uy ngập trời vô cùng khủng bố, tràn ngập toàn bộ Hồng Hoang đại địa, một cỗ khí tức cao lớn vĩ ngạn, bao trùm toàn bộ thiên địa.

Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Lão Tổ đôi mắt lóe lên một tia kinh hãi, Vu tộc có người phá vỡ huyết mạch cấm cố, đột phá tầng thứ Tổ Vu, ẩn chứa uy năng vô hạn.

Huyết mạch Bàn Cổ Đại Thần mạnh đến mức nào, nếu không bị Thiên Đạo phong ấn, e rằng huyết mạch Bàn Cổ đã sớm quật khởi, toàn bộ Hồng Hoang đại địa đã sớm bị Vu tộc thống lĩnh.

Bàn Cổ Đại Thần ở thời kỳ đỉnh phong, một giọt tiên huyết liền có thể tạo hóa vạn vật, Bàn Cổ Đại Thần đại chiến 3000 Hỗn Độn Ma Thần, bản thân cũng chịu trọng thương.

Lại chịu Đại Đạo công kích, cưỡng hành khai tịch thế giới.

Cuối cùng dầu hết đèn tắt, lấy thân hóa vạn vật.

Dù vậy, cũng ẩn chứa vô thượng thần uy, dù Thiên Đạo cũng không làm gì được Bàn Cổ.

Vì vậy chỉ có thể không ngừng suy yếu ảnh hưởng của Bàn Cổ đối với thế giới Hồng Hoang, nếu không Bàn Cổ có khả năng sẽ trọng tân đản sinh, thậm chí phục sinh.

Chỉ có phong ấn huyết mạch Bàn Cổ của Vu tộc, sinh linh do Thiên Đạo dựng dục mà ra, mới có thể kháng hành huyết mạch Bàn Cổ.

Nếu không huyết mạch Bàn Cổ có thể nhẹ nhàng vượt cấp chiến, ẩn chứa thần uy ngập trời khủng bố, dù Thiên Đạo cũng phải run rẩy.

Từ Bất Chu Sơn xuất hiện một đạo khí tức Bàn Cổ Đại Thần, vô cùng cao lớn vĩ ngạn, ẩn chứa vô tận hậu trọng, thần uy ngập trời, khiến vô số Thần Ma quỳ bái.

Chương 222

Chư vị Thánh nhân sắc mặt đại biến, có thể cảm nhận cỗ khí tức kinh thiên động địa kia, là khí tức Bàn Cổ Đại Thần.

Cận kề chỉ là khí tức Bàn Cổ Đại Thần còn sót lại, đều là tồn tại vô cùng vĩ ngạn cao lớn, có thể nhẹ nhàng nghiền sát một tôn Thánh nhân.

Thánh nhân dưới khí tức Bàn Cổ Đại Thần cũng là lâu nghĩ, dù Thiên Đạo cũng như vậy, Bàn Cổ Đại Thần dù sao cũng là cường giả đỉnh phong trong đỉnh phong, đứng ở đỉnh phong Hỗn Độn, là tồn tại có thể cùng Đại Đạo bình đẳng tọa.

Dù khí tức khi dầu hết đèn tắt, cũng vẫn thuộc về vô địch.

Đế Giang dẫn đầu, mang theo thần uy thông thiên triệt địa nói: "Bàn Cổ Chân Thân hiện!" Sát khí của Thông Thiên ngưng tụ, khủng bố vô cùng, mười hai đạo khí tức tung hoành thiên hạ, trong hư không xuất hiện một thân ảnh.

Thân ảnh cao lớn vô cùng, ẩn chứa uy áp khủng bố, chính là Bàn Cổ Đại Thần – vị thần khai sáng thế giới.

Chỉ mới ngưng tụ hư ảnh, nhưng đã tỏa ra uy năng vô biên, thần uy khủng bố, ẩn chứa năng lượng thao thiên kinh hoàng.

Khí tức tinh thần của Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần cũng bị áp chế, thần uy khủng bố ẩn chứa, lực lượng tinh thần vô cùng nồng hậu khắp châu thân lúc này không ngừng bị suy yếu, bị tước đi một nửa.

Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần gầm lên một tiếng giận dữ, tiếng gầm chấn động trời đất.

Vô số thần ma bị tiếng gầm giận dữ chấn cho hồn phi phách tán,

hóa thành huyết vụ.

Tiếng gầm ẩn chứa sự khủng bố vô tận, uy năng sánh ngang sức mạnh bán bộ Thiên Đạo.

Hỗn Độn Chung trấn áp Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khiến sức mạnh của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bạo trướng, không ngừng dẫn dắt các tinh thần viễn cổ trong Hỗn Độn.

Ẩn chứa lực lượng tinh thần khủng bố, không ngừng gia trì cho Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần; sức mạnh của tinh thần viễn cổ hóa thành từng đạo quang mang, không ngừng gia trì cho Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần.

Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần mở to hai mắt, tàn hồn của hắn bị dẫn dắt, không ngừng gia trì uy năng của Hỗn Độn Ma Thần.

Khiến sức mạnh của Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần đạt đến cấp độ Thiên Đạo, tuy còn kém xa sự khủng bố của Hỗn Độn Ma Thần năm xưa, nhưng có thể tỏa ra một tia uy năng của Hỗn Độn Ma Thần.

Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần phủ xem toàn bộ Hồng Hoang đại địa, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh thường, rồi ánh mắt nhìn về phía chân thân của Bàn Cổ Đại Thần.

Trong ánh mắt của Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần tràn ngập sát ý vô tận, mang theo lửa giận thông thiên triệt địa: "Bàn Cổ, cũng có ngày hôm nay!

Ha ha ha ha…".

Đế Giang cảm thấy mình không thể thao túng được chân thân của Bàn Cổ Đại Thần, dường như nó đã… trong lòng không khỏi tràn ngập kích động.

Chư vị Tổ Vu dường như cũng nhận ra, trong lòng đều tràn ngập kích động, để lại hai hàng lệ trong suốt.

Khí tức của Bàn Cổ Đại Thần đã dung nhập vào Bàn Cổ Chân Thân, mở to hai mắt có thể tự chủ khống chế, ẩn chứa thần uy vô thượng.

Bàn Cổ Đại Thần ngạo thị thiên hạ bằng đôi mắt, khóe miệng lộ ra một tia khinh thường: "Tinh Thần, một tàn hồn nhỏ bé, cũng dám phóng túng trước mặt Bản Tôn sao?" Bàn Cổ Đại Thần vung tay một cái, lực lượng dẫn dắt vô cùng vô tận, Hỗn Độn Chung phát ra một tiếng chuông vang, phá vỡ sự khống chế của Đông Hoàng Chung, bay vào tay của Bàn Cổ Đại Thần.

Lão Tử Thánh Nhân bắt đầu dẫn động Thiên Đạo chi lực trấn áp Thái Cực Đồ, Thái Cực Đồ hóa thành một đạo quang mang, trực tiếp tránh thoát sự trấn áp của Lão Tử Thánh Nhân.

Tại Bích Du Cung, Bàn Cổ Phiên phá vỡ không gian, hóa thành một đạo quang mang, bay về phía Bàn Cổ Đại Thần.

Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên tỏa ra thần uy thông thiên triệt địa, lúc này hoàn toàn tổ hợp, trở thành Khai Thiên Thần Phủ – chí bảo sát phạt đệ nhất Hỗn Độn, uy chấn thiên hạ!

Bàn Cổ Đại Thần tay cầm Khai Thiên Thần Phủ, đôi mắt ngạo thị thiên hạ, ánh mắt nhìn về phía Tử Tiêu Cung, khóe miệng lóe lên một tia khinh thường.

Thiên Đạo lúc này ẩn mình trong bản nguyên thiên địa, không dám hiện thân chút nào, nếu không Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ Đại Thần vung lên, cho dù là Hỗn Độn Ma Thần thật sự đến trước mặt, cũng chưa chắc đã có thể chống đỡ được sự sắc bén của Khai Thiên Thần Phủ.

Lúc này vô số thần ma run rẩy, tràn ngập nỗi sợ hãi vô biên, hai vị Hỗn Độn Ma Thần xuất hiện trở lại, đều là những nhân vật đứng đầu trong số các Hỗn Độn Ma Thần.

Cho dù chỉ là khí tức cường đại hay tàn phá thần hồn, cũng đều là tồn tại vô cùng khủng bố, có thể dễ dàng trấn áp Thánh Nhân.

Dưới Thánh Nhân, chỉ bị khí tức áp đến quỳ rạp trên đất, không có chút sức lực nào để động đậy, cơ thể không ngừng run rẩy.

Hậu Thổ Chí Tôn châu thân bao trùm quang mang Lục Đạo Luân Hồi, bước chân đạp hành thiên địa, một bước đã đến Thiên Đình Yêu tộc.

Nhưng trước mặt hai vị Hỗn Độn Ma Thần, cũng yếu ớt như con kiến, dường như có thể bị nghiền nát bất cứ lúc nào.

Năm vị Thánh Nhân hiển hiện, khí tức Thiên Đạo tràn ngập, trong đầu năm vị Thánh Nhân xuất hiện một trận pháp kinh thiên, đó là Thiên Đạo đã truyền thụ.

Chương 223

Có thể bố trí trận pháp kinh thiên động địa, triệu hoán Thiên Đạo hóa thân giáng lâm.

Chỉ khi nguy cấp nhất mới có thể bố trí đại trận triệu hoán Thiên Đạo hóa thân giáng lâm.

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này một bước bước ra, đến Thiên Đình Yêu tộc, trên người tràn ngập kiếm ý thao thiên, khí tức thao thiên khủng bố, miễn cưỡng có thể chống lại khí tức của hai vị Hỗn Độn Ma Thần.

Nhưng cũng chỉ chống lại được một hai phần, không biết Thông Thiên Giáo Chủ có nắm chắc, cho dù hai vị Hỗn Độn Ma Thần ra tay với hắn, hắn cũng có sức mạnh tự vệ.

Trong đôi mắt của Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần lóe lên một tia tinh quang, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia mỉm cười: "Bàn Cổ, ta vốn là tử địch sinh tử.

Hậu duệ của ngươi, xuất hiện một cường giả.

Có lẽ có cơ hội đạt đến trình độ của ta năm xưa." Bàn Cổ Đại Thần nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: "Ngươi cho rằng Bản Tôn do Nguyên Thần của Bản Tôn hóa thành, đã có được tàn phá tinh huyết của Bản Tôn.

Bản Tôn hôm nay liền ban cho ngươi một trận kỳ ngộ." Bàn Cổ Đại Thần tay cầm Khai Thiên Thần Phủ, một phủ vung lên, chém vào Bất Chu Sơn.

Chỉ thấy trong Bất Chu Sơn, xuất hiện một giọt tinh huyết, chính là của Bàn Cổ Đại Thần, đã phá vỡ căn cơ Bất Chu Sơn, lấy ra một

giọt tinh huyết từ đó.

Đây là tinh huyết của Bàn Cổ còn sót lại khi vị ấy kiệt sức, trong đó khắc vô số đồ án đại đạo, pháp tắc thiên địa dung nhập vào đó.

Hiển nhiên, chỉ một giọt tinh huyết này đã ẩn chứa tạo hóa vô tận, nếu Vu tộc bình thường có thể luyện hóa giọt tinh huyết này, liền có thể dễ dàng đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ẩn chứa đại tạo hóa vô thượng.

Ẩn chứa uy áp thao thiên khủng bố, nếu không có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, e rằng sẽ bị trấn áp đến chết.

Ngay cả sức mạnh phản kháng cũng không có, đó chính là sự đáng sợ của tinh huyết Bàn Cổ, ngay cả Thánh Nhân bình thường cũng khó chạm vào, nếu không sẽ bị trấn áp ngay tại chỗ.

Tinh huyết trực tiếp dung nhập vào thể nội Thông Thiên Giáo Chủ, tỏa ra khí thế khủng bố kinh thiên động địa, Thông Thiên Giáo Chủ nhắm hai mắt lại.

Cẩn thận thể ngộ Thiên Địa Đại Đạo, hy vọng có thể từ đó thu được cảm ngộ, trực tiếp bước vào Thiên Đạo chi cảnh, thu được tu vi vô thượng.

Bàn Cổ Đại Thần tay cầm Khai Thiên Thần Phủ, quang mang chiếu rọi trời đất, ánh mắt nhìn về phía Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt nói: "Tinh Thần Đạo hữu, Ngô tiễn một đoạn đường." Khai Thiên Thần Phủ tỏa ra khí sắc bén vô tận, dường như có thể dễ dàng phá vỡ tất cả, trời đất trước mặt nó có thể dễ dàng bị chém nát.

Địa hỏa phong thủy dũng động, dường như hỗn độn mở lại, trời đất mở lại, nhật nguyệt tái hiện.

Khai Thiên Thần Phủ che trời lấp đất, toàn bộ trời đất dường như

đều bị bao phủ, không chịu nổi một phủ.

Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần gầm lên một tiếng: "Tinh Thần Đồ hiện!" Hà Đồ, Lạc Thư tỏa ra quang mang rực rỡ vô tận, kết hợp lại với nhau, tỏa ra lực lượng tinh thần vô tận, hiển nhiên đã trở lại cấp độ Hỗn Độn Linh Bảo.

Mặc dù chỉ là dung hợp sơ bộ, nhưng cũng đủ để thấy uy năng của Hà Đồ, Lạc Thư, đó là bảo vật vô thượng hiếm có, Hỗn Độn Linh Bảo cực kỳ hiếm hoi trong toàn bộ Hồng Hoang.

Cũng chỉ có trong tay Hồng Quân Lão Tổ và Thông Thiên Giáo Chủ mới có.

Trên Tinh Thần Đồ chiếu rọi vô số tinh thần, ẩn chứa lực lượng tinh thần vô tận, từng đạo quang huy khủng bố vô cùng triệt để tỏa sáng.

Để chống đỡ uy lực của Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ Đại Thần, Khai Thiên Thần Phủ đã trở lại trình độ Hỗn Độn Chí Bảo, ẩn chứa uy năng rực rỡ vô tận, ngay cả thần sơn hải cũng phải run rẩy, nhật nguyệt cũng phải chấn kinh.

Vô tận tinh thần hư ảnh xuất hiện, tỏa ra quang mang vô tận, muốn chống đỡ Khai Thiên Thần Phủ khủng bố vô cùng.

Khai Thiên Thần Phủ rơi xuống, ẩn chứa thần uy thao thiên khủng bố, không gian vỡ nát, pháp tắc bị chặt đứt.

Tinh Thần Đồ trực tiếp bị Khai Thiên Thần Phủ chặt đứt, vẫn hóa thành Hà Đồ Lạc Thư, trấn áp Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tăng cường vận hành của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, có thể liên tục cung cấp lực lượng tinh thần cho Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần.

Trên mặt Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần lộ ra một tia chiến ý, châu thân tỏa ra quang huy tinh thần vô tận, trong cử thủ đầu túc ẩn chứa

vạn bàn pháp tắc, dường như ẩn chứa uy năng khủng bố vô cùng.

Một quyền đánh vào Khai Thiên Thần Phủ, Khai Thiên Thần Phủ xuất hiện một tia chấn động, dường như không chịu nổi uy lực của một quyền thông thiên triệt địa.

Hỗn Độn Ma Thần mạnh nhất chính là nhục thân, nhục thân cứng rắn vô cùng có thể chống lại Hỗn Độn Chí Bảo, ẩn chứa lực lượng pháp tắc vô biên gia trì.

Thần uy thông thiên triệt địa ẩn chứa trong đó, vô số cường giả Hồng Hoang không thể nào sánh kịp.

Bàn Cổ Đại Thần thu hồi Khai Thiên Thần Phủ, trong đôi mắt lóe lên một tia khinh thường, nhục thân tỏa ra quang huy vô tận, trong đó ẩn chứa 3000 Đại Đạo pháp tắc gia trì.

Trên nhục thân khắc vô số pháp tắc, phù văn Hỗn Độn, có thể bộc phát 200% chiến lực trong cơ thể, trong cử thủ đầu túc đều ẩn chứa vạn bàn sức mạnh vĩ ngạn.

Sức mạnh này căn bản không phải cường giả Hồng Hoang có thể có được, đây là sự chênh lệch căn bản, Hỗn Độn Ma Thần được thai nghén từ Hỗn Độn.

Chương 224

Thiên sinh hành tẩu trong Hỗn Độn, lợi dụng khí Hỗn Độn rèn luyện nhục thân, khiến nhục thân mạnh mẽ đến mức vô địch, có thể chống lại cấp độ Hỗn Độn Chí Bảo.

Trong cử thủ đầu túc, liền có thể khai tịch thế giới, hủy diệt thiên địa, cho dù Hồng Hoang là một thế giới vĩ ngạn như vậy.

Mặc dù bây giờ không phải là thân thể Hỗn Độn Ma Thần, chỉ là lực lượng tinh thần, thân thể được ngưng kết từ sát khí Tiên Thiên.

Nhưng rốt cuộc thân thể Hỗn Độn Ma Thần ngưng tụ, chỉ ẩn chứa sức mạnh, kém xa thân thể vô thượng do chính Hỗn Độn Ma Thần tự rèn luyện ngày xưa.

Nếu không, chỉ bằng khí tức đã có thể áp bức toàn bộ Hồng Hoang, thậm chí toàn bộ Hồng Hoang sẽ vì thế mà vỡ nát, không chịu nổi khí tức khổng lồ như vậy.

Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần và Bàn Cổ Đại Thần đại chiến, khí thế kinh thiên động địa, Thiên Đình trực tiếp bị hủy diệt.

Vô số sinh linh vẫn lạc, không chịu nổi khí tức khổng lồ vô cùng, trực tiếp bị nghiền nát thành huyết vụ, bùng một tiếng hồn phi phách tán.

Ngay cả cơ hội chuyển thế luân hồi cũng không có, một tia khí tức của Hỗn Độn Ma Thần cũng nghiền nát tất cả, huống chi chỉ là một số sinh linh còn chưa đột phá Đại La Kim Tiên.

Chư vị Thánh Nhân từ đó lĩnh ngộ được phù văn Hỗn Độn, tuy chỉ lĩnh ngộ được bề ngoài, nhưng đối với việc tăng cường chiến lực cũng vô cùng khủng bố.

Phù văn Hỗn Độn ẩn chứa ảo diệu thiên địa, pháp tắc đại đạo, nếu có thể khắc nó lên nhục thân, có thể khiến nhục thân sở hữu thần uy vô cùng vĩ ngạn.

Nếu lĩnh ngộ đến cực hạn, sẽ không kém cạnh nhục thân Hỗn Độn Ma Thần, thậm chí còn hơn thế, chỉ cần hoàn toàn lĩnh ngộ, nhất định phải sở hữu thân thể Hỗn Độn Ma Thần.

Thân thể Hỗn Độn Ma Thần quý giá đến mức nào, trong toàn bộ Hồng Hoang e rằng cũng chỉ có một số thân thể tàn phá, vẫn ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô thượng.

Không phải Thánh Nhân có thể chạm vào, nếu không sẽ hồn phi phách tán, Thiên Đạo chi lực cũng đành bó tay.

Bàn Cổ Đại Thần một quyền đánh ra, sát khí Tiên Thiên vô tận ngưng tụ, trực tiếp đánh nổ Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần, nhục thân trực tiếp băng hội.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vỡ nát, không chịu nổi uy năng thông thiên, trực tiếp từng tấc từng tấc nổ tung.

Vài vạn vị Yêu Vương trực tiếp phun ra tiên huyết, trong ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi, đều bị trọng thương, trong thời gian ngắn khó có thể khôi phục tu vi.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng, Phục Hy cũng đều bị trọng thương, ngay cả tám thành chiến lực của bản thân cũng không thể phát huy, trên nhục thân xuất hiện những vết nứt dày đặc, trên Nguyên Thần cũng xuất hiện từng tia vết nứt.

Dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ băng hội, nhục thân hủy diệt, chân linh phá nát.

Trong ánh mắt Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần lộ ra một tia ảm đạm nói: “Bàn Cổ Đạo hữu, quả nhiên thần uy cái thế.

Không cần đến Khai Thiên Thần Phủ, cũng có thể dễ dàng chém giết Bản Tôn.

Quả không hổ là tồn tại Hỗn Độn đệ nhất tôn, Hỗn Độn Ma Thần.

Được Đại Đạo ưu ái, quả không hổ là tồn tại được xưng là con của Đại Đạo." Châu thân Hỗn Độn Ma Thần Tinh Thần hóa thành tinh thần, sức mạnh không ngừng trở về tinh thần, tinh thần viễn cổ biến mất.

Tinh thần trong Hỗn Độn cũng biến mất, dường như trong Hỗn Độn chưa từng có tinh thần xuất hiện vậy.

Bàn Cổ Đại Thần nhìn về phía chư vị Tổ Vu, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, rồi tay nắm Khai Thiên Thần Phủ, tỏa ra uy năng thao thiên vô tận.

Khai Thiên Thần Phủ đệ nhất thức: Phá Hỗn Độn!

Trên Khai Thiên Thần Phủ phát ra quang mang rực rỡ vô tận, sở hữu thần uy khai thiên tích địa thao thiên, một phủ chém về phía Thiên Đạo.

Ẩn chứa uy năng thao thiên vô tận, vô số Đại Năng Ma Thần đều tâm thần chấn động, thần uy của Hỗn Độn Ma Thần cái thế, độc nhất vô nhị.

Xa xa không phải sinh linh Hồng Hoang có thể sánh cùng, sự chênh lệch trong đó quá lớn, căn bản không phải tồn tại cùng cấp bậc.

Thiên Đạo vội vàng ẩn mình, không để bị một phủ chém trúng, nếu không sẽ chịu trọng thương.

Cho dù Bàn Cổ Đại Thần, chỉ là sát khí Tiên Thiên ngưng tụ, nhưng Khai Thiên Thần Phủ đích thực là Hỗn Độn Chí Bảo, ẩn chứa uy năng vĩ ngạn vô thượng.

Căn bản không phải Thiên Đạo có thể chống lại, Thiên Đạo tuy mạnh mẽ, nhưng cũng khó chống lại uy năng của Khai Thiên Thần Phủ.

Khai Thiên Thần Phủ một phủ vung lên, ẩn chứa thần uy vô tận, dễ dàng chém trúng Thiên Đạo.

Trên Thiên Đạo xuất hiện một tia vết nứt, hiển nhiên đã chịu trọng thương, e rằng trong thời gian ngắn khó có thể khôi phục.

Chương 225

Thông Thiên Giáo Chủ châu thân phù hiện vô số phù văn Hỗn Độn, hiển nhiên đã lĩnh ngộ phù văn Hỗn Độn đến cảnh giới cực kỳ cao sâu, nhục thân có thể hiển hiện ra, ẩn chứa uy năng thao thiên vô tận.

E rằng nhục thân khủng bố của Thông Thiên Giáo Chủ lúc này không kém cạnh cường giả Thiên Đạo cảnh, tu vi đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, chỉ còn một bước là có thể bước vào cảnh giới Thiên Đạo, trở thành vô thượng chi tôn.

Khí tức khủng bố của Thông Thiên Giáo Chủ áp đảo vô số Ma Thần chấn kinh vạn phần, thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ quá mạnh mẽ, lại còn được Bàn Cổ Đại Thần ban tặng.

E rằng thực lực đã sâu không lường được, đạt đến trình độ không ai có thể chống lại.

Hồng Quân Lão Tổ lúc này xuất hiện bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, châu thân tỏa ra khí tức Thiên Đạo thông thiên, vô cùng lạnh lẽo: "Đạo hữu, hãy cùng Bản Tọa đến Hỗn Độn làm một trận." Thông Thiên Giáo Chủ mở to hai mắt, châu thân phù hiện phù văn Hỗn Độn, ẩn chứa khí tức khủng bố vô tận, không hề kém cạnh Hồng Quân Lão Tổ lúc này, thậm chí còn hơi mạnh hơn vài phần.

Thông Thiên Giáo Chủ ngữ khí vô cùng đạm mạc: "Thiện!" Hai người biến mất trong Hồng Hoang, đi về phía Hỗn Độn, bắt đầu đại chiến.

Tất cả cường giả Yêu tộc đều bị trọng thương, có thể nói Yêu tộc bây giờ là lúc suy yếu nhất, lúc này chỉ cần vạn tộc cùng xuất kích, Yêu tộc không bị diệt tộc, hiển nhiên cũng sẽ chịu vô vàn đòn đả kích chí mạng.

Chư vị Tổ Vu cũng chịu không ít trọng thương, dù sao thì việc cưỡng ép chống đỡ thân thể Bàn Cổ Đại Thần bộc phát ra uy năng khủng bố như vậy, cái giá phải trả cũng vô cùng lớn.

Chư vị Tổ Vu tuy hao tổn không nhỏ, nhưng lại không bị trọng thương như Yêu tộc, hiển nhiên vẫn còn sức chiến đấu.

Đế Giang, Chúc Dung, Cộng Công, v.v. bắt đầu đồ sát, vô số Yêu Vương liều chết, bị đánh trúng liền hồn phi phách tán, nhục thân hóa thành huyết vụ, trở về thiên địa, phản bổ thiên địa.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng bỗng nhiên đại nộ, lửa giận bốc cháy trời đất, đều bắt đầu bộc phát ra sức mạnh cuối cùng trong cơ thể.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, dù sao cũng đã thành cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực cường đại đến cực hạn, nhục thân cũng vô cùng khủng bố.

Miễn cưỡng có thể chống đỡ tiến công của chư vị Tổ Vu, nhưng cũng chỉ là chống đỡ mà thôi, dù sao Tổ Vu tại đây đều đã phá vỡ cấm cố huyết mạch, tuy chưa hoàn toàn phá vỡ cấm cố huyết mạch.

Nhưng rốt cuộc đã mở ra một tia, có thể bộc phát ra uy lực vốn có của huyết mạch Bàn Cổ, ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô hạn, từng đạo pháp tắc tung hoành, không ngừng trấn sát vô số Yêu Vương.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, một khi không cẩn thận liền sẽ vẫn lạc tại chỗ.

Phục Hy tay cầm Phục Hy Cầm, câu thông lực lượng thiên địa, xuất hiện từng âm phù, tập trung ẩn chứa từng đạo thần thông.

Mỗi đạo thần thông đều ẩn chứa uy năng vĩ ngạn vô cùng, có thể dễ dàng trấn sát cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, mang theo thần uy

thông thiên triệt địa.

Chúc Dung trong đôi mắt lóe lên vẻ khinh thường, châu thân bao trùm Nam Minh Ly Hỏa, ẩn chứa uy năng thao thiên khủng bố, một quyền đánh ra.

Mang theo lực lượng nhục thân khủng bố trực tiếp phá vỡ không gian, vô tận âm phù trực tiếp bị đánh nát, một quyền đánh trúng thân thể Phục Hy.

Thân thể Phục Hy vỡ nát, miệng phun ra một ngụm tiên huyết, hiển nhiên đã chịu trọng thương, khó có thể chống đỡ uy năng thao thiên.

Trong ánh mắt Phục Hy lộ ra vẻ kiên định, châu thân bao trùm uy năng thông thiên triệt địa, ngón tay không khỏi vuốt ve Phục Hy Cầm, từ đó bắn ra từng đạo âm phù.

Như từng đại thần thông, mang theo uy năng khủng bố vô cùng, có thể dễ dàng trấn áp thế gian.

Khóe miệng Chúc Dung vẫn lộ ra vẻ khinh thường, ngữ khí cực kỳ lạnh lẽo: "Chỉ là con kiến nhỏ bé, cũng dám giãy dụa." Chúc Dung trong cử thủ đầu túc ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô biên, sức mạnh huyết mạch bộc phát đến cực hạn, không kém cạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường, thậm chí có sức chiến một trận với Thánh Nhân.

Dưới chân Chúc Dung là hai con hỏa long, tỏa ra khí tức khủng bố vô tận, một bước đạp ra, đạp nát tất cả thần thông âm ba mà Phục Hy phát ra.

Lại một quyền đánh trúng thân thể Phục Hy, lập tức lại bắt đầu vỡ nát, Phục Hy không ngừng chịu trọng thương, nếu không phải tích lũy trăm vạn năm, e rằng đã sớm vẫn lạc.

Thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên quá mạnh mẽ, nhục thân Chúc Dung không kém cạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, còn mạnh hơn Thánh Nhân vài phần.

Mỗi một quyền Chúc Dung đánh ra, đều mang theo sức mạnh vĩ ngạn vô biên, một quyền liền có thể phá vỡ thiên địa, vô tận pháp tắc quy tắc đều bị phá vỡ.

Phục Hy dưới công thế khủng bố vô cùng của Chúc Dung, chỉ có sức chống đỡ, không có sức tấn công, vết thương trên người càng ngày càng nhiều, thực lực không ngừng suy yếu.

E rằng sẽ không lâu nữa, ngay cả sức chống đỡ cũng không còn.

Trong nháy mắt, trăm năm đã qua.

Theo quyền cuối cùng của Chúc Dung đánh ra, mang theo thần thông nhục thân khủng bố, đạt đến cấp độ nhục thân thành Thánh, một quyền đánh nát nhục thân Phục Hy.

Nhục thân Phục Hy vỡ nát, Nguyên Thần chịu trọng thương, chỉ có chân linh hóa thành một đạo quang mang muốn bỏ trốn.

Chương 226

Chúc Dung một quyền đánh ra, muốn hủy diệt chân linh của Phục Hy, chân linh một khi bị hủy diệt, Phục Hy liền thật sự trở về thiên địa.

Ngay cả Thánh Nhân cũng không thể cứu sống Phục Hy.

Nữ Oa Thánh Nhân đôi mắt bạo nộ, không khỏi gầm lên: "Chúc Dung, ngươi dám làm vậy sao?" Nữ Oa Thánh Nhân giáng một cự chưởng thao thiên, ẩn chứa từng đạo pháp tắc Thánh Nhân, uy áp Thánh Nhân khủng bố vô cùng cuồn cuộn áp bức, ẩn chứa uy năng vô hạn.

Một quyền một chưởng va chạm, bộc phát ra chấn động kinh thiên động địa, thần ma run rẩy, pháp tắc thiên địa vỡ nát, không chịu nổi uy năng kinh thiên động địa.

Chân linh của Phục Hy suýt chút nữa bị dư ba hủy diệt, Nữ Oa Thánh Nhân vung tay một cái, dẫn động lực lượng thiên địa, vô tận Thiên Đạo chi lực gia trì, thu chân linh vào không gian của Nữ Oa Thánh Nhân để dưỡng thương.

Chúc Dung trong đôi mắt mang theo vẻ đạm mạc nhìn về phía Nữ Oa Thánh Nhân nói: "Xem tại mặt mũi của Thông Thiên Đạo hữu, Bản Tọa liền không so đo với ngươi, nếu không liền chém cả ngươi." Nữ Oa Thánh Nhân phượng mâu tràn ngập lửa giận, bộc phát ra khí tức kinh thiên khủng bố vô cùng, mang theo uy nghiêm khủng bố nói: "Hủy diệt nhục thân huynh trưởng của Bản Cung, Bản Cung liền trả lại một chưởng, nếu ngươi có thể chống đỡ được một chưởng, Bản Cung sẽ bỏ qua." Nữ Oa Thánh Nhân giáng xuống một cự chưởng kinh thiên động địa, trong đó xen lẫn vạn bàn quy tắc, pháp tắc, ẩn

chứa uy năng thao thiên khủng bố vô cùng.

Vô số quy tắc trực tiếp bị nghiền nát, cung điện Thiên Đình Yêu tộc, trực tiếp bị uy áp Thánh Nhân khủng bố hủy diệt, không chịu nổi thần uy thông thiên triệt địa.

Trong đôi mắt Chúc Dung tràn ngập vẻ không thể hiểu nổi, bắt đầu vận chuyển sát khí Tiên Thiên trong cơ thể, mang theo thần uy thao thiên khủng bố, gầm lên một tiếng!

Một quyền đánh ra, uy năng mạnh hơn trước gấp mười lần trở lên, ẩn chứa lực lượng nhục thân khủng bố vô cùng, toàn bộ lực lượng nhục thân bộc phát triệt để, thậm chí ẩn chứa uy năng Hỏa chi pháp tắc, có thể dễ dàng trấn áp vạn pháp.

Một quyền một chưởng, va chạm lẫn nhau, một chưởng đánh nát một quyền, uy năng dư ba còn lại cũng không mạnh, chỉ khiến Chúc Dung bị nhẹ thương.

Chúc Dung là thân thể Tổ Vu, nhục thân trên lý thuyết không kém cạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ trong vài hơi thở liền khôi phục, nhục thân càng thêm cường đại.

Sức mạnh huyết mạch Bàn Cổ Đại Thần lúc này triệt để tỏa ra, uy năng khủng bố ẩn chứa, tự Hồng Hoang đến nay, vô số sinh linh không thể nào sánh cùng.

Bây giờ cũng chỉ phát huy được một phần uy năng của huyết mạch, nếu thật sự có thể bộc phát toàn bộ lực lượng huyết mạch, ở cảnh giới bán bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên liền có thể sánh cùng Thánh Nhân, có thể đạt đến trình độ trấn áp Thánh Nhân.

Bây giờ chỉ giải khai được một phần cấm cố, chỉ có thể bộc phát một phần thần uy, nhưng vẫn cực kỳ khủng bố.

Trong cử thủ đầu túc ẩn chứa vạn bàn vĩ ngạn, lực lượng pháp

tắc tinh thuần đến cực hạn, có thể dễ dàng hủy diệt thiên địa, trời đất run rẩy, nhật nguyệt thần phục.

Uy năng kinh thiên động địa, chấn động toàn bộ Hồng Hoang đại địa, vô số thần ma run rẩy, không dám trực diện uy năng thao thiên.

Chúc Dung và Nữ Oa Thánh Nhân giao thủ, đại chiến kinh thiên động địa bùng nổ, toàn bộ Hồng Hoang đại địa chấn động.

Mỗi một đòn đều ẩn chứa uy năng hủy thiên diệt địa, có thể dễ dàng phá vỡ không gian, hủy diệt vạn vật, tái diễn địa phong thủy hỏa, trở về Hỗn Độn.

Nữ Oa Thánh Nhân nhìn sâu vào Chúc Dung, ẩn mình trong hư không, biến mất.

Chúc Dung cũng không để ý, ánh mắt nhìn về phía Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, bộc phát thần uy vĩ ngạn, cả hai đều có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mới miễn cưỡng chống đỡ được phong mang của chư vị Tổ Vu, ẩn chứa uy năng khủng bố vô cùng, ngay cả nhật nguyệt tinh thần cũng phải run rẩy.

Tùy tiện một đòn liền có thể hủy hoại vạn vật, dễ dàng phá vỡ không gian, xuất hiện cảnh tượng Hỗn Độn.

Đế Giang châu thân bao trùm uy năng thông thiên triệt địa, bộc phát thần uy hủy thiên diệt địa, lúc này không khỏi gầm lên một tiếng: "Chém giết Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, báo thù cho nhị lang Vu tộc!" Chư vị Tổ Vu đều mang theo sát khí thao thiên, uy năng khủng bố vô cùng triệt để tỏa ra, trong cử thủ đầu túc ẩn chứa vô tận vĩ ngạn, dễ dàng biến tất cả thành phấn nát, nhật nguyệt tinh thần cũng vì thế mà vỡ nát.

Không chịu nổi uy năng thao thiên, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái

Nhất, chỉ có sức chống đỡ, không có sức tấn công.

Côn Bằng lúc này liên tiếp bại lui, trên Yêu Sư Cung phát ra quang mang rực rỡ vô tận, đó là công đức vô tận bộc phát, hiển nhiên là một kiện công đức chí bảo.

Côn Bằng được xưng là Yêu Sư, chính vì năm xưa đã sáng tạo ra 3000 Yêu Văn, vì thế chấn động toàn bộ Hồng Hoang, thu được công đức vô lượng.

Uy năng Yêu Sư Cung tỏa ra, tuy không bằng Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nhưng đứng trên đỉnh đầu, cũng ở vị trí bất bại.

Cho dù Cộng Công tỏa ra thần uy vô tận, cũng khó có thể phá vỡ Yêu Sư Cung, Yêu Sư Cung có vô tận công đức gia trì, cho dù ẩn chứa sức mạnh phá vỡ quy tắc, cũng khó có thể trực tiếp phá vỡ Yêu Sư Cung.

Có thể thấy Côn Bằng cũng không phải là hư danh, hậu thủ còn lại, đủ để bảo toàn tính mạng.

Phục Hy sở dĩ nguyện ý toàn lực ra tay, không tiếc tính mạng bản thân, chính là vì có Nữ Oa Thánh Nhân ở bên, muốn bảo toàn tính mạng cũng không khó.

Vì thế Phục Hy muốn chặt đứt nhân quả, sau này tu luyện liền sẽ sự bán công bội, có khả năng đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bây giờ tuyệt đối không thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vì thế chỉ có chặt đứt nhân quả, mới có khả năng có cơ hội.

Trong Hỗn Độn.

Hồng Quân Lão Tổ đôi mắt đạm mạc, châu thân tỏa ra sát ý vô tận, mang theo uy nghiêm thao thiên khủng bố nói: “Thông Thiên, nếu ngươi nguyện ý thần phục, Bản Tọa có thể bỏ qua chuyện cũ.” Thông Thiên Giáo Chủ phát ra một tiếng trường khiếu, châu thân bao trùm

khí tức khủng bố vô cùng, tay cầm Chứng Đạo Kiếm, ngữ khí cực kỳ lạnh lẽo: "Hồng Quân, ngươi chỉ là chó săn của Thiên Đạo mà thôi, cũng dám phóng túng trước mặt Bản Tọa sao?!" Hồng Quân Lão Tổ châu thân bao trùm uy năng khủng bố vô cùng, bộc phát ra khí tức kinh thiên động địa, trong tay phù hiện Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Chương 227

Tạo Hóa Ngọc Điệp là Hỗn Độn Chí Bảo, trong đại chiến năm xưa bị hủy, chỉ còn lại mấy mảnh vỡ.

Trong đó mảnh vỡ lớn nhất chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp bây giờ, vẫn sở hữu phẩm chất Hỗn Độn Linh Bảo, ẩn chứa vô số ảo diệu đại đạo.

Nếu có thể có được Tạo Hóa Ngọc Điệp, liền có thể dễ dàng tham ngộ vạn bàn pháp tắc, tu vi sẽ có bước tiến vượt bậc, vượt xa vô số cường giả.

Hồng Quân Lão Tổ trong đôi mắt mang theo sát ý vô tận nói: "Thông Thiên, ngươi sẽ hối hận vì lựa chọn của mình, hôm nay chắc chắn phải chết!" Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, kiếm ý châu thân, trực xung vân tiêu, ngay cả Hỗn Độn dường như cũng bị trực tiếp chém thành hai nửa, gầm lên một tiếng: "Bão Kiếm Sát!" Từng đạo uy năng không ngừng gia trì cho Chứng Đạo Kiếm, tỏa ra quang mang thao thiên rực rỡ vô cùng, dường như có thể dễ dàng chém phá tất cả, nhật nguyệt tinh thần không gì không chém.

Bây giờ mang theo uy năng vô biên, một kiếm chém về phía Hồng Quân Lão Tổ, ẩn chứa thần uy thao thiên vô hạn, dường như có thể dễ dàng chém thành hai đoạn.

Hồng Quân Lão Tổ khóe miệng lộ ra một tia khinh thường, trong tay Tạo Hóa Ngọc Điệp bắn ra một đạo pháp tắc, hóa thành từng thanh thần kiếm.

Mang theo sức mạnh vĩ ngạn vô thượng, dường như có thể dễ dàng chém phá tất cả, ngay cả Hỗn Độn, dường như cũng có thể dễ

dàng chém phá.

Chứng Đạo Kiếm là Hỗn Độn Linh Bảo, từng đạo thần kiếm khủng bố vô cùng chém ra, nhưng trước mặt Chứng Đạo Kiếm khủng bố vô cùng, đều bị trực tiếp chặt đứt.

Mang theo uy năng vô hạn, chém về phía Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ không khỏi biến sắc mặt, trong tay Tạo Hóa Ngọc Điệp bắn ra từng đạo quang mang, mỗi đạo quang mang đều là một đạo pháp tắc, có đến mấy chục đạo quang mang bắn ra, mỗi đạo quang mang có thể dễ dàng chém giết cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nếu Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất ở đây, có lẽ chỉ có thể chống đỡ một đạo quang mang, liền sẽ sinh tử đạo tiêu, trở về thiên địa.

Thông Thiên Giáo Chủ đỉnh đầu treo Hỗn Độn Đỉnh, tỏa ra sức mạnh vĩ ngạn vô thượng, đứng trên đỉnh đầu, tiên thiên bất bại.

Mấy chục đạo quang mang trực tiếp đánh trúng Hỗn Độn Đỉnh, Hỗn Độn Đỉnh không ngừng phát ra khí Hỗn Độn, lập tức liền hấp thu mấy chục đạo quang mang, tăng cường phù văn trên Hỗn Độn Đỉnh.

Xuất hiện mấy chục đạo đại đạo, uy năng Hỗn Độn Đỉnh bạo trướng, hơn trước một lần, ẩn chứa thần uy hạo hãn.

Hỗn Độn Đỉnh tỏa ra thần uy uy năng, ngưng tụ thần uy thông thiên triệt địa, ẩn chứa pháp tắc khủng bố vô cùng.

Mười mấy đạo pháp tắc chi lực bộc phát, khiến sức mạnh Hỗn Độn Đỉnh bạo trướng hơn một lần, có thể chống đỡ uy năng khủng bố vô cùng.

Trong đôi mắt Hồng Quân Lão Tổ lóe lên vẻ kiêng kỵ, uy năng Hỗn Độn Đỉnh thật sự quá khủng bố, có thể hấp thu lực lượng pháp

tắc để tăng cường bản thân.

Diễn biến vạn bàn đại đạo, khiến Hỗn Độn Đỉnh không ngừng thăng cấp, tỏa ra uy năng khủng bố năm xưa.

Hỗn Độn Đỉnh năm xưa cũng là tồn tại Hỗn Độn Chí Bảo, có thể dễ dàng trấn áp nhật nguyệt, tồn tại trong Hỗn Độn.

Vạn bàn đại đạo sẽ bị dễ dàng trấn áp, không có sức mạnh phản kháng để chống lại, trên Hỗn Độn Đỉnh khắc hơn 100 đạo pháp tắc.

Trong đôi mắt Hồng Quân Lão Tổ lóe lên vẻ kiêng kỵ, châu thân bao trùm lực lượng Thiên Đạo thông thiên triệt địa, lực lượng Thiên Đạo không ngừng gia trì.

Thần uy khủng bố vô cùng, không ngừng bùng nổ, Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng tỏa ra quang mang thật sự, mạnh hơn trước mấy lần.

Từ đó ngưng kết ra một thanh Pháp Tắc Chi Kiếm, ngưng tụ vô số pháp tắc gia trì, bộc phát ra uy năng khủng bố vô cùng.

Hồng Quân Lão Tổ tay cầm Pháp Tắc Chi Kiếm, châu thân tỏa ra khí tức khủng bố vô tận, vượt qua Thông Thiên Giáo Chủ, bộc phát ra khí tức hủy thiên diệt địa, mang theo thần uy thao thiên: "Thông Thiên, nếu ngươi nguyện ý thần phục, Bản Tọa có thể làm chủ, cho ngươi một con đường sống, nếu không hôm nay chắc chắn sẽ vẫn lạc!" Thông Thiên Giáo Chủ trên mặt lộ ra nụ cười điên cuồng, trong tay Chứng Đạo Kiếm phát ra quang mang rực rỡ vô tận, trên đỉnh đầu Hỗn Độn Chung, quang mang vạn trượng, mang theo thần uy thao thiên: "Hồng Quân, ngươi chỉ là chó săn của Thiên Đạo mà thôi, dám ở đây phóng túng sao?

Thật sự cho rằng Bản Tọa không thể chém ngươi sao?!" Thông Thiên Giáo Chủ tay phải ngưng kết Thương Chi Thủ, tay trái nắm Chứng Đạo Kiếm, lúc này toàn lực bộc phát.

Thương Chi Thủ ngưng kết vô số thần uy, nghiền áp về phía Hồng Quân.

Phía trên Chứng Đạo Kiếm là quang mang rực rỡ vô tận, có đến mấy trăm đạo vạn kiếm quang mang, dường như có thể dễ dàng chém phá tất cả, chém về phía Hồng Quân.

Hai đạo uy năng khủng bố vô cùng, tấn công về phía Hồng Quân, kinh thiên động địa khiến thần ma chấn động, khí Hỗn Độn vô tận, trực tiếp bị đánh thành hư vô.

Xuất hiện một mảng tối đen, cảnh tượng khí Hỗn Độn vô tận hóa thành hư vô.

Cho dù có một vị Thánh Nhân xuất hiện trong vùng tối đen, cũng sẽ trong nháy mắt hóa thành hư vô, triệt để vẫn lạc giữa trời đất.

Ngay cả thần sơn hải cũng phải chấn động vạn phần, không dám trực diện thần uy thao thiên đó.

Hồng Quân Lão Tổ, tay cầm Pháp Tắc Chi Kiếm, từng đạo pháp tắc tỏa sáng, ẩn chứa uy năng hủy thiên diệt địa.

Không hề kém cạnh sức mạnh mà Thông Thiên Giáo Chủ tỏa ra, thậm chí còn hơn thế, thần uy kinh thiên động địa bộc phát.

Chương 228

Ngay cả Thánh Nhân, lúc này cũng phải run rẩy, trong lòng sinh ra ý sợ hãi, không dám trực diện uy năng thao thiên đó.

Pháp Tắc Chi Kiếm khủng bố vô cùng, trực tiếp phá hủy Thương Chi Thủ, va chạm với Chứng Đạo Kiếm, tỏa ra vô tận dư ba.

Không hề kém cạnh hai đại cường giả đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên toàn lực ra tay, thậm chí còn hơn thế.

Trong cử thủ đầu túc ẩn chứa vạn bàn sức mạnh vĩ ngạn, ngay cả đều cần chấn động vạn phần, không dám trực diện thần uy thao thiên đó.

Đại chiến kinh thiên động địa bộc phát giữa hai đại cường giả đỉnh cao nhất, ngay cả Thánh Nhân cũng không dám tiếp xúc bất kỳ dư ba nào, nếu không sẽ trực tiếp bị chấn thành hư vô.

Đó là chiến lực bộc phát của cường giả mạnh nhất Hồng Hoang, căn bản không phải Thánh Nhân có thể chống lại, sự chênh lệch trong đó quá lớn.

Hậu Thổ Chí Tôn, Nữ Oa Thánh Nhân hai người nhìn nhau, nhưng lại không ra tay, thực lực hai người đều không chênh lệch là bao.

Hoàn toàn bộc phát, cũng chỉ tăng thêm nhân quả, cũng sẽ không có chút thắng thua nào.

Hai người vì thế không bộc phát, chỉ khí tức đối kháng lẫn nhau, một khi lộ ra sơ hở, liền sẽ bộc phát đòn sấm sét.

Trấn áp hoàn toàn đối phương, cũng muốn khiến đối phương chịu trọng thương, phải tốn vô số thời gian để tu phục thương thế.

Hậu Thổ, Nữ Oa đều yêu thích Thông Thiên Giáo Chủ, đều không

muốn chia sẻ với đối phương, vì thế hai người cũng là tình địch.

Do thực lực hai người không chênh lệch là bao, vì thế đều đang tìm kiếm cơ hội, để trọng thương hoàn toàn đối phương.

Khí tức Đế Giang không ngừng bạo tăng, sát khí Tiên Thiên hùng hậu vô cùng, triệt để tỏa ra, ẩn chứa uy năng hủy thiên diệt địa.

Một quyền khủng bố vung lên, mang theo uy lực nhục thân khủng bố vô cùng, mang theo pháp tắc không gian bá đạo vô cùng.

Dường như một quyền có thể đánh nát tất cả, ngay cả nhật nguyệt tinh thần trước mặt nó, cũng có thể dễ dàng một quyền đánh nát thành phấn vụn.

Đế Tuấn không kịp né tránh, bị một quyền khủng bố đánh trúng, trên nhục thân xuất hiện vô số vết nứt, vốn dĩ trước đó đã chịu vô số trọng thương.

Bây giờ càng chịu trọng thương chưa từng có, khí tức vô cùng suy bại, nhưng cuối cùng vẫn còn sức chiến đấu.

Đã đạt đến tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sinh mệnh lực sau này vô cùng vô tận, cường đại vô khả thất địch đích trình độ.

Chỉ cần một tia chân linh tồn tại, liền có thể trực tiếp khôi phục tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ẩn chứa thần uy khủng bố vô biên.

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này châu thân tỏa ra khí tức khủng bố vô tận, nhưng trên thân thể xuất hiện những vết nứt dày đặc, ngay cả trên Nguyên Thần cũng xuất hiện vô số vết nứt.

Dựa vào uy năng của Hỗn Độn Chung, miễn cưỡng chống đỡ tiến công của Tổ Vu.

Phong mang của Tổ Vu, không ai có thể ngăn cản, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, cũng chỉ có thể chống đỡ.

Hỗn Độn Chung vốn chịu trọng thương, tuy đã được khí tạo hóa tu phục hơn một nửa, nhưng cuối cùng cũng không hoàn toàn khôi phục.

Chỉ có thể phát huy tám thành uy năng, chư vị Tổ Vu bộc phát ra thần uy hiển hách, khiến Hỗn Độn Chung phát ra những tiếng "Đương, đương, đương" vang trời.

Chấn phá hư không, không gian vỡ nát, tái diễn Hỗn Độn.

Nhục thân Tổ Vu cường đại, ngay cả khí Hỗn Độn cũng đành bó tay, trong cử thủ đầu túc ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô tận.

Đông Hoàng Thái Nhất chỉ có sức chống đỡ, không có sức tấn công, có thể thấy chư vị Tổ Vu đã mạnh mẽ đến cấp độ nào, bắt đầu phá vỡ cấm cố mà Thiên Đạo đặt ra.

Có thể bộc phát ra uy năng thật sự của huyết mạch Bàn Cổ Đại Thần, đó mới là huyết mạch vô thượng thật sự, tuy không bằng Hỗn Độn Ma Thần, nhưng xa xa cũng không phải sinh linh Hồng Hoang có thể chống lại.

Bàn Cổ Đại Thần đã một mình khai tịch ra Hồng Hoang rộng lớn, huyết mạch của Bàn Cổ Đại Thần đáng sợ đến mức nào, nếu không bị phong ấn.

E rằng chư vị Tổ Vu đã sớm đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành Thiên Đạo Chí Tôn, thậm chí trở thành tồn tại càng khủng bố hơn.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất không khỏi nhìn nhau, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ kiên định.

Thực lực của chư vị Tổ Vu quá mạnh mẽ, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, căn bản không địch lại, nếu đánh thêm mấy nghìn năm nữa.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất chắc chắn phải chết, thực lực hai người tuy không ngừng thăng tiến, nhưng tốc độ thăng tiến xa xa không bằng Tổ Vu.

Chương 229

Tổ Vu tiến bộ thần tốc, bây giờ sắp bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một khi thật sự bước vào.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất sẽ như con kiến, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nghiền nát đến chết.

Huyết mạch Bàn Cổ Đại Thần chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có thể thật sự thể hiện, chỉ bằng lực lượng nhục thân, liền có thể chống lại Thiên Đạo Chí Tôn.

Khi đó chư vị Tổ Vu thậm chí ngay cả Thiên Đạo cũng không hề sợ hãi, đủ để thấy huyết mạch Bàn Cổ Đại Thần khủng bố đến mức nào, đó là huyết mạch khủng bố đệ nhất giữa trời đất.

Ngay cả tất cả huyết mạch Hồng Hoang cộng lại, e rằng cũng không bằng huyết mạch khủng bố của Bàn Cổ Đại Thần, toàn bộ huyết mạch Hồng Hoang đều có thể là huyết mạch của Bàn Cổ Đại Thần.

Nhưng người thật sự có được huyết mạch Bàn Cổ Đại Thần chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ, ngay cả Tổ Vu có được sức mạnh huyết mạch, cũng kém xa Thông Thiên Giáo Chủ.

Đó cũng là lý do vì sao Thông Thiên Giáo Chủ có thể nghiền áp Hồng Quân Lão Tổ, tinh huyết do Bàn Cổ Đại Thần tự mình ngưng tụ, ẩn chứa vô tận đạo văn, cũng như vô tận đạo ngân.

Có thể từ đó lĩnh ngộ ra Đại Đạo của Bàn Cổ Đại Thần, Bàn Cổ Đại Thần được xưng là con của Đại Đạo, tu vi bản thân có thể sánh ngang Đại Đạo, thậm chí năm xưa đã bước vào Đại Đạo.

Chỉ vì chịu trọng thương, vì thế bất đắc dĩ, vẫn lạc.

Lấy thân hóa thiên địa, khai tịch ra thế giới Hồng Hoang rộng lớn.

Mười hai vị Tổ Vu khí tức tương liên, thần uy khủng bố vô cùng bộc phát, ẩn chứa uy năng thao thiên khủng bố vô cùng.

Dưới sự bộc phát toàn lực của mười hai vị Tổ Vu, hư không vô tận vỡ nát, không gian vỡ nát, Hỗn Độn tái tổ hợp.

Uy năng khủng bố vô cùng trong hư không, ngưng tụ ra hư ảnh Khai Thiên Thần Phủ, trong đó xen lẫn pháp tắc Hỗn Độn Chí Tôn, ngưng tụ trong đó, ẩn chứa uy lực hủy thiên diệt địa.

Đông Hoàng Thái Nhất trong đôi mắt tràn ngập vẻ kiên định, đốt cháy nhục thân, Nguyên Thần, sở hữu uy năng chưa từng có, từng đạo khí tức thông thiên triệt địa tỏa ra.

Đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đại viên mãn, chỉ còn một bước là có thể bước vào Thiên Đạo chi cảnh, ẩn chứa khí huyết thao thiên vô biên.

Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, một bước bước ra, toàn thân tỏa ra khí diễm thao thiên, Hỗn Độn Chung trong tay, quang mang đại thắng, hiển nhiên đã bộc phát ra uy năng thật sự có thể bộc phát.

Khai Thiên Thần Phủ chém xuống, ẩn chứa uy năng vô biên, có thể dễ dàng khai tịch nhật nguyệt, ngay cả khai tịch thế giới.

Đông Hoàng Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung chống đỡ Khai Thiên Thần Phủ.

Đương!

Tiếng chuông truyền khắp Hồng Hoang đại địa, mang theo uy năng vô biên, vô số sinh linh trực tiếp bị nổ thành huyết vụ, trở về thiên địa.

Vô số Yêu Vương trực tiếp bị chấn thành huyết vụ, Nguyên Thần

bị trấn thành phấn vụn.

Vô số cung điện trực tiếp bị chấn thành phế tích, vốn dĩ là thánh địa tu luyện, lúc này bị triệt để hủy diệt.

Long mạch Hỗn Độn bị trấn thành phấn vụn, khiến linh khí Thiên Đình triệt để tiêu tán, trừ phi có Đại Thần Thông giả, ngưng tụ lại long mạch Hỗn Độn.

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này gầm lên một tiếng: "Bạo!" Đông Hoàng Thái Nhất toàn thân ngưng tụ tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đại viên mãn toàn thân, pháp lực trực tiếp nổ tung, ẩn chứa uy năng khủng bố vô cùng.

Sức mạnh tỏa ra, không kém cạnh uy năng bộc phát của mười hai vị Tổ Vu.

Chống đỡ được hư ảnh Khai Thiên Thần Phủ, nhục thân Đông Hoàng Thái Nhất hóa thành huyết vụ, Nguyên Thần phá nát, chân linh hủy diệt, trở về thiên địa, vẫn lạc.

Đế Tuấn trong đôi mắt tràn ngập màu huyết sắc, lúc này không khỏi bạo nộ: "Nhị đệ, huynh sẽ theo muội!" Đế Tuấn đôi mắt nhìn về phía chư vị Tổ Vu, tuy đã chịu trọng thương, nhưng xa xa không phải là Đế Tuấn có thể chém giết.

Đế Tuấn lúc này hóa thành Tam Túc Kim Ô, bất chấp tất cả tỏa ra Thái Dương Chân Hỏa hùng hùng, khiến vô số sinh linh vẫn lạc, vô số đại xuyên hà lưu trực tiếp nứt toác, hóa thành tro bụi.

Côn Bằng thấy tình thế không ổn, lợi dụng Yêu Sư Cung cuốn lấy Hà Đồ, Lạc Thư, hóa thành Côn Bằng bay về phía Bắc Hải.

Đế Tuấn lúc này hóa thành Tam Túc Kim Ô bay về phía Bất Chu Sơn, trên thân tỏa ra Thái Dương Chân Hỏa hùng hùng, có thể thiêu đốt vạn vật.

Giữa trời đất xuất hiện vô số vết nứt, không chịu nổi sự bá đạo của Thái Dương Chân Hỏa, bị thiêu đốt thành không, không gian cũng bị thiêu đốt.

Một tiếng minh khiếu chấn thiên hạ, mang theo uy lực âm ba vô tận trấn áp thương khung, vô số sinh linh vì thế vẫn lạc.

Chư vị Thánh Nhân ẩn mình trong hư không không ngăn cản, Lão Tử Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân, cũng không ngăn cản tất cả.

Chương 230

Chư Thánh đều biết, Đế Tuấn đi đến đó để làm gì?

Hủy diệt Bất Chu Sơn, Bất Chu Sơn là cột sống của Bàn Cổ Đại Thần.

Chỉ cần nơi này không bị hủy diệt, liền sẽ vĩnh viễn truyền tụng uy danh của Bàn Cổ Đại Thần, nguyện niệm của vô số sinh linh liền sẽ gia trì vào ý chí tàn phá.

Có thể ẩn chứa thần uy thao thiên vô thượng, trấn áp tất cả cường giả thế gian, ngay cả Thiên Đạo, cũng sẽ bị dễ dàng trấn áp, không có chút sức mạnh phản kháng.

Vì thế Thiên Đạo nhất định phải hủy diệt Bất Chu Sơn, hủy đi dấu vết cuối cùng mà Bàn Cổ để lại, từ đó Thiên Đạo mới thật sự chưởng khống toàn bộ Hồng Hoang đại địa.

Vu tộc chỉ có thể thoi thóp, cũng không thể chống lại Thiên Đạo.

Trừ phi chư vị Tổ Vu đều có thể đạt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lực lượng nhục thân sánh ngang cường giả cấp bậc Thiên Đạo, không cần sợ hãi Thiên Đạo.

Lúc này chư vị Tổ Vu không khỏi biến sắc mặt, đều sử dụng đại thần thông, truy đuổi Đế Tuấn.

Không thể để Đế Tuấn phá hủy căn bản cuối cùng của Phụ Thần, Bất Chu Sơn một khi đổ sụp, toàn bộ thiên địa cũng sẽ vỡ nát, không chịu nổi uy năng khổng lồ.

Vô số cường giả thần ma, đều cùng đi về phía Bất Chu Sơn, muốn ngăn cản Đế Tuấn hủy diệt Bất Chu Sơn.

Nếu không vô số thần ma tại đây, đều có thể sẽ vẫn lạc, dưới sự

hủy diệt thiên địa, chỉ có Thánh Nhân mới có thể tồn tại.

Với thủ đoạn của Thánh Nhân đủ để tu phục thiên địa, chư vị thần ma không có bản lĩnh như vậy, ngay cả sức mạnh tự vệ cũng không có.

Đi về phía Hỗn Độn chắc chắn phải chết, khí Hỗn Độn vô tận, có thể dễ dàng ăn mòn một cường giả Chuẩn Thánh.

Cho dù có vô tận linh bảo gia trì, đó cũng chỉ là miễn cưỡng chống đỡ mà thôi, muốn tồn tại lâu dài trong Hỗn Độn, trừ phi có thể hấp thu khí Hỗn Độn.

Muốn đạt đến trình độ hấp thu khí Hỗn Độn nhất định phải vượt qua trình độ Thiên Đạo, đạt đến cấp độ siêu việt Thiên Đạo, du đãng trong Hỗn Độn cũng dễ dàng.

Thậm chí có thể khai tịch ra một Đại Thiên Thế Giới, có thể hấp thu khí Hỗn Độn, không bị hủy diệt Đại Thiên Thế Giới.

Đế Tuấn trong đôi mắt tràn ngập sự điên cuồng, châu thân bao trùm Thái Dương Chân Hỏa hùng hùng bá đạo vô cùng, thiêu đốt tất cả thành không.

Tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hiện ra không nghi ngờ gì, ẩn chứa uy năng thông thiên triệt địa.

Vô số cường giả ngăn cản Đế Tuấn hủy diệt Bất Chu Sơn, đều bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt, hóa thành tro bụi.

Thần ma tuy mạnh mẽ, nhưng cũng khó có thể chống đỡ Đế Tuấn bây giờ, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cường đại không nghi ngờ gì, vì đã mạnh đến đỉnh điểm Hồng Hoang.

Trừ phi chư vị Tổ Vu giáng lâm, hoặc Thông Thiên Giáo Chủ, chư vị Thánh Nhân ngăn cản, nếu không không ai có thể ngăn được Đế Tuấn dưới sự bạo nộ.

Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, khiến Đế Tuấn triệt để điên cuồng.

Đông Hoàng Thái Nhất đã nhường cơ hội, để Đế Tuấn thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong toàn bộ Hồng Hoang đều là phượng mao lân giác.

Không có mấy người nguyện ý làm như vậy, đó là cơ hội Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thật sự, Đông Hoàng Thái Nhất lại làm như vậy.

Bây giờ Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, trong đôi mắt Đế Tuấn tràn ngập vẻ điên cuồng, muốn toàn bộ sinh linh thiên địa Hồng Hoang đều chôn cùng Đông Hoàng Thái Nhất.

Có thể thấy Đế Tuấn lúc này đã triệt để điên cuồng, trong lòng không còn chút sợ hãi nào, trong lòng chỉ còn lại ý niệm điên cuồng.

Bất Chu Sơn, bị Bàn Cổ Đại Thần một phủ chém đi bản nguyên, nhưng Bất Chu Sơn vẫn cao lớn vô cùng hùng vĩ.

Cũng không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường có thể hủy diệt, Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, ẩn chứa thần uy vô tận.

Ngay cả khi Nguyên Thần tàn phá của Hỗn Độn Ma Thần không ngừng cướp đoạt bản nguyên Bất Chu Sơn, Bất Chu Sơn vẫn là cột thần chống trời đứng vững.

Không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường có thể hủy diệt, trừ phi đốt cháy toàn bộ tinh huyết, Nguyên Thần, nhục thân, bộc phát ra lực lượng khủng bố nhất.

Có lẽ có một tia cơ hội, nhưng cũng cực kỳ mong manh, Bất Chu Sơn thật sự quá mạnh mẽ, sức mạnh ẩn chứa vẫn hùng vĩ, gần như vô cùng vô tận.

Một đạo quang mang bao trùm Đế Tuấn, tu vi không khỏi bạo trướng, trong chớp mắt liền đạt đến tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đại viên mãn, trong cơ thể ẩn chứa sức mạnh hùng vĩ vô cùng.

Đế Tuấn có thể trở thành một đời Yêu Hoàng, tự nhiên cũng không phải là tồn tại hư danh, nếu không cũng không thể lợi dụng vạn bàn kế sách để trở thành cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chương 231

Đế Tuấn đôi mắt ngẩng đầu nhìn trời, khóe miệng lóe lên một tia khinh thường, khí tức trong cơ thể không ngừng bạo trướng, ẩn chứa uy năng hủy thiên diệt địa.

Mười hai vị Tổ Vu giáng lâm, ngưng tụ sát khí trùng thiên, mang theo uy năng hủy thiên diệt địa, bộc phát ra sức mạnh sắc bén vô cùng.

Dưới sự bộc phát toàn lực, Đế Tuấn chỉ tùy tiện chống đỡ, bây giờ uy năng của Đế Tuấn đã mạnh đến mức khủng bố vô cùng.

Nhưng muốn chém giết chư vị Tổ Vu, vẫn có chút không thực tế, nhục thân của chư vị Tổ Vu thật sự quá mạnh mẽ, gần như vô hạn tiếp cận cấp bậc Thiên Đạo.

Đế Tuấn ánh mắt quét qua mười hai Tổ Vu, không khỏi ha ha đại cười: "Tổ Vu, hôm nay Bản Hoàng, sẽ hủy diệt Bất Chu Sơn!

Đoạn tuyệt căn bản của Vu tộc, mới có thể giải mối hận trong lòng Bản Hoàng!" Âm thanh như sấm sét cuồn cuộn, vang vọng khắp Hồng Hoang đại địa, mang theo uy năng thông thiên triệt địa.

Khiến vô số sinh linh vẫn lạc, không chịu nổi thần uy cuồn cuộn, Đế Tuấn đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn.

Trong cử thủ đầu túc ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô tận, có thể dễ dàng hủy diệt tất cả, toàn bộ Hồng Hoang một quyền cũng có thể phá vỡ không gian.

Đế Tuấn đốt cháy nhục thân, Nguyên Thần, thiêu đốt tất cả, có thể thu được sức mạnh sánh ngang cảnh giới Thiên Đạo trong thời gian ngắn, trong cử thủ đầu túc sức mạnh vĩ ngạn có thể sánh ngang Thiên

Đạo.

Mười hai Tổ Vu biến sắc mặt, không khỏi gầm lên một tiếng!

"Bàn Cổ Chân Thân hiện!" Cưỡng ép triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân, ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô thượng, trong cử thủ đầu túc có thể dễ dàng phá vỡ Hồng Hoang.

Trong hư không sát khí tràn ngập, ngưng tụ ra hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần, ẩn chứa thần uy thông thiên triệt địa, thần uy bao trùm trời đất.

Bàn Cổ Đại Thần ngưng tụ ra Khai Thiên Thần Phủ, tay nắm Khai Thiên Thần Phủ, như vị thần sáng thế thật sự, mỗi cử chỉ đều có thể hủy diệt Hồng Hoang, ẩn chứa vạn bàn vĩ ngạn.

Đế Tuấn trong đôi mắt lộ ra vẻ kiên định, châu thân bao trùm thần uy cuồn cuộn, Thái Dương Chân Hỏa bá đạo vô cùng tỏa ra.

Một đạo bản nguyên Thái Dương Tinh bao trùm Đế Tuấn, khiến thực lực Đế Tuấn cường đại đến đỉnh phong, trong cử thủ đầu túc ẩn chứa vạn bàn thần uy khí thôn sơn hà, duy ngã độc tôn.

Sức mạnh mà Đế Tuấn lúc này ẩn chứa không kém cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, thậm chí còn hơn vài phần, chỉ là sức mạnh này của Đế Tuấn chỉ có thể kéo dài một khắc.

Sau một khắc, Đế Tuấn liền sẽ vẫn lạc, nhục thân băng hội, Nguyên Thần tiêu tán.

Đế Tuấn đâm về phía Bất Chu Sơn, thần uy thao thiên vô cùng vô tận tỏa ra, Thái Dương Chân Hỏa bá đạo vô cùng không ngừng gia trì.

Thần uy thật sự bộc phát, Bất Chu Sơn trực tiếp sụp đổ, không chịu nổi uy năng thông thiên triệt địa, triệt để vỡ nát, từng tấc từng tấc nổ tung.

Bất Chu Sơn trực tiếp đứt thành hai đoạn, trên trời xuất hiện một

lỗ thủng khổng lồ, trời đã sụp.

Đế Tuấn lúc này tan xương nát thịt, Nguyên Thần phá nát, triệt để vẫn lạc.

Bất Chu Sơn cũng vì thế mà đứt đoạn, trụ chống trời đất, lúc này không chịu nổi gánh nặng, xuất hiện những vết nứt dày đặc.

Vô số Đại Năng Thần Ma lúc này không khỏi bắt đầu run rẩy, trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi vô biên.

Trời đất sụp đổ.

Trên trời xuất hiện vô số vết nứt, khí Hỗn Độn không ngừng dũng nhập, không ngừng hủy diệt pháp tắc quy tắc của Hồng Hoang đại địa.

Một khi hoàn toàn bị hủy diệt, toàn bộ Hồng Hoang liền sẽ triệt để vỡ nát, cho dù chư vị Thánh Nhân đến trước, cũng không có chút biện pháp nào.

Bàn Cổ Đại Thần chân thân mà mười hai Tổ Vu triệu hoán, lúc này đang chống đỡ toàn bộ thiên địa.

Như Bàn Cổ Đại Thần thuở khai tịch thiên địa tay nâng thanh thiên, chân đạp đại địa, khiến trời đất hình thành.

Bây giờ dường như cũng là cảnh tượng năm xưa, chỉ là mười hai vị Tổ Vu dù gần như vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng cuối cùng vẫn kém một chút.

Chỉ có thể kiên trì trong chốc lát, muốn hoàn toàn chống đỡ, trừ phi Bàn Cổ Đại Thần phục sinh, có lẽ mới có sức mạnh vĩ ngạn như vậy.

Mười hai vị Tổ Vu thực lực mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, một khi toàn bộ sức mạnh cạn kiệt, hư ảnh

Bàn Cổ Đại Thần, liền sẽ vỡ nát.

Hậu Thổ Chí Tôn lúc này chân đạp đại địa, mang tất cả tộc nhân về Địa Phủ, tránh bị khí Hỗn Độn hóa thành Hỗn Độn.

Nữ Oa Thánh Nhân mang tất cả Yêu tộc đi, tránh bị khí Hỗn Độn hóa thành Hỗn Độn.

Chương 232

Lão Tử Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân, Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân, mỗi người sử dụng thủ đoạn, muốn chống đỡ thương khung.

Không để thương khung vỡ nát, dũng nhập thêm nhiều khí Hỗn Độn, mười hai vị Tổ Vu tự nhiên có thể chịu đựng khí Hỗn Độn, nhưng sinh linh Hồng Hoang căn bản không chịu nổi.

Thậm chí ngay cả một hơi thở cũng chưa chắc đã chống đỡ được, liền sẽ hóa thành Hỗn Độn, sinh tử đạo tiêu.

Lúc này tất cả Đại Năng, điên cuồng truyền vào pháp lực, muốn chống đỡ thương khung, không để thương khung triệt để vỡ nát.

Nếu không toàn bộ Hồng Hoang liền sẽ bị triệt để hóa thành Hỗn Độn, vô số sinh linh sẽ vì thế mà hủy diệt.

Trong Hỗn Độn.

Thông Thiên Giáo Chủ tay cầm Chứng Đạo Kiếm, tỏa ra quang mang vô tận, một kiếm vung lên.

Đỉnh đầu Hỗn Độn Đỉnh phát ra quang mang vô tận, ẩn chứa uy năng của mấy trăm đạo đại đạo, triệt để tỏa sáng.

Tạo Hóa Ngọc Điệp tuy khủng bố, nhưng cuối cùng khó có thể chống đỡ quang huy của Chứng Đạo Kiếm, bị một kiếm chém ra một tia vết nứt.

Tạo Hóa Ngọc Điệp phát ra một tiếng ai minh, vốn dĩ tràn ngập ý tạo hóa vô tận, ẩn chứa quang mang vô tận.

Lúc này hoàn toàn ảm đạm xuống, khiến quang mang Tạo Hóa Ngọc Điệp giảm đi nhiều, uy năng giảm đi hơn một nửa.

Bây giờ Hồng Hoang đang chịu trọng thương, Tạo Hóa Ngọc Điệp dung hợp với Thiên Đạo, Hồng Quân Lão Tổ càng lấy thân bổ toàn Thiên Đạo.

Đồng dạng chịu ảnh hưởng lớn, lúc này chịu trọng thương, lại bị Thông Thiên Giáo Chủ một kiếm chém trúng.

Nhục thân bị chém diệt, Nguyên Thần phá nát, chân linh bất tử bất diệt, ẩn chứa quang mang vô tận, câu thông lực lượng Thiên Đạo, khôi phục nhục thân.

Hồng Quân Lão Tổ trong đôi mắt lóe lên một tia ảm đạm, rồi mang theo một tia cung kính nói: "Thông Thiên Đạo hữu, bây giờ Hồng Hoang, gặp phải đại kiếp.

Xin Đạo hữu không kể hiềm khích trước đây, bảo hộ thiên địa Hồng Hoang." Thông Thiên Giáo Chủ với đôi mắt hờ hững, mang theo thần uy ngập trời nói: "Bản tọa cần ba đạo thế giới bản nguyên, hôm nay Bản tọa sẽ tha cho một con đường sống, nếu có lần sau nhất định chém không tha." Hồng Quân Lão Tổ vung tay lớn, trong tay ngưng tụ ra ba đạo thế giới bản nguyên, ẩn chứa uy năng vô hạn, cất giấu thiên địa thần uy.

Thông Thiên Giáo Chủ vung tay bắt lấy, thu vào không gian.

Hóa thành một đạo quang mang, biến mất trong Hỗn Độn.

Trong đôi mắt của Hồng Quân Lão Tổ lóe lên một tia đau xót, thế giới bản nguyên vô cùng trân quý, thậm chí không kém Hỗn Độn Linh Bảo.

Toàn bộ Hồng Hoang cũng chỉ có vài kiện Hỗn Độn Linh Bảo mà thôi.

Nhưng giờ đây Hồng Hoang sắp vỡ nát, nếu muốn phân thắng bại trong Hỗn Độn thì e rằng Hồng Hoang đã sớm tan tành.

Hồng Quân Lão Tổ trở về Tử Tiêu Cung, Tạo Hóa Ngọc Điệp tản mát ra quang mang càng thêm kinh khủng, không ngừng gia trì Thiên Đạo uy năng.

Chống đỡ toàn bộ Hồng Hoang Thiên Địa, không cho Hồng Hoang Thiên Địa triệt để hóa thành Hỗn Độn, nếu không toàn bộ Hồng Hoang sẽ triệt để vỡ nát.

Thế giới hủy diệt, vô số sinh linh cũng sẽ vì thế mà vẫn lạc, Thiên Đạo cũng sẽ vì thế mà hóa thành hư vô.

Thông Thiên Giáo Chủ chân đạp Thiên Địa, quanh thân tản mát ra khí tức hùng hậu vô cùng, một cỗ sức mạnh vĩ ngạn không tự chủ mà tán phát, trấn định toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa.

Khiến cho Hỗn Độn Chi Khí vốn dĩ hoành hành ngang ngược phải đứng yên trong hư không, không còn chút phản kháng nào, phảng phất thời gian ngưng đọng.

Năm vị Thánh Nhân đồng loạt ra tay, bộc phát vô thượng thần uy, cường hành ngưng tụ Thiên Địa, muốn tu phục Thiên Địa.

Phía sau Hậu Thổ Chí Tôn xuất hiện Lục Đạo Luân Hồi, khí tức Thông Thiên triệt để tỏa ra, trấn giữ vô tận Hỗn Độn Chi Khí, không cho nó hoành hành nữa.

Sức mạnh của Mười Hai Tổ Vu đã hao cạn, ngưng tụ ra Bàn Cổ giờ đây cũng tiêu tán, gần như dầu hết đèn tắt.

Nhưng vẫn không phải cường giả bình thường có thể chống lại, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh cũng có thể bị nghiền thành tro bụi trong chớp mắt.

Thông Thiên Giáo Chủ cầm Chứng Đạo Kiếm trong tay, tản phát uy năng vô tận, cường hành phong tỏa chỗ Thiên Địa vỡ nát.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn về phía Nữ Oa Thánh Nhân, trên mặt

lộ ra nụ cười nhạt: "Nữ Oa đạo hữu tinh thông Tạo Hóa Pháp Tắc, Bản tọa liền mượn Hỗn Độn Đỉnh một chút." Nữ Oa Thánh Nhân trên mặt lộ ra nụ cười, trong lòng phảng phất dâng lên chút ngọt ngào, ngượng ngùng gật đầu.

Trên đỉnh đầu Thông Thiên Giáo Chủ, Hỗn Độn Đỉnh tản phát ra Tạo Hóa Chi Khí vô tận, ẩn chứa hàng trăm Đại Đạo Pháp Tắc.

Chương 233

Mạnh mẽ đến mức cực kỳ kinh khủng, có thể bộc phát ra thần uy hủy thiên diệt địa.

Đồng thời cũng là bảo vật vô thượng luyện chế, có thể Hậu Thiên phản Tiên Thiên, Tiên Thiên phản Hỗn Độn.

Có thể thấy Hỗn Độn Đỉnh thần kỳ, ẩn chứa vô thượng tạo hóa, khiến vô số thần ma phải khiếp sợ, khiến vô số cường giả không khỏi nảy sinh lòng tham.

Thực sự là thần vật vô thượng, mạnh hơn bất kỳ bảo vật nào gấp trăm lần, bởi vì có thể luyện chế ra Hỗn Độn Chi Vật.

Nữ Oa Thánh Nhân tiếp nhận Hỗn Độn Đỉnh, đem Ngũ Thải Thạch đặt vào trong Hỗn Độn Đỉnh luyện hóa.

Trong Hỗn Độn Đỉnh tuôn ra Hỗn Độn Thần Hỏa, tản phát nhiệt độ kinh khủng vô cùng, có thể dễ dàng thiêu đốt không gian, nhật nguyệt tinh thần.

Ngũ Thải Thạch chỉ trong vài trăm hơi thở, liền loại bỏ tạp chất, hóa thành chất lỏng.

Nữ Oa Thánh Nhân động dụng đại thần thông, không ngừng dùng Ngũ Thải Thạch tu bổ Thiên Địa.

Thông Thiên Giáo Chủ quanh thân bao trùm thần uy hạo hãn, Chứng Đạo Kiếm trong tay quang mang đại thịnh, không ngừng trấn giữ Hỗn Độn Chi Khí, không để nó hoành hành.

Nữ Oa Thánh Nhân tốc độ càng lúc càng nhanh, nhưng vẫn mất mấy ngàn năm, Ngũ Thải Thạch chỉ còn lại một khối.

Nữ Oa Thánh Nhân nhíu mày, mặc cho khối Ngũ Thải Thạch kia

rơi xuống.

Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt, không hề để ý khối Ngũ Thải Thạch kia, thứ không đạt đến trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì căn bản không thể khiến Thông Thiên Giáo Chủ hiện giờ liếc mắt một cái.

Từ đây cũng có thể thấy tu vi của Thông Thiên Giáo Chủ đã mạnh mẽ đến mức cực kỳ đáng sợ.

Không sợ bất kỳ cường giả nào giữa Thiên Địa, ngay cả Thiên Đạo cũng không hề sợ hãi.

Thông Thiên Giáo Chủ hiện giờ có thể dễ dàng hủy diệt Hồng Hoang, giữa cử chỉ tay chân ẩn chứa vạn phần sức mạnh vĩ ngạn.

Nữ Oa Thánh Nhân trả Hỗn Độn Đỉnh cho Thông Thiên Giáo Chủ, trong tay Thông Thiên Giáo Chủ xuất hiện Tạo Hóa Đỉnh.

Đây là Tạo Hóa Đỉnh được Thông Thiên Giáo Chủ luyện chế lại, đồng dạng ẩn chứa vô thượng Tạo Hóa chi uy, tuy không nghịch thiên như Hỗn Độn Đỉnh.

Nhưng cũng đủ để Hậu Thiên phản Tiên Thiên, là một trong những bảo vật vô thượng.

Nữ Oa Thánh Nhân tiếp nhận Tạo Hóa Đỉnh, không khỏi tâm đầu chấn động, trong lòng phảng phất khắc sâu hình bóng Thông Thiên Giáo Chủ, dù thế nào cũng không xua tan được.

Nữ Oa Thánh Nhân lúc này thực sự hiểu rõ, e rằng khó có thể rời xa Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ không chỉ thần uy cái thế, mưu kế càng kinh diễm cổ kim, e rằng không có thần ma nào có thể sánh vai.

Ánh mắt Hậu Thổ Chí Tôn quét qua Thông Thiên Giáo Chủ, không

khỏi trong lòng chấn động, có chút thất lạc.

Lúc này Thiên Địa đã được vá lại, vô tận Hỗn Độn Chi Khí bị Thông Thiên Giáo Chủ thu vào không gian, tuy không phải bảo vật vô thượng.

Nhưng rốt cuộc cũng không phải Hỗn Độn Chi Khí bình thường, nếu có thể hoàn toàn rèn đúc nhục thân, hấp thu chút Hỗn Độn Chi Khí này.

Nhục thân của Thông Thiên Giáo Chủ e rằng sẽ không kém Hỗn Độn Ma Thần cùng cấp, thậm chí còn mạnh mẽ hơn, đáng sợ hơn Hỗn Độn Ma Thần cùng cấp.

Công đức từ Thiên Địa giáng xuống.

Trong đó có sáu thành công đức rơi vào thể nội Nữ Oa Thánh Nhân.

Hai thành công đức rơi vào đỉnh đầu Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên Giáo Chủ vung tay lớn, đem hai phần công đức này rót vào thể nội Nữ Oa.

Một thành công đức rơi vào Hậu Thổ Chí Tôn, không ngừng đề thăng cảnh giới, không ngừng đề thăng tầng thứ nhục thân.

Hai thành công đức còn lại tản lạc giữa Thiên Địa, phàm là người có công giúp Bổ Thiên đều có thể đạt được công đức.

Không chỉ có thể đề thăng tu vi bản thân, mà còn có thể luyện chế thành Công Đức Linh Bảo, giết người không dính nhân quả.

Các vị Thánh Nhân cũng đạt được công đức, chỉ là kém xa công đức mà Nữ Oa Thánh Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ Chí Tôn đạt được.

Chương 234

Thực lực của các vị Thánh Nhân tuy không yếu, nhưng kém xa Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ Chí Tôn, vì thế tuy đạt được công đức nhưng cũng chỉ có thể đề thăng một chút tu vi.

Vô số cường giả cũng đạt được lợi ích trong đó, ào ào đột phá cảnh giới bản thân, trong thể nội đều ẩn chứa từng tia Công Đức Chi Khí, đứng trên đỉnh đầu, vạn pháp không chạm thân.

Trên mặt vô số Đại Năng đều lộ ra cảm giác sống sót sau kiếp nạn, một khi Thiên Địa hủy diệt, vô số Đại Năng có mặt ở đó đều sẽ vẫn lạc.

Cũng chỉ có vài vị cường giả Thánh Nhân mới miễn cưỡng sinh tồn trong Hỗn Độn, nhưng cũng như gốc rễ không có.

Nếu không thể mạnh mẽ hơn nữa, sẽ sớm muộn vẫn lạc trong Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn hung hiểm vô cùng, ngay cả Thánh Nhân cũng không dám khinh suất, một khi bất cẩn sẽ vẫn lạc, triệt để biến mất giữa Thiên Địa.

Thông Thiên Giáo Chủ dẫn Nữ Oa Thánh Nhân, Hậu Thổ Chí Tôn đi đến Địa Phủ.

Địa Phủ có Địa Đạo đang thai nghén, một khi thực sự trưởng thành, sẽ không kém Thiên Đạo, thậm chí sẽ vượt xa Thiên Đạo.

Địa Phủ là nơi chúng sinh luân hồi, chỉ cần Chân Linh tồn tại, liền có thể chuyển thế nhập luân hồi, tu luyện lại từ đầu.

Địa Phủ.

Hậu Thổ Chí Tôn mặt đầy âm trầm, ánh mắt mang theo một tia

không thiện ý nhìn Nữ Oa Thánh Nhân, trong lòng tràn đầy không vui.

Thông Thiên Giáo Chủ trong tay xuất hiện ba đạo Thiên Địa Bản Nguyên, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt, nhìn Hậu Thổ Chí Tôn: "Hậu Thổ đạo hữu, đây là Thiên Địa Bản Nguyên.

Nếu có thể dung nhập vào Địa Đạo, thực lực Địa Đạo nhất định sẽ bạo tăng, thậm chí sẽ càng thêm kinh khủng." Hậu Thổ Chí Tôn trong lòng không khỏi nảy sinh một tia động dung, cực kỳ khát vọng thôn phệ ba đạo Thiên Địa Bản Nguyên.

Mỗi một đạo Thiên Địa Bản Nguyên đều có thể tạo ra một vị Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn cao thủ, sẽ không có chút khuyết điểm nào, thực sự Đại Viên Mãn.

Nếu có cơ hội, có thể dễ dàng vượt qua, trở thành cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tiêu dao giữa Thiên Địa, du tẩu trong Hỗn Độn như đi trên đất bằng.

Hậu Thổ Chí Tôn vung tay lớn, trực tiếp nuốt ba đạo bản nguyên vào bụng, Địa Đạo lúc này cũng không ngừng trưởng thành.

Thiên Địa Nhân Tam Đạo.

Thiên Đạo hợp nhất với Hồng Quân Lão Tổ.

Địa Đạo hợp nhất với Hậu Thổ Chí Tôn.

Hiện giờ Nhân Đạo vẫn chưa hoàn toàn thai nghén ra, chỉ khi Nhân tộc hưng thịnh mới có thể thực sự thai nghén.

Trưởng thành không kém trình độ Thiên Đạo, Địa Đạo, chỉ là không cần vô số vạn năm, e rằng Thiên Địa băng hội cũng chưa chắc đã có thể trưởng thành đến tầng thứ đó.

Khí tức mà Địa Đạo hiện giờ có thể tản phát ra, gần như vô hạn tiếp cận Thiên Đạo, nhưng cũng chỉ là tiếp cận mà thôi.

Muốn đạt đến tầng thứ Thiên Đạo, vẫn còn vô tận khoảng cách, trừ phi có vô số sinh linh không ngừng chuyển thế nhập luân hồi.

Tu vi càng cao chuyển thế nhập luân hồi, lợi ích mà Địa Đạo có thể đạt được càng thêm kinh khủng, thậm chí có thể hoàn thiện vô số pháp tắc, quy tắc của Địa Đạo.

Một khi pháp tắc, quy tắc hoàn thiện, Địa Đạo sẽ không kém Thiên Đạo, vô thượng thần uy ẩn chứa thậm chí có thể nghiền ép Thiên Đạo.

Hậu Thổ Chí Tôn, lúc này mở hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ cảm kích, ba đạo bản nguyên vô cùng quý giá, tuyệt đối vượt qua Tạo Hóa Đỉnh.

Nữ Oa Thánh Nhân trên mặt lại không có chút không vui nào, vẫn mang theo nụ cười nhạt, Tạo Hóa Đỉnh vô cùng kinh khủng, không cần quá quan tâm.

Nếu không khiến Thông Thiên Giáo Chủ không vui, e rằng cả đời sẽ khó trở thành Đạo Lữ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn về phía Hậu Thổ Chí Tôn, trên mặt mang theo nụ cười nhạt nói: "Hậu Thổ đạo hữu, có thể nào khu trừ ấn ký Thiên Đạo lưu lại trong Nguyên Thần của Nữ Oa đạo hữu không?" Trong ánh mắt Hậu Thổ Chí Tôn lóe lên một tia phức tạp, cuối cùng lộ ra vẻ kiên định nói: "Chuyện này không khó." Nữ Oa Thánh Nhân trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp, hai người có thể là tình địch, nhưng giờ đây Hậu Thổ Chí Tôn lại không màng hiềm khích trước, nguyện ý khu trừ ấn ký Thiên Đạo trong Nữ Oa Thánh Nhân.

Thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ tuy không kém Thiên Đạo, nhưng lại không thể cưỡng hành khu trừ ấn ký Thiên Đạo lưu lại, nếu không Nữ Oa Thánh Nhân sẽ hồn phi phách tán, triệt để vẫn lạc giữa Thiên Địa.

Hậu Thổ Chí Tôn đứng bên cạnh Nữ Oa Thánh Nhân, phía sau xuất hiện Lục Đạo Luân Hồi, tản phát ra khí tức kinh khủng vô cùng, ẩn chứa vô tận quy tắc Đại Đạo.

Cường hành trấn giữ Nguyên Thần Nữ Oa Thánh Nhân, Địa Phủ hoàn toàn cách ly sự điều tra của Thiên Đạo, ngay cả Thiên Đạo thần uy cái thế cũng không thể điều tra Địa Phủ.

Chương 235

Vì thế Hậu Thổ Chí Tôn không cần e dè, sức mạnh Lục Đạo Luân Hồi không ngừng phá hủy ấn ký Thiên Đạo lưu lại.

Chỉ trong vài trăm hơi thở, liền triệt để phá hủy ấn ký Thiên Đạo, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Cũng không làm tổn thương Nguyên Thần Nữ Oa Thánh Nhân.

Nữ Oa Thánh Nhân lúc này mở hai mắt, trước đây luôn cảm thấy một cỗ áp lực, giờ đây đã triệt để biến mất.

Trong đôi mắt Nữ Oa Thánh Nhân lóe lên một tia hỉ duyệt, nhìn về phía Hậu Thổ Chí Tôn, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt: "Đa tạ Hậu Thổ đạo hữu, Nữ Oa tại đây cảm kích vô cùng." Hậu Thổ Chí Tôn trên mặt mang theo nụ cười nhạt, ngữ khí bình đạm nói: "Nữ Oa đạo hữu, không cần như vậy." Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa Thánh Nhân, Hậu Thổ Chí Tôn quanh thân đều phù hiện Đạo Quả của mình, trong đó ẩn chứa vô tận Đại Đạo ảo diệu.

Mỗi người khẩu thổ Đại Đạo Chân Ngôn, mỗi một chữ đều ẩn chứa vô tận Đại Đạo.

Nữ Oa Thánh Nhân, Hậu Thổ Chí Tôn lĩnh ngộ Đại Đạo Kiếm Chi mà Thông Thiên Giáo Chủ đã lĩnh ngộ cùng vạn bàn Đại Đạo ảo diệu.

Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa Thánh Nhân, Hậu Thổ Chí Tôn từ đó bắt đầu lĩnh ngộ, đề thăng tu vi bản thân.

Chỉ có sở hữu tuyệt đối thực lực, mới có thể không sợ bất cứ sinh linh nào, ngay cả Thiên Đạo cũng có thể một quyền đánh nát.

Thiên Đình.

Năm vị Thánh Nhân lúc này bao quát toàn bộ Hồng Hoang Đại

Địa, giờ đây Hồng Hoang Đại Địa một mảnh tan hoang.

Vô số sinh linh vẫn lạc, nơi luân hồi của Địa Phủ tràn ngập vô số Chân Linh, muốn chuyển thế nhập luân hồi.

Đại đa số đều phải trải qua Mười Tám Tầng Địa Ngục, mới có thể chuyển thế nhập luân hồi.

Hồng Quân Lão Tổ chân đạp Thiên Địa, đôi mắt hờ hững, ngữ khí vô cùng bình đạm: "Thiên Đình vỡ nát, đương nhiên phải chọn lại Tam Giới Chi Chủ.

Không biết các ngươi có nhân tuyển nào không?" Lão Tử Thánh Nhân trên mặt lộ ra vẻ cung kính: "Khởi bẩm Sư Tôn, đệ tử môn hạ chỉ có một đồ, không thích hợp Thiên Đế chi vị." Nguyên Thủy Thánh Nhân không khỏi tiến lên nói: "Khởi bẩm Sư Tôn, đại đệ tử Quảng Thành Tử tọa hạ của ta, sở hữu đại trí tuệ, đại nghị lực, đại khí vận, có thể ngồi vào Thiên Đế chi vị!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân mặt đầy bi thiên mẫn nhân nói: "Khởi bẩm Sư Phó, đệ tử Di Lặc Phật tọa hạ của ta, sở hữu đại khí vận, đại trí tuệ, đại nghị lực, cũng có thể làm Thiên Đế chi vị!" Nguyên Thủy Thánh Nhân liếc mắt nhìn, trên mặt Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân tràn đầy bất tiết: "Đây là chuyện của Đông Phương, sinh linh Tây Phương không có tư cách nhúng tay." Tiếp Dẫn Thánh Nhân trên mặt lộ ra vẻ bi thiên mẫn nhân nói: "Nguyên Thủy Sư Huynh, đều là Hồng Hoang Đại Địa, đâu cần phân biệt Đông Phương Tây Phương." Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân tranh cãi hồi lâu, cuối cùng vẫn không thảo luận ra kết quả.

Hồng Quân không để ý đến chư Thánh, tay phải vẫy một cái, một cỗ Thiên Đạo Chi Lực vô hình, triệu hai vị đồng tử trong Tử Tiêu Cung đến!

Hai vị đồng tử lúc này chỉ có dáng vẻ tám chín tuổi, một nam một

nữ, đều tản phát ra khí tức Chuẩn Thánh kinh khủng, hiển nhiên đã đột phá tu vi Chuẩn Thánh.

Khiến vô số Đại Năng Hồng Hoang tâm đầu chấn động, chẳng phải là hai vị đồng tử canh cổng Tử Tiêu Cung năm xưa sao, giờ đây đã đột phá tu vi Chuẩn Thánh, không kém gì nhiều Đại Năng.

Thậm chí mơ hồ còn mạnh mẽ hơn, kinh khủng hơn vô số Đại Năng.

Trong đó tản phát ra khí tức Đại Đạo vô tận, hiển nhiên cũng là hai tôn tuyệt đỉnh cao thủ.

Hạo Thiên, Dao Trì không khỏi hoảng hốt quỳ xuống đất, dập đầu trước Hồng Quân nói: "Bái kiến Đại Lão Gia!" Trong đôi mắt Hồng Quân không khỏi lộ ra một tia tình cảm, không khỏi vung tay lớn, mang theo vô thượng thần uy: "Thiên Đình vô chủ, về sau các ngươi sẽ là Thiên Đình Chi Chủ." Hạo Thiên, Dao Trì, quanh thân tản phát ra Đế Vương Chi Khí vô tận, khí tức Mẫu Nghi Thiên Hạ.

Hạo Thiên mang Đế Vương Chi Khí, một cỗ uy nghiêm vô tận không khỏi tản phát ra, như thể trời sinh đã là Đế Vương.

Dao Trì không khỏi tản phát ra một cỗ Đế Hậu Chi Khí, phảng phất Mẫu Nghi Thiên Hạ, không ai dám không tuân theo.

Bốn vị Thánh Nhân vừa nhìn, trong lòng liền hiểu rõ, vừa rồi Hồng Quân chỉ là thuận miệng hỏi, chỉ là đi qua một thủ tục mà thôi.

Hồng Quân lúc này phảng phất hóa thân thành Thiên Đạo, mang theo uy nghiêm vô tận, phảng phất thay trời ban thưởng! "Hạo Thiên ở đâu!" "Dao Trì ở đâu!" Hạo Thiên, Dao Trì vô cùng cung kính đáp: "Khởi bẩm Đại Lão Gia, chúng đệ tử ở đây!" "Hôm nay lão đạo phong Hạo Thiên làm, Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế!" Hạo

Thiên lúc này tản phát ra đế vương uy nghiêm vô cùng vô tận, tràn ngập uy nghiêm vô tận.

Lúc này quanh thân tản phát ra một cỗ uy áp, chính là uy áp độc hữu của một Thiên Đế, tản phát ra, bao trùm toàn bộ Thiên Đình!

Hạo Thiên không khỏi cung kính nói: "Đa tạ Đại Lão Gia!" Hồng Quân gật đầu, không khỏi nhìn xuống Dao Trì nói: "Lão đạo muốn phong ngươi làm, "Thượng Thánh Bạch Ngọc Quy Đài Cửu Linh Thái Chân Vô Cực Thánh Mẫu Dao Trì Đại Thánh Tây Vương Mẫu Kim Mẫu Vô Thượng Thanh Linh Nguyên Quân Thống Ngự Quần Tiên Đại Thiên Tôn!" Dao Trì cung kính bái nói: "Dao Trì bái tạ Đại Lão Gia!" Hồng Quân đôi mắt hờ hững nói: "Từ nay về sau, hai người các ngươi chính là Thiên Đình Chi Chủ, sau này cần tương trợ lẫn nhau, cai quản Hồng Hoang Đại Địa." Hạo Thiên, Dao Trì hai người cung kính nói: "Cẩn tuân Đại Lão Gia chi mệnh!" Hồng Quân mang theo một tia tình cảm nói: "Nếu sau này hai người có phiền phức không giải quyết được, có thể đi đến trong Hỗn Độn, đến Tử Tiêu Cung tìm lão đạo!" Hạo Thiên, Dao Trì không khỏi vô cùng cung kính đáp: "Đa tạ Đại Lão Gia!" Hạo Thiên không khỏi lại mắt mong chờ nhìn Hồng Quân, cung kính nói: "Xin Đại Lão Gia thi triển thần thông!" Hồng Quân cũng gật đầu, không khỏi vung tay lớn, Thiên Đạo Chi Lực kinh khủng tản phát ra!

Chỉ trong vài hơi thở, tất cả cung điện đều khôi phục nguyên dạng, giữa Thiên Địa ngưng tụ ra một đạo Hỗn Độn Long Mạch.

Chống đỡ Thiên Đình tiêu hao linh khí, Long Mạch Thiên Đình ban đầu bị đánh nát, không còn chút linh khí nào.

Hồng Quân không khỏi nhìn về phía chư Thánh nói: "Từ nay về sau, Hạo Thiên, Dao Trì, hai người họ chính là sư đệ, sư muội của các ngươi.

Lúc này Thiên Đình bách phế chờ hưng, các ngươi làm sư huynh, phải giúp đỡ họ nhiều hơn!" Các vị Thánh Nhân không khỏi cung kính nói: "Cẩn tuân Sư Tôn chi mệnh!" Hồng Quân không khỏi nhất niệm, liền rời khỏi Hồng Hoang, đi vào trong Hỗn Độn, trở về Tử Tiêu Cung!

Chương 236

Hồng Quân Lão Tổ nhắm hai mắt, cảm ngộ Thiên Địa Đại Đạo, hy vọng có thể đề thăng tu vi bản thân.

Thông Thiên Giáo Chủ đạt được Bàn Cổ Đại Thần ban tặng, thực lực bạo tăng, uy năng kinh khủng có thể chống lại Thiên Đạo.

Nếu thực lực của Hồng Quân không thể đạt đến trình độ chống lại Thông Thiên Giáo Chủ, e rằng sau này sẽ bị Thông Thiên Giáo Chủ trấn áp.

Thông Thiên Giáo Chủ năm đó là một trong những Hồng Trần Khách, nếu bị Thông Thiên Giáo Chủ giáng xuống, thể diện Hồng Quân ở đâu, làm sao đối mặt với chúng sinh Hồng Hoang.

Hạo Thiên không khỏi cung kính đối với năm vị Thánh Nhân nói: "Các vị Sư Huynh, tiểu đệ tại đây xin được chào, lúc này Thiên Đình không người, xin các vị Sư Huynh phái chút nhân thủ giúp đỡ tiểu đệ, tiểu đệ tại đây xin bái tạ!" Bốn vị Thánh Nhân không một ai nhìn thẳng Hạo Thiên.

Dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi.

Hạo Thiên tuy là đồng tử của Hồng Quân, giờ đây còn được thu làm đệ tử.

Nhưng tu vi cũng chỉ là Chuẩn Thánh, dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi.

Nếu không đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, làm sao có thể được Thánh Nhân để mắt?

Tuy ngồi trên vị trí Thiên Đế, chỉ có thể phát huy ra thực lực Chuẩn Thánh, cũng chỉ là kiến hôi mà thôi, căn bản không thể khiến

năm vị Thánh Nhân nhìn thẳng một cái, không cần phái người giúp đỡ Hạo Thiên!

Dưới sự coi thường của chư vị Thánh Nhân, Hạo Thiên, Dao Trì cũng không có chút biện pháp nào, dù sao không có thực lực, căn bản không thể được Thánh Nhân để mắt.

Thực lực Thánh Nhân quá cường hãn, trừ Tổ Vu cùng Thông Thiên Giáo Chủ ra, e rằng không có ai là đối thủ của Thánh Nhân.

Các vị Thánh Nhân mỗi người thi triển đại thần thông, thu lấy bảo vật mà Yêu tộc để lại, cũng không để lại chút bảo vật nào cho Hạo Thiên, Dao Trì.

Yêu tộc tất nhiên là bá chủ Thiên Địa, tuy đại đa số bảo vật đều hủy diệt trong đại chiến, nhưng những thứ còn sót lại đều là bảo vật chân chính.

Bảo vật có thể chống lại công kích của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hi hữu đến mức nào, ngay cả chỉ là dư ba, đó cũng là bảo vật vô cùng trân quý.

Trong đôi mắt Hạo Thiên, Dao Trì lóe lên một tia phẫn nộ, trong nháy mắt liền biến mất.

Giờ đây không phải lúc trở mặt với Thánh Nhân, dù sao thực lực Thánh Nhân quá cường hãn.

Nếu lúc này nhờ Đại Lão Gia tương trợ thì Hạo Thiên, Dao Trì chưa chắc đã ngồi vững được vị trí Thiên Hạ Chi Chủ.

Phải dựa vào bản lĩnh của bản thân để trấn giữ thiên hạ, mới có thể ngồi vững bá chủ thiên hạ.

Thánh Nhân tuy mạnh mẽ, nhưng cũng có cường giả không sợ Thánh Nhân, thậm chí còn đáng sợ hơn, kinh khủng hơn Thánh Nhân, khiến vô số thần ma nảy sinh sợ hãi.

Thông Thiên Giáo Chủ cùng chư vị Tổ Vu, nếu có thể mượn sức mạnh trong đó, căn bản không cần sợ chư vị Thánh Nhân, thậm chí có thể trấn áp tại chỗ.

Nhưng không nghi ngờ gì là lưỡi kiếm hai mặt, nếu có thể khống chế được kiếm, liền có thể sử dụng cho mình.

Nếu không khống chế được, liền sẽ sinh tử đạo tiêu, vẫn lạc giữa Thiên Địa.

Các vị Thánh Nhân hóa thành từng đạo quang mang, rời khỏi Thiên Đình.

Từ đó không nhìn Hạo Thiên, Dao Trì một cái, hai con kiến hôi căn bản không xứng được Thánh Nhân để mắt.

Thực lực Thánh Nhân quá cường hãn, dễ dàng có thể nghiền nát Thiên Đình hiện giờ.

Trừ phi Thiên Đình hiện giờ có thể bố trí hoàn chỉnh Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Hoặc là sở hữu sức mạnh chống lại Thánh Nhân, nhưng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã bị phá hủy hơn nửa, muốn hoàn toàn tu phục Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, e rằng cần vô số năm tháng.

Hạo Thiên, Dao Trì không khỏi đi đến Kim Loan Điện, nơi đó có nút điều khiển toàn bộ Thiên Đình, cũng là trận nhãn điều khiển toàn bộ trận pháp của Thiên Đình.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không hoàn toàn bị hủy diệt, vẫn ẩn chứa một phần uy năng.

Thêm vào đó, Hồng Quân Lão Tổ đã tu phục một phần Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khiến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể tản phát ra uy năng trấn áp bất kỳ cường giả nào dưới Thánh Nhân.

Lập nên căn cơ vô địch cho Thiên Đình, chỉ cần Thiên Đình không trêu chọc Thánh Nhân, liền có thể đứng vững giữa Thiên Địa.

Chương 237

Trừ phi Hạo Thiên, Dao Trì, một ngày nào đó có thể sánh ngang Thánh Nhân, hoặc có cơ hội hoàn chỉnh tu phục Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Lúc đó liền có thể triệu hoán tinh thần Hỗn Độn Ma Thần, có thể dễ dàng trấn áp Thánh Nhân.

Hạo Thiên, Dao Trì hai người nhìn nhau, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt. "Đại Lão Gia rốt cuộc cũng để lại thủ đoạn, để chúng ta có thể đối phó Thánh Nhân, chỉ không biết có thể đạt đến tầng thứ Thánh Nhân hay không." Nhân tộc.

Những năm này phát triển vô cùng nhanh chóng, Nhân Vương trong việc Bổ Thiên năm đó, đã đạt được vô tận lợi ích.

Giờ đây còn đột phá Chuẩn Thánh Trung Kỳ, thêm vào Nhân Hoàng Kiếm trong tay, đủ để trấn áp tất cả.

Trừ phi Thánh Nhân lại ra tay với Nhân tộc, nếu không Nhân tộc có thể quét ngang tất cả chủng tộc, trừ Vu tộc ra.

Đại đa số cường giả Vu tộc đều đi đến Địa Phủ, cường giả đạt đến tầng thứ Đại Vu đều đi đến Bàn Cổ Điện.

Bàn Cổ Điện là do trái tim Bàn Cổ hóa thành, ngay cả cường giả Thiên Đạo Chí Tôn cũng không thể làm gì Bàn Cổ Điện.

Rất nhiều Đại Vu đều có khả năng đột phá huyết mạch cấm cố, đột phá tầng thứ Tổ Vu, để chuẩn bị cho vô lượng kiếp số sau này.

Nhân tộc những năm này phát triển nhanh chóng, vượt xa vô số chủng tộc, ngay cả Long tộc cũng không thể sánh bằng Nhân tộc hiện giờ.

Chỉ là năm xưa Long tộc có ân với Nhân tộc.

Vì thế trở thành totem của Nhân tộc, totem của Nhân tộc chính là Long tộc, kết thành liên minh, uy chấn Hồng Hoang Đại Địa.

Vô số Đại Năng năm xưa đối phó Nhân tộc, đều bị Nhân tộc từng người chém giết, rửa sạch sỉ nhục của Nhân tộc năm đó.

Giờ đây Nhân tộc uy chấn thiên hạ, vô số thần ma tâm đầu chấn động, không dám đối diện với phong mang của Nhân tộc.

Đệ tử Tiệt Giáo ào ào đi đến Nhân tộc lịch luyện, giúp Nhân tộc trưởng thành.

Rất nhiều đệ tử Tiệt Giáo đã lưu lại truyền thừa của mình trong Nhân tộc.

Sinh sôi nảy nở trong Nhân tộc, hình thành vô số giáo phái, nhưng đều phải chịu sự chế ngự của Nhân tộc Thánh Đình.

Trong Nhân tộc Thánh Đình có hàng trăm cường giả Đại La Kim Tiên, cường giả Chuẩn Thánh cũng có vài tôn, thực lực cường hãn đủ để nghiền ép các đại chủng tộc.

Khiến vô số chủng tộc thần phục Nhân tộc, vì thế địa bàn Nhân tộc càng lúc càng lớn, địa bàn Cửu Châu cũng càng lúc càng lớn.

Yêu tộc tuy suy bại, nhưng rốt cuộc vẫn còn sót lại không ít cường giả, trong đó có tồn tại vô cùng kinh khủng, không kém Nhân tộc.

Yêu tộc tuy rơi vào thế hạ phong, nhưng nhất thời cũng không thể bị Nhân tộc tiêu diệt, dù sao có vô số Đại Yêu còn sót lại, thậm chí có vài tôn Yêu Thánh.

Có thể chống lại Nhân tộc hiện giờ, nhưng cũng chỉ có thể chống lại.

Muốn lại một lần nữa áp chế Nhân tộc, e rằng không còn nhiều cơ hội nữa.

Căn cơ của Yêu tộc bị tổn thất, muốn liên hợp lại e rằng không thể, nếu không cũng sẽ không bị Nhân tộc áp chế.

Ngay cả khi Yêu tộc suy bại, nhưng rốt cuộc cũng là chủng tộc bá chủ, nội tình vô cùng thâm hậu.

Nếu các đại thế lực liên hợp sẽ không kém Nhân tộc, thậm chí còn mạnh mẽ hơn Nhân tộc.

Chỉ là thế lực Yêu tộc tán loạn, muốn liên hợp lại là không thể.

Không còn Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất - những bậc thượng vị giả trời sinh, những hoàng giả dẫn dắt Yêu tộc quật khởi.

Địa Phủ.

Hậu Thổ Chí Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa Thánh Nhân, mở hai mắt, đều có chút lĩnh ngộ, khí tức tản ra trên thân cũng càng thêm kinh khủng.

Hậu Thổ Chí Tôn đạt được vô cùng lợi ích, lợi ích đạt được vượt qua Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa Thánh Nhân.

Chương 238

Dù sao Địa Phủ là địa phương của Hậu Thổ Chí Tôn, có thể mượn Địa Đạo lĩnh ngộ Thiên Địa Đại Đạo, vạn pháp thế gian trong mắt nàng như bản chất Thiên Địa, một cái liếc mắt liền có thể nhìn thấu.

Cảnh giới của Thông Thiên Giáo Chủ quá cao, gần như vô hạn tiếp cận tầng thứ Thiên Đạo, chỉ cần cảm ngộ, liền có thể đột phá.

Nữ Oa Thánh Nhân tích lũy không đủ, muốn tiến thêm một bước, cần phải tốn vô tận thời gian, lĩnh ngộ Đại Đạo giữa Thiên Địa, mới có thể đề thăng tu vi bản thân.

Nữ Oa Thánh Nhân vung tay lớn, trong tay xuất hiện Chân Linh Phục Hi, tản phát ra vô tận huyền diệu, ẩn chứa Thiên Địa Đại Đạo.

Hậu Thổ Chí Tôn trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc: "Phục Hi diễn biến ra Thiên Địa Đại Đạo, nếu không vẫn lạc, nhất định có khả năng tiến vào Hỗn Nguyên Đại La." Nữ Oa Thánh Nhân đối với Hậu Thổ Chí Tôn, hành một lễ nói: "Hậu Thổ đạo hữu, Nữ Oa có một việc muốn nhờ." Hậu Thổ Chí Tôn trên mặt mang theo nụ cười nhạt nói: "Nữ Oa muội muội có việc gì muốn nhờ?" Nữ Oa trong lòng lóe lên một tia phẫn nộ, nhưng trong nháy mắt biến mất, mang theo một tia khẩn cầu nói: "Xin Hậu Thổ tỷ tỷ, mở Lục Đạo Luân Hồi, vì huynh trưởng của ta tìm một chỗ xuất thân tốt." Hậu Thổ Chí Tôn trên mặt mang theo nụ cười nhạt nói: "Nhân tộc hiện giờ trở thành nhân vật chính Thiên Địa, cần trải qua Tam Hoàng Ngũ Đế.

Địa vị Nhân Hoàng không kém Thánh Nhân, chỉ là thực lực kém vài phần.

Đồng dạng bất tử bất diệt, không dính nhân quả.

Nhân tộc không diệt, Nhân Hoàng bất tử." Nữ Oa Thánh Nhân

trong lòng không khỏi lóe lên vẻ động dung, ngay sau đó trên mặt mang theo một tia cung kính: "Đa tạ Hậu Thổ tỷ tỷ." Nữ Oa Thánh Nhân liếc mắt nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, ngay sau đó biến mất tại Địa Phủ, đi đến Nhân tộc Thánh Đình.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn hướng đi của Nữ Oa Thánh Nhân, không khỏi nhìn về phía Hậu Thổ Chí Tôn, trên mặt lộ ra một tia khổ tiếu: "Hậu Thổ đạo hữu, muốn dò xét Nhân Đạo, cũng không cần như vậy chứ." Hậu Thổ Chí Tôn lại hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ ai oán, nhìn Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi toàn thân tê dại, ngay sau đó nhắm hai mắt, cảm ngộ Thiên Địa Đại Đạo.

Hậu Thổ Chí Tôn nhìn thấy Thông Thiên Giáo Chủ phản ứng như vậy, không khỏi phì cười, nở nụ cười tươi tắn.

Giờ đây Thiên Đạo, Địa Đạo đã hiển hiện, cũng chỉ có Nhân Đạo vẫn chưa xuất hiện.

Giờ đây Hậu Thổ muốn mượn vị trí Nhân Hoàng, dò xét tung tích Nhân Đạo.

Nhân Đạo cũng là một trong những Đại Đạo thần bí nhất.

Uy năng không kém Thiên Đạo, Địa Đạo, thậm chí còn hơn vài phần.

Chỉ là không biết liệu có thể tìm ra tung tích Nhân Đạo hay không.

Nguyên Thần Hậu Thổ Chí Tôn tiến vào Địa Đạo, bắt đầu điều tra Thiên Địa, tìm kiếm tung tích Nhân Đạo.

Chỉ cần có một tia ba động, Hậu Thổ Chí Tôn liền có thể phát hiện, dù sao Nhân Đạo hiện giờ vẫn vô cùng suy yếu, chưa trưởng thành đến mức có thể chống lại Địa Đạo, Thiên Đạo.

Một khi Nhân tộc trở thành bá chủ Thiên Địa, Nhân Đạo mới sẽ thực sự hiển hiện.

Lúc đó sẽ không sợ Địa Đạo cùng Thiên Đạo.

Thậm chí có thể trực tiếp trấn áp Địa Đạo, Thiên Đạo.

Lúc đó liền không cách nào trấn áp Nhân Đạo, Nhân Đạo liền có thể điên cuồng trưởng thành, chỉ cần vài chục vạn năm liền có thể vượt xa Thiên Đạo, Địa Đạo, trở thành Nhân Đạo kinh khủng nhất giữa Thiên Địa.

Nếu cứ để Nhân Đạo trưởng thành tiếp, nhất định sẽ trấn áp Thiên Đạo cùng Địa Đạo.

Địa Đạo, Thiên Đạo liền sẽ bị Nhân Đạo áp chế, sau này muốn phát triển nữa, liền sẽ thiên nan vạn nan.

Nhân tộc một khi triệt để xương thịnh, Nhân Đạo sẽ không sụp đổ, chỉ sẽ càng lúc càng cường thịnh, càng lúc càng kinh khủng.

Đạt đến trình độ trực tiếp nghiền ép Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân tộc liền có thể áp chế tất cả, ngay cả vạn tộc liên hợp cũng có thể dễ dàng trấn áp.

Trước đại thế Nhân Đạo, ngay cả Thánh Nhân cũng như kiến hôi yếu ớt, không có chút chỗ chống cự nào, tại chỗ liền sẽ bị trấn áp.

Nhân tộc Thánh Đình.

Nhân Vương mở hai mắt, cảm nhận được một cỗ khí tức bàng bạc đề thăng giáng lâm, cỗ khí tức kia vô cùng quen thuộc.

Chính là Nữ Oa Thánh Nhân, người đã sáng tạo Nhân tộc.

Nữ Oa Thánh Nhân xuất hiện tại nơi Nhân Vương bế quan, khí tức trên thân đã thu liễm, ngay cả Thiên Đạo cũng khó mà phát giác thân ảnh Nữ Oa.

Nhân Vương trên mặt lộ ra vẻ cung kính: "Bái kiến Thánh Mẫu, Thánh Mẫu tại thượng.

Chương 239

Nhân Vương lại lần nữa bái kiến." Nữ Oa Thánh Nhân trên mặt mang theo nụ cười nhạt, ngữ khí vô cùng ôn hòa: "Nhân Vương, không cần đa lễ.

Bản cung lần này đến, có việc cầu Nhân Vương." Nhân Vương trên mặt lộ ra vẻ cung kính: "Thánh Mẫu có yêu cầu gì?

Xin cứ nói thẳng!" Nữ Oa Thánh Nhân trên mặt lộ ra một tia khó xử: "Bản cung có một huynh trưởng, tên là Phục Hi.

Tinh thông Âm Dương Bát Quái, lĩnh ngộ đến trình độ có thể sánh ngang Thánh Nhân.

Chỉ là trong Đại Chiến Yêu Vu đã chịu trọng thương, chỉ còn lại Chân Linh tồn tại.

Bản cung muốn huynh trưởng chuyển thế nhập luân hồi, trở thành Nhân Hoàng của Nhân tộc." Nhân Vương nhíu mày, thù hận bất tử bất hưu giữa Nhân tộc và Yêu tộc.

Năm đó vô số Nhân tộc tiên hiền, đã dùng tính mạng mình để liều mạng với Yêu tộc.

Mới có Nhân tộc ngày nay, nếu để Yêu tộc trở thành Nhân Hoàng của Nhân tộc, thể diện Nhân tộc ở đâu, uy nghiêm ở đâu.

Nữ Oa Thánh Nhân nhìn thấy Nhân Vương nhíu mày, cũng hiểu rõ sự lợi hại trong đó.

Cường giả Yêu tộc chuyển thế nhập Nhân tộc, cũng không phải là không thể.

Chỉ là muốn trở thành Nhân Hoàng của Nhân tộc, không có một vị Nhân tộc nào nguyện ý.

Năm đó Nhân tộc chết chỉ còn lại 1%, nếu không phải Nhân tộc có khả năng sinh sản mạnh mẽ, e rằng Nhân tộc đã sớm diệt vong. 31.

Nhân tộc năm đó cường giả không ngừng tuôn trào, thiên kiêu càng vô số, mới có được Nhân tộc ngày nay.

Vì muốn để Yêu tộc trở thành Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Áp lực phải chịu đựng trong đó, ngay cả Nhân Vương cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng, dù sao không phải chuyện nhỏ, có liên quan đến sinh tử tồn vong của toàn bộ Nhân tộc.

Nhân tộc có thể phát triển như ngày nay, không biết đã trải qua bao nhiêu gian nan, mới có được thành quả như ngày nay, lực áp các đại chủng tộc, trở thành bá chủ Thiên Địa.

Vu tộc ẩn lui, nếu không Nhân tộc không có chút cơ hội nào, chỉ sẽ bị trực tiếp trấn áp, không có chút khả năng lật ngược tình thế.

Nhân Vương lúc này tiến thoái lưỡng nan, Nữ Oa là Thánh Mẫu Nhân tộc, có ân đức tạo người.

Yêu tộc đồ sát Nhân tộc không biết bao nhiêu trăm ức, khiến Nhân tộc suýt chút nữa diệt tộc, thù hận biển máu, không thể không báo.

Nữ Oa Thánh Nhân trên mặt mang theo một tia ôn hòa: "Không cần khó xử.

Sau này Phục Hi chuyển thế, sẽ là Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Từ đó biến thành Nhân Hoàng, không trải qua vô lượng lượng kiếp, sẽ không khôi phục ký ức." Nhân Vương lúc này trên mặt lộ ra vẻ cung kính nói: "Vậy cứ theo lời Thánh Mẫu." Nữ Oa Thánh Nhân không khỏi đại hỉ, có thể trở thành Nhân Hoàng, tuy không bằng Thánh Nhân, nhưng cũng không kém Thánh Nhân.

Từ địa vị không hề kém Thánh Nhân, chỉ là trên thực lực có kém

chút ít, hơi kém vài phần.

Nữ Oa Thánh Nhân biến mất tại Nhân tộc Thánh Đình, hướng về phía Địa Phủ đi.

Trong ánh mắt Nhân Vương đầy phức tạp, trên mặt mang theo nụ cười nhạt.

Ngay sau đó tiếp tục bế quan, cảm ngộ Thiên Địa Đại Đạo, đề thăng tu vi bản thân.

Để đối mặt với những uy hiếp có thể xuất hiện.

Nhân tộc hiện giờ không phải thiên hạ vô địch, có vô số chủng tộc có thể tạo ra uy hiếp cho Nhân tộc.

Chỉ là Nhân tộc hiện giờ trên danh nghĩa là bá chủ thiên hạ.

Nếu tất cả chủng tộc hợp lại, liền có thể dễ dàng diệt vong Nhân tộc.

Nhân tộc cần trải qua Tam Hoàng Ngũ Đế, Nhân Đạo mới có thể viên mãn.

Chương 240

Nhân Đạo mới có thể nghiền ép Thiên Đạo, Địa Đạo, trở thành quy tắc Thiên Địa.

Nữ Oa Thánh Nhân trở về Địa Phủ, không khỏi mang theo một tia tươi cười.

Giờ đây Địa Phủ, vô số oan hồn muốn đầu thai chuyển thế.

Giờ đây Mười Tám Tầng Địa Ngục, không biết có bao nhiêu hồn phách đang chịu vạn bàn hình phạt.

Chỉ có rửa sạch nghiệp lực, mới có thể đầu thai chuyển thế nhập luân hồi.

Nữ Oa Thánh Nhân xuất hiện bên cạnh Hậu Thổ Chí Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, trên mặt mang theo nụ cười nhạt: "Hậu Thổ Chí Tôn, chuyện này liền làm phiền rồi." Chân Linh Phục Hi tản phát ra Âm Dương Bát Quái vô tận, ẩn chứa uy năng Đại Đạo vô tận.

Chỉ cần không vẫn lạc, tất nhiên có thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tồn tại.

Thông Thiên Giáo Chủ trên mặt mang theo nụ cười nhạt: "Nữ Oa đạo hữu, trước hết hãy để Phục Hi đạo hữu chịu đựng sức mạnh Lục Đạo Luân Hồi, có thể tăng cường cường độ Chân Linh của Phục Hi đạo hữu." Nữ Oa Thánh Nhân trên mặt mang theo nụ cười nhạt: "Vậy cứ nghe Thông Thiên Giáo Chủ nói." Chân Linh Phục Hi tiếp nhận sự tẩy lễ của Lục Đạo Luân Hồi, Chân Linh trở nên vô cùng thuần túy, nhưng lại bị tẩy xóa ký ức.

Nếu Địa Phủ không bị hủy diệt, ký ức của Phục Hi vĩnh viễn không thể tìm lại được.

Cũng là thủ đoạn mà Thông Thiên Giáo Chủ đã dùng, dù sao Nhân Yêu hai tộc là thù hận bất tử bất hưu.

Ngọc Hư Cung.

Lục Áp tận mắt nhìn phụ thân, thúc thúc vẫn lạc, nhưng lại không có chút biện pháp nào.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đều đã đạt đến trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một thân thần uy ngập trời, gần như vô địch.

Giữa cử chỉ tay chân ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô biên.

Nhưng giờ đây rốt cuộc đã vẫn lạc, Thiên Đình Yêu tộc bàng bạc vô cùng cũng triệt để suy bại.

Yêu tộc cũng tứ phân ngũ liệt, biến thành một đống cát rời.

Không còn sự đoàn kết như năm xưa, uy thế trấn áp thiên hạ nữa.

Lục Áp có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng dẫn dắt vô danh, chính là từ Thái Dương Tinh.

Trong đôi mắt Lục Áp lóe lên một tia tinh quang, ngay sau đó hóa thành Tam Túc Kim Ô, biến mất tại Ngọc Hư Cung.

Lão Tử Thánh Nhân nhìn về phía Nguyên Thủy Thánh Nhân, trên mặt mang theo nụ cười nhạt: "E rằng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đã để lại hậu thủ." Nguyên Thủy Thánh Nhân trên mặt lộ ra vẻ bất tiết nhạt nhẽo nói: "Chỉ là hai con súc sinh lông vũ, để lại hậu thủ thì sao chứ?

Rốt cuộc cũng chỉ là kiến hôi, giữa vẫy tay liền có thể trấn áp." Lão Tử Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân chìm vào cảm ngộ Thiên Địa Đại Đạo.

Đại La Kim Tiên tuy cường hãn, nhưng con đường Đế Tuấn,

Đông Hoàng Thái Nhất đi chỉ là xảo thủ chi đạo.

Không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chân chính, nhưng vẫn có thể thiếu tuyệt đại đa số cường giả Hồng Hoang.

Thần ma trong mắt họ như kiến hôi, nhấc tay liền có thể trấn áp.

Lục Áp biến mất tại Ngọc Hư Cung, không có bao nhiêu người phát hiện, dù sao Lục Áp chỉ là cường giả Thái Ất Kim Tiên, ngay cả cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng chưa đạt, làm sao có thể ngạo thị thương khung, lại có được uy năng của phụ thân hắn.

Vì thế không có ai chú ý Lục Áp, cũng chỉ có trong Địa Phủ, Nữ Oa Thánh Nhân mở hai mắt, liếc nhìn Lục Áp một cái, ngay sau đó nhắm hai mắt lại.

Bắc Hải Chi Địa, Yêu Sư Cung.

Côn Bằng mở hai mắt, ngay sau đó lại nhắm lại.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, là chân chính vẫn lạc, để lại hậu thủ, cũng chỉ để lại truyền thừa.

Tuyệt đối không thể để lại chân thân, nếu không Thiên Địa hiện giờ lại có thể sẽ phát sinh đại biến hóa.

Không như Côn Bằng hiện giờ tham ngộ cảnh giới Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, chỉ kém một bước liền có thể đột phá, thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sở hữu pháp lực ngập trời vô biên.

Giữa cử chỉ tay chân có thần uy vĩ ngạn vô biên, đủ để trấn áp Thiên Địa, nhật nguyệt chấn động.

Chương 241

Thái Dương Tinh.

Tràn ngập Thái Dương Chân Hỏa, bá đạo vô cùng, ẩn chứa ý chí thiêu đốt thương khung vô tận.

Ngay cả Thánh Nhân cũng có thể bị thiêu đốt.

Tiến vào hạch tâm Thái Dương Tinh, cũng có khả năng sẽ vẫn lạc.

Thái Dương Tinh là do mắt phải Bàn Cổ hóa thành, ẩn chứa vô thượng thần uy, ngay cả Thánh Nhân cũng không dám chạm vào, nếu không sẽ vẫn lạc.

Lục Áp lúc này đặt chân lên Thái Dương Tinh, trong ánh mắt tràn ngập ánh mắt trầm thống, nhìn về phía toàn bộ Thái Dương Tinh.

Chỉ thấy một đạo khí tức dẫn dắt Lục Áp, Lục Áp đi theo cỗ khí tức kia, đến trước vô số Thái Dương Tinh Thạch Sơn.

Lục Áp không tự chủ mà bức ra một giọt tinh huyết từ trong tay.

Kim Ô Chi Huyết tản phát ra khí tức Tam Túc Kim Ô kinh khủng vô tận, câu thông Thiên Địa Chi Ý, phù hiện ra Tam Túc Kim Ô, tỏa ra quang mang vô tận, trực xông thương khung, thần uy bao trùm Thiên Địa, nhật nguyệt chấn động, thần ma sợ hãi.

Thần uy Thông Thiên triệt để, xuất hiện một cánh cửa.

Cánh cửa thông với không gian, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể phát giác.

Một khi bước vào trong đó, phảng phất rời khỏi Hồng Hoang, đi đến một thế giới khác.

Lục Áp không hề do dự, một bước bước vào trong đó, rời khỏi

Hồng Hoang Thiên Địa.

Tiến vào thế giới do Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất liên thủ khai phá ra.

Nơi đây tràn ngập Thái Dương Chân Hỏa bá đạo vô tận, phảng phất có thể thiêu đốt vạn vật, thiêu đốt thương khung.

Trong đó xuất hiện hai tôn thần tượng, chính là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

Tràn ngập thần vận vô tận, phảng phất không hề vẫn lạc.

Dựa vào thần tượng hóa thành Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hai người mở hai mắt, tản phát ra khí tức vô địch, hiển nhiên là khí diễm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, gần như đạt đến tầng thứ vô địch.

Lục Áp vội vàng quỳ xuống đất, cung cung kính kính: "Bái kiến phụ thân, thúc phụ!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, hai người mang theo nụ cười nhạt nói: "Thế nhân chỉ biết, chúng ta đã vẫn lạc.

Nhưng ai lại biết, chúng ta đã sớm để lại hậu thủ." Lục Áp lúc này trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn nói: "Chúc mừng phụ thân, thúc phụ, trọng hoạt một thế." Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hai người tản phóng ra khí diễm vô địch, hai người không khỏi khẽ chạm ngón tay, bắn ra một đạo quang mang.

Xuyên vào giữa mi tâm Lục Áp, Lục Áp có thể cảm nhận được trong não hải truyền đến cơn đau dữ dội.

Phảng phất Nguyên Thần đều muốn nổ tung, không chịu nổi ký ức bàng bạc.

Mất không biết bao lâu.

Lục Áp mới có thể mở hai mắt, cảm nhận khí tức bá đạo vô cùng,

tu vi bản thân điên cuồng đề cao, giờ đây đã bước vào Đại La Kim Tiên.

Lục Áp ánh mắt quét khắp Thiên Địa, nhưng không phát hiện thân ảnh Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

Trong toàn bộ thế giới chỉ có hai tôn thần tượng kia, tản phát ra Thái Dương Chân Hỏa hừng hực, bá đạo vô cùng, thiêu đốt thương khung.

Trong đôi mắt Lục Áp lộ ra một... ngay sau đó phảng phất lại..., không khỏi tâm đầu chấn động kịch liệt. "Phụ thân, thúc phụ có một tuyến sinh cơ, nhưng cần vô số năm tháng, mới có thể tỉnh lại, ẩn chứa chiến lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Lục Áp lúc này rời đi, rời khỏi thế giới hỏa diễm kia, đi đến Côn Luân Ngọc Hư Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ mở hai mắt, liếc nhìn Lục Áp một cái, khóe miệng lóe lên một tia bất tiết. "Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất chỉ còn lại vài tia tàn hồn, cũng dám làm ra vẻ cao ngạo như vậy, đơn giản là không biết sống chết." Nữ Oa Thánh Nhân mở hai mắt, đồng dạng cảm nhận được, liếc nhìn Lục Áp một cái.

Hậu Thổ Chí Tôn đôi mắt hờ hững, không hề để ý chuyện xảy ra trên thân Lục Áp.

Chương 242

Chỉ là kiến hôi mà thôi, hà tất phải để ý.

Ngay cả Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, cũng không được Hậu Thổ Chí Tôn để mắt, huống chi chỉ là Lục Áp mà thôi.

Lão Tử Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân, đồng dạng cũng có điều phát giác, chỉ là không quá để ý.

Lúc sinh thời Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, có lẽ có vài phần thần uy.

Giờ đây chỉ còn lại tàn hồn, chỉ như kiến hôi, không có chút lực lượng phản kháng nào, tại chỗ liền có thể bị trấn áp.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân lúc này nhắm hai mắt, cũng không quá để ý.

Dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi, huống chi chỉ là tàn hồn.

Thiên Đình.

Hạo Thiên đôi mắt lóe lên một tia tinh quang, ánh mắt nhìn Dao Trì: "Thiên Đình hiện giờ nhân thủ không đủ, khó mà chống đỡ Thiên Đình vận chuyển.

Nhất định phải chiêu mộ tu sĩ, để chống đỡ toàn bộ Thiên Đình vận chuyển." Thiên Đình hiện giờ vô cùng trống rỗng, tuy Hạo Thiên đã chiêu mộ không ít cường giả, nhưng rốt cuộc đối với Thiên Đình bàng bạc mà nói, chỉ như chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

Giờ đây cường giả Hồng Hoang nhiều vô số kể, chỉ cần có thể chiêu mộ được một phần nhỏ, liền có thể chống đỡ toàn bộ Thiên Đình vận chuyển.

Thiên Đình dù sao cũng là chính thống của Tam Giới, đại diện cho Thiên Địa Đại Nghĩa.

Dao Trì lúc này nhìn về phía Hạo Thiên, trên mặt lộ ra nụ cười: "Chính là như vậy.

Trong ta có Bàn Đào Thụ do Đại Lão Gia ban thưởng." Dao Trì không khỏi tay phải vẫy một cái, trong tay xuất hiện Bàn Đào Thụ, Bàn Đào Thụ hóa thành chín ngàn chín trăm chín mươi chín cây Bàn Đào!

Trong đó có ba ngàn ba trăm ba mươi ba cây, ba ngàn năm khai hoa, ba ngàn năm kết quả, ba ngàn năm mới có thể thành thục!

Trong đó lại có ba ngàn ba trăm ba mươi ba cây, sáu ngàn năm khai hoa, sáu ngàn năm kết quả, sáu ngàn năm mới có thể thành thục!

Trong đó lại có ba ngàn ba trăm ba mươi ba cây, chín ngàn năm khai hoa, chín ngàn năm kết quả, chín ngàn năm mới có thể thành thục.

Trồng vào trong Bàn Đào Viên, Bàn Đào Viên lúc này mới có thể được gọi là Bàn Đào Viên chân chính, sở hữu chín ngàn chín trăm chín mươi chín cây Bàn Đào Thụ!

Dao Trì vung tay lớn, trong tay xuất hiện Tam Quang Thần Thủy.

Tam Quang Thần Thủy là thần thủy đỉnh tiêm nhất trong Hồng Hoang, đối với Tiên Thiên Linh Căn có diệu dụng vô thượng, có thể tư nhuận Tiên Thiên Linh Căn, có thể bổ sung bản nguyên Tiên Thiên Linh Căn, khiến Tiên Thiên Linh Căn có thể thai nghén ra nhiều Linh Quả hơn, ẩn chứa nhiều Đại Đạo Đạo Ngân hơn.

Tam Quang Thần Thủy rải vào trong Bàn Đào Viên, chín ngàn chín trăm chín mươi chín cây Bàn Đào Thụ, mắt thường có thể thấy khai hoa kết quả, sau đó thành thục, tản phát ra linh lực vô cùng nồng đậm!

Dao Trì lúc này ánh mắt nhìn Hạo Thiên, trên mặt mang theo nụ

cười nhạt: "Có những Bàn Đào này, liền có thể yến thỉnh thần ma thiên hạ.

Từ đó chiêu mộ ra một nhóm cường giả, vì Thiên Đình của chúng ta mà sử dụng." Hạo Thiên trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, nhìn Thái Bạch Kim Tinh, mang theo đế vương uy nghiêm ngập trời: "Thái Bạch Kim Tinh, phụng ý chỉ của ta.

Đi đến yến thỉnh thần ma thiên hạ.

Ngàn năm sau, đến Thiên Đình dự tiệc." Thái Bạch Kim Tinh cung cung kính kính đáp: "Cẩn tuân bệ hạ chi mệnh." Thái Bạch Kim Tinh rời khỏi Thiên Đình, đi đến động phủ vô số thần ma, đưa thiếp mời.

Hạo Thiên nhìn Bàn Đào Viên, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ.

Bàn Đào Viên có 9999 cây Bàn Đào, đều là Tiên Thiên Linh Căn.

Nội tình cỡ nào, ẩn chứa tạo hóa vô tận, có thể dễ dàng bồi dưỡng vô số cường giả, cường giả thực sự vì Thiên Đình mà sử dụng.

Hiện giờ chỉ là quyền nghi chi kế chiêu mộ cường giả, chỉ có cường giả tự mình bồi dưỡng ra mới có thể thực sự tín nhiệm, mới có thể chấp chưởng toàn bộ Thiên Đình.

Nếu thực sự xưng bá thiên hạ, thực sự trấn áp Tam Giới, trở thành Tam Giới Chi Chủ.

Nếu trong tay không có thuộc hạ tín nhiệm, căn bản không thể ngồi vững vị trí Tam Giới Chi Chủ.

Dao Trì ánh mắt nhìn Hạo Thiên, trong đôi mắt mang theo một tia hờ hững: "Bản cung đi bế quan, ngàn năm sau xuất quan." Dao Trì trở về cung điện, bắt đầu bế quan tu luyện, đề thăng tu vi bản thân.

Chương 243

Chỉ có tu vi mới có thể trấn áp Thánh Nhân, mới có thể không sợ tất cả.

Không cần nhìn ánh mắt coi thường của Thánh Nhân, chỉ có thực lực mới có thể phá vỡ tất cả, ngạo thị thiên hạ, vô địch thương khung.

Trong đôi mắt Hạo Thiên lóe lên một tia phẫn nộ, nhưng trong nháy mắt biến mất, ngay sau đó đi vào Bàn Đào Viên.

Trong đó cảm ngộ Thủy Chi Pháp Tắc, hy vọng có thể đề thăng lĩnh ngộ của bản thân lên một tầng thứ, sở hữu tu vi càng thêm kinh khủng.

Hạo Thiên mười phần rõ ràng, chỉ có tuyệt đối thực lực, mới có thể trấn áp thế gian, mới có thể chiếm được trái tim Dao Trì, nếu không không có chút khả năng nào.

Thực lực Dao Trì có thể vượt qua Hạo Thiên, còn về việc vì sao lại đưa Bàn Đào Thụ ra, chính là vì tình nghĩa trăm vạn ức năm.

Đề thăng thực lực Thiên Đình, không đến mức bị vô số thần ma coi thường.

Rất nhiều thần ma đều sở hữu tu vi kinh khủng, trong đó sở hữu tu vi Chuẩn Thánh không ít.

Thiên Đình Chi Chủ nếu không có thực lực trấn áp thiên hạ.

Liền sẽ bị vô số thần ma coi thường, sẽ không được để mắt.

Giờ đây Thiên Đình chỉ cần có nội tình này, thực lực liền sẽ không ngừng đề thăng, rất nhiều thần ma cũng không dám coi thường Thiên Đình.

Thái Âm Tinh.

Trong đôi mắt Hi Hòa tràn ngập hận ý hừng hực, gần như muốn thiêu đốt thương khung, tràn ngập khí tức bá đạo vô cùng.

Trên thân tuôn ra từng tia ma khí, lúc này phảng phất hóa thân thành ma, trong thể nội ẩn chứa khí tức bạo ngược vô cùng, tản phóng ra khí tức vô địch.

Hiển nhiên vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, không kém gì cường giả Chuẩn Thánh lão làng, tu vi cường hãn đến mức ngay cả ma thần cũng phải e ngại.

Trong đôi mắt Hi Hòa lóe lên một tia hàn quang, hai tay không khỏi kết ấn, câu thông Thiên Địa Đại Đạo.

Từng đạo pháp tắc ngưng tụ, ẩn chứa uy năng quỷ thần, mạc trắc, đủ để trấn áp bất kỳ thành giả nào trên thế gian.

Rút lấy bản nguyên Thái Âm Tinh, luyện chế thành một tuyệt thế thần kiếm, chém giết Hậu Nghệ, vì Cửu Đại Kim Ô báo thù rửa hận.

Giờ đây rất nhiều Tổ Vu đều đi đến Bàn Cổ Điện, đều ào ào bắt đầu bế quan, e rằng không có trăm vạn năm sẽ không xuất thế.

Hình Thiên hiện giờ đang trấn thủ bộ lạc Hậu Thổ, chỉ cần chém giết Hình Thiên, liền có thể vì Cửu Đại Kim Ô báo thù.

Từng đạo bản nguyên Thái Âm Tinh bị rút ra, ẩn chứa uy năng Đại Đạo vô thượng, tập trung khắc từng đạo Đạo Ngân, có thể bộc phát ra uy năng sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo.

Hình thành một thanh Thái Âm Thần Kiếm, ngưng tụ Thiên Địa Áo Nghĩa, trong đó từng đạo pháp tắc dung nhập, có thể ẩn chứa chân lý Đại Đạo vô tận.

Hi Hòa có thể cảm nhận được một cỗ cảm giác cực kỳ bài xích,

Thái Âm Tinh bắt đầu bài xích Hi Hòa, bởi vì Hi Hòa không màng bản nguyên Thái Âm Tinh bị tổn hại, cường hành cướp đoạt.

Khiến bản nguyên Thái Âm Tinh chịu trọng thương, trong thời gian ngắn khó mà khôi phục.

Hi Hòa không còn là Thái Âm Tinh Nữ Thần nữa, nhân quả trong đó đã triệt để đoạn tuyệt, không còn chút liên hệ nào.

Hi Hòa lúc này không khỏi tâm đầu chấn động, trong ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Thái Âm Tinh là nơi thai nghén Hi Hòa, giờ đây Hi Hòa lại cướp đoạt bản nguyên của nơi đây, khiến bản nguyên nơi đây bị tổn hại.

E rằng không biết phải mất bao nhiêu trăm vạn năm mới có thể khôi phục, hình thành vô số hố sâu, đó chính là dấu hiệu bản nguyên bị rút đi.

Từ Hồng Hoang Đại Địa nhìn lên Thái Âm Tinh, chỉ có thể thấy một mảnh trăng tàn, chỉ vào những thời kỳ đặc biệt mới có thể thấy Thái Âm Tinh hoàn chỉnh.

Chính vì Thái Âm Tinh chịu trọng thương, không biết phải mất bao nhiêu năm tháng mới có thể khôi phục bản nguyên, có lẽ vài trăm vạn năm thậm chí vài trăm ức năm.

Trong ánh mắt Hi Hòa lóe lên cừu hận, quanh thân bao trùm khí diễm ngập trời, khí tức kinh khủng vô cùng tản phóng, trong tay nắm Thái Âm Thần Kiếm, tản phát Thái Âm Chi Lực vô tận, ngưng tụ Thái Âm Pháp Tắc.

Đủ để chém phá Thiên Địa, Thiên Địa chiến đấu, nhật nguyệt chấn động.

Chương 244

Vô số Đại Năng đều nhìn về phía Thái Âm Tinh, trong ánh mắt lóe lên một tia chấn động.

Hi Hòa lại dám điên cuồng đến mức này, cướp đoạt bản nguyên Thái Âm Tinh, có thể đoạn tuyệt căn cơ, kiếp này khó có khả năng tiến thêm một bước nữa.

Chỉ cần Thái Âm Tinh không diệt, liền có thể nguyên nguyên không ngừng đạt được công đức, sở hữu khí vận vô biên gia trì, cuối cùng sẽ có một ngày có thể thành Thánh Nhân chi tôn.

Nhưng giờ đây Hi Hòa cướp đoạt bản nguyên Thái Âm Tinh, chặt đứt nhân quả trong đó, không có khí vận, công đức gia trì, e rằng khó mà lập thân trong Hồng Hoang Thiên Địa.

Hồng Hoang Thiên Địa, ma thần vô số, Đại Năng càng không đếm xuể.

Trong đó có những tồn tại không kém Hi Hòa, thậm chí còn kinh khủng hơn Hi Hòa cũng không ít.

Năm đó Yêu tộc hành sự quá bá đạo, không biết đã đắc tội bao nhiêu cường giả.

Giờ đây Hi Hòa lại mất đi lá bài tẩy cuối cùng, e rằng có vô số Đại Năng sẽ truy sát.

Từng vị lão tổ Bách tộc đều tản phóng ra khí tức kinh khủng, hóa thành từng đạo quang mang, trực xông Thái Âm Tinh.

Muốn chém giết Hi Hòa, báo thù năm đó.

Năm đó Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất trấn áp vạn tộc, gần như vô địch thiên hạ.

Cướp đoạt khí vận Bách tộc, mới thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực cường hãn đủ để quét sạch Bách tộc.

Vì thế cường giả Bách tộc không dám tiến lên.

Giờ đây Yêu tộc triệt để tan biến, tuy vẫn còn một số thế lực tàn dư.

Nhưng không được Bách tộc để mắt, trừ phi có thể xuất hiện nhân vật cường hãn như Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

Nếu không thế lực tàn dư của Yêu tộc, trước mặt Bách tộc vẫy tay liền có thể trấn áp.

Nhân tộc Thánh Đình.

Một đạo quang mang trực xông thương khung, tản phóng ra khí diễm vô địch, bộc phát ra tu vi kinh khủng vô cùng, hiển nhiên là một tôn cường giả Chuẩn Thánh, tu vi vô cùng kinh khủng, không kém gì Thượng Cổ Thần Ma.

Chính là đệ tử Tiên Thiên Đạo Thể mà Lão Tử Thánh Nhân năm đó thu về, lúc này đã trở thành cường giả Chuẩn Thánh, kinh khủng đến mức không kém gì bất kỳ thần ma nào.

Trong đôi mắt Vô Song Thiên Kiêu lóe lên sát ý vô tận, lúc này chân đạp Thiên Địa, một quyền oanh phá hư không, hướng về phía vô tận tinh thần đi.

Đi đến Thái Âm Tinh.

Giờ đây Thái Âm Tinh đã tràn ngập hàng trăm cường giả Chuẩn Thánh, đều tản phóng ra khí diễm vô địch, thế lớn ngập trời bao trùm Thiên Địa.

Hi Hòa lúc này đôi mắt hờ hững, tản phát ra khí tức hùng hậu bá đạo vô cùng, không hổ là một đại Yêu Hậu, tản phát ra sự bá đạo

không kém Đế Tuấn.

Khiến rất nhiều cường giả có mặt, không khỏi trong lòng nảy sinh một tia kính ngưỡng.

Có thể trước mặt hàng trăm tôn cường giả Chuẩn Thánh, trên mặt không có chút biến hóa nào, thậm chí ngay cả một tia ba động cũng không có.

Cường giả Chuẩn Thánh bình thường căn bản không làm được, chỉ có trở thành một đại Yêu Hậu như Hi Hòa mới có thể làm được mặt không đổi sắc, không sợ bất cứ thần ma nào.

Trong mắt Hi Hòa tràn ngập thần sắc khó hiểu, thần uy bao trùm Thông Thiên triệt để, nàng nắm chặt Thái Âm Thần Kiếm, quang mang chói lọi.

Các lão tổ Bách Tộc đều thi triển thần thông, linh bảo trong tay bộc phát uy năng hủy thiên diệt địa, phảng phất có thể dễ dàng đánh nát thiên địa, ngay cả nhật nguyệt tinh thần cũng phải run rẩy không thôi.

Thái Âm Thần Kiếm quang mang đại thịnh, phảng phất có thể khai thiên tích địa, giữa thiên địa xuất hiện địa hỏa phong thủy tái diễn hỗn độn, ẩn chứa một tia Hỗn Độn chi ý, sức mạnh bá đạo vô cùng, đủ để chấn nhiếp vô số thần ma.

Hàng trăm vị cường giả Chuẩn Thánh lúc này trực tiếp bị một kiếm chém trọng thương, trên thân thể xuất hiện vô số vết nứt, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ vẫn lạc.

Có thể thấy Hi Hòa khủng bố đến mức nào, chỉ bằng một kiếm đã trọng thương hàng trăm Chuẩn Thánh cường giả.

Chiến lực khủng bố này không hề kém cạnh Đế Tuấn khi chưa thành Thánh, thậm chí còn mạnh hơn vài phần.

Chương 245

Đủ thấy Hi Hòa cũng không phải kẻ hư danh, nếu không cũng không thể trở thành một đời Yêu Hậu, trấn áp thiên địa, khiến thần ma chiến run.

Trong mắt Hi Hòa lóe lên một tia hàn quang, chân đạp thiên địa hành, đột nhiên một đạo đao mang bùng nổ, ẩn chứa quang huy xán lạn vô cùng, ẩn chứa Đao chi Đại Đạo.

Trong mắt vị thiên kiêu vô song lóe lên một tia khinh thường, toàn thân bao trùm chiến ý Thông Thiên triệt để, trong tay là huyết sắc thần đao, ẩn chứa vô tận quang mang.

Trong mắt Hi Hòa lóe lên một tia dị sắc, lúc này Thái Âm Thần Kiếm trong tay vung lên.

Chém nát huyết sắc thần đao bùng nổ vô tận đao mang, vị thiên kiêu vô song lúc này lùi lại hàng ngàn trượng, khóe miệng lộ ra một tia máu.

Ngũ tạng lục phủ của vị thiên kiêu vô song đã chịu trọng thương, nhưng dựa vào huyết sắc thần đao trong tay, cuối cùng vẫn còn sức chiến đấu.

Hi Hòa không để ý đến, hướng về bộ lạc Hậu Thổ mà đi.

Nếu giờ chém giết hàng trăm Chuẩn Thánh cường giả, e rằng trong Bách Tộc sẽ xuất hiện những lão quái vật càng khủng bố hơn.

Khi đó, Hi Hòa cũng không có tuyệt đối nắm chắc có thể chiến thắng, dù sao nội tình Bách Tộc vẫn vô cùng thâm hậu.

Nếu không phải Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã bước ra bước đó, có lẽ toàn bộ Yêu Tộc đã bị diệt vong.

Sức mạnh của Bách Tộc thực sự quá hùng hậu, tích lũy không biết bao nhiêu trăm vạn năm, dù bị tước đoạt tám thành khí vận, vẫn là đại tộc ngạo thị Thương Khung.

Vô số thần ma lúc này không khỏi tâm thần chấn động, thực lực Hi Hòa quá cường hãn, vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, e rằng chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

Lục Áp lúc này mở hai mắt, cảm nhận được khí tức của mẫu hậu, tâm thần không khỏi chấn động, lập tức hóa thành Tam Túc Kim Ô, biến mất giữa thiên địa.

Trên mặt Lão Tử Thánh Nhân lóe lên một tia khinh thường: "Chỉ là lũ sâu kiến mà thôi, cũng dám quấy động Hồng Hoang phong vân, đơn giản là không biết sống chết." Nguyên Thủy Thánh Nhân trên mặt tràn ngập thần sắc kiêu ngạo: "Dù sao cũng không phải đệ tử của Bản tọa." Nguyên Thủy Thánh Nhân phất tay, xuất hiện hư ảnh Tam Bảo Như Ý, dung nhập vào thể nội Lục Áp.

Ngay cả khi Lục Áp lúc này đã đột phá tầng thứ Đại La Kim Tiên, cũng không hề phát giác một tay của Nguyên Thủy Thánh Nhân.

Lão Tử Thánh Nhân trên mặt lóe lên một tia kim quang nói: "Nhị đệ, tu vi của đệ ngày càng khủng bố, e rằng không kém cạnh lão đạo nữa rồi." Nguyên Thủy Thánh Nhân trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt: "Đại huynh tài năng ngút trời, tiểu đệ sao có thể sánh bằng?" Lão Tử Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân, hai người nhìn nhau, không khỏi lộ ra nụ cười.

Tây Phương, Linh Sơn.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân trên mặt lộ ra thần sắc bi thiên mẫn nhân

nói: "Hi Hòa cưỡng ép rút Thái Âm Tinh bản nguyên, có lỗi với vận chuyển Thiên Đạo.

Xin sư đệ hãy đến cứu Hi Hòa, độ hóa về Tây Phương." Chuẩn Đề Thánh Nhân trên mặt lộ ra thần sắc bi thiên mẫn nhân nói: "Thiện." Chuẩn Đề Thánh Nhân biến mất ở Tây Phương, đi đến bộ lạc Hậu Thổ.

Hiện giờ Vu Tộc vô cùng cường đại, nhưng lại không khuếch trương địa bàn, chỉ giữ một mảnh đất nhỏ.

Họ đang chuẩn bị cho Vô Lượng Kiếp Số, đến lúc đó Vu Tộc sẽ đi đâu về đâu?

Nếu không có vạn phần tu vi không kém cạnh Bàn Cổ Đại Thần, liền có thể khai tịch ra một phương Đại Thiên Thế Giới, có thể chịu đựng sự tẩy lễ của Hỗn Độn chi khí.

Khi đó Vu Tộc có thể sinh tồn, phồn diễn sinh sôi, trở thành chủng tộc càng khủng bố hơn, thậm chí sẽ là chủng tộc Vĩnh Hằng Hỗn Độn.

Ngay cả khi Hỗn Độn không ngừng diễn biến, Vu Tộc cũng sẽ đứng trên đỉnh phong, không kém cạnh bất kỳ Hỗn Độn Thần Ma nào, sẽ càng cường đại khủng bố hơn.

Bàn Cổ Điện.

Mười hai tôn Tổ Vu lúc này không ngừng thôn phệ Tiên Thiên Sát Khí, tôi luyện nhục thân vô cùng khủng bố, lực lượng huyết mạch không ngừng sôi trào.

Tựa như từng con Thần Long, bùng nổ huyết khí vô cùng khủng bố, cuốn quét toàn bộ Bàn Cổ Điện.

Mười hai tôn Tổ Vu sắp phá vỡ cấm cố trong thể nội, nhục thân cường đại không kém cạnh Thánh Nhân, thậm chí có thể trấn áp

Thánh Nhân tại chỗ.

Nếu bày ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, càng có thể chém giết Thánh Nhân tồn tại, ngay cả chư Thánh đến, cũng có thể dễ dàng trấn áp.

Đó chính là nội tình của Vu Tộc, không sợ bất cứ chủng tộc nào, ngay cả Thánh Nhân cũng có thể chém giết trấn áp.

Hiện giờ Vu Tộc không nhìn ánh mắt về Hồng Hoang, mà nhìn về Hỗn Độn, chỉ cần phá vỡ cấm cố huyết mạch.

Chương 246

Liền có thể du lịch trong Hỗn Độn, hấp thu Hỗn Độn chi khí, Vu Tộc sẽ càng hưng thịnh, càng xương thịnh.

Bộ lạc Hậu Thổ.

Hậu Nghệ xung quanh tản mát vô tận Tiên Thiên Sát Khí, ngưng tụ uy năng thao thiên vô cùng khủng bố, uy thế khủng bố vô cùng đã đạt đến tầng thứ Tổ Vu.

Giữa mỗi cử chỉ hành động đều ẩn chứa sức mạnh khủng bố, không kém cạnh cường giả Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, thậm chí còn khủng bố hơn, cuồng bạo hơn.

Hậu Nghệ lúc này mở hai mắt, khóe miệng lóe lên một tia khinh thường, một bước đạp ra, phá nát không gian, rời khỏi bộ lạc Hậu Thổ.

Trước mặt là Hi Hòa, trong tay nắm Thái Âm Thần Kiếm, tản mát khí tức khủng bố vô tận, không kém cạnh Hậu Nghệ, thậm chí còn cuồng bạo hơn, khủng bố hơn Hậu Nghệ.

Hi Hòa là một trong những Tiên Thiên Ma Thần, thiên phú không kém cạnh Đế Tuấn, thần uy bộc phát giữa mỗi cử chỉ hành động, không kém cạnh Tổ Vu.

Hi Hòa ẩn chứa thao thiên nộ hỏa, trong tay nắm Thái Âm Thần Kiếm tản mát kiếm mang xán lạn vô cùng, phảng phất có thể dễ dàng chém nát tất cả.

Phảng phất Thánh Nhân ngăn cản Hi Hòa, cũng sẽ bị một kiếm bổ ra.

Ngữ khí Hi Hòa vô cùng băng hàn, mang theo uy nghiêm thao thiên

vô cùng khủng bố: "Hậu Nghệ, chém giết con của Bản tọa, hôm nay Bản tọa lấy mạng ngươi để tế điện chín con ta!" Âm thanh như tiếng hồng chung đại lữ, chấn nhiếp Thương Khung, ẩn chứa vô tận âm ba thần thông, vô tận sinh linh trực tiếp bị chấn thành tro tàn.

Nguyên thần phá toái, chân linh tiêu diệt, ngay cả cơ hội chuyển thế nhập luân hồi cũng không có.

Khóe miệng Hậu Nghệ lóe lên một tia khinh thường, trên mặt mang theo bá đạo vô tận: "Chỉ là một con súc sinh lông vũ, cũng dám phóng túng trước mặt Bản tọa, đơn giản là không biết sống chết." Hi Hòa là Tiên Thiên Thần Thai ma thai nghén từ Thái Âm Tinh, bản thể là một con thỏ ngọc, ẩn chứa vô tận Thái Âm chi khí, có thể bộc phát uy năng khủng bố của Thái Âm.

Trên mặt Hi Hòa tràn ngập thao thiên nộ hỏa, xung quanh bao trùm khí diễm thao thiên vô cùng khủng bố, Thái Âm Thần Kiếm trong tay, một kiếm vung ra.

Mang theo Thái Âm chi khí vô cùng khủng bố, hình thành từng đạo kiếm mang khủng bố, mang theo uy năng khủng bố vô tận, dễ dàng xé rách hư không.

Không gian nổ tung, hình thành từng vết nứt, phảng phất không thể chịu đựng thần uy Thông Thiên triệt để.

Quang mang chiếu rọi Thương Khung, vô số Ma Thần sợ hãi, không dám trực diện mũi kiếm.

Trên mặt Hậu Nghệ tràn ngập ý châm biếm, không có chút sợ hãi nào, trực tiếp hóa thành Tổ Vu chi khu, xung quanh tản mát vô tận Tiên Thiên Sát Khí, trong tay nắm thần cung.

Tiên Thiên Sát Khí ngưng kết thành một mũi tên, ẩn chứa khí tức sắc bén vô tận, có thể phong tỏa không gian thời gian, mang theo thần

uy vô cùng khủng bố.

Một mũi tên bắn ra, phong tỏa không gian, thời gian, vạn vật đều phảng phất bị khóa chặt, bất kể trốn đi đâu, đều sẽ bị một mũi tên bắn trúng.

Kiếm mang thao thiên vô cùng khủng bố, chém lên mũi tên, vô tận kiếm mang vỡ nát, không chịu nổi uy năng của mũi tên.

Ngưng kết thần uy thao thiên của Tổ Vu, cùng với lực lượng huyết mạch vô cùng khủng bố, uy năng khủng bố bộc phát ra, có thể dễ dàng xuyên thủng không gian.

Ngay cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không chịu nổi uy năng của mũi tên.

Có thể thấy Vu Tộc khủng bố đến mức nào, hiện giờ còn phá vỡ cấm cố trong huyết mạch, mặc dù không hoàn toàn phá vỡ, nhưng cũng có thể bộc phát một phần uy năng huyết mạch Bàn Cổ.

Đủ để quét ngang mọi cường giả cùng đẳng cấp, ngay cả Hồng Quân Lão Tổ và Hậu Nghệ ở cùng đẳng cấp, Hồng Quân Lão Tổ cũng chưa chắc là đối thủ của Hậu Nghệ.

Từ đó có thể thấy huyết mạch Bàn Cổ khủng bố kinh thiên động địa đến mức nào, ngay cả vô số huyết mạch trong Hồng Hoang cũng không cường đại bằng huyết mạch Bàn Cổ.

Trong mắt Hi Hòa lóe lên một tia kinh ngạc, Thái Âm Thần Kiếm trong tay bộc phát cuồn cuộn Thái Âm chi khí, ngưng tụ pháp tắc Âm Dương vô cùng khủng bố.

Pháp tắc Âm Dương triệt để bộc phát, hình thành Âm Dương Nhị Khí, ngưng tụ kiếm mang thao thiên vô cùng khủng bố, có đến hàng trăm đạo, mỗi đạo dài vạn trượng.

Ẩn chứa uy năng thao thiên vô cùng khủng bố, ngay cả chư Thánh

cũng phải chấn động vạn phần, không dám trực diện uy năng chấn thiên địa của nó.

Dư ba cuối cùng bị một kiếm phá tan, mang theo lực lượng phá thiên diệt địa vô tận, một kiếm chém về phía Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ vội vàng tránh né, tránh được uy năng của một kiếm, lúc này Tổ Vu chi khu triệt để bộc phát uy năng, một quyền oanh ra.

Tản mát quyền mang thao thiên vô tận, không gian bị một quyền chấn nát, xuất hiện vô số vết nứt, không gian chấn động, pháp tắc rung chuyển, xích xiềng quy tắc xuất hiện.

Chúng cố định toàn bộ không gian thiên địa, không chịu nổi uy năng một quyền thao thiên khủng bố.

Chương 247

Hậu Nghệ vừa mới đột phá Tổ Vu chi khu, không thể hoàn toàn khống chế thần uy của Tổ Vu chi khu, do đó dư uy bộc phát.

Đủ để chấn nát Thương Khung, không gian phá toái, thời gian đình trệ.

Thái Âm Thần Kiếm vô cùng khủng bố, trực tiếp bị một quyền chấn nát, không chịu nổi Tổ Vu chi khu vô cùng khủng bố.

Trong mắt Hi Hòa tràn ngập thần sắc ngưng trọng, trong tay ngưng kết lại Thái Âm Thần Kiếm, do được bản nguyên ngưng tụ thành, gần như không thể hủy diệt.

Chỉ là mỗi lần bị đánh nát, đều sẽ tổn thất bản nguyên.

Nếu bị đánh nát quá nhiều lần, Thái Âm Thần Kiếm tự nhiên sẽ vỡ nát, bản nguyên triệt để tiêu tán, Thái Âm Thần Kiếm cũng sẽ vì thế mà triệt để tiêu tán.

Hi Hòa lúc này bộc phát toàn bộ khí huyết, hóa thành từng con Thần Long, bay lượn cửu thiên, Thái Âm Thần Kiếm trong tay, quang mang đại thịnh.

Thần uy bao trùm thiên địa, quang mang che khuất nhật nguyệt, giữa thiên địa, chỉ có Thái Âm Thần Kiếm tung hoành, toàn bộ thiên địa chỉ có thể nhìn thấy Thái Âm Thần Kiếm.

Vạn trượng quang mang tản ra, ẩn chứa kiếm mang Thông Thiên triệt để, dễ dàng xé rách hư không, xuất hiện từng vết nứt, không chịu nổi thần uy vô cùng khủng bố.

Trong mắt Hậu Nghệ tràn ngập khinh thường, nắm đấm sắt không ngừng vung lên, mỗi quyền vung ra, phá vỡ không gian, không gian vỡ

nát, nhật nguyệt rung chuyển.

Hai người không ngừng giao thủ, dư ba bộc phát, chấn nát không gian, nhật nguyệt trong đó, điên đảo không thôi.

Vô số thần ma chú ý đại chiến của hai người, không khỏi trong lòng sinh ra sợ hãi, dư uy khủng bố bộc phát của hai người, đủ để khiến nhật nguyệt vỡ nát, tinh thần tiêu diệt.

Ánh mắt vô số đại năng đều nhìn về phía nơi đây, đều trong đại chiến của hai người, có chút cảm ngộ, thực lực của hai người đều vô hạn tiếp cận tầng thứ Thánh Nhân.

Giữa mỗi cử chỉ hành động đều ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô biên, trong đó còn có vô tận đại đạo tung hoành, ẩn chứa uy năng quỷ thần khó lường.

Vô tận đại đạo ngân tích, khiến vô số cường giả từ đó lĩnh ngộ ra pháp tắc, ào ạt đột phá cảnh giới của mình.

Do thực lực của hai người thực sự quá cường đại, thần niệm của vô số cường giả trực tiếp bị trọng thương, thậm chí có một số nguyên thần bị trọng thương.

Không có hàng trăm vạn năm tuế nguyệt e rằng khó có thể khôi phục, mỗi cử động của hai người đều có thần uy hủy thiên diệt địa.

Vu Tộc không có cường giả tiến lên, nếu không Hi Hòa sẽ bị chém giết trong phút chốc.

Dù sao hiện giờ Vu Tộc thực sự quá cường thịnh, so với năm xưa cường thịnh hơn trăm lần, trong đó cường giả càng nhiều không kể xiết.

Chỉ là Đại Vu năm xưa, hiện giờ vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, uy năng bộc phát giữa mỗi cử chỉ hành động đã đạt đến Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn.

Không kém cạnh Đế Tuấn và tầng thứ Tổ Vu năm xưa, khiến vô số thần ma phải khiếp sợ, Vu Tộc thực sự quá đáng sợ.

Nếu Vu Tộc muốn chinh chiến thiên hạ, e rằng không cần vạn năm, liền có thể thống nhất toàn bộ Hồng Hoang, trở thành bá chủ chân chính.

Sở dĩ các Đại Vu không ra tay, là muốn cho vô số chủng tộc và các thế lực biết.

Hiện giờ Vu Tộc đủ sức xưng bá thiên hạ, nhưng lại không muốn nhìn ánh mắt về đại địa Hồng Hoang.

Nếu không với thực lực của Vu Tộc có thể san bằng tất cả thế lực, dễ dàng thống nhất toàn bộ Hồng Hoang, trở thành vị bá chủ vô thượng.

Lúc này vô số thần ma chiến run, nội tình Vu Tộc thực sự quá thâm hậu, đủ để quét ngang mọi chủng tộc, không cần sợ hãi bất kỳ cường địch nào.

Trong mắt Hậu Nghệ bắn ra một đạo hàn quang, Tiên Thiên Sát Khí vô cùng khủng bố triệt để bộc phát, ẩn chứa thần uy vô cùng trong mỗi cử chỉ hành động.

Từng quyền từng quyền oanh ra, mỗi quyền đều chấn nát không gian, không gian triệt để vỡ nát.

Từng đạo quy tắc tu phục không gian, nhưng tốc độ tu phục kém xa tốc độ phá vỡ không gian của Hậu Nghệ.

Thái Âm Thần Kiếm bị từng quyền từng quyền đánh nát, bản nguyên ẩn chứa trong đó ngày càng ít, sắp không thể ngưng kết ra Thái Âm Thần Kiếm nữa.

Đôi mắt Hi Hòa vô cùng ngưng trọng, Thái Âm chi khí vô cùng khủng bố triệt để bùng phát, Thái Âm Thần Kiếm trong tay phát huy

đến cực hạn.

Lúc này ngưng tụ ra Thái Âm Thần Kiếm, ngưng tụ uy năng khủng bố cuối cùng.

Chương 248

Chém ra một kiếm sắc bén, một kiếm chém ra Thái Âm Thần Kiếm vỡ nát.

Tất cả sức mạnh đều ngưng kết trên một kiếm, ngưng tụ uy năng thao thiên bá đạo vô cùng, có thể dễ dàng bổ ra Đại Vu chi khu, ngay cả Tổ Vu chi khu cũng có thể chém giết.

Trong mắt Hậu Nghệ cũng xuất hiện một tia ngưng trọng, một kiếm này vô cùng khủng bố, gần như đã chạm đến giới hạn của Thánh Nhân.

E rằng không cần bao lâu nữa Hi Hòa, liền có thể vượt qua cảnh giới thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, do không muốn chờ đợi nữa, nên cưỡng ép ra tay.

Nếu đợi thêm nữa, khi thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hi Hòa không có chút hy vọng nào để báo thù rửa hận.

Trong Vu Tộc, có đến mười hai tôn Tổ Vu, huống chi trong Địa Phủ còn có một tôn cường giả tuyệt thế, có thể dễ dàng trấn áp nhật nguyệt.

Ngay cả cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng có khả năng sẽ bị đánh nát sống sượng, nếu so tài ở cùng đẳng cấp, mười hai tôn Tổ Vu có lẽ sẽ không ra tay.

Hi Hòa không có hy vọng báo thù, nếu không cũng sẽ không dùng cảnh giới Chuẩn Thánh đối kháng Hậu Nghệ, thậm chí còn tước đoạt bản nguyên Thái Âm Tinh, cưỡng ép ngưng tụ Thái Âm Thần Kiếm, muốn chém giết Hậu Nghệ, là vì chín đứa con báo thù.

Ánh mắt chư Thánh cũng rơi vào nơi đây, sức mạnh mà Hi Hòa có

thể bộc phát, ngay cả Thánh Nhân cũng phải nhìn bằng ánh mắt khác.

Thiên tư Hi Hòa vô cùng khủng bố, không kém cạnh Đế Tuấn, nhưng hiện giờ vì muốn báo thù cho con trai, đã rơi vào thế chết.

Nhục thân Hậu Nghệ quá cường hãn, có thể chống đỡ một kiếm sắc bén kia, hiện giờ quang mang tuy vạn trượng, nhưng một kiếm này không thể chém giết Hậu Nghệ.

Nhưng sức mạnh của Hi Hòa giảm sút rất nhiều, muốn tranh phong với Hậu Nghệ, trở nên vô cùng khó khăn.

Hiện giờ cảnh tượng hệt như Thánh Nhân đã đoán, Hậu Nghệ cứng rắn đỡ được một kiếm sắc bén, tuy bị thương nhẹ, nhưng không bị trọng thương, vẫn còn sức chiến đấu.

Trong mắt Hậu Nghệ tràn ngập sát ý vô biên, một bước đạp ra, một quyền oanh ra.

Chỉ thấy hừng hực Thái Dương Chân Hỏa, bộc phát bá đạo vô địch, uy năng đốt cháy Thương Khung, mang theo uy năng vô cùng khủng bố.

Đẩy lùi Hậu Nghệ, Hậu Nghệ lùi lại hàng ngàn trượng, trong mắt không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Bởi vì Hậu Nghệ phát hiện đó là Lục Áp, cảnh giới của Lục Áp tuy không yếu là Đại La Kim Tiên, nhưng khoảng cách với Chuẩn Thánh thực sự quá lớn.

Gần như là vực sâu khác biệt, chỉ dựa vào Lục Áp, căn bản không thể bức lui Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ có thể từ trong kim sắc Thái Dương Chân Hỏa cảm nhận được một mối đe dọa chí mạng, phải là Thái Dương Chân Hỏa do Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bộc phát.

Mới có thể khiến Hậu Nghệ cảm nhận được nguy cơ, chính vì nhục thân Hậu Nghệ thực sự quá cường hãn, nếu không đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, gần như không thể làm gì được Hậu Nghệ.

Địa Phủ.

Thông Thiên Giáo Chủ mở hai mắt, nhìn về phía Hậu Thổ Chí Tôn đang trong quá trình lĩnh ngộ, khóe miệng Nữ Oa Thánh Nhân không khỏi cong lên một nụ cười.

Thông Thiên Giáo Chủ một bước bước ra, biến mất trong Địa Phủ.

Trực tiếp phá vỡ không gian, đi đến trong Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung.

Hiện giờ Hồng Quân Lão Tổ đã đặt cờ, thiên địa là bàn cờ, vạn vật là quân cờ.

Hồng Quân Lão Tổ nhìn Thông Thiên Giáo Chủ tiến lên, trên mặt không khỏi mang theo nụ cười nhàn nhạt nói: "Đạo hữu mời." Thông Thiên Giáo Chủ trên mặt cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt nói: "Đạo hữu mời." Hai người lơ lửng trong hư không, trong mắt đạm mạc, nhìn về phía toàn bộ bàn cờ, khóe miệng đều cong lên một nụ cười.

Trong bàn cờ, chính là cục diện thiên địa Hồng Hoang hiện giờ.

Hai người muốn quyết định vận mệnh của vô số sinh linh Hồng Hoang, bất kể ai thắng ai thua, vận mệnh của vô số sinh linh đều sẽ bị lay động.

Số lượng sinh linh gián tiếp vẫn lạc trong tay hai người sẽ vô số kể, ngay cả thần ma, đại năng cũng không biết sẽ vẫn lạc bao nhiêu.

Cường giả giao thủ, mỗi cử động đều có vô số sinh linh vẫn lạc, vô số sinh linh quật khởi.

Đó là pháp tắc Hồng Hoang, lời nói và hành động của cường giả biến thành quy tắc.

Kẻ yếu là sâu kiến, không thể có chút phản kháng nào, chỉ có thể tuân theo quy tắc do cường giả đặt ra, không ai dám trái lời, nếu không sẽ phải vẫn lạc.

Chương 249

Lục Áp lúc này ở bên cạnh Hi Hòa, trên mặt tràn ngập một tia cấp thiết: "Hi Hòa, bản hoàng chưa chết, không cần phải hành động lỗ mãng như vậy." Hi Hòa lúc này không khỏi thân thể run lên, trong mắt chảy ra hai hàng lệ trong, nhìn về phía Lục Áp, mang theo thao thiên nộ hỏa: "Chẳng lẽ ngay cả con cũng muốn đoạt xá hay sao?" Trong mắt Lục Áp mang theo một tia đạm nhiên: "Bản hoàng đã để lại hai đạo nguyên thần hóa thân, có thể miễn cưỡng bộc phát chiến lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Vào thời khắc mấu chốt, hai đạo hóa thân của bản hoàng, liền sẽ khống chế nhục thân Lục Áp.

Nguyên thần bản hoàng đang thai nghén trong thế giới khai tịch, khi đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chính là ngày bản hoàng trọng sinh." Nét mặt giận dữ của Hi Hòa mới có vài phần hòa hoãn, nếu Đế Tuấn muốn đoạt xá con trai của nàng.

Hi Hòa dù có liều mạng, cũng sẽ chém giết Đế Tuấn tại đây.

Hiện giờ Hi Hòa chỉ còn lại Lục Áp, mặc dù bái nhập môn hạ Nguyên Thủy Thánh Nhân, nhưng Nguyên Thủy Thánh Nhân không thích Yêu Tộc.

Do đó cuộc sống của Lục Áp cũng không hề tốt, nhưng dù sao cũng là đệ tử môn hạ Nguyên Thủy Thánh Nhân, sẽ không có nguy hiểm tính mạng.

Hi Hòa từ lo lắng chuyển sang vui mừng, trên mặt lộ ra một tia hỉ sắc: "Hãy chém giết Hậu Nghệ, báo thù cho chín con ta." Lục Áp lại lắc đầu nói: "Hiện giờ không thể chém giết Hậu Nghệ, nếu không các Tổ Vu sẽ xuất thế, ngay cả Nguyên Thủy Thánh Nhân, cũng không thể

bảo vệ Lục Áp." Trong mắt Hi Hòa lại tràn ngập phẫn nộ vô tận, trong thể nội phảng phất có thao thiên nộ hỏa cháy bừng, lúc này không khỏi một tiếng gầm giận dữ: "Không dám sao, vậy bản cung đi!" Hi Hòa lúc này đốt cháy nguyên thần, nhục thân, ngưng tụ khí tức của mình đến cực hạn, giữa mỗi cử chỉ hành động ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô biên.

Lục Áp không khỏi thở dài một tiếng, trong mắt có hừng hực Thái Dương Chân Hỏa cháy bừng, tay đặt lên đầu Hi Hòa.

Hi Hòa vốn muốn đốt cháy tất cả, bộc phát một đòn khủng bố, nhưng hiện giờ bị một cỗ sức mạnh vô cùng cường đại, cưỡng ép chấm dứt.

Lục Áp chỉ một bước đạp ra, trong mắt mang theo một tia phẫn nộ, hướng về Hậu Nghệ, toàn thân ngưng tụ uy năng bá đạo vô cùng.

Hừng hực Thái Dương Chân Hỏa cháy bừng, phảng phất có thể dễ dàng đốt cháy tất cả, ngay cả không gian, thời gian, cũng có thể đốt cháy.

Trong mắt Hậu Nghệ cảm nhận được sự uy hiếp, Tổ Vu chi khu ngưng tụ đến cực hạn, bộc phát thần uy vô cùng khủng bố.

Từng quyền từng quyền vung ra, trong tay vung ra chín quyền, ẩn chứa thần uy bá đạo vô cùng, ngay cả Thần Ma cũng bị một quyền chấn nát, cường giả Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn trúng một quyền, cũng sẽ gãy xương đứt gân, nguyên thần phá toái, nhục thân tan rã.

Trong mắt Lục Áp lóe lên một tia khinh thường, lúc này một bước đạp ra, một chưởng vỗ xuống.

Uy năng nắm đấm sắt vô cùng khủng bố, trực tiếp bị đánh tan.

Lục Áp lại một bước đạp ra, một chưởng vỗ xuống.

Trong đó ẩn chứa hừng hực Thái Dương Chân Hỏa, ngay cả Tổ

Vu chi khu cũng có thể đốt cháy, hoặc chỉ cần dính Thái Dương Chân Hỏa, ngay cả Tổ Vu chi khu cũng sẽ bị đốt sạch.

Trong mắt Hậu Nghệ tràn ngập ngưng trọng vô tận, Tiên Thiên Sát Khí vô cùng khủng bố ngưng tụ, từng đạo thần uy thao thiên bùng nổ, Cửu Chuyển Huyền Công vận chuyển, phụ Tiên Thiên Sát Khí lên thể biểu, có phòng ngự vô địch.

Một chưởng vô cùng khủng bố vỗ xuống, mang theo Thái Dương Chân Hỏa bá đạo vô cùng, trực tiếp vỗ trúng Hậu Nghệ.

Tiên Thiên Sát Khí trên thể biểu Hậu Nghệ, trực tiếp bị đánh tan, Tổ Vu chi khu dính Thái Dương Chân Hỏa.

Thân thể không ngừng bắt đầu cháy, máu trong cơ thể cũng đang không ngừng bị đốt cháy, bắt đầu sôi trào.

Phảng phất không thể chịu đựng Thái Dương Chân Hỏa khủng bố như vậy, trong đó ẩn chứa ý chí của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, căn bản không phải Hậu Nghệ có thể chịu đựng được.

Hậu Nghệ lúc này vô cùng thống khổ, trong mắt tràn ngập nộ hỏa vô tận, vận chuyển Tiên Thiên Sát Khí trong thể nội, muốn dập tắt Thái Dương Chân Hỏa.

Trong lòng Hi Hòa tràn ngập sảng khoái vô tận, trong mắt mang theo ý cười vô tận, lúc này khí tức đang không ngừng bạo trướng, phảng phất muốn trùng phá Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn cấm cố, đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Một giọng nói bá đạo vô cùng vang lên, tràn ngập ngạo mạn vô tận. "Đế Tuấn, dám khi ta Vu Tộc vô năng sao?" Tổ Vu chi khu do Chúc Dung hóa thành, tản mát Tiên Thiên Sát Khí hùng hậu vô tận, phảng phất có thể dễ dàng đốt cháy tất cả, mang theo thần uy thao thiên vô biên, phảng phất có thể dễ dàng trấn áp tất cả, thần ma chiến

run không thôi, không dám trực diện thần uy thao thiên của y.

Lục Áp lúc này không khỏi cau mày, khí thế mà Chúc Dung có thể bộc phát, so với năm xưa cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Mặc dù không đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng đã vô hạn tiếp cận, e rằng chỉ cần có cơ duyên, liền có thể thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Lực lượng nhục thân có thể sánh ngang cường giả cấp bậc Thiên Đạo, Thiên Đạo giáng xuống Thiên Phạt, cũng không làm gì được các Tổ Vu.

Mỗi một vị Tổ Vu thực lực kinh thiên động địa, đều chỉ còn thiếu một chút cảm ngộ, liền có thể đột phá thành nhân vật Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Xa xa không phải tồn tại mà các đại năng Hồng Hoang hiện giờ có thể chống đỡ, khoảng cách thực sự quá lớn, dùng từ trời vực cách biệt cũng khó mà hình dung khoảng cách đó.

Lúc này vô số đại năng đều tâm thần chấn động, chẳng lẽ Đế Tuấn còn sống?

Chương 250

Cần biết rằng Đế Tuấn đã đâm đổ Bất Chu Sơn, không biết đã đắc tội bao nhiêu cường giả thần ma.

Nếu tu vi hiện giờ không cao, ắt sẽ có vô số cường giả thần ma truy sát Đế Tuấn.

Đế Tuấn đâm đổ Bất Chu Sơn, muốn vô số sinh linh chôn cùng.

Đã phạm phải chúng nộ, khiến vô số thần ma nộ hỏa trùng thiên.

Chỉ là sức mạnh mà Đế Tuấn có thể bộc phát hiện giờ, mặc dù không cường đại như năm xưa, nhưng cũng không kém cạnh bao nhiêu, mỗi cử chỉ hành động đều ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vô thượng.

Vẫn đạt đến cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thần uy thao thiên bộc phát ra, vẫn khiến vô số Ma Thần sợ hãi.

Chúc Dung lúc này phất tay, thu Thái Dương Chân Hỏa trên người Hậu Nghệ đi, Thái Dương Chân Hỏa tuy bá đạo vô cùng, nhưng thân thể Chúc Dung cường hãn, siêu việt Tổ Vu chi khu, gần như tiếp cận cường độ nhục thân của Hỗn Độn Ma Thần.

Huống chi y còn nắm giữ Nam Minh Ly Hỏa, tuy chiến lực không bằng Thái Dương Chân Hỏa, nhưng cũng không kém cạnh bao nhiêu.

Hậu Nghệ lúc này cung kính: "Hậu Nghệ bái tạ Chúc Dung Tổ Vu." Chúc Dung trên mặt mang theo nụ cười sảng khoái nói: "Không cần đa lễ, sau này ngươi ắt sẽ đạt được tu vi ngang bằng với chúng ta." Trên mặt Hậu Nghệ lộ ra một tia hổ thẹn nói: "Thần uy Tổ Vu cái thế, Hậu Nghệ không kịp cũng là lẽ thường." Chúc Dung trên mặt lộ ra một tia nụ cười, hai mắt nhìn chằm chằm Lục Áp, ngữ khí vô cùng

băng lãnh: "Chỉ là một con súc sinh lông vũ, cũng dám làm càn trong bộ lạc Vu Tộc ta, đơn giản là không biết sống chết." Chúc Dung một bước đạp ra, toàn thân tản mát khí diễm hùng hậu, toàn thân xuất hiện Nam Minh Ly Hỏa, tản mát khí tức bá đạo khủng bố vô tận.

Tổ Vu chi khu, bộc phát không chút che giấu, lúc này nắm đấm sắt vung lên.

Mang theo thần uy vô cùng khủng bố, một quyền oanh về phía Lục Áp.

Lục Áp vội vàng tránh né, không dám chịu đựng mũi quyền, nếu không sẽ bị trọng thương, thậm chí vẫn lạc tại chỗ.

Đế Tuấn tuy có hai đạo hóa thân trấn giữ, nhưng sức mạnh bộc phát ra chỉ đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, muốn chiến thắng cường giả như Tổ Vu, thì vô cùng khó khăn.

Lục Áp phất tay, trong tay xuất hiện một kiện linh bảo, tản mát quang mang vô tận, Trảm Tiên Hồ Lô.

Đó là Đông Hoàng Thái Nhất năm xưa, lợi dụng vô tận Tiên Thiên chi vật, chế tạo ra Hậu Thiên Chí Bảo, ẩn chứa thần uy vô tận.

Ngay cả thân thể Thánh Nhân, cũng có thể chém thành hai đoạn.

Lục Áp lúc này như Thần Ma bái xuống, ngữ khí mang theo thần uy vô tận: "Xin bảo bối quay người!" Âm thanh mang theo vô tận hùng vĩ, ẩn chứa từng đạo pháp tắc, thần uy vô tận.

Từ đó bắn ra một đạo bạch mang, ẩn chứa thần uy khai thiên tích địa, dễ dàng phá vỡ không gian, nhật nguyệt tinh thần.

Chém lên nắm đấm sắt của Chúc Dung, trên nắm đấm sắt của Chúc Dung, xuất hiện một vết thương sâu đến xương, máu tươi nhỏ giọt.

Đủ thấy Trảm Tiên Hồ Lô khủng bố đến mức nào, trong đó còn kẹp lẫn công đức, càng là một kiện Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, uy năng vô tận mà nó ẩn chứa.

Không kém cạnh một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí có phần còn hơn, thần uy khủng bố ẩn chứa trong đó, có thể dễ dàng chém nát tất cả.

Nhục thân Chúc Dung cường đại đến mức nào, cường đại vô địch, sinh mệnh lực vô cùng vượng thịnh, vết thương có thể nhìn thấy bằng mắt thường, không ngừng khôi phục.

Chỉ chớp mắt liền khôi phục.

Khóe miệng Chúc Dung lóe lên một tia khinh thường, toàn thân bao trùm khí tức bá đạo vô cùng, cuốn quét toàn bộ đại địa Hồng Hoang, Tổ Vu chi khu triệt để bộc phát.

Phảng phất giữa thiên địa chỉ có bóng dáng Tổ Vu chi khu, giữa mỗi cử chỉ hành động phảng phất ẩn chứa thần uy vĩ ngạn vô tận, một chân đạp xuống.

Mang theo thần uy vô biên, áp bách về phía Lục Áp, mang theo uy năng pháp tắc vô cùng vô tận, ngưng tụ uy năng khủng bố của Nam Minh Ly Hỏa.

Giữa thiên địa hình thành từng đạo quy tắc, muốn tu phục không gian đã vỡ nát, do thần uy Chúc Dung quá đỗi hùng vĩ và khủng bố, ngay cả Thiên Đế cũng phải run rẩy.

Quy tắc khó có thể khôi phục không gian trong thời gian ngắn, chính vì thực lực Chúc Dung quá đỗi cường hãn, chấn động khiến người ta cảm thấy khủng bố, cảm thấy chấn động.

Trong mắt Lục Áp lóe lên một tia hàn mang, toàn thân bao trùm khí diễm vô cùng khủng bố, không ngừng chú nhập vào Trảm Tiên Hồ

Lô.

Trảm Tiên Hồ Lô, quang mang đại thịnh, ẩn chứa quang mang vô cùng khủng bố, bộc phát uy áp khủng bố có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, bao trùm toàn bộ đại địa Hồng Hoang.

Thần ma hải nội cũng vì thế mà rung động, không dám trực diện thần mang thao thiên của nó. "Xin bảo bối quay người." Âm thanh như sấm sét cuồn cuộn, vang vọng khắp đại địa Hồng Hoang.

Chương 251

Từ đó một đạo bạch mang bắn ra, có thể dễ dàng chém nát tất cả, ngay cả không gian cũng xuất hiện vô số vết nứt, không chịu nổi uy năng khủng bố Thông Thiên triệt để.

Chúc Dung một chân đạp xuống, bạch mang từ dưới chân Chúc Dung chém ra, vô số máu tươi vương vãi, chỉ vài hơi thở liền lại khôi phục.

Chúc Dung phất tay, tóm lấy đạo bạch mang đó, ngay cả thần uy quỷ thần cũng khó thoát.

Trong tay Chúc Dung chính là một thanh tiểu đao huyết sắc, trong đó ẩn chứa vô tận máu tươi, trong đó có hồn phách Nhân Tộc.

Lúc này vô số thần ma mới hiểu ra, vì sao tiểu đao huyết sắc này khủng bố đến vậy, ngay cả nhục thân Tổ Vu cũng có thể chém phá.

Bởi vì trong đó ẩn chứa hồn phách Nhân Tộc, chỉ cần có hồn phách Nhân Tộc gia trì linh bảo, liền có lực phá hoại khủng bố, ẩn chứa khả năng chém phá nhục thân khủng bố của Tổ Vu.

Đó chính là chí bảo sát lục khủng bố nhất giữa thiên địa, ẩn chứa thần uy vô cùng khủng bố.

Chúc Dung dùng tay tóm lấy, trực tiếp bóp nát chí bảo sát lục đó.

Oan hồn Nhân Tộc trong đó, từ đó thoát ra hướng về Chúc Dung cung kính: "Đa tạ tiền bối ra tay, cứu chúng ta thoát khỏi bể khổ." Các oan hồn Nhân Tộc cung kính hành một lễ, lập tức bị một cỗ lực lượng dẫn dắt, dẫn dắt vào Địa Phủ, đi chuyển thế nhập luân hồi.

Nhân Tộc Thánh Đình.

Trong mắt Nhân Vương tràn ngập thao thiên nộ hỏa, mang theo uy

nghiêm vô cùng khủng bố nói: "Cường giả Nhân Tộc nghe lệnh.

Hãy đi cướp đoạt thần binh trong tay Yêu Vương, phá hủy nó.

Cứu các tiền bối Nhân Tộc hồn phách." Âm thanh như sấm sét cuồn cuộn, vang vọng khắp thiên địa, ẩn chứa uy nghiêm vô thượng, trong đó ẩn chứa thao thiên nộ hỏa.

Khiến vô số cường giả Nhân Tộc đều kinh hồn bạt vía, mang theo phẫn nộ vô biên, đó là sự thống hận đối với Yêu Tộc, cùng với nộ hỏa trùng thiên.

Vô số cường giả xông lên trời, hướng về nơi tàn dư của cường giả Yêu Tộc mà đi, muốn chém giết cường giả Yêu Tộc đoạt lấy linh bảo, cứu về tiên hiền Nhân Tộc.

Vô số Nhân Tộc ra tay, chém giết không biết bao nhiêu Yêu Tộc, phàm là bảo vật Yêu Tộc luyện chế đều bị hủy diệt.

Cứu được không biết bao nhiêu oan hồn Nhân Tộc, chuyển thế nhập luân hồi.

Nhân Tộc cũng trong một thế này, xuất hiện vô số thiên kiêu.

Tiên Thiên Đạo Thể vô số kể, nguyện ý có Thiên Đạo khí vận gia trì.

Ngày Nhân Tộc quật khởi, đã đến!

Lục Áp chỉ một ngụm máu tươi phun ra, Trảm Tiên Hồ Lô vỡ nát, Lục Áp cũng chịu trọng thương, e rằng trong thời gian ngắn căn bản khó có thể khôi phục, cần vô tận thời gian, mới có thể khôi phục bản nguyên.

Một đạo hóa thân Đế Tuấn để lại vỡ nát, chỉ còn lại một đạo hóa thân khác, nếu đạo hóa thân khác cũng vỡ nát, Lục Áp e rằng khó thoát kiếp nạn.

Trong mắt Hi Hòa lộ ra sợ hãi, lập tức mang theo thần sắc kiên định vô biên, bắt đầu đốt cháy nguyên thần của mình, nhục thân.

Lục Áp một chưởng vỗ xuống, trực tiếp phong tỏa toàn thân tu vi của Hi Hòa, sức mạnh trong thể nội điên cuồng dũng động, một chưởng vung ra.

Hi Hòa hóa thành một đạo quang mang, quay về Thái Âm Tinh, gặp phải quang mang vô cùng khủng bố, trực tiếp chống đỡ công kích của Thái Âm Tinh.

Hi Hòa liền biến mất trong hạch tâm Thái Âm Tinh, phảng phất từ trước đến nay chưa từng xuất hiện.

Trong mắt Lục Áp mang theo điên cuồng, khí tức không ngừng bắt đầu mạnh lên, chớp mắt liền đột phá Chuẩn Thánh, lại chỉ vài hơi thở, liền tiếp cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Sức mạnh của Lục Áp lúc này không kém cạnh năm xưa, chỉ là không còn nguyên nguyên bất đoạn như năm xưa, nhưng vẫn ẩn chứa lực lượng vĩ ngạn vô thượng, giữa mỗi cử chỉ hành động ẩn chứa thần uy thao thiên vô cùng khủng bố.

Trong mắt Chúc Dung lóe lên một tia khinh thường, lúc này không khỏi mãnh liệt một chân đạp ra, mang theo khí diễm bá đạo vô cùng.

Trực tiếp một cước đạp về phía Lục Áp, mang theo Nam Minh Ly Hỏa vô cùng khủng bố, từng đạo pháp tắc Hỏa chi ngưng tụ, mang theo uy năng che trời lấp đất vô cùng khủng bố, có thể chấn nát nhật nguyệt.

Uy năng vô cùng khủng bố, nhật nguyệt rung động, tinh thần vỡ nát, phảng phất không chịu nổi thần uy khủng bố Thông Thiên triệt để.

Lục Áp bị một cước đạp xuống, toàn thân xương cốt đứt gân, gần

như sắp hóa thành thịt nát.

Chương 252

Trong thể nội Lục Áp một đạo quang mang trùng thiên, che trời lấp đất, khí tức vô cùng vĩ ngạn, hiển nhiên muốn so với khí tức Đế Tuấn còn hùng vĩ khủng bố hơn.

Trong hư không hiện ra hư ảnh Nguyên Thủy Thánh Nhân, khí tức vô cùng khủng bố, so với năm xưa khủng bố hơn không biết bao nhiêu lần, trong mắt đạm nhiên nói: "Chúc Dung, nể mặt Bản tọa, tha cho y một con đường sống." Trong mắt Chúc Dung lóe lên một tia khinh thường, mang theo đạo âm vô thượng như hồng chung đại lữ: "Nguyên Thủy, súc sinh khi sư diệt tổ, cũng dám ở đây phóng túng.

Ngay cả Phụ Thần cũng không nhận, có tư cách gì mà phóng túng trước mặt Bản tọa?

Lại dám nói khoác không biết ngượng trước mặt Bản tọa, không biết trời cao đất rộng." Nguyên Thủy Thánh Nhân, trong mắt tràn ngập thao thiên nộ hỏa, gần như có thể đốt cháy Thương Khung, thần ma hải nội đều phải vì thế mà chiến run, không dám trực diện thần uy thao thiên của y. "Hừ!" Nguyên Thủy Thánh Nhân toàn thân tản mát khí tức bá đạo vô cùng, uy nghiêm vô cùng khủng bố bộc phát, bàn tay Thánh Nhân vô cùng khủng bố hạ xuống.

Mang theo uy áp Thánh Nhân Thông Thiên triệt để, uy năng vô cùng khủng bố ngưng tụ, có thể nghiền nát tất cả, nhật nguyệt tinh thần dễ dàng vỡ nát, không chịu nổi thần uy thao thiên bộc phát.

Trong mắt Chúc Dung tràn ngập khinh thường vô tận, trong thể nội ngưng tụ thao thiên khí diễm, Tổ Vu chi khu vô cùng khủng bố triệt để bộc phát, nắm đấm sắt vung lên.

Nắm đấm sắt mang theo Nam Minh Ly Hỏa vô tận, ẩn chứa thần

uy hủy thiên diệt địa, nhật nguyệt tinh thần, có thể dễ dàng chấn phá, không chịu nổi uy năng vĩ ngạn.

Bàn tay Thánh Nhân trực tiếp bị một quyền đánh xuyên, hư ảnh Nguyên Thủy Thánh Nhân trực tiếp bị đánh nát.

Nếu Nguyên Thủy Thánh Nhân chân thân tự mình đến, có lẽ Chúc Dung khó có thể chống đỡ uy năng Thánh Nhân, nhưng chỉ là một đạo hư ảnh do sức mạnh ngưng kết.

Lại làm sao có thể chống đỡ Tổ Vu chi khu khủng bố vô cùng như Chúc Dung, nhục thân cường đại đến trình độ vô biên, giữa mỗi cử chỉ hành động ẩn chứa sức mạnh vĩ ngạn vạn phần.

Nắm đấm sắt có thể đánh nát Đại Thiên Thế Giới, huống chi chỉ là một đạo hư ảnh do sức mạnh Thánh Nhân ngưng kết mà thôi.

Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

Trong mắt Nguyên Thủy Thánh Nhân tràn ngập thao thiên nộ hỏa, toàn thân bao trùm uy năng khủng bố Thông Thiên triệt để, nộ hỏa vô cùng khủng bố đốt cháy tất cả, phảng phất Thương Khung đều có thể trấn áp.

Lão Tử Thánh Nhân trên mặt lộ ra thần sắc đạm nhiên nói: "Nhị đệ, hiện giờ Vu Tộc thế lớn.

Ngay cả chúng ta liên thủ, cũng không phải đối thủ của Vu Tộc." Nộ hỏa trong mắt Nguyên Thủy Thánh Nhân dần dần tiêu tán, ánh mắt nhìn về phía bóng dáng Lục Áp, một cỗ Tiên Thiên Linh Khí thiên địa vô cùng khủng bố dũng động.

Hóa thành bàn tay Thánh Nhân, hướng về bóng dáng Lục Áp mà tóm lấy.

Trong mắt Chúc Dung lóe lên một tia khinh thường, không hề để ý bàn tay Thánh Nhân, nếu không chỉ là do Tiên Thiên Linh Khí ngưng

tụ thành, một quyền liền có thể đánh nát.

Chúc Dung nhìn về phía Hậu Nghệ, mang theo bá đạo vô tận cùng cuồng ngạo: "Sau này Đế Tuấn do ngươi xử lý, khi nào chém giết Đế Tuấn.

Bản tọa liền ban cho ngươi một giọt tinh huyết, phá vỡ cấm cố trong thể nội." Hậu Nghệ lúc này trên mặt lộ ra sắc cuồng hỉ, cung kính: "Đa tạ Tổ Vu ban thưởng." Lập tức Chúc Dung rời đi, quay về Bàn Cổ Điện.

Mười một tôn cường giả Tổ Vu đều tản mát khí tức kinh thiên động địa, toàn thân đều bao quanh 12 loại pháp tắc, mỗi loại pháp tắc đều vô cùng bá đạo, tràn ngập thần uy bá đạo vô tận.

Sắp sửa đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cấm cố huyết mạch gần như sắp phá vỡ, một khi đột phá thực lực liền sẽ đột phi mãnh tiến.

Cường đại hơn vạn lần không chỉ, khi đó giữa mỗi cử chỉ hành động có thể hủy diệt Hồng Hoang, thậm chí có thể khai tịch ra thế giới có thể tồn tại trong Hỗn Độn.

Chỉ là không biết cần bao nhiêu tuế nguyệt, mới có thể làm được như vậy.

Vô số Ma Thần chấn động, thực lực Vu Tộc quá đỗi đáng sợ, ngay cả Thánh Nhân cũng kiêng kỵ vạn phần.

Lại có ai dám đối đầu với Thánh Nhân, Vu Tộc có thực lực khủng bố như vậy.

Đối với vô số chủng tộc mà nói, liền là một thanh lợi kiếm treo trên đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể chém xuống.

Khiến vô số chủng tộc trong lòng mang theo sát ý vô tận, muốn triệt để tiêu diệt Vu Tộc, nhưng thực lực Vu Tộc thực sự quá đỗi

cường hãn.

Ngay cả tất cả chủng tộc hợp lại, cũng không thể là đối thủ của Vu Tộc, do đó không có bất kỳ chủng tộc nào dám đứng ra.

Nếu không liền sẽ chịu đựng đòn đánh sét đánh, Vu Tộc tùy tiện phái ra một vị Đại Vu, đều có thể diệt đi bất kỳ chủng tộc nào.

Chỉ có Nhân Tộc có thể miễn cưỡng chống đỡ một hai, các chủng tộc khác có lẽ không chống đỡ được vài ngày, liền sẽ bị diệt tộc triệt để.

Ngay cả khi thanh kiếm treo trên đầu, cũng không có bất kỳ chủng tộc nào dám ra tay, thậm chí ngay cả chủng tộc dám lên tiếng cũng không có.

Chương 253

Chỉ sợ chọc giận Vu Tộc, sau đó phái ra một vị Đại Vu, trấn áp các đại chủng tộc.

Trong Tử Tiêu Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ, Hồng Quân Lão Tổ hai người đánh cờ, ẩn chứa vô tận huyền diệu, trong đó ẩn chứa vô tận đại đạo huyền bí.

Tựa như Hắc Long, Bạch Long đang không ngừng đại chiến, Hắc Long trực tiếp bị Bạch Long thôn phệ.

Hồng Quân Lão Tổ một ngụm máu tươi phun ra, trong mắt lóe lên một tia kinh hãi, ngữ khí lại vô cùng bình đạm nói: "Mưu kế của Đạo hữu, thiên hạ vô song, lão đạo bái phục!" Thông Thiên Giáo Chủ ánh mắt đạm mạc, khóe miệng cong lên một tia nụ cười nhàn nhạt: "Hồng Quân Lão Tổ, cả đời tu vi đã đạt đến cảnh giới cường giả Bán Bộ Thiên Đạo.

Chỉ còn một bước nữa, liền có thể bước vào cảnh giới Thiên Đạo.

Có tu vi vô biên, có thể ngạo thị Thương Khung, vô địch trong Hồng Hoang." Khóe miệng Hồng Quân Lão Tổ lộ ra nụ cười khổ, ngữ khí vô cùng bình đạm nói: "Đạo hữu, thật là quá khen.

Đạo hữu chưa đến trăm vân hội, liền tu luyện đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Viên Mãn.

Tài thiên tư tuyệt đỉnh, Hồng Hoang không ai có thể chống lại." Thông Thiên Giáo Chủ trên mặt lộ ra một tia nụ cười nhàn nhạt, lập tức biến mất trong Hỗn Độn, đi đến đạo trường của mình.

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Các đệ tử Tiệt Giáo hiện giờ xung quanh đều đang đột phá, tuyệt

đại đa số đã đạt đến Đại La Kim Tiên.

Xung quanh vô cùng cao thâm, hiện giờ đều đang bế quan cảm ngộ thiên địa đại đạo, hy vọng có thể từ đó lĩnh ngộ ra vài phần ảo diệu, từ đó đề thăng tu vi của mình.

Thiên Đình phái Thái Bạch Kim Tinh gửi thiệp mời, cho vô số cường giả thần ma, cùng với các đại năng.

Có vô số cường giả nể mặt Hồng Quân Lão Tổ mà đến, dù sao Hạo Thiên tuy thực lực không yếu, nhưng các Ma Thần không phải ai cũng nể mặt.

Dù sao thế lực các Thần Ma vô cùng khủng bố, tuy không bằng Thiên Đình, nhưng cũng không sợ bất kỳ thế lực nào.

Chớp mắt đã trôi qua vài ngàn năm.

Từng tôn cường giả tuyệt thế, hướng về Thiên Đình mà đi, cũng có không ít cường giả không đến, không nể mặt Thiên Đình.

Nhưng tuyệt đại đa số đều đến, dù sao Tiên Thiên Linh Quả, toàn bộ Hồng Hoang cũng không có bao nhiêu, huống chi hiện giờ mỗi người đều có thể có được một quả Tiên Thiên Linh.

Nếu có thể lĩnh ngộ Pháp Tắc Thủy trong đó, liền có cơ hội thành Đại La Kim Tiên, nhảy ra ngoài tam giới, không còn trong tâm ta, mạng ta do ta không do trời.

Cảnh giới mà vô số cường giả mơ ước, nhưng muốn đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, thì quả thực muôn vàn khó khăn, mức độ khó khăn đó, khiến vô số cường giả đều sinh lòng tuyệt vọng.

Dù sao không có bất kỳ thế lực nào, lại không có nội tình, muốn đột phá Đại La Kim Tiên, thậm chí muốn tiếp xúc pháp tắc.

Đều không thể, trong đó liền phải dựa vào cơ duyên, nếu có cơ

duyên, quan sát nhật nguyệt sơn xuyên, thiên địa hà lưu, liền có thể cảm ngộ ra pháp tắc.

Hoặc giả lĩnh ngộ lực kinh thiên động địa, quan sát nhật nguyệt tinh thần, liền có thể lĩnh ngộ ra đại đạo pháp tắc, từ đó một cử đột phá Đại La Kim Tiên.

Thiên Đình!

Từng tôn tiên nhân hàng lâm, tu vi có cao có thấp, thấp nhất cũng là cường giả cấp Kim Tiên, khủng bố nhất liền là cường giả Chuẩn Thánh đến.

Tản mát khí diễm vô cùng khủng bố, bao trùm toàn bộ Thiên Đình, khiến vô số thần ma chiến run, không dám trực diện uy nghiêm thao thiên đó.

Trong mắt Hạo Thiên lóe lên một thân nộ ý, không tự chủ được bộc phát khí diễm thao thiên vô cùng khủng bố.

Đem tất cả khí tức đều áp xuống, nhưng tất cả cường giả tại chỗ đều cảm nhận được một cỗ cảm giác nghẹt thở vô cùng cường đại.

Hạo Thiên cho chư vị cường giả một màn hạ mã uy, Thiên Đình là sân nhà của Hạo Thiên, cũng chỉ có Thánh Nhân mới có thể lấn át chủ nhà.

Ngay cả cường giả khủng bố đến mấy, cũng không thể lấn át chủ nhà, nếu không sẽ phải chịu đựng nộ hỏa của Ngọc Hoàng Đại Đế, Ngọc Hoàng Đại Đế dù sao cũng là cường giả cấp bậc Chuẩn Thánh.

Lại kẹp thêm Thiên Đình khí vận công đức khủng bố gia trì, khí tức có thể bộc phát ra, gần như là tồn tại vô địch dưới Thánh Nhân.

Do đó khiến các Thần Ma, đều không khỏi cúi đầu, thu liễm khí tức của mình.

Chương 254

Khiến các tiên nhân tại chỗ, mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, không còn cỗ khí thế thịnh khí lăng nhân áp bách trước đó.

Nếu không cường giả Kim Tiên chỉ có thể run rẩy, thậm chí ngay cả sức cử động cũng không có, có thể thấy, sự áp bách của cường giả đối với kẻ yếu khủng bố đến mức nào.

Từng vị Tiên Thiên Thần Thai Ma hàng lâm, tản mát khí diễm thao thiên vô cùng khủng bố, không kém cạnh Hạo Thiên, nhưng lại không bộc phát ra để chống lại.

Trên mặt Hạo Thiên mang theo nụ cười: "Đạo hữu mời." Trấn Nguyên Tử trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt nói: "Đạo hữu mời." Trấn Nguyên Tử rời khỏi Địa Phủ, quay về động phủ của mình, lĩnh ngộ thiên địa đại đạo, tham ngộ Thiên Đạo, sau đó phản bổ Địa Đạo.

Trấn Nguyên Tử là Nhân Sâm Quả Thụ hóa hình thành, nhưng bản thể lại phân ly, do đó hình thành cá thể độc lập.

Trấn Nguyên Tử nếu có thể phục dụng Bàn Đào, tu vi khẳng định có thể tiến thêm một bước, có vạn phần tu vi, trong tay bưng hai quả Nhân Sâm Quả, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt: "Hai quả Nhân Sâm Quả không thành kính ý." Hạo Thiên trên mặt mang theo nụ cười nồng hậu: "Đạo hữu khách khí rồi." Đột nhiên có người lớn tiếng hô: "Trấn Nguyên Tử Đại Tiên dâng lên hai quả Nhân Sâm Quả." Âm thanh truyền khắp toàn bộ Thiên Đình, vô số thần ma hải nội nghe được vô cùng rõ ràng, trong lòng cũng không cảm thấy bất ổn.

Dù sao trong tay Trấn Nguyên Tử có Nhân Sâm Quả Thụ, tuy ba

vạn năm nở hoa một lần, ba vạn năm kết quả một lần, ba vạn năm mới có thể chín.

Nhưng từ thuở khai thiên lập địa, đã trải qua không biết bao nhiêu vạn cái nguyên hội, Nhân Sâm Quả Thụ không biết đã nở hoa kết quả bao nhiêu lần?

Do đó hai quả Nhân Sâm Quả, không khiến các Thần Ma kinh hãi, dù sao cũng đều là Tiên Thiên Linh Quả, mặc dù dược hiệu xa thắng Bàn Đào.

Nhưng lại không có bao nhiêu người thực sự biết diệu dụng của Nhân Sâm Quả, dù sao toàn bộ Hồng Hoang cũng không có bao nhiêu người từng nếm Nhân Sâm Quả.

Hơn nữa tu vi Trấn Nguyên Tử cao thâm, lại đầu dựa vào Thông Thiên Giáo Chủ, gần như không ai dám trêu chọc, ngay cả Thánh Nhân, cũng không dám trêu chọc.

Chính vì Thông Thiên Giáo Chủ thực sự quá đỗi cường hãn, ngay cả Hồng Quân Lão Tổ cũng không phải đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ, trên toàn bộ đại địa Hồng Hoang, lại có ai là đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ?

Đa Bảo Đạo Nhân trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, bước đi sen nở Thiên Đình, khí tức vô cùng sâu thẳm, hiển nhiên cũng đã tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hạo Thiên không khỏi vội vàng nghênh đón, trên mặt mang theo nụ cười nồng hậu nói: "Đạo hữu mời." Đa Bảo Đạo Nhân trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt: "Ba giọt Tam Quang Thần Thủy, không thành kính ý, xin cười mà nhận." Hạo Thiên trên mặt lộ ra một tia kinh hãi, không ngờ Đa Bảo Đạo Nhân lại tặng một chí bảo như vậy.

Tam Quang Thần Thủy, đó mới thực sự là thần thủy vô thượng.

Đối với Tiên Thiên Linh Căn có diệu dụng vô thượng, nếu rưới lên một giọt, liền có thể khôi phục bản nguyên, có thể khiến Tiên Thiên Linh Quả chín nhanh hơn, chỉ cần một giọt.

Các Thần Ma tại chỗ cũng không khỏi tâm thần chấn động, đó là Tam Quang Thần Thủy trong truyền thuyết, toàn bộ thiên địa Hồng Hoang đều cực kỳ hiếm có.

Đệ tử Thông Thiên Giáo Chủ là Đa Bảo Đạo Nhân thực sự tài đại khí thô (giàu có và hào phóng), xứng với vô số bảo vật trong tay Thông Thiên Giáo Chủ.

Vô số bảo vật trong tay Thông Thiên Giáo Chủ, vẫn là bảo vật mà vô số Thần Ma mơ ước, vài kiện tồn tại cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí có hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo.

Đó là chí bảo mà ngay cả Thánh Nhân cũng mơ ước, nhưng không ai dám ra tay cướp đoạt, chỉ cần dám ra tay, liền sẽ có kết cục hồn phi phách tán.

Ngay cả chân linh cũng sẽ phá toái, ngay cả cơ hội chuyển thế nhập luân hồi cũng không có.

Hạo Thiên tiếp lấy hồ lô ngọc đựng Tam Quang Thần Thủy, đó cũng là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo, có thể thấy đệ tử Tiệt Giáo tài đại khí thô.

Bảo vật nhiều không kể xiết.

Hậu Thiên Linh Bảo cũng là tồn tại vô cùng khủng bố, ẩn chứa thần uy vô cùng khủng bố.

Mà lại dễ dàng tặng đi như vậy, có thể thấy địa vị Tiệt Giáo, tài đại khí thô.

Hạo Thiên trên mặt lộ ra nụ cười: "Đa tạ Đa Bảo Đạo Hữu, Hạo Thiên tại đây bái tạ." Đa Bảo Đạo Nhân đi đến chỗ ngồi của mình,

đồng thời trước đó cũng có các đệ tử Tiệt Giáo, nhưng đa số đều là đệ tử ký danh.

Chân truyền đệ tử cũng chỉ có Đa Bảo Đạo Nhân đến, tuyệt đại đa số đều đang bế quan cảm ngộ thiên địa đại đạo, hy vọng có thể đạt được Bàn Cổ Phiên.

Đó mới thực sự là bảo vật cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, ẩn chứa thần uy thao thiên vô cùng khủng bố.

Đó là chí bảo mà vô số cường giả mơ ước, đều muốn có được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, Khí Hỗn Độn Kiếm ẩn chứa trong đó, đủ để chém phá không gian.

Ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo, cũng có thể bị một đạo kiếm khí chém đứt, có thể thấy uy năng Tiên Thiên Chí Bảo, khủng bố đến mức nào, kinh thế hãi tục đến mức nào.

Cùng với từng vị Tiên Thiên Đại Năng, Thần Ma hàng lâm, Bàn Đào Thịnh Hội sắp bắt đầu.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân dẫn đệ tử môn hạ, hàng ngàn người đến.

Chương 255

Tử khí hoành không ba vạn dặm, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Vô tận dị tượng hiển hiện, Thánh Nhân hàng lâm.

Vô số cường giả đều nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân hàng lâm.

Hạo Thiên trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, cung kính hành một lễ: "Bái kiến Tiếp Dẫn Sư huynh, Chuẩn Đề Sư huynh đại giá quang lâm, tiểu đệ có thất nghênh, xin thứ tội." Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt nói: "Việc này không sao.

Hôm nay cung hạ Sư đệ, mở Bàn Đào Thịnh Yến.

Vi huynh xin tặng một hạt Công Đức Kim Liên Tử.

Xin Sư đệ đừng chê, xin cười mà nhận." Hạo Thiên trong lòng tuy tràn ngập phẫn nộ, nhưng cũng không biểu lộ ra, trên mặt mang theo thần sắc cung kính nói: "Hai vị Sư huynh đích thân đến, đã cho Hạo Thiên một thiên đại mặt mũi.

Tiểu đệ nào dám trách tội." Hạo Thiên tiếp lấy Công Đức Kim Liên Tử, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt: "Hai vị Sư huynh mời." Tử khí hoành không ba vạn dặm, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Các dị tượng hiển hiện, tản mát quang mang vô tận.

Lão Tử Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân hàng lâm.

Hạo Thiên vội vàng tiến lên nghênh đón, trên mặt lộ ra một tia thần sắc cung kính: "Tiểu đệ bái kiến hai vị Sư huynh, xin thứ tiểu đệ

chưa từng nghênh đón, xin thứ tội." Lão Tử Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, ngữ khí vô cùng bình đạm: "Không sao.

Vi huynh xin tặng một viên Cửu Chuyển Kim Đan, làm quà mừng Bàn Đào Thịnh Hội.

Vi huynh xin tặng một quả Tiên Thiên Linh Quả, Tiên Hạnh." Hạo Thiên trên mặt lộ ra thần sắc cung kính nói: "Đa tạ hai vị Sư huynh, tiểu đệ tại đây xin tạ.

Mời hai vị Sư huynh nhập tọa." Các đại năng đều sắc mặt quái dị, bởi vì mỗi một vị Thánh Nhân tặng ra bảo vật, đều không phải trọng bảo.

Hạt Công Đức Kim Liên cần bao nhiêu công đức bồi dưỡng, mới có thể trưởng thành thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Một viên Cửu Chuyển Kim Đan trong Hồng Hoang cũng vô cùng trân quý, nhưng hiện giờ trong trường hợp này, cũng không phải bảo vật cực kỳ tôn quý.

Còn một quả Tiên Thiên Linh Quả Tiên Hạnh, tuy là một trong Thập Đại Linh Căn, nhưng cuối cùng cũng chỉ là Tiên Thiên Linh Quả.

Không phải trọng bảo, gần như là đang sỉ nhục Hạo Thiên.

Tình huống hiện giờ rõ ràng là Hạo Thiên được Hồng Quân Lão Tổ thu làm đệ tử, nhưng do thực lực thấp kém, không được chư Thánh để mắt đến.

Tất cả đại năng tại chỗ đều nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, cùng với thái độ của các phe phái.

Dù sao đều là những lão quái vật đã sống không biết bao nhiêu trăm vạn năm, bất kỳ kế sách nào cũng khó thoát khỏi hai mắt của

những lão quái vật này.

Lúc này tử khí hoành không ba vạn dặm, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Vô tận dị tượng hiển hiện, hiển nhiên lại có một tôn Thánh Nhân hàng lâm.

Thánh nhân Nữ Oa tản mát khí tức khủng bố long trời lở đất, ngưng tụ thần uy hủy thiên diệt địa, uy nghiêm của Thông Thiên triệt để bao trùm cả Thiên Đình, thần uy lấn át tất cả.

Chư vị Thánh nhân không khỏi nhíu mày, khí tức mà Thánh nhân Nữ Oa tản mát ra quả thực quá mức khủng bố, khiến chư vị Thánh nhân đều kinh hồn bạt vía.

Có thể thấy Thánh nhân Nữ Oa đã tu luyện đến trình độ nào, giữa cử chỉ tay chân ẩn chứa sức mạnh vĩ đại vô tận, đủ để chấn nhiếp tất cả.

Tất cả đại năng tại tràng đều run rẩy toàn thân, khó mà tưởng tượng Thánh nhân Nữ Oa lại khủng bố đến mức này.

E rằng không hề kém cạnh Thông Thiên Giáo Chủ năm xưa, sự khủng bố hiện tại ẩn chứa, uy áp ngập trời, khiến chư vị Thánh nhân đều cúi mày không dám đối mặt với uy nghiêm ngập trời đó.

Lúc này Hạo Thiên cung kính nói: "Bái kiến sư tỷ, xin thứ tiểu đệ chưa kịp ra xa nghênh đón, xin thứ tội." Thánh nhân Nữ Oa hai mắt đạm mạc, ngữ khí cực kỳ bình thản nói: "Ngươi không phải sư đệ của bản cung, từ nay Hồng Quân lão tổ và ta không còn nhân quả ràng buộc." Âm thanh như sấm nổ vang vọng khắp Hồng Hoang đại địa, vô số Thần Ma kinh hồn bạt vía, Thánh nhân cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Thánh nhân Nữ Oa đã mạnh mẽ đến mức nào, ngay cả Hồng Quân

lão tổ cũng không còn đặt vào mắt nữa sao?

Ánh mắt Thánh nhân Nữ Oa nhìn thẳng vào Hỗn Độn, trong hai con ngươi, khí Tạo Hóa không ngừng cuộn trào, phóng ra khí diễm vô cùng đáng sợ.

Trong Tử Tiêu Cung giữa Hỗn Độn.

Chương 256

Hồng Quân lão tổ tĩnh mở hai mắt, khóe miệng lộ vẻ cay đắng, nhưng cũng không để ý tới sự khiêu khích của Thánh nhân Nữ Oa.

Bởi vì phía sau Thánh nhân Nữ Oa là Thông Thiên Giáo Chủ, thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ quá mức cường hãn, không hề thua kém Thiên Đạo.

Cho dù Thiên Đạo ra tay, cũng không làm gì được Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ cần Thông Thiên Giáo Chủ không hủy diệt Hồng Hoang.

Hồng Quân lão tổ sẽ không ra tay nữa, nhưng như vậy cũng chỉ có thể vứt bỏ thể diện, không có chút lợi ích nào đáng nói.

Vô số Thần Ma lúc này đều kinh hồn bạt vía, Hồng Quân lão tổ không hề có chút phản ứng nào, hiển nhiên đã ngầm thừa nhận chuyện này.

Từ nay Thánh nhân Nữ Oa không còn là đệ tử của Hồng Quân lão tổ nữa, cũng không còn nhận được khí vận từ Nữ Oa.

Thánh nhân Nữ Oa vốn là Thánh nhân Yêu tộc, càng là Thánh mẫu Nhân tộc, bản thân chiếm hữu khí vận vô tận, mượn khí vận vô tận để tu luyện, tốc độ sẽ vô cùng nhanh chóng.

Nhưng bây giờ quan hệ sư đồ đã triệt để bị cắt đứt, không còn một tia khả năng nào để khôi phục quan hệ sư đồ nữa.

Hồng Quân lão tổ cũng không thể mượn khí vận để tu luyện, tốc độ tu luyện cũng sẽ không ngừng hạ thấp, nhưng cũng sẽ không hạ thấp quá nhiều.

Bằng không Hồng Quân lão tổ cũng sẽ phải tranh một trận với

Thánh nhân Nữ Oa, trong đó có nhân quả dây dưa, hiện tại không phải thời cơ tốt nhất, vì vậy Hồng Quân lão tổ đã không ra tay.

Dù sao thái độ của Thông Thiên Giáo Chủ không rõ ràng, vô số cường giả đều biết Thánh nhân Nữ Oa nhất định là đạo lữ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Vì vậy chư vị Thánh nhân cũng không dám đắc tội Thánh nhân Nữ Oa, hiện nay chư Thánh tuy có sức mạnh ẩn giấu, nhưng vẫn kém xa đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ, vì vậy không có ý định đắc tội Thông Thiên Giáo Chủ lúc này.

Bằng không dưới cơn thịnh nộ của Thông Thiên Giáo Chủ, cho dù chư Thánh hiện nay đã đạt tới tu vi Thánh nhân hậu kỳ, cũng sẽ bị nghiền ép trực tiếp, không có chút khả năng phản kháng nào.

Phải biết rằng Hồng Quân Tôn Thần tuyệt thế đều trực tiếp bị nghiền ép, kết quả chư vị Thánh nhân tuy có thủ đoạn, nhưng cũng không mạnh mẽ đến tầng thứ như Hồng Quân lão tổ.

Trong đó vẫn còn một khoảng cách không nhỏ, cũng chính vì vậy, chư vị Thánh nhân đều không lên tiếng, thực sự sợ đắc tội Thánh nhân Nữ Oa.

Hồng Hoang lấy thực lực làm tôn, lời nói và hành động của cường giả chính là quy tắc thiên địa, không ai dám cản.

Bằng không sẽ có nguy cơ vẫn lạc, không ai dám chạm vào quy tắc.

Thông Thiên Giáo Chủ hiện nay thực lực có thể chế định quy tắc, mỗi lời nói và hành động đều được vô số cường giả coi là quy tắc.

Thông Thiên Giáo Chủ hiện nay có thể làm theo ý muốn, không ai dám ngăn cản, thực lực cường đại đến một trình độ nhất định, không ai dám làm trái.

Bằng không dưới thần uy bao trùm, cho dù là Thánh nhân, cũng có khả năng vẫn lạc.

Lúc này trong hai mắt Hạo Thiên lộ ra ngọn lửa giận ngập trời, nhưng trong chớp mắt liền biến mất không thấy, không dám thể hiện chút nào, lúc này cung kính nói: "Bái kiến Nữ Oa Thánh nhân, Hạo Thiên tại đây, đa tạ Nữ Oa Thánh nhân đại giá quang lâm." Thánh nhân Nữ Oa lúc này vung tay lên, trong tay xuất hiện một tia khí Tạo Hóa, ẩn chứa tạo hóa ngập trời.

Có thể khôi phục căn cơ và tổn thương bản nguyên của một người, cũng có thể luyện hóa một kiện trọng bảo, tuy không quý báu như Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng trong toàn bộ Hồng Hoang đại địa, cũng là bảo vật cực kỳ hiếm có, nếu có thể dung nhập vào thần binh, liền có thể trở thành thần binh phụ trợ.

Có thể phụ trợ tu luyện, chỉ cần không phải tổn thương vẫn lạc, trong chớp mắt liền có thể khôi phục.

Mặt Hạo Thiên lộ ra một tia kinh hãi, lập tức cung kính nói: "Đa tạ Nữ Oa Thánh nhân ban thưởng, Hạo Thiên tại đây bái tạ." Hạo Thiên đích thân dẫn Thánh nhân Nữ Oa đến vị trí đã chuẩn bị cho Nữ Oa Thánh nhân.

Hiện nay Thánh nhân Nữ Oa, thần uy bao trùm thiên địa, ngay cả Thánh nhân cũng cần phải cúi đầu.

Vì vậy vị trí của Thánh nhân Nữ Oa là thứ ba, chỉ dưới vị trí của Thông Thiên Giáo Chủ và Hồng Quân lão tổ.

Chư vị Thánh nhân đều nhìn thấy cảnh tượng này, nhưng không ai dám lên tiếng, bởi vì Thánh nhân Nữ Oa có thế lực khủng bố như vậy, đã đột phá đỉnh phong Thánh nhân, chỉ còn một bước nữa là có thể

bước vào cảnh giới Thiên Đạo.

Thực lực khủng bố khiến chư vị Thánh nhân đều kinh hồn bạt vía, lẽ nào Thông Thiên Giáo Chủ thực sự có thần thông như vậy có thể khiến người ta dễ dàng đột phá cảnh giới sao?

Cùng với sự giáng lâm của từng vị đại năng, vô số cường giả xuất hiện, trong đó có vô số lão quái vật ẩn mình bấy lâu.

Những lão quái vật đó không biết đã tồn tại bao nhiêu trăm vạn năm, tu vi khủng bố đến cực hạn, thực lực chỉ dưới Thánh nhân.

Giữa cử chỉ tay chân ẩn chứa sự vĩ đại vô biên, có cả một trong những Hồng Trần khách năm xưa, thậm chí còn có cường giả cổ lão hơn.

Chương 257

Hiện nay đều lần lượt hiện thân, trong đó vô số cường giả đều phóng ra khí diễm khủng bố, nhưng không hề áp bức mọi người.

Hiện nay có sáu vị Thánh nhân hiện thế, lại có ai dám phóng túng?

Hạo Thiên và Dao Trì, hai người nhìn nhau, không khỏi lộ ra một tia cười khổ, hiện nay xuất hiện quá nhiều đại năng.

Trong đó thực lực cường đại có thể dễ dàng hủy diệt Thiên Đình, Thiên Đình tuy mạnh mẽ, nhưng chung quy không phải đối thủ của nhiều lão quái vật.

Huống hồ tại tràng không phải một hai tôn lão quái vật, mà có đến hàng trăm tôn, may mắn là chư vị Thánh nhân tại tràng, không ai dám dễ dàng phóng túng.

Bằng không Thánh nhân, thể diện còn đâu, Thánh nhân nổi giận, thiên địa chấn động.

Lúc này thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Phóng ra khí diễm vô địch, tản mát thần uy ngập trời vô cùng khủng bố.

Chư vị Thánh nhân đều cảm nhận được một nỗi sợ hãi, một cảm giác chết chóc, dường như chỉ cần người này ra tay, ngay cả Thánh nhân cũng sẽ vẫn lạc.

Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ Chí Tôn giáng lâm.

Khí tức vô cùng to lớn, trấn áp toàn bộ hiện trường.

Vô số Ma Thần đều cúi đầu, ngay cả Thánh nhân cũng cúi mày.

Không dám đối mặt với Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ Chí Tôn,

hiện nay Thông Thiên Giáo Chủ, thần uy cái thế, ngay cả Thiên Đạo cũng phải cúi đầu, huống hồ gì chỉ là Thánh nhân.

Hậu Thổ càng dung hợp với Địa Đạo, sở hữu thực lực vô cùng khủng bố, không hề thua kém Thánh nhân Nữ Oa, thậm chí còn hơn.

Tuy không thể sánh bằng Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng cũng không kém bao nhiêu, nhiều nhất cũng chỉ kém vài phần mà thôi.

Hạo Thiên lúc này kinh hồn bạt vía, hai tôn đại thần này cũng đã đến, khí tức phóng ra, khiến Hạo Thiên đều cảm thấy nỗi sợ hãi vô biên.

Dường như trước mắt đang đứng hai đầu hung thú viễn cổ, tản mát hung khí ngập trời, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng Hạo Thiên.

Vô số cường giả tại tràng đều cảm thấy áp lực vô biên, hai người tại tràng thực sự quá mức khủng bố, khủng bố đến mức khiến người ta tuyệt vọng, ngay cả chư vị Thánh nhân cũng không dám ngồi cùng hai người ở đây.

Có thể thấy uy hiếp lực của Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ Chí Tôn khủng bố đến mức nào, khiến vô số cường giả tại tràng đều kinh hồn bạt vía, không dám nói nhiều với họ.

Khi hai người đến, liền im lặng như tờ, không một ai dám lên tiếng, bởi vì khí tức mà hai người phóng ra quá khủng bố.

Khiến vô số Thần Ma kinh hồn bạt vía, ngay cả sức mạnh nhúc nhích cũng không có.

Hạo Thiên lúc này cung kính nói: "Hạo Thiên tại đây cung nghênh, Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ Chí Tôn đại giá quang lâm." Thông Thiên Giáo Chủ và Hậu Thổ Chí Tôn, hai người mang theo nụ cười nhạt nói: "Không cần như vậy, chúng ta đến nếm thử Bàn Đào." Hạo

Thiên lúc này kinh hồn bạt vía: "Nếu hai vị tiền bối muốn nếm thử, chỉ cần thông báo cho vãn bối một tiếng.

Vãn bối nhất định sẽ dâng lên bằng cả hai tay, không dám có chút chậm trễ nào." Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ Chí Tôn, hai người mang theo nụ cười nhạt nói: "Chúng ta đến, tự nhiên phải ban tặng một kiện bảo vật." Thông Thiên Giáo Chủ vung tay bắt lấy, vô tận Tiên Thiên Linh Khí ngưng kết thành một thanh thần kiếm.

Tiên Thiên Thần Thai Kiếm tản mát kiếm ý vô tận, ẩn chứa kiếm ý vô cùng rực rỡ, một nhát chém xuất ra ẩn chứa 1% uy năng của Thông Thiên Giáo Chủ.

Ngay cả Thánh nhân cũng phải chấn động, không dám đối mặt với thần uy ngập trời của một nhát kiếm đó.

Hạo Thiên hai mắt sáng rực, đây thực sự là sát khí vô thượng, chỉ cần sở hữu một kiện bảo vật như vậy, dù chỉ có thể sử dụng một lần.

Chư vị Thánh nhân cũng không dám coi thường Hạo Thiên, bởi vì sức mạnh ẩn chứa trong một nhát kiếm đó thực sự quá khủng bố, khiến chư vị Thánh nhân đều kinh hồn bạt vía.

Hạo Thiên lúc này cung kính nói: "Đa tạ Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ Chí Tôn ân tứ." Hạo Thiên cung kính đem Tiên Thiên Thần Thai Kiếm, thu vào trong nguyên thần để trấn áp.

Đây thực sự là bảo vật vô thượng có thể trấn áp Thiên Đình, ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng kém xa uy năng khủng bố của thần kiếm ngưng kết từ Tiên Thiên Linh Khí.

Đó là bảo vật vô thượng có thể chém giết Thánh nhân, vô số Thần Ma lúc này đều đỏ mắt, nó còn khủng bố hơn tất cả bảo vật chí bảo.

Ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không thể sánh bằng Tiên Thiên Thần Thai Kiếm.

Ngay cả Chuẩn Thánh đại năng, trong tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không thể chém giết Thánh nhân.

Chương 258

Nếu cường giả Chuẩn Thánh cầm Tiên Thiên Thần Thai Kiếm, liền có khả năng một kiếm chém giết Thánh nhân, đó là chí bảo vô thượng.

Giữa thiên địa, e rằng không có bảo vật nào có thể sánh bằng, e rằng cũng chỉ có Hỗn Độn Linh Bảo mới có thể chống lại nó.

Trong Tử Tiêu Cung giữa Hỗn Độn.

Hồng Quân lão tổ tĩnh mở hai mắt, có thể cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong Tiên Thiên Thần Thai Kiếm, không khỏi thở dài một tiếng.

Thông Thiên Giáo Chủ càng mạnh, đối với Hồng Quân lão tổ mà nói, Hồng Hoang lại ẩn chứa nguy cơ lớn hơn.

Hiện nay Hồng Hoang không phải bất biến, trong đó có không ít Hỗn Độn Ma Thần sắp sửa thức tỉnh.

Hỗn Độn Ma Thần dù cử chỉ nhỏ cũng không phải Thánh nhân có thể chống lại, dù suy yếu đến cực điểm cũng có thể nghiền ép tầng thứ Thánh nhân, có thể bộc phát sức mạnh cấp bậc Thiên Đạo.

Hiện nay không chỉ Địa Đạo hoành hành, Nhân Đạo cũng sắp hiện thân, lúc đó Hồng Hoang thiên địa, có vô số Thần Ma loạn vũ, vô thượng cường giả, hoành hành thiên hạ, ngạo thị quần hùng.

Tuy Hồng Hoang thịnh thế, nhưng nếu không có thực lực tuyệt đối, sẽ trực tiếp bị nghiền ép thành tro tàn, không có chút khả năng sống sót.

Hồng Quân lão tổ tuy tuyệt đối có thể sống sót, nhưng sức mạnh sở hữu chưa chắc có thể chống lại Thông Thiên Giáo Chủ, hiện nay

sức mạnh Thiên Đạo tuy không ngừng tăng cường, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ sở hữu tinh huyết hoàn chỉnh của Bàn Cổ đại thần.

Trong đó ẩn chứa sức mạnh to lớn, ngay cả Thiên Đạo cũng phải chấn kinh vạn phần, Bàn Cổ đại thần thời kỳ đỉnh phong, sánh ngang cường giả cấp bậc Đại Đạo, cử chỉ tay chân ẩn chứa thần uy vĩ đại vô biên.

Ngay cả Đại Đạo, cũng không dám coi thường Bàn Cổ đại thần.

Còn về việc Bàn Cổ đại thần rốt cuộc có vẫn lạc hay không, không có bất kỳ cường giả nào biết, ngay cả Thiên Đạo cũng không biết.

Bàn Cổ đại thần có khả năng không hề vẫn lạc, lấy thân hóa thiên địa chỉ là để che mắt Đại Đạo.

Có khả năng khi Hồng Hoang bị hủy diệt, tiến vào hồi kết của Vô Lượng Kiếp, chính là ngày Bàn Cổ đại thần trọng sinh, trở thành Đại Đạo Chí Tôn.

Bàn Cổ đại thần là thủ lĩnh của Hỗn Độn Ma Thần, nắm giữ 3000 Đại Đạo pháp tắc, càng có 4 kiện Hỗn Độn Chí Bảo tồn tại.

Không thể dễ dàng vẫn lạc như vậy, cử chỉ tay chân ẩn chứa vạn phần vĩ đại, khiến vô số Hỗn Độn Ma Thần run rẩy.

Hạo Thiên đích thân tiếp đón, dẫn Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ Chí Tôn đến chỗ ngồi, hai người đều ngồi ở vị trí đầu tiên.

Thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ quá mức cường hãn, ngay cả Hồng Quân lão tổ cũng không bằng, vì vậy dù là Hạo Thiên cũng không dám đắc tội.

Không dám đặt Thông Thiên Giáo Chủ dưới vị trí của Hồng Quân lão tổ, bằng không dưới cơn thịnh nộ của Thông Thiên Giáo Chủ, cả thiên địa đều có khả năng bị hủy diệt.

Thông Thiên Giáo Chủ có thể tồn tại trong Hỗn Độn, ngao du trong Hỗn Độn, thậm chí có thể tự mình khai tịch ra một thế giới mới, không bị Hỗn Độn tấn công.

Chỉ là hiện nay Thông Thiên Giáo Chủ có việc chưa xong, muốn biết Bàn Cổ đại thần rốt cuộc như thế nào.

Năm xưa vì sao 3000 Hỗn Độn Ma Thần lại ngăn cản Bàn Cổ đại thần, vẫn còn mờ mịt.

Hiện nay Hồng Hoang đã khai tịch, Hỗn Độn vẫn chưa bị hủy diệt. 3000 Hỗn Độn Ma Thần nếu có thể thành Đại Đạo Chí Tôn, vì sao lại muốn ngăn cản Bàn Cổ đại thần chứng đạo?

Bí mật ẩn chứa trong đó, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ với cảnh giới hiện tại vẫn không thể suy đoán được nửa phần, bằng không thần phạt của Đại Đạo sẽ giáng lâm.

Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ, cũng sẽ phải chịu trọng thương, lúc đó Thiên Đạo cũng sẽ thừa cơ tấn công.

Vì vậy Thông Thiên Giáo Chủ không dám mạo hiểm như vậy, hiện tại không có thời gian đó.

Chờ Thông Thiên Giáo Chủ đột phá cảnh giới Thiên Đạo, giữa cử chỉ tay chân đều có thể trấn áp Thiên Đạo, liền không sợ hãi bất cứ điều gì.

Thánh nhân Nữ Oa trên mặt mang theo một nụ cười nhạt, nhìn Hậu Thổ Chí Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Nữ Oa bái kiến Hậu Thổ tỷ tỷ." Không hề để ý Thông Thiên Giáo Chủ, ánh mắt nhìn về phía Hậu Thổ Chí Tôn.

Vô số Thần Ma tại tràng không khỏi chấn động trong lòng, Thánh nhân Nữ Oa cam tâm tình nguyện khuất phục sau Hậu Thổ.

Điều đó đủ để chứng minh thực lực của Hậu Thổ Chí Tôn cường

hãn, vượt xa Thánh nhân Nữ Oa, bằng không Thánh nhân Nữ Oa cũng sẽ không cam tâm tình nguyện khuất phục sau người khác.

Chương 259

Hậu Thổ Chí Tôn trên mặt mang theo nụ cười nhạt: "Nữ Oa muội muội sau này có thể thường xuyên đến Địa Phủ, chúng ta luận bàn Đại Đạo, lĩnh ngộ ảo diệu thế gian." Ánh mắt của Hậu Thổ Chí Tôn lướt qua mắt Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ trong chớp mắt liền biến mất không thấy, chỉ có những cường giả đạt Đại La Chí Tôn trở lên mới có thể nhận ra.

Nhưng không có một vị cường giả nào dám ngẩng đầu, đều cúi đầu xuống, không dám nhìn về phía Hậu Thổ Chí Tôn.

Dường như nhìn một cái cũng là sự mạo phạm, khí tức quanh thân Hậu Thổ Chí Tôn thu liễm, trên mặt mang theo nụ cười nhạt và nói chuyện thường ngày với Thánh nhân Nữ Oa.

Thông Thiên Giáo Chủ trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, lập tức nhìn về phía Hạo Thiên, ngữ khí bình thản nói: "Hiện giờ mọi người đã tề tựu, Bàn Đào Thịnh Hội vậy thì bắt đầu đi." Hạo Thiên không dám không tuân theo, chỉ cung kính nói: "Tuân lệnh Thông Thiên Giáo Chủ." Hạo Thiên lúc này mang theo uy nghiêm vô thượng, uy nghiêm đế vương vô tận phóng ra, ẩn chứa thần uy ngập trời vô cùng khủng bố: "Bàn Đào Thịnh Hội, bắt đầu." Âm thanh mang theo uy nghiêm vô biên, truyền khắp cả Thiên Đình.

Vô số Thần Ma đều nhìn về phía Hạo Thiên, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra một tia mỉm cười.

Tất cả đại năng tại tràng đến để nếm thử Tiên Thiên Linh Quả Bàn Đào, có thể từ đó lĩnh ngộ ra những mảnh vụn pháp tắc.

Lĩnh ngộ ra ảo diệu thiên địa, đề thăng tu vi của bản thân, bằng không lại có ai đến?

Từng vị tiên nữ tay cầm Bàn Đào, đi đến trước mặt từng vị đại năng.

Dựa theo tu vi cao thấp, số lượng Bàn Đào có thể ăn, cũng khác nhau.

Cường giả dưới Đại La Kim Tiên có thể thưởng thức Bàn Đào ba nghìn năm.

Cường giả Đại La Kim Tiên có thể thưởng thức Bàn Đào sáu nghìn năm.

Cường giả cấp bậc Chuẩn Thánh có thể thưởng thức Bàn Đào chín nghìn năm.

Các mảnh vụn pháp tắc ẩn chứa trong đó cũng có kích thước khác nhau, vì vậy tự nhiên có sự phân chia địa vị tôn quý.

Trước mặt các Thánh nhân bày mười hai quả Bàn Đào, đều đã chín nghìn năm tuổi.

Trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ Chí Tôn, Thánh nhân Nữ Oa bày ba mươi sáu quả Bàn Đào chín nghìn năm tuổi, trong đó dược hiệu, cũng như mảnh vụn pháp tắc là nồng đậm nhất. .....

Hạo Thiên và Dao Trì lúc này nhìn nhau.

Trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười ý.

Hạo Thiên lúc này cung kính nói: "Tiểu tử mạo muội, xin Thông Thiên Giáo Chủ, giảng thuật Đại Đạo." Thông Thiên Giáo Chủ trên mặt lộ ra nụ cười nhạt: "Chư vị ý hạ như thế nào?" Lúc này trong mắt tất cả đại năng đều lộ ra vẻ khẩn cầu, cung kính nói: "Kính xin Thông Thiên Giáo Chủ giảng thuật Đại Đạo, vì chúng con giải hoặc." Ngay cả trong mắt chư vị Thánh nhân cũng lộ ra một tia khát vọng, cảnh giới của Thông Thiên Giáo Chủ siêu việt Hồng Quân lão tổ.

Có thể tưởng tượng về Đạo đã lĩnh ngộ đến trình độ nào, trong mỗi lời nói và hành động đều ẩn chứa ảo diệu Đại Đạo vô tận.

Nếu có thể từ đó lĩnh ngộ ra vài tia Đại Đạo, tu vi sẽ đột phi mãnh tiến, thậm chí trực tiếp đột phá cảnh giới hiện tại, trở thành tồn tại càng thêm khủng bố.

Thông Thiên Giáo Chủ hai mắt đạm mạc, miệng tụng Đại Đạo Châm Ngôn!

Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Danh khả danh, phi thường danh.

Vô danh thiên địa chi thủy.

Hữu danh vạn vật chi mẫu.

Cố thường vô dục dĩ quan kỳ diệu.

Thường hữu dục dĩ quan kỳ kiếu.

Thử lưỡng giả đồng xuất dị danh, đồng vị chi huyền.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn.

Thiên hạ giai tri mỹ chi vi mỹ, tư ác hĩ; giai tri thiện chi vi thiện, tư bất thiện dĩ.

Cố hữu vô tương sinh, nan dị tương thành, trường đoản tương hình, cao hạ tương khuynh, âm thanh tương hòa, tiền hậu tương tùy.

Chương 260

Dĩ Thánh nhân xử vô vi chi sự, hành bất ngôn chi giáo.

Vạn vật tác yên bất từ.

Sinh bất hữu, vi bất thị, công thành phất cư.

Phu duy phất cư, dĩ bất khứ.

Bất thượng hiền, sử dân bất tranh.

Bất quý nan đắc chi hóa, sử dân bất vi đạo.

Bất kiến khả dục, sử dân tâm bất loạn.

Dĩ Thánh nhân chi trị, hư kỳ tâm, thực kỳ phúc, nhược kỳ chí, cường kỳ cốt; thường sử dân vô tri, vô dục, sử phu trí giả bất cảm vi dã.

Vi vô vi, tắc vô bất trị.

Đạo trùng dụng chi, hoặc bất doanh.

Uyên hề tự vạn vật chi tông.

Giải kỳ phân, hòa kỳ quang, đồng kỳ trần, trạm hề tự hoặc tồn.

Ngô bất tri thùy chi tử, tượng đế chi tiên. .....

Trong mỗi lời nói và hành động đều như bản nguyên Đại Đạo hiển hiện, pháp tắc vô biên hoành hành.

Nhưng vô số cường giả tại tràng trong lòng đều lay động, đều bắt đầu lĩnh ngộ ảo diệu trong đó.

Ngay cả chư vị Thánh nhân, cũng chỉ có thể lĩnh ngộ được vài tia da lông, không thể lĩnh ngộ được tinh túy chân chính trong đó.

Tinh túy trong đó vô hạn tiếp cận pháp tắc Đại Đạo, nếu có thể

lĩnh ngộ được, liền có khả năng trở thành Thiên Đạo Chí Tôn.

Cơ duyên ẩn chứa trong bài giảng của Thông Thiên Giáo Chủ hiện nay, đối với vô số cường giả Hồng Hoang mà nói, đó thực sự là cơ duyên vô thượng.

Từ đó có thể lĩnh ngộ được vài phần ảo diệu, sau này liền có tiềm lực đột phá Thiên Đạo Chí Tôn, có thể biết cơ duyên này quý giá đến mức nào.

Hồng Quân lão tổ lúc này cũng đang lắng nghe Đại Đạo mà Thông Thiên Giáo Chủ giảng thuật, không khỏi âm thầm bội phục. "Thông Thiên Giáo Chủ đại tài, bản tọa không bằng vậy." Hồng Quân lão tổ cũng đang hấp thu Kiếm Chi Đại Đạo mà Thông Thiên Giáo Chủ giảng thuật, từng chữ từng câu như thần kiếm hiển hiện.

Giữa thiên địa, diễn biến vạn bang Đại Đạo.

Ảo diệu vô tận đều ở trong đó, Đại Đạo thiên địa cũng đang diễn biến trong đó.

Lúc này thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Xuất hiện vô số dị tượng, khiến vô số Thần Ma tại tràng, không khỏi bắt đầu si mê.

Đắm chìm vào vô số Đại Đạo, khó mà tự kiềm chế, ngao du trong Đại Đạo.

Dường như thần hồn hóa thành thiên địa, vô tận sinh linh hiển hiện.

Vô số cường giả Thần Ma tại tràng, đều đắm chìm vào sự lĩnh ngộ sâu sắc.

Xung quanh đều tản mát sự tĩnh mịch vô tận, cũng chỉ có tiếng tụng Đại Đạo trong miệng Thông Thiên Giáo Chủ.

Hậu Thổ Chí Tôn, Thánh nhân Nữ Oa hai người sự lĩnh ngộ cũng không ngừng đề thăng, tâm cảnh cũng không ngừng đề thăng.

Rèn luyện ra một Đạo Tâm rực rỡ, để lĩnh ngộ vạn ban Đại Đạo vượt xa vô số cường giả Hồng Hoang.

Chương 261

Trong toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, e rằng cũng chỉ có Hồng Quân lão tổ, Thánh nhân Lão Tử, Thánh nhân Tiếp Dẫn.

Mới rèn luyện ra Đạo Tâm khủng bố như vậy, thực sự một pháp thông vạn pháp danh.

Đạt tới cảnh giới khủng bố như vậy, sau này tất có tiềm lực đột phá Thiên Đạo Chí Tôn.

Nhưng lại không biết phải tốn bao nhiêu tuế nguyệt, dù sao đột phá tu vi không phải chuyện một sớm một chiều.

Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ, cũng đã trải qua mấy trăm vạn nguyên hội trầm tích, mới sở hữu tu vi khủng bố bá đạo vô cùng như vậy.

Thông Thiên Giáo Chủ dừng việc giảng đạo, trong hai mắt đạm mạc, ngữ khí cực kỳ bình thản nói: "Hôm nay giảng đạo, vậy thì kết thúc tại đây." Vô số Thần Ma đều lĩnh ngộ được không ít ảo diệu thiên địa, từ đó nhận được lợi ích vô hạn, lúc này không khỏi cung kính nói: "Đa tạ Thông Thiên Giáo Chủ vì chúng con giải hoặc." Hạo Thiên cũng từ đó lĩnh ngộ được vô số ảo diệu, tu vi đã đột phá Chuẩn Thánh đại viên mãn, thậm chí có cơ hội có thể chạm vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đó là cảnh giới mà vô số cường giả mơ ước, nhưng muốn đột phá vẫn còn muôn vàn khó khăn.

Chư vị Thánh nhân cũng nhận được lợi ích vô cùng lớn, từ đó lĩnh ngộ được ảo diệu Đại Đạo mà trước đây không thể lĩnh ngộ.

Chính từ đó lĩnh ngộ ra con đường sau này, phải làm sao để đột

phá cảnh giới bản thân, sở hữu tu vi và thực lực càng thêm khủng bố.

Thậm chí từ đó lĩnh ngộ ra vài tia ảo diệu bất hủ, đó là nhục thân của Thông Thiên Giáo Chủ vô hạn tiếp cận, bất tử bất diệt.

Đó là trình độ mà ngay cả Thiên Đạo cũng không thể hủy diệt, không phải Thánh nhân bất tử bất diệt như vậy, chỉ là mượn sức mạnh Thiên Đạo có thể phục sinh.

Cảnh giới của Thông Thiên Giáo Chủ vô hạn tiếp cận, bất tử bất diệt, ngay cả khi bị hủy diệt, cũng có thể trực tiếp trọng sinh khôi phục đỉnh phong.

Đó là đại thần thông vô thượng, cũng là một loại lĩnh ngộ cực kỳ cao, lĩnh ngộ được Đại Đạo mà người thường không thể lĩnh ngộ, cũng như ảo diệu vô thượng trong đó.

Hạo Thiên trên mặt mang theo nụ cười nhạt: "Kính xin Hậu Thổ Chí Tôn, vì chúng con giải hoặc." Vô số đại năng tại tràng đều cung kính: "Khẩn cầu Hậu Thổ Chí Tôn vì chúng con giải hoặc." Trong âm thanh ẩn chứa sự thành khẩn, tràn đầy chân thành.

Hậu Thổ Chí Tôn trên mặt mang theo một tia cười nhạt nói: "Bản cung vì sao phải giải hoặc cho các ngươi?" Hậu Thổ Chí Tôn miệng tụng Đại Đạo Châm Ngôn, mỗi lời nói và hành động ẩn chứa Đại Đạo của Địa Đạo.

Chỉ thấy thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, vô số tiên âm từ không trung hiện ra, ức vạn tường vân hội tụ thành vô số tường hòa thụy thú lượn lờ trong thanh thần.

Lại xuất hiện đủ loại âm thanh vi diệu, cái gọi là thể hồ quán đỉnh âm, đàn ba la mật âm, sàn đề ba la mật âm, bì ly da ba la mật âm, thiền ba la mật âm, bàn nhược ba la mật âm, từ bi âm, hỉ xá âm, giải thoát âm, vô lậu âm, trí tuệ âm, đại trí tuệ âm, sư tử hống âm, đại sư tử

hống âm, vân lôi âm, đại vân lôi âm.

Xuất hiện những âm thanh không thể nghĩ bàn như vậy.

Cùng với thời gian trôi đi, Đại Đạo càng giảng càng thâm sâu, từ chỗ lúc đầu cạn cợt dễ hiểu, dần dần trở nên khó khăn, lúc ban đầu, chư Thánh sắc mặt như thường, mang vẻ hỉ sắc, hiển nhiên có thể nghe hiểu.

Nhưng sau đó cùng với thời gian trôi đi, lông mày của chư Thánh cũng bắt đầu từ từ nhíu lại, hiển nhiên Đạo tiếp theo, dù là những người tư chất trác tuyệt như chư Thánh, việc lý giải cũng trở nên khó khăn hơn rất nhiều.

Trong đó ẩn chứa Đại Đạo vô thượng, khiến vô số sinh linh tại tràng đều có sự cảm ngộ.

Hậu Thổ Chí Tôn giảng thuật Đại Đạo của bản thân một lần, giảng giải Địa Đạo vô cùng thấu triệt.

Từ đó có rất nhiều cường giả nguyện ý đi theo Hậu Thổ Chí Tôn đến Địa Phủ, trở thành hộ pháp Địa Phủ.

Cùng với nhiều cường giả, lại khẩn cầu Thánh nhân Nữ Oa giảng thuật Đại Đạo.

Thánh nhân Nữ Oa cũng không từ chối, giảng thuật Đại Đạo của bản thân một lần, tại tràng không có bao nhiêu cường giả có thể hoàn toàn lĩnh ngộ tinh túy trong đó.

Thậm chí chỉ có thể lĩnh ngộ được vài phần tinh túy, chỉ có chư vị Thánh nhân miễn cưỡng có thể lĩnh ngộ được một phần.

Cùng với Thánh nhân Lão Tử, Thánh nhân Nguyên Thủy, Thánh nhân Chuẩn Đề, Thánh nhân Tiếp Dẫn đều lần lượt giảng thuật Đại Đạo của bản thân.

Vô số cường giả tại tràng lắng nghe ảo diệu Đại Đạo, từ đó lĩnh ngộ ra vô số pháp tắc, quy tắc, thần thông.

Toàn bộ nội hàm của Hồng Hoang lại tăng cường thêm một phần, sau vạn năm sau.

Sẽ có vô số cường giả xuất thế, cường giả đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh tuyệt đối không ít.

Do lần chư Thánh giảng đạo này, đã triệt để khiến Hồng Hoang bắt đầu hưng thịnh.

Hiện nay linh khí Hồng Hoang vẫn vô cùng nồng đậm, vì vậy mới có thể tạo ra đại thế.

Chương 262

Hiện nay Thiên Đạo hiển hiện, Đại Đạo có thể dễ dàng lĩnh ngộ.

Hiện nay càng có chư Thánh truyền pháp, khiến vô số sinh linh Hồng Hoang lĩnh ngộ Đại Đạo.

Sau này cường giả Hồng Hoang sẽ nhiều không đếm xuể, cường giả Chuẩn Thánh sẽ khắp đại địa.

Thậm chí còn có cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xuất thế, chỉ không biết phải mất bao nhiêu vạn năm, có thể xuất hiện cảnh tượng mấy trăm tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cùng với sự rời đi của Thông Thiên Giáo Chủ, Thánh nhân Nữ Oa, Hậu Thổ Chí Tôn.

Thánh nhân Lão Tử, Thánh nhân Nguyên Thủy, Thánh nhân Tiếp Dẫn, Thánh nhân Chuẩn Đề đều lần lượt rời khỏi Thiên Đình.

Quay về đạo trường của bản thân, cảm ngộ Đại Đạo thiên địa, từ đó có thể đột phá cảnh giới bản thân.

Dù sao Đại Đạo do ba tôn cường giả vô hạn tiếp cận Thiên Đạo giảng thuật, khiến chư vị Thánh nhân đều tràn đầy cảm ngộ vô biên.

Bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá cảnh giới đó, đạt Thánh nhân hậu kỳ, thậm chí cảnh giới đỉnh phong đại viên mãn.

Cùng với sự rời đi của từng vị đại năng, hiện nay số người còn lại ở Thiên Đình không quá 1%.

Nhưng những người còn lại đều là những cường giả nguyện ý có khả năng gia nhập Thiên Đình.

Khiến Hạo Thiên, Dao Trì trong lòng tràn đầy vui mừng, dù chỉ có

1%, nếu tất cả đều gia nhập Thiên Đình.

Thế lực của Thiên Đình tuyệt đối sẽ bùng nổ, nghiền ép các chủng tộc lớn, thậm chí các đại giáo phái.

Tuy không thể trở thành thế lực đứng đầu thiên hạ, nhưng cũng là một trong những thế lực cực kỳ khủng bố, sở hữu uy danh vô thượng lừng lẫy.

Hạo Thiên lúc này hai mắt đạm mạc, trên mặt mang theo uy nghiêm đế vương vô tận: "Các ngươi có nguyện ý nhập vào Thiên Đình của ta không?" Vô số đại năng lúc này cung kính nói: "Chúng con nguyện ý gia nhập Thiên Đình, vì bệ hạ hiệu lực." Hạo Thiên trên mặt lộ ra nụ cười, lúc này mang theo uy nghiêm vô thượng nói: "Các ngươi vạn năm có thể lĩnh một quả Bàn Đào, từ đó đề thăng tu vi bản thân." Trong mắt vô số đại năng tại tràng đều lóe lên một tia tinh quang, không khỏi trên mặt lộ ra vẻ cung kính: "Đa tạ bệ hạ." Có hàng chục vị Đại La Kim Tiên gia nhập Thiên Đình, càng có hàng nghìn cường giả Kim Tiên gia nhập Thiên Đình.

Thế lực của Thiên Đình đại tăng cường, hàng chục vị Đại La Kim Tiên, hàng nghìn cường giả Kim Tiên, khiến thế lực của Thiên Đình bùng nổ, tuy không thể trở thành thế lực đứng đầu thiên hạ, nhưng cũng vượt qua tuyệt đại đa số các chủng tộc và đại giáo.

Sức mạnh của Thiên Đình bùng nổ, khiến vô số Thần Ma chấn động không thôi.

Còn về việc đánh chủ ý vào Thiên Đình, vô số Thần Ma tự nhiên đều biết, nhưng lại không thấy Thiên Đình thu hút được nhiều cường giả như vậy.

Phải biết rằng nếu không có tài nguyên, không có bất kỳ Đại La Kim Tiên nào nguyện ý ở lại.

Bên bờ biển Đông Hải, bộ lạc Hoa Tư của Nhân tộc!

Con gái của tộc trưởng Hoa Tư tên là Hoa Tư, vì ham chơi, đã đi vào một thung lũng!

Trong thung lũng có một dấu chân khổng lồ, lớn hơn một người gấp trăm lần!

Hoa Tư tò mò không khỏi bước lên, lập tức trong thung lũng Thần Long cao tường, Kỳ Lân hiện thế, Phượng vũ cửu thiên!

Vô số ánh sáng ngũ sắc, bao trùm Hoa Tư, như Thánh Hiền giáng thế!

Thánh Đình Nhân tộc!

Kim Long Khí Vận không khỏi phát ra một tiếng, tiếng long ngâm phấn khích, vang vọng khắp Hồng Hoang đại địa!

Vô số Thần Ma sinh linh Hồng Hoang, chỉ cần nghe được tiếng long ngâm đó, đều hiểu rằng Nhân tộc đã xuất hiện Thánh Hiền, một khi chuyện này xảy ra, liền mang theo Nhân tộc quật khởi triệt để, trở thành nhân vật chính của thiên địa!

Vô số chủng tộc trong mắt đều mang theo một tia sát ý, không thể để Nhân tộc quật khởi triệt để, bằng không các chủng tộc lớn tất nhiên sẽ bị diệt vong, trở thành chủng tộc phụ thuộc của Nhân tộc.

Hiện nay Nhân tộc cường đại vô biên, khiến vô số chủng tộc chấn động.

Hiện nay Nhân tộc, Thiên Hoàng sắp sửa xuất thế.

Một khi xuất thế, Nhân tộc dần dần có thế quật khởi, nếu ẩn chứa khí vận ngập trời, bao quát tất cả các chủng tộc.

Ngay cả tất cả các chủng tộc cộng lại, cũng không dám chống lại Nhân tộc.

Chương 263

Đủ để chứng minh Nhân tộc khủng bố, khiến vô số chủng tộc trong lòng tràn đầy sát ý.

Hiện nay khí vận Nhân tộc đại trướng, áp đảo vô số chủng tộc.

Khí vận của vô số chủng tộc bị nghiền ép, không có chút sức phản kháng nào, nếu Nhân tộc quật khởi, vô số chủng tộc chỉ có thể trở thành chủng tộc phụ thuộc.

Tuy như vậy cần vô số thời gian mới có thể thực hiện, các chủng tộc lớn không còn hy vọng quật khởi, chỉ có thể miễn cưỡng chống lại Nhân tộc.

Nhân tộc hiện nay nội hàm vô cùng hùng hậu, chính là có Nhân tộc Thánh Khí trong tay, trấn áp khí vận của Nhân tộc.

Ngay cả lão tổ các tộc ra tay, cũng chỉ có thể bị trấn áp.

Vì vậy cách duy nhất có thể ra tay là đối phó Phục Hy, chém giết Phục Hy.

Nhưng như vậy sẽ đắc tội Thánh nhân Nữ Oa, phía sau Thánh nhân Nữ Oa là Thông Thiên Giáo Chủ.

Không cần Thánh nhân Nữ Oa, trong Hồng Hoang đã là tồn tại gần như vô địch, hầu như không ai dám đối phó Phục Hy.

Bởi vì hậu quả phải gánh chịu là trực tiếp diệt tộc, toàn bộ chủng tộc đều sẽ bị hủy diệt.

Với tu vi hiện tại của Thánh nhân Nữ Oa không hề sợ nhân quả, vì vậy không có chủng tộc nào dám ra tay.

Các chủng tộc vốn kiêu ngạo lúc này đều dừng tay, không dám có

chút động tác nào, bằng không một khi bị Thánh nhân Nữ Oa biết được.

Chỉ cần một chưởng đánh xuống, toàn bộ chủng tộc liền sẽ bị diệt vong.

Vì vậy bất kỳ chủng tộc nào cũng không hề động thủ, đều đang chờ đợi Nhân Hoàng tiếp theo.

Hiện nay Nhân tộc hưng thịnh vô cùng, vô số cường giả quật khởi.

Thánh Hiền nhiều không đếm xuể, có đến mấy trăm tôn.

Đều là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, trấn thủ tại các đại bộ lạc.

Khiến các đại bộ lạc Nhân tộc không bị bất kỳ chủng tộc nào tấn công, bằng không dưới cơn thịnh nộ của Đại La Kim Tiên.

Các chủng tộc bình thường căn bản không có cách nào chống lại, sự chênh lệch trong đó thực sự quá lớn, căn bản không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Hiện nay Nhân tộc có thể dùng từ "tài đại khí thô" để hình dung, bởi vì Tiên Thiên Linh Bảo sở hữu cũng không ít, vượt qua Long tộc hiện tại.

Long tộc tuy mạnh mẽ, nhưng chung quy đã suy tàn, tuy có Long Hoàng tồn tại, nhưng chung quy cũng suy bại.

Thánh Đình Nhân tộc.

Trong hai mắt Nhân Vương tràn ngập uy nghiêm vô tận, quanh thân tản mát khí tức bá đạo vô cùng, ngưng tụ thần uy ngập trời trấn áp thiên hạ, uy nghiêm vô tận phóng ra: "Nhân Hoàng sắp sửa đản sinh, vô song thiên kiêu lắng nghe lệnh." Vô Song Thiên Kiêu cung

kính nói: "Bẩm báo Nhân Vương, thuộc hạ tại." Nhân Vương mang theo thần uy ngập trời nói: "Đi bảo hộ Nhân Hoàng xuất thế." Vô Song Thiên Kiêu cung kính nói: "Tuân mệnh." Hóa thành một đạo quang mang, biến mất giữa thiên địa, đi về phía bờ biển Đông Hải.

Trong chớp mắt nghìn năm đã trôi qua.

Lúc này rồng bay phượng múa, kỳ lân hiện thân.

Vô tận dị tượng hiển hiện, che trời lấp đất.

Xung quanh có Tiên Thiên Bát Quái phù hiện, đại biểu Đại Đạo âm dương, ảo diệu vạn vật.

Từng đạo Đại Đạo hiển hiện, mang theo huyền diệu vô tận và đạo đạo ngân, ẩn chứa uy năng ngập trời triệt để, bao trùm toàn bộ đại địa Nhân tộc.

Khiến vô số Thần Ma run rẩy, nhật nguyệt đảo điên, thiên địa chấn kinh.

Tất cả cường giả Hồng Hoang đều ngẩng đầu nhìn lên trời xem dị tượng đó, không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh hãi, Nhân Đạo đang thai nghén.

Con đường quật khởi của Nhân tộc, sắp sửa triệt để bắt đầu, ngay cả Thánh nhân cũng không thể ngăn cản.

Dưới Thiên Đạo đều là kiến hôi, dưới Nhân Đạo, Thánh nhân cũng là kiến hôi.

Chương 264

Hiện nay Nhân Đạo thai nghén thành công, ẩn chứa uy năng vô tận to lớn.

Địa Phủ.

Hậu Thổ Chí Tôn tĩnh mở hai mắt, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười, một bước đạp ra, biến mất trong Địa Phủ.

Ẩn mình trong hư không, quan sát sự thai nghén của Nhân Đạo, từ đó lĩnh ngộ ảo diệu của Địa Đạo.

Nhân Đạo bắt đầu thai nghén, tản mát huyền diệu vô tận.

Hồng Quân lão tổ, Hậu Thổ Chí Tôn đều đang lĩnh ngộ ảo diệu trong đó.

Nếu có thể hoàn toàn suy diễn ra ảo diệu Nhân Đạo, liền có thể chân chính hoàn thiện Thiên Đạo và Địa Đạo.

Đây là điều mà Hậu Thổ Chí Tôn, Hồng Quân lão tổ mơ ước, nếu có thể hoàn chỉnh suy diễn ra, liền có thể lĩnh ngộ hoàn chỉnh Đại Đạo thiên địa.

Tu vi liền sẽ đột phi mãnh tiến, sở hữu tu vi vô biên, trấn áp thiên hạ Hồng Hoang thiên địa.

Ngay cả Thần Ma, cũng có thể dễ dàng trấn áp, Thông Thiên Giáo Chủ cũng chưa chắc là đối thủ của hai người.

Liền hoàn thiện ảo diệu Đại Đạo thiên địa, nhưng muốn triệt để hoàn thiện, trừ phi Nhân Đạo viên mãn.

Khi Thiên Cơ Đại Đạo viên mãn, thế giới liền có khả năng tấn cấp, đây cũng là điều mà vô số cường giả Hồng Hoang mơ ước.

Một khi Hồng Hoang đại địa có thể tấn cấp, trở thành thế giới vĩnh hằng.

Liền có thể sản sinh Hỗn Độn Linh Khí, đối với tất cả tu sĩ tại tràng, đều có ảo diệu vô thượng, có thể dễ dàng lĩnh ngộ Đại Đạo thiên địa.

Đột phá Đại La Kim Tiên sẽ vô cùng dễ dàng, sẽ không còn như hiện nay phải trải qua muôn vàn khó khăn, mới có thể đột phá Đại La Kim Tiên.

Ngay cả cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng có thể dễ dàng đột phá, sẽ không còn gian nan như vậy nữa.

Thậm chí sẽ xuất hiện vài vị cường giả cấp bậc Thiên Đạo Chí Tôn, nhưng cần đẳng cấp thế giới đủ cao, mới có thể chịu đựng được nhiều cường giả.

Mỗi một vị cường giả thôn phệ linh khí thiên địa đều vô cùng vô tận, nếu không ngừng xuất hiện cường giả, Hồng Hoang thiên địa cuối cùng sẽ phải đối mặt với Vô Lượng Kiếp.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao thiên địa có đại kiếp, đại kiếp không ngừng sản sinh, cường giả liền sẽ không ngừng vẫn lạc.

Lấy thân phản bộ thiên địa, có thể bù đắp thiên địa.

Nhưng cũng chỉ có thể bù đắp, vài phần thiếu sót của thiên địa, không có tác dụng lớn.

Vì vậy hiện nay Nhân Đạo hiển hiện, Nhân tộc tất nhiên sẽ quật khởi, hoành hành giữa thiên địa.

Nếu muốn bổ sung thiếu sót của Thiên Đạo, chỉ có hấp thu Nhân Đạo, Thiên Đạo, Địa Đạo mới có khả năng viên mãn, Thiên Đạo mới có khả năng viên mãn, Nhân Đạo mới có khả năng viên mãn.

Lúc này một vị cường giả xuất hiện, quan sát Phục Hy xuất thế.

Ảo diệu thế giới Tiên Thiên Bát Quái đều hiển hiện trong đó, khiến vô số Thần Ma cảm nhận ảo diệu Đại Đạo thiên địa, từ đó có thể lĩnh ngộ ra pháp tắc vô thượng.

Đột phá cảnh giới bản thân, thu được lợi ích vô cùng, đồng thời cũng mắc nợ Phục Hy một nhân quả.

Có nhân tất có quả.

Vô số Thần Ma vì Phục Hy mà đột phá cảnh giới, tự nhiên cũng mắc nợ Phục Hy một nhân quả.

Sau này ai cũng không dám phóng túng đối với Nhân tộc, bởi vì sau này Nhân tộc sẽ trở thành chủng tộc đứng đầu thiên hạ, Phục Hy càng sẽ trở thành một đời Thiên Hoàng, Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Dẫn dắt Nhân tộc quật khởi, hoành hành trong vạn tộc, ngay cả Thần Ma cũng phải thần phục, không dám đối mặt với thần uy ngập trời đó, uy năng chấn động nhật nguyệt, Thần Ma run rẩy.

Vô Song Thiên Kiêu lúc này ánh mắt nhìn Phục Hy, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười, lúc này mang theo uy nghiêm vô thượng nói: "Nhân Vương có lệnh.

Phục Hy sau này thành Nhân Hoàng, tất định sẽ dẫn dắt Nhân tộc quật khởi.

Chương 265

Mười năm sau, nhất định phải đi đến Thánh Đình Nhân tộc.

Tiếp nhận tẩy lễ." Âm thanh như sấm nổ vang dội khắp bộ lạc Nhân tộc.

Toàn bộ bộ lạc Nhân tộc đều bắt đầu sôi trào, hy vọng của Nhân tộc đang ở trong bộ lạc.

Tộc trưởng bộ lạc trên mặt hỉ cực khấp, con gái của mình, là công thần của Nhân tộc.

Đã lập công huân vô thế cho Nhân tộc, con gái của mình có thể trở thành một đại Thánh Hiền, Nhân tộc quật khởi.

Một người đắc đạo, gà chó lên trời.

Trong chớp mắt, mười năm đã trôi qua.

Vô Song Thiên Kiêu đã đưa Phục Hy đi, có vô số Thần Ma đi theo, vì vậy không có bất kỳ chủng tộc nào dám ra tay với Phục Hy.

Có đến hàng vạn tôn Thần Ma hộ tống Phục Hy, chấn kinh thiên động địa, khiến vô số chủng tộc run rẩy không thôi.

Không dám đối mặt với uy nghiêm ngập trời đó, thần uy cái thế, ẩn chứa thần uy mà quỷ thần khó có thể chống đỡ.

Vô số chủng tộc đều lần lượt tránh ra một con đường, không dám ngăn cản Phục Hy đi đến Thánh Đình Nhân tộc.

Trong chớp mắt ba tháng có dư, Vô Song Thiên Kiêu đã an toàn đưa Phục Hy đến Thánh Đình Nhân tộc.

Hiện nay Thánh Đình Nhân tộc, tràn ngập uy nghiêm vô biên, mang theo thần uy rộng lớn vô cùng.

Trong mỗi cung điện đều tản mát bảo quang vô tận, hiển nhiên đều là bảo vật luyện chế thành, ẩn chứa uy năng bất phàm.

Đủ để trấn áp thiên hạ, Thần Ma chấn động.

Vô Song Thiên Kiêu đưa Phục Hy đến trước mặt Nhân Vương, trên mặt lộ ra vẻ cung kính vô cùng nói: "Thuộc hạ, đã hoàn thành nhiệm vụ." Nhân Vương trên mặt lộ ra một tia cười nhạt: "Vô Song Thiên Kiêu lắng nghe lệnh.

Ngươi đã lập công huân vô thế cho Nhân tộc, có thể tiến vào Nhân tộc Thánh Từ, rèn luyện nhục thân." Vô Song Thiên Kiêu trên mặt lộ ra vẻ cung kính: "Đa tạ Nhân Vương ân tứ." Nhân Vương trên mặt mang theo một tia cười nhạt, nhìn Vô Song Thiên Kiêu đi xa, trên mặt mang theo nụ cười nhạt nhìn Phục Hy nói: "Phục Hy." Phục Hy lúc này cung kính nói: "Phục Hy bái kiến gia gia." Nhân Vương trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười, lập tức trên mặt mang theo nụ cười nhạt: "Từ nay về sau ngươi chính là tôn tử của bản tọa, trong Nhân tộc rộng lớn, mặc sức tung hoành.

Từ nay về sau ngươi chính là người thừa kế Nhân Hoàng, khi bản tọa thoái vị, chính là ngày ngươi kế thừa vị trí Nhân Hoàng." Phục Hy trên mặt lộ ra vẻ cung kính nói: "Đa tạ gia gia." Nhân Vương trên mặt mang theo nụ cười nhạt, Phục Hy chung quy là một trong Yêu Hoàng năm xưa, hiện nay bái làm gia gia.

Đó cũng là nhân quả năm xưa!

Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lão tổ đang ngồi khoanh chân, mặc một đạo bào màu đen huyền, sắc mặt cổ quái đột nhiên mở mắt, ánh mắt như nước giếng vạn cổ bất biến, đạm mạc, lạnh lẽo.

Từ từ, ánh mắt của ngài trở nên thâm thúy, dường như có thể

xuyên thấu Hỗn Độn vô tận, thẳng vào dải ngân hà vô tận, thẳng đến Thái Dương Tinh! "Đế Tuấn, Thái Nhất, đúng là hai quân cờ tốt!" Hồng Quân lão tổ tự lẩm bẩm, tự thở dài, nhưng đột nhiên lại cười.

Trong mắt tràn đầy ý lạnh, trên mặt lại đầy nụ cười, trông vô cùng cổ quái.

Thái Dương Tinh, trong không gian kỳ dị, Thái Dương Chân Hỏa cuồn cuộn, bùng nổ, không bị ràng buộc, như vạn cổ chưa từng thay đổi, lại như mỗi khắc đều đang diễn biến, Đại Đạo lửa diễn hóa đến mức tận cùng.

Hai tôn thần tượng sừng sững kia đột nhiên khí thế đại trướng. ....

Chớp mắt đã trôi qua nghìn năm tuế nguyệt.

Phục Hy đã không còn là đứa trẻ mười tuổi năm xưa, ngây thơ không biết gì, cứ đuổi theo Nhân Vương mà gọi gia gia, mà đã là một cường giả cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Trong nghìn năm qua, không chỉ nỗ lực tu luyện, càng theo Nhân Vương xử lý các sự vụ của Nhân tộc, dần sinh ra tâm ưu hoạn.

Vốn dĩ, Nhân tộc tuy ẩn ẩn có xu thế độc bá Hồng Hoang, tu sĩ cảnh giới Đại La có mấy trăm, cảnh giới Thái Ất càng không đếm xuể, nhưng, sức sinh sản của Nhân tộc quá mạnh, tu vi của Nhân tộc bình thường không cao, Hồng Hoang lại nguy hiểm.

Chương 266

.....

Thiên tai!

Nhân họa!

Nhiều không đếm xuể.

Thiên tai, chỉ những trận hồng thủy, địa chấn, thậm chí băng tuyết giá rét.

Nhân họa, thì chỉ những tai nạn do con người gây ra.

Ở Hồng Hoang, không phải Thánh nhân Chí Tôn và Đại năng Chuẩn Thánh, thì là một số Đại La Kim Tiên mạnh mẽ hơn chiến đấu, đó cũng là động một cái liền hủy thiên diệt địa, đất rung núi chuyển.

.....

Càng không nói, có một số Yêu Ma ăn thịt người.

Những Nhân tộc bình thường đó căn bản không có sức phản kháng.

Nhân Vương tuy là kiệt xuất trong Chuẩn Thánh, cường giả Nhân tộc tuy mạnh, nhưng cũng không thể chu toàn mọi mặt, đặc biệt là thiên tai như hồng thủy, địa chấn, đó càng khó phòng bị.

Phục Hy liền lo lắng về điều này.

Vì vậy, vẫn luôn ở đó, đã nói Nhân tộc bình thường không thể đối kháng thiên tai nhân họa, vậy nếu có thể tránh né, cũng rất tốt!

Vì điều này, mấy trăm năm qua, Phục Hy vẫn luôn khổ tư cách giúp người bình thường tránh né thiên tai nhân họa.

Chợt đến vùng Bắc Hải, tự từ sau đại chiến Vu Yêu, liền trở thành

cấm địa của vô số đại năng, bởi vì trong đó có một tôn hung thần cái thế đang ẩn náu ở đó.

Trang Tử trong "Tiêu Dao Du" có nói, Bắc Minh có cá, tên là Côn, Côn lớn...

Cung Yêu Sư, tự từ sau đại chiến Vu Yêu, liền trầm tịch mấy nghìn năm, một ngày, lại hiếm khi, có khách nhân đến.

Đó là một đạo nhân tóc trắng như tuyết, mặc một thân đạo bào màu trắng bạc, như tiên nhân vậy. "Ai đó?" Đạo nhân vừa vào Cung Yêu Sư bị trọng trọng đại trận che lấp, Côn Bằng đang nhắm mắt tọa thiền trong Cung Yêu Sư liền bị kinh động, lập tức, quanh thân bùng phát từng trận khí thế cường đại, áp bức đạo nhân đang đứng ở cửa Cung Yêu Sư.

Mấy nghìn năm qua, Côn Bằng nỗ lực muốn luyện hóa hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư, muốn từ đó suy diễn ra sự thần diệu của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Đáng tiếc, lại phí công vô ích, dù nỗ lực đến đâu, cũng không thể thành công. "Côn Bằng, chớ có nghịch thiên hành, hai kiện bảo vật đó, không thuộc về ngươi." Một tia khí tức trong chớp mắt vụt qua, nhưng lại bị Côn Bằng nhạy bén bắt được, lập tức đại kinh, ánh mắt vượt qua trọng trọng cung cấm, rơi xuống cửa Cung Yêu Sư, giây tiếp theo thân hình liền xuất hiện ở cửa Cung Yêu Sư, 'phịch' một tiếng quỳ xuống. "Lão, lão sư....." Người đó hóa ra chính là.....

Hồng Quân lão tổ! "Côn Bằng, ngươi có thể chứng đắc Thánh nhân chi vị không?" 'Phân thân' của Hồng Quân lão tổ cười nhạt một tiếng, ném ra một quả bom tấn.

Có thể chứng đắc Thánh nhân chi vị sao?

Thánh nhân chi vị!

Thánh nhân!

Đại não của Côn Bằng trống rỗng, lời nói của Hồng Quân lão tổ không ngừng vang vọng trong đầu, toàn thân không thể kiềm chế run rẩy, mắt cũng đỏ hoe. .....

Chí Tôn Thánh nhân, ai cũng không phải là loại người ngoan cố như Thông Thiên, không muốn thì không muốn, từ chối một cách dứt khoát.

Đó chính là tồn tại bất tử bất diệt a!

Chương 267

Thời kỳ sơ kiếp Long Hán Thái Cổ, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đại chiến, La Hầu tính kế, tất cả không phải, không phải vì cái gọi là bất tử bất diệt sao!

Nhưng rất nhanh, Côn Bằng liền cưỡng chế áp xuống khát vọng trong lòng, mạnh dạn nói: "Đạo Tổ, không biết lời nói đó có ý gì?" Côn Bằng là một trong những vị khách Tam Thiên Cung Tử Tiêu cổ lão nhất, lại trải qua đại chiến Vu Yêu, có thể sống đến hiện tại, tự nhiên không phải là kẻ đơn giản.

Thánh nhân bất tử bất diệt tuy tốt, nhưng, cũng phải có mạng để chứng đạo.

Lúc này, nếu là tu sĩ bình thường không biết đại thế Hồng Hoang, nhưng người như Côn Bằng, lại không thể rõ ràng hơn.

Thế của Thông Thiên đang thịnh, đã đạt đến cảnh giới gần Thiên Đạo, ngay cả Hồng Quân, người phát ngôn của Thiên Đạo cũng không phải đối thủ của ngài, lúc này Hồng Quân tìm đến, tám phần là để lôi kéo người giúp đối kháng Thông Thiên.

Đối đầu với Thông Thiên, đó chẳng phải con đường tìm chết sao? "Hừ!" Thấy Côn Bằng thoát khỏi sự dụ hoặc của Chí Tôn Thánh nhân, Hồng Quân liền đổi một phương thức khác, khí thế toàn thân bùng nổ, một cỗ vĩ lực hùng vĩ như trời sập áp xuống Côn Bằng.

Côn Bằng lập tức như lọt vào vũng lầy, hô hấp cũng có chút không thông, kinh khủng nhìn Hồng Quân, càng khắc sâu thể hội chân lý câu nói "Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi".

Nhưng.....

đồng ý cũng là chết, không đồng ý cũng là chết.

Không bao lâu, Côn Bằng liền mồ hôi như mưa rơi, làm ướt y phục, mạnh mẽ phát ra tiếng rống giận, nói: "Lão sư, lão sư, ta đồng ý, đồng ý rồi." Cuối cùng đã khuất phục.

Ngay sau đó, Côn Bằng liền lấy Hà Đồ Lạc Thư ra, cung kính dâng lên, bái nói: "Lão sư có phân phó gì?

Đệ tử, nhất định dốc sức làm." Hồng Quân lão tổ cười lạnh một tiếng, nói: "Lúc này không cần ra tay, ta lấy hai dạng linh bảo, đó là một trong Tam Hoàng thiên định của Nhân tộc, Thiên Hoàng Phục Hy. ....." Lời chưa dứt, một trận gió thổi qua, trước Cung Yêu Sư, liền không thấy bóng dáng Hồng Quân lão tổ.

Đồng tử Côn Bằng co rút mạnh, một cỗ sát khí ngập trời cuồn cuộn, nhưng không dám thổ lộ ra.

Lúc này, Côn Bằng thực sự vô cùng ngưỡng mộ Thông Thiên, nếu có cơ duyên và tu vi của Thông Thiên, ai dám bức bách mình như vậy?

Thân hình lóe lên, quay về điện bế quan, tâm tình của Côn Bằng mãi không thể yên tĩnh. .....

Vô tận thần quang lưu chuyển trong mắt, lời nói của Hồng Quân lão tổ từng chữ từng câu, rất nhanh, Côn Bằng liền tìm ra điểm mấu chốt trong đó, lập tức kinh ngạc không thôi, "Muốn. .....kế hoạch Nhân tộc?

Kế hoạch..... người đó?" 'Người đó' tự nhiên chỉ Hồng Quân lão tổ, Côn Bằng không dám trực tiếp gọi tên, ngay cả Thông Thiên, cũng kiêng kỵ sâu sắc. "Như vậy, cũng có lẽ. .....chưa chắc không có cơ hội cho ta thừa cơ a!" Côn Bằng tự nhiên không phải là loại người thuận theo hoàn cảnh, bị Hồng Quân lão tổ uy hiếp lợi dụ, đặc biệt là sự uy hiếp cuối cùng đó, lại triệt để kích nộ hắn.

Vì vậy, liền thừa cơ mưu cầu chút lợi ích. "Chỉ là, hai người.....

đều không phải kẻ dễ đối phó, nhưng lại phải cẩn thận hơn nữa." Một thế giới lửa, vô tận Thái Dương Chân Hỏa đang nhảy múa, reo hò, tựa như đang múa vậy. ..... "Ha ha!

Ha!

Ha ha ha ha ha ha ~!" Một trận tiếng cười ngông cuồng bá đạo không ngừng, 'hùng' một tiếng, một đoàn Thái Dương Chân Hỏa hóa thành màu vàng đỏ, vọt lên cao.

Tiếng cười, lại đột nhiên dừng lại.

Chương 268

Thế giới lửa khôi phục lại sự yên tĩnh thường ngày.

Tĩnh lặng!

Không một tiếng động!

Chậm rãi, nghìn năm tuế nguyệt thoáng chốc đã trôi qua.

Trong nghìn năm đó, Nhân tộc có thể nói là phát triển tốc độ cao.

Lực lượng chiến đấu cao cấp, lại tăng thêm hơn mười tôn cảnh giới Đại La nhưng không có.

Dân số Nhân tộc, lại đã có hàng tỷ người, quy mô có thể nói là chưa từng có.

Người đông rồi, tự nhiên liền cần có địa bàn để phát triển, vì vậy, dấu chân của Nhân tộc, hầu như đã trải rộng khắp thế giới Hồng Hoang.

Bên bờ biển Đông Hải, có vài bộ lạc lớn đóng giữ, mấy trăm bộ lạc trung bình và hơn nghìn bộ lạc nhỏ; về phía Tây, thì nhanh chóng mở rộng đến phương Tây, nơi có Tu Di Sơn của Tây Phương Giáo.

Về phía Nam, thì đã đến ngoại vi Thập Vạn Đại Sơn, xua đuổi những chủng tộc Yêu tộc vô số vào trong Thập Vạn Đại Sơn.

Phía Bắc thì là nơi ô chướng tụ tập, hiếm có dấu chân người, vì vậy Nhân tộc không dám can thiệp.

Là người dẫn đường của Nhân tộc, Nhân Vương có ý bồi dưỡng Phục Hy, để ngài tiếp nhận vị trí, vì vậy phần lớn các sự vụ của Nhân tộc đều giao cho ngài xử lý.

Phục Hy cũng không phụ lòng tin của Nhân Vương, quản lý Nhân

tộc một cách ngăn nắp, đâu ra đó.

Nhân tộc trình bày tư thế hưng thịnh.

Một ngày nọ, Phục Hy dẫn người tuần tra một vùng Hoàng Hà, khi nghỉ ngơi bên bờ sông, chợt thấy trong Hoàng Hà có dị thú xuất hiện, đó là một con Long Mã lưng mọc hai cánh, đầu có sừng độc, đạp sóng như đi trên đất bằng, và một con Thần Quy.

Cả hai đi đến trước mặt Phục Hy, tựa như có linh tính vậy, cúi mình liền bái.

Phục Hy mới phát hiện, trên người cả hai đều có một vật, trên lưng Long Mã là một đồ, trên lưng Thần Quy lại là một thư.

Cả hai đối với Phục Hy mà nói, đều có cảm giác quen thuộc không thể tả, đây chẳng phải.

Một đồ một thư, chẳng phải là Hà Đồ Lạc Thư, Tiên Thiên Linh Bảo cộng sinh của Yêu Hoàng Đế Tuấn, chủ của Thiên Đình thượng cổ sao?

Rất nhanh, Phục Hy liền cảm thấy, những gì được vẽ trên đồ và thư đó, với sơn xuyên hà lưu, nhật nguyệt tinh thần của thiên địa Hồng Hoang, sao mà tương tự. .....

Như đá vỡ kinh thiên động địa vậy, Phục Hy liền ngộ đạo.

Ngồi khoanh chân bên bờ sông, quan sát sự biến hóa của nhật nguyệt tinh thần, sơn xuyên hà lưu trên Hà Đồ Lạc Thư, lúc cười lúc khóc, vẻ mặt vô cùng kỳ dị.

Xa xôi ở Bồng Lai Đảo, Thông Thiên Giáo Chủ, khi Hà Đồ Lạc Thư xuất thế liền đã biết, lúc này nhìn dáng vẻ của Phục Hy, liền hiểu, ngày Thiên Hoàng xuất thế!

Ngày Phục Hy chứng đạo!

Mặt trời mọc rồi lặn, xuân đi đông đến, Phục Hy ngồi tĩnh tọa bên bờ Hoàng Hà, không, chính xác hơn là ngộ đạo, một lần ngộ đạo đã là tám trăm năm tuế nguyệt trôi qua. "Ta hiểu, ta ngộ rồi, ta biết rồi!" Một ngày, Phục Hy đang ngồi khoanh chân như một pho tượng đá, lại đột nhiên cất tiếng cười lớn, cười rồi cười, lại rơi lệ. 'Ầm' một tiếng, quanh thân Phục Hy khí thế đại thịnh, một cỗ khí lãng vô hình quét qua, tu vi của Phục Hy như ngồi tên lửa mà vọt lên. ..thân. .._" Thái Ất Cảnh đỉnh phong!

Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Đại La Kim Tiên trung kỳ!...

Chương 269

Nhanh chóng đột phá giới hạn Đại La và Chuẩn Thánh, đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng vẫn chưa dừng lại. "Kiệt kiệt kiệt~!

Ha ha!

Phục Hy, quả nhiên là hy vọng của Yêu tộc ta!" Một giọng nói bá đạo uy nghiêm vang lên, chân trời, một đoàn Thái Dương Chân Hỏa nở rộ. "...Đế Tuấn!" Giọng Phục Hy kinh nghi bất định vang lên.

Cả Tam Giới đều chấn động!

Yêu Hoàng Đế Tuấn?...

Lại còn sống!

Ký ức tuy đã quay về, chỉ là, đúng như lời nói, hoa chẳng phải hoa, sương chẳng phải sương, hiện tại Phục Hy tuy vẫn là Phục Hy, nhưng lại không phải Yêu Hoàng Phục Hy năm xưa.

Phục Hy năm xưa đã chết, vậy thì đã chết rồi, hiện tại là Phục Hy của Nhân tộc.

Thế nên, đối với câu "hy vọng của Yêu tộc" kia của Đế Tuấn, Phục Hy lại vạn vạn không dám nhận, cũng không thể nhận.

Trầm ngâm một lát, thở dài một hơi, trầm trọng nói: "Đế Tuấn, tất cả chuyện trước kia, tựa như ngày hôm qua đã chết, tất cả chuyện sau này, tựa như hôm nay mới sinh.

Đừng có sai lầm, làm sai lầm cả Yêu tộc." "Ha ha ha~!

Thật sự buồn cười." Đế Tuấn uy vũ bất phàm, đứng sừng sững giữa hư không, một thân hoàng bào vàng óng, tựa như nghe được

chuyện buồn cười, lập tức phát ra một tràng cười lớn đầy trào phúng, âm thanh bay xa hơn ngàn dặm, thiên địa dường như cũng đang chấn động.

Trong Thánh Đình Nhân tộc, Nhân Vương sắc mặt âm tình bất định, Vô Song Thiên Kiêu đứng bên cạnh.

Nhân Vương chợt hỏi: "Vô Song, tình cảm ngàn vạn năm sâu đậm sao?

Ký ức hai ngàn năm khắc sâu ư?" Vô Song Thiên Kiêu biết ý Nhân Vương, dứt khoát nói: "Ta tin Thánh Phụ!" "Ha ha ha~!".

Nhân Vương phát ra một tràng cười sảng khoái.

Một lúc lâu sau, tiếng cười dứt, Nhân Vương vung tay, bá khí lăng nhiên nói: "Đi, ta muốn xem xem, một Yêu Hoàng đã vẫn lạc, có thể gây ra sóng gió gì!" Tiếng Thái Nhất vang lên: "Đại huynh, (đã) quên rồi, ta đi chặn hắn, đẩy nhanh tiến độ." Đông Hoàng Thái Nhất?

Phục Hy kinh nghi bất định nhìn Kim Ô đầu đội Hỗn Độn Chung bay đi xa.

Ngay sau đó, y cảnh giác nhìn Đế Tuấn, Thái Dương Chân Hỏa quanh thân Đế Tuấn cuộn trào, liền lao về phía Phục Hy. "Tiên Thiên Bát Quái, xuất!" Phục Hy gầm lên một tiếng giận dữ, pháp lực cuộn trào, một đồ án Bát Quái màu vàng rực rỡ hiện ra trước người, muốn chặn Đế Tuấn.

Đó là Thiên Địa Chí Lý mà Phục Hy lĩnh ngộ từ Hà Đồ Lạc Thư, là con đường mà y sẽ đi sau này.

Không có tên, nếu nhất định phải có, Phục Hy cảm thấy nên gọi là Tiên Thiên Vô Cực Bát Quái Đại Đạo.

Xoẹt xoẹt hai tiếng, Hà Đồ Lạc Thư đang đặt ở nơi Phục Hy ngộ đạo bay về phía Đế Tuấn.

Trên chín tầng trời, vô tận tinh thần trong khoảnh khắc dường như sống lại, tinh quang vô tận chiếu xuống, như một dòng tinh hà rực rỡ, lộng lẫy, chói mắt, mỹ lệ.

Nhưng, thứ càng mỹ lệ thì càng nguy hiểm.

Người ngoài đều biết Hà Đồ Lạc Thư là chìa khóa để bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng lại không biết, năng lực của nó cũng phi phàm, ví dụ như Mê Huyễn Chi Thuật.

Tinh hà rực rỡ, tự nhiên có tác dụng mê hoặc lòng người.

Phục Hy dù sao cũng không như Đế Tuấn, một mãnh nhân chấp chưởng Thượng Cổ Thiên Đình, huống hồ lại sinh ra ở Nhân tộc, càng có nhiều ràng buộc, thế nên, khi giao thủ với Đế Tuấn, không quá một chiêu đã bị tinh hà vô tận bao phủ, rơi vào vô tận huyễn cảnh.

Đế Tuấn toàn thân run rẩy, giọng nói cũng run, "Cơ hội quật khởi của Yêu tộc!" "!" Đế Tuấn vội vàng thúc giục Hà Đồ Lạc Thư, xâm thực thần trí của Phục Hy, muốn triệt để khống chế y.

Trên Bồng Lai Đảo, y bào của Thông Thiên Giáo Chủ không gió mà bay, phần phật vang lên, khí cơ vô tận tựa như một thanh bảo kiếm sắc bén, vượt qua Trường Hà Thời Gian vô tận, ầm ầm giáng lâm.

Chương 270

"...Không hay rồi!" Sắc mặt Đế Tuấn không khỏi đại biến, liền muốn thúc giục tinh quang rực rỡ đang mê hoặc Phục Hy.

Ngoài vạn dặm, Đông Hoàng Thái Nhất đang giao thủ với Nhân Vương và Vô Song Thiên Kiêu cũng biến sắc.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Oanh!

Kiếm khí tung hoành, khí lãng bạo ngược, lấy vị trí không xa trước người Phục Hy làm trung tâm, khí lãng mang theo vô số kiếm khí, khuếch tán ra bốn phía, tinh quang rực rỡ bao quanh Phục Hy bị chém thành bốn năm mảnh, Phục Hy cũng thoát khỏi cảnh huyễn hoặc vô tận.

Đế Tuấn chỉ cảm thấy gương mặt đau nhói như dao cắt, không dám đón đỡ, bị buộc phải liên tục lùi lại. "...Thông Thiên!!!" "Thông Thiên!" Gần như đồng thời, Đế Tuấn và Thái Nhất phát ra một tiếng gào thét phẫn hận đến cực điểm.

Đại kế của Yêu tộc, cứ thế mà bị Thông Thiên phá hỏng.

Làm sao mà không hận?

Làm sao mà không giận?

Nếu không phải kiêng dè thực lực của Thông Thiên, cho dù lúc này Thông Thiên không đích thân đến, chỉ là một hóa thân, e rằng hai người đã sớm xông lên liều mạng với y rồi.

Đương ~ Thái Nhất lập tức quyết đoán, thúc giục Hỗn Độn Chung, định trụ thời không. "Đại huynh, mau đi, còn núi xanh thì không lo không có củi đốt!" Thái Nhất lập tức có ý định từ bỏ, chính

xác hơn, ngay khi ra tay, y đã chuẩn bị sẵn cho tình huống xấu nhất.

Dù thực lực mạnh hơn Đế Tuấn, lại có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung trong tay, nhưng y biết rằng, chỉ khi Đế Tuấn còn sống, Yêu tộc mới có ngày quật khởi.

Chỉ có Đế Tuấn! "Đi ư?" "Đơn giản là nằm mơ giữa ban ngày!" Giọng nói lạnh nhạt của Thông Thiên vang lên, một luồng kiếm khí thuần túy cực hạn, mang theo thế hủy thiên diệt địa, cuồn cuộn nuốt chửng Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đương ~ Hưu hưu hưu ~!

Hỗn Độn Chung vang lên, thiên địa đều khẽ ngưng trệ, thời không bị định trụ một khoảnh khắc, nhưng chỉ một khoảnh khắc đó, đối với tồn tại như Đế Tuấn thì đã đủ rồi.

Y hóa thành một đạo kim mang, bắn về phía xa.

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, kiếm khí vô tận liền phá vỡ thời không, che trời lấp đất ập xuống.

Định nuốt chửng cả Thái Nhất! "Không...!" Tiếng gầm thét không cam lòng của Đông Hoàng Thái Nhất vang lên xé lòng xé phổi, chưa từng có khoảnh khắc nào y tuyệt vọng như bây giờ.

Đế Tuấn mà chết, vậy thì Yêu tộc... thật sự xong rồi.

Ông ông ông ~!

Một trận dao động khó nhận ra, bao phủ Đế Tuấn, khoảnh khắc tiếp theo, y liền độn thổ bay về phía xa, tại chỗ cũ chỉ còn lại một Kim Ô gần như làm giả thành thật, giống hệt Đế Tuấn.

Ngay sau đó...

Oanh long long ~!

Oanh long long ~!

Thiên địa chấn động, đại địa run rẩy...

Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Hỗn Độn, tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Lão Tổ không nhịn được khẽ gật đầu, tất cả tự nhiên đều được y thúc đẩy, nếu Thông Thiên đích thân đến, những tiểu động tác này tự nhiên không thể giấu được, nhưng...

Thông Thiên chỉ phái phân thân đến, vậy thì lại khác rồi.

Chương 271

Gát ~ một tiếng Kim Ô ai minh, Đế Tuấn hóa thành bản thể Tam Túc Kim Ô, toàn thân ngàn vết thương trăm lỗ, cắm đầy vô số kiếm khí, Thái Dương Chân Hỏa cuộn trào quanh người, chỉ là đã gần như tắt lụi.

Gát ~ lại một tiếng ai minh, Tam Túc Kim Ô do Đế Tuấn hóa thành như một thiên thạch ngoài trời, rơi xuống phương xa...

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được, Chân Linh trong cơ thể y đã vỡ nát, không thể cứu vãn được nữa. "A ~!" Đông Hoàng Thái Nhất phát ra một tiếng gần như gầm thét, ngay sau đó, ôm lấy Hỗn Độn Chung, mạnh mẽ gõ vang.

Rồi, y gần như phát điên, không màng tất cả mà gõ liên hồi Hỗn Độn Chung.

Đương!

Đương đương đương ~!

Muốn hủy diệt Thông Thiên, hủy diệt...

Phục Hy, ... cả Nhân tộc!

Trong nháy mắt, thời không dường như ngưng trệ, thiên địa đóng băng.

Trên thân chuông màu vàng tuyển, ngũ sắc hào quang lấp lánh, rực rỡ chói mắt.

Trên chín tầng trời, một đạo Thái Dương Chân Hỏa bạch kim sắc cô đọng đến cực hạn, ầm ầm giáng xuống, không gian cũng đang vặn vẹo. ...

Hống ~ Sát ~ Ngâm ~...

Trên hư không, hư ảnh vạn tộc Hồng Hoang hiện ra, hoặc gầm thét, hoặc sát khí đằng đằng, trong khoảnh khắc, thiên địa biến sắc, vân khí vô tận cuồn trào, áp lực như sức mạnh thế giới, ầm ầm ép xuống, đại địa chấn động kịch liệt...

Không gian cũng đang chấn động kịch liệt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Oanh long long ~!

Oanh long long ~!

Đương đương đương ~! "Ha ha ha ~!

Thông Thiên không lợi hại sao?

Hôm nay bản hoàng sẽ hủy diệt thiên địa, hủy diệt...!" Đông Hoàng Thái Nhất toàn thân đắm mình trong Thái Dương Chân Hỏa bạch kim sắc, phát ra vô tận quang mang chói mắt, cất lên một tràng cười cuồng loạn, tiếng cười vang vọng khắp thiên địa.

Cùng với tiếng cười, từng đạo hư ảnh Kim Ô khuếch tán ra, hóa thành Thái Dương Chân Hỏa thuần túy nhất, tuôn vào Hỗn Độn Chung...

Muốn kích nổ Hỗn Độn Chung!

Các đại năng trong Tam Giới đang chú ý đến tình hình bên này đều hít một ngụm khí lạnh, Đông Hoàng Thái Nhất chẳng lẽ phát điên rồi sao?

Đương đương đương ~! "Ha ha ha ~!" Cùng với tiếng chuông Hỗn Độn Chung gấp gáp, tiếng cười gần như điên loạn của Đông Hoàng Thái Nhất, Hỗn Độn Chung phát ra tiếng ông minh phẫn nộ, vận chuyển thời gian trong phạm vi ngàn dặm xung quanh trở nên chậm

chạp, thậm chí, dần dần ngưng đọng, không gian cũng dường như dừng lại.

Đương ~ lại một tiếng chuông vang, Hỗn Độn Chung phát ra ngũ sắc quang thải rực rỡ chói mắt, càng ngày càng mạnh mẽ...

Khí tức phá hoại hung mãnh quét ra, 'Oanh' một tiếng, không gian trong phạm vi ngàn dặm xung quanh lập tức vỡ nát, thời gian cũng xảy ra đứt gãy, các mảnh vỡ không gian và đoạn tầng thời gian hóa thành binh khí sắc bén nhất thế gian, 'vù vù vù' bắn ra xung quanh, phá hủy mọi thứ xung quanh, dần dần, hình thành một cơn bão gồm các mảnh vỡ thời gian và không gian. "Ha ha ha ~!" Đứng giữa tâm bão, Đông Hoàng Thái Nhất phát ra từng tràng cười gần như điên loạn.

Hóa thân của Thông Thiên đứng trên vòm trời, hơi tiếc nuối nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, không hề động lòng trước những gì y làm.

Chương 272

Một lúc lâu sau, Thông Thiên thở dài một tiếng, nói: "Thái Nhất, tất cả mọi chuyện ngày hôm nay, chẳng phải do chính ngươi gây ra sao, Yêu tộc vốn có một đường sinh cơ, thật đáng tiếc..." "Thành vương bại khấu, có gì đáng nói đâu chứ ~!" "Ha ha, tốt!" "Đi!" Thông Thiên khẽ cười một tiếng, búng tay, một thần chung màu vàng bay ra, đón gió liền lớn lên, hóa thành vạn trượng lớn nhỏ, che cả trời che cả mặt trời, úp thẳng xuống Đông Hoàng Thái Nhất và Hỗn Độn Chung.

Đó chính là thần thông Tuế Nguyệt Chi Chung!

Đương ~ một tiếng chuông vang, thời gian và không gian trong Tuế Nguyệt Chi Chung đều bị một áp lực vô hình trấn áp, những đoạn tầng thời gian và mảnh vỡ không gian bay khắp trời, bị trấn áp, không thể hoành hành nữa.

Đông Hoàng Thái Nhất vốn đã trải qua Vu Yêu Đại Chiến chưa hồi phục, lại đốt cháy pháp lực Chân Linh, muốn kích nổ Hỗn Độn Chung, đã sớm là nỏ mạnh hết đà, làm sao chịu nổi đại thần thông do Thông Thiên thi triển hiện giờ, lập tức bị áp chế đến mức không ngừng run rẩy...

Phát ra từng tiếng gầm thét không cam lòng, Thái Dương Chân Hỏa quanh người cuồn cuộn, chấn động Hỗn Độn Chung, phát ra tiếng 'đương đương đương' vang dội...

Đương ~ Oanh ~ một tiếng chuông trong trẻo vang vọng khắp vũ trụ, trong Tuế Nguyệt Chi Chung phát ra một tiếng chấn động vang khắp chín tầng trời mười tầng đất.

Hỏa quang quanh thân Đông Hoàng Thái Nhất tan hết, một tiếng ai minh, nhưng đã bị triệt để trấn áp.

Đông Hoàng Thái Nhất, vẫn lạc rồi!

Yêu tộc, triệt để không còn hy vọng!

Trong Oa Hoàng Thiên, Oa Hoàng Cung, Nữ Oa nằm nghiêng trên ghế quý phi, mặc cho đường cong mềm mại của mình được tự do thư giãn, khẽ cau mày, thở dài một hơi: "Thái Nhất, Đế Tuấn, cuối cùng vẫn là quá tham lam." Trên Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử ngồi đối diện nhau, dường như đang phẩm trà luận đạo, nhưng thực chất lại đang chú ý đến tình hình bên kia.

Thấy Đông Hoàng Thái Nhất bị trấn áp, Lão Tử lắc đầu không nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn thì khinh thường hừ lạnh một tiếng, nói: "Cuối cùng cũng chỉ là lũ vũ mao cầm thú, không thể làm nên đại sự." Phương Tây, trên núi Tu Di, trước Bát Bảo Công Đức Trì, chỉ thấy trong ao, sen vàng nở rộ, từng đạo hà quang rực rỡ, hương thơm nồng nặc.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người ngồi đối diện nhau, trên Khánh Vân đỉnh đầu xá lợi tử lăn tròn, vô cùng thần dị.

Hai người khẽ cười, nói: "Thiên Hoàng đã xuất thế, khoảng cách đến đại hưng của Tây Phương Giáo chúng ta không còn xa nữa!" Sau khi Thông Thiên trấn áp Thái Nhất, y khẽ phất tay, thu thi thể Tam Túc Kim Ô của y và Đế Tuấn, rồi xé rách hư không, trở về Bích Du Cung trên Bồng Lai Đảo ở Đông Hải.

Trong chớp mắt, đã trăm năm trôi qua.

Trong trăm năm này, Phục Hy không ngừng tham ngộ hai linh bảo Hà Đồ Lạc Thư, làm sâu sắc thêm sự lý giải về Tiên Thiên Bát Quái.

Y có một cảm giác, đó chính là Đạo, đồng thời, cũng là sứ mệnh của y, cũng là hy vọng của Nhân tộc.

Một ngày nọ, Phục Hy chợt cảm thấy tâm huyết dâng trào, một

cảm giác kỳ diệu ập đến. "Ha ha!

Đạo của ta thành rồi, Nhân tộc có hy vọng!" Cùng với lời Phục Hy nói ra, hai linh bảo Hà Đồ Lạc Thư đang đặt trước mặt y chợt đại phóng quang hoa, ngay sau đó đột nhiên bay lên không, bay lên đỉnh đầu y, xoay tròn không ngừng...

Phục Hy dường như rơi vào một trạng thái huyền diệu nào đó, hai mắt tự nhắm tự mở, tinh quang vô tận nở rộ giữa đôi mắt, Bát Quái Đại Đạo luân chuyển huyền ảo trong tâm trí.

Hai linh bảo Hà Đồ Lạc Thư dường như có cảm ứng, phóng ra từng trận tinh quang hai màu vàng trắng, chậm rãi dung hợp làm một, cuối cùng, hóa thành một đồ án Bát Quái, xoay tròn trên đỉnh đầu Phục Hy.

Oanh ~ một tiếng chấn động, trên vòm trời phong vân cuồn cuộn, vân khí vô tận cuồn cuộn hội tụ.

Thiên địa dị tượng đột ngột xuất hiện, kinh động tất cả mọi người ở bờ sông Hoàng Hà. "Thiên Hoàng xuất thế rồi!" Trên Bồng Lai Đảo ở Đông Hải, Thông Thiên chợt tỉnh khỏi trạng thái thần du thái hư, lẩm bẩm một tiếng.

Không chỉ Thông Thiên, mà tất cả đại năng thần thông giả có danh tiếng trong Hồng Hoang đều có cảm ứng.

Trong Nhân tộc Vương Đình, Nhân Vương ngẩng nhìn vòm trời, ánh mắt tràn đầy vẻ vui mừng, cảm nhận thiên địa dị tượng, thở dài một hơi, nói: "Cũng đến lúc ta thoái vị rồi." "Nhân Vương!!!" Vô Song Thiên Kiêu đứng bên cạnh nghe vậy, lập tức chấn động.

Tuy đã sớm biết, khi Phục Hy chứng đạo, chính là lúc Nhân Vương thoái vị ẩn cư, nhưng vẫn không nỡ, vẫn chấn động.

Nhân tộc có được ngày hôm nay, đương nhiên, công lao của Thánh

Mẫu Nữ Oa và Thánh Phụ Thông Thiên là vô cùng to lớn, nhưng công lao của Nhân Vương tuyệt đối không kém hai người họ.

Hoặc có thể nói, Thông Thiên, Nữ Oa, và Nhân Vương ba người, thiếu một không được.

Oanh long long ~!

Bên bờ Hoàng Hà, nơi Phục Hy ngộ đạo, trên vòm trời, trong biển mây cuồn cuộn vô tận, một đạo kim quang chợt hiện, ngay sau đó hóa thành từng mảng kim quang chiếu xuống, nhuộm cả đại địa thành một màu vàng rực rỡ.

Ngay lập tức, từng mảng công đức trên trời tụ thành mây, cuồn cuộn, dũng động...

Chương 273

Oanh ~ một tiếng nổ vang, kim quang công đức bùng nổ, hóa thành từng đạo kim quang tản ra bốn phía.

Trong đó, một luồng bay xuống đỉnh đầu Phục Hy, khoảng ba phần.

Phục Hy sáng tạo Bát Quái, cung cấp cho Nhân tộc phương pháp xu cát tị hung, tránh né thiên tai tự nhiên.

Nếu không phải lúc này chưa đến lúc Thiên Hoàng quy vị, e rằng cũng không chỉ có ngần này.

Lại có một luồng, khoảng một phần, lại chui vào đồ án Bát Quái do Hà Đồ Lạc Thư hóa thành.

Đồ án Bát Quái vốn là linh bảo cấp cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sau khi nhận được một phần công đức, lại hóa thành một kiện Công Đức Linh Bảo.

Hai luồng khác thì bay về Nhân tộc Vương Đình, một luồng khoảng bốn phần rưỡi, một luồng khoảng một phần, bốn phần rưỡi rơi xuống đầu Nhân Vương, một phần tản ra, hóa thành mưa vàng công đức, rải xuống các tu sĩ Nhân tộc Vương Đình.

Lại có hai luồng, một luồng một phần, một luồng nửa phần, đều bay về phía Bắc Minh Chi Địa.

Lần này Tiên Thiên Bát Quái xuất thế, Côn Bằng tuy bị Hồng Quân ép buộc, cực kỳ không tình nguyện, nhưng dù sao cũng đã hiến dâng hai bảo vật Hà Đồ Lạc Thư, mới khiến Phục Hy lĩnh ngộ ra Tiên Thiên Bát Quái.

Thế nên, Thiên Đạo gia thưởng cho y.

Còn về việc vì sao có hai luồng công đức, đó chính là thuộc về Hồng Quân một phần rồi.

Không nói đến niềm vui nỗi buồn của mọi người sau khi nhận được công đức, mà về Phục Hy, sau khi thu công đức và Công Đức Linh Bảo Bát Quái Đồ do Hà Đồ Lạc Thư hóa thành, liền trở về Nhân tộc Vương Đình, gặp Nhân Vương đã đi.

Thiên Hoàng trị thế, đã là định số, nhưng, tục ngữ nói hay, danh không chính thì ngôn không thuận.

Tuy tất cả mọi người đều biết, Phục Hy là Thiên Hoàng thiên mệnh, định sẵn sẽ chấp chưởng Nhân tộc, trở thành cộng chủ Nhân tộc, nhưng vẫn cần Nhân Vương cáo thị thiên hạ, khiến toàn bộ Nhân tộc biết mới được.

Khi Phục Hy trở về Nhân tộc Vương Đình, Nhân Vương liền tuyên bố, Đại Điển Truyền Vị sẽ được tiến hành sau trăm năm.

Thế nên, tự nhiên có các tu sĩ Nhân tộc đi thông báo cho thủ lĩnh các bộ lạc Nhân tộc, để họ đến chứng kiến.

Hồng Hoang lớn đến mức nào?

E rằng không có mấy người biết rõ, nhưng nói chung, đợi đến khi những người Nhân tộc đến dự lễ đã tề tựu, thì đã là chuyện của trăm năm sau.

Trăm năm thời gian, đối với đại thần thông giả mà nói, không khác gì một cái chớp mắt.

Đối với Nhân tộc, dù Nhân tộc Hồng Hoang thể chất đặc thù, thọ mệnh so với Nhân tộc hậu thế dài hơn, mạnh mẽ hơn, nhưng vẫn là một khoảng thời gian không ngắn.

Từ trăm năm trước, khi Nhân Vương tuyên bố sẽ truyền vị cho Phục Hy, Hồng Hoang chấn động, không ít người tu hành liền không

ngừng đổ về Nhân tộc Vương Đình, hoặc để xem náo nhiệt, hoặc muốn tìm kiếm cơ duyên.

Tình huống này, vẫn luôn kéo dài cho đến trước đêm Đại Điển Truyền Vị.

Trong Nhân tộc Vương Đình, từ trăm năm trước khi Nhân Vương tuyên bố sẽ truyền vị cho Phục Hy, liền bắt đầu chuẩn bị các việc của đại điển, ví dụ như... tu kiến tế đàn, cung thỉnh tôn vị của Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương và Thánh Phụ Thông Thiên Giáo Chủ.

Một ngày, toàn bộ Nhân tộc Vương Đình chấn động...

Chính là Đại Điển Kế Vị của Nhân Hoàng đã bắt đầu!

Đại Điển Truyền Vị không hoành tráng, không có quá nhiều trình tự phức tạp, chỉ là dưới sự chứng kiến của toàn bộ Nhân tộc, thậm chí là các tu sĩ mộ danh, Nhân Vương và Phục Hy hai người, sắc mặt trang trọng, nghiêm túc bước lên tế đàn, hành đại lễ tam bái cửu khấu.

Sau đó, Nhân Vương liền cầu nguyện trước thần tượng của Nữ Oa và Thông Thiên.

Đại khái là nói với hai vị rằng, Nhân Vương muốn thoái vị, để Phục Hy tiếp quản, cầu mong hai vị đồng ý.

Nữ Oa và Thông Thiên tự nhiên phải đáp lại, liền phân thân hiển thánh, đồng ý lời thỉnh cầu của Nhân Vương.

Đại Điển Truyền Vị liền viên mãn kết thúc.

Tất cả mọi người đều vui mừng...

Chương 274

Không, có người không vui, đó chính là Chí Tôn Thánh Nhân Lão Tử, Giáo Chủ Nhân Giáo ở xa trên Côn Luân Sơn.

Thấy Nhân Vương truyền vị cho Phục Hy, chỉ chào hỏi Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa Nương Nương, nhưng lại duy độc không chào hỏi mình, Lão Tử có vui được sao?

Lập tức mặt đen lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đang chú ý tình hình Nhân tộc cũng vẻ mặt không vui, hừ lạnh một tiếng, nói: "Đại huynh chớ nên tức giận, chỉ là một lũ ngu dân thôi, không biết cảm ân báo đức, định sẵn không thể đi xa được!" Sau khi Nhân Vương truyền vị cho Phục Hy, y liền ẩn cư trong Nhân tộc Vương Đình, tiềm tâm tu hành.

Phục Hy liền bắt đầu trị lý Nhân tộc.

Đầu tiên, Phục Hy truyền bá Tiên Thiên Bát Quái khắp Nhân tộc, khiến Nhân tộc có khả năng xu cát tị hung, tránh né thiên tai nhân họa, từ đó nâng cao đáng kể tỷ lệ sinh tồn của Nhân tộc.

Thế nên, cũng theo đó.

Vấn đề lương thực.

Nhân tộc khả năng sinh sôi vốn cực mạnh, không bị vấn đề gì làm khó, nhân khẩu kịch tăng.

Nguồn lương thực Nhân tộc đa phần lấy săn bắt làm chủ.

Hậu quả của việc nhân khẩu kịch tăng, là săn bắt yêu thú tràn lan.

Yêu thú khả năng sinh sôi lại không bằng Nhân tộc, thế nên, dưới miệng ăn của mấy trăm triệu Nhân tộc, số lượng ngày càng ít đi, Nhân

tộc không còn đồ ăn nữa.

Một vòng tuần hoàn ác tính.

Vì điều này, Phục Hy đã dùng vô số biện pháp, nhưng vấn đề đó vẫn tồn tại, không thể được giải quyết hiệu quả.

Thế nên, Nhân tộc bùng nổ nội loạn.

Không ít bộ lạc vì vấn đề lương thực, quan hệ ngày càng xấu đi, thậm chí, đã xảy ra tranh đấu.

Nếu không phải Nhân tộc Vương Đình ra mặt điều đình, e rằng sẽ bùng phát chiến tranh.

Nhưng Phục Hy biết, nếu vấn đề lương thực không được giải quyết, mâu thuẫn Nhân tộc sẽ tồn tại, thậm chí, sẽ ngày càng trầm trọng, cho đến khi không thể vãn hồi.

Một ngày nọ, Phục Hy vừa mới điều đình mâu thuẫn giữa hai bộ lạc, khi đi ngang qua một con sông, phát hiện trong sông lại có một số yêu thú kỳ dị.

Phục Hy không khỏi linh cơ nhất động, nghĩ bụng, yêu thú trên cạn có thể ăn được, vậy yêu thú dưới nước biết đâu cũng có thể ăn được thì sao!

Lập tức ý thức được, đây chính là cách giải quyết nguy cơ Nhân tộc.

Thế nên, y ra lệnh cho các tu sĩ Nhân tộc giỏi bơi lội xuống nước bắt cá.

Ai ngờ, yêu thú và cá trong nước lại hung mãnh dị thường, một con cá Địa Tiên Cảnh lại đánh cho tu sĩ Nhân tộc Thiên Tiên Cảnh phải bỏ chạy thục mạng.

Phục Hy vô cùng kinh ngạc, bất đắc dĩ, chỉ đành tự mình ra tay,

bắt được một con cá lên, thử nghiệm một phen, phát hiện, yêu thú dưới nước thật sự có thể ăn được!

Biết yêu thú dưới nước có thể ăn được, nhưng yêu thú dưới nước hung mãnh, đây lại là một nan đề khác làm khó Phục Hy.

Mãi cho đến một ngày, Phục Hy thấy một con cá lớn hung mãnh dị thường chui vào một đống thủy thảo, bị thủy thảo giăng bẫy, dù thế nào cũng không thể thoát ra.

Phục Hy không nhịn được cười ha ha, ngay sau đó, liền chế tạo lưới cá, quả nhiên, bắt được không ít cá.

Nguy cơ Nhân tộc cứ thế được giải quyết, trên dưới Nhân tộc hoan hô, địa vị Nhân Hoàng của Phục Hy mới ổn định trở lại.

Cứ thế, ngàn năm trôi qua, Phục Hy dần dần thay thế địa vị của Nhân Vương trong lòng Nhân tộc, trở thành trụ cột tinh thần của Nhân tộc.

Trong thời gian đó, Phục Hy thấy Nhân tộc chỉ biết mẹ mà không biết cha, liền sửa đổi phong tục hôn nhân, xác lập chế độ hôn nhân.

Không nói đến việc Phục Hy trị lý Nhân tộc, mà ở phía tây nam Hồng Hoang, có một con sông tên là Khương Thủy, bên bờ Khương Thủy có một ngọn núi tên là Lịch Sơn, bên bờ Khương Thủy có một bộ lạc, thủ lĩnh họ Khương, hiệu Thiếu Điển Thị.

Một ngày, vợ của Thiếu Điển Thị du ngoạn Thường Dương Sơn, liền thấy một đoàn kim quang phóng tới, tựa như thần long màu vàng, sau khi về, vợ của Thiếu Điển Thị liền mang thai một người con.

Chương 275

Thiếu Điển Thị nghe vợ mang thai có dị tượng, vô cùng kích động, phải biết rằng, khi Nhân Hoàng Phục Hy ra đời cũng có dị tượng, y cảm thấy đứa con của mình nhất định cũng là thánh hiền Nhân tộc.

Thế nên, y cẩn thận bảo vệ vợ, mong đợi đứa trẻ chào đời.

Không nói đến sự mong đợi của Thiếu Điển Thị và vợ y, mà trong Hỗn Độn, ngoài ba mươi ba tầng trời, tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Lão Tổ chợt mở mắt, đôi mắt cổ kính không gợn sóng đầy vẻ băng lạnh, dường như muốn xuyên thủng Hỗn Độn vô tận, rơi vào người đứa trẻ sắp sinh ra của bộ lạc Thiếu Điển, không nhịn được lẩm bẩm: "Thông Thiên, hy vọng ngươi sẽ thích món quà này!

A a a~!" Vợ của Thiếu Điển Thị, mang thai ba năm mà không thấy động tĩnh, lại càng khiến Thiếu Điển Thị tin chắc rằng đứa con của mình tuyệt đối không tầm thường, là thánh hiền Nhân tộc.

Lại ba năm sau, vợ của Thiếu Điển Thị cuối cùng cũng hạ sinh một người con, nhưng đứa trẻ này, sinh ra thần dị phi phàm, có long nhan đại thần, thân người đầu trâu, quan trọng nhất, bụng bẩm sinh trong suốt, có thể nhìn thấy ngũ tạng lục phủ, vô cùng kỳ diệu.

Thiếu Điển Thị thấy thần dị như vậy, đặt nhiều kỳ vọng vào y, liền lấy tượng Bát Quái do Phục Hy truyền lại, đặt tên cho y là Liên Sơn Thị.

Thoáng cái, Liên Sơn Thị đã tám tuổi.

Hơn ngàn năm đã trôi qua kể từ khi Nhân Vương truyền vị cho Phục Hy.

Nhân tộc trước có Phục Hy truyền lại Tiên Thiên Bát Quái, có thể

xu cát tị hung, tránh né thiên tai, nâng cao đáng kể tỷ lệ sinh tồn; lại có Phục Hy chế định chế độ hôn nhân, khiến Nhân tộc không còn ngu muội như trước, chỉ biết mẹ mà không biết cha; Phục Hy lại phát hiện ra các loài cá có thể ăn được, giải quyết đáng kể vấn đề no ấm.

Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Phục Hy, ngày càng phồn thịnh.

Địa vị của Phục Hy Thị trong lòng Nhân tộc ngày càng cao lớn ổn định.

Liên Sơn Thị từ nhỏ đã nghe những sự tích của Phục Hy Thị, liền vô cùng sùng bái Phục Hy Thị.

Nhưng đồng thời với sự sùng bái, y lại nhìn thấy nguy cơ của Nhân tộc, đồng thời, sâu sắc lo lắng về điều đó.

Tuy Phục Hy đã phát hiện ra các loài cá có thể ăn được, giải quyết đáng kể vấn đề no ấm của Nhân tộc, nhưng Liên Sơn Thị lại cho rằng, khả năng sinh sôi nảy nở của Nhân tộc quá mạnh mẽ, tổng có một ngày, cá cũng sẽ giống như yêu thú, có ngày không đủ cung ứng.

Thế nên, Liên Sơn Thị liền nghĩ, nếu có thể tìm ra một loại thực vật có thể lấy không cạn, dùng không hết, Nhân tộc mới thực sự không còn lo lắng về sau.

Tuổi còn nhỏ, nhưng đã có cái nhìn độc đáo, khiến Thiếu Điển Thị vô cùng vui mừng.

Thế nên, trong một lần Thiếu Điển Thị yết kiến Phục Hy, y đã nói với Phục Hy về nỗi lo lắng và phương pháp của con trai mình là Liên Sơn Thị, khiến Phục Hy kinh ngạc, và có ý muốn gặp đứa bé tám tuổi này.

Năm mười sáu tuổi, thiếu niên Liên Sơn Thị không còn nhỏ nữa, đã gặp Phục Hy.

Gặp Liên Sơn Thị, Phục Hy không hiểu vì sao, trong lòng lại có

một cảm giác quen thuộc khó tả, y cũng không nghĩ nhiều, vì sự ra đời thần dị của Thiếu Điển Thị và Liên Sơn Thị, nên Phục Hy cho rằng Liên Sơn Thị là chuyển thế của một đại năng nào đó mà y quen biết.

Thế nên, y cũng không để tâm.

Ngược lại, y khá tò mò trong cái đầu nhỏ của Liên Sơn Thị rốt cuộc có hay không có cách giải quyết khó khăn của Nhân tộc.

Nghe vấn đề của Phục Hy, Liên Sơn Thị, một bộ nghiêm chỉnh nói: "Cộng Chủ, Liên Sơn Thị hiện tại không có biện pháp, nhưng ta tin, ta nhất định sẽ có biện pháp." Nhìn thấy biểu cảm tự tin của Liên Sơn Thị, Phục Hy Thị trong lòng dâng lên một tia hy vọng.

Y khẽ cười, nói: "Tốt, vậy ta chờ biện pháp của ngươi, giúp Nhân tộc giải quyết vấn đề lớn nhất." Sau đó, Phục Hy liền đưa Liên Sơn Thị vào Nhân tộc Vương Đình, đồng thời, còn đặt nhiều kỳ vọng hơn vào y, đặt cho y một cái tên mới là Khôi Ngỗi Thị, ý là hy vọng y sẽ như núi cao, người lớn.

Liên Sơn Thị cảm kích Phục Hy, tự nhiên cũng dốc hết sức, mỗi ngày suy nghĩ làm thế nào để triệt để giải quyết vấn đề no ấm của Nhân tộc.

Một ngày nọ, Liên Sơn Thị đang minh tư khổ tưởng trên một ngọn núi không xa Nhân tộc Vương Đình, chợt ngẩng đầu lên, liền thấy một chú chim khá thần dị, toàn thân vàng óng, phát ra kim quang vô cùng tôn quý, tựa như Kim Ô, có ba chân.

Từ một khu thực vật kỳ lạ ở xa, nó ngậm một chuỗi đạo tuệ rồi đậu xuống một tảng đá không xa, sau đó mổ đạo tuệ, ăn quả màu trắng bên trong.

Liên Sơn Thị vô cùng tò mò, đợi chú Kim Ô bay đi xa, liền nhặt lấy đạo tuệ đó.

Sau khi do dự, y mới bóc đạo tuệ ra, ăn một hạt.

Một chữ: Thơm!

Hai chữ: Thật mẹ nó thơm quá đi!

Biểu cảm của Liên Sơn Thị sau khi ăn đạo cốc, đủ để sánh ngang với một số food reviewer hiện đại.

Sau khi kinh ngạc, trong đầu Liên Sơn Thị liền không ngừng vang vọng một ý niệm: ...Nếu đạo cốc có thể trồng với số lượng lớn, vậy vấn đề no ấm của Nhân tộc chẳng phải sẽ được giải quyết sao?

Chương 276

Ý niệm đó liền như cỏ dại mọc hoang, không thể kiềm chế được.

Liên Sơn Thị cũng không kiềm chế, trong mấy năm sau đó, y liền âm thầm nghiên cứu trồng đạo cốc.

Khi chú Kim Ô đó bay đi, nó liền hạ xuống đỉnh một ngọn núi cao không xa Nhân tộc Vương Đình, hóa thành một đạo nhân trẻ tuổi, tóc và y bào đều màu vàng, toàn thân toát ra khí tức vô cùng tôn quý.

Nếu có người đến gần, sẽ nhận ra, dung mạo của đạo nhân trẻ tuổi đó, giống hệt Thông Thiên.

Kim Ô đó không phải Kim Ô thuần túy, mà là một hóa thân do Thông Thiên dùng nhục thân Kim Ô của Thái Nhất luyện chế thành, ừm!

Đại khái có cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên.

Với tu vi đạo hạnh của Thông Thiên ngày nay, một thần tượng hiển linh thông thường cũng có thể phát huy ra tu vi Hỗn Nguyên Cảnh tam trọng thiên.

Đông Hoàng Thái Nhất, vương giả chí cao trong Yêu tộc, khi còn sống tài tình biết bao, có thể nói là kinh tài tuyệt diễm, lại hao phí trăm năm tâm huyết của Thông Thiên, mà lại chỉ có tu vi Hỗn Nguyên Cảnh nhất trọng thiên.

Thông Thiên cũng không rõ trong đó đã xảy ra vấn đề gì?

Không, y cũng không để tâm!

Trời có Đạo vận hành, không vì Nghiêu mà tồn tại, không vì Kiệt mà diệt vong, thuận theo tự nhiên thôi!

Về phần Thần Nông nghiên cứu đạo trồng đạo cốc, thoáng cái mấy năm trôi qua, một ngày nọ, y cuối cùng cũng có thành quả, tự mình vui sướng khôn xiết, không nhịn được phát ra một tràng cười cuồng loạn. "Ha ha ha~ !" "Thành rồi!" "Thành rồi!" Mọi người trong Nhân tộc Vương Đình đều tò mò.

Trong mấy năm qua, Thần Nông vẫn luôn ở một góc khuất, nghiên cứu một số thực vật kỳ lạ, tất cả mọi người đều coi y là kẻ lập dị.

Nhưng hôm nay, dáng vẻ của y quá bất thường, cũng quá thu hút sự chú ý.

Có người không nhịn được tò mò, tiến lên hỏi thăm.

Thần Nông cầm đạo tuệ đã thu hoạch trong tay, như thể có được chí bảo, không nhịn được thốt ra lời hùng hồn: "Từ nay về sau, Nhân tộc sẽ không còn phải lo lắng về lương thực nữa.

Sẽ không bao giờ phải lo nữa!" "Khôi Ngỗi Thị, chẳng lẽ bị bệnh rồi sao?" "...Liên Sơn Thị, cái thứ trong tay ngươi không phải chứ?

Có thể khiến Nhân tộc no bụng, không còn phải lo lắng về lương thực sao?" Lời của Thần Nông, căn bản không ai tin.

Chuyện này đương nhiên nhanh chóng kinh động đến Phục Hy.

Sau khi biết tin, Phục Hy mang theo đầy kỳ vọng, đi đến nơi Thần Nông trồng đạo cốc.

Mặc dù cũng giống như tất cả Nhân tộc khác, y không mấy tin lời Thần Nông, dù sao Thần Nông nói sau này Nhân tộc sẽ không còn phải lo lắng về lương thực nữa, có thể sao?

Nhưng y lại hy vọng đó là thật.

Nếu thật sự là vậy...

Phục Hy trong lòng tràn đầy mong đợi!

Nhanh chóng, Phục Hy liền đến nơi Thần Nông trồng đạo cốc, liền thấy Thần Nông đang đứng trước một cánh đồng trồng thực vật kỳ lạ, bị một đám người vây quanh, liền vội vàng bước nhanh tới. "Tham kiến Cộng Chủ!" "Tham kiến Nhân Vương!" "Tham kiến..." Tất cả mọi người thấy Phục Hy, liền vội vàng hành lễ, xưng hô lại đủ loại.

Phục Hy phất tay, ngay sau đó có chút mong đợi nhìn Thần Nông, hỏi: "Khôi Ngỗi Thị, lời ngươi nói, chuyện khiến Nhân tộc không còn phải lo lắng về lương thực, có thật không?" Thần Nông kiên định nhìn Phục Hy, nói: "Nhân Vương, ta không dám lừa dối ngươi." Nói rồi, y liền đưa đạo tuệ đang cầm trong tay cho Phục Hy, kiên định nói: "Chính là vật này, vật này ta gọi là đạo cốc.

Đạo cốc tuy nhỏ, lúc này số lượng không nhiều, nhưng đặc điểm lớn nhất là có thể vùi xuống đất, một hạt có thể kết thành một chuỗi.

Chỉ cần thêm một chút thời gian, trồng trên diện tích lớn, số lượng sẽ ngày càng nhiều, như vậy, cứ tuần hoàn như thế, Nhân tộc chẳng phải có thể vĩnh viễn không phải lo lắng về lương thực sao?" "Thật sự là thật!" Phục Hy nói khẽ.

Các Nhân tộc bên cạnh cũng đều há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Thần Nông.

Tất cả mọi người đều hiểu ý Thần Nông, nếu như y nói, vậy thì Nhân tộc...

Chương 277

thật sự không còn phải lo lắng về lương thực nữa.

Khoảnh khắc tiếp theo... "Thần Nông!" "Thần Nông!" "Thần Nông!" Tất cả mọi người đồng thanh hoan hô, cũng không biết vì sao lại muốn gọi Thần Nông như vậy, chỉ là đột nhiên muốn reo hò.

Cứ thế, Thần Nông Thị xuất thế.

Từ khi biết đạo cốc thần kỳ, tất cả Nhân tộc đều gọi Thần Nông là Thần Nông Thị, danh hiệu Thần Nông Thị từ đó mà có.

Phục Hy thì trọng thưởng Thần Nông một phen, đồng thời, cũng đã đưa ra quyết định trong lòng, muốn để Thần Nông Thị làm Cộng Chủ, Nhân Hoàng kế tiếp của Nhân tộc.

Đó là chuyện sau này.

Khi tất cả mọi người đang hoan hô danh hiệu 'Thần Nông', trên đỉnh một ngọn núi không xa Nhân tộc Vương Đình, Thông Thiên đón gió, mặc cho gió thổi tung mái tóc vàng, y bào vàng óng, toàn thân toát ra khí thế cao quý uy nghiêm. "Chỉ nguyện Thiên Đạo thành, không muốn Nhân Đạo cùng.

Thật là một Thần Nông Thị tốt!" Nhìn xuống Nhân tộc Vương Đình, Thông Thiên không nhịn được phát ra một tiếng tán thán.

Chuyến đi này, chính là vì Thần Nông.

Y muốn thu Thần Nông làm đồ đệ, truyền thụ pháp thuật pháp lực.

Bởi vì Thần Nông khác với Phục Hy.

Phục Hy, Thần Nông, và thậm chí sau này là Hoàng Đế ba người, đều là người dẫn đường của Nhân tộc.

Chỉ là, ba người tuy đều là người dẫn đường, nhưng lại có chỗ khác biệt.

Phục Hy là người trí tuệ, Bát Quái của Phục Hy càng đặt nền tảng văn hóa cho sự an lạc của dân tộc đời sau; nhiệm vụ của Thần Nông là dẫn dắt Nhân tộc sinh tồn và phát triển tốt hơn.

Thế nên, khi Phục Hy Thiên Hoàng quy vị, Thiên Đạo đã lần lượt giáng xuống không ít công đức.

Nhưng Thần Nông thì sao?

Y đã tìm ra đạo cốc, tìm ra phương pháp giúp Nhân tộc sinh tồn và phát triển, có thể nói công lao vô cùng to lớn.

Nhưng trên trời vẫn là bầu trời trong xanh, lại không có chút phản ứng nào, không thấy chút dấu vết công đức nào.

Đó là vì công đức, phải đợi khi y tìm được người kế nhiệm, đến lúc quy vị mới giáng xuống...

Nhưng nhiệm vụ sau này của Thần Nông rất nặng nề, thế nên, Thông Thiên sợ có vạn nhất, nên mới thu y làm đồ đệ.

Cảm thán một phen, Thông Thiên liền hóa thành một đạo kim sắc lưu quang, tiến vào Nhân tộc Vương Đình.

Trong khoảnh khắc, đã kinh động đến các cao thủ Nhân tộc. "...Ai?" "Kẻ nào dám phóng túng như vậy?" Hai đạo khí tức Đại La Kim Tiên cường hãn lóe lên, liền đón về phía Thông Thiên.

Kim sắc lưu quang do Thông Thiên hóa thành đáp xuống không xa trước mặt Phục Hy, Thần Nông và những người khác, ngay sau đó hai vị Đại La Kim Tiên Nhân tộc có vẻ ngoài lão giả cũng đáp xuống.

Kim quang trên người Thông Thiên tan đi, y và hai cường giả Đại La Kim Tiên Nhân tộc rơi vào trạng thái đối đầu.

Thông Thiên cố ý lộ hành tích, là để thu đồ đệ, chứ không phải làm chuyện trộm cắp.

Nếu không phải như vậy, ngay cả Nhân Vương cũng khó mà phát hiện. "Thái Nhất!?" Phục Hy và những người khác đương nhiên cũng phát hiện ra ngay lập tức, Phục Hy và Thần Nông hai người liền kinh nghi bất định nhìn Thông Thiên. "Ha ha!

Các vị Đạo hữu Nhân tộc chớ nên căng thẳng, bần đạo đến đây, chỉ vì một chuyện." Thông Thiên cười ha ha một tiếng, liền vội vàng giải thích.

Chương 278

Phục Hy và Thần Nông hai người tự nhiên cũng phát hiện ra sự khác thường, Phục Hy nghi ngờ là điều hiển nhiên, nhưng Thần Nông vì sao cũng vậy?

Chỉ một cái nhìn đã phát hiện ra vấn đề, 'Thần Nông tuy che giấu rất tốt, nhưng...' "Có ý tứ!" Thông Thiên trong lòng cười lớn một tiếng, nhưng không vạch trần Thần Nông.

Với cảnh giới của Thông Thiên, chuyện có thể che giấu được y trên đời này, đã không còn nhiều nữa.

Ít nhất, trong Hồng Hoang Thiên Địa, không nhiều. "Có chuyện gì?" Phục Hy trầm ngâm một lát, hỏi.

Tuy không biết Thái Nhất làm sao thoát khỏi tay Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng y thật sự không dám động thủ với y.

Một tồn tại như Thái Nhất, chỉ thiếu một bước là chứng đạo, hoặc có lẽ đã chứng Hỗn Nguyên nhưng đã vẫn lạc, thực sự không thể biết được đáng sợ đến mức nào.

Thông Thiên cười mỉm nhìn Thần Nông, nói: "Bần đạo đến đây, chính là vì y.

Bần đạo muốn thu y làm đồ đệ, ý ngươi thế nào?" Sắc mặt Phục Hy lập tức trở nên vô cùng khó coi, không ngờ, Thái Nhất lại chưa chết tâm, còn muốn đánh chủ ý lên Nhân tộc.

Cho dù vô cùng kiêng dè 'Thái Nhất', y vẫn dứt khoát từ chối: "Nếu vì chuyện này, e rằng ngươi sẽ phải thất vọng.

Chúng ta sẽ không đồng ý!" "Đúng, không thể nào!" "Nhân tộc sao có thể bái Yêu tộc làm sư phụ chứ!" "Không được, tuyệt đối không

được!" "Hưu..." ... "A a!" Thấy Nhân tộc lập tức quần tình sôi sục phản đối, thậm chí không ít người rục rịch muốn ra tay, khóe miệng Thông Thiên nhếch lên một nụ cười, trong lòng tràn đầy vui mừng.

Suy cho cùng, kiếp trước y cũng là Nhân tộc a!

Nhân tộc sinh ra từ Hậu Thiên, tuy trong vạn tộc Hồng Hoang không được mạnh mẽ, thậm chí có thể nói là yếu ớt, nhưng có thể đạt được địa vị như ngày hôm nay, không phải nhờ cái gì khác, chính là nhờ phần cốt khí, phần bất khuất đó.

Vu Yêu Đại Chiến, Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, luyện chế Đồ Vu Kiếm, đối với Nhân tộc mà nói, đây là mối hận khắc cốt ghi tâm, vĩnh viễn không thể quên.

Thế nên...

Thông Thiên trong lòng vô cùng vui mừng!

Thông Thiên không lập tức biểu lộ thân phận, cố ý muốn thử Phục Hy và hai vị kia, đồng thời, cũng muốn xem Tiên Thiên Bát Quái có chỗ nào thần diệu?

Y cố ý làm ra vẻ tức giận phất tay áo, lạnh lùng nhìn Phục Hy, bá đạo hỏi một câu: "Nếu ta cứ cố chấp như vậy thì sao ~~?" "Nếu đã như vậy, Thái Nhất, vậy thì hãy để ta lĩnh giáo, một tồn tại mạnh mẽ chưa nửa bước chứng đạo, hoặc có lẽ đã chứng Hỗn Nguyên nhưng đã vẫn lạc!" Phục Hy biết một trận chiến là không thể tránh khỏi, y thở dài một hơi, chậm rãi bước ra, pháp lực quanh người cuồn cuộn, một Tiên Thiên Bát Quái Đồ tự đỉnh đầu hiện lên, tỏa ra đại đạo thần vận và khí tức huyền ảo vô tận. "Là Tiên Thiên Bát Quái ư?" Thông Thiên nhìn Tiên Thiên Bát Quái Đồ, chỉ một cái nhìn, liền hiểu rõ sự huyền diệu của Tiên Thiên Bát Quái Đồ.

Tiên Thiên Bát Quái Đồ, tuy là sự dung hợp của hai kiện Tiên

Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư, nhưng đã không còn thuộc loại linh bảo nữa rồi, càng giống như Lục Hồn Phiên của Thông Thiên, là một dị bảo.

Nhưng uy lực lại không hề yếu kém, từ một số phương diện, đã có thể sánh ngang với Hỗn Độn Linh Bảo. "Không tồi!" Phục Hy gật đầu, y phất tay, Tiên Thiên Bát Quái Đồ đó đón gió liền lớn lên, hóa thành vạn trượng lớn nhỏ, liền cuốn về phía Thông Thiên. "Ta xin lĩnh giáo!" Thông Thiên không né tránh, mặc cho Tiên Thiên Bát Quái Đồ vừa triển khai, liền cuốn y vào trong. "....." Phục Hy ngây người, hoàn toàn không hiểu 'vì sao Thái Nhất lại dễ dàng bị Tiên Thiên Bát Quái Đồ bắt giữ như vậy'.

Phải biết rằng, Tiên Thiên Bát Quái Đồ, tuy chỉ dùng để thôi diễn thiên tượng chi bảo, nhưng, những biến hóa thiên tượng bên trong nó biến hóa khôn lường, tuy không làm khó được Thánh Nhân, nhưng, đừng quên Tiên Thiên Bát Quái Đồ được hình thành từ sự dung hợp của hai linh bảo Hà Đồ Lạc Thư, tự nhiên sở hữu năng lực của cả hai linh bảo, đó là tinh thần chi lực vô tận, thậm chí cả tinh thần viễn cổ...

Có thể nói, một khi Tiên Thiên Bát Quái Đồ triệt để triển khai, Thánh Nhân cũng phải cẩn thận.

Chỉ cần sơ ý một chút, e rằng sẽ bị mất mặt, chật vật không chịu nổi. "Thật đáng tiếc..." Đứng trong Tiên Thiên Bát Quái Đồ, Thông Thiên không nhịn được thở dài một tiếng, tiếc nuối cho Bát Quái Đồ.

Chỉ thấy trước mắt, thiên lôi cuồn cuộn, Tốn Phong, Ly Hỏa, Quỳ Thủy, Thanh Mộc, Canh Kim... và vô vàn nguyên tố bay lượn, sông núi, đại địa vòm trời, các loại biến hóa thiên tượng, tuy huyền diệu, nhưng tục ngữ nói vạn biến không rời tông, tất cả mọi thứ trong Bát Quái Đồ, đều không thoát khỏi số Bát Quái...

Đứng giữa Bát Quái Đồ, trên đỉnh đầu Thông Thiên hiện ra một

thần chung màu vàng, mạnh mẽ chấn động.

Chương 279

"...Đương ~!" Tất cả các biến hóa thiên tượng phức tạp, liền trong khoảnh khắc bị thời gian của Tuế Nguyệt Chi Chung trấn áp.

Bát Quái Đồ, vỡ rồi!

Thông Thiên bước ra từ thế giới Bát Quái Đồ, đi về phía Phục Hy.

Phục Hy thì vẻ mặt ngây người, Tuế Nguyệt Chi Chung vừa xuất hiện, y liền nhận ra Thông Thiên, chính vì vậy, y không kịp phản ứng, không phải Thái Nhất sao?

Lại biến thành Thánh Phụ Thông Thiên Giáo Chủ? "Phục Hy Thị, tham kiến Thánh Phụ!" Thấy Thông Thiên đi tới, Phục Hy tất cung tất kính hành một lễ, ánh mắt thành kính, hiện tại là Phục Hy của Nhân tộc. (Chết tiệt, y lại gọi là Thánh Phụ sao?

Thần Nông tự đoán, lập tức sắc mặt kịch biến.) ...

Lúc này, Phục Hy có chút nghi hoặc hỏi: "Xin hỏi Thánh Phụ, vì sao..." Y muốn hỏi Thông Thiên, vì sao nhục thân Kim Ô của Thái Nhất lại trở thành phân thân của y?

Đương nhiên y không biết chuyện phân thân.

Trên thực tế, phân thân chi thuật của Thông Thiên, có chỗ tương đồng với phân thân Huyết Thần Tử của Minh Hà Lão Tổ.

Thông Thiên khẽ cười một tiếng, nói: "Đây là hóa thân mà ta dùng nhục thân Kim Ô của Thái Nhất luyện chế thành, ừm, miễn cưỡng có thể chạy việc vặt xử lý một vài chuyện thôi!" "Thì ra là vậy!" Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung. "Không hay rồi!" Hồng Quân Lão Tổ chợt sắc mặt đại biến, mặt mày tái mét, không nhịn được cười lạnh liên tục: "Tốt lắm!

Tốt một Thông Thiên, tốt một Thông Thiên, có thủ đoạn này, ta quả thật đã đánh giá thấp ngươi rồi." Nhân tộc Vương Đình.

Hùng ~ "Gát ~!" Một đoàn Thái Dương Chân Hỏa rực rỡ chói mắt, phát ra vạn đạo kim quang đột nhiên bùng cháy từ trên người Thần Nông bên cạnh.

Một hư ảnh Kim Ô tựa như từ đỉnh đầu Thần Nông hiện ra, phát ra tiếng kêu trong trẻo.

Hai mắt Thần Nông đã đỏ rực, trừng trừng nhìn Thông Thiên, hừ lạnh nói: "Tốt một Thông Thiên, dám khi nhục Yêu tộc ta như vậy, khi nhục Kim Ô nhất tộc ta...

Ta và ngươi, không chết không ngừng!" Thái Dương Chân Hỏa cuồn cuộn bùng cháy dữ dội, đại xích, hỏa quang bắn ra bốn phía, đốt cháy tất cả mọi thứ xung quanh.

Ngay cả không gian cũng đang vặn vẹo.

Thần Nông, không, bây giờ nên gọi là Đế Tuấn, Đế Tuấn như phát điên lao về phía Thông Thiên.

Tiên Thiên Bát Quái Đồ trên đỉnh đầu Phục Hy không ngừng run rẩy, ai minh, dường như muốn trở về bên chủ nhân cũ, giúp một tay, thật đáng tiếc lại bị y chết dí trấn áp. "Ánh sáng hạt gạo, cũng dám phát sáng!

Chỉ bằng một Yêu Hoàng đã vẫn lạc, thoi thóp hơi tàn, cũng dám động thủ với ta sao?

Đế Tuấn, khí số của ngươi đã tận rồi!" Thông Thiên lạnh nhạt liếc một cái, duỗi một ngón tay ra, như thể vượt qua thời gian, không gian, điểm một cái lên đỉnh đầu Thần Nông, kim quang chợt lóe... "Ngô ~!" Đế Tuấn phát ra một tiếng kêu thảm thiết, liền đứng ngây ra đó, tự mê như tỉnh, hai mắt đầy vẻ mờ mịt. "Ai ~!

Đế Tuấn ơi! "Chẳng lẽ, đường đường Thiên Đế Yêu tộc, lại kết thúc trong cảnh ngộ như vậy, thật đáng thương, đáng thở than!" "Đế Tuấn!" Ngay tại cùng một thời điểm, các đại năng trong Tam Giới đang chú ý tình hình bên này, đều không nhịn được mà than thở, tiếc nuối không thôi.

Thông Thiên thì không buồn không vui, không vì cái chết của Đế Tuấn mà bi thương, cũng không vui mừng.

Thử hỏi, đường đường Thiên Đế Yêu tộc, rơi vào kết cục như vậy, Thông Thiên vì sao phải vui mừng?

Đồ sát Nhân tộc, Thông Thiên vì sao phải thương cảm thay?

Tất cả đều là nhân quả, đều là nhân gieo ngày trước, nhân quả tuần hoàn, trời công đất đạo!

Chương 280

Đế Tuấn bị Thông Thiên trấn áp, yên diệt.

Phục Hy tuy rằng cảm thán, có chút đáng thương, nhưng y nhanh chóng hồi thần, thỉnh Thông Thiên vào nơi xử lý chính sự của Nhân tộc Vương Đình, dâng lên các loại trân quả.

Thần Nông đã triệt để khôi phục bình thường, cũng theo vào, cung kính đứng hầu một bên.

Trong lúc Thông Thiên và Phục Hy đàm luận, Thông Thiên lại đề cập đến chuyện Thần Nông bái sư, Phục Hy và Thần Nông đều cảm thấy phản cảm, dù sao Thái Nhất tuy bị Thông Thiên luyện chế thành hóa thân, nhưng vẫn là thân phận Yêu tộc.

Thông Thiên sớm đã biết kết quả như vậy, tự nhiên cũng có kế sách vẹn cả đôi đường.

Thấy hai người do dự, y cười ha ha một tiếng, nói: "Hai người không cần lo lắng, bần đạo trước đây không thử dò lòng người, chuyện này, bần đạo đã sớm có đối sách." Phục Hy và Thần Nông hai người đại hỉ.

Không lâu sau, bên ngoài có người vào bẩm báo, nói Thông Thiên đại đệ tử Đa Bảo Đạo Nhân cầu kiến.

Phục Hy vội vàng sai người mời Đa Bảo Đạo Nhân vào.

Đa Bảo Đạo Nhân vừa vào, liền nhanh chóng bước đến trước mặt Thông Thiên, quỳ phục dưới đất, cung kính hành lễ với Thông Thiên: "Đệ tử Đa Bảo, bái kiến Sư Tôn, nguyện Sư Tôn thánh thọ vô cương." "Ừ!" Thông Thiên gật đầu nói.

Đa Bảo Đạo Nhân vội vàng nói tiếng tạ ơn, mới đứng dậy, ngay

sau đó hành lễ với Phục Hy, rồi đứng hầu bên cạnh Thông Thiên, một bộ dạng cung thuận.

Thông Thiên khẽ cười một tiếng, hỏi: "Đa Bảo, ngươi có biết ta gọi ngươi đến đây, là vì chuyện gì không?" "Đệ tử không biết, xin Sư Tôn minh kỳ!" Phục Hy và những người khác ít nhiều cũng đã đoán được một chút, chỉ là không quá xác định.

Thông Thiên cũng không vòng vo, trực tiếp nói ra phương pháp của mình.

Đa Bảo Đạo Nhân kinh ngạc, trong lòng vô cùng cảm động, không ngờ, Thông Thiên lại giao cho mình nhiệm vụ quan trọng như vậy.

Thông Thiên hỏi: "Đa Bảo, ngươi có nguyện gánh vác trọng trách này không?" "Đệ tử nguyện ý!

Đa tạ Sư Tôn đại ân!" Thông Thiên cười xua tay, chuyện này cứ thế được định đoạt.

Thông Thiên và Phục Hy nói chuyện phiếm vài câu, chúc phúc Đa Bảo một phen, rồi liền quay về Bồng Lai Đảo ở Đông Hải.

Sau đó, Thần Nông liền bái Đa Bảo làm sư phụ, theo Đa Bảo tu hành.

Thoáng cái mấy trăm năm, Phục Hy cuối cùng cũng quyết định, truyền vị Nhân Hoàng cho Thần Nông Thị.

Thế là một ngày, dưới sự chứng kiến của đông đảo Nhân tộc, các tu sĩ Nhân tộc, Phục Hy một lần nữa bước lên tế đàn ngoài Nhân tộc Vương Đình, cầu nguyện thiên địa, thỉnh cầu Thánh Mẫu Nữ Oa, Thánh Phụ Thông Thiên hai vị đồng ý, truyền vị Nhân Hoàng cho Thần Nông Thị.

Tự nhiên, công đức vô biên giáng xuống, chúc mừng Thiên Hoàng quy vị, gia thưởng cho những cống hiến đối với Nhân tộc.

Nhân tộc, cuối cùng cũng tiến vào Địa Hoàng thời đại!

Sau khi Thần Nông Thị kế nhiệm Nhân Hoàng, y không hề dám lơ là, luôn thúc giục, phải lấy Nhân tộc làm trọng, mọi nơi đều mưu cầu phúc lợi cho Nhân tộc.

Bởi vì có đạo cốc, trên dưới Nhân tộc đối với Thần Nông vô cùng cung kính.

Cứ thế, mấy trăm năm sau khi Thần Nông kế vị, trên dưới Nhân tộc có thể nói là hưng thịnh, thể hiện thế đại hưng.

Không thể không nói, Thần Nông Thị thật may mắn.

Trước có Nhân Vương đặt nền tảng đại hưng cho Nhân tộc, có Thông Thiên Giáo Chủ ở đó, Vu Yêu Đại Chiến tuy thảm liệt, nhưng lại khiến Nhân tộc kiên cường đứng vững.

Sau đó, Thiên Hoàng Phục Hy sáng lập Bát Quái, khiến Nhân tộc có thể tránh né thiên tai, lại có Thông Thiên dẫn đạo tìm ra đạo cốc, từ đó khiến Nhân tộc có thể ăn no bụng, không còn phải lo chết đói.

Nhưng dần dần, Nhân tộc lại xuất hiện vấn đề mới...

Bệnh tật!

Một thứ mà Nhân tộc không biết phải gọi là gì.

Ban đầu không ai để ý, dù sao trong thế giới Hồng Hoang, nguy hiểm trùng trùng, việc Nhân tộc bình thường tử vong thì thật sự quá đỗi bình thường.

Mãi cho đến khi...

Chương 281

một lượng lớn Nhân tộc tử vong.

Quan trọng nhất là, những Nhân tộc này khi tử vong, vô cùng thống khổ, khó chịu, tràn đầy sự giày vò.

Lúc đó Thần Nông liền không thể ngồi yên, ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Sau một hồi điều tra của Thần Nông, y mới phát hiện ra, những Nhân tộc tử vong này, vô cùng quỷ dị, bất thường, không phải do thiên tai nhân họa, hoặc bị người dùng tà thuật sát hại, cũng không phải vì những nguyên nhân khác mà chết.

Ngay cả một số nguyên lão Nhân tộc lớn tuổi cũng chưa từng thấy.

Nhân tộc lúc bấy giờ, không, thậm chí cả thế giới Hồng Hoang, đều không có khái niệm bệnh tật.

Hồng Hoang thiên địa là do Bàn Cổ khai thiên tích địa mà tạo ra, bất luận căn nguyên thế nào, chỉ cần khai linh trí, đều có thể tu luyện, đắc đạo thành tiên, vậy làm sao mà sinh bệnh được chứ!

Nhưng Nhân tộc thì khác, Nhân tộc... dù sao cũng là do Nữ Oa hậu thiên sáng tạo ra mà!

Đối mặt với tình huống quỷ dị như vậy, Thần Nông thực sự không biết làm sao cho tốt.

Thế nên, y liền đi tìm sư phụ Đa Bảo Đạo Nhân.

Trên thực tế, Hồng Hoang thời điểm đó, trừ phi là tu sĩ tu luyện Bệnh Tật Đại Đạo, thì chỉ có Thông Thiên, Hồng Quân Lão Tổ, và một số Thánh Nhân, nếu không thì không ai biết bệnh tật là gì!

Thế nên, nghe Thần Nông bẩm báo, Đa Bảo Đạo Nhân cũng mù tịt.

Chuyện này làm khó Đa Bảo Đạo Nhân.

Đa Bảo Đạo Nhân thật sự bối rối!

Thân là Sư Tôn, đồ đệ có vấn đề hỏi, nhưng lại không hiểu cái thứ 'bệnh tật' đó, làm sao mà làm thầy được chứ?

Không có cách nào, y đành thi triển phép tắc 'tha' (trì hoãn), trước tiên cho Thần Nông đi về.

Nhưng, cứ trì hoãn mãi cũng không phải cách!

May mắn thay, Thông Thiên đã giải vây cho y.

Ngay khi Đa Bảo Đạo Nhân đang lúc khó khăn, giọng nói mênh mang rõ ràng của Thông Thiên vang vọng bên tai: "Trời vận hành mạnh mẽ, quân tử phải tự cường không ngừng; Đất thế bao dung, quân tử phải có đức dày chở vật.

Nhân tộc đứng vững trong Hồng Hoang thiên địa, phải tự cường không ngừng.

Thiên Đạo bốn chín, độn đi một, dưới Thiên Đạo, vạn vật đều có một đường sinh cơ.

Cơ hội này, là do một thứ gọi là bệnh tật gây ra.

Muốn chữa trị bệnh tật, Thần Nông Thị cần phải đi tìm, đi khắp Hồng Hoang thiên địa mà tìm, hiểu chưa?" "Đệ tử đa tạ Sư Tôn chỉ điểm mê tân!" Đa Bảo Đạo Nhân đại hỉ, vội vàng đứng dậy, chỉnh đốn y phục, trịnh trọng hành một lễ về phía Bồng Lai Đảo ở Đông Hải, cảm tạ Thông Thiên.

Thần Nông vừa nghe Sư Tôn Đa Bảo Đạo Nhân triệu hoán, liền vui mừng, cảm thấy Đa Bảo Đạo Nhân đã có biện pháp, Nhân tộc có

thể được cứu rồi.

Vừa bước vào nơi Đa Bảo Đạo Nhân ở, y liền cung kính hành một lễ, cảm kích nói: "Đệ tử đa tạ lão sư từ bi, vì Nhân tộc ta mà lao tâm!" Đa Bảo Đạo Nhân không dám nhận công, vội vàng nói: "Chuyện này là do Sư phụ ta Thông Thiên Giáo Chủ chỉ điểm, bần đạo không dám nhận công." Thần Nông nghe vậy, liền cung kính hành một lễ về phía Bồng Lai Đảo ở Đông Hải, thành kính cảm kích nói: "Đệ tử đa tạ Thánh Phụ rủ lòng thương, chỉ điểm.

Đệ tử thay mặt toàn bộ Nhân tộc, đa tạ Thánh Phụ!" Ngay sau đó, Đa Bảo Đạo Nhân giải thích cho Thần Nông một phen. "Trời vận hành mạnh mẽ, quân tử phải tự cường không ngừng; Đất thế bao dung, quân tử phải có đức dày chở vật.

Tốt một 'tự cường bất tức', đệ tử đã được dạy dỗ!" Thần Nông nghe vậy, không nhịn được toàn thân chấn động, linh hồn sâu thẳm không ngừng run rẩy.

Y hiểu được khổ tâm của Thông Thiên, và đồng thời cũng từ tận đáy lòng cảm kích Thông Thiên.

Nhân tộc, đúng như lời Thông Thiên nói, nếu không thể tự cường không ngừng, vậy thì cũng sẽ giống như Long, Phượng, Kỳ Lân Tam Tộc thời Thượng Cổ Long Hán Sơ Kiếp, như Yêu tộc, Vu tộc, dù mạnh mẽ đến đâu, cuối cùng e rằng cũng chỉ là hư không, như bọt ảo mộng.

Đạo lý đã rõ, Thần Nông cũng vui vẻ chấp nhận sự sắp xếp của Thông Thiên, nhưng...

Chương 282

chứng bệnh tật, vẫn là nan đề của Nhân tộc.

Sau khi trở về, Thần Nông liền luôn trầm tư, làm thế nào để chữa trị bệnh tật.

Vừa suy nghĩ, đã mười năm trôi qua!

Trong mười năm đó, Nhân tộc lại có không ít người bị bệnh tật cướp đi sinh mệnh, thậm chí, càng ngày càng nghiêm trọng.

Báo động khẩn cấp của Nhân tộc, như tuyết hoa bay về Nhân tộc Vương Đình.

Các bộ lạc Nhân tộc lần lượt mắc bệnh, có người đã chết.

Số lượng Nhân tộc lên đến hàng ức.

Các bộ lạc nhỏ, mười mấy hai mươi người mắc bệnh tử vong; các bộ lạc trung bình, mấy chục đến trăm người; các bộ lạc lớn, số lượng lên đến hàng ngàn.

Tổng hợp lại, thật sự rất khủng khiếp.

Số người Nhân tộc tử vong vì bệnh tật đang tăng lên từng ngày.

Thần Nông... vẫn chưa tìm ra cách chữa trị bệnh tật.

Trong chốc lát, toàn bộ Nhân tộc đều chìm trong bầu không khí bi thương...

Thần Nông biết, nếu không thể tìm ra cách chữa trị bệnh tật, Nhân tộc sẽ gặp nguy hiểm.

Một ngày nọ, Thần Nông xử lý xong chuyện của Nhân tộc, lại đang suy nghĩ cách chữa trị bệnh tật.

Y bước ra khỏi Nhân tộc Vương Đình, đi rất xa, vừa đi vừa tìm cách chữa trị bệnh tật.

Chợt, y phát hiện phía trước một con thỏ bị thương nhảy ra từ bụi cỏ, vết thương ở chân sau.

Ban đầu y không để ý, nhưng trên vết thương ở chân thỏ, dính vài lá linh thảo hình trái tim, những lá linh thảo đó phát ra ánh sáng xanh nhạt.

Không lâu sau, vết thương ở chân thỏ lại ngừng chảy máu.

Thật sự không thể tin được!

Thần Nông thị lập tức kinh ngạc.

Sau đó, y nhanh chóng nghĩ, nếu linh thảo có thể chữa lành vết thương cho động vật, vậy còn con người thì sao?

Sau một hồi thử nghiệm, Thần Nông thị cuối cùng cũng tin rằng một số linh thảo có công hiệu đặc biệt, có thể chữa trị bệnh tật cho con người.

Nhưng càng như vậy, Thần Nông lại càng thêm mê mang.

Linh thảo có thể chữa bệnh, vốn là chuyện tốt, nhưng, linh thảo Hồng Hoang nào chỉ ức vạn, linh thảo nào có thể trị liệu bệnh tật?

Đây là một vấn đề lớn.

Thế là, Thần Nông bèn đi hỏi Đa Bảo Đạo Nhân.

Đa Bảo Đạo Nhân đã sớm nhận được chỉ thị của Thông Thiên, đã biết ý của Thần Nông.

Nghe xong nghi vấn của Thần Nông, Đa Bảo Đạo Nhân ha hả cười lớn một tiếng, nói: “Kìa, thằng ngốc này, đang ngồi trên núi báu mà không tự biết sao!” “Núi báu?

Đệ tử đa tạ Sư tôn chỉ điểm.” Thần Nông sững sờ một thoáng, rồi lập tức hiểu ý của Đa Bảo Đạo Nhân, lúc này, y mới hiểu được dị tượng trong cơ thể mình là vì sao, đồng thời, dường như cũng hiểu được sứ mệnh của bản thân.

Sau khi tạ ơn Đa Bảo, Thần Nông đứng trước mặt Đa Bảo Đạo Nhân, hào khí đại phát nói: “Sư tôn, đệ tử nguyện thường bách thảo, để phân biệt công hiệu của linh thảo thiên hạ, vì Nhân tộc trừ bỏ bệnh tật, trăm chết không hối!” Khoảnh khắc đó, Đa Bảo Đạo Nhân từ trên người Thần Nông nhìn thấy bóng dáng Nhân tộc phấn dũng chống cự trong trận đại chiến Vu Yêu thượng cổ. ...Đúng là Nhân Hoàng!

Chương 283

...Đúng là Thần Nông thị!

Tuy vạn người ta vẫn xông tới!

Vì Nhân tộc! ...Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Lão Tổ cảm thụ vạn đạo hỗn độn loạn lưu kịch liệt dâng trào trong Hỗn Độn, địa thủy hỏa phong dũng động, Thiên Đạo chấn động, không khỏi thở dài một hơi: "Nhân tộc a!" Địa Phủ, Hậu Thổ cũng thở dài một tiếng: "Nhân tộc!" Côn Luân Sơn, Tu Di Sơn, Nữ Oa Cung, chư Thánh đều vọng về phía vương đình Nhân tộc, thở dài không ngớt.

Nhân tộc!

Đông Hải, Bồng Lai Đảo, Bích Du Cung.

"Ha ha!

Ha ha ~!

Ha ha ha ~!" Thông Thiên đột nhiên cất tiếng cười lớn, tiếng cười xuyên đỉnh Bích Du Cung, xuyên qua đại trận hộ đảo của Bồng Lai Đảo, thẳng lên chín tầng trời.

Lâu sau, tiếng cười mới dứt, Thông Thiên trên mặt vẫn không ngớt ý cười, tán thán nói: "Xem ra, ngày Nhân Đạo đại xương không còn xa nữa!" Tam Hoàng Ngũ Đế, Phục Hy diễn bát quái, Thần Nông thường bách thảo, Hoàng Đế..., phía sau còn có Ngũ Đế, tất cả dường như đã được sắp đặt sẵn, như một kịch bản, mỗi người đều là diễn viên, từng bước từng bước diễn ra, cho dù trước đây Thông Thiên đã tạo ra một dị số, một biến số, nhưng Tam Hoàng Ngũ Đế, dường như lại được Thiên Đạo sửa chữa trở lại.

Thông Thiên vốn tưởng như vậy, nhưng giờ nhìn lại, lại sai rồi.

Phục Hy diễn bát quái, nếu không có hai người Đế Tuấn, Thái Nhất dốc sức bày kế, e rằng Thánh Nhân cũng vô ích, e rằng đến lúc đó, Nhân tộc sẽ phải làm áo cưới cho Yêu tộc.

Nhưng Phục Hy lại không hề khuất phục dưới uy hiếp của Đế Tuấn và Thái Nhất. ...Lần này Thần Nông thường bách thảo, Thông Thiên cảm giác được, y ôm chí quyết tử.

Thông Thiên từng nói một câu: Đạo ở đâu, dù vạn người ta vẫn xông tới! ...Không đưa bất kỳ bảo vật nào, cũng không giúp Thần Nông bất kỳ sự trợ giúp nào, Thông Thiên muốn xem, Thần Nông có thể làm đến mức nào?

Đáng mong đợi!

Thần Nông thường bách thảo, không hề rầm rộ, liền trong một sự tĩnh lặng bắt đầu.

Đầu tiên, y tìm kiếm một số linh thảo có ghi chép xung quanh vương đình Nhân tộc, dựa vào tình hình của một số người bệnh trong Nhân tộc, tìm linh thảo thích hợp, trước tiên tự mình ăn vào, thông qua cái bụng trong suốt, quan sát phản ứng của những linh thảo đó sau khi ăn vào, nghiên cứu dược tính của chúng...

Đợi khi cảm thấy gần ổn rồi, mới để những người bệnh đó ăn linh thảo. ...Đáng tiếc, đạo Y học thâm áo biết bao, kết quả...

đương nhiên không như ý.

Linh thảo dược thảo dùng trên người Thần Nông thị, đối với một số bệnh nhân lại không có tác dụng, thậm chí còn dẫn đến một số bệnh chứng khác, khiến Thần Nông thị vừa kinh ngạc vừa khổ não.

Nhưng Thần Nông thị không bỏ cuộc, vẫn đang nghiên cứu, thử nghiệm...

Thời gian như ngựa trắng qua khe cửa, nhanh chóng đã trăm năm trôi qua.

Trong trăm năm, Thần Nông thị đã tìm ra không ít phương thức trị liệu bệnh tật, nhưng số lượng người bệnh trong Nhân tộc vẫn tăng lên từng ngày, số ca được chữa khỏi lại rất ít, Thần Nông thị biết rằng mình nghiên cứu linh thảo dược thảo chưa đủ.

Thế là, y chuyển mục tiêu sang thế giới bên ngoài vương đình Nhân tộc.

Nhưng, thân là Nhân Hoàng, tất phải chịu trách nhiệm với Nhân tộc, thế là, Thần Nông thị gọi người kế thừa mà mình bồi dưỡng tới, chuẩn bị giao Nhân tộc cho y, rồi bản thân sẽ đi thường bách thảo, triệt để nắm giữ bí ẩn của linh thảo dược thảo.

Bất kể người kế thừa mà Thần Nông thị bồi dưỡng, hay các đại thần cai quản Nhân tộc, đều nghiêm khắc phản đối.

Thần Nông đang ở vương đình Nhân tộc, nếu ăn dược thảo có vấn đề, bên trong có rất nhiều tu sĩ Nhân tộc, có một Chuẩn Thánh đại năng như Đa Bảo Đạo Nhân ở đó, có thể cứu được, nhưng, một khi đã ra ngoài, vạn nhất có vấn đề thì sao?

Do đó, tất cả mọi người đều kịch liệt phản đối.

Nhưng Thần Nông thị đã quyết ý ra đi, dặn dò một phen, liền động thân.

Chương 284

Mục tiêu đầu tiên, chính là khu vực ngoại vi Thập Vạn Đại Sơn ở phía Nam.

Nhưng khi Thần Nông bất chấp sự phản đối của mọi người mà xuất phát, phía Nam Hồng Hoang, tại một bộ lạc tên là Hữu Hùng thị, một Nhân tộc Thánh Hiền đã đản sinh.

Lúc đó, Thần Nông thị đang thưởng thức dược thảo trên một ngọn núi vô danh. ...Phía Nam Hồng Hoang, có một bộ lạc tên là Hữu Hùng thị.

Các hậu duệ của thủ lĩnh Hữu Hùng thị là Thiếu Điển thị, vì Thần Nông thị đã trở thành Cộng Chủ Nhân tộc, Nhân Hoàng, nên đã thu hút rất nhiều bộ lạc đến quy phục, dần dần, đã trở thành một đại bộ lạc có số má trong Nhân tộc Hồng Hoang.

Bộ lạc Hữu Hùng lại là một tiểu bộ lạc dưới Thiếu Điển thị.

Một ngày nọ, vợ của thủ lĩnh Hữu Hùng thị, Phụ Bảo, nằm mộng thấy điện quang quấn quanh Bắc Đẩu tinh, sau đó, Bắc Đẩu tinh rơi xuống, không mấy ngày sau, Phụ Bảo liền hoài thai.

Một khi mang thai, liền là hai năm.

Có tiền lệ của hai vị Nhân Hoàng Phục Hy và Thần Nông của Nhân tộc, Hữu Hùng thị thấy vợ mình mang thai có dị tượng, tự nhiên vô cùng vui mừng, cảm thấy con trai mình cũng là Nhân tộc Thánh Hiền.

Sau khi con trai của Hữu Hùng thị ra đời, vì bộ lạc Hữu Hùng nằm ở Hiên Viên Chi Khâu, nên, Hữu Hùng thị liền đặt tên cho con là Hiên Viên.

Tức là, Hiên Viên thị.

Sau khi Hiên Viên thị ra đời, biểu hiện rất thần dị, chỉ không quá mấy chục ngày, y đã có thể nói chuyện, học tập rất nhanh.

Bát quái tiên thiên của Phục Hy thị, thuật trồng trọt của Thần Nông thị, thậm chí thuật dược thảo vừa mới hưng thịnh, y đều có thể nhanh chóng lĩnh ngộ.

Đáng tiếc, Thần Nông thị đang đi ra ngoài thường bách thảo, nên Hữu Hùng thị không thể đưa Hiên Viên thị đến vương đình Nhân tộc, để nhận sự giáo huấn của Thần Nông thị.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã mấy trăm năm, Hiên Viên thị cũng đã trưởng thành.

Không đúng, y đã kế thừa chức thủ lĩnh của bộ lạc Hữu Hùng, có danh hiệu mới là Hữu Hùng thị.

Hiên Viên thị không hổ là Nhân Hoàng được Thiên Mệnh, bộ lạc Hữu Hùng dưới sự cai quản của y, đâu ra đó, và còn lập được rất nhiều công lao khiến các bộ lạc xung quanh ca ngợi.

Hiên Viên thị thấy đàn cầm và sáo mà Phục Hy thị đã phát minh, liền thôi trần xuất tân, dùng trúc chế tác ra sáo tiêu, người Nhân tộc ở các bộ lạc xung quanh đều thích loại nhạc khí này.

Vợ của Hiên Viên thị là Nguyên Phi Luy, đã phát hiện ra tơ tằm, vợ chồng hai người liền dùng tơ tằm dệt vải, trên cơ sở y phục bằng da thú và váy lá do Truy Y thị sáng tạo, đã sáng tạo ra y phục, nâng cao đáng kể khả năng chống rét của Nhân tộc.

Không nhắc đến Hiên Viên thị, mà nhắc đến Thần Nông thị, một đường đi về phía Nam, thường bách thảo, biên soạn y thư, cuối cùng đã đến một tòa đại sơn vô danh.

Trông từ xa, chỉ thấy ngọn núi này hùng vĩ trấn giữ một góc phía

Tây Nam, núi non trùng điệp như rừng trời, rồng cuộn hổ phục thế như hùng binh, ngẩng đầu có thể quan sát nhật nguyệt tiêu trưởng, cúi xuống có thể thấy mây mù phiêu diêu, cò trắng hót vang, cảnh sắc tú lệ, có trúc khổ mọc tươi tốt phi phàm, đào tiên sai trái nặng trĩu, đúng là một cảnh tiên gia phúc địa.

Thần Nông thị vô cùng vui mừng, một phúc địa như thế này, tất có vô số linh thảo linh dược, có thể cung cấp để thử nghiệm, nghiên cứu đạo biến hóa của dược thảo. ...Và ở sâu trong Địa Phủ, một nơi băng lãnh hoang vắng, Hậu Thổ đột nhiên tỉnh dậy, cảm thụ sự biến hóa của Địa Đạo trong cơ thể, không khỏi thở dài một tiếng, nói: "Thông Thiên Đạo huynh, lần này dù muội không muốn, nhưng e rằng phải làm trái ý rồi!" "Đi!" Thở dài một hồi, Hậu Thổ đột nhiên vẫy tay, và ở nơi Vu tộc ẩn cư, Xi Vưu đột nhiên mở đôi mắt đỏ như máu.

Ngay sau đó, thiên địa rung chuyển một trận, và không gian cũng bị vặn vẹo, sau một lúc lâu mới khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung, sau hành động của Hậu Thổ, Hồng Quân Lão Tổ bỗng nhiên mở mắt, rồi cất tiếng cười lớn: "Ha ha ha ha ~!

Hậu Thổ, Thông Thiên, lão đạo muốn xem, các ngươi làm sao có thể đồng tâm hiệp lực nữa?" Rồi trầm ngâm, "Cơ hội tốt như vậy, lão đạo nếu không làm gì đó, e rằng có lỗi với bản thân." Thiên Đình Hồng Hoang, trong Di La Cung, Hạo Thiên đột nhiên sững sờ một thoáng, rồi liền mặt mày rạng rỡ, chỉnh lý y phục, rồi hướng về một phương vị nào đó cung kính cúi chào, nói: "Cẩn tuân Sư tôn pháp chỉ!" ...Lại mấy trăm năm trôi qua, Thần Nông thị vẫn luôn ở lại ngọn núi vô danh đó hái thuốc, nghiên cứu dược thảo, thậm chí, để hái thuốc, y đã dựng không ít cầu treo trên núi.

Thông Thiên vẫn luôn chú ý, biết rằng nếu không có gì ngoài ý

muốn, nơi này chính là Thần Nông Giá mà hậu thế tương truyền Thần Nông thị đã bỏ mình.

Bởi vậy, y càng thêm chú ý.

Dù sao, đây là Hồng Hoang, chứ không phải thần thoại truyền thuyết của hậu thế, vạn nhất Thần Nông thật sự bị độc chết thì sao?

Vì vậy, cẩn thận một chút là tốt nhất.

Bất kể vì Nhân tộc, vì mình, Thần Nông đều không thể chết.

Mấy ngàn năm gần đây, Thông Thiên càng ngày càng phát hiện ra, Nguyên Thần Bàn Cổ, Tinh Huyết Bàn Cổ, Thiên Đạo Chi Cảnh, đều là giả dối.

Chương 285

Căn bản Thông Thiên không phải Giang Phong, kẻ phàm tục tầm thường ở hậu thế!

Hồng Quân, Hậu Thổ, thậm chí Hạo Thiên, Chủ Thiên Đình trên chín tầng trời kia, Thông Thiên không biết kế hoạch của họ, nhưng, cho dù biết, cũng sẽ không để ý, bởi vì, bất kể những người này vùng vẫy ra sao, nhưng, suy cho cùng, vạn biến bất ly kỳ tông mà thôi.

Tất cả mọi thứ, đều xoay quanh Nhân tộc.

Còn Thần Nông thị, trên Thần Nông Giá hái tập dược thảo, thử nghiệm, ghi chép dược tính.

Trong lòng y có một hoành nguyện vĩ đại. ...Đó là ghi chép tất cả công hiệu của dược thảo, biên soạn thành sách, để Nhân tộc tham khảo, giúp Nhân tộc tránh xa bệnh tật.

Nhân tộc Hồng Hoang không giống Nhân tộc hậu thế, huống chi Thần Nông đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên, chỉ cần không xảy ra ngoài ý muốn, sẽ sống rất lâu, nên, Thần Nông có tự tin làm được.

Một ngày nọ, Thần Nông ở một sườn núi trên Thần Nông Giá, phát hiện một loại dược thảo mới, như thường lệ, y ghi chép lại, rồi hái, thử nghiệm. ...Ai ngờ, sau khi ăn dược thảo, Thần Nông lập tức cảm thấy bụng đau như cắt, cho dù là thân thể Kim Tiên, cũng không chịu nổi, ngay cả dược thảo giải độc đã chuẩn bị cũng không kịp uống, liền ngã lăn ra đất, không thể động đậy.

Thần Nông chỉ có thể thông qua bụng trong suốt của mình, nhìn ruột từng đoạn từng đoạn đứt lìa. ...Tình huống, vô cùng nguy cấp!

Thần Nông thị nhìn ruột mình đứt lìa, sinh mệnh lực không ngừng

chảy đi, nhưng một chút cũng không sợ hãi, chỉ có một nỗi tiếc nuối là hoành nguyện chưa thực hiện, liền muốn ra đi, không cam lòng.

Không cam lòng a! ...Đông Hải, Bồng Lai Đảo, Bích Du Cung, Thông Thiên khẽ mỉm cười, một đạo bạch quang từ trên người y phóng thẳng lên trời, trong chớp mắt liền vượt qua vô tận hư không, giáng lâm tại Thần Nông Giá, nơi Thần Nông ngã xuống.

Bạch quang tan đi, tại chỗ xuất hiện một nam tử trung niên ôn văn nho nhã, mặc áo miện phục hoàng đế màu trắng, thắt lưng đeo bảo kiếm.

Nam tử này, tên Vân Trung Quân.

Chính là hóa thân mà Thông Thiên luyện chế từ một đóa bạch vân tiên thiên trong Bồng Lai Đảo.

Vừa hay, trong thần thoại thượng cổ được lưu truyền ở kiếp trước, có vị thần mây là Vân Trung Quân, thế là hóa thân này có tên là Vân Trung Quân.

Ừm!

Dùng vị thần trong thần thoại sáng thế ở kiếp trước để cứu Thần Nông, dường như cũng không tệ!

Nhìn Thần Nông đang ngã trên đất, Thông Thiên khẽ mỉm cười, vẫy tay một cái, một đạo bạch quang liền đánh lên người Thần Nông thị, Thần Nông đang cận kề cái chết lập tức cảm thấy toàn thân ấm áp, không biết đã bao lâu, mới khôi phục tri giác.

Trong mơ màng, Thần Nông dường như thấy một nam tử nho nhã mặc miện phục màu trắng, cưỡi mây bay đi, để lại một mùi hương dịu dàng, và độc trong người y cũng đã khỏi.

Sau khi trở về vương đình Nhân tộc, Nhân tộc liền có thêm một hoạt động quan trọng, đó là tế tự thần minh.

Vị thần được tế, không phải Thiên Đế, cũng không phải Giáo chủ Nhân Giáo, hay chư thần thượng cổ, mà là một vị thần minh mặc miện phục màu trắng.

Ban đầu Thần Nông không hề biết danh hiệu của Vân Trung Quân, nhưng sau này dần dần hiểu ra, từ từ... các bộ lạc Nhân tộc liền bắt đầu lưu truyền truyền thuyết về Vân Trung Quân.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Còn Thần Nông thị, sau khi được Thông Thiên hóa thân Vân Trung Quân cứu, trong cuốn sổ nhỏ của y đã có thêm một loại dược thảo tên là Đoạn Tràng Thảo.

Sau đó, Thần Nông lại ở Thần Nông Giá thưởng thức không ít dược thảo, mãi đến mấy trăm năm sau mới trở về Nhân tộc.

Sau khi trở về vương đình Nhân tộc, lại thêm hơn trăm năm.

Vì Thần Nông muốn giao Nhân tộc cho người kế thừa, để chuyên tâm nghiên cứu dược thảo, nên y không tiếp quản việc quản lý Nhân tộc.

Nhưng dần dần, y phát hiện, người kế thừa đã chọn, không thích hợp đảm đương vị trí Nhân Hoàng.

Chương 286

Thế là, Thần Nông liền có ý định chọn lại người kế thừa.

Thế là, Hiên Viên thị của bộ lạc Hữu Hùng liền bị Thần Nông thị để mắt tới.

Khi Thần Nông thị nhập Thần Nông Giá thường bách thảo, Hiên Viên thị ngoài công huân sáng tạo nhạc khí sáo tiêu, chế tác y phục, y còn phát minh ra cung tên, giúp Nhân tộc nâng cao đáng kể hiệu suất và khả năng sinh tồn khi săn bắn.

Y còn phát minh ra đạo ghi niên lịch, danh tiếng vang xa, và đã cải tiến không ít phương thuốc trị bệnh mà Thần Nông thị đã truyền lại, chữa trị được nhiều bệnh tật hơn.

Biết được công tích của Hiên Viên thị, Thần Nông thị đã triệu kiến Hiên Viên thị tại vương đình Nhân tộc, tiến hành khảo hạch, cuối cùng quyết định, truyền ngôi Nhân Hoàng cho Hiên Viên thị.

Còn khi Thần Nông thị khảo hạch Hiên Viên thị, ở Đông Hải, Bồng Lai Đảo, Bích Du Cung, Thông Thiên lúc này lại đang mong đợi.

Hiên Viên thị nhất định là vị Nhân Hoàng cuối cùng trong Tam Hoàng Nhân tộc, nhưng Xi Vưu thì sao?

Trong truyền thuyết kiếp trước, Hiên Viên muốn kế thừa vị trí Nhân Hoàng, hậu duệ Vu tộc là Xi Vưu không phục, thu phục bộ lạc Cửu Lê, cùng y tranh giành.

Nhưng hiện tại, Vu tộc vẫn còn tồn tại, quan hệ giữa Hậu Thổ và Thông Thiên vẫn tốt, Xi Vưu có thể xuất hiện không?

Đôi khi thật trùng hợp.

Một ngày nọ, Thần Nông thị cuối cùng cũng quyết định thoái vị,

truyền ngôi Nhân Hoàng cho Hiên Viên thị.

Thế là, tại tế đàn ngoài vương đình Nhân tộc, tế bái thiên địa, tấu cáo Thánh Mẫu Nữ Oa, Thánh Phụ Thông Thiên hai người, để làm chứng.

Nhân Hoàng thoái vị, tràng diện tự nhiên trang nghiêm túc mục.

Khi Thần Nông thị cúi lạy ba lần và cửu khấu trước tượng Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương, Thánh Phụ Thông Thiên Giáo Chủ, và tuyên cáo trước tất cả Nhân tộc chứng kiến, trên bầu trời, lập tức mây cuộn, vô tận công đức kim quang hiện ra, rồi nổ tung, hóa thành từng đạo kim quang, bay về phía mọi người.

Trong đó, Thần Nông một mình chiếm được hơn bảy phần, một phần nhập vào tay Nữ Oa Nương Nương, một phần thì rơi xuống đầu Đa Bảo Đạo Nhân, vị Nhân Hoàng chi sư này, còn lại một phần thì bay về Đông Hải Bồng Lai Đảo, bị Thông Thiên tùy tay thu lấy.

Đại điển truyền ngôi Nhân Hoàng liền hoàn thành.

Hiên Viên thị, kế nhiệm vị trí Nhân Hoàng.

Nhưng Thông Thiên đang ở Đông Hải Bồng Lai Đảo, lại lập tức cảm nhận được, ở phía Nam Hồng Hoang, khu vực ngoại vi Thập Vạn Đại Sơn, đột nhiên có một người giáng sinh, trên người đối phương, y cảm nhận được khí tức Vu tộc mãnh liệt.

Nhưng nhanh chóng, liền bị khí tức Nhân tộc thay thế!

Xi Vưu!

Thông Thiên xác định, người này chắc chắn là Xi Vưu không nghi ngờ gì, bộ lạc mà Xi Vưu giáng sinh, nếu không có gì ngoài ý muốn, chính là Cửu Lê bộ lạc mà hậu thế gọi.

Xi Vưu!

Bộ lạc Cửu Lê, đều đã xuất hiện!

Nhưng...

Ánh mắt phức tạp của Thông Thiên dường như có thể xuyên thấu Đại Địa Hồng Hoang dày đặc, lọt vào trong Địa Phủ. ...Sau khi Hiên Viên thị kế nhiệm vị trí Nhân Hoàng, Thần Nông thị liền hành tẩu khắp thiên địa Hồng Hoang, đi sâu vào rừng núi thâm sơn, thưởng thức bách thảo, hoàn thiện Thần Nông Bách Thảo Kinh.

Sau khi có được công đức Nhân Hoàng, tu vi của Thần Nông thị, chỉ trong một đêm đã đạt đến trình độ Chuẩn Thánh hậu kỳ, những độc thảo tầm thường đã không thể uy hiếp sinh mạng của y nữa.

Điều này khiến Thần Nông vui mừng khôn xiết, nhưng y không quên hoành nguyện của mình.

Phải nói rằng, có một biến số Thông Thiên, Nhân tộc đã không còn là con rối như kiếp trước nữa.

Nhớ kiếp trước, Tam Hoàng Nhân tộc vì trấn áp khí vận Nhân tộc, sau khi thoái vị liền nhập vào Hỏa Vân Động, không dễ dàng được ra ngoài, tuy địa vị tôn sùng, nhưng không khác gì con rối.

Hiện tại, Tam Hoàng Nhân tộc hoàn toàn không còn sự hạn chế đó, xem kìa, Thiên Hoàng Phục Hy lúc này đang ở vương đình Nhân tộc thôi diễn đạo Bát quái, Địa Hoàng Thần Nông cũng có thể đi khắp nơi thường bách thảo, cống hiến cho Nhân tộc.

Khi Thần Nông thường bách thảo, tạm không nhắc tới.

Chương 287

Còn Hiên Viên thị, sau khi kế nhiệm vị trí Nhân Hoàng, không dám có chút nào lơ là, dốc sức cai trị, muốn như Phục Hy và Thần Nông hai người, lập được cống hiến vĩ đại cho Nhân tộc.

Một mặt cai trị Nhân tộc, một mặt tìm kiếm đạo của mình.

Như Bát quái của Phục Hy, thường bách thảo của Thần Nông.

Nhưng y không hề biết, đạo của mình, không như Phục Hy và Thần Nông, là vì chiến tranh mà sinh ra.

Đặc biệt, y không hề biết, có một biến số Thông Thiên, kẻ địch của y, lại mạnh hơn kẻ địch của kiếp trước rất nhiều.

Một Chuẩn Thánh cảnh Tổ Vu, ngay cả một số đại thần thông giả trong Hồng Hoang cũng không dám coi thường.

Nhân tộc Hồng Hoang, bước vào một đoạn tháng ngày yên bình.

Thực chất, ngầm ẩn sóng gió!

Thoáng chốc mấy trăm năm, Nhân tộc đã phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Vì Thần Nông thoái vị, Hiên Viên thị kế vị, nhưng lại chưa lập được công tích nào có thể phục chúng, dẫn đến uy vọng của vương đình Nhân tộc giảm sút đáng kể, vô số bộ lạc không nghe lệnh, tự mình làm theo ý mình, chính quyền Nhân tộc có thể nói là tan rã.

Trong lòng Hiên Viên thị âm thầm sốt ruột, nhưng lại không có chút nào biện pháp.

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung, trong đại điện, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi đoan chính trên đài cao, Thập Nhị Kim Tiên cùng

Nhiên Đăng phó giáo chủ ngồi phía dưới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang giảng đạo.

Đột nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, lại ngừng giảng đạo.

Thập Nhị Kim Tiên phía dưới đều lộ vẻ bất mãn, nhưng lập tức phản ứng lại, cung kính cúi đầu, không dám có chút nào bất mãn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không có tâm tình trách quở, đạm mạc gọi Quảng Thành Tử, người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên.

Quảng Thành Tử vội vàng đứng ra khỏi hàng, cúi lạy.

"Vậy Nhân Hoàng Hiên Viên thị, chính là Thánh Quân có đức hạnh, Tôn trong Tam Hoàng, lúc này đang đối mặt với khó khăn, thân là đại đệ tử dưới tòa của bản tọa, cũng nên đảm đương vị trí Nhân Hoàng chi sư, vậy hãy xuống núi, thu Hiên Viên thị làm đồ đệ, dẫn nhập chính đạo, dẫn Nhân tộc vào chính đạo đi!" Lời vừa ra, Thập Nhị Kim Tiên trong Ngọc Hư Cung, Nhiên Đăng Đạo Nhân, lập tức vô cùng hâm mộ.

Phải biết, Nhân Hoàng chi sư là thân phận tôn quý biết bao, bây giờ lại rơi vào đầu Quảng Thành Tử, sao không khiến họ hâm mộ a!

"Đệ tử đa tạ Sư tôn, tất không dám phụ ân đức của Sư tôn." Quảng Thành Tử vô cùng vui mừng, vội vàng cảm kích cúi lạy, rồi liền xuống núi.

Còn Quảng Thành Tử sau khi xuống núi, liền thẳng tiến vương đình Nhân tộc, nói rõ thân phận, đợi sau khi gặp Hiên Viên thị, liền trực tiếp nói rõ ý của mình, y nghĩ với thân phận đệ tử Thánh Nhân, Hiên Viên thị tất nhiên sẽ cúi đầu bái sư, chuyện này không có chút nào khó khăn.

Cầu tiên hoa. ...Đông Hải, Bồng Lai Đảo, Thông Thiên đang nhấm

nháp hương trà dưới một gốc đào, đột nhiên sắc mặt biến đổi, không nhịn được mà mắng: "Hừ!

Thằng chết tiệt Nguyên Thủy, đúng là không làm con người!" Lời còn chưa dứt, tượng Thông Thiên trong vương đình Nhân tộc đột nhiên đại phóng quang hoa, một cỗ uy áp hung hãn như trời sập đổ ập xuống vương đình Nhân tộc, trong chớp mắt, Nhân Vương, Phục Hy, cùng một chúng đại thần thông giả trong Nhân tộc đều bị kinh động, tự nhiên cũng kinh động đến Nhân Hoàng Hiên Viên thị và Quảng Thành Tử.

Tất cả mọi người đều hội tụ tại quảng trường trung tâm nhất của vương đình Nhân tộc, đôi mắt của tượng Thông Thiên bắn ra quang mang đáng sợ, rơi xuống người Quảng Thành Tử, tiếng nói chấn động như sấm, chất vấn nói: "Quảng Thành Tử, ngươi làm gì vậy?" ..."Cút đi!

Nhân tộc không hoan nghênh ngươi, về nói với Nguyên Thủy, Nhân tộc ta, không phải là nơi ngoại nhân có thể nhúng tay vào!" "....." Cảm nhận uy áp bao trùm trời đất, phảng phất như bầu trời sắp sập xuống, đè ép đến mức không thở nổi, Quảng Thành Tử kinh hãi không thể tả, nhưng nhớ đến lời phân phó của Sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

"Cút!" Thông Thiên không thèm thương lượng với y, nếu không phải thấy Quảng Thành Tử là văn bối, đã sớm một ngón tay nghiền chết rồi.

"Cút!" "Cút!" Thấy Thông Thiên phát nộ, chúng Nhân tộc đều xông vào Quảng Thành Tử mà gầm lên, như thể y đã làm chuyện thiên nộ nhân oán vậy.

Sắc mặt Quảng Thành Tử lúc xanh lúc trắng, thân là đại đệ tử dưới tòa Nguyên Thủy Thiên Tôn, là một Kim Tiên có danh tiếng của

Xiển Giáo, được Nguyên Thủy vô cùng yêu thích, khi uy thế của Xiển Giáo ngày càng lớn, nào có khi nào chịu sỉ nhục như vậy!

Nhưng, trước mặt Thông Thiên, y nào dám nói nhảm, đành xám xịt cưỡi mây bỏ đi.

Còn sau khi Quảng Thành Tử rời đi, khí thế khủng bố của Thông Thiên mới như thủy triều rút đi, y nhìn Hiên Viên trong đám đông một cái, giọng nói đạm mạc vang lên: "Hiên Viên thị, bần đạo đã đuổi Quảng Thành Tử đi, ngươi có oán ta không?" Hiên Viên thị hoảng sợ quỳ xuống, quỳ trước tượng Thông Thiên, giọng nói kiên định nói: "Thánh Phụ ở trên, Hiên Viên thị sinh ra vì Nhân tộc, chết cũng vì Nhân tộc mà thành hồn, trăm chết không hối." Y nghĩ rằng mình đã không kịp thời từ chối Quảng Thành Tử, khiến Thông Thiên bất mãn.

Không sợ bị trừng phạt, nhưng sợ bị Thông Thiên vị Thánh Phụ Nhân tộc này hiểu lầm, bị tất cả Nhân tộc hiểu lầm.

Chương 288

Thông Thiên đã hiểu, hài lòng gật đầu: "Như vậy là tốt rồi." Thông Thiên đang định rút đi, Hiên Viên thị đột nhiên vẻ mặt kiên định, "Hai sáu bảy" hướng Thông Thiên hỏi: "Dám hỏi Thánh Phụ, sứ mệnh của Hiên Viên thị là gì?

Con muốn như hai vị Nhân Hoàng Phục Hy thị và Thần Nông thị, cống hiến cho Nhân tộc, kính mong Thánh Phụ chỉ điểm." Vấn đề này, đã làm Hiên Viên thị trăn trở rất lâu... mấy đêm không ngủ được, ăn uống không biết mùi vị.

"Sứ mệnh?" "Đúng!

Sứ mệnh!" Thông Thiên không trả lời câu hỏi của Hiên Viên thị, thu hồi ý niệm điều khiển thần tượng.

Câu hỏi của Hiên Viên thị, y sẽ không trả lời, vĩnh viễn không.

Giống như hiện tại y ít can thiệp vào chuyện của Nhân tộc vậy, trừ khi như trước kia hai người Đế Tuấn, Thái Nhất mưu đồ nhúng tay vào khí vận Nhân tộc, hoặc như lần Nguyên Thủy phái Quảng Thành Tử thu đồ đệ Hiên Viên thị này.

Hiên Viên thị quỳ trước tượng Thông Thiên rất lâu, rất lâu, đều không nhận được hồi đáp.

Nhưng Hiên Viên thị lại không hề nản lòng, y cảm thấy lòng mình chưa đủ thành kính, muốn cho Thông Thiên thấy sự thành ý của mình.

Đông Hải, Bồng Lai Đảo, Bích Du Cung, dưới gốc đào, cỏ lan tự nhiên sinh trưởng, tử khí nồng đậm, linh chi linh túy, tiên khí tràn ngập, một hai con thỏ linh nhảy nhót, tự nhiên, hài hòa.

Trong một phương thiên địa nhỏ bé, một khối thanh thạch nằm

ngang, Thông Thiên nằm nghiêng trên thanh thạch, ánh mắt hơi say.

Mọi cử động của Hiên Viên thị ở vương đình Nhân tộc đều trong tầm kiểm soát của y.

"Thằng ngốc!" Nhìn gương mặt kiên nghị của Hiên Viên thị, Thông Thiên không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu cười, cũng không biết đã bao lâu, một ngày? một năm?

Thông Thiên thở dài: "Thôi được, chuyện này cứ vậy định đoạt đi!" ...Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đối diện nhau ngồi, trên chiếc kỷ thấp trước mặt, một lò hương trầm lan tỏa khói nghi ngút, hương khí xộc vào mũi, hương khí dần dần đậm đặc hơn...

Đạo trà hương trầm, là do một đại năng xuất thế vào sơ kiếp Long Hán trong Hồng Hoang phát minh, vì đạo pha trà hương trầm, có phần tương tự với đại đạo chí lý, nên chỉ trong mấy ngàn năm ngắn ngủi, đã phong mỹ Hồng Hoang.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự tay pha một ấm, rồi dâng cho Lão Tử.

ân cần như vậy, đối với Lão Tử hiểu y vô cùng thì làm sao không biết, là có điều cầu a!

Lão Tử thở dài một tiếng, nói: "Nhị đệ, có chuyện gì, cứ nói thẳng không sao!" "Đại huynh nói gì vậy, tiểu đệ pha trà, thiên kinh địa nghĩa mà!

Nhưng..." ...Vương đình Nhân tộc, Hiên Viên thị đã quỳ trước tượng Thông Thiên được một tháng rồi.

Một tháng thời gian, đối với sinh linh Hồng Hoang, không khác gì một cái búng tay, nhưng đối với Nhân tộc, lại khá dài.

Nhưng Hiên Viên thị vẫn kiên trì.

Vì Nhân tộc, cho dù quỳ thêm một năm, mười năm, thậm chí trăm ngàn năm, cũng sẽ không từ nan.

Trong chớp mắt, lại ba ngày trôi qua.

Một ngày nọ, trên không vương đình Nhân tộc, đột nhiên thấy tử khí ba vạn dặm ngang trời, kim liên từng đóa từng đóa rơi xuống, hư không có thiên âm mỹ diệu ca xướng.

Một lão giả tóc bạc trắng, mặc đạo bào nguyệt bạch, cưỡi một con thanh ngưu, đạp mây tới.

Ngay sau đó, lại có thiên nữ rải hoa, hương vân dũng động, một cỗ cửu long trầm hương liễn chậm rãi hạ xuống.

Thánh Nhân giáng thế a!

Tất cả mọi người Nhân tộc đều bị kinh động.

Nhân Vương, Thiên Hoàng Phục Hy, cùng một chúng đại năng tu sĩ đều bỏ dở công việc trong tay, hội tụ trên quảng trường trước vương đình Nhân tộc, nghênh tiếp pháp giá của Thánh Nhân. ..."Chúng ta bái kiến Thái Thanh Thánh Nhân!" "Bái kiến Nguyên Thủy Thánh Nhân!" Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện, chấn động, phô bày đầy đủ khí thế của Thánh Nhân.

Hai người thấy Nhân Vương Nhân tộc, Phục Hy, Hiên Viên thị và mấy vị đại năng đều bị kinh động, ra đón tiếp, vô cùng hài lòng.

Chương 289

Chuyện Thần Nông thị ra ngoài thường bách thảo, hoàn thiện Thần Nông Bách Thảo Kinh, thiên hạ đều biết, ngay cả khi thiên hạ không biết, thân là Thánh Nhân, tự nhiên đều biết, nên cũng không để ý.

Nhưng, Nhân Vương Phục Hy và những người khác khi hành lễ, giọng điệu, khẩu khí, lại có vẻ qua loa.

Đặc biệt là Lão Tử, biểu cảm không được tốt lắm.

Thân là Giáo chủ Nhân Giáo, nhưng chúng Nhân tộc lại chỉ xưng hô y là Thái Thanh Thánh Nhân, chứ không xưng Giáo chủ.

Vốn y nghĩ rằng lời nói trước đây của Nhân tộc, không thừa nhận Nhân Giáo, chỉ là lời nói tức giận, sau một thời gian, hết giận rồi, chuyện này sẽ qua đi, ai ngờ...

"Các ngươi không cần đa lễ!" Dù sao đi nữa, Lão Tử mặt trầm xuống, phất tay.

Thân là Chí Tôn Thánh Nhân, tự nhiên phải giữ gìn thể diện Thánh Nhân, huống hồ người ta tuy qua loa, nhưng cũng không hề thất lễ, y cũng không có cách nào mà bắt bẻ.

Nhưng chính vì như vậy, lại càng uất ức khó chịu. 2.2 Tử khí chín vạn dặm ngang trời, thiên hoa phiêu lạc, tiên khí nồng đậm tụ tán, Lão Tử tiên phong đạo cốt, đoan tọa trên lưng ngưu, Nguyên Thủy từ mi thiện mục, cao quý tôn vinh, ngồi cửu long trầm hương liễn, đúng là một phái Thánh Nhân tôn quý.

Lão Tử trầm ngâm một lát, gọi: "Hiên Viên thị ở đâu?" "Hiên Viên thị ở đây, không biết Thánh Nhân có gì chỉ giáo?" Hiên Viên thị vội

vàng bước ra.

“Hiên Viên thị, quý là Nhân Hoàng, chú định phải gánh vác sứ mệnh hưng suy của Nhân tộc...” Lời của Lão Tử chưa dứt, Hiên Viên thị liền khẽ cúi người, cắt lời nói: “Hiên Viên thị tạ Thánh Nhân nhắc nhở, tất không dám chậm trễ.” Một câu nói liền chặn họng Lão Tử.

Lão Tử gần như muốn thổ huyết. ...Trong cuộc chiến Vu Yêu, Nhân tộc đã đứng vững, giờ đây sừng sững trong rừng Hồng Hoang, vạn tộc phải tránh né, ai dám khinh cuồng Nhân tộc?

Ai là đối thủ của Nhân tộc?

Thế của Nhân tộc, đã thành lửa cháy đồng cỏ, ai dám ngăn cản?

Nếu không hối hận, điều đó là không thể.

Nhưng, thân là chính tông Nguyên Thần Bàn Cổ, đại đệ tử dưới tòa Hồng Quân Lão Tổ, Lão Tử bất kể trí tuệ, nghị lực, cơ duyên, đều không thiếu, thậm chí kiêu ngạo đứng trên ức vạn sinh linh Hồng Hoang.

Lão Tử tính cách trầm ổn, nội liễm, đại đạo vô vi đã đạt đến trình độ rất tinh thâm, tự nhiên sẽ không tự hoài nghi.

Thân là Thánh Nhân, lũ kiến nhảy nhót trước mặt, sẽ để ý sao?

Lão Tử, Nguyên Thủy hai người lúc này chính là tâm thái như vậy.

Không, Nữ Oa, Hậu Thổ, Tây Phương Nhị Thánh, đều như vậy.

Ngay cả Thông Thiên... cũng đã có xu thế này rồi.

Điểm này không biết là phúc hay họa?

Đây là chuyện sau này.

Còn lúc này, Lão Tử chỉ khẽ cười một tiếng, rồi nói: “Hiên Viên

thị, Ngô là Giáo chủ Nhân Giáo, đương nhiên phải giáo hóa Nhân tộc.

Nay tiền đồ Nhân tộc khúc khuỷu, chẳng hay, Giáo chủ bản tọa tìm cho ngươi một lương sư, thế nào?" Không hề có ý tứ ngượng nghịu, mỉm cười nhìn Hiên Viên thị, như một lão giả từ tường, mặt đầy vẻ thân hòa.

"Quảng Thành Tử!" Nguyên Thủy Thiên Tôn, người vẫn chưa nói lời nào, khẽ gọi một tiếng.

"Đệ tử ở đây, bái kiến Sư tôn!

Bái kiến Đại sư bá!

Chúc hai vị Sư trưởng Thánh Thọ vô cương.

Không biết Sư tôn gọi đệ tử, có chuyện gì?" Quảng Thành Tử đã sớm chuẩn bị, vội vàng bước ra khỏi hàng, hành lễ với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Chương 290

Y hiểu rõ tính cách của sư phụ mình, nên trước tiên hành lễ với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lão Tử trong lòng hơi bất mãn, nhưng cũng không nói gì.

Y đặt ánh mắt trở lại trên người Hiên Viên thị, nói: "Đây là Quảng Thành Tử, Nhân Hoàng hẳn đã gặp rồi, chẳng hay để y giáo đạo Nhân Hoàng, thế nào?" Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người đều nhìn Hiên Viên thị, trong lòng đã nắm chắc chín phần mười.

Hai vị Thánh Nhân đích thân hạ giới, giúp Hiên Viên thị giới thiệu sư phụ, ai có được vinh dự đặc biệt này chứ!

Hiên Viên thị tuy là Nhân Hoàng, nhưng chẳng qua chỉ là cảnh giới Huyền Tiên mà thôi, còn Thánh Nhân a!

Hiên Viên thị không hề do dự, khẽ cung thân, hành một lễ, nói: "Hiên Viên thị đa tạ đại ân của hai vị Thánh Nhân, tuy nhiên...

Hiên Viên thị là người Nhân tộc, xin con không thể tuân theo ý chỉ của hai vị Thánh Nhân, mong các ngài tha tội!" Hiên Viên thị, vậy mà lại từ chối.

Nghe lời y nói, ta là người Nhân tộc, cho nên không thể nghe lời ngươi, ý tứ không phải là, ta là người ngươi, không thân với ta, cho nên ta không thể đồng ý.

Thậm chí có một tầng, Hiên Viên thị có thể vì những gì ngươi đã làm trước đó, cho nên mới từ chối.

Câu cuối cùng, mong các ngài tha tội, đã đẩy hai người bọn họ vào thế khó, đều muốn rồi, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người liền không thể trách tội nữa, nếu không sẽ quá nhỏ mọn.

Sắc mặt Lão Tử lập tức âm trầm xuống.

Nguyên Thủy Thiên Tôn còn khoa trương hơn, trực tiếp mặt đen xì, cả đời y coi trọng nhất là thể diện của mình, nhưng Hiên Viên thị lại hai lần từ chối.

Lần đầu tiên có Thông Thiên can thiệp, tình có thể tha thứ, nhưng lần này thì sao...

"Hừ!

Không biết tốt xấu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp hừ lạnh một tiếng, mắng.

"Nhị đệ!" Sắc mặt Lão Tử biến đổi, liền muốn ngăn cản Nguyên Thủy.

Nhân tộc ngày nay, đã khác xưa rất nhiều, không chỉ Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, Nhân Đạo chính ứng trên thân Nhân tộc, ngay cả Thông Thiên ở phía sau, cũng đủ khiến người ta đau đầu.

"Đại huynh, chẳng lẽ chúng ta sợ một Nhân tộc nhỏ bé sao?" Thấy phản ứng của Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm không chịu nổi, không nhịn được phản bác.

"....." Lão Tử mặt già đỏ bừng, không nói nên lời.

Ngay lúc này, từ xa truyền đến một khúc ca: "Khai thiên tích địa thành đạo hạnh, Bích Du Cung trung tu thần thông.

Nay Nhân tộc đi một chuyến, an bang định quốc truyền Nhân Hoàng." Theo khúc ca, một phiến bạch vân chậm rãi bay tới, trên mây có một tiên cô đứng, mặc đạo bào vân văn màu trắng, chân đạp đăng vân lí, lưng đeo một cây đại phàm màu hỗn độn, chính là Bàn Cổ Phiên.

Tiên cô đáp xuống đầu vân, đi đến trước mặt Lão Tử và Nguyên

Thủy hai Thánh, đánh một cái kê thủ, nói: "Vân Tiêu bái kiến hai vị Thánh Nhân, chúc hai vị Thánh Nhân phúc thọ miên trường, thọ dữ thiên tề!" "Ăn hiếp người quá đáng, ăn hiếp người quá đáng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn một khuôn mặt lúc xanh lúc tím, lúc này cuối cùng cũng không nhịn được, giận dữ gầm lên.

Cùng Lão Tử với thân phận Chí Tôn Thánh đã hạ giới, muốn thu Hiên Viên thị làm đồ đệ, bị từ chối thì thôi, Vân Tiêu vậy mà cũng chạy đến thu đồ đệ, chẳng phải đang vả mặt sao?

Quan trọng nhất, y đang vác Bàn Cổ Phiên, ai mà không biết Bàn Cổ Phiên là chí bảo do Đạo Tổ Hồng Quân ban tặng, bị Thông Thiên đoạt đi thì cũng thôi, nhưng bây giờ, Vân Tiêu lại mang ra khoe khoang, chẳng phải đang lật tẩy cái gốc của y sao!

Thánh Nhân bất tử bất diệt, vậy mà lại chúc thọ dữ thiên tề, chẳng phải đang nguyền rủa y sớm chết sao!

Ngay cả những tiên nhân tính khí bình thường trên biển cũng muốn động thủ, huống chi là Chí Tôn Thánh Nhân.

Nhưng trời ạ, Vân Tiêu là văn bối, bất kể Nguyên Thủy và Lão Tử hai người có thừa nhận hay không, Thông Thiên cũng là khách ba ngàn của Tử Tiêu Cung, đệ tử của y, chẳng phải là văn bối sao!

Vân Tiêu qua loa hành lễ với hai Thánh, rồi nhìn về phía Hiên Viên thị, trước tiên hành lễ với y, sau khi hành lễ xong, mới hỏi: "Bần đạo phụng sư mệnh đến, có ý muốn thu Nhân Hoàng làm đồ đệ, không biết ý của Nhân Hoàng thế nào?" Hiên Viên thị vô cùng vui mừng, nếu không phải Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai vị Thánh Nhân giáng lâm, lúc này y e rằng đang quỳ trước tượng Thông Thiên, cầu xin y chỉ điểm.

Ai ngờ, bây giờ Thông Thiên lại phái người đến thu mình làm đồ đệ.

“Hiên Viên thị nguyện ý, nguyện bái tiên tử làm sư!” Hiên Viên thị vội vàng nói.

Lời vừa ra, ngay cả Lão Tử, cũng biến sắc mặt.

Hai vị Thánh Nhân đích thân hạ giới, lại bị Hiên Viên thị từ chối, nhưng Thông Thiên lại chỉ phái một đệ tử, một nội môn, ngay cả thân truyền đại đệ tử cũng không phải, Hiên Viên thị lại đồng ý, chẳng phải đang đặt y vào tình thế nào?

Chương 291

"Thông Thiên thất phu, ăn hiếp người quá đáng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn là người coi trọng thể diện nhất, lúc này làm sao nhịn được a!

Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lên một tiếng giận dữ, liền vung tay, một ngón tay thò ra, ngón tay trong suốt như ngọc, mang theo vô tận bạch quang, không ngừng phóng đại, xé rách không gian, đè xuống Vân Tiêu.

Chỉ là một ngón tay đơn giản ấn xuống, nhưng Vân Tiêu lại có cảm giác không nơi nào để trốn, thậm chí... hơi thở thông thuận, không gian hoạt động thường ngày, dường như đều ngưng trệ.

Ông ông ông ~!

Không gian đột nhiên chấn động một trận, từng đạo xích sắc bảo quang phóng lên trời, một mặt bảo kính từ đỉnh đầu Vân Tiêu hiện ra, chính là Xích Hà Bảo Kính.

Xích Hà Bảo Kính tỏa ra vô tận xích sắc bảo quang, chiếu vào thân Vân Tiêu, khiến y như thần tiên trên chín tầng trời, cao quý, không thể xâm phạm.

Mượn uy lực của linh bảo này, Vân Tiêu cuối cùng cũng thoát khỏi sự trấn áp khí cơ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khẽ nhíu mày, liền rút ra tiên thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên phía sau lưng.

Pháp lực vừa thúc, Bàn Cổ Phiên lập tức tỏa ra vô tận hà quang vạn đạo, lại có thụy khí ngàn vạn, cái bá khí duy ngã độc tôn độc nhất của tiên thiên chí bảo quét ngang, nơi nó đi qua, không gian ai minh, thời gian chiến lật... dường như tất cả đều muốn sụp đổ.

“Thánh Nhân!

A a!” Vân Tiêu cười lạnh liên tục, mạnh mẽ vung Bàn Cổ Phiên một cái, lập tức, hung sát chi khí dâng trào, một đạo hỗn độn kiếm khí từ thân phiên bắn ra, đánh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nơi nó đi qua, không gian cuối cùng không chịu nổi, ầm ầm nổ tung, vô tận mảnh vỡ không gian bắn ra, Hiên Viên thị và những người khác bên cạnh vội vàng tế pháp bảo, hộ lấy thân mình.

Nhân Vương càng lấy ra một cây đại kỳ màu vàng, cắm xuống đất, lập tức kim quang đại thịnh, trong kim quang, một con kim long khí vận màu vàng gầm thét, phát ra một tiếng gào thét, liền cuộn mình ẩn đi.

Còn bên Vân Tiêu, hỗn độn kiếm khí cuốn theo vô tận mảnh vỡ không gian, ầm ầm gây ra một trận không gian chấn động, đánh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn...

Rắc rắc ~!

Dường như có thứ gì đó vỡ vụn, nơi kiếm khí đi qua, thời gian dường như cũng bị vặn vẹo, ngay cả nút thời gian cũng bị phá vỡ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đoan tọa trên cửu long trầm hương liễn, vuốt râu trắng, vẻ mặt tôn quý vinh hoa, trong mắt lại đầy vẻ khinh thường.

“ánh sáng đom đóm, cũng dám khoe khoang ánh sáng sao!” “Đi!” Y khinh thường phất tay, một đạo thanh sắc thần lôi từ lòng bàn tay phát ra, rắc rắc vang lên, điện xà uốn lượn, chính là Ngọc Thanh Thần Lôi.

Ngọc Thanh Thần Lôi vừa phóng ra, liền như cầu vồng xuyên nhật, đánh về phía hỗn độn kiếm khí.

Rắc rắc ~!

ầm ầm ~!

Hai bên va chạm vào nhau, lập tức bắn ra từng đạo điện xà loạn xạ, kiếm khí cuốn lấy từng đạo gợn sóng, vô tận khí tức cuộn trào, không gian bị xé rách, mô hình thiên địa hiện ra, giây tiếp theo liền bị làn sóng khí vô hình xé toang, hỗn độn chi khí dâng trào...

Nguyên Thủy Thiên Tôn vuốt râu, vẻ mặt tiếc nuối nói: "Bảo vật này nếu ở trong tay sư phụ, thì bần đạo cũng phải kiêng dè mấy phần, đáng tiếc..." "Không để bảo vật bị vùi dập mà thôi!" Oanh ~!

Đột nhiên, Bàn Cổ Phiên trong tay Vân Tiêu thoát khỏi sự khống chế của y, phóng lên trời, vô tận hung sát chi khí tung hoành, hà quang vạn đạo chiếu sáng toàn bộ vương đình Nhân tộc, thụy khí ngàn vạn từ hư không sinh ra, giáng xuống...

Oanh oanh oanh ~!

Rắc rắc ~!

Từng đạo hỗn độn kiếm khí bắn ra, xé toạc tất cả xung quanh, bao gồm cả không gian.

Từng mảnh vỡ tinh oánh như lưu ly bay ra, những người có mặt, như Nhân Vương Phục Hy, những đại năng đỉnh tiêm cảnh giới Chuẩn Thánh cũng dựng tóc gáy, cảm nhận được sự khủng bố của những mảnh vỡ lưu ly đó.

Một cỗ sóng vô hình tán ra, dường như làm mờ nhạt thời gian, không gian.

Giây tiếp theo, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử cũng biến sắc mặt.

"...Ha ha!

Chương 292

Ha ha ha ha ~!" Một tiếng cười điên cuồng vang lên, từ xa một người, chân đạp tường vân, như một đoàn liệt hỏa, hung dũng (ước chừng) tới, đáp xuống đỉnh đầu Vân Tiêu, một tay nắm lấy Bàn Cổ Phiên, rồi đáp xuống bên cạnh Vân Tiêu, lại phát ra từng trận tiếng cười tùy ý, cười một lúc, y chỉ vào Nguyên Thủy Thiên Tôn bằng Bàn Cổ Phiên trong tay, nói: "Hôm nay, ta đây đồ một Thánh, có gì mà không được?" "Đệ tử bái kiến Sư tôn!" Vân Tiêu vừa thấy người đó, liền vội vàng quỳ xuống, cung kính nói.

"Đồ Thánh!?

A!

Thật là đại ngôn bất tàm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, lập tức tức giận đến Tam Thi Thần nhảy dựng.

Bên cạnh Lão Tử thì trong mắt lóe lên một tia tinh quang, lúc này Thông Thiên tự nhiên đã hiện thân bằng hóa thân Thái Nhất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị lời nói 'đồ Thánh' của Thông Thiên chọc giận, Lão Tử lại chú ý đến huyền cơ của hóa thân.

"Nguyên Thủy, dùng lớn hiếp nhỏ, dùng tôn phận Thánh Nhân ra tay với đệ tử môn hạ ta, quả là không cần thể diện Thánh Nhân.

Còn về việc có đại ngôn bất tàm hay không, làm một trận liền biết." "Hừ!

Khéo léo như hoàng!" "Làm thì làm, bản tọa chẳng lẽ sợ ngươi không thành?" Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay áo, rời khỏi cửu long trầm hương liễn, đi vào Hỗn Độn.

Trong lòng uất ức, rõ ràng Hiên Viên thị không biết tốt xấu, Vân

Tiêu lại muốn làm mất thể diện Thánh Nhân, nhưng bây giờ nghe lời Thông Thiên nói, lại không phải như vậy.

"Lão Tử Đạo hữu, ngươi cũng đi thôi!" Thông Thiên bỏ lại một câu, thân hình chợt lóe, liền đã xuất hiện trong Hỗn Độn.

Lão Tử cũng từ trên thanh ngưu đứng dậy, phi thân đi vào trong Hỗn Độn.

Với tu vi của Thông Thiên ngày nay, đã sớm bỏ xa chúng sinh Hồng Hoang ở phía sau.

Mặc dù y và Hồng Quân Lão Tổ đều ở cảnh giới Thiên Đạo, nhưng... trên con đường tu hành, càng đi lên cao, một chút khác biệt nhỏ nhoi, cũng là núi sông vạn dặm, như một cái vực sâu không đáy.

Con đường của y, đã chọn rồi, không thể quay đầu.

Nhưng dưới Thiên Đạo Hồng Hoang, tranh chấp Phật Đạo, tuy truyền thuyết hậu thế không thể hoàn toàn tin là đúng, nhưng, lại có hiệu quả tham khảo.

Đạo môn suy yếu, Phật Đạo đại hưng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên thì không nói làm gì, vậy thì chỉ còn lại Lão Tử, người đứng đầu Đạo môn.

Do đó, Thông Thiên mới gọi Lão Tử đi cùng.

Trong Hỗn Độn, Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn đối lập nhau, vô tận hỗn độn chi khí dũng động, nhưng lại tránh né hai người, một số hỗn độn loạn lưu vô cùng hung hiểm cũng không thể xâm phạm hai người một ly một hào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt âm trầm, trầm ngâm một lát, mới mở miệng nói: "Thông Thiên, trả lại chí bảo của Ngô, rồi giao vị trí Nhân Hoàng chi sư ra, còn về tiểu bối Vân Tiêu kia, Ngô sẽ không so

đo với nó, như vậy là xong, nếu không, bần đạo sẽ cho ngươi biết thủ đoạn của ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy tức giận khó bình, nhưng cuối cùng cũng không mất đi lý trí.

Lúc này Thông Thiên chỉ có một hóa thân ở đây, nhưng y vẫn không có quá nhiều tự tin.

Do đó, mới có lời này.

Nếu Thông Thiên thật sự thỏa hiệp, một là y cũng đã lấy lại được thể diện, hai là cũng có thể nhúng tay vào Nhân tộc, sau này chỉ cần (bgc) mưu tính cẩn thận một phen, cũng có thể tranh đoạt khí vận Nhân tộc, không đến nỗi như bây giờ, chỉ có thể đứng nhìn.

Như vậy, cũng không cần phải động thủ với Thông Thiên.

Thông Thiên như nhìn một kẻ thiểu năng mà nhìn Nguyên Thủy, lạnh lùng cười một tiếng, vung Bàn Cổ Phiên trong tay, từng đạo hỗn độn kiếm khí bắn ra, khuấy động Hỗn Độn, cuốn theo vô tận hỗn độn loạn lưu đánh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thông Thiên quát: "Muốn đánh thì đánh, nói nhiều làm gì!" Rồi ra tay trước.

"Không biết tốt xấu, thật sự cho rằng bần đạo sợ ngươi không thành?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy sớm biết Thông Thiên sẽ không thỏa hiệp như vậy, nhưng vẫn bị chọc giận.

Y chỉ vào đỉnh đầu, tử khí bùng nổ, một đám khánh vân lớn bằng mẫu đơn cuộn ra, trong Hỗn Độn, mờ mịt, một phương Hồng Mông thế giới ẩn hiện, ngũ sắc hào quang dũng hiện, vậy mà chiếu sáng rực rỡ...

Hỗn độn kiếm khí và vô tận hỗn độn loạn lưu đánh tới cũng bị chặn lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy ra một thanh kéo màu vàng lam lấp

lánh, ném lên không trung, lập tức kim lam nhị sắc quang hoa đại tác, giây tiếp theo, cuồng phong gào thét, rồi thiên lôi nổ vang, điện xà cuồng vũ.

Chương 293

Gió này không phải loại thường, chính là Cửu Thiên Tốn Phong nổi danh, gió này không thổi vật chất, mà thổi thần hồn của con người, vốn đã phi phàm, lúc này lại được Nguyên Thủy Thiên Tôn thúc đẩy, thì ngay cả Chuẩn Thánh đại năng sơ ý một chút, cũng phải hận mà bỏ mạng tại chỗ, Thánh Nhân dính phải, cũng phải đau đớn một trận.

Lôi cũng không phải lôi tầm thường, đó là Thái Tiêu Chính Lôi trong Thập Đại Chính Lôi, xếp thứ hai trong Thập Đại Chính Lôi, có thể nói uy lực vô cùng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thân là Chí Tôn Thánh Nhân, kinh động thúc đẩy, càng phi phàm hơn.

Lôi mượn thế gió, gió trợ uy lôi, hai bên hợp thành một thể, nhằm vào Thông Thiên mà giảo sát.

Nơi nó đi qua, ngay cả Hỗn Độn, cũng ẩn ẩn có thế bất ổn, đang run rẩy, gầm thét...

Thông Thiên không dám chậm trễ, pháp lực dũng nhập vào Bàn Cổ Phiên, lập tức, Bàn Cổ Phiên quang hoa đại tác, vô tận hung sát chi khí bôn dũng ra, liên tục vung vẩy, liền thấy hà quang vạn đạo, thụy khí ngàn vạn, từng đạo hỗn độn kiếm khí bắn ra, nghiền nát tất cả xung quanh... thời gian vận chuyển trở nên chậm chạp, không gian Hỗn Độn chấn động không ngừng, ẩn ẩn dường như muốn sụp đổ.

Vô tận hỗn độn loạn lưu loạn xạ, khuấy động sâu trong Hỗn Độn...

Oanh ~ ầm ầm ~!

ầm ầm ~!

Cửu Thiên Tốn Phong và Thái Tiêu Chính Lôi hóa thành thế giảo sát, cùng hỗn độn kiếm khí do Bàn Cổ Phiên đánh ra va chạm vào nhau, lập tức, Hỗn Độn chấn động, bùng nổ, run rẩy không ngừng...

Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người liền tư sát vào nhau.

Chỉ là, Nguyên Thủy Thiên Tôn trận trước bị Thông Thiên chém giết trảm thi, tu vi đại điệt, ngay cả Bàn Cổ Phiên chí bảo do Đạo Tổ ban tặng cũng bị đoạt.

Thông Thiên tuy chỉ xuất mã bằng hóa thân Thái Nhất, chỉ có tu vi Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên, nhưng lại áp chế Nguyên Thủy Thiên Tôn đến chết.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã dùng đủ loại thần thông, linh bảo cũng gần hết, còn Thông Thiên, thì từ đầu đến cuối, chỉ dùng một cây Bàn Cổ Phiên.

Không khác gì rắc muối vào vết thương của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thủ đoạn đã dùng hết, nhưng Thông Thiên thì sao?

Lại chỉ dùng một kiện pháp bảo đoạt được từ y, đó là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Nguyên Thủy.

Từ đầu đến cuối, Lão Tử đều đứng một bên quan chiến, không hề có ý định ra tay.

Không, Thông Thiên ngược đãi Nguyên Thủy, không phải chỉ dựa vào một hóa thân mà thôi.

Lão Tử quan sát, lại có một cảm giác kỳ diệu...

Trong Hoàng Đình Kinh có nói: Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, đó gọi là đạo.

Người theo Địa, Địa theo Thiên, Thiên theo Đạo, Đạo theo tự nhiên.

Mờ mịt mông lung, hư hư thực thực, ngay trong Hỗn Độn, Lão Tử lúc mỉm cười, lúc nhíu mày trầm tư, lúc lại ngẩng đầu nhìn hai người Nguyên Thủy Thông Thiên, một cỗ khí tức huyền ảo lại huyền ảo từ trên người y tán phát ra.

Hóa thân Thông Thiên, phân thân Huyết Thần Tử của Minh Hà Lão Tổ, Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Lão Tử, đều là đạo hóa thân.

Hành động của Thông Thiên ngày hôm nay, không phải là để cho y biết, ngoài người còn có người, ngoài trời còn có trời.

Chỉ có như vậy, mới có thể khiến thuật Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Lão Tử càng thêm hoàn thiện.

Thấy khí cơ trên người Lão Tử dũng động, Thông Thiên biết, đã thành công rồi.

Đã như vậy, vậy thì một trận đấu với Nguyên Thủy, không cần phải tiếp tục nữa.

Thông Thiên khẽ mỉm cười, lấy ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích, ném về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hồng Mông Lượng Thiên Xích hóa thành một đạo tử quang, đánh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn giật mình, Bàn Cổ Phiên trong tay Thông Thiên vung vẩy một trận, vô số đạo hỗn độn kiếm khí đánh ra, Nguyên Thủy trở tay không kịp, tay áo bị xén đi quá nửa, tóc cũng tung ra, có thể nói là thê thảm không thôi.

Tuy tiếp được mấy đạo hỗn độn kiếm khí, nhưng khí huyết trong cơ thể dũng động, khóe miệng đã rỉ máu.

Chương 294

Thua hoàn toàn triệt để.

Hai người cùng lúc thu tay, Lão Tử lại khẽ cung thân về phía Thông Thiên, hành một lễ, nói: "Bần đạo đa tạ Đạo huynh." Sắc mặt vốn không tốt của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại càng đen hơn, y không thể tin nhìn Lão Tử, hỏi: "Đại huynh, chẳng lẽ bị ma chướng không thành?" Lão Tử thở dài, "Sáng nghe đạo, tối có thể chết!" Bỏ lại một câu nói, Lão Tử liền phá vỡ thiên địa thai mô, đi vào trong thiên địa Hồng Hoang.

Nguyên Thủy thấy Lão Tử bỏ lại một câu nói khó hiểu, liền không quản mà đi vào thiên địa Hồng Hoang.

Thông Thiên cũng đi theo sau y, vào Hồng Hoang.

Có thể làm gì?

Đương nhiên cũng vào Hồng Hoang, triệu hoán tọa giá cửu long trầm hương liễn, ngay cả mặt cũng không lộ, trở về Côn Luân Sơn.

Vương đình Nhân tộc, tất cả mọi người nghe ba vị đại lão muốn vào trong Hỗn Độn đấu pháp, đều vô cùng mong đợi kết quả.

Nhưng ai ngờ, không quá mấy ngày, tất cả mọi người liền thấy tiên Lão Tử trở về, cưỡi thanh ngưu đi, còn Nguyên Thủy Thiên Tôn, người vốn rất coi trọng thể diện, lại không chịu lộ mặt, triệu hồi tọa giá đi, cẩn thận suy xét một phen, liền đại khái hiểu được kết quả của trận đấu pháp này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định đã chịu thiệt, mất mặt, nếu không với tính cách của y, nếu thật sự thắng Thông Thiên Giáo Chủ, làm sao có thể từ bỏ cơ hội nở mày nở mặt như vậy?

Do đó, tất cả mọi người bắt đầu hoan hô, vui mừng khôn xiết.

Xa ở Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn có cảm ứng, khuôn mặt âm trầm kia đã đen kịt, đen như đáy nồi.

Phương Tây, Tu Di Sơn, hai vị giáo chủ Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân hai người cũng đang chú ý đến trận chiến giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy, đều biết thực lực của Thông Thiên như thế nào?

Nhân Vương và những người khác không thể nhìn thấu tình hình trong Hỗn Độn, nhưng hai người họ lại nhìn rõ a!

Thực lực của Thông Thiên vẫn mạnh mẽ, nhưng đó không phải là điểm mà hai người họ chú ý.

Chuẩn Đề Đạo Nhân vẻ mặt vui mừng, nói: "Sư huynh, Nguyên Thủy và Lão Tử Đạo hữu hai người, xem ra không phải như thế kia, kiên cố bất khả phá a!" Nguyên Thần Bàn Cổ, thân truyền của Đạo Tổ, lại có thêm chí bảo trong tay, lại nắm giữ vùng đất phì nhiêu phía Đông Hồng Hoang, hai người Lão Tử và Nguyên Thủy trên Côn Luân Sơn, mới là đối tượng mà hai người họ kiêng dè a!

Thông Thiên có mạnh đến đâu, cũng ở xa nơi Đông Hải, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người lại không có gì cần phải đối địch với y.

Do đó, thấy mối quan hệ của hai người xuất hiện rạn nứt, lập tức vui mừng khôn xiết.

Cầu tiên hoa...

Thời gian thoáng chốc, đã trăm năm trôi qua.

Vương đình Nhân tộc, nơi tu luyện của Vân Tiêu, một ngày nọ, Vân Tiêu đang tế luyện Bàn Cổ Phiên, đột nhiên khẽ thở dài, cất tiếng nói lớn: "Hiên Viên thị, vào đi!" Không lâu sau, Hiên Viên thị bước vào, cung cung kính kính hành lễ với Vân Tiêu, rồi nói: "Sư tôn, đệ tử

trước đây...” “Ý của ngươi không cần nói nữa, câu nói đó của vi sư, là thiên cơ, không thể tiết lộ!” Vân Tiêu cắt lời y, đây là lần thứ một ngàn không trăm lẻ tám y nói câu này. ...Không sai, từ sau khi Hiên Viên thị bái sư Vân Tiêu một trăm năm trước, Vân Tiêu liền ở lại Nhân tộc, chỉ đạo Hiên Viên thị tu luyện, Bàn Cổ Phiên Thông Thiên cũng đã ban cho Vân Tiêu.

Hơn trăm năm qua, Hiên Viên thị ngoài những vấn đề tu luyện, câu hỏi y hỏi nhiều nhất là đạo của mình rốt cuộc là gì?

Hiên Viên thị lại một lần nữa thất vọng rời đi.

Lại mấy trăm năm trôi qua, một ngày nọ, Hiên Viên thị nhận được không ít thư cầu cứu từ các bộ lạc phía Nam vương đình Nhân tộc, nói rằng một số bộ lạc Nhân tộc ở phía Nam Hồng Hoang, dưới sự dẫn dắt của một bộ lạc tên là Cửu Lê, đã công đánh không ít bộ lạc, buộc họ phải thần phục.

Thế là, không ít bộ lạc không chịu nổi áp lực, đã thần phục.

Hiên Viên thị nhận được báo cáo, lập tức đại nộ, triệu kiến quần thần, nói: “Bộ lạc Cửu Lê, hiếu dũng hiếu chiến, thiện dùng đao binh, lòng bất thần đã hiện, các khanh cho rằng, nên xử lý như thế nào?” Hiên Viên thị và chúng thần thương nghị, quyết định phái sứ giả, an ủi bộ lạc Cửu Lê, tránh để Nhân tộc đao binh tương kiến, xuất hiện thương vong.

Nhưng ai ngờ, thủ lĩnh của bộ lạc Cửu Lê là Xi Vưu, lại chém giết sứ thần, và phái người gửi thư chiến đến Hiên Viên thị.

Hiên Viên thị đại nộ, lập tức phái đại quân, cùng đại quân bộ lạc Cửu Lê ở phương Nam, đối đầu nhau.

Đại chiến, sắp bùng nổ!.

Đông Hải, đảo Bồng Lai, trong Bích Du Cung, Thông Thiên đột

nhiên mở bừng đôi mắt, ánh kiếm sắc bén vô song phóng ra, có thể chém xuyên trời đất, Hồng Hoang, thương khung, thậm chí cả Hỗn Độn.

Kim quang chói mắt rực rỡ, nhưng lại ẩn chứa khí tức nguy hiểm vô cùng.

Trên bầu trời Đông Hải, phong vân cuộn trào, từng đạo thiểm điện nổ vang, điện xà bay loạn.

Chương 295

Đông Hải vô tận kia, sóng đào cuồn cuộn tự vạn năm chưa từng biến đổi, hầu như trong nháy mắt, sóng cao ngàn trượng, lấy đảo Bồng Lai làm trung tâm, trải rộng khắp bốn phương tám hướng mà áp tới, tiếng "oanh long long" không dứt bên tai.

Hầu như cùng một thời gian, các đệ tử Tiệt Giáo trong đảo Bồng Lai, Long tộc Long Cung Đông Hải, tất cả mọi người đều bị kinh động.

"Đã xảy ra chuyện gì?" "Lão sư, kẻ nào dám chọc lão sư tức giận đến vậy?" "Long Vương gia, Long Vương gia, phải làm sao đây?" "Chớ hoảng!

Chớ hoảng!" Nhanh chóng, gió lặng, sóng yên, tất cả đều khôi phục bình thường.

Dường như vừa rồi mọi chuyện đều chưa từng xảy ra vậy.

Các đệ tử Tiệt Giáo, dưới sự dẫn dắt của Đa Bảo đạo nhân cùng tứ đại thân truyền, đã đến ngoài Tử Chi Điện nơi Thông Thiên bế quan, khấu đầu thỉnh an, tình cảm quan tâm tràn đầy trên lời nói.

Một lát sau, giọng nói bình thản của Thông Thiên vọng ra, "Vi sư không sao, các ngươi lui xuống đi." Với tu vi hiện tại của Thông Thiên, ngay cả Thiên Đạo cao cao tại thượng kia cũng có thể trấn áp, trừ phi Dương Mi Đại Tiên trong truyền thuyết, cùng một số Hỗn Độn Ma Thần đã thoát khỏi khai thiên chi kiếp, từ sâu trong Hỗn Độn đã rời khỏi Hồng Hoang mà đích thân đến, bằng không thì, Thông Thiên còn sợ gì nữa.

Vừa rồi chỉ là nhất thời tâm tư không yên mà thôi.

Nhân tộc!

Tất cả đều vì Nhân tộc.

Nói đúng hơn, vì lúc này Hiên Viên Thị và Xi Vưu hai người đã bày binh bố trận, sắp đại chiến, Thông Thiên cảm ứng được, mới tâm tư không yên.

Quay về căn bản, kiếp trước là Nhân tộc, một sự thật không thể chối cãi, cũng lấy đó làm vinh.

Nay thấy Nhân tộc tự tương tàn sát, tâm tư làm sao có thể bình tĩnh?

Nói đúng hơn, Tam Hoàng Nhân tộc, Thiên Hoàng Phục Hy.

Vì Nhân tộc tránh cát tránh hung, tránh thiên tai nhân họa; Địa Hoàng Thần Nông, nếm trăm loại thảo dược, công tích vạn thu; chỉ có Nhân Hoàng Hiên Viên, sứ mệnh chú định chiến đấu.

Trận chiến giữa Hiên Viên và Xi Vưu, theo ý nghĩa nghiêm ngặt, chính là trận chiến đầu tiên theo ý nghĩa chân chính của Nhân tộc.

Không phải đối kháng dị tộc, cũng không phải vì sinh tồn, mà là cuộc chiến tranh đầu tiên giữa Nhân tộc và Nhân tộc.

Thông Thiên làm sao không tâm tư khó bình?

"Nhân tộc!

Nhân tộc a!" Trên Hồng Hoang đại địa, Hiên Viên Thị dẫn dắt quân đội Nhân tộc, đối đầu với chiến sĩ Cửu Lê bộ lạc do Xi Vưu thống lĩnh, không lâu sau liền bắt đầu trận chiến đầu tiên.

Trận đầu, Hiên Viên Thị thua thảm.

Xi Vưu kia, vốn là do Vu tộc lấy ba giọt Tổ Vu tinh huyết của Hậu Thổ làm chủ, cùng vô số Tổ Vu tinh huyết phụ trợ mà tạo ra, là hy vọng để đối kháng Yêu tộc.

Tuy không bằng Thập Nhị Tổ Vu, nhưng cũng đã mang thân Tổ Vu, mạnh mẽ đến nhường nào, ngay cả Thánh nhân muốn hạ cũng phải tốn chút công phu.

Mặc dù Xi Vưu chuyển thế thành Nhân tộc, cảnh giới hơi có chút tổn thất, nhưng cũng mạnh hơn không chỉ một bậc so với một số Đại Vu đỉnh tiêm.

Hiên Viên Thị chẳng qua chỉ tu hành mấy trăm năm cùng Vân Tiêu, mới đạt cảnh giới Huyền Tiên, làm sao có thể kháng cự hắn?

Huống chi, Xi Vưu còn có tám mươi mốt huynh đệ chuyển thế từ Đại Vu, mỗi người đều có cảnh giới Bán Bộ Đại Vu.

Bởi vậy, trận đầu, Hiên Viên Thị đã thua, thua một cách triệt để.

Bất đắc dĩ, Hiên Viên Thị đành phải dẫn tàn quân, lui về bên bờ Hoàng Hà.

Cửu Lê bộ lạc dưới sự thống lĩnh của Xi Vưu, một đường chinh phục, Nhân tộc phía nam Hoàng Hà đều quy thuận, Xi Vưu ẩn chứa thế đối kháng với Nhân Hoàng Hiên Viên.

Cửu Trọng Thiên, Hạo Thiên thông qua Hạo Thiên Kính, quan sát tình hình chiến trường Nhân tộc hạ giới, thấy Hiên Viên liên tục bại lui, không khỏi cười lớn, nói: "Trời giúp ta vậy!" Không lâu sau, một nữ tiên cưỡi Huyền Điểu, giáng lâm trận doanh của Hiên Viên Thị.

Hiên Viên Thị thấy nữ tiên giáng lâm, hành lễ xong mới hỏi: "Dám hỏi Thiên Tiên đến đây vì chuyện gì?" Nữ tiên chính là nữ tiên dưới trướng Tây Vương Mẫu, tên là Cửu Thiên Huyền Nữ.

Cửu Thiên Huyền Nữ đến đây là phụng ý chỉ của Hạo Thiên Đại Đế, đến truyền thụ cho Hiên Viên Thị phương pháp đánh bại Xi Vưu.

Chương 296

Cửu Thiên Huyền Nữ hướng Hiên Viên Thị biểu lộ ý định của mình, từ trong lòng lấy ra một ngọc giản, nói: "Nhân Hoàng còn không mau tiếp nhận ân tứ của Đại Thiên Tôn!" Trong ngữ khí mang theo một tia vị đạo cao cao tại thượng, cho rằng nghe mình giúp đỡ, truyền thụ bí pháp hàng phục Xi Vưu, Hiên Viên Thị sẽ cảm ân đội đức.

Nhưng ai ngờ, Hiên Viên Thị lại nhìn nàng với vẻ mặt cổ quái, cũng không có động tác gì.

Ngay lúc này, trong đại trướng Nhân tộc, truyền ra một giọng nói uy nghiêm cao quý: "Hạo Thiên cho rằng hắn là ai?

Phái một tiên nga nữ tiên nhỏ bé, mang theo một ít bí thuật trận pháp không biết tên, như vậy mà khoe khoang, há chẳng buồn cười sao?" "Cút đi!

Về nói với Hạo Thiên, Hiên Viên Thị là đệ tử của Tiệt Giáo ta, tự có Tiệt Giáo ta giúp phá địch, không cần hắn bận tâm." Cửu Thiên Huyền Nữ đang đưa tay ra thì cứng đờ lại đó, khuôn mặt 'bá' một tiếng đỏ bừng, xấu hổ vô cùng.

Ngấp nghé muốn giúp, nhưng người ta lại căn bản không thèm để mắt tới.

Điều quan trọng nhất là, nàng căn bản không thể phản bác.

Thậm chí, dù có thể phản bác, cũng không dám phản bác, đó là Tiệt Giáo a!

Một nữ tiên nhỏ bé làm sao dám tranh đua với họ?

Từ khi Xi Vưu của Cửu Lê tộc gây loạn, Hiên Viên Thị đã biết đạo của mình ở phương nào.

Thống nhất Nhân tộc, làm Thiên hạ cộng chủ, đó chính là đạo.

Sứ mệnh này, cũng nhất định phải hoàn thành.

Nhân tộc từ thời Thượng Cổ Nữ Oa nương nương nặn đất tạo người, Thánh Phụ Thông Thiên che chở, trải qua Vu Yêu chi kiếp, mới có thể ngạo nghễ đứng vững giữa Hồng Hoang thiên địa.

Từ Nhân Vương truyền vị cho Thiên Hoàng Phục Hy Thị, trải qua Phục Hy, Thần Nông nhị Hoàng, truyền đến đời này, nếu để Nhân tộc chia cắt như vậy, Hiên Viên Thị cảm thấy thật sự là chết không nhắm mắt.

Đặc biệt, nghe Vân Tiêu nói đến, Xi Vưu kia vốn là Đại Vu của Vu tộc, nay lại chuyển thế thành Nhân tộc, mưu đồ e rằng không đơn giản.

Như vậy, Hiên Viên Thị càng không thể nhường Nhân Hoàng chi vị cho hắn.

Chỉ là, Xi Vưu cường đại, ngay cả Đại Năng Chuẩn Thánh bình thường gặp phải cũng chưa chắc đã đối phó được, huống chi hắn còn có tám mươi mốt huynh đệ cảnh giới Bán Bộ Đại Vu.

Nếu không phải Nhân tộc sau đại chiến Vu Yêu, trải qua mấy nghìn năm phát triển, có nội tình không yếu, e rằng lúc này đã sớm bị Xi Vưu công hãm, bị Vu tộc đắc thế rồi.

Một ngày nọ, Hiên Viên Thị triệu tập chúng thần, thỉnh mời Sư phụ Vân Tiêu, thương nghị sách lược lui địch.

"Dám hỏi Sư tôn, liệu có lương sách phá địch?" Hiên Viên Thị trước tiên cung kính hỏi Vân Tiêu, lắng nghe ý kiến của nàng.

"Nhân Hoàng có kiến giải gì?" Vân Tiêu đoan tọa dưới tay Hiên Viên Thị, nghe lời Hiên Viên Thị nói, mở đôi mắt vốn nhắm chặt ra, ném vấn đề lại cho hắn.

Hiên Viên Thị một thân hoàng sắc đế hoàng miện quan, eo đeo bảo kiếm.

Thanh kiếm này là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo do Vân Tiêu ban tặng, tên là Cửu Long.

Tuy chỉ là hạ phẩm, nhưng trong tay Hiên Viên Thị lại phát huy uy lực không tầm thường.

Hiên Viên Thị lúc này, đã hiển lộ phong thái tuyệt thế của một Nhân Hoàng đại đế.

Trầm ngâm một lát, lông mày khẽ nhướng, nói: "Sư tôn, đệ tử cho rằng, Xi Vưu tuy khó đối phó, nhưng kẻ thật sự khó đối phó lại là Vu tộc kia.

Nếu muốn hàng phục Xi Vưu, tất phải kiềm chế Vu tộc, thậm chí... diệt trừ họ." Trong khoảnh khắc, sát khí hiển lộ, Hiên Viên Thị đã rút kiếm trong tay, ánh mắt tràn đầy ý sắc bén.

Vân Tiêu thở dài một tiếng, cùng với tu vi ngày càng sâu, nàng càng không dám xem thường Nhân tộc, đặc biệt là Nhân Hoàng Hiên Viên Thị, vẫn luôn giữ đủ sự tôn trọng.

Lúc này thấy dáng vẻ của hắn, trong lòng cũng không biết tư vị gì.

Quả nhiên, Nhân tộc trước mắt không hề kém cỏi, cũng không phải vật trong ao.

Nếu Phục Hy là ôn nhuận như ngọc, khiêm tốn quân tử, thì Thần Nông lại hậu đức, bi thiên mẫn nhân, còn Hiên Viên Thị, lại quyết đoán, sát khí đằng đằng.

Chương 297

Nếu phải hình dung, đó chính là một đời hùng chủ.

"Vương Đình Nhân tộc, có một chí bảo, tên là Nhân Hoàng Kiếm.

Thanh kiếm này là do Yêu tộc luyện chế từ huyết nhục và linh hồn của Nhân tộc vào thời Thượng Cổ đại kiếp Vu Yêu, chuyên dùng để phá thân thể của Vu tộc.

Nhân Hoàng có biết không?" "Đệ tử, đa tạ ân chỉ điểm của Sư tôn!" Trong mắt Hiên Viên Thị lóe lên một tia vui mừng không kìm nén được.

Hiên Viên Thị tự nhiên biết Nhân Hoàng Kiếm, nhưng Nhân Hoàng Kiếm tuy sắc bén, đối với Nhân tộc lại có ý nghĩa phi phàm, hơn nữa còn là một đoạn quá khứ không muốn nhắc lại, một vết sẹo bị lật mở.

Bởi vậy, mới mượn lời Vân Tiêu, lệnh bảo vật này hiện thế.

Thời gian thoắt cái, đã mười năm trôi qua.

Hiên Viên Thị và Cửu Lê bộ lạc do Xi Vưu thống lĩnh đã giao chiến nhiều lần, nhưng lại liên tiếp chịu thất bại, vẫn luôn lui về hướng Vương Đình Nhân tộc, dường như quên lời Vân Tiêu nói về Nhân Hoàng Kiếm.

Cuối cùng, một ngày nọ, có lẽ là sự an bài của vận mệnh, Hiên Viên Thị dẫn tàn quân, lui về dưới một ngọn núi lớn cách Vương Đình Nhân tộc chưa đầy ngàn dặm.

Ngọn núi này, tên là Trục Lộc.

Dưới núi Trục Lộc, hai quân đối đầu.

Hiên Viên Thị cầm Cửu Long bảo kiếm ra trận, vận chuyển pháp lực, khuyên nhủ: "Xi Vưu, ngươi vọng động đao binh, đồ thán sinh linh, lẽ nào không biết hối cải sao?

Còn không mau rút lui, dừng can qua?" Xi Vưu cưỡi một hung thú đen trắng rõ ràng, răng nanh đáng sợ, tay cầm một thanh bảo đao đầu hổ hung lệ, bước ra trận.

Nghe lời Hiên Viên Thị nói, không khỏi phát ra một tràng cười ngông cuồng.

Cười xong một trận, hắn nói: "Hiên Viên, Thần Nông Thị từ bi độ lượng, nếm trăm loại thảo dược cứu Nhân tộc ta nào chỉ ngàn vạn.

Truyền vị cho ngươi, nhưng ngươi lại không tu đức chính, khiến Nhân tộc oán than dậy đất, các bộ lạc đều bất mãn.

Ngươi không xứng với Nhân Hoàng thiên mệnh, không bằng cứ thế thoái vị, ta liền dừng binh qua, thế nào?" "Xi Vưu, ta khuyên ngươi lần cuối, thu tay lại đi!" Hiên Viên Thị lại khuyên nhủ.

"Bớt lời vô ích, muốn chiến thì chiến..." "Được, đã không biết tốt xấu, vậy chớ trách ta không khách khí." Hiên Viên Thị lạnh lẽo cười một tiếng, nói xong, vung tay lên, hô: "Nhân tộc Đệ Tam Đại Nhân Hoàng, Hiên Viên Thị, Công Tôn Hiên Viên, nay vì ức vạn chúng sinh của Nhân tộc, mạo phạm rồi.

Nhân Hoàng Kiếm, xuất!" Lời vừa dứt, một thanh bảo kiếm tràn ngập sát khí ngút trời, từ Vương Đình Nhân tộc bắn đến, rơi vào tay Hiên Viên Thị, lập tức bùng phát một trận kim quang chói mắt.

Kim quang rực rỡ, nhưng lại không cho người ta cảm giác oai hùng của Nhân Hoàng, trái lại, theo nơi kiếm quang Nhân Hoàng Kiếm chiếu tới, không gian từng trận vặn vẹo, từng đạo hư ảnh hiện lên, có Đại Vu hoành hành vạn dặm, Yêu Thần hoành hành ngang ngược,

máu tươi tàn chi bay lượn, cả một vùng trời đều bị nhuộm thành màu huyết hồng, tiếng gào thét vô tận phát ra trong hư không.

Sắc mặt Xi Vưu lập tức đại biến!

"Nhân Hoàng Kiếm!" Xi Vưu sắc mặt ngưng trọng nhìn Hiên Viên Thị.

Cùng lúc đó, sâu nhất trong Địa Phủ, Hậu Thổ cũng sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía núi Trục Lộc.

Theo Nhân tộc trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang, đa số người đã quên, quên rằng trên chuôi kiếm đồ Vu, Yêu tộc Thượng Cổ đã luyện chế một chí bảo chuyên khắc thân thể của Vu tộc.

Vu tộc không tu Nguyên Thần, bởi vậy, ở nơi Vu tộc ẩn cư, vô số Vu tộc đối với chuyện núi Trục Lộc đều hoàn toàn không biết gì.

Trước núi Trục Lộc, Hiên Viên Thị và Xi Vưu đối đầu.

Cờ xí phần phật, chiến mã hí vang, dị thú gào thét, liên miên bất tuyệt.

"Xi Vưu, Bản Hoàng cho ngươi thêm một cơ hội nữa, quy hàng ta đi, dù sao ngươi cũng đã nửa là Nhân tộc rồi, thế nào?" Hiên Viên Thị tay cầm Đồ Vu Kiếm chỉ, ngạo nhiên nói.

"Hiên Viên, ngươi cho rằng bằng một thanh Đồ Vu Kiếm, liền khiến ta không chiến mà hàng, nằm mơ đi!" Xi Vưu lại bị lời nói của Hiên Viên Thị chọc giận, vung thanh Hổ Phách Tà Đao trong tay, gầm lên: "Hai lang Cửu Lê tộc, theo ta, giết!" "Giết ~!" "Giết ~!" "Giết giết giết ~!" Chiến sĩ Cửu Lê tộc, dưới sự dẫn dắt của tám mươi mốt thủ lĩnh, phát ra từng trận gầm thét sát khí đằng đằng, âm thanh chấn động trời đất, dường như muốn xuyên phá thương khung vô tận kia.

Trên bầu trời, biển mây cũng bị khuấy đảo cuộn trào không ngừng.

“Giết ~!” Hiên Viên Thị thấy vậy, biết khuyên nhủ vô ích, lại đã chiếm được đại nghĩa đại thế, liền vung thanh Đồ Vu Kiếm trong tay – ồ không, bây giờ nên gọi là Nhân Hoàng Kiếm – cưỡi chiến mã, xông về phía bộ lạc Cửu Lê tộc.

Đại quân Nhân tộc, đại quân Cửu Lê tộc, nhanh chóng chém giết lẫn nhau.

Chương 298

Trong nhất thời, tiếng hảm sát không ngừng, máu tươi tàn chi bay lượn, nhuộm đỏ đại địa.

Sát lục, tử vong, máu tươi, cấu thành một bức tranh nhân gian địa ngục.

Hiên Viên Thị và Xi Vưu hai người, ngay lập tức đối đầu với nhau.

Cả hai đều biết, trận chiến này chính là cuộc chiến của hai người họ.

Hiên Viên Thị là vị Hoàng cuối cùng của Nhân tộc, đại diện cho Nhân tộc, vì Nhân tộc.

Nếu thắng, Nhân tộc sẽ vẫn là nhân vật chính của trời đất, khí vận sẽ càng thêm nồng đậm.

Ngược lại, nếu Xi Vưu thắng, thì khí vận Nhân tộc tất sẽ suy yếu.

Bề ngoài, trận chiến này là tranh giành ngôi Nhân Hoàng của Nhân tộc, nhưng thực chất, lại là cuộc chiến khí vận của hai chủng tộc.

Hiên Viên Thị trong tay cầm Nhân Hoàng Kiếm, Nhân Hoàng Kiếm là khắc tinh của thân thể Vu tộc.

Dù Xi Vưu là cảnh giới Bán Bộ Tổ Vu, nhưng dù sao cũng chuyển sinh thành Nhân tộc, thân thể lại đụng phải Nhân Hoàng Kiếm.

Nhân Hoàng Kiếm chém lên người, dễ dàng có thể cắt ra một vết thương trên thân thể.

May mắn thay Xi Vưu là Vu tộc, chiến sĩ trời sinh, lại trải qua Vu Yêu đại kiếp thảm liệt như thượng cổ, kinh nghiệm chiến đấu xa

không phải Hiên Viên Thị có thể sánh bằng.

Hai người như hai con trường long, lại như hai thanh lợi kiếm, trên chiến trường núi Trục Lộc tung hoành ngang dọc, ta tới ta lui, đao kiếm va chạm, kiếm khí bay lượn, máu tươi văng tung tóe.

Trong nhất thời, trời đất u ám, nhật nguyệt vô quang, chiến trường Trục Lộc bị một màu huyết sắc nhuộm kín.

Một cảnh tượng Tu La địa ngục.

Một trận chiến, kéo dài đủ bảy ngày bảy đêm, hai bên đều thương vong thảm trọng.

Hiên Viên Thị và Xi Vưu hai người, cũng đều có tổn thương, chỉ là, Xi Vưu bị thương nặng hơn một chút, đã đến bước đường cùng.

Thân thể Vu tộc tuy mạnh, nhưng đụng phải Đồ Vu Kiếm là lợi khí chuyên khắc thân thể Vu tộc, mười phần thực lực chỉ có thể phát huy không đến năm thành.

Không, tám mươi mốt huynh đệ của Xi Vưu, đã tử thương gần hết.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, sau khi Xi Vưu và Hiên Viên Thị lại giao thủ thêm mấy chiêu, Xi Vưu không chú ý, phát ra một tiếng thảm khiếu, bị Hiên Viên Thị một kiếm đâm trúng tim, máu tươi như suối tuôn ra ngoài, chịu trọng thương.

Thừa thắng xông lên, Hiên Viên Thị tay cầm Nhân Hoàng Kiếm, lại một lần nữa lao về phía Xi Vưu.

Lại nửa canh giờ sau, Xi Vưu cuối cùng không chống đỡ nổi, bị Hiên Viên Thị một kiếm xuyên tim, triệt để vẫn lạc.

"Xi Vưu! !~!" Địa Phủ, sâu trong Luân Hồi, sắc mặt Hậu Thổ đại biến, sau đó, nặng nề thở dài một tiếng, biết rằng, một vòng tranh

chấp giữa Vu tộc và Nhân tộc, tranh chấp giữa Địa Đạo và Nhân Đạo, nàng đã thua.

"Xi Vưu!" "Xi Vưu!" Ngay khoảnh khắc Xi Vưu vẫn lạc, dưới sự cảm ứng huyết mạch, Đế Giang và các Tổ Vu khác đang ở nơi ẩn thế của Vu tộc đều đồng loạt biến sắc, sau đó, từng người một, hoặc hóa thành một đạo hỏa quang, hoặc chui vào hư không.

Và đều đồng loạt hướng về phía Trục Lộc mà đi.

Sau khi Hiên Viên Thị chém Xi Vưu, người của Cửu Lê bộ lạc phản kháng một trận, rồi cũng thần phục.

Đại quân Nhân tộc liền hạ trại dưới núi Trục Lộc, tu chỉnh. 32.

Hồng Hoang tuy rộng lớn, nhưng dưới sự toàn lực cản lộ của các Tổ Vu, không đến mấy ngày, liền đã đến núi Trục Lộc, bụi đất bay mù mịt trong doanh địa Nhân tộc.

Trận chiến Trục Lộc, mặc dù chiến trường đã được dọn dẹp, thi thể đều đã xử lý (điềm lành), nhưng mặt đất bị máu tươi nhuộm thành màu đen lại đặc biệt chói mắt, ai cũng có thể thấy rõ không lâu trước đó đã xảy ra một trận chiến thảm liệt.

Hiên Viên Thị vì an ủi Cửu Lê bộ lạc, chuẩn bị an táng thi thể của Xi Vưu và những người khác, bởi vậy, thi thể của Xi Vưu và tám mươi mốt huynh đệ kia, không chôn cất, chỉ xử lý đơn giản.

Chương 299

"A ~!

Hiên Viên, ngươi đồ sát Tổ Vu của Vu tộc ta, ta liều chết với ngươi!" 33.

Chúc Dung tính khí bạo táo nhất, thấy thi thể của Xi Vưu và những người khác, lập tức đại nộ, toàn thân hùng lên một tiếng, bốc lên Nam Minh Ly Hỏa đáng sợ, không gian xung quanh dường như đều muốn bị ngọn lửa bạo liệt đốt cháy vậy.

Vô số Đại Năng giả Tam Giới đều đồng loạt đưa ánh mắt tới, không ít người bắt đầu mong chờ, mong chờ Nhân Vu nhị tộc khai chiến.

Nếu Nhân Vu nhị tộc khai chiến, bất luận ai thắng ai thua, tất yếu hai tộc đều sẽ nguyên khí đại thương, liền có thể thừa cơ mà vào.

Không nói đến những Đại Năng giả kia, dưới núi Trục Lộc, trong vương trướng Nhân tộc, nghe tiếng gầm thét của Chúc Dung, Hiên Viên Thị từ trong vương trướng bước ra.

Chỉ thấy hắn một thân Hoàng Đế miện phục, eo đeo Nhân Hoàng Kiếm, toàn thân toát ra tư thái chí cao vô thượng của một hùng chủ, khẽ ngẩng đầu nhìn các Tổ Vu đang giương cung bạt kiếm, nói: "Xi Vưu đã chuyển sinh thành Nhân tộc, vậy thì là Nhân tộc, sao lại là Tổ Vu của Vu tộc?" Ngừng một lát, Hiên Viên Thị tiếp lời: "Huống hồ, nếu là Vu tộc, sao lại tranh đoạt Nhân Hoàng chi vị với ta?

Há chẳng buồn cười sao?" Lời nói của Hiên Viên Thị liền chặn họng các Tổ Vu của Vu tộc.

Ý của hắn rất đơn giản, nếu Xi Vưu là Nhân tộc, tranh đoạt Nhân

Hoàng chi vị thất bại, bị giết cũng không có gì đáng trách, không đến lượt Vu tộc ra mặt.

Nếu Vu tộc không thừa nhận thân phận Nhân tộc của Xi Vưu, thì càng không đến lượt Vu tộc báo thù, bởi vì như vậy, sẽ biến thành Nhân Vu chi tranh.

"Nếu Vu tộc không cam tâm, muốn tranh đoạt vị trí nhân vật chính thiên địa với Nhân tộc, cứ việc ra tay!" Bất kể Chúc Dung và các Tổ Vu khác phẫn nộ, Hiên Viên Thị trực tiếp vạch trần âm mưu nhỏ của Vu tộc.

"Cuồng vọng!" "Phóng túng!" "Nhân tộc quá kiêu ngạo rồi." Mười một vị Tổ Vu đều bị chọc giận, trong một trận mắng mỏ giận dữ, từng người một hiện ra thân thể Tổ Vu, mỗi người cao vạn trượng không biết bao nhiêu, dường như muốn dùng đầu chọc thủng trời, dung mạo dữ tợn.

Các Tổ Vu không khai chiến với Nhân tộc, chỉ là để chấn nhiếp Nhân tộc, chấn nhiếp Nhân Hoàng Hiên Viên Thị mà thôi.

Nhưng ngay lúc các Tổ Vu hiện ra thân thể Tổ Vu cao vạn trượng không biết bao nhiêu, bên cạnh Hiên Viên Thị, hai đạo hồng quang một xanh một đỏ giáng xuống, hóa thành hai thân ảnh.

Một người mặc thanh sắc đế hoàng miện phục, tay cầm một tấm Bát Quái Đồ, toàn thân khí thế hư vô phiêu miểu, dường như không tồn tại vậy; một người thì mặc xích sắc đế hoàng bào phục, tay trái cầm một cây dược xử, trên đầu đội một tôn song nhĩ tứ túc phương đỉnh, toàn thân tràn ngập sinh cơ nồng đậm.

Chính là Thiên Hoàng Phục Hy và Địa Hoàng Thần Nông Thị hai người.

Hai người cùng Hiên Viên Thị đứng chung một chỗ, ba người vai

kề vai, khí tức toàn thân thôn thổ giao triền, lại hội tụ khí vận Nhân tộc, hóa thành một điều khí vận Kim Long, tất cả Đại Năng Tam Giới đều hít một ngụm khí lạnh.

Lúc này Nhân tộc đã là nhân vật chính của Hồng Hoang, khí vận cường đại đến nhường nào, ngay cả Thánh nhân, cũng phải tránh lui ba bước.

Đáng tiếc, lại đối mặt với Vu tộc hung hãn.

"Nhân tộc, các ngươi, muốn khai chiến với Vu tộc ta sao?" Là lão đại của các Tổ Vu, Đế Giang, lúc này, cũng chỉ có hắn mới có thể đại diện Vu tộc giao phong với Nhân tộc.

Đế Giang tự nhiên không xung động đến thế, ý định uy hiếp Nhân tộc, mục đích... tự nhiên chính là Hiên Viên Thị.

Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông Thị, thêm vào Nhân Hoàng Hiên Viên Thị, ba người lớn tiếng nói: "Nhân tộc ta, sợ gì các ngươi?" "Nhân tộc ta, sợ gì các ngươi!" "Sợ gì các ngươi!" Âm thanh như sấm sét nổ vang, vang vọng trên bầu trời núi Trục Lộc, truyền đi rất xa.

Đế Giang trầm mặc.

Lúc này, Vu tộc đã có chút cưỡi hổ khó xuống.

Nếu không ra tay, há chẳng phải nói cho tất cả mọi người biết, Vu tộc sợ hãi, như vậy, mặt mũi Vu tộc còn đâu?

Nhưng nếu ra tay, Vu tộc mất Xi Vưu, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mạnh nhất liền không thể bày ra, không thể triệu hoán Bàn Cổ chân thân, lấy gì để kháng cự Thông Thiên?

Trầm mặc, sự trầm mặc vô tận.

Nhưng lúc này, Đông Hải, đảo Bồng Lai, Bích Du Cung, Thông

Thiên nhìn vị khách không mời trước mặt, không khỏi khẽ cười một tiếng, vung tay, nói: "Đạo hữu thỉnh!" Đợi Hồng Quân Lão Tổ khoanh chân ngồi xuống đối diện, Thông Thiên tiếp tục như tự cảm thán mà hỏi: "Đạo hữu quả là có kế sách hay, lựa chọn lúc này ra tay, Đạo hữu thực sự có nắm chắc sao?" "Thành hay không thành, bần đạo có được lựa chọn sao?" Hồng Quân Lão Tổ lại hỏi ngược lại một câu.

Thông Thiên khẽ gật đầu, dường như đang trả lời vấn đề của Hồng Quân Lão Tổ, vung tay, một bàn cờ xuất hiện trên bàn thấp.

Hồng Quân Lão Tổ mỉm cười, chắp tay làm lễ, nói: "Thiện!" Ngay sau đó, hai người liền bắt đầu hạ cờ.

Ban đầu nhanh, nhưng dần dần, tốc độ hạ cờ của hai người càng nhanh lại càng chậm lại, cuối cùng, lại cần mấy ngày mới hạ được một quân cờ.

Chương 300

Trong đảo Bồng Lai, Thông Thiên cùng Hồng Quân Lão Tổ đang đối địch (đấu cờ), vừa là hai người đang so tài, lại là một ván cờ lớn, ván cờ này, lại không phải cờ cục bình thường, mà là Hồng Hoang thiên địa.

Ba!

Ba!

Ba!

Tiếng hạ cờ đứt quãng, không biết đã bao lâu.

Đột nhiên, Thông Thiên hạ một quân cờ, sau đó lớn tiếng nói: "Đạo hữu, ngươi thua rồi." "Đạo hữu lời này sai rồi, bần đạo vẫn còn một tuyến sinh cơ." Hồng Quân Lão Tổ lại vuốt râu trắng, không thấy tức giận, ngược lại còn vẻ mặt tươi cười.

"Sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh, sinh không phải sinh, tử không phải tử, tử là kết thúc của sinh, sinh là khởi đầu của tử.

Cửa Huyền Tẫn, thật là diệu bất khả ngôn!" Hồng Hoang đại địa, núi Trục Lộc, Nhân tộc và các Tổ Vu của Vu tộc đã đối đầu nhau mấy ngày rồi.

Một ngày nọ, Đế Giang đột nhiên gầm lên một tiếng, nói: "Vu!" "Vu!" "Vu!" Mười Tổ Vu còn lại đều đồng loạt ngửa mặt lên trời gào thét, một cỗ tiêu sát chi khí từ phương trận Vu tộc cuồn cuộn dâng lên, áp bức về phía Nhân tộc.

Vu tộc, lại ra tay rồi!

Nhân Vu chi chiến, đã bắt đầu!

“Ngâm ~!” Khí vận Kim Long do khí vận Nhân tộc hội tụ trên đầu ba vị Nhân Hoàng, phát ra một tiếng long ngâm, bay lên không trung, nhe nanh múa vuốt, lao về phía Vu tộc, dường như muốn nuốt chửng tất cả Tổ Vu vậy.

“Hay lắm!” Chúc Dung tính khí nóng nảy nhất, lập tức vồ lấy một đoàn Nam Minh Ly Hỏa, ném lên không trung.

Hỏa khí cuồn cuộn, liền hóa thành một hỏa long, cũng nhe nanh múa vuốt, lao về phía khí vận Kim Long kia.

Phanh ~ Hai con cự long, va chạm vào nhau, lập tức lấy khí vận Kim Long và hỏa long làm trung tâm, bùng phát một trận tiếng nổ kịch liệt.

Chỉ thấy một trận kim quang tứ xạ, sau đó Nam Minh Ly Hỏa bắn ra, rơi xuống đại địa, không trung, đốt cháy đại địa, không gian, thành từng hố lớn.

Khoảnh khắc tiếp theo, hỏa long kia liền phát ra một trận gầm thét, sau đó một tiếng ai minh, bị khí vận Kim Long của Nhân tộc xé thành hai đoạn, hóa thành từng đoàn Nam Minh Ly Hỏa cuồn cuộn, dần dần tiêu tán.

Hiệp đầu tiên, khí vận Kim Long của Nhân tộc thắng.

“Nhân tộc nhỏ bé, sao dám cuồng vọng đến thế!” Chúc Dung gầm lên một tiếng, phẫn nộ lao về phía phương trận Nhân tộc. 34.

Mặc dù đối mặt với khí vận Kim Long của Nhân tộc, ngay cả một phần mười thực lực cũng chưa dùng ra, nhưng Chúc Dung vẫn bạo táo khó đương.

Hai con hỏa long từ dưới chân gầm thét, vảy đỏ toàn thân dường như sống dậy, Nam Minh Ly Hỏa tinh thuần vô tận từ trong vảy đỏ tuôn trào ra, ‘hùng’ một tiếng, toàn thân Chúc Dung liền bị từng đoàn

Nam Minh Ly Hỏa bao phủ, trong đôi mắt to bằng tinh thần, cũng có liệt diễm phun ra, vung vẩy hai con hỏa xà trong tay, quất về phía Nhân tộc.

Chúc Dung, lại toàn lực ứng phó, đánh ra chân hỏa.

"Chúc Dung!" Bát Quái Đồ trong tay Phục Hy, các đồ án Bát Quái như sống dậy, xoay tròn.

Từng sợi xích sắt nhiều màu từ sau lưng hiện ra, theo thế Bát Quái, vô hạn kéo dài, như linh xà, cuộn về phía Chúc Dung.

Hoa lạp lạp ~!

Hoa lạp lạp ~!

Trên Bát Quái Đồ trong tay Phục Hy, một hư ảnh Bát Quái Đồ hiện ra, đón gió trương lớn, hóa thành to vạn trượng, che phủ toàn bộ Nhân tộc dưới núi Trục Lộc.

Phanh phanh ~!

Oanh long long ~!

Công kích của Chúc Dung, đại địa từng trận chiến đấu, như trời sập đất lở.

Hỏa vân vô tận cũng quét tới, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, liền bị những sợi xích vô tận kia bắt giữ, như chim trong lồng, dù có cuộn trào bay lượn thế nào, cũng không thoát ra được.

Chương 301

Một số xích sắt lại kéo dài ra, cuộn về phía Chúc Dung, Chúc Dung vung Trường Tiên Hỏa Xà trong tay, quất về phía những sợi xích đó.

Ba ~ phanh phanh phanh!

Hoa lạp lạp ~!

Không gian dưới sự quật của Trường Tiên Hỏa Xà, chấn động không ngừng, từng đạo vết nứt như tơ nhện hiện ra, dần dần, không gian từng tấc từng tấc băng liệt.

"Bát Quái Đồ, trấn!" Phục Hy đột nhiên gầm lên một tiếng, Bát Quái Đồ trên đầu chợt xoay tròn, không gian đang băng liệt kia, lại dần dần khôi phục như ban đầu.

Chúc Dung, thì bị những sợi xích đó, trực tiếp quấn chặt lấy, bất luận giãy giụa thế nào, cũng không thể thoát ra, trái lại những sợi xích đó lại siết chặt thân thể Tổ Vu, muốn đánh hắn trở về trạng thái đạo thể.

Hoa hoa hoa ~!

Hoa hoa hoa ~!

Dòng nước hùng dũng như sông biển cuồn cuộn tới, quét về phía doanh địa Nhân tộc.

"Bát Quái Đồ, trấn!" Phục Hy lại chỉ một cái, Bát Quái Đồ trong tay hiện ra một tấm Bát Quái Đồ, trấn áp xuống mặt đất, vô tận xích sắt, cũng cuộn về phía Cộng Công đang lao tới.

Hống ~ Hống ~ Kim Chi Tổ Vu Nhục Thu, vung vẩy hai thanh Kim Sắc Ngô Câu, Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương, nắm hai con cự xà,

hai người cùng lao tới.

“Nhục Thu, đối thủ của ngươi là ta.” Hiên Viên Thị thấy Nhục Thu ra tay, lập tức vung Nhân Hoàng Kiếm trong tay, lao về phía Nhục Thu.

Nhục Thu là Kim Chi Tổ Vu, lực công kích cường hoành, một thân tu vi sắp đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bát Quái Đồ của Phục Hy tuy thần diệu, có thể đồng thời trấn áp Chúc Dung và Cộng Công hai tôn Tổ Vu, nhưng đối mặt với Nhục Thu, lại không chống đỡ nổi Ngô Câu của hắn.

Bốn tôn Tổ Vu, Phục Hy và Hiên Viên Thị hai vị Nhân Hoàng.

Chúc Dung và những người khác đều là Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một thân thân thể và nguyên tố vô cùng cường hoành.

Phục Hy cũng là Đại Năng đỉnh tiêm cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại có Bát Quái Đồ và các dị bảo khác trong tay.

Hiên Viên Thị tuy không có tu vi Kim Tiên, nhưng trong tay cầm Nhân Hoàng Kiếm và các lợi khí khác, cũng không thể xem thường.

Sáu người một trận đại chiến, có thể nói kinh thiên động địa, Hồng Hoang đại địa liên tục chấn động, không gian băng toái, đại địa bị cày nát trăm ngàn lỗ, lung lay sắp đổ.

Hống ~ Hống ~ Ngay lúc sáu người chiến đấu kịch liệt, lại có Tổ Vu khác gia nhập chiến đấu.

Nhanh chóng, tất cả Tổ Vu, đều gia nhập chiến cuộc.

Thần Nông Thị tự nhiên không hề kém cạnh, cũng vung vẩy dược xử, gia nhập vào.

Tam Hoàng, mười một tôn Tổ Vu, trên chiến trường Trục Lộc, công phạt lẫn nhau.

Vô số Đại Năng, vô số chủng tộc Tam Giới, đều hưng phấn không thôi.

Một trận chiến, liền trăm năm quang cảnh.

Trong Tam Hoàng, Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông, đều là Đại Năng Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hiên Viên Thị tay cầm Nhân Hoàng Kiếm, cũng không tầm thường.

Ba người lại có khí vận Kim Long của Nhân tộc tương trợ, nhưng đối mặt với mười một tôn Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tuyệt thế hung nhân, dần dần bắt đầu có chút lực bất tòng tâm.

Đặc biệt là Hiên Viên Thị.

Nhân tộc, dường như cục diện thất bại đã định!

Phục Hy đầu đội Bát Quái Đồ, đứng trong hư không, thanh sắc bào phục không gió tự động, sau lưng từng sợi xích sắt nhiều màu do địa thủy hỏa phong diễn hóa, kéo dài như trường xà, sắc mặt tái nhợt.

Thần Nông Thị một thân xích sắc đế hoàng bào phục đã có nhiều chỗ rách nát, Thần Nông Đỉnh song nhĩ tứ túc tỏa ra ánh sáng lục biếc, đứng trên đầu, rủ xuống từng đạo quang bình màu lục, ánh mắt như vực sâu, nhưng bàn tay cầm dược xử lại hơi run rẩy, bộc lộ sự hư thực.

Chương 302

Hiên Viên Thị cắm Nhân Hoàng Kiếm xuống đất, thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc.

Đối diện, mười một tôn Tổ Vu hiển lộ vạn trượng pháp thân, toàn thân hung diễm bốc cao, sát khí cuồn cuộn, ập tới mặt.

Chúc Dung tay cầm Thần Hỏa Đao, giọng nói thô cuồng như tiếng chiêng vỡ, hô: "Hiên Viên tiểu nhi, ngươi thế nào rồi?

Có thể kiên trì được nữa không?

Nếu ngươi chịu đền mạng cho Xi Vưu, vậy Vu tộc ta lập tức rút lui, tuyệt đối không gây khó dễ cho Nhân tộc, thế nào?" Lời vừa ra, Phục Hy, Thần Nông hai người đều đồng loạt nhìn về phía Hiên Viên Thị.

Phục Hy hét lên: "Hiên Viên, tuyệt đối không thể đáp ứng, Nhân tộc, chỉ có phận chiến tử, tuyệt đối không chịu ủy khuất cầu toàn." "Đúng, không thể đáp ứng!" Thần Nông Thị cũng khẩn trương khuyên nhủ.

Hiên Viên Thị từ từ ngẩng đầu, tiếng thở hổn hển càng lúc càng dữ dội.

Trong lồng ngực như có một đoàn lửa đang cháy, hừng hực cháy, như Nam Minh Ly Hỏa cuồn cuộn như dung nham trên người Chúc Dung vậy.

Trong lòng tràn đầy bất cam, phẫn nộ, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm thét, nói: "Chúc Dung, ngươi thật vọng tưởng, ta tuyệt đối sẽ không cúi đầu, khuất phục trước Vu tộc, tuyệt đối không..." Oanh ~ Oanh ~ Oanh ~ Dưới núi Trục Lộc, đại địa đang chấn động...

Dần dần, ngay cả thương khung kia, vô tận tinh hà trên thương khung kia, những tinh thần đã tồn tại từ Thái Cổ kia, dường như cũng đang chấn động, lay động, như thể trời sắp sập vậy.

"Nhân tộc!" Hiên Viên Thị mạnh mẽ vung Nhân Hoàng Kiếm trong tay.

"Hống ~!" "Hống ~!" Trên hư không, hư ảnh vạn tộc hiện ra.

Trên màn trời nhuộm huyết sắc, từng tôn Đại Vu, từng con Yêu Thú, đang phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ kịch liệt.

Dường như đang đáp lại Hiên Viên Thị vậy.

"Nhân tộc!" Phục Hy và Thần Nông Thị khẩn trương theo sau, phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ.

"Nhân tộc!" "Nhân tộc!" Các Nhân tộc còn lại, cũng bị cảm nhiễm, cũng phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ.

"Nhân!" "Nhân!" "Nhân!" Dần dần, biến thành một chữ "Nhân" đơn thuần.

Từng mảng từng mảng kim sắc quang điểm, lơ lửng trên đỉnh đầu Nhân tộc dưới núi, dần dần hội tụ, hội tụ trên khí vận Kim Long của Nhân tộc vốn đã chịu trọng thương kia.

Nhanh chóng, từng mảng từng mảng kim quang, đang hội tụ...

Cuối cùng!

"Ngâm ~!" "Ngâm ~!" Khí vận Kim Long phát ra từng tiếng long ngâm, như phẫn nộ, như bất cam, lại như hưng phấn vậy.

Cuối cùng, một trận kim quang chói mắt rực rỡ, từ trên thân khí vận Kim Long bùng ra, tất cả mọi thứ giữa thiên địa, bao gồm cả mười một tôn Tổ Vu, dường như đều dừng lại trong khoảnh khắc, nhanh chóng, 'ca sát' một tiếng, tất cả khôi phục bình thường.

Xa xa, năm con thần long bay tới, trắng xanh đen đỏ vàng.

Khí vận Kim Long phát ra một tiếng long ngâm gào thét, ngay sau đó, một trận quang hoa rực rỡ chói mắt che kín cả bầu trời.

Chỉ có số ít người có thể nhìn thấy, khí vận Kim Long một ngụm nuốt chửng năm con thần long ngũ sắc, ngay sau đó, một chia làm chín, hóa thành chín con khí vận Kim Long nhỏ hơn một chút.

Chín rồng đồng thanh gào thét, ngay sau đó liền va chạm vào nhau, chỉ thấy vạn đạo kim quang, một chiếc ấn tỳ chín rồng giao triền từ không trung rơi xuống, rơi vào tay Hiên Viên Thị.

"Ngâm ~!" Tiếng long ngâm.

"Hống ~!" Tựa hồ có tiếng gầm thét dị thường.

Khí thế quanh thân Hiên Viên Thị một trận bạo trướng... một đường thế như chẻ tre.

Kim Tiên hậu kỳ!

Thái Ất Kim Tiên!

Chương 303

Đại La Kim Tiên!

Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Liên tục đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, mới dừng lại.

Đế hoàng miện quan trên người Hiên Viên Thị đã biến đổi, nội giáp màu minh hoàng, bên ngoài khoác một kiện hoàng bào cuộn biên hoa văn đen, thêu chín rồng, thần phượng, vân văn.

Đầu đội Cửu Long Quan, chân mang đạp vân ngoa.

Trên Nhân Hoàng Kiếm kia, ẩn ước có đồ án hiện ra, lờ mờ nhìn thấy, một mặt là núi sông thảo mộc, một mặt là nhật nguyệt tinh thần, oai hùng đại khí, không còn vẻ hung sát như trước.

"Đây chính là Không Động Ấn, chí bảo khí vận của Nhân tộc ta.

Từ nay về sau Nhân tộc ta, thấy ấn như thấy Nhân Hoàng Cộng Chủ!" Giọng nói tôn quý bất phàm, bá khí lăng nhiên của Hiên Viên Thị, hầu như cùng lúc, vang vọng trong lòng tất cả Nhân tộc Hồng Hoang.

Nhân tộc!

"~!" "~!" "~!" Tất cả Nhân tộc dưới núi Trục Lộc, đều kích động không thôi, đồng loạt hô, tiếng vang chấn động ngàn dặm bên ngoài.

Ngay sau đó, Nhân tộc Hồng Hoang, đều đồng loạt hô.

Cứ thế, từng làn sóng nối tiếp, tiếng vang chấn động Hồng Hoang, vạn tộc chấn động.

Trong Hỗn Độn, trong Tử Tiêu Cung, Thông Thiên và Hồng Quân Lão Tổ hai người lại cảm ứng được, Nhân Đạo vẫn luôn chưa từng thức tỉnh trong cõi mịt mờ kia, lại đã tỉnh giấc.

"Đi!" Hồng Quân Lão Tổ lập tức quyết đoán, vẫy tay ném ra một pháp ấn, trong nháy mắt, vượt qua Hỗn Độn, thiên địa vô tận, bay về phía núi Trục Lộc.

Trên Cửu Tiêu, Hạo Thiên không nhịn được phát ra một trận cười lớn.

Cười xong một lúc, tiếng cười dừng lại, quay đầu nhìn Dao Trì Kim Mẫu bên cạnh mỉm cười, hai người đều đồng loạt hành động, đều tế xuất một kiện Linh Bảo.

Lại có Nhị Thánh Tây Phương Giáo, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người trên núi Côn Luân, đều đồng loạt ra tay.

Hoặc tế xuất Linh Bảo, hoặc thi triển pháp thuật thần thông.

Hồng Hoang đại địa, dưới núi Trục Lộc, trên Không Động Ấn trong tay Hiên Viên Thị, tỏa ra vạn đạo kim quang, ngay sau đó hóa thành một khí vận Kim Long, lao về phía các Tổ Vu của Vu tộc.

Đế Giang và mười một tôn Tổ Vu đều sắc mặt đại biến.

Khí vận Kim Long hội tụ toàn bộ khí vận Nhân tộc, lấy khí vận chí bảo làm thân, ngay cả thân thể Tổ Vu như họ, sắp đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, e rằng cũng không thể chịu đựng nổi.

Ngay lúc này, trên bầu trời, một tôn pháp ấn hiện ra, đón gió liền trương lớn, trong nháy mắt hóa thành vạn trượng lớn nhỏ, áp chế về phía khí vận Kim Long của Nhân tộc.

Trên pháp ấn kia, toát ra sắc thái mờ mịt, nhìn có vẻ bình đạm vô kỳ, nhưng lại có một luồng khí tức phiêu miểu như tiên nhân bay lên,

nhanh chóng biến hóa.

Trong hư không, dị hương chợt đến, dường như có đạo nhân đang thấp giọng ngâm xướng.

“Nhân Đạo miểu miểu, Tiên Đạo mênh mang.

Quỷ Đạo vui thay!

Khi nhân sinh ra, Tiên Đạo quý sinh, Quỷ Đạo...” Âm thanh càng lúc càng vang vọng, tiếng vang như sấm, oai hùng chấn nhiếp hồn phách, “Quỷ Đạo tự hung hiểm thay, Nhân Đạo dục vọng vô cùng, khi đạt đến Thiên Đạo thì, Tiên Đạo...” Âm thanh kia càng lúc càng chấn động, dường như có một cỗ ma lực kỳ dị, câu nhiếp nhân tâm.

Trên pháp ấn kia, cũng vì vậy mà uẩn phát, dị hương bao phủ, giáng thẳng xuống khí vận Kim Long của Nhân tộc.

Khí vận Kim Long thì gầm thét, dường như vô lực, bị áp đến ngẩng không đầu lên được.

Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên ba người đều biến sắc, vội vận chuyển pháp lực, dẫn động khí vận Nhân tộc, để trợ uy cho khí vận Kim Long.

Khí vận Kim Long toàn thân kim quang đại chói, pháp ấn đang giáng xuống dần có thế bị chặn lại.

Chương 304

Khí vận Kim Long một tiếng gầm thét, giơ móng vồ tới.

Ngay lúc này, trên bầu trời giáng xuống một đạo thanh sắc thần quang, bao phủ khí vận Kim Long, ngay sau đó lại có một cỗ bạch sắc vân khí hướng về khí vận Kim Long.

Lại có một chiếc thần kính màu vàng, trên đó khắc Thái Ất huyền văn, tỏa ra thanh quang mông lung, một lá cờ tam giác màu trắng, mặt cờ thêu hoa sen trắng nở rộ.

Đó chính là hộ thân Linh Bảo do Hồng Quân Lão Tổ ban cho Hạo Thiên Đại Đế và Dao Trì Kim Mẫu hai người.

Bảo kính tên là Hạo Thiên Kính, bảo kỳ thì là một trong Ngũ Phương Bảo Kỳ do lá sen của Tạo Hóa Thanh Liên hóa thành, Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Hai bảo vật này đều nằm trong hàng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực phi phàm.

Hầu như cùng lúc, ở Tây Phương, một đài sen vàng mười hai phẩm nở hoa tỏa ra kim quang công đức thánh khiết.

Lại có một cây bảo thụ, trên đó đính vàng, bạc, lưu ly và các loại bảo thạch khác.

Vừa quét xuống, liền có thất sắc bảo quang khí thế như cầu vồng.

Lại có Âm Dương nhị khí chuyển động, một cây cầu vàng ngang trời, trấn áp thiên địa, ngay cả sự vận chuyển của thiên địa cũng đình trệ trong một khoảnh khắc.

Lại có một hồ lô màu thanh ngọc, thôn thổ phong sát sắc tốn, quét về phía khí vận Kim Long.

Nếu chỉ một hai kiện Linh Bảo, khí vận Kim Long là khí vận của Nhân tộc, há một hai kiện Linh Bảo có thể trấn áp được.

Nhưng, chủ nhân của những Linh Bảo này lại phi phàm, trong đó hiển nhiên có bốn tôn Thánh Tôn.

Khí vận Kim Long phát ra từng trận gầm thét phẫn nộ.

Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên Tam Hoàng thôi động khí vận Nhân tộc, nhưng khí vận Kim Long vẫn liên tục bại lui, gầm thét phẫn nộ, trên thân rồng màu vàng, có những vết nứt nhỏ, đang dần dần khuếch tán.

Nhân tộc, ẩn ước sắp không chống đỡ nổi.

Nguy hiểm cận kề!

Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung. 'Ba tháp' một tiếng, Hồng Quân Lão Tổ lại lần nữa hạ một quân cờ, khẽ mỉm cười, nói: "Đạo hữu, ván này bần đạo thắng rồi, Đạo hữu nghĩ thế nào?" Thông Thiên Giáo Chủ khẽ cười một tiếng, cầm một quân cờ, nhưng không hạ xuống, nói: "Đạo hữu lúc này nói thắng, e rằng còn quá sớm chăng?" Trên bàn cờ, Thông Thiên cầm quân trắng, Hồng Quân Lão Tổ cầm quân đen.

Quân đen có bốn con đại long, bao vây quân trắng chặt chẽ, nhe nanh múa vuốt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng quân trắng trong một ngụm.

Hồng Quân Lão Tổ hỏi ngược lại: "Đạo hữu cho rằng, bốn phương bị vây khốn, quân trắng làm sao thoát khốn?" Bốn con đại long, chính là bốn tôn Thánh nhân, cũng chính là tình thế Nhân tộc lúc này.

Bản tôn Thông Thiên bị Hồng Quân Lão Tổ kiềm chế, phân thân tuy mạnh, nhưng dưới sự liên thủ của bốn tôn Thánh nhân, tuyệt đối

không có khả năng cứu được Nhân tộc.

Thông Thiên lại ha ha cười lớn một tiếng, nói: "Đạo khả đạo, phi thường đạo!

Đạo vậy!" "Nơi nào chẳng phải Đạo?" "Không cản được ta!" Thông Thiên cuối cùng toàn thân khí thế nhất phóng, chuẩn bị ra tay.

Thông Thiên một bước đạp ra, người đã đến trong Hỗn Độn.

Hồng Quân Lão Tổ khẩn trương theo sau, hai người đối lập nhau trong Hỗn Độn vô tận.

Thông Thiên hiện ra Khánh Vân trên đỉnh đầu, vô tận kim sắc vân khí cuồn cuộn dâng lên, ba đóa thanh liên, đều nở hoa mười hai phẩm, một thanh bảo kiếm bơi lội trong Khánh Vân vô tận, cuộn trào, thư triển, lúc thì đạo ý ngất trời, lúc thì lại sát khí đằng đằng.

Hồng Quân Lão Tổ cũng hiện ra Khánh Vân trên đỉnh đầu, một con mắt khổng lồ màu xanh lam chợt mở ra, vô tình, lạnh nhạt, như Thiên Đạo vô tình kia vậy.

Ngay sau đó, hóa thành một cự luân, vô tận Hỗn Độn chi khí cuồn cuộn dâng lên, từng đạo Hỗn Độn loạn lưu bay tán loạn, vô tận tinh thần va chạm vào nhau, vỡ vụn thành tro.

"Ta có một kiếm, Đạo hữu có dám thưởng thức một phen không?" Thông Thiên vươn tay, cầm lấy bảo kiếm trong Khánh Vân vào tay, khẽ vuốt ve một phen, như đối đãi tình nhân vậy, ôn nhu, tỉ mỉ.

"Có gì mà không dám!" Thông Thiên từ từ nhắm mắt lại.

Trên Chứng Đạo Kiếm, vô lượng chư thiên bắt đầu diễn hóa, hư ảnh thế giới lúc sáng lúc tối bất định, vũ trụ sinh, diệt, bệnh, lão, không đủ để nói hết.

Chương 305

Một cây cầu vàng vắt ngang hư không, trấn áp Hồng Mông Hỗn Độn, ngay sau đó, hai thanh bảo kiếm một đen một trắng sát khí đằng đằng, tràn ngập hung lệ chi khí chém xuống.

Thế giới, sát lục, thời không, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành, vô số Đại Đạo hội tụ.

Thông Thiên mạnh mẽ mở mắt ra, trên Chứng Đạo Kiếm trong tay, khí tức Kim Chi Đại Đạo đại chói, như liệt nhật rực rỡ vậy, chói mắt đoạt mục, nhuộm cả thế giới Hỗn Độn thành một vùng thế giới màu vàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, 'thương' một tiếng, tiếng kim thiết vang lớn, ngay sau đó Hỗn Độn chi khí vô tận bắt đầu cuồn cuộn, một hư ảnh bảo kiếm to bằng cột trời, không khác gì Chứng Đạo Kiếm trong tay Thông Thiên, hiện ra trong Hỗn Độn, tản ra khí tức sắc bén.

Hồng Quân Lão Tổ hít một ngụm khí lạnh, "Kiếm này... e rằng ta cũng không nắm chắc được!" Nhưng trên đỉnh đầu hắn, Thiên Đạo Pháp Luân có từng sợi dây hiện ra, tạp loạn vô chương, nhưng lại ẩn chứa huyền diệu vô tận, khí tức Đạo Vận.

Đầu dây thì kéo dài đến các nơi trên Hồng Hoang thiên địa, đây chính là tuyến Nhân Quả.

Đạo Nhân Quả, huyền diệu lại huyền diệu, ai cũng không rõ ràng.

Bởi vậy, Nhân Quả vô pháp khả phá.

Thông Thiên lạnh lẽo cười một tiếng, "Nhân Quả lại thế nào?

Ta tự một kiếm phá nó!" Khoảnh khắc tiếp theo, Chứng Đạo Kiếm trong tay khẽ vung một kiếm, hư ảnh Chứng Đạo Kiếm to bằng

cột trời trong Hỗn Độn, cũng đồng thời chém ra.

Oanh long long ~!

Oanh long long ~!

Hỗn Độn chi khí vô tận cuồn cuộn, bị cắt xé ra, thế như chẻ tre, lao về phía Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ trên đỉnh đầu hiện ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, tản phát ánh sáng trắng lấp lánh.

Những tuyến Nhân Quả kia cũng không ngừng hiện ra, nghênh đón hư ảnh Chứng Đạo Kiếm, vây quanh nó, từng tầng từng tầng.

Phốc phốc phốc ~!

Vô số tuyến Nhân Quả bị cắt đứt, lại hiện ra, tuần hoàn như nước chảy.

Hồng Quân Lão Tổ thì giơ tay vung lên, cả người liền bị từng tầng thời không che khuất, người tuy đứng đó, nhưng lại đã không còn ở thời không này nữa rồi.

Thời Không Đại Đạo!

Thông Thiên khinh thường bĩu môi, khoảnh khắc tiếp theo.

Đinh!

Hư ảnh Chứng Đạo Kiếm chém nát vô tận thời không, rơi xuống đầu Hồng Quân Lão Tổ, nhưng lại bị Tạo Hóa Ngọc Điệp tỏa ra ánh sáng trắng lấp lánh nhàn nhạt kia đỡ lấy.

"Ân?" Thông Thiên ngẩn ra một khoảnh khắc, hư ảnh kiếm khí cũng đột nhiên 'ông ông' chấn động, vô tận luồng năng lượng bị nghiền nát, địa thủy hỏa phong tái diễn, yên diệt, lại lần nữa bị Hỗn Độn chi khí thay thế.

Ca ~ Sắc mặt Hồng Quân Lão Tổ đại biến, Tạo Hóa Ngọc Điệp kia, lại nứt ra một tia kẽ hở, ánh sáng trắng lấp lánh chợt tối đi, rơi xuống, hư ảnh Chứng Đạo Kiếm theo đó giáng xuống.

Phanh phanh phanh ~!

Hư ảnh Chứng Đạo Kiếm chém lên người Hồng Quân Lão Tổ, lập tức, Hỗn Độn chi khí vô tận nổ tung, hình thành từng luồng Hỗn Độn loạn lưu, tứ tán ra, dưới sự trùng kích, nơi nào đi qua, Hỗn Độn đều biến sắc.

Thông Thiên tay cầm kiếm đứng không xa, lạnh lùng chờ đợi.

Lát sau.

"Hừ!" Một tiếng lạnh hừ, thân hình chợt lóe, lại đã tiến vào Hồng Hoang thiên địa kia.

Dưới núi Trục Lộc, Phục Hy, Thần Nông và Hiên Viên Thị ba người, thôi động khí vận Nhân tộc, muốn làm cho khí vận Kim Long cường đại, kháng cự Thiên Đạo pháp ấn và pháp bảo của Chư Thánh.

Nhưng, Thiên Đạo và Chư Thánh cùng ra tay, há lại là ba tôn Đại Năng chưa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chuẩn Thánh có thể kháng cự nổi.

Chương 306

Tình thế, đã nguy hiểm cận kề.

Ông ông ông ~!

Thiên địa đang chấn động, gào thét, ngâm nga bất cam.

Thương!

Một đạo kim sắc kiếm quang, phát ra âm thanh thuần túy nhất, như khai tịch Hỗn Độn vậy, xé rách tất cả, lao về phía pháp bảo của Chư Thánh, và Thiên Đạo pháp ấn tỏa ra Thiên Uy hùng vĩ kia.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền hung hăng chém lên vô số pháp bảo.

Phanh!

Thiên Đạo pháp ấn mạnh mẽ bạo khai, ngay sau đó.

Ca sát!

Ca sát!

Vô số pháp bảo vỡ nát, kiếm quang ầm ầm giáng xuống.

Chư Thánh đều đồng loạt biến sắc, đau lòng vì pháp bảo, nhưng nhanh chóng, liền không còn bận tâm đến pháp bảo đang đau lòng nữa, từng người đều lộ vẻ hoảng sợ.

Oanh long long ~!

Chỉ thấy kim sắc kiếm quang kia rơi xuống địa giới núi Trục Lộc, lại mạnh mẽ nổ tung.

Ngay sau đó, thiên địa liền bắt đầu chấn động, đại địa lấy núi Trục Lộc làm ranh giới, bắt đầu chia năm xẻ bảy.

Hỗn Độn chi khí vô tận từ trong kẽ đất nứt ra mà chui ra, ăn mòn

đại địa.

Hồng Hoang, lại bị Thông Thiên một kiếm phá nát!

Thông Thiên cũng biến sắc.

Nhưng lại không kịp bận tâm nhiều, phi thân đến trên không núi Trục Lộc, Hỗn Độn Đỉnh trên đỉnh đầu bay ra, đón gió liền trương lớn, hóa thành vạn trượng to lớn.

Miệng đỉnh hướng xuống, hấp lực hùng dũng bùng phát, Hỗn Độn chi khí từ trong kẽ đất tràn ra đều bị hút sạch vậy.

"Định!" Thông Thiên vung tay ném Chứng Đạo Kiếm trong tay ra.

Chứng Đạo Kiếm hóa thành trụ trời ngàn trượng, đứng vững dưới núi Trục Lộc.

Lập tức, kiếm đạo khí tức vô tận hùng dũng tuôn ra, Hồng Hoang đại địa đột nhiên tĩnh lại, tất cả đều mất đi màu sắc vậy.

Pháp lực Thông Thiên kịch liệt dũng động, y sam không gió tự bay, mái tóc xanh cũng bay lượn, tay hư không nắm chặt, cả Hồng Hoang liền bị nắm trong tay vậy, khoảnh khắc tiếp theo liền bị ném vào Hỗn Độn Đỉnh kia.

Muốn...

Trọng luyện Hồng Hoang!

Chư Thánh lập tức xôn xao!

Hồng Hoang từ không tính năm tháng, Pangu khai thiên kiếp thứ nhất.

Từ Thượng Cổ Long Hán sơ kiếp, Đạo Tổ chứng đạo, cho đến nay, Vu Yêu chi kiếp vừa mới qua, ai ngờ, lại vào ngày hôm nay, Hồng Hoang lại bị Thông Thiên một kiếm làm băng phôi.

Nếu là người khác, dù là Lão Tử, Nguyên Thủy và các Thánh nhân khác, Thiên Đạo nghiệp lực, e rằng cũng phải khiến họ uống một hũ.

Nhưng trớ trêu thay, kẻ phá nát Hồng Hoang lại là Thông Thiên.

Hiện tại lại bắt đầu trọng luyện Hồng Hoang, sắc mặt Chư Thánh đều không được tốt cho lắm.

Chương 307

Trọng luyện Hồng Hoang, đó chính là công đức lớn đến trời!

Bây giờ thì, mất hết rồi!

Cần biết, trong Hồng Hoang, cái gì khó kiếm nhất?

Công đức a!

Nhưng bây giờ, mất hết rồi!

Cũng không biết đã qua bao lâu, ước chừng không đến trăm năm thời gian, Thông Thiên đứng trên bầu trời, thao túng Hỗn Độn Đỉnh, cuối cùng đã luyện Hồng Hoang thiên địa thành Hỗn Nguyên như một.

Lại lấy ra một số dược liệu, bao gồm cả thi thể của một số Đại Vu, Tiểu Vu của Vu tộc, tất cả đều ném vào Hỗn Độn Đỉnh, cuối cùng, lại lấy một giọt tinh huyết, nhỏ vào trong đỉnh, sau đó, tiếp tục luyện.

Lại mười năm thời gian trôi qua, Thông Thiên búng tay một cái, kéo Hồng Hoang thiên địa từ trong Hỗn Độn Đỉnh ra.

Chư Thánh và Hồng Quân Lão Tổ trong Hỗn Độn đều biến sắc.

Hồng Hoang thiên địa Hỗn Nguyên như một, không có bất kỳ vấn đề gì.

Vết nứt trên đại địa đã được tu bổ hoàn thiện.

Nhưng, Bất Chu Sơn vốn đã gãy từ lâu, lại khôi phục như ban đầu thì quỷ dị?

Thông Thiên, lại còn luyện cả Bất Chu Sơn lên!

Trước kia Thiên Đạo đã tốn rất nhiều công sức, mới làm Bất Chu Sơn gãy, muốn dùng điều này để xóa bỏ dấu vết Pangu để lại, triệt để

khống chế Hồng Hoang.

Nhưng... bây giờ tất cả đều thành công cốc.

Nhưng trớ trêu thay, Thiên Đạo không thể làm gì được Thông Thiên.

Hồng Hoang thiên địa, khôi phục như ban đầu.

Thông Thiên đứng trên không núi Trục Lộc, nhìn Nhân tộc Hồng Hoang phía dưới, hài lòng gật đầu, sau đó lớn tiếng nói: "Từ nay về sau, Vương Đình Nhân tộc ẩn lui, không có đại sự không được xuất hiện." "Oanh" một tiếng, âm thanh như Lôi Âm Đại Đạo vậy, từ núi Trục Lộc truyền đi ức vạn dặm xa.

Tất cả Nhân tộc, Đại Năng, ẩn cư tu luyện giả trong Hồng Hoang thiên địa đều có thể cảm nhận được uy nghiêm trong âm thanh đó, tất cả mọi người tâm thần chấn động.

Đặc biệt là Nhân tộc.

Tam Hoàng Nhân tộc, Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên ba người đều đồng loạt quỳ xuống, xưng thần.

Thông Thiên mới hài lòng gật đầu, thân hình chợt lóe, liền biến mất không thấy.

Du du nhiên, liền nghìn năm tuế nguyệt.

Đối với Đại Năng Hồng Hoang thiên địa, chẳng qua chỉ là một giấc ngủ gật.

Đối với Nhân tộc, lại vô cùng dài đằng đẵng.

Trong nghìn năm, trước tiên Hiên Viên Thị thống nhất Nhân tộc sau loạn lạc của Cửu Lê tộc, được Nhân tộc tôn xưng là Đế.

Vì nơi Hiên Viên Thị đản sinh, đất đai màu vàng, nên gọi là Hoàng Đế.

Hoàng Đế từ sau trận chiến Trục Lộc, Thông Thiên ra tay, một kiếm chém nát Hồng Hoang, lại hạ lệnh Vương Đình Nhân tộc ẩn lui, bởi vậy, truyền ngôi cho Thiếu Hạo Thị.

Thiếu Hạo Thị là con trai của Hoàng Đế Hiên Viên Thị, tên là Huyền Hiêu.

Vì khi hắn đản sinh, có năm con phượng hoàng bay đến, theo năm sắc trắng, xanh, đen, đỏ, vàng.

Điều này có nét tương đồng kỳ diệu với năm con thần long khi Không Động Ấn đản sinh, bởi vậy, Hoàng Đế Hiên Viên Thị cảm thấy hắn là ứng cử viên thích hợp cho vị trí Nhân tộc Cộng Chủ.

Chương 308

Ai ngờ, Thiếu Hạo Thị sau khi kế vị chưa đầy mười năm, vì ham mê âm luật, khiến nhiều bộ lạc Nhân tộc phản loạn, quần hùng tranh giành thiên hạ.

Thiếu Hạo Thị tự biết không thể làm Nhân tộc Cộng Chủ, bởi vậy nhường ngôi cho Chuyên Húc, con trai của em trai mình là Xương Ý.

Chuyên Húc, là con trai của Xương Ý, em trai của Thiếu Hạo Thị.

Mẹ hắn là Nữ Xu đêm nọ thấy trên trời có tinh tú Dao Quang chiếu rọi mặt trăng như cầu vồng, ngay sau đó liền mang thai Chuyên Húc.

Khi Thiếu Hạo Thị tại vị, Chuyên Húc đã giúp xử lý chính sự, khá có tài cán và công tích, bởi vậy Thiếu Hạo Thị mới nhường ngôi cho hắn.

Hành động này của Thiếu Hạo Thị, đã mở ra tiền lệ của chế độ thiện vị trong Nhân tộc.

Sau đó, sau Chuyên Húc, lại có Đế Khốc Cao Dương Thị, kế thừa ý chí của Hiên Viên Hoàng Đế, thi ân uy song song, khiến Nhân tộc thiên hạ tín phục.

Đế Khốc sau khi trị lý Nhân tộc trăm năm, liền học theo hành động nhường ngôi của Thiếu Hạo Thị, thiện vị cho trưởng tử của mình là Đế Chí.

Đế Chí lại thiện vị cho em trai mình là Đường Nghiêu, cũng chính là Nghiêu Đế về sau.

Nghiêu sau khi kế vị, dốc lòng trị quốc, thúc đẩy chế độ nông canh, định ra tứ thời tiết khí, nâng cao đáng kể sản lượng ngũ cốc.

Nghiêu trị lý Nhân tộc bốn trăm năm, tự cảm tuổi đã cao.

Lúc này Nhân tộc Tam Hoàng đã định, từ triều đại Chuyên Húc, thọ mệnh của Nhân tộc Cộng Chủ liền giảm đáng kể.

Nghiêu liền tìm một người kế thừa.

Bởi vậy, hắn liền triệu tập thủ lĩnh các bộ lạc lớn của Nhân tộc, cuối cùng, vô số thủ lĩnh bộ lạc đều nhất trí tiến cử Thuấn.

Nghiêu Đế trước tiên tiến hành một phen khảo nghiệm Thuấn, sau đó mới truyền vị trí Nhân tộc Cộng Chủ cho Thuấn.

Nhưng, sau khi truyền vị cho Thuấn, Nghiêu Đế lại không giao quyền lực cho hắn, mà để hắn giúp xử lý các sự vụ của Nhân tộc.

Sau khi khảo nghiệm rất lâu, mới triệt để giao Nhân tộc cho hắn.

Thuấn Đế khi tại vị, chú trọng hình phạt, đi tuần thị khắp nơi, để thể sát dân tình.

Lại bình định vùng Tam Miêu vốn luôn không yên ổn sau loạn lạc của Cửu Lê tộc, khiến vô số bộ lạc Nhân tộc tâm duyệt thần phục.

Nhưng không lâu sau, Hoàng Hà bùng phát hồng thủy, Nhân tộc vùng Hoàng Hà tử thương vô số.

Thuấn Đế liền phái Cổn, người giỏi xây thành, đi trị thủy.

Ai ngờ, Cổn trị thủy lại dùng bộ cách xây thành kia, chỉ biết ngăn chặn, ở vùng hồng thủy tràn lan thì đắp đê để ngăn chặn hồng thủy.

Ai ngờ, hồng thủy lại càng lúc càng hung hãn.

Thuấn Đế đại nộ, giết Cổn ở Vũ Sơn.

Sau khi Cổn bị giết, Nghiêu Đế liền nhường con trai Cổn là Vũ tiếp tục trị thủy.

Vũ hấp thụ kinh nghiệm trị thủy của cha mình, cảm thấy ngăn

chặn không bằng khai thông, bèn khai sơn dẫn dòng Hoàng Hà, thuận lợi trị được nạn lũ lụt.

Nghiêu Đế thấy Vũ có công trị thủy, lại yêu dân như con, liền nhường ngôi vị cộng chủ cho Vũ.

Sau khi Đại Vũ kế vị, dốc lòng trị quốc, quản lý Nhân tộc rất tốt.

Sau đó, Đại Vũ lại chia thiên hạ thành Cửu Châu, tập hợp đồng thau trong thiên hạ, luyện Cửu Châu Đỉnh để trấn áp khí vận Nhân tộc.

Đáng tiếc, kể từ sau Tam Hoàng, Vương đình Nhân tộc ẩn lui.

Từ khi Thiếu Hạo thị kế vị, Nhân tộc cộng chủ tuy chấp chưởng khí vận Nhân tộc, nhưng lại khó có người đắc đạo thành tiên, trường sinh bất lão.

Sau khi Đại Vũ qua đời, đã chọn Bá Ích cùng những người kế thừa khác.

Chương 309

Nhưng con trai Đại Vũ là Khải lại không cam tâm, phát động chính biến, đoạt lấy ngôi vị cộng chủ Nhân tộc.

Sau đó, còn phát động chiến tranh, giết chết Bá Ích.

Kế tiếp, Khải liền kiến lập Hạ Triều, Nhân tộc chính thức từ biệt chế độ thiện nhượng, bước vào chế độ cha truyền con nối gia thiên hạ (thế tập chế).

Sau khi Hạ Khải kế vị, ngược lại cũng hiền năng, dần dần khiến Nhân tộc thần phục, phụng làm vương.

Sau Hạ Khải, lại có con trai Thái Khang kế vị.

Thái Khang hôn dung, chỉ biết ham chơi, có Đại Nghệ nắm giữ triều chính Nhân tộc, lập đệ đệ Thái Khang là Trọng Khang kế vị, sau đó dựng nước, trải qua mấy trăm năm, cuối cùng Hạ Kiệt kế vị.

Hạ Kiệt kế thừa vương vị, Nhân tộc đã phân liệt thành vô số bộ lạc lớn nhỏ.

Hạ Kiệt không có đức chính, chỉ biết tham đồ hưởng lạc, hồ đồ chinh phạt, khiến dân chúng Hạ Triều khổ không tả xiết.

Vương quốc Hạ Triều liền ở trong cảnh phong vũ phiêu diêu.

Hôm đó, bên ngoài thành Trâm Tầm, đô thành nước Hạ, một đạo nhân áo bào trắng như trăng chậm rãi bước đi.

Đạo nhân có phong thái tiên phong đạo cốt, khá tuấn lãng, giữa hàng lông mày lại tựa hồ có một vẻ sắc bén.

Đạo nhân này không ai khác, chính là hóa thân của Thông Thiên Giáo Chủ.

Kể từ mấy nghìn năm trước, khi chọn định Tam Hoàng Nhân tộc, quyết định để Vương đình Nhân tộc ẩn lui, Thông Thiên liền cho phép Nhân tộc khôi phục trạng thái tiền thế, nhưng lại không phải như tiền thế kia, đạo đức suy đồi, linh khí hủy diệt, trở thành từng cái xác không hồn.

Ngũ Đế trị thế, liền là một lần thử nghiệm.

Đối với chế độ thiện nhượng thời kỳ Ngũ Đế, Thông Thiên tuy rằng hài lòng, nhưng biết rằng, nó không phải là kế sách lâu dài.

Tam Hoàng Ngũ Đế, Nhân tộc tuy đã đứng vững, nhưng vẫn còn mông muội.

Muốn Nhân tộc triệt để sừng sững trên đỉnh Hồng Hoang, liền cần phát triển, cần… tiến lên!

Trong lòng Thông Thiên, Nhân tộc đã có một phương hướng đại khái.

Nhân tộc, đương hưng!

Thông Thiên bước vào thành Trâm Tầm, đi đi dừng dừng, nhìn một chút bạo quân cuối cùng của Hạ Triều.

Sự phồn hoa của thành Trâm Tầm vượt ngoài dự liệu của Thông Thiên.

Nhưng ngài không hề vui vẻ chút nào.

Kể từ khi Tam Hoàng giáng thế, Ngũ Đế trị thế, mới chỉ mấy trăm năm, bản tính xấu xa của nhân loại đã lộ rõ không thể nghi ngờ.

Dùng từ "dân chúng lầm than" để hình dung còn là khen ngợi.

Hạ Kiệt đó, mỗi ngày trong vương cung uống rượu hưởng lạc, không màng triều chính.

Hôm đó, y dẫn người dạo loạn trong thành Trâm Tầm, một là tìm

mỹ nữ, hai là tìm chuyện thú vị giải buồn, không ngờ, lại vừa lúc gặp Thông Thiên.

Thông Thiên cũng không ngờ, lại gặp Hạ Kiệt.

Danh tiếng Hạ Kiệt, Thông Thiên ở tiền thế đã có chút hiểu rõ, nhưng thật sự gặp mặt, lại muốn xem xem, Hạ Kiệt có thật sự bạo ngược như trong ghi chép tiền thế hay không.

Ai ngờ, ngồi trong xe giá Thiên Tử sáu ngựa, Hạ Kiệt chỉ vào Thông Thiên, ra lệnh thủ hạ nói: "Các ngươi bắt người kia cho ta." Một đám binh tốt tùy tùng lập tức đáp một tiếng, liền tiến về phía Thông Thiên.

Trong xe giá của Hạ Kiệt, một nam tử hoa phục với đôi mắt láu lỉnh, gian xảo lại vội vàng ngăn cản nói: "Nhân Vương, tuyệt đối không thể, tuyệt đối không thể a!

Người kia là tiên đạo tu sĩ, không thể khinh nhờn a!" Hạ Kiệt vừa nghe lời này, liền hứng thú nói: "Vậy càng phải bắt về xem xem, nếu có người trong tiên đạo thần phục quả nhân, chẳng phải chứng minh công tích năng lực của bản vương có thể sánh ngang với Tam Hoàng Ngũ Đế thượng cổ sao!" Thông Thiên vốn muốn xem, nghe lời can ngăn của thủ hạ, Hạ Kiệt sẽ lựa chọn thế nào, ai ngờ, lại nghe được những lời cuồng vọng như vậy.

Thông Thiên tức thì cười lạnh một tiếng, "Không biết tự lượng sức mình, với đức hạnh của ngươi, há có thể so sánh với Phục Hy Thần Nông chi lưu?

Chương 310

Ngay cả so với Ngũ Đế như Thiếu Hạo Chuyên Húc, cũng kém xa vạn dặm." Lời của Thông Thiên như tiếng sấm sét nổ vang, khiến Hạ Kiệt và những binh sĩ đang định bắt Thông Thiên, đều ôm đầu đau đớn, thảm thiết kêu la, hồi lâu mới khôi phục lại.

Nếu không phải vì Nhân tộc, Thông Thiên sẽ không ngại tống y vào luân hồi.

Lúc này, Thông Thiên đã bước lên con đường đi đến bộ lạc khác của Nhân tộc.

Đương nhiên, Hạ Kiệt cùng những người khác dù tìm kiếm thế nào, cũng không tìm thấy tung tích của Thông Thiên.

Cuối cùng, sủng thần của Hạ Kiệt, cũng chính là nam tử hoa phục mắt láu lỉnh kia nhận ra Thông Thiên, liền bẩm báo cho Hạ Kiệt.

Hạ Kiệt nghe danh tính của Thông Thiên, liền phái quân đội đi khắp nơi tìm kiếm Thông Thiên.

Y nói với cận thần: "Bản vương đức tài vẹn toàn, đáng lẽ phải như Tam Hoàng thượng cổ, được hưởng khí vận Nhân tộc mới đúng, sự xuất hiện của Thánh Phụ chính là minh chứng." Thông Thiên tự nhiên có cảm ứng, không ngờ, Hạ Kiệt lại cuồng vọng tự đại đến vậy.

Sau đó, ngài liền không để ý đến chuyện của Hạ Kiệt, tiếp tục du lịch Hồng Hoang.

Ngoài Ba Mươi Ba Thiên, trong Hỗn Độn.

Hỗn Độn từ xưa đến nay không tính niên, không có thời gian vận chuyển, không có phân chia trên dưới trái phải trước sau, có chăng chỉ

là sự hỗn loạn, bạo liệt không ngừng nghỉ.

Tử Tiêu Cung liền đứng sừng sững trong sự hỗn loạn, bạo liệt đó.

Oanh ~ Oanh Oanh Oanh ~!

Từng ngôi sao đã tồn tại từ thời viễn cổ va chạm vào nhau, phát sinh những vụ nổ kịch liệt, dẫn đến từng trận phong bạo Hỗn Độn khủng bố.

Đột nhiên, tất cả mọi thứ như ngừng lại, một lão giả tóc bạc phơ từ trong Hỗn Độn bước ra, xuất hiện trước Tử Tiêu Cung, khẽ mỉm cười, mọi thứ liền lại khôi phục bình thường.

Oanh Oanh Oanh ~!

Tinh thần va chạm, loạn lưu kích động, cả Hỗn Độn đều không ngừng run rẩy.

Trên trời đất Hồng Hoang, lại trải qua mấy chục năm, Hạ Kiệt càng lúc càng tàn bạo, tham đồ hưởng lạc, ưa thích chinh phạt, có thể nói là không thể cứu vãn.

Cuối cùng, không lâu sau, y bị Thành Thang thảo phạt, lưu đày đến Nam Sào, cuối cùng chết tại đó.

Sau khi Hạ Kiệt chết, Thành Thang liền kiến lập Thương Triều.

Sau Thành Thang, lại có Ngoại Bính, Trọng Nhâm, Thái Giáp, cho đến Văn Đinh, Thương Triều đã có hơn mười vị đế vương, đều là quân chủ cần chính yêu dân, nhân đức.

Nhân tộc một mảnh phồn hoa cảnh tượng.

Đến đây, Thương Triều đã lập quốc mấy trăm năm.

Thiên Đình đó, kể từ khi Vu Yêu nhị tộc rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, Nhân tộc đại hưng, Hạo Thiên phụng mệnh Hồng Quân Lão Tổ chấp chưởng, cũng đã mấy nghìn năm.

Hôm đó, Hạo Thiên lấy danh nghĩa Thiên Đình chi chủ, phát rộng thiệp mời, mời Nhân, Xiển, Tiệt Tam giáo, từ Thánh nhân Chí tôn trở xuống thân truyền đệ tử nội môn, lại có những đại năng Chuẩn Thánh đã lừng danh Tam giới từ thời thượng cổ Hồng Hoang như Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng, có Long tộc và các tộc Hồng Hoang, đến Thiên Đình dự Yến Bàn Đào tại Dao Trì.

Dao Trì Tây Vương Mẫu có một tiên thiên linh căn, tên là Bàn Đào Thụ.

Bàn Đào Thụ tổng cộng có ba nghìn sáu trăm cây.

Một nghìn hai trăm cây đầu tiên, hoa quả nhỏ, phải ba nghìn năm mới chín, người ăn vào có thể đắc đạo thành tiên.

Một nghìn hai trăm cây ở giữa, lại phải sáu nghìn năm mới chín, người ăn vào có thể cử hà phi thăng, trường sinh bất lão.

Một nghìn hai trăm cây cuối cùng, lại có vân tím, cần chín nghìn năm mới chín, người ăn vào, liền có thể đồng thọ với trời đất, đồng canh với nhật nguyệt.

Lập tức, Hồng Hoang chấn động, ngay cả một số tu tiên chi sĩ có danh có tính từ thời Tam Hoàng thượng cổ cũng bị chấn động mà xuất hiện.

Trời đất có thọ mệnh, thần tiên cũng vậy, trừ Thánh nhân bất tử bất diệt và các đại năng tu sĩ đã đắc đạo từ thời Thái Cổ, cho nên, Bàn Đào quả có sức hấp dẫn.

Ngay cả một số Đại La Kim Tiên, cũng rất hứng thú.

Chương 311

Trong chốc lát, uy danh Thiên Đình đại chấn.

Điều này khiến Hạo Thiên và Dao Trì Tây Vương Mẫu vui mừng khôn xiết, tích cực chuẩn bị Bàn Đào Thịnh Hội.

Chẳng mấy chốc, Bàn Đào Thịnh Hội liền bắt đầu trong sự kỳ vọng của mọi người.

Hôm đó, quần tiên tề tụ Cửu Trọng Thiên Thiên Đình, tham dự Bàn Đào Thịnh Hội.

Trên Cửu Trọng Thiên, từng tòa cung điện tọa lạc trên mây trắng, đại phóng vô lượng kim sắc quang hoa, kim bích huy hoàng, rực rỡ chói mắt, thật là một phong cảnh thiên cung phủ đệ.

Nơi Dao Trì, tử khí nhân uân, tiên khí cuồn cuộn như mây như sương, tựa như một viên minh châu khảm trên Cửu Trọng Thiên.

Quần tiên dưới sự chỉ dẫn của đồng tử Thiên Cung, tiến vào Dao Trì, ngồi vào chỗ.

Hạng Huyền Tiên Kim Tiên bình thường, ngồi vào chỗ bình thường, có thể thưởng thức Bàn Đào hoa quả nhỏ chín ba nghìn năm một lần.

Cường giả cảnh giới Thái Ất Đại La có danh có tính, có thể thưởng thức mấy quả tiểu Bàn Đào chín ba nghìn năm một lần, và một quả đại Bàn Đào chín sáu nghìn năm một lần.

Như đệ tử Nhân, Xiển, Tiệt Tam giáo, thì có thể thưởng thức một quả Bàn Đào chín chín nghìn năm một lần, và mấy quả đại Bàn Đào chín sáu nghìn năm một lần.

Còn về chư Thánh, đương nhiên Bàn Đào chín chín nghìn năm một

lần đều có mấy quả trở lên.

Những người đến đầu tiên đương nhiên là những kẻ tiểu ngư tiểu hà, Thiên Đình chỉ lễ đãi bình thường, nhưng đối với đệ tử Tam giáo, tiên thần đã nổi danh từ thời thượng cổ, thì có tiên quan lớn tiếng thông báo.

Nghe tiên quan thông báo những đại năng đến dự yến, đều kinh ngạc không thôi, tức thì nghị luận xôn xao. "Kỳ Sơn Phong Bá!" "La Phong Sơn Dương Kiều đạo nhân!"...

Những người đến đầu tiên, đương nhiên là những tán tu hoặc tiểu thế lực đã vang danh thiên hạ trong Hồng Hoang.

Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều đồng loạt đứng dậy. "Xiển giáo, Thập Nhị Kim Tiên Xích Tinh Tử Đại Tiên!" "Tiệt giáo nội môn đệ tử, Hoàng Long Chân Nhân!" "A Tu La giáo, Tứ Đại Ma Vương, Tự Tại Thiên Ba Tuần Vương!" Nhân, Xiển, Tiệt Tam giáo, Tây Phương giáo, từng người nối tiếp nhau, ngồi xuống vị trí gần nhất với Hạo Thiên Đại Đế và Dao Trì Tây Vương Mẫu, phía trên chỗ ngồi của Hạo Thiên cùng những người khác, còn có bảy vị trí tôn quý, chính là để dành cho Thông Thiên cùng những Thánh nhân khác.

Chẳng mấy chốc, như Nhân giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư, Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên, Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng đạo nhân, Tiệt giáo Tứ Đại Thân Truyền, Thập Nhị Đại Nội Môn đệ tử, Trấn Nguyên Tử cùng các đại năng Chuẩn Thánh lão làng của Hồng Hoang, đều đã nhập tọa, và hành lễ với Hạo Thiên.

Yến Bàn Đào lại vẫn chưa bắt đầu.

Tất cả mọi người đều hiểu, yến hội còn thiếu những nhân vật quan trọng nhất, không ai khác, chính là bảy vị Thánh nhân cao cao tại thượng kia.

Như những Huyền Tiên Kim Tiên bình thường, đương nhiên rất mong chờ, tuy rằng đã tu luyện nhiều năm, ở Hồng Hoang cũng là một phương cao thủ, nhưng Thánh nhân thì chưa từng được diện kiến.

Đương nhiên, cũng có người sáng suốt nhìn thấu cục diện, lạnh lùng bàng quan.

Hạo Thiên quá coi thường việc này, sở dĩ làm vậy, chẳng qua chỉ là muốn xem trò vui mà thôi.

Trên Cửu Trọng Thiên, vô lượng quang hoa lấp lánh, cao quý tôn hoa, Thiên Uy thâm trầm.

Trong Dao Trì, giữa một vũng Dao Trì mênh mông như biển, có bốn sắc sen (tím, vàng, trắng, xanh) lay động sinh tư, tiên vụ phiêu miểu, tụ tán, tử vụ cuồn cuộn, nhân uân sinh hương.

Chúng tiên đều ngồi trên chỗ ngồi bên bờ hồ, đàm tiếu phong sinh, phẩm thưởng tiên nhưỡng linh quả.

Hạo Thiên với tư cách Thiên Đế, cùng Tây Vương Mẫu ngồi ở vị trí tôn quý nhất.

Tây Phương Bàng Môn, cùng đệ tử Nhân, Xiển, Tiệt Tam giáo thì ngồi ở hai bên trái phải, chỉ thấp hơn Hạo Thiên Vương Mẫu hai người nửa phân.

Phía trên đệ tử Lưỡng Môn Tứ Giáo, còn có bảy vị trí tôn quý, chính là vị trí Thánh nhân chí cao vô thượng.

Chư Thánh vị, tuy cao thượng hơn Hạo Thiên nửa phân, nhưng lại vây quanh vị trí của Hạo Thiên Vương Mẫu, thậm chí hình thành thế phân đình kháng lễ với Hạo Thiên Vương Mẫu hai người.

Hạo Thiên Vương Mẫu có chút tiểu tâm cơ, cứ như vậy, sau Bàn Đào Thịnh Hội lần này, uy thế Thiên Đình nhất định sẽ đại trướng, hai người cũng có thể có chỗ làm việc.

Lúc này, Thánh nhân chưa đến, Hạo Thiên tạm thời liền cùng đệ tử Xiển Tiệt nhị giáo giao đàm, khá là hòa hợp, khó tránh khỏi, liền đãi bạt chúng nhân Tây Phương giáo.

Chương 312

Chúng nhân Tây Phương giáo tuy không phẫn nộ, nhưng cũng không dám hành động khinh suất.

Dù sao, Đạo môn thế lực lớn.

Chưa kể những môn phái khác, chỉ riêng Tiệt giáo, đã đủ khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Phải biết rằng, phía sau Tiệt giáo đó, đứng chính là đại lão Thông Thiên Tôn, ai dám phóng túng?

Dù không nhắc đến Thông Thiên, thì Nhân Xiển nhị giáo, cũng có hai vị Thánh nhân trấn áp, là Bàn Cổ chính tông, đệ tử thân truyền của Hồng Quân Lão Tổ, so với nhị Thánh Tây Phương giáo thì mạnh hơn một chút.

Bởi vậy, chúng nhân Tây Phương giáo chỉ đành nén sự bất mãn trong lòng, tạm thời không biểu lộ.

Hạo Thiên và Tây Vương Mẫu hai người, cùng đệ tử Xiển Tiệt nhị giáo xã giao khách sáo, thời gian trôi qua, Thánh nhân mãi không đến, hai người bắt đầu có chút sốt ruột.

Do dự một lát, Hạo Thiên hướng về đại đệ tử thân truyền của Tiệt giáo là Đa Bảo đạo nhân chắp tay, hỏi: "Dám hỏi Đa Bảo đạo hữu, Tôn sư Thông Thiên Giáo Chủ có việc gì quan trọng mà bị chậm trễ ư?" Kim Linh Thánh Mẫu bên cạnh Đa Bảo đạo nhân lại cười lạnh một tiếng, nói: "Không biết Hạo Thiên đạo hữu có bản lĩnh gì?

Sao dám bảo sư tôn của ta hạ thân quý, đến dự một yến hội Bàn Đào nhỏ bé?" Hạo Thiên và Tây Vương Mẫu nghe vậy, tức thì tức đến tam thi thần bạo khiêu, phẫn nộ không thôi, nhưng Hạo Thiên

không thể không cố nhịn cơn giận, phẫn nộ chất vấn: "Kim Linh Thánh Mẫu, lời này là ý gì?" Kim Linh Thánh Mẫu lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Bần đạo nói chưa đủ rõ ràng ư?

Chúng ta sư huynh đệ đến đây, liền đã ban cho ngươi mặt mũi lớn bằng trời rồi." Kể từ khi Thiên Đình thành lập mấy nghìn năm trước, Hạo Thiên vốn vui mừng khôn xiết, hào khí đại phát, dù sao đây cũng là ngôi vị chúa tể Tam giới!

Uy thế Thiên Đình Yêu tộc thượng cổ, ngay cả Thánh nhân cũng phải tránh lui ba xá.

Nhưng Hạo Thiên cũng hiểu, muốn có được uy thế Thiên Đình Yêu tộc thượng cổ, con đường phía trước nhất định gian nan vô cùng.

Nhưng Hạo Thiên chưa từng lùi bước, lúc Lão Tổ ra lệnh chấp chưởng Thiên Đình, mấy vị Thánh nhân kia đã không cho sắc mặt tốt.

Mấy nghìn năm qua, Hạo Thiên dốc hết tâm lực, vất vả lắm mới tạo ra cục diện ngày nay, ai ngờ hôm nay lại bị Kim Linh Thánh Mẫu sỉ nhục như vậy.

Không đợi Hạo Thiên đáp lời, trong chỗ ngồi của Xiển giáo, Từ Hàng Chân Nhân cũng cười lạnh nói: "Hạo Thiên đạo hữu, nói không xong rồi, chúng ta đại diện Thánh nhân đến dự yến Bàn Đào, liền đã đủ mặt mũi rồi, hà cớ gì lại tham tâm không đủ chứ?" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bên cạnh cũng cười nói: "Từ Hàng sư huynh nói rất đúng, theo ta thấy, chúng ta mau mau khai tịch đi." "Đúng vậy!" "Để chúng ta sớm được ăn Bàn Đào, thưởng thức tiên nga Thiên Đình vũ tư mới phải lẽ chứ!" Trong chốc lát, trên Dao Trì, lời trào phúng châm chọc không ngớt bên tai, khiến yến hội Bàn Đào ồn ào hỗn loạn, tựa như chợ búa nhân gian, tạp loạn không chịu nổi, ô yên chướng khí.

Quả nhiên, yến vô hảo yến (tiệc không có tiệc tốt)!

Lúc này, Đa Bảo đạo nhân vẫn luôn chưa mở miệng khẽ cười một tiếng, âm thanh tuy nhỏ, nhưng lại như hồng chung đại lữ, chấn động cả yến hội Dao Trì.

Mọi người đều nhìn sang, Đa Bảo đạo nhân nói: "Chư vị, Hạo Thiên đạo hữu khổ tâm cô nghệ, mới có Bàn Đào Thịnh Yến, chúng ta mới có Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào linh quả để hưởng dụng, hà cớ gì lại khinh mạn như thế!" Ngay sau đó, y quay đầu hướng về Hạo Thiên Đại Đế chắp tay, nhẹ nhàng nói: "Đạo hữu thứ lỗi, sư muội không hiểu chuyện, lời lẽ khinh mạn đạo hữu, nghe theo lời bằng hữu trách phạt, thế nào?" Hạo Thiên Đại Đế lại càng thêm phẫn nộ, bảo ngài xử phạt Kim Linh Thánh Mẫu, liệu có thể ư?

Có dám ư?

Đa Bảo đạo nhân rõ ràng là ỷ thế ép người.

Nghe Đa Bảo đạo nhân đối thoại với Hạo Thiên, người của Tiệt giáo đều trêu đùa nhìn Hạo Thiên, xem trò cười.

Đúng lúc đó, một giọng nói chậm rãi vang lên. "Bần tăng cho rằng, Hạo Thiên Đại Đế là Tam giới Chúa tể Chí tôn, không thể khinh nhờn.

Kim Linh đạo hữu tuy vì sư phụ mà xuất đầu, tình có thể tha thứ, nhưng... uy nghiêm Thiên Đình không thể khinh mạn, cần phải trọng phạt mới được!" Người nói không ai khác, chính là Càn Đạt Bà của Tây Phương giáo, người vẫn luôn chưa mở miệng.

Càn Đạt Bà là một đại năng có tiếng ở Tây Phương, bị Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hai người độ hóa, gia nhập Tây Phương giáo đó.

Vừa mở miệng, chúng nhân Tây Phương giáo đều phụ họa theo.

Hành động này của Càn Đạt Bà, chính là mượn đao giết người.

Nếu Hạo Thiên xử phạt Kim Linh Thánh Mẫu, thế tất sẽ chọc giận Thông Thiên, đến lúc đó Hạo Thiên cũng chẳng có kết quả tốt,

Tây Phương giáo thì ngồi sơn quan hổ đấu.

Đa Bảo đạo nhân nheo mắt, đáy mắt lóe lên quang mang nguy hiểm, thản nhiên nói: "Đây là chuyện của Đông Phương chúng ta, liên quan gì đến Tây Phương?" "Đúng vậy, chuyện của Đông Phương chúng ta, khi nào đến lượt người Tây Phương nhúng tay vào?

Há chẳng phải buồn cười sao!" Lời Đa Bảo đạo nhân vừa dứt, lập tức có tiên nhân Tiệt giáo phụ họa. "Người Tây Phương khi nào có thể nhúng tay vào chuyện của Đông Phương?" "Đúng vậy!"...

Chương 313

Chẳng mấy chốc, trên yến hội Bàn Đào, tu sĩ Đông Phương đều bắt đầu công kích người Tây Phương giáo.

Nếu bình thường, những người này vẫn có thể an phận với Tây Phương giáo, nhưng bây giờ liên quan đến tranh chấp Đông Tây Phương, những người này liền không nhịn được nữa.

Tuy Xiển Tiệt nhị giáo và chúng đại năng đều không để Hạo Thiên vào mắt, nhưng một khi người Tây Phương giáo nhúng tay vào, những người này liền sẽ không cho phép.

Phải biết rằng, một con rối vẫn có chỗ hữu dụng.

Trên yến Dao Trì, chúng tiên đều nhất trí đối ngoại, thảo phạt chúng nhân Tây Phương giáo.

Càn Đạt Bà cùng những người khác quả nhiên không địch nổi số đông, bị dồn ép đến không nói nên lời, đúng lúc này, một giọng nói tôn quý ung dung vang lên: "Chư vị đạo hữu, chớ vì nhất thời tranh chấp, mà tổn thương hòa khí hai giáo." Người nói không ai khác, chính là đệ tử nội môn của Thông Thiên môn hạ, sư phụ của Nhân Hoàng Hiên Viên thị, đứng đầu Tam Tiêu, Vân Tiêu.

Vân Tiêu tuy là đệ tử nội môn, nhưng ở Tiệt giáo lại khá được Thông Thiên yêu thích, lại là sư phụ của Nhân Hoàng, cho dù trên yến hội Bàn Đào, đại năng vân tập, cũng không ai dám coi thường nàng.

Đa Bảo đạo nhân hứng thú, hỏi: "Nga!

Vân Tiêu sư muội có chủ ý hay ư?" Vân Tiêu khẽ cười một tiếng, nói: "Chư vị đạo hữu Tây Phương giáo xa đạo đến đây, chúng ta thân là chủ nhân, tự nhiên nên chiêu đãi tốt một chút.

Tuy nhiên, chúng ta là người tu đạo, há có thể tham niệm hư danh?

Đương lấy đạo làm đầu, không bằng, chúng ta luân đạo một phen, cũng tốt cho việc tăng ích của mỗi người, thế nào?" Đa Bảo đạo nhân nghe vậy, mỉm cười chắp tay, "Lời sư muội nói rất hay!" Chúng nhân Tiệt giáo đều đồng thanh xưng thiện.

Vân Tiêu khẽ mỉm cười, tức thì phóng ra khánh vân trên đỉnh đầu, chỉ thấy một mảnh hỏa vân cuồn cuộn bôn đằng, ba đóa hỏa sắc liên hoa nở chín phẩm, đại phóng vô lượng hỏa sắc quang hoa.

Ông Ông Ông ~!

Trong khoảnh khắc, hỏa vân cuồn cuộn, bảo quang chói lọi.

Không trung trên Dao Trì phản chiếu một màu đỏ rực.

Đa Bảo đạo nhân cùng những người khác đều khẽ mỉm cười, phóng ra khánh vân trên đỉnh đầu.

Trong chốc lát, Thượng Thanh tiên quang chói lọi, lại mỗi người hiển lộ sắc thái riêng, tiên quang Thượng Thanh ngũ quang thập sắc, thúc đẩy mây trên không trung Dao Trì, cuồn cuộn không ngừng, như biển cả bôn đằng, hết đợt này đến đợt khác.

Bên Xiển giáo, Nhiên Đăng đạo nhân khẽ gật đầu, nói: "Được, đã Tiệt giáo đạo hữu động thủ, thì người Xiển giáo chúng ta, đương nhiên không thể kém hơn người." Ngay sau đó, y liền phóng ra mẫu đại khánh vân, chỉ thấy một mảnh tử sắc khánh vân đại phóng tử sắc quang hoa, ẩn ẩn đối chọi và so bì với Đa Bảo đạo nhân, muốn áp chế chúng nhân Tiệt giáo.

Chúng tiên Xiển giáo nghe vậy, đồng thanh nói một tiếng thiện, liền phóng ra khánh vân.

Trong chốc lát, Ngọc Thanh tiên quang chói lọi, khí cơ dũng động, khuấy động tiên vụ tử khí trong Dao Trì, ẩn ẩn có thế đối kháng.

Thật là Đạo môn tiên quang, quả nhiên không tầm thường. "Ta Phật từ bi, thiện tai!" "Chư vị đạo huynh, đã chư vị đạo hữu Đạo môn có nhã hứng như vậy, chúng ta há có thể đãi mạn, hãy nhanh chóng cùng ta, diễn giải diệu pháp Tây Phương giáo chúng ta!" Ánh tinh quang trong mắt Càn Đạt Bà lấp lánh.

Tây Phương giáo kể từ thời Long Hán sơ kiếp thượng cổ, sau một trận đại chiến giữa Đạo Tổ Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu, địa mạch bị dẫn bạo, từ đó linh khí suy kiệt, kém xa Đông Phương.

Bởi vậy, Tây Phương giáo cũng địa linh nhân kiệt ít, cho nên, Chuẩn Đề đạo nhân đường đường Thánh nhân chí tôn, cũng không cần thể diện, thường xuyên đến Đông Thổ "đánh thu phong", chính là vì nguyên nhân này.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người độc đáo khác lạ, mới có Phật đạo.

Lời vừa dứt, quanh thân nàng rực rỡ vạn đạo kim quang, một trận Phạm âm ngâm xướng từ hư không truyền đến, một dải kim sắc khánh vân lớn hiện lên trên đỉnh đầu.

Trên kim sắc khánh vân đó, có ba viên xá lợi tử hình chữ phẩm, lấp lánh chuyển động.

Ngay sau đó, bên cạnh nàng từng mảng từng mảng kim quang rực rỡ, từng mẫu từng mẫu kim sắc khánh vân hiện ra, chiếu rọi tường vân phía trên Dao Trì thành một biển vàng rực rỡ.

Biển kim sắc khánh vân đó cuồn cuộn, hướng về phía Đạo môn dũng mãnh lao tới, không ngừng tuôn trào, sau đó, lại có thêm bảo châu, kim đẳng, liên hoa, anh lạc, từng cái một hiện ra, diễn hóa thêm những ấn quyết thần diệu.

Phật môn chi đạo, cũng không tầm thường.

Thấy vậy, Thượng Thanh sắc khánh vân trên đỉnh đầu Đa Bảo đạo nhân liền đại phóng quang hoa.

Thượng Thanh tiên quang phiêu miểu khí, trong chốc lát trở nên cực kỳ công kích, hướng về biển kim sắc khánh vân trên đỉnh đầu Càn Đạt Bà cùng những người khác mà áp chế.

Chương 314

Càn Đạt Bà cùng chúng nhân Tây Phương giáo cũng không cam chịu yếu thế, thúc đẩy khánh vân tấn công.

Trong chốc lát, trên Dao Trì, phong vân cuồn cuộn, tiếng 'oanh long long' vang trời, lôi âm không dứt bên tai, các sắc tiên quang khoe uy, Phật quang rực rỡ, bảo châu vang vọng, kim đẳng lửa cháy, tiếng anh lạc không ngớt bên tai, đối kháng với tiên quang khánh vân, qua lại, thật là náo nhiệt không thôi.

Sắc mặt Hạo Thiên Đại Đế và Tây Vương Mẫu hai người đã đen hơn gan heo, người của Xiển Tiệt Tây Phương Tam giáo cũng quá cuồng vọng rồi, hoàn toàn không để Thiên Đế Chí tôn vào mắt.

Đơn giản là, há có đạo lý này!

Nhưng, đệ tử Tam giáo có Thánh nhân chống lưng, đặc biệt là người của Tiệt giáo, có đại thần Thông Thiên Giáo Chủ tôn quý ở đó, ngay cả Hồng Quân Lão Tổ phía sau cũng không thể làm gì được, thì họ làm sao có thể làm gì được chứ? "Ha ha, chư vị đạo hữu Tây Phương giáo, quả nhiên không tầm thường, Vân Tiêu, xin múa rìu qua mắt thợ." Vân Tiêu lúc này cười lớn một tiếng, hỏa vân khánh vân trên đỉnh đầu chấn động, khí lãng quét ngang, hỏa vân cuồn cuộn, đã diễn hóa thêm thần thông huyền diệu.

Chúng nhân Tây Phương giáo nghe vậy, vội vàng chuyển sự chú ý, chỉ một cái nhìn, tức thì kinh ngạc kêu lên, không ngớt lời than thở.

Chỉ thấy hỏa vân khánh vân của Vân Tiêu, có diệu dụng biến hóa Tam Tài, Tam Tài chi số diễn hóa, lại hóa sinh Tam Tài, tam tam đắc cửu, có cực hạn của số, biến thành trận pháp Cửu Cung, lại có tinh túy của Bát Quái trận, tự thành một trận.

Đây chính là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đó.

Chỉ thấy trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận này, âm phong xào xạc, hắc vụ tràn ngập, nhật nguyệt vô quang.

Xá lợi bảo châu, liên hoa anh lạc mà khánh vân của chúng nhân Tây Phương giáo diễn hóa ra, trong trận này, đều ảm đạm mất sắc.

Chúng nhân Tây Phương giáo cũng đều cảm thấy trong lòng phiền muộn, nguyên thần xao động, đạo tâm lay chuyển.

Tức thì từng người đều đại kinh, vội vàng thu hồi khánh vân cùng thần thông thêm vào, mất hết thể diện.

Đa Bảo đạo nhân khẽ cười một tiếng, nói: "Vân Tiêu sư muội quả nhiên phi phàm, vừa ra tay, liền đại trướng uy phong của Tiệt giáo chúng ta." Bên cạnh Kim Linh Thánh Mẫu lại không nhịn được ha ha cười lớn, đắc ý nói: "Tốt, Vân Tiêu sư muội làm rất tốt, cũng nên để những con lừa Tây Phương kia kiến thức sự lợi hại của người Tiệt giáo chúng ta, nếu không, sẽ tưởng người Tiệt giáo chúng ta dễ bắt nạt." Những người còn lại của Tiệt giáo đều không nhịn được khen ngợi Vân Tiêu.

Trong chốc lát, người Tiệt giáo đều đắc ý không thôi, toàn bộ yến hội Dao Trì tràn ngập tiếng cười của người Tiệt giáo, cùng âm thanh khen ngợi Vân Tiêu.

Đúng như Đa Bảo đạo nhân và Kim Linh Thánh Mẫu hai người đã nói, Vân Tiêu đã lấy lại thể diện cho Đạo môn Đông Phương, càng làm rạng danh uy phong Tiệt giáo, sao có thể không vui?

Nhưng người Tiệt giáo vui vẻ, thì những người khác lại không vui, như người Xiển giáo.

Vân Tiêu một đệ tử nội môn Tiệt giáo mà còn có thể áp chế Tây Phương giáo, đại trướng uy phong Tiệt giáo, Xiển giáo lại không thể,

chẳng phải là nói Xiển giáo không bằng Tiệt giáo ư, để tu sĩ thiên hạ nhìn Xiển giáo thế nào? "Chư vị đạo hữu Tây Phương giáo, diệu pháp Xiển giáo bần đạo cũng không thua kém người, vậy để bần đạo lĩnh giáo pháp thuật thần thông Tây Phương giáo các ngươi đi." Thân là đại đệ tử Xiển giáo, Quảng Thành Tử đương nhiên không nhường, lúc này đứng dậy.

Không đợi chúng nhân Tây Phương giáo đáp ứng, Quảng Thành Tử tức thì toàn thân chấn động, bích sắc khánh vân trên đỉnh đầu phóng ra vạn đạo thanh quang, một hư ảnh đại chung hiện ra, hướng về phía Tây Phương giáo mà áp tới. "Đạo hữu, hãy xem thần thông của ta!

Ha!" Quảng Thành Tử ha ha cười lớn, khí thế bức người đến mức nào.

Sắc mặt chúng nhân Tây Phương giáo đều không tốt lắm, ai lại cường thế như Quảng Thành Tử chứ?

Nhưng trớ trêu thay, lại không thể không ứng chiêu, nếu không, trước không nói Quảng Thành Tử sẽ làm gì, người khác sẽ cho rằng đã sợ hãi. "Đã đạo hữu chấp ý như vậy, vậy bần tăng đành phải phụng bồi.

Hừ!" Bên cạnh Càn Đạt Bà có một nữ tử, tướng mạo đoan trang, âm thanh tuyệt mỹ, nhưng vừa mở miệng, lại là một vẻ tranh đấu.

Nữ tử này tên là Khẩn Na La, cùng Càn Đạt Bà, là thần linh được đản sinh, được Tây Phương giáo chiêu mộ, gia nhập con đường tịch diệt Tây Phương đó.

Chỉ thấy Khẩn Na La thúc đẩy kim sắc khánh vân trên đỉnh đầu, trong biển kim sắc rộng lớn đó, có ngũ sắc kỳ quang như tia sáng đầu tiên của trời đất khai mở mà bùng nổ, nghênh đón khánh vân của Quảng Thành Tử.

Đương ~!

Chiếc đại chung trên khánh vân của Quảng Thành Tử đột nhiên vang lên, mơ hồ, một trận âm thanh quái dị vang khắp, như sóng vô hình, khuếch tán về phía Khẩn Na La.

Âm thanh này chính là Lạc Hồn Tang Âm của pháp bảo Lạc Hồn Chung của Quảng Thành Tử.

Đây là một bí pháp áp đáy hòm mà Quảng Thành Tử tham ngộ được từ huyền cơ của Lạc Hồn Chung, lần này là lần đầu tiên xuất hiện trước mắt chúng nhân Hồng Hoang.

Chương 315

Ô ô ô ~!

Khẩn Na La lại không cam chịu yếu thế, ngũ sắc kỳ quang kịch liệt chấn động, phát ra từng trận âm thanh quái dị, nghênh đón Lạc Hồn Tang Âm đó, thậm chí còn đối kháng và triệt tiêu lẫn nhau, bất phân cao thấp.

Lập tức, phía dưới vang lên mấy tiếng cười nhạo, với ý khinh miệt.

Quảng Thành Tử không nhịn được mặt già đỏ bừng, thầm hận.

Hư ảnh Lạc Hồn Chung đang đối kháng với ngũ sắc kỳ quang của Khẩn Na La chấn động, liền đánh tan ngũ sắc kỳ quang đó, vô tận Ngọc Thanh tiên quang trải ra, áp khánh vân của Khẩn Na La trở lại. "Hay, Đại sư huynh lợi hại, Lạc Hồn Tang Âm này phi phàm a!" Chúng nhân Xiển giáo thấy vậy, vội vàng reo hò, khen ngợi, từng người như thể vinh quang vậy.

Người Đạo môn phía dưới, đạo hạnh không sâu, pháp thuật không tinh, không nhìn thấu được huyền diệu bên trong, cũng từng trận reo hò, dù sao hành động này của Quảng Thành Tử cũng đã lấy lại thể diện cho Đạo môn.

Quảng Thành Tử cùng chúng nhân Xiển giáo mới hài lòng mỉm cười.

Chúng nhân Tây Phương giáo lại mỗi người mang vẻ mặt bất mãn, người ngoài không nhìn ra được huyền diệu trong đó, lẽ nào họ cũng không nhìn thấu ư?

Quảng Thành Tử rõ ràng thấy đấu pháp không thành, lại lén lút tế

pháp bảo Lạc Hồn Chung, mới đánh tan ngũ sắc kỳ quang diễn hóa từ âm luật chi đạo của Khẩn Na La.

Nhưng chúng nhân Tây Phương giáo lại có nỗi khổ khó nói, Quảng Thành Tử giở trò âm hiểm, thử hỏi ai sẽ tin lời họ?

Chẳng qua chỉ rước lấy sỉ nhục mà thôi.

Tây Phương giáo không thể nói, những người có thể nói lại sợ thế lực Xiển giáo lớn mạnh, không dám đắc tội, Quảng Thành Tử đã giả vờ hổ báo để trấn trụ mọi người.

Nhưng điều đó không có nghĩa là tất cả mọi người đều sợ Xiển giáo, ví dụ như Tiệt giáo. "A a!

Hay cho một Xiển giáo, hay cho một Kích Chung Kim Tiên, quả nhiên thủ đoạn cao a!" Kim Linh Thánh Mẫu không nhịn được trêu ghẹo nói, trong lời nói đầy rẫy ý châm chọc không thể che giấu.

Chúng tiên phía dưới lại mù mờ không hiểu, nghe lời Kim Linh Thánh Mẫu nói, tựa hồ Quảng Thành Tử và Khẩn Na La hai người vừa luận đạo, lại có ẩn tình khác!

Quảng Thành Tử sắc mặt biến đổi, tức thì quát: "Kim Linh Thánh Mẫu, lời này là ý gì?" Vô Đương Thánh Mẫu khinh thường cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Quảng Thành Tử, chẳng lẽ ngươi không rõ ư?

Hỏi sư tỷ của ta làm gì?" Những người còn lại của Tiệt giáo đều lạnh lùng châm chọc, phun ra hết nỗi uất ức trong lòng.

Kể từ khi Thông Thiên Giáo Chủ lập Tiệt giáo, thu nhận môn đồ rộng rãi, lấy danh Tiệt giáo, "hữu giáo vô loại", trong môn phái đa phần là yêu loại, bởi vậy, tổng bị người Xiển giáo chê cười.

Hôm nay cuối cùng cũng nắm được yếu điểm của Xiển giáo, sao chịu buông tha.

Chúng nhân Tiệt giáo lạnh lùng châm chọc, chúng nhân Xiển giáo đều đen mặt, tức đến tam thi thần bạo khiêu, tranh biện với người Tiệt giáo.

Trong chốc lát, trên yến hội Dao Trì, đệ tử hai giáo tranh chấp không ngừng, thật là náo nhiệt, như chợ búa nhân gian vậy.

Sắc mặt Hạo Thiên và Tây Vương Mẫu hai người càng đen hơn.

Có lẽ... chỉ có thể nhẫn nhịn.

Cứ như vậy, hơn trăm năm sau, một trận yến hội Bàn Đào liền kết thúc không có kết quả, Thiên Đình trở thành trò cười lớn, Hạo Thiên và Tây Vương Mẫu hai người càng mất mặt.

Hạo Thiên Đại Đế dưới sự phẫn nộ, tức thì rời khỏi Thiên Đình, đi về phía Hỗn Độn.

Đồng thời, nhân gian, trải qua hơn trăm năm, Ân Thương đã truyền đến Đế Tân.

Đế Tân này, họ Tử, tên Thụ, lại có tên Tân, nên gọi là Đế Tân.

Đế Tân là tam tử của Đế Ất, vì có công cứu giá, Đế Ất thấy y sức lực vô cùng lớn, có thể nhấc cung lương, lại tài tư mẫn tiệp, Đế Ất cuối cùng truyền ngôi vị cho y.

Đế Tân kế vị, văn có trọng thần thụ thác cô Văn Trọng Thái Sư, võ có Trấn Quốc Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ hai người phò tá triều chính, cần chính yêu dân, thiên hạ Ân Thương lại mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Chương 316

Bởi vậy, Nhân tộc một vẻ phồn vinh.

Thái Sư Văn Trọng này, là một trong Tứ Đại Thân Truyền môn hạ Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt giáo, đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu, tu hành dưới trướng Kim Linh Thánh Mẫu năm mươi năm, là người cương trực không a dua, được tiên đế giao phó trọng trách, bái làm Thái Sư, trong triều Ân Thương rất có uy vọng.

Hôm đó, Văn Thái Sư phụng mệnh đi Bắc Hải tiễu diệt phản tặc, Đế Tân lâm triều, nghe chúng thần tấu báo.

Chợt thấy Thừa tướng Thương Dung xuất ban, cao cử ngọc vật, tấu: "Thần Thương Dung, có việc khải tấu." "Thừa tướng miễn lễ, việc gì?

Mau mau tấu cho cô (ta)." Đế Tân thấy Thừa tướng, liền chỉnh lại thần sắc, vẫy tay ra hiệu.

Thương Dung liền tấu: "Khải bẩm Đại Vương, ngày mai, là ngày Rằm tháng Ba, Đản thần của Nương Nương, xin Đại Vương giá lâm Nữ Oa Cung hạ hương." Kể từ sau chiến tranh Vu Yêu, Nữ Oa mặc nhận hành động đồ sát Nhân tộc của Yêu tộc, khí vận bị đoạt, đến triều Ân Thương, Nhân tộc đã ít người biết đến chuyện Nữ Oa tạo người.

Thương Dung tức thì bẩm báo, Đế Tân nghe xong, liền thấy lời Thương Dung có lý, liền đồng ý đến Nữ Oa Cung hạ hương.

Ngày hôm sau, Rằm tháng Ba, Đản thần Nữ Oa, Đế Tân bày giá đến Nữ Oa Cung.

Sau một hồi lễ tế, Đế Tân liền muốn rời đi, đúng lúc này, một trận

gió lạ thổi qua, lay động sa liêm trong cung, lộ ra thần tượng Nữ Oa.

Đế Tân vừa nhìn thấy, lập tức thần hồn đều đảo điên, đều vứt hết ở sau đầu, không tự chủ được, liền bước đến trước thần tượng.

Từ từ, không nhịn được khẽ ngâm: "Phượng Loan bảo trướng cảnh phi thường, khắc vàng nạm ngọc khéo trang hoàng.

Xa xa núi non xanh màu bích, tung tăng tay áo ánh mây thường.

Lê hoa đẫm lệ tranh kiều diễm, thược dược lồng sương khoe vẻ trang.

Chỉ ước yêu kiều có thể động, đưa về Trường Lạc phụng quân vương." Thơ vừa ra, lập tức có hai thần tử hoan hô khen ngợi.

Cuối cùng, Đế Tân vung tay một cái, nói: "Đã như vậy, liền khắc bài thơ này lên bức tường phấn trong cung điện." Thương Dung lập tức đại kinh, vội vàng can ngăn, nhưng Đế Tân không nghe.

Đợi sau khi Đế Tân đi, Thương Dung vội vàng sai người xóa bài thơ trên tường đi.

Nhưng Thương Dung không biết, vừa đi, những câu thơ bị xóa đi đó, lại lần nữa hiện lên trên bức tường.

Nữ Oa nương nương vào ngày Rằm tháng Ba đã đi đến Vương đình Nhân tộc gặp huynh trưởng Phục Hy thị, nay trở về Nữ Oa Cung, hôm nay là ngày Đản thần được Nhân tộc ghi nhớ, liền muốn xem tình hình Nhân tộc tế bái.

Ai ngờ, vừa mới bước vào Nữ Oa Cung đó, liền thấy những câu thơ trên bức tường...

Lập tức, trời đất vì thế mà chấn động...

Tứ phương vân động!

Đông Hải, Bồng Lai Đảo, trong Bích Du Cung, Thông Thiên

khoanh chân ngồi dưới gốc đào, trên bàn gỗ bên cạnh, một chén trà thơm ngát bốc hơi nghi ngút, thật là tự nhiên, hòa hài.

Đột nhiên, Thông Thiên khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nâng chén trà, nhấp một ngụm, u u nói: "Đã đạo hữu ra chiêu, vậy ta cũng đi gặp, vị Nhân Vương cuối cùng đi." Giây tiếp theo, dưới gốc đào, đã không còn bóng dáng Thông Thiên.

Tựa hồ mọi thứ đều chưa từng thay đổi.

Đồng thời, trong Hỗn Độn, Hạo Thiên quỳ trước Tử Tiêu Cung, cửa cung Tử Tiêu đóng chặt.

Hạo Thiên cuối cùng không nhịn được nữa, khóc lóc hai tiếng, kêu lên: "Lão sư, Lão sư, người cho con về đi, về lại hầu hạ người đi.

Con ở Thiên Đình, không ai để con vào mắt, hình đồng con rối, không bằng về lại hầu hạ Lão sư." Không biết đã qua bao lâu, trong Hỗn Độn, vang lên một tiếng thở dài bất đắc dĩ, "Thôi đi, đứa ngốc, vào đi." Ở Triều Ca, Thông Thiên ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm như tinh thần, tựa như có thể nhìn thấu trời đất, thẳng vào Hỗn Độn vô tận, nhìn mọi thứ trong Tử Tiêu Cung.

Phong Thần Chi Kiếp, Tam giáo đang bị tính kế, cũng đang tính kế Tam giáo và...

Hạo Thiên đó, sau khi vào Tử Tiêu Cung, một phen khóc lóc kể lể, thống thiết tố cáo đệ tử Tam giáo, kiêu ngạo ương ngạnh, không để Thiên Đình vào mắt, Thiên Đình hình đồng hư thiết, có danh thống lĩnh Tam giới, nhưng không có quyền thống lĩnh, ngôi vị Thiên Đế, chi bằng không ngồi.

Hồng Quân Lão Tổ nghe xong, không khỏi thở dài một tiếng, nói: "Thôi đi, thôi đi, ta tự có kế sách, ngươi trở về yên tĩnh chờ tin tốt." Thấy Hạo Thiên muốn nói thêm, Hồng Quân Lão Tổ phất ống tay áo,

nói: "Không cần nói nhiều, đi đi." Hạo Thiên biết không thể nói thêm, liền đáp một tiếng, cung kính hành một lễ, rồi lui ra.

Ngay sau đó, liền quay về Thiên Đình, tạm thời không nhắc tới.

Tại Ngọc Hư Cung núi Côn Luân, vùng Linh Sơn Tây Phương, ngoài Ba Mươi Ba Thiên Oa Hoàng Thiên, Thông Thiên đang ở Triều Ca cùng chư Thánh, Nữ Oa và những người khác đều nhận được truyền âm của Hồng Quân Lão Tổ.

Chương 317

"Chư Thánh và hai vị đạo hữu nhanh chóng đến Tử Tiêu Cung, ta có việc quan trọng muốn thương nghị với các ngươi." Không lâu sau, chư Thánh đều đến, Thông Thiên chậm hơn một bước, mãi mới bước vào cửa điện Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Lão Tổ ngồi trên cao đài, hướng về Thông Thiên chắp tay, nói: "Đạo hữu đến rồi, mời!" Chờ Thông Thiên cùng Nữ Oa và những người khác hành lễ, an tọa xong, Hồng Quân Lão Tổ mới thong thả nói: "Đã người đã tề tựu, bần đạo liền không vòng vo nữa.

Nhân Vương Đế Tân nhân gian, miệt thị Nhân Mẫu Nữ Oa nương nương, chư vị cho rằng, nên xử lý thế nào?" Thông Thiên nghe vậy cười lạnh, nếu không phải ngài đã đi một chuyến Hồng Hoang, e rằng lúc này Hồng Quân đã không như vậy rồi, mà đã bàn bạc nên để những ai lên Phong Thần Bảng rồi.

Ngài không nói không rằng, lạnh lùng bàng quan, chỉ muốn xem, Hồng Quân Lão Tổ cùng những người khác có thể bàn bạc ra được điều gì.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, tức thì lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Ân Thụ vô đạo, không tu đức chính, lấy thơ ca mà tiết độc Nhân Mẫu, hành động này, với cầm thú lông mao vảy giáp, ẩm hóa noãn sinh, có gì khác biệt?

Đương tru!" Chuẩn Đề đạo nhân ăn vận giản dị, một vẻ từ mi thiện mục, lúc này cũng nhảy ra, chắp tay, phụ họa nói: "Loại người như vậy, đương nhiên phải phế bỏ." Ngừng một chút, y quay đầu nhìn về phía Nữ Oa, hỏi: "Nương Nương cho rằng thế nào?" "Bản cung cho rằng, hôn quân vô đạo, không tru, không đủ để dập tắt nộ

hỏa của bản cung." Nữ Oa mặt đầy vẻ hận, nghiến răng đáp một câu.

Lúc này, âm thanh đạm bạc vô tình của Hồng Quân vang lên, "Tốt, đã các ngươi đều cho rằng Đế Tân là hôn quân vô đạo, đương phải phế bỏ.

Hạo Thiên vừa rồi đến cung của ta khóc lóc tố cáo, đệ tử Tam giáo đều không để y vào mắt, Thiên Đế chí tôn, hữu danh vô thực, bởi vậy cầu ta chủ trì công đạo.

Bần đạo muốn lập Tam giới Bát Bộ Ba Trăm Sáu Mươi Lăm vị Thanh Phúc Chính Thần, chức ti Thiên Đình, để Hạo Thiên sai khiến." Ngay sau đó, y tế ra một bảo vật, chỉ thấy kim quang lóe lên, hóa thành một tấm đồ quyển, một cây mộc tiên, phiêu phù trước mặt Hồng Quân.

Hồng Quân Lão Tổ giải thích: "Đây là Thiên Thư Phong Thần Bảng, do một mảnh lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, có thể phong ba trăm sáu mươi lăm lộ chính thần, hai nghìn phó thần, tám vạn bốn nghìn thiên tướng.

Đả Thần Tiên, do thần lực Phong Thần Bảng hóa thành, cầm nó có thể tiết chế các thần được phong trên Phong Thần Bảng." Cái gọi là Phong Thần Lượng Kiếp, lượng kiếp nhân quả dây dưa, đệ tử Xiển giáo thân phạm sát kiếp, cần phải lịch kiếp, những lời này, Hồng Quân Lão Tổ lại không hề nhắc tới.

Y chỉ trưng ra Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, Thông Thiên đại khái đã đoán ra được ý đồ của y.

Không phải vì Thông Thiên mà y "tiên trảm hậu tấu", ném đệ tử Tiệt giáo vào Phong Thần Bảng, rồi sau đó phân phong.

Thông Thiên cười mỉm hỏi: "Dám hỏi đạo hữu, ai nên nhập Phong Thần Bảng đây?" Chư Thánh đều nhìn về phía Hồng Quân Lão Tổ,

nghe ngài nói thế nào.

Liền nghe Hồng Quân Lão Tổ nói: "Người trong Tam giới, phàm những ai chưa nhập Chuẩn Thánh, gặp phải đại kiếp, đều có thể nhập Phong Thần Bảng này.

Kẻ căn tính sâu, thành tiên đạo; kẻ căn tính cạn, thành thần đạo; kẻ căn tính nông cạn hơn nữa, thì ngay cả Đại La thần tiên, cũng hóa thành tro bụi." Thông Thiên cùng chư Thánh, sau khi rời Tử Tiêu Cung, Nữ Oa trở về Oa Hoàng Thiên, sắc mặt âm trầm, tựa hồ có vẻ không vui.

Không lâu sau, nàng vẫy tay gọi đồng tử, ra lệnh hái một quả hồ lô tử thanh sắc từ dây hồ lô trên Bất Chu Sơn.

Nàng lấy bảo hồ lô, phóng ra một đạo bạch quang, bạch quang cao bốn năm trượng, bên trong treo một lá phiên, đại phóng ngũ sắc thần quang, thụy khí ngàn vạn.

Đây chính là một kiện pháp bảo do Nữ Oa dùng tử thanh sắc bảo hồ lô luyện chế thành, tên là Chiêu Yêu Phiên.

Nữ Oa tức thì lay động Chiêu Yêu Phiên, chỉ thấy âm phong từng trận, sầu vân thảm đạm ngưng tụ vạn dặm.

Trong chốc lát, trong Nữ Oa Cung liền yêu khí trùng thiên, quần yêu thiên hạ đều đã đến đây, phủ phục dưới điện, nghe theo pháp chỉ của Nữ Oa.

Nữ Oa tức thì xua đuổi các yêu tộc khác, chỉ giữ lại ba yêu ở mộ Hiên Viên, là một Hồ ly tinh nghìn năm, một Cửu Đầu Trĩ Kê tinh, một Ngọc Thạch Tỳ Bà tinh, ra lệnh cho ba yêu này mê hoặc Đế Tân, phá hoại khí vận Thành Thang.

Không nhắc đến những chuyện khác, Thông Thiên rời khỏi Tử Tiêu Cung, liền quay về Triều Ca, đi về phía vương cung đó.

Lúc này Đế Tân vẫn chưa biết, vì nhất thời bị quỷ mê tâm khiếu, tại Nữ Oa Cung đã đề một bài dâm thi, chọc giận Nữ Oa, nhưng cũng vừa hay cho Xiển giáo Tây Phương giáo một cái cớ, mở ra cái cớ cho Phong Thần Chi Kiếp.

Nhưng Thông Thiên lại biết, bài thơ ở Nữ Oa Cung kia, cũng là kế sách của nhị giáo.

Nếu không phải Thông Thiên đã đi một chuyến Hồng Hoang, trước đó tại Tử Tiêu Cung, e rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác đã lấy lý do Tiệt giáo đa phần là loại lông mao vảy giáp, ẩm hóa noãn sinh, mà đẩy đệ tử Tiệt giáo lên bảng, làm nô lệ Thiên Đình rồi.

Không nói, Thông Thiên ở vương cung Ân Thương, ẩn đi thân hình, diện kiến Đế Tân, chỉ một cái nhìn, lại không nhịn được mà cau mày. "Khí vận Nhân tộc, lại nhiễm một tầng kiếp hôi, quả nhiên..." Trên Bồng Lai Đảo đó, chẳng mấy chốc liền có môn nhân Tiệt giáo thấy Thông Thiên lưu lại câu đối trên cửa, từng người đều không hiểu ý của lão sư là gì? "Khẩn bế động môn, tĩnh tụng Hoàng Đình hai ba quyển.

Thân đầu Tây Thổ, Phong Thần Bảng thượng hữu danh nhân." Chẳng lẽ, sư tôn đang cáo giới chúng ta, đóng chặt động phủ, chớ nên nhúng tay vào chuyện Tây Thổ?

Nhưng Tây Thổ lại có chuyện gì chứ? "Sư mệnh bất khả vi, chúng ta tuân thủ pháp chỉ của sư tôn là được, có gì mà phải bàn?" "Chính xác phải như vậy!" Thông Thiên lưu lại câu đối này, không phải để xem, những môn nhân đệ tử này, có thật sự như tiền thế, từng người đều như bị thi ma chú, xông vào lưỡi đao của môn nhân Xiển giáo mà chịu chết hay không.

Chương 318

Nói thật, Thông Thiên đã tu luyện đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, sánh ngang Thiên Đạo.

Khí vận giáo môn đối với ngài mà nói, đã không còn quan trọng nữa.

Tiệt giáo chỉ cần không bị diệt vong, còn lại, đều không sao cả.

Không, ai dám diệt Tiệt giáo?

Ai có thể diệt Tiệt giáo?

Nhưng trớ trêu thay, đệ tử Tiệt giáo đông đảo, đa phần là yêu tộc, cá rồng lẫn lộn, tuy người đông thế mạnh, nhưng cách đó lại không phải là kế sách lâu dài.

Trận Vạn Tiên Trận của tiền thế chính là minh chứng tốt nhất.

Nhưng thân là Giáo Chủ Tiệt giáo, giáo nghĩa của Tiệt giáo lấy chữ "tiệt" (cắt đứt) làm đầu.

Lại không thể nói, ta không thích những yêu quái này, cút đi!

Chẳng phải đó là một trò cười lớn sao!

Lúc này, Thông Thiên lại muốn gặp Đế Tân một lần, nói chuyện tử tế, bởi vậy, liền bỏ đi thuật ẩn thân, lộ diện trong tẩm cung của Đế Tân.

Một lát sau, Đế Tân trở về tẩm cung, trên mặt hiện rõ vẻ vui mừng không thể kìm nén.

Kể từ khi thấy thần tượng Nữ Oa nương nương trong Nữ Oa Cung, y liền ngày đêm tơ tưởng, ăn không biết vị, đêm không ngủ được.

Hôm nay, Phí Trọng Vưu Hồn tấu, con gái của chư hầu Tô Hộ, quốc sắc thiên hương, không thua kém Nữ Oa nương nương, bởi vậy, trong lòng Đế Tân đã bắt đầu vô cùng kỳ vọng.

Nhưng ai ngờ, vừa mới bước vào tẩm cung, liền thấy trên bảo tọa, ngồi một đạo nhân, lông mày như kiếm, dáng vẻ thanh niên, toàn thân khí thế bức người, tựa như một thanh bảo kiếm sắc bén.

Quan trọng nhất, tẩm cung của y, lại có một nam nhân, hỏi nam nhân nào có thể nhịn được?

Đế Tân tức thì đại nộ, gầm lên: "Kẻ nào?

Dám nửa đêm xông vào tẩm cung của cô (ta)?

Người đâu, người đâu!" Nhìn Đế Tân gào thét ầm ĩ, Thông Thiên bất đắc dĩ cười một tiếng, liền mỉm cười nhìn Đế Tân kêu gào, thấy Đế Tân đã mất bình tĩnh, sao lại gọi người đến đây?

Đế Tân kêu gọi nửa ngày, lại không thấy giáp sĩ nào vào điện, lập tức biết đã gặp phải người phi phàm, trầm ngâm một lát, rồi long hành hổ bộ bước tới, hỏi: "Không biết tiên đạo từ phương nào đến?

Tìm cô (ta) có việc gì?" "Hắn so với Hiên Viên kém một chút, nhưng đã có thể so với Thiếu Hạo Đường Nghiêu năm đó." Thông Thiên lại đột nhiên khẽ cười một tiếng, nói. "Rốt cuộc là ai?" Đế Tân sắc mặt biến đổi, ánh mắt phức tạp nhìn Thông Thiên. "Di?" Thông Thiên lại kinh ngạc một tiếng, nhìn Đế Tân, đột nhiên lại ha ha cười lớn, nói: "Đế Tân, không ngờ, bần đạo lại coi thường ngươi rồi." Ngừng một chút, Thông Thiên trực tiếp nói rõ thân phận của mình.

Đế Tân tức thì mắt trợn tròn miệng há hốc, không thể tin nổi nhìn Thông Thiên.

Hồi lâu, mới phản ứng lại, vội vàng bái đổ trên đất, miệng hô Thánh Phụ, ngay sau đó cung kính nói: "Không biết Thánh Phụ giáng

lâm, Đế Tân mạo phạm Thánh Phụ, tội đáng chết!" "Tội của ngươi, không phải ở chỗ mạo phạm ta, mà ở chỗ...

Đế Tân, ta hỏi ngươi, chuyện Nữ Oa Cung, là vì sao?

Con gái Tô Hộ, lại là vì sao?" Đế Tân đang phủ phục trên đất tức thì mồ hôi lạnh chảy ròng, ngay cả thở mạnh cũng không dám, ngay cả trước mặt Văn Trọng Văn Thái Sư cũng không sợ hãi kinh hoàng như vậy. "Thôi được, đứng dậy đi, chuyện Nữ Oa Cung, là Thánh nhân ra tay, bị mê hoặc cũng là chuyện bình thường." Thông Thiên chỉ cảnh cáo một lần thôi, tuy Đế Tân là Nhân Vương, nhưng, trước mặt Thông Thiên, ngay cả Tam Hoàng Phục Hy Thần Nông Hiên Viên, cũng không dám càn rỡ, huống chi là một Nhân Vương nhỏ bé. "Thánh nhân!" Đế Tân toàn thân chấn động, trong lòng một đoàn nộ hỏa đang điên cuồng trỗi dậy, Thánh nhân lại dám nhúng tay vào chuyện Nhân tộc. "Chuyện này không cần quản nhiều, nói cho ta biết, Nhân Vương nên làm gì?" Đế Tân đang thầm phẫn nộ, nghe Thông Thiên hỏi, lập tức ngẩng đầu, nhìn thẳng Thông Thiên, như thể bày tỏ chí khí, nói: "Thánh Phụ ở trên, thân là Nhân tộc, Tử Thụ tuyệt không dám quên, Tân nguyện Nhân tộc ta xương thịnh, nguyện Nhân tộc ta vĩnh tồn, nguyện Nhân tộc ta... vĩnh viễn không còn phải nhìn sắc mặt đám thần tiên trên trời nữa." "Rất tốt, hãy nhớ lời của ngươi.

Nếu không, bần đạo nhất định sẽ cho ngươi biết thủ đoạn của ta." "Đế Tân không dám!" Xoẹt ~!

Chương 319

Một tiếng kiếm minh thanh lượng vang lên, một thanh bảo kiếm kim sắc, từ trên hư không hạ xuống, cắm vào dưới chân Đế Tân, tản mát vô tận kim quang, không ngừng chấn động, chiếu sáng cả tẩm cung.

Một lát sau mới quang mang tán hết, lộ ra chân dung bảo kiếm.

Thân kiếm màu vàng kim, một mặt khắc sơn xuyên thảo mộc, một mặt khắc nhật nguyệt tinh thần, tản mát khí tức hoàng hoàng tôn quý. "Nhân Hoàng Kiếm!" Đế Tân tức thì kinh hô, thanh kiếm đó, chính là Nhân Hoàng Kiếm.

Thông Thiên ra tay, chính là để chuẩn bị cho ba yêu ở mộ Hiên Viên đó.

Đây là kế sách của Thông Thiên, một Thương Vương anh minh thần võ, cần phải hỏi, Xiển giáo làm sao có thể đoạt thiên hạ?

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung, lúc này trong đại điện, không khí trầm muộn, Thập Nhị Kim Tiên môn hạ Ngọc Hư đều không dám thở mạnh.

Bởi vì lúc này, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đen đáng sợ.

Trên yến hội Bàn Đào Dao Trì, đệ tử Xiển giáo mất mặt lớn, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn coi trọng thể diện làm sao chịu nổi.

Lâu sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Quảng Thành Tử hồi sơn, diện bích mười năm, để chịu trừng phạt." "Đệ tử lĩnh tội, tạ ơn Sư tôn!" Quảng Thành Tử vội vàng phủ phục khấu bái.

Chúng nhân trong điện đều thở phào nhẹ nhõm, biết Nguyên Thủy

Thiên Tôn trừng phạt nhỏ, tức giận đã tiêu đi được hơn nửa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng liếc nhìn chúng nhân trong điện, chậm rãi nói: "Bần đạo vừa từ Tử Tiêu Cung trở về, Sư Tổ các ngươi ngôn đạo, lượng kiếp lần này, là thần tiên sát kiếp, chúng tiên bất kể xuất thân, căn nguyên nào, những ai chưa nhập Hỗn Nguyên Chuẩn Thánh, đều sẽ nhập kiếp.

Người ứng kiếp, căn tính sâu thì thành tiên đạo, căn tính nông cạn thì thành thần đạo, căn tính nông cạn hơn nữa, thì hồn phi phách tán." Chúng nhân Ngọc Hư Cung đều đại kinh thất sắc, Quảng Thành Tử cũng không còn bận tâm vừa rồi phạm lỗi, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn không vui, vội vàng hỏi: "Dám hỏi Sư tôn, thần đạo là gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc mắt trách móc Quảng Thành Tử một cái, mới nói: "Vì trên Bàn Đào Hội đó, đệ tử Tam giáo đấu pháp, Hạo Thiên Đại Đế trong lòng bất mãn, bởi vậy đến Tử Tiêu Cung tìm Sư Tổ các ngươi khóc lóc tố cáo.

Lại vì lượng kiếp đã đến, thần tiên sát kiếp, bởi vậy, Sư Tổ Hồng Quân Lão Tổ các ngươi muốn lập Phong Thần Bảng, sách phong chư thiên ba trăm sáu mươi lăm lộ chính thần, để Thiên Đình, Hạo Thiên sai khiến, ước thúc." Chúng tiên Xiển giáo trong điện đều biến sắc mặt, thần đạo, với nô lệ có gì khác biệt?

Huống chi, không lâu trước đó vừa mới đắc tội Hạo Thiên Đại Đế, nếu rơi vào tay y, há có thể có trái ngọt mà ăn!

Đại đệ tử ngoại môn Nam Cực Tiên Ông liền nói: "Sư tôn, Xiển giáo môn hạ chúng ta, không đến mười người, đương nhiên không nên nhập bảng, chỉ có người của Tiệt giáo..." "Không sai, Nam Cực Tiên Ông nói có lý.

Người của Tiệt giáo đó, đa phần là loại lông mao vảy giáp, ẩm hóa noãn sinh, hợp lẽ nên lên bảng." Quảng Thành Tử nghe vậy, mặt

mang vẻ hận thù nói. "Tuyệt đối không được nói càn." Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên một tia tán thưởng, nhưng lại trầm mặt xuống, quát một tiếng, ngay sau đó nói: "Quảng Thành Tử, Phong Thần đại kiếp sắp đến, chính là lúc cần dùng người, hình phạt diện bích mười năm kia, đợi sau Phong Thần kiếp rồi hãy bàn." Quảng Thành Tử đại hỉ, vội vàng tạ ơn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói: "Ân Thụ vô đạo, lại dám ô uế Đại Địa Chi Mẫu Nữ Oa nương nương, khí vận Thành Thang ảm đạm, đương nhiên sẽ mất thiên hạ, đây là thiên ý, khí số đã định.

Tuy nhiên, minh quân không thể không có hiền thần phò tá.

Khương Tử Nha, Thân Công Báo, hai người nhập Xiển giáo chúng ta hơn bốn mươi năm, đều có tướng Phi Hùng.

Ta muốn trong hai người chọn một người chấp chưởng Phong Thần, hai người cho rằng thế nào?" Ở phía sau chúng tiên Xiển giáo, một lão giả tóc bạc râu dài đã làm "tiểu trong suốt" rất lâu và một đạo sĩ tinh minh liền vội vàng hô hoán vượt qua đám đông, bái đổ trên đất, miệng xưng Sư tôn vạn phúc.

Chính là Khương Tử Nha và Thân Công Báo hai người đó.

Khương Thân hai người nhập Ngọc Hư Cung hơn bốn mươi năm.

Thân Công Báo đã có tu vi Thiên Tiên, Khương Tử Nha lại tư chất ngu độn, ngay cả tiên đạo cũng chưa nhập.

Nhưng bất kể Thân Công Báo hay Khương Tử Nha, tự nhiên không dám làm trái ý Nguyên Thủy Thiên Tôn, huống chi Nguyên Thủy Thiên Tôn tựa hồ muốn giao trọng trách cho hai người.

Hai người đó lý nào có đạo lý từ chối, tức thì vội vàng ứng thừa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vuốt râu bạc, khẽ mỉm cười, nói: "Đã như vậy, hai người các ngươi tức khắc hạ sơn, đi tìm minh chủ đi."

Hai người liền hạ sơn, nhưng sau khi hạ sơn, tức thì phân đạo dương tiêu, mỗi người đi tìm cơ duyên.

Thân Công Báo cưỡi một con hổ trán trắng, cưỡi vân đầu, đang đi về phía Triều Ca, đô thành Ân Thương.

Đi được nửa đường, lại đột nhiên không khống chế được vân đầu, rơi xuống.

Thân Công Báo vừa tức vừa giận không thôi, đang định quát mắng hổ trán trắng, lại thấy trước mặt đứng một đạo nhân, một bộ đạo bào trắng như trăng, lông mày như kiếm, mặt đầy khí thế bức người, chính là Thông Thiên.

Thân Công Báo đại kinh, vội hỏi: "Đạo hữu là ai, vì sao lại đánh ta rớt vân đầu, có biết sư phụ của ta là ai không?" Thông Thiên cười mỉm nhìn Thân Công Báo, nói: "Ta hỏi, tự khắc biết sư phụ ngươi là ai.

Chương 320

Nhưng cho dù sư phụ Nguyên Thủy Thiên Tôn ngươi ở đây, gặp ta, cũng phải gọi ta một tiếng đạo huynh, bần đạo là ai ư?" "Công Báo không biết Thánh nhân giá lâm, mạo phạm Thánh nhân, xin Thánh nhân thứ tội." Thân Công Báo kinh hãi đứng bật dậy, vội vàng quỳ phục trên đất, mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán.

Thông Thiên hứng thú nhìn y, hỏi: "Vậy cái sự cơ linh và thủ đoạn khi đấu pháp với sư huynh Khương Tử Nha của ngươi đâu rồi?" Thân Công Báo trong lòng bất đắc dĩ, nhưng nửa điểm cũng không dám biểu lộ, cười hắc hắc, nói: "Thánh nhân cười rồi, Công Báo làm sao dám càn rỡ trước mặt Thánh nhân!" "Thức thời đấy, yên tâm đi, bần đạo hôm nay tìm ngươi, là để ban cho một trường cơ duyên." Thông Thiên nói ra ý đồ của mình.

Thân Công Báo đại kinh, tức thì vội vàng tạ ơn: "Công Báo tạ ơn Thánh nhân lão gia đã chiếu cố, cảm kích vô cùng, không biết lấy gì báo đáp.

Nhưng, Công Báo đã bái sư Nguyên Thủy sư tôn, làm sao có thể..." Thông Thiên sớm đã biết Thân Công Báo sẽ không đồng ý, cho dù đồng ý, cũng không phải xuất phát từ chân tâm, ngài cũng không tức giận, mỉm cười nói: "Thân Công Báo, ngươi có biết sư huynh Khương Tử Nha kia, sư phụ Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ban cho loại bảo bối nào hộ thân không?" Ban bảo bối?

Bảo bối?

Có thể khiến đại lão Thông Thiên Tôn gọi là bảo bối, đó phải là loại bảo bối gì chứ!

Thân Công Báo ngẩn người, tức thì trong lòng đố hỏa bùng lên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cư nhiên ban cho Khương Tử Nha bảo bối hộ thân, còn mình lại không có gì, thật đáng hận a!

Y không hề nghi ngờ Thông Thiên nói dối, bởi vì cách đó quá ngu xuẩn.

Cuối cùng, Thân Công Báo bái Thông Thiên làm sư, là loại chân tâm thực ý đó.

Vì Thông Thiên đã che giấu thiên cơ, nên Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn chưa biết, quân cờ quan trọng nhất trong kế sách của Tiệt giáo, đã mất khống chế. "Thân Công Báo, có biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ban bảo bối gì cho Khương Tử Nha chưa?" Thấy Thân Công Báo vẻ mặt đầy phẫn hận, Thông Thiên quyết định thêm dầu vào lửa. "Đệ tử không biết." Thân Công Báo sắc mặt không được tốt lắm. "Bần đạo có nghe, Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho Khương Tử Nha, chính là một cây bảo kỳ, tên là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Bảo vật này thuộc hàng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một khi triển khai, kim liên vạn đóa, vạn vật khó phá, chư tà thối lui, vạn pháp bất xâm." Nghe vậy, Thân Công Báo tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Tuy biết Nguyên Thủy Thiên Tôn thiên vị, nhưng không ngờ lại thiên vị đến mức ban trọng bảo như vậy cho Khương Tử Nha, còn mình thì không có gì.

Bề ngoài, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn chọn một trong hai người chấp chưởng đại nhiệm Phong Thần, công bằng công chính, nhưng thực tế, e rằng đã chọn Khương Tử Nha rồi!

Thông Thiên tự nhiên biết rõ suy nghĩ của Thân Công Báo, lập tức khinh thường cười một tiếng, nói: "Thân Công Báo, chẳng qua chỉ là một cuộc Phong Thần nho nhỏ, cũng khiến ngươi phải bận tâm mất ăn mất ngủ như vậy?" "Nếu có lòng, thì hãy khiến Phong Thần không thành, gà bay chó chạy, há chẳng sướng sao?" "Sư tôn nói phải, đệ tử

nhất định sẽ khiến gà bay chó chạy, phí công một tràng." Thân Công Báo biết Thông Thiên nhận mình làm đồ đệ là có mục đích, nhưng không để tâm.

Ngay sau đó, Thông Thiên liền phân phó Thân Công Báo giám sát Khương Tử Nha, có chuyện gì thì báo cho mình biết.

Xong xuôi, Thông Thiên lấy ra một cây bảo kỳ, mặt kỳ màu đen huyền, chính là Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, cùng thuộc Ngũ Hành Kỳ Tiên Thiên với Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Cây kỳ này khi Thông Thiên vừa đến Hồng Hoang đã được Hệ thống ban thưởng, chỉ là không bị Thông Thiên dùng để luyện Chứng Đạo Kiếm, bây giờ Thông Thiên lại lấy bảo vật này ra, cốt là để thu mua Thân Công Báo. "Đây là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, cũng thuộc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ban cho ngươi phòng thân.

Hãy nhớ kỹ, Bần đạo không phải là lão già Nguyên Thủy kia, keo kiệt bủn xỉn." Thân Công Báo nhận Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, lập tức cảm động đến suýt khóc.

So với Thông Thiên, Nguyên Thủy làm sư phụ, quả thực là một trời một vực!

Hắn trịnh trọng khấu đầu, rưng rưng nói: "Đệ tử đa tạ sư tôn ban bảo!" "Đi đi!" Đợi Thân Công Báo rời đi, Thông Thiên nhìn về hướng Côn Luân Sơn, lạnh lùng cười một tiếng.

Hắn nhớ lại Phong Thần đại chiến kiếp trước, Thân Công Báo quả thực rất "độc", một câu "Đạo hữu thỉnh lưu bộ" đã hại chết hơn nửa môn nhân Tiệt giáo.

Với cảnh giới Thông Thiên hiện giờ, làm sao không đoán được, Thân Công Báo kiếp trước phản bội Xiển giáo, nhập Tiệt giáo, tám phần là do Nguyên Thủy Thiên Tôn phân phó.

Hắn muốn xem, không có Thân Công Báo tên nhị ngũ tử này, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn có kế sách gì?

Tiễn Thân Công Báo đi, Thông Thiên liền quay về Bồng Lai Đảo, tạm thời không nói đến.

Lại nói về vùng Ký Châu, có một hầu quốc, quốc quân họ Tô, tên Hộ.

Vài ngày trước, tám trăm chư hầu thiên hạ đều đến Triều Ca triều Thương, nhưng Tô Hộ vì không tặng quà cho hai sủng thần của Đế Tân là Phí Trọng và Vưu Hồn, nên đã chọc giận hai người này.

Hai kẻ bêu xấu trước mặt Đế Tân, khiến Đế Tân muốn nạp con gái Tô Hộ là Tô Đát Kỷ vào cung thị quân.

Chương 321

Tô Hộ không đồng ý, tại ngoài Ngọ Môn, đề mười sáu chữ phản thi.

Bài thơ viết: "Quân hỏng thần cương, có bại ngũ thường.

Ký Châu Tô Hộ, vĩnh bất triều Thương." Ngay sau đó, liền suất lĩnh chúng tướng dưới trướng, phản ra khỏi Triều Ca.

Trận chiến đầu tiên của Phong Thần Chi Kiếp, liền vào lúc này khai mở.

Không nói Tô Hộ phản Thương, không lâu sau, Đế Tân liền lệnh Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ và Tây Bá Hầu Cơ Xương hai người phụng chỉ thảo phạt.

Tô Hộ giữ thành cố thủ, giao chiến với Sùng Hầu Hổ không được mấy ngày, vùng Ký Châu liền nguy cấp.

Tây Bá Hầu Cơ Xương lúc này tiến ngôn, khuyên can Tô Hộ, Tô Hộ bất đắc dĩ, chỉ đành dâng hàng biểu, hiến nữ đầu hàng.

Vài ngày sau, Tô Hộ đích thân hộ tống ái nữ đi về Triều Ca, mất hơn một tháng đường, cuối cùng cũng đến Triều Ca.

Nhưng không biết, ái nữ Tô Đát Kỷ của y, tại dịch trạm Ân Châu, đã bị hồ ly tinh ngàn năm do Nữ Oa Nương Nương phái xuống giết chết, và thay thế.

Tô Hộ hiến nữ vào Triều Ca, từ dịch trạm đặt chân, tự có người vào triều bẩm báo, Đế Tân tự thấy có lỗi với Tô Hộ, liền bảo Tô Hộ ngày mai vào triều kiến quân, để giải hòa hiểu lầm giữa quân thần.

Ngày hôm sau, trong Long Đức Điện, quân thần sớm triều nghị sự, bỗng có người xuất ban khải bẩm, Đế Tân lập tức tuyên triệu, gọi Tô

Hộ vào triều cận kiến.

Lại nói Tô Hộ tiến vào Long Đức Điện, lập tức quỳ xuống khấu đầu, nói: "Tội thần Tô Hộ, đáng chết vạn lần, xin Bệ hạ giáng tội!" Chưa đợi Đế Tân mở miệng, thừa tướng Thương Dung bên cạnh vội đứng ra tấu: "Đại Vương, tội của Tô Hộ, tuy tội đại ác cực, lý đương chính pháp, nhưng, cũng tình có thể tha, huống hồ nay hiến nữ chuộc tội, xin Đại Vương khoan hồng chiếu cố." Phí Trọng bên cạnh cũng đứng ra tấu: "Khải bẩm Đại Vương, Tô Hộ đã hiến nữ, không bằng Bệ hạ trước tiên tuyên triệu con gái y cận kiến, nếu quả thật dung mạo xuất chúng, phẩm hạnh đoan chính, thì tha tội cho y, nếu phóng đại lời y, thì liền cùng con gái y một đạo, đẩy ra ngoài Ngọ Môn chém đầu thị chúng, để chính quốc pháp, như thế nào?" Mục đích của Phí Trọng, chính là để báo thù Tô Hộ, hắn cũng chưa từng thấy Tô Đát Kỷ, không biết dung mạo nàng thế nào, nếu không hợp ý Đế Tân, vậy thì, chết sẽ không chỉ có một mình Tô Hộ.

Có thể thấy lòng dạ hắn độc ác. "Cô khi nào, muốn trị tội Tô Hộ rồi?" Chính vào lúc này, một câu nói lạnh nhạt của Đế Tân truyền ra, khiến tất cả mọi người đều ngẩn người, đều không hiểu, lời Đế Tân có ý gì?

Nhanh chóng, Tô Đát Kỷ tiến điện, quả nhiên quốc sắc thiên hương, bế nguyệt tu hoa, tựa tiên nữ Cửu Thiên giáng trần từ Dao Trì, Hằng Nga trên cung trăng, mi mắt như làn thu thủy uyển chuyển, mỗi cái nhíu mày mỗi nụ cười, tràn đầy phong tình, mọi người trong điện đều tâm thần xao động.

Trên long ỷ, Đế Tân lại mắt mở trừng trừng, giận quát một tiếng: "Yêu nghiệt to gan, dám phóng túng trong vương điện nhân tộc, đáng tội gì!" Xoang ~!

Một tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên, kim quang vạn đạo, khí

tức hoàng hoàng quý không thể tả, một đạo kim sắc kiếm quang mãnh liệt chém thẳng vào người Đát Kỷ, "Oa" một tiếng kêu thét chói tai, vang vọng trong đại điện, tất cả mọi người đầu óc dường như bị búa tạ đập nát, vô cùng khó chịu, một luồng hàn phong sắc lạnh ập đến, tất cả mọi người chỉ cảm thấy rợn tóc gáy. "Phốc thông" một tiếng, tất cả mọi người thấy, Tô Đát Kỷ mỹ lệ động lòng người, quốc sắc thiên hương kia, đã biến thành một con hồ ly chín đuôi ngã vật ra đất.

Đế Tân tay cầm một thanh bảo kiếm màu vàng, khí tức quanh thân dũng động, toát ra khí thế tôn quý bất phàm.

Thanh kiếm kia...

Thừa tướng Thương Dung toàn thân run rẩy, không kìm được kinh hô: "Nhân Hoàng Kiếm!" Tất cả mọi người đồng loạt chấn động, có thể không biết chư thiên thần ma, nhưng tuyệt đối không thể không biết Nhân Hoàng Kiếm là gì.

Đế Tân cao giơ Nhân Hoàng Kiếm, vẻ mặt thành kính, gật đầu nói: "Không sai, đây chính là Chí Bảo Khí Vận Nhân Tộc - Nhân Hoàng Kiếm.

Do Thánh Phụ Thông Thiên Giáo Chủ ban tặng!" Phốc thông!

Phốc thông!

Trong Long Đức Điện, lập tức dưới sự dẫn đầu của thừa tướng Thương Dung, tất cả mọi người quỳ rạp xuống đất, sơn hô Thánh Phụ vạn phúc, khí thế như triều, như sóng.

Một lúc lâu sau, đợi tất cả mọi người ngừng hô, Thương Dung kích động nói: "Đại Vương có được chí bảo này, thực sự là Thánh Phụ long ân, không quên nhân tộc ta.

Thần xin thỉnh, Đại Vương đương suất lĩnh quần thần, tắm gội trai giới ba ngày, sau đó vào Thánh Phụ Cung, tế bái Thánh Phụ, để tạ

ân Thánh Phụ, mong Đại Vương ân chuẩn!" "Lời khanh tấu, rất hợp ý cô, chuẩn tấu!" Đế Tân tự nhiên sẽ không từ chối.

Ngay sau đó, ánh mắt Đế Tân liền nhìn xuống ba người Tô Hộ, Phí Trọng và Vưu Hồn đang quỳ rạp trong điện một lúc lâu, mới nói: "Tô Hộ không phân biệt được yêu tà, tha tội cho y.

Huống hồ, chuyện này là do cô khinh suất, do Phí Trọng và Vưu Hồn hai người gièm pha mà ra.

Hai người bị giáng một cấp, để xem xét về sau.

Cô cũng sẽ bế cốc ba ngày, để tự trừng phạt." "Bãi triều!" Đế Tân tự mình bỏ đi, căn bản không cho chúng thần thời gian phản ứng.

Hắn biết, tự mình trừng phạt Thương Dung, Hoàng Phi Hổ và những người khác nhất định sẽ ngăn cản.

Chương 322

Còn về Phí Trọng và Vưu Hồn bị giáng chức, ước chừng Thương Dung và những người khác không vỗ tay reo hò là may rồi.

Trong Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Lão Tổ đang cố gắng áp chế Thiên Đạo đột nhiên nhíu mày, kinh ngạc thốt lên: "Khí vận nhân tộc bị ô uế, sao lại trở nên thanh chính?

Chẳng lẽ..." "Thông Thiên!" "Sư huynh, giờ phải làm sao đây?" "Thông Thiên, thực sự muốn đoạn tuyệt tình nghĩa sao?" Trong một khoảng khắc, hai vị trên Côn Luân Sơn, hai vị ở Tây Phương Linh Sơn, và vị ở Oa Hoàng Thiên ngoài ba mươi ba tầng trời, đều phát hiện khí vận nhân tộc biến hóa, mỗi người có phản ứng riêng.

Tạm không nói, lại nói ba ngày sau, chúng thần Ân Thương, cùng với xa giá Đế Tân, đi đến Thánh Phụ Cung.

Trong thành Triều Ca, người người đều đã biết việc làm của Đế Tân, đều khen ngợi Đế Tân là minh quân thánh hiền, biết lỗi có thể sửa, có thể phân biệt trung gian, nên Thánh Phụ cũng biết được, đã ban xuống Nhân Hoàng Kiếm.

Vì vậy, bách tính Triều Ca đều chen chúc hoan nghênh, tiếng khen ngợi không ngừng.

Nhưng trong đám bách tính, lại có một lão đạo sĩ nhíu mày không ngừng.

Lão đạo sĩ không ai khác, chính là Khương Tử Nha, từ Côn Luân Sơn hạ sơn, tìm kiếm minh chủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ám chỉ cho y, Ân Thụ vô đạo, đương mất thiên hạ, phượng minh Kỳ Sơn, Tây Chu đã sinh thánh chủ, nên

lệnh y âm thầm kết giao với hiền thần Ân Thương, để sau này Tây Chu phạt Trụ làm nền tảng.

Nhưng hiện tại xem ra, Đế Tân tuy ở cung Nữ Oa đề thơ tiết độc thần linh, nhưng biết lỗi có thể sửa, điều thiện không gì lớn hơn.

Huống hồ, Đế Tân đã được Thánh Phụ Thông Thiên Giáo Chủ công nhận, ban xuống Nhân Hoàng Kiếm, ai có thể lay chuyển địa vị của y?

Quả thực là một đề bài chết người!

Không còn cách nào, Khương Tử Nha đành ở lại Triều Ca, chờ đợi thời cơ.

Chớp mắt, đã bảy năm trôi qua, Khương Tử Nha vẫn chưa tìm được cơ hội.

Lại nói ở vùng biển Đông Hải, tại Trần Đường Quan, lại xảy ra một chuyện kỳ lạ.

Chuyện này, phải kể từ ba năm trước.

Lại nói Trần Đường Quan, nằm ở một cửa ải hiểm yếu bên bờ Đông Hải.

Trong quan có một Tổng Binh Quan, họ Lý, tên Tịnh.

Từ nhỏ đã tầm chân phóng đạo, bái Độ Ách Chân Nhân ở Cửu Đỉnh Thiết Xoa Sơn làm sư phụ, học được Ngũ Hành Độn Thuật.

Vì tiên đạo khó thành, nên xuống núi phò tá minh quân, nhậm chức Tổng Binh Trần Đường Quan.

Vợ cả của Lý Tịnh là Ân Thị sinh được hai con trai.

Trưởng tử tên Kim Tra, thứ tử Mộc Tra.

Hai con trai đều từ nhỏ bái sư tiên Xiển giáo, tu hành cùng sư phụ

trên núi.

Ân Thị, ba năm sáu tháng trước đã mang thai.

Lý Tịnh vui mừng khôn xiết, ai ngờ, phu nhân Ân mang thai, lại ba năm không thể sinh nở, trong Trần Đường Quan, ai ai cũng xưng kỳ lạ.

Một hôm, phu nhân Ân nằm mộng vào một cung điện, chỉ thấy cung điện kia bồng bềnh phiêu diêu trên mây mù, vàng son lộng lẫy không giống chốn phàm trần.

Du ngoạn một vòng, phu nhân Ân lại thấy một nữ tử cao quý đoan trang, nằm nghiêng trên ghế quý phi, nhưng không nhìn rõ mặt.

Đợi đến gần muốn nhìn rõ, liền một trận hoảng hốt, tỉnh giấc mộng.

Không nói gì thêm.

Sáng sớm hôm sau, phu nhân Ân cùng Lý Tịnh chia sẻ.

Chưa đến chính ngọ, Ân Thị cuối cùng cũng có dấu hiệu chuyển dạ, không lâu sau, liền lâm bồn, một hồi bận rộn, trong sản phòng, dị hương tràn ngập, một luồng hồng quang bao phủ, lại đản sinh ra một quả cầu thịt.

Lý Tịnh kinh hãi xen lẫn phẫn nộ, lập tức hô yêu quái, rút trường kiếm ra, liền chém quả cầu thịt.

Chương 323

Bên trong lại nhảy ra một đứa trẻ bụ bẫm.

Lý Tịnh lập tức không biết phải làm sao.

Ngày hôm sau, hạ nhân vào báo cáo, nói có một đạo giả cầu kiến.

Lý Tịnh vội mời y vào khách sảnh tiếp đãi.

Đạo giả liền tự giới thiệu, cười nói: "Lý tướng quân, Bần đạo có lễ.

Bần đạo là Thái Ất Chân Nhân ở Kim Quang Động núi Càn Nguyên.

Vì quý tam công tử có duyên với Bần đạo, nên đến đây thu y làm đồ đệ, không biết Lý tướng quân ý hạ thế nào?" Chưa đợi Lý Tịnh đáp lời, hạ nhân lại báo cáo, lại có một đạo nhân cầu kiến.

Lý Tịnh kinh ngạc, vội mời người vào.

Đạo giả mặt đen râu rậm, thân hình khôi ngô, sau khi kiến lễ với Lý Tịnh, liền tự báo gia môn nói: "Bần đạo là Triệu Công Minh thuộc Tiệt giáo môn hạ, ở La Phù Động núi Nga Mi.

Hôm nay thấy cảnh, đặc biệt thu tam tử của ngươi làm đồ đệ." Lý Tịnh ngẩn người, sau đó vẻ mặt khó xử, hai người đều vì tam tử, thật khó xử lý.

Lý Tịnh cảm thấy khó xử, sắc mặt Thái Ất Chân Nhân không được tốt lắm, trong lòng không vui, thầm mắng Lý Tịnh không biết trọng thị, nhưng lại không thể không mở miệng nói: "Lý tướng quân, theo Bần đạo được biết, trưởng tử Kim Tra của ngươi, bái Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn ở Vân Tiêu Động núi Ngũ Long làm sư phụ.

Thứ tử Mộc Tra, bái Phổ Hiền Chân Nhân ở Bạch Hạc Động núi Cửu Cung làm sư phụ.

Hai người này, đều là sư đệ của ngô." Nói xong, phất râu khẽ cười một tiếng, đã nắm chắc trong tay.

Ý của lời này là, hai đứa con trai của ngươi đều đã bái vào môn hạ Xiển giáo ta, là sư đệ của ta, đứa con thứ ba của ngươi không bái ta làm sư phụ, không được.

Huống hồ, không vì những lý do khác, cũng phải vì hai đứa con trai của ngươi mà suy nghĩ chứ!

Không sợ bị người ta gây khó dễ sao? "..." Sắc mặt Lý Tịnh có chút không được tốt.

Triệu Công Minh thấy vậy, cười lạnh hai tiếng, hừ lạnh nói: "Hay cho một Xiển giáo.

Nếu theo lời đạo hữu này, sư phụ ta Thông Thiên, là Thánh Phụ Nhân Tộc.

Tam tử của Lý tướng quân bái ngô làm sư phụ, chẳng phải là trèo cao sao." Lời vừa ra, Lý Tịnh và Thái Ất Chân Nhân hai người đồng loạt biến sắc.

Thái Ất Chân Nhân tức giận.

Lý Tịnh thì kinh hỉ, lập tức hướng Thái Ất Chân Nhân chắp tay, nói: "Bần đạo tạ ơn ý tốt của tiên trưởng, chỉ là, tam tử của ngô, lại có duyên với vị Triệu Công Minh đạo trưởng này." Thái Ất Chân Nhân sắc mặt xanh mét, nhìn Lý Tịnh, cười lạnh liên tục: "Tốt!

Tốt lắm!" Cười xong, rút bảo kiếm đeo sau lưng ra, nhìn Triệu Công Minh, nói: "Triệu Công Minh đạo hữu, đã như vậy, Bần đạo cũng không muốn Lý tướng quân khó xử.

Ta hai người tỷ thí một trận, nếu may mắn thắng, Bần đạo liền rời đi, tuyệt không oán ngôn, như thế nào?" Triệu Công Minh cười lạnh, hay cho một tiên nhân Xiển giáo vô sỉ, lập tức lấy ra một cây kim tiên, nói: "Có gì không dám?

Bần đạo liền xin lĩnh giáo thủ đoạn của người Xiển giáo, xem có dày như da mặt không?" Thái Ất Chân Nhân mặt không đổi sắc, dường như coi lời châm chọc của Triệu Công Minh như không nghe thấy.

Vung kiếm ra khỏi khách sảnh, Triệu Công Minh vội vàng đi theo, hai người cưỡi mây, đứng đối diện nhau trên không Lý phủ.

Thái Ất Chân Nhân dùng trường kiếm chỉ, nói: "Đạo hữu, Bần đạo nhường tiên thủ." "Cứ đi trước đi, đỡ phải có người nói, Bần đạo lấy lớn hiếp nhỏ." Đối với sự vô sỉ của Thái Ất Chân Nhân, Triệu Công Minh đã lĩnh giáo rồi, lần này lại châm chọc y.

Ai ngờ, Thái Ất Chân Nhân lại không nói không rằng, giơ kiếm đâm thẳng về phía Triệu Công Minh. "Tốt lắm." Triệu Công Minh vung kim tiên trong tay, liền cùng bảo kiếm của Thái Ất Chân Nhân va vào nhau, phát ra tiếng kim thiết.

Ngay sau đó, xoay người, kim tiên trong tay liền trực chỉ hậu tâm Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân thấy chiêu khó chống đỡ kịp, quát lớn một tiếng: "Xem bảo!" Lại vung tay, một dải hồng lăng hồng quang lấp lánh, liền cuốn về phía Triệu Công Minh.

Chính là Hỗn Thiên Lăng, pháp bảo nổi danh khi Na Tra đại náo biển, là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo.

Chương 324

Triệu Công Minh làm sao chịu để một kiện Hậu Thiên Linh Bảo vào mắt, thấy vậy, cười ha hả, vung tay áo, liền thu Hỗn Thiên Lăng đi, cười nói: "Đạo hữu chẳng lẽ coi thường ta không có bảo vật sao?

Xem bảo vật này." Nói xong, tế ra Phược Long Tác, ném về phía Thái Ất Chân Nhân.

Phược Long Tác trong không trung một trận co duỗi, liền trói Thái Ất Chân Nhân lại thật chặt, lập tức ngã xuống đầu mây, mất hết thể diện, càng làm tổn hại danh tiếng Xiển giáo.

Triệu Công Minh hạ xuống đầu mây, đứng trước mặt Thái Ất Chân Nhân, cười lạnh một tiếng, nói: "Đạo hữu thu đồ không thành, liền muốn tìm lại thể diện từ Bần đạo sao, há chẳng biết, càng thêm mất mặt." Nói xong, liền thu Phược Long Tác.

Thái Ất Chân Nhân tự thấy mất mặt, liền vội vàng bỏ đi như chạy trốn.

Sau khi Thái Ất Chân Nhân đi, Triệu Công Minh liền thu tam tử Lý Tịnh làm đồ đệ, đặt tên là Na Tra.

Lý Tịnh vốn muốn mở tiệc lớn, ăn mừng Na Tra bái được danh sư, nhưng bị Triệu Công Minh từ chối.

Sau khi thu Na Tra, Triệu Công Minh vốn muốn đưa về La Phù Động núi Nga Mi, dốc lòng dạy dỗ, truyền đạo thuật, nhưng nhận được truyền âm của Thông Thiên, liền ở lại Trần Đường Quan.

Sở dĩ Thông Thiên xen vào một tay, chính là vì nể mặt Nữ Oa Nương Nương và Long tộc.

Nhớ kiếp trước, Na Tra bái sư Thái Ất Chân Nhân, đại náo Đông

Hải, bắn chết Bích Vân Đồng Tử đệ tử của Thạch Cơ Nương Nương ở Bạch Cốt Động núi Khô Lâu, lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ.

Những việc này, đều không thoát khỏi liên quan đến Thái Ất Chân Nhân.

Tục ngữ nói hay, con không dạy là lỗi của cha, dạy không nghiêm là lỗi của sư phụ lười biếng.

Na Tra là Linh Châu Tử chuyển thế từ cung Nữ Oa Nương Nương, nếu không phải Thái Ất Chân Nhân cố ý buông thả, làm sao có thể để y gây ra đại họa như vậy?

Vì vậy, Thông Thiên mới phân phó Triệu Công Minh thu Na Tra làm đồ đệ.

Lại nói Khương Tử Nha, nhập Triều Ca, liền đến nương nhờ một lão hữu.

Người này tên Tống Dị Nhân, là một phú gia ông trong thành Triều Ca, tình nghĩa với Khương Tử Nha như anh em ruột thịt.

Lão hữu nhiều năm không gặp, Khương Tử Nha tìm đến cửa, tự nhiên liền nhiệt tình thu lưu.

Không lâu sau, lại sắp đặt cho y một mối nhân duyên.

Không nói Khương Tử Nha ở nhà Tống Dị Nhân sống những ngày tháng yên bình, lại nói Thân Công Báo, được Thông Thiên sai khiến, âm thầm giám sát Khương Tử Nha.

Thấy Khương Tử Nha sống tốt, trong lòng sinh ra oán hận, liền phóng hỏa đốt nhà mới xây của Tống Dị Nhân.

Ai ngờ, lại được Khương Tử Nha cứu thoát, ngược lại thành toàn cho Khương Tử Nha.

Sau đó Khương Tử Nha lại mở quán bói toán trong thành Triều Ca,

dần dần danh tiếng vang dội.

Một ngày nọ, Khương Tử Nha đang xem quẻ cho người trong quán bói toán, trong lòng lại thầm suy tính làm sao để nhập cung, kết giao với quyền quý trong triều, làm nền tảng cho đại kế phạt Trụ sau này.

Chính vào lúc đó, trong quán có một nữ tử.

Nữ tử tuổi mười sáu, sinh ra hoa dung nguyệt mạo, mỹ lệ động lòng người, không ai khác, chính là Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh trong ba yêu quái Hiên Viên Phần được Nữ Oa Nương Nương giao trọng trách.

Lần này đến Triều Ca, không phải tìm vui, chính là tìm tỷ tỷ Cửu Vĩ Hồ Ly Tinh, nàng vẫn chưa biết Hồ Ly Tinh đã bị Đế Tân chém.

Vì vậy, Tỳ Bà Tinh rất có hứng thú, thấy trong lý có một quán bói toán, liền vào tìm chút tiêu khiển.

Nhưng không biết, lần này lại mất mạng, phá hỏng mấy trăm năm tu hành.

Tỳ Bà Tinh vừa vào quán bói toán, Khương Tử Nha chỉ một cái liếc mắt liền nhìn ra nàng không phải phàm tục, thấy mi mắt nàng mang vẻ quyến rũ, khí tức nghe có dị hương, liền đoán định chắc chắn là yêu nghiệt.

Khương Tử Nha lập tức hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: "Hay cho một yêu nghiệt, giữa ban ngày ban mặt, dám lảng vảng trước mắt Bần đạo, khinh người quá đáng." Đợi nghe Tỳ Bà Tinh muốn xem tướng cho mình, Khương Tử Nha liền tạm thời nén cơn giận trong lòng, khẽ cười một tiếng, nói: "Mời cô nương đưa tay ra, lão hủ xem xem tay tướng thế nào!" Y đã hạ quyết tâm, muốn lấy Tỳ Bà Tinh làm tư cách để tiến thân. "Được thôi!" Tỳ Bà Tinh lại không hiểu lợi hại của

Khương Tử Nha, thực sự coi y là một ông lão bói toán bình thường, liền cười khẩy một tiếng, đưa tay ra.

Một phen, lại giao mệnh môn cho đối phương.

Chương 325

Khương Tử Nha lập tức nắm chặt mạch môn ở cổ tay Tỳ Bà Tinh, khiến Tỳ Bà Tinh không thể thoát thân, mặc cho y nắn bóp.

Nhưng những phàm nhân xem quẻ trong quán không hiểu chân diện mục của Tỳ Bà Tinh, chỉ coi nàng là một tiểu nương tử mỹ lệ động lòng người.

Thấy Khương Tử Nha nắm chặt tay tiểu nương tử không chịu buông, lập tức lên tiếng chỉ trích Khương Tử Nha, bảo y buông Tỳ Bà Tinh ra.

Khương Tử Nha lập tức cười lạnh nói: "Chư vị không biết, nữ tử này không phải nữ tử bình thường, thực chất, là một yêu nghiệt.

Ta nếu buông ra, liền sẽ đào tẩu mất." Một đám người tự nhiên không tin, Khương Tử Nha cũng không quản, lấy một nghiên đài trên bàn, đập vào trán nữ tử mà Tỳ Bà Tinh đang phụ thân, liền đánh nàng ta nát óc, máu bắn đầy người.

Mọi người trong quán đều kinh hãi, có người vây quanh quán không cho Khương Tử Nha chạy thoát, có người thì hô chạy đi tố cáo quan, nhanh chóng liền kinh động đến Lộ Á và Tỷ Can.

Lại nói Tỷ Can hỏi rõ ngọn ngành sự việc, Khương Tử Nha kể rõ nguyên ủy, Tỷ Can liền dẫn y đi gặp Đế Tân, để Đế Tân phân biệt thật giả chuyện này.

Chính là mục đích của Khương Tử Nha.

Tạm không nói, Tỷ Can vào cung báo cáo với Đế Tân việc này.

Nhanh chóng, Đế Tân liền thỉnh Nhân Hoàng Kiếm, triệu kiến Khương Tử Nha trước Trích Tinh Lâu, muốn phân biệt nữ tử kia có

phải yêu tinh hay không?

Lại nói Khương Tử Nha kéo thi thể nữ tử mà Tỳ Bà Tinh phụ thân, đến trước Trích Tinh Lâu kiến giá.

Gặp Đế Tân, Khương Tử Nha quỳ xuống hành lễ, một tay lại siết chặt tay phải của Tỳ Bà Tinh không buông. "Chính là đạo nhân biết yêu mị Khương Tử Nha sao?" Ong ong ong ~!

Đế Tân vừa mới hỏi về lai lịch Khương Tử Nha, Nhân Hoàng Kiếm trong tay liền đại phóng kim quang, tự mình quấn quýt không ngừng, dường như muốn thoát khỏi tay, Đế Tân liền hiểu, lời Khương Tử Nha nói không sai, nữ tử bị đánh chết quả nhiên là yêu, lập tức khen ngợi: "Quả nhiên là yêu!

Đạo nhân kia, quả nhiên có năng lực biết yêu." "Hồi bẩm Nhân Vương, Bần đạo Lữ Thị Khương Thượng, tự Tử Nha, đạo hiệu Phi Hùng, tu đạo hơn bốn mươi năm ở Côn Luân Sơn.

Vì nhân sinh chưa có tiên duyên, nên bị sư tôn phái xuống núi, mở một quán bói toán ở thành nam mưu sinh.

Hôm nay yêu nghiệt nhập quán của ta, Bần đạo liền bắt giữ nàng." Đế Tân nghe vậy gật đầu, nói: "Nguyên lai là một cao đạo." "Nhân Vương quá khen, Bần đạo không xứng là cao đạo." Khương Tử Nha vẻ mặt khiêm tốn, trong lòng lại một mảnh đắc ý.

Nhưng đột nhiên, ngữ khí Đế Tân sắc bén, chất vấn: "Vậy xin hỏi cao đạo, nữ tử mà yêu tinh phụ thân, phạm tội gì?

Lại dám đánh chết nàng ta, là đạo lý gì?" Sắc mặt Khương Tử Nha cứng lại, vội vàng giải thích: "Đại Vương dung bẩm, nữ tử mà yêu tinh này phụ thân, chính vào lúc bị phụ thân, liền đã bị yêu làm hại rồi." Đế Tân nghe vậy, sắc mặt mới hòa hoãn, nói: "Đã như vậy, liền tha tội cho y." Lại nói: "Nhưng bắt yêu có công, không thể không

thưởng.

Liền ban chức Đại Phu, kiêm chức Tư Thiên Giám." Khương Tử Nha đại hỉ, vội khấu đầu tạ ơn, miệng hô những lời Đại Vương vạn phúc.

Sau đó, Đế Tân lại hỏi: "Khương khanh, yêu nghiệt tác quái, tuy đã bị bắt, nhưng làm sao để y hiện nguyên hình?" "Đại Vương đừng lo, thần có một ngọn lửa, tên là Tam Muội Chân Hỏa, là tam vị do tinh khí thần hóa thành.

Dùng lửa này công kích, nhất định sẽ khiến yêu này hiện ra nguyên hình." 35.

Đế Tân rất mong mỏi, nói muốn được tận mắt kiến thức.

Khương Tử Nha lập tức lấy phù ấn, định trụ nguyên thần Tỳ Bà Tinh, khiến nàng không thể thoát thân ra, ngay sau đó, từ mắt, mũi, miệng phun ra hỏa tinh, giữa không trung ngưng tụ thành một đoàn, hóa thành một đoàn Tam Muội Chân Hỏa, ném lên người Tỳ Bà Tinh, liền bùng bùng cháy.

Tỳ Bà Tinh làm sao chịu nổi ngọn lửa này, lập tức gào thét, muốn giãy thoát đi, nhưng nào thoát được.

Không lâu sau liền hiện ra nguyên hình, hóa ra là một ngọc thạch tỳ bà.

Lại nói Khương Tử Nha trước mặt Đế Tân, đốt chết Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh, lĩnh chức Đại Phu, liền trở về nhà họ Tống.

Tống Dị Nhân tự nhiên mở tiệc lớn, ăn mừng cho y.

Khương Tử Nha ở nhà không được nửa ngày, liền quay lại nhậm chức.

Sau đó, ngày ngày kết giao với trọng thần trong triều, như thừa

tướng Thương Dung, á tướng Tỷ Can, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ và những người khác.

Nhưng Khương Tử Nha lại một chút cũng không vui.

Đã nhập Ân Thương làm quan, lại không hề thấy Ân Thương có dấu hiệu hôn loạn.

Chương 326

Đế Tân, cần chính ái dân, rộng rãi lắng nghe lời can gián, lại có Thương Dung, Hoàng Phi Hổ và những người khác phò trợ, triều Ân Thương, quân thánh thần hiền, chính là cảnh tượng đại thịnh.

Làm sao y có thể phản ra khỏi Triều Ca, phò tá Tây Chu thánh chủ?

Khương Tử Nha mê mang.

Tạm không nói đến khó xử của Khương Tử Nha.

Lại một ngày nọ, trong Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn an tọa trong Ngọc Hư Cung, diễn giảng đại đạo.

Mười hai Kim Tiên môn hạ và Nhiên Đăng, Lục Á cùng những người khác, đều ngồi khoanh chân trên bồ đoàn trong điện, nghe say mê như si như dại.

Đột nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn trên vân sàng nhíu mày, liền dừng việc giảng đạo.

Chúng tiên tỉnh lại, đều khó hiểu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gọi: "Nam Cực Tiên Ông ở đâu?" "Đệ tử có mặt, sư tôn gọi đồ nhi, có gì phân phó?" Chỉ thấy một nam tử kỳ dị tóc bạc trắng, toàn thân bạch bào vội đứng dậy.

Chính là Nam Cực Tiên Ông, đại đệ tử ngoại môn của Xiển giáo.

Dáng vẻ y khá kỳ dị, đặc biệt là vầng trán trọc lóc tròn đầy, tựa như một quả đào thọ trắng tinh. "Sư đệ Tử Nha đang gặp khó xử, ngươi hãy xuống núi giúp đỡ một tay, để sớm hoàn thành Phong Thần đại kiếp." "Đệ tử cẩn tuân pháp chỉ!" Nam Cực Tiên Ông rời Ngọc Hư Cung, thẳng tiến đến Triều Ca.

Sau một hồi hỏi thăm, mới biết được tình hình nhân tộc hiện giờ.

Lập tức thi pháp triệu hồi Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh, con yêu quái còn sót lại trong ba yêu quái Hiên Viên Phần được Nữ Oa Nương Nương tuyển chọn.

Trĩ Kê Tinh hóa thành một nữ tử phương hoa dung mạo thanh tú, cốt cách toát ra vẻ yêu mị, tiến lên bái: "Tiểu yêu bái kiến đại tiên, dám hỏi đại tiên có gì phân phó?" Nàng ta toàn thân run rẩy.

Kể từ khi rời cung Nữ Oa, nàng ta cùng Cửu Vĩ Hồ Ly Tinh và Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh ba yêu quái liền trở về Hiên Viên Phần, thương nghị làm sao để hoàn thành ý chỉ Nữ Oa Nương Nương, để sớm tu thành chính quả.

Thế là, Cửu Vĩ Hồ Ly Tinh liền phụ thân vào người Tô Thị Đát Kỷ, nhập cung mê hoặc Đế Tân.

Ba người đã bàn bạc kỹ lưỡng, một khi Hồ Ly Tinh thành công, nàng ta và Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh liền nhập cung giúp đỡ.

Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh vài ngày trước không kìm được cô đơn, chuẩn bị nhập cung tìm Hồ Ly Tinh, ai ngờ, lại bị Khương Tử Nha bắt, mất mạng.

Trĩ Kê Tinh cũng ở xa xa đi theo sau, nhìn thấy rõ mồn một.

Sau đó liền ở Triều Ca thành hỏi thăm, mới biết Hồ Ly Tinh cũng bị Nhân Vương Đế Tân một kiếm chém chết.

Vì vậy, lúc này thấy Nam Cực Tiên Ông thi pháp bắt mình, nàng ta mới sợ hãi không thôi.

Nam Cực Tiên Ông hài lòng với phản ứng của Trĩ Kê Tinh, không khỏi khẽ vuốt râu, cười cười, nói: "Trĩ Kê Tinh, mạc yếu phạ, Bần đạo là Nam Cực Tiên Ông, môn hạ Xiển giáo ở Ngọc Hư Cung núi Côn Luân.

Đặc biệt đến giúp ngươi hoàn thành sứ mệnh Nữ Oa Nương Nương." Trĩ Kê Tinh ngẩn người, sau đó đại hỉ, liên tục khấu đầu không ngừng, vừa khấu đầu vừa cảm kích liên tục nói: "Tiểu yêu tạ đại tiên, tạ đại tiên." Nam Cực Tiên Ông đắc ý cười lớn, một lúc sau mới nói: "Trĩ Kê Tinh, cận tiền, Bần đạo nói cho ngươi biết, làm sao hoàn thành sứ mệnh Nữ Oa Nương Nương." Đợi Trĩ Kê Tinh lại gần, Nam Cực Tiên Ông hạ thấp giọng, nói: "Trĩ Kê Tinh, như thế này... như thế này..." "Tiểu yêu tuân mệnh!" Trĩ Kê Tinh nghe xong, lập tức đại hỉ, hướng Nam Cực Tiên Ông bái một cái, liền bỏ đi xa.

Đợi Trĩ Kê Tinh đi sau, Nam Cực Tiên Ông liền đi gặp Khương Tử Nha, bàn bạc với y, làm sao phối hợp hành động của Trĩ Kê Tinh.

Cứ như vậy, xuân thu đi qua, chớp mắt đã ba năm quang cảnh.

Trong ba năm này, Khương Tử Nha và Thương Dung, Tỷ Can, Hoàng Phi Hổ cùng những người khác tình nghĩa ngày càng sâu đậm, đã đến mức vô thoại bất đàm.

Chỉ là, Khương Tử Nha vẫn luôn giữ phận, chỉ cùng Tỷ Can, Hoàng Phi Hổ và những người khác nói chuyện trời đất, một ít phong thủy bát quái, chuyện bắt yêu hàng quái.

Thế là, Hoàng Phi Hổ và những người khác thường xuyên nói đùa, Khương Tử Nha và Tây Bá Hầu Cơ Xương nếu gặp mặt, nhất định có thể coi là tri kỷ.

Lại một ngày nọ, là sinh thần của Khương Hậu.

Đế Tân tự mình đến cung Khương Hậu, để chúc mừng, bầu bạn.

Chương 327

Bên cạnh là một phi tử mới được Đế Tân sủng tín, hiệu là Sùng Cơ.

Nàng là do Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ hiến tặng.

Tuy không có dung mạo tuyệt luân như Tô Đát Kỷ, nhưng cũng quốc sắc thiên hương, so với yêu mị của Tỳ Bà Tinh và Trĩ Kê Tinh thì không thua kém mấy phần, nên Đế Tân rất sủng ái.

Trên yến tiệc sinh thần Khương Hậu, Khương Hậu và Sùng Cơ đối xử với nhau như khách, chung sống rất hòa hợp.

Ai ngờ, sau yến tiệc, Khương Hậu liền lấy lý do quà sinh thần Sùng Cơ tặng không kính trọng mình, trách mắng Sùng Cơ vài câu.

Sùng Cơ gần đây rất được Đế Tân sủng ái, liền có chút kiêu ngạo, bị Khương Hậu trách mắng, làm sao chịu nổi, lập tức trước mặt Đế Tân giả vờ đáng thương cáo trạng.

Ai ngờ lại bị Đế Tân trách mắng.

Trong lòng uất ức, liền ở Ngự Hoa Viên thống mạ Khương Hậu giải tỏa bực bội.

Nàng lại gặp một nữ tử, chưa kịp hoàn hồn, nữ tử kia liền biến mất không thấy tăm hơi.

Trở về cung điện cư trú.

Ngày hôm sau, Sùng Cơ liền lấy cớ nhớ cố quốc, muốn tìm một ít vật phẩm quê hương để nguôi nỗi nhớ nhà.

Đế Tân tự nhiên không từ chối, đồng ý.

Phí Trọng từ sau vụ tiến hiến Tô Đát Kỷ bị giáng chức, liền phụ

trách việc mua sắm.

Sùng Cơ liền gặp Phí Trọng.

Phí Trọng nghe được chuyện này, nhận thấy cơ hội đến, ai ngờ, vừa gặp Sùng Cơ, liền bị một trận yêu quang mê hoặc thần trí, mơ mơ hồ hồ rời cung đi.

Không sai, đêm qua, nữ tử mà Sùng Cơ gặp, chính là Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh.

Nam Cực Tiên Ông liền bảo nàng ta tìm cơ hội, mượn tay Đế Tân, trừ bỏ Khương Hậu, để làm loạn Ân Thương.

Lại nói Phí Trọng bị Sùng Cơ mê hoặc, sau khi ra cung, liền tốn một phen công phu, tìm được một thích khách, tên Khương Hoàn.

Người này là người Đông Lỗ, từng đi theo Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở.

Phí Trọng giảng giải lợi hại, lệnh y ám sát giá, để đổ tội cho Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở.

Ngày hôm sau, Đế Tân lâm triều.

Trước cửa cung lâu, Khương Hoàn ám sát, thất thủ bị bắt.

Ngự Lâm Quân bắt Khương Hoàn, áp giải đến Long Đức Điện.

Đế Tân lâm triều cùng bách quan thương nghị việc này, tạm không nói.

Lại nói Đế Tân có hai con trai, trưởng tử tên Ân Giao, thứ tử Ân Hồng.

Lúc Đế Tân bị ám sát, hai người đang dẫn người đi săn ở ngoại ô Triều Ca, tập luyện cung mã.

Bỗng có một tướng cưỡi ngựa, bẩm báo hai vị điện hạ, Khương

Hậu và Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở mật mưu tạo phản, ám sát vua, giết vua.

Vì hành thích thất bại, đã bị bắt vào đại ngục.

Lúc này binh mã bắt giữ huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng sẽ đến ngay.

Ân Giao, Ân Hồng hai người đại kinh thất sắc, liền muốn quay về Triều Ca, hỏi cho rõ nguyên do.

Vì vị tướng này là người Đông Lỗ, một mực trung thành với Khương Hậu, nên hai người đều không nghi ngờ. "Khoan đã, hai vị điện hạ, tuyệt đối đừng như vậy, tuyệt đối đừng như vậy!" Thấy hai người muốn quay về Triều Ca, Khương Hành vội ngăn lại.

Chương 328

Khương Hành và Khương Hoàn đều đã bị Phí Trọng mua chuộc.

Tự nhiên không dám để Ân Giao, Ân Hồng hai người quay về Triều Ca, nếu hai người trở về, vậy thì chuyện này chẳng phải sẽ bại lộ sao.

Ân Giao tuổi còn nhỏ, đã sơ hiện tướng đế vương, nhướng mày kiếm, hỏi: "Khương Hành, tại sao lại ngăn cản hai huynh đệ ta cứu mẫu hậu?" Khương Hành khổ sở khuyên: "Hai vị điện hạ, không phải thần muốn ngăn cản hai vị điện hạ, mà là, thần không đành lòng thấy hai vị điện hạ cứ thế đi chịu chết a!" "Lời này có ý gì?" "Hai vị điện hạ không biết, Khương Hậu cự tuyệt không thừa nhận, đã bị Đại Vương xử bằng cực hình móc mắt rồi." Khương Hành tự nhiên khủng bố.

Ân Giao lập tức trợn mắt, Ân Hồng nhỏ hơn một chút thì run rẩy, nép sau lưng ca ca.

Khương Hành tiếp tục khuyên: "Vì vậy, thần đến đây, chính là thông báo cho hai vị điện hạ, cần sớm rời khỏi Triều Ca, đầu quân cho ngoại tổ phụ Đông Bá Hầu a!" "..." "Ca ca, đệ không đi, đệ muốn cứu mẫu hậu!" Ân Hồng tuy đã có chút sợ hãi, nhưng không quên Khương Vương Hậu. "Đúng, đệ đệ, ta không đi, ta muốn đi cứu mẫu hậu." Ân Giao cũng phản ứng lại.

Trong hư không, Chuẩn Đề đạo nhân khẽ cười, nói: "Đã Xiển giáo các vị đạo hữu đã ra tay rồi, vậy Bần đạo tự nhiên không thể lạc hậu a!

Đi..." Chỉ thấy Chuẩn Đề đạo nhân tùy tay đánh ra một đạo kim sắc huyền quang, bay về phía Ân Giao, Ân Hồng hai người.

Kim quang vừa nhập thể, hai người liền như bị quỷ mị mê hoặc, do dự vài phen, Ân Giao liền thở dài một hơi, nói: "Thôi, đệ đệ, nếu ta cũng chết rồi, sau này ai báo thù cho mẫu hậu a!" "Đúng, ca ca, đệ không thể chết." "Vậy ta đi đầu quân cho ngoại tổ phụ." "Đúng!

Đi tìm ngoại tổ phụ, xin người báo thù cho mẫu hậu." Hai người vừa thúc ngựa về hướng Đông Lỗ, liền thấy trên đại lộ phía trước, đất bằng sinh gió, hóa thành hai luồng xoáy gió, cuốn về phía hai người.

Một trận cuốn, liền cuốn hai người bay đi, không thấy tăm tích.

Lại nói lúc này, trong Long Đức Điện, Khương Hoàn cắn chặt không chịu buông lời, miệng xưng là Khương Vương Hậu chỉ điểm ám sát vua, muốn phế truất Đế Tân để Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở thay thế.

Chưa từng định án, Tư Ngự Quan Trần Thanh báo cáo, Khương Hành có việc khải tấu.

Đế Tân lập tức tuyên Khương Hành nhập điện.

Khương Hành nhập điện, quỳ xuống khấu đầu, sau đó tấu: "Thần phụng mệnh đi thỉnh hai vị điện hạ, khi trở về từ ngoại ô, gặp một chuyện kỳ lạ, đặc biệt bẩm báo." "Chuyện gì?" "Hai vị điện hạ biết được Khương Hoàn ám sát giá, miệng xưng lời đại nghịch bất đạo, ý muốn đầu quân cho Đông Bá Hầu, chạy ra mấy chục bước, bị hai luồng gió quái vật cuốn đi, không rõ tung tích." "?" Đế Tân đại kinh.

Các thần trong điện cũng đều kinh hãi, trong một lúc nghị luận ồn ào, hiển nhiên không mấy minh bạch, huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng lại phản ra khỏi Triều Ca.

Rồi kết hợp với lời Khương Hoàn, ý nghĩa không cần nói cũng rõ.

Thương Dung lập tức xuất ban, tấu: "Khải bẩm Đại Vương,

chuyện này nhất định có người dụng tâm làm văn chương lớn.

Vương hậu là mẫu nghi thiên hạ, hai vị điện hạ đều do nàng sinh ra.

Sau trăm năm của Đại Vương, Vương hậu chính là Vương Thái Hậu tôn quý, cớ gì phải giết vua nghênh Đông Bá Hầu kế vị, thật không hợp tình hợp lý.

Xin Đại Vương anh minh quyết đoán, chém Khương Hoàn, để chính quốc pháp." "Ngoài ra, lập tức sai người tìm kiếm hai vị điện hạ, làm rõ hiểu lầm, để phụ tử không đến nỗi sinh hiềm khích." Đế Tân gật đầu, nói: "Lời thừa tướng nói có lý, chuẩn tấu." "Đại Vương thánh minh!" Thương Dung lập tức khấu bái, các thần trong điện cũng đồng loạt quỳ rạp.

Tạm không nói, lại nói hai vị điện hạ Ân Giao, Ân Hồng nói lời đại nghịch bất đạo, phản ra khỏi Triều Ca.

Nhanh chóng liền lan truyền trong thành Triều Ca.

Trong thành Triều Ca, dần dần có thêm những lời đồn bất lợi cho Đế Tân và Ân Thương.

Đều nói Đế Tân sủng ái sủng cơ, nên sủng cơ mê hoặc Đế Tân, ép chết Vương hậu, muốn giết hai vị điện hạ, diệt tuyệt nhân luân.

Dần dần, lại càng lúc càng dữ dội, thiên hạ đều biết.

Một ngày nọ, Đế Tân đang ở Trích Tinh Lâu xử lý chính vụ, liền nghe Tư Ngự Quan Trần Thanh báo, Vương thúc Tỷ Can cầu kiến.

Đế Tân vội tuyên vào điện.

Lại nói Tỷ Can nhập điện, phủ thủ khấu bái.

Đế Tân vội nói: "Vương thúc, lúc này không phải tảo triều, thúc cháu chúng ta không cần như vậy." "Thần tạ ơn Đại Vương." Tỷ Can

phục thân điện trung, tấu: "Đại Vương, thần lần này, có việc khải tấu.

Thần xin tấu, chém Sùng Cơ, để chính triều cương." Chưa đợi Đế Tân đồng ý, Tỷ Can đã cầm dao trong tay.

Đế Tân kinh ngạc nói: "Vương thúc, tác thậm?

Chương 329

Vì một nữ nhân..." Chưa đợi Đế Tân phản ứng, Tỷ Can đã một đao xuyên tim, máu tươi bắn ra, ngã vật xuống đất tắt thở.

Đế Tân ngây người, trong lòng một vạn vạn câu hỏi, thực sự không hiểu, Tỷ Can có ý gì? "Vô đạo hôn quân, bức chết Vương thúc, trời đất không dung." Tư Ngự Quan Trần Thanh không biết từ khi nào đã đến trong điện, không kìm được thống mạ Đế Tân.

Ngay sau đó, liền đâm đầu vào cột đá, óc nát bươm, theo Tỷ Can mà đi.

Đế Tân lập tức sắc mặt âm trầm, làm sao không biết, mình đã bị người ta gài bẫy.

Quan trọng nhất, vì thế mà mất đi Vương thúc Tỷ Can, một người thân.

Nhanh chóng, lời đồn Đế Tân ham mê nữ sắc, vì Sùng Cơ, bức chết Vương thúc Tỷ Can giống như mọc cánh, bay vào thành Triều Ca, bay đi khắp các nơi thiên hạ...

Không ít người bắt đầu chỉ trích Đế Tân, là hôn quân vô đạo.

Trong đó, tự nhiên không thể thiếu Khương Tử Nha và Nam Cực Tiên Ông ra sức.

Thậm chí, còn có bóng dáng Tây Chu ở trong đó hoạt động.

Lúc này, Trần Đường Quan, Lý phủ.

Sau ba năm, tiểu Na Tra đã có thể chạy loạn khắp nơi.

Đương nhiên, khác với kiếp trước, có Triệu Công Minh dốc lòng dạy dỗ, cộng thêm Lý Tịnh quản giáo nghiêm khắc, Na Tra tuy có chút

tinh nghịch, nhưng lại hiểu chuyện, khiêm tốn giữ lễ.

Thông Thiên, cũng đang chú ý.

Nhìn lại lịch sử Hồng Hoang kiếp trước, Na Tra đại náo biển, có vẻ đơn giản.

Kỳ thực, đó là kế của Xiển giáo, Thái Ất Chân Nhân cố ý buông thả, không quản giáo, khiến Na Tra có tính cách kiệt ngao bất tuân, vô pháp vô thiên.

Một Linh Châu Tử chuyển thế tốt đẹp, lại trở thành một sát tinh.

Nhưng nếu xét theo Nhân Quả Luận, trong đó nước sâu.

Chính là muốn kéo theo con gái của Thần Nông Thị, Tinh Vệ Điểu.

Thời Tam Hoàng thượng cổ, Nữ Oa, con gái của Thần Nông Thị, khi chơi đùa ở Đông Hải, đã bị chết đuối ở Đông Hải.

Vì vậy, Đông Hải đã nợ nhân tộc Nhân Quả.

Cho nên, sau này mới có chuyện Na Tra đại náo biển, đánh chết Ngao Bính Tam Thái Tử Đông Hải, để trả Nhân Quả cho Thần Nông Thị và nhân tộc.

Đây là vận chuyển của Thiên Đạo.

Thông Thiên lệnh Triệu Công Minh thu Na Tra làm đồ đệ, thay đổi tâm tính của y, chính là muốn thử phản ứng của Thiên Đạo.

Một ngày nọ, tiểu Na Tra vì ham chơi, chạy ra Đông Hải.

Vì lúc này đang vào mùa hè, thời tiết nóng bức, y liền xuống nước nô đùa.

Trong lúc chơi đùa, pháp lực vận chuyển, khuấy động nước biển, khiến Long Cung chấn động.

Long tộc Đông Hải phản ứng, tạm thời không nói đến.

Lúc này, Thông Thiên đang chú ý đến Na Tra liền biết, muốn khiến Nhân Đạo đại xương, vẫn cần phải nỗ lực một phen.

Ngay sau đó, liền bế linh cảm, không đi quản.

Lại nói Na Tra ở trong nước nô đùa, hồn nhiên không hay biết đã gây ra đại họa.

Đang chơi đùa, bỗng thấy trên mặt biển một trận sóng lớn cuộn trào, nước biển tách ra, một dạ xoa mặt mũi xấu xí hung tợn, tay cầm cương xoa đạp nước đứng trên mặt biển.

Chương 330

Chính là Tuần Hải Dạ Xoa Lý Lương, do thần vị được phong trong Lăng Tiêu Điện, được phái đến Đông Hải làm tai mắt.

Tuần Hải Dạ Xoa Lý Lương thấy người náo biển lại là một tiểu oa oa chưa đầy ba tuổi, trong lòng khá kinh ngạc, nhưng động tác trong tay không chậm, dùng cương xoa chỉ, quát: "Tiểu oa oa kia, là con nhà ai?

Dám khuấy động nước biển, khiến Long Cung chấn động, đáng tội gì?" Na Tra thấy Dạ Xoa hung tợn đáng sợ, cũng không sợ hãi, nói: "Ngô là tam tử của Trần Đường Quan Tổng Binh Lý Tịnh, tên gọi Lý Na Tra.

Lần này thời tiết nóng bức, nên xuống nước chơi đùa một chút, không ngờ không cẩn thận, đã làm phiền Long Cung, mong xin tha tội, ngô liền rời đi." Lúc này khác lúc khác, tiểu Na Tra tự thấy mình có lỗi, tự nhiên không có ý định động thủ.

Nhưng Tuần Hải Dạ Xoa Lý Lương lại nổi giận, quát: "Tiểu oa oa kia, dù ngươi là con của Trần Đường Quan Tổng Binh thì sao, làm phiền Long Cung, tội đại ác cực, ngô nhất định phải bắt ngươi về Long Cung thỉnh tội.

Nếu thức thời, liền theo ta đi, có lẽ Long Quân khoan hồng đại lượng, tha cho tiểu mạng của ngươi." Nói xong, Lý Lương liền bắt Na Tra.

Na Tra nhíu mày nhỏ xíu, vội nói: "Ngô đã xin lỗi rồi, cớ gì cứ đốt đốt bức người?" Lại nói ở Đông Hải Long Cung, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đã phái Tuần Hải Dạ Xoa Lý Lương đi điều tra nguyên nhân Đông Hải chấn động, nhưng đợi lâu không thấy Lý

Lương về báo, lập tức trong lòng không vui.

Kể từ mấy ngàn năm trước, Hạo Thiên phụng mệnh Hồng Quân Lão Tổ, trọng lập Thiên Đình, thống lĩnh Tam Giới.

Mặc dù Thiên Đình không được chúng Thánh và đệ tử Tứ Giáo để mắt, nhưng đối với Long tộc, lại không thể đắc tội.

Vì vậy, các tầng lớp cao của Long tộc ẩn mình, đẩy Tứ Hải Long Vương lên mặt bàn, bề ngoài thần phục Thiên Đình.

Tuần Hải Dạ Xoa Lý Lương chính là mật thám Thiên Đình phái đến Đông Hải.

Chính vào lúc này, có tướng cua vội vàng tiến lên bẩm báo, nói Tuần Hải Dạ Xoa Lý Lương bị một tiểu oa oa đánh chết rồi.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đại kinh thất sắc, vỗ bàn, nói: "Thật sao?

Ai đã làm?

Dám cả gan như vậy?" Kỳ thực, Ngao Quảng trong lòng sớm đã vui như nở hoa rồi, chỉ là trên mặt phải làm bộ.

Tướng cua vội lắc đầu, nói: "Hồi bẩm Long Vương, nghe hung thủ nói, là tam tử của Trấn Đường Quan Tổng Binh Lý Tịnh, tên gọi Lý Na Tra." "Làm gì có lý đó, cùng ta điểm binh tướng, Bản Vương muốn xem xem, Lý Na Tra cớ gì đánh chết Tuần Hải Dạ Xoa của ta." Ngao Quảng lập tức thịnh khí lăng nhân phân phó, nhưng trong lòng lại có ý, một lát nữa sẽ nương tay với tiểu Na Tra.

Ngao Quảng đang định điểm binh tướng đi bắt tiểu Na Tra, ai ngờ, Ngao Bính Tam Thái Tử Ngao Quảng không biết bằng cách nào biết được chuyện này, chạy đến, nhất quyết đòi ra mặt, đi bắt tiểu Na Tra.

Ngao Quảng không chịu được, liền đồng ý.

Nhưng không biết, một đi, liền mất đi khổ công tu hành ngàn năm, thân hóa hoàng thổ.

Chính là lời ca: Tinh Vệ ai hề điền Đông Hải, chí bất du hề hận nan bình.

Kim triêu Nhân Quả luân chuyển hề, đại kiếp chi hạ Long tử hóa hôi.

Không lâu sau, có tướng cua hốt hoảng báo, Tam Thái Tử Ngao Bính, bị Lý Na Tra trói đi, lóc long lân, rút long cân, mất mạng.

Ngao Quảng không khỏi đại kinh thất sắc. "Lý Na Tra, ngô với ngươi, không chết không thôi." Ngao Quảng phát ra một trận gầm giận dữ, ngay sau đó vung tay, bá khí nói: "A!

Tập hợp binh tướng, cùng ta đi tìm Lý Na Tra tính sổ." Sóng cuộn trào, trống trận vang dội, như mây đen áp thành, vô số binh tướng Long tộc đứng trên sóng lớn, vây kín Trần Đường Quan.

Mây đen áp thành thành muốn đổ, giáp vàng hướng nhật kim lân khai, tiện như thử.

Kể từ sau Vu Yêu Lượng Kiếp, Long tộc trầm tịch, tinh nhuệ đều đã cùng Chúc Long ẩn cư tại Long tộc Thánh Địa Thủy Tinh Cung, không ra khi Long tộc không bị diệt tộc.

Vì vậy, để lại cho Tứ Hải Long Vương, thực sự chỉ còn lại cái vỏ, cũng chỉ nhìn trông hù người mà thôi.

Nhưng bất luận Lý Tịnh, hay bách tính Trần Đường Quan, đều không biết tình hình Long tộc.

Vì vậy, Lý Tịnh Tổng Binh Trần Đường Quan hoảng sợ, vội vàng leo lên tường thành Trần Đường Quan, miệng hô Long Quân an hảo, sau đó hoảng sợ hỏi: "Dám hỏi Long Vương, vì duyên cớ gì, binh phát Trần Đường Quan của ta?

Nếu Lý mỗ nhân có chỗ nào đắc tội, mong người minh thị." Ngao Quảng một thân kim giáp, khoác ngoài hoàng bào chín rồng, đầu đội cửu long miện quan, đứng trên sóng lớn, uy phong lẫm liệt, tôn quý bất phàm, cố nén giận, quát: "Lý Tịnh, ta với ngươi vô cừu vô oán, vì sao buông thả con nghịch tử hành hung, giết Tam Thái Tử Ngao Bính của ta?

Coi như xong, vì sao lại lóc long lân, rút long cân, đến cả Bản Vương cũng vô năng vô lực khiến y sống lại.

Chương 331

Là đạo lý gì?" Sở dĩ Ngao Quảng không dám đại quân áp cảnh, thủy yêm Trần Đường, là vì không nể mặt Nhân Vương Đế Tân sao.

Lý Tịnh nghe vậy đại kinh thất sắc, vội vàng hỏi: "Dám hỏi Long Vương, ngô có ba con trai, trưởng tử Kim Tra, thứ tử Mộc Tra, đều từ nhỏ bái nhập Tiên đạo môn hạ, lúc này đều không ở trong quan.

Còn về tam tử..." Ngao Quảng lập tức nói: "Chính là tam tử Lý Na Tra đó." Lý Tịnh liên mang dao đầu phủ nhận đạo: "Long Quân tức nộ, khuyển tử nhà tôi chưa đầy ba tuổi, làm sao thương hại Long tử?

Huống hồ, con trai tôi Na Tra, từ nhỏ bái được danh sư, khiêm tốn hữu lễ, tuyệt đối không đến nỗi tàn bạo như vậy, chắc chắn Long Quân đã bị tiểu nhân lừa dối." Ngao Quảng đại nộ, quát: "Lý Tịnh, dám bao che nghịch tử?

Người kia miệng nói mình là tam tử Lý Na Tra của Trần Đường Quan Tổng Binh Lý Tịnh, làm sao có thể sai được?" "..." Lý Tịnh do dự.

Ngao Quảng liền thúc giục: "Lý Tịnh, mau giao nghịch tử ra, giao cho Bản Vương xử lý.

Nếu không, nhất định sẽ thủy yêm Trần Đường, để bách tính Trần Đường Quan chôn cùng con trai ta." Lý Tịnh bị dọa sợ, vội vã chắp tay, nói: "Long Vương bớt giận, tôi sẽ đi tìm nghịch tử kia, hỏi rõ nguyên ủy.

Nếu quả thật là lỗi của nó, ngô nhất định sẽ không bao che." Ngao Quảng cũng thở phào nhẹ nhõm, hừ lạnh một tiếng, nói: "Tốt nhất là như vậy." Kỳ thực Ngao Quảng cũng sợ a, sợ Lý Tịnh không biết phải trái, cố ý bao che tiểu Na Tra.

Nếu vậy, chẳng lẽ thật sự thủy yêm Trần Đường Quan sao?

Khi đó giao chiến với nhân tộc, Long tộc sao chịu nổi!

Nhanh chóng, Lý Tịnh liền tìm tiểu Na Tra.

Sau một hồi chất vấn, phát hiện quả nhiên tiểu Na Tra đã đánh chết Tuần Hải Dạ Xoa và Tam Thái Tử Ngao Bính.

Lập tức giận không thể át, mắng lớn: "Nghịch tử, ta vốn tưởng con bái được danh sư, ngày sau nhất định sẽ có tiền đồ tốt đẹp.

Ai ngờ, lại tàn bạo như vậy, ta không thể giữ con." Ngay lập tức, liền kéo tiểu Na Tra, muốn đi tạ tội với Ngao Quảng.

Tiểu Na Tra bị kéo, cũng không dám phản kháng, mang tại na lý khiếu hảm trứ yếu giải thích. "Cha ơi, nghe con giải thích, đó là..." Nguyên lai, Tuần Hải Dạ Xoa Lý Lương đốt đốt bức người, Na Tra mới trong cơn đại nộ ra tay.

Chỉ là không ra tay sát hại, ai ngờ Lý Lương lại không biết phải trái, ám trung đánh lén, Na Tra một cái không cẩn thận, đã đánh chết y.

Đánh chết Lý Lương, Na Tra tự nhiên không thể ra tay với Tam Thái Tử Ngao Bính, ai ngờ, Ngao Bính cũng là một kẻ không nói lý lẽ, nhất quyết đòi Na Tra đền mạng.

Na Tra bất đắc dĩ, liền tế ra Phược Long Tác mà sư phụ Triệu Công Minh ban cho, trói Ngao Bính lại, để y bình tĩnh.

Nhưng Ngao Bính lại nói lời sỉ nhục, sỉ nhục đến mẫu thân tiểu Na Tra.

Tiểu Na Tra vốn chỉ muốn cho y một chút giáo huấn, nhưng lại có một đạo nhân chỉ đường, nói long lân là yếu hại của Long tộc, nếu lóc long lân, nhất định sẽ khiến y đau đớn khó chịu, nhưng không đến nỗi chết người.

Na Tra tuy khiêm tốn hiểu lễ, lại luyện được một thân pháp lực không tầm thường, nhưng chung quy cũng chỉ mới ba tuổi, không hiểu lòng người hiểm ác, liền trừng phạt Ngao Bính, mà lóc long lân.

Đạo nhân lại nói long cân là nơi chứa toàn bộ sức mạnh của Long tộc, rút long cân, long tộc nhất định sẽ tứ chi vô lực, tính tình đại đổi.

Na Tra lại tin, liền rút long cân của Ngao Bính.

Ai ngờ, Ngao Bính lại một mạng ô hô.

Tạm không nói Lý Tịnh kéo Na Tra đi gặp Đông Hải Long Vương Ngao Quảng tạ tội.

Lại nói ở thành Triều Ca, Khương Tử Nha bỗng nhận được Nguyên Thủy Thiên Tôn bí pháp truyền âm, nói cơ duyên Phong Thần đã đến, lệnh y tốc tốc đến Tây Kỳ, tìm thánh quân minh chủ đầu hiệu.

Thế là, Khương Tử Nha liền Kim Điện mạ quân, ngay sau đó dùng độn thuật đào thoát khỏi Triều Ca, đi về hướng Kỳ Sơn.

Cùng lúc đó, Cửu Tiên Sơn Đào Nguyên Động, Quảng Thành Tử tự trong bế quan tỉnh dậy, lập tức cười ha hả mấy tiếng, mới dừng cười nói: "Ngô đạo thành hĩ." Ngay sau đó khẽ gọi: "Đồ nhi Ân Giao, tốc đến động của sư phụ, có việc quan trọng phân phó." Không lâu sau, Ân Giao, một thiếu niên tuấn tú, đã đến trong động, quỳ xuống khấu đầu, miệng xưng sư tôn. "Giao nhi, bái ta làm sư phụ, đã hơn ba năm.

Nay phụ thân Ân Thụ vô đạo, bức chết Vương thúc, sủng ái yêu cơ, con hãy mau xuống núi, đầu quân cho Tây Bá Hầu Cơ Xương.

Tây Bá Hầu là chính nhân quân tử, trung tâm cảnh cảnh, có thể gánh vác đại nhiệm.

Chương 332

Nếu có người phò tá, tất có thể vãn hồi đại cục, cứu vớt thiên hạ vạn dân khỏi chốn thủy hỏa." Ân Giao nghe vậy, đại kinh nói: "Phụ vương lại hôn dung đến mức này?" Quảng Thành Tử khẽ gật đầu vuốt râu, lại hỏi: "Giao nhi, có nguyện xuống núi, cứu thiên hạ khỏi cảnh treo ngược, vạn dân khỏi chốn thủy hỏa không?" Ân Giao vẻ mặt kiên nghị, ôm quyền ngẩng đầu, nói lớn đầy khí phách: "Đồ nhi nguyện ý, nhất định không để sư tôn thất vọng, không để bách tính thất vọng." "Tốt!

Hãy nhớ lời ta nói, nhược vi bối đích thoại, tất sẽ gặp thiên khiển, chết dưới lưỡi cày." Quảng Thành Tử khẽ cười, khá hài lòng, nhưng trong mắt lại có một tia lạnh lẽo không thể che giấu.

Ngay sau đó, Quảng Thành Tử lấy ra một cây Phương Thiên Họa Kích, hựu thủ liễu tam dạng bảo vật, đệ vu Ân Giao.

Ba món bảo vật kia, chính là những bảo vật do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban xuống: một đôi Thư Hùng Kiếm, một ấn là Phiên Thiên Ấn (cấp bậc Hậu Thiên Chí Bảo), một chung là Lạc Hồn Chung (cấp bậc Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo).

Đều là những bảo vật bất phàm.

Ân Giao nhận bảo vật, khấu đầu bái tạ, ngay sau đó liền xuống núi.

Cùng lúc đó, Ân Hồng, bái sư Xích Kim Tử ở Vân Tiêu Động núi Thái Hoa, cũng xuống núi.

Đương nhiên, trên người y có thêm vài món bảo vật, chính là do Xích Kim Tử tặng.

Tạm không nói.

Lại nói Khương Tử Nha, một đường phi trì đến Kỳ Sơn Tây Kỳ.

Y triệu tập năm quỷ do nhà Tống Dị Nhân bắt được, lệnh năm người xây dựng Phong Thần Đài trên núi Tây Kỳ.

Còn mình thì ở bờ sông Vị Thủy, kết một thảo lư ẩn cư.

Mỗi ngày, y đều khoác áo choàng, ngồi bên suối câu cá.

Vì dùng câu thẳng, lại không có mồi, nên các thợ săn và cư dân xung quanh đều gọi y là người kỳ lạ.

Mỗi khi có người hỏi tại sao dùng câu thẳng để câu cá, y liền nói: "Khương công câu cá, nguyện giả thượng câu vậy!" Tạm không nói, không được mấy ngày, hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng xuống núi, đã đến Tây Kỳ.

Huynh đệ gặp nhau, tự nhiên một phen than thở cảm khái.

Sau đó, hai huynh đệ liền đi bái kiến Tây Bá Hầu Cơ Xương.

Được Cơ Xương đón tiếp nồng hậu.

Đợi hai người nói ra mục đích, Cơ Xương trầm mặc một lúc lâu, mới nói: "Quân không chính, thì làm thần đương can gián; cha không từ, thì con tất phải can gián.

Hai vị điện hạ, Cơ Xương nguyện dâng tấu báo, khuyên can Thương Vương, lệnh y hối ngộ tội lỗi của mình, không đến nỗi phụ tử chiến trường đao binh tương kiến vậy.

Hai vị điện hạ nghĩ sao?" Huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng nhìn nhau, đều mở miệng khen Tây Bá Hầu nhân nghĩa chính trực.

Cơ Xương tự từ chối không ngừng.

Ân Giao trầm ngâm vài giây, mới nói: "Tây Bá Hầu, ta vốn nghe

tiếng người trung nghĩa, quả nhiên như vậy.

Tuy nhiên, Ân Thụ vô đạo, đã bị yêu cơ mê hoặc.

Vương thúc Tỷ Can, Tư Ngự Quan Trần Thanh, đều đã bị hãm hại.

Hạ Đại Phu Khương Tử Nha Kim Điện mạo tử trực gián, nay sống chết còn chưa biết, Tây Bá Hầu không thể như vậy." Ân Hồng cũng phụ họa: "Đúng, ca ca nói đúng, Tây Bá Hầu tuyệt đối không thể như vậy." Ba người sau này còn nhiều suy nghĩ, tạm không nói.

Lại một ngày, Tây Bá Hầu Cơ Xương đêm nằm mộng, có phi hùng nhập mộng, kinh hãi.

Nhanh chóng, lời đồn "Khương công câu cá, nguyện giả thượng câu" liền truyền vào tai Tây Bá Hầu Cơ Xương.

Cơ Xương biết, đây là ẩn sĩ đại hiền, vội vàng đi đến Bàn Khê, thỉnh Khương Tử Nha ra.

Để tỏ lòng lễ hiền hạ sĩ, Cơ Xương đích thân vì Khương Tử Nha kéo xe, hơn tám trăm bước.

Khương Tử Nha cảm động nói: "Chúa công hiền minh.

Nay Chúa công vì ta kéo xe tám trăm bước, ta đương vì Tây Chu mở tám trăm năm quốc vận, để báo đáp quân ân." Chuyện này, hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng vẫn chưa biết.

Chương 333

Không lâu sau, hai hậu Đông Nam đều phản, thiên hạ phản lại bốn trăm chư hầu.

Tây Chu lập tức quảng phát hịch văn, xưng Ân Thụ vô đạo, sủng ái yêu cơ, bức chết Vương thúc, hổ độc thực tử, diệt tuyệt nhân luân, thiên hạ đương cùng thảo phạt.

Tây Chu lập Thái Tử Ân Giao làm Thương Hầu, suất mười vạn đại quân, thân phạt Ân Thụ.

Phong Thần Chi Chiến, khai mở!

Không lâu sau, đại quân Ân Giao thẳng tiến đến dưới Tị Thủy Quan, đối đầu với quân giữ Tị Thủy Quan.

Tổng Binh Tị Thủy Quan Hàn Vinh lập tức đóng chặt cửa quan, phái người khẩn cấp đưa chiến báo về Triều Ca.

Trong một lúc, thiên hạ đều kinh hãi.

Đông Hải, Bồng Lai Đảo, chích kiến na tiên đảo lập vu đông hải chi trung, hải lãng kích triệt, vân vụ liễu nhiễu, tử khí chưng đằng, tiên cầm cao phi, đảo thượng nhất phiến phiến đài quan kim ngọc đôi triệt, như mộng tự huyễn nhất bàn.

Thông Thiên một thân bạch bào, đứng dưới một cây đào hoa, trong tay một hồ tiên tửu, dường như sắp rơi.

Đột nhiên y ca hát: "Đế tử hàng hề bắc chử, mục miểu miểu hề sầu dư.

Niểu niểu hề thu phong, động đình ba hề...

Mộc diệp hạ." Một luồng bạch quang cuộn trào, một cây ban trúc

tự sau đầu hiện ra, trong bạch quang, hóa thành một phu nhân vẻ mặt ai oán.

Phu nhân hướng Thông Thiên phúc một lễ, nói: "Bần đạo kiến đạo hữu." "Có lao đạo hữu rồi." Thông Thiên đáp lại một lễ, phu nhân kia liền hóa thành một đạo bạch quang bay đi.

Sở dĩ Thông Thiên hóa ra một phu nhân, thứ nhất, đã có Đông Hoàng Thái Nhất, Vân Trung Quân, vậy thêm một Tương phu nhân, thì có gì không được?

Thứ hai, với thân phận hiện giờ của y, muốn làm chút chuyện, thực sự không tiện lắm, Tương phu nhân vừa vặn phù hợp.

Muốn cứu hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng, sở dĩ hơn ba năm trước không giành hai người từ tay Quảng Thành Tử và Xích Kim Tử, chính là ôm ý định khảo nghiệm Quảng Thành Tử và Xích Kim Tử.

Ai ngờ, hai người họ vẫn coi huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng như quân cờ.

Ân Giao, Ân Hồng, chú định là một bi kịch.

Trước Tị Thủy Quan, tiếng trống rền vang, chiến kỳ tung bay, Khương Tử Nha cưỡi ngựa ra trận, tay cầm lệnh tiễn, nét mặt lạnh lùng, ngạo nghễ nhìn bức tường thành Tị Thủy Quan phía trước.

Ngoài trận, đệ tử Vũ Cát mặc khôi giáp, cầm bảo đao, uy phong lẫm liệt, đang đứng ở tiền trận khiêu chiến.

Trong Tị Thủy Quan, tổng binh Hàn Vinh mặt đầy sầu muộn, hỏi chư tướng dưới trướng: “Chư vị, biết làm sao bây giờ đây?” Dù đã phái người cưỡi ngựa cấp tốc đưa quân báo về Triều Ca, nhưng mười vạn đại quân Tây Chu đã dàn trận dưới Tị Thủy Quan, bất cứ lúc nào cũng có thể phát binh công thành.

Đến lúc đó, quan ải vỡ, dù không sợ chết, nhưng lại e rằng Tị

Thủy Quan không giữ được, khiến lũ phản tặc đắc chí.

"Đại nhân đừng lo, mạt tướng có một kế sách, có thể phá giặc nghịch." Lúc này, dưới trướng có một tướng quân nói.

Chỉ thấy người đó, mặt như bôi vàng, râu tóc đều đỏ, lại có một con mắt vàng kỳ dị, thân mặc áo giáp liên hoàn, đai ngọc thắt eo, khoác ngoài áo bào da hổ, thân hình lại thấp bé tinh hãn, tạo cho người ta một cảm giác vô cùng quái dị.

Người này chính là đại tướng dưới trướng Hàn Vinh, tên là Dư Hóa, vì tinh thông tà đạo chi thuật, nên người đời tặng ngoại hiệu Thất Thủ Tướng Quân.

Thấy Dư Hóa mở miệng, Hàn Vinh biết Dư Hóa rất lợi hại, nhưng sau đó lại mặt đầy sầu muộn, nói: "Dư tướng quân, mười vạn đại quân Tây Chu kia, lại còn nghe nói Khương Tử Nha pháp thuật cao cường, chúng ta có lương sách gì để đẩy lui địch quân đây?" "Khải bẩm tướng quân, chúng ta chỉ cần kéo, kéo… thì tất có thể tranh thủ thời gian, chờ viện quân triều đình." Dư Hóa tường thuật một lượt, Hàn Vinh và chư tướng trong đường đều mừng khôn xiết, cười lớn tiếng, trút bỏ tảng đá lớn trong lòng.

Sáng hôm sau, dùng bữa xong, Vũ Cát lại ra ngoài quan ải khiêu chiến.

Dư Hóa lập tức điểm binh tướng, đại khai cửa thành, cưỡi ngựa ra, đứng trước quan ải đối đầu với đại quân Tây Chu.

Đại quân Tây Chu cờ xí rợp trời, Vũ Cát đứng ở tiền trận, đối đầu với Dư Hóa từ xa, lúc này không khỏi cười ha hả, bảo đao trong tay chỉ thẳng, lớn tiếng nói: "Tên tướng giữ ải kia, ta cứ tưởng quân giữ Tị Thủy Quan toàn là lũ rùa rụt cổ chứ, không ngờ, dám ra, chịu chết sao?" Hắn đã giành thế chủ động.

“Tên nghịch tặc kia, chớ có xương cuồng, Nhân Vương nhân nghĩa yêu dân, các ngươi thế thụ quốc ân, không biết suy nghĩ đức hạnh, lại dám vọng động đao binh, thực sự đáng chết.” Dư Hóa tự nhiên không cam chịu yếu thế, lớn tiếng nói, lấy danh nghĩa đại nghĩa mà áp chế đối phương.

Hai người buông lời cay nghiệt vài câu, đều không cam chịu yếu thế.

Lúc này, Vũ Cát đánh giá thân hình Dư Hóa, liền cười nói: “Xem dáng vẻ, thấp bé tinh hãn, tất là tên Thất Thủ Tướng Quân Dư Hóa đó sao?” “Không sai, chính là bản tướng, đã biết bản tướng, không mau xuống ngựa đầu hàng, bản tướng hoặc có thể tấu lên Triều Ca, miễn cho một mạng.” “Chớ có nói nhiều, đợi bản tướng lấy thủ cấp của ngươi.” Vũ Cát cũng không nói thêm, thúc ngựa vung đao, gầm lên liên tiếp, xông về phía Dư Hóa.

Chương 334

Dư Hóa cười lạnh hai tiếng, cũng thúc ngựa nghênh đón Vũ Cát.

Phương Thiên Kích trong tay liền giao chiến với Vũ Cát.

Vài hiệp, Dư Hóa lấy ra một chiếc phiên, vật này không phải phàm phẩm, mà là một dị bảo, do sư phụ Dư Hóa là Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ở Bồng Lai Đảo truyền thụ, chuyên dùng để mê hoặc hồn phách, bắt người.

Dư Hóa giương Lục Hồn Phiên lên không trung, liền thấy vài đạo hắc khí giáng xuống, trùm lên Vũ Cát.

Vũ Cát lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, nhật nguyệt lay động, liền không khống chế được, ngã ngựa xuống, bị binh sĩ Tị Thủy Quan bắt đi.

Dư Hóa thúc ngựa quay người, ngạo nghễ đứng trên ngựa, nhìn về phía trận doanh Tây Chu, nói: "Ai dám cùng ta một trận?" "Dư Hóa, ta đấu với ngươi!" Có người không tin tà, thúc ngựa ra.

Đương nhiên, nhanh chóng liền bước vào vết xe đổ của Vũ Cát, bị Lục Hồn Phiên của Dư Hóa bắt đi.

Tây Chu liên tiếp mất vài tướng, mới ủ rũ rút lui, sĩ khí giảm sút, tự rút binh về doanh.

Trong soái trướng, Khương Tử Nha chau mày không giãn, đang không biết làm sao cho phải, hai huynh đệ Ân Giao Ân Hồng nghe tin liền chạy đến, vào soái trướng.

Khương Tử Nha vội vàng đứng dậy, hành lễ với hai người.

Ân Hồng không được trầm ổn như Ân Giao, lập tức liền sốt ruột nói: "Thừa tướng, ta nghe nói Vũ Cát và các tướng bị Dư Hóa bắt, ta

có một bảo vật, tên là Âm Dương Kính, tất có thể phá Lục Hồn Phiên của Dư Hóa, cứu ra chúng tướng, để chấn chỉnh sĩ khí quân ta." Khương Tử Nha lại lắc đầu, nói: "Nhị điện hạ, việc này không ổn, thân phận ngài tôn quý, sao có thể lao thân động quý thủ chứ.

Huống hồ, bản tướng đã có kế phá địch, nhị vị điện hạ, xin hãy bình tĩnh." Ân Giao Ân Hồng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tình hình vừa rồi cấp bách, hai người không để ý, giờ phút này, hai người ngồi xuống, Ân Giao vội nói: "Khương sư thúc, chúng ta không dám, ngài là trưởng bối, không cần phải đa lễ như vậy." Hai người một lòng muốn thân cận với Khương Tử Nha, nhưng lại không phát hiện ánh mắt lạnh lẽo của Khương Tử Nha.

Quảng Thành Tử và Xích Kim Tử nhận hai huynh đệ làm đồ đệ, chính là để nắm giữ đại nghĩa, xuất sư có danh, giờ phút này hai huynh đệ đã không còn giá trị lợi dụng quá lớn, Tây Chu đã có ý "hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu", nên lần này xuất binh phạt Thương, lại không thông báo cho hai người.

Còn việc để hai người xuất chiến, chính là đề phòng tướng lĩnh Ân Thương vạch trần lời nói dối của Xiển giáo, khiến hai người phản bội quay về Thương.

Đuổi Ân Giao Ân Hồng đi, Khương Tử Nha liền truyền tin lên Côn Luân Sơn.

Hôm sau, Quảng Thành Tử và Xích Kim Tử hai vị Xiển giáo tiên nhân, liền vào trận doanh Tây Chu.

Ân Giao Ân Hồng hai người nghe tin sư tôn đã đến, tự động vội vàng đến bái yết, nhưng lại bị thu mất pháp bảo, bị Khương Tử Nha bắt giữ, giam cầm.

Sau giờ Ngọ không quá ba khắc, Xích Kim Tử cầm Âm Dương

Kính, đi đến trước Tị Thủy Quan, chém Dư Hóa.

Ngay sau đó Tây Chu liền phá Tị Thủy Quan, chém Hàn Vinh, thẳng tiến Giới Bài Quan.

Tổng binh Giới Bài Quan, tên là Hoàng Cổn, là lão soái trấn biên của Ân Thương, cha của Vũ Thành Vương Hoàng Phi Hổ đương triều.

Thấy đại quân Tây Chu xâm phạm, vội vàng đóng chặt cửa Giới Bài Quan, giữ quan ải cố thủ.

Một mặt, lại vội vàng sai người cưỡi ngựa cấp tốc truyền quân báo về triều.

Trong doanh Chu, lại đang bàn bạc làm sao để bắt Hoàng Cổn, bức y đầu hàng.

Khương Tử Nha ngồi ở chủ vị trong trướng, lúc này nói: "Chư vị, lão soái Hoàng Cổn, là hậu duệ của công thần bảy triều Ân Thương, trấn thủ biên quan nhiều năm, trong quân uy vọng rất cao, con trai y là Trấn Quốc Vũ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, lại càng là Đại Nguyên Soái binh mã thiên hạ của Ân Thương, tổng lĩnh binh mã thiên hạ, chúng ta nếu khiến y đầu hàng, thì tất có thể đại chấn uy vọng Tây Chu ta." "Không sai, không sai!" "Đúng vậy!" Chư tướng dưới trướng nghe lời đều thấy có lý, liền vội vàng hùa theo.

Khương Tử Nha đang cùng chúng tướng thương nghị, liền nghe thấy ngoài doanh môn có người khiêu chiến, lại có binh sĩ báo, ngoài doanh có dị nhân đến khiêu trận.

Khương Tử Nha vội dẫn chúng tướng ra khỏi doanh trướng, điểm ba ngàn binh giáp, ra trận nghênh chiến.

Trong Giới Bài Quan lão soái Hoàng Cổn đang ưu tư chất chồng, liền nghe binh sĩ báo, nói có dị nhân đã đến trận doanh Tây Chu khiêu

trận, liền vội vàng leo lên lầu quan, nhìn xuống.

Chỉ thấy không xa trước Giới Bài Quan, có một dị nhân.

Chỉ thấy dị nhân đó, cưỡi một con Kim Tình Ngũ Vân Đà, tay cầm một thanh bảo kiếm, đầu đội mũ Ngư Vĩ Quan, mặc áo bào đại hồng, mặt như lam điện, tóc đỏ râu đỏ, tướng mạo thập phần hung ác.

Lúc này dị nhân lại lớn tiếng nói: "Kêu Khương Thượng tên lão thất phu kia ra gặp ta!" Khương Tử Nha và chúng tướng đều đại kinh, Khương Tử Nha vội ra ban hỏi: "Dám hỏi đạo hữu tu hành ở bảo sơn động phủ nào, đến đây làm gì?" "Ta là sư phụ của Dư Hóa, Nhất Khí Tiên Dư Nguyên ở Bồng Lai Đảo vậy.

Khương Thượng, ngươi đã giết đệ tử Dư Hóa của ta, nên ta hôm nay xuống núi, lấy tính mạng của ngươi, để báo thù cho đệ tử Dư Hóa của ta đó." Khương Tử Nha nghe lời, vội lắc đầu, nói: "Đạo hữu, chỉ vì Ân Thụ vô đạo, trong cung Nữ Oa tiết độc Đại Địa Chi Mẫu Nữ Oa Nương Nương, đại nghịch bất đạo, lại sủng tân yêu cơ, bức chết vương thúc, hổ độc thực tử, tự là quân vương diệt tuyệt luân thường, chúng ta phụng thiên mệnh thảo phạt y, là thuận thiên thời, hợp đại đạo.

Chương 335

Đệ tử của ngươi ỷ vào bàng môn tả đạo chi thuật, làm trái thiên mệnh, chết không đáng tiếc.

Đạo hữu tức đã tu hành ở động phủ Thánh nhân, sao không quay về, miễn cho vì nghịch thiên mệnh, uổng phí tính mạng." "Một lũ hồ ngôn, điên đảo hắc bạch, vô sỉ cực độ, bần đạo liền lấy tính mạng ngươi, báo thù cho đệ tử của ta." Nói rồi, Dư Nguyên liền thúc Ngũ Vân Đà, cầm bảo kiếm xông về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha lập tức lấy đào mộc kiếm, cùng Dư Nguyên giao chiến.

Chỉ thấy hai người, một người kiếm quang như lửa, một người kiếm quang như mây màu lướt không, đều có thần diệu.

Đấu vài hiệp, Dư Nguyên liền tế ra một sợi Kim Quang Tỏa dài một thước ba tấc, đánh về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha né tránh không kịp, vội vàng lấy Tụ Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ ra triển khai, phóng ra vạn đóa kim liên, trùm lên quanh thân.

Kim Quang Tỏa thất bại, Dư Nguyên vội thu lại.

Hừ lạnh một tiếng, nói: "Chớ ỷ linh bảo khoe oai, xem thần thông của ta." Nói xong, trong miệng phun ra một điểm hỏa tinh màu đỏ, đón gió liền lớn lên, hóa thành một con hỏa long, nhe nanh múa vuốt, liền vồ về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha dĩ nhiên không sợ, mặc cho hỏa long vồ tới.

Không biết, ngọn lửa này không phải phàm phẩm, tên là Tam Muội Chân Hỏa, khác với Tam Muội Chân Hỏa mà Khương Tử Nha

nắm giữ, nó là Tiên Thiên Thành, phi đồng tiểu khả, ngay cả Thập Nhị Kim Tiên đến đây, cũng không dám coi thường.

Chỉ thấy hỏa long do Tam Muội Chân Hỏa hóa thành vồ đến trước mặt Khương Tử Nha, lại bị màng sáng vạn đóa kim liên do Tụ Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ phóng ra ngăn cản.

Nhưng không kiên trì được vài hiệp, liền thấy ánh sáng của Hạnh Hoàng Kỳ trong tay Khương Tử Nha tối sầm, màng sáng do vạn đóa kim liên hóa thành liền vỡ tan, hỏa long một trận cuộn trào gào thét, vồ về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha đại kinh thất sắc, vội vàng thúc giục Hạnh Hoàng Kỳ, muốn ngăn cản hỏa long Tam Muội Chân Hỏa.

Nhưng mặc cho y thúc giục, Hạnh Hoàng Kỳ lại dĩ nhiên bất động.

Khương Tử Nha nhất thời hồn bay phách lạc, bị hỏa long một ngụm nuốt chửng.

Trong doanh Tây Chu một trận xao động, chỉ thấy trước trận Tây Chu, 'phốc' một trận khói xanh lan ra, Khương Tử Nha đầu bù tóc rối nhanh chóng biến mất, y phục và tóc bị cháy sém không ít.

Lúc này y mặt đầy kinh hãi, nếu không có thế thân thảo nhân do Nguyên Thủy Thiên Tôn tặng, e rằng tiểu mệnh đã mất rồi.

Lập tức, vội vàng chật vật chạy về trận trung, ngay sau đó truyền lệnh minh kim thu binh, rút về doanh.

Trên Giới Bài Quan, thấy Dư Nguyên đánh bại Khương Tử Nha, Hoàng Cổn đại hỉ reo hò, ngay sau đó vội vàng đến thỉnh Dư Nguyên, mời về doanh trung, rượu ngon thức ăn ngon chiêu đãi.

Hôm sau, Dư Nguyên ra trận khiêu chiến, quân Tây Chu xuất chiến, lại bị đánh bại vài người.

Kể từ đó, liền đóng chặt doanh môn, tránh không giao chiến.

Liên tiếp ba ngày, đều như vậy.

Ngày thứ tư, trước trận Tây Chu xuất hiện một người, tay cầm một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, giáp vàng trùm thân, uy phong lẫm liệt đầy anh khí, giữa trán mắt thần vàng óng lấp lánh, chính là ngoại sinh của Hạo Thiên Đại Đế, đệ tử của Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở Kim Hà Động núi Ngọc Tuyền, Dương Tiễn vậy.

Ngày thứ hai, Khương Tử Nha treo miễn chiến bài, Dương Tiễn xuất trận, Dư Nguyên thúc Ngũ Vân Đà tiến lên, cùng y giao chiến mấy chục hiệp, không địch lại, vội dùng thần thông Tam Muội Chân Hỏa để thiêu Dương Tiễn.

Ai ngờ Dương Tiễn há miệng một cái, liền nuốt chửng hỏa long do Tam Muội Chân Hỏa hóa thành.

Dương Tiễn là cao đồ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, tu luyện Bát Cửu Huyền Công, nhục thân cường hãn, tuy không bằng Vu tộc, nhưng cũng không phải một đạo Tam Muội Chân Hỏa có thể sánh được.

Dư Nguyên đại kinh, ngay sau đó cười lạnh, "Bát Cửu Huyền Công, tưởng bần đạo không làm gì được sao?

Xem bảo đao của ta." Lời vừa dứt, lấy ra một thanh huyết sắc bảo đao, một đạo huyết quang chém ra.

Dương Tiễn không tránh không né, mắt thần giữa trán phóng ra một đạo kim quang, va chạm với huyết quang, lại bị huyết quang chém tan, không khỏi giật mình, vội vàng dùng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay chém ra, đối kháng với nó.

Hai người đao đối đao, thần thông đối thần thông, giao chiến trước doanh môn không dưới trăm hiệp, nhưng vẫn bất phân thắng

bại.

Hơn trăm hiệp, Dương Tiễn dĩ nhiên đã thấy Hóa Huyết Thần Đao của Dư Nguyên không tầm thường, chỉ không biết trong đó có huyền cơ ảo diệu gì, đành phải ngừng chiến với Dư Nguyên, thương lượng mai lại chiến, ngay sau đó mỗi người về doanh.

Kể lại việc Dương Tiễn về doanh, hỏi về việc Hóa Huyết Thần Đao, không nói gì.

Chương 336

Hôm sau, Dương Tiễn xuất trận, đứng đối mặt với Dư Nguyên.

Lạnh lùng nhìn Dư Nguyên, lớn tiếng quát: "Dư Nguyên, đêm nay ngươi làm việc nghịch thiên, đáng lẽ phải là người lên Bảng Phong Thần." Dư Nguyên đại nộ, cầm đao xông về phía Dương Tiễn, hét: "Tiểu nhi miệng còn hôi sữa, chớ có cuồng ngôn, xem đao!" Dương Tiễn cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đứng ở tiền trận, cười lạnh liên tiếp.

Đêm qua, Khương Tử Nha đã được Nam Cực Tiên Ông bí truyền, biết rõ huyền cơ bên trong Hóa Huyết Thần Đao.

Đao này cực hung, đúng như tên gọi, nếu bị đao này làm bị thương, dù chỉ một vết trầy nhỏ, lập tức sẽ hóa thành máu chết; nếu bị nó làm bị thương trực diện, thì nguyên thần cũng sẽ bị hóa giải.

Nhìn thấy Hóa Huyết Thần Đao trước mắt, Dương Tiễn lại không tránh không né, mặc cho Hóa Huyết Thần Đao chém vào người, chém nát giáp trụ, lại nghe 'phanh' một tiếng kim thiết giao kích, Dương Tiễn vậy mà không hề hấn gì.

Dư Nguyên đại kinh, "Thật sao Bát Cửu Huyền Công lại đến mức độ này?" "Dư Nguyên, mệnh hết rồi!" Dương Tiễn nhân lúc đối phương kinh ngạc, liền vung Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay xuống đỉnh đầu đối phương.

Dư Nguyên né tránh không kịp, một tiếng 'cạch' vang lên, vậy mà không hề hấn gì.

Đến lượt Dương Tiễn kinh ngạc, "Chưa từng, lại có bản lĩnh như vậy." Dư Nguyên thúc Ngũ Vân Đà, quay về Giới Bài Quan, không đề cập nữa.

Sau đó, hai bên đều có một sự ăn ý, không xâm phạm lẫn nhau, mà mỗi bên tự tìm kế phá địch.

Cứ như vậy ba năm ngày trôi qua, nhưng một ngày nọ, Dư Nguyên cuối cùng hạ quyết tâm, quay về Bồng Lai Đảo, tìm vài vị sư huynh đệ đến trợ quyền.

Đang định từ biệt Hoàng Cổn, liền nghe có binh sĩ báo, nói Dương Tiễn đang khiêu chiến ngoài quan ải.

Dư Nguyên nổi giận đùng đùng, lập tức cưỡi Ngũ Vân Đà xuất quan nghênh địch.

Dưới quan ải, lại thấy bên cạnh Dương Tiễn đứng một tên lùn cầm thiết côn.

Tên lùn tay cầm bảo kiếm chỉ Dương Tiễn, nói: "Dương Tiễn, không ngờ người trong Xiển giáo, ai nấy đều là lũ mặt dày vô sỉ." Dương Tiễn đang định đáp lời, tên lùn bên cạnh ậm ừ nói: "Dương Tiễn sư huynh, nói nhiều lời vô ích làm gì, trực tiếp bắt y đi là xong." Dư Nguyên đại nộ, "Khẩu khí thật lớn…." "Xem bảo vật!" Lời của Dư Nguyên chưa dứt, tên lùn kia liền lấy ra một sợi Khổn Tiên Thừng, ném về phía Dư Nguyên.

Khổn Tiên Thừng lập tức trói chặt Dư Nguyên, y tự vùng vẫy, nhưng không thoát thân được, bị binh sĩ Tây Chu bắt đi.

Hoàng Cổn đứng trên lầu quan nhìn xuống, vừa tức giận vừa lo lắng, nhưng không làm gì được, chỉ đành thở dài một tiếng, thầm cầu nguyện đại quân Triều Ca nhanh chóng đến.

Dư Nguyên bị Tây Chu bắt đi, mới biết tên lùn kia không ai khác, chính là đệ tử Thổ Hành Tôn của đạo nhân Cụ Lưu Tôn ở Phi Vân Động núi Giáp Long thuộc Xiển giáo Nguyên Thủy Thiên Tôn môn hạ, thầm hận người trong Xiển giáo, nhưng cũng không làm gì được,

Khổn Tiên Thừng của Thổ Hành Tôn vô cùng lợi hại, phàm là kẻ dưới Đại La một khi bị trói, liền không thể thoát được.

Bắt được Dư Nguyên, Khương Tử Nha tự biết không thể thuyết phục y đầu hàng, lập tức liền lệnh tả hữu, đưa y ra ngoài doanh môn chém đầu thị chúng.

Ai ngờ, binh sĩ báo, Dư Nguyên không biết bằng tiên thuật kỳ quái nào, ngay cả Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Dương Tiễn cũng không thể làm bị thương dù chỉ một phân hào.

Khương Tử Nha lập tức triệu Dương Tiễn, Thổ Hành Tôn và chúng tướng Tây Chu, bàn bạc nên xử trí Dư Nguyên thế nào.

"Khương sư thúc, Dương Tiễn cho rằng, thủy hỏa vô tình, nên dùng thủy hỏa công kích y, nhưng, Dư Nguyên thân có tiên thiên hỏa tinh, biết tiên thiên Tam Muội Chân Hỏa, hỏa tự nhiên không được…." Lời chưa dứt, liền nghe ngoài trướng một trận huyên náo.

Khương Tử Nha lập tức sắc mặt trầm xuống, quát: "Việc gì mà huyên náo như vậy?" Chưa đợi có người vào trướng bẩm tấu, một tiếng sáo trúc trong trẻo truyền đến, ngay sau đó một khúc ca vang lên, như tiếng phu nhân ai oán, khiến người ta không khỏi lòng sinh ai sầu, ca rằng.

"Thuấn dục tỉnh man thu, nam tuần phi dật du.

Cửu sơn trầm bạch nhật, nhị nữ khấp Thương Châu.

Mục cực Sở vân đoạn, hận liên Tương thủy lưu…." Tiếng ca chưa dứt, nhưng nghe ý của nó, rõ ràng đang ai điệu nhị nữ của Nghiêu Đế ngày xưa, nhị phi của Thuấn Đế, Nga Hoàng và Nữ Anh a!

Khương Tử Nha vội vàng dẫn Dương Tiễn Thổ Hành Tôn và những người khác rời khỏi soái trướng, lại thấy nơi xa chân trời, một nữ tử áo trắng đạp vân, tiếng ca từ xa đến gần, "Chí kim văn cổ sắt,

yết tuyệt bất thắng sầu." Khương Tử Nha đứng trước trung quân trướng, nói: "Dám hỏi tiên cô, là đạo hữu phương nào, tu hành ở tiên sơn nào?" "Ta là Tương Quân.

Khương Tử Nha, ta hỏi ngươi, ngươi lấy thân phận tu sĩ Côn Luân Sơn mà nói chuyện với ta?

Hay lấy thân phận Nhân tộc mà nói chuyện với ta?" Thông Thiên phân thân do Tương Phi Trúc hóa thành đứng trên mây, ánh mắt rực rỡ nhìn Khương Tử Nha, hỏi.

Khương Tử Nha và Dương Tiễn cùng những người khác nghe thấy danh hiệu Tương Quân, lại nghe lời này, đều không hiểu.

Khương Tử Nha vội hỏi: "Dám hỏi Tương Quân đạo hữu, tu sĩ Côn Luân Sơn là sao?

Nhân tộc lại là sao?" "Nếu lấy thân phận tu sĩ Nhân tộc mà nói chuyện với ta, thì liền giao Ân Giao Ân Hồng hai người ra, lui binh tướng, tức diệt binh qua, ta hoặc có thể tha cho một mạng, nếu không…." "Thì sao?" Khương Tử Nha chưa đáp lời, Thổ Hành Tôn bên cạnh liền không khách khí vung thiết côn trong tay, nói: "Chớ ở đó giả thần giả quỷ, xem bảo vật!" Lập tức ném Khổn Tiên Thừng ra.

"Đồ hỗn trướng, lấy thân Nhân tộc, không biết cảm ân, lại còn trợ trưởng khí diễm của nghịch tặc, đáng giết!" Thông Thiên một ánh mắt, không gian xung quanh Khổn Tiên Thừng đang bay tới liền một trận vặn vẹo, Khổn Tiên Thừng rên rỉ một tiếng, liền bay ngược trở về.

Chương 337

Thổ Hành Tôn lại như bị sét đánh, 'phốc' phun ra một búng máu tươi, hai chân duỗi thẳng, thẳng cẳng ngã xuống.

Dương Tiễn và những người khác đại kinh thất sắc, nguyên thần Thổ Hành Tôn, cùng với chân linh, vậy mà bị Thông Thiên chấn tan, ngay cả Bảng Phong Thần cũng không lên được nữa.

Khương Tử Nha run rẩy nhìn Thông Thiên, hỏi: "Rốt cuộc là ai?" Thông Thiên lắc đầu, nói: "Thôi được rồi, sư tôn của ngươi đã xuống Côn Luân Sơn, không lâu nữa sẽ đến, đợi sư tôn ngươi đến rồi, lại nói chuyện với ta." Nói rồi, liền ấn đầu vân xuống, tiến vào Giới Bài Quan.

Tổng binh Giới Bài Quan lão soái Hoàng Cổn tự mình vội vàng tiến lên bái yết, không đề cập nữa.

Khương Tử Nha thu binh về doanh, lúc đầu không để lời của Thông Thiên trong lòng.

Thử hỏi, ai có thể kiểm soát hành động của Thánh nhân chứ, ngay cả tồn tại chí cao đồng cấp Thánh nhân cũng không thể làm được mà!

Nhưng không lâu sau, Nam Cực Tiên Ông dẫn theo Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, Lục Áp và những người khác đến, nói Thánh nhân sắp đến, lệnh Khương Tử Nha tìm một nơi ngoài doanh Tây Chu, dựng bồng lô, để nghênh đón pháp giá của Thánh nhân.

Khương Tử Nha giật mình, lời Thông Thiên nói vậy mà là thật, vội vàng truy vấn thân phận Thông Thiên.

Ai ngờ, Nam Cực Tiên Ông vậy mà cũng lắc đầu, nói: "Vị Tương Quân kia tất là nhị phi của Thuấn Đế ngày xưa, Nga Hoàng và Nữ

Anh, nhưng nhị phi đều đã mất, sao lại có pháp lực cao thâm như vậy, ngay cả sư tôn và các Thánh nhân cũng bị kinh động, thật kỳ lạ!" "Lại có chuyện này?" Khương Tử Nha càng thêm kinh ngạc, hai người lại thương nghị một trận, nhưng cuối cùng vẫn trăm tư bất đắc kỳ giải, chỉ đành đi lo việc tiếp đãi Thánh nhân.

Chưa đến nửa ngày, trên không trận doanh Tây Chu, tử khí tràn ngập ba vạn dặm, tiên âm trận trận, dị hương liên miên.

Chốc lát, có kim quang mở đường, một lão giả hoa phục cưỡi một con dị thú Tứ Bất Tượng, lão giả đó một thân hoa phục, tóc bạc chẻ đôi, một vẻ cao quý tôn vinh.

Không ai khác chính là chủ nhân của Xiển giáo, Thiên Đạo Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nam Cực Tiên Ông cùng Thập Nhị Kim Tiên, Khương Tử Nha và những người khác tề tề xuất doanh nghênh tiếp, quỳ xuống khấu đầu, miệng hô 'kiến sư tôn'.

Ngay sau đó Nam Cực Tiên Ông mở miệng nói: "Lao sư tôn pháp giá giáng lâm, đệ tử và những người khác không khỏi hoảng sợ, mong ngài thứ tội." "Thôi!" Thanh âm uy nghiêm của Nguyên Thủy Thiên Tôn vang lên, dị thú ấn lạc kim quang, giáng lâm trước mặt Khương Tử Nha và những người khác.

Y vung tay, Khương Tử Nha và những người khác liền được nâng dậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt lướt qua hướng Giới Bài Quan, thở dài một tiếng, "Việc này không trách các ngươi, nếu không phải bản tôn giáng lâm, thì ngay cả đại huynh của bản tọa ở đây, cũng không dễ dàng đâu!" Khương Tử Nha và những người khác đều giật mình, quả thực lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn có quá nhiều tin tức, tin tức quá kinh người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không quản Khương Tử Nha và những người khác, đánh một cái kê thủ, nói: "Đạo huynh, bần đạo đã đến, không ra gặp một lần sao?" Thông Thiên từ trong Giới Bài Quan bay ra, chân đạp tường vân, đứng trên không trận doanh Tây Chu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thúc Tứ Bất Tượng dưới tọa, đạp vân, đứng đối diện Thông Thiên, lướt mắt nhìn Thông Thiên một cái, nói: "Đạo hữu, Ân Thụ vô đạo, tiết độc Nữ Oa Nương Nương, là quân vương vô đạo, liền đáng để người người đều giết y.

Phượng minh Kỳ Sơn, Tây Kỳ đã xuất hiện Thánh Chủ, đạo hữu vì sao lại muốn nghịch thiên hành sự chứ?" Thông Thiên cười lạnh, "Cái gọi là Thánh Chủ, chính là con rối phục tùng các ngươi tiên đạo đó sao?" Ý của Thông Thiên này, chính là đang đả kích Nguyên Thủy Thiên Tôn, ý là ta biết kế hoạch của ngươi, khuyên ngươi đừng làm công cốc.

Cũng là đang châm biếm Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác có dụng tâm hiểm ác đối với Nhân tộc.

"Lời đạo hữu này quả thực là lời tru tâm vậy.

Sư tổ Hồng Quân lão tổ của ta lập ra Thiên Đình, chính là để chấp chưởng vận chuyển Tam Giới, Nhân Giới, tự nhiên hợp lý nên do Thiên Đình chưởng quản, sao lại có chuyện con rối chứ?" "Thật là một chủ nhân Xiển giáo vô sỉ!" Thông Thiên không nhịn được nữa, nói thẳng lời châm biếm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không tức giận, đánh một cái kê thủ, nói: "Nếu đã như vậy, thì chúng ta liền làm một trận đi, hà tất phải nói nhiều lời như vậy." "Cũng tốt, liền để bần đạo xem xem, mấy ngàn năm không gặp, có tiến bộ gì?" Lời Nguyên Thủy Thiên Tôn này, chính hợp ý Thông Thiên.

Phía sau hiện ra một cây Trúc Phi, đón gió liền lớn lên, hóa thành

kích thước chống trời, lá trúc phía trên ông ông rung động, từng tia sắc bén phù hiện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn một ánh mắt liền nhìn thấu huyền cơ ảo diệu bên trong, không khỏi tán thưởng nói: "Đạo hữu Tương Phi Trúc huyền diệu, Đại Đạo Kim và Đại Đạo Mộc hai điều tương phụ tương thành, lại có kiếm ý dung hợp trong đó, diệu thay!" "Xin đạo hữu lĩnh giáo." Thông Thiên một cái niêm hoa chỉ, hai phiến trúc diệp trên Tương Phi Trúc xoay tròn, được kẹp ở đầu ngón tay, một kim một lục hai đạo kiếm khí xung thiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đỉnh đầu hiện ra một ngọn đèn lưu ly, cười nói: "Ta liền dùng đèn này hội ngộ đạo hữu vậy!

Đèn là vật chiếu sáng trong cung của ta, cũng miễn cưỡng hợp dụng." Lấy ra ngọn đèn này, cũng có tâm cơ trong đó.

Lưu Ly Đăng là Thiên Đăng trong Tam Kỳ Đăng Thiên Địa, uy lực bất phàm, trong đèn có một ngọn lửa màu vàng, tên gọi Vạn Linh Cổ Dịch, hỏa khắc kim mộc, đèn lại có huyền diệu tham tra vạn vật, chắc chắn khắc chết Tương Phi Trúc của Thông Thiên.

Hai, ngọn đèn này không thường dùng, lấy ra dùng, tiên thiên liền có dụng ý khinh thị Thông Thiên.

Thông Thiên ngạo nghễ đứng đó, khuôn mặt tuyệt mỹ phủ đầy sương lạnh, lúc này lại có một vẻ bá khí vô song, nói: "Nguyên Thủy, ta cũng không khi dễ ngươi, liền mời ngươi tiên hành ra tay đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn xem trọng nhất là mặt mũi, lời Thông Thiên này không khác gì đang tát vào mặt y, hừ lạnh một tiếng, nói: "Đạo hữu chớ có khi người quá đáng." Miệng tuy nói vậy, động tác trên tay lại không chậm, kiếm chỉ hợp lại, vuốt lên Lưu Ly Đăng, một đoàn Vạn Linh Cổ Dịch màu vàng liền nhảy múa trên kiếm chỉ, hư chỉ bắn ra, Vạn Linh Cổ Dịch màu vàng kia liền 'hùng' hóa thành một biển lửa

màu vàng cuồn cuộn, nhảy múa.

Không lâu sau, biển lửa cuồn cuộn lan rộng, bao trùm lấy Thông Thiên….

Thông Thiên an nhiên tự tại nhìn biển lửa, cười nói: "Đạo hữu, nếu chỉ bằng thứ này mà muốn hàng phục ta, thì quá coi thường ta rồi, ta tuy là một phân thân, nhưng cũng không kém ngươi đâu." "Đạo hữu xin hãy bình tĩnh, xem thần thông của bần đạo." Trong lời nói, biển lửa màu vàng kia đã bao phủ trên không Giới Bài Quan, hội tụ thành một đại dương lửa vàng, nhanh chóng nhấn chìm Thông Thiên.

Chương 338

Trong biển lửa, xung quanh Thông Thiên, lửa nhảy múa, ngưng kết tụ thành hai con hỏa long dài vạn trượng, và một trăm lẻ tám con hỏa long dài trăm trượng, hỏa long nhe nanh múa vuốt đạp trên biển lửa.

"Ngâm ~!" "Hống ~!" Hai con hỏa long vàng vạn trượng gầm thét, đạp không.

Hơn trăm con hỏa long trăm trượng theo đó phụ họa, cùng nhau gầm thét, một đại trận vận chuyển khai, vô tận hỏa vân cuồn cuộn về phía Thông Thiên, như muốn nuốt chửng y.

"Trận pháp cũng không tệ, rất được hỏa trung Tam Vị, lấy hỏa tinh linh diễm trong đèn diễn hóa thành hỏa long, lấy chiến trận Long tộc thượng cổ làm cơ sở, diễn hóa, nhập được trận này, liền chịu sát lục chi khí trong trận, lại có Vạn Linh Cổ Dịch tương trợ, uy lực bội tăng." Thông Thiên một ánh mắt liền nhìn thấu huyền cơ bên trong, khẽ cười một tiếng, rồi lại lắc đầu, nói: "Không, đáng tiếc thay, đáng tiếc thay!" Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm không vui, hừ lạnh một tiếng, đánh một cái kê thủ, nói: "Mời đạo hữu phá trận đi!" "Nếu đã như vậy, thì đạo hữu hãy xem ta làm sao phá đại trận của ngươi đây." Thông Thiên cúi đầu, Tương Phi Trúc phía sau 'hoa lạp lạp' rung động không ngừng, đột nhiên, một giọt lệ châu rơi xuống.

Đông ~!

Tiếng nước nhỏ trong trẻo vang lên, trong hư không, từng đợt gợn sóng lan ra.

Thanh âm u u của Thông Thiên vang lên, như hát, như khẽ thì thầm, "Quân phi nhị phách phương thiên cổ, sơn trúc gia ban lệ nhất

nhân.” Đông!

Đông đông đông ~!

Cùng với tiếng ca của Thông Thiên, giọt lệ càng lúc càng nhiều, lệ châu rơi xuống, hội tụ thành một màn mưa, trùm về phía hỏa long đại trận, càng lúc càng nhanh, tiếng ‘tư tư tư’ không ngừng vang lên, lệ châu bị biển lửa nhấn chìm, nhưng dần dần, lệ châu càng lúc càng nhiều, hỏa vân kia vậy mà có chút không thể chống đỡ được.

Hai con hỏa long vàng vạn trượng thân là trận nhãn phát ra một trận gầm thét, hỏa vân vàng hung dũng cuồn cuộn, như muốn sôi trào, màn hỏa vân vốn đã bị áp chế, vậy mà có thế phản công, nhấn chìm hơn nửa lệ vũ.

Thông Thiên ánh mắt ngưng lại, cười nói: “Nguyên Thủy đạo hữu, xem bần đạo phá trận pháp của ngươi.” Lời vừa dứt, một tay phất lên, hai đạo kiếm khí kim lục sắc do hai phiến trúc diệp trong tay hóa sinh liền chém ra.

Kiếm khí liền xé rách không gian, chém thẳng vào đầu một con hỏa long vàng vạn trượng.

Oanh ~!

Con hỏa long vàng vạn trượng kia cùng kiếm khí kim lục sắc đối chọi vài khắc, liền oanh nhiên nổ tung, hóa thành một khối mây nấm hỏa vân vàng hung dũng, thiên địa một trận chấn động, không gian từng tấc vỡ nát, đại trận kia cũng một trận chấn động, vô tận hỏa vân cuồn cuộn, lan rộng về phía xung quanh, nuốt chửng.

Ngâm ~!

Ngâm ~!

Trăm rồng cùng nhau gầm thét, vô tận hỏa vân một lần nữa cuồn cuộn về phía Thông Thiên.

“Ha ha ha ~!

Đạo hữu nghĩ, thần thông của bần đạo thế nào?” Thông Thiên thấy vậy, không nhịn được cười lớn, đại trận, tuy chưa phá, nhưng đã không còn xa nữa rồi.

Mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đen lại.

Đợi Thông Thiên chém diệt những con hỏa long còn lại, biển lửa bị dập tắt, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới đánh một cái kê thủ, mặt đen sạm, ánh mắt u u, nói: “Đạo hữu thủ đoạn hay, thủ đoạn hay thật!” Một là chỉ sự diệu của Tương Phi Trúc, hai, là chỉ Thông Thiên dùng thân phân thân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy không phải đối thủ của Thông Thiên, nhưng dù sao cũng là tôn Thánh nhân, tuệ mục như cự, sao lại không nhìn ra, Thông Thiên đang đi trên con đường tín ngưỡng của Nhân tộc, ngưng tụ khí vận Nhân tộc chứ!

Nếu không thì, với tu vi vừa nhập Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên, làm sao phá được hỏa long đại trận do Nguyên Thủy Thiên Tôn bố trí chứ!

Thông Thiên lại lười đả cơ phong, trực tiếp nói: “Nguyên Thủy, vì đã thua rồi, liền giao những người ta muốn ra đi.” Mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lại đen thêm hai phần, vung tay, hai huynh đệ Ân Giao Ân Hồng, cộng thêm một Dư Nguyên, đều đã xuất hiện trước Giới Bài Quan, vậy mà lại dứt khoát trực tiếp nhận thua.

Không phải là đã phục y, mà thực ra, đấu với Thông Thiên, cũng có kế sách.

Phải biết rằng, Thông Thiên tức đã đến đây, tuy chỉ là một phân thân, nhưng đánh bại phân thân thì sao?

Chẳng phải sẽ kinh động đến bản tôn của y sao?

Đến lúc đó, e rằng sẽ không dễ dàng thoát thân như bây giờ nữa.

Thông Thiên thấy vậy, mới hài lòng gật đầu, "Biết điều." Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đen sạm nói: "Thông Thiên, ngươi đã ở đây, bần đạo cáo từ." Nói rồi, liền muốn rời đi.

Ai ngờ Thông Thiên lại giơ tay lên, nói: "Chờ chút, Nguyên Thủy, ta biết ngươi trong lòng không cam tình không nguyện, nhưng có muốn cùng ta đánh cược một trận không?

Bần đạo có thể tạm ngừng lôi đình chi nộ, cho các ngươi có một tuyến sinh cơ." "Đánh cược thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi cúi đầu, trầm ngâm, nhưng lại động lòng.

Biết rõ Thông Thiên có kế, nhưng quả thực đã động lòng rồi.

Chương 339

Hồng Quân lão tổ phía sau, Thiên Đạo, đều động lòng rồi.

Thánh nhân lấy thiên địa làm cờ, chúng sinh làm quân cờ.

Thông Thiên mạnh mẽ hơn, lấy y làm quân cờ, có gì mà không được chứ?

May mắn là, Thánh nhân chí tôn, miễn cưỡng có thể cầm quân cờ, cùng Thông Thiên tranh giành.

Thông Thiên ngạo nghễ đứng đó, ánh mắt lướt xuống phía dưới lầu quan Giới Bài Quan nhìn Hoàng Cổn và chúng tướng, lại lướt về phía Khương Tử Nha và Thập Nhị Kim Tiên của trận doanh Tây Chu, một luồng kiếm ý lăng nhiên bùng lên, hào sảng nói: "Xiển Tiệt nhị giáo của ta, lấy Thương Chu làm binh, mỗi bên bằng thủ đoạn, thế nào?" "Thiện!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh một cái kê thủ, lời của Thông Thiên, chính ứng nghiệm với phỏng đoán trong lòng y.

Ngay sau đó, Nguyên Thủy liền ấn đầu vân xuống, quay về trận doanh Tây Chu, được Khương Tử Nha và Thập Nhị Kim Tiên nghênh vào bồng lô, không đề cập nữa.

Thông Thiên đứng trên thiên tế, trong ánh mắt, như có vạn thiên tinh thần lấp lánh, minh diệt bất định.

Phàm thiên địa nhân ba thứ, gọi là Tam Tài.

Tam Tài đó, lại lấy trời làm tôn, đất thứ hai.

Thiên địa dưỡng dục vạn vật, người sinh giữa thiên địa, đương kính trời úy đất.

Tuy nhiên, Thiên Đình không đại biểu cho trời, Hồng Quân, cũng không đại biểu cho trời.

Thiên Đình có thể chấp chưởng Tam Giới, vậy Nhân tộc vì sao không thể?

Đó chính là mưu đồ của Thông Thiên.

Lại nói từ khi mười vạn đại quân Tây Chu dàn trận Tị Thủy Quan, tổng binh Hàn Vinh cấp báo Triều Ca, Đế Tân đại nộ, liền cấp tốc điều đại quân khởi hành; sau Tị Thủy Quan bị phá, đại quân Tây Chu thẳng tiến Giới Bài Quan, tin tức truyền về Triều Ca, Đế Tân lại lần nữa đại nộ.

Vừa đúng lúc này Văn Trọng Văn Thái Sư chinh Bắc Hải đại thắng ban sư hồi triều, nghe tin việc Tây Chu, liền thân suất mười vạn đại quân, thẳng tiến Giới Bài Quan.

Một ngày nọ, Văn Trọng dẫn đại quân, cuối cùng đã đến Giới Bài Quan.

Tổng binh Hoàng Cổn tự mình tiến lên bái yết, không cần phải nói.

Hôm sau, đại quân Tây Chu dàn trận trước Giới Bài Quan.

Khương Tử Nha cưỡi Tứ Bất Tượng đứng ở tiền trận.

Dương Tiễn, Long Tu Hổ, Kim Tra Mộc Tra Hoàng Thiên Hóa và các đệ tử Tam Đại của Xiển giáo đứng ở bên trái.

Vi Đà, Vũ Cát và những người khác đứng ở bên phải.

Chiến kỳ phần phật, chiến mã hí vang, Khương Tử Nha huy vũ lệnh kỳ, sai Vũ Cát tiến lên khiêu trận.

Không lâu sau, Văn Trọng cưỡi một con Mặc Kỳ Lân, huynh đệ Ân Giao Ân Hồng chia đứng tả hữu, Dư Nguyên và các tướng dưới trướng tiếp theo, điểm tề binh tướng, mở cửa quan, trước quan đối đầu với đại quân Tây Chu.

Văn Trọng lập tức gọi lớn: "Mời Khương Thượng ra đối thoại."

Khương Tử Nha lập tức xuất ban, lớn tiếng nói: “Ân Thụ vô đạo, tiết độc Đại Địa Chi Mẫu Nữ Oa Nương Nương.

Phượng minh Kỳ Sơn, Tây Kỳ đã xuất hiện Thánh Chủ, thiên hạ đương thuộc Chu.

Văn Thái Sư, ngài là nguyên lão ba triều, vì sao cũng làm chuyện nghịch thiên đó chứ?” Văn Trọng nghe lời, lập tức đại nộ, “Hồ bát đạo!

Khương Tử Nha, thân thụ quân ân, lại dám vô cớ vu khống quân vương, có đạo lý nào?

Lũ bất trung bất nghĩa như các ngươi, đáng tru diệt!

A!

Ai vì ta lấy thủ cấp của Khương Thượng lão thất phu, để cảnh cáo noi gương.” “Văn sư huynh, đệ nguyện đi, lấy đầu Khương Thượng lão thất phu.” Dư Nguyên được Thông Thiên cứu xuống, liền cùng Ân Giao Ân Hồng ở lại Giới Bài Quan.

Văn Trọng suất đại quân đến, liền không kịp đợi, muốn báo thù cho Khổn Tiên Thừng của Thổ Hành Tôn, nhưng Thổ Hành Tôn đã bị Thông Thiên một ánh mắt trừng chết rồi, liền trút giận lên Khương Tử Nha và những người khác.

Đợi Văn Trọng đồng ý, Dư Nguyên liền thúc Ngũ Vân Đà, cầm bảo kiếm, xông về phía Vũ Cát.

Chương 340

Trận doanh Tây Chu, Khương Tử Nha thấy Dư Nguyên xuất mã, lập tức nói: "Dương Tiễn, Dư Nguyên lợi hại, có lao ngươi xuất mã, chém y, để chấn chỉnh quân tâm quân ta." Dư Nguyên không phải Nhất Khí Tiên bình thường, ngay cả Dương Tiễn, đệ nhất nhân tam đại của Xiển giáo, cũng không thể làm gì được y, huống hồ Vũ Cát chỉ là một phàm nhân chỉ có võ công, đối đầu với Dư Nguyên, chỉ có đường chết không đường sống.

Nhưng giờ khác xưa, Dương Tiễn đã có đối sách, nên Khương Tử Nha mới có lời này.

Dương Tiễn lập tức lĩnh mệnh đi, nhanh chóng, Vũ Cát liền bị Dư Nguyên một kiếm chém ngã ngựa.

Dư Nguyên hơi nguôi hận trong lòng, thúc Ngũ Vân Đà đứng ở tiền trận, khiêu chiến trận doanh Tây Chu.

Thấy Dương Tiễn thúc ngựa ra, lập tức cười lớn, "Dương Tiễn, ngươi đến thật đúng lúc, liền để bần đạo đưa ngươi lên Bảng Phong Thần đi!" Nói rồi, liền thúc Ngũ Vân Đà, nghênh đón Dương Tiễn.

Hai người đã không phải lần đầu tiên giao thủ, kiếm đao qua lại, đấu vài hiệp, Dương Tiễn lập tức lấy ra một vật, phất tay ném ra, chính là pháp bảo Khổn Tiên Thừng của Thổ Hành Tôn vậy.

Dư Nguyên bị Khổn Tiên Thừng trói ngay chính giữa, ngã xuống Ngũ Vân Đà.

Dương Tiễn ngay sau đó lại lấy ra một bảo vật, là một hồ lô màu trắng tím, tên gọi Trảm Tiên Phi Đao.

Dương Tiễn mở miệng hồ lô, phóng ra một tia hào quang màu

trắng, bên trong có một vật có đầu có mắt, trùm lên thủ cấp của Dư Nguyên.

Dương Tiễn lập tức đánh một cái kê thủ, nói: "Mời bảo bối quay người!" Liền thấy một tia bạch quang, vật có đầu có mắt đó tự động xoay một vòng quanh cổ Dư Nguyên, liền cắt thủ cấp của Dư Nguyên xuống.

"Dư sư đệ!" Dưới Giới Bài Quan, Văn Trọng lập tức vừa kinh vừa nộ, hằn học trừng Dương Tiễn, lại nói: "Ai đi chém tên này?

Để an ủi linh hồn Dư sư đệ trên trời?" Chỉ có Khương Tử Nha, nhìn thi thể Dư Nguyên, cau mày chặt.

Theo lý, Dương Tiễn đã dùng Trảm Tiên Phi Đao chém Dư Nguyên, chân linh Dư Nguyên đáng lẽ phải bay về Phong Thần Đài Tây Kỳ chờ Phong Thần mới đúng!

Dưới Giới Bài Quan, chiến kỳ phần phật, Mặc Kỳ Lân hí vang, Văn Trọng đau lòng khôn xiết.

Ngay lúc này, Ân Giao chắp tay ứng tiếng: "Thái Sư, người trong Xiển giáo quả thực đáng hận, điên đảo hắc bạch, hại huynh đệ hai người chúng ta suýt nữa trở thành kẻ nghịch quân phụ, bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa.

Đợi ta đi, trước chém Dương Tiễn, sau lấy thủ cấp của Khương Thượng lão thất phu." "Tốt!" "Ha ha ha ~!

Dương Tiễn tiểu nhi, khi người quá đáng." Văn Trọng vừa mới đồng ý, liền nghe Dư Nguyên, kẻ đã bị Trảm Tiên Phi Đao của Dương Tiễn chém thủ cấp, đột nhiên cười lớn tiếng, ngay sau đó, thi thể y tách rời khỏi thủ cấp hóa thành một đạo lưu quang màu lửa, xông thẳng lên trời, đứng trên vân đoan, tay cầm một sợi Bạch Ngọc Tỏa Liên, lớn tiếng cười nói: "Dương Tiễn, tưởng ngươi có bảo vật bắt

người sao?

Xem pháp bảo của ta!" Nói rồi, y ném Bạch Ngọc Tỏa Liên lên không trung, 'hoa lạp lạp' tỏa liên duỗi ra.

Dương Tiễn chưa kịp vận chuyển Bát Cửu Huyền Công né tránh, liền bị Bạch Ngọc Tỏa Liên trói ngay chuẩn.

Ngay sau đó, Dư Nguyên vung tay áo bào, trên đỉnh đầu Dương Tiễn, hiện ra ba cây bảo thung thông thể đỏ rực, điêu long khắc phượng, cao tới vạn trượng, như trụ chống trời, 'oanh nhiên' rơi xuống bao quanh Dương Tiễn.

Dư Nguyên cười nói: "Dương Tiễn, lại xem dị bảo của ta phá Bát Cửu Huyền Công của ngươi." Lời vừa dứt, ba cây hỏa thung vây quanh Dương Tiễn liền 'hùng hùng' bốc cháy, từng đám Thái Dương Chân Hỏa cuồn cuộn, có hư ảnh thần long hỏa phượng hiện ra, gầm thét khẽ kêu, phun ra lửa, ba cây hỏa thung chống trời liền bắt đầu vận chuyển.

Dương Tiễn đại kinh, vội nói: "Dư Nguyên, bảo vật gì, mà lại phá được Bát Cửu Huyền Công của ta?" Dư Nguyên cũng không để ý, giải thích nói: "Bảo vật này không phải phàm phẩm, do sư tổ Thông Thiên Giáo Chủ mật thụ, tên là Phù Tang Thần Hỏa Bảo Thung, là lấy chi nha của Tiên Thiên Linh Căn Phù Tang Thụ, luyện trong Hỗn Độn Đỉnh, là chí bảo Hậu Thiên phản Tiên Thiên thành.

Bố trí Thái Dương Chân Hỏa Đại Trận, thì ngay cả Đại La đến đây, cũng uổng phí." Khương Tử Nha và những người khác đại kinh, không ngờ Thông Thiên lại để lại bảo vật như vậy.

Không, Khương Tử Nha quay đầu nhìn về phía bồng lô nơi Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thập Nhị Kim Tiên đang ở, một trái tim lại rơi xuống.

Có sư tôn và chúng vị sư huynh ở đó, tính mạng Dương Tiễn tất không lo.

Trận doanh Ân Thương thì vui mừng khôn xiết, Văn Trọng không nhịn được phát ra tiếng cười sảng khoái, cười nói: "Dư sư đệ, làm rất tốt, liền gọi những kẻ mắt không có quân vương nghịch tặc kia xem lợi hại." Trong bồng lô, Nguyên Thủy Thiên Tôn đoan tọa ở thượng thủ, Thập Nhị Kim Tiên phân liệt tả hữu, ai nấy đều lộ vẻ lo lắng, đặc biệt là Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh một cái kê thủ, nói: "Các ngươi không cần lo lắng, trên người Dương Tiễn có rất nhiều nhân quả, không nên vẫn mệnh ở đây.

Các ngươi đợi một chút, nhanh chóng sẽ có người phá địch đến." Ngọc Đỉnh Chân Nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Lại nói trước Giới Bài Quan, hai bên Thương Chu đối trận, chiến kỳ phần phật, chiến mã hí vang.

Ba cây Phù Tang Thần Hỏa Bảo Thung xoay quanh Dương Tiễn, hư ảnh thần long hỏa phượng phun ra Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt Dương Tiễn.

Đứng trong trận, Dương Tiễn vận chuyển Bát Cửu Huyền Công, cố gắng chống đỡ, nhưng Thái Dương Chân Hỏa uy lực cỡ nào, dù Dương Tiễn tu luyện Bát Cửu Huyền Công là một môn huyền môn hộ giáo chi pháp, cũng vẫn khó mà chống đỡ đối kháng, không lâu sau Dương Tiễn liền toàn thân mồ hôi đầm đìa, như bị ngâm trong nước vậy, nghiến chặt răng, cảm giác nhục thân sắp tan chảy.

"Nhị ca!" Ngay lúc này, chân trời truyền đến một tiếng kinh hô, ngay sau đó một tiên cô, cưỡi hỏa phượng, chưa kịp hạ đất, liền tế ra một ngọn Thanh Lục Liên Hoa Bảo Đăng.

Chương 341

Chỉ thấy ngọn bảo đăng như hoa sen nở rộ, phóng ra thất sắc bảo quang, rơi xuống đỉnh đầu Dương Tiễn.

Thất sắc bảo quang bao trùm Dương Tiễn, vô tận Thái Dương Chân Hỏa liền không thể vượt qua nửa tấc.

Dư Nguyên đại nộ, trường kiếm chỉ thẳng vào vị tiên cô cưỡi kim phượng vừa hạ xuống, chất vấn nói: "Dám hỏi đạo hữu, tu hành ở tiên sơn nào?

Vì sao lại làm hỏng chuyện tốt của ta?" Vị tiên cô đó mặc một bộ cung trang màu xanh biếc, dáng vẻ đoan trang tú lệ, không giống vẻ thục nữ phàm trần.

Nghe lời Dư Nguyên nói, lập tức ôn thanh nhuyễn ngữ nói: "Lời đạo hữu này thật sai vậy, muốn làm hại tính mạng huynh trưởng của ta, ta sao lại không thể ngăn cản." Ngừng một chút, tiếp tục nói: "Xin cho đạo hữu biết, bần đạo Dương Thiền, là bào muội của Dương Tiễn.

Năm xưa mẫu thân ta Tư Phối Dương Lang, nếu không phải Nữ Oa Nương Nương thương xót, truyền cho ta Huyền Công Diệu Bảo, nay nghe huynh trưởng có nạn, đặc biệt đến tương trợ." Dư Nguyên đại kinh, lập tức ấn đầu vân xuống, đánh một cái kê thủ, nói: "Nguyên là đệ tử Thánh nhân, bần đạo thất lễ rồi." "Vô phương." Dương Thiền vung tay, hoàn toàn không để ý.

Ngay sau đó ngẩng đầu lên, hỏi: "Dư Nguyên đạo hữu, sư tổ Thông Thiên Giáo Chủ, và sư phụ Nữ Oa Nương Nương của ta, quan hệ không nghịch, sao không thả huynh trưởng của ta, miễn cho hai nhà chúng ta làm tổn thương hòa khí." Dư Nguyên nghe lời, gật đầu, nói:

“Lời đạo hữu này có lý, theo bối phận, đáng được ta xưng một tiếng sư thúc.” Lời Dư Nguyên chưa dứt, Văn Trọng phía sau liền sốt ruột, vội kêu: “Dư sư đệ, tuyệt đối đừng thả Dương Tiễn đi.” Dư Nguyên nghe lời, nhìn về phía Dương Thiền, nói: “Đạo hữu, hôm nay bần đạo liền cho ngươi một chút thể diện, tạm tha Dương Tiễn.

Đợi ngày mai chúng ta bày trận, lại lĩnh giáo.

Đến lúc đó, tuyệt đối đừng trách ta không niệm tình diện của đạo hữu.” Nói rồi, Dư Nguyên liền thu ba cây Phù Tang Thần Hỏa Bảo Thung, lại thu Bạch Ngọc Tỏa Liên, tự mình quay về trận doanh Ân Thương.

Dư Nguyên thu Phù Tang Thần Hỏa Bảo Thung xong, Dương Thiền liền thu hồi bảo đăng trên đỉnh đầu Dương Tiễn.

Dương Tiễn tự động tiến lên nói chuyện, cảm tạ một hồi.

Dương Thiền khẽ cười, nói: “Nhị ca, chúng ta là huynh muội, hà tất phải khách sáo như vậy!” “Tiểu muội nói đúng, nhị ca sơ suất rồi.” Dương Tiễn lại có chút không tiện.

Ngay sau đó liền hỏi về những năm tháng qua của Dương Thiền.

Dương Thiền giải thích một lượt, khiến Dương Tiễn thở dài không thôi.

Nguyên là, năm xưa gia đình họ Dương gặp kiếp nạn, mẫu thân Dao Cơ bị giam dưới Đào Sơn, hai huynh muội liền thất lạc.

Sau Dương Tiễn bái sư Ngọc Đỉnh Chân Nhân môn hạ tu luyện, sau lại Đào Sơn cứu mẫu, cách đây không lâu, liền bị Ngọc Đỉnh Chân Nhân phái vào doanh Chu, phò trợ Tây Chu phạt Trụ.

Vẫn chưa có cơ hội đi tìm tiểu muội Dương Thiền, lần gặp lại này, mới biết, năm xưa tiểu muội Dương Thiền sau khi thất lạc, liền được Nữ Oa Nương Nương cứu, nhận làm đệ tử, học được một thân

bản lĩnh.

Nay biết huynh trưởng gặp nạn, nên vội vàng đến tương cứu.

Hai huynh muội quay về doanh Chu, tự nhiên nói về tình cảm nhớ nhung bao năm.

Lại nói Dư Nguyên quay về doanh Chu, Văn Trọng tự động tiến lên hỏi về chuyện Dương Thiền.

Dư Nguyên thả Dương Tiễn, Văn Trọng dĩ nhiên đã biết tâm tư và lo lắng của y.

Một, Dương Thiền là đệ tử của Nữ Oa Nương Nương.

Nữ Oa Nương Nương và sư tổ Thông Thiên Giáo Chủ quan hệ không nghịch, thể diện này không thể không cho.

Huống hồ, Dư Nguyên đã có cách chế ngự Dương Tiễn, Dương Tiễn liền không còn gì phải lo sợ nữa.

Còn Dương Thiền, Văn Trọng có chút lo lắng, "Không biết đệ tử Nữ Oa Nương Nương, có giúp nghịch tặc Tây Chu kia không?" Pháp lực võ công của Dương Thiền Văn Trọng không lo lắng, mà lo sợ ngọn bảo đăng Bảo Liên Đăng của Dương Thiền.

Lại nói Bảo Liên Đăng là vật gì?

Đèn này, do Hỗn Độn sinh thành, cùng Lưu Ly Đăng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Bát Cảnh Cung Đăng của Lão Tử, Linh Cửu Đăng của Nhiên Đăng Đạo Nhân ba đèn, hợp xưng Tứ Đại Linh Đăng, Bảo Liên Đăng đứng đầu.

Tương truyền, nó có khả năng chấn hám thiên địa, nghịch chuyển càn khôn.

Lại không nói Bảo Liên Đăng lợi hại, điều quan trọng nhất là thân phận Dương Thiền đặc biệt, không như Dương Tiễn và những người

khác, đều là người của Tiệt giáo và Xiển giáo.

Hai giáo chủ đã ước định, quyết định vị trí của Nhân tộc, hai bên đối đầu, thì liền sẽ bị tỏa cốt dương hôi, hóa thành tro bụi.

Văn Trọng và những người khác cũng không sợ, nhưng Dương Thiền là đệ tử Nữ Oa a.

Không đề cập đến nỗi lo lắng của Văn Trọng và những người khác, một đêm không lời.

Chương 342

Hôm sau, chưa đến giờ Tỵ, Dương Thiền liền sai người khiêu chiến ngoài Giới Bài Quan, Văn Trọng và những người khác trong lòng liền giật mình, thật sự sợ.

Lại nói Văn Trọng và những người khác điểm tề binh tướng, bày trận ngoài Giới Bài Quan.

Dư Nguyên lập tức xuất ban, lớn tiếng hỏi Dương Thiền đang ngạo nghễ đứng trước trận doanh Tây Chu: "Đạo hữu, vì sao sai người khiêu chiến?

Hôm qua bần đạo đã cho ngươi tiện lợi, không ngờ, hôm nay đạo hữu liền khiêu chiến trước quan ải, có đạo lý gì?" Dương Thiền đánh một cái kê thủ, nói: "Đạo hữu đừng trách, chỉ vì huynh trưởng của ta thân ở Xiển giáo, xuống núi đến nay, chưa lập được công lao nhỏ nào.

Bần đạo liền thay huynh trưởng ta giải quyết nhân quả này.

Hơn nữa, Ân Thụ vô đạo, tiết độc sư phụ của ta, ta tự nhiên phải thay y đòi lại một hai.

Còn về chuyện giữa gia sư và Thông Thiên Giáo Chủ, đạo hữu không cần để ý, cứ việc ra tay, không cần có quá nhiều lo ngại." Dư Nguyên nghe lời, liền gật đầu xưng một tiếng thiện, nói: "Nếu đã như vậy, thì liền để bần đạo lĩnh giáo cao chiêu của đạo hữu đi." Ngay sau đó, Dư Nguyên cầm bảo kiếm, Dương Thiền cũng cầm một thanh bảo kiếm dài mảnh, phi thân, cùng Dư Nguyên giao đấu.

Không ngờ Dương Thiền là nữ lưu chi bối, nhưng võ nghệ không tầm thường, giao đấu với Dư Nguyên mười mấy chiêu, vậy mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Hơn hai mươi chiêu sau, y rút thân lùi lại, từ trong túi lấy ra một bảo vật, là một đoạn hồng lăng khi Nữ Oa Nương Nương lập ra nhân duyên nhân gian, là một Công Đức Linh Bảo.

Dương Thiền phất tay ném hồng lăng ra, hồng lăng đón gió liền lớn lên, hóa thành một con đại xà, quấn quanh vài vòng, liền trùm về phía Dư Nguyên.

Dư Nguyên vội vàng dùng Kim Quang Tỏa đánh ra, để ngăn cản hồng lăng, nhưng bị hồng lăng đánh bay, rơi trở lại tay.

Sắc mặt Dư Nguyên biến đổi, lại rút Hóa Huyết Thần Đao ra, một đạo đao quang huyết sắc chém ra.

Phanh phanh ~!

Một tiếng chấn động vang lên, thế của hồng lăng ngừng lại, ngay sau đó liền bay trở về tay Dương Thiền.

Dương Thiền thấy vậy, lại tế ra một viên linh châu, lóe sáng bích sắc quang hoa, đập về phía Dư Nguyên.

Dư Nguyên né tránh không kịp, bị đập một cái 'rắc', thúc Ngũ Vân Đà bỏ chạy.

Ân Giao thấy vậy, thúc ngựa ra.

Dương Thiền cũng không đuổi theo, Ân Giao nói: "Ân Thương Thái Tử Ân Giao, kiến tiên cô." "Hữu lễ rồi." Dương Thiền qua loa đáp một tiếng, biểu tình không được tốt lắm.

Đế Tân trong cung Nữ Oa đề thơ ô uế, tiết độc Nữ Oa, Dương Thiền thân là đệ tử Nữ Oa, sao có thể cho con trai Đế Tân sắc mặt tốt.

Ngay sau đó liền nói: "Dư Nguyên đạo hữu và ta đã đấu một trận, còn hai trận nữa.

Nếu các ngươi đánh bại ta, ta tự quay người bỏ đi, tuyệt đối

không ngăn cản các ngươi thảo phạt Tây Chu.

Nếu không, thì đừng trách ta vô tình." Ân Giao cũng không cùng Dương Thiền tỷ thí võ công, trực tiếp lấy ra một viên ấn tỷ, nói: "Đạo hữu, ta cũng không khi dễ ngươi, liền không cùng ngươi giao thủ nữa, chỉ thử xem pháp bảo nào mạnh yếu, thế nào?" "Thiện!" Ấn tỷ của Ân Giao, tự nhiên cũng do Thông Thiên ban xuống, tên là Đăng Thiên Ấn, tuy chỉ cấp độ Hậu Thiên Chí Bảo, nhưng uy lực lại không hề kém, không kém gì mấy phần so với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là món đồ chơi nhỏ Thông Thiên tiện tay luyện chế.

Ân Giao tế Đăng Thiên Ấn, đánh thẳng xuống đỉnh đầu Dương Thiền.

Dương Thiền cũng phóng Bảo Liên Đăng ra, chỉ thấy thất sắc quang hoa đại phóng, Đăng Thiên Ấn liền không thể tiến thêm một tấc.

Đăng Thiên Ấn thông thể huyền hoàng, trên thân ấn có Tứ Tượng Chi Thú, kim quang lấp lánh, cố gắng muốn trấn áp Bảo Liên Đăng, nhưng lại vô ích.

Dương Thiền khẽ cười, nói: "Thái Tử điện hạ, nếu bằng bảo vật này đối phó ta, e rằng cũng vô vọng." Ân Giao khẽ cười một tiếng, gật đầu, nói: "Tiên cô nói rất đúng, bảo vật này quả thực không làm gì được." Ngừng một chút, đưa tay thu hồi Đăng Thiên Ấn, lại lấy ra một bảo vật khác, là một cây ngọc địch lưu ly. 'Bá' một tiếng vung ngọc địch, nói: "Tiên cô, xem pháp bảo của ta, phá pháp bảo của ngươi!" Nói rồi, Ân Giao đặt địch ngang môi, 'ô ô ô' tiếng địch vang lên, trong trẻo, du dương, khiến người ta thần thanh khí sảng.

Ân Giao ngồi trên ngựa, y phục, tóc tai không gió mà động, tùy gió bay phất phới.

Tiếng địch nhanh chóng truyền đến bên cạnh Dương Thiền.

Lúc đầu, Dương Thiền còn cảm thấy du dương, nhưng dần dần, cùng với tiếng địch 'ô yết' phức tạp, Dương Thiền lập tức cảm thấy nguyên thần xao động, tâm thần bất an, mọi thứ trước mắt đều bắt đầu trở nên mơ hồ….

"Không tốt!" Ông ông ông ~!

Dương Thiền vừa ý thức được tiếng địch có vấn đề, Bảo Liên Đăng liền lóe sáng thất sắc bảo quang, một trận chấn động, thất sắc bảo quang bao phủ lấy y.

Chương 343

Nguyên thần xao động của Dương Thiền mới an ổn lại, liền nghe Ân Giao nói: "Tiên cô không phải người trong Xiển giáo, phụ thân ta cũng vô cùng hổ thẹn.

Ta thân làm con, tự nhiên phải gánh vác món nợ của phụ thân.

Cho nên, Thất Huyễn Địch Âm ta mới chỉ tấu lên khúc đầu tiên, tiên cô đã chuẩn bị xong chưa?" Biểu tình đạm mạc của Dương Thiền hơi dịu lại, nói: "Đạo hữu chắc vẫn chưa biết ngọn Bảo Liên Đăng mà sư phụ ta ban cho ta đâu!

Ta nói cho ngươi biết, Bảo Liên Đăng, ngoài việc có khả năng chấn hám thiên địa, xoay chuyển càn khôn, cùng với ba ngọn bảo đăng kia, trong đèn cũng có một ngọn lửa, tên là Thất Bảo Diệu Hỏa.

Thất bảo đó, thực ra là Thất Hại, chính là Hỉ, Nộ, Ưu, Tư, Bi, Khủng, Kinh.

Phàm là kẻ có thất tình lục dục, đều phải chịu sự khắc chế của bảo đăng này.

Tiếng địch tuy huyền diệu, nhưng không thể sánh bằng Thất Bảo Diệu Hỏa trong bảo đăng." "Xem cho kỹ." Dương Thiền nói rồi, liền thúc Bảo Liên Đăng, một đoàn thất sắc chi hỏa từ trên bảo liên đang nở rộ nổi lên, ngay sau đó, phóng ra thất sắc hỏa quang.

Ân Giao biết rõ, Thất Sắc Thất Bảo Diệu Hỏa không phải tầm thường, không dễ dàng bị nhiễm.

Lập tức liền đặt ngọc địch ngang môi, không còn một chút lưu thủ nào, Thất Huyễn Địch Âm tấu vang.

Ô ô ~!

Ô!

Ô ô ô, ô ~, ô ô, ô ô ô ô ~!

Một trận tiếng địch lúc nhẹ nhàng, lúc dồn dập, lúc lại du dương không linh vang lên, uyển chuyển động lòng người, càng lúc càng hay.

Nhưng trong tiếng địch uyển chuyển động lòng người, lại ẩn chứa vô tận sát cơ, không phát ra.

Ô ~!

Ô!

Ô ô ô ô ~~~!

Nhưng dần dần, sự uyển chuyển động lòng người biến thành mê ly, có một loại ma lực khiến người ta sa đọa.

Vô tận dị tượng hiện ra xung quanh Ân Giao, có sinh, lão, bệnh, tử, ái biệt ly, oán tăng hội, sáu loại khổ nạn.

Nhưng chỉ có một điều, lại đẹp đẽ đến vậy.

Dị tượng biến hóa, trong lòng Dương Thiền nghĩ gì, liền mang theo nhị ca Dương Tiễn rời đi, đến một cuộc sống bình yên.

Trong dị tượng đó, liền thật như những gì nàng nghĩ, mang theo nhị ca Dương Tiễn, rời khỏi chiến trường Thương Chu, đến một thế ngoại đào nguyên.

Xinh đẹp, tĩnh lặng, vô câu vô thúc, thật đẹp đẽ biết bao!

Trước Giới Bài Quan, Dương Thiền quên mất thúc giục Bảo Liên Đăng.

Thất Bảo Diệu Hỏa trên Bảo Liên Đăng co rút thành một khối chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay, nhảy múa, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể tắt.

Cũng không biết đã bao lâu, tiếng địch ngừng.

"Không đúng!…" Dương Thiền đang chìm đắm trong ảo cảnh dị tượng đột nhiên giật mình tỉnh dậy, lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng, nhìn ánh mắt Ân Giao vô cùng kiêng kỵ.

Chính xác là cây ngọc địch đó.

Lâu sau, trên khuôn mặt thanh linh thoát tục lóe lên một vẻ bất đắc dĩ, thở dài, nói: "Đạo hữu đã thắng rồi, đa tạ đạo hữu thủ hạ lưu tình." Ngay sau đó, Dương Thiền liền quay về doanh Chu.

Ân Giao thì quay về Giới Bài Quan, cùng Văn Trọng và những người khác bàn bạc.

Dương Thiền đấu với Ân Thương hai trận, một thắng một bại, trận thứ ba liền là trận then chốt.

Ngay lúc Văn Trọng và những người khác đang bàn bạc, ngoài điện có binh sĩ vào bẩm báo, ngoài Giới Bài Quan có một tiểu nhi quái dị đến cầu kiến, tự xưng muốn gặp Văn Trọng.

Chương 344

Văn Trọng và những người khác đại kỳ, vội vàng sai người dẫn y vào.

Không lâu sau, liền có binh sĩ dẫn một tiểu nhi vào điện.

Chỉ thấy y mặc một bộ đạo bào đỏ bó sát, đầu đội phi long quan, chân đạp đẳng vân ngoa, tay cầm một cây bảo thương đỏ dài hai mét, khá kỳ dị.

Tiểu nhi không ai khác, chính là tiểu Na Tra, tam tử của tổng binh Trần Đường Quan Lý Tịnh.

Tiểu Na Tra vừa vào điện, Văn Trọng liền hỏi về lịch sử.

Tiểu Na Tra vội vàng đánh một cái kê thủ, nói: "Lý Na Tra tam tử của tổng binh Trần Đường Quan Lý Tịnh, phụng mệnh sư phụ Triệu Công Minh đạo trưởng ở La Phù Động núi Nga Mi, đặc biệt đến trợ giúp Thái Sư một tay." "Đệ tử của Triệu Công Minh sư thúc!" Văn Trọng và những người khác nghe lời, không khỏi mắt sáng lên.

"Chính xác." Tiểu Na Tra không ti không kháng, lại đánh một cái kê thủ, có chút vẻ tinh nghịch.

Tuy biết tiểu Na Tra sư thừa Triệu Công Minh, nhưng Văn Trọng và những người khác lại không biết pháp lực võ công của tiểu Na Tra thế nào.

Lại nói Văn Trọng khảo giáo Na Tra, không đề cập nữa.

Hôm sau, được sự tín nhiệm của Văn Trọng và những người khác, tiểu Na Tra điểm binh tướng, cầm Hỏa Long Thương liền thẳng tiến doanh Chu ngoài quan ải khiêu trận.

Nghe nói ngoài Giới Bài Quan có một tiểu nhi đến khiêu trận,

Dương Thiền đang định ra ứng đối, Khương Tử Nha lại ngăn lại, sai Dương Tiễn ra.

Một hồi, lại là hai đại sát tinh gặp gỡ.

Thiên khung ngoài Giới Bài Quan, như thể cũng bị khuấy động, phong vân dũng, cuồn cuộn không ngừng.

Dương Tiễn đứng trước trận, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao chỉ về phía trước, ngạo nghễ nói: "Kẻ nào, mau báo danh tính!" Tiểu Na Tra cũng chẳng hề yếu thế, tay cầm Hỏa Long Thương ngang ngả, dõng dạc đáp lại: "Chính là Dương Tiễn đó!

Bần đạo là đệ tử của Tiệt giáo, môn hạ Triệu Công Minh, Na Tra ở Trần Đường Quan đây." Dương Tiễn đương tức liền vung Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, xông về phía Na Tra.

Na Tra vung trường thương, quát lớn, xông lên nghênh chiến.

Bang ~!

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Dương Tiễn chém vào cán Hỏa Long Thương của Na Tra, tức thì kình lực kích động, khuếch tán ra bốn phía, vô số binh mã người ngựa đổ rạp, rống lên hỗn loạn vô cùng.

Ngay sau đó, hai người liền giao chiến với nhau.

Xoay chuyển xông tới, đao thương giao kích.

Loảng xoảng!

Đang ~!

Đang ~!

Đinh!

Một người là con trai của nữ thần, luyện được bí pháp Bát Cửu

Huyền Công của Xiển giáo, nhục thân cường hãn.

Một người là Linh Châu chuyển thế, là thiên mệnh sát tinh đã định, lại được Thông Thiên mật truyền pháp bảo.

Hai người đấu hơn trăm chiêu, nhưng vẫn khó phân thắng bại.

Chiến trường không ngừng chuyển đổi, từ trước Giới Bài Quan, lên tầng mây trên trời, đấu đến hơn hai trăm chiêu vẫn bất phân cao thấp.

Lại chuyển đến trên một ngọn núi vô danh trước Giới Bài Quan, đấu ba trăm chiêu, đá núi bay tứ tung, vô số đại thụ bị chém ngang thân, ngay cả đỉnh núi vô danh cũng bị san bằng một tầng, nhưng vẫn chưa phân được thắng bại, ngược lại còn có chút anh hùng trọng anh hùng.

Cuối cùng, hai người dừng tay, Dương Tiễn nói: "Na Tra huynh đệ, một trận này, ta thua rồi.

Ta đã tu luyện ngàn năm, lại luyện được các công pháp chuyên luyện nhục thân như Bát Cửu Huyền Công, nếu chỉ xét về cảnh giới tu vi thì ta đã chiếm tiện nghi." "Dương nhị ca, lời huynh nói quá rồi.

Đệ tự không kém, tu luyện chính là Cửu Chuyển Huyền Công do sư tôn đệ truyền lại.

Chương 345

Từ một vài phương diện, nó còn hơn cả Bát Cửu Huyền Công của huynh một bậc.

Đừng thấy đệ tuổi nhỏ, nhưng tuyệt đối không có chuyện huynh chiếm tiện nghi của đệ." Đột nhiên, hai người cùng ngẩng đầu cười lớn, tiếng cười hào sảng, mang theo sự phấn khích không nói nên lời.

Ngay sau đó, hai người cùng trở về trận doanh trước Giới Bài Quan.

Dương Tiễn lớn tiếng nói: "Tiểu tử Na Tra kia, trận này ta bất phân thắng bại, chi bằng ngày mai ta lại đấu thêm một trận để phân định thắng thua, thế nào?" "Được!" Hai người về trại riêng, hôm sau, hai người sớm đã ra khỏi trận doanh của mình, đối trận trước Giới Bài Quan.

Trong lều bạt của trận doanh Tây Chu, Khương Tử Nha cung kính đứng trước Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẻ mặt cung thuận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm ngâm một lát, nói: "Lý Na Tra là Linh Châu Tử do Nữ Oa nương nương hóa thành, là thiên mệnh sát tinh.

Dương Tiễn tuy không thể bị y đánh bại, nhưng cũng không cách nào hàng phục.

Ân Thụ vô đạo, thiên mệnh về Chu.

Ai có pháp lực, có thể giúp Dương Tiễn một tay?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói rất hay, nhưng ý tứ thì rõ ràng, Na Tra không đánh bại được Dương Tiễn, Dương Tiễn cũng không đánh bại được Na Tra, cho nên phải dùng biện pháp khác.

Kỳ thực là chơi chiêu âm hiểm.

Thập Nhị Kim Tiên, Nam Cực Tiên Ông cùng những người khác đều im lặng không nói.

Một lúc lâu sau, Lục Áp Đạo Nhân, người vẫn chưa nói lời nào, đứng ra, hành lễ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Sư tôn, đệ tử có một bảo vật tên là Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Trong sách có một dị thuật, có thể phá được Na Tra." "Bảo vật này có gì huyền ảo tinh diệu ư?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên hỏi một câu.

Lục Áp vội vàng giải thích: "Khải bẩm Sư tôn, dị thuật ghi trong Đinh Đầu Thất Tiễn Thư tên là Đinh Đầu Thất Tiễn.

Dựng một doanh trại, trong doanh trại có một đài cao, kết một người rơm, trên người rơm viết tên tuổi của người cần hại, đầu và chân mỗi nơi đặt một ngọn đèn, trên đài đó, giẫm bộ cương đấu, đốt phù kết ấn, mỗi ngày ba lần bái lạy.

Đến trưa ngày thứ hai mươi mốt, liền có thể bái tán tam hồn thất phách của người đó.

Sau đó dùng tên bắn vào người rơm, liền như bắn vào bản thể của địch nhân, người rơm sẽ lập tức phun máu, mệnh cũng hết." Nghe vậy, Thập Nhị Kim Tiên trong lều bạt đều gan mật đều lạnh, chưa từng có loại chú thuật độc ác như vậy.

"Sách này tuy là kế sách hay để phá địch, nhưng, e rằng sẽ tổn thương thiên hòa a!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài, có chút vẻ bi thiên mẫn nhân nói.

Kỳ thực nào phải nước mắt cá sấu, là Thánh nhân, lại là sư phụ của Lục Áp, làm sao lại không biết y sẽ dùng loại chú thuật độc ác này để phá địch?

“Sư tôn từ bi, đệ tử bội phục.

Nhưng, giết một người để cứu chúng sinh thiên hạ, thực sự là bất đắc dĩ mà thôi.” Lục Áp vội vàng an ủi Nguyên Thủy Thiên Tôn, kỳ thực là đang cùng y diễn kịch.

“Lời này rất hay.” Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, sau đó liền quét mắt một lượt, lướt qua Thập Nhị Kim Tiên, Nam Cực Tiên Ông dưới trướng, dừng lại trên người Khương Tử Nha, thản nhiên hỏi: “Không biết ai có thể đảm đương trọng trách này?” Khương Tử Nha tức thì da đầu tê dại, đương nhiên không ngu ngốc, thi triển chú thuật độc ác như vậy, sau này nhất định sẽ bị nghiệp lực quấn thân, tu vi không thể tiến thêm tấc nào.

Nhưng, dưới ánh mắt của Nguyên Thủy Thiên Tôn, y lại không thể không cúi đầu, nói: “Sư tôn, đệ tử nguyện đảm đương trọng trách này.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy khẽ cười, “Tử Nha quả là nhân tuyển thích hợp nhất.” Đương tức, Lục Áp liền lấy Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, giao cho Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha tự mình hành lễ rồi lui xuống, đi sắp xếp.

Đông Hải, Bồng Lai Đảo, Triệu Công Minh xuống Hắc Hổ trước cổng Bích Du Cung, đi thẳng vào trong.

Trước mặt Thông Thiên, y quỳ xuống khấu đầu, miệng hô Sư tôn vạn phúc, sau đó đứng dậy, cung kính chờ đợi phân phó.

Thanh âm thản nhiên của Thông Thiên vang lên: “Công Minh, đệ tử Na Tra kia, gặp nguy hiểm ngoài Giới Bài Quan, mau đi cứu.

Ta đã phân phó rồi, Tam Tiêu tỷ muội sẽ cùng ngươi đi.

Sư phụ luyện xong bảo vật trong tay, liền tự mình đi cùng các ngươi hội họp, đi đi.” Triệu Công Minh lĩnh mệnh rời đi, Thông Thiên ngẩng đầu, u u thở dài một tiếng, sau đó ngữ khí lạnh đi, nói: “Phong

Thần, Xiển giáo, Tiệt giáo, ba nghìn hồng trần khách của Tây Phương, hừ!" Nhanh chóng, trong điện liền khôi phục sự yên tĩnh như mọi ngày, không, là tịch mịch.

Còn Khương Tử Nha, nhanh chóng sai người dựng một doanh trại trên Kỳ Sơn, trong doanh trại xây một đài cao, ngoài doanh trại mai phục hơn ngàn binh lính giáp trụ phòng hộ.

Khương Tử Nha tắm rửa trai giới, thay một thân đạo bào, xõa tóc, cầm một thanh đào mộc kiếm, liền bước lên đài cao.

Chỉ thấy trên đài đó, thờ một người rơm, trên đó viết tên Lý Na Tra, đầu và chân mỗi nơi có một ngọn đèn.

Chương 346

Khương Tử Nha ánh mắt hơi ngưng đọng, đương tức liền đốt phù kết ấn, giẫm bộ cương đấu, bắt đầu bái người rơm.

Tiểu Na Tra và Dương Tiễn lại đấu thêm một trận, vẫn bất phân thắng bại, liền ai nấy về trại.

Hẹn ba ngày sau tái chiến.

Ba ngày sau, hai người vẫn kết thúc với một trận hòa.

Một lần Dương Tiễn lại hẹn mười ngày sau tái đấu, tiểu Na Tra tuy không hiểu, nhưng cũng đồng ý.

Một ngày nọ, trên không Giới Bài Quan, tiếng hổ gầm giận dữ, tiếng phượng hót không ngừng.

Không lâu sau, Triệu Công Minh cưỡi một Hắc Hổ, Vân Tiêu tọa Thanh Loan, Bích Tiêu tọa Hồng Hộc, Quỳnh Tiêu tọa một Hoa Cáp Điểu, bốn người liền kề, hạ xuống Giới Bài Quan.

Khương Tử Nha thấy vậy, đương tức liền phân phó các tướng, nghiêm ngặt trấn giữ trận doanh, để phòng Ân Thương đánh úp, không nói tới.

Trong Giới Bài Quan, thấy sư tôn Triệu Công Minh thân chinh tới, tiểu Na Tra vội vàng tiến lên hành lễ.

Triệu Công Minh thấy y không khác gì ngày thường, không khỏi lấy làm lạ, vội vàng hỏi những gì đã xảy ra tại Giới Bài Quan trong những ngày gần đây.

Tiểu Na Tra kể lại mọi việc đã làm trong những ngày qua cho sư phụ Triệu Công Minh nghe.

Triệu Công Minh nghe xong càng thêm hồ đồ.

Y tự nhiên sẽ không nghi ngờ lời của Thông Thiên là giả, nên hỏi về những gì Na Tra đã gặp phải, để tìm kiếm manh mối.

Nhưng Na Tra đã đấu với Dương Tiễn mấy trận, Dương Tiễn cũng không giống loại tiểu nhân mặt dày trước mặt một đằng sau lưng một nẻo, sẽ đánh úp sao?

Huống hồ Dương Tiễn cũng không thể đánh úp Na Tra!

Không nói đến Triệu Công Minh cùng ba vị muội muội thương nghị việc này.

Còn Khương Tử Nha, trên đài doanh trại ngày ngày bái lạy, mỗi ngày ba lần.

Đến hôm nay, đã trôi qua năm ngày.

Tiểu Na Tra sau khi bái yết sư tôn vào ban ngày, trở về doanh trướng liền cảm thấy đầu óc choáng váng, chân tay nặng nề, mơ mơ màng màng liền hôn mê đi.

Cứ như vậy, liên tiếp ba ngày.

Triệu Công Minh và Văn Trọng cùng những người khác đều biết chuyện này.

Triệu Công Minh thầm lo lắng, biết đây chính là kiếp nạn của Na Tra mà sư tôn Thông Thiên đã nói tới.

Nhất thời lại không biết phải làm sao.

Vân Tiêu thấy dáng vẻ lo lắng của đại huynh, vội vàng an ủi y, hỏi: "Đại huynh, nhất định là quỷ kế của Tây Chu, dùng âm mưu ám hại Na Tra.

Chỉ cần chúng ta tìm được nguyên do, nhất định có thể cứu Na Tra sư điệt." Bích Tiêu vẻ mặt phẫn nộ, nói: "Xiển giáo vô sỉ, lấy lớn hiếp

nhỏ, dùng thủ đoạn bất xỉ như vậy, thật đáng hận!

Để ta đi bắt lão thất phu Khương Thượng đó, để cứu đệ tử của đại huynh." "Đúng vậy, nếu y không chịu, ta sẽ dùng Kim Giao Tiễn, chém y thành hai đoạn." Nói rồi, tỷ muội Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu liền vội vã muốn đi tìm trại của Khương Tử Nha, nhưng bị Vân Tiêu gọi lại.

Vân Tiêu vừa định mở miệng, Triệu Công Minh bên cạnh thở dài, nói: "Tam vị muội muội, Na Tra là đệ tử của ta, ta là sư phụ, tự đương nhiên sẽ đòi một công đạo cho nó, không cần tam vị muội muội ra tay đâu." Nói rồi, y liền lấy Kim Tiên, muốn đi tìm Khương Tử Nha.

Vân Tiêu vội vàng kéo Triệu Công Minh lại, có chút bất đắc dĩ nói: "Đại huynh, sao lại nóng nảy bốc đồng như hai đứa nhỏ vậy chứ!

Rốt cuộc nguyên do sư điệt Na Tra ra nông nỗi này là gì, chúng ta đương nhiên phải làm rõ mới được, để tránh đánh rắn động cỏ, làm hại đến tính mạng của Na Tra!" Triệu Công Minh cùng tỷ muội Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu mới giật mình toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ thật may mắn.

Sau đó, Vân Tiêu liền tắm rửa trai giới, bày một quẻ.

Tay cầm mai rùa dùng để bói toán, quan sát quẻ tượng.

Chưa kịp mở miệng nói, Triệu Công Minh bên cạnh đã sốt ruột hỏi: "Vân Tiêu muội tử, thế nào rồi?

Chương 347

Na Tra rốt cuộc thế nào?" Vân Tiêu sắc mặt biến đổi, nói: "Không hay rồi, Xiển giáo vô sỉ, lừa người quá đáng, dám dùng thủ đoạn độc ác này hại sư điệt của ta, thật đáng hận.

Đại huynh, nguyên thần của Na Tra bị Khương Tử Nha dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư bái đi, nguyên thần tiêu tán, hồn phách ly thể, cho nên mới ra nông nỗi này." "Cái gì, lại có chuyện này." Triệu Công Minh đương tức đại nộ.

Bốn huynh muội vội vàng triệu Văn Trọng, sau một hồi thương nghị, liền quyết định do Vân Tiêu đi đến Kỳ Sơn cướp trại, giải cứu Na Tra.

Triệu Công Minh thì đi khiêu chiến trước doanh trại Ân Thương, cầm chân cao thủ Tây Chu, nhân tiện cũng trút một nỗi tức giận cho Na Tra.

Triệu Công Minh đi khiêu chiến, Khương Tử Nha đã đi Kỳ Sơn bái lạy, do đó, có Thượng Đại Phu Tán Nghi Sinh dẫn Hoàng Thiên Hóa, hai huynh đệ Kim Tra, Mộc Tra, Hàn Độc Long, Tiết Ác Hổ cùng các đệ tử Xiển giáo đời thứ ba, và các tướng của Tây Chu, bày trận nghênh chiến.

Không gọi Dương Tiễn ra, là sợ y khí thịnh, làm hỏng việc.

Triệu Công Minh vừa nhìn thấy trận doanh Tây Chu, lập tức đại nộ nói: "Người Xiển giáo lừa người quá đáng, để một đám tiểu tử tóc vàng nghênh tiếp ta, mau gọi lão thất phu Khương Thượng ra đây.

Nếu không, liền khiến hương hỏa của Xiển giáo các ngươi diệt tuyệt." Hoàng Thiên Hóa đương tức thúc Ngọc Kỳ Lân xông ra, vung đôi Bát Lăng Lượng Ngân Chùy trong tay, quát lớn: "Đạo nhân kia,

khẩu khí quả không nhỏ, vậy để Hoàng gia gia đây lĩnh giáo cao chiêu." "Đồ cuồng vọng, ngươi là đệ tử nào?

Sư phụ ngươi không nói cho bần đạo biết là ai sao?" Triệu Công Minh đương tức bị chọc giận không nhẹ.

"Nghe cho kỹ đây, ta là môn hạ Xiển giáo, môn hạ Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Hoàng Thiên Hóa đây.

Ta có một bài ca rằng: Ngộ đạo cao sơn thập lục xuân, tiên truyền đạo thuật tối thông linh.

Kim phụng mệnh trợ Chu doanh, tiện khiếu vô đạo hóa phi hôi." Nói rồi, liền thúc Ngọc Kỳ Lân dưới háng, xông về phía Triệu Công Minh.

"Hay cho một tiểu tử cuồng vọng." Triệu Công Minh giận đến cực điểm, đương tức lấy Kim Tiên trong tay, đợi Hoàng Thiên Hóa tới.

Kim Tiên đỡ lấy Lượng Ngân Chùy, Triệu Công Minh vung tay quất một roi, Hoàng Thiên Hóa trúng roi vào lưng, loạng choạng ngã xuống Kỳ Lân.

Triệu Công Minh lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Tiểu tử cuồng vọng kia, tuy vô lễ, nhưng ta không thể làm hại tính mạng ngươi.

Về trại đi, gọi sư trưởng của ngươi ra đây, đấu với ta một trận." Hoàng Thiên Hóa cười lạnh một tiếng, từ trong túi lấy ra một cây Toàn Tâm Đinh, là bảo vật mật truyền của sư tôn Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, đương tức đánh về phía Triệu Công Minh.

"Hay cho một tiểu nhân vô sỉ." Triệu Công Minh đương tức đại nộ, vung Kim Tiên trong tay quất ra, như điện xà vậy, đánh bay Toàn Tâm Đinh lệch hướng, mất lợi thế.

Ngay sau đó, Kim Tiên liền lao về phía đỉnh đầu Hoàng Thiên Hóa, muốn đánh chết y.

“Đừng làm hại đồ nhi của ta.” Ngay lúc này, trong trận doanh Tây Chu vang lên một tiếng quát lớn, ngay sau đó một bảo phiên bay tới, chỉ thấy phiên thân hỗn độn, có khí Tam Tài lưu chuyển, chính là Hỗn Nguyên Phiên do Nguyên Thủy Thiên Tôn mật truyền, là một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Hỗn Nguyên Phiên che chắn cho Hoàng Thiên Hóa, Kim Tiên giáng xuống đỉnh đầu Hoàng Thiên Hóa, âm dương thái cực ngư chuyển động, Kim Tiên liền công cốc, không thể giáng xuống.

Triệu Công Minh triệu hồi Kim Tiên, liền thấy trước trận doanh Tây Chu, Thập Nhị Kim Tiên đều có mặt, đương tức liền nói: “Quảng Thành Tử, bần đạo cứ nghĩ các ngươi Thập Nhị Tiên của Xiển giáo, ai nấy đều là rùa rụt cổ, không dám ra mặt chứ.” Quảng Thành Tử nghe vậy đại nộ, quát mắng: “Triệu Công Minh, đừng có xương cuồng, hôm nay nếu ngươi quay về Nga Mi Sơn thì thôi, nếu không, nhất định khiến ngươi thần hình câu diệt, một điểm chân linh nhập vào Phong Thần Bảng, sau này phong thần, ngày ngày bị người nô dịch.” Triệu Công Minh ngửa đầu cười lớn hai tiếng, vung Kim Tiên trong tay, nói: “Hay cho một đám Kim Tiên Xiển giáo gõ chuông vô sỉ, các ngươi dùng thủ đoạn ti tiện như vậy, ám hại đồ đệ của ta, lại còn sai mấy tiểu tử hậu bối ra đây sỉ nhục ta, thật quá đáng.” Nói rồi, Triệu Công Minh liền thúc Hắc Hổ, xông về phía Quảng Thành Tử, Kim Tiên trong tay chiếu thẳng đỉnh đầu Quảng Thành Tử mà đánh.

Quảng Thành Tử vội vàng giơ Song Hùng Kiếm ra nghênh tiếp.

Hai người đấu vài hiệp, Triệu Công Minh tế ra Phược Long Tác.

Cụ Lưu Tôn vừa thấy, quát lớn một tiếng: “Triệu Công Minh, đừng ỷ vào pháp bảo mà xương cuồng, xem bảo bối của ta đây.” Nói rồi, liền tế ra Khổn Tiên Thừng.

Triệu Công Minh vội vàng dùng Kim Tiên đánh vào Khổn Tiên

Thừng, Khổn Tiên Thừng liền mất linh, Phược Long Tác cũng trói hụt.

Triệu Công Minh đương tức đại nộ, "Hay lắm, xem pháp bảo của ta đây." Lời còn chưa dứt, liền vung tay tế ra hai mươi bốn viên bảo châu, chính là Định Hải Thần Châu, cực phẩm tiên thiên linh bảo do Thông Thiên ban tặng.

Chỉ thấy bảo châu, tế trên không trung, đại phóng ngũ sắc hào quang.

Dù Quảng Thành Tử, Cụ Lưu Tôn cùng các Đại La Kim Tiên khác bị hào quang chiếu vào, liền không thể nhìn rõ, không thể nhìn thấu, bị đánh cho tan tác.

Triệu Công Minh lại tế Phược Long Tác ra, trói Quảng Thành Tử, người đứng đầu Xiển giáo môn hạ, Kim Tiên gõ chuông một cách chắc chắn.

Triệu Công Minh lại tế Định Hải Châu ra, đánh cho Thái Ất Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân cùng một số Kim Tiên khác đang xông tới đều tan tác, ha ha cười lớn vài tiếng, rồi mang Quảng Thành Tử quay về Giới Bài Quan.

Văn Trọng trên lầu quan Giới Bài Quan nhìn rõ mồn một, lập tức vỗ tay khen hay, trực hô sảng khoái.

Đợi Triệu Công Minh về trại, vội vàng sai người trông coi Quảng Thành Tử cho tốt, sau đó bày tiệc rượu, chúc mừng Triệu Công Minh.

Chương 348

Hai vị muội tử Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu cũng tiến lên kính rượu Triệu Công Minh.

Trong tiệc nói chuyện về việc Vân Tiêu đi Kỳ Sơn cứu Na Tra, đều tràn đầy tự tin, nói rằng Triệu Công Minh cứ kiên nhẫn chờ đợi.

Còn Quảng Thành Tử bị bắt, mười một người còn lại trong Thập Nhị Kim Tiên, ai nấy đều mặt mũi xám xịt quay về Chu doanh, lên lều bạt, bẩm báo với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tự nhiên bị Nguyên Thủy Thiên Tôn trách mắng một trận, nói rằng ngày mai sẽ thương nghị kế sách phá địch, sau đó liền bị đuổi xuống lều bạt, ai nấy về trại, không nói tới.

Dương Tiễn nghe tin sư tôn Ngọc Đỉnh Chân Nhân bị thương, vội vàng tiến lên hỏi han.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tự nhiên không dám nhắc đến chuyện Khương Tử Nha đã bái đi hồn phách của Na Tra, chỉ nói pháp bảo của Triệu Công Minh lợi hại.

Dương Tiễn vẻ mặt bất mãn, đương tức liền cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, ra khỏi Chu doanh, thẳng tiến xuống Giới Bài Quan.

Triệu Công Minh và những người khác đang ăn rượu, nghe tin có người khiêu chiến ngoài quan, Triệu Công Minh đương tức liền cầm Kim Tiên, ra khỏi quan nghênh chiến.

Trước Giới Bài Quan, Dương Tiễn nghe lời của Triệu Công Minh, tức thì xấu hổ, tự ti, ôm quyền với Triệu Công Minh, liền cưỡi mây, thẳng tiến về Kỳ Sơn.

Còn bên Vân Tiêu, sau khi thương nghị với Triệu Công Minh và những người khác về việc đến Kỳ Sơn cướp trại, nhưng không dám làm lớn, sợ đánh rắn động cỏ.

Nàng liền dùng độn thổ chi pháp, đến đài doanh trại Kỳ Sơn.

Nhìn từ xa, liền thấy trong đại doanh Kỳ Sơn có một đài cao, Khương Tử Nha xõa tóc, tay cầm đào mộc kiếm, đang làm phép trên đài đó.

Vân Tiêu đương tức phẫn nộ quát: "Hay cho lão thất phu Khương Thượng kia, dám dùng pháp thuật độc ác này, hại tính mạng sư điệt của ta, ta há có thể tha cho ngươi!" Đương tức, nàng liền hiện thân, tay cầm bảo kiếm, giận dữ chỉ vào Khương Tử Nha trên đài doanh trại, nói: "Lão thất phu Khương Thượng, mau giao ra Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, nếu không, nhất định khiến ngươi hận thù nơi đây." "Ha ha ha ~!

Đạo hữu, bần đạo đã đợi lâu lắm rồi." "Nam Cực Tiên Ông!" "Không sai!"...

Còn Dương Tiễn, sau khi biết chuyện Khương Tử Nha và các Tiên nhân Xiển giáo đã làm, trái tim vốn đã có chút lung lay của y không thể chịu đựng thêm nữa.

Y cưỡi mây thẳng tiến đến Kỳ Sơn, vừa đến Kỳ Sơn, liền thấy sư bá Nam Cực Tiên Ông và Vân Tiêu đang giao đấu với nhau.

Khương Tử Nha trên đài doanh trại, đang bái lạy, trên đài có một người rơm, chính là tên của Na Tra.

Tất cả may mắn cuối cùng của y tức thì bị tan thành mây khói.

"Khương sư thúc, Nam Cực sư bá, rốt cuộc các ngươi vì sao lại làm như vậy?" Dương Tiễn đương tức phẫn nộ gào lên.

Nam Cực Tiên Ông và Khương Tử Nha đồng loạt biến sắc.

Khương Tử Nha đương tức liền cầm Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, muốn dùng độn thổ rời đi.

Dương Tiễn đương tức Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay chém xuống đất, độn thổ chi pháp của Khương Tử Nha lập tức mất hiệu lực.

Y mặt mũi xám xịt chui ra khỏi mặt đất, liền nghe Dương Tiễn cầm ngang đao chỉ xéo, nói: "Khương sư thúc, nếu người Xiển giáo đều như người, thì cái đệ tử Xiển giáo này, ta không làm cũng được." Dương Tiễn lại muốn phản ra khỏi Xiển giáo sao!?

Không ai đáp lời Dương Tiễn, một trận gió thổi qua, mắt Dương Tiễn ướt đẫm.

Lúc này, Khương Tử Nha đang bái lạy đến thời điểm quan trọng.

Một khi dừng lại, sẽ bị Đinh Đầu Thất Tiễn Thư phản phệ, hung hiểm vô cùng.

Do đó, há có thể dừng lại lúc này?

Nam Cực Tiên Ông tuy nhìn qua không nguy hiểm hơn Khương Tử Nha là bao, nhưng lại không kịp hỗ trợ.

Tục ngữ nói hay, cao thủ ra chiêu, chiêu nào cũng chí mạng.

Vân Tiêu là nhân vật cỡ nào, là sư phụ của Hiên Viên Hoàng Đế thượng cổ, Đại La Kim Tiên đã thành danh hàng ngàn năm, lại có chí bảo trong tay, ngay cả Chuẩn Thánh bình thường đối đầu cũng khó mà giành phần thắng.

Dương Tiễn nói ra những lời này, chính là vì điều đó, để kích động Nam Cực Tiên Ông và Khương Tử Nha.

Nếu hai người đáp lại, thứ nhất, Dương Tiễn liền có thể cứu được Na Tra.

Chương 349

Thứ hai, cũng là sự giãy dụa cuối cùng vậy.

Nhưng kết quả, tính mạng của Na Tra trong tay Khương Tử Nha và Nam Cực Tiên Ông, còn quan trọng hơn việc sư điệt này đi hay ở.

Dương Tiễn hoàn toàn thất vọng.

"Thôi vậy!" "Đã như vậy..." "Đắc tội rồi." Ánh mắt Dương Tiễn ngưng đọng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay tựa hồ cảm nhận được cảm xúc của chủ nhân, 'tranh tranh tranh' chấn động, bi phẫn gào lên một tiếng, thân theo thế đao đi, xông về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha sắc mặt biến đổi.

Y và Nam Cực Tiên Ông đã liệu được Vân Tiêu sẽ đến, thậm chí cả Ân Giao, Ân Hồng sẽ đến, nhưng không ngờ Dương Tiễn lại đến.

Dương Tiễn vì Na Tra, một người bạn không mấy thân thiết, lại phản bội Xiển giáo, bây giờ lại ra tay đối với họ, thật không thể tưởng tượng nổi!

Vân Tiêu tuy cũng có chút kinh ngạc, nhưng không nhịn được mở miệng nhắc nhở: "Dương Tiễn, lấy được Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, mới có thể cứu được tính mạng sư điệt Na Tra của ta." Bây giờ nàng không thể thoát thân, do đó, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Dương Tiễn.

Nam Cực Tiên Ông nghe vậy sắc mặt đại biến, quát mắng: "Dương Tiễn, nếu bây giờ dừng tay, quay về doanh trướng, chuyện ngày hôm nay, chúng ta liền coi như chưa thấy.

Nếu không thì... hai tội cùng phạt." Dương Tiễn nhìn xuống đài, những binh sĩ vây quanh bên ngoài đài doanh trại căn bản không thể

ngăn cản.

Nghe lời của Nam Cực Tiên Ông, biểu cảm của Dương Tiễn liền trở nên lạnh lùng cười, y cười lạnh, nói: "Tiên ông, vừa rồi ta hỏi, làm sao để đối mặt với ta?" "A a a ~!" Nụ cười trên mặt Dương Tiễn càng ngày càng lạnh, khí lạnh bức người.

"Năm đó ta bái sư sư tôn, chính là vì thiên địa bất công, Hạo Thiên giam cầm mẫu thân ta, giết cha và đại ca ta.

Nếu không có quý nhân tương trợ, ta và tam muội sớm đã hóa thành tro bụi ở U Minh." "Ta khổ sở tu luyện hàng ngàn năm, chính là vì đạt đến độ cao đủ để tranh thủ một phần công bằng mà thôi." "Nhưng Xiển giáo, thực sự quá khiến ta thất vọng rồi." Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao quét một vòng, mấy binh sĩ chắn trước mặt Dương Tiễn liền bị quét bay ra ngoài, y trực tiếp xông lên đài cao, thẳng tiến về phía Khương Tử Nha.

"Khương sư thúc, đây là lần cuối cùng ta xưng hô với người.

Giao ra Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, ta liền không làm khó người." Đứng phía sau Khương Tử Nha, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay Dương Tiễn tỏa ra ánh sáng lạnh u u, lạnh lùng nói.

"Nghiệt đồ, dám làm ra cử chỉ ngỗ nghịch này!" Ngay lúc này, trong hư không, một tiếng quát mắng giận dữ, như sấm sét vang vọng, ngay sau đó thấy một đạo nhân áo xanh, tay cầm một phất trần, cưỡi mây hạ xuống, chính là sư phụ của Dương Tiễn, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Ngọc Hư Cung, Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Dương Tiễn sắc mặt kịch biến, điều y sợ nhất chính là phải đối mặt với Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Nhưng ngay sau đó, y vẻ mặt kiên nghị, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay vung lên, liền xông về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha còn chưa kịp phản ứng, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư và người rơm trên đài liền bị Dương Tiễn một đao hất bay đi.

Dương Tiễn đương tức hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía xa, một đường lại bắt đầu thiêu đốt pháp lực, bay về Chu doanh.

"A...

Dương Tiễn hại ta." Khương Tử Nha đương tức chịu phản phệ, phát ra một tiếng thảm kêu, liền ngã sấp xuống đất, không còn hơi thở.

Lại cứ thế mà mất mạng.

"Thằng nhãi ranh to gan, không đáng làm người." Nam Cực Tiên Ông đại nộ, không còn bận tâm đến Vân Tiêu nữa, thân hình mãnh liệt bật dậy, liền thẳng tiến về phía Dương Tiễn đang độn đi.

Vân Tiêu cầm kiếm đứng đó, đột nhiên, nàng cũng cưỡi độn quang đuổi theo.

Dương Tiễn không phải cảnh giới Kim Tiên bình thường, lại xuất thân từ Xiển giáo, làm sao có thể so sánh được với tốc độ của Nam Cực Tiên Ông, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng các Đại La Kim Tiên lão làng khác.

Nhanh chóng, y liền bị Nam Cực Tiên Ông và những người khác đuổi kịp.

"Đạo huynh, việc này xin giao cho bần đạo xử lý vậy." Ngọc Đỉnh Chân Nhân đương tức chặn Nam Cực Tiên Ông đang muốn ra tay, sau đó không đợi y đồng ý, liền xông về phía Dương Tiễn gầm lên: "Nghiệt đồ, không biết hối cải sao?

Nếu biết hối cải, liền lập tức quỳ xuống khấu ba cái đầu vang dội cho bần đạo, bần đạo sẽ dẫn ngươi đến trước mặt sư tổ chịu phạt.

Nếu không thì...” Kỳ thực lúc đó, Ngọc Đỉnh Chân Nhân còn sốt ruột hơn cả Dương Tiễn.

Tiếp nhận Dương Tiễn làm đồ đệ đã ngàn năm, sớm đã có tình cảm sâu nặng, không như Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử và những người khác, không coi Ân Giao, Ân Hồng là quân cờ, làm gì có tình cảm?

Chương 350

Vân Tiêu thì lại coi náo nhiệt không sợ chuyện lớn, đương tức cười khẽ, "Quả nhiên Xiển giáo vẫn còn người có lương tâm chưa chết a!

Không như một số người nào đó, ha ha ha ~!" Vân Tiêu ở đó cười lớn, mặt Nam Cực Tiên Ông và Ngọc Đỉnh Chân Nhân thì đen như đít nồi.

Tâm tư của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Dương Tiễn tự nhiên hiểu rõ.

Y quỳ gối nặng nề trước mặt Ngọc Đỉnh Chân Nhân, 'phanh phanh phanh' khấu ba cái đầu trầm đục đầy sức mạnh.

Sau đó đứng dậy, lại quỳ xuống, lại khấu ba cái đầu nữa, tổng cộng ba bái cửu khấu, hành một đại lễ.

Dương Tiễn mới đứng dậy, vẻ mặt kính mộ, nói: "Ân đức thụ nghiệp cứu mạng của sư tôn, Dương Tiễn đời đời không quên.

Trong lòng Dương Tiễn, người vĩnh viễn là sư phụ của con." "Tiên cô, mau chóng tiêu hủy thứ này, triệu hồi nguyên thần của Na Tra, Dương Tiễn đi đây." Ngay sau đó, Dương Tiễn liền vung tay ném Đinh Đầu Thất Tiễn Thư về phía Vân Tiêu, rồi hóa thành lưu quang bay đi xa, một đường lại bắt đầu thiêu đốt pháp lực, bay về Chu doanh.

Vân Tiêu thu Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, nhìn về hướng Dương Tiễn đi, không khỏi lắc đầu một trận, "Quả là một tiểu bối quật cường, một tiểu bối hiếm có a!" Ngay sau đó, nàng cũng cưỡi vân quang bay đi xa.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân không yên tâm về Dương Tiễn, đương tức

cúi đầu với Nam Cực Tiên Ông, gấp gáp nói: "Đạo huynh, bần đạo đi đuổi theo nghiệt đồ kia." Vừa dứt lời, không đợi Nam Cực Tiên Ông phản ứng, y liền cưỡi vân quang đuổi theo.

Nam Cực Tiên Ông bất đắc dĩ, đành quay về đại doanh Kỳ Sơn.

Khương Tử Nha bị Đinh Đầu Thất Tiễn Thư phản phệ mà chết, nếu không cứu, e rằng Khương Tử Nha sẽ mất mạng thật.

Phải biết rằng, Khương Tử Nha chính là người chấp hành Phong Thần thiên mệnh, do đó, tạm thời không thể chết.

Còn Vân Tiêu mang Đinh Đầu Thất Tiễn Thư về Giới Bài Quan, kể lại chuyện Dương Tiễn phản Xiển giáo ở Kỳ Sơn, tương trợ để đoạt được Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, cuối cùng thiêu đốt pháp lực mà đi, từng ly từng tý cho Triệu Công Minh, Văn Trọng và những người khác nghe.

Văn Trọng và những người khác nghe xong, ai nấy đều cảm khái không thôi.

Bích Tiêu nhỏ tuổi nhất không nhịn được nói: "Đại tỷ, Đại huynh, Dương Tiễn có ơn với Tiệt giáo chúng ta, lại khác với những người Xiển giáo giả dối kia, quả là chân tính tình.

Lần này vì Na Tra, phản bội Xiển giáo, chi bằng, chúng ta thu y làm đồ đệ, dẫn nhập môn hộ Tiệt giáo chúng ta, thế nào?

Thứ nhất, tiểu Na Tra không phải rất hợp tính tình với y sao?

Thứ hai, có sư phụ lão nhân gia ở đó, đệ thấy Xiển giáo nào dám động thủ?

Liền giải nguy lúc này." Quỳnh Tiêu tiếp lời: "Tam muội nói đúng, cũng có thể giúp Văn sư điệt một tay, thêm một đại tướng cho Ân Thương nữa." Văn Trọng và những người khác không nhịn được mắt sáng bừng, đều nói lời này có lý.

Sau đó, quyết định do Tam Tiêu cùng đi tìm Dương Tiễn, còn Triệu Công Minh trấn thủ Giới Bài Quan, nhân tiện triệu hồi nguyên thần của Na Tra.

Vùng đất phương Tây, Tu Di Sơn, bên bờ Bát Đức Trì của Đại Lôi Âm Tự, lúc thì một vẻ tịch mịch, lúc thì lại tiếng Phạm âm trận trận, bảo quang bảy sắc lóe lên, quả là một Cực Lạc Tịnh Thổ.

Đột nhiên, Chuẩn Đề Đạo Nhân mãnh liệt mở mắt, trong mắt từ bi quang chợt lóe lên rồi biến mất, biểu cảm trở nên mừng rỡ khôn xiết, nói: "Sư huynh, cơ hội tốt a!

Hợp lẽ ra Tây Phương Giáo chúng ta sẽ thêm một tôn Hộ Giáo Pháp Vương." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng mở mắt, dị tượng quanh thân hiển hiện, một bên kim quang lấp lánh từ bi Cực Lạc Tịnh Thổ, một bên lại tịch mịch vô biên luyện ngục.

Y thản nhiên gật đầu, thốt ra một chữ: "Thiện!" "Đã vậy, vậy sư đệ đi một chuyến." Tiếp Dẫn Đạo Nhân không nhịn được nhắc một câu: "Nếu sự việc không thể làm được, tuyệt đối đừng xung đột với Thông Thiên kia.

Mọi chuyện, cứ tĩnh lặng chờ đợi thời kỳ Phật môn chúng ta đại hưng.

Khi đó, vạn sự đều có thể làm được." "Sư đệ rõ rồi." Cùng một thời gian, ngoài ba mươi ba tầng trời, Oa Hoàng Thiên, trên vân sàng, Nữ Oa cũng mở đôi phượng nhãn vạn cổ bất biến, tựa xuyên thấu vô tận hỗn độn, thẳng vào Hồng Hoang thiên địa, "Dương Tiễn, thân mang nhân tộc, thiên đình, yêu tộc, Xiển giáo bốn nhà nhân quả, tuy có thể thủ hộ sơn động, nhưng cũng chưa hẳn không phải là cơ hội để ta đoạt lại khí vận của nhân tộc." Lời vừa dứt, trên vân sàng đã không còn bóng dáng của nàng.

Còn Dương Tiễn độn đến ngoài Chu doanh, lập tức triệu hoán

Dương Thiền.

Hai huynh muội liền nhanh chóng đào tẩu, một đường độn về vùng đất Tây Hải.

Hai huynh muội đã nghĩ kỹ, Hồng Hoang thiên địa bao la vô biên, Tứ Hải càng vô biên vô tế.

Ngay cả với năng lực của Thánh nhân, muốn tìm một hai người trong biển cả mênh mông cũng không phải chuyện đơn giản.

Còn về lý do vì sao lại là Tây Hải, đó là vì, trong Hồng Hoang, ai mà không biết trong Đông Hải có Bồng Lai Đảo, là đạo tràng của Thông Thiên Giáo Chủ Tiệt giáo.

Dương Tiễn không nợ nhân quả Thông Thiên, cũng không muốn cuốn Tiệt giáo vào.

Chương 351

Vùng đất Bắc Hải thì có một thượng cổ đại yêu chiếm cứ, không ai khác, chính là Côn Bằng lão tổ đó.

Vào Bắc Hải, chẳng phải là trực tiếp xông vào lòng Côn Bằng sao!

Cuối cùng chỉ còn lại Nam Hải và Tây Hải.

Nơi đó yêu nghiệt khá nhiều, nhưng Tây Hải có một người bạn tốt của Dương Tiễn, chính là Tam công chúa Ngao Thốn Tâm của Tây Hải Long tộc.

Do đó, trong lòng Dương Tiễn liền nghiêng về vùng đất Tây Hải.

Dương Tiễn mang theo Dương Thiền, hai huynh muội một đường tiến vào Tây Hải, thẳng đến Tây Hải Long Cung.

Ai ngờ Tây Hải Long Cung lại bị Ngọc Đỉnh Chân Nhân chặn lại.

Dương Tiễn nhìn đối diện, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đạp sóng đứng đó, tay cầm phất trần, cười khổ không thôi, nói: "Sư phụ, người thật sự không chịu cho con một con đường sống sao?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân một trận đau đầu, bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: "Không phải vi sư không chịu cho con đường sống, thực ra... ai, con thật sự cho rằng, vào Tây Hải thì không ai tìm được sao?

Quá xem thường Thánh nhân, cũng quá xem thường Xiển giáo rồi." Dương Tiễn sắc mặt biến đổi, vốn trong lòng còn chút may mắn, cảm thấy chỉ là tình cờ, nhưng bây giờ Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói vậy, tia may mắn cuối cùng cũng bị tan thành mây khói.

Y không khỏi ngửa mặt lên trời than một tiếng, nói: "Há chẳng lẽ trời muốn tuyệt đường sống của huynh muội hai ta sao?" Dương Thiền lại không cho là vậy, thấy dáng vẻ tuyệt vọng của Dương Tiễn,

không nhịn được liền khuyên: "Nhị ca, đừng nên khí nỗi, nếu không đi được ra ngoài Tây Hải, đệ hoàn toàn có thể đi tìm sư phụ của đệ.

Đệ tin rằng có sư phụ ở đó, tuyệt đối không ai dám làm khó đệ." Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Xiển giáo đang thanh lý môn hộ, dù sư phụ ngươi có là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tôn quý, cũng phải đắn đo suy nghĩ a!" Lời vừa nói ra, thấy Dương Tiễn càng thêm tuyệt vọng, Ngọc Đỉnh Chân Nhân hận không thể tự vả hai cái, vội vàng dịu giọng, nói: "Con cũng đừng quá tuyệt vọng, vi sư đuổi theo, chính là để chỉ điểm mê tân cho con, tìm một con đường sống." "Sư phụ!!!" Dương Tiễn toàn thân kịch chấn, không thể tin nổi nhìn sư phụ. ...

Trước Giới Bài Quan, cờ xí tung bay, phần phật vang vọng, chiến mã hí vang.

Văn Trọng và Triệu Công Minh cưỡi Mặc Kỳ Lân và Hắc Hổ, đứng trước trận.

Hai huynh đệ Ân Giao, Ân Hồng áp trận.

Bốn tướng dưới trướng Văn Trọng chia nhau đứng hai bên, đối trận với Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha đã được Nam Cực Tiên Ông cứu sống lại rồi, tiểu Na Tra cũng đã được triệu hồi nguyên thần.

Do đó, hai bên vừa bày trận xong, tiểu Na Tra liền cầm Hỏa Long Thương, vượt đám đông xông ra.

Hỏa Long Thương vừa chỉ, sát khí đằng đằng quát: "Khương Thượng vô sỉ, mau nhận lấy cái chết." "Tiểu nhi hoàng khẩu, đừng có xương cuồng." Hoàng Thiên Hóa lần trước đã chịu thiệt trong tay Triệu Công Minh, lần này liền muốn đòi lại từ tay Na Tra, đương tức liền quát lớn một tiếng, thúc Ngọc Kỳ Lân, cầm hai cây Bát Biên

Lượng Ngân Chùy.

Hai người lập tức quấn lấy nhau, chùy đập thương đâm, đánh rất hăng.

Hai người, một người là thiên mệnh sát tinh, được Triệu Công Minh dốc lòng chỉ điểm.

Một người là cao đồ Xiển giáo, võ nghệ không tầm thường.

Qua lại đấu vài chục chiêu, Hoàng Thiên Hóa liền có chút không chịu nổi, liền thúc Ngọc Kỳ Lân, quay người bỏ chạy.

Chạy chưa được mấy bước, y đột nhiên quay người, Toàn Tâm Đinh giơ tay đánh ra, quát lớn: "Xem bảo bối!" Toàn Tâm Đinh như một điểm hàn quang, điện xạ về phía tâm khẩu của Na Tra.

Na Tra đại nộ, Hỏa Long Thương run lên, liền đánh bay Toàn Tâm Đinh trở lại.

Y vươn người, trên Hỏa Long Thương trong tay hỏa quang rực cháy, ngọn lửa hung mãnh cuồn cuộn bay ra, hóa thành một Hỏa Long xà nuốt về phía Hoàng Thiên Hóa.

Hoàng Thiên Hóa vội vàng lấy Mạc Tà Bảo Kiếm bên hông ra, hóa thành một đạo bạch sắc hồng quang, đánh về phía Hỏa Long Thương.

Hành động này là vì cứu nguy vậy.

Hỏa Long Thương trong tay Na Tra do Thông Thiên ban cho, luyện trong Hỗn Độn Đỉnh.

Tuy chưa từng dùng vật liệu gì đặc biệt, nhưng cũng phi phàm, là cấp bậc thượng phẩm tiên thiên linh bảo, nội hàm một điểm Tiên Thiên Ly Hỏa Chi Tinh.

Hỏa Long hóa ra chính là tinh hoa của Ly Hỏa, há Mạc Tà Bảo Kiếm có thể phá được?

Chương 352

Hỏa Long bị Mạc Tà Bảo Kiếm xuyên qua, nhưng cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm, một ngụm liền nuốt chửng Hoàng Thiên Hóa.

Mạc Tà Bảo Kiếm vừa đánh trúng, Hỏa Long Thương trong tay Na Tra xuất thương như rồng, thẳng tiến về phía Mạc Tà Bảo Kiếm, vài chiêu liền đánh bay nó ra ngoài.

Lúc này, Hoàng Thiên Hóa mới vung đôi Bát Lăng Lượng Ngân Chùy phá tan Hỏa Long, cưỡi Ngọc Kỳ Lân thoát thân, nhưng đã thê thảm không chịu nổi.

"Ha ha ha ~!" Na Tra cũng không đuổi theo, cầm Hỏa Long Thương, từ phía sau cười điên cuồng không dứt.

Văn Trọng và những người khác dưới Giới Bài Quan cũng xem và cười lớn.

Hoàng Thiên Hóa tức thì sắc mặt âm trầm đáng sợ, nhưng không thể không chạy về Chu doanh.

Khương Tử Nha và những người khác cũng mặt đen đáng sợ.

Khương Tử Nha vung lệnh tiễn trong tay, nói: "Ai cùng ta bắt tên này?" Nếu ngay cả một Na Tra cũng không bắt được, thì còn nói gì đến phạt Trụ diệt Thương nữa, về nhà mà trông trẻ đi.

"Vậy để bần đạo đi một chuyến vậy." Lúc này, một đạo nhân, khẽ phe phẩy vũ phiến, cưỡi một Vân Hà Thú xông ra, chính là sư phụ của Hoàng Thiên Hóa, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Mắt y hơi nheo lại, lộ ra khí tức nguy hiểm, bề ngoài vẫn là một đạo nhân khiêm tốn nho nhã, "Đồ đệ thua một trận, vậy để ta làm sư

phụ đòi lại vậy." "Sư huynh xuất mã, Tử Nha tự nhiên yên tâm." Khương Tử Nha vội vàng chắp tay nói.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân thúc Vân Hà Thú đến trước trận, khẽ phe phẩy vũ phiến, cười nói: "Na Tra, gọi sư phụ ngươi ra đây nói chuyện với ta." Na Tra lại cắm Hỏa Long Thương xuống đất, nói: "Kẻ nào, có năng lực gì, dám gọi sư phụ ta ra?" "Nghe cho kỹ đây, Ngũ Hỏa Thất Cầm Hào Hỏa Trân, thụ nhân sơ xuất thừa ly oánh.

Nhậm nhĩ thần tiên bất phôi thể, ngộ đắc thử phiến tức diệt hình." Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân giơ Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến trong tay lên, vẻ mặt đắc ý.

"Vậy đệ muốn lĩnh giáo một phen." Na Tra vừa nghe tức thì nổi hứng thú, đương tức nghiêng Hỏa Long Thương trong tay, vung ra, một Hỏa Long hung mãnh, xông về phía Chân Quân.

Thân theo sát phía sau, Hỏa Long Thương thẳng tiến về phía mặt Chân Quân.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân cũng không tức giận, Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến trong tay phe phẩy, một đoàn xích sắc thần hỏa liền bay ra, nghênh đón Hỏa Long của Na Tra.

Hỏa Long và thần hỏa va chạm, lập tức 'phanh phanh' phát ra từng trận tiếng nổ, sóng lửa cuộn trào, bắn tứ phía, biến Giới Bài Quan thành một biển lửa.

Chân Quân lại phe phẩy một cái nữa, một đoàn thanh sắc hỏa diễm xuất hiện.

Triệu Công Minh và Văn Trọng ở phía sau bàn luận, Văn Trọng nói: "Sư thúc, Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến quả thực phi phàm a!" Trong ngữ khí có chút lo lắng.

Triệu Công Minh lại khẽ cười, nói: "Văn sư điệt không cần lo

lắng, Na Tra đứa trẻ này phúc trạch thâm hậu, trên người có dị bảo do sư tôn lão nhân gia ban tặng.

Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến tuy phi phàm, nhưng cũng không làm gì được nó đâu." Văn Trọng nghe vậy liền hứng thú, vội vàng hỏi: "Sư thúc, Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến có gì huyền diệu?" Triệu Công Minh nói: "Bảo vật này là vào năm xưa khi Hồng Hoang mới khai, Tử Tiêu Cung khai giảng, Đạo Tổ Hồng Quân lão tổ ban bảo vật ở Phân Bảo Nham, Nguyên Thủy Thánh nhân đã thu được.

Chiếc phiến này do không trung hỏa, thạch trung hỏa, mộc trung hỏa, tam muội hỏa, nhân gian hỏa, năm loại hỏa hợp thành.

Lại có lông vũ của phượng hoàng, thanh loan, đại bàng, khổng tước, bạch hạc, hồng hộc, kiêu điểu, bảy loại chim cấu thành, nên mới có tên Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến.

Phiến ra, khí tức khôi hoằng bao trùm chu thiên, thần uy hạo hãn áp vạn cổ thập phương, quả thực phi phàm." Văn Trọng nghe vậy, thở dài, nói: "Nếu vậy, e rằng tiểu sư đệ Na Tra không phải đối thủ của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân a!" Triệu Công Minh lại ha ha cười lớn, nói: "Sư điệt đừng lo, Na Tra dù có thua lớn, cũng không phải là tiểu nhi hoàng khẩu.

Nếu Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân thắng, cũng không phải là thắng vẻ vang.

Nếu y thua, ha ha, vậy thì mất mặt lớn rồi.

Sư điệt, không phải vậy sao?" "Ha ha, sư thúc nói như vậy, quả thật là vậy." Văn Trọng nghe vậy, cũng không khỏi ha ha cười lớn.

Sau đó, hai người liền cùng hướng sự chú ý vào hai người đang giao đấu giữa trường.

Còn Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến của Thanh Hư Đạo Đức Chân

Quân, ngũ sắc thần hỏa vây quanh Na Tra, ẩn ẩn có thế bổ trợ cho nhau.

Na Tra tay cầm Hỏa Long Thương, Ly Hỏa hung mãnh, nhưng bị ngũ sắc thần hỏa của Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến áp chế đến không thể ngẩng đầu.

Na Tra không phải như kiếp trước, có sen hóa nhục thân, không, cho dù có sen hóa nhục thân, e rằng cũng không dám khinh suất mạo hiểm.

Do đó, tất cả võ công của y đều không còn tác dụng, đang khổ sở chống đỡ dưới ngũ hỏa của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Lúc này, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân vuốt chòm râu dưới cằm, Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến trong tay phe phẩy liên tục.

Chương 353

Chỉ thấy bảo quang dập dờn, ngọn lửa ngũ sắc rực rỡ 'hùng' bốc lên, đánh về phía Na Tra.

Na Tra không dám lơ là, Hỏa Long Thương trong tay run lên, 'ông ông ông' đầu thương loạn chiến, điểm ra mấy điểm xích tinh, hóa thành từng đóa liên hoa, nghênh đón ngọn lửa ngũ sắc do Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân phe phẩy ra.

Cảnh tượng va chạm, nổ tung, không hề xuất hiện.

Chỉ nghe thấy tiếng 'xuy xuy xuy' không ngừng, hoa sen Ly Hỏa do Hỏa Long Thương của Na Tra tỏa ra, lại bị ngọn lửa ngũ sắc nuốt chửng, dập tắt rồi.

Oanh ~!

Khoảnh khắc tiếp theo, ngọn lửa ngũ sắc nổ tung, cuộn trào như sóng, lại một chốc nuốt chửng Na Tra vào trong.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân khẽ phe phẩy quạt, vẻ mặt đầy tiếc nuối, nói: "Ân Thụ vô đạo, tiết độc đại địa chi mẫu Nữ Oa nương nương, thiên mệnh về Chu.

Các ngươi không biết thiên số, còn nhỏ tuổi, lại uổng mạng, đáng tiếc, đáng thương vậy." Ông ông ông ~!

Đáp lại, một đầu Hỏa Long Thương đang phóng đại nhanh chóng trước mắt nhẹ nhàng điểm tới, xích tinh lấp lánh, múa ra liên hoa, xông về phía y.

Trên đỉnh đầu Na Tra, một tòa bảo tháp bốn phương kim quang lấp lánh, vượt qua biển lửa vô tận, khiến biểu cảm của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân đông cứng lại.

Khoảnh khắc trước còn khá đắc ý cảm thán, trách Na Tra không biết thiên số, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Na Tra xuất hiện trước mặt.

Điều quan trọng nhất là, Na Tra không phải là đứa trẻ năm, sáu tuổi mà là đệ tử đời thứ hai của Xiển giáo, là đắc ý môn sinh của Thánh nhân, là Kim Tiên lão làng đã tu đạo không biết bao nhiêu năm rồi!

Sở dĩ vừa rồi đột nhiên ra tay, thi triển thủ đoạn sấm sét đối phó Na Tra, là để dập tắt khí diễm của Ân Thương, nhưng bây giờ...

đã mất hết mọi tiên cơ.

Một trận này, dù thắng hay không thắng, thắng cũng không vẻ vang, đúng như Triệu Công Minh đã nói, Na Tra không phải là tiểu nhi hoàng khẩu.

Nếu thua, thì càng mất mặt hơn.

Không, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân không hổ là Kim Tiên lão làng, đương tức nhìn Na Tra đang không ngừng bức tới, liền phe phẩy quạt lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Na Tra, ta vốn muốn cho ngươi một con đường sống, ai ngờ, ngươi lại không biết tốt xấu, xem thủ đoạn của ta đây." Nói rồi, từ trong lòng lấy ra một vật, chính là Hỗn Nguyên Phiên.

Y cùng kiếm chỉ hợp lại, Hỗn Nguyên Phiên đương tức đại phóng hai sắc quang hoa đen trắng, cuộn về phía Na Tra.

Hỗn Nguyên Phiên phi phàm, ngay cả Triệu Công Minh hôm đó muốn phá, cũng không thể như ý.

Na Tra tuy là sát tinh thiên sinh, võ công cao cường, nhưng chung quy cũng chỉ mới nhập cảnh giới Kim Tiên, kém xa cảnh giới Đại La Kim Tiên của Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Do đó, tuy có dị bảo do Thông Thiên ban tặng, kim tháp trên đỉnh đầu cùng Hỗn Nguyên Phiên giằng co vài hiệp, liền bị cuốn chặt lấy.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân biểu cảm lạnh lùng, đương tức liền muốn hạ sát thủ.

Giữa Xiển giáo và Tiệt giáo, đã có điềm báo bất tử bất diệt.

Trước không nói đến mối thù Thông Thiên đoạt Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy, chỉ nói đến việc Khương Tử Nha bái đi nguyên thần của Na Tra trước đó, sau đó Dương Tiễn vì thế mà phản bội Xiển giáo, liền khiến người Xiển giáo ngấm ngầm oán hận Tiệt giáo.

"Thanh Hư, đừng làm hại tính mạng đồ đệ của ta, xem bảo bối!" Triệu Công Minh dưới Giới Bài Quan vừa thấy Na Tra bị bắt, đương tức thầm kêu một tiếng không hay, thấy biểu cảm của Thanh Hư biến đổi, đương tức ra tay.

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, trên không trung, bảo quang dập dờn, chói mắt đoạt mục, khiến Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân không thể nhìn thấy.

Triệu Công Minh đương tức kiếm chỉ một cái, Định Hải Thần Châu liền như chim bay về rừng vậy, nện về phía Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Người sau vừa phân thần, Na Tra liền thoát khỏi sự trói buộc của Hỗn Nguyên Phiên, chạy về doanh trại Ân Thương.

"Sư phụ, đa tạ người." Tiểu Na Tra chắp tay với Triệu Công Minh, dáng vẻ đáng yêu không nói nên lời.

Triệu Công Minh khẽ cười, sau đó ánh mắt chuyển sang giữa trường, trầm ngâm một lát, Triệu Công Minh liền nói: "Thanh Hư, gọi Khương Tử Nha ra đây nói chuyện." Không lâu sau, Khương Tử Nha ra trận, nói: "Triệu đạo huynh, không biết có lời chỉ giáo gì?"

“Khương Thượng, ngươi là thừa tướng Tây Chu, Ngự Phong Đại Nguyên Soái.

Ta cùng ngươi nói rõ, lần này hai bên chúng ta đấu tướng, đạo pháp võ công đều có cao thấp.

Đệ tử Tiệt giáo ta, nếu muốn nói, không ỷ vào pháp bảo võ công, mà thực sự là trận pháp một đạo.

Chương 354

Ta có mười vị đạo hữu, đặc biệt giỏi trận pháp một đạo, có một Thập Tuyệt Trận.

Đợi ngày mai bố trí xong, không biết Xiển giáo có dám bước vào một lần không?" Khương Tử Nha tự nhiên thua người không thua trận, huống hồ chưa thua.

Y đương tức cúi đầu, nói: "Có gì mà không dám?" Không lâu sau, có mười vị đạo nhân, hoặc già hoặc trẻ, có nam cũng có nữ, đều cưỡi hổ, báo, kỳ lân và các loại dị thú khác, đi đến trước trận, hành lễ với Khương Tử Nha.

Đó là những người xuất thân từ Kim Ngao Đảo, được gọi là Thập Thiên Quân.

Thì ra Thân Công Báo đã nghe theo phân phó của Thông Thiên, dẫn họ đến Giới Bài Quan, muốn phân cao thấp với Tây Chu.

Hôm sau, Tần Hoàn, Triệu Giang và Thập Thiên Quân của Kim Ngao Đảo liền bố trí mười tòa đại trận.

Trước trận, mời Khương Tử Nha và các Tiên Xiển giáo đến phá trận.

Lần đầu tiên, tự nhiên là phải quan sát trận pháp một phen.

Nam Cực Tiên Ông dẫn Thập Nhị Tiên Xiển giáo cùng Khương Tử Nha, tổng cộng mười bốn người, tiên phong vào Thiên Tuyệt Trận.

Trận này do Tần Hoàn Thạch Trung Ngọc Quân bố trí.

Sau đó, lại là Địa Liệt Trận của Triệu Giang, rồi Phong Hống Trận của Đổng Toàn.

Sau đó lại có Hàn Băng Trận, Kim Quang Trận, Hóa Huyết Trận... tổng cộng mười trận, quả là trận trận hung hiểm.

Sau khi quan sát trận, Nam Cực Tiên Ông và những người khác quay về Chu doanh, đều im lặng không nói.

Khương Tử Nha không nhịn được hỏi: "Chư vị đạo huynh, Thập Tuyệt Trận này có phá được không?" "Thập Tuyệt Trận, thật hung hiểm đó!" Nam Cực Tiên Ông thở dài, do dự.

Thập Tuyệt Trận, Nam Cực Tiên Ông và Thập Nhị Tiên Ngọc Hư tự nhiên có thể phá.

Chỉ là, phương pháp phá trận có chút khó khăn, cần có người đi tế trận.

Nếu là trước đây, Nam Cực Tiên Ông tự nhiên không hề bận tâm.

Thập Nhị Kim Tiên đã thu Hoàng Thiên Hóa và những người khác làm đồ đệ, không phải đã nhận chỉ thị của Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì một ngày nào đó sao?

Nhưng, tự nhiên sau chuyện của Dương Tiễn, tình hình đã khác rồi.

Nếu lại có một hai đệ tử Xiển giáo như Dương Tiễn vậy, thì mặt mũi của Xiển giáo biết để vào đâu đây?

Không nói đến Nam Cực Tiên Ông và những người khác đang đau đầu vì phá Thập Tuyệt Trận.

Trong Giới Bài Quan, Văn Trọng và những người khác lại đang bày tiệc rượu lớn, yến tiệc mời Thập Thiên Quân của Kim Ngao Đảo.

Trong tiệc, Văn Trọng kính mọi người một chén, đặt chén rượu xuống, nhìn Tần Hoàn, không nhịn được nói: "Tần đạo huynh, chư vị Thập Tuyệt Trận, bần đạo cũng đã xem qua, quả thực uy lực phi

phàm, bội phục không thôi a!" Thực ra ý ngầm là hỏi sự huyền diệu của Thập Tuyệt Trận.

Còn về cách xưng hô của Văn Trọng đối với Thập Thiên Quân, tuy Văn Trọng chỉ là đệ tử đời thứ ba của Tiệt giáo, nhưng sư phụ y lại là Kim Linh Thánh Mẫu, một trong Tứ Đại Thân Truyền.

Thập Thiên Quân tuy là đời thứ hai, nhưng lại là đệ tử ngoại môn, thân phận hai bên không khác nhau là mấy.

Vừa nghe Văn Trọng nói về Thập Tuyệt Trận, Tần Hoàn và những người khác ai nấy đều vẻ mặt đắc ý.

Tần Hoàn vuốt râu cười, nói: "Văn đạo hữu, Thập Tuyệt Trận là khổ công nhiều năm của huynh đệ mười người chúng ta, phi phàm.

Cứ lấy Thiên Tuyệt Trận của bần đạo làm ví dụ, trong trận cơ huyền diệu, ảo diệu vô cùng, có thiên địa nhân tam tài đảo lộn, có ba phiên chưởng khống.

Thiên địa nhân tam tài hợp thành một khí, nếu có người bước vào trận, tiếng sấm vang lên một cái, nhất định khiến thân thể tan thành phấn vụn." Triệu Giang mặc áo bào xanh lục ngay sau đó, nói: "Địa Liệt Trận của ta cũng không tầm thường, biến hóa đa đoan, sương mù dày đặc.

Trên sấm dưới lửa tuyệt vô tình, dù có thần tiên thuật ngũ hành, cũng khó thoát tai ương hóa xương." Tám người còn lại, ai nấy đều thuật lại sự huyền diệu của trận pháp nhà mình, khiến mọi người trong trướng nghe mà máu huyết sôi trào.

Tần Hoàn, Triệu Giang và Thập Thiên Quân thì nhìn nhau cười, tựa hồ có ẩn tình khác.

Chương 355

Triệu Công Minh thấy vậy, vội vàng hỏi: "Chư vị đạo hữu, chẳng lẽ Thập Tuyệt Trận còn có điều gì huyền ảo khác sao?" Thập Thiên Quân cúi đầu cười, không nói.

Văn Trọng cũng phản ứng, vừa định hỏi thêm, thì đúng lúc này, trên khoảng đất trống trong trướng, một luồng khói xanh bốc lên, hiện ra một bóng người, chính là Thân Công Báo.

Thân Công Báo ha ha cười lớn, nói: "Các vị sư huynh đệ, bần đạo đã đến muộn một bước, lượng thứ!

Lượng thứ!" Văn Trọng và những người khác bị thu hút sự chú ý, vội vàng chào hỏi Thân Công Báo.

Chào hỏi xong, Thân Công Báo liền nói với Tần Hoàn mười người: "Mười vị đạo hữu, đừng giấu diếm, sự huyền diệu của Thập Tuyệt Trận, cứ nói cho Triệu sư huynh nghe đi." Tần Hoàn cười cười, mới nói: "Vậy bần đạo không đánh đố nữa, Thập Tuyệt Trận được sư tôn lão nhân gia chỉ điểm, mười trận liên kết với nhau, tương hỗ hỗ trợ, uy lực tăng gấp bội.

Nếu người Xiển giáo dùng phương pháp bình thường phá trận, ha ha, nhất định khiến họ mặt mũi xám xịt." Chín người còn lại đều ha ha cười lớn, Thân Công Báo cũng cười, ánh mắt u u hướng về phía Chu doanh, trong lòng tràn đầy sự sảng khoái sắp được báo thù.

Văn Trọng và những người khác nghe vậy, cũng cười theo.

Hôm sau, Khương Tử Nha điểm tề binh tướng, khiêu chiến ngoài Giới Bài Quan.

Hai bên chào hỏi nhau, sau đó, Khương Tử Nha nói Chu doanh

muốn phá Thiên Tuyệt Trận.

Nói rồi, y thì thầm gọi: "Ai dám xông lên phá ác trận này?

Sẽ được ghi công." Các Tiên Xiển giáo hôm qua đã thương nghị rồi, tế trận tự nhiên cần có người đi tế trận.

Chỉ là, Khương Tử Nha sẽ không điểm danh chỉ mặt bắt ai đó đi phá trận, mà chỉ như hiện tại, dùng công lao để dụ dỗ môn nhân Xiển giáo.

Khương Tử Nha và những người khác đứng trước Thiên Tuyệt Trận, chỉ thấy trong trận này, gió thổi vù vù sương lạnh buốt, gió rít tiêu tiêu.

Nghe vậy, Hoàng Thiên Hóa đương tức muốn thúc Ngọc Kỳ Lân xông trận, nhưng bị Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân một ánh mắt quát dừng lại.

Một đạo nhân, tay cầm một cây Phương Thiên Họa Kích, xông ra trận, nói: "Khương sư thúc chớ vội, đệ tử Đặng Hoa, nguyện phá ác trận này." Đặng Hoa xông đến trước trận, giao thủ với Tần Hoàn vài hiệp, liền bị dẫn vào Thiên Tuyệt Trận.

Không lâu sau, y liền mất mạng, bị Tần Hoàn cầm thủ cấp ra.

Thấy có người tế trận, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn xuất trận, chân đạp hai đóa bạch liên tiến vào Thiên Tuyệt Trận.

Ngoài trận, Khương Tử Nha và những người khác mỉm cười nhìn về phía Thiên Tuyệt Trận, ai nấy đều tự tin tràn đầy, tĩnh lặng chờ đợi Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn phá trận, lấy thủ cấp của Tần Hoàn, để hoàn thành sát kiếp.

Ai ngờ, vừa đợi đã nửa ngày, nhưng trong Thiên Tuyệt Trận vẫn không thấy động tĩnh.

Còn Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đạp hai đóa bạch liên nhập trận, giao thiệp với Tần Hoàn vài câu, liền tế ra pháp bảo Độn Long Thung, lại hiện ra một đóa bạch liên trên đỉnh đầu, trên liên có năm ngọn kim đăng đại phóng quang hoa, chỉ dẫn đường đi.

Ai ngờ, trong trận pháp ban đầu bị Độn Long Thung định trụ sự đảo lộn của thiên địa nhân tam tài, lại có thế phản phục.

Chẳng mấy chốc, hư không có tiếng sấm nổ vang, dưới đất phun trào từng đoàn liệt diễm thiêu đốt, lại có cuồng phong gào thét, cuộn tới.

Không lâu sau, lại có hắc phong cuồn cuộn... rõ ràng là công kích của Địa Liệt Trận và Phong Hống Trận đã được thêm vào!

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn sững sờ.

Chưa kịp đợi Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn phản ứng, từ xa, một ngọn đao sơn che trời lấp đất, tựa hồ từ trong hắc phong lan tràn cuộn tới, có thế nuốt chửng Văn Thù.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đại kinh, vội vàng chỉ lên đỉnh đầu, phóng xuất Khánh Vân.

Một thanh bảo kiếm toàn thân màu huyền tinh lượn lờ trong Khánh Vân, y cũng không bận tâm nhiều nữa, nghiến răng một cái, nắm lấy thanh bảo kiếm trong tay, ánh mắt ngưng đọng, liền một kiếm chém ra...

Kiếm xuất, gió dừng, sấm tắt, lửa diệt, thậm chí ngay cả đại trận cũng đình trệ một khoảnh khắc.

Khóe miệng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lại rỉ ra một vệt máu, nhưng y không bận tâm nhiều nữa, hóa thành một đạo bạch quang độn ra khỏi Thiên Tuyệt Trận.

"Văn Thù, đi đâu vậy?" Tiếng của Tần Hoàn truyền đến từ phía

sau.

Trước Thiên Tuyệt Trận, cờ xí tung bay phần phật, chiến mã hí vang, Khương Tử Nha và những người khác đều tươi cười, tuy Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nhập trận đã nửa ngày, nhưng lòng tin vẫn còn đó.

Chương 356

Đúng lúc này, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn hốt hoảng lao ra khỏi trận, dáng vẻ chật vật.

Phía sau Tần Hoàn tay cầm kiếm truy ra khỏi trận, quát lớn một tiếng: "Văn Thù, chạy đi đâu?" Khương Tử Nha và những người khác đều giật mình kinh hãi, đợi Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chạy về doanh trại, Khương Tử Nha vội vàng hỏi: "Văn Thù sư huynh, chuyện gì vậy?

Người không đi phá trận sao, sao lại thế này?" Những người còn lại đều nhìn với vẻ tò mò, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn mặt đầy phẫn nộ, quát lên: "Tiệt giáo vô sỉ, Thiên Tuyệt Trận kia có âm mưu, Thập Tuyệt Trận tuy mỗi trận độc lập, nhưng lại có liên quan đến nhau, ta và các ngươi trước đây chưa từng lường trước điều này, ta vừa nhập trận đã chịu một thiệt thòi lớn, nếu không phải có cây Tuệ kiếm ta ôn dưỡng nhiều năm thì e rằng đã không thoát thân được, chôn thây trong đó rồi." Khương Tử Nha và những người khác đều rùng mình, Nam Cực Tiên Ông thở dài, nói: "Thế này thì làm sao tốt đây, nếu thật như Văn Thù đạo huynh đã nói, Thập Tuyệt Trận e rằng không phá được rồi." Bất đắc dĩ, Khương Tử Nha và những người khác vội vàng bỏ lại một câu 'chọn ngày khác phá trận', rồi rút binh về doanh trại.

Văn Trọng và những người khác đoán chắc Xiển giáo chúng tiên đã bỏ chạy, đều đắc ý không thôi, rút binh về Giới Bài Quan, bày tiệc rượu ăn mừng công lao, không nói thêm.

Mà trong doanh trại Tây Chu, lại một mảnh sĩ khí thấp kém.

Từ khi Tây Chu giương cờ hiệu, thảo phạt Ân Thương, tuy khẩu

hiệu hô hào vang dội rằng Đế Thụ vô đạo, báng bổ Đại Địa Chi Mẫu Nữ Oa nương nương, sủng thiếp diệt con, trái với luân thường đạo lý, nhưng không phải tất cả mọi người đều là kẻ ngốc, tội trạng của Đế Tân có mấy phần thật mấy phần giả?

Không ít người nắm rõ.

Chỉ là, mấy ngày trước, Khương Tử Nha có dị nhân giúp đỡ, đại phá Bích Thủy Quan, sau lại có Xiển giáo chúng tiên giáng lâm, đã mang lại lòng tin cho tướng sĩ Tây Chu.

Nhưng hiện tại, Xiển giáo lại chịu thiệt trước mặt Tiệt giáo, vốn Tây Chu đã chịu thiệt thòi trên đại nghĩa, nay lại gặp trở ngại, tướng sĩ Tây Chu làm sao không lo lắng?

Ngày nọ, trong doanh trại Tây Chu, sĩ khí u ám bỗng nhiên bùng lên.

Bởi vì một người.

Tây Bá Hầu Cơ Xương!

Thông Thiên đương nhiên đã nghe đại danh của Tây Bá Hầu Cơ Xương, kiếp trước ở Địa Cầu, Văn Vương diễn Bát Quái được truyền tụng thần hồ kỳ thần!

Xuyên suốt lịch sử Phong Thần, thuật Bát Quái của Cơ Xương cũng thần dị vô cùng.

Không sai, Thông Thiên vẫn luôn chú ý tình hình trước Giới Bài Quan.

Sở dĩ chậm chạp chưa hiện thân, một là, trận chiến trước Giới Bài Quan lúc này không đủ tư cách để y ra tay, hai là, đang chờ Cơ Xương hiện thân.

Thiên hạ nhân tộc đều nói, Tây Bá Hầu Cơ Xương khoan hậu

nhân đức, là một minh quân hiền đức vĩ đại, nhưng theo Thông Thiên thấy, lại không phải vậy.

Nếu như theo kế hoạch của bản Thiên Đạo, Đế Tân thất đức, khiến thiên hạ oán than dậy đất, Cơ Xương khổ tâm cô nghệ, phạt Trụ Đại Thương, Thông Thiên tự nhiên không có gì để nói, nhưng hiện tại Đế Tân cần chính ái dân, triều chính thanh minh, Cơ Xương thân là thần tử, hà cớ gì lấy thân phận thần tử phạt quân?

Tuy việc này có Xiển giáo ở trong đó làm khó, nhưng nếu Cơ Xương không có ý đoạt đại nghiệp Ân Thương, ai có thể bức bách y?

Cần biết rằng, nhân tộc nơi đây, tuy vương đình nhân tộc ẩn thế, nhưng vẫn không như kiếp trước, mặc cho người ta nắm trong tay, nếu Cơ Xương thật sự không có lòng bất trung, một phong biểu hàng nhập Triều Ca là có thể.

Nhưng cố tình lại không có.

Mà Cơ Xương sau khi vào Chu doanh, Khương Tử Nha dẫn chúng tướng tiến lên bái kiến, Cơ Xương cũng cùng Nam Cực Tiên Ông và các Xiển giáo chúng tiên gặp mặt, phân chủ khách ngồi xuống, nhàn đàm vài câu, Khương Tử Nha dẫn đầu đặt câu hỏi, nói: "Xin hỏi Quân hầu, đại doanh này, là vì điều gì?" Ánh mắt Cơ Xương thần dị, nhìn Khương Tử Nha một cái, lại tựa như lão thần tại tại, hồn du thiên ngoại, ngồi ở vị chủ, u u nói: "Sùng Thị kia, chịu long ân quân vương, hưởng vị quân hầu, nhưng lại không nghĩ ân đức quân vương, thi hành bạo chính, quả thật không kém gì Kiệt Vương thời Hạ, bá tánh trong thành không có cơm ăn áo mặc, lòng ta vô cùng không đành lòng!

Nên đến đây hỏi Thừa tướng, có kế sách nào giải mối lo trong lòng ta chăng!" Khương Tử Nha nghe vậy đại hỷ, Cơ Xương tuy danh nghĩa là tìm hỏi kế sách, nhưng thực chất là đang nhắc nhở cách phá địch.

Ý tứ của Cơ Xương đơn giản, đã Giới Bài Quan không đánh hạ được, vậy thì đi đánh nơi khác, khiến Ân Thương cố đây mất đó, đây quả là diệu kế!

"Quân hầu chớ lo, Sùng Hầu Hổ bạo ngược, không khác gì Kiệt thời Hạ, ta và các tướng sĩ đương nhiên sẽ thảo phạt y, giải cứu bá tánh một thành." .....

Mà Triều Ca, từ khi Bích Thủy Quan bị Tây Chu xâm phạm, lại bị Tây Chu phá mất, đại quân Tây Chu thẳng tiến Giới Bài Quan, Thái Sư Văn Trọng thân chinh, không đến mười mấy ngày, các loại tin chiến thắng liên tiếp bay về Triều Ca, Đế Tân ăn không ngon ngủ không yên.

Một ngày nọ, trong Kim Loan Điện, Đế Tân cùng các đại thần nghị sự.

"Báo cáo ~~!" "Báo cáo ~!" "Báo cáo!

Sùng Thành cấp báo ~~~!" Bỗng nghe thấy bên ngoài điện có từng tiếng báo cáo, càng lúc càng gần, không lâu sau, có Tự Ngự Quan vào điện dâng chiến báo, xem xong, Đế Tân liền đại nộ, ném chiến báo xuống bậc thềm, "Cơ Xương vô sỉ, không nghĩ quốc ân, lại tự tiện động đao binh, thảo phạt quân chủ, nay lại vô cớ phạm Sùng Thành, thật đáng hận." Không nói đến Đế Tân ở Triều Ca đại nộ, cùng các đại thần thương nghị sách lược xử lý.

Tại đất Sùng Thành, lúc này do Thượng Đại Phu Tán Nghi Sinh giữ chức Phạt Sùng Nguyên Soái, Hoàng Thiên Hóa làm tiên phong, dẫn năm vạn đại quân, trực tiếp áp sát thành Sùng Thành.

Đại quân Tây Chu áp sát, Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ vội vàng dẫn quân ra nghênh đón, hai bên điểm binh đối mặt nhau ngoài thành Sùng Thành, nhất thời cờ xí tung bay phần phật, chiến mã hí vang.

Phía Tây Chu, Phạt Sùng Nguyên Soái Tán Nghi Sinh cưỡi ngựa đứng giữa, Hoàng Thiên Hóa ở bên trái, các tướng khác chia ra đứng hai bên.

Chương 357

Hai bên vừa mới bày trận, Sùng Hầu Hổ liền giơ tay chỉ, quát mắng: "Cơ Xương thất phu, lấy thân thần phạt quân, đại nghịch bất đạo, nay lại phạm cương thổ của ta, thật đáng hận.

Các ngươi mau mau lui đi, nếu không, ta định sẽ khiến các ngươi hóa thành tro bụi." Tán Nghi Sinh nghe vậy, liền đại nộ, "Sùng Hầu Hổ to gan, làm nhục chúa công ta, đáng tội gì?" Ngừng một lát, tiếp tục nói: "Đế Thụ vô đạo, báng bổ Đại Địa Chi Mẫu Nữ Oa nương nương, lại giết hại con cái, một quân chủ diệt tuyệt nhân luân như thế, các ngươi sao không mau mau bỏ ác theo thiện, phản lại hôn quân vô đạo đó đi!" "Làm gì có chuyện đó, Tây Kỳ vô sỉ, điên đảo trắng đen, hừ, ai vì ta bắt kẻ nghịch tặc này?" "Quân hầu chớ vội, để mạt tướng đi bắt kẻ nghịch tặc này." Nghe vậy, Phi Hổ đại tướng Hoàng Nguyên Tế dưới trướng Sùng Hầu Hổ thúc ngựa ra, quát lớn một tiếng, liền trực tiếp xông vào doanh trại Tây Chu, sát khí đằng đằng.

"Tướng quân kia chớ càn rỡ, ta đến đây." Hoàng Thiên Hóa thấy vậy, lập tức thúc Ngọc Kỳ Lân, đón Hoàng Nguyên Tế.

Lần trước dưới Giới Bài Quan, Hoàng Thiên Hóa mấy phen thất bại, mất mặt, lần này thảo phạt Sùng Thành, liền tự cáo phấn dũng tiến lên, nên vội vã muốn lập đại công.

Hoàng Nguyên Tế vung đại đao, vung lên sinh gió, Hoàng Thiên Hóa không thèm cười một tiếng, đôi Bát Lăng Lượng Ngân Chùy trong tay quét ngang về phía trước, một chùy đánh bay đại đao của Hoàng Nguyên Tế, chùy khác liền theo sát đến, đập trúng thật mạnh, đánh cho Hoàng Nguyên Tế phun máu tươi, rơi xuống ngựa, không còn hơi thở.

Hoàng Thiên Hóa xoay Ngọc Kỳ Lân, kiêu ngạo đứng trước trận, khinh thường nhìn doanh trại Sùng Thành, giơ Bát Lăng Lượng Ngân Chùy trong tay lên, nói: "Ai có thể cùng ta một trận?" Trong doanh trại Sùng Thành, một tướng uy phong lẫm lẫm, cầm thương xuất trận, nói: "Tướng Chu kia, chớ có lớn tiếng, hãy đợi ta lấy đầu ngươi." Đó chính là Trần Kế Trinh.

Trần Kế Trinh cùng Hoàng Thiên Hóa giao chiến, thương chùy va vào nhau, đấu hai ba mươi hiệp, Hoàng Thiên Hóa thấy không thể bắt được, vội thúc Ngọc Kỳ Lân quay người bỏ chạy, nghe thấy Trần Kế Trinh phía sau truy đuổi gấp gáp, Hoàng Thiên Hóa bỗng nhiên quay đầu, quát lớn một tiếng: "Xem bảo vật!" Chỉ thấy Toàn Tâm Đinh như một đạo kim mang, tốc độ cực nhanh, thẳng tắp đánh về phía tim Trần Kế Trinh.

Trần Kế Trinh làm sao phòng bị được, lập tức kêu thảm một tiếng, ngã ngựa.

Sau đó lại có con trai của Sùng Hầu Hổ là Sùng Ứng Bưu, đại tướng Mai Đức, và các tướng của Kim Thành, lại không một ai là đối thủ của Hoàng Thiên Hóa, hoặc bị Bát Lăng Lượng Ngân Chùy đập chết, hoặc trọng thương ngã ngựa, hoặc chết dưới Toàn Tâm Đinh, Sùng Hầu Hổ đại kinh thất sắc, vội vàng ra lệnh thu quân, rút về Sùng Thành.

Hoàng Thiên Hóa thấy vậy, không khỏi ha ha đại cười, cười một hồi lâu, quay đầu hỏi Tán Nghi Sinh: "Nguyên soái, chẳng bằng mạt tướng đánh thẳng vào thành, diệt Sùng Hầu Hổ kia, cũng khỏi phải trì hoãn ở đây, lỡ việc lớn của Thừa tướng." Tán Nghi Sinh lại lắc đầu khẽ cười một tiếng, nói: "Hoàng tướng quân chớ vội, Sùng Thành dễ phá, Sùng Hầu Hổ kia có một người em ruột, tên là Sùng Hắc Hổ, nghe nói người này là Tiệt giáo tiên nhân, có chút dị thuật, muốn phá Sùng Thành, tất phải phá Hắc Hổ trước đã." Mà Sùng Hầu Hổ dẫn tàn

binh bại tướng chạy về thành, vào Hầu phủ, phân chủ khách ngồi xuống, có thị nữ tiến lên phục thị, Sùng Hầu Hổ uống một chén rượu buồn, đặt chén rượu xuống bàn, hận hận nói: "Cơ Xương vô sỉ, khi Sùng Thành ta không có người, quả thật đáng hận." Dưới trướng các tướng đều than thở, thở dài không nói, bỗng nhiên có một tướng mở lời, nói: "Quân hầu, Tán Nghi Sinh có dị nhân, Sùng Thành ta cũng không kém, sao không mời nhị gia ra trận?" Sùng Hầu Hổ lập tức đại hỷ, đập bàn, "Đúng vậy!

Ta sao lại quên mất chuyện này?" Không nói đến Sùng Hầu Hổ treo bảng miễn chiến, sai binh tướng đi mời em ruột mình là Sùng Hắc Hổ.

Mà dưới Giới Bài Quan, doanh trại Tây Chu, vì Thập Tuyệt Trận quá hung mãnh, thật sự khó phá, nên Khương Tử Nha mấy ngày liền đóng chặt cửa doanh, không từng xuất chiến, Văn Trọng mỗi ngày đều phái Thập Thiên Quân đến ngoài doanh trại khiêu chiến, nhưng Khương Tử Nha lại làm ngơ.

Một ngày nọ, giờ Mùi Tị, Văn Trọng lại cùng Tần Hoàn và các Thập Thiên Quân khác thương nghị, bàn bạc hôm nay ai sẽ ra khiêu chiến.

Triệu Công Minh lại bỗng nhiên mặt mày nghiêm nghị, nói: "Chư vị đạo hữu, Sư tôn sắp giáng lâm, Văn sư điệt, mau chóng dựng bồng lô ngoài quan, cung nghênh Giáo chủ đại giá." Ngoài Chu doanh, trên bồng lô, Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên mở đôi mắt nhắm chặt, thở dài một tiếng, nói: "Đến rồi." Các Xiển giáo chúng tiên dưới trướng đều ngẩn ra, Nam Cực Tiên Ông vội vàng chắp tay, hỏi: "Xin hỏi Sư tôn, Người chỉ điều gì?" "Điều ta nói, không phải ai khác, chính là chủ của Tiệt giáo, Thông Thiên Giáo Chủ đó." Xiển giáo chúng tiên đều rùng mình, Nam Cực Tiên Ông lại hỏi: "Xin hỏi Sư tôn, Thông Thiên Giáo Chủ đường đường Thánh nhân chí tôn, lần này

hai giáo Xiển Tiệt ta đấu pháp, Tiệt giáo thiết lập trận pháp, hà cớ gì Thông Thiên Giáo Chủ lúc này lại đích thân đến đây?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lại thở dài một tiếng, nói: "Đạo hạnh thần thông của Thông Thiên, (y) đều đã đạt đến trình độ vượt qua ta, thậm chí có thể vượt qua cả Sư phụ Hồng Quân lão tổ của ta; kế sách của y, bần đạo cũng không đoán ra được!" Đến giờ Ngọ khắc thứ tư, chân trời một mảnh kim vân bay đến, trên vân có một đạo nhân đứng, mặc đạo bào màu xanh biếc, đôi lông mày kiếm sắc bén, toàn thân trên dưới toát ra kiếm ý sắc bén, chính là Thông Thiên.

"Cơ Xương ra gặp ta!" Thông Thiên đứng trên mây, cất tiếng vang vọng xuống Chu doanh phía dưới.

Trong Chu doanh, Cơ Xương lòng chợt thót, hai ngày gần đây vẫn luôn bất an, Bát Quái Tiên Thiên cũng không bói ra nguyên do gì, ai ngờ, lại liên quan đến Thông Thiên.

Thông Thiên là sinh phụ của nhân tộc, nắm giữ khí vận nhân tộc, ngay cả Nhân Vương, Tam Hoàng Phục Hy Thần Nông gặp y cũng không dám càn rỡ, huống chi là Cơ Xương, hoàn toàn không dám làm trái, vội vàng từ trong Chu doanh bước ra, hướng về Thông Thiên trên vân đầu hành lễ tam bái cửu khấu, hành lễ xong, hỏi: "Cơ Xương không biết Thánh phụ có điều gì phân phó?" "Thân là nhân tộc, lại giúp tiên đạo, khiến nhân tộc động loạn, ta tuy đã nói, Tây Chu có thể cùng Thương triều phân cao thấp, nhưng..." Ánh mắt Thông Thiên ngưng lại, Cơ Xương liền hai mắt trợn tròn, sau đó, ngửa người ra sau, lập tức khí tuyệt.

Cơ Xương chết rồi, bên trong Chu doanh một mảnh hỗn loạn, Khương Tử Nha và những người khác mặt mày xanh mét, nhưng đối mặt với Thông Thiên, không ai dám làm gì.

Đó chính là Thông Thiên đó, mấy người này làm sao là đối thủ của

Thông Thiên.

Đừng nói Thông Thiên, ngay cả các đệ tử của Thông Thiên cũng khiến người ta da đầu tê dại, huống chi là bản thân Thông Thiên đích thân xuất diện.

Nhưng, trong lòng mọi người kỳ thực vô cùng bất mãn với Thông Thiên, một Giáo chủ đường đường lại đích thân ra tay, hại chết Cơ Xương, cản trở đại nghiệp nhân tộc, thật quá không nên, không phải chuyện Thánh nhân nên làm.

Tuy nhiên, bất kể trong lòng mọi người có bao nhiêu bất mãn, nhưng miệng lại không ai dám nói ra, ai biết Thông Thiên có lại trừng mắt một cái, trực tiếp trừng chết bọn họ luôn không chứ.

Toàn bộ Chu doanh sau một mảnh hỗn loạn, nhanh chóng rơi vào tĩnh lặng.

Thông Thiên nhìn, phảng phất như đang chờ đợi.

Lúc này, trên không trung bỗng nhiên truyền đến một tiếng lạnh lùng: "Thông Thiên, dám!" Theo tiếng nói, một đạo kim quang từ trời giáng xuống, trực chỉ đỉnh đầu Thông Thiên.

Thông Thiên ngẩng đầu nhìn một cái, toàn thân trên dưới kim quang bùng nổ, đạo kim quang từ trời giáng xuống cũng bị kim quang phát ra từ thân y hấp thu.

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn với bộ bạch y từ trong mây mù phiêu nhiên xuất hiện, phía sau theo sau vài vị đệ tử.

"Sư huynh đến rồi." Thông Thiên đạm mạc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, tuy vẫn gọi sư huynh đệ, nhưng tình nghĩa sư huynh đệ đã sớm không còn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn biết Cơ Xương đã chết, mặt mày bình thản, nhưng trong lòng lại vô cùng tức giận, tuy cái chết của Cơ

Xương đã có định số từ sớm, nhưng không nên chết dưới tay Thông Thiên.

Hơn nữa, nhân tộc tranh đoạt vương vị, một Giáo chủ can dự vào chuyện này, thực sự không nên.

"Sư đệ, không phân biệt." Thông Thiên khẽ cười một tiếng, ánh mắt u nhiên: "Sư huynh, Cơ Xương vốn dĩ phải chết, ta chính là thuận theo thiên ý mà thôi, lẽ nào Sư huynh muốn cùng thiên ý đối địch?" "Mạng Cơ Xương sớm có định số, liên quan gì đến ngươi?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thông Thiên, đôi mày khẽ nhíu lại, lạnh giọng: "Đã can thiệp vào đại nghiệp nhân tộc, vậy thì đừng trách ta vô tình." Dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên khẽ vung tay phải, một đạo kim quang từ trong tay bay ra, trực tiếp nhằm vào Thập Tuyệt Trận mà đi, muốn một chiêu phá hủy Thập Tuyệt Trận.

Thông Thiên đương nhiên sẽ không để kế mưu của Nguyên Thủy Thiên Tôn đắc ý, trong lòng y rõ ràng, cái chết của Cơ Xương đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không đáng nhắc tới, bởi vì Cơ Xương nhất định sẽ chết, còn chết trong tay ai thì không quan trọng.

Chương 358

Chẳng qua, Cơ Xương chết dưới tay y, sẽ khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn mất mặt, nhưng không chỉ vì vậy mà Nguyên Thủy Thiên Tôn phải xuất diện.

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện, chẳng qua là tìm cớ phá hủy Thập Tuyệt Trận, như vậy vừa có thể giảm bớt thương vong của Xiển giáo.

Thông Thiên lập tức ra tay chặn đứng công kích của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lặng lẽ cười nói: "Sư huynh, như vậy không thỏa đáng." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không đáp lời, liếc nhìn mấy đệ tử theo sau, lạnh mặt nói: "Ta và sư thúc thiết tha một phen, các ngươi mau chóng phá hủy Thập Tuyệt Trận." Mấy đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, trực tiếp bay vào trong Chu doanh, dẫn tướng sĩ Chu doanh xông vào Thập Tuyệt Trận.

Trong Thập Tuyệt Trận, đệ tử Tiệt giáo đã chuẩn bị sẵn sàng, Thập Thiên Quân tọa trấn trong Thập Tuyệt Trận, thôi động trận pháp, lập tức trong trận pháp thiên địa biến sắc, càn khôn nghịch chuyển, cương phong cát bay thổi tới, đao sơn hỏa hải tung hoành, vô cùng khủng bố.

Người trong Chu doanh sau khi tiến vào Thập Tuyệt Trận, gặp phải trở ngại lớn.

Vừa mới tiến vào không lâu sau, đã tử thương không ít người.

Nhưng, Nguyên Thủy Thiên Tôn phía trên đang chiến đấu với Thông Thiên Giáo Chủ, bọn họ tự nhiên không thể lâm trận lùi bước, cho dù phía trước là vách đá dựng đứng, cũng phải thân mình xông lên, nhảy vào trong đó.

Trong Thập Tuyệt Trận, ở Thiên Tuyệt Trận, Tần Hoàn tọa trấn lợi dụng trận pháp, trước tiên chém giết Đặng Hoa trong hư không.

Cùng lúc đó, trong Địa Liệt Trận, Triệu Giang cũng đang cùng Hàn Độc Long của Xiển giáo đấu pháp.

Giữa hai người, ngũ sắc quang mang lóe sáng, xung quanh đất rung núi chuyển.

Nhanh chóng, Triệu Giang lợi dụng trận pháp, lấy uy lực của Thiên Tuyệt Trận, vây khốn Hàn Độc Long, ngay sau đó một kiếm chém giết y.

Không lâu sau, trong mấy trận pháp còn lại, Chu doanh cũng đều có người tử vong.

Trong Phong Hống Trận, Phương Bật đã chết.

Trong Hàn Băng Trận, Viên Giác giết Tiết Nhị Hổ.

Trong Kim Quang Trận, Kim Quang Thánh Mẫu giết Tiêu Trăn trong hư không.

Trong Hóa Huyết Trận, Tôn Lương dùng trận pháp giết Kiều Khôn.

Trong Hồng Thủy Trận, Vương Nghệ giết Tào Bảo, nhưng Lạc Bảo Kim Tiền của Tào Bảo lại không biết tung tích ở đâu, cũng không biết bị kẻ nào nhặt mất rồi.

Trong các trận pháp còn lại, cũng đã chết không ít người.

Cái chết của mọi người sớm đã có định số, kỳ thực Khương Tử Nha và những người trong hư không đều biết, muốn phá hủy Thập Tuyệt Trận, trước tiên cần có người đi chịu chết.

Chỉ khi số người chết trong Thập Tuyệt Trận đủ rồi, mới có thể phá hủy Thập Tuyệt Trận.

Đương nhiên, cũng không phải chết đủ người là có thể phá được, cần phải nỗ lực, không chỉ cần đủ số người chết, mà khi vào Thập Tuyệt Trận sau đó, đối với họ sẽ vô cùng dễ dàng, ít nhất có thể đảm bảo tính mạng vô ưu.

Trong Thiên Tuyệt Trận, hàn phong xào xạc, bạch vụ vờn quanh, tiếng gió gào thét, tựa hồ có người đang khóc lóc bi thương, chấn động tâm hồn người.

Lúc này, Quảng Pháp Thiên Tôn bỗng nhiên tiến vào Thiên Tuyệt Trận.

Vừa nhập vào Thiên Tuyệt Trận, nghe thấy một tiếng chuông vang, trước mắt trong chốc lát cuồng phong quét sạch, mấy đạo thiên lôi từ trên không trận pháp giáng xuống, ầm ầm vang không ngớt.

Tần Hoàn thấy Quảng Pháp Thiên Tôn trong trận pháp, trong lòng vừa mừng thầm vừa có chút căng thẳng, Quảng Pháp Thiên Tôn này thật sự rất lợi hại, nếu sơ ý một chút, không chừng sẽ mất mạng, y phải cẩn thận một chút, không chừng có thể tiêu diệt tên gia hỏa này.

Đối với trận pháp, Tần Hoàn khá có lòng tin, nếu thật sự có thể giết được Quảng Pháp Thiên Tôn, đó sẽ là một đại công.

Sau này, không chừng có thể vang danh thiên hạ.

Tần Hoàn càng lúc càng vui mừng, không nhịn được bay đến trước mặt Quảng Pháp Thiên Tôn, lạnh mặt nhìn Quảng Pháp Thiên Tôn: "Nguyên Quảng Pháp Thiên Tôn à, hừ hừ, Thiên Tuyệt Trận của ta, mặc cho ngươi thần thông quảng đại, cũng đừng hòng thoát ra ngoài, hãy chịu chết đi." Dứt lời, Tần Hoàn dẫn đầu công kích Quảng Pháp Thiên Tôn.

Quảng Pháp Thiên Tôn chân đạp hai đóa bạch liên, tay cầm bảo kiếm, cùng Tần Hoàn giao chiến.

Đang đánh, Quảng Pháp Thiên Tôn bỗng nhiên lấy ra Độn Long Thung ném lên không trung, thấy Độn Long Thung bay lên trời, dương ra một mảng kim quang, ngay sau đó giáng xuống, trùm lấy Tần Hoàn.

Dưới Độn Long Thung có ba kim quyển, Tần Hoàn bị trùm lấy, ba kim quyển liền quấn lên người Tần Hoàn, trói Tần Hoàn không thể động đậy.

Quảng Pháp Thiên Tôn chắp tay nói: "Hôm nay, ta đây phải đại khai sát giới rồi." Dứt lời, tay cầm bảo kiếm, chém giết Tần Hoàn.

Chương 359

Tần Hoàn chết, Thiên Tuyệt Trận bị phá.

Chu doanh mọi người thấy Thiên Tuyệt Trận bị phá, sĩ khí đại trướng, tiếng hò giết xông thẳng lên trời, khiến quân địch kinh hồn bạt vía.

Trong Địa Liệt Trận, dưới có liệt hỏa vô tình, trên có thiên lôi diệt thế.

Bên trong trận pháp, Triệu Thiên Quân nhìn xung quanh, bốn phía trống không, ngoại trừ liệt hỏa thiên lôi ra, không có ai, nên hiện tại cũng khá ung dung.

Nhưng, Cụ Lưu Tôn không ai hay biết đang lén lút tiếp cận.

Bản lĩnh của Cụ Lưu Tôn kỳ thực không lớn, nhưng Khổn Tiên Thằng thì rất lợi hại.

Y cũng biết không phải đối thủ của Triệu Thiên Quân, nên mới lén lút tiếp cận đối phương, sau đó dùng Khổn Tiên Thằng bắt lấy đối phương.

Có lẽ là vấn đề trời định, Triệu Thiên Quân trong lúc lơ là, bị Cụ Lưu Tôn dùng Khổn Tiên Thằng trói lại.

Nhìn Triệu Thiên Quân bị trói, Cụ Lưu Tôn vui vẻ suýt nhảy cẫng lên, lấy ra một cái hồ lô, cười ha ha nhìn Triệu Thiên Quân: "Hừ, hôm nay là tử kỳ của ngươi." Dứt lời, mở hồ lô, hút Triệu Thiên Quân vào trong hồ lô, sau đó lợi dụng Tam Vị Chân Hỏa bên trong giết chết Triệu Thiên Quân.

Địa Liệt Trận bị phá, mọi người đều có chút kinh ngạc, đặc biệt là người trong Chu doanh kinh ngạc nhất, bởi vì họ biết bản lĩnh của Cụ

Lưu Tôn, với bản lĩnh của Cụ Lưu Tôn, muốn giết Triệu Thiên Quân phá trận pháp là có khó khăn, ai ngờ lại để y thành công, xem ra từ khi để người kia chịu chết xong, trận pháp thật sự không đáng nhắc tới.

Cụ Lưu Tôn còn có thể phá được Địa Liệt Trận, những người khác tự nhiên tin tưởng đại tăng, càng ra sức đối phó trận pháp.

Trong Phong Hống Trận, Từ Hàng đạo nhân tay cầm tịnh bình, lặng lẽ nhìn Đổng Toàn trong trận pháp, trong ánh mắt lại có một loại bi thương và từ ái khó hiểu.

Trước mắt cuồng phong hỗn loạn, cát bay đá chạy, che khuất trời đất.

Vừa rồi phát hiện Cụ Lưu Tôn phá Địa Liệt Trận xong, Từ Hàng đạo nhân cũng có chút sốt ruột, tay cầm từ bình, lặng lẽ nhìn Đổng Toàn một cái: "Đạo hữu, kết thúc rồi." Nói xong, Từ Hàng đạo nhân ném từ bình trong tay về phía đỉnh đầu Đổng Toàn, thấy trong từ bình chảy ra một loại thanh thủy rải lên người Đổng Toàn.

Đổng Toàn né tránh không kịp, trong khoảnh khắc bị thanh thủy hóa thành huyết thủy, chết oan.

Hồn phách bay về Phong Thần Bảng.

Phong Hống Trận bị Từ Hàng đạo nhân phá hủy.

Người trong Chu doanh ai nấy hưng phấn, xem ra việc phá hủy Thập Tuyệt Trận là điều tất yếu, hiện tại chỉ còn là vấn đề thời gian.

Trong Thập Thiên Quân, mấy vị thiên quân còn lại thấy đạo hữu của mình bị giết, từng người một phẫn nộ, thề sẽ báo thù cho đạo hữu.

Lúc này, Phổ Hiền Chân Nhân đang trong Hàn Băng Trận đối kháng trận pháp, tay cầm một loại bảo vật, dùng bảo vật này bảo vệ thân thể, khiến trận pháp Hàn Băng không thể làm tổn thương mảy

may.

Viên Thiên Quân tọa trấn trong Hàn Băng Trận, Viên Thiên Quân đã nghĩ ra mấy cách để đối phó Phổ Hiền Chân Nhân, nhưng đáng tiếc đều không thành công.

Sau một đoạn thời gian, Viên Thiên Quân cảm thấy nếu cứ tiếp tục thì chắc chắn sẽ chịu thiệt, liền chuẩn bị rời khỏi trận pháp trước.

Khi đang rút thân muốn đi, Phổ Hiền Chân Nhân bỗng nhiên xông đến, một kiếm đâm vào sau lưng y, trực tiếp chém giết y.

Nhanh chóng, mấy trận pháp còn lại cũng liên tiếp bị phá hủy.

Lúc trời sắp tối, Thập Tuyệt Trận bị toàn bộ phá hủy, chúng nhân Thương triều thấy thế không ổn, nhao nhao rút vào trong thành, chuẩn bị thủ vệ trong thành, tạm thời không xuất chiến.

Nhưng Khương Tử Nha bên kia lại không cho bất kỳ cơ hội thở dốc nào, Khương Tử Nha thừa lúc quân đội Thương triều sĩ khí thấp kém, lập tức lệnh toàn quân xuất kích, một hơi hạ gục tòa thành trì trước mắt.

Dưới sự công kích toàn lực của quân đội Chu doanh, thành trì nhanh chóng bị công phá, quân đội Thương triều tan rã bỏ chạy.

Lúc này, trận chiến giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã gần đến hồi kết.

Thông Thiên thấy Thập Tuyệt Trận bị phá, tâm tình vô cùng phiền táo, điều khiến y tức giận nhất là số người chết trong Thập Tuyệt Trận khá nhiều, khiến y vô cùng uất ức, vốn dĩ cho rằng nếu ra tay có thể ngăn cản một phần, ai ngờ khó có thể thay đổi được.

Y liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó nhìn lên trời, mặt mày lạnh lẽo, trong miệng bất đắc dĩ phát ra một tiếng hừ lạnh, ngay sau đó nhìn vị sư huynh kia, nói: “Hôm nay đến đây thôi, nhưng Sư huynh

hôm nay đã giết nhiều đệ tử Tiệt giáo của ta như vậy, ta sẽ không quên, mối thù này không báo, ta sẽ không làm Thông Thiên Giáo Chủ nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt nở nụ cười, bởi vì đã phá được Thập Tuyệt Trận, nên hiện tại rất vui, còn việc Cơ Xương chết thì y cũng đã quên sạch sành sanh.

Hiện tại trên Phong Thần Bảng có thêm một người Tiệt giáo, tương đương với bớt đi mấy người Xiển giáo, đương nhiên y vô cùng vui vẻ.

Nhưng sau khi nghe Thông Thiên nói, trong lòng y có chút căng thẳng, nếu để đệ tử và đệ tử đấu thì y không hề lo lắng, chỉ sợ Thông Thiên đích thân ra tay, nếu Thông Thiên đích thân ra tay, thì đệ tử của y nào có đối thủ chứ, nên tuyệt nhiên không thể để Thông Thiên ra tay lần nữa.

Chương 360

Sau khi trầm tư, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ vung Phất Trần trong tay, đạm nhiên nói: "Sư đệ, ta dù sao cũng là sư phụ của bọn họ, chuyện giữa đồ đệ chúng ta không nên tham dự thì tốt hơn, đúng không?" Thông Thiên hai mắt trợn trừng, trong ánh mắt lộ ra từng trận sát khí, "A a, hiện tại lại nói với ta là không can thiệp vào chuyện giữa các đệ tử sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu đôi mày, thở dài một tiếng, bỗng nhiên nhìn lên trời.

Đôi mắt kia tựa như lợi kiếm, thẳng xuyên vân tiêu, phóng đến chỗ Đắc Đạo Thiên Tôn Lão Tử.

Lão Tử ít tham gia vào chuyện giữa hai người họ, lúc này đang luyện đan.

Trong lúc luyện đan, bỗng nhiên cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu hoán.

Lão Tử tay vuốt chòm râu, bấm đốt ngón tay một cái, liền hiểu rõ nhân quả, ngay sau đó thân ảnh chợt lóe, vẫn xuất hiện giữa hai vị sư huynh.

"Khụ...

Ngươi là chủ một giáo, sao có thể như vậy?" Lão Tử nhìn Thông Thiên khẽ quát một tiếng, ngay sau đó nói: "Chuyện này đến đây thôi, sau này hai người không được can thiệp vào chuyện nhân gian nữa, hiểu chưa?" Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, đạm nhiên nói: "Sư huynh, đệ cũng đang có ý này, chỉ là Sư đệ tựa hồ có chút không nguyện ý.

Nên, đệ xin Người khuyên bảo Sư đệ một chút." Lão Tử liếc nhìn Thông Thiên, không nói một lời, tựa hồ đang đợi Thông Thiên mở lời.

Thông Thiên liếc nhìn Lão Tử, trong lòng phẫn uất bất bình, vị Đại sư huynh này lại muốn giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ánh mắt hai người cách không đối diện, rất lâu sau, Thông Thiên lạnh lùng cười một tiếng: "A a, đã Đại sư huynh đã nói vậy, vậy ta tự nhiên không có ý kiến gì.

Nhưng Sư đệ hỏi Đại sư huynh một câu, nếu có người lại tự tiện ra tay, thì sao?" "Nếu ai ra tay, ta tự nhiên sẽ thay trời chủ trì công đạo." Nghe Lão Tử nói, Thông Thiên hài lòng gật đầu, hừ lạnh một tiếng, rời khỏi nơi này.

Về Kim Ngao Đảo, Thông Thiên ngồi trên chỗ, mặt mày âm trầm, không cho y ra tay thì không ra tay, đệ tử của y cũng không phải vô dụng, y không tin không đối phó được đám người Xiển giáo kia.

Nhưng, muốn đối phó những người kia, cần phải mưu tính một phen.

Hơn nữa, chỉ có đệ tử của y không được, cần phải mời một số người giúp đỡ.

Thông Thiên trong lòng suy nghĩ, hiện tại Thập Tuyệt Trận đã bị phá, tiếp theo lại nên làm gì đây?

Vài ngày sau, đại quân Chu doanh công đánh Kê Minh Sơn.

Kê Minh Sơn hiện tại có đại quân Thương triều đóng giữ, Văn Trọng đích thân dẫn tướng sĩ chống cự.

Chỉ là, hiện tại đánh trận không chỉ dựa vào binh sĩ, cần có một số dị nhân giúp đỡ.

Văn Trọng hiện tại phái người đi mời cao thủ giúp đỡ.

Một buổi tối, bên ngoài quân doanh bỗng nhiên có người muốn gặp Văn Trọng.

Văn Trọng nghe vậy, lập tức cho người đi mời người bên ngoài vào.

Người này mặt mày thanh tú, nhìn qua có vẻ thư sinh, nhưng toàn thân lại toát ra liệt diễm chi khí, khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ.

Văn Trọng nhìn một cái, hỏi: "Không biết đạo hữu đến từ tiên sơn nào, sư từ nơi đâu?" "Tại hạ La Tuyên." La Tuyên không hề đáp lời Văn Trọng, trực tiếp nói ra tên mình, sau đó ngạo nhiên ngồi xuống ghế, "Nghe nói đám người Tây Kỳ kia gần đây rất kiêu căng, ta đến đây là để đối phó bọn chúng." Văn Trọng khẽ cười một tiếng, lập tức cho người tiếp đón La Tuyên tẩy trần.

Tuy không biết bản lĩnh của La Tuyên, nhưng nhìn phong cách hành sự thì thực lực hẳn không tồi, cũng không thể trực tiếp hỏi người ta, dù sao ngày mai nếu người Tây Kỳ khiêu chiến, vậy thì cứ để La Tuyên ra trận, lúc đó tự nhiên có thể nhìn ra bản lĩnh của La Tuyên.

Bất kể thế nào, La Tuyên cũng giúp đỡ Thương triều, tự nhiên phải lấy lễ đối đãi.

Sáng sớm ngày thứ hai, trong Tây Kỳ có một danh tướng lĩnh dưới cửa thành khiêu chiến.

La Tuyên biết được, trực tiếp từ trên tường thành bay ra, tay cầm một thanh trường kiếm đến trước mặt kẻ địch, không nói một lời, trực tiếp chém đứt đầu đối phương.

Ngay sau đó, La Tuyên xách theo đầu người quay về quân trướng.

Trong quân trướng, Văn Trọng và một nhóm tướng lĩnh đang thảo luận liệu La Tuyên có thể trở về kịp, và liệu có đánh bại được đối phương không.

Trong lúc đang nói chuyện, La Tuyên xách theo đầu người bước vào.

Mọi người thấy La Tuyên xách theo đầu người tiến vào, giật nảy mình.

Văn Trọng nhìn đầu người trong tay, kinh ngạc hỏi: "Trong tay ngươi là...?" La Tuyên khẽ cười một tiếng, lắc lắc đầu người trong tay vài cái: "Đầu người của kẻ địch." Văn Trọng hơi sững sờ, ngay sau đó đập tay quát lớn một tiếng hay, những người khác cũng nhao nhao tán thán.

Chương 361

Mấy ngày nay quân đội Thương triều bị người Tây Kỳ đánh cho sĩ khí thấp kém, quân tâm bất ổn, nhưng trải qua trận chiến này, tổng thể đã nâng cao được một chút sĩ khí.

Chốc lát, mọi người đều nhìn La Tuyên với ánh mắt khác, vốn dĩ cho rằng La Tuyên chỉ là kẻ "sấm to mưa nhỏ", ai ngờ người ta sấm to mà mưa còn lớn hơn, ra trận một lúc đã trực tiếp chém giết một danh tướng lĩnh của địch quân.

Mọi người nhìn đầu người, không ai nhận ra, hẳn là một tướng quân vô danh, nhưng không thể chỉ vì giết một người mà bỏ qua.

Văn Trọng đại hỷ, lập tức cho người bày tiệc rượu ăn mừng công lao cho La Tuyên.

Vừa mới uống được một lát, bên ngoài bỗng nhiên có binh sĩ báo cáo.

"Chư vị tướng quân, Dương Tiễn đang ở bên ngoài khiêu chiến, nói muốn tướng quân La Tuyên vừa rồi ra đối phó." Nghe Dương Tiễn ở bên ngoài, Văn Trọng và những người khác đều cảm thấy đau đầu.

Dương Tiễn này không phải người bình thường, quả thực rất lợi hại, người thường không phải đối thủ của y.

La Tuyên không hề để tâm, trước khi uống rượu đã không xem đám người Tây Kỳ kia ra gì, sau khi uống rượu càng xem đám người Tây Kỳ kia là không khí.

Nghe Dương Tiễn ở bên ngoài, La Tuyên lập tức đứng dậy, y cũng đã nghe đại danh của Dương Tiễn, trong lòng nghĩ nếu có thể

giết được Dương Tiễn, đó mới gọi là bản lĩnh thật sự.

Thấy La Tuyên đứng dậy, mọi người đều biết y muốn làm gì.

Văn Trọng thấy vậy, vội vàng nhắc nhở: "La Tuyên, Dương Tiễn này không phải người bình thường, vô cùng lợi hại, giữa trán y có một con thiên nhãn, có thể..." Lời vừa nói được một nửa, La Tuyên khoát tay ý bảo không cần nói nữa, "Văn Thái Sư cứ yên tâm, người này dù lợi hại, cũng không phải đối thủ của ta, ta hiện tại sẽ ra ngoài gặp y." Thấy La Tuyên đã nói vậy, Văn Trọng cũng không tiện nói thêm, chỉ có thể rót cho La Tuyên một chén rượu, "Được, vậy chúng ta đợi ngươi về, chúng ta sẽ cùng uống rượu vui vẻ." Những người khác cũng nhao nhao chúc La Tuyên có thể thắng lợi trở về.

La Tuyên nhận chén rượu của Văn Trọng, một hơi uống cạn, ngay sau đó vung vạt trường bào, ra khỏi quân trướng.

La Tuyên trên tường thành, trước tiên nhìn người bên ngoài.

Dương Tiễn bên ngoài một thân một mình đứng ngoài thành, dưới chân có một con hắc cẩu.

La Tuyên nhìn một lát, hướng Dương Tiễn quát: "Người phía dưới là ai, báo tên họ lên!" Dương Tiễn ngẩng đầu nhìn lên, thấy La Tuyên xong, hồi tưởng lại những người trong Thương triều, trong các tướng lĩnh Thương triều, tựa hồ không có người như vậy.

"Tại hạ Dương Tiễn, ngươi là ai?" Dương Tiễn hỏi.

La Tuyên khinh miệt cười lạnh một tiếng: "Tại hạ La Tuyên." La Tuyên?

Dương Tiễn nghe vậy, không hề nhận ra người này, sư phụ và sư thúc cũng chưa từng nhắc đến người này, người này hẳn chỉ là một tiểu nhân vật, không đáng nhắc tới.

Khi Dương Tiễn chuẩn bị động thủ với La Tuyên.

Hoàng Thiên Hóa bỗng nhiên cưỡi tọa kỵ từ phía sau Dương Tiễn lao tới.

Nghe Hoàng Thiên Hóa quát: "Dương Tiễn, người này giao cho ta, y đã giết tướng lĩnh dưới trướng ta, hôm nay ta muốn báo thù cho huynh đệ đã chết." Trong lúc nói chuyện, Hoàng Thiên Hóa đã đến trước mặt Dương Tiễn.

Dương Tiễn gật đầu, nói nhỏ: "Được, ta ở một bên quan chiến, nếu đánh không lại thì mau về." Hoàng Thiên Hóa không đáp lời Dương Tiễn, bảo đánh không lại thì về ư, có phải ngươi đang coi thường ta không, Dương Tiễn lợi hại thì lợi hại, nhưng ngươi cũng đừng quá coi thường người khác được không.

Dương Tiễn lại không biết Hoàng Thiên Hóa đang nghĩ gì, miệng nói: "Người này tuy ta không nhận ra, nhưng hẳn có chút bản lĩnh, ta đối phó thì không vấn đề gì, nếu ngươi đối phó thì e rằng có chút nguy hiểm..." Đang nói chuyện, Hoàng Thiên Hóa cưỡi tọa kỵ xông ra.

Dưới cửa thành, Hoàng Thiên Hóa chỉ vào La Tuyên quát: "Ngươi mau xuống đây cho ta, hôm nay lão tử sẽ cho ngươi..." Lời vừa nói được một nửa, La Tuyên tay cầm Phi Yên Kiếm xông về phía Hoàng Thiên Hóa.

Hai người giao chiến, kim quang lóe sáng.

Giống như Dương Tiễn vừa rồi nghĩ, Hoàng Thiên Hóa thật sự không phải đối thủ của La Tuyên, không chỉ không phải đối thủ của La Tuyên, mà căn bản không cùng đẳng cấp với La Tuyên.

Tuy Hoàng Thiên Hóa cũng được cao thủ chỉ điểm, nhưng so với La Tuyên thì kém quá xa.

Sau mấy hiệp, La Tuyên dùng Phi Yên Kiếm đánh Hoàng Thiên Hóa bị thương.

Thấy Hoàng Thiên Hóa bị thương, Dương Tiễn vội vàng đi cứu người.

La Tuyên thấy Dương Tiễn đến, lập tức nghênh chiến, mục tiêu hôm nay là Dương Tiễn, làm sao có thể buông tha chứ.

Hoàng Thiên Hóa ngồi ở phía sau hai người đang chiến đấu, nhìn hai người chiến đấu qua lại trên trời dưới đất, trong lòng đang suy nghĩ.

Lúc này Hoàng Thiên Hóa cũng không biết nên hy vọng Dương Tiễn đánh bại La Tuyên, hay hy vọng Dương Tiễn không đánh bại được La Tuyên.

Chương 362

Vừa rồi ta đã không phải đối thủ của La Tuyên, lại đến Dương Tiễn cũng không phải đối thủ của La Tuyên mấy.

Nếu Dương Tiễn một khi cũng bị La Tuyên đánh bại, vậy thì sau khi về Tây Kỳ cũng không ai sẽ nói gì, dù sao một trong những chủ tướng của Tây Kỳ là Dương Tiễn còn không phải đối thủ của người ta, Hoàng Thiên Hóa không địch lại đối phương cũng là điều đương nhiên.

Nhưng, nếu Dương Tiễn chiến bại, thì đối với toàn bộ Tây Kỳ không phải là chuyện tốt, nên y hy vọng Dương Tiễn có thể thắng La Tuyên.

Trong lúc Hoàng Thiên Hóa suy nghĩ, trận chiến giữa La Tuyên và Dương Tiễn cũng đã gần đến hồi kết.

Thực lực của Dương Tiễn tuy không tồi, nhưng đáng tiếc trên người y lại thiếu pháp bảo, mà La Tuyên thì lại khác.

Bản thân thực lực của La Tuyên kỳ thực cao hơn Dương Tiễn một chút, trên người lại có không ít pháp bảo.

Dùng pháp bảo cùng với thực lực bản thân, nhanh chóng áp chế Dương Tiễn.

Dương Tiễn tự biết không đánh lại La Tuyên, nhưng lại không muốn bỏ chạy, nhìn thế trận của La Tuyên, tựa hồ cũng sẽ không dễ dàng để y rời đi.

Đang nhìn, Dương Tiễn bỗng nhiên liếc nhìn Hạo Thiên Khuyển theo sau mình, Hạo Thiên Khuyển vẫn luôn đi theo Dương Tiễn, nhưng lại không tham gia chiến đấu.

Lúc này, Dương Tiễn nghĩ, không bằng để Hạo Thiên Khuyển lén tập kích La Tuyên.

Khi Dương Tiễn đang nghĩ, La Tuyên đột nhiên quan sát ánh mắt Dương Tiễn, thuận theo ánh mắt Dương Tiễn nhìn sang, thấy con Hạo Thiên Khuyển mắt lộ hung quang kia.

La Tuyên trong lòng động niệm, nghĩ thầm Dương Tiễn này lẽ nào muốn dùng con chó này đối phó mình?

Một người còn không đối phó được, huống chi là một con chó.

Tuy La Tuyên khinh thường, nhưng y không hề ngu ngốc một chút nào.

Đã đoán ra được ý đồ của Dương Tiễn, vậy thì tự nhiên phải loại bỏ nguy hiểm trước.

Nghĩ vậy, La Tuyên lấy ra một kiện pháp bảo Chiếu Thiên Ấn, ném về phía Hạo Thiên Khuyển phía sau Dương Tiễn.

Chiếu Thiên Ấn và Phiên Thiên Ấn gần như tương tự, toàn bộ ấn trên đó khắc đầy văn lộ, điều lợi hại nhất là Chiếu Thiên Ấn này có thể che trời lấp đất, Chiếu Thiên Ấn vừa xuất ra, có thể chiếu rọi cả thế giới.

Hạo Thiên Khuyển không kịp phản ứng, bị Chiếu Thiên Ấn kia đập cho huyết nhục mơ hồ, mắt thấy không sống nổi nữa.

La Tuyên không hề khách khí, thấy Hạo Thiên Khuyển chưa chết, lại lấy Ngũ Long Luân tiếp tục tấn công Hạo Thiên Khuyển.

Hạo Thiên Khuyển kỳ thực sắp chết rồi, vừa rồi Chiếu Thiên Ấn suýt chút nữa đã đánh chết nó, sở dĩ chưa chết là vì nó đang cố gắng gượng một hơi thở cuối cùng.

Nhưng, hơi thở cuối cùng đó, cũng bị Ngũ Long Luân đánh tan

biến.

Chuyện xảy ra trong khoảnh khắc, Dương Tiễn căn bản không kịp phản ứng, Dương Tiễn có phản ứng, kỳ thực cũng không thể thay đổi được, bởi vì y không phải đối thủ của La Tuyên, La Tuyên kỳ thực có thể dùng Ngũ Long Luân trước tiên trói y lại, sau đó mới dùng Chiếu Thiên Ấn.

Chỉ là, La Tuyên vừa rồi đổi một phương pháp công kích, trước tiên giết Hạo Thiên Khuyển, nếu (y) trước tiên đối phó Dương Tiễn, không chừng (y) lại không giết được Dương Tiễn.

Dương Tiễn đau xót vì cái chết của con chó yêu, thương tâm muốn chết, Hạo Thiên Khuyển tuy là một con chó, nhưng lại thân thiết như huynh đệ với y, Hạo Thiên Khuyển chết rồi, làm sao không đau lòng chứ.

Nhìn Hạo Thiên Khuyển chết thảm, Dương Tiễn gầm lên một tiếng giận dữ, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương muốn cùng La Tuyên quyết một trận tử chiến.

Nhưng, hai người vừa giao thủ, Dương Tiễn đã cảm thấy có chút không ổn.

La Tuyên dùng mấy kiện pháp bảo, Dương Tiễn căn bản không chịu nổi.

Trong lúc lơ là, y bị Chiếu Thiên Ấn đánh trúng, đánh cho tam hồn thất phách suýt chút nữa bay ra ngoài.

Dương Tiễn biết không phải đối thủ của La Tuyên, bất đắc dĩ chỉ có thể bỏ chạy.

Hoàng Thiên Hóa nhìn mà run sợ kinh hãi, tuy trong lòng y cũng nghĩ rằng Dương Tiễn sẽ thua, nhưng không ngờ Dương Tiễn lại thảm hại đến thế, Hạo Thiên Khuyển lại bị đối phương giết chết, đối

với Dương Tiễn mà nói thì như mất đi một cánh tay.

Lúc này, Hoàng Thiên Hóa thấy Dương Tiễn muốn chạy, lập tức cũng cưỡi tọa kỵ chạy về trong quân doanh Tây Kỳ.

Trong quân doanh Kê Minh Sơn của Tây Kỳ, Khương Tử Nha và những người khác đang chờ đợi tin tức Dương Tiễn thắng lợi trở về.

Chương 363

Dương Tiễn là một trong những tướng lĩnh chủ yếu của Tây Kỳ, cũng là một trong số ít người lợi hại nhất trong các tướng lĩnh, Dương Tiễn xuất trận, tự cho rằng có thể thắng đối phương, không đánh bại được thì cũng sẽ không gặp nguy hiểm, nên Khương Tử Nha và những người khác một chút cũng không lo lắng.

Mấy người đang cười nói thảo luận thì Hoàng Thiên Hóa là người đầu tiên từ bên ngoài trở về.

Mọi người thấy Hoàng Thiên Hóa trên người có thương tích, đều khẽ nhíu mày.

Khương Tử Nha biết, Dương Tiễn ra ngoài trước, Hoàng Thiên Hóa sau đó cũng nhanh chóng theo ra.

Chỉ là, hiện tại Hoàng Thiên Hóa lại bị thương trở về, chẳng lẽ Hoàng Thiên Hóa không đánh bại được đối phương, nhưng Hoàng Thiên Hóa đã về, vậy Dương Tiễn sao chưa về, mà tốc độ của Dương Tiễn thì phải nhanh hơn Hoàng Thiên Hóa.

Khương Tử Nha liếc nhìn Hoàng Thiên Hóa, cố ra vẻ bình tĩnh nói: "Ngươi về một mình, Dương Tiễn đâu?" Hoàng Thiên Hóa liếc nhìn ra ngoài, miệng mấp máy: "Ở phía sau..." Khương Tử Nha nghe vậy, khẽ nhíu mày, cuối cùng không còn bình tĩnh như vậy, "Ở phía sau, hai người không về cùng nhau, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?" Hoàng Thiên Hóa gật đầu, vừa gật đầu.

Lúc này, Dương Tiễn từ bên ngoài bước vào.

Hoàng Thiên Hóa thấy Dương Tiễn về, không nói gì nữa, nghĩ rằng để Dương Tiễn nói thì tốt hơn.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới, y vừa vào, liền ngã sấp xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Bên trong quân trướng, trong khoảnh khắc loạn thành một đoàn.

Mọi người vội vàng đỡ Dương Tiễn, khiêng lên giường, sau đó Khương Tử Nha lại cho người nhanh chóng đi mời người đến khám bệnh cho Dương Tiễn.

Lang trung đến sau đó, xem xét tình hình của Dương Tiễn, nói với mọi người rằng Dương Tiễn chỉ bị thương, ngoài việc bị kích thích, không có gì đáng ngại lớn, mọi người mới yên tâm.

Khương Tử Nha phân phó người cẩn thận chăm sóc Dương Tiễn, sau đó dẫn người trở về phòng.

Trong phòng, Khương Tử Nha mặt mày trầm trọng hỏi Hoàng Thiên Hóa rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Hoàng Thiên Hóa thấy mọi người đều nhìn mình, liền kể lại chuyện đã xảy ra trước đó: "La Tuyên đó thật sự quá lợi hại.

Ta trước tiên đã đánh một trận với y, không phải đối thủ của y.

Sau đó, Dương Tiễn đã giao đấu với y, nhưng y vẫn không phải đối thủ.

Hơn nữa, La Tuyên đó đã giết chết Hạo Thiên Khuyển." Nghe Hạo Thiên Khuyển bị giết, mọi người giật mình kinh hãi, Hạo Thiên Khuyển tuy là một con chó, nhưng đó cũng không phải con chó bình thường, đó là một con chó vô cùng lợi hại, nói không hay thì con chó đó còn lợi hại hơn cả tướng sĩ Tây Kỳ, cũng đã lập không ít công lao cho Tây Kỳ, ai ngờ lại bị người ta giết chết.

Hơn nữa, Hạo Thiên Khuyển và Dương Tiễn quan hệ rất tốt, giống như huynh đệ ruột thịt vậy.

Mọi người rơi vào trầm mặc, ai cũng không biết đợi Dương Tiễn tỉnh lại thì nên an ủi y thế nào.

Khương Tử Nha trầm mặc một lát, bỗng nhiên nhìn Hoàng Thiên Hóa nói: "Ai, Hạo Thiên Khuyển đã chết rồi, vậy thì thi thể của nó đâu?" Nói đến thi thể Hạo Thiên Khuyển, Hoàng Thiên Hóa hơi sững sờ, ngay sau đó cúi đầu xuống.

"Sư thúc, La Tuyên đó dùng pháp bảo đánh thi thể Hạo Thiên Khuyển huyết nhục mơ hồ, sau đó lại dùng pháp bảo đánh thêm lần nữa, hài cốt không còn gì..." Sau khi nhận được tin tức này, mọi người lại lần nữa trầm mặc, vốn dĩ muốn tìm thi thể Hạo Thiên Khuyển, coi như một chút an ủi cuối cùng cho Dương Tiễn, ai ngờ hiện tại ngay cả thi thể cũng không còn, biết làm sao bây giờ.

Na Tra bĩu môi, có chút không cho là đúng: "Chết thì chết thôi, có gì đâu mà, nói thẳng ra thì đánh trận nào có ai không chết, chết rồi thì chúng ta báo thù cho nó là được, ở đây nói mấy lời vô dụng này có ích gì.

Hơn nữa, Hạo Thiên Khuyển tuy đã chết, nhưng cũng không phải chết hoàn toàn, chẳng phải có thể tiến vào Phong Thần Bảng sao, sau này không chừng cũng có thể làm một chức quan nửa chức, tuy bị ước thúc trong Thiên Đình, nhưng ít nhất cũng có thể gặp Dương Tiễn, có thể sống sót." Bị Na Tra nói vậy, mọi người cũng cảm thấy có lý.

Đánh trận quả thực sẽ chết người, dưới bao nhiêu trận chiến như vậy, hai bên đều đã chết không ít người, tuy mọi người trong lòng bi thương, nhưng vì dần dần đã quen rồi, cũng không có quá nhiều thay đổi.

Chỉ là, lần này vì Dương Tiễn bị thương, Hạo Thiên Khuyển chết, nên đối với tâm lý mọi người mà nói, ảnh hưởng càng lớn hơn.

Khương Tử Nha gật đầu, trầm tư một lát nói: “Tuy không có thi thể, nhưng bất kể thế nào, chúng ta cũng nên hậu táng Hạo Thiên Khuyển một cách tử tế, nó cũng đã lập được công lao hiển hách cho Tây Kỳ ta.

Nhưng, việc này cũng không thể tổ chức quá long trọng, kẻo khiến mọi người đàm tiếu.” Khương Tử Nha sắp xếp mọi việc xong xuôi, cuối cùng không quên dặn dò một câu: “Ghi nhớ, phải hậu táng Hạo Thiên Khuyển, nhưng không được quá long trọng.

Hạo Thiên Khuyển rốt cuộc cũng chỉ là một con chó, tướng sĩ Tây Kỳ ta hy sinh vì chiến trận, nếu để người ta cảm thấy chúng ta đối đãi với một con chó còn tốt hơn đối đãi với con người, sẽ khiến lòng người bất mãn.” Mọi người bỗng nhiên đại ngộ, mới hiểu vì sao Khương Tử Nha vẫn luôn nhắc nhở không nên quá long trọng, hóa ra là lo lắng vấn đề này.

Nếu không phải Khương Tử Nha nhắc nhở, đã bỏ qua rồi, nếu thật sự để tướng sĩ nhìn thấy cách đối đãi với một con chó như vậy, trong lòng tự nhiên sẽ không cân bằng.

Có người đi lo liệu tang lễ cho Hạo Thiên Khuyển, những người còn lại ở lại thương lượng sự tình.

Khương Tử Nha mấy người ngồi trong phòng, vì chuyện Dương Tiễn bị thương mà buồn bực không vui.

Chương 364

Lúc này, có người hỏi Hoàng Thiên Hóa đối phương là ai đã đánh bị thương Dương Tiễn.

Hoàng Thiên Hóa trước đó đã kể lại chuyện Dương Tiễn và La Tuyên giao đấu một lần, nghe thấy mọi người lại lần nữa hỏi, chỉ có thể lặp lại nói: "Người đó tên là La Tuyên, ta không biết lai lịch.

Lúc đó Dương Tiễn đã hỏi, nhưng y không thèm trả lời." Mọi người nhao nhao nhìn về phía Khương Tử Nha, hy vọng Khương Tử Nha có thể giải đáp nghi hoặc.

Khương Tử Nha thấy mọi người nhìn mình, cũng lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, y cũng không phải vạn năng, làm sao có thể biết hết mọi chuyện chứ.

Nhưng hiện tại lại nên làm gì đây?

Khương Tử Nha suy nghĩ, trong lòng nghĩ hẳn là phải tìm sư huynh rồi.

Sau khi trầm tư, Khương Tử Nha bất đắc dĩ nói: "Thôi được rồi, xem ra ta phải tìm vị đạo hữu kia giúp đỡ rồi, không có sự giúp đỡ của y, chúng ta làm sao đối phó La Tuyên đó." Đang nói chuyện, ngoài cửa bỗng nhiên có binh sĩ báo cáo, bên ngoài có một đạo nhân cầu kiến.

Khương Tử Nha không biết là ai, nhưng đã cầu kiến, hẳn là người tốt, không chừng là người có thể đối phó La Tuyên.

Nghĩ vậy, Khương Tử Nha miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, đạm đạm nói: "Mời người vào." Nhanh chóng, binh sĩ dẫn đạo nhân kia vào.

Mọi người vừa nhìn thấy người này, đều lộ ra vẻ mặt kích động, bởi vì họ nhận ra người này, người này chính là Nhiên Đăng đạo nhân.

"Thì ra là Người." Khương Tử Nha vội vàng đứng dậy, mời Nhiên Đăng đạo nhân ngồi xuống chỗ.

Ngay sau đó, Khương Tử Nha kỳ quái nhìn Nhiên Đăng đạo nhân, cười hỏi: "Sư huynh, sao lại đột nhiên đến đây?" Nhiên Đăng đạo nhân tay vuốt chòm râu, cố ra vẻ thần bí cười một tiếng, u u nói: "Ta đến đây, tự nhiên là để giúp các ngươi giải quyết nan đề." Khương Tử Nha mấy người nghe vậy, đều đại hỷ.

Na Tra trợn mắt, hỏi: "Người, Người giúp chúng ta đối phó La Tuyên đó sao?" Nhiên Đăng đạo nhân khẽ cười một tiếng, lắc đầu: "Ta sẽ giúp các ngươi đối phó La Tuyên, nhưng không phải ta đích thân ra tay, ta sẽ tiến cử một người." "Tiến cử một người?" Khương Tử Nha liếc nhìn Nhiên Đăng đạo nhân, lặng lẽ không nói.

Nhiên Đăng đạo nhân vốn là một vị đại năng, muốn đối phó La Tuyên thì hẳn không thành vấn đề, vậy mà lại muốn tiến cử một người?

Ra tay chẳng phải sẽ ổn thỏa hơn sao?

Khương Tử Nha tuy trong lòng nghi ngờ, nhưng lại giả vờ như không có gì, cười ha ha hỏi Nhiên Đăng đạo nhân: "Sư huynh, người mà Người tiến cử là ai vậy?" Nghe hai chữ "Sư huynh", Nhiên Đăng đạo nhân cảm thấy có chút chói tai, kỳ thực trong lòng y khinh thường Khương Tử Nha, Khương Tử Nha là ai chứ?

Khương Tử Nha trong hư không thuộc về người có tu vi thấp nhất, ngay cả mấy người dưới trướng cũng không bằng, nhưng lại ngồi ngang hàng với y, khiến Nhiên Đăng đạo nhân vô cùng khó chịu, nhưng ai bảo Nguyên Thủy Thiên Tôn lại thu y làm đệ tử chứ.

Nhiên Đăng đạo nhân khẽ cười một tiếng, trầm tư một lát, cố ra vẻ thần bí nói: "Muốn đối phó La Tuyên kỳ thực đơn giản, người có thể đối phó La Tuyên tuy xa tận chân trời, nhưng lại ở ngay trước mắt." Mọi người nhìn nhau, cũng không biết trong hồ lô của y bán thuốc gì.

Kỳ thực, Khương Tử Nha và những người kia cũng không ưa Nhiên Đăng đạo nhân, tuy mọi người đều biết y cũng là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng mọi người càng biết rõ, Nhiên Đăng đạo nhân và đám người Quảng Thành Tử không giống nhau.

Còn về việc không giống nhau, mọi người đều có cách nhìn riêng, nhưng mọi người đều biết, Nhiên Đăng đạo nhân và bọn họ không cùng một phe.

Nhưng, hiện tại đều ở trong cùng một doanh trại.

Khương Tử Nha khẽ cười một tiếng, nhìn Nhiên Đăng đạo nhân hỏi: "Xin hỏi Sư huynh, người mà Người nói là ai vậy?" Mọi người đều hướng ánh mắt về phía Nhiên Đăng đạo nhân, nói nhiều lời vô nghĩa vậy rồi, rốt cuộc là ai đây.

Nhiên Đăng đạo nhân lắc đầu, tựa hồ đối với sự nóng vội của mấy người này có chút hài lòng, trầm ngâm một lát, nói: "A a, người đó chính là Lý Tịnh ở Trần Đường Quan." Lý Tịnh?

Nghe Lý Tịnh, mọi người bỗng nhiên im bặt.

Lý Tịnh ở Trần Đường Quan là người của Thương triều, một trung thần.

Đừng nói ba đứa con trai hiện tại đều hiệu lực cho Tây Kỳ, nhưng Lý Tịnh là tướng quân của Thương triều.

Để Lý Tịnh giúp đỡ, căn bản không thể.

Thái độ của Lý Tịnh đối với Na Tra, đủ để biết con người Lý

Tịnh, để Lý Tịnh giúp đỡ, căn bản không thể.

Khi Nhiên Đăng đạo nhân nói ra tên Lý Tịnh, mọi người đầu tiên sững sờ, ngay sau đó từng người một đều giả vờ như không nghe thấy gì, đều không nói chuyện.

Thấy tất cả mọi người đều không nói chuyện, Nhiên Đăng đạo nhân có chút lúng túng, vốn dĩ cho rằng sau khi đưa ra một ý kiến giúp đỡ, mọi người cũng phải tán thưởng một phen, cảm tạ một phen, ai ngờ lại có thái độ như vậy, khiến y vô cùng không thoải mái.

Giúp người thì có ý gì đây?

Vẫn đang giúp, mà thái độ thế này.

Chương 365

Trong lúc Nhiên Đăng đạo nhân lòng đầy bất mãn, Khương Tử Nha mở lời.

"Sư huynh, Lý Tịnh mà Người nói đệ biết, nhưng theo đệ biết, y hẳn không có năng lực đó, so với Dương Tiễn, y kém không ít đâu, nói y có thể đánh bại La Tuyên, đệ thật sự có chút không tin.

Dù cho y có thể đánh bại La Tuyên, nhưng Lý Tịnh này là trung thần của Thương triều, để y giúp chúng ta, không mấy khả năng." Nghe lời Khương Tử Nha nói, Nhiên Đăng đạo nhân không nhịn được ha ha đại cười, trong tai Khương Tử Nha nghe như một sự trào phúng.

Nhiên Đăng đạo nhân cười một hồi, sau đó không nhanh không chậm nói: "Ta nói chư vị, Lý Tịnh là người của Thương triều không sai, nhưng cũng đừng quên, y là cha của Na Tra, Mộc Tra và Kim Tra, có một tầng quan hệ đó, sợ gì y không giúp chúng ta?" Na Tra trợn mắt, không nói gì, cha của y mà có thể giúp ư, cái người cha ngay cả con trai cũng dám giết, muốn y giúp, quả thật là trò cười.

Nhiên Đăng đạo nhân hiện tại có chút lúng túng, bởi vì đến lúc này y mới phát hiện, căn bản không có ai nguyện ý tin tưởng, khiến y lúng túng.

Vốn dĩ là đến giúp đỡ, nhưng hiện tại xem ra mọi người dường như không lĩnh tình.

Có chút tức giận nhìn mọi người một cái, lạnh mặt nói: "Những điều cần nói ta đã nói hết rồi, còn về việc có đi làm hay không thì tùy các ngươi, nếu có ý khác, vậy thì dùng phương pháp khác đi.

Ta có việc gấp, xin cáo từ trước." Nói xong, Nhiên Đăng đạo nhân

cũng không thèm để ý đến mọi người, trực tiếp phiêu nhiên rời đi.

Đợi y đi rồi, mọi người mới bắt đầu bất mãn.

Na Tra là người đầu tiên mở miệng nói: "Hừ, lão đạo sĩ này một bộ dạng thanh cao, nhìn thật đáng ghét, ai mà không biết y vẫn luôn qua lại với đám người Tây Phương kia, nhìn thật đáng ghét.

Đưa ra chủ ý cho chúng ta, không biết có phải đang đánh quỷ chủ ý gì không." Lôi Chấn Tử bĩu môi, tiếp lời: "Cái chủ ý này, ta thấy thật sự không ra sao.

Na Tra ta nói một câu ngươi đừng không thích nghe nha, bản lĩnh của phụ thân ngươi, nào có mấy người con trai lợi hại đến thế, nói y có thể đánh bại La Tuyên, ta thật sự không tin.

Nếu phụ thân ngươi có thể đánh bại La Tuyên, vậy thì ta cũng có thể đánh bại y chứ." Na Tra trừng mắt nhìn Lôi Chấn Tử, tựa hồ có chút bất mãn, không phải bất mãn lời Lôi Chấn Tử nói về phụ thân y, mà bất mãn Lôi Chấn Tử xưng hô Lý Tịnh là phụ thân của y, y không muốn thừa nhận chuyện đó.

Y đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với Lý Tịnh đó rồi.

Lúc này, Na Tra đột nhiên nói: "Ta thấy Lôi Chấn Tử nói không sai, đã tên gia hỏa Lý Tịnh kia có thể đánh bại La Tuyên, vậy thì ta cũng có thể đánh bại Lý Tịnh chứ." Hiểu rõ đạo lý, Na Tra tiếp lời: "Hiện tại, ta sẽ đi giao chiến với La Tuyên kia." Mọi người đều đã rõ, hiện tại cũng không còn cách nào khác, chi bằng cứ để Na Tra đi thử một phen.

Thế nhưng để đề phòng vạn nhất, Khương Tử Nha lại để Kim Tra, Mộc Tra và Lôi Chấn Tử cùng đi theo.

Ba vị này có trách nhiệm bảo hộ Na Tra trở về khi y gặp nguy hiểm, không thể để Na Tra cũng như Dương Tiễn, thân trúng trọng

thương được.Đến giữa trưa, bốn người Na Tra đã đến trước cổng đại doanh triều Thương, khiêu chiến mắng nhiếc.Lúc này trong quân doanh triều Thương, Văn Trọng cùng những người khác đang chúc mừng La Tuyên.

Sau khi biết La Tuyên đã làm Dương Tiễn bị thương và giết Hạo Thiên Khuyển, họ vô cùng vui mừng.

Đây có thể nói là thắng lợi lớn đầu tiên trong những ngày gần đây, hoàn toàn nâng cao sĩ khí của quân đội.

Lúc này, Văn Trọng đang nói ngày mai sẽ tập hợp binh mã, phát động một cuộc phản công lớn.La Tuyên nghe vậy không khỏi ha hả cười lớn: "Văn Thái Sư, cần chi ngài ra tay, ngày mai ta một mồi lửa sẽ thiêu rụi doanh địa Tây Kỳ, khiến bọn chúng phải cút về Tây Kỳ."Cái gì, một mình ngươi có được không?" Văn Trọng có chút lo lắng nhìn La Tuyên, biết y tâm cao khí ngạo, nên vội vàng giải thích: "Ta biết ngươi lợi hại, nhưng trong quân Tây Kỳ cũng có một vài cao thủ, muốn một mồi lửa thiêu rụi nơi đó, e rằng có chút khó khăn đó."La Tuyên ha hả cười lớn, vỗ ngực bảo đảm: "Ngài cứ yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho ta, ta bảo đảm sẽ khiến bọn chúng cút về Tây Kỳ."Văn Trọng gật đầu, nói: "Được, ta không cần ngươi vì ta ra trận, nhưng nếu để ngươi một mình đi thì ta không yên lòng.

Hay là thế này, ta phái vài người giúp ngươi chạy việc, ngươi thấy sao?"La Tuyên gật đầu đồng ý, mặc dù không nhất thiết, nhưng y cũng không phải kẻ ngu dốt, trong Tây Kỳ quả thực có không ít cao thủ, tuy y lợi hại, nhưng cũng sợ một người khó chống lại, nếu có vài người đi theo thì quả thật có thể giúp đỡ.Trong lúc vài người đang bàn bạc, bên ngoài binh sĩ báo cáo, có người bên ngoài muốn La Tuyên ra nghênh chiến.Văn Trọng liếc nhìn binh sĩ, hỏi: "Là những ai vậy?"Binh sĩ đáp: "Tổng cộng có bốn người, một là Na Tra, một là Kim Tra, một là Mộc Tra, còn một người nữa là Lôi Chấn Tử."Văn

Trọng gật đầu, nói với La Tuyên: “Mấy người này đều là những nhân vật lợi hại trong Tây Kỳ, đặc biệt là Na Tra và Lôi Chấn Tử, đều là cao thủ.”La Tuyên gật đầu, cười nói: “Đều là một lũ tiểu hài ranh mà thôi, chẳng đáng lo ngại, chỉ có Na Tra kia có chút khó đối phó.”Văn Trọng ngẩn ra, Na Tra so với Dương Tiễn dường như kém hơn một chút, La Tuyên ngay cả Dương Tiễn cũng không coi trọng, sao lại lo lắng Na Tra chứ...Dường như biết mọi người nghi ngờ, La Tuyên ha hả cười lớn: “Na Tra thì không khó đối phó, chỉ là thân phận y có chút đặc biệt, nên không tiện ra tay.”Mọi người nghe vậy, có chút hiểu nhưng cũng có chút không hiểu rõ, biết La Tuyên ngụ ý rằng Na Tra có bối cảnh sâu xa, bản thân Na Tra dễ đối phó, nhưng người đứng sau Na Tra thì không dễ đối phó.Văn Trọng đã rõ, bỗng nhiên hỏi: “Ngài là người của Nguyên Thủy Thiên Tôn?”Nghe đến Nguyên Thủy Thiên Tôn, La Tuyên khinh thường liếc môi một cái: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, tuy ta không phải đối thủ của y, nhưng ta cũng không sợ.

Thằng nhóc Na Tra kia và một nhân vật lớn khác có quan hệ, không thể động tới được.”Mọi người nhìn La Tuyên, biết nhân vật lớn trong miệng y là ai, nhưng mặc dù biết, mọi người cũng không phải kẻ ngốc, biết La Tuyên sẽ không nói ra, nên cũng không hỏi.Nhưng mọi người đều thầm đoán trong lòng, nhân vật lớn mà La Tuyên nhắc đến sẽ là ai.

Vừa nghe khẩu khí của La Tuyên, kẻ này ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không sợ, vậy thì nhân vật lớn kia chắc chắn là người cùng đẳng cấp với Nguyên Thủy Thiên Tôn.Những người có thể sánh vai với Nguyên Thủy Thiên Tôn kỳ thực không có mấy, cũng chỉ là vài vị đó mà thôi.Mọi người nghĩ đi nghĩ lại, cũng không đoán ra đó là vị nào.Trong số vài vị đại nhân vật, dường như ai cũng có khả năng, nhưng lại dường như ai cũng không quá khả năng.Nói chung, chắc chắn không có quan hệ với Thông Thiên Giáo Chủ.Nếu có quan hệ với

Thông Thiên Giáo Chủ, vậy thì Na Tra hẳn thuộc về phe Tiệt Giáo, sẽ không ở trong trận doanh của kẻ địch.Trong lúc mọi người đang suy nghĩ lung tung, La Tuyên vô tư liếc nhìn bên ngoài, thản nhiên nói: "Chư vị cứ đợi một lát ở đây, ta đi gặp bọn chúng."Văn Trọng gật đầu, đợi khi La Tuyên sắp đi đến cửa, bỗng nhiên lên tiếng: "La Tuyên, ta đi cùng ngươi nhé, dù sao ta ở đây cũng đợi, chi bằng để ta đi cùng ngươi, cũng để ta mãn nhãn xem ngươi làm sao dọa chạy mấy thằng nhóc đó."La Tuyên nghe vậy, ha hả cười lớn, ra hiệu cho mọi người đi theo.Một hàng người rời khỏi quân trướng, trực tiếp đến trên tường thành.Mọi người nhìn xuống, vẫn thấy bốn người ở dưới tường thành.La Tuyên cưỡi tọa kỵ đến trước mặt Na Tra, cười tủm tỉm nói: "Thằng nhóc này, nghe nói ngươi muốn tìm ta, tìm ta có việc gì à, chẳng lẽ vì Dương Tiễn báo thù sao?"Na Tra hừ một tiếng, bĩu môi, tự nhiên không phải vì Dương Tiễn báo thù, chỉ muốn xem La Tuyên này có bản lĩnh gì.Na Tra và Dương Tiễn tuy sư thừa cùng một mạch, nhưng hai người không phải huynh đệ ruột thịt, nên giữa họ kỳ thực cũng tồn tại quan hệ cạnh tranh, chỉ là loại cạnh tranh có tính chất tích cực, không phải loại cạnh tranh ác liệt.Đương nhiên, bề ngoài quan hệ của Na Tra và Dương Tiễn không tệ, nhưng cũng không chỉ là bề ngoài mà thôi, quan hệ của họ tốt đến mức nào thì thật sự cũng tốt bấy nhiêu.Vì vậy khi La Tuyên hỏi có phải vì Dương Tiễn báo thù hay không, trong lòng Na Tra có chút khinh thường.Lôi Chấn Tử bên cạnh y tính khí có chút nóng nảy, nghe La Tuyên nói lời kiêu căng như vậy, không nhịn được nữa, đôi cánh phía sau khẽ vỗ, bay đến trước mặt La Tuyên, muốn giao chiến với y tám trăm hiệp.Na Tra thấy Lôi Chấn Tử xông ra muốn đánh với La Tuyên, sắc mặt hơi đổi, trước đó đã hẹn rồi, y sẽ đánh với La Tuyên, Lôi Chấn Tử và vài người khác sẽ giúp y giữ trận, bây giờ Lôi Chấn Tử đột nhiên lại xông ra.Na Tra có chút không vui hét lên với Lôi Chấn Tử: "Lôi Chấn Tử, mau quay lại."Lôi Chấn Tử nghe lời Na Tra nói, quay đầu nhìn y

một cái, do dự một lát, rồi quay người đi về.Y biết tính khí của Na Tra, thằng nhóc này cũng là một kẻ tâm cao khí ngạo, nên cũng không dám đắc tội, đã Na Tra bảo quay lại thì quay lại vậy.Lôi Chấn Tử thầm nghĩ, ta bây giờ quay lại, thằng La Tuyên này giao cho ngươi, hy vọng ngươi có thể đánh bại y.Thế là, Lôi Chấn Tử vừa quay người, muốn đi về.Nhưng La Tuyên sẽ không để y dễ dàng rời đi như vậy, đã đến rồi thì cũng phải để lại thứ gì đó.

Hơn nữa, trên tường thành Văn Trọng và những người khác đều đang nhìn, Lôi Chấn Tử đã đến trước mặt, làm sao có thể để kẻ này chạy thoát.Vì vậy, La Tuyên một bước lao đến trước mặt Lôi Chấn Tử, chặn đường đi của y.Không còn cách nào, Lôi Chấn Tử đành phải giao chiến với La Tuyên.Hai người đánh nhau chưa được bao lâu, La Tuyên dùng Chiếu Thiên Ấn đập vào người Lôi Chấn Tử, đánh cho y máu mũi chảy ròng, bay xa tít tắp.Thấy Lôi Chấn Tử bị thương, Na Tra đạp Phong Hỏa Luân, tay cầm Hỏa Diễm Thương giết đến trước mặt La Tuyên: “La Tuyên dừng tay, có bản lĩnh thì đấu với ta vài chiêu.”La Tuyên khẽ cười, liếc nhìn Na Tra hỏi: “Ngươi là Na Tra à?”Na Tra nghe La Tuyên hỏi như vậy, có chút ngạc nhiên nhìn y: “Ngươi nhận ra ta sao?”“Nghe nói thôi.” La Tuyên cười đáp.Na Tra chớp chớp mắt, lời này khiến y trong lòng có chút đắc ý, ngay cả La Tuyên cũng biết tên y, xem ra y cũng đã nổi danh khắp thiên hạ.

“Đã biết ta, hẳn ngươi cũng biết bản lĩnh của ta chứ.” Na Tra vung Hỏa Diễm Thương, trừng mắt nhìn La Tuyên nói.La Tuyên khẽ cười, “Biết, bản lĩnh của ngươi nói thật cũng không tệ, nhưng so với ta thì kém hơn một chút, ta khuyên ngươi quay về đi, để sư phụ ngươi đấu với ta vài chiêu, may ra còn có thể đánh được, chứ mấy tiểu bối này, ta nghĩ không ai là đối thủ của ta.”“Cuồng vọng, hôm nay ta xem ngươi có bản lĩnh gì, ta không phải Dương Tiễn đâu.” Na Tra vừa nói, một thương đâm thẳng vào La Tuyên.La Tuyên tay cầm Phi Yên

Kiếm, khẽ vung một cái, một trận khói mù lập tức bao phủ Na Tra.Ngay sau đó, La Tuyên nhấc Chiếu Thiên Ấn đập xuống.Na Tra không phải Lôi Chấn Tử, bản lĩnh của y mạnh hơn Lôi Chấn Tử không ít, tuy có khói mù che khuất tầm nhìn, nhưng y có thể cảm nhận được nguy hiểm xung quanh.Cảm thấy có thứ gì đó đập vào người, Na Tra tránh sang một bên, ngay lập tức Phong Hỏa Luân dưới chân tăng tốc, bay thẳng lên trời, thoát khỏi màn khói mù.Nhưng khi bay lên trời, La Tuyên đã chuẩn bị sẵn bất ngờ ra tay, Ngũ Long Luân đánh vào Phong Hỏa Luân của Na Tra.Cũng may La Tuyên đã nương tay, nếu không nương tay, Ngũ Long Luân mà đánh vào người Na Tra, vậy thì kết cục của Na Tra có lẽ còn thê thảm hơn Dương Tiễn.Mặc dù chỉ đánh vào Phong Hỏa Luân, nhưng Na Tra khí tức bất ổn, ngọn lửa hừng hực trên Phong Hỏa Luân lập tức tắt ngấm, quang trạch cũng ảm đạm đi nhiều.Phong Hỏa Luân tạm thời mất tác dụng đột nhiên mất linh, Na Tra từ trên trời rơi xuống.Lúc này, Lôi Chấn Tử và vài người khác có chút hoảng sợ đến ngây người, nên không ra tay, chỉ kinh ngạc nhìn.La Tuyên vốn tưởng Lôi Chấn Tử và vài người khác sẽ ra tay cứu Na Tra, ai ngờ mấy người này lại vô dụng như vậy, lại bị cảnh tượng trước mắt dọa đứng chôn chân.Trong bất đắc dĩ, La Tuyên đành phải tự mình ra tay, bay lên không trung cứu Na Tra xuống.Nếu không ra tay, e rằng Na Tra sẽ bị ngã chết.La Tuyên nhìn Na Tra đang rơi xuống, trầm tư một lát.Rồi y bay đến chỗ Na Tra, muốn cứu Na Tra xuống.Nếu thật sự để Na Tra bị ngã chết, La Tuyên thật sự có chút sợ nhân vật lớn phía trên nổi giận, nên chỉ có thể cứu Na Tra.Thứ nhất, cũng là kết một cái thiện duyên với vị đại nhân vật kia, thứ hai cũng là kết một cái thiện duyên với Na Tra, làm như vậy, dù sao cũng đã cứu Na Tra một mạng.

Thứ ba cũng là châm ngòi ly gián, để người Tây Kỳ hiểu lầm Na Tra.Tại sao La Tuyên lại muốn giúp Na Tra?

Vấn đề này nếu truy cứu sâu thì thật khó nói rõ, nếu phe Tây Kỳ kia có tâm địa hẹp hòi, e rằng thật sự có thể xuất hiện mâu thuẫn, đến lúc đó có lẽ có thể kéo Na Tra về phe mình.Mặc dù Na Tra không đánh lại La Tuyên, nhưng bản lĩnh của y cũng không tệ, nếu có thể giúp đỡ triều Thương thì đó cũng là một chuyện tốt.Không giúp triều Thương cũng được, cứ đi đi, chỉ cần không giúp Tây Kỳ, cũng là đã giảm bớt cho Tây Kỳ một viên đại tướng rồi.La Tuyên ôm Na Tra bay xuống đất, sau đó đặt Na Tra xuống, khẽ cười nói: "Bây giờ ngươi biết sự lợi hại của ta rồi chứ, hiện tại đã phục chưa?"Na Tra hừ một tiếng, không nói lời nào, hiện tại không phải là vấn đề phục hay không phục, La Tuyên đã nương tay, không ra tay sát hại y, vào thời khắc mấu chốt còn cứu y, khiến y không biết phải làm sao.Quay về bên Lôi Chấn Tử và vài người khác, Na Tra nhíu mày nhìn ba người một cái, tức đến bốc hỏa.Lúc ban đầu, Khương Tử Nha đặc biệt dặn dò, bảo ba người phải chăm sóc y, khi y giao chiến với La Tuyên, nếu y không phải đối thủ của La Tuyên, hoặc xảy ra bất ngờ, ba người phải ra tay giúp đỡ.Nhưng ba vị kia đâu rồi?

Chăm chú nhìn y từ trên trời rơi xuống, lại không thèm quản.Tức giận nhất là Lôi Chấn Tử, thằng Lôi Chấn Tử này có một đôi cánh mà, bay lượn là sở trường, vốn dĩ nên bay xuống cứu y từ trên trời, nhưng thằng này lại không làm gì cả, thật tức chết người ta mà.Na Tra đang buồn bực không vui, Lôi Chấn Tử đột nhiên hỏi: "Na Tra, thằng La Tuyên kia sao lại cứu ngươi, hai người nhận ra nhau sao?"Lời vừa thốt ra, Na Tra lập tức không bằng lòng, câu nói đó ý gì?

Giữa y và La Tuyên có mờ ám sao?Na Tra liếc nhìn Lôi Chấn Tử, lạnh mặt nói: "Ta thì không muốn ngươi cứu ta, nhưng ngươi cũng phải cứu ta mới được.

Ta và La Tuyên nhận ra nhau sao?

Ta thấy ngươi mới là huynh đệ với La Tuyên ấy chứ, La Tuyên

muốn giết ta, ngươi lại thấy chết không cứu, thật có thể.”Lôi Chấn Tử bị nói có chút khó xử, vừa nãy quả thực có chút đứng ngây người ra, nên không kịp phản ứng, nhưng lời của Na Tra cũng quá gay gắt, ai bảo y là huynh đệ với La Tuyên chứ?Hơn nữa, hỏi một chút tại sao La Tuyên lại cứu người.La Tuyên và bọn họ là kẻ địch, lẽ ra chỉ muốn đối phương chết, nhưng lại đột nhiên cứu Na Tra, không khỏi khiến người ta có chút khó hiểu, cũng chỉ là tiện miệng hỏi thôi, cũng không có ý gì khác.Nghe hai người cãi vã, Kim Tra và Mộc Tra vội vàng khuyên giải.Lôi Chấn Tử thì không nói nữa, y cũng biết kỳ thực chuyện này rất kỳ lạ, nếu sớm ra tay cứu Na Tra thì đã không xuất hiện chuyện La Tuyên cứu Na Tra rồi.Nhưng nếu ra tay cứu Na Tra, y cũng không nhìn thấy những chuyện xảy ra sau đó.Na Tra liếc nhìn hai huynh đệ, vô cùng thiếu kiên nhẫn nói: “Thôi được rồi, sớm biết dẫn theo mấy người các ngươi không giúp được gì, ta đã không dùng rồi.”Ba người đều bị Na Tra nói có chút khó xử.Lúc này, La Tuyên ở cách đó không xa đột nhiên nói: “Mấy người các ngươi, ai muốn giao chiến với ta, nếu không đánh thì mau quay về đi.

Hôm nay, ta nể mặt Na Tra, vậy chúng ta bỏ qua, lần sau e rằng không có vận may đó đâu, mau chóng rời đi.”Lôi Chấn Tử và mấy người kia liếc nhìn Na Tra, dường như đều đang hỏi Na Tra có chuyện gì, Na Tra cũng mù tịt, nhíu mày nhìn về phía La Tuyên: “La Tuyên, rốt cuộc ngươi có ý gì?

Chương 366

Đừng tưởng dùng chút độ lượng này có thể châm ngòi ly gián.”La Tuyên nghe vậy ha hả cười lớn, liếc nhìn Na Tra, trực tiếp nói: “Ta không có châm ngòi ly gián, sở dĩ vừa nãy cứu ngươi, đó là nể mặt người đứng sau ngươi, nếu không ta thật sự sẽ không cứu.”Nghe La Tuyên nói như vậy, Na Tra chớp chớp mắt vài cái, trừng mắt nhìn La Tuyên hỏi: “Ngươi nhận ra sư phụ ta sao?”La Tuyên lắc đầu, biết Na Tra hiểu lầm ý của y, liền cười nói: “Sư phụ ngươi ta có thể không để vào mắt, sư phụ của ngươi không xứng xách giày cho người đó.

Rồi, sau này ngươi tự nhiên sẽ hiểu, hiện tại nói cũng vô dụng, cứ tự làm tự chịu đi.”Nói xong, La Tuyên dẫn đầu rời đi.Nhìn La Tuyên rời đi, Na Tra và vài người khác mang theo đầy bụng nghi hoặc cũng rời đi.Sau khi Na Tra và vài người trở về đại doanh, Khương Tử Nha và những người khác đang sốt ruột chờ đợi.Thấy họ quay về, Khương Tử Nha và những người khác đều đứng dậy, hiện thực là đã quan sát kỹ Na Tra và vài người.Thấy Na Tra và vài người tuy có chút thê thảm, nhưng không bị thương quá nặng, khiến mọi người trong lòng có chút thả lỏng, xem ra có thể giao chiến vài hiệp với La Tuyên, như vậy cũng không tệ.Chỉ cần có thể chống đỡ được La Tuyên thì sẽ cần thêm người, có lẽ có thể đối phó được La Tuyên, nếu không đối phó được La Tuyên thì cũng không đến nỗi quá thê thảm.Khương Tử Nha lúc đầu cũng nghĩ như vậy, nhưng sau khi quan sát một lúc biểu cảm của Na Tra và vài người, y khẽ nhíu mày, bởi vì biểu cảm của họ rất kỳ quái, dường như có chuyện gì đó.Khương Tử Nha liếc nhìn Na Tra, hỏi một cách lạnh nhạt: “Na Tra, chuyện vừa xảy ra như thế nào?”Na Tra gật đầu, kể lại tường tận mọi chuyện đã xảy ra trước đó.Nghe Na Tra và vài người không phải đối thủ của La Tuyên, mọi

người đều có chút thất vọng, khi nghe La Tuyên đã cứu Na Tra xuống, tất cả đều lộ ra sắc mặt kinh ngạc.Không đợi Na Tra tiếp tục, có người đã đặt ra câu hỏi giống như Lôi Chấn Tử.Nghe một người không hiểu hỏi: "Na Tra, ngươi và La Tuyên kia nhận ra nhau sao?

Sao y lại cứu ngươi?"Na Tra hiện tại ghét nhất nghe câu nói đó, nhưng cũng biết, mọi người đều sẽ hỏi câu đó, làm sao y trả lời đây.Trong bất đắc dĩ, Na Tra kể lại những lời La Tuyên và y đã nói cho mọi người (Vương Tiền Triệu) nghe, nói xong, y liếc nhìn Lôi Chấn Tử và vài người bên cạnh nói: "Mấy người họ lúc đó cũng đều nghe thấy rồi."Lôi Chấn Tử và vài người khác vội vàng gật đầu, bọn họ quả thực đã nghe thấy những lời đó của La Tuyên.Mọi người cũng không biết nên hiểu chuyện này như thế nào, cảm thấy hành vi của La Tuyên rất kỳ quái, đối với Na Tra mọi người đều tin tưởng, Na Tra thật sự không có quan hệ với La Tuyên, cũng tin tưởng Na Tra sẽ không phản bội Tây Kỳ.Lúc này, mọi người đều nhìn về phía Khương Tử Nha.Ai cũng biết Khương Tử Nha có thể đoán định, hiện tại có lẽ chỉ có Khương Tử Nha mới biết rõ chuyện bên trong.Nhưng, Khương Tử Nha nhìn đi nhìn lại cũng không thấy Na Tra có lai lịch đặc biệt gì, Na Tra chẳng phải là người đến từ hư không sao, lẽ nào còn có thân phận khác sao?Nhưng, sau khi Khương Tử Nha suy diễn, lại không suy diễn ra chuyện gì.Đương nhiên không thể suy diễn ra.Na Tra vốn là Linh Châu Tử chuyển thế, Linh Châu Tử kỳ thực là người của Nữ Oa Cung, Nữ Oa Nương Nương là ai chứ, Khương Tử Nha một phàm nhân làm sao có thể suy diễn ra chuyện của Nữ Oa Cung.Khương Tử Nha đã không suy diễn ra được, tự nhiên sẽ không tiếp tục dây dưa vào chuyện này, y chuyển chủ đề nói: "Chuyện này cứ gác lại trước đã, đợi khi sư huynh ta đến, hỏi y là được, vấn đề hiện tại là ai có thể đối phó được La Tuyên, không biết chư vị có kế sách gì không?"Nói đến La Tuyên, mọi người không khỏi đau đầu, thật sự không có cách nào.Bọn họ cũng nhận ra một vài người, nhưng những người này

dường như cũng không phải đối thủ của La Tuyên.Lôi Chấn Tử liếc nhìn Khương Tử Nha, cẩn thận nói: "Thừa tướng, ta thấy chi bằng chúng ta đi thỉnh người của Ngọc Hư Cung giúp đỡ đi."Khương Tử Nha nghe vậy, tay vuốt râu trầm mặc không nói, không phải là không có vấn đề đó, nhưng những người trong Ngọc Hư Cung không phải ai cũng có thể thỉnh động, cũng không có cách nào.

Hơn nữa, những người đó đều tự cho mình thanh cao, muốn họ giúp đỡ kỳ thực chưa chắc đã bằng lòng, đặc biệt là để họ đi đối phó tiểu bối như La Tuyên, càng không bằng lòng.Bởi vì đối phó tiểu bối thì thắng cũng chẳng có gì đáng vui mừng, nhưng nếu để người ta đánh bại thì thật là mất mặt.Vì vậy, những người đó tự nhiên không bằng lòng.Hơn nữa, trong trận Thập Tuyệt Trận, những người này ít nhiều đều bị thương, hiện tại hẳn đang bế quan tu luyện, căn bản không có thời gian ra tay.Nhiên Đăng Đạo Nhân thì lại ra mặt, y đưa ra một biện pháp, biện pháp này thật sự không hay ho chút nào.Trước tiên không nói Lý Tịnh có khả năng đánh lại La Tuyên hay không, dù có thể đánh lại, cũng phải hiểu rõ tình hình của Lý Tịnh chứ?Lý Tịnh là người của triều Thương, có lẽ một ngày nào đó sẽ dẫn binh đối phó Tây Kỳ, làm sao có thể giúp đỡ chứ.Hơn nữa, Lý Tịnh và Na Tra có quan hệ căng thẳng, dẫn đến Lý Tịnh không có thiện cảm với Tây Kỳ, muốn y giúp đỡ Tây Kỳ, đơn giản là nói đùa.Nhưng, Nhiên Đăng Đạo Nhân căn bản không biết những điều này, y đưa ra một chủ ý, còn về cách thực hiện chủ ý đó, và có bao nhiêu khó khăn trong quá trình thực hiện, y sẽ không quản.Nhưng, hiện tại nhìn xem, cũng chỉ có biện pháp đó có thể dùng, bởi vì hiện tại thật sự không còn biện pháp nào khác.Khương Tử Nha trầm tư một lúc, sau đó thản nhiên nói: "Trong trận chiến Thập Tuyệt Trận, người của Ngọc Hư Cung ta đều bị thương một chút, hiện tại hẳn đang bế quan chữa thương, không có thời gian giúp chúng ta.

Vì vậy, hiện tại chỉ có thể thử biện pháp của Nhiên Đăng Đạo Nhân.”Mọi người nghe vậy đều gật đầu, tuy ai cũng gật đầu, nhưng lại không ai nói gì.Muốn Lý Tịnh giúp đỡ, nhưng không phải cử một người đi mời Lý Tịnh là đơn giản như vậy, Lý Tịnh chắc chắn sẽ không bằng lòng, muốn thuyết phục Lý Tịnh khó như lên trời.Vì vậy, vào lúc này đây, mọi người tuy đồng ý với ý kiến của Khương Tử Nha, nhưng lại không ai đứng ra muốn nhận lấy chuyện này.Chuyện này hiện tại là một quả núi khoai nóng bỏng tay, ai nhận lấy người đó xui xẻo.Trước hết, bản thân chuyện này đã có độ khó, lại còn có nguy hiểm, Trần Đường Quan là địa bàn của triều Thương, muốn người của triều Thương biết họ xuất hiện, há có thể âm thầm rời đi?Hơn nữa, quan hệ giữa Lý Tịnh và Na Tra không tốt, hiện tại ai muốn đi tìm Lý Tịnh, thì Na Tra chắc chắn sẽ không vui, đến lúc đó có lẽ đã đắc tội với Na Tra rồi.Trong số các đại tướng Tây Kỳ, Na Tra là một trong những người đứng đầu, đắc tội với y tự nhiên sẽ không có kết cục tốt.Hơn nữa, hiện tại điều khiến mọi người có chút lo lắng là lai lịch của Na Tra dường như không tầm thường, còn quan hệ giữa La Tuyên và y lại có chút không rõ ràng, thật đáng để lo lắng.Lúc này, nghe Khương Tử Nha nói: “Lý Tịnh là người cương trực, trung thành với triều Thương, muốn thuyết phục y không phải là một chuyện dễ dàng, không biết vị nào nguyện ý đi thuyết phục Lý Tịnh đây?”Mọi người nhìn nhau, ai cũng không nói gì.Thuyết phục Lý Tịnh?

Nghe thì đơn giản, nhưng chuyện này thật sự không phải là một chuyện dễ dàng.Đánh bại La Tuyên và thuyết phục Lý Tịnh, mọi người thà đi giao chiến với La Tuyên hơn, bởi vì đánh La Tuyên thì không cần phí não cân, nhưng thuyết phục Lý Tịnh thì lại khác.Trầm tư một lát, Khương Tử Nha thấy không ai đứng ra nhận lấy chuyện này, chỉ có thể liếc nhìn những người xung quanh, thản nhiên nói: “Nếu không có ai nguyện ý đi thì ta chỉ có thể tự mình điểm danh thôi.”Mọi người trầm mặc không nói, hiện tại cũng chỉ có cách đó.Ai

cũng thầm lặng cầu nguyện trong lòng, hy vọng Khương Tử Nha đừng để mình phải đi.Khương Tử Nha nhìn một lượt trong số mọi người, đều thấy không được, phần lớn những người này đều không có bất kỳ quan hệ nào với Lý Tịnh, muốn họ đi thuyết phục Lý Tịnh căn bản là vô ích.Hiện tại, chỉ có thể để Lý Tịnh đi cùng con trai.Bất kể thế nào, Na Tra và mấy người kia cũng là con trai của Lý Tịnh, thì sao chứ.Người ngoài thì mạnh, Lý Tịnh tuy có bất hòa với các con, nhưng quan hệ giữa vài người con và mẹ ruột kỳ thực không tệ.Đương nhiên, Lý Tịnh ngoài người vợ đầu tiên ra, còn có một người vợ khác, mọi người đều gọi là Nhị Nương, Nhị Nương này không phải là một nhân vật đơn giản, bà ta luôn nhắm vào Na Tra và vài người con khác.Khi ánh mắt Khương Tử Nha nhìn về phía Na Tra, Na Tra không khỏi khẽ nhíu mày, vừa nhìn thấy ánh mắt đó của Khương Tử Nha, y đã biết ý của Khương Tử Nha.

"Thừa tướng, lần này thỉnh cầu đó ta sẽ không đi, để ai đi cũng được, chỉ cần không phải ta đi là được.

Nếu để ta đi, ta có thể bảo đảm, không những không thể thỉnh được Lý Tịnh, mà có lẽ còn có thể ra tay sát hại y."Na Tra khi nói lời này khí thế hung hăng, trong lời nói có cả bất mãn đối với phụ thân, và cả bất mãn đối với Khương Tử Nha.Na Tra thầm nghĩ, Thừa tướng ơi Thừa tướng, ngài chiêu ai không chiêu, sao lại muốn tìm ta chứ, rõ ràng biết ta và Lý Tịnh giữa chúng ta như kẻ thù sinh tử, lại muốn để ta đi thuyết phục Lý Tịnh, là muốn ta đi thuyết phục Lý Tịnh sao, hay là muốn ta đi giết Lý Tịnh?Kỳ thực, Khương Tử Nha cũng có ý định của mình, đối với Lý Tịnh y cũng có chút hiểu rõ, cũng biết quan hệ giữa Lý Tịnh và Na Tra.Khương Tử Nha cũng là người tinh minh, y nhìn vấn đề thường nhiều hơn người khác rất nhiều.Người khác có thể chỉ nhìn vấn đề ở một khía cạnh, nhưng vấn đề lại thường có nhiều khía cạnh.Sở dĩ để Na Tra đi, là muốn Na Tra nhân cơ hội này

hòa giải quan hệ với Lý Tịnh như ban đầu, dù sao cũng là phụ tử, không thể nào lại gây gổ như kẻ thù được, nhưng Na Tra hiển nhiên đã hiểu lầm ý của y.Khương Tử Nha nói: "Na Tra à, ta cũng không còn cách nào khác, nên mới để con cùng hai vị huynh trưởng đi khuyên phụ thân của con, đồng thời cũng đã lâu rồi con chưa về thăm mẫu thân, nhân cơ hội này về thăm cha mẹ, chẳng phải rất tốt sao?

Hơn nữa, ba người cũng không cần quá áp lực, chúng ta có thể thuyết phục được phụ thân của con là tốt nhất, không thuyết phục được cũng không sao, cũng không cần quá lo lắng."Kim Tra và Mộc Tra thì không nói gì, hai người gật đầu cũng không có ý kiến gì.Chuyện Na Tra và phụ thân có quan hệ không tốt là chuyện của Na Tra, không liên quan gì đến hai người họ, quan hệ của họ với phụ thân kỳ thực không tệ.Kê Phát vốn ít nói, lúc này đột nhiên nói: "Thừa tướng, để mấy đứa trẻ này đi e rằng không ổn lắm đâu?"Khương Tử Nha gật đầu, trầm tư nói: "Vậy thì để Trần Bạch Hoa cũng đi theo đi."Trần Bạch Hoa là một trong số ít nữ tướng lĩnh trong Tây Kỳ, danh tiếng không mấy nổi bật, hầu như không ai biết đến.

Hơn nữa, người này cũng không có bản lĩnh quá lớn, nhưng Trần Bạch Hoa kỳ thực có quan hệ không tệ với mẫu thân của Na Tra.Vì vậy, Khương Tử Nha để Trần Bạch Hoa đi cùng Na Tra.Khương Tử Nha đã nghĩ kỹ, nếu trực tiếp đi thuyết phục Lý Tịnh, Lý Tịnh chắc chắn sẽ không đồng ý, nên chỉ có thể đi thuyết phục những người khác.Trước tiên thuyết phục những người khác trước, sau đó đi thuyết phục Lý Tịnh sẽ dễ dàng hơn nhiều.Vậy nếu muốn thuyết phục thì trước hết phải thuyết phục người dễ thuyết phục nhất.Người dễ thuyết phục nhất chính là Đại Nương, vợ của Lý Tịnh, còn về Nhị Nương thì bà ta cũng là một người khó chiều.Na Tra tuy không bằng lòng, nhưng quân lệnh như núi, không thể không tuân.Trong bất đắc dĩ, Na Tra cũng đành phải đồng ý, nhưng sau

chuyện này, y không cười, cũng không nói thêm một lời nào.Chuyện đi thuyết phục Lý Tịnh không thể trì hoãn quá lâu, nên vào sáng sớm ngày thứ hai, Trần Bạch Hoa và Na Tra cùng vài người khác đã lên đường đến Trần Đường Quan.Sau khi Na Tra và vài người rời đi không lâu, La Tuyên dẫn theo vài cao thủ triều Thương lén lút lẻn vào đại doanh Tây Kỳ, một mồi lửa đốt cháy Kê Minh Sơn.Kê Minh Sơn lửa cháy hừng hực, binh sĩ Tây Kỳ bị thiêu chết vô số, trong bất đắc dĩ phải vội vàng rút lui.Văn Trọng chinh chiến mấy chục năm, nếu nói về tác chiến thì y mạnh hơn bất kỳ ai, Khương Tử Nha cũng không bằng Văn Trọng.Sở dĩ Văn Trọng thất bại là vì Khương Tử Nha vừa đi vừa có thể tìm được vài cao thủ để chém giết tướng sĩ, trong tình huống đó, Văn Trọng không thể không rút lui.Nhưng tình hình hiện tại thì khác, hiện tại trong Tây Kỳ không còn ai có thể dùng được, trong đó Dương Tiễn và Na Tra vốn có thể dùng, nhưng La Tuyên đã đánh bị thương Dương Tiễn, Dương Tiễn hiện tại hôn mê bất tỉnh.Còn về Na Tra, sáng nay đã đi Trần Đường Quan, nhất thời nửa khắc không thể quay về.Hơn nữa, có Na Tra ở đó, kỳ thực cũng không thay đổi được nhiều.Bản thân Na Tra cũng không phải đối thủ của La Tuyên, có hay không có y ở đó, kỳ thực cũng không có nhiều tác dụng quyết định.Nhưng, nếu có Na Tra và ba người kia ở đó, có lẽ có thể trì hoãn một khoảng thời gian.Thật đáng tiếc, Na Tra đã đi rồi.Còn về những tướng sĩ còn lại, tuy đều có chút năng lực, nhưng so với La Tuyên thì không đáng nhắc tới, trong triều Thương cũng có không ít tướng sĩ, cũng không phải hạng tầm thường.Trong tình huống có lợi như vậy, Văn Trọng dẫn đại quân truy sát, trực tiếp giành lại mấy tòa thành trì.

Hơn nữa, khi mùa đông đến, môi trường bắt đầu khắc nghiệt, đối với binh sĩ Tây Kỳ càng là đả kích kép.Không đến nửa tháng, Văn Trọng dẫn binh sĩ đánh Khương Tử Nha và những người khác quay về Tây Kỳ.Công lao khổ cực mấy tháng của Khương Tử Nha và những người khác, một sớm quay về điểm xuất phát, rơi vào vòng vây

của Văn Trọng.Trong thành Tây Kỳ, hiện tại có thể nói là lòng người hoảng sợ, trước đó khi Tây Kỳ đại thắng, mọi người không cảm thấy có gì, nhưng hiện tại quân triều Thương đã đánh vào Tây Kỳ, làm sao có thể không sợ hãi chứ.Nhưng, sau khi đánh vào Tây Kỳ, Văn Trọng muốn quét sạch một mẻ những người của Tây Kỳ cũng có chút khó khăn.Ở Kê Minh Sơn, người của Khương Tử Nha không nhiều, nhưng cùng với những trận chiến thất bại liên tiếp, số lượng người dưới trướng y cũng ngày càng nhiều, khi đến Tây Kỳ, các đại tướng dưới trướng Khương Tử Nha cũng có hơn một trăm người.Có nhiều người như vậy ở Tây Kỳ, La Tuyên cũng không dám cậy mạnh.

Hơn nữa, hiện tại chỉ cần La Tuyên vừa xuất hiện, Khương Tử Nha nếu không đánh, nếu đánh thì trực tiếp phái ra vài người đi giao chiến với La Tuyên.Như vậy, tuy cũng không đánh thắng được La Tuyên, nhưng La Tuyên cũng không thể làm gì được họ.Vì vậy, hiện tại hai bên duy trì một trạng thái giằng co.Có thể nói, La Tuyên là nhân vật chủ chốt trong trận chiến hiện tại, chỉ cần Khương Tử Nha đánh bại được La Tuyên, vậy thì có thể phản công, nhưng nếu không đánh bại được La Tuyên, vậy thì Văn Trọng có thể phản công Tây Kỳ.Nói chung, hiện tại mọi chuyện đều liên quan đến La Tuyên.Vì La Tuyên rất quan trọng, nên Văn Trọng đã tăng cường bảo vệ y không ít, tuy những người này thực lực đều không bằng La Tuyên, nhưng có họ ở đó, cũng có thể giúp đỡ La Tuyên, nếu La Tuyên gặp phải cao thủ mạnh, những người này cũng có thể tranh thủ cho La Tuyên một ít cơ hội chạy thoát.Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn vài đệ tử dưới trướng, khẽ nhíu mày, vừa nãy y bấm tay tính toán, mới phát hiện tình hình Tây Kỳ hiện tại không tốt.Điều khiến y tức giận là, trong trận chiến với Thông Thiên lúc đó, nhân tiện cơ hội này mới có thể thuận lợi phá được Thập Tuyệt Trận, vốn dĩ tưởng rằng hiện tại những người của Tây Kỳ hẳn đã sắp đến thành Vương rồi, ai ngờ không những không chiếm được thành Vương, mà ngược lại còn

bị người của triều Thương đánh lui về đại bản doanh Tây Kỳ.Điều khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận nhất là, trong một trận chiến dịch, mấy vị đệ tử của y lại không một ai ra mặt giúp đỡ, đương nhiên Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng là đệ tử của y, nhưng chỉ có danh không có phận, không phải là đệ tử chân chính, nên Nguyên Thủy Thiên Tôn tự động bỏ qua Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Mấy ngày nay các ngươi đang làm gì vậy?

Chuyện bên ngoài không thèm quan tâm nữa sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn vài đệ tử, vô cùng không vui hỏi.Quảng Thành Tử cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Sư phụ, mấy người chúng con trong trận Thập Tuyệt Trận đều bị thương, nên mấy ngày nay đều đang bế quan tu luyện, không ngờ chỉ trong mấy ngày, nhân gian lại xảy ra biến cố lớn như vậy."Thật sự không ngờ, chỉ trong mấy ngày, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.Thấy sắc mặt sư phụ có chút không tốt, Quảng Thành Tử tiếp tục nói: "Nhưng, sư phụ ngài cứ yên tâm, con bây giờ sẽ đến Tây Kỳ, bảo đảm có thể tiêu diệt hết người của triều Thương."Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu mày, bất mãn nói: "Ngươi tưởng người của Tiệt Giáo sẽ mặc cho ngươi làm càn sao?

Mấy ngày nay ngươi bế quan rồi, nhưng người của Tiệt Giáo thì không bế quan đâu, họ vẫn luôn theo dõi chúng ta đó, bây giờ ngươi mà hạ sơn, những người của Tiệt Giáo tự nhiên sẽ có người ra đối phó."Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói như vậy, Quảng Thành Tử và vài người khác đều không biết phải làm sao, mọi người nhìn sư phụ, không biết nên làm thế nào.Cụ Lưu Tôn đảo mắt, cười hì hì nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Sư tôn, vậy ngài định làm thế nào ạ?"Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm tư, lạnh mặt nói: "Hiện tại bên triều Thương xuất hiện một người tên là La Tuyên, La Tuyên này một khi ra tay, liền khiến Tây Kỳ không còn ngày yên ổn, thật đáng hận.

Đệ tử Ngọc Hư Cung ta nhiều như vậy, lại không một ai là đối

thủ của y, trong số ba đại đệ tử ưu tú thì Dương Tiễn bị hôn mê bất tỉnh, Hạo Thiên Khuyển bị giết.

Na Tra và Lôi Chấn Tử cũng bị đánh bại, lẽ nào trong Ngọc Hư Cung ta không một ai là đối thủ của y sao?"Nguyên Thủy Thiên Tôn đang hỏi vài đệ tử, người trong số ba đại đệ tử đều là đệ tử của y, nên hiện tại đương nhiên phải hỏi mấy người này.La Tuyên tuổi kỳ thực cũng không lớn, nếu xét theo bối phận thì La Tuyên cũng là đệ tử thế hệ thứ ba, cùng thế hệ với Na Tra, nhưng mọi người đều là người cùng thế hệ, nhưng La Tuyên lại mạnh hơn họ.Quảng Thành Tử và vài người khác có chút khó xử, đệ tử do mình dạy dỗ lại không bằng người của Tiệt Giáo, khiến họ có chút khó xử.Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Người có thể đối phó La Tuyên, chính là Lý Tịnh.

Chỉ cần mời Lý Tịnh ra là được."Nghe lời sư tôn, mọi người gật đầu.Sau đó, Cụ Lưu Tôn nhìn sư tôn hỏi: "Sư tôn, trong số mấy người chúng con, ai đi là thích hợp ạ?"Mặc dù sư phụ đã giao việc, nhưng lại không nói ai đi, nên Cụ Lưu Tôn mới có câu hỏi này.Tại sao lại phải hỏi?

Bởi vì nếu không hỏi, chuyện này có thể sẽ rơi vào người y.Mấy vị sư huynh sư đệ khinh thường y, nên rất có khả năng mấy vị sư huynh sư đệ sẽ để y đi làm chuyện này, nhưng Cụ Lưu Tôn lại không bằng lòng đi làm chuyện này.Bởi vì Cụ Lưu Tôn biết người của Tiệt Giáo rất lợi hại, có chút bản lĩnh, đến Trần Đường Quan đối mặt với cha con Lý Tịnh thì không sao, nhưng một khi gặp người của Tiệt Giáo, thì sẽ nguy hiểm.Vì vậy, Cụ Lưu Tôn đã hỏi sư tôn vấn đề này.Chỉ cần sư tôn tự mình chỉ định một người đi, vậy thì y không cần phải đi.Nếu sư tôn đã chỉ định y đi, vậy thì y sẽ tuân theo mệnh lệnh của sư tôn, chứ không nghe theo mệnh lệnh của mấy vị sư huynh.Nguyên Thủy Thiên Tôn trước tiên liếc nhìn Cụ Lưu Tôn, khẽ lắc đầu, cũng không biết tại sao lại lắc đầu, sau đó nhìn về phía Thái

Ất Chân Nhân, nói: “Thái Ất à, ngươi là sư phụ của Na Tra, lại có quan hệ không tệ với Lý Tịnh, chuyện này ngươi đi làm đi.

Nhớ kỹ, nhất định phải mời Lý Tịnh đến Tây Kỳ, để y đối phó La Tuyên.”Thái Ất Chân Nhân gật đầu, nói: “Sư tôn cứ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ đưa Lý Tịnh đến Tây Kỳ.”Thái Ất Chân Nhân tuy nói như vậy, nhưng trong lòng thật sự có chút không chắc.Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, trong tay bạch quang lóe lên, đột nhiên trong tay y có thêm một mảnh vải đen, y ném mảnh vải đen cho Thái Ất Chân Nhân nói: “Vật này là Hắc Vân Toan, có thể nuốt mặt trời, xoay chuyển tinh đấu, diệu dụng vô cùng.

Lần này đến Trần Đường Quan nguy hiểm trùng trùng, vật này cho ngươi.”Thái Ất Chân Nhân có chút bất ngờ mà vui mừng, vội vàng nhận lấy mảnh vải đen, trong lòng y vui sướng khôn xiết, không ngờ lại có bất ngờ đến vậy.Kỳ thực Thái Ất Chân Nhân vừa nghĩ, chuyện này kỳ thực có liên quan đến y.

Bất kể từ khía cạnh nào, y đi là thích hợp nhất.Nhưng, điều khiến y bất ngờ, không phải sư tôn sẽ cho pháp bảo, mà là một chuyện đáng vui mừng.Đương nhiên, sư tôn đã cho pháp bảo, tự nhiên cũng đang nhắc nhở chuyến đi này có một số nguy hiểm, bảo y phải cẩn thận.Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục nói: “Mấy người các ngươi cũng đừng nhàn rỗi, chuyện cần làm thì phải làm, lần này Thái Ất đi Trần Đường Quan có quan hệ không nhỏ, các ngươi cũng phải luôn chú ý, khi nào cần giúp đỡ thì phải giúp đỡ, khi nào cần làm gì ta cũng không cần nói với các ngươi, hiện tại các ngươi cũng đã có một thành tựu nhất định, hy vọng các ngươi tự làm tự chịu, có thể vì Ngọc Hư Cung ta mà gánh vác.”Mọi người gật đầu, đồng thanh đáp.Sau khi mọi người rời đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắp tay sau lưng nhìn về phía trước suy nghĩ một lúc, cũng không biết y đang nghĩ gì.Sau một lúc lâu, y khẽ nheo mắt, liếc nhìn hướng đảo Kim Ngao.Lúc này trên

đảo Kim Ngao, Thông Thiên dường như cảm nhận được ánh mắt của Nguyên Thủy Thiên Tôn từ xa tới, y cũng liếc nhìn hướng Ngọc Hư Cung.Thông Thiên bấm tay tính toán, trên mặt lộ ra một nụ cười, những chuyện này y đã sớm biết, La Tuyên là do y sắp xếp đi, hiện tại thực lực của La Tuyên đã tăng lên, lại có pháp bảo cấp cao trong người, gặp đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có thể giao chiến vài chiêu.Nhưng, Thông Thiên cảm thấy như vậy vẫn không yên tâm, lập tức gọi Tam Tiêu nương nương, nhìn ba nữ đồ đệ nói: "Các ngươi đi Trần Đường Quan một chuyến, mục đích là không được để Lý Tịnh đi Tây Kỳ, vào thời khắc mấu chốt có thể giết y."Nói xong, Thông Thiên sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đây, liền đưa cho Vân Tiêu một chiếc ngọc bội nói: "Cầm lấy, vật này có thể giúp ngươi chống lại công kích của Thánh Nhân."Có vật này, ba tỷ muội Vân Tiêu lập tức trở nên dũng cảm hơn rất nhiều, vốn dĩ ba người họ đã rất dũng cảm, bây giờ có thêm khối ngọc bội này, sự dũng cảm của họ càng lớn hơn.Bích Tiêu chớp chớp đôi mắt to đẹp, nhìn Thông Thiên nói: "Sư tôn, ngài đã cho tỷ tỷ bảo vật, vậy con có bảo vật nào không ạ?"Thông Thiên khẽ cười, pháp bảo của y cũng có không ít, lần này đi ra ngoài quả thực có chút nguy hiểm, cho họ một ít pháp bảo cũng được, liền lấy ra hai vật phân biệt đưa cho Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu.Cho Bích Tiêu là một thanh Liệt Hỏa Kiếm, cho Quỳnh Tiêu là Vô Tình Ấn.Liệt Hỏa Kiếm có thể phóng ra trận pháp liệt hỏa, triệu hoán ra Liệt Hỏa Phượng Hoàng chiến đấu, vô cùng lợi hại.Còn về Vô Tình Ấn, được chế tác dựa theo Phiên Thiên Ấn, tuy không lợi hại bằng Phiên Thiên Ấn, nhưng cũng diệu dụng vô cùng, thực dụng hơn Phiên Thiên Ấn, không những có thể trấn áp người, mà còn có thể phóng ra thủy hỏa công kích kẻ địch, vô cùng lợi hại.Sau khi ban thưởng pháp bảo cho ba tỷ muội, Thông Thiên để ba người đến Trần Đường Quan, còn y thì tiếp tục tu luyện.Ba tỷ muội Vân Tiêu sau khi có được bảo vật đều vô cùng vui mừng, lập tức lên đường đến Trần

Đường Quan.Trên đường, Vân Tiêu dặn dò hai muội muội, bảo họ phải cẩn thận hơn một chút, tuy hiện tại có pháp bảo trong người, nhưng người của Xiển Giáo cũng không dễ đối phó, không thể lơ là.Bích Tiêu gật gật cái đầu nhỏ đồng ý, kỳ thực trong lòng không để ý, ba tỷ muội họ lại có không ít bảo vật, ai cũng ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, thật sự không sợ người của Xiển Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn đến, Bích Tiêu cũng cảm thấy có một trận chiến đáng giá.Đương nhiên, hai người còn lại thì không lạc quan như vậy, ít nhất hai người họ không cảm thấy có thể đấu phép với Nguyên Thủy Thiên Tôn.Ba người cười nói, nhanh chóng đến Trần Đường Quan.Ba người đứng trên mây, nhìn xuống thành phố bên dưới, rơi vào trầm tư.Sư phụ bảo họ ngăn cản Lý Tịnh đi Tây Kỳ, bây giờ đã đến nơi, bên Lý Tịnh lại không có động tĩnh, vậy thì phải làm sao đây?Bích Tiêu nhìn Vân Tiêu, cười hì hì hỏi: "Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta phải làm gì đây, lẽ nào phải cứ đứng đây chờ mãi sao?"Vân Tiêu làm việc luôn trầm ổn, liếc nhìn muội muội, nghiêm túc gật đầu: "Đương nhiên rồi, nếu không muội nghĩ chúng ta nên làm gì?

Sư tôn bảo chúng ta ngăn cản Lý Tịnh đi Tây Kỳ, chúng ta cứ chờ Lý Tịnh là được, nếu y không rời khỏi Tây Kỳ thì tốt nhất, nếu y rời khỏi Tây Kỳ, chúng ta sẽ loại bỏ y."Bích Tiêu bĩu môi nhỏ, bất đắc dĩ nhìn xuống phía dưới, có chút không vui nói: "Nhưng cũng không thể cứ chờ mãi được chứ, nếu cứ chờ đợi như vậy thì chán biết bao.

Con thấy, chúng ta xuống dưới chơi đi, xem phía dưới đông vui biết bao.

Dù sao cũng đã đến rồi, không xuống dưới chơi thật sự rất đáng tiếc."Bích Tiêu vừa nói xong liền nhìn sang Quỳnh Tiêu, "Quỳnh Tiêu, muội thấy sao?"Quỳnh Tiêu liếc nhìn Bích Tiêu, vô vị nói: "Muội vô vị, tất cả nghe lời tỷ.

Nhưng, muội cảm thấy lời của tỷ tỷ có lý hơn, con bé muội ham

chơi thôi, tuy ham chơi cũng không phải chuyện xấu, nhưng cũng phải xem thời điểm, đây là chuyện sư tôn giao phó, không thể xảy ra một chút sai sót nào, nếu xảy ra sai sót, chúng ta phải nói sao với sư tôn đây.

Sư tôn đối với chúng ta tốt như vậy, trước khi đi còn cho chúng ta pháp bảo, nếu chúng ta một chút chuyện nhỏ như vậy cũng không làm được cho sư tôn, muội không có mặt mũi nào quay về gặp sư tôn."Hai người còn lại nghe Bích Tiêu nói vậy, cũng đều trầm mặc không nói, quả thực phải làm chuyện này một cách thật đẹp, không thể khiến sư tôn thất vọng.Bích Tiêu cũng nghiêm túc gật đầu, tự tin nói: "Đương nhiên rồi, chuyện sư tôn giao cho chúng ta, chúng ta đều phải hoàn thành, chỉ là một Lý Tịnh mà thôi, ngăn cản đường đi của y đơn giản thôi mà.""Muội cảm thấy, chuyện này chắc chắn sẽ không xảy ra sai sót, chúng ta vào thành chơi không phải tốt hơn sao, vào thành rồi cũng có thể hiểu rõ hơn tình hình bên Lý Tịnh, như vậy không phải tốt hơn sao."Vân Tiêu liếc nhìn Bích Tiêu, thấp giọng nói: "Muội cũng biết chuyện này dễ dàng mà, sư tôn bảo chúng ta làm chuyện dễ dàng như vậy, nếu chúng ta cũng không làm tốt thì ta thấy muội có mặt mũi nào đi gặp sư tôn.

Chuyện này vì đơn giản, nên chúng ta càng phải làm thật đẹp, không thể xảy ra bất kỳ sai lệch nào, nếu thật sự để Lý Tịnh chạy thoát, chúng ta có mặt mũi nào đi gặp sư tôn nữa chứ."Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu gật đầu, Bích Tiêu có chút tiểu uất ức nhìn Vân Tiêu, bĩu môi nhỏ không nói gì nữa.Kỳ thực Bích Tiêu cảm thấy xuống dưới chơi và những gì họ cần làm không có gì xung đột, còn có lợi ích nữa, nhưng lúc này y cũng không nói nữa, bởi vì tỷ tỷ hiển nhiên đã quyết định không xuống rồi.Trên cao, có thể nhìn rõ phủ đệ của Lý Tịnh, chỉ cần Lý Tịnh ra ngoài là có thể nhìn thấy.

Nhiệm vụ hiện tại của họ là canh chừng Lý Tịnh, chỉ cần Lý Tịnh

không đi Tây Kỳ là được.Lúc này, Bích Tiêu đột nhiên chỉ vào phủ đệ Lý Tịnh nói: "Xem kìa, trong phủ đệ Lý Tịnh dường như có người của Xiển Giáo."Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu đồng thời nhìn về phía phủ đệ Lý Tịnh, quả nhiên phát hiện Na Tra và vài người.Thấy có người của Xiển Giáo trong phủ đệ Lý Tịnh, thần sắc của Vân Tiêu và vài người đều có chút thay đổi, xem ra nhiệm vụ lần này cũng không đơn giản như họ nghĩ, ít nhất sự xuất hiện của người Xiển Giáo sẽ làm tăng độ khó.Bích Tiêu thì vô vị nhún vai, có chút kích động nói: "Ha ha, xem ra chúng ta lại phải đánh nhau với mấy tên đó rồi.

Nhưng, đều là mấy đứa trẻ con, không có ý nghĩa gì, nếu đánh thì chúng ta cũng nên đánh với Thập Nhị Kim Tiên kia, bắt nạt trẻ con ta không có hứng thú.

Nếu là ta, chi bằng tìm thêm vài đệ tử thế hệ thứ ba của Tiệt Giáo ra đối phó, chúng ta hiện tại cứ đứng một bên xem đã."Ý này cũng không tệ, Vân Tiêu gật đầu, nhưng ngay sau đó lại nhíu mày, bởi vì trong số đệ tử thế hệ thứ ba của Tiệt Giáo, người có thể đối phó Na Tra kỳ thực không nhiều, đương nhiên cũng có không ít, nhưng hiện tại muốn họ đột nhiên đi tìm, thì tìm ở đâu ra.Hơn nữa, hiện tại cũng không thể rời đi, tuy có ba người ở cùng một chỗ, có thể hành động riêng rẽ, nhưng Vân Tiêu lo lắng xảy ra chuyện khác, nên không định tách ra hành động.Trong tay Vân Tiêu có ngọc bội của Thông Thiên, có thể chống lại công kích của Thánh Nhân, chiếc ngọc bội này tương đương với bùa hộ mệnh, chỉ cần ba người ở cùng một chỗ, sẽ không xảy ra nguy hiểm.

Nhưng nếu phải tách ra thì điều đó không chắc chắn.Vì vậy, Vân Tiêu sẽ không để ba người tách ra.Lúc này trong phủ đệ Lý Tịnh, cũng đang ầm ĩ.Truy nguyên nhân, là vì Na Tra và vài người đã quay về.Chuyện Na Tra và vài người phục vụ cho Tây Kỳ thì Lý Tịnh biết, bên triều Thương cũng biết, chỉ là chuyện này cuối cùng bị Văn Trọng

đè xuống, Trụ Vương không trừng phạt Lý Tịnh, nhưng cũng luôn đề phòng.Hiện tại Na Tra và vài người đột nhiên quay về, Lý Tịnh muốn trói mấy người đó lại đưa đi gặp Trụ Vương.Quyết định này được phần lớn người trong nhà đồng ý, nhưng Đại Nương tự nhiên phản đối, nên đã cãi vã.

Chương 367

Hơn nữa, Lý Tịnh muốn trói mấy người con đi gặp Trụ Vương, cũng phải có thực lực đó mới được, nhưng đáng tiếc y không có thực lực đó, huống hồ Na Tra vốn dĩ đã không quản Lý Tịnh, tự nhiên cũng sẽ không để Lý Tịnh dễ dàng chế phục.Trong sảnh đường, Lý Tịnh tức đến sắc mặt xám xịt, hận không thể tự tay giết chết mấy đứa con đó, lũ súc sinh này thật phí công nuôi dưỡng bấy nhiêu năm.Một chút cũng không nghĩ đến gia đình, chỉ lo cho bản thân, chẳng lẽ không biết chuyện bọn chúng làm ở bên ngoài, đó là phản tặc đó.Ở bên ngoài làm phản tặc thì làm đi, bây giờ lại quay về.Muốn để người khác phát hiện, rồi tố cáo với Trụ Vương, Trụ Vương chẳng phải sẽ giết cả nhà sao.Lý Tịnh nhìn ba người con, tức đến run người, "Thật giỏi quá, ở bên ngoài làm phản tặc cũng làm, bây giờ quay về muốn làm gì, chẳng lẽ không biết làm như vậy sẽ liên lụy đến người nhà sao?"Câu nói này vừa dứt, lại khiến ba người Na Tra trầm mặc, họ cũng biết làm như vậy sẽ gây nguy hiểm cho người nhà, nhưng hiện tại họ không còn cách nào khác.Lúc này, Nhị Nương đột nhiên nhìn Na Tra nói: "Mấy người các ngươi, không phải là về đây để khuyên hàng đó chứ?"Lời này vừa thốt ra, căn phòng lập tức chìm vào im lặng.Lý Tịnh trừng mắt nhìn mấy người con vài cái, có câu nói "biết con không ai bằng cha".

Lý Tịnh sau khi nhìn lướt qua mấy người con, lại nhìn biểu cảm của họ, biết chuyện Nhị Nương nói chính là chuyện mà mấy thằng nhóc này đang làm.Lý Tịnh cười lạnh, nhìn mấy người con nói: "Các ngươi phục vụ Tây Kỳ, ta phục vụ Trụ Vương, chúng ta giữa chúng ta là kẻ địch.

Sau này trên chiến trường, ta sẽ không nương tay, cũng không cần

nương tay.”Mộc Tra liếc nhìn phụ thân, nhỏ giọng nói: “Phụ thân, Trụ Vương vô đức, thiên hạ chúng sinh khổ không nói hết lời, làm như vậy là tai họa bá tánh.

Chẳng lẽ ngài không biết, những năm nay dưới sự thống trị của Trụ Vương, bá tánh sống khổ sở đến mức nào sao, ngài sao có thể giúp đỡ Trụ Vương chứ?”Lý Tịnh sắc mặt âm trầm, liếc nhìn con trai nói: “Trụ Vương làm sai chuyện, vậy thì những thần tử như chúng ta cũng nên đi khuyên can, chứ không phải giống Tây Kỳ, tạo phản mưu nghịch.”“Ngài nói nghe hay thật đấy, là vì bá tánh.

Nhưng, ngài đã gây ra chiến tranh, dưới chiến tranh bá tánh càng khổ không nói hết lời, binh sĩ chết thương vô số, chẳng phải vô nghĩa sao?

Miệng nói vì bá tánh, vậy thì ta hỏi, sau khi sửa chữa sai lầm của ngài, những người này có dám đến thành Triều Ca cúi đầu nhận lỗi với Trụ Vương, chịu trừng phạt sao?”Mộc Tra bĩu môi, cảm thấy phụ thân có chút không giảng đạo lý, nhưng lời của phụ thân nói dường như lại có chút đạo lý, khiến y nhất thời cũng không thể biện giải.Lúc này, ngoài cửa đột nhiên có gia đinh báo: “Tướng quân, bên ngoài có một vị đạo nhân muốn gặp ngài.”Hiện tại Lý Tịnh nghe thấy có đạo nhân thì cảm thấy phiền lòng, bởi vì nếu không phải vì mấy vị đạo nhân đó, gia đình họ Lý cũng sẽ không như thế này.Mấy người con vì duyên cớ của mấy vị đạo nhân đó, nên mới đi giúp đỡ Tây Kỳ.Hiện tại, mấy người con dường như không phải con trai của y, mà càng giống con trai của Tây Kỳ.Nếu năm xưa không để mấy người con bái sư với mấy vị đạo nhân đó, có lẽ cả nhà họ bây giờ có thể sống hạnh phúc hòa thuận, nhưng cuộc sống hiện tại đơn giản là một mớ hỗn độn.Tuy Lý Tịnh không bằng lòng gặp, nhưng người ta là tiên nhân mà, dù không bằng lòng gặp, cũng không thể đuổi người ta ra khỏi cửa.Lý Tịnh trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới nhìn gia đinh nói: “Mời

người vào đi.”Rất nhanh, gia đinh dẫn đạo nhân đến trước mặt Lý Tịnh và những người khác.Mọi người vừa nhìn thấy người đó, chính là sư phụ của Na Tra, Thái Ất Chân Nhân.Lý Tịnh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, không nóng không lạnh chào hỏi Thái Ất Chân Nhân, sau đó rơi vào trầm mặc.Thái Ất Chân Nhân vừa nhìn sắc mặt Lý Tịnh, biết y hiện tại không vui, lại nhìn biểu cảm của những người khác, đại khái biết chuyện thuyết phục Lý Tịnh không thành công.Thái Ất Chân Nhân ngồi bên cạnh Na Tra, liếc nhìn Na Tra, nhỏ giọng hỏi: “Chuyện Tây Kỳ ta đã biết rồi, thái độ của phụ thân ngươi hiện tại thế nào?”Na Tra bĩu môi, có chút không bằng lòng nói, nhưng sư phụ hỏi nên y đành phải nói: “Có thái độ gì chứ, vẫn như vậy thôi.

Nếu là con, tìm ai không tìm, sao lại tìm ta chứ.”Vừa nói, Na Tra đột nhiên liếc nhìn sư phụ, nhíu mày nói: “Sư phụ, đã ngài đã đến rồi, vậy thì chúng ta trực tiếp quay về đi, có ngài ở đây, chẳng lẽ không đối phó được La Tuyên kia sao?”Nghe câu hỏi của Na Tra, Thái Ất Chân Nhân lộ ra vẻ mặt khổ sở bất đắc dĩ, “Cái này, La Tuyên thực lực mạnh như vậy, ta thật sự không chắc là đối thủ của y.

Hơn nữa, ta là đối thủ của y cũng vô dụng, những người của Tiệt Giáo sẽ không mặc kệ La Tuyên, nếu ta ra tay thì người của Tiệt Giáo tự nhiên sẽ ra giúp đỡ, nên ý nghĩa ta ra tay không lớn, cách duy nhất là tìm trong số ba đại đệ tử này người có thể đối phó La Tuyên, mới có thể giải quyết được nguy cơ trước mắt.”Na Tra gật đầu, sau đó lạnh mặt nói: “Nhưng, chẳng lẽ chỉ có Lý Tịnh mới có thể đối phó La Tuyên sao, con không tin đâu, nhìn y cũng không giống người có bản lĩnh đó.”Thái Ất Chân Nhân khẽ cười, liếc nhìn Na Tra, thấp giọng nói: “Phụ thân ngươi đương nhiên không đánh lại La Tuyên, nhưng phụ thân ngươi trong tay có một kiện pháp bảo tên là Linh Lung Bảo Tháp, bảo tháp này có thể đối phó La Tuyên.”Na Tra nghe vậy, mắt lập tức sáng lên, cười tủm tỉm nhìn Thái Ất Chân Nhân nói: “Thì ra là

vậy, đã như vậy, vậy thì con chỉ cần lấy đi bảo vật là được, cần gì phải cầu xin y.

Xem thái độ của y đi, vì Trụ Vương kia, ngay cả sống chết của con trai cũng không quan tâm, làm sao có thể giúp đỡ Tây Kỳ chúng ta chứ.

Nếu là con, chi bằng cướp đi bảo vật của y đi, nói đạo lý căn bản là không thông."Thái Ất Chân Nhân nghe vậy không khỏi lắc đầu, cười nói "Đâu có đơn giản như vậy, nếu thật sự có thể cướp đi thì được, người của Tiệt Giáo chẳng phải đã sớm cướp rồi sao?

Linh Lung Bảo Tháp này không phải cứ cướp là được, chúng ta cướp rồi, nhưng cũng không thể dùng được, vật này chỉ có Lý Tịnh mới có thể dùng."Na Tra nghe vậy không khỏi liếc nhìn người phụ thân bất nghĩa kia, chẳng lẽ tên này có bảo bối như vậy, mà y ở nhà một thời gian cũng không biết chút nào sao?Xem ra, tuy là phụ tử, nhưng Lý Tịnh có những chuyện mà y không biết, phụ tử này cũng chỉ là một danh xưng mà thôi, căn bản không có bất kỳ quan hệ nào.Khoảnh khắc này, Na Tra đối với Lý Tịnh càng không có thiện cảm.Lúc này, Lý Tịnh đột nhiên mở miệng nói: "Không biết Thái Ất Chân Nhân đến nhà ta có chuyện gì?"Thái Ất Chân Nhân khẽ cười, có chút ngượng ngùng ho khan vài tiếng, che giấu sự khó xử, kỳ thực đến đây làm gì, mọi người đều trong lòng hiểu rõ.Nhưng muốn Thái Ất Chân Nhân mở miệng nói ra, thì thật sự có chút khó xử.Lý Tịnh dù sao cũng là người của triều Thương, muốn y đi Tây Kỳ làm việc, quả thực có chút không hợp lý.

Hơn nữa, Lý Tịnh một khi giúp Tây Kỳ, tương đương với mưu phản, đến lúc đó sẽ liên lụy đến cả gia đình họ Lý.Nhưng Lý Tịnh đã hỏi, Thái Ất Chân Nhân cũng không thể không trả lời.Chỉ là, nên trả lời như thế nào, cần phải suy nghĩ kỹ, không thể tùy tiện nói ra.Trầm mặc một lát, Thái Ất Chân Nhân nhìn Lý Tịnh nói: "Lý tướng quân, ta

hỏi ngài, ngài cảm thấy triều Thương hiện tại như thế nào?"Lý Tịnh liếc nhìn Thái Ất Chân Nhân, biết Thái Ất Chân Nhân sẽ nói gì, không ngoài những chuyện vì thiên hạ bá tánh tạo phúc, nói trắng ra là muốn hiểu rõ đạo lý, động lòng bởi tình cảm, để y quy thuận Tây Kỳ, giúp đỡ Tây Kỳ làm việc mà thôi.Lý Tịnh bất đắc dĩ thở dài một hơi, thản nhiên nói: "Hiện tại triều Thương quả thực không như trước đây, nhưng ta tin tưởng, có Văn Thái Sư và chư vị đại thần ở đó, nhất định có thể thay đổi được tình cảnh khó khăn trước mắt."Thái Ất Chân Nhân lắc đầu, thản nhiên nói: "Lý tướng quân, ngài tự lừa dối mình rồi, tình hình hiện tại của triều Thương ngài hẳn phải hiểu rõ hơn ta.

Mấy vị trọng thần bị Trụ Vương xử tử, những vị đó đều là cột nhà của quốc gia, nhưng đáng tiếc vì một câu nói của Trụ Vương, đã bị tàn nhẫn sát hại.

Hiện tại trong số đại thần triều Thương, phần lớn đều là những kẻ tiểu nhân gian trá mà thôi, đâu có mấy vị năng thần?"Lý Tịnh trầm mặc không nói, biết lời của Thái Ất Chân Nhân nói không sai.Lúc này, Thái Ất Chân Nhân tiếp tục nói: "Ba người con của ngài sớm đã trở thành tướng lĩnh Tây Kỳ, chuyện này thiên hạ đều biết.

Trụ Vương sao có thể bỏ qua.

Ngay cả những đại thần trước đó bị Trụ Vương sát hại, một lòng trung thành với triều Thương, cũng không thoát khỏi vận mệnh bị giết, huống hồ ngài hiện tại trong tình huống như thế này."Lý tướng quân, ngài không vì bản thân, cũng nên vì gia đình, một khi Trụ Vương nổi giận, gia đình của ngài há không bị liên lụy sao.

Hơn nữa, Trụ Vương tàn bạo, ngài nếu ủng hộ Tây Kỳ chúng ta, là thuận theo đạo trời, đây là vì thiên hạ chúng sinh tạo phúc."Lý Tịnh trầm mặc không nói, kỳ thực y hiện tại càng thắc mắc tại sao Thái Ất Chân Nhân và mấy đứa trẻ lại đột nhiên bảo y quy hàng, trong đó chắc

chắn có nguyên nhân.Na Tra và vài người đã ở Tây Kỳ không phải một hai ngày, nếu thật sự có ý định đó, thì sớm đã nói với họ rồi, đã đi bao nhiêu thời gian rồi, đột nhiên lại nói với họ, há không phải rất kỳ lạ sao.Thấy Lý Tịnh không nói gì, Thái Ất Chân Nhân nhìn Kim Tra và Mộc Tra ở không xa, ra hiệu cho hai người khuyên phụ thân vài câu.Còn về Na Tra, Thái Ất Chân Nhân cảm thấy không nên nói gì là tốt nhất, Na Tra không nói gì thì có lẽ sẽ tốt hơn một chút, nếu nói ra, có lẽ sẽ phản tác dụng, vốn dĩ Lý Tịnh có thể bằng lòng quy thuận Tây Kỳ, nhưng một khi Na Tra mở miệng, có lẽ Lý Tịnh sẽ không bằng lòng nữa.Cặp phụ tử này có thể nói là kẻ thù kiếp trước vậy, nếu không kiếp này sẽ không bất hòa đến mức như vậy.Tình phụ tử cũng có thể cắt đứt, nhưng không phải ai cũng có thể làm được.Lúc này, Kim Tra và Mộc Tra cũng khuyên Lý Tịnh, lời của hai người họ và Thái Ất Chân Nhân nói gần như tương tự, đều là những lời vì thiên hạ bá tánh các loại, đương nhiên, cộng thêm một chút tình phụ tử, Lý Tịnh thật sự bị nói có chút do dự.Lúc này, Nhị Nương vốn ít nói đột nhiên cười lạnh, hỏi: “Ngài nói hay thật đấy, bảo ta vì thiên hạ bá tánh mạo hiểm, vậy ta phải làm sao?

Lẽ nào vì thiên hạ bá tánh, ta phải chết sao?”Thái Ất Chân Nhân khẽ cười, nhìn Nhị Nương nói: “Không đến mức nghiêm trọng như vậy, chỉ là muốn ngài quy thuận Tây Kỳ mà thôi, không đến mức sinh tử.”Nhị Nương bĩu môi, lạnh mặt nói: “Không đến mức sao, ta nếu quy thuộc về Tây Kỳ, Trụ Vương có thể bỏ qua cho ta sao?

“Ngươi biết Trụ Vương có bao nhiêu tai mắt xung quanh ta không?

Bề ngoài ta có vẻ vô sự, nhưng chỉ cần ta rời khỏi Trần Đường Quan, ta sẽ bị đại quân Trụ Vương truy sát.” “Ha ha, chỉ cần nguyện ý, ta tự nhiên có thể bảo đảm các ngươi an toàn vô sự rời khỏi Triều Ca thành.” Thái Ất Chân Nhân vuốt chòm râu, nhìn Nhị Nương.

Thái Ất Chân Nhân biết Nhị Nương tham phú quý, hiện giờ đã khiến Lý Tĩnh có chút động lòng, nếu cho thêm một chút lợi ích nữa, mọi việc xem ra không khó lắm, nhưng trước tiên phải khiến Nhị Nương hài lòng.

Bởi vì Thái Ất Chân Nhân phát hiện, lời của Nhị Nương trong lòng Lý Tĩnh có trọng lượng, nếu có thể thuyết phục được Nhị Nương, vậy thì việc thuyết phục Lý Tĩnh sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Việc thuyết phục Nhị Nương thực ra cũng dễ, không phải tham vinh hoa phú quý sao, vậy thì cho nàng một chút phú quý là được.

Thế là, Thái Ất Chân Nhân cười nói: "Vấn đề an toàn chư vị không cần lo lắng, ta có thể bảo đảm đưa các ngươi an toàn hộ tống đến Tây Kỳ.

Đến Tây Kỳ rồi, Lý tướng quân sẽ là Hộ quốc tướng quân của Tây Kỳ, Nhị Nương ngài là Hộ quốc phu nhân, đều là trọng thần của Tây Kỳ ta." Hộ quốc phu nhân?

Bốn chữ này khiến Nhị Nương động lòng kịch liệt, chỉ trong khoảnh khắc, nàng đã đồng ý, không màng đến tâm tư của Lý Tĩnh.

Nhị Nương nhìn Lý Tĩnh, cẩn thận nói: "Tướng quân, thiếp thấy chi bằng chúng ta đi Tây Kỳ đi.

Hiện tại triều đình đối xử với chúng ta thế nào chàng thực ra đã rõ, tuy rằng chưa động đến chúng ta, nhưng lại giám thị chúng ta, rõ ràng không hề an tâm, hiện tại còn không cho phép rời Trần Đường Quan, chỉ cần chúng ta rời đi, Trụ Vương tuyệt đối sẽ không buông tha.

Hơn nữa, tổng không thể để cha con cốt nhục tương tàn chứ?" Lý Tĩnh trầm mặc một lúc lâu.

Thực ra, trong lòng Lý Tĩnh có chút không cam tâm, nhưng hiện tại cũng không còn cách nào khác.

Con của y hiện tại đều ở Tây Kỳ, Trụ Vương lại không tin nhiệm y, nếu không quy phục Tây Kỳ, y cũng không có nơi nào để đi.

Nếu Trụ Vương tin nhiệm y, Lý Tĩnh thật sự không muốn quy thuận Tây Kỳ, đáng tiếc Trụ Vương căn bản không tin, đã bố trí nhân thủ xung quanh phủ đệ, chỉ cần sơ suất làm sai một chút việc, có lẽ sẽ là kết cục bị tru di cửu tộc.

Chương 368

Để bảo vệ thê nhi lão nhỏ, Lý Tĩnh cũng chỉ có thể đồng ý.

Những lời này của Lý Tĩnh, trên không trung Tam Tiêu tỷ muội đã nghe rõ mồn một.

Bích Tiêu nhìn Vân Tiêu, thần sắc lập tức âm trầm xuống: "Tỷ tỷ, xem ra Lý Tĩnh này muốn đi Tây Kỳ, chúng ta xuống giết y đi." Vân Tiêu lắc đầu, cũng không vội ra tay, trầm tư nói: "Tạm thời không vội, y chắc sẽ không rời đi ngay lập tức, cũng cần chuẩn bị một phen.

Theo muội thấy, chi bằng trước tiên kể chuyện này cho Thân Công Báo, để y kể chuyện này cho Trụ Vương.

Nếu Trụ Vương có thể ngăn được Lý Tĩnh, chúng ta không cần ra tay, nếu y không ngăn được, chúng ta ra tay cũng không muộn." Bích Tiêu trợn trắng mắt, khó hiểu nhìn tỷ tỷ, bất mãn nói: "Tỷ tỷ, hà tất phải phiền phức như vậy, chúng ta đi trực tiếp giết Lý Tĩnh không phải được rồi sao, cần gì phải tìm Thân Công Báo, muội nhìn thấy Thân Công Báo là thấy phiền." Vân Tiêu khẽ cười, thản nhiên nói: "Chúng ta có thể không ra tay thì không ra tay, chúng ta mà ra tay, người của Xiển giáo tự nhiên cũng sẽ ra tay.

Hơn nữa, chuyện trên thế gian sớm đã có định số, cái gọi là nhân quả tuần hoàn, có một số chuyện không cần chúng ta ra mặt, có lẽ có thể có những hậu quả không ngờ." Bích Tiêu gật đầu, nhìn Vân Tiêu nói: "Vậy tỷ tỷ, ai đi nói với Thân Công Báo đây?" Vân Tiêu nhìn Quỳnh Tiêu nói: "Quỳnh Tiêu, muội đi nói chuyện này cho Thân Công Báo.

Nhanh đi nhanh về, đừng nói chuyện gì khác với y, cũng đừng nghe y.

Kẻ này xảo quyệt, tuy rằng cũng là người của Tiệt giáo ta, nhưng một bụng toàn nước bẩn, chúng ta tốt nhất nên ít tiếp xúc với y, cẩn thận bị y hãm hại." Bích Tiêu gật đầu, cũng rất ghét Thân Công Báo.

Nói về Thân Công Báo này, thực ra y quen biết không ít đệ tử Tiệt giáo, nhưng những đệ tử mà y quen biết cơ bản đều là đệ tử đời thứ ba, còn những đệ tử tu luyện trên Kim Ngao Đảo thì Thân Công Báo quen biết ít, hoặc có quen biết cũng chỉ là duyên gặp mặt, không thể nói là có giao tình.

Cho nên, khi kẻ này đi cầu cứu binh cũng chỉ có thể tìm một số đệ tử đời thứ ba, nhưng đệ tử đời thứ ba cũng vô cùng lợi hại, đã gây ra không ít tổn hại cho Xiển giáo.

Bởi vì Thân Công Báo quen biết không ít đệ tử đời thứ ba, cho nên đã liên lụy đến đệ tử đời thứ hai và một số nhân viên cốt lõi của Tiệt giáo.

May mắn thay, những năm này Thông Thiên đặc biệt chú ý đến phẩm tính của đệ tử, cho nên cho dù bảng Phong Thần đã mở ra, những đệ tử chính yếu thực sự đều không có thương vong, không giống như Tam Tiêu nương nương.

Cho đến tận ngày nay, Thông Thiên mới cho các nàng các loại pháp bảo, để bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện.

Ngay cả khi Thánh Nhân ra tay, các nàng cũng có thể nhờ khối ngọc bội mà bảo toàn tính mạng, khối ngọc bội này chỉ cần gặp nguy hiểm, Thông Thiên có thể cảm tri, có thể trong khoảnh khắc xuất hiện trước mặt Tam Tiêu.

Thân Công Báo hiện tại đang ở trong Triều Ca thành.

Vì chiến sự hiện tại không tệ, nên Thân Công Báo cũng có thể nghỉ ngơi vài ngày, nhưng kẻ này chưa bao giờ nhàn rỗi, ngày ngày dán cáo

thị trước cửa phủ đệ, mời gọi các loại kỳ nhân dị sĩ đến giúp đỡ.

Đừng nói, thật sự có không ít người tìm Thân Công Báo, nguyện ý vì Thương triều mà hiệu lực.

Hôm nay Thân Công Báo nhàn rỗi vô sự, đang nheo mắt suy tư về chuyện bên Tây Kỳ, hiện tại Tây Kỳ chín công không hạ được, y cũng có chút sốt ruột.

Thân Công Báo cũng biết, đám người Xiển giáo kia khẳng định đang tìm cách, chẳng qua tu vi của y không đủ, tuy rằng cũng có thể thôi diễn thiên cơ, nhìn ra một số manh mối, nhưng đạo hạnh quá nông cạn, còn yếu hơn cả Khương Tử Nha, tự nhiên không thể thôi diễn ra được điều gì.

Không lâu trước đó, y dùng mai rùa lợi dụng Bát Quái Tiên Thiên chi thuật, mới thôi diễn ra gần đây trong Triều Ca thành có thể sẽ xảy ra chuyện, nhưng cụ thể là chuyện gì thì y cũng không biết.

Khi Thân Công Báo nhắm mắt dưỡng thần, suy nghĩ vấn đề.

Trước mặt y đột nhiên xuất hiện một cô gái, cô gái này không trung xuất hiện trên mặt đất, vô cùng quỷ dị, nhưng dung mạo lại phi thường xinh đẹp.

Thân Công Báo không hề phát hiện có người bên cạnh, vẫn nhắm mắt.

Một trận gió nhẹ thổi qua, Thân Công Báo đột nhiên cảm thấy một trận kỳ hương theo gió bay đến, mạnh mẽ mở mắt ra, nhìn thấy có một người trước mặt.

Thân Công Báo sợ hãi giật mình, tưởng có người ám sát mình, suýt nữa bị dọa chết.

Nhưng y không như người khác lớn tiếng la hét, nhanh chóng bình tĩnh lại, sau đó dùng ánh mắt vô cùng hiếu kỳ nhìn chằm chằm người

phụ nữ trước mặt, hỏi: "Cô nương là ai?" "Ngươi không nhận ra ta sao?" Bích Tiêu nhíu nhíu mày, vừa gặp mặt Thân Công Báo, mà kẻ này lại quên mất mình, thật đáng chết.

Thân Công Báo vừa nghe câu nói đó, đột nhiên phát hiện người phụ nữ này dường như không phải sát thủ, mới dám ngẩng đầu cẩn thận nhìn người phụ nữ này.

Vừa nhìn, Thân Công Báo suýt nữa quỳ xuống đất, hóa ra là Bích Tiêu nương nương trong Tam Tiêu nương nương.

"Ôi Bích Tiêu nương nương, thật xin lỗi thật xin lỗi, vừa rồi tiểu nhân không dám nhìn ngài, cho nên không nhận ra." Nghe Thân Công Báo nói, Bích Tiêu gật đầu, sau đó lạnh mặt nhìn y một cái, thản nhiên nói: "Ta đến để nói cho ngươi một chuyện, Thái Ất Chân Nhân và Na Tra mấy người hiện đang ở phủ đệ Lý Tĩnh, đã thuyết phục Lý Tĩnh quy phục Tây Kỳ." "Mẹ kiếp, ta sớm đã thấy Lý Tĩnh này có hai lòng, chẳng qua Văn Thái Sư vẫn luôn giúp y nói đỡ, ta không có cách nào mà thôi, bây giờ tự tìm đường chết, thì không thể trách ta." Thân Công Báo mặt âm trầm, nhìn Bích Tiêu một cái, khẽ nói: "Vậy Bích Tiêu nương nương, ngài một mình đến đây sao?

Ngài đến đây không có việc gì sao?" "Ngươi đến đây làm gì thì đừng quản, làm tốt việc của ngươi là được.

Đúng rồi, Lý Tĩnh này có thể đối phó La Tuyên, cho nên tuyệt đối không thể để y đi Tây Kỳ." Nói xong những lời này, Bích Tiêu cũng không nhìn Thân Công Báo một cái, liền xoay người rời đi.

Thân Công Báo nghe nói Lý Tĩnh có thể đối phó La Tuyên, lập tức có chút kinh ngạc, trách không được Đoàn Trinh trước đó thôi diễn ra trong Triều Ca thành có chuyện xảy ra, hóa ra là chuyện này.

Chương 369

Đã Lý Tĩnh có thể đối phó La Tuyên, vậy thì cũng không thể để Lý Tĩnh rời đi.

Thân Công Báo nghĩ rồi, liền đi kể chuyện này cho Trụ Vương.

Trụ Vương nghe xong nổi trận lôi đình, lập tức lệnh cho Công Báo đi xử lý chuyện này.

Thân Công Báo rời hoàng cung, lệnh cho binh sĩ phong tỏa cửa thành, sau đó dẫn người bao vây phủ đệ Lý Tĩnh.

Để ngăn Lý Tĩnh sử dụng tiên thuật bỏ trốn, Thân Công Báo đặc biệt lệnh cho người bố trí trận Thiên La Địa Võng xung quanh phủ đệ Lý Tĩnh, bất kể sử dụng tiên thuật gì cũng khó mà rời đi.

Các loại độn hình chi thuật càng không thể thi triển, tóm lại chỉ có thể như người thường mà đi ra ngoài, ngoài ra không còn cách nào khác.

Trên đám mây, Vân Tiêu nhìn trận pháp mà Thân Công Báo cho người bố trí, không khỏi tấm tắc khen ngợi: "Lợi hại nha, không ngờ thủ hạ của Thân Công Báo này lại có nhân tài như vậy, lại có thể bố trí ra loại trận pháp này, thật sự khiến ta phải nhìn y bằng con mắt khác." Bích Tiêu cũng gật đầu, cười nói: "Hì hì, kẻ này tuy đáng ghét, nhưng cũng có chút bản lĩnh, tuy trong đầu toàn ý xấu, không thông minh, nhưng người bình thường thật sự không đấu lại y.

Bây giờ có trận pháp này, Lý Tĩnh muốn rời đi thật khó khăn." Quỳnh Tiêu chớp chớp mắt, cười hì hì nói: "Hì hì, nếu Thân Công Báo có thể giữ Lý Tĩnh lại, vậy chúng ta có giết Lý Tĩnh không?

Nếu kẻ này có thể giết Lý Tĩnh, vậy chúng ta không phải chạy một

chuyến vô ích sao?" Nghe lời Quỳnh Tiêu nói, hai người kia đều mỉm cười, có chút không biết nên nói gì.

Vân Tiêu nhìn Quỳnh Tiêu, cười nói: "A nha, cách nhìn của đệ khác với người khác a.

Lý Tĩnh chết trong tay ai không quan trọng, quan trọng là y chết là được, nhiệm vụ của chúng ta là khiến y chết, cho nên chỉ cần y chết là việc của chúng ta hoàn thành, những chuyện khác không liên quan đến chúng ta, chúng ta cũng cố gắng đừng can dự." Bích Tiêu gật đầu, sau đó nói: "Trận pháp này không tệ, nhưng theo thực lực hiện tại mà xem, nếu đối phương muốn cường công, mấy người Thân Công Báo e rằng không giữ được.

Hơn nữa, bên Xiển giáo khẳng định sẽ có người tiếp ứng." Vân Tiêu gật đầu, cười nói: "Đương nhiên rồi, đó cũng là lý do ta ở đây, thật sự không được thì chúng ta nên ra tay.

Đến lúc đó, chúng ta vừa ra tay, nhiệm vụ hàng đầu là giết Lý Tĩnh, những chuyện khác đều không cần quản.

Chỉ cần giết Lý Tĩnh, chúng ta lập tức rút lui, trực tiếp về Kim Ngao Đảo, không được dừng lại bất cứ nơi nào." Tam Tiêu tỷ muội thương lượng mọi việc, bên dưới phủ đệ, trong nhà Lý Tĩnh cũng loạn thành một mảnh, không những nhà Lý Tĩnh loạn thành một mảnh, mà cả Trần Đường Quan đều loạn thành một mảnh, vì mọi người đều biết tin Lý Tĩnh muốn đầu quân Tây Kỳ.

Tin tức này vừa ra, bách tính tự nhiên sợ hãi.

Mọi người đều biết Trụ Vương vô cùng tàn bạo, Lý Tĩnh đầu quân Tây Kỳ, vậy những bách tính này phải làm sao, nếu Trụ Vương nổi giận mà giận lây sang họ, vậy thì xui xẻo rồi.

Cho nên, hiện tại lòng người hoang mang, thậm chí có người còn

không muốn Lý Tĩnh rời đi, thậm chí có người còn hy vọng Lý Tĩnh chết tại đây, như vậy Trụ Vương sẽ không giận lây sang người Trần Đường Quan nữa.

Trong phủ đệ, Lý Tĩnh sốt ruột đi vòng quanh, đi một lúc lâu, cuối cùng không nhịn được nhìn về phía Thái Ất Chân Nhân: "Chân nhân, người không thể an toàn vô sự đưa ta rời đi sao, bây giờ phải làm sao đây.

Ta bây giờ không cầu người có thể an toàn rời đi, có thể nào trước tiên đưa ta ra khỏi Triều Ca không?" Thái Ất Chân Nhân có chút lúng túng, thật sự không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, vốn dĩ đã làm rất bí mật rồi, lại bị người khác phát hiện.

Hơn nữa, cũng không biết Thân Công Báo lại tìm đâu ra cao thủ, lại bố trí một trận Thiên La Địa Võng, khiến y căn bản không thể dùng pháp thuật rời đi, điều này thật sự khiến y bất lực nhất.

Bây giờ Lý Tĩnh hỏi, Thái Ất Chân Nhân chỉ có thể bất đắc dĩ giải thích: "Lý tướng quân, bần đạo đã sơ suất, nhưng ngài yên tâm, bần đạo có thể bảo đảm chư vị an toàn, bần đạo cũng sẽ đưa ngài an toàn đến Tây Kỳ." Đang nói chuyện, một gia đinh vội vàng chạy từ bên ngoài vào, "Tướng quân, Thân Công Báo đại nhân muốn gặp ngài, hiện tại đang dẫn người xông vào rồi." Gia đinh này vừa nói xong, Thân Công Báo dẫn bốn người đã đến trước mặt Lý Tĩnh.

Thân Công Báo nhìn mấy người một cái, khẽ cười hòa nhã nói: "Lý Tĩnh tướng quân, đã lâu không gặp.

Nghe nói phủ đệ có khách quý, ta đặc biệt đến xem, không phải không hoan nghênh chứ?" "Hoan nghênh hoan nghênh." Lý Tĩnh cười hì hì nói, sau đó mời Thân Công Báo ngồi vào chỗ, tuy rằng có một số chuyện mọi người đều biết rõ trong lòng, nhưng hiện tại những chuyện này chưa bại lộ, cho nên mọi người ngồi xuống làm bộ bề

ngoài, đối với đối phương đều rất khách khí.

Mọi người nhìn Thân Công Báo, trong lòng thực ra đều có chút lo lắng.

Thân Công Báo này không phải hạng tốt lành gì, đến đây tự nhiên không có ý tốt.

Thân Công Báo ngồi xuống sau, cười nhìn Lý Tĩnh, thở dài nói: "Ôi Lý tướng quân, làm việc trước tiên phải rõ hậu quả, ngài ngài muốn một đi không trở lại, vậy bách tính Trần Đường Quan phải làm sao.

Cái tính khí của Trụ Vương chúng ta ngài cũng không phải không biết, ngài mà làm thế, vậy thì xui xẻo là những bách tính đó." Lý Tĩnh nghe vậy sắc mặt biến đổi, thật sự y chưa từng nghĩ đến mối quan hệ này.

Nếu y một đi không trở lại, vậy Trụ Vương thật sự có khả năng sẽ giận lây sang bách tính.

Điều khiến Lý Tĩnh lo lắng nhất, là Lý gia ở Trần Đường Quan đã có trăm năm cơ nghiệp, địa vị trong bách tính cũng siêu nhiên, y có thể nói là thần hộ mệnh của Trần Đường Quan, hiện tại đặc biệt kẻ hộ thân này lại muốn vứt bỏ bách tính không màng, chuyện này thật sự đã trái với tổ huấn.

Sắc mặt Lý Tĩnh có chút tái nhợt, thật sự y chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Thấy Lý Tĩnh đột nhiên do dự, Thái Ất Chân Nhân lạnh mặt nói: "Lý tướng quân, sự việc đã đến nước này, ở lại cũng không thể thay đổi được gì.

Trụ Vương là một hôn quân, nhưng có hôn dung vô đạo đến mấy, chẳng lẽ lại muốn lấy người Trần Đường Quan báo thù không thành,

điều đó không thể nào." Thân Công Báo nhếch mép, cười nói: "Có thể hay không ta không biết, nhưng ta nghĩ Lý tướng quân nên biết tính khí của Trụ Vương, tính cách của kẻ đó nên biết.

Chương 370

"Lý Tĩnh trong lòng trầm xuống, tính cách của Trụ Vương quá tàn bạo, y biết thủ đoạn của Thân Công Báo và mấy gian thần đó, nếu y rời đi trong hận thù, mấy gian thần đó cộng thêm Trụ Vương, bách tính Trần Đường Quan sẽ chịu đủ hình pháp.

"Lý tướng quân, Lý gia ở Trần Đường Quan được dân chúng yêu mến thế nào ngài tự rõ trong lòng, Kim Tra, Mộc Tra mấy tiểu oa nhi cũng nên hiểu rõ, nhưng hiện tại các ngươi ra ngoài nghe ngóng thử, xem mọi người đều nói gì." Thân Công Báo nhìn mấy người, thấy không ai lên tiếng, cũng mỉm cười, nhìn vẻ mặt khó coi của mấy người, biết chắc đã nghe thấy tiếng oán thán của bách tính bên ngoài.

Thế là, Thân Công Báo tựa hồ lại lần nữa nhìn lên bầu trời, lạnh lùng nói: "Hơn nữa, các ngươi thật sự nghĩ có thể tùy tiện rời đi sao, đây là Tây Kỳ, không phải muốn đi đâu thì đi.

Đừng tưởng rằng có Xiển giáo chống lưng mà có thể làm càn, cũng không phải một mình các ngươi có Xiển giáo giúp đỡ, chẳng lẽ ta không có người giúp đỡ sao?" Sau khi Thân Công Báo nói xong mấy câu đó, sắc mặt của người nhà Lý Tĩnh đều thay đổi, đương nhiên không bao gồm Na Tra và Thái Ất Chân Nhân mấy người.

Một lúc sau, Nhị Nương nhìn Thân Công Báo, có chút chột dạ nói: "Thân Công Báo đại nhân, vậy ngài nói chúng ta bây giờ phải làm sao đây, chúng ta bây giờ tiến thoái lưỡng nan, không có bất kỳ cách nào a." Thân Công Báo nghe vậy khẽ cười, bình tĩnh nói: "Ha ha, đương nhiên là thành tâm nhận lỗi, thỉnh tội với Trụ Vương rồi.

Có ta ở trước mặt Trụ Vương giúp nói đỡ, có thể bảo đảm trừ Lý Tĩnh ra, những người còn lại trong Lý gia đều miễn khỏi tai họa sát

thân.

Chết một người, có thể bảo vệ cả Trần Đường Quan, mua bán như vậy tìm đâu ra a." Lý Tĩnh nhìn Thân Công Báo, mặc nhiên không nói, nghe ý của Thân Công Báo, hiện tại y chỉ có một con đường chết.

Lý Tĩnh đương nhiên không muốn chết, không một ai nguyện ý chết, tự nhiên y cũng không muốn chết.

Cho nên, y nhìn về phía Thái Ất Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân trước đó đã nói sẽ bảo vệ y an toàn, bây giờ gặp nguy hiểm, vậy Thái Ất Chân Nhân này nên ứng phó thế nào đây?

Thái Ất Chân Nhân cảm nhận được ánh mắt của Lý Tĩnh, thản nhiên mỉm cười nói: "Lý tướng quân đừng vội, ta sẽ bảo vệ ngài an toàn, tự nhiên sẽ bảo vệ ngài an toàn.

Còn về những chuyện khác, không cần lo lắng." Thân Công Báo nhìn Thái Ất Chân Nhân, lạnh mặt cười nói: "Ha ha, được rồi được rồi, ta chỉ làm những việc nên làm.

Bây giờ ta đã nói xong, tiếp theo là lúc các ngươi đưa ra lựa chọn." Nói xong câu đó, Thân Công Báo cười hì hì, chắp tay sau lưng rời khỏi phủ đệ Lý Tĩnh.

Nhìn thấy Thân Công Báo rời đi, Lý Tĩnh và những người khác không khỏi có chút tò mò, Thân Công Báo này thật kỳ lạ, vốn tưởng rằng y sẽ không dễ dàng rời đi, nhưng y chỉ nói mấy câu rồi đi.

Tuy những lời đó đã mang lại áp lực nghiêm trọng cho Lý Tĩnh, nhưng với tính cách của Thân Công Báo trước đây, y cũng không thể dễ dàng buông tha như vậy.

Lý Tĩnh khẽ nhíu mày, trầm tư nói: "Thân Công Báo hôm nay thật sự có chút kỳ lạ, phong cách làm việc có chút khác so với trước đây." Thái Ất Chân Nhân nhìn Lý Tĩnh, kỳ lạ hỏi: "Có gì khác sao?" Thái Ất

Chân Nhân tuy rằng đã giao thiệp với Thân Công Báo vài lần, nhưng y biết Thân Công Báo là kẻ vô cùng âm hiểm xảo trá, còn về hành vi cử chỉ hàng ngày của Thân Công Báo thì y không biết.

Nhưng nhìn Lý Tĩnh thì rõ, Lý Tĩnh dù sao cũng làm quan cùng triều, đối với một số thói quen của Thân Công Báo thì y rõ hơn, theo chuyện hôm nay, chỉ nói mấy câu rồi đi, thật sự có chút bất thường.

Nhưng, khi Thái Ất Chân Nhân hỏi Lý Tĩnh, Lý Tĩnh thực ra cũng không biết nên trả lời thế nào, hoặc cũng không biết nên hình dung sự bất thường của Thân Công Báo ra sao.

Thấy Lý Tĩnh không nói gì, Thái Ất Chân Nhân tưởng Lý Tĩnh không muốn nói, cũng không tiếp tục truy hỏi nữa.

Trong phòng chìm vào im lặng, một lời của Thân Công Báo vừa rồi đã tạo cho mọi người một áp lực lớn.

Nếu y rời đi sau đó Trụ Vương thật sự muốn ra tay với bách tính, thì trách nhiệm đó, trách nhiệm này thật sự y không dám gánh vác.

Đương nhiên rồi, trong số những người giúp đỡ đó, duy chỉ có Nhị Nương là không hề để ý, trong mắt nàng, chỉ cần bản thân nàng tốt là được, còn sinh tử của người khác không liên quan đến nàng.

Thân Công Báo tự nhiên không chỉ nói suông đơn giản như vậy, y cũng có thủ đoạn của mình.

Tìm Lý Tĩnh nói những lời đó, trước tiên là để cảnh cáo y, thứ hai cũng để xem trong nhà Lý Tĩnh có những ai, như vậy mới có thể chuẩn bị một số thứ.

Thứ ba, vì đã nhìn thấy Bích Tiêu, nên y biết trong Tiệt giáo có người đến rồi, cho nên cũng không vội ra tay.

Sau đó, y còn có một kế hoạch táo bạo, đó là lấy phủ đệ Lý Tĩnh làm trung tâm, bố trí một trận Thiên La Địa Võng, đánh đòn nặng nề

vào người của Xiển giáo.

Nhưng kế hoạch này cần tìm một nhóm cao thủ, nhưng với những người Thân Công Báo quen biết, nếu tìm tất cả họ, cũng có thể đối kháng với đệ tử đời thứ ba của Xiển giáo, còn để đối phó với những người như Thái Ất Chân Nhân, xem ra không thể.

Nhưng, Thân Công Báo thật sự không quen biết những người lợi hại hơn, cho nên hiện tại y cũng có chút uất ức.

Cho nên, hiện tại điều khiến Thân Công Báo đau đầu nhất là nên tìm ai giúp đỡ, thực ra tìm Tam Tiêu nương nương là thích hợp nhất, nhưng đáng tiếc y không thân quen với họ, dù có gặp mặt cũng chưa chắc họ đã đồng ý.

Hơn nữa, những người như Tam Tiêu nương nương, xem ra cũng không thèm dùng loại thủ đoạn này.

Cho nên, hiện tại Thân Công Báo chỉ có thể tự mình tìm cách.

Thân Công Báo thực ra trong lòng cũng có kế hoạch, dù sao y cũng là người của Tiệt giáo, vào thời khắc then chốt Vân Tiêu và những người khác sẽ giúp đỡ.

Nếu vậy, y cũng an tâm không ít, cho nên lệnh cho người nhanh chóng bố trí các loại cơ quan cạm bẫy xung quanh phủ đệ Lý Tĩnh, sau đó mời các lộ cao thủ đến giúp đỡ.

Chương 371

Phương pháp mời người của Thân Công Báo đơn giản, tổng cộng có ba cách, một cách là ly gián, đây cũng là cách y giỏi nhất, cách thứ hai là hứa hẹn cho lợi ích, còn cách thứ ba là mời người của Xiển giáo, một nửa số đó chỉ cần mời người của Xiển giáo, cơ bản là dễ mời, còn những người khác thì chưa chắc.

Lúc này, bên trong phủ đệ Lý Tĩnh, lại diễn ra một vòng tranh cãi mới.

Bởi vì sau khi Thân Công Báo nói những lời đó, khiến Lý Tĩnh lại bắt đầu có chút do dự.

Hiện tại, Thái Ất Chân Nhân và mấy người đang khuyên Lý Tĩnh, nhưng rõ ràng lời khuyên của mọi người thiếu tự tin, cũng không còn nói chuyện vì thiên hạ tạo phúc nữa.

Bởi vì một khi Lý Tĩnh rời đi, chắc chắn sẽ khiến bách tính bị liên lụy, cho nên nếu hiện tại lại nói chuyện vì bách tính, sẽ có vẻ hơi lúng túng, cho nên mọi người đều có thể tránh đề tài này.

Na Tra có chút mất kiên nhẫn nhìn Lý Tĩnh, nói: "Lý tướng quân, nam tử hán đại trượng phu, lời đã nói ra phải giữ lời, bây giờ muốn nuốt lời sao?" Lý Tĩnh nhìn Na Tra một cái, sau đó nhìn Thái Ất Chân Nhân: "Thái Ất Chân Nhân, trước đây ngài có thể đưa ta an toàn ra ngoài, nhưng hiện tại lại bị giam cầm tại đây.

Nếu chúng ta đi sớm, ta tuyệt đối sẽ không do dự, có một số chuyện ta cũng bất lực không thể thay đổi.

Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ ta đang ở đây, những lời Thân Công Báo vừa nói ngài cũng đều nghe thấy rồi, nếu ta rời đi, người gặp tai ương chính là bách tính Trần Đường Quan, ta những bách tính

đó ta cũng không thể vứt bỏ a.

Dù cho ta phải chết, ta cũng nên suy nghĩ vì bách tính Trần Đường Quan." Thái Ất Chân Nhân gật đầu, có chút không nói nên lời, vừa rồi y vẫn luôn nói với Lý Tĩnh là phải vì bách tính thiên hạ mà làm, bây giờ bách tính gặp chuyện, thật sự không thể nói những lời đó với Lý Tĩnh nữa.

Thái Ất Chân Nhân nhìn Lý Tĩnh, thản nhiên nói: "Ngài không đi, ngài cam lòng quay về thỉnh tội, ngài nghĩ Trụ Vương sẽ tha cho ngài sao?" Lý Tĩnh lắc đầu không nói gì, xem ý y dường như không nghĩ đến khả năng đó.

Vào lúc này, Lý Tĩnh đột nhiên nói: "Nếu ta chết đi, có thể đổi lấy sự yên bình cho Trần Đường Quan, vậy ta nguyện ý chấp nhận bất kỳ hình phạt nào." Nghe câu nói này, mọi người đều kinh ngạc, không ngờ Lý Tĩnh lại có dũng khí như vậy, khiến mọi người phải nhìn y bằng con mắt khác.

Đặc biệt Na Tra là kinh ngạc nhất, thật không ngờ Lý Tĩnh lại có thể nói ra lời này, mà nhìn Lý Tĩnh thì y không phải là người như vậy, nhưng lại làm ra chuyện này, thật sự khiến Na Tra khó mà lý giải.

Tuy không coi trọng Lý Tĩnh, nhưng những lời vừa rồi của Lý Tĩnh, Na Tra rất phục.

Nghe Lý Tĩnh nói vậy, Na Tra lại không biết nên nói gì, bởi vì Lý Tĩnh đã nói những lời đó rồi, những lời khác không có tác dụng.

Hơn nữa, đối với họ, cũng nên bảo vệ bách tính.

Cho nên, hiện tại để Lý Tĩnh rời Tây Kỳ, trước tiên phải bảo đảm bách tính sẽ không bị liên lụy.

Thực ra chuyện này cũng dễ giải quyết, dù sao Thái Ất Chân Nhân cũng là tiên nhân, làm một số việc đơn giản như không đáng kể,

nhưng tiền đề là Tiệt giáo không nhúng tay vào chuyện này.

Thái Ất Chân Nhân nghĩ rồi, thản nhiên nói: "Lý tướng quân, chuyện bách tính không cần lo lắng, chuyện này ta tự nhiên sẽ xử lý ổn thỏa, đám người Tiệt giáo kia, cũng không thể nhìn Trụ Vương làm càn." Lý Tĩnh bất trí khả phủ gật đầu, sau đó hỏi: "Nếu vậy, vậy bây giờ chúng ta có thể rời đi không?" Lý Tĩnh thực ra hiểu rõ, đừng nhìn hiện tại Thái Ất Chân Nhân vẫn giữ bình tĩnh, nhưng tình hình trước mắt thực ra không mấy lạc quan.

Thân Công Báo không dễ đối phó như vậy, người ta hiện tại đã bao vây phủ đệ, nếu Thái Ất Chân Nhân thật sự có bản lĩnh đưa y đi, thì đã đi từ sớm rồi, hà tất phải tiếp tục ở lại đây.

Đã hiện tại chưa đi, vậy chứng tỏ hiện tại Thái Ất Chân Nhân cũng không nắm chắc.

Thái Ất Chân Nhân thật sự không nắm chắc, nếu không làm sao có thể tiếp tục ở lại chứ.

Hiện tại, thời gian lưu lại càng lâu, nguy hiểm sẽ càng tăng, nhưng Thái Ất Chân Nhân cũng không có cách nào, hiện tại chỉ có thể đợi một chút, xem có ai giúp đỡ không.

Nếu có người giúp đỡ, thì tốt rồi.

Nếu không có ai giúp đỡ, vậy thì chỉ có thể liều, nhưng như vậy nguy hiểm lớn, cũng không biết Thân Công Báo đã chuẩn bị những gì, cho nên không dám hành động mạo hiểm.

Nhưng mà, hiện tại y đã cầu cứu mấy lần, nhưng vẫn không có ai giúp, cho nên Thái Ất Chân Nhân định xông thẳng ra ngoài.

Với bản lĩnh của y cộng thêm Na Tra mấy người.

Việc xông ra ngoài chắc không vấn đề gì.

Vấn đề hiện tại, nếu xông ra ngoài, nhất định sẽ gặp bách tính bên ngoài, nếu bách tính ngăn cản thì phải làm sao đây?

Thái Ất Chân Nhân biết tính cách của những phàm nhân đó, liên quan đến sinh tử của họ, e rằng sẽ không để Lý Tĩnh dễ dàng rời đi.

Đến lúc đó bách tính nói mấy câu, không chừng sẽ làm Lý Tĩnh động lòng, khiến y ở lại.

Trên đám mây, Tam Tiêu tỷ muội Vân Tiêu nhìn tình hình trong phủ đệ, cười hì hì nói chuyện.

Ba người thực ra đối với nhiệm vụ cấp thấp này đều có chút không coi trọng, với thế lực của họ vốn dĩ mạnh, muốn ngăn cản Lý Tĩnh dễ dàng, giết Lý Tĩnh càng dễ hơn.

Chương 372

Đừng nói đến một Thái Ất Chân Nhân, ngay cả mười hai Kim Tiên của Xiển giáo đến, cũng không phải đối thủ của họ.

Lúc này, Quỳnh Tiêu đột nhiên nói: "Muội thấy Thân Công Báo này dường như có ý đồ lớn, theo muội thấy, kẻ này chắc đang bố trí một số cạm bẫy ở đây, muốn bắt Xiển giáo một mẻ, nhưng đáng tiếc những người thủ hạ của y thực lực không ra sao.

Hì hì, chúng ta có nên giúp một tay không?" Vân Tiêu nghe vậy, lập tức lắc đầu, nói: "Không được, sư tôn trước đây lệnh chúng ta ngăn cản Lý Tĩnh, nhưng không có lệnh chúng ta làm chuyện này, vạn nhất xảy ra sai sót, chúng ta ăn nói sao với sư tôn?" Tính tình của Vân Tiêu vô cùng trầm ổn, Thông Thiên lệnh làm gì thì làm, những việc Thông Thiên không lệnh làm, nàng cũng sẽ không làm.

Dù sao cũng nghiêm khắc tuân theo mệnh lệnh của Thông Thiên mà hành sự.

Bích Tiêu chớp chớp mắt, cười hì hì nói: "Tỷ tỷ, sư tôn không lệnh chúng ta làm chuyện khác, nhưng cũng không cấm chúng ta làm chuyện khác a, muội thấy đây là một cơ hội tốt, chúng ta giúp Thân Công Báo cũng không sao.

Hơn nữa, đối phó Xiển giáo chẳng phải là giúp sư tôn sao, sư tôn sẽ không trách chúng ta." Vân Tiêu lắc đầu, kiên quyết nói: "Không được, sư tôn trước nay đều có kế hoạch, việc Thân Công Báo làm không liên quan đến chúng ta, bởi vì y không phải người của Kim Ngao Đảo chúng ta, y làm chuyện gì cuối cùng cũng sẽ không ảnh hưởng đến sư tôn.

Nhưng chúng ta thì khác, hai đệ phải biết thân phận của chúng ta,

chúng ta là đệ tử thân truyền của sư tôn, những việc chúng ta làm sẽ ảnh hưởng đến sư tôn, chúng ta không vì gì khác, vì không muốn gây phiền phức cho sư tôn, cũng không thể tự ý hành động.

Nếu thật sự muốn giúp Thân Công Báo, có thể một người quay về hỏi sư tôn.

Dù sao, ta thấy y nửa ngày cũng sẽ không rời đi, đệ nhanh chóng về nói chuyện với sư tôn, xem ý sư tôn thế nào." Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu nhìn nhau một cái, nghe nói phải quay về nói chuyện với Thông Thiên, hai người lập tức đồng thời lắc đầu, đều không nói gì.

Bây giờ quay về, vạn nhất bên này xảy ra chuyện thì sao.

Hơn nữa, sư tôn chắc chắn đã dặn dò khi đi, lệnh ba người phải luôn ở bên nhau, nếu một người quay về, là không nghe lời sư tôn, đến lúc đó sư tôn nổi giận, thì phiền phức lớn rồi.

Thấy hai người đều không nói gì, Vân Tiêu cười nói: "Hai đệ cũng không cần quá thất vọng, tuy rằng chúng ta không thể giúp Thân Công Báo, nhưng đừng quên chúng ta làm gì cũng có cùng một mục tiêu là Lý Tĩnh." Thái Ất Chân Nhân lại đợi hai ngày sau, không có ai giúp đỡ, cho nên cùng Lý Tĩnh và mấy người thương nghị chuẩn bị ngày mai liều mạng xông ra ngoài.

Lý Tĩnh mặc nhiên không nói, thực ra y không đồng ý, nhưng trong cả gia đình, ngoài y ra, những người khác đều đồng ý, cho nên y cũng không nói gì nữa.

Thái Ất Chân Nhân nghĩ rồi, đối với Na Tra, Kim Tra và Mộc Tra nói: "Ba người các ngươi, phụ trách vấn đề an toàn của người thân, những chuyện còn lại giao cho ta.

Nhiệm vụ của các ngươi là hộ tống Lý Tĩnh về Tây Kỳ, những chuyện khác ta sẽ xử lý." Na Tra và mấy người gật đầu, đều không

nói gì.

Họ cũng biết, lần này thực ra rất nguy hiểm.

Na Tra hiện tại thực ra có chút tức giận, cũng không biết đám người Tây Kỳ kia đang làm gì, chẳng lẽ không biết họ cần người giúp đỡ sao?

Nhưng nghĩ lại, có lẽ y đã hiểu lầm Tây Kỳ, có lẽ người Tây Kỳ đang tiếp ứng trên đường cũng không chừng.

Cách nghĩ này của Na Tra đã sai rồi, thực ra Khương Tử Nha cũng đã cho người đi giúp Na Tra, bởi vì y cũng đã nhận được tin tức, bên Na Tra gặp khó khăn.

Nhưng, tình hình bên Khương Tử Nha không tốt, Văn Thái Sư đã bao vây Tây Kỳ kín như bưng, có La Tuyên cao thủ ở đó, người Tây Kỳ căn bản không thể thoát khỏi tầm mắt của La Tuyên.

Chỉ cần Khương Tử Nha phái người đi giúp Na Tra, sẽ bị La Tuyên dẫn người đến chém giết toàn bộ.

Cho nên, hiện tại bên Tây Kỳ có lòng mà không có lực, chỉ có thể dựa vào Na Tra.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thái Ất Chân Nhân dẫn đầu mọi người xông ra khỏi phủ đệ, và triển khai chiến đấu kịch liệt với người của Thân Công Báo.

Hai bên đánh nhau thảm liệt, có thể nói là địa động sơn dao, nhật nguyệt vô quang.

Thân Công Báo mấy ngày nay đã chuẩn bị không ít, đặc biệt là trong việc đối phó với Thái Ất Chân Nhân thì y đã dốc hết công sức.

Tuy y biết những người thủ hạ này không phải đối thủ của Thái Ất Chân Nhân, nhưng y lại có cách để người khác ngăn cản Thái Ất

Chân Nhân, chỉ cần có thể ngăn được Thái Ất Chân Nhân, sau đó để y ra tay đối phó Lý Tĩnh, thì cũng không phải không thể thành công.

Nhanh chóng, cuộc chiến đã diễn ra.

Thân Công Báo là quân sư, ở phía sau đưa ra ý kiến, nhưng hôm nay thì không được nữa rồi, hôm nay ngay cả y cũng phải đích thân ra trận.

Thân Công Báo mấy ngày nay đã chiêu mộ hơn ba mươi người, những người này đều có chút bản lĩnh, tuy bản lĩnh không lớn, nhưng dù sao số lượng thì nhiều.

Hơn nữa, Thân Công Báo cũng từ Đát Kỷ tìm một số yêu tộc giúp đỡ, tổng số người có hơn năm mươi người.

Trong hơn năm mươi người đó, có hơn hai mươi người đối phó Thái Ất Chân Nhân, những người còn lại thì đối phó Lý Tĩnh.

Vừa khai chiến, Thân Công Báo đã ở thế hạ phong, nhưng y cũng đã giữ chân được Lý Tĩnh, khiến y khó mà tiến thêm một bước.

Chương 373

Hơn nữa, Thân Công Báo còn dẫn theo binh sĩ, những binh sĩ này tuy tác dụng không lớn, nhưng cũng đóng một vai trò nhất định.

Thân Công Báo nhìn tình hình xung quanh, cảm thấy cứ thế này thì không ổn.

Y nhìn một người bên cạnh nói: "Đi đưa những bách tính kia đến đây, không phải Lý Tĩnh đều yêu dân như con sao, ta ngược lại muốn xem y sẽ đối đãi với những bách tính đó như thế nào." Người bên cạnh Thân Công Báo gật đầu, vội vàng rời đi.

Không lâu sau, một đám bách tính dưới sự áp giải đã đến nơi chiến đấu.

Bách tính hoảng loạn nhìn những người đang chiến đấu, sợ hãi tụ tập lại một chỗ.

Lý Tĩnh đang cố gắng xông ra ngoài, khi thấy đột nhiên xuất hiện một đám bách tính, lập tức không đánh nữa.

Thân Công Báo nhìn Lý Tĩnh một cái, sau đó cuối cùng ánh mắt rơi trên người Lý Tĩnh, "Lý Tĩnh, ngươi không phải yêu dân như con sao, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn vứt bỏ bách tính sao?" Hiểu được lời Thân Công Báo nói xong, Lý Tĩnh toàn bộ đều nhìn về phía bách tính ở không xa.

Bách tính cũng nhìn về phía Lý Tĩnh, dường như đều đang chờ đợi Lý Tĩnh trả lời.

Nhìn những bách tính hoảng sợ, Lý Tĩnh mặc nhiên không nói, hiện tại thật sự tiến thoái lưỡng nan, không biết nên làm sao cho tốt.

Tuy y có cái khí phách sẵn sàng hy sinh vì bách tính, nhưng y

không muốn chết như vậy a.

Nhưng nhìn đám bách tính đó, hiện tại y cũng không tiện rời đi.

Lý Tĩnh không nói gì, Thái Ất Chân Nhân nói: "Thân Công Báo, ngươi tác ác đa đoan, sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu, bây giờ ngươi lại dùng bách tính uy hiếp Lý tướng quân, thật vô sỉ đến cực điểm." Thân Công Báo bĩu môi, bình tĩnh lắc đầu nói: "Sai rồi, ta không có ý uy hiếp Lý Tĩnh, ta đưa bách tính đến là để Lý Tĩnh nhìn xem, để y nói chuyện.

Ta ngăn cản y, cũng để Lý Tĩnh nhìn bách tính của y, nghe xem bách tính nói gì.

Nếu Lý Tĩnh nghe xong lời bách tính nói, nguyện ý rời đi, vậy thì ta sẽ thả y đi." Lời của Thân Công Báo tự nhiên không ai tin, tuy không tin, nhưng Lý Tĩnh nguyện ý thử.

Điều quan trọng nhất là, hiện tại y không có bất kỳ cách nào.

Bởi vì hiện tại quyền chủ động, thực ra đều nằm trong tay Thân Công Báo.

Lý Tĩnh nhìn các bách tính, thản nhiên nói: "Chư vị hương thân, mọi người thật sự không bị ép buộc đến đây sao?" Bách tính lắc đầu, chuyện này thật sự không phải Thân Công Báo uy hiếp, họ thật sự muốn nói một số lời với Lý Tĩnh, đương nhiên là có nhiều binh sĩ trước mặt, họ cũng không dám không nói a.

Một lão nhân già cả từ trong đám đông bước ra, nhìn Lý Tĩnh nói: "Lý tướng quân, nghe nói ngài muốn đi Tây Kỳ?" Lý Tĩnh nhìn mọi người một cái, bất đắc dĩ gật đầu.

Lão nhân cũng gật đầu, nhìn một cái vào các bách tính xung quanh, sau đó lại nhìn một cái vào Thân Công Báo, giọng run rẩy nói: "Lý tướng quân, ngài nguyện ý đi đâu ta vốn không nên quản.

Nhưng, ngài mà đi, chúng ta phải làm sao đây.” Lý Tĩnh mặc nhiên không nói.

Lúc này, bách tính bắt đầu bàn tán.

Nghe một người nói: “Lý Tĩnh, y đi, nhưng lại muốn hại chết chúng ta, Trụ Vương mà biết y đi, làm sao có thể tha cho chúng ta.” “A, không thể đi.” “Đúng, không thể đi, y mà đi Trụ Vương sẽ trừng phạt chúng ta.” Bách tính bàn tán xôn xao, đại ý là không muốn Lý Tĩnh đi.

Thực ra, cũng không phải là họ không muốn Lý Tĩnh đi, chỉ là những người này đều bị lời của Thân Công Báo dọa cho sợ hãi.

Thân Công Báo đã nói với những người đó rằng, nếu Lý Tĩnh rời đi, Trụ Vương nổi giận sẽ giận lây sang bách tính, cho nên bách tính sợ hãi.

Nghe lời chỉ trích của bách tính, Lý Tĩnh trầm tư một lúc lâu, sau đó, thản nhiên nói: “Được rồi, ta không đi, nhưng gia đình ta không thể không đi.” Nghe thấy câu nói đó, Thân Công Báo lập tức nói: “Tốt lắm, Lý tướng quân nếu nguyện ý ở lại, ta có thể thả gia đình ngài rời đi.” Thái Ất Chân Nhân nghe vậy lập tức nhíu mày, vội vàng nói: “Không được.” Lần này là để tìm Lý Tĩnh, nếu Lý Tĩnh không đi, vậy việc đưa gia đình y về Tây Kỳ có ích gì?

Nếu là như vậy, thì chi bằng tất cả đều không đi.

Nhưng, xem ra Lý Tĩnh đã quyết tâm, Thái Ất Chân Nhân cũng không có cách nào.

Thái Ất Chân Nhân nghĩ rồi, nhìn Thân Công Báo hận đến nghiến răng nghiến lợi, đều là do kẻ này từ giữa ngăn trở, nếu không thì y đã đưa Lý Tĩnh đi từ sớm rồi.

Thân Công Báo này thật đáng ghét đến cực điểm, tu vi không ra

sao, nhưng ý xấu thì nhiều vô kể, chỉ mấy câu đã giữ Lý Tĩnh lại được.

Thái Ất Chân Nhân nghĩ rồi, đột nhiên nhìn về phía Lý Tĩnh nói: "Lý tướng quân, vậy chúng ta tạm thời không đi nữa, trước tiên quay về thương lượng." Lý Tĩnh gật đầu, theo mọi người lần nữa quay về phủ đệ.

Nhìn thấy Lý Tĩnh và những người khác quay về, Thân Công Báo cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu tiếp tục đánh nữa, y thật sự không có niềm tin sẽ thắng, nhưng vừa rồi nhìn phản ứng của Lý Tĩnh, y nghĩ chắc y sẽ không đi nữa.

Lý Tĩnh và những người khác quay về phủ đệ, từng người một đều ngồi trên ghế một cách chán nản, trầm mặc không nói.

Chương 374

Na Tra nhìn sư phụ một cái, có chút mất kiên nhẫn nói: "Sư phụ, hà tất phải như vậy, chúng ta trước tiên về Tây Kỳ, nhanh chóng đánh bại La Tuyên kia, đến lúc đó chúng ta đánh lại đây, không phải có thể cứu những bách tính kia sao?" Na Tra lại nhìn Nhị Nương một cái, lạnh mặt nói: "Bây giờ có thể cứu những bách tính kia, nhưng rồi lại có ích gì, không phải họ vẫn sống dưới sự thống trị của Trụ Vương, ngày nào cũng phải chịu đựng tiên ngao sao." Lý Tĩnh nhìn con trai mình, cũng dùng giọng điệu lạnh lùng nói: "Con nói không sai, nhưng ta không thể vì ta mà để bách tính gặp nạn.

Chuyện này cứ vậy đi, ngày mai ta và Thân Công Báo đi gặp Trụ Vương, con đưa gia đình ta đi Tây Kỳ đi." Nghe Lý Tĩnh nói vậy, Kim Tra có chút sốt ruột nói: "Không được a, không đưa cha về thì có ích gì.

Lần này con đến đây là để đưa cha về a." Lý Tĩnh nghe lời con trai nói, khẽ nhíu mày, y vẫn luôn không hiểu tại sao Kim Tra đột nhiên lại muốn y quy thuận Tây Kỳ, chuyện này y vẫn luôn nghi ngờ, nhưng vẫn chưa hỏi.

Hiện tại, Lý Tĩnh ngược lại muốn hỏi rồi.

Lý Tĩnh nhìn ba đứa con trai một cái, sau đó ánh mắt nhìn về phía Thái Ất Chân Nhân, hiếu kỳ hỏi: "Ta vẫn luôn có một chuyện không rõ, bây giờ ta ngược lại muốn hỏi, tại sao nhất định phải để ta quy thuận Tây Kỳ, không phải có chuyện gì muốn ta làm sao.

Ta nhớ, mấy đứa con trai ta ở Tây Kỳ cũng lâu rồi, thời gian lâu như vậy đều không có lệnh ta quy thuận Tây Kỳ, bây giờ đột nhiên lệnh ta quy thuận Tây Kỳ, ta thật sự có chút khó lý giải." Thực ra,

Thái Ất Chân Nhân vẫn luôn né tránh đề tài này, thứ nhất không nguyện ý thừa nhận vì không đánh lại La Tuyên, cho nên mới cầu cứu Lý Tĩnh, sau đó cảm thấy mất mặt.

Thứ hai, vì hiện tại mới nói để Lý Tĩnh quy thuận thực ra có chút lúng túng, vì trước đó lâu như vậy đều không tìm Lý Tĩnh, bây giờ vì có chuyện cầu cứu Lý Tĩnh, mới tìm, khiến người ta có một loại cảm giác không tốt.

Chẳng qua, hiện tại Lý Tĩnh đã hỏi ra rồi, thì không thể không trả lời.

Trầm mặc một lúc sau, Thái Ất Chân Nhân thản nhiên nói: "Chuyện là, thời gian trước ta gặp một người tên là La Tuyên.

Người này vô cùng lợi hại, nghe nói chỉ có Linh Lung Bảo Tháp mới có thể chế phục, cho nên ta đến đây.

Một là để Lý tướng quân quy thuận Tây Kỳ ta, vì bách tính thiên hạ tạo phúc.

Hai là, cũng để thỉnh Lý tướng quân ra mặt đối phó La Tuyên." Nghe xong, Lý Tĩnh đột nhiên hiểu ra, hóa ra là muốn y đối phó La Tuyên a.

Lý Tĩnh trong lòng có chút tự giễu, bây giờ y đã hiểu rồi, thực ra việc quy thuận Tây Kỳ không quan trọng, y cũng biết trong Tây Kỳ cao thủ như mây, có lẽ sẽ không thiếu một mình y, nhưng hiện tại lại cần y đối phó La Tuyên.

Nếu không có La Tuyên kia, e rằng người ta cũng sẽ không tìm y.

Thế là, Lý Tĩnh đối với Tây Kỳ lại không có chút hảo cảm nào, nhưng y biết không thể không quy thuận Tây Kỳ, dù sao hiện tại y cũng không thể ở lại Thương triều.

Nhưng vạn bất đắc dĩ, y cũng không muốn chết, cho nên y hy vọng

Thái Ất Chân Nhân có thể tìm ra một cách vẹn toàn, một là có thể khiến bách tính không gặp tai nạn, hai là có thể khiến y bình an rời khỏi nơi này.

Lý Tĩnh nghĩ rồi, nhíu mày nói: "Thì ra là vậy, không biết Thái Ất Chân Nhân hiện tại và sau này có kế sách tốt nào không?" Thái Ất Chân Nhân bất đắc dĩ lắc đầu, y nhìn Lý Tĩnh nói: "Hiện tại không có bất kỳ kế sách tốt nào, tướng quân ngài hiện tại dao động không ngừng, khiến ta khó xử a." Lý Tĩnh gật đầu, y cũng biết vấn đề nằm ở đâu, nếu y không quản chuyện người khác, nhất định muốn về Tây Kỳ, với thế lực của Thái Ất Chân Nhân và mấy người, có lẽ có thể xông thẳng ra ngoài.

"Ôi tướng quân, chúng ta vì bách tính đã làm đủ rồi, chỉ vì bản thân mình, mà hợp thành cảnh này, ngài mà còn không đi, Lý gia trên dưới bao nhiêu người, chẳng lẽ nằm trong lòng bàn tay Trụ Vương, đến lúc đó Lý gia trên dưới sẽ bị tru di cửu tộc mất.

Theo thiếp thấy, chúng ta nhanh chóng đi Tây Kỳ đi, còn về bách tính ở đây, Trụ Vương có hôn dung vô đạo đến mấy, cũng không thể giết hết tất cả mọi người chứ.

Chỉ cần chúng ta nhanh chóng về Tây Kỳ, sau đó đánh bại La Tuyên, đến lúc đó chúng ta lật đổ sự thống trị bạo ngược của Trụ Vương, không phải có thể cứu vớt rồi sao." Lý Tĩnh trầm mặc rất lâu, cuối cùng gật đầu, y không đi gặp Trụ Vương, càng không đi chết, tuy rằng làm như vậy có lẽ sẽ mang lại khổ sở cho bách tính, nhưng hiện tại y chỉ có thể ưu tiên suy nghĩ cho bản thân và gia đình mình, còn người khác thì chỉ có thể xếp sau một chút.

Thấy Lý Tĩnh đã hạ quyết tâm, mọi người đang lo lắng cuối cùng cũng thở phào, nhưng mọi người đều không vui, vì hiện tại thật sự không thể vui nổi.

Thứ nhất, bên ngoài có kẻ địch đang rình rập, sao có thể vui được.

Thứ hai, tuy Lý Tĩnh hiện tại đã hạ quyết tâm muốn đi, nhưng có đi được không, hiện tại cũng không phải muốn đi là đi được.

Thứ ba, Lý Tĩnh thật sự về Tây Kỳ, có đánh lại được La Tuyên không lại là chuyện khác.

Cuối cùng, điều khiến Thái Ất Chân Nhân và Na Tra mấy người lo lắng nhất là, hiện tại xuất hiện chỉ có một mình Thân Công Báo, và một số tán tu y chiêu mộ.

Những người của Tiệt giáo kia chưa xuất hiện.

Thái Ất Chân Nhân và mấy người đều cảm thấy Tiệt giáo chắc chắn sẽ xuất hiện ngăn cản, chỉ là không biết tại sao hiện tại lại chưa xuất hiện.

Nhưng, hiện tại những người của Tiệt giáo kia có xuất hiện hay không tạm thời không quan trọng, chỉ một mình Thân Công Báo, đã ngăn cản được họ, có xông ra ngoài được không lại là chuyện khác.

Khi Thái Ất Chân Nhân đang suy nghĩ ngày mai nên nhanh chóng rời đi thế nào, bên ngoài đột nhiên có gia đinh báo, bên ngoài có một đạo nhân thấp bé đến cầu kiến.

Nghe có đạo nhân muốn cầu kiến, Thái Ất Chân Nhân và mấy người lập tức tinh thần, vì đạo nhân này có khả năng là viện quân.

Hiện tại phủ đệ Lý Tĩnh tuy bị người bao vây, nhưng Thân Công Báo ngoài việc không cho người ngoài ra vào phủ đệ, cũng không ngăn cản bất kỳ ai tiến vào phủ đệ Lý Tĩnh.

Tuy Thân Công Báo không ngăn cản, nhưng hiện tại xung quanh phủ đệ Lý Tĩnh toàn là quân đội, tự nhiên không ai nguyện ý đến phủ đệ Lý Tĩnh.

Chương 375

Hiện tại đột nhiên có người đến đây, muốn tiến vào đây, vậy tám chín phần mười là viện quân.

Chỉ là không biết người đến là ai, vừa rồi nghe gia đinh nói người này thân hình thấp bé, Thái Ất Chân Nhân lại đoán ra một khả năng, có lẽ là Cụ Lưu Tôn đến rồi.

Trong mười hai Kim Tiên, e rằng chỉ có Cụ Lưu Tôn là thân hình thấp bé.

Tuy Cụ Lưu Tôn thực lực không ra sao, nhưng Thái Ất Chân Nhân cảm thấy nếu Cụ Lưu Tôn đến rồi, vậy thì thật sự là một trợ lực lớn.

Cụ Lưu Tôn có độn thổ chi thuật, vô cùng lợi hại, nếu thật sự y đến, để y đưa Lý Tĩnh và những người khác về Tây Kỳ, vậy thì tiện lợi hơn nhiều.

Chẳng qua, nếu sư tôn thật sự cho người đến giúp, vậy thì bên Thông Thiên Giáo Chủ cũng nên có hành động mới phải, nhưng hiện tại vẫn không thấy những người của Tiệt giáo kia, thật kỳ lạ.

Theo lý mà nói, những người của Tiệt giáo kia không thể không quản chuyện này.

Nhưng, cuối cùng vẫn không xuất hiện.

Không xuất hiện, luôn khiến người ta có chút lo lắng.

Hiện tại, điều duy nhất khiến Thái Ất Chân Nhân không an tâm chính là những đệ tử Tiệt giáo kia, cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, đám người kia lại trì trì mãi không xuất hiện, thật sự quá khó hiểu.

Lúc này, Lý Tĩnh cho người đi mời đạo nhân bên ngoài vào.

Một lúc sau, gia đinh đã mời đạo nhân bên ngoài vào. 36.

Đạo nhân này thân hình quả thật thấp bé, trông ủi tỏa, thoạt nhìn dường như không phải người tốt.

Thân mặc một bộ đạo bào bát quái màu vàng, trong tay cầm một thứ trông giống cây gậy, bước đi một bước ba lần lắc lư, khóe miệng treo một nụ cười khiến người ta có chút mất kiên nhẫn.

Nhìn thấy người này, Thái Ất Chân Nhân không khỏi lộ ra một nụ cười, người này quả nhiên là Cụ Lưu Tôn.

Thái Ất Chân Nhân thấy Cụ Lưu Tôn vui mừng, đừng thấy Cụ Lưu Tôn này trông có vẻ kỳ mạo bất dương, thực ra người này không tệ, tuy bản lĩnh không lớn, nhưng thực ra y cũng có chỗ độc đáo của mình, một tay độn địa chi thuật trong số mười hai Kim Tiên ở Hồng Hoang không ai bì kịp, pháp bảo Khổn Tiên Thừng trong tay cũng vô cùng lợi hại.

Tóm lại, Cụ Lưu Tôn là một kẻ lợi hại, chẳng qua so với những người khác thì hơi kém sắc một chút mà thôi.

Bất kể bản lĩnh của Cụ Lưu Tôn thế nào, Thái Ất Chân Nhân thấy y vô cùng vui mừng, vì Cụ Lưu Tôn có thể đến đây, đại biểu cho việc người khác biết cảnh ngộ của họ, như vậy tự nhiên sẽ tìm cách giúp đỡ.

Thái Ất Chân Nhân thân thiết chào hỏi Cụ Lưu Tôn, mời y ngồi bên cạnh.

Đợi Cụ Lưu Tôn uống một chén trà xong, Thái Ất Chân Nhân mới không vội không vàng hỏi: "Sư đệ, đến đây, chẳng lẽ sư tôn sai đệ đến?" Cụ Lưu Tôn lắc đầu, cười nói: "Quảng Thành Tử sư huynh lệnh đệ đến, vì sư huynh trì trì mãi không quay về, cho nên Quảng Thành Tử sư huynh đã thôi diễn một quẻ, phát hiện bên này có chút

phiền phức, lệnh đệ đến xem xét.” Vừa nói, Cụ Lưu Tôn nhìn Thái Ất Chân Nhân một cái, có chút khó hiểu nói: “Sư huynh, đệ thấy bên ngoài có quân đội canh giữ, chẳng lẽ chuyện này bị Trụ Vương biết rồi?” Thái Ất Chân Nhân gật đầu, bất đắc dĩ nói: “A, bị Thân Công Báo kẻ đó biết rồi, kẻ đó bản lĩnh không ra sao, nhưng bản lĩnh tà môn ngoại đạo thì không ít.

Mấy ngày trước, y vừa dùng bách tính uy hiếp ta, khiến ta không thể rời đi, hôm nay ta vừa thương lượng xong, chuẩn bị ngày mai lần nữa rời đi.

Bây giờ đệ lại đến, chúng ta càng dễ dàng rời đi rồi.” Cụ Lưu Tôn ha ha một tiếng cười, có chút không để ý nói: “Ha ha, sư huynh chẳng lẽ quên độn thổ chi thuật của đệ, ngày mai đệ sẽ dùng độn thổ chi thuật, trực tiếp đưa Lý Tĩnh tướng quân rời đi, sư huynh chỉ cần yên tâm là được.” Thái Ất Chân Nhân khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ nhìn Cụ Lưu Tôn, nhíu mày nói: “Không được a, nghe nói Thân Công Báo đã bố trí một trận pháp gần đây, tên là Thiên La Địa Võng, bất kỳ độn thuật nào trong trận pháp đều vô dụng.” “A……” Nghe lời này, Cụ Lưu Tôn đại kinh, vốn tưởng có thể mượn độn thổ chi thuật, trực tiếp đưa người về Tây Kỳ, cũng lập được một công, nhưng hiện tại xem ra không dễ dàng như vậy.

Thấy Cụ Lưu Tôn trầm mặc không nói, dường như đang lo lắng.

Thực ra Cụ Lưu Tôn cũng không lo lắng, vốn tưởng rằng, dựa vào độn thổ chi thuật, có thể dễ dàng rời đi.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, bây giờ độn thổ chi thuật bị hạn chế, vậy thì không còn cơ hội lập công.

Mất đi cơ hội lập công, đó mới là điều y lo lắng.

Thái Ất Chân Nhân vuốt chòm râu, khẽ mỉm cười, cố làm ra vẻ vô cùng bình tĩnh nói: “Đệ cũng không cần quá lo lắng, tuy trong trận

pháp không thể sử dụng, nhưng ngoài trận pháp thì có thể sử dụng được a.

Chỉ cần chúng ta rời khỏi phủ đệ mấy trăm mét, có thể thoát khỏi trận pháp, đến lúc đó đệ đưa Lý Tĩnh đi trước." Cụ Lưu Tôn gật đầu, nhìn Lý Tĩnh một cái, thực ra y cũng kỳ lạ, Lý Tĩnh này trông có vẻ bình thường a, sao lại có năng lực đối phó La Tuyên chứ.

Tuy không biết La Tuyên lợi hại đến mức nào, nhưng Cụ Lưu Tôn đoán La Tuyên không thể là đối thủ của những người này, dù sao cũng là mười hai Kim Tiên, trong thiên hạ có thể đánh bại họ người ít lại càng ít.

Vì Cụ Lưu Tôn giúp đỡ, cho nên buổi tối, Lý Tĩnh đặc biệt cho người bày tiệc rượu, để đón tiếp và tẩy trần cho Cụ Lưu Tôn, cũng là một bữa tiệc được tổ chức cho trận chiến ngày mai.

Trên tầng mây phía trên phủ đệ Lý Tĩnh, Tam Tiêu ba người biết Cụ Lưu Tôn đã đến.

Chương 376

Quỳnh Tiêu buồn chán ngồi trên tầng mây, ngáp một cái nói: "Tỷ tỷ, Cụ Lưu Tôn này có chút khó đối phó a, kẻ này bản lĩnh không lớn, nhưng độn thổ bản lĩnh thì có chút phiền phức.

Muội thấy, ngày mai y sẽ rời đi, cũng không biết ngoài Cụ Lưu Tôn ra, không có người nào khác ẩn nấp trong bóng tối, theo muội thấy, chúng ta đêm nay lén giết Lý Tĩnh đi, nếu không ngày mai mà xảy ra chuyện, thì không hay." Vân Tiêu nghe vậy lắc đầu, bất đắc dĩ nói, khi Lý Tĩnh muốn đi Tây Kỳ, chúng ta nên ngăn cản, hoặc làm gì đó.

Hiện tại Lý Tĩnh chưa rời Tây Kỳ, y vẫn còn ở trong phủ đệ, chúng ta có thể giết y.

Hơn nữa, chúng ta là đệ tử Kim Ngao Đảo, đối phó với một phàm nhân chẳng lẽ lại dùng thủ đoạn như vậy sao?" Bích Tiêu chớp chớp mắt, đột nhiên nói: "Theo muội thấy, ngoài Cụ Lưu Tôn ra, đối phương khẳng định đã phái ra những người khác, họ sẽ không ngu ngốc chỉ để Cụ Lưu Tôn một mình.

Hì hì, mười hai Kim Tiên đều đến rồi, cũng không phải đối thủ của Tam Tiêu tỷ muội chúng ta, ngày mai để họ xem sự lợi hại của chúng ta, hì hì……" Vân Tiêu và Bích Tiêu nghe vậy, đều mỉm cười thâm ý.

Ba người đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên, đối phó với mấy Kim Tiên kia quả thực quá nhẹ nhàng, nhưng đám người kia thực lực đều có pháp bảo không tệ, cho nên đối phó thực ra cũng không dễ.

Nhưng trong tay họ có Hỗn Nguyên Kim Đấu, Kim Giao Tiễn và các pháp bảo lợi hại khác, cũng sẽ không có bất kỳ e ngại nào.

Vân Tiêu nhìn hai người kia, cười nhắc nhở: "Hai đệ phải nhớ kỹ, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta là đối phó Lý Tĩnh, không phải đấu pháp với những người khác, cho nên nếu chúng ta ra tay, mục tiêu đầu tiên là Lý Tĩnh, những chuyện khác đều không cần quản.

Sau khi giết Lý Tĩnh, chúng ta cũng không được tranh đấu với địch nhân, phải lập tức chạy về Kim Ngao Đảo.

Chuyện Thập Tuyệt Trận không được quên, Nguyên Thủy Thiên Tôn người đó không phải quân tử, ngày xưa dám ra tay đối phó với hậu bối chúng ta, vậy lần này y có lẽ sẽ đích thân ra tay, cho nên chúng ta không thể lưu lại lâu, phải nhanh chóng về Kim Ngao Đảo." Bích Tiêu chớp chớp mắt, nhìn tỷ tỷ một cái, đột nhiên nói: "Tỷ tỷ, chuyện Thập Tuyệt Trận không phải sư tôn ra tay trước sao?" Nghe Bích Tiêu nói vậy, Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu đều hung hăng lườm muội muội mình một cái.

Quỳnh Tiêu bất đắc dĩ lắc đầu, bất đắc dĩ giải thích: "Đệ ngốc hay sao, sư tôn đến đó là vì những chuyện khác, tuy rằng sư tôn lệnh thứ hai giết chết Cơ Xương kia, nhưng đó là chuyện đã định trong mệnh, căn bản không thể thay đổi.

Hơn nữa, cũng vì thủ đoạn của đệ quá ti tiện, cho nên mới khiến sư tôn tức giận.

Nhưng, sư tôn ra mặt là vì một mình Cơ Xương, cũng không can dự bất kỳ chuyện gì của phàm gian, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thì khác rồi.

Y xuất hiện, là để ngăn cản sư tôn, nhưng mục đích thực sự là dẫn đệ tử đối phó Thập Tuyệt Trận.

Nếu không có Nguyên Thủy Thiên Tôn, mười hai Kim Tiên muốn phá mười hai Thập Tuyệt Trận cần một khoảng thời gian, cũng sẽ không chỉ tổn thương một chút người như vậy." Bích Tiêu gật đầu,

đột nhiên chuyển đề tài hỏi: "Vậy chúng ta ngày mai nếu không đối phó được Lý Tĩnh, phải làm sao?" Vấn đề này, Vân Tiêu và mấy người thật sự chưa từng nghĩ đến, ba người thực ra vẫn luôn cho rằng đây là một chuyện vô cùng dễ dàng, cho nên căn bản chưa từng nghĩ đến việc không hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng, hiện tại đột nhiên xuất hiện một vấn đề như vậy, mấy người đột nhiên có chút không biết phải làm sao.

Vân Tiêu khẽ mỉm cười, bình tĩnh nói: "Chắc sẽ không đâu, vừa rồi không phải đã nói sao, mấy tỷ muội chúng ta đối phó mười hai Kim Tiên đều dư dả, huống chi là Lý Tĩnh, chỉ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn không đích thân ra mặt, đối phó Lý Tĩnh không thành vấn đề." Tuy nói vậy, nhưng Vân Tiêu thật sự có chút lo lắng, cho nên nhanh chóng nói tiếp: "Nhưng, để đề phòng vạn nhất, đến lúc đó chúng ta trước tiên đối phó Lý Tĩnh, sau đó ba tỷ muội chúng ta đồng loạt ra tay, ta tin không ai có thể ngăn cản được.

Chỉ cần có thể làm một kích tất sát, đám người kia có ngăn cản cũng không ngăn cản được chúng ta." Ba người thương lượng xong, tùy tiện nói chuyện phiếm.

Tuy trong lòng có chút lo lắng nhỏ, nhưng nói thật, có chút kiêu ngạo, ba người hiện tại đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên, còn lợi hại hơn cả mười hai Kim Tiên, sao lại không tự tin chứ.

Điều duy nhất khiến họ lo lắng là không đối phó được Lý Tĩnh, loại lo lắng này không phải vì thực lực của Thái Ất Chân Nhân và mấy người kia, sở dĩ lo lắng hoàn toàn là do áp lực mà Thông Thiên tạo ra.

Bởi vì chuyện này Thông Thiên lệnh họ đi làm, cho nên họ lo lắng làm không tốt chuyện này, cho nên cũng có một chút gánh nặng, đương nhiên loại lo lắng này không liên quan gì đến Thái Ất Chân

Nhân.

Nói chính xác hơn, nỗi lo của họ là không thể giúp Thông Thiên hoàn thành nhiệm vụ, chứ không phải lo lắng Thái Ất Chân Nhân sẽ ngăn cản họ.

Sáng sớm, tia nắng đầu tiên dần dần dâng lên, chiếu rọi trên đại địa.

Đại địa vốn có chút u ám và se lạnh dưới sự chiếu rọi, trong khoảnh khắc trở nên sáng bừng, cũng dần dần bắt đầu ấm áp.

Khi mặt trời lên cao, Thái Ất Chân Nhân một nhóm người đột nhiên xông ra ngoài.

Thân Công Báo cũng không phải kẻ ngốc, hôm qua khi Cụ Lưu Tôn đến y đã chú ý rồi, cho nên hôm nay đặc biệt tăng cường phòng bị.

Đáng tiếc, những người Thân Công Báo tìm được thực lực thật sự không phải đối thủ của Thái Ất Chân Nhân.

Chẳng bao lâu sau, Thân Công Báo đã bị Thái Ất Chân Nhân đánh bại.

Thấy Thân Công Báo không ổn, trên tầng mây, Vân Tiêu cùng các nàng liếc nhau một cái, chợt đồng thời ra tay, mỗi người thi triển một chiêu đánh về phía Lý Tịnh.

Không ai nghĩ trên trời lại có người, hơn nữa lại có ba người ra tay, ba người đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đừng nói Lý Tịnh, ngay cả Thánh nhân đối mặt với ba Đại La Kim Tiên đồng thời công kích cũng không dám coi thường.

Chỉ trong nháy mắt, Lý Tịnh hóa thành một làn khói, trực tiếp tử vong.

Chương 377

Thực lực của Vân Tiêu vô cùng cường hãn, khi ra tay ba người họ cũng đã hạ quyết tâm, cho nên việc đánh trúng Lý Tịnh đương nhiên tạo ra hiệu quả như vậy.

Thực ra Linh Lung Bảo Tháp của Lý Tịnh cũng đã giúp y ngăn cản phần lớn công kích.

Chỉ là Lý Tịnh rốt cuộc chỉ là phàm nhân, khó lòng chống đỡ được công kích của Đại La Kim Tiên, bị đánh cho hồn phi phách tán cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Lý Tịnh đột nhiên tử vong, chết một cách bất ngờ, không ai nghĩ Lý Tịnh lại đột nhiên bị người khác giết chết.

Cũng giống như giữa ban ngày ban mặt, mặt trời chói chang, ai nấy đều không thể ngờ trời bỗng nhiên tối sầm lại, mọi người cũng không thể hiểu vì sao Lý Tịnh lại đột ngột bỏ mạng.

Những người đang giao chiến bỗng nhiên toàn bộ dừng lại, mọi người lần lượt nhìn về phía ba người đang bay xuống từ trên trời.

Thấy ba người, Thái Ất Chân Nhân và Cụ Lưu Tôn hai người sắc mặt tái mét, biết đó là Tam Tiêu nương nương, nghe Sư tôn nói ba người này đều đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, vô cùng lợi hại.

Thân Công Báo thấy ba người thì mừng quýnh, nghĩ rằng đệ tử thân truyền của Thông Thiên có mặt ở đây thì y có thể an toàn rồi.

Hiện tại Lý Tịnh đã bị giết, Thân Công Báo đã hoàn thành một nửa nhiệm vụ, còn nửa kia là giết thêm vài người của Xiển giáo, không chỉ để thêu hoa trên gấm, mà dù không giết được cũng không sao.

Vì vậy, Thân Công Báo lúc này đã yên tâm.

Ngay sau đó, Tam Tiêu ba người bay xuống giữa đám đông.

Sau khi ba người nhìn xung quanh một lượt, Vân Tiêu khẽ mỉm cười, thản nhiên nói: "Nguyên lai là Thái Ất Chân Nhân và Cụ Lưu Tôn.

Không biết các vị đang làm gì ở đây?" Vân Tiêu vừa dứt lời, ngay lập tức biến khách thành chủ, hỏi ngược lại.

Thái Ất Chân Nhân tức đến nỗi sắc mặt tái mét, lấy ra Pháp bảo do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho, cũng chính là tấm vải đen kia, chuẩn bị đại chiến một trận với Tam Tiêu.

"Tam Tiêu, giết Lý Tịnh, thật đáng ghét, dù sao y cũng là đệ tử thân truyền của Sư thúc, hành sự lại tàn độc như vậy." Thái Ất Chân Nhân trừng mắt nhìn ba người, tức giận nói ra một tràng lời, nhưng lại là những lời vô lực.

Bích Tiêu bĩu môi nhỏ, lạnh lùng nói: "Đừng nói những lời vô dụng đó nữa, Lý Tịnh đến đó để làm gì, đừng tưởng con không biết.

La Tuyên là đệ tử của Tiệt giáo ta, để Lý Tịnh đối phó với La Tuyên, con đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, giết Lý Tịnh là chuyện đương nhiên." Vân Tiêu gật đầu đồng tình, sau đó nhìn lướt qua những người xung quanh, nói: "Được rồi, chúng ta đi thôi." Nói xong, Tam Tiêu ba người lập tức quay về Kim Ngao Đảo, hầu như không hề lưu lại.

Thân Công Báo thấy Tam Tiêu rời đi cũng lẳng lặng rút lui.

Hiện tại Lý Tịnh đã chết, Tam Tiêu cũng đã đi, Thân Công Báo sợ Thái Ất Chân Nhân mấy người tức giận tìm y tính sổ, cho nên y nhanh chóng bỏ đi, không đánh lại được mấy vị đó, đương nhiên phải nhanh chân chạy rồi.

Lý Tịnh chết, Thái Ất Chân Nhân mấy người đương nhiên vô cùng

tức giận.

Nhưng Tam Tiêu mấy người không đánh lại được, cho nên cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn ba người bỏ đi.

Không, không đánh lại được Tam Tiêu, nhưng có thể đánh Thân Công Báo mà.

Bây giờ Lý Tịnh đã chết, tổng không thể để người khác chết oan uổng, ít nhất cũng phải giết Thân Công Báo, như vậy cũng coi như lấy lại chút lãi.

Nhưng, khi mấy người chuẩn bị ra tay với Thân Công Báo, Thân Công Báo lại không biết đã đi đâu mất rồi.

Thái Ất Chân Nhân tức đến nỗi sắc mặt tái mét, quả là "mất vợ lại thêm thiệt quân".

Bây giờ, không còn Lý Tịnh nữa, cũng không cần tiếp tục ở lại.

Tức giận dưới trướng, Thái Ất Chân Nhân trực tiếp bay đi.

Cụ Lưu Tôn thấy Thái Ất Chân Nhân cũng đi, cũng nhanh chóng rời khỏi.

Hai vị tiên nhân đều đi, bây giờ chỉ còn lại Na Tra một nhà.

Na Tra lúc này lại vô cùng tức giận, trước tiên là Lý Tịnh bị giết, đó là nguyên nhân y vô cùng tức giận, mặc dù giữa y và Lý Tịnh đã không còn tình phụ tử, nhưng Lý Tịnh cũng là người mà y phải bảo vệ, nay lại bị người khác giết chết, đối với kẻ địch lại bó tay vô sách, đương nhiên y tức giận rồi.

Đó không phải là nguyên nhân chính, nguyên nhân chính là vì Thái Ất Chân Nhân và Cụ Lưu Tôn rời đi mà không một lời từ biệt, khiến y vô cùng tức giận và bực mình.

Lý Tịnh đã chết, nhưng chẳng lẽ các vị cũng muốn bỏ đi sao?

Chương 378

Chẳng lẽ không biết bây giờ còn có những người khác của Lý gia sao?

Để những người này phải làm sao?

Những người khác Na Tra không quan tâm, nhưng mẫu thân của Lý gia, làm sao y có thể không quan tâm chứ.

Nhưng Thái Ất Chân Nhân và Cụ Lưu Tôn không từ biệt, chẳng khác nào vứt bỏ những người của Lý gia này.

Trong lòng Na Tra nghĩ: Sao lại có thể như vậy?

Lúc cần dùng người thì tìm đến họ, khi người ta hết giá trị rồi thì mặc kệ, thật có lý lẽ gì đây?

Na Tra nhìn lướt qua những kẻ địch xung quanh, bất lực lắc đầu, sau đó nhìn mẫu thân nói: "Chúng ta đi thôi." Tiếp đó, Na Tra dẫn người Lý gia chiến đấu thêm một lúc sau đó, mới dẫn người Lý gia thoát khỏi thành trì, chạy về Tây Kỳ.

Chỉ cần thoát khỏi thành trì, Na Tra mấy người sẽ an toàn.

Thực ra, Lý Tịnh đã chết, việc người Lý gia có đi hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Thân Công Báo cũng làm bộ làm tịch, tùy tiện chiến đấu một trận rồi rút lui, coi như có lời giải thích với Trụ Vương.

Lúc này Tam Tiêu vẫn an toàn trở về Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên sau khi biết ba người trở về, lập tức đi gặp họ.

Thấy ba người không có chuyện gì, Thông Thiên hài lòng gật đầu, cười nói: "Chuyện đã làm tới đâu rồi?" Bích Tiêu cười hì hì đáp: "Sư

tôn, Lý Tịnh đã chết." Thông Thiên gật đầu, tiếp tục hỏi: "Những người bảo vệ Lý Tịnh là ai vậy?" Bích Tiêu nghiêng đầu nhỏ, nói: "Toàn là những kẻ vô dụng, căn bản không phải đối thủ của chúng con, chúng con đứng đó mà họ cũng không dám động thủ.

Con chỉ thấy có một kẻ tên Thái Ất Chân Nhân, một gã lùn tịt hình như tên là Cụ Lưu Tôn, và ba người con của Lý Tịnh." Thông Thiên gật đầu, vốn nghĩ đối phương sẽ phái không ít người đi tìm Lý Tịnh, nhưng lại không phái cao thủ nào.

Điều này khiến y có chút không hiểu, cũng không hiểu Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn làm gì.

Nhưng, với sự hiểu biết của Thông Thiên về Nguyên Thủy Thiên Tôn, gã này làm việc hẳn sẽ không đơn giản như vậy, có lẽ có âm mưu gì đó.

Thực ra Thông Thiên đã đoán sai, thực ra chuyện này hoàn toàn là do Nguyên Thủy Thiên Tôn quá khinh địch.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn nghĩ phái Thái Ất Chân Nhân đi là đủ rồi, nhưng vạn vạn không ngờ Thông Thiên lại phái người lợi hại như vậy đến đối phó Lý Tịnh.

Thấy Thông Thiên rơi vào trầm tư, Vân Tiêu cẩn thận nhìn y một cái, do dự nói: "Sư tôn, bây giờ Lý Tịnh đã chết, vậy chẳng phải bên Tây Kỳ đã không còn chuyện gì nữa rồi sao?

La Tuyên đã lợi hại như vậy, con phải bảo vệ người thật tốt, đó là nhân tài hiếm có của Tiệt giáo, không thể để mất thêm nữa." Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, cười nói: "Ta biết.

Các con hãy nghỉ ngơi vài ngày ở Kim Ngao Đảo, năm ngày sau, lên đường đến Tây Kỳ, đi bảo vệ La Tuyên và Khổng Tuyên." Tam Tiêu gật đầu, nhanh chóng rời khỏi cung điện.

Lúc này, ở Tây Kỳ, Na Tra dẫn gia nhân đến Tây Kỳ.

Suốt chặng đường phong trần mệt mỏi, mọi người đều có chút mệt mỏi, vì Lý Tịnh đã chết, cho nên tâm trạng của mọi người đều không tốt.

Nét mặt khó coi nhất là Nhị Nương, bà ta thực sự hối hận muốn chết, sớm biết sẽ như vậy thì đã không khuyên Lý Tịnh ở lại Trần Đường Quan, tốt nhất là giao Na Tra cho Trụ Vương, như vậy có thể bày tỏ sự trong sạch của mình với Trụ Vương.

Nhưng bây giờ thì sao, Lý Tịnh đã chết.

Lý Tịnh đã chết, vậy hy vọng trong lòng bà ta cũng không còn.

Khi còn ở Trần Đường Quan, dù sao cũng là phu nhân của tướng quân, nhưng bây giờ thì sao, bà ta không biết, sau này phải sống thế nào.

Na Tra trước tiên đưa người Lý gia đến một cái sân, bảo họ tạm thời ở lại đó, còn việc sắp xếp sau này thì phải hỏi Khương Tử Nha.

Sau khi sắp xếp chỗ ở xong, Na Tra ba người đi báo cáo nhiệm vụ.

Khi ba người chuẩn bị đi, Nhị Nương chợt gọi Na Tra lại, nói: "Na Tra, phụ thân không thể chết oan uổng như vậy đâu, mấy người các con tổng phải tìm lại công bằng cho phụ thân chứ." Na Tra nhìn Nhị Nương một cái, "Ân" một tiếng biểu thị đã biết, sau đó dẫn hai huynh đệ đi tìm Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha sau khi biết Na Tra trở về, lập tức sai các tướng lĩnh Tây Kỳ đợi trong Nghị Sự Sảnh.

Lúc này, mọi người không biết tin tức Lý Tịnh chết, đều nghĩ Na Tra dẫn Lý Tịnh về.

Chương 379

Vì Na Tra chắc chắn sẽ bay xuống từ trên trời, cho nên cũng không ai biết thực ra Lý Tịnh căn bản không ở trong thành.

Ngay cả khi Na Tra đi vào từ bên ngoài, thực ra những người xung quanh cũng sẽ không biết Lý Tịnh đã chết.

Vì người Lý gia thực ra có hơn mười mấy người, đều là hệ thống của Lý gia, trong đó đương nhiên có mấy người đàn ông, cho nên đám đông sẽ lầm tưởng một trong số những người đàn ông này là Lý Tịnh, chắc chắn sẽ không nghĩ Lý Tịnh đã bị người khác giết chết.

Khi Khương Tử Nha và những người khác vui vẻ đợi Na Tra và mấy người, Na Tra và mấy người cuối cùng cũng đến.

Khi thấy ngoài cửa chỉ có Na Tra ba người, Khương Tử Nha và những người khác đều ngẩn ra, Lý Tịnh không có ở đây sao?

Chẳng lẽ không đưa Lý Tịnh về, vì Lý Tịnh bị thương hoặc quá mệt mỏi trên đường nên đã nghỉ ngơi trước rồi?

Trong lòng mọi người tuy có chút nghi vấn, nhưng không ai mở miệng hỏi thẳng, vì mọi người đều cảm thấy không tiện.

Na Tra dù sao cũng vừa mới về, mọi người muốn nói chuyện, cũng phải quan tâm y trước, không thể mở miệng hỏi ngay có đưa Lý Tịnh về hay không.

Khương Tử Nha khẽ mỉm cười, cười nói với Na Tra ba người: "Đã về rồi sao, không ai bị thương chứ, ngồi xuống đi." Na Tra ba người ngồi xuống sau, đều trầm mặc không nói gì.

Thực ra mọi người không hỏi, cũng hẳn là đã hiểu.

Khi Na Tra chuẩn bị nói tình hình cho mọi người, Khương Tử Nha

chợt hỏi: “Na Tra, phụ thân Lý tướng quân thế nào rồi?” “Chết rồi.” Na Tra đơn giản đáp.

Chết rồi?

Mọi người nghe tin tức này sau, đều ngây người ra, vì mọi người nghĩ Lý Tịnh có thể không đi theo Na Tra về, nhưng không ai nghĩ Lý Tịnh lại chết.

Tin tức này đối với mọi người, đơn giản là sét đánh ngang tai.

Khương Tử Nha cau chặt mày, khó hiểu nhìn bầu trời bên ngoài, sau đó cúi đầu bói quẻ.

Kinh ngạc khi bói ra, Lý Tịnh quả thật đã chết, nhưng cái chết của Lý Tịnh, và ai đã giết y, Khương Tử Nha lại không thể bói ra được.

Khương Tử Nha thở dài một tiếng, bất lực nhìn Na Tra, hỏi: “Đừng quá đau lòng.

Thù của Lý tướng quân, ta sớm muộn cũng sẽ báo thù.” Na Tra không để ý gật đầu, trong lòng nghĩ, người của Ngọc Hư Cung đều bị dọa chạy rồi, chỉ dựa vào Tây Kỳ thì làm sao có thể giúp Lý Tịnh báo thù rửa hận đây?

Thực ra, việc có giúp Lý Tịnh báo thù rửa hận hay không, y một chút cũng không quan tâm, mối quan hệ phụ tử với Lý Tịnh đã sớm hữu danh vô thực.

Đối với cái chết của Lý Tịnh, Na Tra không quá thương tâm, Kim Tra và Mộc Tra cũng chẳng hề đau lòng, nhưng hai người họ cũng biết thực lực của mình không đủ, việc giúp phụ thân báo thù đơn giản là khó như lên trời.

Nhưng, hai người nghe lời Khương Tử Nha nói xong, ít nhiều cũng có chút an ủi, mặc dù hai người cũng biết chỉ dựa vào Khương Tử Nha và Tây Kỳ không thể báo thù cho phụ thân, nhưng dù sao cũng

là một lời an ủi.

Dù sao cũng tốt hơn Thái Ất Chân Nhân và Cụ Lưu Tôn, hai vị đó trực tiếp bỏ đi, không một lời an ủi nào, cứ như không có Lý Tịnh thì sự sống chết của những người khác không quan trọng vậy, trực tiếp vứt bỏ mặc kệ rồi.

Thái Ất Chân Nhân và Cụ Lưu Tôn không từ biệt, không chỉ khiến Na Tra không vui, Kim Tra và Mộc Tra càng không vui, nhưng hai người họ vì không có tiếng nói, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lúc này, Khương Tử Nha chợt nói: "Mấy người hãy kể cho ta tình hình lúc đó đi, rốt cuộc là ai đã giết Lý tướng quân?" Kim Tra và Mộc Tra trầm chìm trong bi thương.

Sau khi thấy hai người như vậy, Na Tra đã kể lại câu chuyện đã xảy ra ở Trần Đường Quan.

"Con vừa mới trở về phủ đệ không bao lâu, Thân Công Báo đã biết được, sau đó dẫn người bao vây phủ đệ, chẳng biết lại bày ra một trận pháp, nhốt chúng con vào trong trận pháp, khiến con khó lòng thi triển pháp thuật rời đi." "Sau đó, con đã xông ra một lần, nhưng đáng tiếc bị Thân Công Báo ngăn lại.

Sau đó, Cụ Lưu Tôn đến giúp đỡ, con lại một lần nữa xông ra ngoài.

Lần này, Thân Công Báo không ngăn cản được nữa, nhưng chợt có ba nữ nhân xuất hiện, trực tiếp giết chết Lý Tịnh, sau đó bỏ đi.

Thái Ất Chân Nhân và Cụ Lưu Tôn cũng bỏ đi, sau đó con dẫn người Lý gia về Tây Kỳ." Nói xong, Na Tra cười lạnh một tiếng, cũng không biết y đang cười cái gì.

Nhưng, mọi người đều cảm thấy trong nụ cười của Na Tra tràn ngập một sự khinh thường.

“Ba nữ nhân?” Khương Tử Nha khẽ cau mày, nhìn Na Tra hỏi: “Có biết ba người đó là ai không?” Na Tra “ân” một tiếng, suy tư phiến khắc nói: “Không biết, nhưng hình như tên là Vân Tiêu, Bích Tiêu gì đó, con cũng không rõ lắm, nhưng ba nữ nhân đó vô cùng lợi hại.

Người ta đứng ở đó, những người trong chúng con đều không dám động thủ, cứ thế trơ mắt nhìn người ta rời đi.” Câu cuối cùng, Na Tra ám chỉ Thái Ất Chân Nhân và Cụ Lưu Tôn, bày tỏ sự bất mãn của mình.

Chương 380

Người khác không rõ dụng ý của Na Tra, nhưng Khương Tử Nha thì biết.

Khương Tử Nha nhìn Na Tra một cái, bất lực lắc đầu, cũng biết hai vị của Ngọc Hư Cung làm vậy có chút không ổn, nhưng cũng không biết an ủi Na Tra thế nào.

Hơn nữa, trước mặt nhiều người như vậy, cũng không tiện.

Nhưng, khi nãy nghe Na Tra nói ra tên của ba nữ nhân đó, Khương Tử Nha đã biết ba nữ nhân đó là ai rồi, biết rằng ba người đó chắc chắn là Tam Tiêu nương nương của Kim Ngao Đảo.

Nhưng Tiệt giáo lại phái ba vị ra mặt, trách không được Thái Ất Chân Nhân và Cụ Lưu Tôn không dám giao chiến, ai bảo ba vị đó quá lợi hại chứ, người ta đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên, trên đời này cũng không có bao nhiêu người là đối thủ của họ.

"Thừa tướng, ngài có biết là ai không?" Na Tra hỏi.

Khương Tử Nha vuốt râu, cười ha ha nói: "Ta đã nghe danh ba vị đó.

Ba người đó chính là Tam Tiêu nương nương của Kim Ngao Đảo, là đệ tử thân truyền của Thông Thiên, tu vi đều đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, thực lực vô cùng lợi hại, e rằng trong số các đệ tử của Tiệt giáo, ít có ai là đối thủ của họ." Nghe đối phương nói là cảnh giới Đại La Kim Tiên, mọi người đều trợn tròn mắt.

Mặc dù chưa từng nhìn thấy Đại La Kim Tiên, nhưng mọi người cũng biết Đại La Kim Tiên lợi hại mà.

Những người không phải Đại La Kim Tiên mà đã lợi hại như vậy,

huống chi là người đã đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Mấy vị được xưng là Thập Nhị Kim Tiên của Ngọc Hư Cung, Kim Tiên đã lợi hại như vậy, huống chi là Đại La Kim Tiên.

Vừa nghe nói đối phương có Đại La Kim Tiên, mọi người đều rùng mình một trận, nếu đối phương lại phái Đại La Kim Tiên ra mặt, vậy những người này làm sao chống đỡ nổi.

Khi mọi người trầm mặc, Khương Tử Nha chợt nói: "Chư vị không cần quá lo lắng, chẳng qua chỉ là mấy Đại La Kim Tiên mà thôi, Xiển giáo ta cao thủ như mây, nếu họ dám đến Tây Kỳ, tự nhiên sẽ có người đối phó." Mọi người ai nấy nhìn nhau, không ai nói gì.

Nếu đúng như Khương Tử Nha nói thì thật tốt, nhưng đáng tiếc lời của Khương Tử Nha không ai tin.

Vì sự thật đã bày ra trước mắt, nếu người của Ngọc Hư Cung thực sự có thể đối phó với Đại La Kim Tiên, thì Lý Tịnh đã không chết.

Hơn nữa, Xiển giáo có Thập Nhị Kim Tiên, đó đều là tu vi Kim Tiên, làm sao có thể là đối thủ của Đại La Kim Tiên.

Huống hồ Tiệt giáo không chỉ có Tam Tiêu nương nương, ba người họ đều là nữ tử, trên họ còn có mấy vị sư huynh nữa, thêm vào đó là những sư đệ khác, mọi người cảm thấy thực sự có chút lực bất tòng tâm.

Đương nhiên, hiện tại không phải lúc quan tâm đến Đại La Kim Tiên, vì hiện tại không có Đại La Kim Tiên thì cũng đã "lừa Quý Châu hết phép" rồi, một La Tuyên đã khiến chúng ta khó lòng chống đỡ, huống chi là Đại La Kim Tiên.

Ngay cả La Tuyên còn không biết phải làm sao, đâu ra thời gian mà lo chuyện khác.

Lúc này, Cơ Phát nhìn Khương Tử Nha, cau mày nói: "Thừa tướng, bây giờ Lý tướng quân đã bị sát hại, chúng ta phải làm sao đây, lại nên cử ai đi đối phó với La Tuyên đây?

Hiện tại, sĩ khí của binh sĩ chúng ta đang giảm sút nghiêm trọng, cũng không biết ai đang gây tin đồn trong thành, ta e rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, có thể sẽ dẫn đến bạo loạn." Khương Tử Nha gật đầu, nhìn Na Tra và mấy người, thản nhiên nói: "Bây giờ cũng chỉ có thể đi từng bước một.

Ta bây giờ có một cách, đó là mọi người đoàn kết lại, cùng nhau đối phó với La Tuyên." Mọi người nhìn Khương Tử Nha, không hiểu ý nghĩa câu nói này, dường như đang ám chỉ điều gì.

Hoàng Thiên Hóa chớp mắt, dường như đã hiểu ý Khương Tử Nha, cười nói: "Thừa tướng, ý của ngài chẳng lẽ là muốn chúng ta cùng nhau đối phó với La Tuyên?" Khương Tử Nha gật đầu, mặt nghiêm túc nói: "Trong chúng ta, không có một ai là đối thủ của La Tuyên, bây giờ chỉ có thể mọi người liên thủ, cùng nhau đối phó với La Tuyên." Kim Tra nghe vậy, cau mày nói: "Nhưng, La Tuyên cũng không phải kẻ ngốc, y tự cho rằng có thể đối phó với chúng ta, nhưng Triều Ca bên kia cũng sẽ không đứng nhìn La Tuyên gặp chuyện, khẳng định sẽ phái người giúp." Khương Tử Nha khẽ mỉm cười, tự tin nói: "Đó là điều tự nhiên, nhưng chúng ta có thể dụ người đến một nơi không có ai, sau đó mọi người cùng nhau đối phó." Na Tra nghe vậy, không khỏi cau mày, mặt nghiêm nghị nói: "Làm như vậy không tốt lắm đâu, người của Tây Kỳ chúng ta có thể giống như Thân Công Báo, làm loại chuyện ti tiện này sao?" Khương Tử Nha nhìn Na Tra một cái, bất lực lắc đầu, giải thích: "Đây là binh pháp, trong chiến tranh, không thể công bằng mà đơn độc giao chiến, nhiệm vụ của chúng ta là đánh thắng, không phải tranh đoạt nhất thời." Na Tra vô tư nhún vai, cười ha hả nói: "Tùy tiện, cứ sắp xếp đi, ta nghe theo lệnh."

Khương Tử Nha gật đầu, nhanh chóng vạch ra một kế hoạch.

Vì La Tuyên dường như không giết người nên Khương Tử Nha đã sai Na Tra đi tiên phong, dụ La Tuyên đến nơi mai phục, sau đó tiêu diệt La Tuyên.

Ngày thứ hai, Na Tra đứng ngoài quân doanh Triều Ca gọi La Tuyên ra, muốn đại chiến ba trăm hiệp với y.

La Tuyên sau khi nghe tin, không đáp lời Na Tra, vì người đứng sau Na Tra là Nữ Oa nương nương, cho nên đối với người này, y đánh cũng không thể giết chết, đối với La Tuyên thì như vậy quá vô vị, cho nên không muốn giao chiến với Na Tra.

Nhưng, La Tuyên không ra mặt, cũng không thể để Na Tra cứ thế ở ngoài huyên náo mãi.

Văn Trọng đã đồng ý, sai một tướng lĩnh đi đối phó với Na Tra.

Nhưng vị tướng lĩnh đó ra ngoài không bao lâu, đã bị Na Tra đánh cho quay về.

Văn Trọng lại phái mấy người nữa ra, nhưng đều không phải đối thủ của Na Tra.

Lúc này, mọi người chỉ có thể nhìn về phía La Tuyên, bây giờ dường như chỉ có La Tuyên mới là đối thủ của Na Tra.

La Tuyên thấy mọi người đều mong chờ nhìn mình, bất lực gật đầu, vươn người nói: "Ta đi xem thử, tiểu tử này cũng có chút bản lĩnh, chỉ là không biết 'biết đủ mà dừng', ta đi gặp y một chút." Mọi người gật đầu, đều lo lắng bảo La Tuyên phải cẩn thận một chút.

Chương 381

Mặc dù La Tuyên thực lực mạnh, nhưng vạn nhất địch nhân có âm mưu gì đó, cũng cần phải cẩn thận.

Vạn nhất lọt vào bẫy của địch nhân, thì thật gay go, cho nên mọi người đều quan tâm La Tuyên, bảo y nhất định phải cẩn thận hơn một chút.

La Tuyên ra ngoài sau, từ xa nhìn Na Tra, cười ha hả nói: "Na Tra, ta khuyên ngươi quay về đi, ngươi không phải đối thủ của ta đâu, nói thật, ta cũng không muốn giao chiến với ngươi." Na Tra lườm một cái, trừng mắt nhìn La Tuyên nói: "Đừng có kiêu ngạo, một hồi ai thắng ai thua còn chưa biết đâu." La Tuyên gật đầu, tiến lên vài bước, chợt nhìn y nói: "Đúng rồi, ta nghe nói phụ thân ngươi không may qua đời, ngươi có muốn báo thù cho phụ thân không?" Na Tra hừ một tiếng, cau mày nói: "Muốn đánh thì đánh đi, nhiều lời vô ích làm gì.

À, ta và Lý Tịnh không có bất kỳ quan hệ gì, đừng có gộp ta vào làm một." La Tuyên cười cười, cũng biết một vài chuyện giữa Lý Tịnh và Na Tra, chỉ là không ngờ quan hệ lại tệ đến mức như vậy, ngay cả Lý Tịnh đã chết mà Na Tra cũng không đau lòng, thật ngoài dự liệu.

Lúc này, Na Tra thu hồi Hỏa Diễm Thương, xông về phía La Tuyên.

La Tuyên nhẹ nhàng giao chiến với Na Tra, thỉnh thoảng lại nói vài câu không đau không ngứa với Na Tra, nhưng Na Tra thì không nhẹ nhàng như vậy, cần phải toàn tâm toàn lực đối phó với La Tuyên, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể bị La Tuyên đánh bị thương.

Sau khi giao chiến một lúc, Na Tra chợt phóng ra Tam Vị Chân

Hỏa bức La Tuyên lui lại, sau đó quay người bỏ đi, vừa đi vừa nói: "La Tuyên, có dám đổi sang một nơi khác để giao chiến với ta không, có gan thì đi theo ta, nếu nhát gan sợ phiền phức thì thôi đi." La Tuyên tuy kiêu ngạo, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, vừa nghe lời Na Tra đã cảm thấy có chút không ổn, nhưng cũng không để ý, nghĩ rằng dù có cạm bẫy cũng có thể an toàn rời đi.

Mặc dù không để ý, nhưng La Tuyên lại không đi theo Na Tra, nếu là một người khác, y nhất định sẽ đi theo để xem xét, nhưng với Na Tra, y cảm thấy không cần thiết.

Vì La Tuyên thực sự không muốn giao chiến với Na Tra, vì đánh đi đánh lại cũng không thể làm gì Na Tra, thật là lãng phí thời gian.

Cho nên sau khi Na Tra nói những lời đó, La Tuyên nhìn bóng lưng Na Tra rời đi, cũng không đuổi theo, trực tiếp quay về quân doanh của mình.

Na Tra chạy về phía trước một lúc, quay người nhìn lại phía sau, thấy La Tuyên không đuổi kịp, không khỏi cảm thấy có chút câm nín.

Thực ra, Na Tra vốn cũng không muốn dùng loại phương pháp này để đối phó với La Tuyên, vì y cảm thấy làm vậy có chút thắng mà không vẻ vang, loại phương pháp này về cơ bản đều là Thân Công Báo dùng, Tây Kỳ ít khi dùng loại phương pháp này.

Đương nhiên, Na Tra cũng biết, trong chiến tranh, dùng loại phương pháp này thực ra cũng là chuyện đương nhiên.

Bất kể thế nào, Na Tra không muốn sử dụng loại phương pháp này, cho nên khi La Tuyên không mắc bẫy, y có chút vui thầm.

Na Tra sau đó, đến nơi Khương Tử Nha và những người khác mai phục.

Khương Tử Nha đã mai phục ở đó hơn hai canh giờ, đầu tiên thấy

Na Tra, khi thấy Na Tra mọi người đều có chút phấn khích, nghĩ rằng La Tuyên sẽ theo sau.

Nhưng khi Na Tra đáp xuống đất, phía sau y không hề xuất hiện người nào khác, khiến Khương Tử Nha vô cùng thất vọng.

Khương Tử Nha bước ra từ chỗ tối, nhìn Na Tra, cau mày nói: "Na Tra, chuyện gì vậy, La Tuyên đâu?" Na Tra bất lực nhún vai, có chút bất đắc dĩ nói: "Thừa tướng, La Tuyên đó không mắc bẫy, không đi theo con." Khương Tử Nha nhìn La Tuyên, dường như có chút không tin lời Na Tra, cũng biết Na Tra có chút ý kiến về việc đưa ra chủ ý này, có thể sẽ xuất hiện tâm lý chống đối.

Sau đó, Khương Tử Nha gọi Hoàng Thiên Hóa lại, nói: "Hoàng Thiên Hóa, ngươi đi dụ La Tuyên ra, Na Tra ở lại đây cùng ta đợi La Tuyên." Na Tra gật đầu, sau đó Hoàng Thiên Hóa đến trước quân doanh Triều Ca, gọi La Tuyên ra.

La Tuyên không ngờ hôm nay lại có nhiều người muốn tìm mình đến vậy, đang chuẩn bị ra ngoài xem xét.

Văn Trọng chợt ngăn y lại, có chút lo lắng nói: "La Tuyên, ta thấy trong đó có gian trá.

Chuyện này không bình thường, ta đoán chắc chắn có âm mưu, ngươi phải cẩn thận một chút.

Nếu là ta, tạm thời đừng giao chiến ở đây, cứ để bên ngoài tùy ý gọi, đợi ta điều tra rõ ràng rồi hãy đi giao chiến cũng chưa muộn." La Tuyên lắc đầu, vô cùng bình tĩnh nói: "Không cần, bất kỳ âm mưu nào trước mặt thực lực tuyệt đối cũng đều vô dụng, căn bản không phải đối thủ của ta, ngài cứ yên tâm đi." Văn Trọng thấy La Tuyên kiên trì như vậy, cũng không tiện nói thêm, nhưng để đề phòng vạn nhất, y ngầm sai người đi theo La Tuyên, ngăn ngừa La Tuyên gặp nguy hiểm.

La Tuyên ra ngoài sau, trước tiên đấu khẩu vài câu với Hoàng Thiên Hóa, sau đó hai người giao chiến với nhau.

Hoàng Thiên Hóa tự nhiên không phải đối thủ của La Tuyên, sau vài chiêu, y cười tọa kỵ chạy về phía địa điểm Khương Tử Nha mai phục.

Vừa chạy, Hoàng Thiên Hóa vừa hô: "Hừ, đánh không lại thì tái chiến, hôm nay không chơi với ngươi nữa, tên này tuy thực lực được đấy, nhưng đáng tiếc tốc độ không theo kịp ta, muốn giết ta thì không có cơ hội đâu." La Tuyên nghe vậy, thầm mắng trong lòng, sau đó đuổi theo Hoàng Thiên Hóa.

Y không tin mình không đuổi kịp Hoàng Thiên Hóa, đợi khi đuổi kịp Hoàng Thiên Hóa, y nhất định sẽ không nương tay, chắc chắn sẽ đánh cho tên khốn này tan xương nát thịt.

Khi Hoàng Thiên Hóa chạy, y quay lại nhìn La Tuyên một cái, thấy La Tuyên đang đuổi theo, trong lòng vui mừng, vì La Tuyên đã mắc câu.

Nhưng, trong lòng Hoàng Thiên Hóa thực ra có chút căng thẳng, vì tốc độ của La Tuyên rất nhanh, khoảng cách càng ngày càng gần, nếu y bị La Tuyên đuổi kịp trước khi chạy đến địa điểm mai phục của Khương Tử Nha, vậy thì cái mạng nhỏ của y cũng tiêu đời, cho nên lúc này y rất căng thẳng.

Khi Hoàng Thiên Hóa đến địa điểm mai phục của Khương Tử Nha, La Tuyên cũng đã đuổi kịp Hoàng Thiên Hóa.

Thực ra, La Tuyên có thể đuổi kịp Hoàng Thiên Hóa nhanh hơn, chỉ là La Tuyên cũng lo ngại có vấn đề gì đó, cho nên cố ý thả chậm một chút, nhưng dù chỉ chậm một chút, y vẫn đuổi kịp Hoàng Thiên Hóa.

Hoàng Thiên Hóa sau khi đến địa điểm mai phục, trong lòng lập tức thở phào một hơi, nghĩ rằng đã an toàn rồi.

Chương 382

Nhưng vạn vạn không ngờ, Khương Tử Nha đã không ra tay ngay lập tức.

Vì Khương Tử Nha không ra tay ngay lập tức, nên đã tạo cơ hội cho La Tuyên.

La Tuyên một kiếm đâm vào lưng Hoàng Thiên Hóa, khiến Hoàng Thiên Hóa đau đớn trực tiếp ngã xuống khỏi tọa kỵ.

Khi ngã xuống, La Tuyên đã ném Chiếu Thiên Ấn về phía Hoàng Thiên Hóa.

Hoàng Thiên Hóa tránh không kịp, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Nhưng vào lúc này, tọa kỵ của y chợt đỡ lấy Chiếu Thiên Ấn.

Mặc dù Hoàng Thiên Hóa không chết, nhưng tọa kỵ của y lại bị Chiếu Thiên Ấn đánh cho tan xương nát thịt.

Cũng vào lúc này, Khương Tử Nha chợt ra tay.

Những người mai phục ở đó bao gồm Khương Tử Nha, Lôi Chấn Tử, Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra và Dương Tiễn cùng hơn mười người nữa.

Những người này vừa ra tay tập kích La Tuyên, dù La Tuyên bản lĩnh có lớn đến đâu, cũng khó lòng chống đỡ.

Đương nhiên, bản lĩnh của La Tuyên không nhỏ, dưới sự phòng ngự, mặc dù bị người đánh trọng thương, nhưng vẫn còn sức chiến đấu.

La Tuyên nhìn đám người này, cười lạnh nói: “Ha ha, không ngờ, không ngờ, đám người này lại chơi trò này, ha ha.....” Mọi người đều

cảm nhận được tiếng cười châm biếm trong lời của La Tuyên, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể cứng rắn tiếp tục chiến đấu với La Tuyên.

Dù rằng La Tuyên bị trọng thương, nhưng sức chiến đấu của y không thể xem thường.

Trong trạng thái trọng thương, La Tuyên có thể giao chiến bất phân thắng bại với đám người này, thậm chí có cơ hội phản sát một số người trong số họ, đương nhiên những người như Dương Tiễn thì không thể giết chết được.

Nhưng, một số người có thực lực yếu kém thì không thể chống đỡ nổi La Tuyên.

Nhưng La Tuyên hiện tại cũng đã là "nỏ mạnh hết tên" rồi.

La Tuyên cảm thấy thân thể mình càng ngày càng không nghe theo sự điều khiển, y cắn răng kiên trì, thầm nghĩ trong lòng: Chẳng lẽ hôm nay mình phải chết ở đây sao?

Thật quá vô dụng.

Vào khoảnh khắc then chốt này, trên bầu trời phía bắc xuất hiện một đám mây ngũ sắc.

Ngay sau đó, từ xa có một người bay xuống, thấy người này khẽ vung tay phải, một đạo ngũ sắc thần quang đánh về phía mọi người.

Ngũ sắc thần quang ngay lập tức giáng xuống Khương Tử Nha và những người khác, theo sau là một tràng tiếng nổ.

Kết quả, Khương Tử Nha bị đánh cho ngã ngựa, mọi người đều bị thương ở các mức độ khác nhau.

Lúc này, người này xuất hiện trước mặt La Tuyên, trước tiên nhìn La Tuyên một cái, thản nhiên hỏi: "Sao rồi?" La Tuyên lắc đầu, có chút kinh ngạc nhìn người trước mặt, thấy chiêu vừa rồi, La Tuyên

biết người này chắc chắn lợi hại hơn mình, chỉ là y không quen biết, chẳng lẽ là người của Tiệt giáo?

Là người của Tiệt giáo mời người này đến giúp sao?

"Xin hỏi, các hạ là ai?" La Tuyên có chút tò mò hỏi.

Khương Tử Nha và những người khác cũng đứng một bên, trừng mắt nhìn người bỗng nhiên xuất hiện kia, trong lòng cũng đang đoán người này là ai.

Hiện tại nghe La Tuyên hỏi, cũng lắng tai nghe.

"Ta gọi Khổng Tuyên." Khổng Tuyên khẽ cười, nụ cười tùy ý.

Nhưng nụ cười đó chỉ dành cho La Tuyên, thực ra Khổng Tuyên cũng giống như La Tuyên, đều là loại người kiêu ngạo, người bình thường không hề để vào mắt.

Khổng Tuyên đã thấy cảnh La Tuyên chiến đấu với đám người kia vừa rồi, cho nên mới vô cùng bội phục, còn về Khương Tử Nha và những người khác, trong lòng Khổng Tuyên vô cùng khinh thường.

Lúc này, Khương Tử Nha nhìn La Tuyên, thản nhiên nói: "Nguyên lai là Khổng Tuyên đạo hữu, đã lâu ngưỡng mộ đại danh rồi.

Nhưng không biết Khổng Tuyên đạo hữu vì sao lại muốn giúp người này?

Chương 383

Ngài có thể không biết, Trụ Vương của Triều Ca hôn quân vô đạo, Tây Kỳ chúng ta vì thiên hạ bách tính mà đứng lên, cho nên mới thảo phạt Triều Ca.

Người mà ngài vừa cứu, chính là tướng quân của Triều Ca." Khổng Tuyên cau mày nhìn Khương Tử Nha, khinh thường bĩu môi nói: "Đừng nói với ta những chuyện vô ích đó, thiên hạ chúng sinh không liên quan gì đến ta, ta muốn giúp ai thì giúp." Khương Tử Nha sắc mặt có chút tái nhợt, mắt khẽ giật giật, sau đó hiểu ra, nói: "Ta là Khương Tử Nha, đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn của Ngọc Hư Cung, không biết Khổng Tuyên đạo hữu có nghe danh chưa?" Khổng Tuyên nghe vậy, ngửa mặt lên trời cười ha hả, "Ha ha, ha ha.....

Khương Tử Nha, không cần dùng Nguyên Thủy Thiên Tôn để áp ta đâu.

Ta nói cho ngươi biết, ta không sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn về những người của Ngọc Hư Cung thì càng không đáng nhắc tới, cái đám Thập Nhị Kim Tiên chó má đó, căn bản không phải đối thủ của ta." Khương Tử Nha tức đến nỗi mặt đỏ bừng, không ngờ đối phương lại ngông cuồng như vậy, lại không hề để Ngọc Hư Cung vào mắt, thật sự khiến y tức chết.

Khương Tử Nha cắn răng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tốt tốt tốt, đã như vậy, vậy đừng trách ta không khách khí, ta xem ngươi có bản lĩnh gì." Nói xong, Khương Tử Nha liếc mắt ra hiệu cho mọi người, ý tứ là mọi người cùng lên.

Mọi người cùng xông lên đối phó Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên khẽ mỉm cười, một chút cũng không vội vàng, để La Tuyên nghỉ ngơi ở phía sau, một mình đối đầu với Khương Tử Nha và những người khác.

Sau khi hai bên giao chiến, sắc mặt Khương Tử Nha và những người khác lập tức khó coi, vì thực lực của Khổng Tuyên này dường như còn mạnh hơn cả La Tuyên.

Nhiều người như vậy, căn bản không đánh lại Khổng Tuyên.

Bất đắc dĩ, Khương Tử Nha chỉ có thể ra lệnh mọi người rút lui.

Nếu cứ tiếp tục giao chiến, e rằng sẽ bị giết sạch, mau mau rút lui đi.

Khương Tử Nha bây giờ đã biết, bây giờ ngoài việc đến Ngọc Hư Cung cầu giúp đỡ, không còn cách nào khác.

Một La Tuyên đã khó đối phó.

Vốn dĩ hôm nay có hy vọng giết chết La Tuyên, nhưng chợt xuất hiện một Khổng Tuyên còn lợi hại hơn cả La Tuyên, khiến y...

Mấy người quay về thành Tây Kỳ, mỗi người đều ngồi trong Nghị Sự Sảnh trầm mặc không nói gì.

Những người khác tuy không đi, nhưng cũng vẫn luôn đợi trong Nghị Sự Sảnh.

Bây giờ, thấy Khương Tử Nha và những người khác quay về, mà sắc mặt mọi người đều không tốt, mọi người thực ra đã đoán được kết cục, nhưng vẫn muốn hỏi một chút.

Là chủ nhân hiện tại của Tây Kỳ, Cơ Phát, tự nhiên phải mở lời hỏi.

Y ho khan vài tiếng, thản nhiên quét mắt nhìn những người vừa về, sau đó nhẹ giọng hỏi: "Chư vị, không biết kết quả thế nào rồi?

Không thành công cũng không sao, chúng ta còn nhiều cơ hội, lần này không được thì có thể lần sau, mọi người không cần quá lo lắng." Khương Tử Nha thở dài một tiếng, không nói gì, cơ hội của y thực sự không còn nhiều nữa, bây giờ Tây Kỳ đã bị người ta đánh cho tan tác, chỉ còn một bước nữa là đại bản doanh sẽ bị công phá.

Một khi Tây Kỳ mất đi, y còn dựa vào đâu, còn có năng lực gì nữa chứ.

Lúc này, Na Tra chợt nói: "Đừng nhắc nữa, vốn dĩ đã gần thành công, nhưng nửa đường lại xuất hiện một người tên Khổng Tuyên cứu La Tuyên đi.

Khổng Tuyên này còn lợi hại hơn cả La Tuyên, bây giờ con không còn cách nào nữa.

La Tuyên con còn đánh không lại, lại thêm một Khổng Tuyên nữa, con lấy đâu ra vốn liếng để giao chiến với người ta chứ." Mọi người nghe nói lại xuất hiện một Khổng Tuyên còn lợi hại hơn cả La Tuyên, lập tức đều im lặng.

La Tuyên hiện tại là kẻ địch lớn nhất, nhưng bây giờ lại có thêm một Khổng Tuyên, Khương Tử Nha thực sự không còn cách nào nữa.

Lúc này, mọi người đều nhìn về phía Khương Tử Nha, bây giờ chỉ có Khương Tử Nha mới có thể giải quyết vấn đề này.

Khương Tử Nha thấy mọi người đều nhìn mình, cũng biết ý tứ của mọi người.

Cũng biết mình phải đến Ngọc Hư Cung một chuyến, hỏi Sư tôn bây giờ phải làm sao.

Khương Tử Nha không thể thất bại, đã lớn tuổi như vậy, lần này mà thất bại, về sau sẽ không còn cơ hội nữa.

Cho nên, Khương Tử Nha cũng dự định đi tìm Sư tôn giúp đỡ.

Khi Khương Tử Nha chuẩn bị lên đường đến Ngọc Hư Cung, bên ngoài chợt có binh sĩ báo cáo có người cầu kiến.

Khương Tử Nha sai binh sĩ dẫn người vào.

Chương 384

Binh sĩ nhanh chóng dẫn người vào.

Mọi người vừa nhìn thấy người này, lập tức phấn chấn tinh thần, vì người này chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Mọi người tuy không thích y, nhưng bây giờ Tây Kỳ đang trong thời khắc nguy cấp, tự nhiên vô cùng vui mừng vì Nhiên Đăng Đạo Nhân đã đến đây, vì thực lực của Nhiên Đăng Đạo Nhân thực sự rất mạnh.

Nếu y chịu giúp Tây Kỳ, nói không chừng có thể đánh bại La Tuyên và Khổng Tuyên.

Khương Tử Nha trong lòng cũng vui mừng, nhưng so với những người khác, y hiểu rõ hơn về Nhiên Đăng Đạo Nhân, biết rằng Nhiên Đăng Đạo Nhân và Ngọc Hư Cung không giống nhau, nếu muốn giúp Tây Kỳ, y cũng có thể.

Mọi người trầm mặc một lúc, sau đó Khương Tử Nha dẫn đầu nói: "Nhiên Đăng Sư huynh, Tây Kỳ không có chuyện gì sao?" Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ mỉm cười, nhìn những người có mặt, thản nhiên nói: "Ha ha, tự nhiên có chuyện.

Nghe nói, Triều Ca có một người tên Khổng Tuyên, cho nên ta đặc biệt đến tìm y." "Ngài tìm y có chuyện gì sao?" Có người chợt hỏi.

Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ mỉm cười, nói: "Người này có duyên với ta, ta muốn thu y làm đồ đệ." Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thực ra cũng giao thiệp với Tây Kỳ không ít, cho nên mọi người đều biết một số thói quen của Nhiên Đăng Đạo

Nhân, ví dụ như cái vấn đề "hữu duyên phận" của y.

Thực ra mọi người đều hiểu rõ trong lòng, bất cứ thứ gì Nhiên Đăng Đạo Nhân để mắt tới, y đều sẽ nói một câu "có duyên với ta", sau đó bất kể dùng phương pháp nào cũng phải đoạt được.

Nói hay một chút là hữu duyên, thực ra là vô liêm sỉ, chỉ là tìm một cái cớ để chiếm đoạt đồ của người khác mà thôi.

Cho nên, khi Nhiên Đăng Đạo Nhân nói Khổng Tuyên có duyên với y, mọi người đều không nói gì.

Khương Tử Nha cười cười, nói: "Nguyên lai là như vậy, nếu Khổng Tuyên có thể trở thành đệ tử của ngài thì cũng là một chuyện tốt, ít nhất chúng ta sẽ không còn kẻ địch nữa.

Không biết Nhiên Đăng Sư huynh, khi nào sẽ đi tìm Khổng Tuyên?" "Ngày mai đi." Nhiên Đăng Đạo Nhân cười nói.

Mọi người gật đầu, đều cảm thấy ngày mai có thể nhìn thấy hy vọng rồi.

Mặc dù mọi người đều không thích Nhiên Đạo Đạo Nhân, nhưng mọi người cũng biết y thực lực mạnh, cũng chỉ có y mới có thể đối kháng La Tuyên và Khổng Tuyên.

Khương Tử Nha trước tiên sắp xếp Nhiên Đăng Đạo Nhân đi nghỉ ngơi.

Sau khi sắp xếp chỗ ở cho Nhiên Đăng Đạo Nhân xong, Khương Tử Nha quay về Nghị Sự Sảnh.

Mọi người thấy Khương Tử Nha quay về, trước tiên im lặng một lát, sau đó Na Tra nhìn Khương Tử Nha, bĩu môi nói: "Con thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân này không phải hạng tốt lành gì đâu, chúng ta phải đề phòng y một chút." Khương Tử Nha thở dài một tiếng, nhìn mọi người, bất đắc dĩ nói: "Ai, bây giờ cũng không còn cách nào khác, chỉ

có thể để y đối phó với Khổng Tuyên và La Tuyên.

Chỉ cần y có thể đánh bại La Tuyên và Khổng Tuyên, vậy chúng ta dù phải trả một cái giá nào cũng không sao." Khương Tử Nha bây giờ không thể cố kỵ quá nhiều nữa.

Hiện tại không có cách nào đánh bại La Tuyên và Khổng Tuyên, y tiếp tục nói: "Hơn nữa, Nhiên Đăng Đạo Nhân không cần chúng ta làm gì, chúng ta cũng không thể giúp y được, cho nên không cần quá đề phòng.

Tính cách của Nhiên Đăng Đạo Nhân thì mọi người cũng đều biết, chẳng qua là y nhìn trúng tư chất của Khổng Tuyên, muốn thu làm đồ đệ mà thôi." Na Tra gật đầu, liền không nói thêm nữa.

Lúc này, Kim Tra chợt nói: "Vậy, con biết Nhiên Đăng Đạo Nhân lợi hại, nhưng y có thực sự đánh lại La Tuyên và Khổng Tuyên không?" Vấn đề này khiến mọi người rơi vào trầm tư, Khổng Tuyên và La Tuyên đều lợi hại, thật sự không chắc Nhiên Đăng Đạo Nhân có thể đánh bại hai người.

Na Tra lúc này tiếp tục nói: "À, Nhiên Đăng Đạo Nhân lợi hại, có thể đánh bại La Tuyên và Khổng Tuyên.

Nhưng, người bên Tiệt giáo vẫn chưa xuất hiện, vạn nhất bên đó cũng có người xuất hiện, chúng ta phải làm sao đây, chúng ta có đủ năng lực đối phó không?

Tam Tiêu nương nương đó, nếu ba vị ấy xuất hiện, chúng ta ứng phó thế nào đây?

Ba vị đó đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên, e rằng Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không phải đối thủ." Mọi người lại lần nữa rơi vào trầm mặc.

Khương Tử Nha nhìn mọi người một cái, bình tĩnh nói: "Không

cần lo lắng, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, đến lúc đó tự nhiên sẽ có cách giải quyết.

Bây giờ thì sao, chúng ta không có cách nào với La Tuyên và Khổng Tuyên, nhưng bây giờ không phải đã có cách rồi sao." Mọi người nở nụ cười khổ, tình hình của mình, ai biết được mấy cân mấy lạng.

Có người của Ngọc Hư Cung giúp đỡ, ban đầu mọi việc đều suôn sẻ, không gặp quá nhiều trở ngại.

Nhưng kể từ trận Thập Tuyệt Trận, mọi chuyện dường như đã thay đổi, bên kia bây giờ chỉ phái hai người ra, đã bức chúng ta vào đường cùng, trực tiếp đánh vào sào huyệt, khiến chúng ta vô cùng bị động.

Bây giờ tuy có cơ hội chuyển biến tốt đẹp, nhưng mọi người không cảm thấy thực sự có chuyển biến tốt đẹp, giống như Na Tra đã nói, vạn nhất người ta lại phái người khác ra, thì làm sao đây?

Chương 385

Nếu ba vị nương nương đó xuất hiện, nên ứng phó thế nào, ba vị đó đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên, e rằng Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không phải đối thủ.

Mọi người trong lòng thấp thỏm, ai nấy suy nghĩ chuyện của riêng mình.

Khương Tử Nha bây giờ cũng không biết nên an ủi thế nào, chỉ có thể bảo mọi người về nghỉ ngơi trước.

Hiện tại, Khương Tử Nha hy vọng ngày mai Nhiên Đăng Đạo Nhân có thể giành chiến thắng, nâng cao sĩ khí của mọi người.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đến Tây Kỳ không lâu, thực ra trong quân doanh Triều Ca cũng đã đón tiếp mấy vị đại nhân vật, mấy vị đại nhân vật đó chính là ba chị em Vân Tiêu từ Kim Ngao Đảo.

Ba vị đó ở Tiệt giáo rất nổi tiếng, cho nên người của Tiệt giáo về cơ bản đều nhận ra họ, Văn Trọng và những người khác tự nhiên cũng nhận ra.

Cho nên, Văn Trọng cũng coi họ như khách quý mà đối đãi.

Khổng Tuyên nhìn ba nữ nhân, có chút tò mò hỏi: "Ba vị đạo hữu, vì sao lại đột nhiên đến đây?" Vân Tiêu khẽ mỉm cười, bình tĩnh nói: "Ha ha, Sư tôn sai chúng con đến.

Nghe Sư tôn nói, Nhiên Đăng Đạo Nhân chắc đã đến Tây Kỳ, ở đó muốn đối phó với huynh và La Tuyên.

Sư tôn sợ huynh có chuyện, cho nên sai chúng con đến trợ giúp." Khổng Tuyên gật đầu, có chút không để ý nói: "Không cần thiết đâu, Nhiên Đăng đó chẳng qua cũng là Đại La Kim Tiên, ta cũng là Đại La

Kim Tiên, ta có niềm tin có thể đánh bại y." Vân Tiêu gật đầu, cười nói: "Cái này ta tự nhiên biết, nhưng Nhiên Đăng Đạo Nhân đó không phải là người tốt, ta sợ y dùng chiêu trò.

Tuy huynh lợi hại, nhưng có chút quá thẳng thắn, vạn nhất bị lừa thì sao.

Hơn nữa, Sư tôn có lẽ sợ người của Ngọc Hư Cung sẽ đến, Sư tôn sợ huynh đơn độc chống đỡ, cho nên sai ba chị em chúng ta đến, giúp huynh giữ vững vị thế và tăng thêm uy thế." Khổng Tuyên gật đầu, sau đó cười nói: "Vậy thì ta không cần sợ gì nữa rồi, có ba vị ở đây, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo căn bản không đáng nhắc tới.

Đừng nói Nguyên Thủy Thiên Tôn, có ba vị ở đây, ta cũng dám giao chiến vài chiêu với y." Bích Tiêu cười hì hì, cũng đắc ý nói: "Đó là điều tự nhiên, nhưng chúng ta chắc chắn không đánh lại Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng nếu thực sự muốn giao chiến vài chiêu với y, chắc cũng không thành vấn đề đâu." Bích Tiêu sở dĩ nói như vậy, là vì nàng biết Sư tỷ đã được Thông Thiên ban cho một miếng ngọc bội có thể ngăn cản công kích của Thánh nhân, nếu không thì nàng cũng không dám nói lời ngông cuồng như vậy.

Sáng ngày thứ hai.

Khương Tử Nha dẫn đầu binh mã, ra ngoài cửa thành, chuẩn bị giao chiến một trận với người của Triều Ca.

Bên Triều Ca, cũng đã điểm binh mã, chuẩn bị nghênh chiến.

Nhưng, Tam Tiêu nương nương bên Triều Ca lại không xuất hiện, cảm thấy lúc này tạm thời không cần ra mặt, lúc then chốt mới xuất hiện cũng không muộn.

Sau khi hai bên gặp mặt, trước tiên tiến hành một hồi khẩu chiến.

Khương Tử Nha nhìn Văn Trọng già nua, cưỡi tọa kỵ tiến lên vài

bước, "Văn Trọng, đã nhiều năm không gặp rồi." Văn Trọng cũng cưỡi tọa kỵ tiến lên vài bước, sau đó cười ha hả nói: "Khương Tử Nha thực sự không tồi chút nào, bây giờ lại biến thành như vậy, ta nhớ hồi đó ngươi còn chẳng làm nên trò trống gì cơ mà." Chuyện năm xưa, khiến Khương Tử Nha có chút khó chịu.

Mặc dù "tài lớn thành muộn", nhưng Khương Tử Nha cảm thấy mình thực sự đã muộn một chút, nhưng bây giờ dù sao cũng đã có chút thành tựu, "Hừ, đừng có châm chọc ta.

Nhưng, ta bây giờ biết, ngươi là Thái Sư đương triều, nhưng Trụ Vương hồ đồ làm loạn như vậy, vì sao ngươi không quản thúc một chút chứ, cái chức Thái Sư này có phải có chút thất trách không?" Nghe lời Khương Tử Nha nói, Văn Trọng chợt thở dài một tiếng, sau đó cười khổ nói: "Trụ Vương quả thật đã làm những chuyện không đúng, ta đúng là có chỗ thất trách.

Nhưng, chuyện này cũng có lý do riêng, đám người này mượn danh nghĩa vì dân tạo phúc, muốn lật đổ Triều Ca tự lập làm vua, ta là Thái Sư đương triều, tự nhiên phải xuất binh chinh phạt.

Ta bây giờ thường xuyên chinh chiến, không có thời gian quản giáo Trụ Vương, nếu bọn họ không tham lam phú quý, không vọng tưởng ngôi vị Hoàng Thượng kia, ta có lẽ đã không phải Nam chinh Bắc chiến, cũng có thể có thời gian để quản thúc Trụ Vương.

Nếu ta có thể thường xuyên ở trong thành Triều Ca, cũng sẽ không để Trụ Vương làm ra nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy." Khương Tử Nha lắc đầu, cảm thấy Văn Trọng đang ngụy biện mà thôi.

Nhưng Văn Trọng thì lại cho rằng Khương Tử Nha và đám người kia đang mượn danh nghĩa "thay trời hành đạo" để tranh giành vinh hoa phú quý.

Sau khi hai người nói chuyện một lúc, Nhiên Đăng Đạo Nhân dường như đã đợi có chút sốt ruột, cười nói với Văn Trọng: "Văn Thái Sư, xin mời Khổng Tuyên ra đi, ta và y có duyên, bây giờ ta muốn y đi theo ta về, làm đại đồ đệ của ta." Nói xong, Khổng Tuyên từ phía sau đám đông xông ra.

Không nói hai lời, y đã giao chiến với Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân quả thật rất lợi hại, nhưng Khổng Tuyên cũng vô cùng lợi hại, Khổng Tuyên cũng đã học được một số điều từ Thông Thiên, so với trước đây đã tăng cường hơn rất nhiều.

Nhiên Đăng Đạo Nhân không biết Khổng Tuyên từng học tập với Thông Thiên, cho nên sau khi giao chiến với Khổng Tuyên, y có chút kinh ngạc, "Khổng Tuyên, ta thật sự đã xem thường ngươi rồi, xem ra ngươi cũng có chút bản lĩnh đó." "Nhưng, chẳng qua là dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang mà thôi, đáng tiếc Ngũ Sắc Thần Quang của ngươi đối với ta không có tác dụng." Cái dựa dẫm lớn nhất của Khổng Tuyên chính là Ngũ Sắc Thần Quang, nghe Nhiên Đăng Đạo Nhân nói không sợ Ngũ Sắc Thần Quang, Khổng Tuyên có chút không tin.

Đã không tin, tự nhiên phải dùng Ngũ Sắc Thần Quang để thử một chút.

Ngũ Sắc Thần Quang trong tay y chợt lóe lên, đánh về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Đúng như Nhiên Đăng Đạo Nhân đã nói, Ngũ Sắc Thần Quang đối với y thực sự không có tác dụng nào.

Chương 386

Thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân trong tay lóe lên một cái, Ngũ Sắc Thần Quang biến mất vô ảnh vô tung.

Thật sự khiến Khổng Tuyên giật mình, Ngũ Sắc Thần Quang mất đi tác dụng, khiến y hoàn toàn mất hết tự tin.

Lúc này, Nhiên Đăng Đạo Nhân bắt đầu tấn công Khổng Tuyên.

Trong lúc Khổng Tuyên nguy cấp, trên trời chợt không chỉ một người bay xuống, người này chính là Quỳnh Tiêu, một trong Tam Tiêu nương nương.

Quỳnh Tiêu chưa kịp nói gì, liền nói: "Hì hì, Nhiên Đăng Đạo Nhân, ỷ lớn hiếp nhỏ à, ta giao chiến vài chiêu với ngươi." Nói xong, Quỳnh Tiêu cầm Kim Giao Tiễn, xông về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân quả thật lợi hại, một mình Quỳnh Tiêu thực sự không phải đối thủ của y, nhưng có Khổng Tuyên nữa, hai người cùng giao chiến với Nhiên Đăng Đạo Nhân, tuy vẫn không thể thắng, nhưng cũng không thua.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn hai người, trong lòng thực ra cũng có chút hoảng loạn, nếu chỉ có một mình Quỳnh Tiêu thì y không lo lắng, nhưng Tam Tiêu nương nương bình thường đều đi cùng nhau.

Đã Quỳnh Tiêu xuất hiện, vậy hai vị còn lại chắc chắn ở gần đây, nếu hai vị đó cũng ra tay, thì y chắc chắn không thể đánh lại họ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vừa đánh vừa quan sát xung quanh, tìm kiếm đường rút lui.

Nhiên Đăng Đạo Nhân không phải kẻ ngốc, đánh được thì đánh, đánh không được thì tự nhiên phải chạy.

Nếu không chạy, với tính cách của đám người Tiệt giáo đó, nếu có thể giết chết thì chắc chắn sẽ không nương tay.

Nếu đổi lại là đệ tử khác của Ngọc Hư Cung, khi gặp nguy hiểm, có lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ ra tay giúp đỡ, cũng sẽ cứu đệ tử của mình, nhưng đối với y, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ không ra tay giúp đỡ, cho nên trước tiên y phải tìm một tuyến đường rút lui an toàn.

Ở chỗ tối, Vân Tiêu và Bích Tiêu đang quan sát trận chiến ở đằng xa.

Bích Tiêu nhìn Sư tỷ một cái, có chút sốt ruột nói: "Sư tỷ, Nhiên Đăng Đạo Nhân này lợi hại quá, con thấy Khổng Tuyên và tỷ không phải đối thủ của y, chi bằng chúng ta cũng lên đi, nếu có thể giết chết Nhiên Đăng Đạo Nhân này, Sư phụ chắc chắn sẽ vui." Vân Tiêu nghe vậy, cười nói: "Đi đi, ta đợi thêm chút nữa." Bích Tiêu gật đầu, trực tiếp bay đến chỗ ba người đang giao chiến, gia nhập vào trận chiến.

Sau khi Bích Tiêu gia nhập, kết cục của trận chiến này không cần nói cũng biết.

Nhiên Đăng Đạo Nhân lợi hại, nhưng dù sao y cũng chỉ là Đại La Kim Tiên, Khổng Tuyên, Vân Tiêu và Bích Tiêu cũng đều là Đại La Kim Tiên, thực lực đều không tệ.

Ba Đại La Kim Tiên đối phó một Đại La Kim Tiên, tỷ lệ thắng thực sự quá lớn.

Giao chiến không lâu, Nhiên Đăng Đạo Nhân đã bị thương.

Thật sự khiến Khương Tử Nha lo lắng muốn chết, thực sự không biết làm sao.

Tối qua đã nói rồi, nếu Tam Tiêu nương nương xuất hiện thì phải làm sao, nếu ba vị đó xuất hiện, e rằng Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng

không phải đối thủ.

Tối qua trong lòng y còn nghĩ, Tam Tiêu nương nương ngàn vạn lần đừng xuất hiện, nhưng không cho ba vị đó xuất hiện, ba vị đó lại cứ xuất hiện, đúng như y đã nói, Nhiên Đăng Đạo Nhân quả thật không phải đối thủ của ba người.

Nhiên Đăng Đạo Nhân càng đánh càng không còn tự tin, y nhìn xung quanh, chợt bay về phía Khương Tử Nha.

Theo cách nghĩ của y, chỉ cần bay đến chỗ Khương Tử Nha, vậy thì những người đó tự nhiên sẽ giúp đỡ, đến lúc đó có nhiều người giúp đỡ như vậy, dù không thắng được, cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Với lại, chạy về thực ra là nhận thua, có lẽ Khổng Tuyên và mấy người kia sẽ không đuổi theo.

Nhưng, cả hai điểm này đều sai.

Trước tiên, Khương Tử Nha căn bản không có năng lực đối phó với ba Đại La Kim Tiên phía sau kia, thứ hai Khổng Tuyên và ba người kia đều muốn tiêu diệt Nhiên Đăng Đạo Nhân, cho nên ba người đều đuổi theo Nhiên Đăng Đạo Nhân, mà tốc độ của ba vị đó đều không chậm.

Nhiên Đăng Đạo Nhân chưa kịp đến trước mặt Khương Tử Nha, đã bị Khổng Tuyên và ba người kia từ phía sau chặn lại, lại lần nữa bao vây y.

Nhiên Đăng Đạo Nhân bị ba người vây khốn, trơ mắt nhìn Khương Tử Nha và những người khác, trong lòng có chút tức giận: Ta đã giúp các ngươi, bây giờ thấy ta gặp nạn lại không giúp.

Khương Tử Nha thì muốn giúp đỡ, nhưng ba Đại La Kim Tiên giao chiến, người bình thường không thể tham gia vào, e rằng chưa

đến gần, đã bị dư chấn do mấy người đó giao chiến gây ra mà tan thành mây khói.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thông minh, thực lực cũng đủ mạnh, dưới sự bao vây của ba người, y đã cứng rắn xông ra một con đường.

Lần thứ hai xông về phía Khương Tử Nha, đợi khi xông đến trước mặt Khương Tử Nha, Khương Tử Nha và đám người kia mặc dù biết không đánh lại ba người phía sau, nhưng vẫn thi triển pháp thuật để ngăn cản.

Nhưng, công kích của họ vô dụng, không những không giúp được Nhiên Đăng Đạo Nhân, ngược lại còn bị Khổng Tuyên và mấy người kia một chiêu tấn công mà đánh cho có chút thảm hại không chịu nổi.

Chương 387

Khương Tử Nha vừa nhìn thấy không đánh lại đám người kia, chỉ có thể ra lệnh rút lui.

Đồng thời khi Khương Tử Nha ra lệnh rút lui, bên Văn Trọng cũng ra lệnh tấn công.

Binh sĩ giao chiến với nhau, tiếng chém giết vang vọng trời cao, đó là chiến đấu của binh sĩ bình thường, còn về những người như Khương Tử Nha vì đều có pháp thuật, nên chạy khá nhanh, không bị thương tổn, nhưng lại làm hại thảm những binh sĩ bình thường.

Lần này Khương Tử Nha dẫn theo hơn hai vạn binh sĩ, vốn định đợi Nhiên Đăng Đạo Nhân thu phục Khổng Tuyên và mấy người kia, sau đó dẫn binh sĩ trực tiếp đánh bại binh sĩ Triều Ca, rồi trực tiếp xông vào thành Triều Ca, để bù đắp tổn thất trực tiếp của mình.

Nhưng, điều Khương Tử Nha không ngờ là Nhiên Đăng Đạo Nhân đã không phải đối thủ của người ta, làm mất mạng của mấy nghìn người.

Khi mọi người quay về thành Tây Kỳ, ai nấy đều vô cùng thảm hại.

Mọi người quay về Nghị Sự Sảnh, ai nấy đều thở dốc, trận chiến vừa rồi đã khiến họ sợ không ít.

May mà rút lui kịp thời, nếu không thì thật xui xẻo rồi.

Sau khi mọi người hồi thần, ai nấy nhìn những người xung quanh, vừa nhìn đã phát hiện ra một vấn đề.

Nhiên Đăng Đạo Nhân lại biến mất rồi.

Kim Tra nhìn xung quanh, sau khi xác định Nhiên Đăng Đạo Nhân

đã biến mất, mới cau mày nói: "Vậy, Nhiên Đăng Đạo Nhân đi đâu rồi, sẽ không phải bị Khổng Tuyên chặn lại rồi chứ?" Na Tra nghe vậy, cười lạnh nói: "Y chạy nhanh hơn chúng ta nhiều, đã đi từ sớm rồi, không cần chúng ta phải lo lắng, bây giờ chúng ta phải làm sao đây.

Bây giờ bên Triều Ca có mấy vị Đại La Kim Tiên, người ta tùy tiện một người cũng có thể tiêu diệt chúng ta, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?" Mọi người im lặng, bây giờ thực lực chênh lệch quá lớn, nếu không tìm được người có thực lực tương đương, vậy thì những người này chỉ có thể chờ chết.

Đó là Đại La Kim Tiên đó, tùy tiện vung tay một cái thực ra cũng có thể tiêu diệt chúng ta, chỉ là Đại La Kim Tiên sẽ không ra tay với những người bình thường, nhưng giết mấy vị cao tầng như chúng ta thì có thể.

Nếu thực sự để Đại La Kim Tiên ra tay, giết chết tất cả các cao tầng này, vậy thì Tây Kỳ sẽ tiêu đời.

Khương Tử Nha đứng dậy, nhìn mọi người một cái, nói: "Mọi người ở lại đây canh giữ, bất kể có kẻ địch khiêu chiến, đều không được đi ra ngoài, ta bây giờ sẽ đi Ngọc Hư Cung thỉnh Sư tôn giúp đỡ, có Sư tôn ra mặt, thì mấy Đại La Kim Tiên kia cũng không phải đối thủ." Mọi người gật đầu, nếu là bình thường, tự nhiên sẽ vui mừng, nhưng bây giờ mọi người đều không còn hứng thú.

Mặc dù Khương Tử Nha đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng mọi người cảm thấy dù có tìm được Nguyên Thủy Thiên Tôn thì cũng khó lòng hóa giải nguy cơ trước mắt.

Vì bên mình có Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng bên kia lại có Thông Thiên Giáo Chủ, có nhiều Đại La Kim Tiên như vậy, còn bên mình lại không thể tìm ra mấy Đại La Kim Tiên nữa.

Còn về Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, trong mắt Kim Tiên, căn bản không đáng nhắc tới.

Khương Tử Nha cũng không suy nghĩ quá nhiều, bây giờ chỉ có thể đi tìm Sư tôn cầu cứu.

Y cưỡi tọa kỵ, trực tiếp đi đến Ngọc Hư Cung.

Bên ngoài Ngọc Hư Cung, có tiểu đạo đồng dẫn Khương Tử Nha đến bên ngoài cung điện, bảo y đợi ở ngoài, đi bẩm báo Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chẳng bao lâu sau, tiểu đạo đồng đi ra từ bên trong, cười nói: "Mời vào đi, Sư tôn và chư vị Sư huynh đều đang đợi ngài." Khương Tử Nha gật đầu, bước vào cung điện.

Trong cung điện, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ở vị trí chủ tọa giữa, sắc mặt vô cùng âm trầm, xem ra tâm trạng không tốt.

Phía dưới hai bên ngồi Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, sắc mặt của mấy vị đó cũng không tốt.

Khương Tử Nha vừa nhìn thấy sắc mặt của mọi người, liền gần như biết rằng đám người này có lẽ đã biết chuyện xảy ra ở Tây Kỳ, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng ở trong số đó, Nhiên Đăng Đạo Nhân đã kể lại chuyện xảy ra cho mọi người, như vậy thì y cũng không cần nói lại nữa.

Sau khi Khương Tử Nha hành lễ với mọi người, Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên nói: "Chuyện ở Tây Kỳ ta đã biết rồi, ngồi xuống đi." Khương Tử Nha gật đầu, ngồi xuống ở vị trí cuối cùng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nheo mắt, ánh mắt từ từ quét qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Khương Tử Nha, "Tử Nha à, hãy kể chi tiết những chuyện đã xảy ra gần đây." Khương Tử Nha gật đầu, nhìn Sư tôn một cái, cẩn thận hỏi: "Sư tôn, con nên bắt đầu từ

đâu ạ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói nhàn nhạt: "Từ sau Thập Tuyệt Trận thì phải." Khương Tử Nha gật đầu, bắt đầu thuật lại những chuyện sau đó.

Những chuyện này đương nhiên không thể kể lại nguyên vẹn từng chi tiết.

Trước hết, sự tình không phải bây giờ mới bị hạn chế, cũng không quá rõ ràng; thứ hai, những lời ấy đều có lợi cho Tây Kỳ, hoặc có lợi cho bản thân, có một vài việc tổng cần thêm mắm thêm muối một chút.

Nghe Khương Tử Nha chậm rãi kể: "Sau Thập Tuyệt Trận, ta vốn tiến triển thuận lợi, đã tới Kê Minh Sơn, nhưng vào lúc đó, lại xuất hiện một người tên là La Tuyên.

La Tuyên này lợi hại vô cùng, trong số ba đại đệ tử của Xiển giáo chúng ta không ai là đối thủ của hắn.

Sau đó, Nhiên Đăng sư huynh đã chỉ thị cho ta một lần, bảo ta đi tìm Lý Tĩnh ở Trần Đường Quan giúp đỡ.

Chương 388

Nhưng ta đã không đi, ngày thứ hai La Tuyên kia đã đả thương quân sĩ của ta, sau đó đại quân trực tiếp tấn công, bức ta phải lui về Tây Kỳ, và tạo thành thế vây hãm." "Sau đó, ta phái người đi tìm Lý Tĩnh.

Đáng tiếc, Lý Tĩnh đã bị Vân Tiêu sát hại." "Rồi sau đó, ta đã bàn bạc kỹ sách, chuẩn bị trước tiên chế phục La Tuyên." "Vốn dĩ, kế hoạch này sắp thành công, đáng tiếc bỗng nhiên lại xuất hiện một Khổng Tuyên, phá hoại kế hoạch của ta." "Sau đó nữa, Nhiên Đăng sư huynh tìm ta, giúp ta đối phó Khổng Tuyên và La Tuyên, những chuyện tiếp theo Sư tôn hẳn là đã biết." Nghe xong Khương Tử Nha thuật lại, mọi người trầm mặc không nói.

Từ sau Thập Tuyệt Trận, Xiển giáo dường như luôn ở thế bị động.

Điều đáng lo nhất là, hiện tại đối phương quá mạnh, trong số những người này, căn bản không ai là đối thủ của Tam Tiêu nương nương.

Hiện tại, dường như chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay mới có thể áp chế ba vị đó.

Nhưng, để Nguyên Thủy Thiên Tôn đi đối phó một văn bối, thật sự quá mất mặt, quá không có thể diện.

Hơn nữa, trước đó Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thân mình mở miệng đề nghị, hai người cùng Thông Thiên Giáo Chủ không còn tham dự tranh đấu phàm gian, không còn tham dự chuyện giữa các đệ tử, không còn ra tay.

Hiện tại, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn ra tay, chẳng khác

nào thất tín với người, lại có Lão Tử làm người bảo đảm giữa mình và Thông Thiên.

Một khi Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay tham dự chuyện này, vậy hậu quả sinh ra sẽ khiến Lão Tử đứng về phía Thông Thiên, điều mà Nguyên Thủy Thiên Tôn không muốn thấy nhất.

Thông Thiên thủ Tru Tiên Kiếm Trận, phi Tứ Thánh bất khả phá, nếu để Lão Tử lui về phía Thông Thiên, vậy thì càng không phải đối thủ của Thông Thiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vuốt râu, trầm tư xem xét phải làm gì bây giờ.

Hiện tại đã là Phong Thần mạt kỳ, nhân số trên Phong Thần Bảng cơ bản đã gần đủ, bây giờ chỉ cần thêm mấy trận chiến quy mô như Thập Tuyệt Trận nữa, vậy Phong Thần Bảng cũng sẽ kết thúc.

Nhưng xét tình hình hiện tại, Tiệt giáo quá cường đại, cường đại đến mức không ai có thể đối kháng, cho nên trên Phong Thần Bảng nhất định phải có nhiều người Tiệt giáo hơn, từ đó làm giảm bớt thế lực của Tiệt giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghĩ một lát, nhìn các đệ tử một lượt, nhàn nhạt nói: "Hiện tại, tất cả đi Tây Kỳ, đối phó nhóm người kia, ta không tin bọn họ lợi hại đến mức nào." Các đệ tử gật đầu, bắt đầu chuẩn bị.

Sau khi chuẩn bị xong, ai nấy đều xuống núi.

Tuy rằng xuống núi, nhưng mọi người thật sự không có nhiều tự tin.

Đối mặt với Đại La Kim Tiên a, chúng ta bất quá là Kim Tiên mà thôi, bảo chúng ta đối phó Đại La Kim Tiên, thật sự có chút khó khăn.

Nhưng, Sư tôn đã bảo chúng ta xuống núi, vậy chỉ có thể xuống

núi, nếu Sư tôn đã bảo chúng ta xuống núi đối phó Đại La Kim Tiên, vậy tự nhiên sẽ có cách của ngài.

Rất nhanh, mười hai Kim Tiên của Xiển giáo toàn bộ đã đến Tây Kỳ.

Sự xuất hiện của bọn họ đã giúp người Tây Kỳ tăng thêm không ít tự tin, mười hai Kim Tiên tọa hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn đều đã tới, đây là một việc vô cùng phấn chấn.

Tuy rằng Mười Hai Kim Tiên có thể không phải đối thủ của Đại La Kim Tiên, nhưng đã có nhiều người chết như vậy, cũng đủ để chứng tỏ mức độ coi trọng của Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với chuyện này.

Trong lòng mọi người cũng nghĩ, nếu Mười Hai Kim Tiên cũng không có cách nào đối phó địch nhân, liệu có dẫn ra Nguyên Thủy Thiên Tôn không, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn thân mình ra mặt, vậy có nhiều Đại La Kim Tiên đến mấy cũng vô dụng, không chừng còn có cơ hội phản bại thành thắng.

Trong lúc mọi người nghị luận xôn xao, mười hai Kim Tiên toàn bộ đều vào nghị sự sảnh.

Khương Tử Nha trước tiên giới thiệu từng vị Mười Hai Kim Tiên cho mọi người, rồi sau đó nhìn mọi người nói: "Ngày mai, chúng ta chuẩn bị đối phó, lần này có Mười Hai Kim Tiên tọa trấn, ta có thể một lưới bắt hết." Mọi người gật đầu, vốn dĩ Mười Hai Kim Tiên đến thì rất vui, nhưng nghe Khương Tử Nha muốn một lưới bắt hết địch nhân, nhất thời lại không còn tự tin.

Nếu có thể đánh bại đám người này, mọi người cảm thấy có thể trước tiên ra tay, lại thêm nhiều người giúp đỡ như vậy, không chừng thật sự có thể áp chế đối phương, nhưng muốn một lưới bắt hết, thì có chút không thực tế.

Nhưng, nếu Khương Tử Nha đã nói như vậy, cũng không tiện phản bác, chỉ có thể gật đầu biểu thị đồng ý, còn những ý nghĩ trong lòng thì không dám nói ra.

Khi Mười Hai Kim Tiên đến Tây Kỳ, Vân Tiêu mấy người cũng đã biết.

Vốn dĩ, Vân Tiêu mấy người đang ngồi trong doanh trướng bàn bạc sự tình, đột nhiên mọi người phát hiện trên bầu trời Tây Kỳ đột nhiên rơi xuống mười hai đạo kim quang, người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng Vân Tiêu mấy người đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên, tự nhiên nhìn ra mười hai kim quang đó chính là mười hai Kim Tiên của Xiển giáo.

Khổng Tuyên khẽ nheo mắt, lạnh lùng cười nói: "Ha ha, mười hai Kim Tiên của Xiển giáo đã đến, không biết Sư tôn của bọn họ có đến không nhỉ." Vân Tiêu nhàn nhạt nói: "Mười hai Kim Tiên đều đã tới, đoán chừng Sư tôn của họ cũng sẽ không nhịn được lâu." Vân Tiêu cảm thấy, Mười Hai Kim Tiên khẳng định không phải đối thủ của mình, nếu Mười Hai Kim Tiên cũng thảm bại, vậy tiếp theo có thể ra tay chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn, bởi vì người khác căn bản không phải đối thủ.

Đương nhiên rồi, Vân Tiêu cũng biết thiên hạ rộng lớn, cao nhân vô số, không chỉ có những người này ở Ngọc Hư Cung, trừ phi Nguyên Thủy Thiên Tôn đi tìm người khác giúp đỡ, nếu không thật sự không ai có thể đối phó, cũng chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn thân mình ra mặt mới có thể.

Văn Trọng nghe nói Mười Hai Kim Tiên của Xiển giáo đều đã đến, hơi căng thẳng nhìn về phía Vân Tiêu mấy người, "Mười Hai Kim Tiên đều đã đến sao, vậy chúng ta nên làm gì đây.

Những người này đều rất lợi hại, hay là chúng ta mời một vài đệ

tử Tiệt giáo đến giúp đỡ đi." Văn Trọng tuy rằng biết mấy vị trước mắt lợi hại, nhưng thật tình mà nói, vẫn tương đối lo lắng, loại lo lắng này kỳ thực vẫn luôn tồn tại.

Chương 389

Ai bảo là thống soái tam quân chứ, không thể hành động theo ý mình, mọi việc đều phải làm hoàn mỹ một chút.

Khổng Tuyên liếc mắt khinh thường, bất đắc dĩ nhìn Văn Trọng, bình tĩnh nói: "Văn Trọng Thái Sư, không cần lo lắng chút nào, nếu chỉ có ta và La Tuyên hai người, ngược lại có thể đi tìm một vài bằng hữu của Tiệt giáo giúp đỡ, nhưng có Tam Tiêu nương nương ở đây, không cần tìm thêm người khác." Tam Tiêu nương nương nghe vậy trên mặt hơi có chút đắc ý, Vân Tiêu tương đối khiêm tốn nói: "Lời không thể nói như vậy, nếu chỉ mình ba người chúng ta thật sự không thể đối phó Mười Hai Kim Tiên, có lẽ cần La Tuyên giúp đỡ, ta mới có thể dễ dàng giải quyết." Bích Tiêu nhìn về phía Tây Kỳ, khinh thường nói: "Một đám Kim Tiên mà thôi, luận đơn đả độc đấu thì, đám người kia không có một ai là đối thủ của ta, nhưng người đông thế mạnh, cũng có chút phiền phức.

Nhưng mà, có ta và hai vị tỷ tỷ, cũng như Khổng Tuyên và La Tuyên ở đây, những người ở Tây Kỳ kia không đáng lo ngại." Quỳnh Tiêu cũng gật đầu, cười ha ha nói: "Ngày mai bọn họ nhất định sẽ đến đấu pháp với chúng ta, đến lúc đó hãy để bọn họ nếm thử sự lợi hại của chúng ta, tỷ tỷ ta sẽ dùng Hỗn Nguyên Kim Đẩu giáo huấn, tán tận một thân tu vi, xem họ còn kiêu ngạo thế nào." Mọi người nghe vậy đều cười lớn, tuy rằng mọi người không biết lời Quỳnh Tiêu là thật hay giả, nhưng nghe thấy khẩu khí của nàng mọi người cảm thấy tự tin mười phần.

Bởi vì Khổng Tuyên đều là Đại La Kim Tiên, đối phương đều là Kim Tiên, cho nên áp lực của Văn Trọng mấy người không lớn.

Mấy người trở về nghỉ ngơi, nhưng ba người không ai về phòng riêng của mình, mà đều đến chỗ Vân Tiêu, hình như có chuyện cần bàn bạc.

"Tỷ tỷ, đơn độc gọi muội đến đây, không phải chứ?" Quỳnh Tiêu nhìn Vân Tiêu, có chút khó hiểu nói: "Chúng ta đều là người nhà, có chuyện gì mà không thể nói trước mặt mọi người chứ." Vân Tiêu khẽ cười, nhìn hai người em gái nói: "Có vài lời có thể nói với các muội, có vài lời tự nhiên không thể nói với các muội, có vài lời trước đây ta cũng đã nói với các muội." Câu nói cuối cùng khiến Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu trừng lớn mắt, Bích Tiêu kinh ngạc nhìn Vân Tiêu, vô cùng hiếu kỳ kéo tay Vân Tiêu, vừa làm nũng lay động, vừa cười hì hì nói: "Tỷ tỷ, không phải tỷ có chuyện gì giấu muội đấy chứ, có chuyện gì thì nói cho muội biết đi." Vân Tiêu nhìn hai người một lượt, nhàn nhạt nói: "Cũng không có chuyện gì, nhưng trước khi chúng ta đi, Sư tôn đã gọi ta nói vài câu mà thôi." "À, Sư tôn gọi tỷ đơn độc sao?" Bích Tiêu chớp chớp mắt, vẻ mặt đầy tiện mộ, Vân Tiêu thấy sắc mặt mình hơi ửng hồng, bực mình trừng mắt nhìn cô em gái đang suy nghĩ vớ vẩn này, "Con nha đầu thúi, nói vớ vẩn gì đấy, Sư tôn gọi ta có chuyện chính sự, không cần đoán mò." Bích Tiêu chớp chớp mắt, kỳ lạ nhìn Vân Tiêu, cười hì hì nói: "Muội biết Sư tôn gọi tỷ có chuyện chính sự, nhưng muội nghe khẩu khí của tỷ, hình như Sư tôn cũng tìm tỷ làm một vài chuyện không chính sự thì phải." Vân Tiêu trừng mắt nhìn Bích Tiêu, bất đắc dĩ nói: "Thôi được rồi, đừng náo nữa, ta muốn nói chuyện chính sự với các muội đây." Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu gật đầu, hai người nghiêm túc lắng nghe Vân Tiêu nói tiếp.

Vân Tiêu nhìn hai người một lượt, cười bảo hai người ngồi xuống, rồi mới nói: "Sư tôn trước khi đi đã vì ta gieo một quẻ, biết được Mười Hai Kim Tiên sẽ cùng nhau xuống Tây Kỳ, và đấu pháp với ta.

Sư tôn nói, Mười Hai Kim Tiên không phải đối thủ của ta, với uy lực của Hỗn Nguyên Kim Đẩu đủ để miểu sát Mười Hai Kim Tiên, nhưng nếu để Mười Hai Kim Tiên bị tổn thương, sẽ dẫn đến Nguyên Thủy Thiên Tôn bất mãn, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn thân mình ra tay đối phó chúng ta." Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu trừng lớn mắt, hai người dường như có chút kinh ngạc.

Bích Tiêu nhìn Vân Tiêu, có chút căng thẳng hỏi: "Vậy Sư tôn nói chúng ta nên làm gì rồi sao?" Vân Tiêu nhàn nhạt cười, nhìn hai người một lượt, vui vẻ nói: "Quên rồi sao, Sư tôn trước đây chẳng phải đã ban cho ta thứ để phòng chống Thánh nhân công kích sao." Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu mới nhớ đến ngọc bội mà Thông Thiên đã ban trước đây, khối ngọc bội này có thể ngăn cản Thánh nhân công kích, xem ra Sư tôn đã sớm có chuẩn bị.

Vân Tiêu thấy hai người chìm vào trầm tư, liền tiếp tục nói: "Đương nhiên rồi, khối ngọc bội này Sư tôn đã ban cho chúng ta trước đây, là để phòng ngừa bất trắc xảy ra mà thôi.

Nhưng, trước khi đi Sư tôn lại cho ta hai khối ngọc bội nữa, bảo ta chia cho mỗi người một khối, để ngăn cản Thánh nhân công kích." Nói xong, Vân Tiêu lấy ra hai khối ngọc bội đưa cho hai người.

Hai người sau khi nhận ngọc bội, đột nhiên trợn tròn mắt nhìn Vân Tiêu, dường như đã phát hiện ra chuyện lớn.

Quỳnh Tiêu nhìn Vân Tiêu, rồi nhìn ngọc bội trong tay, đột nhiên có chút kích động: "Chẳng lẽ, ý của Sư tôn là bảo chúng ta tận lực đối phó Mười Hai Kim Tiên sao?" Vân Tiêu gật đầu, rồi lại lắc đầu, nghiêm túc nói: "Nói đúng cũng không đúng, ý của Sư tôn là nếu có thể, hãy để Mười Hai Kim Tiên mất đi vài người.

Hiểu không?" Hai người gật đầu, lời này tự nhiên đã hiểu, ý của Sư tôn là nếu có cơ hội, hãy làm mất đi vài Kim Tiên.

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu gật đầu, tâm tình có chút kích động, dù sao Sư tôn đã bảo làm như vậy, đến lúc đó thật sự làm mất đi Kim Tiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, nhất định Sư tôn đến lúc đó cũng sẽ ra tay giúp, cho nên nguy hiểm không tồn tại.

"Tỷ tỷ, vậy chúng ta ngày mai nên làm gì đây?" Quỳnh Tiêu nhìn Vân Tiêu hỏi.

Vân Tiêu khẽ cười, nói: "Ngày mai chúng ta sẽ dậy sớm một chút, bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Trận ở ngoài doanh môn, để bọn họ vào trận pháp đấu với chúng ta, như vậy đối với chúng ta càng có lợi." Ba người bàn bạc xong nếu ngày mai có chiến đấu thì nên làm gì, rồi sau đó ai nấy đều trở về phòng nghỉ ngơi.

Cả một đêm, thực ra mọi người đều đã ngủ say, đều đang bàn bạc nếu ngày mai xảy ra chiến đấu thì nên làm gì.

Ngày hôm sau sáng sớm, ba chị em Vân Tiêu đã sớm bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Khi mặt trời mọc, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận cũng đã bố trí xong.

Vào lúc này, Văn Trọng mấy người nghe tin mà đến.

Văn Trọng đến trước mặt Tam Tiêu, sau đó, trước tiên hành lễ với ba người, rồi mới nghi ngờ hỏi: "Ba vị Thượng Tiên, đang làm gì vậy ạ?" Vân Tiêu khẽ cười, bình tĩnh nói: "Không có gì, nếu Mười Hai Kim Tiên của Xiển giáo đã đến, vậy ta tự nhiên phải làm một vài chuẩn bị.

Vừa rồi, ba chị em ta đã bố trí một trận pháp, tên là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận." Văn Trọng nghe vậy gật đầu, những người khác cũng nhìn về phía sau ba chị em, đánh giá Cửu Khúc Hoàng Hà Trận mà Vân Tiêu vừa nói.

Đối với trận pháp của Tiệt giáo, mọi người đều đã mục sở thị,

càng biết trận pháp lợi hại.

Lúc trước khi Thập Tuyệt Trận, đã làm Tây Kỳ tổn thất thảm trọng, tuy rằng cuối cùng đã thất bại, nhưng cũng làm Xiển giáo tổn thất không nhỏ, nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay can dự, có lẽ còn có thể kiên trì lâu hơn.

Mười hai Thiên Quân bố trí Thập Tuyệt Trận trong mắt Tam Tiêu nương nương như trẻ con, không đáng nhắc tới, bây giờ lại là trận pháp do Tam Tiêu nương nương tự tay bố trí, trận pháp này khẳng định sẽ lợi hại hơn Thập Tuyệt Trận một chút.

Khổng Tuyên nhìn nhìn trận pháp, hơi hiếu kỳ nhìn Vân Tiêu hỏi: "Vân Tiêu Sư tỷ, ta hỏi một chút, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận và Thập Tuyệt Trận so với nhau, trận nào lợi hại hơn?" Vân Tiêu thản nhiên cười, trầm tư nói: "Mỗi cái có cái hay riêng.

Nhưng, ta cảm thấy Cửu Khúc Hoàng Hà Trận của ta càng lợi hại hơn một chút, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận là do ba chị em ta nghiên cứu mấy ngàn năm mới thành, và Sư phụ ta cũng nhiều lần chỉ đạo, uy lực vô cùng lợi hại.

Chẳng phải sao, bây giờ đều chưa dùng đến, đến lúc đó mời người Xiển giáo tiến vào trận pháp thử, tự nhiên sẽ biết." Mọi người cười lớn, đều kỳ vọng uy lực của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, Vân Tiêu đã tự tin như vậy đối với trận pháp, mọi người tự nhiên tin tưởng nàng.

Cũng được Thông Thiên chỉ đạo trận pháp, Tam Tiêu bản thân thực lực cường hãn, cũng phải lợi hại hơn Thập Tuyệt Trận.

Vào lúc này, thấy đại quân của Xiển giáo từ trong thành Tây Kỳ hướng về phía này đi tới.

Văn Trọng nheo mắt, cười ha ha nói: "Đến rồi, mọi người chuẩn bị sẵn sàng." Vân Tiêu gật đầu, nhìn mọi người nói: "Cửu Khúc

Hoàng Hà Trận của ta hại người, mọi người tiến vào trận pháp đi, lợi dụng trận pháp đối phó địch nhân, sẽ được việc gấp đôi công sức." Mọi người gật đầu, ai nấy đều tiến vào trận pháp chuẩn bị chiến đấu.

Chương 390

Khương Tử Nha mấy người đến phía sau Cửu Khúc Hoàng Hà, dừng bước, hiện tại nhìn thấy trận pháp có chút đau đầu, bởi vì mỗi khi có trận pháp xuất hiện, bên mình luôn có người thương vong, tử vong đều là một vài người tương đối lợi hại.

Huống chi, lần này khác hẳn ngày thường, trận pháp bố trí ra tuyệt đối không đơn giản.

Cho nên, Khương Tử Nha đều dừng lại.

Khương Tử Nha thủ trì Đả Thần Tiên, nhìn nhìn trận pháp phía trước, có chút kinh hồn bạt vía, "Chư vị Sư huynh, trận pháp nhìn có chút nguy hiểm, xem chúng ta nên để ai vào trong xem sao?" "Ta đi." Hoàng Thiên Hóa cưỡi tọa kỵ lao ra.

Hoàng Thiên Hóa vừa xuất hiện, Hoàng Phi Hổ và hai người con trai cũng theo đó cùng tiến vào bên trong.

Mấy người vừa tiến vào trận pháp chưa được một phút, đột nhiên không còn tin tức gì.

Một lát sau, từ trong trận pháp đột nhiên bay ra mấy bộ thi thể.

Khương Tử Nha mấy người vừa nhìn, sắc mặt đều trở nên khó coi, bởi vì mấy vị đó chính là Hoàng Thiên Hóa.

Liên tiếp mất đi mấy viên đại tướng, Khương Tử Nha đau đến suýt ngất đi, thật sự xuất sư bất lợi a, vốn dĩ cho rằng có Mười Hai Kim Tiên ở đây, nếu không địch lại đối phương, thì cũng có thể đánh hòa, ai ngờ lại thua thảm như vậy.

"Kim Tra Mộc Tra, đi xem sao." Quảng Thành Tử đột nhiên nói.

Kim Tra và Mộc Tra giật mình, sau đó hai người nhìn nhau gật

đầu, phi thân tiến vào trận pháp bên trong.

Trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, một mảnh yên tĩnh, sau khi đi vào, nếu không biết trước trận pháp, căn bản không biết mình đã đi vào trận pháp.

Kim Tra và Mộc Tra nhìn nhau, hai người đều có chút sợ hãi.

Thực lực của Hoàng Thiên Hóa cũng không tệ, hai người chỉ mạnh hơn một chút, Hoàng Thiên Hóa không kiên trì được bao lâu đã chết, vậy hai người có thể kiên trì được bao lâu chứ.

Trong lúc hai người đang suy nghĩ, trước mắt nhân ảnh chợt lóe, La Tuyên xuất hiện trước mặt hai người: "Hai người sao?

Tây Kỳ chỉ phái những kẻ đi chịu chết sao, thật vô sỉ.

Nghe nói Mười Hai Kim Tiên đều đã đến, nhưng, lại để hai người các ngươi đến sao?" Kim Tra và Mộc Tra vừa nhìn thấy La Tuyên, có chút sợ hãi, hiện tại đều không có dục vọng đấu pháp với La Tuyên, bởi vì nếu đánh cũng thua, cho nên hai người hiện tại đều có ý định rút lui.

Chỉ là, đang ở sâu trong trận pháp, lại không phải đối thủ của La Tuyên, nếu muốn rời đi hình như không dễ.

Ai ngờ, La Tuyên ngược lại không ra tay với hai người, tiếp tục nói: "Hai người đi đi, nể mặt Na Tra, tạm tha cho các ngươi, lần sau sẽ không có vận may như vậy đâu." Kim Tra và Mộc Tra nhìn nhau, hai người nhìn nhìn xung quanh, hình như cũng không có nơi nào kỳ lạ, lại nhìn La Tuyên, đánh không lại người ta, nếu muốn tiếp tục ở lại, người ta không chừng sẽ không khách khí.

Nếu đối phương đã cho đường sống, vậy thì đi thôi.

Kim Tra và Mộc Tra khẽ hành lễ với La Tuyên, sau đó hai người rời khỏi trận pháp.

Khương Tử Nha thấy hai người bình an đi ra khỏi trận pháp, thở phào nhẹ nhõm.

Khương Tử Nha thấy hai người không hề hấn gì, cũng có chút kinh ngạc, sau đó nhàn nhạt hỏi: "Tình huống bên trong thế nào?" Kim Tra nói: "Bên trong không có gì khác biệt với bình thường, không nhìn ra có gì.

Có lẽ, là do tu vi của chúng ta còn nông cạn." Vào lúc này, Cụ Lưu Tôn đang đứng phía sau đám người khẽ cau mày, đột nhiên nói: "Mấy vị vừa tiến vào trận pháp đều trận vong, hai người các ngươi làm sao mà rời đi được, ta thấy trên người các ngươi không có bất kỳ vết thương nào, lại không có dấu vết đánh nhau, không biết là chuyện gì?" Kim Tra và Mộc Tra nhìn nhau, hai người đều có chút xấu hổ.

Nếu nói theo lời La Tuyên, thì thể diện của Mười Hai Kim Tiên ở đâu, nhưng nếu không phải sự thật, những người này lại có thể tin, không chừng sẽ hiểu lầm.

Mộc Tra nghĩ một lát, bất đắc dĩ nói: "Ta, ta sau khi tiến vào trận pháp không lâu, gặp La Tuyên.

La Tuyên nói hai người chúng ta quá yếu, lại vì quan hệ của Na Tra, cho nên bảo chúng ta rời đi." "Na Tra?

La Tuyên và Na Tra có quan hệ, quan hệ của bọn họ tốt sao?" Cụ Lưu Tôn lạnh mặt hỏi, lời nói có chút ý tứ cấu kết nội ứng.

Kim Tra và Mộc Tra cũng không ngu, tự nhiên nghe ra ý nghi ngờ của Cụ Lưu Tôn.

Kim Tra cũng không giấu giếm, vội vàng giải thích: "Chư vị Sư thúc, lời ta nói là thật, La Tuyên kia nói Mười Hai Kim Tiên đều ở đây, để mấy tiểu nhân vật như chúng ta vào trận pháp chịu chết, căn bản không coi trọng chúng ta.

Và, Na Tra hình như có chút quan hệ với một người nào đó, cho nên La Tuyên không muốn đắc tội Na Tra." Cụ Lưu Tôn lạnh lùng cười, nhìn Na Tra nói: "Nếu đã như vậy, vậy để Na Tra đi vào trận pháp xem sao?" Mọi người nhìn Na Tra, không ai nói gì.

Thực ra, trong lòng mọi người cũng đều cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vì từ mấy trận chiến của Na Tra và La Tuyên mà xem, La Tuyên đối với Na Tra cơ bản đều nương tay, không khiến người khác hiểu lầm thật không dễ dàng.

Chương 391

Hiện tại để Na Tra tiến vào trận pháp vừa có thể rửa sạch hiềm nghi, hai cũng có thể để Na Tra dò xét trận pháp, ba cũng là một loại khảo nghiệm đối với Na Tra.

Na Tra lúc đầu không nói gì, bởi vì đang chờ Sư phụ giúp đỡ.

Nhưng một lát sau, Na Tra đột nhiên phát hiện Sư phụ của mình không hề động đậy, căn bản không có ý định giúp đỡ.

Na Tra lại nhìn những người khác xung quanh, những người khác cũng không có ý định giúp đỡ, Khương Tử Nha đều trầm mặc không nói, khiến Na Tra cảm thấy một loại bi ai.

Na Tra ở Tây Kỳ nhiều năm như vậy, cũng đã lập được công lao hiển hách, đáng tiếc lại vì La Tuyên mấy lần chiếu cố mà khiến mọi người hiểu lầm, khiến mọi người không tin tưởng.

Lúc đó, Na Tra có chút hận La Tuyên, cảm thấy mọi thứ đều do La Tuyên gây ra, nhưng hiện tại đột nhiên phát hiện, mọi thứ kỳ thực không có bất kỳ quan hệ nào với La Tuyên, mọi chuyện kỳ thực đều là sự không tin tưởng mà thôi.

Nếu chỉ cần có nửa phần tin tưởng đối với mình, cũng sẽ không như vậy.

Na Tra nhìn Cụ Lưu Tôn, lạnh mặt nói: "Ha ha, ta nói chư vị Sư thúc, đều biết đối diện người đó lợi hại đến mức nào chứ, một La Tuyên chúng ta mấy đệ tử này không phải đối thủ, huống chi còn có Khổng Tuyên và những người khác.

Bảo ta vào trận pháp bên trong, nói cho dễ nghe là đi dò xét, nói trắng ra là bảo ta đi chịu chết mà thôi.

Lúc trước khi Thập Tuyệt Trận, hình như cũng là bỏ mạng, rồi mới ra tay, lần này vẫn y như vậy.

Ta không hiểu, mọi người đều ở đây, sao không tự mình vào xem đi, cứ phải để chúng ta đi chịu chết?" Lời nói khiến Mười Hai Kim Tiên vô cùng xấu hổ, chuyện này kỳ thực đều là mọi người tư hạ nghị luận, nhưng ai cũng không dám nói trước mặt Mười Hai Kim Tiên, nhưng bây giờ lại nói ra những lời này.

Thái Ất Chân Nhân sắc mặt trầm xuống, trừng mắt nhìn Na Tra nói: "Na Tra, đừng nói bậy, Sư thúc bảo ngươi đi, cứ đi đi, ta tự nhiên sẽ bảo vệ ngươi." Na Tra liếc mắt khinh thường, lạnh mặt nói: "Ta biết, trận pháp ta sẽ đi, nhưng không cần bảo vệ ta.

Ngược lại, La Tuyên kia cũng sẽ không làm hại ta, cáo từ." Nói xong, Na Tra lướt mình tiến vào trận pháp bên trong.

Nhìn Na Tra tiến vào trận pháp, mọi người đều trầm mặc, thỉnh thoảng có người lén lút nhìn sắc mặt của Mười Hai Kim Tiên, sắc mặt của bọn họ không tốt, giống như bị sỉ nhục vậy.

Na Tra vừa vào trận pháp, liền nhìn thấy La Tuyên.

La Tuyên nhìn Na Tra với vẻ mặt xanh mét, biết được đại khái sự tình, kỳ thực vừa rồi cố ý nói những lời đó, cũng cố ý thả Kim Tra và Mộc Tra đi.

"Lâu rồi không gặp a." La Tuyên khoanh tay, cười ha ha nhìn Na Tra.

Na Tra khóe miệng co giật, lạnh mặt nhìn La Tuyên: "Ha ha, ngươi đã thành công chia rẽ rồi, bây giờ tất cả mọi người đều cho rằng ta là người của ngươi." "Ngươi quá tiểu nhân rồi, chẳng phải sao, vì Tây Kỳ đã làm bao nhiêu việc, vì họ đã lập bao nhiêu công lao, nhưng họ lại đối xử với ngươi như thế nào, ta chỉ nói mấy câu, không

có ra tay tàn nhẫn với ngươi." Im lặng một lát, La Tuyên tiếp tục nói: "Họ lại nghi ngờ ngươi như vậy, chẳng phải ngươi cảm thấy là vấn đề của ngươi sao?

Có, Mười Hai Kim Tiên đều biết người đứng sau ngươi là ai, Khương Tử Nha những phế vật này nghi ngờ có thể không biết thân phận của ngươi, nhưng Mười Hai Kim Tiên biết rõ thân phận của ngươi vẫn nghi ngờ, ngươi cảm thấy nguyên nhân là gì?" Na Tra nhìn La Tuyên, trầm mặc không nói, làm sao mà biết nguyên nhân chứ.

La Tuyên thấy Na Tra không nói, chỉ khẽ lắc đầu, cười nói: "Đúng rồi, Mười Hai Kim Tiên đang ở bên ngoài, trận pháp này có nguy hiểm hay không kỳ thực mọi người đều biết rõ, vậy lợi hại như vậy, vì sao lại bảo đám đệ tử đi dò xét chứ, nếu thật sự có chút ý yêu quý, cũng nên đi cùng một người, không nên để ngươi một mình đi trước.

Mọi người đều biết, bên trong ta có mấy vị Đại La Kim Tiên đó, ta không nói thêm nữa, Mười Hai Kim Tiên cũng không chắc có thể toàn thân trở ra, nhưng lại cứ để ngươi đi, chẳng phải ngươi cảm thấy có chút ý muốn ngươi đi chịu chết sao?" Na Tra mặc nhiên không nói, đương nhiên cũng có suy nghĩ đó, nhưng không muốn thừa nhận, cũng sẽ không đi giải thích cho Mười Hai Kim Tiên, bởi vì không tin Sư phụ và các Sư thúc sẽ như vậy, tuy rằng vừa rồi đã cãi nhau một trận lớn, nhưng đối với những người đó có một tình cảm nhất định.

Na Tra nhìn sâu vào La Tuyên, có chút sốt ruột nói: "Nói nhiều như vậy không ngoài việc muốn chia rẽ mối quan hệ giữa ta và bọn họ, nhưng có một điều sai, đừng nói ta sẽ không phản bội Tây Kỳ, ta thật sự phản bội Tây Kỳ, ta cũng sẽ không cùng ngươi giúp kẻ làm điều ác." La Tuyên nghe vậy không nhịn được cười ha ha, nhìn như đang xem một câu chuyện cười, khiến Na Tra vô cùng khó chịu.

Na Tra nhìn La Tuyên, cau chặt mày, không biết vì sao lại cười lớn

như vậy, chẳng lẽ lời mình nói buồn cười sao?

"Ngươi đang cười gì?" Na Tra nhìn La Tuyên, bất mãn hỏi.

La Tuyên nhìn Na Tra, nhàn nhạt nói: "Ta cảm thấy ngươi có lẽ đã hiểu lầm ta, ta chẳng qua chỉ nói một vài lời thật lòng mà thôi, còn về việc ngươi có phản bội Tây Kỳ hay không không liên quan chút nào đến ta, cũng như lời ngươi nói, cho dù ngươi thật sự rời khỏi Tây Kỳ, kỳ thực cũng không liên quan đến ta, bởi vì bên trong ta không cần ngươi, tuy rằng thực lực của ngươi không tệ, nhưng bên trong ta có rất nhiều người có thực lực mạnh hơn, ở bên trong ta, những người như ngươi kỳ thực có rất nhiều, cho nên ngươi có muốn đến bên ta hay không căn bản không cần.

Nhưng đừng nghĩ rằng, ta vì muốn lôi kéo ngươi, cho nên mới nói những lời này với ngươi, điều đó hoàn toàn sai rồi, sở dĩ ta nói những chuyện này với ngươi, là vì người đứng sau ngươi, không có bất kỳ quan hệ nào với Xiển giáo và Thương Triều.

Ngươi nên rõ ràng ta mạnh đến mức nào, ngươi nên rõ ràng ngươi mạnh đến mức nào, ngươi cảm thấy ta cần ngươi sao?" Na Tra bị nói đến mức mặt đỏ tía tai, bởi vì cảm thấy La Tuyên nói những lời này, là vì muốn lôi kéo Thương Triều và Xiển giáo, để ngươi vào trong doanh trại.

Nhưng, hiện tại nghe ý của La Tuyên, thì thực lực của mình quá thấp, đối phương căn bản không thích, nếu không phải nể mặt người đứng sau, người ta căn bản sẽ không thèm để ý đâu, khiến Na Tra cảm giác bị châm chọc rất lớn.

Nhưng hiện tại, Na Tra cũng không muốn cùng La Tuyên thảo luận chuyện này, hiện tại càng muốn biết người đứng sau trong miệng La Tuyên rốt cuộc là ai, kẻ này vẫn luôn nói là nể mặt người đứng sau cho nên mới luôn nhẫn nhịn, bây giờ muốn biết người đứng sau rốt

cuộc là ai.

Na Tra nhìn La Tuyên, nói: "Ta hỏi ngươi, người đứng sau ngươi rốt cuộc là ai?" La Tuyên nhìn Na Tra, khẽ cười, nói: "Bây giờ không thích hợp, đến lúc ngươi nên biết tự nhiên sẽ biết, nhưng bây giờ ta không thể nói, ta mà nói bây giờ, người đứng sau sẽ tức giận." Na Tra cau mày, trong lòng có chút phiền não, không nhịn được tiếp tục hỏi: "Vậy ta hỏi ngươi, đến lúc nào thì ta nên biết?" Na Tra nói xong, lạnh mặt nhìn La Tuyên, nói chuyện với La Tuyên lâu như vậy, thế mà không hỏi được gì, ngược lại vô cớ thêm một vài phiền não, khiến Na Tra vô cùng uất ức.

Trầm tư một lát sau, Na Tra thủ trì Hỏa Tiêm Thương, lạnh mặt nói: "Nếu ngươi không muốn nói, vậy thì không cần nói nữa, nếu đã vào đây, ta tự nhiên muốn đánh một trận với ngươi, tuy rằng ta cũng biết không đánh lại, nhưng ta sẽ không thể trở về như vậy được." La Tuyên bất đắc dĩ lắc đầu, khổ não nói: "Đánh hay không đánh có khác biệt sao?" Na Tra cau mày nhìn La Tuyên, nghiêm nghị nói: "Đương nhiên cũng có khác biệt rồi, ta đánh với ngươi, trở về cũng dễ ăn nói với đám người kia, nếu không chẳng phải ta và ngươi câu kết với nhau sao." La Tuyên lại lần nữa cười lớn, sau đó nhìn Na Tra bất đắc dĩ lắc đầu: "Haizz, thật vô tri, chẳng lẽ không biết ta đánh ngươi bị thương trở về, họ vẫn sẽ nghi ngờ sao.

Thực ra, họ đã triệt để mất đi sự tin tưởng đối với ngươi, chỉ cần ngươi trở về, họ vẫn sẽ nghi ngờ." Na Tra lười biếng không muốn nói thêm lời vô nghĩa với La Tuyên, thủ trì Hỏa Tiêm Thương, trực tiếp giết thẳng đến La Tuyên.

Chương 392

La Tuyên mặt tươi cười, thủ trì pháp bảo cùng Na Tra đấu tại một chỗ.

Trong trận pháp, Vân Tiêu mấy người nhìn Na Tra và La Tuyên đang đánh nhau nhiệt tình, ai nấy đều bàn tán.

Văn Trọng có chút khó hiểu nhìn Vân Tiêu mấy người, nghi ngờ hỏi: "Cái này, vì sao lại luôn chiếu cố Na Tra vậy, nếu giết Na Tra, thì đối với chúng ta rất có lợi." Khổng Tuyên nhìn Văn Trọng, lắc đầu nói: "Ha ha, La Tuyên không phải đã nói rồi sao, Na Tra này người đứng sau không đơn giản, nếu giết hắn, hậu quả không dám tưởng tượng, cho nên không những không thể giết, mà còn phải khiến hắn và Tây Kỳ chia rẽ, như vậy đối với chúng ta mới có lợi.

Nếu, chúng ta đánh thương Na Tra, thì sự việc sẽ khó giải quyết.

Nếu đắc tội vị đó, thì những khó khăn chúng ta phải đối mặt sẽ nhiều hơn không ít." Văn Trọng gật đầu, nhìn mấy người hỏi: "Không biết người đứng sau Na Tra này rốt cuộc là ai?" "Một vị Thánh nhân, chúng ta có thể đắc tội sao?" Khổng Tuyên cười hỏi.

Văn Trọng giật mình, thì ra phía sau Na Tra có một vị Thánh nhân chống lưng, vậy thật sự không thể đắc tội vị Thánh nhân đó, xem ra Na Tra này quả thật không thể giết.

Văn Trọng nhìn hai người đang đánh nhau phía dưới, đột nhiên nói: "Nếu đã như vậy, vậy vì sao không nói thẳng sự tình cho Na Tra biết?" Vân Tiêu cười cười, nói: "Nói cho Na Tra biết có ích gì, cho dù nói cho hắn biết, ngoài việc hắn càng thêm kiêu ngạo ra, còn có thể có tác dụng gì.

Na Tra tuy rằng đã nảy sinh mâu thuẫn với Tây Kỳ, nhưng vẫn

một lòng hướng về Tây Kỳ.

Cho nên, bây giờ muốn hắn và Tây Kỳ chia cắt, tốt nhất là để người Tây Kỳ giết Na Tra, nếu Na Tra bị người Tây Kỳ giết, thì vị Thánh nhân kia tự nhiên sẽ tức giận, đến lúc đó kẻ xui xẻo là Tây Kỳ.

Nhưng ngươi có biết, vì sao Mười Hai Kim Tiên lại luôn để Na Tra xuất chiến?

Bởi vì muốn chúng ta giết Na Tra, từ đó dẫn ra vị Thánh nhân kia đối kháng với chúng ta.

Nếu chúng ta đắc tội một vị Thánh nhân, thì đối với chúng ta vô cùng bất lợi." Văn Trọng bừng tỉnh đại ngộ, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, thấy chuyện bên trong phức tạp như vậy, cũng phải cẩn thận xử lý, may mà hiện tại có các vị ở đây, ngoài việc lĩnh binh đánh trận ra, những chuyện khác ngược lại không cần xử lý.

Thật sự muốn để hắn đi xử lý những chuyện này, không chừng thật sự sẽ dẫn ra một vài đại phiền phức.

Khi mấy người đang nói chuyện, trận chiến của La Tuyên và Na Tra sắp kết thúc.

Na Tra tự nhiên không phải đối thủ của La Tuyên, nếu không phải La Tuyên luôn nương tay, Na Tra đã sớm bị đánh bại rồi.

La Tuyên nhìn thời gian, cảm thấy đã gần đủ rồi, cho nên phi thân một kiếm đâm vào vai Na Tra, sau đó rút thân rời đi: "Ha ha, bây giờ đã đánh ngươi bị thương rồi, có thể trở về giao phó.

Có một vết thương, ta nghĩ họ sẽ không quá làm khó, nếu làm khó, thì không liên quan đến ta." Na Tra ôm vết thương, hung hăng trừng mắt nhìn La Tuyên, sau đó cười nói: "Ha ha, vậy đa tạ." Nói xong, Na Tra bay ra ngoài trận pháp.

Không lâu sau, Na Tra từ trong trận pháp bay ra ngoài.

Khương Tử Nha mấy người nhìn thấy Na Tra bị thương trở về, không hề quan tâm, chỉ im lặng nhìn, trong ánh mắt hình như có chút ý cảnh giác.

Na Tra vốn đã bị thương, lại vì thua trận, cho nên tâm tình không tốt, bây giờ nhìn thấy thái độ của mọi người, sắc mặt càng thêm khó coi đến cực điểm.

Bây giờ đã hiểu, bây giờ đã trở thành cô gia quả nhân rồi, người Tây Kỳ không tin tưởng, đám người Tiệt giáo kia càng khỏi nói, người ta đối với mình căn bản không thèm để ý, trời đất rộng lớn, đột nhiên thế mà không có chỗ dung thân.

Nếu không có ai tin tưởng, Na Tra cũng tức giận, không tin ta ư, ta không cần các ngươi tin tưởng.

Na Tra trở về chỗ ngồi của mình, không nói thêm một lời nào nữa.

Mọi người nhìn Na Tra, thấy không nói gì, liền cảm thấy có chút không biết phải làm sao.

Thái Ất Chân Nhân nhìn đồ đệ này, bất đắc dĩ nói: "Na Tra, tình hình trong trận pháp thế nào?" Na Tra nhìn Sư phụ, đau lòng đến cực điểm rồi, vết thương của mình rõ ràng, nhưng lại không ai quan tâm vết thương, lại hỏi về tình hình trận pháp, khiến Na Tra khó chịu.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Na Tra nghiêm nghị nói: "Ha ha, không thấy gì, vừa mới tiến vào đã bị La Tuyên chặn lại, sau đó ta đã đánh một trận với hắn, kết cục thì mọi người cũng đã thấy rồi." Khi nói đến cuối cùng, Na Tra nhìn vết thương trên vai.

Vết thương của mình tuy không nghiêm trọng, nhưng cũng đã nhuộm đỏ y phục.

Cụ Lưu Tôn nheo mắt, lạnh giọng nói: "Nghe nói ngươi căn bản không phải đối thủ của La Tuyên, vậy vì sao lại lâu như vậy mới ra,

chẳng lẽ ngươi đã đánh với La Tuyên lâu như vậy sao?" Na Tra cau mày nhìn Cụ Lưu Tôn, không thích người này, trước đây ở Trần Đường Quan, kẻ này gặp Tam Tiêu nương nương xong, trực tiếp bỏ đi, không quan tâm đến người thân của mình, cho nên từ lúc đó, Na Tra đã không thích, bây giờ đương nhiên càng thêm không thích.

Nhưng, sau khi Cụ Lưu Tôn hỏi chuyện này, mọi người đều nhìn về phía Na Tra, hiển nhiên hình như cũng biết chuyện này.

Na Tra nhìn mọi người một lượt, hiển nhiên cuối cùng đã hiểu ý của La Tuyên, thực ra bất kể bây giờ giải thích thế nào, người ta cũng sẽ không tin.

Na Tra cũng là một người kiêu ngạo, nếu không đã không cãi nhau với Lý Tĩnh như vậy, bây giờ bị mọi người đối xử như thế này, làm sao có thể nhịn được?

Na Tra đột nhiên đứng dậy, nhìn mọi người một lượt, lạnh lùng cười nói: "Ha ha, không tin ta thì nói thẳng, hà tất phải nói bóng nói gió, không bằng đám người đối diện kia.

Chương 393

Trong Mười Hai Kim Tiên, ta chán ghét nhất là Cụ Lưu Tôn, lâm trận lùi bước, ỷ thế hiếp người, gặp tu vi thấp hơn thì có thể ra oai, gặp tu vi cao hơn thì trực tiếp bỏ chạy, bây giờ còn có ý tứ gì mà hỏi ta những chuyện này?" Na Tra đứng dậy, nhìn mọi người một lượt, lạnh giọng nói: "Được rồi, nếu đã không tin ta, ta lập tức rời khỏi Tây Kỳ." Nói xong, Na Tra phi thân chuẩn bị rời đi, hướng rời đi là về phía Thương Triều.

Không phải Na Tra muốn đi vào doanh trại Thương Triều, mà phía sau là Tây Kỳ, bây giờ đã nói ra những lời đó, tự nhiên không thể quay về Tây Kỳ, cho nên chỉ có thể đi về phía trước.

Nhưng đi như vậy, không tránh khỏi khiến người ta nghĩ, cho rằng hắn muốn đi vào doanh trại Thương Triều.

Vừa rồi Na Tra đã sỉ nhục Cụ Lưu Tôn một phen, bây giờ Cụ Lưu Tôn làm sao có thể bỏ qua?

Thấy Na Tra muốn đi, Cụ Lưu Tôn đột nhiên ra tay, một kiếm đâm vào lưng Na Tra.

Na Tra đâu có ngờ Cụ Lưu Tôn lại đánh lén từ phía sau, cũng không có phòng bị.

Cho nên, Cụ Lưu Tôn dễ dàng đâm vào lưng Na Tra, một kiếm suýt chút nữa đã lấy mạng Na Tra.

Na Tra "phốc thông" một tiếng ngã xuống đất.

Vào lúc này, từ trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, đột nhiên bay ra một bóng người rực rỡ.

Người này chính là Vân Tiêu.

Vân Tiêu bay đến trước mặt Na Tra, khẽ lắc đầu, sau đó kéo Na Tra bay về phía trận pháp.

Khương Tử Nha mấy người thấy Na Tra bị Vân Tiêu mang đi, đều không kịp nói gì, ào ào đuổi theo.

Mười Hai Kim Tiên hiện tại cũng rối loạn tâm thần.

Quảng Thành Tử đến trước mặt Cụ Lưu Tôn, hung hăng tát một bạt tai, giận dữ quát: "Ngươi đang làm gì vậy, muốn chết sao?" Cụ Lưu Tôn bị đánh có chút choáng váng, nhất thời sợ đến không dám nói gì.

Quảng Thành Tử nhìn những người xung quanh, lạnh mặt nói: "Tiến vào trận pháp, cứu Na Tra về." Mọi người gật đầu, toàn bộ tiến vào trận pháp bên trong.

Vào lúc này, Vân Tiêu đã đưa Na Tra đến trước mặt Văn Trọng mấy người.

Vết thương của Na Tra tuy nghiêm trọng, nhưng vẫn giữ được tỉnh táo.

Thật sự không ngờ, Cụ Lưu Tôn lại đánh lén từ phía sau.

Vân Tiêu nhìn Na Tra, khẽ cười, "Không cần lo lắng, vết thương của ngươi không nặng, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe lại." Na Tra nhìn Vân Tiêu, cau chặt mày hỏi: "Rốt cuộc ngươi có đánh ta không?" Vân Tiêu thản nhiên cười, chân thành nói: "Ta đối với ngươi không có ra tay, không ngoài việc không muốn đắc tội người đứng sau ngươi mà thôi, nếu có thể cùng ngươi quan hệ tiến thêm một bước, tự nhiên càng tốt, nếu không thể thì cũng không sao." Na Tra thở ra một hơi, nhìn đám người xung quanh một lượt, ngược lại không cảm thấy những người này đáng ghét đến mức nào, dù sao làm việc cũng tương đối quang minh lỗi lạc.

Vào lúc này, Khổng Tuyên đột nhiên nói: "Mười Hai Kim Tiên của Xiển giáo đã đến." Vân Tiêu gật đầu, nhìn mọi người nói: "Mười Hai Kim Tiên giao cho ba chị em ta, những người còn lại thì người của các ngươi xử lý, không có vấn đề gì chứ?" Mọi người gật đầu, biểu thị không có vấn đề gì.

Vân Tiêu thấy mọi người không ai có vấn đề gì, liền cùng hai người em gái dẫn đầu xông ra ngoài.

Vân Tiêu thủ trì Hỗn Nguyên Kim Đẩu, Bích Tiêu thủ trì Kim Giao Tiễn, Quỳnh Tiêu thủ trì Bát Quái Phi Hỏa Kiếm.

Ba người trước mặt Mười Hai Kim Tiên, hình như không hề để ý chút nào, hiển nhiên không coi ba người họ ra gì.

Thái Ất Chân Nhân nhìn ba người, sắc mặt lạnh giọng: "Ha ha, chúng ta lại gặp nhau rồi." Vân Tiêu nhàn nhạt gật đầu, nhìn Thái Ất Chân Nhân nói: "À, lại gặp rồi.

Nhớ là ở Trần Đường Quan, chúng ta đã gặp nhau một lần rồi." "Ký tính của ngươi không tệ, ngày đó ngươi đã giết Lý tướng quân, bây giờ cũng nên tính một món nợ." Thái Ất Chân Nhân lạnh mặt nhìn ba người phụ nữ xinh đẹp, trong lòng có chút không chắc.

Quỳnh Tiêu nghe thấy lời của Thái Ất Chân Nhân xong, cười lớn, "Ngươi Thái Ất Chân Nhân, thật sự không biết xấu hổ.

Lúc trước ở Trần Đường Quan, sao không báo thù đi, bây giờ cảm thấy người đông thế mạnh, muốn ức hiếp ta ư?" "Ha ha, mấy người các ngươi muốn đánh thật sự không đủ tư cách, Mười Hai Kim Tiên đơn giản là không đáng nhắc tới." Thái Ất Chân Nhân khẽ cau mày, thủ trì Phù Trần sốt ruột nói: "Ít nói nhảm đi, hôm nay để các ngươi xem sự lợi hại của Mười Hai Kim Tiên chúng ta." Nói xong, Phù Trần trong tay Thái Ất Chân Nhân khẽ lay động, rút thẳng về phía Vân Tiêu đang ở phía trước nhất.

Các Kim Tiên khác cũng ào ào ra tay.

Tam Tiêu không nhanh không chậm ứng phó, không hề lo lắng chút nào.

Đánh nhau không lâu, Hỗn Nguyên Kim Đẩu trong tay Vân Tiêu đột nhiên quang mang vạn trượng, trực tiếp bao phủ toàn bộ Mười Hai Kim Tiên vào trong đó.

Ngay sau đó, Mười Hai Kim Tiên bị hút vào bên trong Hỗn Nguyên Kim Đẩu.

Vân Tiêu mặt đầy trào phúng, khẽ lắc Hỗn Nguyên Kim Đẩu trong tay.

Chương 394

Bên trong Hỗn Nguyên Kim Đẩu Mười Hai Kim Tiên cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, bởi vì đều là tu vi Kim Tiên, cho nên khó mà chống cự được sức mạnh của Kim Đẩu, không lâu sau, bị tiêu trừ đỉnh thượng Tam Hoa, hung trung Ngũ Khí, trong chớp mắt mất đi ngàn năm tu vi.

Mười Hai Kim Tiên vừa gặp nạn, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Ngọc Hư Cung tự nhiên cảm ứng được.

Toàn bộ Mười Hai Kim Tiên đều bị người ta xóa bỏ ngàn năm tu vi, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến nổ tung, lúc này cũng không bận tâm đến ước định, trực tiếp lướt mình xuống nhân gian.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp tiến vào bên trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, Ngọc Như Ý trong tay khẽ chỉ vào Vân Tiêu, giận dữ nói: "Ăn hiếp người quá đáng, hôm nay ta sẽ giết ngươi tại đây." Ầm một tiếng, một đạo hàn quang trực tiếp bức đến Vân Tiêu.

Cùng với đạo hàn quang bay nhanh, toàn bộ Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đều rung chuyển, giống như sắp sụp đổ vậy.

Khi hàn quang sắp bay đến bên cạnh Vân Tiêu, Vân Tiêu cũng chuẩn bị động dùng ngọc bội mà Thông Thiên đã ban.

Khi Vân Tiêu định bóp nát ngọc bội để ngăn cản công kích của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trên bầu trời đột nhiên một thanh bảo kiếm màu lam từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi xuống trước mặt Vân Tiêu.

Trên bảo kiếm tinh quang lấp lánh, điểm điểm tinh quang chợt hiện.

Trong chớp mắt đã ngăn cản công kích của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vào lúc này, trên bầu trời bóng dáng của Thông Thiên chậm rãi hiện ra.

"Nguyên Thủy, ngươi thật sự vô sỉ đến cực điểm, lúc trước chúng ta đã ước định rõ ràng, không còn tham dự chuyện giữa các đệ tử, bây giờ vi phạm lời hứa, thế mà lại lần nữa làm hại đệ tử của ta, thật sự vô sỉ." Thấy Thông Thiên đã đến, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể rời khỏi Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, đến trước mặt Thông Thiên, sắc mặt xanh mét nhìn Thông Thiên, "Thông Thiên, Thái Ất Chân Nhân dù sao cũng gọi một tiếng Sư thúc, ngươi làm như vậy chẳng phải quá nhẫn tâm rồi sao, không để đồ đệ của ngươi thả người ra cho ta." Thông Thiên lạnh hừ một tiếng, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một lượt, lạnh mặt nói: "Nguyên Thủy, khi đệ tử của ngươi làm hại đệ tử của ta, ngươi đâu có nói như vậy, bây giờ đệ tử của ta giết đệ tử của ngươi, ngươi lại nói như vậy, thật sự là trơ tráo vô sỉ." Khi hai người đang nói chuyện, Vân Tiêu đâu có đứng nhìn, tiếp tục dùng Hỗn Nguyên Kim Đẩu đối phó Mười Hai Kim Tiên.

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên đang nói chuyện, Mười Hai Kim Tiên lại bị Vân Tiêu xóa bỏ thêm năm trăm năm tu vi.

Thấy tu vi của đệ tử không ngừng giảm bớt, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự lo lắng rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, Mười Hai Kim Tiên sẽ xong đời.

Đó là tất cả đệ tử của mình a, nếu Mười Hai Kim Tiên đều xong đời, vậy mình sẽ trở thành cô gia quả nhân một mình, đến lúc đó Ngọc Hư Cung cũng chỉ còn cái danh mà mất đi thực tế.

"Thông Thiên, trước tiên thả người ra đi, rồi chúng ta có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thông Thiên,

chỉ có thể hạ giọng cầu xin, hiện tại không có chuyện gì quan trọng hơn việc bảo toàn Mười Hai Kim Tiên.

Mười Hai Kim Tiên là những đệ tử đã bồi dưỡng nhiều năm, nếu xong đời, vậy sau này Ngọc Hư Cung cũng sẽ xong đời.

Vào lúc này, Lão Tử cũng đột nhiên xuất hiện.

Thấy Lão Tử đã đến, Thông Thiên hơi cau mày, nhưng cũng không nói gì.

Thông Thiên không nói gì, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngược lại lập tức nói với Lão Tử: "Sư huynh, mau cứu những Sư điệt đó đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ xong đời, xin Sư huynh ra tay giúp đỡ, trợ ta một cánh tay lực." Lão Tử có chút khó xử nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó lại nhìn Thông Thiên với vẻ mặt vô cùng âm trầm, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Vân Tiêu phía dưới.

Trầm tư một lát sau, Lão Tử hướng về phía những người đang ở trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận phía dưới, nhàn nhạt nói: "Tất cả dừng tay." Những người trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận nghe vậy, Khương Tử Nha mấy người ngoan ngoãn dừng chiến đấu, bởi vì hiện tại căn bản không đánh lại Vân Tiêu, bảo họ dừng tay chẳng khác nào đang giúp đỡ.

Nhưng, Vân Tiêu đâu có nghe theo lệnh của Lão Tử, cho dù Lão Tử đã nói, vẫn tiếp tục công kích Khương Tử Nha mấy người.

Chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ như vậy, Khương Tử Nha mấy người đã có mấy người bị giết.

Sắc mặt Lão Tử hơi biến, không ngờ lời mình nói người ta căn bản không nghe, chẳng phải sao, những người này đều là đệ tử của Thông Thiên, không có lời của Thông Thiên, làm sao có thể dừng tay chứ.

Vào lúc này, Vân Tiêu đã xóa bỏ tu vi của Mười Hai Kim Tiên khoảng hai ngàn năm.

Lão Tử nhìn Thông Thiên, có chút không vui nói: "Sư đệ, không bảo người của ngươi dừng tay sao?" Thông Thiên nhìn Lão Tử, ngược lại không vội vàng bảo đệ tử dừng tay, dù sao hiện tại đệ tử đang chiếm ưu thế, bây giờ đánh, đệ tử của mình cũng sẽ không chịu thiệt, tự nhiên không ngại đánh thêm một lát.

Thông Thiên đánh giá Lão Tử từ trên xuống dưới mấy lượt, khẽ cười, cố ý hỏi với vẻ vô cùng hiếu kỳ: "Ha ha, Sư huynh, ngươi có nhớ ước định lúc trước của chúng ta không?" Ước định lúc trước, sắc mặt của Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều có chút khó coi.

Sắc mặt Lão Tử khá hơn một chút, nhưng sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lại vô cùng khó coi, bởi vì chuyện này quả thật là mình sai, cho nên hiện tại Thông Thiên nói chuyện này, ngược lại khiến ông không biết phải làm sao.

Lão Tử nhìn đệ tử kia, bất đắc dĩ gật đầu, uất ức nói: "Đương nhiên nhớ." Thông Thiên gật đầu, cười nói: "Nhớ tốt, nhớ tốt, vậy Sư huynh có nhớ lời nói của mình không?" Lão Tử gật đầu, trầm mặc không nói.

Thông Thiên khẽ cười, nhìn hai người nói: "Nếu đều nhớ, vậy ta hỏi hai vị Sư huynh, chuyện này nên xử lý thế nào đây?" Lão Tử trầm mặc một lát, đưa ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiện tại chuyện này cũng chỉ có thể để Nguyên Thủy Thiên Tôn quyết định, ai bảo Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhịn được mới ra tay trước chứ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn những người đang chịu tội phía dưới, nếu cứ chống đối Thông Thiên, vậy kẻ xui xẻo nhất định là mình.

Bởi vì, với tình hình hiện tại, mình và Lão Tử liên thủ đối phó Thông Thiên, cũng không có tự tin có thể đánh bại Thông Thiên, điều đáng lo nhất là Thông Thiên có Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên trận pháp phi Tứ Thánh không thể phá, hiện tại chỉ có hai vị Thánh nhân, tự nhiên không thể chiếm lợi thế.

Và, trận chiến giữa các đệ tử cũng đang ở thế yếu, đối diện có mấy vị Đại La Kim Tiên, nhưng bên mình không ai, vốn dĩ Mười Hai Kim Tiên mạnh nhất lại bị Vân Tiêu khống chế, hiện tại đang ở thời khắc nguy nan, sơ suất một chút Mười Hai Kim Tiên sẽ tổn lạc.

Chương 395

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết nên làm thế nào cho tốt, từ phía chân trời xa xăm đột nhiên truyền đến một tiếng A Di Đà Phật.

Ngay sau đó, mọi người nhìn thấy từ phía xa đột nhiên xuất hiện một đoàn kim quang, cùng với kim quang không ngừng lớn dần, mọi người nhìn thấy vô số vị hòa thượng bay về phía này, mỗi vị hòa thượng trên người đều tỏa ra kim quang.

Kim quang bao phủ toàn bộ đại địa, thế lực của Phật giới khiến Thông Thiên và Lão Tử cũng như Nguyên Thủy Thiên Tôn cau mày thẳng.

Không ngờ, Phật giới hiện tại thế mà lại mạnh đến mức này, thật sự khiến người ta kinh ngạc vạn phần.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người cười ha ha đến trước mặt Thông Thiên mấy người, niệm Phật hiệu, chào hỏi Thông Thiên mấy người.

"Các ngươi từ Tây Phương Thế Giới đến đây có việc gì sao?" Thông Thiên nhìn hai người, tâm tình không tốt.

Chuẩn Đề Đạo Nhân khẽ cười, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Ta là do Nguyên Thủy Thiên Tôn mời đến, Nguyên Thủy Đạo huynh, không phải sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Chuẩn Đề một lượt, nửa ngày không nói gì, bởi vì ông đâu có bảo người Tây Phương Thế Giới đến, đương nhiên kỳ thực cũng biết người Tây Phương Thế Giới nhất định sẽ đến, giúp đỡ.

Chỉ là, sự giúp đỡ này tuy là giúp đỡ, nhưng cũng là giúp đỡ Tây Phương Thế Giới.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người có thể giúp, thực ra là muốn có được một vài lợi ích trong trận chiến này, cướp đoạt vận khí của Đông Phương.

Nếu như bình thường, Nguyên Thủy Thiên Tôn đoạn nhiên sẽ không để hai người đắc thế, nhưng hiện tại hoàn cảnh quá khó khăn, nếu không để hai người giúp đỡ, vậy tuyệt đối không phải đối thủ của Thông Thiên, nếu không phải đối thủ của Thông Thiên, vậy thì đối với mình càng thêm bất lợi.

"Đa tạ hai vị." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn hai người nói, nói như vậy cũng bằng thừa nhận đã mời giúp đỡ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau cười, hai người hình như đã sớm dự liệu được tình huống này.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn nguyện ý hợp tác, vậy tự nhiên cũng phải hồi đáp cho đối phương một phần hậu lễ, hậu lễ này tự nhiên là Mười Hai Kim Tiên.

Tiếp Dẫn nhìn Thông Thiên, nhàn nhạt nói: "Thông Thiên a, ngươi có thể nể mặt ta không?

Hiện tại Mười Hai Kim Tiên đã mất đi ba ngàn năm tu vi, cũng đã chịu đủ khổ sở rồi, bây giờ thả họ ra cũng có thể hả giận rồi." Thông Thiên lạnh lùng cười, nhìn hai người nói: "Nể mặt ư, ta thật sự nể mặt, nhưng ta nể mặt các ngươi, các ngươi báo đáp ta thế nào?" Tiếp Dẫn nhìn đệ tử trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, nhàn nhạt nói: "Thông Thiên Giáo Chủ, ngươi xem nếu chúng ta bây giờ đánh, đệ tử Tiệt giáo sẽ tổn thất nghiêm trọng đó.

Chỉ cần ngươi thả Mười Hai Kim Tiên, vậy ta có thể đáp ứng, chuyện hôm nay ta sẽ không quản." Thông Thiên cười lạnh, chuyện hôm nay không quản, sau này lại muốn tham dự chuyện này.

Nhưng Thông Thiên cũng biết, hôm nay gây náo đến mức này cũng đã đủ rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, vậy nhất định phải đánh với Nguyên Thủy Thiên Tôn và hai vị Thánh nhân Tây Phương, đánh với ba vị Thánh nhân thì liệu có thắng được không?

Còn về đệ tử, cũng có chút nguy hiểm rồi, nếu đơn thuần đánh với đám người Xiển giáo thì dễ dàng, nhưng nếu cộng thêm mấy vị hòa thượng của Tây Phương, thì rất khó.

Thông Thiên trầm tư rất lâu sau, đột nhiên nói: "Được rồi, nể mặt hai ngươi, ta sẽ thả Mười Hai Kim Tiên ra.

Nhưng thả thì thả rồi, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã vi phạm ước định lúc trước của chúng ta, chuyện này nên xử lý thế nào đây.

Hôm nay, nếu không làm rõ chuyện này, vậy bảo ta thả Mười Hai Kim Tiên, thì không được." Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại sợ tu vi của đệ tử sẽ càng ngày càng thấp, cho nên hiện tại cũng không dám đối chọi với Thông Thiên nữa, chỉ có thể nhìn ông, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, vậy sao?

Ta cũng lắng nghe cách của ngươi." "Ta nói, chuyện của Tây Kỳ thì người Ngọc Hư Cung sau này đừng quản nữa." Thông Thiên vừa nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy vị Thánh nhân khác đều không đồng ý.

Võ Vương phạt Trụ là thiên ý, hiện tại nhân số trên Phong Thần Bảng chưa đủ, sao có thể không quản nữa?

Nếu không quản nữa, vậy tương đương với vi phạm thiên ý, đến lúc đó sẽ dẫn đến hậu quả càng nghiêm trọng hơn.

Thông Thiên biết điều đó, nhìn mọi người một lượt, lạnh mặt nói: "Ta biết điều đó.

Ta hiện tại lại có một ý kiến, nếu đã đến nước này, vậy có một vài

chuyện chúng ta mọi người đều biết rõ, cũng không cần phải giả vờ đều không biết nữa." "Ý của ta là, chuyện nhân gian chúng ta không quản, đợi một thời gian nữa, ta sẽ bố trí Tru Tiên Kiếm Trận và Vạn Tiên Đại Trận ở đây, đến lúc đó các ngươi đến phá trận.

Đến lúc đó, tất cả ân oán giữa chúng ta, đều giải quyết hết trong hai trận pháp này, như vậy cũng có thể kết thúc Phong Thần Bảng, các ngươi thấy sao?" Mọi người nhìn nhau, không ai ngờ Thông Thiên lại có một ý kiến như vậy.

Bởi vì, với tình hình hiện tại, kỳ thực tình hình hiện tại rất có lợi cho Thông Thiên, nhưng Thông Thiên lại lựa chọn một phương pháp xử lý bất lợi nhất cho mình, khiến những người khác không hiểu Thông Thiên đang làm gì.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghĩ một lát, lại nhìn lên bầu trời, đột nhiên gật đầu nói: "Được rồi, vậy chúng ta bố trí Vạn Tiên Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận." Thông Thiên lạnh lùng cười, đột nhiên nói: "Ừm tốt, nhưng các ngươi phải xin lỗi đệ tử của ta, thân là Sư thúc, khi đệ tử và đệ tử đánh nhau, thế mà lại ra tay đối phó vãn bối, điều đó không nên, cho nên phải xin lỗi đệ tử của ta." Lời nói vừa thốt ra, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên trở nên khó coi, trừng mắt nhìn Thông Thiên, lạnh mặt nói: "Thông Thiên, ngươi đừng quá đáng, ta đã đồng ý không còn tham dự chuyện Tây Kỳ, ngươi cứ bức người như vậy, chẳng lẽ thật sự cho rằng ta dễ bị bắt nạt sao?" Thông Thiên không thèm nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, nhìn về phía ba vị Thánh nhân khác, lạnh mặt nói: "Ba vị thấy sao?" Người đầu tiên mở miệng là Lão Tử, Lão Tử nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Sư đệ, quả thật là lỗi của ngươi." Lão Tử thực ra cũng không muốn giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn, chuyện không còn tham dự đấu pháp giữa các đệ tử là do Nguyên Thủy Thiên Tôn đề xuất, Lão Tử làm người bảo đảm, nhưng bây giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn

lại làm ra chuyện đó, không những không được, Lão Tử cũng không thể giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sau đó, Tiếp Dẫn cũng khẽ gật đầu, cười ha ha nói: "Ta cảm thấy lời của Thông Thiên Giáo Chủ không phải không có lý, Nguyên Thủy a, chuyện này ngươi quả thật đã làm sai." Chuẩn Đề cũng theo đó gật đầu, hiển nhiên đồng ý lời của Tiếp Dẫn.

Hai vị sở dĩ đồng ý chuyện này, một là thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn xấu mặt, tuy rằng hiện tại có quan hệ hợp tác với Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng loại hợp tác này cũng chỉ là tạm thời, cuối cùng cũng sẽ trở thành kẻ địch, cho nên có thể khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn xấu mặt, tự nhiên nguyện ý nhìn thấy.

Thứ hai, cũng vì Thông Thiên vừa rồi không làm khó mình, đã nể mặt mình, cho nên hiện tại tự nhiên cũng phải nể mặt Thông Thiên, chẳng qua chỉ là nói mấy câu mà thôi, đương nhiên nguyện ý rồi.

Chương 396

Mấy vị Thánh nhân đều đồng ý, Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn cách nào, chỉ có thể cứng đầu mà quát về phía Vân Tiêu mấy người phía dưới: “Vân Tiêu mấy vị Sư điệt, Sư thúc sai rồi, vừa rồi Sư thúc vì quá quan tâm đệ tử, cho nên mới ra tay đối phó các ngươi, Sư thúc xin bồi lễ với các ngươi.” Đợi nói xong, Thông Thiên hài lòng gật đầu, sau đó nói với Vân Tiêu: “Vân Tiêu a, thả người ra đi.” Vân Tiêu gật đầu, thả Mười Hai Kim Tiên ra.

Mười Hai Kim Tiên từng người từng người một đều chật vật không chịu nổi, như những kẻ ăn mày, đâu còn nửa điểm dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hôm nay thật sự mất mặt lớn rồi, không muốn tiếp tục ở lại nữa, gật đầu với mấy vị Thánh nhân, mang theo đệ tử trực tiếp bỏ đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn rời đi, Lão Tử nhìn Thông Thiên một cái, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng rời đi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, bay về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thấy tất cả đã rời đi, Thông Thiên cũng rời đi.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ khi rời đi, đã để Vân Tiêu đi theo mình trở về.Trên đường về, Bích Tiêu nhìn bóng lưng Sư tôn phía trước, có chút khó hiểu hỏi: "Sư tôn, vì sao phải thả Thập Nhị Kim Tiên ra, trực tiếp giết chết không được sao?" Thông Thiên nghe vậy cười cười, bất đắc dĩ nói: "Một đứa con gái, cứ thích đánh đấm giết chóc sao.

Hơn nữa, Thập Nhị Kim Tiên không thể tùy tiện giết, không

những không giết, còn có chỗ dùng." "Có chỗ dùng ư, mấy tên Kim Tiên thôi mà, con thấy chẳng có tác dụng gì." Bích Tiêu bĩu môi, không cho là đúng.Thông Thiên khẽ mỉm cười, kiên nhẫn nói: "Chẳng lẽ các con không thấy sao, hai vị Thánh nhân phương Tây, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử cũng ở đó.

Nếu ta ra tay, bốn người kia tự nhiên sẽ không đồng ý, khi đó một mình ta đối phó bốn người, ta thật sự không đánh lại." "Sư tôn lợi hại như vậy, bốn vị Thánh nhân cũng không phải đối thủ của người." Quỳnh Tiêu cười hì hì nói.

Thông Thiên lắc đầu, nhìn đứa đồ đệ ngây thơ này, thở dài nói: "Ha ha, ta nào có lợi hại như con nói, đừng nói bốn người, ngay cả một Thánh nhân, ta cũng không có nắm chắc có thể thắng được đối phương.

Nhưng mà, thắng thì ta cũng có thể."Nghe Sư tôn nói vậy, mấy người Vân Tiêu không khỏi căng thẳng.

Bởi vì trước đó đã thấy, Nguyên Thủy Thiên Tôn và hai vị Thánh nhân phương Tây đã liên thủ.

Nếu Sư tôn thật sự đối kháng một Thánh nhân, vậy đối phó ba người chẳng phải càng khó khăn hơn sao.

Thiên hạ tổng cộng có bảy vị Thánh nhân, trừ bỏ Hồng Quân Đạo Tổ ra, còn lại sáu người.

Hiện tại có ba người đối đầu với Sư tôn, hai vị Thánh nhân còn lại hình như quan hệ với Sư tôn cũng không tốt, xem ra bây giờ Sư tôn thật sự nguy hiểm rồi.

Vân Tiêu lo lắng nhìn Sư tôn, nhíu mày nói: "Sư tôn, thái độ của Đại sư bá thế nào ạ, con thấy hình như người cũng không muốn giúp chúng ta."Thông Thiên khẽ mỉm cười, vô cùng quả quyết nói: "Lão Tử

chắc chắn sẽ giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn, điểm này sớm đã có kết quả rồi, nếu không thì người đã chẳng chỗ nào cũng che chở cho tên Nguyên Thủy đó." "A, vậy chẳng phải người sẽ phải một mình đối mặt với bốn vị Thánh nhân sao, làm sao đây ạ, Nữ Oa nương nương hình như căn bản không quản những chuyện này, vậy chúng ta phải làm sao?" Thông Thiên thản nhiên cười, an ủi: "Ta chẳng phải có Tru Tiên Kiếm Trận sao, Tru Tiên Kiếm Trận đủ để ta ứng phó rồi."Nghe Thông Thiên nói vậy, mấy người Vân Tiêu mới hơi yên tâm, nhưng vẫn có chút bất an.

Tuy Thông Thiên nói tùy tiện, nhưng họ cũng biết mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Tru Tiên Kiếm Trận cố nhiên cường hãn, nhưng nếu đối mặt với bốn vị Thánh nhân, hình như cũng không còn lợi hại đến thế.

Hơn nữa, Hồng Quân Đạo Tổ cũng từng nói, Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ Thánh bất khả phá, nhưng bây giờ có đủ bốn vị Thánh nhân, vậy Tru Tiên Kiếm Trận cũng có thể bị phá vỡ.

Tuy Sư tôn bình tĩnh, nhưng mấy người Vân Tiêu đều âm thầm lo lắng.Thực ra họ biết, sở dĩ Sư tôn cố tỏ ra bình tĩnh, chẳng qua là không muốn họ lo lắng.Lúc này, Bích Tiêu đột nhiên hỏi: "Sư tôn, khi nào thì bày Vạn Tiên Đại Trận ạ, sao người không để đệ tử đều lập tức quay về Kim Ngao Đảo?" Thông Thiên nghe vậy, vừa cười vừa lắc đầu nói: "Không cần, vận khí Huyền môn của ta đã như vậy, Bảng Phong Thần cũng là ý trời, có một số chuyện không thể thay đổi, ta chỉ cần hành sự theo ý trời là được." "Nhưng mà, ta cũng có tính toán riêng, sẽ không vô ích để đệ tử đi chịu chết."Mấy người Vân Tiêu gật đầu, trong lòng có chút căng thẳng, giờ đây không còn là cuộc chiến giữa hai phái Xiển Giáo nữa, mà còn thêm một thế giới phương Tây, điều đó tương đương với thêm kẻ địch.

Sau khi mọi người về Kim Ngao Đảo, Thông Thiên bảo mấy người Vân Tiêu theo mình vào trong điện.

Tuy Thông Thiên không định để những đệ tử kia đi chịu chết, nhưng nếu chỉ dựa vào một mình y, tự nhiên không thể địch lại nhiều người như vậy, vì thế cần tìm một số đệ tử đi cùng y chiến đấu.

Vậy thì, để ai đi theo cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Thực ra, Thông Thiên đã sớm bắt đầu tính toán, cũng đã định rõ những đệ tử nào sẽ đi theo mình.

Đầu tiên, Tam Tiêu phải đi cùng.

Kế đến là Đa Bảo Đạo Nhân và những đệ tử thân truyền khác.

Tuy việc để họ ra mặt có chút nguy hiểm, nhưng nếu chuẩn bị tốt, cơ bản có thể đảm bảo an toàn cho họ.

Thông Thiên tập trung tất cả những đệ tử này lại, sau đó phân phát một số pháp bảo đã chuẩn bị từ trước cho họ. "Những pháp bảo này giao cho các con, hãy mau chóng tu luyện, vài ngày nữa chúng ta sẽ bày Vạn Tiên Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận." Thông Thiên thản nhiên nói.

Mọi người gật đầu, đột nhiên Đa Bảo Đạo Nhân nhìn Sư tôn, do dự hỏi: "Sư tôn, Vạn Tiên Đại Trận cần người mới có thể bố trí hoàn thành, con nên gọi ai ạ?" Thông Thiên khẽ mỉm cười, thản nhiên nói: "Không sao, mấy người các con chủ yếu khống chế trận pháp hạch tâm, những chỗ còn lại ta sẽ có cách." Thông Thiên nói xong, tiếp tục: "Đúng rồi, Đa Bảo à, bây giờ hãy thông báo cho đệ tử Tiệt Giáo, nếu ai nguyện ý hoặc muốn tham gia Vạn Tiên Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận, đều có thể đến Kim Ngao Đảo."Mọi người nhìn Thông Thiên, có chút không hiểu y muốn làm gì.

Trước đó không nói sẽ để đệ tử tham gia Vạn Tiên Đại Trận, bây

giờ đột nhiên lại để Đa Bảo gọi tất cả đệ tử đến Kim Ngao Đảo, chẳng phải lời nói trước sau mâu thuẫn sao?

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Thông Thiên một chút cũng không để ý, bởi vì y biết mấy người họ có dụng ý riêng, bây giờ cũng không cần nói nhiều, đến lúc đó tự nhiên sẽ hiểu.

Chương 397

Đa Bảo Đạo Nhân gật đầu, lĩnh mệnh đi làm chuyện Thông Thiên đã phân phó.

Nhìn bóng lưng Đa Bảo rời đi, Thông Thiên không khỏi rơi vào trầm tư.

Đa Bảo là một nhân vật khá quan trọng, nếu không có chuyện gì xảy ra, không biết thế giới phương Tây sẽ làm gì.

Lần này, Thông Thiên cảm thấy mình đã làm trái ý trời quá nhiều, cũng không biết có phải chịu trừng phạt hay không, nhưng vì bảo vệ những đệ tử này, y chỉ có thể làm như vậy.

Để xem, lão thiên này có thể làm gì ta.

Chẳng bao lâu sau, từ bốn phương tám hướng Kim Ngao Đảo bắt đầu liên tục có đệ tử kéo đến.

Cảnh tượng đó vô cùng hùng vĩ, đúng là vạn tiên triều bái, từng luồng tử khí từ trên không Kim Ngao Đảo thẳng tắp xông thẳng lên trời.Các Thánh nhân khác nhìn thấy tình hình Kim Ngao Đảo, đều lộ ra vẻ chấn động, mỗi người đều có chút hâm mộ.

Sự phát triển của Tiệt Giáo thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Trước đây chỉ biết đệ tử Tiệt Giáo đông đảo, nhưng cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Giờ đây nhìn tình hình Kim Ngao Đảo, cuối cùng cũng có một cảm giác khác biệt.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn và hai vị Giáo chủ thế giới phương Tây đang ngồi cùng nhau.

Ba người nhìn tình hình bên Kim Ngao Đảo, trầm mặc hồi lâu, không ai mở miệng nói chuyện.

Sau một lúc lâu, Chuẩn Đề vô cùng hâm mộ nói: "Tiệt Giáo a Tiệt Giáo, thật không hổ là Tiệt Giáo, vậy mà lại có trận thế như thế này, thật khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Nếu thế giới phương Tây của ta cũng có thể như vậy, thì thật tốt..." Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Chuẩn Đề, thản nhiên nói: "Có gì đâu mà đáng gờm, người nhiều hơn một chút thôi.

Nhưng có mấy ai có tư chất đâu, chẳng qua đều là những kẻ tà ma ngoại đạo, không đáng lo ngại."Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau, hai người thầm nghĩ, mặc kệ hắn nói gì, người ta đâu chỉ đơn giản là đông người, bên trong cao thủ như mây.

Ít nhất Thập Nhị Kim Tiên của bọn họ cũng không phải đối thủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy hai người không nói gì, đột nhiên nói: "Xem kìa, Thông Thiên muốn để những người này bày Vạn Tiên Đại Trận, như vậy rất tốt, có thể đánh toàn bộ bọn chúng vào Bảng Phong Thần, cho bọn chúng tôi luyện một phen." Tiếp Dẫn khẽ mỉm cười, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Đạo huynh, nhân số trên Bảng Phong Thần có hạn, nhiều người như vậy hình như không thể đưa hết vào Bảng Phong Thần được.

Theo thiển kiến của ta, chi bằng để Phật môn của ta độ hóa bọn họ, để họ cải ác theo thiện, bảo hộ chúng sinh thiên hạ."Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu mày, bất luận thế nào những người này đều là người phương Đông.

Nhưng nếu để Tiếp Dẫn độ hóa bọn họ, vậy sau này thế giới phương Tây sẽ có thêm người.

Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn coi thường những người này...

nhưng dù sao bọn họ cũng là người phương Đông, để họ sau này ra sức vì thế giới phương Tây, y không muốn thấy điều đó.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày không nói, Tiếp Dẫn khẽ mỉm cười, bình tĩnh nói: "Đạo huynh, thế giới phương Tây của ta đã dốc hết sức lực, ta đã giúp huynh nhiều như vậy, huynh có nên giúp lại ta một chút không?

Trận chiến này thế giới phương Tây của ta chắc chắn sẽ có tổn thất, để ta độ hóa một số người đến thế giới phương Tây làm bồi thường, cũng không phải là không được."Tiếp Dẫn nói xong, lại nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn không nói gì, y khẽ nhíu mày, có chút không vui nói: "Nếu không có ta giúp, e rằng một mình huynh không phải đối thủ của Thông Thiên.

Còn về những đệ tử của huynh, càng là số phận mặc người chém giết, điểm này huynh hẳn phải rõ hơn ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng gật đầu, y rõ ràng trận chiến này không thể thiếu thế giới phương Tây, cũng có lẽ là ý trời.

Thông Thiên nắm giữ Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên Kiếm Trận lại cần đến bốn vị Thánh nhân mới có thể phá vỡ.

Nếu thiếu đi hai vị của thế giới phương Tây, vậy đi đâu tìm người phá giải Tru Tiên Kiếm Trận đây?

Trong số mấy vị đó, chỉ có sáu vị Thánh nhân.

Nữ Oa nương nương không mấy quan tâm chuyện này, còn lại mấy vị.

Đột nhiên, Tiếp Dẫn nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, hỏi: "Tru Tiên Kiếm Trận vô cùng lợi hại, Lão sư khi đó nói, trận pháp này cần bốn vị Thánh nhân mới có thể phá vỡ.

Hiện tại chúng ta mới có ba người, một người còn lại không biết Đạo huynh đã tìm được chưa?"Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, điểm này y đã sớm biết.

Tiếp Dẫn cười nói: "Nếu ta đoán không sai, huynh hẳn là muốn mời Đại sư huynh của huynh ra mặt đi.

Chương 398

Nhưng, người có nguyện ý giúp đỡ không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm tư một lát, thản nhiên nói: "Nguyện ý hay không cũng phải làm, đây là ý trời.

Tru Tiên Kiếm Trận quá cương mãnh, nguy hại cực lớn, nếu để Thông Thiên nắm giữ Tru Tiên Kiếm Trận, vậy sau này thiên hạ chẳng phải sẽ đại loạn sao.

Vì vậy Tru Tiên Kiếm Trận nhất định phải phá vỡ, và phải chia tách Tru Tiên Tứ Kiếm."Tiếp Dẫn nghe xong, suy tư nói: "Nếu đã như vậy, chi bằng mời người đến đây một chuyến, chúng ta cũng tiện bàn bạc đối sách sau này.

Thông Thiên đã dám nói ra những lời đó, đã dám bày Vạn Tiên Trận và Tru Tiên Kiếm Trận, y cũng có tính toán riêng, chúng ta không thể không đề phòng." Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút khó xử.

Tuy y tin rằng Đại sư huynh chắc chắn sẽ giúp đỡ, nhưng bây giờ để y đi mời Đại sư huynh hình như có chút không ổn.

Hơn nữa, y thực ra cũng biết, Lão Tử thực ra cũng không thích hai người ở thế giới phương Tây.

Đừng nói Lão Tử, bản thân y cũng không thích, nhưng không thích thì không thích, có một số việc cần phải làm. "Sao vậy, có gì khó xử sao?

Thật sự không được thì để ta đi cùng huynh nhé." Chuẩn Đề cười nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn, xem ra ý y là nhất định phải để Nguyên Thủy Thiên Tôn đi mời Lão Tử.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn cách nào, chỉ có thể gật đầu,

cười nói: "Được thôi, vậy ta sẽ đi chỗ Đại sư huynh một chuyến.

Hai vị đợi ở đây một lát, ta sẽ đi rồi về ngay." Nguyên Thủy Thiên Tôn đi tìm Lão Tử.Lúc này, trong cung Nữ Oa, Nữ Oa cũng đang quan sát tình hình Kim Ngao Đảo, khiến nàng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ thế lực Kim Ngao Đảo lại mạnh đến vậy.

Nữ Oa khẽ nhíu mày, có chút hối hận khi để Na Tra bái Thái Ất Chân Nhân làm sư phụ.

Nếu ban đầu để Na Tra bái sư môn Tiệt Giáo, e rằng hắn sẽ mạnh hơn bây giờ không ít.

Na Tra là Linh Châu Tử chuyển thế, Linh Châu Tử là tiểu đạo đồng dưới trướng Nữ Oa, nói trắng ra Na Tra là người trong cung Nữ Oa.

Đương nhiên, đó không phải điều quan trọng nhất, mà là lịch kiếp của Linh Châu Tử.

Năm xưa Hậu Nghệ bắn mặt trời, bắn chết mười một con Kim Ô.

Nữ Oa vì muốn kéo dài huyết mạch Yêu tộc truyền thừa, đã dùng tinh huyết của mười một con Kim Ô ngưng tụ ra Linh Châu Tử, có thể nói Linh Châu Tử là hậu nhân Kim Ô.

Bên cạnh Nữ Oa nương nương có bốn thị nữ, lần lượt là Cửu Thiên Huyền Nữ, Cửu U Tố Nữ, Huyền Dương Nữ Đế và Quảng Hàn Tiên Tử, hiện tại đều ở bên cạnh Nữ Oa nương nương, tu vi đều đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên."Nương nương, đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ thật sự không ít, thiếp thấy có đến hơn một nửa là Yêu tộc." Quảng Hàn Tiên Tử liếc nhìn Nữ Oa nương nương, khẽ nói.

Nữ Oa gật đầu, khẽ mỉm cười: "Trong ba môn phái phương Đông, chỉ có Thông Thiên nguyện ý giáo hóa Yêu tộc.

Lão Tử không màng thế sự, nếu không có đại sự thì sẽ không xuất hiện.

Nguyên Thủy thì khỏi phải nói, trừ mấy đệ tử kia ra, y chẳng coi ai ra gì.

Chỉ tiếc là, mấy đệ tử kia tuy tư chất không tệ, nhưng nhân phẩm lại không được, tâm ma quá nặng, khó thành đại khí.

Trái lại, những đệ tử của Thông Thiên, từng người một tu vi bất phàm, thật khiến người ta khó mà tin nổi."Ánh mắt Cửu U Tố Nữ tràn đầy vẻ khinh thường, có chút không phục nói: "Nương nương, bản lĩnh của Thông Thiên Giáo Chủ đích xác không nhỏ, đệ tử của y cũng thực sự không tệ, nhưng đừng so với chúng con." Nói xong, Cửu U Tố Nữ trầm mặc một lát, ngay sau đó nói: "So với chúng con... hình như còn kém không ít đâu ạ?" Nữ Oa nghe vậy, khẽ cười: "Điều đó chưa chắc đã đúng.

Thủ đoạn của ba cô gái nhà Vân Tiêu các con đã thấy rồi đấy, một mình Vân Tiêu đã khiến Thập Nhị Kim Tiên mất đi mấy ngàn năm tu vi.

Trong số bốn người các con, ai có thể làm được điều đó?" Cửu U Tố Nữ không phục nói: "Nương nương, đó là nhờ vào pháp bảo thôi.

Nếu không có pháp bảo, thì cũng không lợi hại như vậy đâu." Nữ Oa nương nương cười không nói, liếc nhìn bốn cô gái, ôn tồn nói: "Nói suông thì không tác dụng đâu, sau này có cơ hội gặp mặt, có thể tỷ thí."Quảng Hàn Tiên Tử chớp chớp đôi mắt đáng yêu, có chút không tin nói: "Nương nương, người nói Lão Tử không có đại sự thì không xuất hiện, không màng thế sự.

Thiếp lại cảm thấy chúng ta mới là không màng thế sự, có đại sự cũng không xuất hiện.

Người có cơ hội gặp Tam Tiêu, thiếp thật sự không tin." Nữ Oa nương nương thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói: "Ôi chao, vốn dĩ không có chuyện gì của ta, chỉ là tên Thông Thiên kia có chút kỳ lạ, ta luôn cảm thấy có người sẽ đến gặp ta.

Nếu ta đoán không sai, người muốn tìm ta chính là Thông Thiên." "Tìm người làm gì ạ?" Cửu Thiên Huyền Nữ hỏi.

Nữ Oa nương nương bĩu môi cười, nụ cười dường như có chút ý trào phúng: "Ha ha, tìm ta thì chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp, cũng không thể không giao thiệp với hắn.

Chương 399

Chỉ là sau khi Bảng Phong Thần khởi động, thì không còn qua lại nữa." "Vậy người nói y tìm người làm gì ạ?" Cửu Thiên Huyền Nữ tò mò chớp chớp mắt, dường như đối với vấn đề này vô cùng hứng thú.

Nữ Oa nương nương thản nhiên cười, đơn giản nói: "Thông Thiên không lâu nữa sẽ trở mặt với mấy vị Thánh nhân khác, muốn ở Tây Kỳ đó bày Vạn Tiên Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận.

Tuy thực lực Tiệt Giáo mạnh, đệ tử đông đảo.

Nhưng, Thông Thiên một mình đối phó bốn vị Thánh nhân thì không chắc thắng được bao nhiêu, cho nên tự nhiên y muốn tìm ta giúp đỡ, bởi vì hiện tại ta là người duy nhất có hy vọng giúp y."Nghe Nữ Oa nói Thông Thiên một mình đối phó bốn vị Thánh nhân, bốn cô gái bên cạnh Nữ Oa đều sợ ngây người.

Một người đối phó bốn vị Thánh nhân, lá gan của Thông Thiên Giáo Chủ cũng quá lớn rồi. "Nương nương, nếu Thông Thiên Giáo Chủ thật sự đến tìm người, người định làm thế nào ạ?" Quảng Hàn Tiên Tử hỏi.

Vấn đề này Nữ Oa nương nương thật sự chưa nghĩ đến, nàng đang suy tư nên trả lời thế nào.

Đột nhiên, nàng nhìn ra ngoài điện, khẽ mỉm cười: "Ha ha, người đến rồi, các con ra ngoài giúp ta tiếp đón." Bốn cô gái gật đầu, vội vàng đi ra tiếp đón.

Tuy họ đoán có thể là Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng trong lòng vẫn có chút không chắc chắn, cũng có thể không phải Thông Thiên Giáo Chủ, đương nhiên khả năng đó rất nhỏ.

Bốn người đến cửa, thì thấy Thông Thiên Giáo Chủ ở bên ngoài.

Lần đầu tiên nhìn thấy vị Thông Thiên Giáo Chủ này, nên họ đều nhìn thêm vài lần.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy bốn cô gái đi ra, cũng không hề bất ngờ.

Thông Thiên gật đầu với bốn cô gái, cười nói: "Bốn vị tiên tử, xin làm ơn giúp ta thông báo một tiếng, Thông Thiên muốn bái kiến Nữ Oa nương nương." Bốn cô gái đều thản nhiên cười, Quảng Hàn Tiên Tử cười nói: "Nương nương đặc biệt sai thiếp ra tiếp đón, mời người đi theo thiếp."Thông Thiên gật đầu, cười nhìn bốn cô gái xinh đẹp, thản nhiên hỏi: "Mấy vị là đệ tử của Nương nương sao?" Quảng Hàn Tiên Tử cung kính gật đầu, cười giới thiệu cho Thông Thiên: "Thiếp là Quảng Hàn Tiên Tử, vị này là Cửu Thiên Huyền Nữ, vị này là Cửu U Tố Nữ, còn có Huyền Dương Nữ Đế." Thông Thiên bỗng nhiên hiểu ra, đặc biệt nhìn bốn cô gái một cái, biết bốn cô gái này đều không đơn giản, tuy hiện tại danh không kinh truyền, nhưng sau này đều là những nhân vật phi phàm.

Thông Thiên nhìn thêm vài lần Quảng Hàn Tiên Tử, Quảng Hàn Tiên Tử này hẳn là Hằng Nga của Nguyệt Cung, không biết sao lại đến Nguyệt Cung.

Quảng Hàn Tiên Tử bị Thông Thiên nhìn có chút ngượng ngùng, cúi đầu nói: "Thông Thiên Giáo Chủ, Sư tỷ nhìn thiếp làm gì ạ?" "Không có gì, chỉ cảm thấy ngươi giống một đệ tử của ta." Thông Thiên tùy tiện nói.

Nghe đến đệ tử, mấy người Quảng Hàn Tiên Tử lập tức tỉnh táo tinh thần.

Vừa nãy họ đang cùng Nữ Oa nương nương bàn xem ai mạnh hơn giữa họ và Tam Tiêu.

Trước đây, họ nghĩ rằng luôn ở trong cung Nữ Oa, có lẽ sẽ không có cơ hội gặp Tam Tiêu, tự nhiên cũng không có cơ hội luận bàn.

Nhưng bây giờ xem tình hình thì có chút khác rồi.

Cửu U Tố Nữ liếc nhìn Thông Thiên, thản nhiên nói: "Thông Thiên Giáo Chủ, nghe nói ba nữ đệ tử của người rất lợi hại, không biết khi nào có cơ hội luận bàn một chút không?" Thông Thiên nhìn bốn người một cái, khẽ mỉm cười, khách khí nói: "Mấy nha đầu đó làm sao là đối thủ của mấy vị tiên tử được.

Ta nói thật, họ cũng chỉ dựa vào chút pháp bảo thôi, nếu không có pháp bảo, ra ngoài cũng bị người ta khi dễ." Nghe Thông Thiên khiêm tốn như vậy, mấy cô gái lại càng muốn tỷ thí với Tam Tiêu, nhưng hiện tại không gặp mặt được người ta, nên cũng không nhắc đến vấn đề này nữa.

Rất nhanh, Thông Thiên đã đến điện của Nữ Oa.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Nữ Oa, cười nói: "Lâu rồi không gặp, Nữ Oa sư muội, phong thái vẫn như xưa, vẫn xinh đẹp như vậy." Nữ Oa liếc nhìn Thông Thiên, cảm thấy lời nói của Thông Thiên có chút kỳ lạ, một người với thân phận như y thường không nói những lời như vậy, nhưng nàng cũng không bận tâm. "Thông Thiên sư huynh xin mời ngồi, hôm nay đến không biết có chuyện gì?" Nữ Oa nhìn Thông Thiên, ý nàng thực ra đã đoán được vài phần, nhưng cũng không hoàn toàn đoán ra, nên muốn tự mình hỏi Thông Thiên.Thông Thiên cười nhìn Nữ Oa một cái, thản nhiên nói: "Chuyện của ta và Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc sư muội cũng biết rồi, chuyện này tuy không liên quan đến sư muội.

Nhưng, chúng ta đều là người trong Huyền môn, mà hiện tại lại có thêm một thế giới phương Tây.

Nếu trận chiến này để thế giới phương Tây đắc lợi, vậy đối với

toàn bộ Huyền môn đều không có lợi ích gì.

Huống chi thế giới phương Tây còn là kẻ thù của Yêu tộc.

Xiển Giáo và thế giới phương Tây, thậm chí cả người của Thiên Đình và Nhân tộc đều không có chút hảo cảm nào với Yêu tộc.

Nếu để bọn họ thành công, vậy sau này cuộc sống của Yêu tộc sẽ càng thêm khó khăn." "Sư muội hẳn phải rõ về sự gặp gỡ của Na Tra.

Ta từng muốn Na Tra có một chỗ đứng giữa Thiên Đình và Xiển Giáo, từ đó hòa hoãn quan hệ với Yêu tộc.

Nhưng, hiện tại Na Tra đã bị Xiển Giáo vứt bỏ, còn về Thiên Đình, Na Tra tuy có một vị trí, nhưng cũng không có tác dụng lớn lao gì, bởi vì bên Thiên Đình cơ bản đều là người của Tiệt Giáo ta.Đừng thấy họ đều lên Bảng Phong Thần, nhưng chung quy vẫn giữ được một đường sinh cơ, sau này sẽ nhậm chức ở Thiên Đình, tuy thiếu đi tự do, nhưng chung quy vẫn còn sống.

Hơn nữa, nhìn cục diện hiện tại, Huyền môn phương Đông của ta đang dần suy tàn.

Chương 400

Sau Vạn Tiên Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận, vận khí của ta đều sẽ suy giảm, phương Tây và Thiên Đình liền sẽ đại hưng." Nữ Oa nương nương nghe xong lời Thông Thiên, thản nhiên liếc nhìn, có chút tức giận nói: "Sở dĩ Na Tra và Xiển Giáo trở mặt, chẳng phải là vì ngươi gây sự sao?"Thông Thiên khẽ mỉm cười, cố tỏ ra không quan tâm nói: "Chuyện này không thể trách ta được, sư muội đã không tin Na Tra như vậy, vậy sư muội nghĩ nếu không có những chuyện xảy ra trước đó, Na Tra có thể có tác dụng gì không?

Hơn nữa, chỉ dựa vào một mình Na Tra để bảo hộ Yêu tộc hiển nhiên là không thể.

Trước đó sư muội hẳn muốn dựa vào Na Tra, gia đình và bạn bè của y làm chỗ dựa, dựa vào mối quan hệ phức tạp giữa họ để bảo hộ Yêu tộc.

Nhưng, vạn vạn không ngờ, khi để Na Tra đầu thai vào nhà Lý Tĩnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã biết kế hoạch của sư muội, cho nên cố ý để Na Tra ba năm mới sinh.

Sau đó, lại để Thái Ất Chân Nhân đưa cho Na Tra những pháp bảo kia, khiến Na Tra đại náo Đông Hải, từ đó dẫn đến cha con bất hòa.

Như vậy, kế hoạch của sư muội muốn dựa vào Na Tra và Lý Tĩnh để bảo hộ Yêu tộc đã thất bại rồi."Nữ Oa mặc nhiên không nói, ban đầu kế hoạch để Linh Châu Tử chuyển thế của nàng quả thực giống với Thông Thiên, thông qua Na Tra đầu thai vào nhà họ Lý, để Na Tra và nhà họ Lý phát sinh quan hệ, từ đó sau khi Bảng Phong Thần kết thúc, có thể để Na Tra che chở Yêu tộc.

Nhưng hy vọng lại thất bại rồi.

Bởi vì Lý Tĩnh và Na Tra tuy là cha con, lại trở mặt thành thù.

Nữ Oa nương nương tuy không biết nguyên nhân do ai gây ra, nhưng đoán rằng thực ra không thoát khỏi liên quan đến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hơn nữa, nếu không có Nguyên Thủy Thiên Tôn từ đó ngăn cản, kế hoạch của Nữ Oa nương nương dường như cũng không có hy vọng, bởi vì Lý Tĩnh đã bị đệ tử của Thông Thiên chém giết rồi.

Lý Tĩnh chết rồi, vậy nhà họ Lý cũng không còn địa vị gì.

Bởi vì Nữ Oa nương nương trước đó đã suy đoán, sau khi Bảng Phong Thần kết thúc, Lý Tĩnh sẽ có địa vị cao ở Thiên Đình, nhưng bây giờ không còn hy vọng nữa.

Nữ Oa nương nương liếc nhìn Thông Thiên, cười nói: "Thông Thiên sư huynh, đừng có nói mình sạch sẽ đến vậy được không, chẳng lẽ người không nhằm vào ta sao?"Thông Thiên nghe vậy khẽ mỉm cười, thành khẩn nói: "Ta đương nhiên không nhằm vào sư muội.

Tuy ta đã sai người giết Lý Tĩnh, nhưng đó là sau khi quan hệ giữa Lý Tĩnh và Na Tra không tốt.

Nếu ta không giết Lý Tĩnh, thì đối với sư muội cũng không có giúp đỡ gì, trái lại còn cấu thành uy hiếp đối với Yêu tộc.

Hơn nữa, tuy ta không phải Yêu tộc, nhưng môn hạ đệ tử của ta cũng lấy Yêu tộc làm chủ, ta làm sao có thể tính kế sư muội chứ." Nữ Oa liếc nhìn Thông Thiên, tin lời Thông Thiên đến bảy tám phần, đương nhiên cũng có chút hoài nghi.

Mọi người đều là Thánh nhân, tự nhiên đều biết đối phương không đơn giản.

Mỗi Thánh nhân đều có mục đích riêng, cho nên mọi người đều

duy trì cảnh giác nhất định với nhau.

Nhưng mà, trong số các Thánh nhân này, Nữ Oa thích Thông Thiên nhất, bởi vì tính cách của Thông Thiên khá trực sảng và thẳng thắn, không như các Thánh nhân khác làm việc quá toan tính."Thông Thiên sư huynh, nói nhiều như vậy, vậy hôm nay tìm ta, rốt cuộc là muốn làm gì?" Nữ Oa nhìn Thông Thiên hỏi.

Thông Thiên khẽ mỉm cười, trầm tư một lát nói: "Nói nhiều như vậy, đương nhiên là mời tiểu sư muội ra mặt, giúp ta một tay." Nữ Oa nghe xong không nói gì, đang suy nghĩ nếu đáp ứng Thông Thiên thì sẽ có hậu quả gì, nếu không đáp ứng Thông Thiên thì sẽ ra sao.

Chuyện này là một đại sự, không thể dễ dàng đồng ý.

Thông Thiên cũng không sốt ruột, cứ thế nhìn Nữ Oa, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Sau một lúc lâu, Nữ Oa nhìn Thông Thiên hỏi: "Nếu ta đáp ứng, ta có thể có lợi ích gì đây.

Thực ra ta cũng biết, ta ra mặt, e rằng cũng không có thắng lợi lớn lao gì, sự suy bại của Tiệt Giáo thực ra là điều tất yếu, sự hưng thịnh của thế giới phương Tây cũng là điều tất yếu, không thể nghịch chuyển được."Nghe Nữ Oa nói vậy, Thông Thiên cười lắc đầu, thần bí nói: "Điều đó chưa chắc đã đúng, ta có Tru Tiên Kiếm Trận.

Tuy không thể đối kháng bốn Thánh nhân, nhưng nếu sư muội chịu ra mặt, với sức mạnh của hai người chúng ta, chắc chắn có thể ngăn chặn bốn Thánh nhân." "Không có bốn Thánh nhân, những đệ tử kia không đáng lo ngại." Nữ Oa nhìn Thông Thiên, có chút không tin nói: "Người không nói khoác chứ, ta biết Tiệt Giáo đông người, đệ tử nhiều, đệ tử lợi hại cũng không ít.

Nhưng thật sự muốn đối phó với Tiệt Giáo và đám người thế giới

phương Tây kia, hình như không đủ đâu." Thông Thiên bình tĩnh nói: "Đủ rồi, sư muội đừng quên, ta còn có Vạn Tiên Đại Trận nữa.

Vạn Tiên Đại Trận là chuẩn bị cho đám gia hỏa thế giới phương Tây đó." Nữ Oa nhíu mày, vẫn lo lắng: "Nếu vậy, cũng là cục diện lưỡng bại câu thương, đám đệ tử kia e rằng đều sẽ bị người của thế giới phương Tây độ hóa đi mất."Thông Thiên cười ha hả, tự tin nói: "Không đâu, trận chiến này ta chỉ để mấy vị đệ tử thân truyền ra mặt, những đệ tử còn lại ta đều sẽ nhốt ở trên Kim Ngao Đảo, bảo tồn thực lực." Nữ Oa nghe vậy, lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó nghi hoặc nhìn y hỏi: "Nếu bảo vệ tất cả những người đó ở trong Kim Ngao Đảo, vậy Vạn Tiên Đại Trận phải làm sao?

Ta biết, Vạn Tiên Đại Trận cần người mới có thể bố trí, nếu không để người của mình ra ngoài, vậy Vạn Tiên Đại Trận làm sao bố trí được?" "Hắc hắc, những năm nay ta vẫn luôn nghiên cứu Vạn Tiên Đại Trận, cũng vẫn luôn tìm người chuyên môn khống chế Vạn Tiên Đại Trận.

Nói trắng ra, Vạn Tiên Đại Trận có người chuyên môn khống chế, không cần đệ tử của ta ra mặt."Nữ Oa nương nương lúc này thật sự hiếu kỳ, vô cùng nghi ngờ nhìn Thông Thiên, có chút ngượng ngùng hỏi: "Người có thể nói cho ta biết, những người bố trí Vạn Tiên Đại Trận đều là ai không?" "Vạn Tiên Đại Trận à, có người của Long tộc, có người của Yêu tộc, có người của Nhân tộc, và cũng có vài đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo ta.

Nhưng phần lớn đều là người của Yêu tộc và Nhân tộc." Nghe nói có không ít Yêu tộc, Nữ Oa khẽ nhíu mày, không vui trừng mắt nhìn Thông Thiên, "Thông Thiên sư huynh, người lại muốn hy sinh Yêu tộc của ta sao?" Thông Thiên liếc nhìn Nữ Oa, vội vàng giải thích: "Sư muội hiểu lầm rồi, những người này đều là do ta chuyên môn bồi dưỡng, đều là đệ tử của ta.

Chỉ là họ không biết thôi, ta tự nhiên cũng sẽ không để họ hy sinh.

Hơn nữa, những người này đều là những kẻ cùng hung cực ác, vốn dĩ sớm đã phải chết rồi, chỉ là được ta cứu xuống.

Chương 401

Nói một câu khó nghe, đều là những kẻ chết có thừa.""Hiện tại, họ cũng là một trường kiếp nạn, nếu có thể sống sót qua trường kiếp nạn này, thì đó là số mệnh.

Nếu không sống sót được, thì đó là sự trừng phạt của lão thiên đối với họ.

Nếu bị thế giới phương Tây độ hóa đi, thì đó là đang chuộc tội." Nữ Oa trừng mắt nhìn Thông Thiên hồi lâu, thấy y không giống đang nói dối, mới gật đầu, sau đó nói: "Những Yêu tộc đó đều là ai?" Thông Thiên hồi tưởng nói: "Phần lớn yêu thú đều ở nhân gian tác loạn, là những kẻ ăn thịt người.

Ta đã bắt bọn chúng về, để chúng luyện tập Vạn Tiên Đại Trận cùng ta.

Có hổ, rùa, cá mập, v.v., đều là những tiểu Yêu tộc, sẽ không làm tổn thương căn bản của Yêu tộc." Nữ Oa gật đầu, trong lòng không khỏi suy nghĩ, nếu Thông Thiên không nói dối, thì y cũng đã làm một số chuyện tốt cho Yêu tộc.Nhưng, Nữ Oa đột nhiên nhìn Thông Thiên, khẽ hừ một tiếng: "Này sư huynh của ta, người không phải là hơi quá toan tính rồi sao?

Vừa nãy ta hỏi, nếu ta giúp, ta có thể có lợi ích gì, người lại không nói?" Thông Thiên bất đắc dĩ liếc nhìn Nữ Oa, thầm nghĩ, nếu sư muội không cứ hỏi ta, ta có thể không nói sao.

Nhưng, y có việc cần nhờ người khác, cho nên cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Kế đó, Thông Thiên và Nữ Oa nói chuyện chi tiết. "Theo kế hoạch hiện tại của ta, hai chúng ta sẽ dùng Tru Tiên Kiếm Trận đối kháng

bốn Thánh nhân và một số người khác, Vạn Tiên Đại Trận sẽ đối phó một số người còn lại, hẳn là đủ rồi." "Còn về lợi ích của sư muội, thì phải đợi sau khi kế hoạch của ta thành công.

Nếu kế hoạch của ta thành công, vậy trên Thiên Đình sẽ có đại thần tiên đều là môn hạ của ta, khi đó bên Thiên Đình tự nhiên sẽ chiếu cố Yêu tộc.

Còn về Huyền môn, vẫn là Tiệt Giáo của ta mạnh nhất, bảo hộ Yêu tộc tự nhiên là đủ.

Còn về nhân gian, chỉ cần Xiển Giáo sụp đổ, nhân gian vẫn là triều Thương thống trị thiên hạ.

Như vậy, người nhân gian tự nhiên sẽ không làm khó yêu thú.

Ta có thể làm đẹp hóa hình ảnh Yêu tộc một chút, khi đó có thể để một số Yêu tộc được xưng là thần hộ mệnh của bách tính, như vậy có thể từ từ tích lũy vận khí cho Yêu tộc."Nói xong, Thông Thiên liếc nhìn Nữ Oa.

Thấy sắc mặt Nữ Oa không được tốt lắm, sau khi suy nghĩ nguyên nhân, y chợt hiểu ra tâm ý của nàng.

Sở dĩ nhân gian có Võ Vương phạt Trụ, là vì Trụ Vương vô đức, đã viết thơ trêu chọc Nữ Oa ở miếu Nữ Thần.

Cho nên Nữ Oa trong cơn giận dữ, mới sai Cửu Vĩ Hồ mê hoặc Trụ Vương, khiến triều Thương diệt vong.

Điểm này, Thông Thiên cười nói: "Trụ Vương đó tác ác đa đoan, đích xác đáng chết.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, ta sẽ để Trụ Vương chết đi, điểm này sư muội có thể yên tâm." Nữ Oa gật đầu, mới hài lòng.

Nàng không chỉ hài lòng với sự trừng phạt dành cho Trụ Vương,

còn về những lợi ích mà Thông Thiên vừa nói, tuy cũng không tệ, nhưng không thể khiến nàng động tâm.

Bởi vì chỉ cần đi tìm các Thánh nhân khác một tiếng, đám Thánh nhân đó cũng sẽ cho một số lợi ích.

Thông Thiên liếc nhìn Nữ Oa, khẽ mỉm cười, tiếp tục nói: "Đương nhiên rồi, đến lúc đó trên Thiên Đình, ta cũng sẽ giúp Yêu tộc mưu cầu một số vị trí.

Có những vị trí đó, Yêu tộc sẽ liên hệ với vận khí Thiên Đình, khi đó cuộc sống của Yêu tộc sẽ tốt hơn.

Hơn nữa, ta có thể giúp Yêu tộc khai thác một không gian mới, để Yêu tộc có thể cư trú ở đó.

Nơi đó sẽ là thiên hạ của Yêu tộc, sẽ không có ai quấy nhiễu cuộc sống của họ, cũng có thể nhân cơ hội này để dưỡng sức."Câu nói cuối cùng, rốt cuộc đã khiến Nữ Oa động lòng.

Khai thác một thế giới mới, để Yêu tộc vào ở trong đó, trước đây cũng có chuyện này, nhưng những thế giới mà các Thánh nhân kia khai thác hoặc quá nhỏ, hoặc không thích hợp, căn bản không có một không gian nào thật sự có thể để Yêu tộc sinh sống yên ổn.

Nhưng, lời của Thông Thiên tự nhiên có thể cung cấp cho Yêu tộc một thế giới mới thật sự. "Thế giới đó thế nào?" Nữ Oa cười hỏi.

Thông Thiên khẽ mỉm cười, nghiêm túc nói: "Ta sẽ trong thế giới đó, tìm ra một mảnh thiên địa cho Nhân tộc cư trú.

Khi đó, nơi cư trú sẽ hình thành một giới hạn, người ngoài khó mà tiến vào.

Thực ra, ta không chỉ phân chia một thế giới cho Yêu tộc, kế hoạch của ta là phân chia Thiên Đình, nhân gian, Địa Phủ, Yêu tộc, thế giới phương Tây đều thành một thế giới mới."Nữ Oa kinh ngạc nhìn

Thông Thiên một cái, kế hoạch này thật sự rất táo bạo, cũng đủ điên rồ.

Nhưng nếu thật sự muốn làm, thực ra có chút khó khăn.

Chương 402

Tuy nhiên, Nữ Oa có chút không tin Thông Thiên, bởi vì Thông Thiên nói miệng, căn bản không có một lợi ích thật sự nào.

Thông Thiên dường như đã hiểu ý Nữ Oa, cười nói: "Ta biết sư muội không tin, nhưng ta có thể đảm bảo, nếu sư muội không tin kế hoạch này, ta vẫn sẽ tạo ra một không gian cho Yêu tộc.

Sư muội còn nhớ bốn mươi hai viên Định Hải Thần Châu chứ, đó có thể tạo ra thế giới.

Thật sự không được ta sẽ đưa châu cho sư muội, sau đó tạo ra một thế giới, để Yêu tộc ở bên trong." Nữ Oa gật đầu, cười nói: "Được thôi, xem ra không đáp ứng không được rồi." Thông Thiên khẽ mỉm cười, nghe Nữ Oa nói vậy, cũng không tỏ ra quá vui mừng, tiếp tục nói: "Chuyện ta làm, sư muội hẳn biết rồi, cho nên cũng có thể sẽ có... có lẽ, ta sẽ đi tìm Vu tộc giúp đỡ."Nghe đến Vu tộc, sắc mặt Nữ Oa trầm xuống.

Năm xưa, nếu không phải Vu Yêu đại chiến, Yêu tộc sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

Nếu không hận Vu tộc, thì đó là điều không thể.

Sau khi trầm tư một lát, Nữ Oa nói: "Vu tộc, nếu dám, ta sẽ giết sạch bọn chúng." Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, vội vàng xua tay nói: "Không thể, Vu Yêu đại chiến là thiên địa chi kiếp, ân oán đã quá lâu rồi, cũng nên buông bỏ.

Nếu còn đánh tiếp, chỉ có thể lưỡng bại câu thương mà thôi.

Hơn nữa, ta thực ra cũng quen biết một số người Vu tộc.

Nếu đối phương muốn mời Vu tộc đối phó ta, tự nhiên cũng sẽ có

người đi ngăn cản Vu tộc, sẽ không có quá nhiều người Vu tộc tham gia." "Nói thật, hiện tại Vu tộc cũng không phải Yêu tộc có thể tùy ý trêu chọc.

Sư muội đừng quên, Địa Phủ bây giờ thuộc về Vu tộc.

Nếu thật sự gây rắc rối cho người ta, sau này đối với Yêu tộc sẽ không có lợi ích gì.

Hơn nữa, Hậu Thổ nương nương cũng không dễ dàng, hà cớ gì phải làm khó lẫn nhau chứ."Nói đến Hậu Thổ hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi, Nữ Oa nương nương trầm mặc hồi lâu, cuối cùng gật đầu.

Một lúc sau, Nữ Oa nương nương đột nhiên nhìn Thông Thiên, trừng mắt nói: "Thông Thiên sư huynh, người và người của Địa Phủ quan hệ cũng không tệ nhỉ?" Thông Thiên gật đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Thôi được rồi, lần này ta cũng định mời người Địa Phủ giúp ta một tay." Nữ Oa nhìn sâu vào Thông Thiên một cái, có chút cảnh giác nói: "Thông Thiên sư huynh, ta cảm giác mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của người vậy?"Thông Thiên nghe vậy cười ha hả, lắc đầu nói: "Kế hoạch dù có nhiều đến mấy thì có tác dụng gì chứ, mọi chuyện đều là ẩn số, có thành công hay không còn phải xem ta có bản lĩnh đó không." Nữ Oa gật đầu, đột nhiên nhìn về phía bốn đệ tử bên cạnh nói: "Để bốn đệ tử của ta đi theo người về Kim Ngao Đảo đi, có lẽ có thể giúp ích được.

Còn về ta, khi nào nên xuất hiện tự nhiên sẽ xuất hiện." Thông Thiên nhìn bốn cô gái, có chút do dự nói: "Ta thấy, chi bằng để các con ở lại cung Nữ Oa đi.

Kiếp sát Phong Thần vốn dĩ không liên quan đến các con.

Nếu đi đến Kim Ngao Đảo, sẽ bước vào trong kiếp sát.

Ta thấy mấy đệ tử này đều không đơn giản, e rằng sau này sẽ có

đại phiền phức."Nữ Oa kinh ngạc nhìn Thông Thiên, có chút chấn động, "Thông Thiên sư huynh thật sự lợi hại, vậy mà lại biết chuyện sau này sao?" Thông Thiên lắc đầu, cười khổ nói: "Ta nào có thể biết chuyện sau này, ta chỉ cảm thấy mấy nha đầu này không đơn giản.

Vừa nãy ta cũng đã suy đoán một chút, cảm thấy sau này có thể gặp sóng gió.

Ta lo lắng, nếu bây giờ các con đi theo ta, sẽ ảnh hưởng đến các con, cho nên ở lại đây thì tốt hơn." Nữ Oa lắc đầu, thái độ kiên định, "Không được, đi theo ta lâu như vậy rồi, cũng đến lúc nên ra ngoài xông pha một phen rồi.

Tạm thời yên tâm, hiện tại sẽ không xảy ra chuyện gì." Thông Thiên nhìn bốn cô gái, bốn nha đầu này đều là Đại La Kim Tiên, cũng không phải là thế lực nhỏ, cuối cùng y gật đầu.Vào lúc này, Nữ Oa đột nhiên nói với bốn cô gái: "Sau khi trận chiến Phong Thần kết thúc, các con đừng về đây nữa, hãy đi theo Thông Thiên sư huynh.

Nếu muốn về thăm ta, cũng có thể về thăm, nhưng không được ở lâu, phải cư trú tại Kim Ngao Đảo." Nói xong, Nữ Oa liếc nhìn Thông Thiên, rồi nói: "Thông Thiên sư huynh, sau này bốn đứa này nhờ người chiếu cố nhiều hơn." Thông Thiên nghe câu nói đó, khóe miệng giật giật.

Lịch kiếp của bốn cô gái này đều không đơn giản, sau này chắc chắn sẽ có không ít phiền phức.

Bây giờ Nữ Oa lại đẩy người cho y, ý là muốn y sau này giúp bốn cô gái này giải quyết những phiền phức đó.

Cuối cùng, Thông Thiên gật đầu, liếc nhìn bốn cô gái, thấy bốn cô gái dường như có lời muốn nói với Nữ Oa, liền mỉm cười nói: "Thôi được rồi, vậy ta xin cáo từ bây giờ.

Lát nữa để bốn cô ấy trực tiếp đến Kim Ngao Đảo là được, ta trước tiên phải đến Địa Phủ một chuyến." Nữ Oa gật đầu, quay người tự mình tiễn Thông Thiên ra ngoài điện.

Sau khi Thông Thiên đi, Nữ Oa nhìn lên bầu trời hồi lâu, dường như đang nhìn cái gì đó.

Quảng Hàn Tiên Tử thấy Nương nương nhìn lên bầu trời hồi lâu không nói gì, liền hỏi: "Nương nương, người đang nhìn gì vậy ạ?" Nữ Oa khẽ mỉm cười, bất đắc dĩ nói: "Đang nhìn mấy vị Thánh nhân khác, Thông Thiên đến chỗ ta tự nhiên họ đều biết.

Vừa nãy ta tự mình tiễn Thông Thiên ra ngoài, họ cũng biết." Mấy cô gái gật đầu, mặc nhiên không nói gì.Nữ Oa trở về điện, Cửu Thiên Huyền Nữ không kìm được hỏi: "Nương nương, vì sao người lại muốn chúng con sau khi đại chiến Phong Thần kết thúc, đi theo Thông Thiên Giáo Chủ ạ?" Nữ Oa thản nhiên cười, thần bí nói: "Bởi vì sau này các con sẽ có đại phiền phức, một mình ta e rằng khó mà giúp được.

Cho nên để các con đi theo Thông Thiên sư huynh, có Thông Thiên sư huynh giúp đỡ, nói không chừng sau này sẽ giúp các con hóa giải nguy hiểm.""Bốn đứa con phải nhớ kỹ, tuy là Đại La Kim Tiên, nhưng sau khi đến Tiệt Giáo, nhất định phải hòa thuận với người Tiệt Giáo.

Biết đâu sau này họ đều có thể giúp đỡ các con một tay." Bốn người Quảng Hàn Tiên Tử gật đầu, không khỏi thắc mắc về những chuyện sẽ xảy ra với mình sau này.

Chương 403

Huyền Dương Nữ Đế không kìm được liếc nhìn Nữ Oa nương nương, thản nhiên nói: "Nương nương, người nói sau này chúng con sẽ xảy ra một số chuyện, không biết người có thể chỉ điểm trước cho chúng con không, để chúng con có sự chuẩn bị tâm lý."Nữ Oa nương nương liếc nhìn mấy cô gái, khẽ mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Biết trước cũng không có lợi ích gì, trái lại còn tăng thêm gánh nặng, cho nên đừng biết làm gì.

Hơn nữa cũng không cần lo lắng, có ta ở đây, tự nhiên sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện.

Hiện tại càng không cần lo lắng, ngoài ta ra, còn có Thông Thiên Giáo Chủ giúp đỡ, chắc chắn sẽ không có chuyện gì." Bốn cô gái gật đầu, tuy Nữ Oa đã đảm bảo sẽ không có chuyện gì, mấy người họ cũng vô cùng tin tưởng Nương nương, nhưng không biết rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra với mình.

Vì đã không thể hỏi được tin tức từ Nữ Oa, mấy cô gái định hỏi Thông Thiên Giáo Chủ một phen.

Bốn cô gái cảm tạ Nữ Oa nương nương xong, liền động thân đi đến Kim Ngao Đảo.

Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ đã đến trong điện của Hậu Thổ nương nương ở Địa Phủ.

Hậu Thổ nương nương dường như đã sớm biết Thông Thiên sẽ đến, cho nên khi nhìn thấy Thông Thiên một chút cũng không kinh ngạc, chỉ khẽ mỉm cười với Thông Thiên, ôn hòa nói: "Chào đạo hữu."Thông Thiên gật đầu, ngồi xuống một chiếc ghế trong điện, cẩn thận đánh giá bốn phía. "Nơi này cũng không tệ." Y nói.

Hậu Thổ nghe vậy, từ thiện mỉm cười: "Nếu cảm thấy không tệ, đạo hữu cũng có thể ở lại đây." Thông Thiên bĩu môi, lắc đầu: "Nơi này tuy không tệ, nhưng lại không phải nơi ta nên ở." Hậu Thổ nương nương gật đầu, bình tĩnh nhìn Thông Thiên, cũng không nói gì, dường như đang chờ Thông Thiên mở miệng.Thông Thiên trầm mặc một lát, thấy Hậu Thổ nương nương cũng không nói, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một tiếng, mở miệng nói: "Hậu Thổ nương nương, hôm nay ta tìm người là muốn người giúp ta làm một chuyện." Hậu Thổ nương nương gật đầu, vẫn bình thản không chút sóng gió: "Chuyện gì, ta có thể giúp thì nhất định sẽ giúp, không thể giúp thì ta không giúp, cũng không giúp được." Thông Thiên nghe vậy thản nhiên cười, ung dung nói: "Nếu người chịu giúp ta, tự nhiên có thể giúp ta, người không nguyện ý giúp ta, tự nhiên không giúp được ta." Hậu Thổ nương nương nhìn sâu vào Thông Thiên một cái không nói, trong lòng thầm nghĩ, điều đó còn phải xem là chuyện gì, tổng không thể vì giúp người mà đưa mình vào hiểm cảnh.

Thực ra, Hậu Thổ nương nương cũng biết Thông Thiên tìm mình làm gì.

Những chuyện xảy ra trên kia nàng cũng có chút quan tâm, tuy chuyện này không liên quan gì đến nàng, nhưng ở trong Địa Phủ không có việc gì làm, nàng cũng thường xuyên xem những chuyện xảy ra ở trên, cho nên cũng biết Xiển Giáo và Tiệt Giáo hiện tại đang đánh nhau không ngừng.

Cảnh tượng vạn tiên triều bái của Tiệt Giáo không lâu trước đây, Hậu Thổ nương nương cũng đã thấy.

Hậu Thổ nương nương cũng chấn kinh với thực lực của Tiệt Giáo, không ngờ Tiệt Giáo lại có nhiều người như vậy.Vì vậy, Hậu Thổ nương nương cũng biết Thông Thiên Giáo Chủ tìm mình không ngoài việc muốn mình giúp y đối kháng thế giới phương Tây và Xiển

Giáo.

Nhưng, Hậu Thổ nương nương không muốn giúp Thông Thiên.

Bởi vì, Hậu Thổ nương nương vừa nãy phát hiện Thông Thiên Giáo Chủ đã đến cung Nữ Oa, Nữ Oa tự mình tiễn y ra ngoài, điều đó chứng tỏ hai người cơ bản đã đạt thành liên minh.

Nếu đã đạt thành liên minh với Nữ Oa, vậy trong đó tự nhiên không thể thiếu một số chuyện liên quan đến Yêu tộc.

Nói trắng ra, hiện tại Thông Thiên và Yêu tộc là một phe.

Nhưng, Hậu Thổ nương nương lại là người Vu tộc.

Vu tộc và Yêu tộc vốn dĩ thế bất lưỡng lập.

Thông Thiên đã giúp Yêu tộc, nàng làm sao có thể giúp Thông Thiên được.

Nếu giúp, cũng phải giúp Xiển Giáo đối phó Thông Thiên.

Thấy Hậu Thổ nương nương trầm tư không nói, Thông Thiên Giáo Chủ đại khái biết suy nghĩ của nàng, không ngoài chuyện Yêu tộc và Vu tộc đó.

Thông Thiên bất đắc dĩ thở dài một tiếng, thật không biết hai người phụ nữ này đang nghĩ gì.

Vu Yêu đại chiến đã qua bao nhiêu năm rồi, cũng đến lúc nên buông bỏ rồi.

Hơn nữa, nếu không phải Vu Yêu tương tàn, thì sẽ rơi vào kết cục nào đây.

Nhưng bây giờ, vẫn không biết hối cải, cứ muốn chém tận giết tuyệt đối phương.

Cách làm như vậy thực ra không có chút lợi ích nào, chi bằng mọi

người hóa giải can qua thành ngọc bạch, từ góc độ lâu dài mà nhìn nhận những chuyện này.

Tuy Thông Thiên nói không tệ, nhưng người ta đoạn nhiên sẽ không nghe theo ý kiến của y.

Nói trắng ra, Vu Yêu vốn là kẻ thù trời sinh, căn bản không có đường lui.

Vậy thì, tạm thời gác lại những tranh đấu đó, nhưng chung quy sẽ có một ngày tự tàn sát lẫn nhau.

Nhưng, hiện tại y cũng không đi quản tình hình hai tộc Vu Yêu, hiện tại y cần giải quyết vấn đề trước mắt.

Không thể thiếu sự ủng hộ của Hậu Thổ nương nương và Nữ Oa nương nương.

Chương 404

Nhưng để hai người cùng lúc ủng hộ, có chút khó khăn.

Hiện tại bên Nữ Oa nương nương đã xong, nhưng chính vì liên hợp với Nữ Oa nương nương, cho nên lại càng khó thuyết phục Hậu Thổ nương nương, bởi vì hai người có mâu thuẫn với nhau.

Thực ra, giữa Nữ Oa nương nương và Hậu Thổ nương nương không có mâu thuẫn, có mâu thuẫn là do chủng tộc của họ mà thôi.

Chỉ là hiện tại họ đều là người đứng đầu trong các chủng tộc, cho nên khi làm việc tự nhiên đều phải suy nghĩ vì chủng tộc.

Trầm mặc một lát sau, Thông Thiên nhìn Hậu Thổ nương nương nói: "Nương nương, hiện tại cuộc sống của Yêu tộc và Vu tộc đều không tốt, người chẳng lẽ không muốn thay đổi trạng thái sinh hoạt của Vu tộc sao?" Hậu Thổ nương nương liếc nhìn Thông Thiên, lạnh mặt nói: "Trước tiên đừng nói Yêu tộc của ta, trước hãy nói cho ta biết, người đã hứa cho Yêu tộc lợi ích gì, Nữ Oa mới đồng ý chứ."Thông Thiên không ngờ Hậu Thổ nương nương lại hỏi vấn đề này, có chút không nói nên lời: "Người hiện tại chẳng phải nên quan tâm đến Vu tộc sao, cứ mãi quan tâm Yêu tộc làm gì?" "Hỏi thì hỏi, nói đâu ra lắm lời vô ích như vậy.

Thật sự muốn ta giúp thì nói thẳng đi, đừng có tính kế ta.

Nếu tính kế ta, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu." Hậu Thổ nương nương trừng mắt nhìn Thông Thiên, trách cứ Thông Thiên lo chuyện bao đồng.

Thông Thiên gật đầu, kể lại một lượt những lợi ích đã cho Nữ Oa, đương nhiên không hề giữ lại gì.

Chuyện này cũng không cần phải giấu diếm, dù sao cũng sớm muộn gì cũng sẽ biết.Sau khi nghe xong lời Thông Thiên, Hậu Thổ nương nương rơi vào trầm tư.

Nếu theo cách của Thông Thiên, vậy sau này hoàn cảnh của Yêu tộc chắc chắn sẽ tốt hơn Vu tộc.

Vì vậy, bất kể có giúp Thông Thiên hay không, nàng đều cần có cách để làm gì đó cho Vu tộc.

Thật sự không được thì cũng có thể liên hợp với Xiển Giáo, tóm lại không thể để Yêu tộc được hưởng lợi.

Hiện tại, Hậu Thổ nương nương có hai lựa chọn, một là giúp Thông Thiên, một là giúp Xiển Giáo.

Trong hai lựa chọn này, Hậu Thổ nương nương thiên về Thông Thiên Giáo Chủ hơn.

Bởi vì tính cách của Thông Thiên Giáo Chủ khiến nàng yên tâm hơn so với các Thánh nhân khác, không quá toan tính người khác.

Nếu hợp tác với các Thánh nhân khác, nói không chừng bị hại chết cũng không biết.

Chỉ tiếc là, hiện tại Thông Thiên đã hợp tác với Yêu tộc, đây là điều Hậu Thổ nương nương kiêng kỵ nhất. "Nếu ta giúp, người có thể không hợp tác với Yêu tộc không?" Hậu Thổ nương nương nhìn Thông Thiên hỏi.Thông Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, ngượng ngùng nhìn Hậu Thổ nương nương: "Điều này đương nhiên là không được rồi, Yêu tộc là lực lượng chiến đấu chủ yếu.

Còn về người, ta thực ra cũng không có quá nhiều yêu cầu.

Ta nói thật với người, thực ra nếu không có người, ta cũng có thể đối phó được.

Hiện tại có Yêu tộc giúp đỡ, đối phó đã đủ rồi.

Đương nhiên rồi, tiền đề là người không ra tay.

Nếu người giúp Xiển Giáo, ta tự nhiên sẽ gặp nguy hiểm.

Cho nên mục đích của ta lần này, là hy vọng người không nhúng tay vào chuyện này, tốt nhất là có thể giúp ta một chút.

Đương nhiên rồi, nếu người không giúp ta, cũng đừng giúp ai cả.

Ta vẫn có thể giành chiến thắng, và cũng có thể cho người lợi ích." "Lợi ích gì?

Ta muốn giống Yêu tộc thì sao?" Hậu Thổ nương nương nhìn chằm chằm Thông Thiên, thản nhiên nói.Thông Thiên gật đầu, cười nói: "Đương nhiên rồi, tự nhiên sẽ giống Yêu tộc, những chuyện ta đã hứa với Yêu tộc ta cũng sẽ hứa với người.

Thực ra đều là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần trận chiến này thành công, Thiên Đình sẽ là thiên hạ của ta.

Với thực lực của mấy người chúng ta, việc khai thác một thế giới cho các chủng tộc riêng biệt thực ra rất dễ dàng, người thấy có đúng không?

Ta nói một câu khó nghe, bất kể là Yêu tộc hay Vu tộc, thực ra hiện tại đều không thích hợp để tiếp tục tranh đấu, bởi vì cuộc sống hiện tại quá khó khăn rồi, ngay cả cuộc sống của chính mình còn không bảo đảm được, thì lấy đâu ra tư bản để đi tranh đấu với người khác.

Nếu muốn tranh đấu, cũng nên đợi chủng tộc của mình cường đại rồi mới đi tranh đấu với kẻ địch.

Chương 405

Hiện tại nếu cứ tiếp tục đánh mãi, vậy thì chỉ có thể lưỡng bại câu thương mà thôi.

Theo ta được biết, nhân khẩu của Yêu tộc hiện tại rất đông, khả năng sinh sôi nảy nở của Yêu tộc mạnh mẽ, nhưng khả năng sinh sôi nảy nở của Vu tộc lại không mạnh.

Cứ thế này mãi, Vu tộc e rằng sẽ diệt tuyệt.

Cho nên hiện tại điều cấp bách của Vu tộc, nên là tự bảo vệ mình, không nên tiếp tục gây ra bất kỳ tranh đấu nào nữa."Những lời Thông Thiên nói có lý, Hậu Thổ nương nương nghiêm túc lắng nghe.

Thực ra những đạo lý này nàng cũng biết, nhưng có một số việc nàng cũng không thể tự mình đưa ra quyết định hoàn toàn.

Hiện tại nàng đang ở Địa Phủ, chuyện của Vu tộc nàng cũng không quản, chỉ cần không phải đại sự, nàng cũng không quản. "Được rồi, người muốn ta làm gì?" Hậu Thổ nương nương sau một thoáng suy nghĩ ngắn ngủi, đã đáp ứng yêu cầu của Thông Thiên.Thông Thiên suy nghĩ một lát rồi nói: "Điều này, còn phải xem người có thể giúp ta đến mức độ nào." Hậu Thổ nương nương nghe xong, thản nhiên nói: "Nếu lợi ích người cho ta và Yêu tộc là như nhau, vậy Nữ Oa giúp người làm gì, ta tự nhiên sẽ giúp người làm đó.

Không giúp nhiều hơn, cũng không giúp ít hơn." Thông Thiên nghe xong cười nói: "Không cần lúc nào cũng so sánh với Nữ Oa nương nương.

Ta có một câu người không thích nghe, Nữ Oa nương nương là Thánh nhân, người muốn so với nàng ấy, thì không thể so được.

Hiện tại ta không có cách nào khác, chỉ muốn người để các tộc Vu khác đừng loạn động, đừng gây phiền phức cho ta.

Còn về những chuyện khác, tạm thời không cần người ra tay.

Nhưng nếu người của ta có ai xảy ra chuyện, cần người ở Địa Phủ giúp ta chiếu cố."Hậu Thổ nương nương trừng mắt nhìn Thông Thiên một cái, cuối cùng gật đầu, sau đó nói: "Được rồi, ta đáp ứng.

Nhưng nếu đã giúp người, ta tự nhiên không thể không làm gì cả.

Ta thấy, để Thập Điện Diêm La đi theo người một chuyến, giúp người một tay đi." Thông Thiên gật đầu, vui vẻ.

Thập Điện Diêm La cũng đều là cao thủ, có sự giúp đỡ của họ, thắng lợi tự nhiên lớn hơn một chút.

Cảm tạ Hậu Thổ nương nương xong, Thông Thiên dẫn Thập Điện Diêm La trực tiếp quay về Kim Ngao Đảo.

Vừa đến Kim Ngao Đảo, Thông Thiên thấy không xa có người vây quanh.

Ở giữa trung tâm đám đông, có hai bóng người đang không ngừng giao chiến, theo bóng người giao thoa, xung quanh càng thêm rực rỡ chói mắt.

Thông Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn rõ.

Hai người ở trung tâm đám đông chính là Quảng Hàn Tiên Tử và Vân Tiêu.

Hai người cũng không biết đánh nhau từ lúc nào, trông có vẻ vô cùng kịch liệt.

Nhưng, Vân Tiêu hiện tại không sử dụng Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Nếu sử dụng Hỗn Nguyên Kim Đấu, e rằng Quảng Hàn Tiên Tử cũng không phải đối thủ.

Thông Thiên không dừng lại, dẫn Diêm La đến nơi nghỉ ngơi, sau khi sắp xếp chỗ ở xong, mới quay lại nơi vừa nãy diễn ra trận chiến.Khi y đến, trận chiến giữa Vân Tiêu và Quảng Hàn Tiên Tử vừa mới kết thúc.

Mọi người nhìn thấy Thông Thiên, liền nhao nhao hành lễ.

Thông Thiên khẽ mỉm cười với mọi người, đi đến trước đám đông, liếc nhìn mấy đệ tử xung quanh.

Mấy đệ tử này nhìn thấy Thông Thiên, sợ đến mức đều cúi đầu xuống.

Bởi vì bốn vị tiên tử của cung Nữ Oa là khách, mà họ lại dám đánh với khách, cũng không biết Thông Thiên có tức giận hay không.

Thấy không khí đột nhiên có chút trầm lắng, Thông Thiên khẽ mỉm cười, bình tĩnh nói: "Vừa nãy ta thấy Vân Tiêu đang luận bàn với Quảng Hàn Tiên Tử, không biết hai người ai thắng ai thua đây?" Quảng Hàn Tiên Tử khẽ mỉm cười, có chút ngượng ngùng đỏ mặt, khẽ nói: "Đệ tử của Thông Thiên sư bá quả nhiên lợi hại, thiếp không phải đối thủ." Thông Thiên liếc nhìn Vân Tiêu, sau đó lại nhìn Quảng Hàn Tiên Tử, thản nhiên nói: "Ta thấy Quảng Hàn Tiên Tử khiêm nhường rồi, nếu ngươi ra tay toàn lực, chưa chắc đã không phải đối thủ của con bé."Nói xong, Thông Thiên đột nhiên nhìn về phía mấy người còn lại bên cạnh Quảng Hàn Tiên Tử, "Mấy vị tiên tử, không muốn luận bàn với đệ tử của ta sao?

Dù sao rảnh rỗi cũng không có việc gì, đệ tử của ta rất sẵn lòng luận bàn." Mọi người nghe Thông Thiên nói vậy, lập tức yên tâm, thấy Giáo Chủ không hề tức giận vì họ luận bàn với khách.

Nhanh chóng, Cửu U Tố Nữ và Quỳnh Tiêu bắt đầu giao chiến.

Trong Tam Tiêu, Vân Tiêu là người ổn trọng nhất, thực lực cũng

mạnh nhất.

Chương 406

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu tuy thực lực không yếu, nhưng tâm tính bất ổn nên thực lực tương đối kém hơn.

Nhưng mà, mấy cô gái này kỳ thực đều không có quá nhiều kinh nghiệm chiến đấu, cũng không hơn kém là bao.

Song, vì Cửu U Tố Nữ khiến mấy cô gái kia càng thêm lãnh tĩnh một chút, nên Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đều không phải đối thủ của mấy người đó, đương nhiên thua cũng không thảm.

Đánh xong, Thông Thiên gọi mấy vị đệ tử thân truyền và Tứ vị tiên tử đến Bích Du Cung.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên bảo mọi người ngồi xuống, ánh mắt đánh giá mấy lần trên người họ rồi mới nói: "Trước tiên ta giới thiệu mấy vị sư tỷ.

Đó là bốn vị đệ tử của Nữ Oa nương nương, gồm Quảng Hàn Tiên Tử, Cửu U Tố Nữ, Huyền Dương Nữ Đế và Cửu Thiên Huyền Nữ.

Sau này các ngươi cần chiếu cố lẫn nhau, coi như huynh muội thân thiết là được." Mọi người gật đầu.

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn Thông Thiên, khẽ nói: "Sư bá, ngài cứ gọi thẳng tên con là được, không cần thêm 'Tiên Tử' ở phía sau, nghe hơi kỳ quặc." "Được được được." Thông Thiên gật đầu, lập tức lấy ra bốn món pháp bảo từ không gian.

Trước tiên, y đưa một bộ y phục trắng cho Quảng Hàn Tiên Tử: "Đây là một món pháp bảo phòng ngự, Quảng Hàn hãy nhận lấy." Quảng Hàn Tiên Tử gật đầu, nhìn bộ y phục trong tay vô cùng vui vẻ,

nghĩ bụng Nương nương nói đúng, vừa đến đã có đồ tốt để tặng, nếu biết trước thì đã đến sớm hơn.

Tiếp đó, Thông Thiên đưa một cái hồ lô màu đen cho Cửu U Tố Nữ.

Trong hồ lô này chứa Cửu U Hỏa Diễm, vô cùng lợi hại, giết người vô hình.

Rồi sau đó, Thông Thiên trao một thanh bảo kiếm cho Cửu Thiên Huyền Nữ.

Cuối cùng là Huyền Dương Nữ Đế.

Thông Thiên ban cho Huyền Dương Nữ Đế một cây trường thương, thanh thương đó gọi là Phệ Hồn Thương, vô cùng lợi hại.

Thấy Thông Thiên ban pháp bảo cho khách quý như vậy, các đệ tử khác đều có chút đỏ mắt, từng người một nhìn chằm chằm Thông Thiên, dường như đang chờ đợi Thông Thiên cũng ban cho chút pháp bảo.

Nhưng, điều khiến mọi người thất vọng là Thông Thiên lại không ban thứ gì.

Thấy mọi người vẻ mặt thất vọng, Thông Thiên Giáo Chủ mỉm cười, bất đắc dĩ nói: "Ta chưa từng nói sẽ không ban thứ gì sao?

Hiện tại các ngươi cần gì?

Pháp bảo đều là vật ngoài thân, chỉ có thể giúp ta chiến đấu mà thôi.

Muốn thật sự cường đại, cần phải nỗ lực tu luyện, không thể chỉ dựa vào ngoại vật.

Những thứ này, chỉ có thể giúp một thời, không thể giúp cả đời.

Sau này, trừ khi giao chiến với địch nhân, người trong môn phái

không được phép dùng pháp bảo để tỉ thí.” Mọi người gật đầu, từng người một cúi đầu không nói.

Mặc dù cũng biết Thông Thiên nói có lý, nhưng mọi người đều hy vọng có thể có thêm một chút pháp bảo lợi hại trên người.

Thứ nhất pháp bảo có thể nâng cao chiến lực của mình, thứ hai pháp bảo có thể cứu mạng vào thời khắc mấu chốt.

Mỗi người đều có pháp bảo, nếu có pháp bảo lợi hại, tự nhiên sẽ có thể diện.

Thông Thiên nói xong, nhìn mấy vị đệ tử thân truyền dặn dò: “Lát nữa các ngươi hãy thông báo cho các đệ tử khác, rằng trong vòng một tháng không được rời khỏi Kim Ngao Đảo.

Nếu có ai đi ra ngoài, sau này sẽ không còn là đệ tử Kim Ngao Đảo của ta nữa.

Hơn nữa, hãy bảo họ không được phép tham gia vào chuyện bên ngoài, cũng đừng quản Phong Thần đại chiến nữa, cứ yên tâm ở trong đảo một tháng.” Quy Linh Thánh Mẫu nhìn Sư tôn một cái, có chút khó xử nói: “Sư tôn, con biết ngài không muốn các sư đệ có tổn thất, nhưng các sư đệ cũng muốn giúp đỡ, dù có chết cũng không sợ.

Nếu để họ ở lại đây, e rằng sẽ không cam lòng, con cũng không có cách nào khuyên nhủ.” Thông Thiên hờ hững liếc nhìn Quy Linh Thánh Mẫu, vẻ mặt nghiêm nghị: “Không có cách nào khuyên nhủ?

Đó là chuyện của các ngươi.

Dù sao cũng không thể để họ tham gia vào chuyện này.

Ta có thể nói cho các ngươi biết, Vạn Tiên đại trận và Tru Tiên Kiếm Trận đều không phải là nơi mà những đệ tử đó nên đến.

Chương 407

Đến bao nhiêu sẽ chết bấy nhiêu.

Nếu ta không muốn nhìn thấy những sư đệ và đồ nhi này đều chết, vậy thì hãy trông chừng thật kỹ vào." Mọi người gật đầu, Bích Tiêu có chút không phục nhìn ra ngoài, nói: "Sư tôn, có lợi hại đến vậy sao?

Kim Ngao Đảo chúng ta có nhiều người như vậy, con không tin không đánh lại được." Tuy chỉ là lời của Bích Tiêu, nhưng ánh mắt Thông Thiên lại nhìn khắp tất cả đệ tử, thậm chí bao gồm cả bốn cô gái vừa tới.

Từ ánh mắt mọi người, Thông Thiên có thể thấy, kỳ thực họ đều có chung ý nghĩ đó.

Thông Thiên bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nghiêm túc nói: "Vạn vật trong thiên hạ đều có nhân quả tuần hoàn, có những chuyện không phải là chuyện mạnh yếu thực lực, mà là chuyện vận mệnh.

Những người các ngươi tu vi cơ bản đều cường đại, có một sức mạnh nhất định có thể chống lại vận mệnh, nhưng những đệ tử bên ngoài thực lực quá yếu, căn bản không thể ngăn cản vận mệnh, cho nên đi rồi hầu như đều chắc chắn phải chết.

Các ngươi có biết vì sao lại cần Phong Thần Bảng không?

Là để đệ tử Tiệt Giáo của ta lên thiên đình phong thần mà thôi.

Nói một cách khó nghe nhất, là để họ đi chịu chết, hiểu không?" Mọi người đều im lặng, Phong Thần Bảng họ đều biết, cũng biết một số chuyện trong đó.

Nhưng hiện tại Thông Thiên nói ra thẳng thừng như vậy, trong lòng mọi người đều có chút chấn động.

Thấy mọi người đều không nói gì, Thông Thiên tiếp tục nói: "Ta muốn bảo hộ các ngươi, e rằng cũng không chắc sẽ không có ai thương vong, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức có thể.

Còn những người các ngươi, những người sẽ theo ta đi vào Vạn Tiên đại trận và Tru Tiên Kiếm Trận.

Đừng thấy tu vi cao, nhưng cũng đều có vận mệnh riêng của mình, ta cũng không biết có thể thoát khỏi kiếp nạn này hay không.

Nhưng cũng không cần quá lo lắng, kết cục tốt nhất cũng là lên thiên đình phong thần, hoặc bị người của Tây Phương thế giới độ hóa sang Tây Phương thế giới.

Chỉ cần không chết, mọi việc đều không phải là kết quả tồi tệ nhất." Mọi người vẫn trầm mặc, nghe ý của Thông Thiên, tình cảnh của họ dường như không tốt.

Thấy tâm tình mọi người sa sút, Thông Thiên bỗng nhiên ha hả cười lớn: "Nhưng cũng không cần quá lo lắng, ta cũng đã chuẩn bị một số thứ, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Hiện tại mấy ngày nữa, hãy nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị cho trận đại chiến sắp tới." Các đệ tử gật đầu, lần lượt lui xuống.

Nhưng, bốn người Quảng Hàn Tiên Tử lại không rời đi.

Vừa mới nhận bảo vật của Thông Thiên, nên nghĩ cũng nên giúp người ta làm chút chuyện.

Nhưng vừa rồi Thông Thiên ngoài việc giáo huấn đệ tử ra, cũng không bảo họ làm gì.

Thấy bốn người không đi, Thông Thiên cười hỏi: "Mấy vị có điều gì muốn hỏi sao?" Bốn cô gái nhìn nhau, dường như đang bàn bạc xem ai sẽ mở lời với Thông Thiên.

“Sư bá, nghe ý ngài vừa rồi, chư vị sư đệ dường như đều đã có sắp xếp, vậy còn chúng con thì sao?” Cửu Thiên Huyền Nữ hỏi.

Thông Thiên trầm tư một lát, cười nói: “Mấy vị, đến lúc đó hãy tùy cơ ứng biến, ở trong Vạn Tiên đại trận hỗ trợ là được, không cần quá câu thúc.

Các ngươi đều là Đại La Kim Tiên, thực lực cường đại, việc gò bó có thể ảnh hưởng đến việc phát huy thực lực, nên đến lúc đó cứ tùy ý hành sự.

Nhưng hãy nhớ kỹ, không được tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận.” Quảng Hàn Tiên Tử chớp chớp mắt, hy vọng có thể tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, để xem cuộc chiến giữa các Thánh nhân, xem uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận trong truyền thuyết.

“Sư bá, hay là ngài cho con vào Tru Tiên Kiếm Trận đi.” Quảng Hàn Tiên Tử bỗng nhiên nói.

Thông Thiên hơi giật mình, có chút không biết làm sao.

Mặc dù Tru Tiên Kiếm Trận do y bố trí, cũng là để đối kháng Thánh nhân, nhưng không có nghĩa là người khác không thể tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Đến lúc đó, người của Tây Phương thế giới tự nhiên sẽ tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, đương nhiên Thông Thiên cũng sẽ sắp xếp người ở bên trong Tru Tiên Kiếm Trận chờ đợi, chỉ là những người có thể tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận đều là cao thủ.

Chỉ là, Thông Thiên định để Thập Điện Diêm La ở trong Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng hiện tại bốn cô gái này dường như cũng muốn vào Tru Tiên Kiếm Trận, như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Thông Thiên nhìn mấy người, không khỏi do dự, trong lúc y còn đang do dự.

Cửu U Tố Nữ bỗng nhiên nói: “Sư bá.

Chương 408

Hãy để con vào Tru Tiên Kiếm Trận đi." Thông Thiên nhìn bốn người một cái, cuối cùng gật đầu, nói: "Được thôi, vậy các ngươi hãy vào Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng nhớ phải nghe lời." Bốn cô gái vui mừng, mới chịu hài lòng.

Trong khi Thông Thiên đang chuẩn bị, mấy vị Thiên Tôn cũng không nhàn rỗi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đi tìm Lão Tử, vốn tưởng có thể nhanh chóng gặp được Lão Tử, nhưng điều khiến y không ngờ là Lão Tử dường như đang bận việc gì đó, lại luôn không chịu ra gặp, nên y đành phải ở một cung điện khác chờ Lão Tử xuất hiện, bầu bạn với đệ tử duy nhất của Lão Tử là Huyền Đô.

"Huyền Đô à, sư phụ con đang làm gì vậy, sao không ra?" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút sốt ruột.

Vì trong Ngọc Hư Cung có hai người đang đợi y, nếu y cứ chậm chạp không về, hai người đó sẽ không vui, cho nên y cần gặp Lão Tử ngay bây giờ để mời Lão Tử đến Ngọc Hư Cung.

Huyền Đô khẽ mỉm cười, bình tĩnh nói: "Sư thúc, Sư tôn đang luyện chế đan dược, con đoán chắc sẽ sớm ra thôi.

Nếu ngài có việc, chi bằng cứ về trước đi, đợi Sư tôn ra, con sẽ lập tức báo cho ngài biết." Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu, nói: "Thôi được, ta cứ ở đây đợi vậy, nếu y không ra, ta sẽ đợi mãi." Kỳ thực ý lời nói đó cũng là đang nói với Huyền Đô, và cả Sư phụ y, rằng nếu không ra thì y sẽ không đi.

Sở dĩ Nguyên Thủy Thiên Tôn biểu đạt ý này, là vì y lo lắng Lão Tử cố ý trốn tránh không ra, nên mới nói những lời đó.

Huyền Đô thông minh, biết ý Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ gật đầu rồi không nói gì nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn rỗi vô vị, bèn hỏi Huyền Đô: "Huyền Đô à, hiện tại tu vi của con thế nào rồi?" "Vừa mới là Đại La Kim Tiên không lâu." Huyền Đô hờ hững nói.

Nói xong, Huyền Đô có chút đắc ý.

Bởi vì, cảnh giới Đại La Kim Tiên không phải ai cũng có thể đạt được.

Dù sao, trong số các đệ tử của vị sư thúc này cũng không có một ai là Đại La Kim Tiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, có chút ghen tỵ, bởi vì trong số các đệ tử của y, không có ai ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, điều này cũng là một nỗi đau trong lòng y.

Lão Tử chỉ có một đệ tử, bồi dưỡng ra một Đại La Kim Tiên cũng đành chấp nhận, nhưng Thông Thiên lại có nhiều đệ tử như vậy, mà lại có thể bồi dưỡng ra nhiều Đại La Kim Tiên đến thế, y không phục.

Điều khiến y uất ức nhất là, những đệ tử này không tranh khí, từng người một tư chất đều không tệ, nhưng đáng tiếc lại đều chỉ là Kim Tiên.

Tuy mang danh "Thập Nhị Kim Tiên", nghe thì hay đấy, nhưng so với Đại La Kim Tiên thì chẳng đáng nhắc đến.

Hiện tại thì càng khỏi nói, Thập Nhị Kim Tiên bị Hỗn Nguyên Kim Đấu của Vân Tiêu tiêu trừ mấy ngàn năm tu vi, thực lực càng kém xa.

"Phong Thần nhất chiến, con không đi xem sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên hỏi.

Huyền Đô hơi giật mình, chuyện này y thật sự không có nghĩ tới, y

ít ra ngoài đi lại, nhưng cũng biết một số chuyện.

Lão Tử cũng sẽ nói với y một số chuyện trong đó, thậm chí còn phân tích nguyên nhân của một số chuyện, nên tuy không ra ngoài, nhưng y lại hiểu mối quan hệ ba bên giữa Tiệt Giáo, Xiển Giáo và Sư tôn.

Kỳ thực, Huyền Đô càng nghiêng về phía Thông Thiên sư thúc hơn, không thích Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng Sư tôn lại dường như càng muốn qua lại với Nguyên Thủy Thiên Tôn, điều này khiến y không thể lý giải.

Nhớ có một lần, Huyền Đô cũng hỏi vấn đề này.

Lão Tử trả lời kỳ thực rất đơn giản, đó là thuận ứng Thiên Đạo, không thể nghịch Thiên Đạo mà hành sự.

Nhưng Huyền Đô lại có chút không hiểu.

Chư vị Tổ Vu, mục đích cuối cùng của tu vi là nghịch Thiên Đạo mà hành sự, sự tồn tại chính xác của họ kỳ thực là một kiểu nghịch Thiên Đạo, nhưng hiện tại Sư tôn lại muốn thuận ứng Thiên ý, thực sự không rõ.

Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn mình đi xem Phong Thần nhất chiến, Huyền Đô khẽ mỉm cười, ngượng ngùng nói: "Sư tôn không cho con tham gia chuyện Phong Thần." Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, cười nói: "Lát nữa đợi Sư tôn con ra, ta sẽ nói giúp con.

Chỉ cần con đồng ý, Sư phụ sẽ không làm khó đâu." Huyền Đô nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nghĩ bụng: 'Ngài muốn kéo ta xuống nước sao?

Ai mà chẳng biết Phong Thần sát kiếp nguy hiểm, cứ nhất định muốn ta đi xem, không phải là muốn kéo ta vào trong sát kiếp sao?' Đúng lúc đó, Lão Tử từ bên ngoài đi vào.

Lão Tử trước tiên nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, sau đó khẽ cau mày, bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Vị tiểu sư đệ này của chúng ta thật lợi hại.

Ta vừa mới luyện chế đan dược một lát thôi, vậy mà đã làm ra động tĩnh lớn như vậy, xem ra thật sự có chút khó xử rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ mỉm cười, tự tin nói: "Sư huynh không cần lo lắng, chỉ cần bốn vị Thánh nhân chúng ta ở cùng nhau, Thông Thiên có thể làm được gì chứ?" Lão Tử liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, khẽ cau mày nói: "Chẳng lẽ ngươi không biết mấy ngày nay Thông Thiên đang làm gì sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh một tiếng, nói: "Biết chứ, không phải là y đi tìm Nữ Oa và Hậu Thổ sao?

Chuyện này, sư huynh cứ yên tâm, ta đã có sắp xếp rồi, hai vị đó sẽ không làm phiền chúng ta đâu." Đối với hai chữ "chúng ta" của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử không biện giải.

Chương 409

Lão Tử không biện giải, điều đó đại biểu y đã đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lão Tử khẽ gật đầu, cầm chén trà uống một ngụm, sau đó không nhanh không chậm hỏi: "Vậy, ngươi đã làm những chuẩn bị gì rồi?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười thần bí, không trả lời lời của Lão Tử, đột nhiên chuyển đề tài: "Sư huynh, Huyền Đô cũng muốn đi xem Phong Thần nhất chiến, chi bằng cứ để nó đi đi." Lão Tử liếc nhìn Huyền Đô, hỏi: "Con muốn đi sao?" Huyền Đô trong lòng bất đắc dĩ, đã Nguyên Thủy Thiên Tôn nói như vậy, thì tự nhiên không thể nói không muốn đi, nhưng cũng không thể nói là muốn đi.

Cuối cùng, Huyền Đô nói: "Mọi việc đều nghe theo Sư tôn." Lão Tử nghe xong, một lúc lâu sau bỗng nhiên nói: "Được thôi, vậy đến lúc đó con cứ theo ta đi xem, chúng ta cùng xem Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên sư thúc." Huyền Đô gật đầu, trong lòng có chút không hiểu, bởi vì Lão Tử hẳn phải biết y không hề muốn đi Phong Thần nhất chiến, rõ ràng là Nguyên Thủy Thiên Tôn đang kéo y xuống nước.

Đã Sư tôn biết ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy vì sao lại đồng ý chứ?

Đúng lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói: "Sư huynh, hai vị ở Tây Phương thế giới đang đợi ta bên đó kìa, chúng ta không đi nói chuyện sao?" Lão Tử gật đầu, cười nói: "Ngươi đi trước đi, ta sẽ theo sau." Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, rồi mới đi.

Đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn rời đi, Huyền Đô mới có chút khó hiểu nói: "Sư tôn, con không hề muốn đi Phong Thần nhất chiến, đó là

ý của Nguyên Thủy sư thúc." "Ta biết." Lão Tử hờ hững mỉm cười.

Huyền Đô càng không hiểu, đã biết rồi, vì sao còn muốn y đi chứ?

Thấy Huyền Đô vẻ mặt nghi ngờ, Lão Tử khẽ mỉm cười, sau đó lại lộ ra một tia bất đắc dĩ: "Tiệt Giáo và Xiển Giáo cùng với Tây Phương thế giới, thậm chí những người của thế lực khác đều bị cuốn vào trong đó rồi.

Là đệ tử duy nhất của ta, con tự nhiên phải đi vào vòng xoáy này.

Nếu con không đi, hai người bên Tây Phương thế giới kia và Nguyên Thủy Thiên Tôn sư thúc lại có thể yên tâm sao?

Chỉ khi con cũng gia nhập Phong Thần nhất chiến, họ mới hoàn toàn yên tâm về ta." Huyền Đô cau mày, nói: "Sư tôn, con cảm thấy giúp đỡ Xiển Giáo, không bằng giúp đỡ Thông Thiên sư thúc.

Con cảm thấy Thông Thiên sư thúc không tồi." Lão Tử hờ hững mỉm cười, nhìn Huyền Đô nói: "Thông Thiên sư thúc không tồi, nhưng cũng đừng nhìn y quá tốt.

Vị Thông Thiên sư thúc này cũng là một nhân vật lợi hại, có tính toán.

Con xem, nếu Thông Thiên sư thúc không lợi hại, liệu có thể buộc bốn vị Thánh nhân phải liên thủ sao?" Huyền Đô gật đầu, khó hiểu nói: "Nhưng Sư tôn, chúng ta giúp đỡ Thông Thiên sư thúc không phải tốt hơn sao?

Dù sao, đó cũng là sự hưng thịnh của Huyền môn chúng ta, sẽ không dẫn đến sự suy bại của Huyền môn.

Nhưng ngài lại muốn giúp đỡ Tây Phương thế giới, đó chẳng phải là làm hại Huyền môn sao?" Lão Tử thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Cái gọi là thịnh cực tất suy, Huyền môn đã hưng thịnh lâu rồi, nên suy bại rồi.

Nếu cứ mãi hưng thịnh, vậy thì sẽ nghênh đón sự diệt vong của ta." "Hơn nữa, Thiên ý là như vậy, vốn dĩ Tây Phương thế giới nên đại thịnh, ta cũng không có cách nào.

Huyền môn không suy bại, lại làm sao quật khởi?

Cái gọi là thịnh cực suy, không phá không lập.

Sau khi hưng thịnh đến cực hạn, sẽ suy bại, suy bại rồi sau đó mới có cơ hội hưng thịnh." "Sau khi Tây Phương thế giới hưng thịnh, tự nhiên cũng có một ngày suy bại, lúc suy bại đó, có lẽ là thời điểm Huyền môn ta lần nữa quật khởi." Huyền Đô nửa hiểu nửa không, sau đó hỏi một vấn đề mà y quan tâm nhất: "Sư phụ, vậy nếu con tham gia vào cuộc chiến Phong Thần, con nên làm thế nào?" Lão Tử rõ ràng biết mà vẫn hỏi: "Làm thế nào?" Huyền Đô liếc nhìn Sư tôn, bất đắc dĩ nói: "Ý con là, con có thật sự phải đi đối phó với các sư đệ của Tiệt Giáo không?" Lão Tử hờ hững mỉm cười, tùy ý nói: "Cứ tùy tâm mà làm, làm thế nào thì làm.

Nếu con thấy đệ tử Xiển Giáo khách khí, con cũng có thể đối phó với đệ tử Xiển Giáo.

Làm việc gì cũng cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Cần biết con đang làm gì, rồi mới đi làm những việc mà con cảm thấy nên làm." Huyền Đô gật đầu, dường như đã hiểu ý Sư tôn.

Hiện tại, Huyền Đô đã định ra chủ ý, đến chiến trường Phong Thần, đến lúc đó cũng sẽ không giúp bên nào, cứ để họ tự đánh nhau, dù sao cũng sẽ không đắc tội bất kỳ bên nào.

Lão Tử liếc nhìn Huyền Đô, hờ hững nói: "Được rồi, chúng ta đi Ngọc Hư Cung thôi, bọn họ đang đợi sốt ruột rồi." 37.

Lão Tử và Huyền Đô tức tốc cản vãng Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn.

Chẳng mấy chốc, Lão Tử và Huyền Đô đã đến Ngọc Hư Cung.

Huyền Đô bái kiến mấy vị Thánh nhân xong, liền rời đi.

Trong cung điện, còn lại bốn vị.

"Lão Tử, nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói ngươi đang luyện chế đan dược, không biết luyện chế loại đan dược gì vậy?" Tiếp Dẫn tùy tiện hỏi một câu.

Lão Tử khẽ mỉm cười, qua loa nói: "Chỉ là tùy tiện luyện chế mà thôi, nhưng đã luyện chế rồi thì không thể bỏ dở giữa chừng, nên mới để các vị đợi lâu như vậy, mong đừng trách tội." Nguyên Thủy Thiên Tôn lười biếng nghe những lời không ngứa không đau kia, đi thẳng vào vấn đề nói: "Tiếp theo, chúng ta làm thế nào?

Hãy nói cách làm đi." Lời nói vừa thốt ra, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Lão Tử.

Chương 410

Bởi vì, kỳ thực hiện tại Lão Tử cũng không chắc chắn, còn ba người kia thì đã bàn bạc gần xong rồi, hiện tại chỉ xem Lão Tử có yêu cầu gì nữa thôi.

Lão Tử khẽ mỉm cười, tùy ý nói: "À à, ta không có yêu cầu gì, cứ tùy các ngươi mà làm." Nghe Lão Tử nói vậy, ba vị Thánh nhân kia có chút kỳ quái, nhưng nhanh chóng thoải mái.

Bởi vì Lão Tử chỉ có một đệ tử, lại là Thánh nhân, kỳ thực đối với y, căn bản không có thứ gì có thể cần, Lão Tử cũng không cần lợi ích.

"Thông Thiên gần đây đã liên hệ với Nữ Oa và Hậu Thổ, chắc là đã hợp tác với họ rồi.

Nếu hai người đó giúp đỡ Thông Thiên, chúng ta sẽ có chút nguy hiểm." Tiếp Dẫn cau mày nói.

Nghe lời của Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút không đồng tình: "Chẳng phải chỉ là hai người phụ nữ sao, không đáng lo ngại.

Ta đã bảo người của Thiên Đình và Huyết Hải kéo họ lại rồi, họ sẽ không có thời gian lo cho chúng ta đâu." Lão Tử cười mà không nói, kỳ thực trong lòng hiểu rõ, hai người phụ nữ đó đều không dễ đối phó.

Hai người phụ nữ đó từng là người đứng đầu của hai đại tộc, có thể khiến người của hai tộc đó nghe lệnh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khinh thường như vậy, kỳ thực đã phạm phải sai lầm lớn.

Nhưng Lão Tử một chút cũng không lo lắng, bởi vì Nguyên Thủy

Thiên Tôn tuy khinh thường người khác, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại không phải kẻ ngốc.

Họ sẽ không khinh thường hai người phụ nữ đó.

Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu, cau mày nói: "Người của Thiên Đình và Huyết Hải e rằng không thể ngăn cản được đâu?

Trước hết là Nữ Oa nương nương, đó là Thánh nhân, người của Thiên Đình có thể ngăn cản được sao?

Còn về Địa Phủ, trong Địa Phủ cũng có không ít cao thủ, Vu Tộc ẩn giấu, cao thủ trong Vu Tộc cũng không ít, người của Huyết Hải e rằng cũng không có năng lực đối phó Địa Phủ.

Hơn nữa, Hậu Thổ tuy hóa thân Lục đạo luân hồi, nhưng thực lực lại rất mạnh.

Nếu không thể ngăn cản hai người đó, vậy thì chúng ta sẽ bị vướng víu, đến lúc đó làm sao có thể phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận?" "Sợ gì chứ, có Tru Tiên Kiếm Trận thì sao?

Mấy người chúng ta còn sợ sao?

Hơn nữa hai người phụ nữ đó cũng không có bản lĩnh gì, tùy tiện cử một người cũng có thể đối phó." Nguyên Thủy Thiên Tôn hờ hững liếc nhìn mọi người một cái.

Thấy sắc mặt ba người kia đều có chút ngưng trọng, y liền trầm mặc.

Đúng lúc đó, Chuẩn Đề cười nhìn về phía Lão Tử: "Lão Tử, ngươi thấy chúng ta nên làm thế nào?" Lão Tử liếc nhìn Chuẩn Đề, lắc đầu nói: "Ta chỉ giúp đối phó Tru Tiên Kiếm Trận, những chuyện khác ta không quản.

Nếu ta nhúng tay vào chuyện này, sẽ quá đáng với Thông Thiên sư

đệ rồi, ta không thể làm quá phận như vậy." Nghe Lão Tử nói vậy, ba người kia đều im lặng.

Nghe giọng điệu của Lão Tử, dường như y không muốn làm căng thẳng quá mức với Thông Thiên, điều này lại không phải là tin tức tốt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Lão Tử, bĩu môi nói: "Đại sư huynh, ngài nói thế, ý ngài giống như đang trách ta vậy.

Ta chẳng phải cũng không có cách nào sao?

Hơn nữa, Phong Thần Bảng cũng không phải do ta bày ra, nếu muốn trách thì chỉ có thể trách người của Thiên Đình.

Vả lại, Phong Thần Bảng đã xuất hiện, đệ tử Xiển Giáo của ta cũng có tử thương, Tiệt Giáo có nhiều người như vậy, chết đi mấy người thì đã sao?" Lão Tử bất đắc dĩ liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, hờ hững mỉm cười nói: "Đừng nói với ta những lời này, sau này nếu có cơ hội, ngươi có thể tự đi mà nói với nó." Nguyên Thủy Thiên Tôn bĩu môi, không tiếp tục nói.

Y không thể nói với Thông Thiên những lời này, bởi vì nói những lời như vậy với Thông Thiên, chẳng khác nào nhượng bộ trước Thông Thiên, mà y thì làm sao có thể nhượng bộ trước Thông Thiên chứ?

Sau trận chiến này, tất nhiên là thắng lợi.

Đến lúc đó Tiệt Giáo xong đời rồi, một mình Thông Thiên cũng chẳng đáng sợ.

Đúng lúc đó, Tiếp Dẫn cau chặt mày nói: "Nữ Oa tiểu sư muội rất lợi hại, đó là người đầu tiên trong số mấy người chúng ta thành Thánh nhân, điểm này tuyệt đối đừng quên.

Nhiều năm không xuất hiện ở Nữ Oa Cung, thực lực rốt cuộc mạnh đến mức nào, chúng ta không biết được đâu." "Còn về Hậu

Thổ, hóa thân Lục đạo luân hồi, thực lực tự nhiên cũng phi phàm, không thể bị người khác khinh thị." Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như có chút không kiên nhẫn nói: "Đã như vậy, vậy làm thế nào?" Tiếp Dẫn cười cười, hờ hững nói: "Đã Thông Thiên có thể mời được họ, vậy chúng ta cũng có thể đi tìm thêm một số người giúp đỡ chứ.

Ví dụ như vị ở Huyết Hải kia.

Chương 411

Người của Thiên Đình thì không cần rồi, chuyện này có quan hệ lợi ích, dù thế nào họ cũng phải ra mặt.

Có mấy vị Thánh nhân rồi, chúng ta lại đi tìm thêm mấy kẻ tu vi cao nữa, hẳn là có thể ngăn cản hai người kia." Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Tiếp Dẫn, khẽ mỉm cười nói: "Được thôi, đã như vậy thì chuyện này giao cho ngươi vậy." Kỳ thực, Nguyên Thủy Thiên Tôn không muốn.

Tiếp Dẫn cũng không từ chối, chỉ âm thầm gật đầu, xem như đã đồng ý chuyện này.

Lúc này, trong Kim Ngao Đảo, lại là một cảnh tượng ồn ào.

Các đệ tử nghe nói không thể cùng Thông Thiên đi tác chiến, trong lòng đều có chút khó chịu.

Vốn tưởng Thông Thiên Giáo Chủ muốn họ chiến đấu, nhưng lại không ngờ y lại muốn họ ở lại.

Mặc dù mấy vị đệ tử thân truyền của Thông Thiên đã giải thích rồi.

Họ cũng hiểu ý của Thông Thiên, mọi người cũng biết Thông Thiên làm vậy là vì muốn tốt cho họ, nhưng mọi người lại có chút không cam lòng.

Dưới sự dẫn dắt của mấy vị đệ tử có uy tín, rất nhiều đệ tử đã đến nơi Thông Thiên ở, quỳ lạy cầu kiến.

Thông Thiên đang cùng Quảng Hàn Tiên Tử mấy người nói chuyện tu luyện, bởi vì bốn cô gái này vẫn luôn đi theo Nữ Oa, tuy Nữ Oa cũng là Thánh nhân, nhưng thực ra Nữ Oa không dạy quá nhiều về

chuyện tu luyện.

Một lúc sau, bốn vị tiên tử cuối cùng cũng có cơ hội gặp được Thông Thiên, một người nói chuyện rất tốt, nên tự nhiên phải tranh thủ thời gian mà thỉnh giáo nhiều hơn một chút.

Bốn vị tiên tử thấy bên ngoài có nhiều đệ tử cầu kiến Thông Thiên như vậy, yêu cầu chủ động ra trận, điều này khiến mấy người họ vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì chuyện ra trận này vô cùng nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút cũng có thể xuất hiện thương vong.

Nếu là người khác, hẳn phải sợ hãi mới đúng, nhưng đệ tử Tiệt Giáo dường như một chút cũng không sợ, ngược lại còn vì Thông Thiên mà muốn gánh vác một phần.

Nhưng Thông Thiên dường như cũng là một Giáo Chủ rất tốt, lại không để người của mình hy sinh vô ích, điều này lại không giống với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Quảng Hàn Tiên Tử mấy người tuy không mấy khi ra ngoài, nhưng cũng biết một số chuyện bên ngoài.

Họ biết rằng những người của Xiển Giáo vì muốn phá trận, thường sẽ phái người đi sau đó mới phá bỏ trận pháp.

Nếu so sánh hai bên, tự nhiên có thể thấy bên nào tốt hơn một chút.

"Thông Thiên sư bá, đệ tử của ngài thật là tốt." Quảng Hàn Tiên Tử cười hì hì nói.

Có lẽ vì đã tiếp xúc với Thông Thiên, cảm thấy Thông Thiên không uy nghiêm như các Thánh nhân khác, là một người rất hòa nhã, nên khi nói chuyện cũng thoải mái hơn.

Thông Thiên cười cười, bất đắc dĩ nói: “Không tệ, chỉ là không thể cho họ tham gia trận chiến này.

Người khác không biết, chẳng lẽ các ngươi không biết sao?

Trận chiến này vô cùng nguy hiểm, tuy có khí phách, nhưng cũng không giúp được nhiều.

Để họ đi, kỳ thực không khác gì để họ đi chịu chết.

Tham gia Phong Thần nhất chiến, ít nhất cũng phải có tu vi Kim Tiên.

Nhưng cho dù có tu vi Kim Tiên, cũng không nhất định có thể an toàn.

Đừng nói Kim Tiên, những Đại La Kim Tiên này ta cũng không yên tâm.” Khi nói câu cuối cùng, Thông Thiên đặc biệt liếc nhìn bốn cô gái một cái, ý đó dường như là, ta đối với các ngươi cũng không yên tâm.

Lời này lại khiến bốn cô gái có chút không phục.

Cửu U Tố Nữ nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, không phục nói: “Lời này con không thích nghe rồi.

Ngài nói con giao chiến với Thánh nhân sẽ có nguy hiểm, điểm này con có thể thừa nhận.

Nhưng con cũng không giao chiến với Thánh nhân.

Đồng thời ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, con tuy không dám bảo đảm có thể thắng, nhưng tự vệ thì không có vấn đề gì.” “Phong Thần kiếp nạn chẳng phải đã sớm định rồi sao?

Chương 412

Trừ Thánh nhân ra, những người khác tiến vào Phong Thần kiếp nạn đều có tai họa sát thân, tự nhiên các ngươi cũng không ngoại lệ." "Hơn nữa, mấy nha đầu các ngươi đều có nhân quả đặc biệt, ta thật sự lo lắng sẽ xảy ra bất trắc.

Nếu có chuyện gì xảy ra, ta không dễ ăn nói với Nữ Oa nương nương." "Sư bá, lúc ở Nữ Oa Cung, ngài không phải rất tự tin sao?" Quảng Hàn Tiên Tử nhìn Thông Thiên, cười nói.

Thông Thiên bất đắc dĩ lắc đầu: "Ta có tự tin, nhưng phàm sự đều có bất trắc.

Ta đi mời người khác giúp đỡ, tự nhiên người khác cũng sẽ mời người khác giúp đỡ.

Đến lúc đó Nữ Oa nương nương e rằng sẽ bị người khác ngăn lại, không có thời gian giúp ta.

Cho nên đến lúc đó, trong Vạn Tiên đại trận và Tru Tiên Kiếm Trận chỉ có những người của ta mà thôi, sẽ không có người ngoài nào giúp ta nữa." Nói chuyện một lát, Thông Thiên thấy các đệ tử bên ngoài không có ý định rời đi.

Chỉ đành thở dài một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Bốn vị tiên tử tự nhiên cũng theo ra, để nghe xem Thông Thiên và các đệ tử sẽ nói chuyện thế nào.

Ra đến ngoài, Thông Thiên nhìn các đệ tử, khẽ gật đầu, vô cùng hài lòng với hành vi lúc này của họ.

Những đệ tử này cũng vậy, khi Tiệt Giáo đối mặt với nguy nan, không hề sợ hãi mà đứng ra, không lùi bước, điều này thật đáng quý.

Có một quần đệ tử như vậy, Thông Thiên tự nhiên vô cùng vui mừng.

Thấy Thông Thiên Giáo Chủ đi ra, các đệ tử đều hành lễ với Thông Thiên, sau đó mọi người đều trầm mặc.

Một trong số các đệ tử dẫn đầu đứng ra, cúi người hành lễ với Thông Thiên Giáo Chủ, nói: "Giáo Chủ, vừa rồi Đa Bảo sư huynh đã nói ý của ngài với con, con cũng biết ngài làm vậy là vì muốn tốt cho con.

Nhưng con vẫn muốn tham gia Phong Thần nhất chiến.

Con không sợ chết, cho dù chết, cũng là chết vì Tiệt Giáo." Thông Thiên gật đầu, nhìn mọi người nói: "Tấm lòng của các ngươi, nhưng có những chuyện không thể cưỡng cầu.

Hiện tại thực lực các ngươi quá yếu, đi rồi cũng là đường chết, vậy hà tất phải đi chứ.

Các ngươi đều là sức mạnh dự bị của Tiệt Giáo ta, ta muốn để các ngươi ở lại, bảo tồn thực lực Tiệt Giáo.

Nếu Phong Thần nhất chiến ta bại trận, sau này có thể trông cậy vào những người này.

Nhưng, nếu tất cả chúng ta đều đi Phong Thần nhất chiến, đến lúc đó một khi tất cả chúng ta đều chiến tử trong Phong Thần nhất chiến, vậy sau này Tiệt Giáo sẽ làm sao?

Bất kể thế nào, các ngươi phải ở lại.

Nếu ta có bất trắc, còn có những truyền nhân để phát huy quang đại Tiệt Giáo." "Giáo Chủ, trận chiến này thật sự nguy hiểm đến vậy sao?

Nếu thật sự như vậy, vậy chi bằng ngài để Tam Tiêu sư tỷ ở lại,

để họ ở lại sẽ có lợi hơn cho Tiệt Giáo chúng ta." Thông Thiên nghe vậy khẽ mỉm cười, nghiêm túc nói: "Tam Tiêu đều bắt buộc phải đi, nếu không đi, thì thật sự không có hy vọng thắng lợi.

Sở dĩ ta để các ngươi ở lại, trước hết là vì muốn bảo tồn thực lực Tiệt Giáo.

Đồng thời, sau khi Phong Thần nhất chiến kết thúc, cũng cần các ngươi làm một số việc cho ta, nên mới để các ngươi ở lại.

Hơn nữa, các ngươi thật sự không giúp được gì nhiều.

Nếu các ngươi đi, vậy thì chỉ có ba loại kết cục.

Kết cục thứ nhất, hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội đầu thai cũng không có.

Kết cục thứ hai, là lên Phong Thần Bảng, sau này nhậm chức ở Thiên Đình, bị người khác ước thúc.

Kết cục thứ ba, là bị người của Tây Phương thế giới độ hóa sang Tây Phương thế giới." "Được rồi, chuyện này cứ vậy đi.

Các ngươi hãy ngoan ngoãn ở lại Kim Ngao Đảo.

Hơn nữa, cho dù ta để các ngươi ở lại, cũng có chuyện để các ngươi làm.

Sau khi ta đi, Kim Ngao Đảo phải nhờ các ngươi bảo hộ rồi.

Chương 413

Ta cũng không biết sau khi ta đi, có ai sẽ lén lút tấn công Kim Ngao Đảo hay không, nên các ngươi phải ở lại bảo vệ nơi đây.

Hơn nữa, cũng phải giám sát những người xung quanh, không được rời khỏi Kim Ngao Đảo." Các đệ tử thấy Thông Thiên tâm ý đã quyết, cũng đã theo nhiều rồi, mọi người cũng chỉ đành đồng ý.

Nhìn các đệ tử lần lượt rời đi, Thông Thiên bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Thấy Thông Thiên dáng vẻ bi thương, Cửu Thiên Huyền Nữ có chút khó hiểu hỏi: "Thông Thiên sư bá, chẳng phải đã không tham gia Phong Thần nhất chiến rồi sao?

Sao ngài lại thế này?" Thông Thiên hờ hững mỉm cười, bình tĩnh nói: "Rốt cuộc thì cũng sẽ có một số người phải ra ngoài, mà những người đó có lẽ sẽ không trở về." Quảng Hàn Tiên Tử chớp chớp mắt, trong ánh mắt mang theo một chút kinh ngạc: "Ý ngài là, sẽ có người lén lút rời khỏi Kim Ngao Đảo sao?" Thông Thiên gật đầu, liếc nhìn bầu trời: "À, Thiên ý khó mà làm trái.

Số người trên Phong Thần Bảng không đủ, tự nhiên cần có người lấp đầy.

Đệ tử Tiệt Giáo của ta nhiều như vậy, khẳng định sẽ có không ít người phải lên đó." Mấy người vừa nói chuyện, vừa quay về phòng.

Mấy ngày nay Thông Thiên dường như không có việc gì, vẫn luôn chỉ đạo tu luyện cho bốn vị tiên tử, đồng thời cũng không ngừng giảng đạo cho các đệ tử, dường như muốn các đệ tử có thể tăng thêm một chút tu vi trong thời gian ngắn.

Hơn nữa, Thông Thiên đã nghiên cứu một số trận pháp chiến đấu liên hợp mà mấy người có thể sử dụng, truyền thụ những trận pháp này cho các đệ tử, để các đệ tử có thể phối hợp với nhau, như vậy có thể tăng thêm không ít chiến lực.

Mấy ngày sau, Thông Thiên dẫn theo đệ tử đến Tây Kỳ.

Bắt đầu chuẩn bị bố trí Vạn Tiên đại trận và Tru Tiên Kiếm Trận.

Trước khi Thông Thiên đến, quân đội Tây Kỳ và Trụ Vương cũng đã tập hợp lẫn nhau, chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng.

Bởi vì sau khi giúp các thần tiên đánh xong, những người này sẽ phải chiến đấu.

Cho nên Khương Tử Nha và Văn Trọng đồng thời có một hành động, đó là tập hợp tất cả binh lực lại một chỗ, chuẩn bị tử chiến đến cùng.

Bên Tây Kỳ tổng cộng có hai mươi vạn đại quân, người bên Thương Triều còn nhiều hơn, đủ năm mươi vạn.

Căn cứ theo quy mô hiện tại, Thương Triều có khả năng thắng lớn hơn một chút, đương nhiên có một tiền đề là Tiệt Giáo có thể thắng lợi trong trận chiến.

Bởi vì nếu Tiệt Giáo không thắng lợi, vậy thì Thương Triều sẽ không có chỗ dựa lớn nhất, đến lúc đó đừng nói năm mươi vạn, có một trăm vạn cũng không được.

Thông Thiên dẫn đệ tử đến đó, trước tiên bố trí Vạn Tiên đại trận.

Kỳ thực Vạn Tiên đại trận dễ bố trí, bởi vì nhiều năm trước Thông Thiên đã bắt đầu cho người bố trí Thám Hiểm đại trận rồi.

Cho nên hiện tại bố trí Vạn Tiên đại trận, kỳ thực đều rất thành thạo.

Chỉ mất một ngày thời gian, Vạn Tiên đại trận đã bố trí hoàn thành.

Điều duy nhất có chút phiền phức là để ai đi trấn thủ mấy trận nhãn quan trọng của Vạn Tiên đại trận.

Thông Thiên căn cứ theo thực lực và một số đặc điểm của các đệ tử, đã phân bố họ ở nhiều vị trí trong Vạn Tiên đại trận.

Sau khi Vạn Tiên đại trận đã an bài thỏa đáng, Thông Thiên bắt đầu ra tay bố trí Tru Tiên Kiếm Trận.

Kỳ thực, Tru Tiên Kiếm Trận Thông Thiên một mình cũng có thể sử dụng, nhưng như vậy tương đối hao phí tinh lực.

Thông Thiên định dành thời gian để giao chiến một trận với Nguyên Thủy Thiên Tôn, nên cần người khác giúp y khống chế Tru Tiên Kiếm Trận, như vậy có thể nâng cao uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận rất nhiều.

Nhưng, những người khác đều không phải Thánh nhân, mà lại phải đối mặt với Thánh nhân, tuy cũng có uy lực Tru Tiên Kiếm Trận hỗ trợ, nhưng vô cùng nguy hiểm.

Hiện tại phần lớn người đều đã bị Thông Thiên phái đi Vạn Tiên đại trận, những người còn lại chỉ có Tam Tiêu Nương Nương và bốn vị tiên tử cùng với Mười Hai Hộ Pháp Tiệt Giáo mà Thông Thiên bí mật bồi dưỡng.

Mười Hai Hộ Pháp tu vi đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, thực lực vô cùng cường hãn.

Mười Hai Hộ Pháp tối nay mới đến.

Khi mọi người thấy mười hai người này, đều có chút kinh ngạc.

Trong lòng mọi người đều nghi ngờ, không biết Thông Thiên tìm

đâu ra mười hai người này, lại đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, thật sự quá khủng bố.

Chương 414

Thông Thiên giới thiệu Mười Hai Hộ Pháp cho mọi người, đơn giản nói rằng họ là Mười Hai Hộ Pháp của Tiệt Giáo, chỉ nghe lệnh y, trong tình huống bình thường sẽ không xuất hiện.

Vân Tiêu cũng không biết Thông Thiên đã bồi dưỡng ra mười hai người này từ bao giờ, càng lúc càng bội phục Sư tôn của mình.

Sư tôn lại có thể bồi dưỡng ra nhiều Đại La Kim Tiên như vậy, quả thực là thần kỳ.

Nếu so sánh Sư tôn với Nguyên Thủy Thiên Tôn, thì quả thực là khác biệt một trời một vực.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tổng cộng có mười hai đệ tử, nhưng mười hai đệ tử đó đều ở cảnh giới Kim Tiên.

Còn nhìn Thông Thiên xem, đệ tử của người ta nhiều như vậy, mà Đại La Kim Tiên lại nhiều đến thế, có thể nói trên khắp Hồng Hoang, cũng không có ai có số lượng Đại La Kim Tiên dưới trướng nhiều hơn Thông Thiên.

Quảng Hàn Tiên Tử mấy người càng kinh ngạc vô cùng, sau khi tiếp xúc với Thông Thiên trong thời gian ngắn, phát hiện Thông Thiên sư bá là một người thật sự tốt, không chỉ người tốt, thực lực cường đại, mà các đệ tử của y cũng đều vô cùng cường hãn.

Trong mắt bốn vị tiên tử, nếu nói ai bồi dưỡng ra người lợi hại, vậy thì thật sự không ai khác ngoài Thông Thiên sư bá.

Không chỉ có nhiều đệ tử như vậy, mà đệ tử Đại La Kim Tiên lại còn có mấy người.

Vốn dĩ, bốn người đã sùng bái Thông Thiên, hiện tại sau khi thấy

Thông Thiên Giáo Chủ lại dẫn theo mười hai vị hộ pháp, thì càng thêm sùng bái Thông Thiên.

Nếu không phải đã sớm bái sư Nữ Oa, thì chắc chắn sẽ bái sư Thông Thiên.

Thông Thiên giới thiệu mười hai người xong, sau đó đơn giản nói: "Bốn vị tiên tử, Tam Tiêu và Mười Hai Hộ Pháp, hãy theo ta vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Tru Tiên Kiếm Trận tổng cộng có bốn thanh kiếm, bốn vị tiên tử khống chế một thanh, Tam Tiêu khống chế một thanh, Mười Hai Hộ Pháp khống chế một thanh." Mọi người gật đầu, đều không có ý kiến.

Sau đó một đoạn thời gian, Thông Thiên và mọi người cùng nhau phối hợp ăn ý, thông thạo trận pháp, chờ đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mười ngày sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã đến.

Phía sau họ là các đệ tử Xiển Giáo cùng với ánh Phật quang rậm rịt chiếu rọi.

Ngoài những người này ra, lại còn có một số Thiên Binh Thiên Tướng, Yêu Tộc, Vu Tộc, cùng với một số Tam Tu không biết từ đâu đến.

Dù sao thì số lượng người cũng đủ mười vạn trở lên.

Đương nhiên, trong mười vạn người đó, có hơn năm vạn người là Thiên Binh Thiên Tướng tu vi thấp, có một vạn Yêu Tộc và một vạn Vu Tộc, thực lực của những người này đều thấp.

Ba vạn người còn lại mới là chủ lực.

Nhìn từ số lượng người, Tiệt Giáo hiển nhiên có chút không đủ.

Trong Vạn Tiên đại trận, có khoảng hơn hai vạn người, người

trong Tru Tiên Kiếm Trận lại càng ít hơn.

Nhưng, người Tiệt Giáo tuy ít, nhưng tu vi của họ đều vô cùng cường hãn.

Nếu đơn thuần chỉ là tập hợp số người, kỳ thực Thông Thiên cũng có thể tìm mấy chục vạn người, nhưng không có cái cần thiết đó.

Bởi vì một Thánh nhân có thể tiêu diệt mấy vạn người đó, nên những người đó kỳ thực không có tác dụng gì, thậm chí đối với Đại La Kim Tiên cũng không thể tạo thành uy hiếp.

Nhưng, điều đáng chú ý là, nếu những người này liên hợp lại để hình thành trận pháp, thì sẽ rất đau đầu.

Ví dụ như Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, đó là một trận pháp vô cùng lợi hại, hơn nữa một số trận pháp của Thiên Đình cũng rất lợi hại.

Thông Thiên liếc nhìn những người đó một cái, trong lòng nghĩ không nên ra tay giết chết những người đó, để tranh thủ một chút thời gian cho các đồ đệ của mình.

Nhưng, cuối cùng Thông Thiên đã bỏ ý nghĩ đó, bởi vì y cảm thấy không cần thiết, những người này căn bản sẽ không tạo thành uy hiếp cho Vạn Tiên đại trận.

Hiện tại, Thông Thiên lại có chút lo lắng bên Nữ Oa và Hậu Thổ.

Y biết hai người đó khẳng định sẽ bị người khác ngăn cản, nhưng hy vọng hai người đó có thể thoát khỏi đó để giúp đỡ y, tuy nhiên y không mấy hy vọng.

Đúng lúc đó, trong Địa Phủ, Hậu Thổ nương nương đang nói chuyện với Minh Hà Lão Tổ của Huyết Hải cùng với một số cao thủ khác.

Chương 415

Cuộc nói chuyện, kỳ thực là sự kiềm chế lẫn nhau.

Hậu Thổ nương nương nhìn Minh Hà Lão Tổ, ánh mắt hơi híp lại: "Minh Hà đạo hữu, ngươi dẫn nhiều người đến Địa Phủ của ta như vậy, có chuyện gì sao?" Minh Hà Lão Tổ hắc hắc cười một tiếng, thẳng thắn nói: "Hậu Thổ nương nương, chúng ta là người sáng suốt, không nói lời ám muội.

Ta đến đây là để ngài hôm nay ở lại đây, không được đi giúp Thông Thiên Giáo Chủ." "Kỳ thực thì, chuyện của Huyền môn chúng ta hà tất phải can thiệp.

Cứ xem kịch chẳng phải tốt hơn sao?" Hậu Thổ nương nương khẽ mỉm cười, hờ hững nói: "Ngươi nói không sai, nhưng ta đã đáp ứng Thông Thiên Giáo Chủ rồi.

Cho nên, chúng ta cần phải đánh một trận.

Nếu ta không đánh lại được, ta sẽ cùng ngươi xem kịch.

Nếu ta may mắn có thể đánh lại được, hy vọng chư vị có thể tạo điều kiện." Minh Hà Lão Tổ khẽ cau mày, y vốn nghĩ rằng chỉ cần họ đứng ở đó, Hậu Thổ hẳn sẽ không đánh nữa, ai ngờ vị Hậu Thổ này lại muốn giao chiến một trận, khiến Minh Hà Lão Tổ có chút khó xử.

Vốn dĩ, Minh Hà Lão Tổ thật sự không muốn quản chuyện này, nhưng Tiếp Dẫn không lâu trước đó đã đến tìm y một lần, ban cho không ít lợi ích, còn phân tích tình huống hiện tại cho y nghe.

Dù sao thì đã dùng hết mọi cách để y giúp đỡ, nên y mới ngăn cản Hậu Thổ.

Nhưng, Minh Hà Lão Tổ kỳ thực cũng biết, Hậu Thổ rất lợi hại,

chuyện dưới Địa Phủ đều do Hậu Thổ quản.

Chỉ cần ngăn cản Hậu Thổ là được, nhưng nếu thật sự phải giao chiến một trận với Hậu Thổ, vậy thì giữa họ sẽ thật sự có ân oán.

Chỉ là, hiện tại không đánh cũng không được rồi, bởi vì Hậu Thổ đã ra tay.

Trong khi bên Địa Phủ đang giao chiến ồn ào, bên Nữ Oa Cung cũng xuất hiện một số tình huống.

Lúc này trong Nữ Oa Cung đã có mấy vị khách, đều không phải nhân vật bình thường.

Trước tiên là Ngọc Đế và Vương Mẫu, kế đến là Trấn Nguyên Đại Tiên, còn có một vị là đại tướng Yêu Tộc Cửu Xích Kim Bằng.

Cửu Xích Kim Bằng là hậu duệ của Kim Sí Đại Bằng, hiện tại địa vị trong Yêu Tộc rất cao.

Một vạn Yêu Tộc theo Nguyên Thủy Thiên Tôn đi, kỳ thực là thủ hạ của Cửu Xích Kim Bằng.

Nữ Oa nương nương có chút bất ngờ, bởi vì không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn mấy người lại mời mấy vị này đến ngăn cản mình.

Điều khiến Nữ Oa tức giận là Cửu Xích Kim Bằng lại tham gia vào trong đó.

"Nữ Oa nương nương, hôm nay ta đến làm khách, không có ý gì khác." Ngọc Đế cười nói, kỳ thực không muốn đắc tội Nữ Oa, nên lời nói mới khách khí như vậy.

Nhưng mà, Ngọc Đế cũng lo lắng Nữ Oa giúp đỡ Thông Thiên, sẽ gây trở ngại cho Phong Thần Bảng, nên nhất định phải ra mặt ngăn cản.

Nữ Oa khẽ gật đầu, việc Ngọc Đế và Vương Mẫu đến ngăn cản,

nàng một chút cũng không bất ngờ, nhưng sự xuất hiện của hai người còn lại khiến nàng có chút bất ngờ.

Nữ Oa liếc nhìn Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Đại Tiên, hiếu kỳ hỏi: "Trấn Nguyên Đại Tiên, ta tò mò, vì sao ngươi lại tham gia vào chuyện này?

Chuyện này dường như không có quan hệ gì với ngươi phải không?" Trấn Nguyên Đại Tiên cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Ai, vốn dĩ ta cũng không muốn tranh giành vũng nước đục này, nhưng bất đắc dĩ a, ta đã thiếu người ta một nhân tình, hiện tại đến lúc phải trả rồi." Nữ Oa gật đầu, sau đó cau mày nhìn về phía Cửu Xích Kim Bằng: "Còn ngươi?" Đối với Cửu Xích Kim Bằng, Nữ Oa nói chuyện một chút cũng không khách khí, hoàn toàn là tư thái của một kẻ bề trên đang hỏi cấp dưới.

Cửu Xích Kim Bằng cung kính nói: "Nữ Oa nương nương, con cảm thấy giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ có lợi hơn cho Yêu Tộc của con.

Hơn nữa, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn thất bại, đối với con cũng không có tổn thất gì.

Dù sao thì ngài đứng về phía Thông Thiên Giáo Chủ, nếu y thắng lợi, tự nhiên sẽ chiếu cố Yêu Tộc chúng con.

Hơn nữa, nếu có con ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho dù Thông Thiên Giáo Chủ bại trận, Yêu Tộc chúng con cũng không đến nỗi lâm vào tuyệt cảnh, ngài thấy sao?" Nữ Oa im lặng không nói, mỗi người trong số họ đều có lý lẽ riêng, không có cách nào giảng đạo lý được.

Đột nhiên, Nữ Oa liếc nhìn xuống dưới, cảm nhận được cuộc chiến ở Địa Phủ.

Tình huống bên Hậu Thổ cũng không tốt chút nào.

Nữ Oa trong lòng nghĩ, không khỏi gật đầu, hờ hững cười nói: "Được thôi, vậy chúng ta cứ xem kịch trước đi, ta hiện tại không vội." Nghe Nữ Oa nói vậy, mấy vị có mặt đều thở phào nhẹ nhõm, thật sự sợ Nữ Oa sẽ giống như Hậu Thổ, một lời không hợp liền khai chiến.

Đối mặt với Thánh nhân, trong lòng tự nhiên là lo lắng.

Chương 416

Cho dù họ thật sự ngăn cản được Nữ Oa, nhưng cũng sẽ dẫn đến sự bất mãn của Nữ Oa, sau này nếu có chuyện gì xảy ra, người ta cũng sẽ muốn đẩy một tay vào.

Hiện tại Nữ Oa không vội vàng giao chiến, ngược lại khiến mấy vị kia thả lỏng không ít.

Nhưng họ cũng biết, Nữ Oa không thể cứ ngồi yên mà xem kịch như vậy, đến lúc nên ra tay tự nhiên sẽ ra tay.

Bên Địa Phủ đã giao chiến trước, bên Nữ Oa và Thông Thiên không có động tĩnh, mọi người đều đang chú ý tình hình Địa Phủ.

Thông Thiên khẽ cau mày, không chỉ đang quan sát tình hình Địa Phủ, mà tình hình trong Nữ Oa Cung y cũng đã biết rồi.

Đúng lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi có chút đắc ý, liếc nhìn Thông Thiên đối diện, thản nhiên nói: "Thông Thiên sư đệ, xem ra người giúp đỡ của ngươi có lẽ không đến được rồi.

Hoặc có lẽ, vị ở Nữ Oa Cung kia có thể có hy vọng.

Hay là ta cho ngươi thêm thời gian đợi một chút, nhưng ta nói trước, hy vọng đó cũng không lớn đâu." Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn dáng vẻ đắc ý như vậy, Thông Thiên không nói gì, nhưng mấy người bên cạnh y lại tức giận.

Bích Tiêu trong Tam Tiêu liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, một chút cũng không khách khí nữa, trực tiếp gọi thẳng tên y mà châm chọc.

Nghe Bích Tiêu lạnh mặt nói: "Hừ, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngươi, có gì mà đắc ý như vậy?

Có thời gian đó chi bằng ngươi hãy giáo huấn tốt đệ tử của mình đi.

Nhìn xem, đệ tử của ngươi từng đứa một đều không có đức hạnh, toàn bộ chỉ là Kim Tiên.

Kim Tiên thì Kim Tiên cũng đành đi, lại còn đắc ý tự xưng là Thập Nhị Kim Tiên.

Cứ làm như lợi hại lắm vậy, ta thật sự cảm thấy mất mặt thay ngươi, thật ghê tởm." 38.

Mọi người nghe những lời này xong, đều không nhịn được có một xung động muốn cười, nhưng cuối cùng mọi người đều nhịn được.

Lời Bích Tiêu nói thật sự không sai, mọi người đều có cảm giác giống như Bích Tiêu, rõ ràng Kim Tiên không lợi hại, nhưng lại tự xưng Thập Nhị Kim Tiên, cứ làm như lợi hại lắm vậy, kỳ thực tu vi Kim Tiên căn bản chẳng đáng nhắc đến.

Nhưng, mấy vị của Xiển Giáo lại xây dựng hình tượng của họ thành vô địch, cứ như Thập Nhị Kim Tiên là những nhân vật vô cùng lợi hại vậy.

Điều khiến mọi người câm nín nhất là, Thập Nhị Kim Tiên dường như cũng tự cho mình là vô cùng lợi hại, không để người khác vào mắt, cứ như ngoài mấy vị Thánh nhân ra, Thập Nhị Kim Tiên là lợi hại nhất vậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị chọc tức đến run rẩy, một đệ tử nhỏ bé lại dám nói chuyện như vậy với y.

Nếu không phải tại trường có nhiều người như vậy, y sẽ không do dự mà trực tiếp ra tay giết chết đệ tử đó, nhưng hiện tại thì không được.

"Hừ, Thông Thiên ngươi, giáo dục đệ tử như thế sao, một chút lễ

phép cũng không hiểu.” Thông Thiên nghe lời của Nguyên Thủy xong, khóe miệng khẽ nhếch lên, hờ hững nói: “Ta cảm thấy đệ tử của ta nói không sai.

Mấy vị đệ tử kia thật sự có chút quá vô sỉ và không biết xấu hổ rồi.

Có thời gian quản chuyện của người khác, chi bằng quản đệ tử của mình đi.

Hơn nữa, đệ tử Tiệt Giáo của ta không cần phải đối xử lễ phép với ngươi, sư bá, hiện tại chúng ta cũng không còn là sư huynh đệ nữa rồi.” Câu nói cuối cùng thật sự rất độc địa, tuyên bố Tam Thanh từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt.

Lời nói đó khiến Lão Tử khẽ cau mày, có chút không ngờ Thông Thiên lại nói ra những lời tuyệt tình như vậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng hơi giật mình, tuy đã tranh đấu lâu rồi, nhưng Thông Thiên là lần đầu tiên nói như vậy.

“Thông Thiên, chúng ta đều là người nhà, đừng nói những lời quá khó nghe như vậy.” Lão Tử liếc nhìn Thông Thiên, hờ hững nói.

Thông Thiên liếc nhìn Lão Tử, trong lòng có chút tức giận, lạnh mặt nói: “Đại sư huynh, ngài cũng có ý tốt với ta sao?

Ban đầu chúng ta đã nói, ai ra tay thì người đó vi phạm lời thề, đến lúc đó ngài nhất định sẽ chủ trì công đạo.

Nhưng hiện tại thì sao?

Ngài lại đang giúp đỡ kẻ vi phạm lời thề kia.

Ta tôn kính ngài, coi ngài là sư huynh, bởi vì ít nhất ngài sẽ tuân thủ lời hứa.

Chương 417

Nhưng hiện tại, ta đối với ngài thật sự rất thất vọng.” Lão Tử bị nói đến có chút ngượng ngùng, nên không nói gì nữa.

Chuyện này Lão Tử cũng biết mình đuối lý.

Vốn dĩ ban đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn không được tham gia vào chuyện Tây Kỳ, nếu y và Thông Thiên cùng ra tay, sẽ bị Lão Tử và một người khác kiềm chế.

Lão Tử là người bảo đảm trong chuyện này.

Nhưng lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã vi phạm lời thề mà ra tay, nhưng Lão Tử không những không quở trách Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngược lại còn giúp đỡ y.

Đúng lúc đó, cuộc chiến bên Địa Phủ dường như đã có kết quả.

Dưới sự hợp lực ngăn cản của Minh Hà Lão Tổ và những người khác, Hậu Thổ nương nương không có cách nào thoát thân.

Bất đắc dĩ, Hậu Thổ nương nương đành phải từ bỏ.

Đúng lúc đó, trên không trung nơi Thông Thiên đang ở bỗng nhiên truyền đến tiếng của Hậu Thổ nương nương.

“Thông Thiên Giáo Chủ, xem ra ta không thể giúp ngươi được rồi, ngươi hãy tự cầu phúc đi.” Thông Thiên gật đầu, sắc mặt bình tĩnh, bởi vì trước đó y đã nói với Hậu Thổ nương nương rằng kỳ thực không cần nàng ra tay giúp đỡ, nên hiện tại Hậu Thổ nương nương không đến cũng không có vấn đề gì lớn.

Hơn nữa, Hậu Thổ nương nương cũng không phải là không giúp đỡ gì, ít nhất cũng đã kéo chân Minh Hà Lão Tổ mấy người, cũng đã giảm bớt không ít áp lực cho Thông Thiên.

Nếu không, nếu Minh Hà Lão Tổ mấy người kia cũng tham gia vào trận chiến trước mắt, Thông Thiên thật sự sẽ có một áp lực nhất định.

Nếu có thể duy trì tình huống hiện tại, Thông Thiên cảm thấy không tệ, có thể chấp nhận được.

Nếu, trong phe của Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại lại xuất hiện mấy đại năng lực giả, thì Thông Thiên sẽ cảm thấy có áp lực rồi.

Thông Thiên nghĩ xong, cảm thấy không cần thiết phải đợi thêm nữa.

Y liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn mấy người, hờ hững nói: "Mấy vị, đã đến rồi, vậy thì trước tiên hãy vào Vạn Tiên Trận của ta mà xem thử đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn mấy người nhìn nhau, lần lượt gật đầu.

Nhưng mà, mấy vị Thánh nhân và một bộ phận cao thủ sẽ không tiến vào Vạn Tiên Trận.

Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn mấy người nói xong, phần lớn người phía sau đều xông vào Vạn Tiên Trận, chỉ còn lại hơn một trăm người.

Những người còn lại này, chuyên môn đối phó Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhưng, phía trên đều không vội vàng trực tiếp khai chiến.

Hiện tại đều đang xem tình hình chiến đấu bên trong Vạn Tiên Trận.

Nếu tình hình không tốt, có lẽ sẽ tiến hành điều chỉnh, nhưng một khi đã toàn diện khai chiến, thì sẽ không có thời gian để làm bất kỳ điều chỉnh nào nữa.

"Thông Thiên Giáo Chủ, nghe nói trận pháp của Tiệt Giáo rất lợi

hại, không biết cái Vạn Tiên Trận này lợi hại đến mức nào vậy?" Tiếp Dẫn đột nhiên tìm chuyện để nói.

Nghe lời của Tiếp Dẫn, Thông Thiên tùy ý liếc một cái, không kiên nhẫn nói: "Vào thử xem chẳng phải sẽ biết sao?" "Nếu ta muốn tiến vào, vậy thì Vạn Tiên Trận của ngươi e rằng không thể kiên trì quá lâu." Tiếp Dẫn sắc mặt có chút lạnh nhạt.

Thông Thiên liếc nhìn y một cái, không nói gì nữa.

Thật sự mà để một Thánh nhân tiến vào Vạn Tiên Trận, y thật sự có chút lo lắng.

Đúng lúc đó, bên trong Vạn Tiên Trận đã diễn ra một cuộc chiến đấu kịch liệt.

Bên trong Vạn Tiên Trận do Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Khổng Tuyên mấy người chỉ huy.

Địch nhân vừa vào Vạn Tiên Trận, trước tiên đã triển khai công kích vào Thiên Binh Thiên Tướng có số lượng đông nhất và thực lực thấp nhất.

Gần như trong chốc lát, đã có không ít Thiên Binh Thiên Tướng tử vong.

Trong Vạn Tiên đại trận, các cao thủ cũng tự chọn đối thủ để chiến đấu.

La Tuyên một mình đánh bảy tám đệ tử Tam Đại của Tiệt Giáo, Khổng Tuyên một mình cũng độc chiến bốn Kim Tiên Tiệt Giáo, những người khác cũng đều tương tự.

Chương 418

Thông Thiên nhìn tình hình Vạn Tiên Trận một lát, liền không chú ý nữa, bởi vì theo tình hình phát triển hiện tại, bên Vạn Tiên Trận không có vấn đề gì lớn.

Bởi vì Thập Nhị Diêm La và những người khác kỳ thực chưa xuất hiện, họ đang chờ đợi có người tiếp tục tiến vào Vạn Tiên Trận, như vậy mới xuất hiện.

Nhưng hiện tại Vạn Tiên Trận có thể ngăn cản những người này, nên những người ẩn nấp trong bóng tối của Thông Thiên chưa ra tay.

Bởi vì như vậy, nên Thông Thiên hiện tại không lo lắng.

Căn cứ theo tình hình hiện tại, những người của Xiển Giáo và Phật giới này căn bản không đủ để xem.

Thông Thiên không lo lắng, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác lại có chút lo lắng.

Có thể thấy, tuy đông người, nhưng theo cách đánh này, những người này có lẽ không thể phá được Vạn Tiên Trận, sẽ tổn thất thảm trọng, như vậy sẽ vô cùng bất lợi.

Nhưng, Thông Thiên còn có một Tru Tiên Kiếm Trận đang chờ đợi.

Nếu lại phân tán người vào trong Vạn Tiên Trận, vậy thì bên Tru Tiên Kiếm Trận có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Tiếp Dẫn liếc nhìn Chuẩn Đề, nói: "Không được rồi, nếu cứ như vậy thì không tốt cho chúng ta.

Ta thấy nên cử người vào Vạn Tiên Trận giúp đỡ đi.

Còn về Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ cần bốn người chúng ta ở đây, hẳn sẽ không có vấn đề gì lớn.

Chỉ cần chúng ta có thể giằng co với Thông Thiên, để những người khác phá vỡ Vạn Tiên Trận, vậy thì chúng ta sẽ thắng." Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút không đồng quan điểm này.

Y biết mục đích cuối cùng của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không phải thật sự muốn đối phó Thông Thiên, mà mục đích của họ là trong trận chiến này độ hóa càng nhiều đệ tử Tiệt Giáo và Xiển Giáo càng tốt.

Cho nên cuộc chiến Phong Thần đối với họ, kỳ thực không quan trọng, quan trọng là có thể độ hóa bao nhiêu người sang Tây Phương thế giới.

Nhưng mà, căn cứ theo tình hình hiện tại, họ đang ở thế yếu trong Vạn Tiên Trận, hiện tại không những không thể độ hóa người sang Tây Phương thế giới, ngược lại còn bị người Tiệt Giáo giết chết tổn thất thảm trọng.

Nhưng, Nguyên Thủy Thiên Tôn và hai người Tây Phương thế giới lại có cách nghĩ không giống nhau.

Mục đích của y không chỉ là đàn áp Tiệt Giáo, mà còn muốn đối phó Thông Thiên, tốt nhất là có thể trấn áp Thông Thiên vài ngàn năm, như vậy có thể giúp Xiển Giáo có đủ thời gian phát triển, cũng có thể tốt hơn để đàn áp Tiệt Giáo.

Nếu Tiệt Giáo không còn sự chống đỡ của Thánh nhân Thông Thiên, sẽ nhanh chóng tan rã trong thời gian ngắn.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn không tán thành việc lại đầu tư thêm người vào tiên giới, bởi vì mục đích của y và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hoàn toàn trái ngược, tuy cùng mục tiêu đối phó Tiệt Giáo, nhưng cách đối phó Tiệt Giáo lại khác.

Mâu thuẫn giữa họ.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không đồng ý, sắc mặt Chuẩn Đề có chút khó coi, cuối cùng nói: "Đã như vậy, vậy thì để tất cả người của Phật môn ta tiến vào Vạn Tiên Trận, còn lại thì sao, không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy thế nào?" Lần này, Chuẩn Đề trực tiếp gọi thẳng tên Nguyên Thủy Thiên Tôn, dường như đã tức giận rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm tư một lát, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu, nói: "Được thôi." Khi một nhóm người nữa tiến vào Vạn Tiên Trận, các đệ tử Tiệt Giáo cuối cùng cũng cảm thấy một chút áp lực, bởi vì nhóm người vừa tiến vào tuy chỉ có mấy chục người, nhưng mỗi người cảnh giới đều trên Kim Tiên, tạo ra áp lực lớn.

Nhưng Thập Nhị Diêm La và những người khác vẫn chưa xuất hiện.

"Thông Thiên sư đệ, Sư tôn từng nói Tru Tiên Kiếm Trận rất lợi hại, hôm nay ta sẽ lĩnh giáo." Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên nói, xem ra đã chuẩn bị khai chiến với Thông Thiên rồi.

Thông Thiên khẽ mỉm cười, lại liếc nhìn tình hình Vạn Tiên Trận một cái, đột nhiên châm chọc nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn ngươi, ta hiện tại đột nhiên phát hiện, đệ tử của người khác đều có Đại La Kim Tiên, dường như đệ tử của ngươi đều là Kim Tiên, thật sự là một chuyện vô cùng hiếm có.

Hơn nữa, mấy vị Thánh nhân chúng ta ngoại trừ ngươi ra, dưới trướng người khác đều có Đại La Kim Tiên, vì sao duy độc trong số đệ tử của ngươi lại không có Đại La Kim Tiên nào vậy?" Thông Thiên đột nhiên hỏi vấn đề này, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn ngây người, y liếc nhìn tình hình bên trong Vạn Tiên Trận.

Bất chợt, Nguyên Thủy Thiên Tôn phát hiện Thông Thiên không hề sai, đệ tử của các vị Thánh nhân khác đều là Đại La Kim Tiên, duy

chỉ có đệ tử của hắn là Kim Tiên cảnh giới, tựa hồ là một chuyện vô cùng châm biếm.

Lão Tử và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn bằng ánh mắt dị dạng, bởi vì giống như Thông Thiên, người khác đều có thể bồi dưỡng ra vài vị Đại La Kim Tiên, duy chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không bồi dưỡng được, một chuyện khiến người ta khó tin.

Bởi vì đồ đệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn đều được tinh tuyển kỹ lưỡng, mỗi người tư chất đều thượng đẳng, theo lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, sẽ không như Thông Thiên mà chiêu thu bất cứ sinh vật nào làm đệ tử.

Thế nhưng, đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn có tư chất khá tốt trong số các đệ tử Thánh nhân, nhưng cho dù như vậy, tu vi của những người này vẫn tầm thường, chỉ ở cảnh giới Kim Tiên, thật sự khiến người ta khó lý giải.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy lúng túng, để hóa giải sự lúng túng này, hắn chỉ có thể ra tay trực tiếp khai chiến.

Chương 419

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa ra tay, những người khác không thể đứng nhìn, Tiếp Dẫn và vài người khác cũng lần lượt hành động.

Thông Thiên tự nhiên cũng không thể nhàn rỗi, lập tức lệnh cho mọi người chuẩn bị khởi động Tru Tiên Kiếm Trận.

Tru Tiên Kiếm Trận vừa bố trí, phong vân xung quanh biến ảo, thiên địa cũng vì thế mà tối sầm lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, đầu tiên quan sát tình hình bên trong, đập vào mắt họ là những người đang điều khiển Tru Tiên Kiếm Trận.

Khi nhìn thấy những người đó, sắc mặt của họ đều có chút khó coi, bởi vì bên trong Tru Tiên Kiếm Trận có quá nhiều Đại La Kim Tiên, gần hai mươi người, quả là một chuyện lạ lùng.

Có lúc, mọi người chợt cảm thấy Triệt Giáo thật sự có đủ tư bản để kiêu ngạo.

Riêng những người ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đã không thể so sánh với các Thánh nhân khác.

Các Thánh nhân khác cũng lấy làm lạ, tại sao Thông Thiên lại có nhiều đệ tử cấp Đại La Kim Tiên như vậy?

"Thông Thiên này thật khiến người ta bất ngờ, không biết hắn tìm những Đại La Kim Tiên này từ đâu ra, nếu tất cả đều là đệ tử Triệt Giáo thì thật sự quá đáng sợ." Tiếp Dẫn nhìn những Đại La Kim Tiên đó, thần sắc có chút ngưng trọng.

Hắn thầm nghĩ, may mắn là bốn vị Thánh nhân liên thủ, nếu chỉ đơn độc đấu với Thông Thiên Giáo Chủ thì thật sự không có phần

thắng, chỉ riêng những Đại La Kim Tiên này cũng đủ khiến hắn đau đầu rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi nhíu mày, lạnh lùng nói: "Trong đó có bốn người là bốn Đại La Kim Tiên của Nữ Oa Cung, Tam Tiêu là đệ tử của Thông Thiên, còn mười hai người còn lại thì ta không rõ lai lịch, cũng không biết từ đâu tới." "Chắc cũng là đệ tử của Thông Thiên." Lão Tử lúc đó thản nhiên nói.

Sau khi nói xong, thực ra bản thân Lão Tử cũng có chút cảm khái, bởi vì hắn cũng không thể làm được đến mức độ đó.

Mọi người khó hiểu nhìn Lão Tử, không rõ tại sao hắn lại cho rằng những người này là đệ tử của Thông Thiên, mặc dù cũng cảm thấy khả năng đó rất lớn, nhưng lại không muốn thừa nhận, càng hy vọng những người này chỉ là trợ giúp Thông Thiên.

Nếu những người này là đệ tử do Thông Thiên bồi dưỡng ra, thì năng lực bồi dưỡng đệ tử của Thông Thiên cũng quá khủng bố rồi.

Điều khiến mọi người có chút tức giận nhất là, Thông Thiên lại âm thầm làm những chuyện này mà họ không hề hay biết một chút nào.

Mọi người đều là Thánh nhân, thông thường đối phương làm một số chuyện đều có thể hơi cảm ứng được.

Thấy vài người đều nhìn mình bằng ánh mắt dị dạng, Lão Tử hơi lắc đầu, kiên nhẫn giải thích: "Hồng Hoang tuy lớn, nhưng những người có thể thoát khỏi pháp nhãn của ta thì đếm trên đầu ngón tay, huống hồ là nhiều Đại La Kim Tiên như vậy, nếu thật sự từ nơi khác đến thì ta tự nhiên phải biết.

Ngoại trừ mấy vị Thánh nhân chúng ta ra, dường như cũng không có ai có năng lực đó.

Hơn nữa, trên người mười hai người kia hiển nhiên đều có một mối liên hệ khó hiểu với Thông Thiên, pháp bảo và công pháp tu luyện họ sử dụng cũng xuất từ Triệt Giáo, rõ ràng là do Thông Thiên sáng tạo." Mọi người nhìn kỹ, quả nhiên giống như Lão Tử nói, mười hai vị Đại La Kim Tiên đột nhiên xuất hiện kia chắc chắn là đệ tử của Thông Thiên.

Nhưng mọi người vẫn có chút không tin.

"Ta thấy, có lẽ hắn từ nơi khác thu thập một số Đại La Kim Tiên, ta không tin hắn có thể bồi dưỡng ra nhiều Đại La Kim Tiên như vậy." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn mười hai danh Đại La Kim Tiên, trong lòng thầm nghĩ, bất kể là Đại La Kim Tiên nào, dám đối địch với ta, ta nhất định phải khiến ngươi trả giá đắt.

Nếu thật sự là đệ tử của Thông Thiên, vậy ta phải ra tay tàn nhẫn, giết được bao nhiêu thì giết.

Lão Tử nghe thấy lời lẽ không phục của Nguyên Thủy Thiên Tôn xong, hơi mỉm cười, bình tĩnh nói: "Thực ra muốn biết lai lịch của mấy người này rất đơn giản, Thông Thiên ở ngay trước mặt, mười hai Đại La Kim Tiên đó cũng ở trước mắt, hỏi một tiếng là biết ngay." Mọi người đều gật đầu, tuy rằng cảm thấy ý kiến của Lão Tử không tệ, nhưng lại không có ai đi hỏi Thông Thiên, không phải không dám hỏi Thông Thiên, mà là sợ hỏi xong Thông Thiên không nói, như vậy sẽ lại lúng túng.

Thực ra cũng không phải không tiện, chỉ là những người khác sợ hỏi xong, Thông Thiên sẽ không nói, như vậy sẽ càng lúng túng.

Lão Tử nhìn mọi người một lượt, hơi mỉm cười, rồi nhìn về phía Thông Thiên không xa, sau đó hỏi: "Thông Thiên sư đệ, đây là mười hai vị Đại La Kim Tiên đệ tử của đệ sao?" Thông Thiên nhìn mấy người một lượt, cũng trực tiếp đáp: "Đúng vậy, là Thập Nhị Hộ Pháp

của Triệt Giáo ta, ít khi xuất hiện.

Không biết Thập Nhị Hộ Pháp của ta, so với Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo thì thế nào?" Câu nói cuối cùng, Thông Thiên rõ ràng cố ý châm biếm Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trước đến nay đều tự hào về mười hai Kim Tiên đệ tử của mình, nhưng hiện tại so với mười hai Đại La Kim Tiên của Thông Thiên, thì khác biệt không chỉ một chút.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn xanh mét, hận không thể một kiếm giết chết Thông Thiên, nhưng không cảm thấy giết Thông Thiên quá dễ dàng, cũng không giết được Thông Thiên, nên quyết định giết mấy đệ tử của Thông Thiên để hả giận.

Sau một lúc, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn ba vị Thánh nhân khác nói: "Ta đối phó với Thập Nhị Hộ Pháp, các ngươi thấy thế nào?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy, lập tức không đồng ý.

Tuy rằng đối phó Thập Nhị Đại La Kim Tiên có độ khó lớn, nhưng kẻ thực sự khó đối phó là Thông Thiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là chủ mưu của chuyện này, có thể nói nếu không có hắn thì mọi chuyện đã không xảy ra, vậy đương nhiên hắn phải đi đối chiến với Thông Thiên, như vậy mới hợp tình hợp lý.

Nhưng hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn lại chọn đối phó với một đối thủ tương đối dễ dàng, Tiếp Dẫn tự nhiên không chịu.

Chương 420

Tiếp Dẫn nhíu mày nói: "Chuyện này không ổn lắm đâu, ta nghĩ ngươi nên đi đối chiến với Thông Thiên, như vậy mới hợp tình hợp lý, Phong Thần Chi Chiến là tranh chấp giữa Xiển Giáo và Triệt Giáo.

Bây giờ, đương nhiên là Giáo Chủ của hai giáo phái nên giao đấu một phen rồi, không đi giao đấu với Thông Thiên, mà đi tìm đệ tử để giao đấu, như vậy có lẽ hơi không đúng.

Hơn nữa, những người này dù sao cũng là đệ tử của Thông Thiên, cũng là sư điệt của ngươi, đường đường một Thánh nhân lại đi bắt nạt mấy vãn bối, thật sự không hay.

Ta thấy, ngươi nên đi đối phó với Thông Thiên, còn mười hai người kia cứ giao cho ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn định phản bác vài câu, nhưng nhìn ba vị Thánh nhân một lượt, chợt phát hiện ba vị Thánh nhân dường như đều có ý này, đã không có ai ủng hộ, vậy thì hắn cũng chỉ có thể gật đầu, trực tiếp lao về phía Thông Thiên.

Tiếp Dẫn cũng bay về phía Thập Nhị Hộ Pháp.

Bây giờ chỉ còn lại Tứ vị Tiên tử và Tam Tiêu ở đó.

Tuy rằng mấy vị đều là nữ nhi, nhưng thực lực cũng không đơn giản.

Lão Tử nhìn Chuẩn Đề, hơi mỉm cười, thản nhiên hỏi: "Chuẩn Đề, bây giờ chúng ta phải đối phó với Tứ vị Tiên tử và Tam Tiêu, ngươi xem nên đối phó với ai đây?" Chuẩn Đề nhìn Lão Tử, khách khí hỏi: "Không biết Lão Tử muốn đối phó với ai, ngài cứ chọn trước đi, phần còn lại ta sẽ đối phó." Lão Tử gật đầu, nói: "Ta đi giao đấu với Tứ vị Tiên tử, ngươi giao đấu với Tam Tiêu, ngươi thấy thế nào?" Chuẩn Đề hơi mỉm cười, thản nhiên nói: "Được." Chuẩn Đề thật sự

muốn đối phó với Tam Tiêu, bởi vì mục đích của hắn là Xiển Giáo, nên đối phó với Tam Tiêu tự nhiên cũng là mục đích của hắn, nếu có thể độ hóa họ sang Tây Phương thế giới của mình, thì Tây Phương thế giới sẽ có thêm ba vị Đại La Kim Tiên cao thủ, đương nhiên là một chuyện hắn rất mong muốn.

Vì vậy, Chuẩn Đề rất muốn đi đối phó với Tam Tiêu.

Ban đầu, hắn có chút lo lắng Lão Tử sẽ cản trở, nhưng không ngờ Lão Tử lại để hắn đối phó với Tam Tiêu, thật nằm ngoài dự liệu của hắn.

Nhưng Chuẩn Đề suy nghĩ kỹ, thực ra hắn cũng hiểu được ý của Lão Tử.

Mặc dù Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên đang náo loạn không vui, nhưng Lão Tử và Thông Thiên vẫn còn tình cảm, có thể nói Lão Tử không hy vọng hoàn toàn trở mặt với Thông Thiên, nên sẽ không đối phó với Tam Tiêu.

Một khi Tam Tiêu gặp chuyện trong tay Lão Tử, thì Thông Thiên tự nhiên sẽ căm hận Lão Tử, vì vậy Lão Tử chọn đối phó với Tứ vị Tiên tử.

Hai người thương lượng xong, liền mỗi người bay về phía mục tiêu của mình.

Đại chiến bùng nổ, bên trong trận pháp gió lửa bỗng nổi lên, cương phong đập vào mặt mọi người, khiến họ cảm thấy áp lực chưa từng có.

Nếu, chỉ để Tam Tiêu và những Đại La Kim Tiên này chính diện đối kháng với Thánh nhân, thì tự nhiên không phải đối thủ, nhưng hiện tại họ không đối kháng chính diện với Thánh nhân, mà lợi dụng Tru Tiên Kiếm Trận để đối kháng với Thánh nhân, như vậy khiến họ

trở nên nhẹ nhàng hơn.

Đương nhiên, sự nhẹ nhàng này cũng là tương đối, chỉ là bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, Thánh nhân tạm thời không có cách nào với họ, có thể đối kháng với Thánh nhân.

Nhưng đó cũng không phải là kế lâu dài, thời gian dài một chút sẽ có áp lực, Tam Tiêu đối mặt không chỉ là Thánh nhân, mà còn có một số đệ tử của Thánh nhân, bên trong cũng có không ít Đại La Kim Tiên tồn tại.

Nhưng, tạm thời, vẫn có thể kiên trì được.

Cuộc chiến bên trong Tru Tiên Kiếm Trận có thể nói là bất phân thắng bại.

Cuộc chiến bên trong Vạn Tiên Trận, những người của Xiển Giáo và Tây Phương thế giới đang ở thế yếu, đặc biệt là sau khi Thập Nhị Diêm La và những người khác xuất hiện, thế yếu này càng trở nên rõ ràng hơn.

Bên trong Nữ Oa Cung, Nữ Oa nhíu mày nhìn cuộc chiến bên dưới, tuy rằng hiện tại cuộc chiến có lợi cho Xiển Giáo, nhưng Nữ Oa có chút lo lắng.

Bởi vì việc bốn vị Thánh nhân phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận chỉ là vấn đề thời gian, trừ phi nàng cũng tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, như vậy mới có thể cản trở Thánh nhân, mới có thể khiến Tru Tiên Kiếm Trận uy hiếp bốn vị Thánh nhân, từ đó giành chiến thắng.

Nhưng, mấy người trước mặt sẽ không dễ dàng để nàng rời đi như vậy.

Nữ Oa nhìn Ngọc Đế, chợt nói: "Ngọc Đế, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn thắng, ngươi nghĩ tình hình Thiên Đình sẽ thế nào?

Ngươi phải hiểu, phần lớn người trên Phong Thần Bảng đều là

người Triệt Giáo, thực lực Triệt Giáo hiện tại vẫn rất mạnh, nhìn xem những Đại La Kim Tiên đó, nếu thật sự đắc tội hoàn toàn Triệt Giáo, sẽ không có lợi cho ngươi đâu.

Sau này ở Thiên Đình, ngươi phải dựa vào người Triệt Giáo để giúp đỡ, bây giờ lại đi giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau này muốn điều động người Triệt Giáo, e rằng sẽ hơi khó khăn đấy." Ngọc Đế nhíu mày, không nói một lời, thực ra hắn cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Trước đây, hắn cũng từng nghĩ qua, chỉ là danh ngạch Phong Thần Bảng chưa đầy, lại lo lắng Thông Thiên sẽ bảo vệ đệ tử, khi đó Thiên Đình vẫn không có người hữu dụng, vì vậy mới muốn giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng bất kể thế nào, phần lớn người trên Phong Thần Bảng đều là người Triệt Giáo.

Nếu thật sự đắc tội Triệt Giáo hoàn toàn, sau này muốn điều động những người Triệt Giáo đó, thật sự có chút khó khăn.

Hơn nữa, điều khiến Ngọc Đế có chút lo lắng nhất là, thực lực của Triệt Giáo quá mạnh.

Ngọc Đế biết, Triệt Giáo có gần hai mươi Đại La, đầu tiên là Thập Nhị Hộ Pháp đột nhiên xuất hiện, tất cả đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, còn lại có Tam Tiêu, Khổng Tuyên, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác.

Chương 421

Ngoài những người này ra, thực ra còn có nhiều Kim Tiên và những người sắp bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Những người này đều là điều khiến Ngọc Đế khá lo lắng, bởi vì Thiên Đình thực ra không có mấy Đại La Kim Tiên, nếu thật sự đắc tội Triệt Giáo hoàn toàn, thì sau này Thiên Đình có thể sẽ phải chịu sự báo thù của Triệt Giáo, nhiều Đại La Kim Tiên như vậy báo thù, Ngọc Đế thật sự có chút không chịu nổi.

Đừng nói là Đại La Kim Tiên, mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo cũng không thể đắc tội được.

Ngọc Đế thực ra cũng chán ghét mười hai Kim Tiên, bởi vì mười hai Kim Tiên không tôn trọng hắn, ỷ vào Sư Tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn, căn bản không coi Ngọc Đế Thiên Đình ra gì, ngược lại đệ tử Triệt Giáo đối với hắn rất cung kính, tuy rằng người ta cũng không coi hắn ra gì, nhưng bề ngoài đối với hắn rất cung kính.

Vương Mẫu Nương Nương trầm tư một lát, chợt nhìn Ngọc Đế, nhẹ giọng nói: "Ngọc Đế, ta thấy lời Nữ Oa Nương Nương nói có lý." Vương Mẫu Nương Nương thực ra còn cẩn trọng hơn Ngọc Đế, những chuyện lớn, thực ra đều là Vương Mẫu Nương Nương đã nghĩ kỹ.

Sau khi nói xong, Vương Mẫu Nương Nương và Ngọc Đế bí mật câu thông, tuy rằng đang nói chuyện, nhưng người ngoài không nghe thấy, đó là một loại pháp thuật đơn giản nhất, gọi là Truyền Âm Thuật.

Bởi vì có một số chuyện, hai người không muốn người khác nghe thấy, nên chỉ có thể dựa vào cách này để giao lưu.

Vương Mẫu Nương Nương có chút lo lắng nói: "Thật sự không thể đắc tội Triệt Giáo, bất kể Phong Thần Nhất Chiến thế nào, hiện tại thực lực Triệt Giáo mạnh, bốn vị Thánh nhân cũng không thể giết hết những người Triệt Giáo hiện tại được, đừng nói là nhiều Đại La Kim Tiên như vậy, chỉ cần vài Đại La Kim Tiên, chúng ta cũng không chịu nổi.

Huống hồ, Nữ Oa Nương Nương đứng về phía Triệt Giáo, phía Địa Phủ cũng ủng hộ Thông Thiên.

Hai vị đó đối với chúng ta sau này đều là hai nhân vật vô cùng quan trọng, chúng ta không thể đắc tội được." Ngọc Đế gật đầu, bất đắc dĩ nói: "Ta cũng biết, nhưng bây giờ phải làm sao đây?" Vương Mẫu Nương Nương hơi mỉm cười, thản nhiên nói: "Cái này đơn giản thôi, ý Nữ Oa Nương Nương rõ ràng, không để chúng ta cản trở, vậy chúng ta không cản trở nữa.

Chúng ta không những không thể cản trở, chúng ta còn phải đi Địa Phủ một chuyến, giúp đỡ Hậu Thổ Nương Nương.

Sau khi Phong Thần Nhất Chiến kết thúc, Thiên Đình sẽ phong thần, khi đó Thiên Đình tự nhiên sẽ thống nhất Tam Giới, xưng là chủ tể Hồng Hoang.

Vậy thì, Địa Phủ tự nhiên cũng là một phần của Thiên Đình.

Chúng ta bây giờ giúp Hậu Thổ, sau này khi nói chuyện với Hậu Thổ Nương Nương về việc Địa Phủ phải nghe lệnh Thiên Đình, cũng sẽ dễ dàng hơn.

Nếu bây giờ chúng ta đứng ở vị trí đối lập với Hậu Thổ, thì sau này người ta không đồng ý để Địa Phủ quy thuận Thiên Đình của chúng ta, thì chúng ta cũng không có cách nào." Ngọc Đế gật đầu, ý kiến này không tệ, Vương Mẫu Nương Nương nói có lý, có thể hóa giải ân oán với Triệt Giáo, nhưng lại phải giải thích thế nào với

Nguyên Thủy Thiên Tôn đây.

Không thể nào giúp Triệt Giáo, rồi trách Nguyên Thủy Thiên Tôn được.

"Nhưng, phía Nguyên Thủy Thiên Tôn chúng ta nên giải thích thế nào đây?" Ngọc Đế hỏi.

Vương Mẫu Nương Nương hơi mỉm cười, đơn giản nói: "Cái này dễ thôi, đợi khi Nữ Oa Nương Nương lại ra tay với chúng ta, chúng ta không cần xuất toàn lực là được.

Như vậy, vừa hoàn thành yêu cầu của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ là chúng ta không có năng lực cản trở Nữ Oa Nương Nương, không thể trách chúng ta được.

Còn về chuyện Địa Phủ, đó không phải là chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn nên quản, chúng ta chỉ giúp hắn cản Nữ Oa Nương Nương, chứ không có chuyện Địa Phủ.

Hơn nữa, chúng ta thật lòng muốn giúp, với tính khí của hắn, ngươi nghĩ hắn sẽ giúp chúng ta sao, không bằng giúp Triệt Giáo nhiều hơn, ít nhất phần lớn người trên Phong Thần Bảng đều là người Triệt Giáo, khi đó người Triệt Giáo cũng sẽ làm việc cho Thiên Đình chúng ta, ta nghĩ hợp tác với Thông Thiên Giáo Chủ, sẽ tốt hơn hợp tác với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngươi xem Nguyên Thủy Thiên Tôn và đồ đệ của hắn cái vẻ thanh cao đó, căn bản không coi chúng ta ra gì, hợp tác với người như vậy, hắn cũng sẽ không thèm nhìn chúng ta thêm một lần, vẫn không coi chúng ta ra gì, không tôn trọng chúng ta." Ngọc Đế gật đầu, dường như đã hạ quyết tâm: "Được, vậy ta nghe lời ngươi." Hai người nói xong, Ngọc Đế nhìn Nữ Oa Nương Nương, hơi mỉm cười nói: "Đa tạ Nữ Oa Nương Nương đã chỉ điểm." Câu nói này, thực ra là đang ám chỉ Nữ Oa Nương Nương rằng, ta đã hiểu ý của người.

Chỉ cần nhìn sắc mặt Ngọc Đế, Nữ Oa Nương Nương biết hắn sẽ không cản trở nữa, khiến Nữ Oa Nương Nương trong lòng nhẹ nhõm đi không ít.

Đã thuyết phục được Ngọc Đế, thì hai người còn lại cản trở không còn khả năng nữa, nhưng Nữ Oa vẫn nói vài câu với Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, hy vọng hắn cũng có thể nhượng bộ.

"Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, ngài đã nợ người khác nhân tình mà cản trở ta, vậy thì vừa nãy ngài vẫn cản trở ta, nhân tình đó chưa trả xong sao.

Nếu ngài còn cản trở ta, thì ngài đã đắc tội với ta, đắc tội với Thông Thiên Giáo Chủ Triệt Giáo, đắc tội với những Đại La Kim Tiên của Triệt Giáo, đắc tội với vị đó ở Địa Phủ, và cũng đắc tội với rất nhiều thần tiên trong Thiên Đình.

Chỉ vì một nhân tình của một người, ngài thật sự muốn đắc tội nhiều người như vậy sao?" Ý của Nữ Oa Nương Nương rất rõ ràng, nếu còn cản trở nàng, thì sẽ đắc tội quá nhiều người, như vậy không đáng.

Trấn Nguyên Tử Đại Tiên mặt đầy khổ sở, cũng có chút do dự.

Tuy rằng là nhân tình, nhưng có phân biệt thân sơ, nhân tình có thể trả, nhưng không thể đắc tội người.

Hơn nữa, trước đây Trấn Nguyên Tử Đại Tiên thực ra cũng có cách của riêng mình, bây giờ cản trở Nữ Oa Nương Nương, sau đó sẽ dùng cách khác giúp đỡ người Triệt Giáo, như vậy cũng coi như xin lỗi Triệt Giáo, không đắc tội với ai cả.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, dường như có chút không ổn.

Bởi vì bây giờ đã cản trở Nữ Oa Nương Nương, quả thật đã đắc tội quá nhiều người.

Chương 422

Đầu tiên là nhóm người Triệt Giáo, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên cũng không ngờ Triệt Giáo lại có nhiều cao thủ như vậy, nếu thật sự đắc tội Triệt Giáo, sau này nhóm Đại La Kim Tiên của Triệt Giáo tìm phiền phức, thật đau đầu.

Hơn nữa, Thiên Đình sau này cũng lấy người Triệt Giáo làm chủ, khi đó ở Thiên Đình cũng không dễ chịu.

Phía Địa Phủ cũng không cần nói, Địa Phủ có quan hệ với Triệt Giáo, tự nhiên sẽ không cho hắn sắc mặt tốt, tuy rằng hắn vẫn luôn ở phủ đệ của mình cư trú, cũng không hay đi lại nhiều, nhưng đột nhiên đắc tội nhiều người như vậy, hắn không muốn.

Thấy sắc mặt Trấn Nguyên Tử Đại Tiên do dự, Nữ Oa hơi mỉm cười, thản nhiên nhìn mấy người trước mặt nói: "Lần này ta phải đi, hy vọng mấy vị có thể thủ hạ lưu tình." Nói xong, Nữ Oa lần thứ hai bước ra ngoài.

Lần này cũng giống như lần trước, vẫn bị Ngọc Đế và những người khác cản trở.

Nhưng chỉ một chốc thôi, Ngọc Đế và Vương Mẫu Nương Nương đều không cản trở nhiều, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên cũng ước tính đã giảm thấp công kích, nên lần này Nữ Oa rời đi dễ dàng hơn.

Cuối cùng, để Ngọc Đế và Trấn Nguyên Tử Đại Tiên có lời giải thích với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa dùng Tú Cầu đánh vào người hai người, tuy không đánh nặng, nhưng cũng bị thương.

Hai người bị thương, khi đó có thể nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn rằng không phải đối thủ của Nữ Oa Nương Nương, căn bản không cản được Nữ Oa Nương Nương.

Khi Nữ Oa Nương Nương đang chuẩn bị đi về phía tây, một số đệ tử Kim Ngao Đảo âm thầm chạy ra khỏi đó, phá vỡ Vạn Tiên Đại Trận, và tiến vào Vạn Tiên Đại Trận để giúp đỡ.

Hiện tại Triệt Giáo và những người khác trong Vạn Tiên Đại Trận tuy chiếm ưu thế, nhưng cũng có tổn thương, nhóm đệ tử âm thầm tiến vào Vạn Tiên Đại Trận càng thảm hơn.

Bởi vì sau khi vừa tiến vào không lâu, liền gặp phải không ít cao thủ, bị giết chết không ít.

Thấy đệ tử Triệt Giáo bị giết nhiều như vậy, mấy vị đệ tử thân truyền trong Vạn Tiên Đại Trận không chịu nổi nữa.

Mấy vị đệ tử thân truyền nhất thời kích động, lại khiến không ít đệ tử bị tổn thương.

Đúng lúc này, Nữ Oa chợt xuất hiện trong Vạn Tiên Đại Trận, nhẹ nhàng vung tay, tiêu diệt vài cao thủ, rồi lập tức rời khỏi Vạn Tiên Đại Trận, đi vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Tuy rằng, vừa nãy Nữ Oa chỉ tùy ý vung tay, nhưng đã khiến áp lực của những người Triệt Giáo trong Vạn Tiên Đại Trận giảm đi không ít.

Nhưng, chỉ trong khoảnh khắc sơ suất ngắn ngủi đó, đã gây ra thương vong.

Nữ Oa đột nhiên xuất hiện, Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên cũng cảm nhận được.

Đặc biệt là những gì Nữ Oa Nương Nương đã làm trong Vạn Tiên Đại Trận, càng khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn vài người tức giận không nhẹ.

Người phụ nữ này thật sự có chút điên rồi, lại dám vào Vạn Tiên Trận đánh giết những đệ tử kia, thật là lòng dạ đàn bà độc ác.

Tiếp Dẫn là người đầu tiên mở miệng nói: "Tiểu sư muội, người thật sự quá độc ác, lại dám đối đãi Phật môn đệ tử của ta như vậy, không biết người của Tây Phương thế giới đã đắc tội gì với người sao." Nữ Oa lạnh lùng cười, hừ một tiếng rồi đáp xuống bên cạnh Thông Thiên, "Tây Phương thế giới đã đắc tội ta sao, những năm này giết Yêu Tộc không ít sao?" "Những Yêu Tộc đó tác ác đa đoan, đáng giết." Tiếp Dẫn giận dữ nói.

Nữ Oa Nương Nương thản nhiên cười, dịu dàng nói: "Vậy sao, vậy những người Tây Phương thế giới giết người vô số, ta giết họ cũng là đáng giết rồi." "……" Tiếp Dẫn tức đến nửa chết.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn chợt hướng lên trời, vô cùng bất mãn mà quát lên: "Ngọc Đế, Trấn Nguyên Tử, các ngươi đang làm gì?" Đi kèm với câu hỏi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Ngọc Đế và Trấn Nguyên Tử vài người xuất hiện trên không Tru Tiên Kiếm Trận.

Nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, trong lòng Ngọc Đế và Trấn Nguyên Tử đều không vui.

Hai người thầm nghĩ, ngươi là Thánh nhân, nhưng thân phận của ta cũng không kém ngươi là bao, lại dám trước mặt bao nhiêu người mà gọi thẳng tên, trực tiếp chất vấn ta, coi ta như thủ hạ của ngươi sao?

Để ta sau này còn mặt mũi nào nữa?

Vì vậy, hai người lơ lửng trên không Tru Tiên Kiếm Trận, lặng lẽ hồi lâu không nói gì.

Sau một lúc, Ngọc Đế mới lạnh mặt nói: "Chúng ta cũng là Thánh nhân, sao có thể cản được Nữ Oa Nương Nương, lẽ nào ngươi không thấy ta bị thương sao?" Lời nói của Ngọc Đế thái độ cứng rắn, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi khựng lại, sắc mặt có chút khó coi, không biết vừa nãy lời nói quá lỗ mãng, khiến hai người không vui

rồi.

Nhưng, bây giờ không phải lúc trở mặt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang trông cậy họ giúp tiếp tục ngăn cản Nữ Oa, tuy rằng không thể hoàn toàn cản được Nữ Oa, nhưng Ngọc Đế và vài người vẫn có thể cuốn lấy Nữ Oa, không cho Nữ Oa giúp được Thông Thiên.

Trầm tư một lát, Nguyên Thủy Thiên Tôn hòa hoãn ngữ khí, thản nhiên nói: "Ta quá nóng vội rồi, thương thế của hai vị thế nào rồi?" "Vô phương." Trấn Nguyên Tử Đại Tiên thản nhiên nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi mỉm cười, gật đầu nói: "Vô phương là tốt rồi, nếu đã như vậy, vậy xin mấy vị trợ ta một tay, tạm thời mời Nữ Oa Nương Nương ra khỏi Tru Tiên Kiếm Trận, ra ngoài nói chuyện phiếm với Nữ Oa Nương Nương." "Cái này……" Ngọc Đế có chút lúng túng, thật sự không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại vô sỉ đến mức này, đã đến nước này rồi, lại còn muốn hắn ra tay.

Khi đó, lúc song phương giao ước, không hề nói đến việc hắn phải tham gia Phong Thần Nhất Chiến, chỉ yêu cầu hắn ngăn cản Nữ Oa Nương Nương.

Chương 423

Tuy rằng không ngăn cản được, nhưng bây giờ chuyện này không còn liên quan gì đến hắn nữa.

Bởi vì nếu bây giờ phải tiếp tục đánh với Nữ Oa, thì đồng nghĩa với việc trực tiếp tham gia vào Phong Thần Nhất Chiến, khi đó Triệt Giáo sẽ hận hắn đến tận xương tủy.

"Không cần nữa, Phong Thần Chi Chiến ta không tham gia." Vương Mẫu Nương Nương lúc này chợt mở miệng, nói xong câu đó, chợt tiếp tục nói: "À phải rồi, ta phải đi, bởi vì ta đã nợ Hậu Thổ Nương Nương một nhân tình, vừa nãy Hậu Thổ Nương Nương muốn ta đi giúp, vì vậy ta bây giờ xin cáo tội một tiếng." Nói xong, Vương Mẫu Nương Nương nháy mắt với Ngọc Đế, ý là chúng ta đi thôi.

Ngọc Đế và Vương Mẫu Nương Nương cùng đi, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên cũng đi theo, hiển nhiên ba vị đã đạt thành một loại quan hệ hợp tác nào đó, xem ra là muốn cùng đi Địa Phủ giúp Hậu Thổ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, suýt nữa thì tức chết.

Mấy người này là thế nào vậy, không những không ngăn cản Nữ Oa, bây giờ lại còn muốn đi giúp Hậu Thổ, không phải muốn đối địch với ta sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng mắt nhìn Tiếp Dẫn, có chút không vui chất vấn: "Tiếp Dẫn, ngươi và Trấn Nguyên Tử đang làm gì?

Nhìn xem bây giờ ngươi đang làm gì?" Tiếp Dẫn vì chuyện của Trấn Nguyên Tử cũng tức giận, nhưng hắn và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều là Thánh nhân, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn chất vấn như vậy, tự nhiên không vui.

Hắn nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, lạnh mặt nói: "Ngươi hỏi ta, ta còn muốn hỏi ngươi đây, ngươi và Ngọc Đế đã đàm phán những gì?" Trong lúc hai bên chỉ trích nhau, Ngọc Đế và mấy người đã đến chỗ Hậu Thổ Nương Nương.

Vương Mẫu Nương Nương cười chào Hậu Thổ, nói: "Hậu Thổ Nương Nương, người có việc cứ đi làm đi, Minh Hà Lão Tổ và những người khác ta đã lâu không gặp rồi, đang muốn 'nói chuyện tâm sự' đây." Hậu Thổ Nương Nương gật đầu, bay thẳng đến chiến trường Phong Thần.

Minh Hà Lão Tổ và những người khác không ngốc, cuộc chiến ở Nữ Oa Cung cũng như cuộc chiến trên chiến trường Phong Thần họ đều đang quan sát.

Hiện tại Ngọc Đế và Trấn Nguyên Tử Đại Tiên đã đến, Minh Hà Lão Tổ và những người khác cũng biết không thể ngăn cản Hậu Thổ nữa, tự nhiên cũng sẽ không cản trở nữa.

Thực lực của Triệt Giáo cũng khiến họ vô cùng sợ hãi, thật sự lo lắng sau này sẽ phải chịu sự báo thù của Triệt Giáo, vì vậy hiện tại đã không cản được thì không cản nữa, kẻo nhóm người Triệt Giáo hận họ đến tận xương tủy.

Có Nữ Oa Nương Nương và Hậu Thổ Nương Nương gia nhập, bên trong Tru Tiên Kiếm Trận càng thêm náo nhiệt, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức rơi vào thế bị động.

Hơn nữa, Hậu Thổ Nương Nương trước khi tiến vào Tru Tiên Đại Trận, cũng làm chuyện tương tự như Nữ Oa, đó là tiến vào Tru Tiên Đại Trận, giết chết mấy cao thủ của đối phương, từ đó hóa giải áp lực bên trong Vạn Tiên Đại Trận.

Vì vậy, bây giờ bất kể là Tru Tiên Kiếm Trận hay Vạn Tiên Đại Trận, tình hình đều vô cùng tốt.

Một trận chiến, có thể nói là đánh trời đất tối tăm, kéo dài ba ngày ba đêm, thiên địa đều bị chấn động không ngừng, tầng mây bị chấn nát liên tục.

Vào sáng ngày thứ tư, khi Thông Thiên đang chiến đấu kịch liệt.

Trên không trung, chợt truyền đến tiếng của Hồng Quân.

"Phong Thần chiến đã kết thúc, các ngươi dừng tay đi." Mọi người nghe vậy, đều dừng tay, tất cả cùng nhìn lên không trung.

Hồng Quân không xuất hiện, chỉ để lại vài câu nói, yêu cầu mọi người không được đánh nữa.

Hồng Quân đã mở miệng, mọi người tự nhiên không dám trái lời.

Thông Thiên rút Tru Tiên Kiếm Trận, những người trong Vạn Tiên Trận cũng lần lượt đi ra.

Mọi người nhìn tình hình thương vong, từng người đều trầm mặc không nói.

Một trận Phong Thần Chi Chiến, không có một ai là kẻ chiến thắng, chỉ có thể nói ai thu lợi nhiều hơn mà thôi.

Thu lợi lớn nhất là Thiên Đình, bởi vì Phong Thần Bảng được chuẩn bị cho Thiên Đình, sau trận chiến này, thực lực Thiên Đình sẽ tăng lớn, thần tiên sẽ tăng thêm rất nhiều.

Thu lợi thứ hai là Tây Phương thế giới, lần này Tây Phương thế giới độ hóa được không ít cao thủ, nhưng tổn thất cũng không nhỏ.

Còn lại là Vu Tộc và Yêu Tộc có thể thu được lợi ích.

Triệt Giáo tổn thất cũng khá thảm trọng, nhưng so với Thông Thiên thì đỡ hơn, bản thân Thông Thiên có thể chấp nhận, ít nhất những đệ tử thân truyền đều không bị tổn thương.

Xiển Giáo lần này có chút thảm, ba đại đệ tử tổn thất không ít,

trong Thập Nhị Kim Tiên, cũng có năm người bị Tây Phương thế giới không biết dùng thủ đoạn gì mà độ hóa.

Hiện tại Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, chỉ còn lại bảy Kim Tiên.

"Thông Thiên sư đệ thủ đoạn thật hay, a a……" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh nói.

Chương 424

Thông Thiên nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, không nói gì, quay sang đệ tử nói: "Chúng ta đi." Một đám người hùng dũng theo Thông Thiên rời khỏi chiến trường Phong Thần, thẳng tiến Kim Ngao Đảo, Nữ Oa và Hậu Thổ Nương Nương cũng đi theo đến Kim Ngao Đảo.

Khi đi được nửa đường, Thông Thiên chợt gọi Khổng Tuyên và La Tuyên và những người khác, lệnh cho họ quay lại giúp Thương Triều tiêu diệt người Tây Kỳ, Thông Thiên đặc biệt dặn dò, sau khi Tây Kỳ bị diệt, phải tìm cách để Trụ Vương qua đời.

Đồng thời, Nữ Oa Nương Nương cũng lệnh Na Tra đi theo Khổng Tuyên và những người khác thảo phạt Tây Kỳ.

Bây giờ, Na Tra cũng biết, hắn đã tham gia Phong Thần Chi Chiến, hiện tại là người của Triệt Giáo.

Sau khi giao phó xong chuyện phàm gian, Thông Thiên đưa mọi người trở về Kim Ngao Đảo.

Sau khi trải qua một trận đại chiến, Thông Thiên trước tiên cho mọi người nghỉ ngơi.

Thông Thiên cùng Nữ Oa và Hậu Thổ ngồi xuống trong cung điện, bàn bạc những chuyện sau này.

Tuy rằng Phong Thần Nhất Chiến đã kết thúc, nhưng phía sau còn có nhiều chuyện phải xử lý, mặc dù Phong Thần Nhất Chiến đã kết thúc, nhưng cần phải đối mặt với nhiều vấn đề.

"Cuối cùng cũng kết thúc rồi." Thông Thiên thở dài một hơi, dường như cuối cùng cũng nhẹ nhõm.

Nữ Oa hơi mỉm cười, khẽ thở dài: "Nhìn xem, sau này Tây

Phương thế giới hưng thịnh rồi, cũng không biết có ảnh hưởng gì đến chúng ta không." Thông Thiên nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, hơi nhíu mày nói: "Đối với Vu Tộc không có ảnh hưởng lớn lắm, nhưng đối với Yêu Tộc thì có lẽ có ảnh hưởng.

Tây Phương thế giới hưng thịnh, sẽ nhắm vào Yêu Tộc, lấy việc cứu tế thế nhân, trừ ma vệ đạo làm chủ, Yêu Tộc trong miệng họ chính là ma, vì vậy Yêu Tộc chắc chắn là đối tượng Tây Phương thế giới muốn đả kích.

Nhưng, cũng không cần quá lo lắng.

Một thời gian nữa, ta sẽ đề nghị với Ngọc Đế, để hắn phân chia Tam Giới, cấp cho Vu Tộc và Yêu Tộc một không gian riêng, và bố trí giới hạn, không cho người ngoài tiến vào, như vậy hai tộc có thể dưỡng sức.

Nói xong, Thông Thiên nhìn hai người, rồi dùng một giọng điệu trêu chọc nói: "Thực ra, hai tộc nếu thật sự muốn đánh, cũng nên dưỡng sức, đợi khi thực lực chiến đấu tăng cường rồi, đánh lại cũng không muộn, phải không?" Hậu Thổ Nương Nương và Nữ Oa Nương Nương nhìn nhau, hai người đồng thời trừng mắt nhìn Thông Thiên, dường như đang trách móc.

"Thông Thiên, ta nghe lời ngươi nói, có chút mùi vị hạnh tai họa vậy?" Hậu Thổ Nương Nương nhìn hắn, có chút không nói nên lời.

Thực ra, sau trận chiến vừa rồi, tình cảm giữa Nữ Oa và Hậu Thổ đã tăng tiến không ít, nhưng đó không chỉ là chuyện giữa hai người, mà còn liên quan đến tộc nhân phía sau họ.

Yêu Tộc và Vu Tộc vẫn là một loại thiên địch, gần như không thể chung sống hòa thuận được nữa.

"Đừng nói những lời vô ích đó nữa." Nữ Oa trừng mắt nhìn Thông

Thiên, nhíu mày nói: “Bây giờ, có một chuyện cần ngươi giúp ta.” “Chuyện của Quảng Hàn Tiên Tử sao?” Thông Thiên nhíu mày hỏi.

Nữ Oa có chút kinh ngạc nhìn Thông Thiên, cười nói: “Ngươi biết rồi sao?” Thông Thiên gật đầu, rồi lại lắc đầu, có chút kỳ lạ nói: “Không rõ lắm, ta biết Quảng Hàn Tiên Tử có liên hệ với Nguyệt Cung, nhưng hiện tại trong Nguyệt Cung không phải có Hằng Nga sao, tựa hồ lại không có liên quan gì đến Quảng Hàn Tiên Tử.” “Hằng Nga là hóa thân của Quảng Hàn Tiên Tử, thực ra Hằng Nga chính là Quảng Hàn Tiên Tử, ta gặp Hằng Nga trong Nguyệt Cung, sau đó mới thu làm đồ đệ.” Nghe Nữ Oa giải thích xong, Thông Thiên chợt có chút bối rối, bởi vì trước đây hắn cứ nghĩ Quảng Hàn Tiên Tử có thể bị người ta giam cầm trong Nguyệt Cung, hoặc vì lý do nào đó mà thường xuyên cư trú ở Nguyệt Cung, nhưng bây giờ xem ra hắn đã lầm.

Vậy thì, thật kỳ lạ, Quảng Hàn Tiên Tử đã để hóa thân của mình đi Nguyệt Cung, vậy thì không nên nghi ngờ không có nhân quả gì.

Thông Thiên nhìn Nữ Oa, lúng túng nói: “Trước đây ta đã tìm hiểu, nhưng bây giờ xem ra khác xa với những gì ta biết, Quảng Hàn Tiên Tử rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?” Nữ Oa nhìn Thông Thiên chợt cảm thấy vô lời, ban đầu còn tưởng Thông Thiên biết mọi chuyện, hóa ra là không biết, tên này thật là biết giả vờ.

“Ngươi và ta,?” Nữ Oa Nương Nương tò mò nhìn Thông Thiên, không vội vàng kể chuyện của Quảng Hàn Tiên Tử cho Thông Thiên.

Thông Thiên nhìn Nữ Oa Nương Nương, lúng túng nói: “A a, ta cứ nghĩ Quảng Hàn Tiên Tử có thể có liên hệ với Nguyệt Cung, vì vậy ta có thể vì lý do nào đó, Quảng Hàn Tiên Tử sẽ bị giam cầm trong Nguyệt Cung, nhưng nghe lời người nói, ta thấy mình đã đoán sai rồi.” Nữ Oa hơi khựng lại, rồi gật đầu, cười nói: “Thực ra ngươi đoán

cũng không sai, nhưng cũng không hoàn toàn đúng.

Bởi vì năm đó để có thể không phải ở Nguyệt Cung mãi, nên ban đầu đã dùng hóa thân, nhưng bây giờ giữa hóa thân và bản thể dường như có một hiện tượng kỳ lạ.

Hơn nữa, hóa thân này dường như đã có ý thức riêng của mình, dường như đang kiểm soát Quảng Hàn Tiên Tử.

Nhưng, nếu muốn tiêu diệt hóa thân này, thì Quảng Hàn Tiên Tử phải quay về Nguyệt Cung." Thông Thiên gật đầu, hiểu ý của Nữ Oa.

Chẳng qua là hóa thân của Quảng Hàn Tiên Tử đã có ý thức riêng, muốn kiểm soát Quảng Hàn Tiên Tử, nhưng lại không có cách nào đối phó với hóa thân, nên rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Thông Thiên không thấy chuyện này khó, bởi vì hắn có thể dùng cách để xử lý chuyện này, nhưng lại lo lắng hóa thân này không bị người khác khống chế, hoặc, không bị người khác động tay động chân.

Nếu bị người ta động tay động chân, thì chuyện này sẽ không đơn giản, có thể phía sau có âm mưu.

Thông Thiên nhìn Nữ Oa, thản nhiên nói: "Nếu chỉ đơn thuần là hóa giải chuyện giữa Quảng Hàn Tiên Tử và hóa thân, thì thực ra không khó.

Điều ta lo lắng hơn là, hóa thân này không bị người ta động tay động chân, hoặc, nếu hóa thân này xuất hiện dị biến nào đó, liệu có dẫn đến những chuyện khác không?" Nữ Oa Nương Nương lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Đó cũng là điều ta lo lắng." Thông Thiên chợt nhìn thấy Hậu Thổ, người vẫn im lặng, thực ra Hậu Thổ hiểu biết nhiều hơn về vấn đề này, "Hậu Thổ Nương Nương, người xem chuyện này là thế nào?" Hậu Thổ Nương Nương suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói:

“Chuyện này phải tự mình đến xem mới được, chỉ suy đoán ở đây sẽ không có ích gì.” Ba người nhìn nhau, cuối cùng Thông Thiên nói: “Thôi được, vậy chúng ta hôm nay nghỉ ngơi trước, ngày mai đưa Quảng Hàn Tiên Tử đến Nguyệt Cung xem sao.” Mấy người gật đầu, sau đó Thông Thiên đích thân đưa Nữ Oa và Hậu Thổ đến chỗ của mình, rồi lại quay về nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Thông Thiên và mấy người đi Nguyệt Cung.

Chương 425

Thông Thiên và mấy người muốn quan sát hóa thân của Quảng Hàn Tiên Tử, nên ẩn mình trong bóng tối.

Quảng Hàn Tiên Tử một mình đến Nguyệt Cung, nhanh chóng gặp hóa thân Hằng Nga.

Hằng Nga nhìn Quảng Hàn Tiên Tử, hơi mỉm cười, mời nàng ngồi xuống, sau đó hai người tùy tiện trò chuyện.

Trong bóng tối, ba người Thông Thiên quan sát người phụ nữ tên Hằng Nga đó.

Thông Thiên tò mò, bởi vì hắn biết câu chuyện của Hằng Nga, nên vô cùng tò mò hỏi: "Hóa thân này xuất hiện khi nào, lại được hình thành như thế nào?" Nữ Oa nhìn Thông Thiên, có chút khó xử bắt đầu giải thích.

Chuyện này vô cùng phức tạp.

Thực ra, không lâu sau khi Nữ Oa thu Quảng Hàn Tiên Tử làm đồ đệ, đã cảm thấy Quảng Hàn Tiên Tử sẽ có một trận nhân quả, và cũng bị giam cầm trong Nguyệt Cung.

Để giúp Quảng Hàn Tiên Tử giải quyết trận nhân quả này, Nữ Oa đã giúp Quảng Hàn Tiên Tử chế tạo ra hóa thân này, để hóa thân ở lại Nguyệt Cung.

Việc để Quảng Hàn Tiên Tử có hóa thân rất đơn giản, nhưng làm thế nào để qua mắt Thiên Đạo thì thực ra rất khó.

Vì vậy khi hóa thân xuất hiện, Nữ Oa đã nhờ Thông Thiên chuyển hóa thân đầu thai, trước tiên xuống nhân gian, sau đó mới có câu chuyện Hằng Nga ăn tiên đan.

Hơn nữa, Nữ Oa cũng vô cùng thông minh, lợi dụng hóa thân này để đối phó với hậu duệ Vu Tộc, khiến hai người nảy sinh tình yêu, cuối cùng Hằng Nga phi tiên, hậu duệ vì mất đi tình yêu mà u uất không vui, cuối cùng từ giã nhân gian.

Sau khi Hằng Nga đến Nguyệt Cung, thực ra cũng không có chuyện gì xảy ra, nhiều năm trôi qua đều không có chuyện gì, nhưng không lâu trước đây, Hằng Nga này đột nhiên không nghe theo mệnh lệnh của Quảng Hàn Tiên Tử, uy hiếp Quảng Hàn Tiên Tử, thậm chí còn cố gắng chiếm đoạt thân thể của Quảng Hàn Tiên Tử.

Thông Thiên xoa xoa cằm, cuối cùng bất đắc dĩ nhìn Nữ Oa Nương Nương, "Nương Nương, ta không nhìn ra vấn đề gì, thực sự không được thì cứ giết cô ta đi." Nữ Oa Nương Nương lườm Thông Thiên một cái, nếu chỉ cần giết thì đơn giản như vậy, không cần phải tìm Thông Thiên, nàng có thể tự làm được.

Vấn đề bây giờ là không thể giết, bởi vì sau khi giết, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của Thiên Đạo, khi đó sẽ khiến Quảng Hàn Tiên Tử bị liên lụy.

Lúc này, Hậu Thổ Nương Nương, người vẫn im lặng, chợt nói: "Hằng Nga này dường như đã ăn một loại đồ vật nào đó, từ đó mà có ý thức riêng của mình.

Còn về thứ đã ăn, ta không rõ." Một khi người này đã có ý thức riêng, tự nhiên sẽ hành động vì lợi ích của bản thân, vì vậy việc muốn chiếm đoạt thân thể của Quảng Hàn Tiên Tử thực ra cũng không phải chuyện kỳ lạ.

Thông Thiên tò mò nhìn Hậu Thổ Nương Nương, kinh ngạc hỏi: "Vậy Hậu Thổ Nương Nương, người biết cô ta đã ăn gì không?

Một số linh đan diệu dược, hay một số thiên tài địa bảo được thiên địa thai nghén mà thành?

Nguyệt Cung ít người, bên trong càng không thể sinh trưởng ra thiên tài địa bảo, vậy cô ta lấy được thứ đó từ đâu?" Hậu Thổ Nương Nương hơi mỉm cười, bình tĩnh nhìn Thông Thiên và Nữ Oa Nương Nương đang tò mò, rồi nghiêm túc nói: "Theo như ta được biết, trên Côn Luân Sơn có một loại quả thần kỳ, sau khi ăn vào dường như có một năng lực đặc biệt." Sắc mặt Nữ Oa Nương Nương âm trầm, nhìn Hậu Thổ Nương Nương, nhíu mày nói: "Ý của muội là, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã làm việc này?" Hậu Thổ nhìn Nữ Oa Nương Nương, lắc đầu hơi mỉm cười: "Cái này ta không dám nói, có lẽ những nơi khác cũng có loại đồ vật này không chừng, ta chỉ cung cấp một gợi ý." Mọi người đều là Thánh nhân, chuyện chỉ cần suy luận một chút, có thể nhìn ra một số manh mối.

Huống hồ, bây giờ có hai vị Thánh nhân ở đây.

Thông Thiên và Nữ Oa liên thủ suy luận xong, nhanh chóng phát hiện ra chuyện này quả thật có liên quan đến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng đã khiến Nữ Oa Nương Nương tức điên lên, nàng không hề đắc tội Nguyên Thủy Thiên Tôn, không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại âm thầm hãm hại đồ đệ của nàng, thật là tức chết người mà.

Nữ Oa Nương Nương lạnh mặt, trầm giọng nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, thật uổng làm Thánh nhân, lại làm ra chuyện ti tiện như vậy." Thông Thiên thì đã quen rồi, cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn làm ra chuyện như vậy cũng không kỳ lạ, đừng nói làm ra chuyện như vậy, làm ra những chuyện còn điên rồ hơn thế, Thông Thiên cũng thấy có khả năng, bởi vì hắn quá hiểu Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn này, vì lợi ích và danh dự của mình mà có thể làm ra mọi chuyện.

Chỉ có điều, bây giờ Thông Thiên có chút không hiểu, tại sao Nguyên Thủy Thiên Tôn lại vô duyên vô cớ đối phó với Quảng Hàn

Tiên Tử?

Trong đó chắc chắn có nguyên nhân, chỉ là hắn không biết nguyên nhân đó là gì.

Trầm mặc một lúc, Thông Thiên nhìn Nữ Oa Nương Nương, nhíu mày nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rằng có thể làm ra những chuyện vô sỉ, nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ đi làm chuyện như vậy, đã làm ra chuyện như vậy, tự nhiên có nguyên nhân, chỉ là không biết tại sao lại làm, Nữ Oa Nương Nương người có biết tại sao hắn lại làm vậy không?" "Cái này……" Nữ Oa Nương Nương trầm mặc, lắc đầu, nhíu mày nhìn Quảng Hàn Tiên Tử không xa, rơi vào trầm tư.

Nữ Oa Nương Nương suy nghĩ hồi lâu, chợt nói, nhìn Quảng Hàn Tiên Tử, rồi nói: "Có một chuyện đã xảy ra, chuyện từ rất lâu rồi.

Ngày đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn theo một đệ tử đến tìm ta, sau đó đệ tử đó dường như thích Quảng Hàn Tiên Tử, có lần còn lấy đủ mọi lý do để tìm Quảng Hàn Tiên Tử, chỉ có điều cuối cùng đều bị từ chối.

Ta cảm thấy, có lẽ đệ tử đó si mê sắc đẹp của Quảng Hàn, nên mới thường xuyên đi tìm Quảng Hàn Tiên Tử.

Nhưng sau đó, đệ tử đó không xuất hiện nữa." Thông Thiên chớp chớp mắt, cũng trầm tư, theo lời Nữ Oa Nương Nương nói, có lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn vì đồ đệ của mình, nên mới làm vậy, nhưng chuyện đã lâu như vậy rồi, tại sao Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không ra tay, mà bây giờ lại ra tay?

Suy nghĩ đến những chuyện gần đây xảy ra, Thông Thiên có một khả năng, có lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn làm vậy cũng là để Nữ Oa Nương Nương giúp hắn đối phó với ai đó, chỉ là Hằng Nga không kiểm soát được Quảng Hàn Tiên Tử, nên Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không có cách nào lấy đó uy hiếp Nữ Oa Nương Nương.

Chương 426

Thông Thiên suy nghĩ xong, liền nói ra suy nghĩ của mình cho Nữ Oa và Hậu Thổ hai vị Nương Nương.

Hai vị Nương Nương cảm thấy có khả năng này, theo phong cách làm việc của Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm ra chuyện như vậy cũng không kỳ lạ.

Thông Thiên thấy hai người có vẻ sầu mi khổ sở, không khỏi khẽ cười: "Đã biết ai làm rồi thì dễ rồi, thực ra không biết ai làm thì chuyện này cũng dễ.

Chẳng qua là cắt đứt quan hệ giữa Hằng Nga và Quảng Hàn Tiên Tử, như vậy thì bất kể hai người có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không ảnh hưởng đến người kia." Hậu Thổ Nương Nương và Nữ Oa Nương Nương đồng thời gật đầu, nhưng vấn đề bây giờ là làm thế nào để cắt đứt quan hệ giữa hai người, vốn là một thể, muốn chia tách họ ra, thậm chí cắt đứt quan hệ nhân quả giữa hai người, dường như rất khó làm, Thánh nhân cũng không có bản lĩnh đó.

Tuy rằng như vậy, nhưng hai vị Nương Nương vẫn ôm một tia hy vọng, bởi vì Thông Thiên đã nói tự tin như vậy, chắc chắn có cách, nếu không cũng sẽ không nói ra.

Hậu Thổ Nương Nương thực ra không quá bận tâm đến chuyện này, vì chuyện này thực ra không liên quan gì đến nàng, tuy rằng quan hệ với Nữ Oa Nương Nương không tệ, nhưng dù sao giữa Yêu Tộc và Vu Tộc đã hóa giải được phần nào rồi, nên cũng không muốn nhìn thấy Nữ Oa có chút phiền phức.

"Vậy bây giờ phải làm sao?" Nữ Oa Nương Nương nhìn Thông Thiên, có chút ngại ngùng hỏi.

Nàng thầm nghĩ, ta cũng là Thánh nhân, Thông Thiên có thể có một số ý kiến, nhưng ta lại không có, điều khiến Nữ Oa luôn uất ức là, cảm thấy các Thánh nhân khác dường như đều không lợi hại bằng Thông Thiên, một mình Thông Thiên dường như có thể đối phó với mấy vị Thánh nhân khác, người ta bồi dưỡng đệ tử lại lợi hại như vậy, từng người đều là Đại La Kim Tiên, đơn giản đều giống như yêu quái, nhưng các Thánh nhân khác dường như không có năng lực đó.

Từ các dấu hiệu khác nhau mà phán đoán, Nữ Oa Nương Nương luôn cảm thấy Thông Thiên này dường như còn giống Thánh nhân hơn các Thánh nhân khác, các Thánh nhân khác dường như luôn yếu hơn Thông Thiên một chút.

Đương nhiên, bây giờ không phải lúc suy nghĩ những vấn đề này, bây giờ nên lo chuyện của Quảng Hàn Tiên Tử.

Nữ Oa Nương Nương bây giờ cũng tò mò, thật sự không biết Thông Thiên sẽ dùng cách nào để giải quyết chuyện này, dù sao bây giờ đã hết cách rồi, chỉ có thể trông cậy vào Thông Thiên.

Tuy rằng muốn Thông Thiên có thể giúp Quảng Hàn Tiên Tử hóa giải nguy cơ này, nhưng trong lòng thực ra cũng có chút mong Thông Thiên thất bại, như vậy ít nhất cũng ngang bằng với Thông Thiên, nhưng nếu Thông Thiên có thể xử lý chuyện này, thì chứng tỏ thực ra Thông Thiên mạnh hơn nàng một chút.

Nói trắng ra, thực ra Nữ Oa có chút tiểu tật đố, mọi người đều là Thánh nhân, tại sao Thông Thiên lại mạnh hơn các Thánh nhân khác một chút chứ?

Lúc này, Thông Thiên thản nhiên nói: “Thực ra cách của ta rất đơn giản, đó là để Quảng Hàn Tiên Tử giả chết, lừa gạt tất cả mọi người, như vậy có thể che giấu trời đất.

Sau đó, ta sẽ dùng một số thủ đoạn để cắt đứt quan hệ giữa

Quảng Hàn Tiên Tử và Hằng Nga, sau này hai người sẽ không còn bất kỳ liên hệ nào, Thiên Đạo cũng sẽ không can thiệp vào chuyện này, còn phía Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ không có vấn đề gì.

Chỉ có điều, phiền phức duy nhất là nếu dùng phương pháp giả chết, thì sau này Quảng Hàn Tiên Tử sẽ không còn là Quảng Hàn Tiên Tử nữa, cần phải thay đổi thân phận." Nói xong, Thông Thiên tiếp tục nói: "Đương nhiên, thực ra cũng có cách khác, ta mấy năm gần đây cũng luôn nghiên cứu kiến thức về đan dược, vì vậy đối với một số đan dược có một sự hiểu biết nhất định, ta có thể luyện chế ra một loại đan dược, cũng có thể cắt đứt quan hệ giữa họ, cũng có thể lừa gạt Thiên Đạo.

Đương nhiên, cách này tự nhiên không thể lừa Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn khi đó sẽ động tay động chân." "Có một cách, đó là giết chết Hằng Nga, sau đó lại để Quảng Hàn Tiên Tử chế tạo ra một hóa thân mới thay thế Hằng Nga." "Ta thực ra có một cách tốt hơn, đó là khống chế Hằng Nga, cách này thực ra không tệ." Nữ Oa Nương Nương và Hậu Thổ Nương Nương kinh ngạc nhìn Thông Thiên, không ngờ Thông Thiên lại có nhiều ý kiến như vậy, bởi vì đã lâu như vậy rồi, nàng lại không có một cách nào, khiến hai người bị đả kích rất nhiều, cũng cảm nhận được một số khác biệt giữa mình và Thông Thiên.

Nhưng hai người dù sao cũng là nữ nhân, nên đổ lỗi cho việc Thông Thiên có nhiều ý kiến là do hắn là nam nhân, đương nhiên cũng là tự lừa dối, thực ra nguyên nhân đó có chút buồn cười, đương nhiên chỉ là trong lòng, tự nhiên sẽ không nói ra.

Nữ Oa Nương Nương suy nghĩ về mấy cách vừa nãy của Thông Thiên, thực ra mấy cách đó đều không tệ, cách nào cũng tốt, nhưng chuyện này cũng không phải là nàng quyết định rốt cuộc nên chọn cách nào, mà cần Quảng Hàn Tiên Tử tự mình phán đoán.

Sau một lúc, cuộc nói chuyện của Quảng Hàn Tiên Tử và Hằng Nga kết thúc, sau đó nàng rời khỏi Nguyệt Cung.

Thông Thiên và những người khác chờ bên ngoài Nguyệt Cung, sau đó một đoàn người đi đến một nơi yên tĩnh bên ngoài để bàn bạc.

Thông Thiên nói ra mấy ý kiến cho Quảng Hàn Tiên Tử nghe, rồi để Quảng Hàn Tiên Tử tự mình lựa chọn.

Quảng Hàn Tiên Tử có chút khó xử nhìn Thông Thiên và mấy người, trong lòng không khỏi có chút căng thẳng, ba vị trước mặt đều có thân phận cao hơn nàng rất nhiều, bây giờ lại để nàng tự mình lựa chọn, thật sự có chút lúng túng.

Hơn nữa, thực ra Quảng Hàn Tiên Tử cũng không biết cách nào tốt hơn một chút, bất đắc dĩ, nàng cầu cứu nhìn Nữ Oa Nương Nương, "Nương Nương, người thấy cách nào tốt hơn ạ?" Nữ Oa Nương Nương nhìn Thông Thiên, khẽ ho một tiếng, có chút ngại ngùng, thực ra nàng cũng không biết nên chọn cách nào tốt.

Cuối cùng, Nữ Oa Nương Nương bất đắc dĩ nhìn Thông Thiên, "Ngươi Thông Thiên, ý kiến này là ngươi đưa ra, vậy ngươi thấy ý kiến nào tốt hơn, phù hợp hơn với đồ đệ của ta đây?" Thông Thiên thản nhiên cười, trực tiếp nói: "Thực ra mấy cách này đều gần như nhau, vì vậy dùng cách nào cũng được.

Nhưng, kiến nghị cá nhân của ta là khống chế Hằng Nga, đồng thời cắt đứt quan hệ giữa hai người.

Như vậy, thứ nhất sau này Quảng Hàn Tiên Tử sẽ không còn bị liên lụy, thứ hai có thể để lại một tai mắt ở Thiên Đình, có lẽ sau này sẽ có thu hoạch bất ngờ, dù sao cũng chỉ là một con rối mà thôi." Nữ Oa Nương Nương và Hậu Thổ Nương Nương đều có chút bất ngờ nhìn Thông Thiên, bởi vì cảm thấy câu nói cuối cùng của Thông Thiên thật kỳ lạ, để lại một người ở Thiên Đình làm tai mắt thì có thể hiểu,

nhưng điều khiến họ không hiểu là, Nguyệt Cung tuy ở Thiên Đình, nhưng Hằng Nga trong Nguyệt Cung thực ra không có liên quan gì đến Thiên Đình, Nguyệt Cung căn bản không có người, quan trọng nhất là Hằng Nga cũng không thể rời khỏi Nguyệt Cung.

Để lại một con rối ở Nguyệt Cung, cảm thấy căn bản không cần thiết, cũng không biết Thông Thiên nghĩ gì.

Thấy hai vị Nương Nương sắc mặt hồ nghi, Thông Thiên hơi mỉm cười, giải thích: "Hiện tại tuy rằng không có tác dụng, nhưng sau này chưa chắc đã không có tác dụng." Nữ Oa Nương Nương và Hậu Thổ Nương Nương gật đầu, tuy rằng có chút không hiểu, nhưng tin tưởng phán đoán của Thông Thiên.

Quảng Hàn Tiên Tử càng không có bất kỳ ý kiến nào, bởi vì đối với nàng, cách nào thực ra cũng gần như nhau.

Nữ Oa Nương Nương nhìn Thông Thiên, cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy chuyện này giao cho ngươi vậy." Thông Thiên gật đầu, hơi mỉm cười: "Không có vấn đề, vậy ta bây giờ đi Nguyệt Cung một chuyến, giải quyết xong chuyện này, kẻo đêm dài lắm mộng." Hậu Thổ Nương Nương gật đầu, rồi nói: "Thôi được, ta cũng nên quay về rồi, ta cáo biệt ở đây vậy, hy vọng chúng ta sau này còn có cơ hội gặp lại." Thông Thiên gật đầu, cười nói: "Đương nhiên có cơ hội rồi, sau này có thể sẽ không ít lần phải đến Địa Phủ làm phiền, khi đó người đừng có trốn tránh không gặp ta đấy nhé." Hậu Thổ Nương Nương gật đầu, rồi lập tức rời đi.

Sau khi Hậu Thổ Nương Nương đi, Nữ Oa Nương Nương cảm thấy cũng không cần ở lại nữa, nên cũng chuẩn bị rời đi.

Chương 427

Thông Thiên vừa nhìn Nữ Oa Nương Nương, biết ý nàng, nên hơi mỉm cười, nói: "Người không phải cũng muốn về Nữ Oa Cung sao?" Nữ Oa Nương Nương gật đầu, trước tiên nhìn Quảng Hàn Tiên Tử, rồi mới nói: "À, ta cũng nên quay về rồi, bây giờ mọi chuyện đã đâu vào đấy, ta cũng không giúp được gì nữa, tự nhiên nên quay về rồi.

Mấy đồ đệ của ta, tạm thời giao cho ngươi, hy vọng ngươi chiếu cố nhiều, nếu có thời gian, mong ngươi chỉ điểm tu luyện nhiều hơn." Thông Thiên gật đầu, ý là Nữ Oa cứ yên tâm.

Sau khi Nữ Oa Nương Nương rời đi, Thông Thiên để Quảng Hàn Tiên Tử về trước, còn mình thì đi Nguyệt Cung.

Khi Thông Thiên đến Nguyệt Cung, trên Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình cũng đang tổ chức một thịnh yến long trọng.

Thịnh yến này, thực ra không phải thần tiên trong Thiên Đình đang bàn bạc chuyện.

Bởi vì sau khi Phong Thần Bảng kết thúc, Thiên Đình sắp chào đón những thần tiên mới, vậy thì Thiên Đình phải bàn bạc những chuyện sau này.

Dù sao nhiều thần tiên đột nhiên đến Thiên Đình, sẽ xuất hiện đủ loại chuyện.

Đầu tiên, nhiều người đến Thiên Đình, chuyện ăn ở là một vấn đề.

Thứ hai, vấn đề bổ nhiệm chức vụ, cũng như vấn đề quản lý.

Thứ ba, những người trên Phong Thần Bảng đến từ các thế lực khác nhau, làm thế nào để họ chung sống hòa bình cũng là một vấn đề.

Đó cũng là vấn đề Ngọc Đế lo lắng nhất, nếu mỗi ngày trên Thiên

Đình đều có người đánh nhau, thì hắn không chịu nổi, vì vậy nhất định phải giải quyết vấn đề này.

Kỳ thực, sau khi Thiên Đình có nhiều tiên thần như vậy, tất nhiên phải rạng rỡ.

Vì đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ thuộc môn hạ mấy vị Thánh nhân, nên đến lúc đó tự nhiên sẽ mời mấy vị Thánh nhân tới.

Dù sao, có rất nhiều chuyện phải xử lý.

Đã phải xử lý, vậy thì cần chuẩn bị trước.

Hiện tại, các thần tiên ở Thiên Đình thực ra không có nhiều, tuy không nhiều nhưng đều là tâm phúc của Ngọc Đế.

Hiện giờ, mọi người đang thương lượng cách ứng phó với đám thần tiên sắp tới.

Thực ra, Phong Thần Bảng đã phong chức vị cho các thần tiên đó, nên vấn đề chức vị không cần Ngọc Đế phải suy nghĩ.

Nhưng có vài vị trí quan trọng cần Ngọc Đế tự mình định đoạt, như Lục Ngự Đại Đế, Ngũ Phương Ngũ Lão.

Những vị trí quan trọng này cần Ngọc Đế tự thân an bài.

Không, vấn đề này ngược lại không cần thương lượng với các thần tiên bên dưới, vấn đề này chỉ cần Ngọc Đế và Vương Mẫu Nương Nương thương lượng là được.

Ngoài việc đó ra, những việc khác là an bài chỗ ở cho thần tiên, bởi vì giữa các thần tiên có mâu thuẫn, nên chỗ ở cần cố gắng phân chia.

Ngọc Đế hiện tại đang thương lượng một việc quan trọng là sau khi Phong Thần Bảng kết thúc, sẽ mời mọi người đến Thiên Đình chúc mừng.

Chúc mừng, thực ra cũng là tuyên bố vị trí của Lục Ngự Đại Đế và Ngũ Phương Thiên Lão.

Sau một hồi tranh cãi kịch liệt, Ngọc Đế cuối cùng cũng xác định một thời gian.

Sau đó, Ngọc Đế sai Thái Bạch Kim Tinh mang thiệp, mời chư vị Thánh nhân và đệ tử môn hạ Thánh nhân đến Thiên Đình chúc mừng.

Không lâu sau đó, Khương Tử Nha bắt đầu phong thần.

Cũng kỳ lạ, thực ra Khương Tử Nha có vai trò rất lớn trong việc phong thần, nhưng đến lúc phong thần, thực ra Khương Tử Nha không có địa vị, thậm chí không có một vị trí thần tiên nào, có chút tàn nhẫn.

Người lên Phong Thần Bảng có hai loại, một là chết rồi phong thần, loại phong thần này thực ra có chút uất ức, bởi vì sẽ chịu sự quản chế của Thiên Đình, có thể chỉ cần Thiên Đình muốn chết, thì sẽ chết, sinh mạng hoàn toàn bị Thiên Đình khống chế.

Có một loại không chết mà phong thần, loại người này tự nhiên rất tốt, tuy nhậm chức ở Thiên Đình, hưởng thụ các loại đãi ngộ của Thiên Đình, nhưng lại không bị Thiên Đình khống chế.

Sau khi Phong Thần Bảng kết thúc, chư thần về vị.

Vài ngày sau, Thiên Đình cử hành Hạo Nhiên Thịnh Yến.

Chương 428

Một buổi yến hội, cũng là để tuyên bố với Hồng Hoang rằng sau này Thiên Đình sẽ là chủ tể của Hồng Hoang.

Ngọc Đế đã mời tất cả Thánh nhân, nhưng các Thánh nhân chưa chắc đã nể mặt đến Thiên Đình tham gia thịnh yến.

Thông Thiên sau khi nhận lời mời, tuy chưa quyết định có đi hay không, nhưng không vì điều gì khác, vì muốn nâng đỡ cho các đệ tử Tiệt Giáo, cũng phải đi xem một chút.

Theo những gì Thông Thiên biết, trong Lục Ngự Đại Đế cũng nên có một vị [đệ tử Tiệt Giáo].

Tuy vị trí đó đối với y không quan trọng, nhưng Thông Thiên vẫn quyết định phải đi.

Huống hồ, ban đầu trong Phong Thần đại chiến, tuy trước đó Ngọc Đế đã ngăn cản Nữ Oa nương nương, nhưng sau đó người ta cũng giúp đỡ, cũng nên nể mặt người ta một chút.

Dù sao người ta cũng là Ngọc Đế, sau này cũng là người thống trị Hồng Hoang.

Đắc tội một người như vậy, tuyệt đối không phải lựa chọn sáng suốt.

Đương nhiên, Thông Thiên vì cũng có việc cần thương lượng với Ngọc Đế, nên cũng không thể không đi.

Mà, Thông Thiên hiện tại lại hiếu kỳ, mấy vị Thánh nhân kia có đi hay không đây?

Theo lẽ thường trước đây, mấy vị Thánh nhân kia hẳn sẽ không đi, nhưng hiện tại có một vấn đề là Phong Thần đại chiến thực ra đã thay

đổi cục diện, vậy thì suy nghĩ của Thánh nhân có lẽ cũng sẽ thay đổi, nên chưa chắc đã không đến Thiên Đình xem sao.

Ngoài Thánh nhân ra, đệ tử Thánh nhân tự nhiên cũng nhận lời mời.

Mà, người nhận lời mời không ít, ví dụ như các đệ tử thân truyền dưới trướng Thông Thiên đều đã nhận lời mời, thậm chí bao gồm cả Thập Nhị Hộ Pháp khá thần bí.

Đương nhiên, vì Tiệt Giáo thực lực hùng mạnh, các đệ tử Đại La Kim Tiên khá nhiều, nên chỉ cần là đệ tử Tiệt Giáo có chút danh tiếng, cơ bản đều đã nhận được lời mời.

Bên Xiển Giáo, Thất Đại Kim Tiên cũng đã nhận lời mời, thế giới Tây Phương cũng không ít người đã nhận lời mời.

Khi Thông Thiên đang nghiên cứu trận pháp, Quảng Hàn tiên tử và các đệ tử đột nhiên cầu kiến.

Thông Thiên sau khi cho phép mọi người vào, nhìn mọi người một lượt, khẽ mỉm cười: "Gặp ta, là vì chuyện đi Thiên Đình sao?" Mọi người gật đầu, Đa Bảo đạo nhân dẫn đầu mở lời nói: "Sư tôn, chúng đệ tử vì chuyện này, không biết Sư tôn có gì dặn dò?" Thông Thiên trầm tư, trước tiên nhìn mọi người một lượt.

Trong số các đệ tử, thực ra đa số đi Thiên Đình chỉ để tham gia yến hội, cơ bản sẽ không có chức vị ở Thiên Đình, nhưng cũng có vài người sẽ có chức vị.

Thế rồi, Thông Thiên nhàn nhạt nói: "Nếu có thể đi thì cứ đi.

Đến đó ăn chút đồ cũng tốt, nghe nói Bàn Đào ở Thiên Đình không tệ.

Nếu không ăn, cũng có thể mang về cho đệ tử dùng, đối với đệ tử cũng có chút ích lợi." Nghe Thông Thiên nói, các đệ tử đều [ngạc

nhiên], lúc nào mà Sư tôn lại phải so đo chi li như vậy, Tiệt Giáo thiếu thốn gì sao?

Lý do Sư tôn bảo đi Thiên Đình, lại là để đi "lấy đồ".

Nghe có chút buồn cười.

Mọi người đều hiểu ý Thông Thiên, nhao nhao gật đầu, tỏ ý sẽ đi Thiên Đình.

Vào lúc này, Quảng Hàn Tiên Tử nói: "Thông Thiên Sư Bá, con cũng muốn đi xem, không biết có thể dẫn con theo cùng không?" Thông Thiên hơi kinh ngạc nhìn bốn cô gái một cái, hiếu kỳ hỏi: "Thiên Đình không có mời các ngươi sao?

Không nên như vậy chứ." Cửu Thiên Huyền Nữ có chút ngượng ngùng nói: "Thông Thiên Sư Bá, mấy chúng con thường niên cư trú trong Nữ Oa Cung, ít khi lộ diện, có lẽ Thiên Đình không biết có mấy chúng con." Thông Thiên gật đầu, cười nói: "Được thôi, đến lúc đó theo ta cùng đi, cũng tốt để mọi người nhận ra." Mấy cô gái nghe Thông Thiên đồng ý dẫn đi, tức thì vui mừng khôn xiết.

Hai ngày sau, Thông Thiên dẫn theo mấy chục đệ tử, hùng hổ kéo đến Thiên Đình.

Lúc này, Thiên Đình đã đông người.

Khi Thông Thiên dẫn theo đệ tử đến, mọi người đều đứng dậy, đối với đệ tử Tiệt Giáo, ai nấy đều vô cùng tôn kính, ai bảo người ta thực lực mạnh đây.

Giữa bao nhiêu thần tiên, đa phần đều là đệ tử Tiệt Giáo.

Các đệ tử nhao nhao hướng Thông Thiên hành lễ, có người gọi Thông Thiên là Sư tôn, có người gọi Thông Thiên là Sư tổ, tóm lại là đủ các cách gọi.

Hiện tại Tiệt Giáo, đệ tử có bối phận thấp nhất đã là thế hệ thứ tư.

Chương 429

Ngọc Đế cũng tự mình ra đón, đối với Thông Thiên vô cùng khách khí.

"Thông Thiên Giáo Chủ mời ngồi, cảm tạ ngài đã quang lâm." Ngọc Đế cười chỉ vào vị trí gần nhất, ý bảo Thông Thiên ngồi xuống.

Thông Thiên một chút cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống.

Xung quanh Thông Thiên có năm chỗ ngồi, xem ra là chuẩn bị cho mấy vị Thánh nhân khác.

Chỉ là, hiện tại mấy chỗ ngồi đó trống không, ngoài Thông Thiên ra, mấy vị Thánh nhân khác đều chưa đến.

Sau một lúc, Lão Tử dẫn theo đệ tử duy nhất là Huyền Đô đến.

Sau khi mọi người khách khí một phen, Ngọc Đế để Lão Tử ngồi bên cạnh Thông Thiên.

Thông Thiên chỉ hàn huyên đơn giản vài câu với Lão Tử, sau đó không nói chuyện với Lão Tử nữa.

Tuy giữa y và Lão Tử không có mâu thuẫn quá lớn, nhưng trong lòng Thông Thiên có chút tức giận vì Lão Tử đã giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vốn dĩ theo ước định trước đây, Lão Tử cũng nên giúp đỡ [Thông Thiên], không giúp cũng không nên giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng Lão Tử lại giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vì vậy, Thông Thiên cũng không tỏ vẻ gì tốt đối với Lão Tử.

Vốn dĩ, Lão Tử muốn nhân cơ hội này nói vài câu với Thông Thiên để hòa hoãn mối quan hệ, nhưng sau vài câu Thông Thiên đã không

đáp lời, cũng không nói gì nữa.

Chờ đợi một lúc lâu sau đó, mấy vị Thánh nhân khác đều không đến, khiến sắc mặt Ngọc Đế có chút khó coi.

Hiện tại ít nhiều gì ngài cũng là Thiên Đình chi chủ, chưởng quản Hồng Hoang, nhưng mấy vị Thánh nhân kia lại không nể mặt, cư nhiên chỉ có hai người đến.

Ngọc Đế nhìn Thông Thiên và Lão Tử đang ngồi bên dưới, cố làm ra vẻ trầm ổn nói: "Thông Thiên Thánh nhân, mấy vị Thánh nhân kia ngài xem liệu có đến không?" Thông Thiên lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Không biết.

Ta và họ không thân thiết, ngài chi bằng hỏi Sư huynh của ta." Ngọc Đế nhìn về phía Lão Tử, dường như đang hỏi.

Lão Tử hơi có chút bối rối, bất đắc dĩ nói: "Cái này... ta cũng không biết, có lẽ có việc nên không thể đến." Ngọc Đế gật đầu, dường như có chút không kiên nhẫn.

Dù sao cũng đã nể mặt mấy vị Thánh nhân kia, giờ đã không nể mặt ngài, vậy cũng không cần đợi nữa.

Người khiến Ngọc Đế tức giận nhất là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong lòng [Ngọc Đế nghĩ]: Nguyên Thủy Thiên Tôn không đến thì thôi, đệ tử của y cũng không đến ư, đúng là quá không coi Thiên Đình ta ra gì!

Vào lúc Ngọc Đế chuẩn bị tuyên bố một số việc, đột nhiên có người từ bên ngoài đi vào.

Người dẫn đầu chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đầy uy nghiêm, biểu tình nghiêm túc, phía sau là Thất Vị Kim Tiên.

“Xin lỗi, hôm nay dậy hơi muộn, nên đến muộn một chút.

Mong Ngọc Đế đừng trách tội.” Nguyên Thủy Thiên Tôn miệng nói vậy, rồi ngồi xuống bên cạnh Lão Tử, đệ tử phía sau cũng tìm mấy chỗ ngồi gần đó, một chút cũng không coi Ngọc Đế ra gì.

Ngọc Đế khẽ nhíu mày, nhưng không nói gì.

Vốn dĩ Ngọc Đế không muốn đợi nữa, nhưng hiện tại nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đến, trong lòng [nghĩ] có lẽ mấy vị Thánh nhân khác cũng sẽ đến, nên định đợi thêm.

Không lâu sau đó, người từ Nữ Oa Cung đột nhiên đến.

Mà, Nữ Oa nương nương không đến, mà là một tiểu đạo đồng.

Sau khi tiểu đạo đồng đến, cáo Ngọc Đế rằng Nữ Oa nương nương vì có việc khác, không thể tự mình đến, nên đặc biệt sai hắn đến thông báo một tiếng, đồng thời tặng Ngọc Đế một món lễ vật nhỏ.

Món lễ vật Nữ Oa nương nương tặng là một thanh kiếm, thanh kiếm này rất lợi hại, tên là Trảm Thần Kiếm.

Chương 430

Thanh kiếm này chuyên dùng để chém giết những thần tiên tác ác đa đoan.

Nữ Oa nương nương không đến, Ngọc Đế không tức giận.

Suy cho cùng Nữ Oa nương nương vốn không tham gia những việc này, nên người ta không đến cũng là lẽ đương nhiên.

Thân phận Nữ Oa nương nương cao quý, không chỉ là người của Yêu tộc, mà còn là Thánh Mẫu Nhân tộc, không đến cũng có tình có lý.

Người ta tuy không đến, nhưng cũng sai người đến báo, lại tặng một phần lễ vật tỏ ý xin lỗi.

Một Thánh nhân làm như vậy đã là không tệ rồi.

Tổng cộng còn mạnh hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đến, nhưng trong mắt Ngọc Đế, đến chi bằng đừng đến.

Trước khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đến, trong cung điện là tiếng cười nói vui vẻ, không khí náo nhiệt.

Nhưng từ khi Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt nặng mày nhẹ xuất hiện, trong cung điện hiển nhiên trở nên lạnh lẽo.

Không lâu sau đó, hai vị Thánh nhân của Tây Phương thế giới và một số đệ tử cuối cùng cũng đến.

Như vậy, về cơ bản mọi người đều đã có mặt đông đủ.

Ngọc Đế nhìn mọi người vài lần, lập tức cất tiếng nói: "Hiện tại Thiên Đình còn trống vị trí Lục Ngự Đại Đế, nay ta tuyên bố nhân tuyển của Lục Ngự Đại Đế.

Trung Ương Đại Đế là Tây Vương Mẫu.

Tử Vi Đại Đế là Nữ Oa nương nương.

Trường Sinh Đại Đế là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tây Phương Thái Cực Thiên Hoàng Đại Đế là Thông Thiên Thánh nhân." Sau khi nghe [vị trí] Thái Cực Thiên Hoàng Đại Đế thuộc về Thông Thiên, biểu tình mọi người hơi sững sờ.

Bởi vì vị trí Lục Ngự Đại Đế này kỳ thực không có quá nhiều thực quyền, chẳng qua chỉ là một danh xưng mà thôi.

Tuy địa vị cao, nhưng ở Thiên Đình cũng chỉ là một cái tên, không có thực quyền.

Mà, Thái Cực Thiên Hoàng Đại Đế lại là một vị Đại Đế có quyền lợi rất lớn.

Ngọc Đế lại giao một vị trí như vậy cho Thông Thiên, khiến mọi người kinh ngạc.

Mà, Thông Thiên ngược lại không chút kinh ngạc, từ sớm đã biết rồi.

Tây Phương Thái Cực Thiên Hoàng Đại Đế chưởng quản Bát Đại Nguyên Soái và Ngũ Cực Chiến Thần.

Những người này đều là nhân vật lợi hại.

Đương nhiên hiện tại Bát Đại Nguyên Soái và Ngũ Cực Chiến Thần, cũng như các thần tiên đều là người của Tiệt Giáo, nên việc giao chức vị Tây Phương Thái Cực Thiên Hoàng Đại Đế cho Thông Thiên cũng hợp tình hợp lý.

Bởi vì ngoài Thông Thiên có thể quản giáo các đệ tử Tiệt Giáo ra, những người khác dường như cũng không có bản lĩnh quản lý đệ tử Tiệt Giáo, chỉ có Thông Thiên mới có thể.

Ngọc Đế làm như vậy, thực ra cũng có sự cân nhắc.

Bởi vì đệ tử Tiệt Giáo nhậm chức ở Thiên Đình quá nhiều, Ngọc Đế cũng biết khó kiểm soát những người đó, nên chi bằng làm một việc thuận nước đẩy thuyền, giao vị trí Tây Phương Thái Cực Thiên Hoàng Đại Đế cho Thông Thiên, để y quản lý những người đó, tránh phiền phức.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Ngọc Đế một cái, trong lòng có chút bất mãn.

Một trong những vị trí quan trọng nhất của Lục Ngự Đại Đế lại giao cho Thông Thiên, không biết Ngọc Đế nghĩ gì, không sợ Thông Thiên sẽ tước bỏ quyền lực của vị trí Ngọc Đế sao?

Ngọc Đế này, lẽ nào một chút cũng không lo lắng, Thiên Đình có nhiều người Tiệt Giáo như vậy, không phải là mối đe dọa sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút nghi vấn, trừng mắt nhìn Ngọc Đế một cái, trong lòng cảm thấy Ngọc Đế có lẽ cũng có sự lo lắng, chỉ là hiện tại không có cách nào mà thôi.

Chương 431

Thế rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên nói: "Ngọc Đế, ta cảm thấy việc để Thông Thiên sư đệ làm Thái Cực Thiên Hoàng Đại Đế không thỏa đáng.

Đệ tử Tiệt Giáo của Thông Thiên sư đệ đông đảo, nếu còn để y quản lý việc Thiên Đình, ta e rằng y sẽ không xuể.

Theo ta, chi bằng đổi một người khác sẽ thỏa đáng hơn, ngài thấy sao?" Nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía mấy vị Thánh nhân khác, hy vọng nhận được sự giúp đỡ của họ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn dĩ nghĩ rằng, hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hẳn sẽ giúp đỡ, ít nhất cũng đứng cùng một phe, nên hai người họ tự nhiên sẽ giúp đỡ.

Còn về vị đại sư huynh kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút không rõ cách nghĩ của y.

Hiện tại Phong Thần đại chiến đã kết thúc, vị sư huynh này có giúp đỡ hay không, thì khó nói.

Điều khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng tức giận là, sau khi y nói xong những lời đó, mấy vị Thánh nhân kia cư nhiên không một ai lên tiếng bày tỏ thái độ, không bày tỏ thái độ tức là không ủng hộ.

Ngọc Đế cũng có chút kinh ngạc với phản ứng của mấy vị Thánh nhân, thực ra không chỉ Ngọc Đế, những người khác cũng đều có chút kinh ngạc.

Bởi vì mọi người đều biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn và hai vị Thánh nhân của Tây Phương thế giới lẽ ra phải cùng một phe, giữa họ lẽ ra phải cùng chung kẻ thù, nhưng hiện tại mối quan hệ này dường

như đã xảy ra biến hóa.

Mà, sau khi mọi người cẩn thận suy nghĩ một phen, cũng đã hiểu được nguyên do trong đó.

Trước đây, trước kia trong Phong Thần đại chiến, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới liên hợp với hai vị Thánh nhân của Tây Phương thế giới, nhưng hiện tại thì không giống nữa.

Hiện tại Phong Thần đại chiến đã kết thúc, sức mạnh của Tiệt Giáo cũng khiến người ta kiêng dè, nên việc hai vị Thánh nhân Tây Phương thế giới không giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực ra cũng có thể lý giải được.

Sau một lúc, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy không ai nói gì, đành tiếp tục nói: "Mấy vị đều không nói gì, là ngầm chấp nhận lời của ta rồi sao?" Lão Tử và mấy vị Thánh nhân khác đồng thời nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái.

Thật không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn cư nhiên lại vô sỉ như vậy, gọi việc không nói là ngầm đồng ý lời của y sao?

Lẽ nào không biết, không nói, là không quản chuyện đó sao?

Nhưng, hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói như vậy, không thể không bày tỏ thái độ.

Lão Tử vì trước đây vẫn luôn cảm thấy có lỗi với tiểu sư đệ này, nên hiện tại không ngại giúp đỡ vài câu, cũng không phải là giúp đỡ [Nguyên Thủy], bởi vì [vị trí] đó trao cho Thông Thiên, kỳ thực vị trí đó vẫn thuộc về Thông Thiên.

Bởi vì quyền lợi của Tây Phương Thái Cực Thiên Hoàng Đại Đế, và những thuộc hạ y kiểm soát đều là người Tiệt Giáo.

Cho dù Thông Thiên không ngồi ở vị trí đó, những người Tiệt Giáo này cũng sẽ nghe theo mệnh lệnh của y, nên vị trí này đối với

Thông Thiên, không quan trọng.

Lão Tử trầm tư một lát, nhàn nhạt cười nói: "Ta cảm thấy, để Thông Thiên sư đệ làm Thái Cực Thiên Hoàng Đại Đế là rất thích hợp, không có nhân tuyển nào thích hợp hơn y nữa." Lời của Lão Tử vừa dứt, Tiếp Dẫn liền nói theo: "Ta cũng cảm thấy vị trí này thích hợp với Thông Thiên Giáo Chủ." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn là một thể, Tiếp Dẫn đã bày tỏ thái độ, vậy tự nhiên cũng đã thể hiện thái độ của Chuẩn Đề.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn mấy người một cái, hừ lạnh một tiếng không nói gì nữa.

Kỳ thực, Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại cảm thấy một loại cảm giác cô độc khó chống đỡ.

Lão Tử dường như không muốn đứng về phía y nữa, đương nhiên cũng không đứng về phía Thông Thiên.

Hai vị Thánh nhân của Tây Phương thế giới, giờ phút này dường như cũng bắt đầu cố ý xa lánh, thậm chí còn đối đầu với y.

Sự thay đổi của hai người Tây Phương thế giới, Nguyên Thủy Thiên Tôn kỳ thực cũng đã đoán được một số nguyên nhân.

Bởi vì trong Phong Thần đại chiến, một số đệ tử của y đã bị người của Tây Phương thế giới độ hóa, dẫn đến giữa họ phát sinh một loại quan hệ lợi hại.

Phong Thần đại chiến đã kết thúc.

"Không đến mức tệ như vậy chứ?" Một tình huống đột nhiên lại xuất hiện, trong lòng Thông Thiên có một cảm giác vô lực.

"Cái quỷ gì vậy!" Đúng là một tai nạn, Thông Thiên không kìm được chửi thề, tình huống như vậy khiến người ta phát điên.

Lực hút của xoáy nước càng mạnh, hoàn toàn bao phủ Thông Thiên.

Bất hạnh thay, vào khoảnh khắc đó, mệnh lệnh của Thánh Linh, lại tụ tập tất cả ánh sáng lại một chỗ, khôi phục lại trạng thái bình thường ban đầu.

“Không cho ta sao?” Không có ánh sáng, mệnh lệnh của Thánh Linh không thể cố định nữa.

Chương 432

Thông Thiên nắm lấy mệnh lệnh của Thánh Linh, bị xoáy nước kia khuấy động.

Tốc độ chấn động cực kỳ nhanh, Thông Thiên cảm thấy đầu váng mắt hoa, môi trường xung quanh tối đen, chỉ có thể bản năng dùng linh hồn bao bọc lấy mình.

Ta không biết đã mất bao lâu trong môi trường như vậy, Thông Thiên đã hôn mê.

"Tí tách!" Tiếng nước nhỏ giọt không ngừng vang vọng bên tai.

Thông Thiên, không ai biết đã hôn mê bao lâu, mở mắt ra.

"Đây là đâu?" Trước mặt có một mảng mơ hồ.

Khi Thông Thiên có thể nhìn rõ môi trường xung quanh, y nhanh chóng đứng dậy, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Trông giống một con sông đen khô cạn, nhũ đá treo lủng lẳng trên đỉnh hang động, nước nhỏ giọt xuống.

"Ta vì sao lại ở đây?" Thông Thiên kinh ngạc.

Nếu không nhầm thì [ta] đã bị xoáy nước hút vào, và tỉnh dậy ở cái nơi quỷ quái này.

Bản năng cảnh giác nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có nguy hiểm, Thông Thiên an tâm xuống.

Sau hai lần hít thở sâu, Thông Thiên kiểm tra cơ thể mình, phát hiện không có bất kỳ tổn thương nào, nhưng sức mạnh linh hồn mà linh hồn động vật chứa đựng đã bị tiêu hao.

Trong một môi trường xa lạ, y thường cảnh giác, quỳ xuống đất,

chú ngữ ma pháp bắt đầu vận hành thần bí, hấp thu sức mạnh của linh hồn.

"Dòng sông đen khô cạn này, chứa đựng sức mạnh mạnh hơn thế giới bên ngoài." Thông Thiên nhanh chóng hấp thu, sức mạnh linh hồn ngưng tụ thành một lớp sương mỏng xung quanh cơ thể y.

Thông Thiên luyện tập ở đây chỉ mất một giờ, ngắn hơn 1/3 so với thế giới bên ngoài.

Khi linh hồn của dã thú đạt đến cực hạn, y cắt đứt công thức ma pháp, [sức mạnh] như thủy triều mà phân tán đi.

Cùng với không khí vẩn đục, Thông Thiên đứng dậy, cảm giác linh hồn dật ra từ linh hồn động vật.

Y kinh ngạc nói: "Linh hồn ở đây gấp đôi thế giới bên ngoài, nếu luyện tập ở đây, nhất định sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi." Nhưng, Thông Thiên hiện tại đang ở cảnh giới thực tiễn, đã đạt đến bình cảnh, tu luyện cơ bản không thể tăng tiến, trừ phi nhanh chóng đề thăng tinh thần.

"Phải nhanh chóng tìm lối ra, rời khỏi nơi quỷ quái này, đến Đông Phương Tuyết Nguyên, tìm Tuyết Cảnh Linh Thạch." Sắc mặt Thông Thiên trở nên kiên định.

"Dao động năng lượng thuần túy biết bao." Đột nhiên, linh ý thức nhạy bén của Thông Thiên cảm nhận được những dao động kỳ lạ, dao động năng lượng từ đỉnh đầu.

Thông Thiên ngẩng đầu nhìn, phát hiện nguồn gốc của dao động trông giống như một khối nhũ đá.

Tổng hợp lại, Thông Thiên phát hiện linh hồn ở đây sở dĩ lại tràn ngập như vậy, đều bị những khối nhũ đá này hấp dẫn.

"Đây là thứ gì?" Thông Thiên mặt lộ vẻ kinh ngạc, sau đó cẩn thận

cảm nhận những khối nhũ đá này hấp thu sức mạnh thiên địa, còn có thể rõ ràng nhìn thấy một hồ năng lượng đang luân chuyển.

Một phát hiện khiến Thông Thiên cực kỳ kinh ngạc, loại đá có thể hấp thu sức mạnh thiên địa, hiện tại chỉ có Linh Hồn Thạch, đây là lần đầu tiên y thấy loại đá như vậy.

"Một khối đá thuộc linh sao?" Sau khi kiểm tra cẩn thận, sắc mặt Thông Thiên dần dần bị kinh hỉ thay thế.

Những khối đá có thể hấp thu linh hồn không hề đơn giản.

Những khối nhũ đá màu bạc trắng tỏa ra dao động kỳ lạ, linh hồn giữa thiên địa từ bốn phương tám hướng bị hấp thụ vào, có thể thấy từng luồng năng lượng đang lưu chuyển.

Thông Thiên chưa từng thấy sự việc như vậy, nhưng lại có một cảm giác quen thuộc, nhưng không thể nói rõ là gì.

Sau một hồi cố gắng suy nghĩ, trên mặt Thông Thiên lộ ra biểu tình kinh ngạc: "Chẳng lẽ là Ngọc Thiềm Thừ Thạch trong Quái Thạch Thư?" Lục Khải là một người xa lạ viết trên Đại Lục Long Khởi Nguyên.

Trên đó ghi chép các loại linh thạch, được những người hành nghề trên Đại Lục Long Khởi Nguyên tôn kính.

Trần gia có một quyển sách, Thông Thiên đã đọc ngay từ đầu.

Trong những ghi chép khắc đá kỳ lạ đó, Thông Thiên đã đọc về loại đá tinh thần này, vì nó trông giống nhũ đá, ký ức của Thông Thiên quả thực càng rõ ràng hơn.

Chương 433

Bởi vì những thứ này đã đọc từ mấy năm trước, Thông Thiên đã mất một lúc lâu để hồi tưởng.

Nhưng nếu Thông Thiên nhớ không lầm, theo ghi chép trên đó, khi Ngọc Thiềm Thừ Tinh Thần Thạch hình thành, vẻ ngoài giống con cóc, thân thể màu bích ngọc, có thể hô hấp như sinh vật sống, khí phun ra là sức mạnh linh hồn cực kỳ tinh khiết.

Những khối linh thạch này chỉ là phôi thai thô ráp.

Thông Thiên sau một hồi khảo sát, phát hiện linh hồn đá trong linh thạch đã bị hấp thụ hoàn toàn.

“Chuyện gì vậy?

Khối Ngọc Thiềm Thừ Thạch chưa thành hình đó biến mất rồi.” Trên mặt Thông Thiên lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Linh thạch trời sinh đã có năng lượng thiên địa, giống như sinh vật, có linh hồn đặc biệt.

Đá không có linh hồn chỉ có thể coi là đá thông thường.

Khối Ngọc Thiềm Thừ Tinh Thần Thạch chưa thành hình này không có linh hồn, căn bản không thể hình thành.

“Ta thật sự vui vẻ một cách vô cớ.

Ta cứ nghĩ mình đã tìm được một món hời lớn.” Thông Thiên lắc đầu.

Theo ghi chép trong Quái Thạch Ký Tái, nếu ngọc thạch có thể hình thành Trảo Thiềm Tinh Thần Thạch, nó có thể không ngừng hấp thu và tích trữ linh hồn thiên địa.

Khi linh hồn được hấp thu, sẽ tiếp tục được tinh luyện trong ngọc khí, trở nên vô cùng thuần khiết.

Thần kỳ hơn nữa, tu hành giả có thể trực tiếp hấp thu tinh thần trong Ngọc Thiềm Thừ Tinh Thần Thạch, tiết kiệm thời gian tu luyện.

Đây là bảo tàng khó tìm nhất trên thế giới.

"Không, theo ghi chép trên đó, trong nhiều phôi thai Trảo Thiềm chỉ có một cái có thể hình thành.

Sau khi hình thành, nó sẽ hấp thu linh hồn của các Trảo Thiềm Tinh Thần Thạch chưa thành hình khác, để tăng cường sức mạnh của mình." Đột nhiên, Thông Thiên dường như hiểu ra, sắc mặt y lộ ra một vẻ kỳ lạ.

"Trong những phôi thai thô ráp này có một cái sai." Thông Thiên bắt đầu hành động, tìm kiếm Ngọc Thiềm Thừ Tinh Thần Thạch, quả nhiên phát hiện trong đó có một cái hố sâu.

Nhìn từ dấu vết trên đó, hẳn là có một khối Ngọc Thiềm Thừ Thạch.

Điều khiến Thông Thiên càng hưng phấn hơn là trong cái hố đó cũng có dao động năng lượng mạnh mẽ.

"Loại dao động này vốn nên là do Ngọc Thiềm Thừ Thạch để lại.

Ta không biết đã qua bao lâu rồi, nhưng dao động vẫn còn rất mạnh." Thông Thiên hơi kinh ngạc.

Xác định rằng ở đây có một khối Ngọc Thiềm Thừ Thạch.

Ngọc Thiềm Thừ Thạch hình thành ít nhất cần một nghìn năm, thậm chí một vạn năm.

Đây là một bảo vật có thể tăng tốc độ tu hành của người luyện tập, không thể dễ dàng từ bỏ.

Thông Thiên có chút hưng phấn.

Ngọc thạch là một loại tinh thần thạch quý giá, sau khi tạo hình sẽ có trí tuệ tinh thần.

Trước khi bị thuần phục, nó sẽ di chuyển như một sinh vật sống, tìm kiếm một nơi an toàn.

"Nếu không nhầm, ghi chép trên đó có nói, Ngọc Thiềm Thừ Tinh Thần Thạch sẽ không rời quá xa khỏi nơi hình thành, hẳn là ở trong dòng sông đen khô cạn này." Nhìn quanh bốn phía, Thông Thiên không tìm thấy, nhưng trên mặt không hề thất vọng.

"Nếu đã an toàn, nhất định có cách đi đến phía trước nhất." Thông Thiên hít sâu một hơi.

Tuy không biết [mình] đang ở đâu, nhưng đã là một dòng sông đen tối, khẳng định sẽ có một lối ra.

"Ta không biết bảo tàng hay tai nạn." Thông Thiên nắm chặt Thánh Linh Mệnh Lệnh trong tay, lắc đầu, rồi cất nó vào kho chứa đồ.

Chương 434

Hiện tại nơi Thông Thiên đang ở là đầu nguồn của dòng sông đen khô cạn, phía trước chỉ có một con đường có thể đi được.

Dựa theo phân bố chính của dòng sông đen, phía trước hẳn là có một lối ra.

Cân nhắc một chút, Thông Thiên bước tới, một mặt phóng thích linh hồn đi thăm dò, một mặt tìm kiếm Ngọc Thiềm Thừ Thạch.

"Ở đây có lực hút yếu ớt, linh hồn phía trước rất bình tĩnh." Sau một hồi thăm dò, Thông Thiên phát hiện một số thứ kỳ lạ.

Càng đi về phía trước, dao động linh hồn càng lớn.

"Một con cóc phỉ thúy đã thành hình sao?" Thông Thiên mặt lộ vẻ nghi ngờ, vừa hít vừa tiếp tục đi về phía trước.

Ngọc Trảo Thiềm Linh Thạch có trí tuệ tinh thần, nếu cảm nhận được nguy hiểm, sẽ bỏ chạy như linh thú trong thế giới ma thú.

Thông Thiên không dám có chút sơ suất nào.

Khi y tiếp tục đi một đoạn đường, đột nhiên một chùm lam quang yếu ớt xuất hiện trước mặt y.

Thông Thiên tập trung tinh thần nhìn, phát hiện một con cóc lớn màu xanh đang há miệng, ngồi trên một tảng đá lớn.

Màu xanh, phát ra ánh sáng xanh, há miệng phát ra lực hút mạnh mẽ, linh hồn xung quanh đều bị nó hấp dẫn, đều bị nó hấp thu.

"Đó là Ngọc Thiềm Thừ Thạch đã thành hình sao?" Thông Thiên mở to mắt.

Trông không giống một tảng đá, mà giống một con cóc, phóng đại

lên mấy chục lần.

Y không chậm trễ.

Thông Thiên nhanh chóng nấp sau một tảng đá, cẩn thận quan sát Ngọc Thiềm Thừ Thạch, phát hiện nó có thể hô hấp như một sinh vật, nhưng chỉ hấp thu sức mạnh linh hồn, những thứ nó phát ra chỉ là một số tạp chất.

"Để có thể nuốt và tinh luyện linh hồn, không nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là Ngọc Thiềm Thừ Tinh Thần Chi Thạch." Cẩn thận so sánh với ghi chép trong sách đá, Thông Thiên có thể hoàn toàn xác nhận.

"Ngọc Thiềm Thừ Tinh Thần Thạch có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện, ngay cả những người mạnh mẽ đến mức nào cũng sẽ phải động lòng, nhất định phải có được." Vốn dĩ bị xoáy nước hút vào, lại gặp được bảo tàng như vậy, mắt Thông Thiên nhìn Ngọc Thiềm Thừ Linh Thạch lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Nhưng muốn thuần phục Ngọc Thiềm Thừ Tinh Thần Thạch không thể chậm trễ.

Thông Thiên cẩn thận, di chuyển vị trí, chuẩn bị phát động công kích từ phía sau Ngọc Thiềm Thừ Tinh Thần Thạch.

"Muốn thuần phục Ngọc Thiềm Thừ, trước tiên phải đánh bại nó." Thông Thiên đi đến một chỗ xa phía sau Ngọc Thiềm Thừ Linh Thạch, vẻ mặt nghiêm nghị.

Tuy ta không biết nó mạnh đến mức nào, nhưng tinh thần ẩn chứa năng lượng thiên địa không hề đơn giản.

Thông Thiên hít sâu một hơi, nén tinh thần lại, bắt đầu tiếp cận Ngọc Thiềm Thừ Linh Thạch.

Thận trọng, sợ động.

Quạc quạc quạc quạc.

Tuy cẩn thận, nhưng Thông Thiên hiển nhiên đã đánh giá thấp khả năng cảm nhận của tinh thần thạch.

Khi còn cách Ngọc Thiềm Thừ Linh Thạch khoảng 10 mét, nó dường như cảm nhận được nguy hiểm, liền quay người, nhìn về phía y.

Khi Phỉ Thúy Thiềm Thừ Linh Thạch thấy có người đến gần, cặp mắt lớn giả vờ chớp lóe, dường như đang cảnh cáo.

Trước khi tiếp cận, Thông Thiên lén lút lắc đầu, nhưng mũi tên đã lên cung, không thể không bắn.

Linh hồn của y như một quái vật lao ra, nhanh chóng quấn lấy cánh tay, đồng thời lại tấn công Ngọc Thiềm Thừ Thạch.

"Quạc quạc!" Ngọc Thiềm Thừ Linh Thạch cảm nhận được nguy hiểm, há to miệng, phun ra sức mạnh linh hồn phong phú, hình thành một tầng bảo hộ mạnh mẽ, bảo vệ nó.

"Phá cho ta!" Mắt Thông Thiên khẽ liếc, y nắm chặt nắm đấm, dùng sức mạnh nghìn quân mãnh liệt tấn công, giáng đòn nặng nề lên lớp phòng hộ.

Tiếng "Phanh" vang lên.

Chương 435

Đòn tấn công của Thông Thiên không phá vỡ được tấm khiên.

Chỉ có một chút chấn động nhẹ.

"Tấm khiên kiên cố biết bao." Trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, Thông Thiên lại nắm chặt hai nắm đấm, dùng sức mạnh tấn công ra, giáng đòn nặng nề lên tầng bảo hộ, chỉ có thể đánh trúng một vết nứt ở trên đó.

"Quạc quạc!" Một âm thanh kỳ lạ từ trong bụng Ngọc Thiềm Thừ phát ra, sau đó mấy luồng sức mạnh linh hồn từ miệng lao ra, đan xen vào nhau, thúc giục con cóc khổng lồ, nó há to miệng, nuốt chửng Thông Thiên.

Kiểu tấn công như vậy nằm ngoài dự đoán, Thông Thiên cảm thấy cơ thể bị chèn ép, nên cảm thấy không thoải mái.

"Hỏng bét!" Mắt hơi nheo lại, lộ vẻ hung mãnh, Thông Thiên quát lên một tiếng, sau đó sức mạnh linh hồn điên cuồng vận chuyển, lòng bàn tay y xoay tròn, một luồng năng lượng ngưng tụ giữa lòng bàn tay, nhanh chóng mãnh liệt tấn công về phía trước.

Tiếng "Phanh" phát ra một âm thanh trầm đục, con cóc do sức mạnh tâm linh ngưng tụ đã bị Thông Thiên đánh tan.

Không ngừng hành động, Thông Thiên nhanh chóng triệu hoán Thiên Không Lưu Tinh Trầm Trọng Kiếm, sau đó nhanh chóng xoay tròn tấn công mạnh vào tấm khiên mà con cóc ngưng tụ thành.

Dưới sự khống chế của Thông Thiên, trọng kiếm uy lực chuyên ngang, tấm khiên lập tức bị xé nát thành từng mảnh vụn.

"Ngũ Phẩm Trung Hồn Kỹ Xảo - Lưu Tinh Tôn Tham Yến Trảm

Thủ!" Không chút do dự, Thông Thiên điên cuồng vận chuyển linh hồn, rót vào Lưu Tinh Trầm Trọng Kiếm, tức giận quát lên chém về phía Ngọc Thiềm Thừ Tinh Thần Thạch, tạo ra âm thanh bùng nổ trong không trung.

Ngọc Thiềm Thừ phản ứng cực kỳ nhanh, đôi mắt bích ngọc lóe ra ánh sáng xanh, linh hồn như một con rồng lao ra từ cơ thể nó, hình thành một tòa liên hoa ở đỉnh, đồng thời phóng ra ánh sáng che chắn.

Thanh trọng kiếm kia oanh kích vào tòa liên hoa, lập tức vỡ vụn.

Đồng thời, Thông Thiên cảm thấy một lực xung kích ngang mạnh mẽ, đẩy y ra khỏi mấy bậc thềm.

"Ngọc Thiềm Thừ Tinh Thần Thạch đã thành hình, có thể dùng nhiều thủ đoạn công phòng như vậy." Thông Thiên đại kinh, đồng thời nắm chặt thanh Trọng Thiên Đường Chi Kiếm.

"Ta không tin, thứ này có thể ngăn cản ta." Thông Thiên bất động như núi, mỉm cười thúc giục linh hồn động vật, một luồng linh hồn ổn định chảy qua kinh lạc, như một con cự long phẫn nộ lao vào Thiên Tế Lưu Tinh Chi Kiếm.

Một trận cuồng phong gào thét, Thông Thiên cảm thấy lưng run bần bật, một tiếng vang trầm đục từ Thiên Không Lưu Tinh Trầm Trọng Kiếm ngưng tụ xuống, một luồng năng lượng mạnh mẽ ngưng tụ trong không trung.

Ngọc thạch vào lúc này cảm giác được nguy cơ, tuy có thể [phòng ngự], nhưng dù sao cũng chỉ là một bảo tàng có hình dạng, khả năng chống cự rất có hạn.

"Quạc quạc!" Hai tiếng bất an dường như từ trong bụng Ngọc Thiềm Thừ Tinh Thần Thạch phát ra, sau đó nó làm ra một hành vi khiến người ta kinh ngạc, quay người bỏ chạy, tốc độ cực kỳ nhanh.

“Có sai sót sao?” Thông Thiên hơi sững sờ, khi kịp phản ứng, y nhanh chóng giải tán năng lượng ngưng tụ trong Trầm Trọng Thiên Không Chi Kiếm, và nhanh chóng đuổi theo.

Ngọc Thiềm Thừ Linh Thạch là thứ quý giá nhất, mấy nghìn năm qua khó có thể thấy được.

Ngay cả một đứa trẻ có quyết tâm, cũng sẽ chiến đấu và tranh giành.

Thông Thiên không thể dễ dàng bỏ lỡ.

Nhanh chóng thu hồi Thiên Thượng Lưu Tinh Trọng Kiếm, Thông Thiên không ngừng đạp chân lao đi, nhưng Ngọc Thiềm Thừ Linh Thạch trốn thoát tốc độ thật sự quá nhanh, chớp mắt đã không còn thấy nữa.

“Chạy thật nhanh.” Thông Thiên nghiến chặt răng, lại điên cuồng thay đổi linh hồn của mình.

Một lúc sau, y đến cuối con sông đen khô cạn.

“Phía trước có ngõ cụt, Ngọc Thiềm Thừ Linh Thạch biến mất rồi.” Nhanh chóng dừng lại, Thông Thiên nhìn chằm chằm phía trước, những chỗ đó bị một khối đá lớn trơn nhẵn chặn lại, tựa như một ngõ cụt.

“Chuyện gì sẽ xảy ra đây?” Sắc mặt Thông Thiên hơi biến đổi, cách duy nhất, nếu hoàn toàn là ngõ cụt, thì làm sao có thể ra ngoài?

Trong hang, Thông Thiên vội vàng nhìn quanh bốn phía, nhưng không tìm thấy một con đường đen kịt nào, khiến sắc mặt y trở nên khó coi.

Nếu không tìm thấy lối ra, sẽ bị mắc kẹt ở nơi này.

“Nhất định có một con đường, sẽ không bao giờ là ngõ cụt.” Vừa

rồi Ngọc Thiềm Thừ Thạch biến mất ở đây, xoáy nước hút vào, cũng hút theo lượng lớn nước sông, hiện tại tất cả nước sông đều biến mất.

"Trên mặt đất có dấu phong ấn sao?" Thông Thiên mặt lộ vẻ kinh ngạc, cẩn thận nhìn, phát hiện có một số dấu tay do Thiên Vương để lại.

"Thần Vương mạnh mẽ cũng đã giải khai phong ấn, nhưng không thể không để lại dấu tay mờ nhạt trên đó." Thông Thiên kinh hãi, phong ấn mạnh đến mức nào, những người mạnh mẽ như vậy cũng không thể cùng lúc phá vỡ phong ấn.

Chương 436

"Để ta xem phong ấn này kiên cố đến mức nào." Mắt y hơi nheo lại, Thông Thiên nhìn xem phong ấn này kiên cố đến mức nào.

Tâm thần khẽ động, Thông Thiên không ngừng vận chuyển linh hồn, theo kinh lạc tuôn ra, nhanh chóng ngưng tụ giữa hai tay.

"Đợi chờ kỹ năng linh hồn cấp năm – Thiên Lôi Chiếm Cứ Đệ Ngũ Vị!" Linh quang màu xanh lục bay lượn, Thông Thiên giận dữ quát, hàn phong thổi qua cơ thể y, lòng bàn tay y với tiếng sấm sét và sự phẫn nộ giáng xuống phong ấn.

Tiếng "Phanh" đinh tai nhức óc vang vọng trong không gian này.

Thông Thiên cử động kịch liệt, nhưng không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Cũng vào khoảnh khắc tấn công chạm đất, phong ấn sống lại, một đạo quang mang chói mắt lóe lên, Thông Thiên giật mình nhảy lên.

"Sự chấn động mạnh mẽ biết bao." Mặt Thông Thiên biến sắc, eo y đột nhiên vặn vẹo giữa không trung, sau khi hạ xuống ổn định, dùng ánh mắt đáng sợ nhìn phong ấn.

"Ông ông!" Bị Thông Thiên tấn công, phong ấn bắt đầu rung động, ánh sáng chói mắt bắn ra, trong không khí xung quanh tràn ngập một luồng khí tức đáng sợ.

"Hống!" Một tiếng gào thét kinh người, dường như ẩn ẩn truyền ra từ trong phong ấn, cùng với tiếng tim đập, mỗi lần đập đều như một chiếc búa nặng nề gõ vào trái tim Thông Thiên, khiến y không thể hô hấp.

"Ở đó thật sự có thứ gì đó bị phong ấn sao?" Luồng khí tức kia

khiến Thông Thiên đổ mồ hôi lạnh, vì an toàn, y nhanh chóng lùi bước.

"Không!" Một tiếng nộ hống từ trong không gian gào thét, phong ấn hô hấp càng thêm đáng sợ, không gian xung quanh cũng bị vặn vẹo.

"Phanh!" Tiếng sấm ầm ầm vang lên, mỗi lần tiếng vang đều khiến mặt đất rung chuyển dữ dội, dường như có thứ gì đó đang tấn công, muốn phá vỡ phong ấn của tướng quân?

"Thật sự có những thứ này." Thông Thiên vận chuyển linh hồn tự bảo vệ, nhưng âm thanh đinh tai nhức óc vẫn khiến màng nhĩ y đau nhói.

Âm thanh va chạm càng lúc càng mạnh, nhưng những bộ xương này dường như bị một loại năng lượng nào đó hấp dẫn, đứng dậy như thể chúng còn sống.

Trên mặt đất của hố sâu, những đường nét cấm chế đan xen vào nhau, tạo thành những văn tự, ánh sáng và cấm chế khổng lồ, đồng thời hình thành một áp lực mạnh mẽ.

Những bộ xương do cái chết của ma thú để lại, những bộ xương do cái chết của nhân loại để lại, dường như đều bị một loại năng lượng nào đó ảnh hưởng, rời đi và xoay quanh cấm ngữ.

Những bộ xương lấp lánh phát sáng, không có dấu vết tạp chất, phóng ra một luồng năng lượng vô hình.

"Không!" Một âm thanh uy nghiêm vang vọng trong không trung, sau đó hàng vạn bộ xương như sao băng rơi xuống, nặng nề đánh vào phong ấn.

Khói bụi bay lên, khi khói bụi lắng xuống, hài cốt lại che phủ phong ấn, âm thanh va chạm và khí tức khủng bố biến mất, mọi thứ đều khôi phục bình thường.

“Đều biến mất rồi.” Thông Thiên thu hồi linh hồn của mình, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cảnh tượng đó thật sự khiến người ta chấn kinh.

“Có phải là có người ở đây để trấn áp thứ bị phong tỏa không?” Để đưa ra kết luận như vậy, mắt Thông Thiên lóe lên ánh sáng khủng bố.

Thứ bị trấn áp dưới phong ấn đã dùng nhiều bộ xương mạnh mẽ như vậy mới gây ra động tĩnh.

“Hoặc là không quản ai, hoặc là nhanh chóng tìm một con đường rời khỏi đây.” Thông Thiên không nán lại ở chỗ này một lát nào.

Y bắt đầu nhìn vào bên trong, xem liệu có lối ra không.

Sau một hồi tìm kiếm, Thông Thiên khẽ nhíu mày, không tìm thấy cái gọi là lối ra, bên trong giống như một ngõ cụt.

“Nếu không tìm thấy lối ra, nhất định sẽ bị mắc kẹt ở đây.” Thông Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, quay trở lại hố sâu.

Lần này Thông Thiên không đi về phía những bộ xương ở phía đông, khi bay, y cẩn thận nhìn, bên trong không có lối đi.

Xương đầu là nguy hiểm nhất, ở nơi đại não tọa lạc, thần kinh não rất dày đặc, không cẩn thận sẽ làm tổn thương thần kinh, điều đó có thể rất tệ hại.

Kim Thể Thối Hỏa Cốt là một trong những giai đoạn quan trọng nhất.

Một khi việc tinh luyện cốt cách hoàn thành, sức chiến đấu của Kim Thượng Tăng sẽ có bước nhảy vọt về chất, đặc biệt khả năng phòng ngự càng mạnh mẽ, càng đáng sợ.

Khi xương cốt hoàn toàn thối hỏa, cường độ không kém gì khí

giới cấp sáu, trong thời kỳ thần thánh hầu như không thể bị tác động và bất lợi, có tiềm năng nghiền nát.

Chương 437

Trong ba năm giai đoạn Hư Nghĩ, có thể đánh bại những tăng lữ đã chết ở giai đoạn đầu của Kim Thân.

Nhưng nếu tăng lữ đã tinh luyện cốt cách của mình, ít nhất cần mười mấy tăng lữ mới có thể đánh thắng.

Tuy nhiên, việc thối hỏa xương cốt càng khó khăn hơn, cần nhiều năng lượng hơn.

Thông Thiên có hiểu biết sơ bộ về điều này, phát hiện trong 206 khối xương cốt ít nhất có 5 khối cần thối hỏa.

Hiện tại Thông Thiên đã dùng quá nhiều Cửu Chuyển Kim Lăng Đan, về cơ bản không còn tác dụng nữa.

Nhất định phải tìm bảo vật mạnh hơn mới có thể làm được, điều này khiến Thông Thiên phiền muộn, dù sao, ai lại có bảo vật tốt hơn để cho y chứ.

Chẳng lẽ chỉ có thể chờ Lý Mộ Tuyết đột phá giai đoạn thứ bảy của Luyện Kim Thuật, rồi lại tinh luyện Cửu Thú Thanh Liên Ca sao?

Nhưng lần đó quá lâu rồi, đan dược tinh chế Cửu Khúc Liên, có thể đã được cấp bảy, hơn một trăm năm rồi, Lý Mộ Tuyết đã đủ [trình độ] chưa?

“Sư phụ, kinh lạc đã xong chưa?” Thông Thiên vừa rời đi, Lý Mộ Tuyết kinh ngạc hỏi, bởi vì phát hiện khí thế của Thông Thiên tăng mạnh.

“Đúng vậy, mọi thứ đã kết thúc.

Xương cốt của ta bắt đầu đứt đoạn.” “Xương cốt đã cứng hóa được bao nhiêu?” “Trong đó có một xương sườn không đứt đoạn.

Mạc Tuyết, cần quá nhiều năng lượng để tôi luyện xương cốt.

Ta có chút tuyệt vọng.” Thông Thiên lắc đầu.

Da thịt, cơ bắp và xương cốt của y.

Thiên Thông Bảo Đan đã tiết kiệm được mấy nghìn năm thời gian thối hỏa.

Nếu chỉ dựa vào tu luyện thông thường để thối hỏa, sẽ không kịp, dù sao, tăng lữ chỉ có tuổi thọ dự kiến 2000 tuổi, tăng lữ Kim Thân Kỳ có tuổi thọ dự kiến đạt 5000 tuổi, chỉ có tăng lữ có tuổi thọ lâu như vậy mới có cơ hội tinh luyện toàn thân.

“Sư phụ đang đợi con luyện Cửu Thủ Lục Liên Hoa sao?” “Được thôi, ta biết.” Thông Thiên đáp.

Thông Thiên cũng có cơ hội thăng cấp hệ thống này.

Một khi thăng cấp, trung tâm mua sắm của hệ thống sẽ có thể mở khóa bảo tàng đan dược cấp bảy.

Với Thông Thiên hiện tại cân bằng, khẳng định có thể nhanh chóng đột phá xương cốt.

Hiện tại xem ra, dường như chỉ có cách song song tiến hành, mới có thể xem Lý Mộ Tuyết có thể nhanh chóng đột phá luyện kim thuật hay không, để hệ thống của Thông Thiên thăng cấp nhanh hơn.

Hiện tại Thiên Sinh Tông, Bạch Hậu Hối, Bạch Tử Thần, Trương Khánh Hiên, Dư Thiên Tường, A Thanh, Bát Diện Hồ, Hỏa, bảy người linh quang tám tầng chín tầng đã tu phục tinh thần, là những người đầu tiên đột phá giai đoạn Tinh Thần.

Chỉ cần bảy người đột phá, cộng thêm Thông Thiên, Lý Mộ Tuyết, Trần Nam Vũ ba người, sẽ có mười người ở giai đoạn Hư Nghĩ.

Như vậy, chướng ngại lớn nhất để Thông Thiên đề thăng trình độ thể chất đã biến mất.

Thông Thiên khó có thể bỏ qua sự khác biệt về thể chất và kỹ năng sáng tạo.

“Con sẽ thử, nhưng Sư phụ cũng có thể thử Đan Hạ Tông.

Luyện kim thuật của Đan Hạ Tông được coi là mạnh nhất.

Hai vị lão tổ tông của tuyến thứ tám là tám vị luyện kim thuật sĩ.

Theo con được biết, tổng cộng chỉ có mười danh luyện kim thuật sĩ.” “Lão tổ thứ tám, đừng nói nhiều như vậy, con có thể cần bao nhiêu tiền?” “Ta tưởng lại có một gương mặt quen thuộc, được không?” “Ồ, ta sẽ không nói đâu.

Ta sang bên kia đường xem sao.” Thông Thiên mặt đầy hắc tuyến.

Lý Mộ Tuyết, quán bar điên cuồng, luôn tốt, bao nhiêu là lão tốt.

Mười mấy năm không gặp Ái Mỹ, phong độ Ngạc Mi vẫn như xưa, làn da y cũng bắt đầu tỏa sáng màu vàng kim, theo ước tính, thối hỏa da thịt đã sâu.

Chương 438

Sử Bản Hiền lại nhìn Ảnh Vương.

"Ảnh Vương, ngài thấy sao?" Ảnh Vương lẩm bẩm: "Ngài cũng rõ năng lực của ta, nên trong việc này, tạm thời ta cũng không làm gì được, tất cả đều phụ thuộc vào." Vương Lỗi nhíu mày.

"Khó..." Ảnh Vương cười nói: "Không, lúc đó ta đã có được, bây giờ là lúc phải trả lại." Hiện tại ma quỷ không còn an ổn, lão quái vật cũng có thể thoát ra.

Chỉ có hiện tại ta mới có thể trấn áp năng lực đó, nếu không sẽ là một tai nạn.

Thạch Bản Tiên thở dài.

"Loại oán hận này bao giờ mới kết thúc?" Quốc Vương mỉm cười: "Đừng lo lắng, nếu ta ở đây, sẽ không biết sự tồn tại của [nó]." Ảnh Vương tiếp lời: "Lôi Đình Chi Vương." Lôi Vương gật đầu: "Đúng vậy." Ảnh Vương: "Thông Ba Chế Động Khí sẽ cố hết sức mở nhà tù.

Vào thành, không nhất thiết phải giết, chỉ cần đánh lui." Mà, lần này có thể sẽ mất thời gian dài, cần đợi Thông Thiên xuất hiện trở lại.

Cửu Phi đã chọn Hoàng Đế, ta không mong chuyện xấu.

Vương Lỗi cúi đầu, nói: "Ta sợ tính khí của mình, không cẩn thận lại đánh chết nó." Ảnh Vương mỉm cười: "Có thể làm bất cứ điều gì ngươi muốn." Bên cạnh có một ác ma, nên đừng quá sơ suất.

Lôi Đình Vương mỉm cười: "Đã hiểu." Ảnh Vương lại nói: "Chiến Đấu Chi Vương." Chiến Đấu Chi Vương gật đầu.

"Ảnh Tử Vương, đi đi." Quốc Vương mỉm cười: "Ta cần đi tìm

Ngọc, cảnh cáo đừng phát động chiến tranh.” Nếu không, bốn người kia muốn giành vị trí, nhất định sẽ là một trận mưa máu, vô số thương vong.

Vị tướng quân Hoa Ngọc Vương Triều, sẽ sợ hãi, cũng không dám tùy tiện hành động.

Chiến Vương bình tĩnh lại, nói: “Ta sẽ xử lý việc này.” Quốc Vương nói: “Phong Chi Vương, ta muốn ngươi đi vào Phong Sơn Cốc, lấy một phần sức mạnh phong lực.” Khi Thông Thiên trở về, hãy giao thứ đó cho y.

Lưỡi đao kia quá mạnh, gió không cách nào chống đỡ.

Tuy may mắn có được một chút, nhưng chỉ là một giọt trong thùng, không đáng kể.

Quốc Vương mỉm cười: “Căn bản không có vấn đề gì, ta nhiều nhất chỉ là một...” Ảnh Vương lại nói: “Hỏa Vương, lần này có việc cần làm.” Ở một bên khác của Thượng Đế Chi Kiếm, ngay cả khi ta đã nể mặt, ta cũng không giết.

Nhưng cũng cần ban một số hình phạt để đảm bảo an toàn.

Hỏa Vương cười nói: “Cần lửa.” “Một chút cũng không [ngại], dù sao ý định ban đầu vẫn tốt.” Ảnh Vương cười nói: “Tiên nhân, việc cần làm còn quan trọng hơn.” Thạch Bản Tiên cười nói: “Nhưng cần du thuyết người Kim Long sao?” Ảnh Phiến Âu Lạc Vương: “Đúng vậy, trận chiến giữa Tinh Linh, người và ma quỷ đã bị Hoàng Đế phá hủy.” Hiện tại Hoàng Đế đã không xuất hiện bao năm nay, yêu quái khó kiểm soát cuộc sống, hiện tại đang tụ tập đại yêu quái, so với ta, ngươi rõ hơn nên làm gì.

Thi Bản Hiền gật đầu: “Ta sẽ đi gặp trưởng bối Kim Long và tộc trưởng, truyền đạt ý của Ảnh Vương.” Ảnh Vương: “Ngươi đi trước,

khi Hỏa Vương hoàn thành công việc, sẽ tiếp tục.

Những việc này không thể bị bỏ qua.” Năm người đứng dậy, lần lượt gật đầu, “Mau đi đi.” Giọng Ảnh Vương biến tối sầm, bóng tối hoàn toàn biến mất.

Năm người nhìn nhau, sau đó biến thành năm luồng sáng trên không trung.

“A!

Xa quá rồi.” Trong một tòa thành, Tiểu Linh thân triển khai, không ngừng nhảy nhót.

Thông Thiên cười.

“Hơi xa một chút.” Lưỡi Phong Đao cướp lời.

“Nếu ta không sợ quá khoa trương, thì không cần mất nhiều thời gian như vậy.” Thông Thiên cười nói: “Đi theo hướng này, không quá hai ngày là có thể đến sơn cốc.” Tiểu Linh chớp chớp mắt.

“Trên lãnh địa nhân tộc.

Nên cân nhắc dẫn con đi tham quan sao?” Thông Thiên cười nói: “Căn bản không vấn đề gì.” Phong Đao hắc hắc cười, “Ta có thể đưa ngươi đi, cũng có thể mang về.” Lúc đó ở lãnh thổ nhân tộc có thấy yêu tinh và ác ma sao?

Thông Thiên đại kinh, dường như thật sự có chuyện đó.

Thanh đao điên cuồng kia nhìn quanh bốn phía.

“Chỉ là đang tìm rắc rối, thậm chí đi khắp nơi.” Nếu không tin, hãy xem đây.” Phong Đao đột nhiên uống một chén lớn, “Ở đây có ác ma!” Tiểu linh hồn kia trợn mắt há hốc mồm, chớp chớp mắt.

Người từ bốn phương tám hướng đổ xô đến, nhiều người tuyên bố tụ tập một lần, từng người một nhìn chằm chằm vào linh hồn nhỏ

bé.